

Cẩm Huyết Hồng Liên

Contents

Cẩm Huyết Hồng Liên	8
1. Chương 1: Đứa Bé Trai Giữ Mộ	9
2. Chương 2: Yêu Đạt Trấn	12
3. Chương 3: Luyện Khí Thể Gia- Gia Tộc Tư Đạt Đặc	15
4. Chương 4: Sinh Cơ Chỉ Là Một Cọng Rơm (thượng)	17
5. Chương 5: Sinh Cơ Chỉ Là Một Cọng Rơm (hạ)	19
6. Chương 6: Luyện Khí Quyết	22
7. Chương 7: Truyền Thống Kỳ Quái	25
8. Chương 8: Linh Hồn Tổ Giáng Lâm (thượng)	27
9. Chương 9: Linh Hồn Tổ Giáng Lâm (trung)	30
10. Chương 10: Linh Hồn Tổ Giáng Lâm (hạ)	32
11. Chương 11: Đấu Khí Phần Kiếp Tử Diễm (thượng)	35
12. Chương 12: Đấu Khí Phần Kiếp Tử Diễm (trung)	37
13. Chương 13: Đấu Khí Phần Kiếp Tử Diễm (hạ)	40
14. Chương 14: Ngọn Lửa Trong Lòng	43
15. Chương 15: Cẩm Huyết Huyết Kế Bí Pháp	46
16. Chương 16: Tổ Khí Hồng Liên	49
17. Chương 17: Thần Binh Sao?	52
18. Chương 18: Năm Thứ Hai	54
19. Chương 19: Ma Pháp Cẩm Chế (thượng)	57
20. Chương 20: Ma Pháp Cẩm Chế (Trung)	59
21. Chương 21: Ma Pháp Cẩm Chế (hạ)	62
22. Chương 22: Mỏ Hỏa Phách Tinh Thạch (thượng)	64
23. Chương 23: Mỏ Hỏa Phách Tinh Thạch (Hạ)	67
24. Chương 24: Trưởng Lão Lam Duy Nhĩ	70
25. Chương 25 Thứ Thần Khí	72
26. Chương 26	75
27. Chương 27 : Biến Cố Kinh Hoàng	78
28. Chương 28 : Đổi Họ !(thượng)	80
29. Chương 29 : Đổi Họ !(hạ)	83
30. Chương 30 : Đúng Là Một Kẻ Vô Trách Nhiệm !	86
31. Chương 31: Mượn Tiền	89
32. Chương 32: Cực Phẩm Dâm Tặc	92
33. Chương 33: Thành Chủ Ni Tư	94
34. Chương 34: Giao Dịch Hoặc Là Hợp Tác!	97
35. Chương 35: Tấn Cấp Luyện Khí (Thượng)	100
36. Chương 36: Tấn Cấp Luyện Khí (Hạ)	102
37. Chương 37: Vô Giả Hay Ma Pháp Sư?	105
38. Chương 38: Chân Tiểu Nhân Nói Lời Hoa Mỹ	107
39. Chương 39: Học Viện Đa Ni Tập	109
40. Chương 40: Tinh Thần Lực Thiên Phẩm!	112
41. Chương 41: Thử Chất Song Thuộc Tính Tương Khắc	114

42. Chương 42: Tâm Tính Cố Chấp	117
43. Chương 43 : Mở Toang Cửa Sổ! (Thượng)	120
44. Chương 44 : Mở Toang Cửa Sổ! (Hạ)	123
45. Chương 45 : Người Trí Hay Người Sáng Suốt?	126
46. Chương 46: Kỳ Ngộ	128
47. Chương 47: Giết Người Đoạt Bảo	131
48. Chương 48: Cầu Cầu	134
49. Chương 49: Thiên Tài Hay Phế Vật (thượng)	136
50. Chương 50: Thiên Tài Hay Phế Vật (hạ)	139
51. Chương 51: Đại Sư Tên Là ... Môn La	142
52. Chương 52: Mỹ Nữ Quán Lầy Thân	145
53. Chương 53: Tranh Phong	148
54. Chương 54: Ta Thua!	151
55. Chương 55: Từ Hoài Nghi Đến Xác Định	154
56. Chương 56: Bồi Thường Về Tinh Thần	158
57. Chương 57: Thủy Phách Tinh Thạch	161
58. Chương 58: Vĩnh Viễn Là Đêm Tối!	163
59. Chương 59: trận Chiến Kinh Hoàng Trong Bóng Đêm	168
60. Chương 60 : Hai Đại Kỳ Án	171
61. Chương 61: bước Qua Tuổi Mười Bốn	173
62. Chương 62: Người Đến Từ Gia Tộc Tát Ma	176
63. Chương 63: Sắp Sửa Chia Tay	178
64. Chương 64: Bôn Lôi - Trục Nguyệt	181
65. Chương 65: Tác Mộng	184
66. Chương 66: Đồng Hương	187
67. Chương 67 : Lựa Chọn (thượng)	189
68. Chương 68 : Lựa Chọn (hạ)	192
69. Chương 69 : Rắn Nuốt Voi (thượng)	194
70. Chương 70 : Rắn Nuốt Voi (hạ)	197
71. Chương 71: Ma Hạch Địa Hệ	200
72. Chương 72: Mật Thất Bị Che Giấu (thượng)	203
73. Chương 73: Mật Thất Bị Che Giấu (hạ)	205
74. Chương 74: Lựa Chọn Duy Nhất	208
75. Chương 75: Lạc Nhật Sơn Mạch	211
76. Chương 76 : Tài Liệu Luyện Chế Tứ Phẩm Ma Binh	214
77. Chương 77: Đánh Thôi! (thượng)	218
78. Chương 78: Đánh Thôi! (hạ)	221
79. Chương 79 : Cương Lân Mãnh Sư	225
80. Chương 80 : Tuyệt Địa	227
81. Chương 81 : Đóa Tàng Dữ Ly Khai	232
82. Chương 82 : Khí Khốc Địch Đại Giới	234
83. Chương 83 : Luân Chuyển Kỳ Linh Quỷ	237
84. Chương 84: Luân Chuyển Kỳ Linh Hoa	239
85. Chương 85: Ngàn Năm Hoa Vương	241
86. Chương 86: Viễn Cổ Điện Phủ	244
87. Chương 87: Tinh Vực Ma Thú	247
88. Chương 88: Cuốn Sách Da Rỗng	251
89. Chương 89: Tìm Cho Ra Người	253
90. Chương 90: Bảng Hữu	255
91. Chương 91: Kim Ngọc Bạch Liên	257
92. Chương 92: Ma Chu	260
93. Chương 93: Rừng Gai Quỷ	263
94. Chương 94: Hạt Đàn - Đàn Bò Cạp	265
95. Chương 95: Hồng Nhân Cự Hạt Vương	268

96. Chương 96: Dung Hợp (thượng)	271
97. Chương 97: Dung Hợp (hạ)	273
98. Chương 98: Hệ Thống Tu Luyện Hoàn Toàn Mới	275
99. Chương 99: Gặp Lại Bằng Lăng Báo	278
100. Chương 100: Hương Vị Quen Thuộc	281
101. Chương 101: Triển Lãm Hào Phóng	284
102. Chương 102: Sao Lại Thế Này?	286
103. Chương 103: Người Kia	290
104. Chương 104: Tuyệt Không Cô Đơn	293
105. Chương 105: Khoáng Cổ Tuyệt Kim	295
106. Chương 106: Thiên Phong Học Viện	298
107. Chương 107: Phương Châm Khác Biệt	302
108. Chương 108: Tàng Thư Quán	304
109. Chương 109: Thiên Phong Viện Trưởng	308
110. Chương 110: Quyết Định	311
111. Chương 111: Thời Đại Như Vậy, Sai Lầm Như Vậy	314
112. Chương 112: Tái Ngộ Cổ Nhân	317
113. Chương 113: Giao Dịch Hữu Nghị	320
114. Chương 114: Hữu Tình Giao Dịch (hạ)	323
115. Chương 115: Nguyên Nhân Ma Bình	325
116. Chương 116: Khẳng Định Sống	328
117. Chương 117: Chữ Chữ Kinh Tâm, Lời Lời Động Phách	331
118. Chương 118: Ma Lực Chi Luân	334
119. Chương 119: Ngạc Đa Đồ Mời Chào (thượng)	337
120. Chương 120: Ngạc Đa Đồ Mời Chào (hạ)	339
121. Chương 121: Kỳ Nhân Kỳ Hành - Người Kỳ Quái Làm Điều Kỳ Quái	342
122. Chương 122: Ma Lực Pháp Môn (thượng)	345
123. Chương 123: Ma Lực Pháp Môn (hạ)	347
124. Chương 124: Long Đầm Kỳ Thạch	349
125. Chương 125: Lầy Nhỏ Thắng Lớn	354
126. Chương 126: Pháp Môn Khó Hiểu	357
127. Chương 127: Chờ Người Trở Về	359
128. Chương 128: Ao Đầm Ma Thú	361
129. Chương 129: Lang Lang	364
130. Chương 130: Tìm Kiếm	367
131. Chương 131: Tiền Đặt Cược Cửa Lang Lang	369
132. Chương 132: Huyệt Động Dưới Cổ Đầm	372
133. Chương 133: Hải Cốt Tinh Vực	374
134. Chương 134 + 135: Một Ngày Khung Võ Đại Lục	376
135. Chương 136: Nguyên Do Thất Truyền	380
136. Chương 137: Giá Của Ma Bình	383
137. Chương 138: Phá Gia Chi Tử? (thượng)	385
138. Chương 139: Phá Gia Chi Tử? (hạ)	387
139. Chương 140: Tâm Cảnh Vô Vi	389
140. Chương 141: Ma Pháp Trận	391
141. Chương 142: Lang Lang Ngũ Giai	394
142. Chương 143: Âm Dục Ngột Ứng (thượng)	397
143. Chương 144: Âm Dục Ngột Ứng (hạ)	399
144. Chương 145: Ba Bố Á Dong Bình Đoàn	402
145. Chương 146: Người Như Thế Mới Đáng Sợ	405
146. Chương 147: Thí Tâm Thạch - Đá Thử Tâm (thượng)	408
147. Chương 148: Thí Tâm Thạch - Đá Thử Tâm (hạ)	412
148. Chương 149: Máu Thơm Như Mật	415
149. Chương 150: Chết Một Cách Đặc Sắc !	419

150. Chương 151:	Đổi Nhân	423
151. Chương 152:	Tẩy Tủy Luyện Mạch	427
152. Chương 153:	Tử Linh Chuyển Sinh	430
153. Chương 154:	Khai Trừ ?	435
154. Chương 155:	Khí Thế	438
155. Chương 156:	Phá Sản	441
156. Chương 157:	Nhân Tình	445
157. Chương 158:	Diễn Võ Ma Trận (thượng)	448
158. Chương 159:	Diễn Võ Ma Trận (hạ)	451
159. Chương 160:	Đạo Tặc Vua	454
160. Chương 161:	Ma Pháp Miễn Dịch	458
161. Chương 162:	Lĩnh Vực	462
162. Chương 163:	Căn Nguyên Chi Khế	466
163. Chương 164:	Duy Đa	472
164. Chương 165:	Sao Lại Thế Đây?	475
165. Chương 166:	Gặp Gỡ Tô Ly	479
166. Chương 167:	Thạch Bích Quỷ Dị	483
167. Chương 168:	Đại Viện Trưởng	486
168. Chương 169:	Tù Thần Vây Ma Tuyệt Trận	488
169. Chương 170:	Ma Tuyệt Đấu Bảng	492
170. Chương 171:	Tam Đại Tuyệt Trận	496
171. Chương 172:	Năm Sao Cao Giai	499
172. Chương 173:	Nhớ Kỷ Ngày Đây	503
173. Chương 174:	Mộng Phấn Hồng	506
174. Chương 175:	Lại Thấy Thiểm Điện Hổ Vằn	510
175. Chương 176:	Không Thế Tĩnh Tâm.	515
176. Chương 177:	Giao Dịch Không Thế Cự Tuyệt.	521
177. Chương 178:	Lợi Tức Và Hiện Kim.	526
178. Chương 179:	Cường Giả Chi Đạo	528
179. Chương 180:	Cường Giả Chi Đạo (hạ)	531
180. Chương 181:	Phục Sát	534
181. Chương 182:	Vượt Qua Dự Kiến	538
182. Chương 183 :	Đẹp Như Hoa Hạ , Lệ Như Thu Diệp (thượng)	544
183. Chương 184 :	Đẹp Như Hoa Hạ , Lệ Như Thu Diệp (hạ)	546
184. Chương 185:	Nộ Hoả	549
185. Chương 186:	thánh Đường	554
186. Chương 187:	Dê Và Sói	558
187. Chương 188:	Vì Dịch Nhân Rơi Lệ	561
188. Chương 189:	Hắc Y Nhân (thượng)	566
189. Chương 190:	Hắc Y Nhân (hạ)	569
190. Chương 191:	Hắn Khó Chịu !	572
191. Chương 192 :	Lời Huyết Thẻ	574
192. Chương 193 :	triển Lãm “kinh Lôi”	578
193. Chương 194:	Hiểm Nghi	581
194. Chương 195:	Kém Có Một Bước	586
195. Chương 196:	Huynh Muội	589
196. Chương 197:	Rốt Cuộc Tìm Được Rồi.	591
197. Chương 198 :	Cường Giả Chi Tâm	595
198. Chương 199 :	Viêm Ngục Tù Lao	600
199. Chương 200 :	Ánh Rạng Đông	605
200. Chương 201 :	Siêu Diễn Vũ Ma Trận	608
201. Chương 202:	Băng Phách Vân Miêu	612
202. Chương 203:	Cuồng Cấp Danh Hiệu	619
203. Chương 204:	Kiểm Kỹ.	622

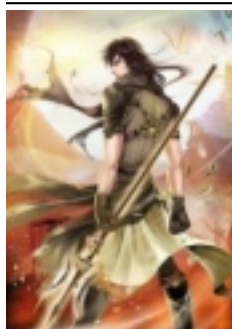
204. Chương 205:	Luyện Kiếm Quỷ Ngục.	626
205. Chương 206:	Cuồng Phong Nổi Lên	629
206. Chương 207:	Tên Hư Đốn Nhân Thành	635
207. Chương 208:	A Lôi Lạp	639
208. Chương 209:	Ác Nhân Ác Báo	643
209. Chương 210:	Thi Sơn Biển Máu	647
210. Chương 211:	Sát Phá Đâm.	650
211. Chương 212:	Quang Minh Giáo Chủ	653
212. Chương 213		656
213. Chương 214:	Khách Không Mời Mà Đến.	659
214. Chương 215:	Kẻ Chết Thay	663
215. Chương 216:	Mất Đi Bằng Hữu.	666
216. Chương 217:	Cường Giả Đỉnh Phong	670
217. Chương 218:	Bản Thân Người Chính Là Một Âm Mưu Nguy Hiểm Nhất !	674
218. Chương 219:	Một Lần Cuối Cùng	678
219. Chương 220:	Làm Một Sự Kiện	681
220. Chương 221:	Lấy Thực Lực Nói Chuyện	684
221. Chương 222:	Á Các (phụ Á)	688
222. Chương 223:	Tư Cách Cạnh Tranh	691
223. Chương 224:	Tuyệt Đỉnh Vị Giai	695
224. Chương 225:	Ma Trận - Thần Trận	698
225. Chương 226:	Ai Là Gánh Nặng ?	701
226. Chương 227:	Quyết Định Mới Nhất	704
227. Chương 228:	Ma Hệ Thân Thể	708
228. Chương 229:	Bất Kể Giá Nào	711
229. Chương 230:	Đổi Thủ Đầu Tiên	718
230. Chương 231:	Thú Vị Chỗ Nào?	721
231. Chương 232:	Giá Trị Nhiều Hay Ít ?	724
232. Chương 233:	Trò Hay Bắt Đầu	729
233. Chương 234:	Tranh Đoạt Bách Cường	733
234. Chương 235:	Phụ Á	737
235. Chương 236:	Nhập Cục	741
236. Chương 237:	Hối Hận	745
237. Chương 238:	Cầm Ma Pháp Tắc	748
238. Chương 239:	Người Thắng Cô Độc	752
239. Chương 240:	Độc Dược Ngọt Ngào	756
240. Chương 241:	Tranh Chấp 50 Cường	761
241. Chương 242:	Tình Cảm Thân Thuộc	765
242. Chương 243:	Tranh Đoạt	768
243. Chương 244:	Tên Đứa Con Rơi	774
244. Chương 245:	Đằng Long Kinh Thiên Quyết	777
245. Chương 246:	Đứa Con Thứ 7	781
246. Chương 247:	Đứng Trên Đỉnh Núi	786
247. Chương 248:	Xa Lạ	791
248. Chương 249:	Tử, Tử, Tử	796
249. Chương 250:	Ma Khí.	799
250. Chương 251:	Tử Hồn Diệt Linh.	802
251. Chương 252:	Lĩnh Vực Thức Tỉnh	805
252. Chương 253:	Kết Quả Xấu Nhất	809
253. Chương 254:	Mộng Đẹp Kết Thúc.	814
254. Chương 255:	Trái Định Luật, Phá Thiết Tắc	817
255. Chương 256:	Chinh Phục	824
256. Chương 257:	Cạnh Tranh	831
257. Chương 258:	Lãng Khách	834

258. Chương 259:	Một Khối Đất, Một Dòng Họ	837
259. Chương 260:	Kẻ Đáng Sợ Nhất	841
260. Chương 261:	Chiến Ý Bốc Cháy	844
261. Chương 262:	Cuồng Ma Tái Hiện	848
262. Chương 263:	Nổi Giận.	851
263. Chương 264:	Thể Chất Quang Minh	854
264. Chương 265:	Nhất Định Gặp Lại	860
265. Chương 266:	Ăn Sạch Sẻ	863
266. Chương 267:	Phù Quang Lược Ảnh	868
267. Chương 268:	Chuyến Đi Này Không Tệ	873
268. Chương 269:	Đáp Án	876
269. Chương 270:	Quyết Liệt	880
270. Chương 271:	Thì Nghi Chi Trận	883
271. Chương 272:	Lục Tinh Cao Giai	887
272. Chương 273:	Làm Chuyện Tốt	890
273. Chương 274:	Ma Khí - Quý Phách Bích Tinh	893
274. Chương 275:	Chỉ Được Thắng, Không Được Bại	898
275. Chương 276:	Giá Trị Chân Chính	901
276. Chương 277:	Nhân Tài Nhân Kiệt Nhân Vương	905
277. Chương 278:	Long Hồ Diễn Vũ	909
278. Chương 279:	Thực Lực Chân Chính	914
279. Chương 280:	Đó Là Dấu Tích Của Thần	919
280. Chương 281:	Thấy Thần	925
281. Chương 282:	Oh!s Vô Dịch	930
282. Chương 283:	Tên Của Hắc Gọi Là Truyền Kỳ	934
283. Chương 284:	Luyện Khí Sư Môn La	941
284. Chương 285:	Nhượng Độ Cùng Lựa Chọn	945
285. Chương 286:	Nghịch Vô Luyện Pháp	952
286. Chương 287:	Tập Sát	955
287. Chương 288:	Ám Ảnh Diệt Sát	959
288. Chương 289:	Nhân Trung Mãnh Thú	962
289. Chương 290:	Không Phải Người	966
290. Chương 291:	Ai Tha Cho Ai?	971
291. Chương 292:	Trả Nợ Tình Xa	973
292. Chương 293:	Giao Dịch	977
293. Chương 294:	Ra Điều Kiện (thượng)	979
294. Chương 295:	Ra Điều Kiện (hạ)	982
295. Chương 296:	Không Hề Trốn Chạy	985
296. Chương 297:	Kết Quả Đáng Sợ Nhất.	988
297. Chương 298:	Lực Tự Bảo Vệ	991
298. Chương 299:	Phương Pháp Nghịch Chuyển	996
299. Chương 300:	Tổ Thái Độ	998
300. Chương 301:	Đặt Cược	1002
301. Chương 302:	Thánh Ca Chuộc Tội (thượng)	1006
302. Chương 303:	Thánh Ca Chuộc Tội (hạ)	1008
303. Chương 304:	Dã Tính (thượng)	1012
304. Chương 305:	Dã Tính (hạ)	1014
305. Chương 306:	Bóng Đè (thượng)	1017
306. Chương 307:	Bóng Đè (hạ)	1019
307. Chương 308:	dị Biến	1022
308. Chương 309:	Tội Ác	1027
309. Chương 310:	ở Nơi Nào	1030
310. Chương 311:	bắt Giữ	1033
311. Chương 312:	chết Cho Thống Khoái	1036

312. Chương 313: Tin Dữ Tới Cửa (thượng)	1041
313. Chương 313: Tin Dữ Tới Cửa (hạ)	1044
314. Chương 314: Cổ Nhân (thượng)	1048
315. Chương 315: Cổ Nhân (trung)	1050
316. Chương 316: Cổ Nhân (hạ)	1052
317. Chương 317: Đấu Khuyển	1054
318. Chương 318: Lệ Hồn Tà Nhường.	1058
319. Chương 319: Người Chạy Mau	1062
320. Chương 320 : Đỉnh Lô	1064
321. Chương 321: Nhiếp Linh Hóa Phách	1067
322. Chương 322: Hết Thủy Điều Thay Đổi	1070
323. Chương 323 :thiên Ý Sáng Suốt	1073
324. Chương 324 :hình Lao (1)	1075
325. Chương 325 :hình Lao (2)	1078
326. Chương 326 :bại Lộ	1081
327. Chương 326 : Vĩnh Biệt	1084
328. Chương 327: Gió Tanh Bốc Lên, Sát Kịch Mở Màn.	1089
329. Chương 328: Thập Tự Huyết.	1092
330. Chương 329: Quang Minh Thánh Địa - Tử Vong Sát Kịch.	1096
331. Chương 330: Chết Thảm Trọng.	1100
332. Chương 331: Bể Ngục Hàn Lam.	1103
333. Chương 332: Thanh Lôi Tới Chung Lệnh!	1106
334. Chương 333: Đáp Án	1109
335. Chương 334: Lễ Chuộc Tội Tán Văn! (bài Thánh Ca Rửa Tội!)	1114
336. Chương 335: Cục Trung Kỳ! (cờ Trong Cuộc!)	1119
337. Chương 336: Hẳn Không Chết, Ta Không Cam Tâm..!	1124
338. Chương 337: Thỉnh Cầu Của A Khắc Tây	1127
339. Chương 338: Phù Sinh Nhược Mộng	1130
340. Chương 339: Trách Nhiệm Trên Đời	1133
341. Chương 340: Bi Hay Hi?	1136
342. Chương 341: Huyền Cảnh Như Mộng	1138
343. Chương 342: Tâm Ma Niệm	1141
344. Chương 343: Kém Một Bước, Một Bước Xa	1143
345. Chương 344: Khát Máu.	1146
346. Chương 345: Vương Tộc Dạ Yến.	1150
347. Chương 346: Đêm Cuối Cùng	1153
348. Chương 347: Tim Rạo Rực, Máu Hùng Hực	1158
349. Chương 348: Báo Thù.	1161
350. Chương 349: Người Sau Màn.	1163
351. Chương 350: Phong Tước Đại Điển	1167
352. Chương 351: Quan Tâm Hay Uy Hiếp?	1170
353. Chương 352: Không Thẹn Với Lương Tâm	1173
354. Chương 353: Quyết Định Kinh Điển	1176
355. Chương 354: Tư Đạp Đặc Là Họ Của Thần.	1179
356. Chương 355: Việc Nhà!	1184
357. Chương 356: Đối Chọi Gay Gắt	1190
358. Chương 357: Động Thủ.	1193
359. Chương 358: Thần Khí Hổ Phách	1197
360. Chương 359: Ta Rất Sợ...	1200
361. Chương 360: Sống Hay Chết?..	1204
362. Chương 361: Người Gắn Trong Gang Tắc, Tâm Xa Tận Chân Trời	1208
363. Chương 362: Lão Tổ.	1211
364. Chương 363: Nguồn Cội Lam Duy Nhĩ.	1217
365. Chương 364: Diên Cuồng	1220

366. Chương 365: Theo Đuôi	1223
367. Chương 366: Sóng Ngầm Mãnh Liệt.	1228
368. Chương 367: Truy Xét.	1230
369. Chương 368: Thần Kỹ.	1233
370. Chương 369: Bóng Đen	1237
371. Chương 370: Trốn	1241
372. Chương 371: Ý Cửa Cô?	1246
373. Chương 372: Đồng Bạn	1250
374. Chương 373: Tính Toán	1254
375. Chương 374: Bảo Địa	1258
376. Chương 375: Diệu Kế	1262
377. Chương 376: Sơn Cốc Ma Trận	1265
378. Chương 377: Tuyên Cổ Tinh Không	1267
379. Chương 378: Phách Mạch	1270
380. Chương 379: Dòng Nước	1274
381. Chương 380: Biển Hải Cốt	1278
382. Chương 381: Minh Độc.	1282
383. Chương 382: Bí Ẩn	1286
384. Chương 383: Thế Giới Hiện Tại	1290
385. Chương 384: Căn Nguyên Thân Thế!	1294
386. Chương 385: Thần Trận Giải Phong	1296
387. Chương 386: Thủy Tinh Liên Châu (thượng)	1299
388. Chương 386: Thủy Tinh Liên Châu (hạ)	1301
389. Chương 387: Huyền Thiết Ô Quang	1304
390. Chương 388: Bảo Điển	1308
391. Chương 389: Bị Bắt	1311
392. Chương 390: Đại Phong Thần Giới	1315
393. Chương 391: Huyết Yêu Mãnh	1318
394. Chương 392: Sát Lệnh	1320
395. Chương 393: Thoát Khốn	1322
396. Chương 394: Xúc Phạm	1324
397. Chương 395: Ký Kết Hiệp Ước	1328
398. Chương 396: Truyền Thuyết Đã Chết	1331
399. Chương 397: Năm Năm!	1334
400. Chương 398: Ba Ngàn Thế Mộng!	1337

Cẩm Huyết Hồng Liên

Giới thiệu

Nguồn: truongton.net, banlonghoi.com Thể loại: Dị giới, Huyền ảo Khung Võ đại lục là thế giới của

1. Chương 1: Đứa Bé Trai Giữ Mộ

- Độ đậm của huyết mạch không được một phần trăm!

Nhìn thấy một bóng sáng trắng trên tế đàn tổ tiên, đứa bé trai vẫn giữ nguyên nét tò mò trên khuôn mặt, nhưng thần sắc cũng lộ ra chút nghi hoặc...

- Dịch Vân, cháu đời thứ bảy trực hệ của gia tộc, theo phán quyết là không có khả năng tu luyện công pháp của gia tộc!

Một lão nhân tóc đã hoa râm đứng trên tế đàn lớn tiếng nói với giọng vô cùng lạnh nhạt.

Những lời này của lão nhân vừa ra khỏi miệng, một thiếu phụ trẻ tuổi sắc mặt kích động đến cực độ vội vàng chạy đến giữa đài cao, ôm lấy đứa bé về mặt đầy hoài nghi, rồi vội vàng rời khỏi.

Lúc này đám người trong đại sảnh vang lên tiếng ồn ào hỗn loạn đầy vẻ khinh thường và chế giễu.

- Ha ha ha, đây cũng là con cháu trực hệ của gia tộc sao? Không phải là đáng chê cười ư?

- Kỳ thật cũng không cần thử nghiệm, Xem huyết thống của hắn.... Kết quả không phải đã rõ ràng rồi sao?

- Không phải sao? Thể diện của gia tộc đều bị hắn làm mất sạch rồi!

- Thất đệ, hắn xứng đáng với gia tộc sao? Mau tống khứ mẹ con hắn đi cho rồi!

-Truyền lệnh!

Một tiếng thét lớn hoàn toàn áp chế những lời xì xào bàn tán toàn trường, một hán tử trung niên vẻ mặt như sắt cất giọng lạnh lẽo nói:

- Dọn sạch đồ đạc của mẹ con bọn họ đưa đến mộ viên (nghĩa trang) ở mé ngoài thành, bình thường không được tự ý ra ngoài, để tránh ra ngoài sẽ làm mất thể diện gia tộc!

Một lát sau, tiếng cười nhạo báng lại một lần nữa vang lên còn lớn hơn lúc nãy, chuyện này cũng không ra ngoài dự đoán của mọi người, bất quá chỉ là một vở hài kịch mà thôi!

Đứa bé trai cảm nhận được sự run rẩy nhẹ nhàng của mẫu thân, nhìn theo đám người ngày càng xa trong đại sảnh....

Nó biết rằng, những người kia đều là trưởng bối hay huynh tỷ của nó, chỉ không biết vì sao bọn họ lại nhìn mình với ánh mắt như vậy...

Ba năm sau....

Phổ Tu Tư vẻ mặt nghiêm túc ngồi trong xe ngựa đi thật nhanh, trong mắt toát ra một vẻ vừa đau buồn vừa giận dữ, nhưng lại còn pha chút vẻ bất đắc dĩ.

Ba tháng trước, sau khi nghe tin con gái mình được gả đi vừa mắc bệnh mà chết, hắn liền cấp tốc đi thẳng từ Yêu Đạt trấn tới đó, từ quê nhà đến thủ đô Kỳ Vô thành, bình thường đi ngựa phải mất hơn năm tháng, hắn chỉ đi có ba tháng mà thôi, đủ biết đã đi một cách gian khổ như thế nào rồi.

Không ngờ rằng vừa làm sui gia với bọn chúng, lại bị hắn với danh nghĩa con rể, gia chủ hiện tại của gia tộc Lam Duy Nhĩ- Mặc Tây Lam Duy Nhĩ, với vẻ mặt hết sức lạnh lùng, ngay cả yêu cầu được tế bái con gái mình, cũng chỉ phái người dẫn đường một cách qua loa cho xong việc, rất khó tin được, mình là cha vợ của con người đang ở trước mặt này.

- Chỉ cần nhìn thái độ lạnh nhạt của hắn đối với mình, cũng biết là rất khó gặp được đứa con gái mà trong gia tộc cũng không được sủng ái chút nào, quả nhiên, lúc trước mình không nên vì chút lợi ích trước mắt mà đáp ứng gả Lộ Thiển cho đại gia tộc này! Ai.....!

Phổ Tu Tư thở dài.

- Nhớ rõ Lộ Thiển còn có lưu lại cho ta một đứa cháu ngoại, lúc này hẳn là sáu tuổi rồi, nghe nói hẳn cũng đang trong mộ viên, thật muốn mau mau được nhìn thấy hẳn, ai, mau đến xem!

Thân là một trong năm đại cổ lão gia tộc của Kỳ Vô đế quốc - gia tộc Lam Duy Nhĩ, ngoài Kỳ Vô thành hai mươi dặm, có một cái trang viên tư nhân của gia tộc, rộng vài trăm mẫu, dựa vào phong thủy mà xây dựng, là một trong những mộ viên của con cháu ngoại hệ của gia tộc Lam Duy Nhĩ.

Phổ Tu Tư được đưa đến mé Tây của mộ viên, rốt cục hẳn đã thấy được mộ phần của Lộ Thiển, còn chưa kịp bi thương, giọt lệ già nua chưa kịp rơi xuống má, thân hình hẳn đang đi tới đột nhiên dừng lại, kinh ngạc nhìn về phía trước dường như nhìn thấy chuyện gì rất là kỳ quái vậy.

Chỉ thấy phần mộ nằm lẻ loi của con gái mình không có vẻ gì là được xây nguy nga tráng lệ cả, chỉ là một nấm mồ nho nhỏ chừng ba tấc cùng một mảnh bia đá đứng đó, có vẻ là theo lễ nghi của quý tộc mà mai táng, theo như uy vọng ngũ đại gia tộc của đế quốc, có thể nói là quá keo kiệt.

Nhưng chuyện làm cho Phổ Tu Tư kinh ngạc là một đứa bé trai trước mặt chừng năm, sáu tuổi, cầm trong tay một quyển sách, ngồi dựa lưng vào bia mộ, chuyên tâm đọc từng câu từng chữ, không có vẻ gì phát hiện ra sự hiện diện của hẳn, tiếng đọc sách tuy nhỏ, nhưng từng thanh âm non nớt vẫn lọt vào tai hẳn.

- Là..... Là Dịch Vân sao?

Phổ Tu Tư trấn định tâm thần, thanh âm pha chút ghen ngào.

Đứa bé nghe tiếng nhanh chóng đứng dậy, trước tiên có vẻ kinh ngạc nhìn Phổ Tu Tư, sau đó vẻ mặt thoáng nghi hoặc.

- Dịch.... Dịch Vân, ta là ông ngoại của con a! Lúc con mới sinh ra, ta từng ẵm con trên tay, con ngoan a!

Phổ Tu Tư kích động ôm lấy đứa bé còn đang kinh ngạc, lúc nhìn màu tóc và màu mắt, hẳn đã có thể khẳng định đứa nhỏ này nhất định là đứa con trai độc nhất mà Lộ Thiển lưu lại, tóc đen mắt đen!

Tuy rằng trên đại lục không chỉ có huyết mạch của gia tộc Tư Đạt Đặc của hẳn mới có nét đặc trưng như vậy, nhưng con rể hẳn thuộc gia tộc Lam Duy Nhĩ tất cả đều là tóc vàng, nguyên nhân chính là như vậy nên Phổ Tu Tư mới có thể khẳng định được.

- Ông ngoại? Oa oa! Rốt cục đã gặp được ông ngoại rồi! Mẫu thân vẫn thường kể cho con nghe những chuyện liên quan đến gia tộc Tư Đạt Đặc!

Dịch Vân đưa tay ôm lấy Phổ Tu Tư, cười nói rất là vui vẻ.

Phổ Tu Tư nổi lòng đã an tĩnh lại, những đau buồn trên đường tới đây cũng đã vơi bớt đi nhiều:

- Dịch Vân, con vừa mới đọc sách gì ở đây vậy? Trong mộ viên này, lúc này thích hợp cho con nít học tập hay sao?

Hắn buông Dịch Vân ra, muốn ngắm nhìn cho thỏa mắt đứa cháu ngoại này.

Ở Khung Vô đại lục, bởi vì giữa ba đại đế quốc xung đột không ngừng, tất cả những đứa trẻ trên sáu tuổi đều phải bắt đầu tiếp nhận sự huấn luyện thể năng, bởi vì đế quốc cần bồi dưỡng ra những chiến sĩ cường tráng. Mà ở một vài thế gia quý tộc cường đại, lại là từ ba, bốn tuổi, đã bắt đầu cho con cháu học tập đấu khí hoặc ma pháp rồi. Ba tuổi là lúc bắt đầu thời gian hoàng kim nhất của con người, tuyệt đối không thể lãng phí quãng thời gian ấy được!

Mà hẳn nhớ rõ, Dịch Vân lúc này hẳn đã sáu tuổi rồi.

Dịch Vân nghe Phổ Tu Tư hỏi, chần chờ một lúc mới cúi đầu nhỏ giọng:

- Phụ thân đại nhân nói huyết mạch con không thể học tập đấu khí của gia tộc được, cho nên không cần lãng phí thời gian huấn luyện!

Phổ Tu Tư lộ vẻ khó hiểu, Dịch Vân nói tiếp:

- Bởi vì máu huyết trong cơ thể con không đủ độ đậm đặc, nên không thể tu luyện Cuồng Lôi Phách Quyết của gia tộc!

Phổ Tu Tư vừa nghe xong đã hoàn toàn hiểu rõ.

Trên đại lục Kỳ Võ, một vài gia tộc truyền thừa từ ngoài mấy ngàn năm, cơ hồ đều có một hai bộ đấu khí pháp quyết từ thời tổ tiên truyền xuống. Phương pháp tu luyện này chính là trải qua hiểu biết của hơn mấy đời hoặc mười mấy đời tổ tiên đã cân nhắc, chỉnh sửa cho phù hợp, dựa theo huyết mạch của chính mình cải tiến thành công pháp tu luyện thích hợp nhất cho con cháu của mình.

Độ đậm đặc máu huyết của con cháu càng cao, càng phù hợp với pháp quyết hơn, tốc độ tu luyện cũng càng nhanh hơn, hiệu quả đạt được cũng càng cao hơn.

Dù sao, đó chỉ là công pháp chuyên tạo ra dựa theo huyết mạch trong cơ thể người của một gia tộc, nếu đưa cho người ngoài tu luyện, cho dù thiên phú cực cao, cũng rất khó mà đạt được thành tựu cao từ công pháp ấy.

Pháp môn này lấy huyết mạch làm chủ, thiên phú chỉ là phụ, trên Khung Võ đại lục có không ít, phần lớn xuất hiện tại các thế gia quý tộc hoặc những thế lực lớn độc bá một phương, phần lớn là tuyệt học đấu khí, gọi chung là Huyết Kế công pháp(công pháp kế thừa huyết mạch).

Loại Huyết Kế công pháp này còn một cái tên khác, gọi là pháp môn tu luyện ‘ Mạnh nhất và yếu nhất’.

Bởi vì huyết mạch đối với công pháp này cực kỳ quan trọng, cho nên gia tộc cổ xưa đương nhiên xem trọng vấn đề huyết mạch đến từng ly từng tý, tính chất riêng biệt rất mạnh, tạo thành tình cảnh phần lớn thế gia quý tộc hiện tại, chỉ coi trọng những con cháu nào có độ đậm đặc của máu huyết đủ để tu luyện tuyệt học gia truyền mà thôi.

Mà những người khác không đạt yêu cầu, tất cả đều sẽ bị phân công làm những thủ hạ lo về sản nghiệp trong gia tộc, mà không thể nào tham gia vào thành phần lãnh đạo của gia tộc.

Mà Dịch Vân, tuy rằng con gái mình chỉ là tỳ thiếp bên ngoài, nhưng hắn cũng là con của tộc trưởng gia tộc Lam Duy Nhĩ hiện thời, vẫn thuộc con cháu trực hệ, theo lý thuyết thì không có vấn đề về huyết mạch, chính là.....

Nghĩ đến đây, Phổ Tu Tư đã hiểu rõ!

Dịch Vân tóc đen và mắt đen, so với gia tộc Lam Duy Nhĩ tóc vàng mắt lam có thể thấy ngay sự khác biệt! Gia tộc lại có một đứa con cháu huyết mạch không thuần khiết, vả lại rõ ràng như thế, đây không phải là huyết mạch tốt đẹp của gia tộc mình so ra lại kém huyết mạch của một tiểu quý tộc thế gia đã xuống dốc hay sao?(Ý nói Dịch Vân ảnh hưởng huyết mạch của gia tộc bên ngoài nhiều hơn)

Trong giới quý tộc luôn coi trọng thể diện, nhất là đại thế gia quý tộc cổ xưa, đã có thể coi là một sự sỉ nhục!

Phổ Tu Tư nhìn Dịch Vân đầy yêu thương, trên gương mặt nhỏ cùng với chân tay đều in dấu nắm tay bầm tím sưng vù, rõ ràng là bị những đứa trẻ cùng tuổi đánh, vả lại không chỉ một lần, nghĩ lại con gái và cháu ngoại mình sống ở đây cũng không thể coi là sung sướng được!

Dịch Vân dường như cảm nhận được ánh mắt của Phổ Tu Tư, hắn không muốn vừa gặp nhau đã làm cho ông ngoại mình buồn, liền nắm lấy tay Phổ Tu Tư cười nói:

- Ông ngoại, cũng không có gì đâu! Mẫu thân từng nói, nếu không thể làm tướng quân cũng có thể làm Tể tướng, chỉ cần học được nhiều tri thức, có thể làm Tể tướng của Kỳ Võ đế quốc! Cho nên muốn Dịch Vân phải đọc sách nhiều một chút!

Thì ra là thế, trong nháy mắt Phổ Tu Tư đã hiểu! Con gái à, dụng tâm của con đối với Dịch Vân thật là cực khổ a!

- Dịch Vân ngoan, mỗi ngày con đều tới đây sao?

Phổ Tu Tư cười lớn, nhưng trong lòng rướm máu!

- Con ở đây mà!

- Cái gì?

Phổ Tu Tư thất kinh, nghĩ rằng mình nghe lầm.

Không ngờ Dịch Vân ngược lại nói một cách vui vẻ:

- Từ khi mẫu thân nằm xuống tại đây, con cũng ở đây với mẫu thân trong gian nhà đá kia. Lúc trước con có nói qua với phụ thân đại nhân muốn ở đây, có thể hầu hạ mẫu thân thường xuyên, phụ thân đại nhân cũng đáp ứng rồi!

Dịch Vân giơ tay chỉ gian nhà đá nhỏ ở cửa mộ viên.

- Nhà giữ mộ?

Phổ Tu Tư tức đến suýt nữa nổ tung lồng ngực!

Phàm là mộ viên của quý tộc đều có quân đội tư nhân coi giữ, càng là thế gia có quyền cao chức trọng, đối với mồ mả từ đường lại càng chú trọng hơn, nhưng chỉ là tổ tiên trực hệ mà thôi.

Một số gia tộc có thể có mộ viên của con cháu ngoại hệ, phần lớn các quý tộc đều an trí ở những phần đất dư thừa, coi như là đã tận hết tình nghĩa đồng tộc. Trong những mộ viên như vậy, những thế gia đương nhiên không thể nào phái quân đội coi giữ, bình thường chỉ là xếp đặt một căn nhà nhỏ cho người coi mộ, giao hết cho một mình người coi mộ mà thôi.

Cho dù là có một tập đoàn thế lực đối đầu, cũng không ai đến phá phách phần mộ của ngoại hệ để trút giận, bởi vì bọn họ sẽ không thêm để ý, ở đây chỉ là chôn cất những người không có quan hệ sâu sắc lắm với gia tộc mà thôi.

Con gái mình chôn ở đây, Phổ Tu Tư sớm đã có chuẩn bị tâm lý, thân phận con gái mình chỉ là tỳ thiếp, hẳn cũng không nói gì...Nhưng để cho cháu ngoại mình sống trong nhà coi mộ??!

Phổ Tu Tư tức giận không thể nói nên lời!

Lúc này lại nghe Dịch Vân vui vẻ nói:

- Nơi này còn có lão gia gia coi mộ sống với con, con cũng mang theo rất nhiều sách của mẫu thân đến đây để đọc, không chút gì nhàm chán, thật ra, so với sống trong đại viện, thì con thích sống ở đây hơn!

Phổ Tu Tư liếc nhìn mộ con gái mình, trong lòng đã có quyết định.

- Gia tộc Lam Duy Nhĩ người khinh ta quá đáng mà!

Phổ Tu Tư trong lòng nổi giận mắng thầm.

Hắn ngồi thụp xuống, mắt nhìn Dịch Vân chăm chăm, trầm giọng hỏi:

- Dịch Vân ngoan, con có muốn theo ông ngoại trở về, về quê của mẫu thân con hay không?

2. Chương 2: Yêu Đạt Trấn

Đã hoàng hôn, nhà nhà đều dậy lên khói bếp, cư dân trong trấn vất vả cả ngày cũng đều ngừng công việc, tùm nập tùm nập ba trở về nhà mình, bữa cơm tối gia đình là lúc trông đợi nhất trong ngày của bọn họ.

Lúc này, một chiếc xe ngựa cũng vừa vào đến cửa trấn, đang từ từ đi vào trong trấn.

- A, Rốt cục trưởng trấn đại nhân đã trở về!

Một vài thôn dân nhận ra xe ngựa nói với nhau.

Trong tiếng chào hỏi của đám thôn dân, chiếc xe đi tới một trang viên lớn nhất trong trấn, một lão nhân đầu tóc bạc phơ, dắt tay một đứa bé trai xuống xe. Đứa bé tò mò nhìn chung quanh trang viên hơi cũ nát này, mỉm cười thân thiện với đám thôn dân cách đó không xa.

Một già một trẻ này chính là Phổ Tu Tư và Dịch Vân.

Từ lúc bọn họ rời khỏi Kỳ Võ thành trở về đây đã năm tháng trời.

Lúc ấy sau khi Phổ Tu Tư tể bái con gái mình xong, ngựa không dừng vó, đưa cháu ngoại hần hấp tấp trở lại gia tộc Lam Duy Nhĩ lúc ấy đang dùng bữa cơm tối.

Vừa tới cửa, hần cũng không thềm để ý tới sự ngăn trở của tên giữ cửa, đi thẳng vào trong đại sảnh nơi gia tộc Lam Duy Nhĩ đang dùng bữa tối, dựa vào thân phận hần là nhạc phụ của gia chủ hiện thời, bọn cách cửa mặc dù ngăn cản không được, nhưng cũng không dám có hành động quá phận với hần.

Lúc ấy trong nhà ăn đang ngồi hơn hai mươi vị tộc nhân trực hệ, trừ tộc trưởng Mặc Tây ra, toàn bộ anh chị của Dịch Vân cũng đều đang ở đó.

Ngoài dự đoán của Phổ Tu Tư, quá trình mang Dịch Vân đi thuận lợi ngoài ý muốn!

Con rể hần cũng chính là phụ thân của Dịch Vân, Mặc Tây Lam Duy Nhĩ đại nhân, đối với quyền yêu cầu nuôi nấng Dịch Vân của Phổ Tu Tư, đúng là không cần suy nghĩ, sẵn khoải đáp ứng ngay lập tức, đây là lần đầu tiên Phổ Tu Tư thấy con rể hần mỉm cười với hần, cũng là một lần duy nhất...

- Không thể tu luyện đấu khí gia truyền của con cháu trực hệ, không chỉ là doạ người, còn là một kẻ bỏ đi. Gia tộc Lam Duy Nhĩ ta cũng không muốn nuôi dưỡng một phế vật như hần, nuôi hần sáu năm nay, coi như là tận tình tận nghĩa rồi....Người cứ mang hần đi đi!

Mặc Tây nói dứt câu đã lạnh lùng rời khỏi nhà ăn, không thềm liếc nhìn Phổ Tu Tư và Dịch Vân một cái!

Phổ Tu Tư sắc mặt xanh mét nhìn mọi người xung quanh đang không ngừng nhìn mình với ánh mắt coi thường, tiếng cười trào phúng vang lên, hần không nói một lời ôm Dịch Vân ra đi. Dịch Vân chứng kiến từ đầu đến cuối, vành mắt ửng đỏ, cũng không nói một lời nào....

Đêm đó Phổ Tu Tư một chút cũng không ngừng lại, ngay trong đêm lập tức lên xe ngựa rời khỏi Kỳ Vô thành.

- Phụ thân, người đã trở về!

Dịch Vân ngẩng đầu nhìn hai nam nữ trung niên đang chào đón, bọn họ nhìn mình với vẻ mặt tươi cười.

Phổ Tu Tư nhìn Dịch Vân cười, chỉ vào hai người giới thiệu:

- Dịch Vân ngoan, đây là cậu và vợ của con, bọn họ đang đón chờ con về !

- Cậu, vợ, con là Dịch Vân, ông ngoại đã nói qua về hai người cho con biết!

Dịch Vân đã sớm biết hần có một người cậu tên là Ba Đức Lợi, là anh của mẫu thân mình, trên đường đi cũng đã nghe ông ngoại nói, năm năm trước đây cậu mới kết hôn, hiện có một đứa con trai độc nhất tên là Hán Khắc, nhỏ hơn hần hai tuổi. Vợ hần tiến lại nắm tay hần, mỉm cười thân thiết:

- Phụ thân, đi đường vất vả rồi! Con xem Dịch Vân hần là đã đói bụng, chúng ta vào ăn cơm trước đi!

Ba Đức Lợi cũng nói tiếp:

- Đúng! Ăn cơm trước rồi hãy nói, Dịch Vân ngoan, về sau đây chính là nhà của con, trong nhà còn một em bé trai tên là Hán Khắc, coi như em trai của con, các con phải sống với nhau cho thật tốt nha!

Mấy tháng trước Phổ Tu Tư cũng đã báo tin về cho hai vợ chồng hần, tất cả mọi việc xảy ra bọn họ đều đã biết, bởi vậy họ đã sớm chuẩn bị với sự xuất hiện của Dịch Vân.

Đêm xuống, Dịch Vân sau khi ăn no đã sớm lên giường ngủ, qua mấy tháng đã không được ngủ trên giường êm ái như vậy, không bao lâu hần đã ngủ say.

Lúc này ở phòng Phổ Tu Tư cũng không ai giữ được bình tĩnh.

- Hừ! Gia tộc Lam Duy Nhĩ thật là khinh người quá đáng! Không ngờ đối đãi với tiểu muội và Dịch Vân như vậy, không biết bọn họ trong mấy năm nay đã phải chịu biết bao nhiêu cực khổ rồi!

Ba Đức Lợi tức giận nói.

Về mặt tức giận của Phổ Tu Tư vẫn chưa tan, trầm giọng nói:

- Bọn họ thật là quá đáng! Nhớ đến lúc ta mang Dịch Vân đi, ở đó tất cả đều là huynh tỷ trưởng bối của Dịch Vân, sắc mặt của bọn người ấy thật là làm cho người ta phải nổi giận bưng bưng!

- Ai.... Bất quá, ngoại hình của Dịch Vân đúng là không hợp với gia tộc bọn họ, cũng khó trách bọn họ không thể tiếp nhận. Chúng ta cũng không có cách nào đối phó với đại gia tộc như vậy, chuyện đến đây coi như chấm dứt thôi! Về sau cũng không nên nhắc đến chuyện có liên quan đến gia tộc bọn họ trước mặt Dịch Vân nữa!

Phổ Tu Tư nói xong lại thở dài.

Ba Đức Lợi bắt đầu nói:

- Cũng phải như vậy thôi! Cũng may là phụ thân vẫn có thể đưa Dịch Vân trở về đây, ít nhất ở đây, nó có thể có được một cuộc sống bình thường!

- Đúng rồi, Dịch Vân lúc này đã sáu tuổi rưỡi, sau mấy ngày nữa chờ nó quen với cuộc sống ở đây, người bắt đầu dạy nó Luyện Khí công pháp đi nhé! Chúng ta tuy không có đầu khí pháp quyết như gia tộc Lam Duy Nhĩ, nhưng Luyện Khí công pháp cũng là do tổ tiên gia tộc ta truyền xuống, ít nhất cũng có thể làm cho Dịch Vân có đủ lực lượng tự bảo vệ mình, càng có thể làm cho nó trở thành một thợ rèn xuất sắc.

Ba Đức Lợi gật đầu:

- Vâng! Sáu tuổi mới bắt đầu coi như là chậm rồi, Hán Khắc lúc ba tuổi con đã dạy. Như vậy đi, chờ một tháng sau Dịch Vân hoàn toàn ổn định sẽ bắt đầu đi, dù sao, trước khi học tập Luyện Khí công pháp, còn phải thực hành nghi thức truyền thống nữa, nếu thân thể không nghỉ ngơi cho tốt sợ là chịu không nổi!

- Việc này cứ quyết định như vậy! À...một năm tới, sinh ý của chúng ta thế nào?

Phổ Tu Tư hỏi.

- So với những năm trước thì kém hơn một chút! Tuy rằng một năm tới, sản lượng mỗi tháng của chúng ta đều có thể làm ra trên dưới một ngàn năm trăm món binh khí, vả lại có Lôi Hồ quân đoàn của đế quốc đã thu mua toàn bộ. Nhưng lúc này ba đế quốc lớn xảy ra chiến tranh cục bộ không ngừng, giá cả quặng sắt vẫn ở mức cao không giảm, hơn nữa chúng ta lại không tìm được mỏ quặng mới...

- ... Một năm tới đây, chúng ta chỉ còn lời tổng cộng không đến hai ngàn kim tệ! Trong đó trừ ra chi phí dùng để duy trì Yêu Đạt trấn cùng với thuế thu nhập phải nộp cho đế quốc, còn lại không đến ba trăm kim tệ!

Ba Đức Lợi bắt đầu nói.

Phổ Tu Tư gõ gõ đầu ngón tay trầm tư, lại nghe Ba Đức Lợi hạ giọng nói tiếp:

- Phụ thân! Chúng ta chẳng lẽ không thể tìm cách bán binh khí cho quân đoàn khác hay sao? Tuy rằng gia tộc Lam Duy Nhĩ cung cấp quặng sắt cho chúng ta với giá hơi thấp một chút, nhưng Lôi Hồ quân đoàn cũng không ngừng hạ thấp giá thu mua binh khí xuống, nói cho đến cùng, vẫn là gia tộc Lam Duy Nhĩ chiếm tiện nghi, Lôi Hồ quân đoàn vốn là của gia tộc bọn họ tổ chức ra!

Ngừng một chút, Ba Đức Lợi nói tiếp:

- Gia tộc Tư Đạt Đặc chúng ta sản xuất ra binh khí phẩm chất tốt hơn bình thường, không sợ không tìm được quân đoàn khác thu mua, hơn nữa qua chuyện của Dịch Vân lần này, con thật không muốn bán binh khí cho gia tộc Lam Duy Nhĩ nữa!

Ba Đức Lợi nói xong lắc lắc đầu, trong mắt ánh lên vẻ không cam lòng.

- Đám sui gia của chúng ta, gia tộc bọn họ cơ hồ nắm trong tay hơn phân nửa mỏ quặng của đế quốc, nếu không có bọn họ cung cấp quặng sắt tinh khiết, kỹ thuật rèn của chúng ta dù có cao đến đâu cũng là vô dụng a! Tuy biết rõ rằng bị bọn họ chiếm tiện nghi, nhưng....

Phổ Tu Tư thở dài:

- Lúc trước không phải là vì muốn cho bọn họ cung cấp các loại quặng sắt một cách ổn định, mới cho Lộ Thiển gả đến gia tộc bọn họ làm tiểu thiếp sao, ời!.....

Phổ Tu Tư lắc lắc đầu, sắc mặt có vẻ già đi rất nhiều:

- Gia tộc chúng ta quả thật là không dấu lại bọn họ....bọn họ thật mạnh quá!

Ba Đức Lợi cũng thở dài theo, thần sắc rất là bất đắc dĩ.

3. Chương 3: Luyện Khí Thể Gia- Gia Tộc Tư Đạt Đặc

Sáng sớm hôm sau, Dịch Vân bị tiếng đập sắt liên tục từ ngoài phòng truyền đến làm cho thức giấc.

Đi ra khỏi phòng, chỉ thấy hơn mười mấy người bên ngoài sân của trang viên đều đang nấu nước đẩy xe, còn có mấy tên đại hán cường tráng đang đốt lò rèn, vừa đập từng nhát búa để luyện sắt, một đám người đứng là đang cùng nhau ý a ý ới phân chia công việc với nhau mà làm một cách vui vẻ.

Dịch Vân cũng không biết, đây là cảnh tượng mỗi sáng sớm tại Yêu Đạt trấn, một ngày mới chính thức bắt đầu.

- Dịch Vân đến đây ăn điểm tâm đi, ta đang muốn gọi con dậy, nhưng thật ra con đã dậy rồi!

Từ trong phòng vọng ra thanh âm thân thiết của mẹ hân.

Dịch Vân vội vàng đi vào trong phòng, vừa ngồi xuống, mẹ hân đã bưng đến một chén cháo bốc khói nghi ngút.

- Ông ngoại và cậu đâu rồi ạ? Bọn họ đều ăn rồi sao?

Dịch Vân nhìn quanh bốn phía, không thấy hai người Ba Đức Lợi và Phổ Tu Tư đâu, lập tức hỏi mẹ.

Mẹ lại đem cho hân một mâm thịt và rau, thân thiết cười nói:

- Bọn họ mới sáng sớm đã có chuyện đi ra ngoài rồi, cậu của con muốn sau khi con ăn xong hãy đi tìm ông ấy, trước khi ta dẫn con đi, hãy ăn cho nóng cái đã!

Dịch Vân nghe xong gật gật đầu, hân quả thật cũng đã đói, liền bắt đầu thưởng thức bữa sáng đầu tiên của mình tại nơi này.

Nửa giờ sau đó.

- Dịch Vân con xem, đây là sản nghiệp của gia tộc Tư Đạt Đặc chúng ta, mỗi một thanh kiếm, đao, thương, búa bằng kim loại đã tinh luyện, đều phải trải qua một quá trình chế tạo nghiêm khắc, một chút qua loa cũng không được!

Ba Đức Lợi chỉ vào lò rèn, nói với Dịch Vân. Sau khi tìm được Ba Đức Lợi, hân liền dẫn Dịch Vân đi một vòng xem qua quá trình tinh luyện kim loại trong xưởng binh khí, vừa giảng giải cho Dịch Vân.

Thật ra Dịch Vân nghe mà không hiểu mấy, tò mò nhìn một đám người đang rất bận rộn, hơi nóng xung quanh lò rèn bốc lên hừng hực, sức nóng như vậy một đứa bé sao có thể chịu nổi, không đến một canh giờ sau, toàn thân hân đã đổ mồ hôi đầm đìa.

Ba Đức Lợi đưa cho Dịch Vân một chén nước lạnh, cười nói:

- Ta biết bây giờ con chưa thể thích ứng với hoàn cảnh trong xưởng, cũng chưa thể lý giải được những chỗ ảo diệu, chờ một thời gian nữa cho con quen dần, sau vài năm con cũng sẽ yêu thích nghề thợ rèn này. Lúc nhìn từng món binh khí do chính tay mình làm ra, trong đó có thể có một món thần binh được lưu truyền hậu thế, cảm giác đẹp đẻ này rất khó diễn tả bằng lời!

- Cậu Ba Đức Lợi, ông ngoại nói cho con biết, gia tộc Tư Đạt Đặc chúng ta là gia tộc rèn binh khí truyền thừa lâu đời nhất đế quốc, binh khí do chúng ta làm ra, rất là có tên tuổi trong đế quốc, chuyện này mẫu thân chưa từng nói cho con biết!

Dịch Vân có chút hưng phấn nói.

-Ôi, phụ thân con cũng không nói sao? Ừ, có thể nói như vậy, bội kiếm của hoàng đế Kỳ Vô đế quốc đang sử dụng – Hồ Phách kiếm, chính là do tổ tiên chúng ta làm ra hơn chín trăm năm trước, ừ, không sai!

Ba Đức Lợi hơi có chút cà lăm.

- Thần binh Hồ Phách kiếm!? Thật vậy chăng?

Dịch Vân hưng phấn kêu lên.

Nhìn hai mắt Dịch Vân sáng ngời, vẻ mặt già của Ba Đức Lợi không khỏi đỏ lên.

Đúng là có thần binh tên là Hồ Phách kiếm là do gia tộc của bọn họ làm ra, nhưng còn một chuyện hẳn chưa nói, chính là một ngàn năm qua, gia tộc Tư Đạt Đặc của hẳn cũng chỉ có duy nhất một món binh khí này làm cho nở mày nở mặt mà thôi!

Từ đó trở về sau, gia tộc bọn họ cũng không thể làm ra được một món thần binh nào có thể lưu truyền hậu thế được nữa, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm ra hàng loạt binh khí tốt hơn bình thường một chút. Cứ như vậy đời sau không bằng đời trước, dần dần đi xuống dốc, cho tới bây giờ đã lâm vào tình trạng phải nương nhờ vào những đại gia tộc khác mới có thể sinh tồn.

- Dịch Vân, hôm nay cậu trước tiên giới thiệu cho con làm quen với nơi này một chút, Yêu Đạt trấn mặc dù không so sánh được với Kỳ Võ thành phồn hoa, nhưng cũng có nhiều phong cảnh mà những thành lớn không có, ta nghĩ con nhất định sẽ thích!

Ba Đức Lợi vội vàng chuyển sang đề tài khác, lôi Dịch Vân đi vào trong trấn.

Yêu Đạt trấn cũng không lớn, có khoảng mười dặm lãnh địa, Dịch Vân theo Ba Đức Lợi đi hết một vòng, cũng đã hết thời gian một ngày.

Buổi tối, sau khi cả nhà đã ăn cơm tối xong, Phổ Tu Tư kêu Dịch Vân đi đến phòng mình.

- Dịch Vân, hôm nay con đi theo cậu một ngày, hẳn là đã có chút quen thuộc với Yêu Đạt trấn. Một tháng tới đây, ban ngày thì cũng như hôm nay, con đi theo Ba Đức Lợi học tập về sản nghiệp của chúng ta, vào buổi tối, ông ngoại sẽ dạy cho con một số kiến thức liên quan đến lịch sử của Khung Võ đại lục chúng ta!

Phổ Tu Tư cười nói với Dịch Vân.

- Ông ngoại, con từng nghe mẫu thân nói qua, Tư Đạt Đặc chúng ta là gia tộc nhất mạch truyền thừa mấy ngàn năm qua, có thể nói là một trong những gia tộc lâu đời nhất trên Khung Võ đại lục, thế nhưng vì cái gì mà bây giờ chỉ còn lại vài người chúng ta mà thôi?

Đây đúng là mối nghi ngờ của Dịch Vân, mẫu thân đã mất, người trong gia tộc lúc này chỉ còn ông ngoại, cậu mợ, tiểu Hán Khắc, tính luôn cả hẳn cũng chỉ có năm người mà thôi.

Một gia tộc có lịch sử vài ngàn năm, lại chỉ có năm hậu nhân đệ tử, việc này cũng thật sự là kỳ quái. Tại gia tộc Lam Duy Nhĩ, tùy tiện bất cứ một nhánh nào, ít nhất cũng có quy mô vài trăm người, toàn bộ gia tộc cũng có hơn mấy ngàn người, so với gia tộc Tư Đạt Đặc thì thật là một trời một vực.

- Ai....Việc này ông ngoại cũng không thể trả lời con, từ lúc ông ngoại còn nhỏ, gia tộc cũng chỉ có ba đời ông, cha và ta mà thôi. Cũng là từ miệng phụ thân ta mới biết được, gia tộc chúng ta từng rất huy hoàng, lại là thế gia lâu đời đã có mấy ngàn năm lịch sử, chỉ là trong một ngàn năm qua mới đi xuống như là tuột dốc không phanh, về phần nguyên nhân vì sao, ngay cả gia gia và phụ thân của ta cũng không hiểu được a!

Phổ Tu Tư nói một cách mơ hồ.

Từ khi hẳn vừa sinh ra, gia tộc Tư Đạt Đặc đã lâm vào cảnh trầm luân, dĩ vãng huy hoàng vinh quang tựa như câu chuyện xưa kể lúc trà dư tửu hậu, chính là một truyền thuyết mà thôi.

- Cậu có nói qua, tổ tiên đã từng chế tạo ra thần binh, là bội kiếm mà hiện giờ Kỳ Võ đế vương đang sử dụng, chúng ta lại làm ra vài món thần binh như vậy thì tốt quá, như vậy gia tộc cũng có thể phục hưng!

Dịch Vân thấy Phổ Tu Tư đau khổ, muốn an ủi ông ngoại nên nói một cách ngây thơ. Phổ Tu Tư trước hết lấy làm sửng sốt, ngẩng đầu nhìn Dịch Vân, sau khi nhìn vẻ vô cùng chăm chú trên gương mặt nhỏ nhắn ấy, không khỏi cười to:

- Tiểu Dịch Vân à, nếu thật sự thần binh dễ dàng chế tạo như vậy, gia tộc Tư Đạt Đặc của chúng ta cũng đã không đến nỗi không làm ra được một cái nào trong suốt hơn chín trăm năm qua!

- Gia gia của ông ngoại trong cuộc đời đã tạo ra mấy vạn món binh khí, thí nghiệm qua hàng trăm loại khoáng thạch không giống nhau, trong đó cũng có bí ngân ngân vàng khó mua được, các loại kim loại kỳ dị, tuy có luyện ra được một vài món binh khí có thể nói là thuộc loại cao cấp.....

Phổ Tu Tư hớp một ngụm rượu, nói tiếp:

- ...vẫn là không thể làm ra một món thần binh nào như Hồ Phách kiếm kia, con xem có dễ dàng hay không?

Dịch Vân nghe xong liền sửng sốt, không nghĩ tới lại quá khó khăn như vậy, hỏi với vẻ khó hiểu:

- Vậy tổ tiên khi trước như thế nào mà làm được?

- Ông ngoại năm đó cũng từng hỏi qua phụ thân vấn đề này, theo như cách nói của phụ thân, lúc trước sở dĩ tổ tiên có thể làm ra thanh thần binh kia, hẳn đã dùng một bí pháp mà chúng ta không biết. Mà bí pháp kia lại không được truyền thừa xuống dưới, cho nên, lớp hậu nhân chúng ta muốn làm ra được một món thần binh như vậy nữa, sợ rằng không phải là một chuyện dễ dàng!

Phổ Tu Tư buồn bã nói.

Dịch Vân nghe xong trầm mặc không nói, cuối cùng đã hiểu được chân tướng, gia tộc của mẫu thân không chừng chính là vì nguyên nhân này mới có thể dần dần đi tới chỗ suy đồi như vậy! Thế nhưng, nếu tổ tiên không ai có thể chế tạo thần binh thành công, chưa chắc là bản thân hắn cũng không thể!

Dịch Vân nhìn khuôn mặt già nua của ông ngoại, trên đó có một nét buồn khó hiểu....

- Tương lai, ta nhất định bằng vào đôi tay của mình luyện chế ra thần binh!

Dịch Vân kêu thầm trong lòng.

4. Chương 4: Sinh Cơ Chỉ Là Một Cọng Rơm (thượng)

So với thời gian học tập của ban ngày, Dịch Vân lại mong cho mau tới thời gian buổi tối học với Phổ Tu Tư hơn. Không phải vì hắn sợ nghề rèn nặng nhọc, mà là nghe Phổ Tu Tư giảng bài có nhiều thú vị hơn.

Lúc Dịch Vân còn ở gia tộc Lam Duy Nhĩ, có thể nói chuyện với hắn cũng chỉ có mẫu thân cùng một ít đứa trẻ cùng tuổi. Hơn nữa do phụ thân hắn cố ý lơ là, hắn cũng không được trải qua sự giáo dục bình thường như những đứa trẻ khác. Vì vậy Dịch Vân chỉ biết là, thế giới này là Khung Vô đại lục, nước của hắn đang sống là Kỳ Vô đế quốc, ngoài chuyện đó ra, hắn hoàn toàn không còn biết gì nữa cả.

Cho tới bây giờ, hắn mới biết ngoài Kỳ Vô đế quốc ra, trên đại lục còn có hai đế quốc khác. Hơn nữa lịch sử của Khung Vô đại lục đã có trên vạn năm rồi, hắn sinh ra vào năm 10030 của Khung Vô lịch, lúc này đã là năm 10036.

Phổ Tu Tư nói:

- Khung Vô đại lục có Kỳ Vô đế quốc, Bối Đặc Mông đế quốc và Bàn Nham công quốc.

Tất cả dân cư của đại lục vào khoảng sáu trăm triệu người, trong đó, Kỳ Vô đế quốc là nhiều nhất, Bàn Nham công quốc ít nhất.

Dịch Vân suy nghĩ một chút rồi hỏi:

- Nhân số của Kỳ Vô đế quốc chúng ta nhiều nhất, vậy có phải cũng là mạnh nhất hay không?

- Nếu chỉ đơn thuần nói về mặt quân lực, Kỳ Vô đế quốc chúng ta quả là cường quốc thứ nhất trên đại lục, kể đến là Bối Đặc Mông đế quốc, Bàn Nham công quốc là yếu nhất. Nhưng nếu nói đến thực lực tổng quát của một nước, thì không phải chỉ đơn giản như vậy, còn liên quan đến thế lực của các loại tôn giáo, ưu thế về địa hình của các nước, về mặt ngoại giao.....rất là phức tạp.

Phổ Tu Tư gật gù đầu nói.

Dịch Vân cũng hiểu được, trên đại lục đồng thời có ba loại tôn giáo, trong đó lại thờ phụng Quang Minh thần. Quang Minh thần có thể lực lớn nhất, mà ở Kỳ Vô đế quốc, đa số người dân cũng đều là Quang Minh giáo đồ, đương nhiên Phổ Tu Tư cũng vậy, lại còn rất là thành kính nữa!

- Dịch Vân à, chúng ta mặc dù đang sống lánh đời ẩn thế, nhưng cũng không sợ bị hại, bởi vì Quang Minh thần tồn tại cùng chúng ta, uy lực của thần an ủi chúng ta. Quang Minh thần là vạn năng, cũng là công bình, chúng ta mỗi người đều sinh sống dưới ánh sáng của thần.

Phổ Tu Tư nói một cách ôn hoà.

- Phải vậy không? Vậy sao mẫu thân chết như vậy chứ? Ít nhất ta cũng chưa từng thấy thánh quang chiếu rọi lên người của mẫu thân!

Trong lòng Dịch Vân không đồng ý, nhưng cũng không nói ra.

Dịch Vân ban ngày cầm búa sắt lần lượt tập cách rèn sắt tại lò rèn, Ba Đức Lợi rất chú tâm dạy dỗ Dịch Vân, thường thường cũng không hối thúc tiến độ làm việc, muốn dạy Dịch Vân cho thật tốt. Sau khi màn đêm buông xuống, lại nghe Phổ Tu Tư giảng một mớ chuyện xưa nhẹ nhàng, làm cho tầm mắt của hắn càng thêm mở rộng, Dịch Vân rất thích cuộc sống như vậy.

Như hôm nay, Phổ Tu Tư đã giảng tới chế độ phân cấp của ma pháp sư và võ giả trên Khung Vô đại lục.

- Không cần biết là võ giả hay ma pháp sư, thực lực mạnh yếu chia làm cửu tinh tứ giai. Trong các tinh cấp lại chia làm các danh hiệu không giống nhau, phân biệt là: Chiến Sĩ, Chiến Đồ, Chiến Cuồng, Chiến Tướng, Chiến Tướng, Chiến Tôn.

Phổ Tu Tư nói với Dịch Vân.

- Nói về võ giả, từ nhất tinh đến tam tinh kêu là Chiến Sĩ, tứ tinh ngũ tinh kêu là Võ Đồ, lục tinh là Võ Cuồng, thất tinh là Võ Tướng, bát tinh là Võ Tướng, mà cửu tinh kêu là Võ Tôn. Võ giả đạt tới thất tinh, bát tinh, cửu tinh thực lực đều đáng sợ phi thường, nhất là võ giả cửu tinh, trong mấy ngàn vạn người cũng khó có thể kiếm được một người!

- Mà mỗi tinh cấp lại chia làm tứ giai, phân biệt là sơ giai, trung giai, cao giai và đỉnh giai.

Phổ Tu Tư giải thích cặn kẽ.

Dịch Vân ngồi một bên nghe, mắt sáng rực lên, những chuyện này hắn chưa từng nghe qua.

Phổ Tu Tư liếc nhìn Dịch Vân một cái rồi nói tiếp:

- Theo như vậy, chỉ cần đạt tới danh hiệu ngũ tinh trở lên, đều có thể đảm nhiệm chức vụ quan quân cao cấp trong quân đội đế quốc. Được danh hiệu lục tinh, sẽ trực tiếp được phong là quý tộc, mà đạt được thất tinh, đế quốc sẽ phong tặng tước vị, trong quân đội sẽ là tướng quân cầm trong tay hơn mười vạn binh lính.

Tướng quân, tước vị? Chỉ cần đạt đến thất tinh là có thể được như vậy sao? Dịch Vân trong lòng hưng phấn nghĩ.

- Cho nên, danh hiệu của thất tinh gọi là ‘Tước’ là vì nguyên nhân này.

Phổ Tu Tư cười nói.

- Thất tinh có thể được phong tước sao? Vậy ông ngoại, cha con là võ giả mấy tinh? Con thường nghe người ta gọi cha là bá tước đại nhân!

Dịch Vân đột nhiên nhớ ra, lập tức dò hỏi.

Phổ Tu Tư nghe vậy sửng sốt, nói một cách khinh thường:

- Phụ thân ngươi? Hắn chẳng qua chỉ là một lục tinh sơ giai Võ Cuồng, so với thất tinh Võ Tướng còn kém rất xa, ngay cả cấp bậc phong tước thấp nhất còn chưa đạt tới. Nếu chỉ bằng vào thực lực mà nói, không chỉ bá tước, ngay cả tử tước hắn cũng không có tư cách!

- Vậy như thế nào ...

Dịch Vân nghe ra trong giọng nói của ông ngoại có ý khinh thường, nhưng hấn đối với phụ thân cũng không có hảo cảm gì, bởi vậy cũng không để ý.

- À, không!

Phổ Tu Tư nhổ một bãi nước bọt, rồi nói tiếp với vẻ khinh thường:

- Hấn sở dĩ có được tước vị bá tước, tất cả đều nhờ phụ thân hấn, cũng chính là ông nội của con- Bá Nạp Đồn Lam Duy Nhĩ. Ông ta là cường giả bát tinh Võ Tướng, đồng thời cũng là chỉ huy cao nhất của Lôi Hồ quân đoàn- đội quân tinh nhuệ của Kỳ Võ đế quốc. Mà tước vị bá tước, là có thể làm cho con cháu ba đời sau đó được kế thừa!

- Con có ông nội sao? Lại là võ giả bát tinh?

Dịch Vân kinh nghi hỏi.

Dịch Vân đã sống sáu năm ở gia tộc Lam Duy Nhĩ, cũng chưa từng nghe ai nói qua, hấn vẫn còn có ông nội, lại là cường giả bát tinh Chiến Tướng!

- Con chưa gặp qua ông nội của con cũng không có gì là kỳ quái, nghe nói hấn lãnh đạo Lôi Hồ quân đoàn đóng ở giáp giới của Bối Mông Đặc đế quốc, suốt sáu năm cũng chưa về nhà một lần, chỗ đó là một trong những khu vực thường xuyên xảy ra chiến tranh nhất trong đế quốc...

...Thật ra, bá tước Bá Nạp Đồn quả thật là một người tài giỏi, trong toàn bộ gia tộc Lam Duy Nhĩ, ta cũng chỉ bội phục một mình hấn mà thôi.

Phổ Tu Tư thở ra một hơi, nói tiếp:

- Chỉ tiếc là, người thân của hấn toàn là một lũ vô dụng, Cuồng Lôi Phách Quyết vẫn là đấu khí công pháp thuộc hàng nhất đẳng, thế nhưng người thân hấn lại không một ai có thể luyện thành, lúc này Bá Nạp Đồn mới tiêu phí tiền với giá trên trời, vợ vét các loại linh dược ma hạch, cũng chỉ có thể làm cho phụ thân của con đạt tới trình độ lục tinh sơ giai mà thôi, ai..... quên đi, không nói tới chuyện này nữa, dù sao hấn cũng là cha của con....

Phổ Tu Tư hiển nhiên không muốn nói thêm nữa, nhưng trong lòng Dịch Vân lại rộn lên, hấn chưa từng biết rằng hấn vẫn còn có ông nội, lại là một bát tinh Chiến Tướng đáng sợ cùng tướng quân của một quân đoàn!

Dịch Vân cố gắng đè nén kích động trong lòng, lại hỏi:

- Ông ngoại, vừa rồi là nói về võ giả, còn ma pháp sư thì sao? Cũng giống như võ giả hay sao?

- Danh hiệu tinh cấp của ma pháp sư cũng không khác mấy: Tam tinh kêu là Pháp Sư, tứ tinh ngũ tinh kêu là Pháp Đồ, lục tinh kêu là Pháp Cuồng, thất tinh là Pháp Tước, bát tinh là Pháp Tướng, mà cửu tinh là Pháp Tôn.

- Nhưng ma pháp sư có chút khác biệt, tuy rằng giữa ma pháp sư và võ giả cùng cấp tương đối không sai biệt với nhau, nhưng ở lực công kích, ma pháp sư mạnh hơn một bậc, về lực phòng ngự và sức chịu đựng, thì võ giả mạnh hơn ma pháp sư nhiều lắm. Nhưng người có tư chất trở thành ma pháp sư, lại trong vạn người không được một, so với số lượng võ giả thì ít hơn rất nhiều, cho nên địa vị của ma pháp sư so với võ giả đồng cấp cũng cao hơn một chút.

Phổ Tu Tư nói xong, lại hớp một ngụm rượu.

Theo như những lời hấn nói lúc này, trên Khung Võ đại lục cơ hồ là hiểu biết thông thường của mỗi người, ngay cả một đứa bé con cũng có thể đọc ra vanh vách cấp bậc các tinh, hoàn toàn không biết gì như Dịch Vân thì thật là hiếm thấy.

5. Chương 5: Sinh Cơ Chỉ Là Một Cọng Rơm (hạ)

- Nếu giữa võ giả và ma pháp sư cùng cấp có phân biệt mạnh yếu, vậy vì sao địa vị của ma pháp sư lại cao hơn? Chẳng lẽ bởi vì ma pháp sư ít hơn sao?

Phổ Tu Tư cười nói:

- Đó là vì phương pháp công kích của ma pháp sư không giống như võ giả. Trên chiến trường, cho dù là cửu tinh võ giả cũng chỉ có thể cầm dao chém giết từng địch nhân một, một dao mạnh nhất cũng chỉ có thể giết được vài chục hoặc vài trăm người mà thôi. Mà ma pháp sư thì không giống như vậy, một cái ma pháp đánh xuống một phạm vi lớn, có thể giết chết ít nhất là mấy vạn người, nghĩ xem, trên một chiến trường có cả trăm vạn người, thì võ giả hay là ma pháp sư giết được nhiều người hơn ?

Dịch Vân cuối cùng cũng đã hiểu, nguyên là do tác dụng của ma pháp sư có thể phát huy lớn hơn nhiều trên chiến trường so với võ giả.

Phổ Tu Tư nói tiếp:

- Trừ việc đó ra, bên trong ma pháp còn một tính chất phụ trợ ma pháp, ví dụ như: Thiết Giáp thuật- có thể tăng năng lực phòng ngự lên rất nhiều; Tấn Mẫn thuật- có thể tăng cường tốc độ; Bội Lực thuật- có thể gia tăng lực công kích của đồng bọn; lại còn có pháp thuật có thể trị liệu thương thế...

...Người thử tưởng tượng xem, nếu trên trận chiến giữa hai nước, một bên có ma pháp sư xuất ra ma pháp có thể tạo nên sự phòng vệ trên người toàn thể binh lính, gia tăng tốc độ và lực công kích, mà bên kia không có, như vậy bên nào sẽ thắng đây?

Dịch Vân nghe vậy trợn mắt lên một chút.

Nếu tình hình như vậy thật sự xảy ra, vậy chính là chỉ có một bên thoải mái mà giết! Nguyên là ma pháp sư còn có tác dụng như vậy !

- Nếu ma pháp sư trên chiến trường đáng sợ như vậy, thì lúc chiến tranh chỉ cần phái ra nhiều ma pháp sư một chút, có phải vậy không?

Dịch Vân suy nghĩ một chút rồi hỏi.

Phổ Tu Tư cười nói:

- Thứ nhất ta vừa nói qua, số lượng ma pháp sư ít hơn võ giả rất nhiều, nhất là ma pháp sư từ thất tinh cấp trở lên lại càng ít, chết đi một người lại sẽ bớt đi một người, không có quốc gia nào chịu hy sinh như vậy cả. Thứ hai là, số lượng ma pháp sư cao cấp của ba đại đế quốc không hơn kém nhau, người nếu phái ra một người, đối phương cũng phái ra một người, ưu thế như vậy là triệt tiêu, chiến đấu cũng không có ý nghĩa, chỉ là tăng thêm thương vong của chiến sĩ hai bên mà thôi...

... Cho nên, trừ phi là trong những cuộc chiến có quy mô lớn, nếu không thì không một đế quốc nào lại phái ra số lượng lớn ma pháp sư trên chiến trường, nhất là ma pháp sư thất tinh trở lên lại càng không thể, nếu như có, thì phải là đến lúc xảy ra cuộc chiến diệt quốc không phải người chết thì ta vong rồi!

- Vốn là ma pháp sư cao cấp bình thường sẽ không xuất hiện trên chiến trường, thông thường chỉ là dùng thủ đoạn để ngăn trở đối phương mà thôi.

Dịch Vân nghĩ thầm trong lòng.

Kỳ thật cũng là ba đại đế quốc vì muốn bảo tồn chiến lực trong nước của mình, nên tuân theo quy củ chung như vậy, nếu không phải như thế, lúc này nhân số tử thương trên chiến trường hàng năm của ba đại đế quốc rất có thể là nhiều gấp mấy chục, mấy trăm lần rồi.

Chiến tranh kiểu như Phổ Tu Tư vừa nói, trong lịch sử của đại lục đã từng phát sinh rất nhiều lần, mỗi lần dĩ nhiên đều đến khi có một quốc gia diệt vong mới chấm dứt. Theo cái chết của những ma pháp sư và võ giả, một vài pháp điển và võ thư trân quý cũng thất truyền theo.

Trước đây Kỳ Võ đế quốc cũng chỉ là một quốc gia nhỏ, sau khi trải qua vô số lần chiến tranh gòm thâu lại, mới dần dần phát triển thành quy mô đại đế quốc như bây giờ.

Dịch Vân tựa hồ sinh ra hứng thú với ma pháp sư, lại hỏi tiếp:

- Vậy hiện tại đế quốc có bao nhiêu ma pháp sư đạt cửu tinh?

Phổ Tu Tư liếc nhìn Dịch Vân một cái, cười một cách thần bí:

- Lúc này Kỳ Vô đế quốc chúng ta có mười một cửu tinh Chiến Tôn, nhưng cửu tinh Pháp Tôn chỉ có ba người mà thôi!

Cũng là cửu tinh, sao ma pháp sư lại ít hơn võ giả đến như vậy? Dịch Vân rất cục cựa cũng đã hiểu được chỗ quý của ma pháp sư.

- Vậy, vậy, ông ngoại, con có khả năng trở thành ma pháp sư hay không?

Dịch Vân hỏi có chút khẩn trương.

Phổ Tu Tư sững sốt, Dịch Vân có ý nghĩ như vậy sao? Trong lòng có chút hối hận vừa rồi không nên đem ma pháp sư ra mà nói một cách cường đại như vậy....

Hắn nhìn ánh mắt chờ mong của Dịch Vân, do dự một chút rồi nhẹ nhàng nói:

- Thật ra, mỗi người đều có khả năng trở thành ma pháp sư, chẳng qua cơ hội như vậy không lớn mà thôi, giống như đại gia tộc của phụ thân con bên kia có mấy ngàn người, nhưng ma pháp sư trong đó cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Cho nên, con cũng không nên ôm kỳ vọng quá lớn!

Nhìn vẻ thất vọng của Dịch Vân đang tăng lên không ngừng, Phổ Tu Tư vội nói:

- Khoan hãy thất vọng! Ông ngoại ta tuy rằng không thể dạy con trở thành ma pháp sư, nhưng có biện pháp có thể làm cho con ít ra cũng trở thành võ giả nhị tinh!

- Cái gì? Con không phải là không thể tu luyện đấu khí sao?

Dịch Vân kinh hãi la to, hoàn toàn không thể tin được!

Lúc trước ở gia tộc Lam Duy Nhĩ, Dịch Vân đã biết mình không thể tu luyện đấu khí tuyệt học gia truyền, dẫn đến suy nghĩ chính mình không thể tu luyện đấu khí.

Cho nên sau khi nghe Phổ Tu Tư nói về chuyện liên quan với ma pháp sư, mới ôm một tia hy vọng mà hỏi, lúc này lại nghe ông ngoại có biện pháp có thể làm cho hắn trở thành võ giả nhị tinh, không khỏi cảm thấy vừa nghi vừa sợ. Phổ Tu Tư xua xua tay, nói:

- Con không phải không có biện pháp tu luyện đấu khí, mà chỉ là không có cách tu luyện Huyết Kế công pháp cần phải lấy huyết mạch của gia tộc Lam Duy Nhĩ làm cơ sở, chỉ cần là người không có huyết mạch của gia tộc bọn họ, tất cả đều không thể tu luyện. Dịch Vân, máu của con xem ra tương đối gần với huyết mạch của gia tộc Tư Đạt Đặc ta, gia tộc chúng ta cũng có công pháp lưu truyền từ mấy ngàn năm nay, người hắn là có thể tu luyện.

Dịch Vân nghe xong mừng như điên dại, kích động đến mức không biết làm như thế nào cho phải, những ưu sầu phiền não vừa rồi đã hoàn toàn tan biến.

Phổ Tu Tư vui sướng quan sát chuyển biến trong tâm tình của Dịch Vân, chậm rãi nói:

- Tuy rằng công pháp gia truyền của chúng ta không thể so với đấu khí pháp quyết của gia tộc Lam Duy Nhĩ, nhưng nói một cách nghiêm khắc, tuy không phải đấu khí công pháp dùng để chiến đấu thật sự, nhưng chỉ cần con cố gắng dụng tâm tu luyện, ngày sau đạt tới nhị tinh Chiến Sĩ cũng không thành vấn đề!

- Thật vậy chẳng? Con muốn học! Ông ngoại mau dạy cho con nha!

Dịch Vân nín lấy chéo áo của Phổ Tu Tư, kêu lên vội vã.

Giống như một người sắp sửa chết đuối, nếu trong tay vớ được một cọng rơm, khẳng định sẽ nắm chặt không buông!

Dịch Vân từ sau khi ở gia tộc Lam Duy Nhĩ bị tuyên bố là không thể tu luyện đấu khí gia truyền, đã thầm coi thường bản thân mình. Tuy rằng có liên quan đến việc hắn cùng gia tộc không cùng màu tóc màu mắt, nhưng nói đến căn bản, chính là khẳng định hắn là một kẻ yếu nhược vô duyên trở thành cường giả trong cả cuộc đời này.

Cho nên sự coi thường của hắn mới lên đến cực điểm, như vậy mới có thể yên lòng, bởi vì sẽ không tồn tại khả năng trả thù cha hắn.

Dịch Vân vốn đã buông bỏ, sinh mạng chẳng qua là một chuỗi thoả mãn với cuộc sống hiện tại, chẳng qua vẫn còn sớm quá, vẫn còn chưa đi vào giấc mộng đã bị đánh thức, hắn đã tiếp thụ rồi....

Lúc này đột nhiên bắt được một tia sinh cơ, cái phao cứu mạng này bất luận như thế nào cũng không thể buông ra được, nếu chỉ có một lần cơ hội để nằm mơ, hắn cũng muốn mơ cho tận hứng, mơ cho thật là rục rở huy hoàng!

Chỉ sợ đây chính là một cơn bùng tỉnh của giấc mộng hảo huyền mà thôi!

Phổ Tu Tư không nhận được lui lại một bước, nhìn cháu ngoại mình trước mắt, trong mắt hắn lúc này ánh lên vẻ sáng ngời, làm cho hắn cảm thấy tràn đầy sức sống.

6. Chương 6: Luyện Khí Quyết

Hôm nay đối với hắn mà nói là một ngày vô cùng đặc biệt.

Từ sau lần ông ngoại đáp ứng dạy hắn công pháp gia truyền, hắn đã chờ đợi bảy ngày, ngày ngóng đêm trông, cuối cùng cái ngày mà hắn chờ đợi cũng đã đến.

Sau khi ăn nhanh bữa sáng, hắn đi theo ông ngoại và cậu tới một cái lò rèn bên trong Yêu Đạt trấn.

Lò rèn này không giống như những lò rèn khác, Dịch Vân tới đây đã một tháng, hắn đã nhận biết được trong Yêu Đạt trấn có mười một cái lò rèn, hắn là nương theo trình tự không giống nhau của nghề rèn mà sắp xếp.

Mà nơi đây là cái thứ mười hai, cũng không giống những lò rèn khác ở gần một chỗ, ngược lại nằm chơ vơ gần vách núi trong trấn, Dịch Vân không hiểu tại sao lại sắp xếp như vậy.

- Người nhất định cảm thấy rất kỳ quái, vì sao có một mình cái lò rèn này ở đây phải không?

Sau khi đi vào bên trong, Phổ Tu Tư mới hỏi Dịch Vân.

Dịch Vân tò mò gật gù đầu.

Xem bài trí của nơi đây cùng với lò rèn bình thường cũng không có gì khác, một cái lò lửa, một cái ống thổi gió cùng với một hồ nước dùng để làm lạnh vật chế luyện. Chẳng qua nơi này liền với núi đá, dường như không phải dùng gạch xây lên, mà như là đục vách núi mà tạo thành vậy.

- Lò rèn này khi ta sinh ra thì đã có rồi, tương truyền là do tổ tiên gia tộc Tư Đạt Đặc đời thứ nhất chúng ta xây dựng nên, đã có hàng ngàn năm lịch sử.

Phổ Tu Tư giải thích.

Dịch Vân cả kinh, ngơ ngác nhìn bốn phía, nơi này là do tổ tiên đời thứ nhất xây dựng sao?

Ba Đức Lợi vỗ Dịch Vân một cái làm cho hắn chú ý trở lại, hỏi:

- Con đã đập sắt một tháng rồi, hắn là đối với nghề rèn đã có nhận thức sơ bộ, nói cho cậu, năm bước cơ bản của quá trình làm việc là gì?

Dịch Vân suy nghĩ một chút rồi nói:

- Là lựa chọn bán thành phẩm, đúc thành hình, nung qua lửa để làm giảm độ cứng, gia công thành hình cùng với tôi luyện lại.

Ba Đức Lợi hoan hỉ nhìn Dịch Vân:

- Quả nhiên là rất chú tâm, một chút cũng không sai! Nhưng con cũng nên biết, nếu chúng ta muốn luyện ra binh khí có phẩm chất tốt hơn bình thường, thì ba bước đầu tiên trong năm bước trên, tại bất cứ lò rèn nào cũng có thể làm được, nhưng hai bước sau cùng nhất định phải làm tại đây mới được!

Dịch Vân mờ mịt lắc đầu, hắn chưa bao giờ nghe qua việc bày.

- Có hai nguyên nhân: Thứ nhất, nhiệt độ của lò lửa ở đây cao hơn những lò khác vài thành, có thể làm cho quá trình luyện trong thời gian ngắn nhất đạt tới nhiệt độ cao nhất, sau khi trải qua cấp tốc hạ nhiệt, có thể làm tăng tính dẻo dai của vật chế luyện. Tiếp theo, chính là công đoạn gia công luyện khí, chính là dựa vào Luyện Khí Quyết gia truyền của chúng ta.

- Luyện Khí Quyết?

Phổ Tu Tư nói tiếp:

- Không sai! Sau khi tu luyện Luyện Khí công pháp gia truyền của chúng ta, lúc luyện chế binh khí, có thể làm cho binh khí càng thêm lợi hại, làm cho phẩm chất của binh khí vượt hơn nguyên liệu quặng đã dùng để rèn ra nó, cũng chính vì như thế, binh khí qua tay gia tộc Tư Đạt Đặc chúng ta mới hơn những binh khí của thợ rèn bình thường, dựa vào Luyện Khí công pháp này đây!

Phổ Tu Tư nói xong, đã từ phía sau lấy ra một thanh Nguyệt Nha đao đưa tới trước mặt Dịch Vân:

- Con lấy tay sờ thử xem!

Dịch Vân cẩn thận lấy tay nhẹ nhàng chạm vào thân đao, cảm giác truyền vào tay không phải là lạnh giá như sắt thép, ngược lại là một cỗ cảm giác nóng rực quý dị, Dịch Vân sợ tới mức phải nhanh chóng rút tay về.

Hai người Phổ Tu Tư thấy Dịch Vân nhìn chăm chú Nguyệt Nha đao với vẻ kinh nghi, cùng cười ha hả, Phổ Tu Tư nói:

- Thanh đao này là một thanh đao đặc ý nhất mà ông ngoại đã chế tạo ra trong đời, đúng là đã dùng Luyện Khí Quyết mà tạo ra! Đao này có thể tự động hấp thụ nhiệt năng trong không khí, vả lại ngưng tụ mà không tiêu tan, nếu đem đao ngâm vào trong thùng nước lạnh, trong vòng nửa canh giờ có thể biến nước lạnh trong thùng thành nước nóng hổi, có thể coi là binh khí cao cấp trên đại lục...

...Chiến sĩ nếu có thể có một món vũ khí như vậy, không những có thể gia tăng một thành lực sát thương của bản thân, mà còn có thể tăng thêm kháng tính đối với ma pháp Băng hệ, trên thị trường có thể nói là vô giá.

- Chỉ cần con học được Luyện Khí công pháp này, thì có thể tạo ra binh khí giống như vậy sao?

Dịch Vân vui mừng hỏi.

Ba Đức Lợi lắc đầu cười nói:

- Không dễ dàng như vậy đâu! Ông ngoại con mất thời gian vài chục năm mới có thể chế tạo thành công ba món binh khí, trong đó một món đã bán được với giá cao, một món khác đã cho mẫu thân con làm của hồi môn cho gia tộc Lam Dục Nhĩ, lúc này trong nhà cũng chỉ còn lại duy nhất một món này mà thôi!

- Như cậu của con đây, làm nghề rèn này đã hơn hai mươi năm cũng không thể chế tạo được một món. Trên toàn Khung Võ đại lục to lớn này, món binh khí như vậy cũng coi như là hàng cao cấp hiếm có rồi, Dịch Vân con nếu sau này có thể tu luyện công pháp này cho thật tốt, về sau khả năng thành công sẽ rất lớn!

Ba Đức Lợi cổ vũ Dịch Vân.

Phổ Tu Tư cười gật gật đầu, thấy hân đắc ý với món binh khí này vẫn là rất vừa ý, nói tiếp:

- Ba Đức Lợi người cũng đừng nên nản lòng, ba mươi năm đầu ta làm nghề rèn cũng không thể làm ra một món, nhưng mười năm sau đó, liên tiếp làm ra thành công ba món, xem ra dường như có liên quan với trình độ tu luyện Luyện Khí Quyết cao hay thấp. Người và Dịch Vân cũng còn nhiều thời gian, chỉ cần đừng lơ đãng, tương lai nhất định sẽ có thành tựu!

- Ông ngoại, thanh đao này lợi hại như vậy, tổ tiên tạo ra Hồ Phách kiếm kia thì như thế nào?

Dịch Vân đột nhiên nghĩ đến, tò mò hỏi.

Hai người Phổ Tu Tư nghe vậy sững sốt một chút, một lát sau Phổ Tu Tư mới cất tiếng giải thích:

- Ta căn bản là không thể so sánh với tổ tiên, tuy rằng ta cũng chưa từng thấy qua Hồ Phách kiếm kia, nhưng nghe phụ thân ta nói qua, bản thân thanh kiếm ấy có thể sinh ra lửa, một khi áp sát thân người lập tức có thể đốt cháy thành tro, lúc này đã trở thành thần kiếm truyền từ đời này sang đời khác của Kỳ Vô vương gia.

Dịch Vân nghe xong không khỏi nghĩ rằng:

- Cũng đều là học Luyện Khí công pháp, nếu tổ tiên đã có thể chế tạo ra thần binh, ta đây hẳn là cũng có thể !

- Dịch Vân!

Phổ Tu Tư đoán được suy nghĩ trong lòng Dịch Vân, tha thiết nói với hắn:

- Trước khi truyền công pháp cho con, ông ngoại phải nói trước cho rõ ràng: Công pháp này của gia tộc chúng ta truyền lại, chủ yếu là chỉ có thể phát huy tác dụng lớn nhất trong nghề luyện binh khí, tuy nói rằng cũng có thể làm cho người tu luyện có thể đạt tới trình độ nhị tinh Chiến Sĩ trở lên, nhưng nói rõ không phải là bất cứ đâu khí pháp quyết gì, so ra càng kém hơn đâu khí tuyệt học của gia tộc phụ thân con, chỉ có thể làm cho con đạt tới nhị tinh hoặc tam tinh Chiến Sĩ đã là cực hạn...

...Cậu của con bắt đầu tu luyện từ nhỏ, năm nay đã hơn ba mươi tuổi cũng chỉ là nhị tinh Chiến Sĩ. Mà ông ngoại năm nay sáu mươi tuổi, lúc này đạt đến tam tinh Chiến Sĩ cũng đã là cực hạn! Lúc này muốn nói cho con, là hy vọng con có thể tu luyện từng bước một, đừng nên có ý tưởng cao xa gì cả!

Phổ Tu Tư đã là người từng trải, hắn làm sao lại không biết suy nghĩ trong lòng của Dịch Vân về điểm này, nếu hắn vẫn đem bản thân mình đặt ngang với gia tộc Lam Duy Nhĩ mà nói, về sau chỉ sợ gặp phải thất vọng càng lớn hơn. Bởi vậy hắn mới giải thích rõ cho Dịch Vân một phen, để đánh tan ảo tưởng không thực tế mà Dịch Vân có thể nghĩ trong lòng.

- Ông ngoại, con hiểu rồi! Dịch Vân nhất định sẽ không làm cho ông ngoại và cậu thất vọng!

Dịch Vân nghe ra sự hối tiếc đối với hắn trong lời của Phổ Tu Tư, hắn hiểu được ý tứ không thể nói ra của ông ngoại mình.

- Con có thể hiểu được là tốt rồi!

Phổ Tu Tư vỗ vai Dịch Vân một cái, cười nói:

- Chúng ta bắt đầu nghi thức truyền công pháp truyền thống đi thôi!

Phổ Tu Tư không đợi Dịch Vân trả lời, nói tiếp:

- Ba Đức Lợi người trước hết kéo bễ, đốt lò lên! Dịch Vân con qua đây ngồi xuống, ông ngoại sẽ giúp con trích máu nha!

- Trích máu?

Dịch Vân hơi mơ hồ, chuyện này và học tập công pháp có liên quan gì sao?

- Đây là quy củ do tổ tiên định ra! Con cháu đời sau trước khi tiếp nhận truyền thụ Luyện Khí Quyết phải trích ra một chén máu tươi, chén máu này sau khi tẩy qua bằng cách nấu trên lửa của lò rèn, sau đó mới có thể truyền thụ công pháp!

Ba Đức Lợi lúc này sắc mặt giãn ra, nhẹ giọng cười có vẻ gian xảo:

- Tiểu Hán Khắc lúc trước trải qua nghi thức lấy máu, khóc bù lu bù loa, ta và vợ của con phải cực khổ một phen mới có thể dỗ dành nó bình tĩnh lại. Hôm nay ta và vợ con đã đánh cuộc, ta đã cược là con trong lúc lấy máu sẽ không khóc, con cũng đừng làm cho ta thua cuộc nhé, hắc hắc!

- Lấy máu? Truyền thống? Đây là quy củ kiểu gì vậy?!

Dịch Vân sợ hãi kêu lên.

7. Chương 7: Truyền Thống Kỳ Quái

Sắc mặt Dịch Vân tái nhợt như tờ giấy, ngơ ngác nhìn Phổ Tu Tư mang chén máu đặt trên lò lửa, lửa trong lò cực nóng nháy mắt đã làm cho máu bốc hơi, trở thành một làn khói trắng phiêu phưởng bay lên.

- Máu đã hoá khí! Dịch Vân con nghỉ ngơi trước đã, chờ con cảm thấy khoẻ lại, cứ tu luyện theo công pháp mà ta vừa dạy, chỉ cần duy trì trong một canh giờ thì có thể tính là hoàn thành nghi thức truyền thống. (Một canh giờ = 2 tiếng đồng hồ thời nay) Ba Đức Lợi vừa băng bó vết thương vừa trích máu trên tay Dịch Vân, vừa nói.

Dịch Vân dường như không nghe thấy Ba Đức Lợi dặn dò, thần sắc hoảng hốt ngây ngốc nhìn về phía trước, thân thể nhỏ bé cũng hơi loạng choạng....

Ba Đức Lợi nhìn sắc mặt trắng bệch của Dịch Vân, lúc này hình như hần không nghe mình nói chuyện, thần trí rõ ràng là muốn ngất đi, không khỏi nói với Phổ Tu Tư bên cạnh với vẻ oán giận:

- Phụ thân, con thật không rõ truyền thống như vậy có ý nghĩa gì chứ? Không chỉ muốn lấy máu đứa trẻ, lại còn muốn sau đó phải tu luyện công pháp một canh giờ ngay trước lò lửa, đây căn bản là không hợp với lẽ thường tình!

- Phụ thân nhìn Dịch Vân xem, nó lúc này thần trí đã rất mơ hồ, làm sao có thể tu luyện đây? Hần không khóc lóc đã là rất khó! Tiểu Hán Khắc lúc trước vừa lấy máu xong liền khóc lớn lại còn la hét, sau đó lại ngủ tại đây, căn bản là không thể nào tu luyện ngay lập tức!

Ba Đức Lợi nói xong, quay đầu lại liếc nhìn Dịch Vân một cái, thân thể Dịch Vân lúc này hơi lay động, làm như muốn ngã sập xuống.

Phổ Tu Tư nghe Ba Đức Lợi nói xong, sửng sốt một chút, lập tức trầm giọng hỏi:

- Lúc trước sau khi tiểu Hán Khắc ngủ rồi, người có để hần lại đây đúng một canh giờ hay không?

- Tuy rằng cảm thấy không cần thiết phải làm như vậy, nhưng phụ thân đã từng dặn dò, con đã để cho tiểu Hán Khắc ngủ tại đây đúng một canh giờ, sau đó mới ôm nó trở về.

Ba Đức Lợi thấy vẻ nghiêm khắc của Phổ Tu Tư, vội vàng đáp lại.

- Ủ!

Về mặt Phổ Tu Tư dụ lại, thở dài rồi nói:

- Ta cũng có nghi vấn như người, cũng cho rằng truyền thống này không hợp lý, nhưng tổ tiên từng nghiêm khắc cảnh báo cho hậu nhân, nói rằng truyền thống này không thể bỏ đi được, chỉ cần gia tộc Tư Đạt Đặc còn tồn tại một ngày, truyền thống này cũng phải lưu truyền một ngày, con cháu đời đời đều phải như thế, thì bộ tộc ta mới có thể Trường Tồn!

Ba Đức Lợi nghe vậy thân thể chấn động.

Phổ Tu Tư ngừng một chút, giọng nói trở nên nghiêm túc hơn:

- Ba Đức Lợi người nên nhớ kỹ, tuy rằng chúng ta cũng không hiểu nghi thức được tổ tiên truyền xuống này rốt cục là vì sao, nhưng bên trong nhất định có mục đích mà chúng ta không hiểu được! Cho dù là sau khi lấy máu con cháu chúng ta không thể giữ cho thần trí thanh tĩnh, ở lại nơi này nghỉ ngơi cũng tốt, ngủ cũng được, hoặc khóc lóc cũng vậy, nhất định phải theo lời dạy tổ tiên ở lại bếp lò này đủ một canh giờ! Dù sau này ta không còn, người cũng phải dạy bảo lại cho con cháu đúng y như vậy, có hiểu chưa?

- Con hiểu rồi! Nhất định sẽ đem những lời này nói lại cho hậu nhân!

Ba Đức Lợi nghe xong dụ đi một chút, không nghĩ tới đây đúng là lời của tiên tổ truyền xuống như đinh đóng cột, lập tức nghiêm sắc mặt trầm giọng đáp.

Phổ Tu Tư gật gật đầu hài lòng, lập tức nhìn qua Dịch Vân một cái:

- Ba Đức Lợi, người đỡ Dịch Vân nằm xuống ngủ một lúc đi, xem ra nó cũng không duy trì được nữa...a?

Ba Đức Lợi vừa muốn bước qua đỡ Dịch Vân nằm xuống, đã thấy Dịch Vân dường như đã hồi phục lại sau khi mất máu, ngồi ngay ngắn hướng về phía bếp lò, y theo Luyện Khí Quyết mà hần vừa dạy mà tu luyện.

Dịch Vân lúc này trong đầu vẫn còn choáng váng, vừa muốn nhắm mắt nằm xuống nghỉ một chút, bên tai lại truyền đến những lời của Phổ Tu Tư làm cho hần cảm thấy ngạc nhiên.

- Tổ tiên vì sao lại định ra truyền thống kỳ quái không hợp với lẽ thường như vậy, lại bắt buộc con cháu đời đời phải tuân theo? Tuy rằng không hiểu, nhưng là tổ tiên của mình, hần là không hại đến hậu nhân chứ?

Tưởng tượng như vậy, Dịch Vân chợt phấn khởi tinh thần, bắt buộc chính mình ngồi dậy, nương theo Luyện Khí công pháp mới vừa học được chậm rãi bắt đầu tu luyện.

Hai người Phổ Tu Tư và Ba Đức Lợi lúc này đứng ở hai bên Dịch Vân, vẻ mặt vui mừng nhìn hần, hiển nhiên không nghĩ đến Dịch Vân có thể chống nổi tình trạng hư thoát sau khi mất máu, còn có thể nương theo lời dạy của tổ tiên bắt đầu tu luyện, ý chí kiên cường của Dịch Vân làm cho bọn họ cảm thấy ngoài ý liệu.

Dịch Vân chưa từng học qua công pháp gì cả, tuy rằng Ba Đức Lợi dạy cho hần là cơ bản và đơn giản nhất, nhưng hần vẫn chưa nắm được rõ ràng. Nửa canh giờ đầu tiên, Dịch Vân chính cố gắng chống chọi trong đau khổ, cũng may có hai người Phổ Tu Tư và Ba Đức Lợi bên cạnh không ngừng ân cần khuyên bảo, lặp đi lặp lại công pháp để cho hần có thể nhớ kỹ, rốt cục nửa canh giờ sau, Dịch Vân dường như đã chạm đến môn đạo rồi. (mơ hồ hiểu ra)

Hần lơ mơ cảm thấy trong cơ thể có một cỗ khí xoáy nhỏ như tơ đang chậm rãi hình thành, theo kinh mạch trong cơ thể mà lưu chuyển với tốc độ rất chậm, tuy vậy, hần vẫn có thể cảm giác được.

Thành công rồi sao? Khí kinh đang di động trong cơ thể chính là Luyện Khí Quyết sao?

Dịch Vân vui mừng mở hai mắt ra, lại bị cảnh tượng đầu tiên mà hần thấy trước mắt làm cho sợ hãi muốn nhảy vọt lên!

Chỉ thấy trước mắt có vô số điểm sáng như lửa đỏ trôi nổi trong không trung chung quanh hần, và lại theo một đường bay khó hiểu mà hội tụ về hướng hần. Vừa nhìn qua thì giống như đầy trời là hoa lửa, nhưng kỳ quái là, những đốm lửa này sau khi tiếp xúc với thân thể hần cũng không có cảm giác nóng bỏng, trái lại cảm thấy một cảm giác ấm áp không diễn tả được bằng lời.

Thế nhưng chỉ trong nháy mắt, những điểm lửa đỏ ấy trong không trung tụ lại càng ngày càng nhiều, lại còn theo một tốc độ nhất định tiến tới mà dung nhập vào trong cơ thể hần. Luồng khí ấm sinh ra trong cơ thể hần từ bàn chân bắt đầu chạy lên phía trên, đến thắt lưng, qua tim, cổ, rồi lên đến đỉnh đầu, sau đó chạy xuống dưới hình thành một vòng tuần hoàn khép kín.

Luồng khí ấm này ban đầu chạy nhanh và mạnh, thời gian trôi qua, lại yếu dần đi, chỉ trong phút chốc cũng chỉ còn lại như sợi tơ trong cơ thể, giống như ngọn đèn leo lét, bất cứ lúc nào cũng có thể tiêu tán.

Dịch Vân chỉ cảm thấy tất cả trước mắt quỷ dị không nói nên lời, dưới sự kinh hoàng cũng đã ngừng vận hành công pháp, lúc này những đốm lửa đỏ kia đang trên đường đi tới thân thể hần cũng đã dừng lại, trong một thời gian ngắn, đã hoàn toàn biến mất trước mắt Dịch Vân, mà luồng khí xoáy mỏng manh trong cơ thể cũng đã tan mất.

- Đây là chuyện gì? Những đốm lửa đỏ trong không trung là cái gì? Không phải là ta bị hoa mắt chứ?

Hai người Phổ Tu Tư không biết chuyện gì, bọn họ không phát hiện trong mắt Dịch Vân có chuyện lạ gì, chỉ thấy một nét kinh hoảng, dường như là thấy một sự việc kỳ quái nào đó vừa mới phát sinh.

- Dịch Vân, con làm sao vậy?

Ba Đức Lợi khẩn trương nhìn Dịch Vân hỏi.

Dịch Vân là con trai độc nhất của em gái hần lưu lại, hần cũng không hy vọng Dịch Vân có chuyện gì phát sinh ngoài ý muốn.

Dịch Vân hơi lắp bắp nói:

- Thật nhiều.... Đỏ... Màu đỏ.... Lửa..., hai người không thấy gì sao?

Ba Đức Lợi nhìn thoáng qua lửa than đang cháy trong bếp lò, kỳ quái hỏi:

- Lửa vốn là màu đỏ, Dịch Vân con đừng khần trương như vậy!

- Không phải lửa trong lò, là đốm lửa bay lơ lửng trong không trung....

Dịch Vân muốn nói lại thôi, muốn miêu tả chuyện lạ mà hắn đã thấy, nhưng không có cách nào nói rõ.

Phổ Tu Tư liếc nhìn Dịch Vân có vẻ kỳ quái, rồi nhìn qua Ba Đức Lợi, khẽ nói:

- Hắn là sau khi mất máu quá nhiều nhìn thấy ảo giác gì đó, chỉ cần ngủ một giấc cho ngon, điều dưỡng vài ngày sẽ không có việc gì. Một canh giờ cũng đã qua rồi, chúng ta mang Dịch Vân trở về nghỉ ngơi đi thôi!

Dịch Vân còn muốn nói gì đó, lại bị Ba Đức Lợi ôm lấy, bên tai truyền đến tiếng cười sang sảng của Ba Đức Lợi:

- Hắn đúng như lời phụ thân vừa nói, là nhìn thấy ảo giác, đây cũng rất là bình thường! Nhớ đến năm ta trải qua nghi thức, sau đó cũng đã gặp vài cơn ác mộng, ha ha ha!

Nói xong, cùng với Phổ Tu Tư ôm Dịch Vân trở về nhà.

- Thật là ảo giác sao?

Dịch Vân quay đầu nhìn lò rèn tổ truyền ngày càng xa dần, trong lòng vẫn không ngừng nghĩ đến cảnh tượng mới vừa chứng kiến.

8. Chương 8: Linh Hồn Tổ Giáng Lâm (thượng)

Dịch Vân ngủ một giấc thật ngon đến tối mới bị mơ đánh thức, mơ hồ đi tới bàn ăn, phát hiện ra lượng thịt trong chén của mình nhiều gấp đôi bình thường, lúc này mới nghe tiếng cười của Phổ Tu Tư:

- Ăn thịt có thể bổ máu, Dịch Vân con nên ăn nhiều một chút! Lúc trước tiểu Hán Khắc cũng phải nghỉ ngơi hơn mười ngày mới dần dần hồi phục lại, con cũng vậy phải hơn mười ngày mới khoẻ lại được, mấy ngày nay con nghỉ ngơi cho tốt đi nha!

Tiểu Hán Khắc cũng biết hôm nay Dịch Vân đã trải qua nghi thức truyền thống, cũng nói theo:

- Dịch Vân ca ca nên ăn thịt nhiều một chút, buổi tối còn gặp ác mộng nữa đó!

Lúc trước chính hắn cũng đã gặp vài cơn ác mộng liên tiếp, nghĩ rằng Dịch Vân cũng như thế, lời này làm cho những người khác cười to.

Tất cả mọi người bắt đầu ăn cơm, đang lúc nói chuyện phiếm, Dịch Vân nhân cơ hội hỏi Phổ Tu Tư:

- Ông ngoại, lúc trước ông và cậu sau khi lấy máu rồi tu luyện trước lò lửa, có thấy chuyện gì kỳ quái phát sinh hay không?

Phổ Tu Tư nghe vậy sững sốt một chút, Ba Đức Lợi lại tranh đáp trước:

- Lúc chúng ta tiến hành nghi thức cũng bằng tuổi con vậy, sau khi lấy máu đều là thần trí mơ hồ, căn bản không còn sức lực mà tu luyện tiếp, Dịch Vân con có thể duy trì đến khi chấm dứt nghi thức thật là phi thường hiếm có!

Phổ Tu Tư cũng nghi hoặc hỏi:

- Dịch Vân con đã thấy cái gì sao? Làm sao hôm nay con luôn hỏi chuyện này vậy?

- Con thấy trên không trung có rất nhiều đốm lửa bay, nhưng chỉ một chút rồi biến mất, không biết có phải là ảo giác hay không, bởi vì lúc ấy đầu óc của con rất mơ hồ!

Dịch Vân nhớ lại.

Phổ Tu Tư nghe xong thoải mái cười to:

- Nguyên là như vậy! Sau khi mất máu có ảo giác như vậy rất là bình thường, giống như người đi ngoài nắng vậy, sẽ thấy ảo giác tạm thời, nhưng ảo giác này trong thời gian ngắn sẽ biến mất, con không cần quá lo lắng! Lúc trước ông ngoại cũng giống như con, cũng là cố gắng chịu đựng toàn bộ quá trình của nghi thức, cũng không thấy có chuyện gì đặc biệt, nghĩ đến thân thể con so với ông ngoại trước đây còn yếu hơn một chút, vậy sau này phải rèn luyện nhiều hơn mới được a!

Dịch Vân nghe Phổ Tu Tư giải thích, sau cùng cũng yên lòng:

- Nguyên thật sự là ảo giác a, con vẫn còn hoảng sợ đây, ha ha!

- Dịch Vân con tuy vừa ngủ một giấc rồi, nhưng lát nữa cũng nên đi ngủ sớm một chút, tuổi của những đứa trẻ như con ngủ nhiều cũng có thể cao hơn một chút, mấy ngày tới buổi học của ông ngoại con cũng không cần đến, nếu như có rảnh, nhớ tu luyện Luyện Khí Quyết con vừa học nhiều một chút, sẽ tốt cho thân thể!

Phổ Tu Tư thúc giục, khiến Dịch Vân nhanh chóng trở về giường ngủ.

Dịch Vân ngồi trên giường, lúc này mặc dù hắn cảm thấy thân thể vẫn yếu ớt vô lực, nhưng lại không thấy buồn ngủ, thậm chí:

- Nếu lúc này chưa ngủ được, không bằng tu luyện công pháp đi, lúc sáng tu luyện cảm thấy trong cơ thể có cái gì đó sinh ra, ông ngoại có nói chỉ cần để mặc cho nó tự do lớn mạnh thì tốt rồi!

Nghĩ xong làm ngay, Dịch Vân lập tức khoanh chân ngồi, vận hành Luyện Khí Quyết, không đến nửa canh giờ, lại tiến nhập vào trạng thái cảm nhận khi trước.

Cảm thấy luồng khí nhỏ như tơ trong cơ thể đang chậm rãi di động, hắn hứng thú cảm nhận cảm giác kỳ dị đó, lại qua nửa canh giờ, hắn kinh hãi phát hiện luồng nội khí như tơ kia ngày càng yếu, rồi chậm rãi biến mất.

Dịch Vân không hiểu vì sao lại như vậy, lại không cam lòng thấy luồng khí biến mất như thế, hắn lại tăng tốc độ vận hành công pháp lên. Nhưng hắn làm như vậy cũng phí công mà thôi, bất luận hắn cố gắng vận hành công pháp như thế nào, luồng khí trong cơ thể vẫn theo thời gian mà yếu đi, rồi lát sau hoàn toàn biến mất không thấy đâu cả.

Dịch Vân mở to hai mắt lộ vẻ khó hiểu, chẳng lẽ mình đã nhớ sai công pháp hay sao? Không có khả năng a! Ông ngoại đọc từng chữ một, ta đều nhớ kỹ, quyết không có sai. Đây là vì nguyên nhân gì?

Suy nghĩ một hồi, Dịch Vân vẫn không thể tìm ra vấn đề, đang quyết định đi hỏi Phổ Tu Tư, bỗng nghe một thanh âm rót vào tai:

- Đồ ngốc! Còn có vấn đề gì nữa, phương pháp tu luyện căn bản là sai lầm rồi!

Dịch Vân kinh hãi, vội vàng nhìn về phía phát ra thanh âm, nhưng không thấy ai cả. Hắn cẩn thận nhìn khắp bốn phía, sau khi phát hiện quả thật không có ai khác trong phòng, lại chậm rãi ngồi xuống.

- Buổi sáng là ảo giác, bây giờ là nghe lầm, xem ra ta phải nghỉ ngơi cho thật tốt mới được! Chuyện tu luyện để mai đi hỏi ông ngoại là được rồi!

Dịch Vân lẩm bẩm.

Dịch Vân vừa mới nằm xuống, đang chuẩn bị kéo mền, đột nhiên nghe âm thanh kia vọt vang lên trong tai:

- Người còn muốn đến hỏi ông ngoại sao? Ta nói, phương pháp tu luyện của người, Căn—Bản—Sai—Rồi!

- Có quỷ a—!

Dịch Vân lập tức chạy ra khỏi phòng.

- Ai, Dịch Vân con nói có quỷ sao? Con quả nhiên gặp ác mộng rồi!

Ba người còn đang ngái ngủ đi vào phòng Dịch Vân dạo qua một vòng, vừa nói vừa ngáp dài.

- Thật sự là có người nói chuyện bên tai con mà!

Dịch Vân mười phần khẳng định.

Phổ Tu Tư lại ngáp một cái nữa, vỗ vỗ Dịch Vân, an ủi hẳn:

- Chỉ là ác mộng thôi! Đây cũng không có gì, mỗi tộc nhân sau khi trải qua nghi thức truyền thống, gặp mấy cơn ác mộng là chuyện thường! Bằng không, Dịch Vân con hôm nay ra ngoài phòng ông ngoại ngủ đi!

Kinh hãi qua đi, Dịch Vân mau chóng trở lại bình thường, hẳn suy nghĩ một chút:

- Không cần! Ông ngoại, con nghĩ... Hẳn chỉ là ác mộng mà thôi, hiểu rõ rồi thì không thấy sợ nữa, con trở về ngủ đây!

Dịch Vân đóng cửa phòng chậm rãi đi đến giường, lại kiểm tra khắp phòng một lần nữa, sau khi phát hiện thật sự không có vấn đề gì, suy nghĩ một chút rồi khẽ nói:

- Nơi này có người sao? Nếu có thì không cần phải trốn tránh, ta ở đây chờ người là được!

Đợi một lúc lâu sau vẫn không có ai trả lời, Dịch Vân thở ra một hơi, lên giường nằm thẳng cẳng. Vừa mới nhắm hai mắt lại, thanh âm quen thuộc kia lại vang lên:

- Tiểu tử ngươi cũng có vẻ bình tĩnh, nhưng sự tình chưa biết rõ ràng lại đi ngủ hay sao?

Dịch Vân lần này ngược lại không kích động, cứ như vậy ngồi dậy mở miệng hỏi:

- Quả nhiên là có người! Sao lúc này ngươi không trả lời?

Chỉ nghe thanh âm kia cười nói:

- Lần này không sợ sao? Xem như có tiến bộ! Trước hết, ta không phải là người, thứ hai, ta cũng không có trốn đi!

- Không phải người? Vậy người ở đâu vậy, sao ta không thấy được người?

Dịch Vân nói xong, lại nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy bóng tối vây quanh, trừ hẳn ra, không có cái gì cả.

- Người không thể nhìn thấy ta, ta ở trong đầu của ngươi, bắt đầu đi theo ngươi từ trong nhà tổ đến bây giờ!

Dịch Vân cả kinh hỏi:

- Nhà tổ? Vậy người là ai?

Thanh âm kia vừa cười vừa nói:

- Tiểu tử, tên ta là Môn La Tư Đạt Đặc, là lão tổ tông của ngươi!

Theo tiếng cười điên cuồng, một đạo thân ảnh màu trắng như có như không xuất hiện trong đầu Dịch Vân, thân ảnh nọ rất mơ hồ, chỉ có thể đoán là một nam nhân trưởng thành.

Dịch Vân lần này thật sự bị dọa rồi, không khỏi thốt lên:

- Lão tổ tông? Ngài vì sao còn chưa chết?

Thanh âm tự xưng là Môn La tức giận hừ một cái:

- Tiểu tử ngươi mở miệng là trù cho ta chết phải không? Không có ta làm sao có những hậu nhân như các ngươi, cho dù là quên đi nguồn cội cũng có mức độ chứ, tiểu tử ngươi nên bị sét đánh mới phải!

Dịch Vân nghe Môn La dường như có vẻ tức giận, chặn lại:

- Tổ tiên đại nhân ngài đừng nổi giận, ý ta nói, ngài như thế nào....sống lâu như vậy chứ? Lại làm sao mà xuất hiện ở trong này?

Môn La hừ một tiếng rồi nói:

- Những lời này không lọt tai chút nào, nhưng chẳng lẽ ta đi so đo với đứa trẻ như ngươi! À, ngươi chỉ cần trao đổi với ta bằng ý nghĩ trong đầu là được rồi, không cần phải nói bằng lời!

9. Chương 9: Linh Hồn Tổ Giáng Lâm (trung)

Sau khi Dịch Vân nghe xong lời nói của Môn La, suy nghĩ một chút rồi cả kinh:

- Máu huyết? Là chén huyết của nghi thức tổ truyền hay sao?

Môn La thở dài một hơi, thấp giọng lầu bầu:

- Nghi thức tổ truyền? Các người gọi như vậy sao? Chỉ là vừa ngủ một giấc, bên ngoài không biết đã trôi qua bao nhiêu thời gian rồi.... Nghi thức ấy là từ sau ta mới truyền xuống mà thôi!

Ầm——!

Dịch Vân giống như là vừa bị thiên lôi bổ trúng, thân thể đã hơi tê dại. Nghi thức gia truyền không biết đã truyền qua bao nhiêu đời, lại không hợp với lẽ thường đúng là bắt đầu từ người này truyền xuống hay sao? Vậy rốt cục hẳn bao nhiêu tuổi?

- Vậy... Tổ tiên đại nhân, xin hỏi năm nay ngài bao nhiêu tuổi? Còn có cái nghi thức không thể tin được kia thật là do ngài truyền xuống hay sao?

Dịch Vân nhắm mắt lại, thấy thân ảnh trong đầu không hề nhúc nhích, giống như đang suy nghĩ, vì thế mới đánh bạo hỏi.

Tổ tiên đại nhân Môn La tựa hồ còn đắm chìm trong suy nghĩ, theo bản năng đáp lại:

- Bao nhiêu tuổi? Các người ở bên ngoài đã trải qua bao nhiêu năm thì ta không biết, nhưng tuổi thật của ta là hai mươi chín tuổi.... Hừ! Cái gì mà không thể tin được? Người có biết nghi thức này thần kỳ đến mức nào không? Trong đó có bao nhiêu thâm ý? Ta vì thế mà trả giá lớn đến mức nào hay không? Đúng là tiểu tử vô tri!

- Thực tế là hai mươi chín tuổi?

Tuổi còn nhỏ hơn ông ngoại, vẫn là tổ tiên sao? Dịch Vân bắt đầu cảm thấy mờ mịt.

- Vậy.... Xin hỏi, tổ tông ngài sinh ra vào năm thứ bao nhiêu của Khung Vô lịch?

Suy nghĩ một chút, Dịch Vân lại hỏi.

- Hừm, Muốn xác định ta bối phận như thế nào, rồi sau đó mới quyết định đẳng cấp lễ nghi mà tôn trọng ta hay sao? Tiểu tử tính hay lắm, đáp án đây! Ta sinh vào năm 3054 của Khung Vô lịch!

Môn La trước tiên hừ một tiếng, rồi cười to nói.

Trong đầu Dịch Vân lúc này trống rỗng!

Lúc này là năm 10036 của Khung Vô lịch, có nghĩa là vị tổ tiên đại đại nhân này chính là người của hơn sáu ngàn chín trăm năm trước!

Dịch Vân còn chưa kịp có phản ứng gì, đã nghe vị tổ tiên đại nhân này lớn tiếng cười nói:

- Hừ! Hừ! Bây giờ mới nhận ra sự vĩ đại của ta sao!

- Tổ tiên đại nhân, ta vẫn chưa hiểu được, ngài nói là nhờ ta đánh thức, nhưng mấy ngàn năm qua, chỉ cần là con cháu của gia tộc Tư Đạt Đặc đều phải trải qua nghi thức kia, vì lý do gì tất cả tổ tiên khác không đánh thức ngài, mà lại là ta?

Dịch Vân nghĩ tới vấn đề quan trọng, vội vàng dò hỏi.

Môn La cũng không lập tức trả lời vấn đề của Dịch Vân, xung quanh trở nên yên lặng một hồi, lúc Dịch Vân đang muốn mở miệng hỏi, thanh âm của Môn La đã truyền tới, chỉ nghe hắc thần nhiên nói:

- Trước hết, người cần phải biết, vì sao ta lại dùng hình thái linh hồn xuất hiện ở đây....

... Năm đó, lúc ta đạt tới Tinh Vực trung giai chỉ kém một chút là có thể đột phá, lại bị một địch nhân không biết tên ngầm ám toán, ta hao hết toàn bộ tinh lực mới có thể trốn thoát. Kỳ thật lúc đó ta không chết dưới tay kẻ địch ấy, đã coi như cực kỳ may mắn rồi! Tuy rằng giữ lại được một mạng, nhưng lúc ấy

ta bị thương rất là nghiêm trọng, không chỉ có linh hồn bị tan nát một phần lớn, ngay cả thân thể cũng đã mất hết sinh cơ, dù cho dùng đến ma pháp phục hồi Quang Minh Đại Chú cũng chỉ có thể giúp ta sống thêm một tháng, lúc ấy, ta là người chắc chắn phải chết!

Môn La thở dài một hơi, nói tiếp:

- Lúc ấy ta đã nghĩ, nếu ta không thể sống được, nhưng cái thế giới phồn hoa này ta vẫn chưa dạo chơi thỏa mãn, vậy sao không dùng phương thức sống bằng linh hồn? Vì thế ta tìm toàn bộ trường bối trong gia tộc, nhờ họ thay ta thi triển bí pháp, làm cho linh hồn ta dung nhập vào tổ khí của gia tộc, trở thành Khí Linh của tổ khí.

Cứ như vậy, ta vừa có thể ở trong tổ khí tu bổ lại linh hồn bị tổn hại, vừa có thể thực hiện phương thức sống bằng linh hồn, tuy rằng không có thân thể, nhưng vẫn có thể lấy mắt nhìn thế giới trôi qua hàng ngàn năm, ta cũng không đến nỗi thiếu thốn gì cả! Nói đến đây, giọng của Môn La bỗng nhiên thay đổi, bỗng nhiên nghiêng rằng nghiêng lợi cảm hận nói:

- Nhưng các trường bối trong gia tộc giúp ta như vậy lại là có điều kiện: Vì là Khí Linh của tổ khí, cần phải vì tổ khí mà tìm người kế thừa, mà người kế thừa này cần phải là hậu nhân mang huyết mạch của gia tộc Tư Đạt Đặc.

Nếu chỉ như thế cũng không có gì khó, ta cũng có thể nhận. Chỉ là đám lão bất tử kia, hạ hai cái cấm chế thật nặng lên tổ khí, đặt ra hai điều kiện thật là khắc nghiệt....

...Trước tiên, hậu nhân trong gia tộc không phải ai cũng có khả năng, người đó cần phải có đủ độ đậm đặc của huyết mạch, đạt được điều này, là có thể cởi bỏ cấm chế thứ nhất. Kế đó là, người này phải có linh hồn mạnh hơn linh hồn của ta mới có thể đánh thức ta, vả lại phải là sau khi cấm chế thứ nhất mở ra một canh giờ, nếu không, sau một canh giờ cấm chế thứ nhất sẽ tự động phong bế trở lại.

Thanh âm trong đầu càng nói càng lớn tiếng, Dịch Vân đau đầu quá phải lấy hai tay bịt chặt lỗ tai, nhưng phát hiện là vô ích, vì thanh âm của Môn La trực tiếp xuất hiện trong đầu.

Tổ tiên đại nhân Môn La tức giận kêu lên:

- Bây giờ ngươi có biết là điều kiện này bất hợp lý đến mức nào chưa? Người có đủ độ đậm đặc huyết mạch thì linh hồn không nhất định đạt tới trình độ có thể đánh thức linh hồn của ta. Mà người có linh hồn cường đại thì độ đậm đặc của huyết mạch có thể không đủ! Mà bắt buộc phải thỏa mãn hai điều kiện trên cùng một lúc, ta mới có thể thoát khỏi sự trói buộc của tổ khí! Thật là tức đám lão bất tử kia, nếu các người không đặt ra điều kiện chết tiệt như vậy, ta làm sao lại bị nhốt lâu tới mấy ngàn năm, cho tới bây giờ mới có thể thoát ra!

Môn La câu nào cũng mắng lão bất tử, lão hoạt đầu, hần cũng không chịu nghĩ lại, những trường bối mà hần đang mắng đó, tất cả đều đã qua đời gần bảy ngàn năm, xương cốt đã hoá thành tro bụi.

Dịch Vân nghe Môn La gào thét trong đầu mình, chỉ vào chính mình hỏi với vẻ không tin:

- Ngài nói là độ đậm đặc huyết mạch và độ mạnh linh hồn của ta đồng thời đạt tiêu chuẩn hay sao?

Môn La lạnh lùng liếc Dịch Vân một cái, cười nhạo:

- Ngược lại! Trong hai tiêu chuẩn ngươi không đạt được một tiêu chuẩn nào cả!

- Sao lại như thế....?

Môn La tựa hồ đã bình tĩnh lại, hần lạnh nhạt nói:

- Khi ta bị phong bế vào trong tổ khí, sau khi đã tu bổ hoàn hảo linh hồn, khi tỉnh lại đã qua mấy ngàn năm, lúc này ta mới suy nghĩ cẩn thận. Muốn hai điều kiện đồng thời đạt tiêu chuẩn là hoàn toàn không có khả năng!

Độ đậm đặc của huyết mạch theo mỗi đời truyền xuống chỉ có thể ngày càng loãng đi, cho nên muốn đạt điều kiện để cởi bỏ cấm chế thứ nhất, chỉ có thể hy vọng vào trên người của hậu nhân trong khoảng vài đời sau khi ta vừa bị phong bế, sau mười, hai mươi đời nữa, cơ hội khẳng định là giảm xuống rất nhiều!

Nghe đến đây, Dịch Vân cũng gật đầu, về những chuyện thông thường như vậy, hắn vẫn có thể hiểu được.

Chỉ nghe Môn La nói tiếp:

- Mà lúc ta ở trong tổ khí để tu bổ linh hồn, là tiến nhập hoàn toàn vào trạng thái ngủ mê, cho dù có hậu nhân giải khai được cấm chế thứ nhất, hắn cũng không có cách nào đánh thức ta được, như vậy khác nào không cởi bỏ được cấm chế thứ hai. Sau khi ta đã tu bổ linh hồn bình phục lại, đã là vài ngàn năm sau, khi đó hậu nhân không biết đã truyền được mấy chục đời rồi, tiểu tử người nói, kế tiếp còn có khả năng hay sao?

Nỗi giận của Môn La lại tăng cao.

Dịch Vân thật sự không biết nói gì, hơn nữa hắn cũng muốn biết chân tướng sự việc, chỉ còn cách chăm chú lắng nghe.

Môn La lại nói tiếp, thanh âm đã lên cao vút:

- Về điều kiện thứ hai thì thật nực cười! Lúc mấy lão bất tử phong bế ta vào trong tổ khí, ta từng nghe bọn họ nói: Bọn họ sau khi đem chôn tổ khí dưới lò lửa truyền thừa của tổ tiên, cũng đã đặt ra quy tắc truyền thừa cho hậu nhân như lúc này người đã nói, nghi thức tổ truyền, chờ huyết mạch của hậu nhân mà đánh thức ta.

Lúc ấy ta cũng không nghĩ tới, nghi thức tổ truyền tồn tại, là vì truyền thụ công pháp gia truyền cho hậu nhân mới có thể tiến hành. Tiểu tử, vậy ta hỏi người, đối tượng được truyền thụ công pháp gia truyền là những ai?

Dịch Vân không cần suy nghĩ cũng có thể trả lời:

- Những người chưa học công pháp của gia tộc.
- Người như thế nào lại chưa học công pháp gia tộc?

Môn La hỏi tiếp.

- Trẻ con!

Dịch Vân vừa thốt ra đã hiểu ngay lập tức!

10. Chương 10: Linh Hồn Tổ Giáng Lâm (hạ)

- Không sai! Trước khi linh hồn ta bị tổn hại, linh hồn còn mạnh mẽ hơn cả người thường, huống chi sau đó ở trong tổ khí lại rèn luyện tu bổ thêm nữa, ngược lại nhân hoá đặc phức, vọt lên đến Tinh Vực đỉnh phong, cường độ linh hồn tăng lên rất nhiều! Các người lại muốn cho linh hồn còn đang phát triển của những đứa trẻ đến đánh thức ta sao? Thật là một bọn chết tiệt mà!

Chỉ thấy vị tổ tiên đại nhân này lại gào thét trong đầu, đã sắp sửa phát điên rồi.

- Có điểm tốt là, bởi vì sau khi linh hồn được tu bổ lại đã mạnh hơn lúc trước, cho nên ta ở trong tổ khí cứ cách mấy trăm năm có thể tỉnh lại một lần. Mỗi lần ta tỉnh lại, dùng toàn bộ linh lực từ bên trong mà công kích cấm chế, hơn nữa chỉ tập trung vào một điểm trên cấm chế thứ nhất mà thôi.

Dịch Vân sinh tò mò, không khỏi buột miệng hỏi:

- Vì sao lại chỉ công kích cấm chế thứ nhất, cấm chế thứ hai không phải là cũng phong trụ ngài hay sao?

Môn La nói một cách khinh thường:

- Chuyện này mà người cũng không hiểu sao? Cho nên ta mới không thích giao tiếp với trẻ con! Cấm chế thứ nhất phong bế ta, cũng giống như nhà tù vậy. Cấm chế thứ hai thì làm cho ta ngủ say, hờn, cũng như thuốc ngủ vậy!

Ta không ra được, là bởi vì nhà tù nhốt ta bên trong, vì không thể ra ngoài, nên ta phải uống thuốc thay cơm, nếu ta có thể ra ngoài, cần gì phải uống thuốc ngủ mỗi ngày kia chứ? (tức là nếu giải được cấm chế thứ nhất thì không cần phải giải cấm chế thứ hai nữa)

- Ai—! Tuy rằng ta mỗi lần tỉnh lại đều công kích cấm chế rất mãnh liệt cho đến khi hết sạch linh lực mới thôi, sau đó ngủ say để bổ sung linh lực, chẳng qua tốc độ như vậy thật sự là quá chậm! Trong mấy ngàn năm, ta cũng không nhớ rõ là đã tỉnh lại bao nhiêu lần, cho đến lần tỉnh lại gần đây nhất sau khi công kích, lúc ấy ta tỉnh ra được, nếu tiếp tục tiến hành với tốc độ như vậy, cần phải mất mấy vạn năm mới có thể phá ra được một cái lỗ to bằng hạt cát, đến lúc có thể thoát ra được, khả năng là mười vạn năm sau!

Dịch Vân có cảm giác như vệt nghe sấm! Hơn mười vạn năm? Đây đã vượt qua khả năng lý giải của cái đầu nhỏ bé của hắn.

- Nhưng trên đại lục này vẫn có kỳ tích tồn tại, cũng giống như một con chuột đồng nhỏ xíu có thể cắn chết một con hổ lớn vậy...

Thanh âm Môn La đột nhiên phấn khởi hẳn lên.

- Ta đã nói qua, độ đậm đặc huyết mạch là giảm dần theo từng thế hệ truyền thừa, điểm này là tuyệt đối không thể đảo ngược lại được, cho dù là vị thần kỳ tích có thân thiết với người đến đâu cũng không thể nào giúp người được! Nhưng không có gì là tuyệt đối trên cõi đời này! Cũng có khả năng tồn tại biến dị ... Tiểu tử, người chính là dị chủng a!

Môn La lấy tay chỉ Dịch Vân cao giọng nói.

- Ta ư?

Dịch Vân lấy tay chỉ mình, quả thật không biết vị tổ tiên đại nhân này đang nói cái gì.

- Lúc này gia tộc Tư Đạt Đặc trải qua mấy ngàn đời pha loãng, độ đậm đặc của huyết mạch đã thấp hơn tỷ lệ một phần trăm, nhưng huyết mạch kinh người của người lại đạt tới trên dưới mười một phần trăm! Nhưng chuyện này cũng chưa đủ để phá vỡ cấm chế thứ nhất kia, chẳng qua người cũng rất là đặc biệt....

... Huyết mạch của người tuy chỉ có mười một phần trăm, nhưng hơn mười phần trăm trong đó lại không có một chút tạp chất nào- gọi là Chân Huyết(Máu tinh khiết)! Đây chính là chuyện mà ta nghĩ mãi không ra, vào thời ta sống, độ đậm đặc huyết mạch cao hơn người gấp mười cũng có rất nhiều người, nhưng không có lấy một người có tỷ lệ máu tinh khiết cao như vậy, một nửa của người cũng không có, cho nên ta mới nhận sự hợp tác của người mà giải khai được cấm chế kia.

Dịch Vân kinh hãi :

- Ta hợp tác với ngài?

Môn La cười nói:

- Đúng vậy, là hợp tác! Khi máu của người chạm đến cấm chế, bởi vì không phù hợp với điều kiện thứ nhất nên bị đẩy ngược trở về, nhưng phần Chân Huyết thì được giữ lại, cho nên biến thành không đến một thành huyết mạch của người đối kháng với mười thành uy năng của cấm chế, khẳng định là không có khả năng!

Thế nhưng, kỳ tích lại sinh ra, một thành Chân Huyết kia của người lại là tập trung ngay điểm mà ta đã dùng mấy ngàn năm công kích, vì thế, mặc dù người không làm được gì trước phản kích của mười thành cấm chế, nhưng cũng mở ra một cái lỗ nhỏ ngay điểm ấy, sau đó hai bên các người giằng co ngay tại cái lỗ kia.

Môn La cười ha hả nói tiếp:

- Vốn là ta đã không có cơ hội! Bởi vì huyết mạch của người không thể mở ra cấm chế thứ nhất, mà linh hồn của người càng không đủ cường đại để có thể đánh thức ta, chỉ cần qua một canh giờ, tất cả máu của người sẽ vĩnh viễn chia cách cùng tổ khí, đương nhiên cũng sẽ không thể sinh ra phản ứng với cấm chế nữa, bởi vì cả đời người chỉ có một cơ hội duy nhất mở ra cấm chế, chỉ một lần duy nhất!

Chỉ là trong quá trình giằng co của hai bên, bởi vì trên cấm chế đã xuất hiện một cái lỗ nhỏ, khiến cho không gian của ta tràn ngập ba động mà lúc bình thường một cỗ cấm chế tuyệt đối không bao giờ có, tuy

rằng ba động rất nhỏ, nhưng cuối cùng ta cũng đã tỉnh lại. Khi ta vừa mở mắt ra, đã nhìn thấy trên đầu mở ra một lỗ hồng bằng nắm tay, vừa thấy, ta vội bay về hướng đó, khi ta bay xuyên qua thành công rồi, linh hồn đã ra ngoài phạm vi cấm chế, hai cái cấm chế đã mở ra cùng một lúc, ha ha ha—!

Môn La diên cuồng cười lớn:

- Đám lão tặc đã lừa gạt ta, ác với ta tuyệt không nghĩ đến ta sẽ dùng phương pháp khéo léo này để thoát ra, ha ha ha!

Dịch Vân nghe đến đây đã hoàn toàn hiểu được. Không phải như vậy biểu hiện là, từ nay về sau, truyền thống của gia tộc Tư Đạt Đặc sẽ không tiếp tục truyền thừa như vậy nữa sao? Chính là bản thân mình phải kể rõ sự thật như thế nào với ông ngoại đây?

Dịch Vân còn đang suy nghĩ một cách khổ sở, Môn La tựa hồ cười đã đủ rồi, lấy ngón tay út ngoắc ngoắc Dịch Vân:

- Tiểu tử, ta có thể thoát ra khỏi tổ khí, người coi như là cũng có giúp một chút thật là bé nhỏ không đáng kể, như vậy đi, không phải người chưa nắm được bí quyết tu luyện mà đau đầu hay sao? Đại nhân ta sẽ dạy dỗ cho người một chút!

Dịch Vân sửng sốt, nghi hoặc nói:

- Tổ tiên đại nhân, ngài biết công pháp gia truyền hay sao?

Môn La hừ một tiếng giận dữ:

- Người nói gì vậy? Dám nói tổ tiên là giả hay sao?

Môn La không nhận ra, từ lúc hắn xuất hiện cho đến bây giờ, chẳng những nóng nảy gièm pha, lời nói và thái độ thể hiện một cách diên cuồng, đã làm cho thể diện của ‘tổ tiên đại nhân’ toàn bộ mất sạch sẽ!

Hơn nữa Dịch Vân lại biết được tuổi thực tế của hắn cũng chỉ có hai mươi chín tuổi, còn nhỏ hơn cậu mợ mình, ở trong nhà cũng chỉ có thể xếp thứ tư, chỉ lớn hơn hắn và tiểu Hán Khắc một chút mà thôi..., tuy là tổ tiên không sai, nhưng thực lực lại ...?

Ông ngoại đã nói công pháp này cũng không thể luyện bừa, Dịch Vân muốn khẳng định lại một chút:

- Tổ tiên đại nhân, ngài nói khi trước ngài đã đạt tới Tinh Vực hay sao?

Môn La cười hắc hắc, kiêu ngạo nói:

- Tiểu tử người cũng biết người biết của, cũng không đến nỗi tệ, chỉ là Tinh Vực đỉnh phong mà thôi, đỉnh phong ấy mà! Chỉ kém một bước nữa là có thể đột phá, hắc hắc!

Dịch Vân trong lòng cũng khẳng định: Ông ngoại đã nói không kể võ giả hoặc ma pháp sư đều chia ra từ nhất đến cửu tinh, nhất tinh là nhập môn, cửu tinh là mạnh nhất, cũng không nghe nói qua cái gì là Tinh Vực a! Hắn năm nay mới hai mươi chín tuổi, còn nói là sắp đột phá..., đúng rồi! Hắn là sắp tiến vào nhất Tinh linh Vực (Tinh Vực theo cách nghĩ của Dịch Vân) rồi!

Khẳng định là như thế, cậu mình so với hắn còn mạnh hơn! Hắn bị nhốt trong cái tổ khí gì đó ngủ đã lâu như vậy, chưa từng nghe nói là chỉ cần ngủ là có thể mạnh lên, hắn là phải yếu hơn mới đúng!

Dịch Vân nghĩ đến đây, trong lòng cũng đã có tính toán.

- Tổ tiên đại nhân, ta nghĩ ta học công pháp của ông ngoại cũng tốt lắm rồi, ông ngoại là tam tinh Chiến Sĩ a! Nếu ngài cũng muốn học, ông ngoại hắn cũng sẽ dạy cho ngài!

Dịch Vân ngây thơ cười nói với Môn La.

Môn La ngây ngẩn cả người, có chút không thể tin được ở tai mình, lắp bắp nói:

- Tam...tam... tinh Chiến..., ta theo hắn... học?

Dịch Vân thành khẩn nói:

- Còn có cậu cũng có thể dạy ngài, ông ấy cũng là nhị tinh Chiến Sĩ đó!

- Nhị... tinh...?

Môn La đã hoàn toàn ngây ngốc.

Nhị tinh Chiến Sĩ đã làm hấn kinh hãi sao? Biểu hiện của Môn La càng làm cho Dịch Vân thêm khẳng định ý nghĩ của mình, có thể giúp đỡ tổ tiên cũng là chuyện tốt a:

- Ngài không phải nói ngài là Tinh Vực sao?

Đầu óc Môn La cũng đã hơi mê muội:

- ...Đúng... A, đỉnh phong...

- Vậy thì đúng rồi! Tinh Vực không phải là võ giả sắp sửa thăng lên nhất tinh lĩnh vực sao? Đương nhiên là phải học nhị tinh và tam tinh rồi!

Dịch Vân thần nhiên cười, nụ cười ấy... rất là thân thiết!

- Nhất tinh lĩnh vực? Chiến Sĩ? Oa a a a—! Tiểu tử ngươi làm nhục ta quá đáng rồi! Quả thật còn hơn cả khi sư diệt tổ! Ta sẽ không tha ngươi đâu!

11. Chương 11: Đấu Khí Phần Kiếp Tử Diễm (thượng)

Phổ Tu Tư kinh ngạc hỏi Dịch Vân vừa mới ra khỏi phòng.

Tối qua Dịch Vân không cẩn thận đã xúc phạm nặng nề đến lòng tự trọng của Môn La đại nhân, làm cho hấn cả đêm không ngừng quấy phá trong đầu Dịch Vân, chỉ là giảng lĩnh tinh về Đạo Đức Kinh, trọng thầy kính tổ...lặp đi lặp lại bảy, tám lần, cái đầu nhỏ bé của Dịch Vân làm sao chịu nổi sự tra tấn như thế, cả đêm cơ hồ không thể chợp mắt được chút nào.

Dịch Vân đảo tròn hai mắt đáp:

- Không có gì, chỉ là gặp ác mộng mà thôi!

Tối hôm qua đối với hấn thật ra không khác ác mộng chút nào!

- Đúng rồi, ông ngoại, nhớ lần trước người có giảng qua, võ giả và ma pháp sư trên đại lục chia thành cửu tinh tứ giai, vậy Tinh Vực là thuộc cấp nào vậy?

Dịch Vân như là chợt nghĩ ra gì đó, buột miệng hỏi.

Phổ Tu Tư sáng ra nhìn thấy Dịch Vân tinh thần sa sút như vậy, vốn có chút lo lắng, lại không nghĩ rằng Dịch Vân vừa mở miệng đã làm cho hấn giật mình, kinh ngạc nói:

- Tinh Vực? Con nghe được ở đâu vậy?

- Từ Môn La tổ... À... Là... Khi con còn ở gia tộc Lam Duy Nhĩ đã nghe được, hôm qua mới vừa nhớ ra!

Dịch Vân vừa mở miệng đã bị Môn La trong đầu quát bảo ngưng lại, cho nên phải lập tức sửa lại lời nói.

Phổ Tu Tư trầm tư một chút, lúc này mới thần nhiên nói:

- Nguyên là như vậy, chuyện này đã qua rồi! Tinh Vực à, dân chúng bình thường cùng với võ giả cấp thấp sẽ không biết về chuyện này, ông ngoại cũng là từ phụ thân mới có thể biết được....

Ông ngoại đã từng dạy con: Trên đại lục ma pháp sư võ giả chia ra từ nhất đến cửu tinh, cửu tinh là cao nhất, có thể tiến đến cấp bậc cửu tinh này, trong mấy ngàn vạn người cũng khó tìm được một người, khoan hãy nói tới chuyện tu luyện đến cửu tinh đỉnh phong! Nhưng trong số đó cũng có một vài người không chỉ đạt tới cửu tinh tới đỉnh phong, mà còn đột phá cửu tinh tiến tới một lĩnh vực cao hơn nữa, trong truyền thuyết gọi lĩnh vực này là Tinh Vực!

Phổ Tu Tư vừa dứt lời, Dịch Vân lập tức chấn động toàn thân, như là không thể tin những gì mình mới nghe được!

Ngừng một chút, Phổ Tu Tư nói tiếp:

- Tương truyền, nhiều ngàn năm trước đây, lúc thời kỳ toàn thịnh của gia tộc Tư Đạt Đặc chúng ta, gia tộc cũng đã từng xuất hiện tổ tiên có người đạt tới Tinh Vực, chẳng qua chuyện này chỉ là nghe truyền miệng qua từng thế hệ, cũng không có gì làm bằng chứng, chính ông ngoại cũng không tin!

Nếu thật sự có tồn tại tổ tiên như vậy, gia tộc có thể trầm luân đến tình trạng này sao? Lời đồn dù sao cũng chỉ là lời đồn.

Phổ Tu Tư liếc nhìn Dịch Vân đang ngây người, thản nhiên nói tiếp:

- Lúc trước ông ngoại không có nói cho con biết có tồn tại Tinh Vực, là muốn con đừng mơ mộng cao xa, suy nghĩ những chuyện không thiết thực! Chuyện Tinh Vực này, con nghe một chút rồi thôi, đừng suy nghĩ nhiều nữa, coi như là truyền thuyết ngày xưa mà thôi!

Dịch Vân lúc này trong lòng nổi cơn giông tố, lâu lắm cũng không thể tự chủ lại, ngơ ngác hỏi:

- Vậy..., đạt tới Tinh Vực đỉnh phong là như thế nào?

Phổ Tu Tư cũng không hiểu được tâm sự của Dịch Vân, nghe xong cười ha hả nói:

- Tinh Vực đỉnh phong? Hẳn là không có thể ai đạt tới! Những quốc gia khác ta không biết, nhưng hiện tại Kỳ Vô đế quốc chúng ta cũng chỉ có một đại nhân vật đạt Tinh Vực. Chỉ cần là một siêu cường giả cấp bậc như thế, đã có thể ngồi ngang hàng với quốc vương, ngay cả quốc vương cũng phải kính nể ba phần, nhưng trong số siêu cường giả cũng tuyệt đối không có ai có thể đạt tới Tinh Vực đỉnh phong, đó căn bản là lĩnh vực của thần, người phàm là không có khả năng đạt được!

- Người phàm không có khả năng? Có thể gia tộc chúng ta còn một người a! Nhưng quả thật hẳn cũng không thể xem như một người được!

Dịch Vân trầm nghĩ trong lòng.

- Hừ!

Dịch Vân nghe tiếng hừ buồn bã của Môn La trong đầu mình, lại nghĩ tới một chuyện:

- Ông ngoại, vị đại nhân vật Tinh Vực của đế quốc kia là bao nhiêu tuổi?

Phổ Tu Tư suy nghĩ một chút rồi nói:

- Người bình thường chúng ta đại đa số thọ trên dưới một trăm tuổi, sinh mệnh của võ giả tinh cấp thì cao hơn một chút, dưới thất tinh sống được khoảng ba, bốn trăm tuổi, cửu tinh sống sáu, bảy trăm tuổi hẳn không thành vấn đề. Mà cường giả Tinh Vực, bình quân tuổi thọ có thể vượt hơn một ngàn tuổi, bây giờ vị đại nhân vật kia hẳn là bảy, tám trăm tuổi rồi!

Bảy, tám trăm tuổi mới có thể đạt tới Tinh Vực sơ giai? Nhưng Môn La tổ tiên lại....

Dịch Vân không nói gì! Đang lúc quá kích động, có những chuyện không thể hiểu được chút nào.

Sau khi ăn cơm vội vàng, Dịch Vân lấy cớ thân thể không khoẻ để trốn về phòng mình, bọn Phổ Tu Tư cũng không nghi ngờ gì.

- Hừ hừ hừ! ‘Vô tiểu tử’! , vẫn còn coi thường ta là phé vật chưa đạt tới nhất tinh sao?

Vừa vào phòng thì thanh âm mỉa mai của Môn La đã vang lên trong đầu.

‘Vô tiểu tử’, Dịch Vân ngây người một chút, hiển nhiên hẳn nghe không hiểu.

Môn La hừ một tiếng, cười nhạo nói:

- Chính là gọi tắt của ‘Vô tri tiểu tử’ đó mà! (trẻ con không biết gì) Môn La vẫn còn vì hắn lỡ lời tối qua mà ghi hận a... Vị tổ tiên đại nhân này tính tình không khác trẻ con chút nào cả!

Dịch Vân suy nghĩ một chút, cũng không trả lời Môn La, ngược lại thắc mắc:

- Không đúng a! Ông ngoại vừa mới nói, không chỉ là người đạt tới cửu tinh rất là hiếm có, đạt tới Tinh Vực đế quốc chúng ta chỉ có một người mà thôi, ngài mới hai mươi chín tuổi sao có thể là Tinh Vực được?

Môn La cười nhạo một tiếng:

- Đó chỉ có thể nói là thời đại của các ngươi rất là vô dụng! Vào thời của ta, tuy nói rằng Tinh Vực cũng có rất ít người có thể đạt tới, nhưng lúc đó trên đại lục vẫn tồn tại hơn mười cường giả Tinh Vực, chẳng qua đại đa số chỉ là Tinh Vực sơ giai mà thôi...

...Xem ra, hiện tại không chỉ có mình gia tộc Tư Đạt Đặc chúng ta xuống dốc mà thôi, ngay cả những thế gia cổ xưa trên đại lục này cũng dần dần trầm luân, một đế quốc lớn như vậy mà chỉ có một cường giả Tinh Vực? Nếu vào thời của ta cũng chỉ có thể chờ người ta diệt quốc mà thôi!

- Gia tộc Tư Đạt Đặc chúng ta xưa kia rất mạnh hay sao?

Dịch Vân tò mò hỏi.

Môn La thần nhiên giải thích:

- Đó là lẽ dĩ nhiên! Nhất mạch gia tộc Tư Đạt Đặc chúng ta có thể nói là một trong những thế gia lâu đời nhất trên Khung Vô đại lục, nghe nói, tổ tiên của đời thứ nhất chính là cách đây đã hơn vạn năm. Mà chúng ta đời đời truyền lại công pháp Phần Kiếp Tử Diễm chính là đệ nhất tuyệt học trên Khung Vô đại lục, lúc ấy, chỉ cần người mang họ Tư Đạt Đặc, là có thể làm mưa làm gió trên đại lục rồi!

- Công pháp Phần Kiếp Tử Diễm? Công pháp gia truyền của chúng ta không phải là Luyện Khí Quyết sao?

Dịch Vân nghi hoặc hỏi.

Môn La cười ha hả:

- Cái mà người đang gọi là Luyện Khí Quyết, thật ra chính là công pháp Phần Kiếp Tử Diễm đó!

- Cái gì! Không thể nào! Ông ngoại nói tu luyện tối đa Luyện Khí Quyết chỉ có thể đạt tới tam tinh Chiến Sĩ mà thôi, không thể nào cao hơn được nữa. Hay là tổ tiên đại nhân ngài tu luyện những công pháp khác?

Môn La thần nhiên nói:

- Tối qua ta cố ý quan sát người tu luyện hơn một canh giờ, đúng là Phần Kiếp Tử Diễm! Chẳng qua không biết hậu nhân các ngươi truyền thừa như thế nào, mà một bộ tuyệt học hoàn thiện như vậy, truyền xuống tới các ngươi không ngờ chỉ còn không được một phần mười, lại còn loạn hết cả lên, không có phần nào là hoàn thiện cả, căn bản là sai từ đầu đến đuôi. Cho nên tối hôm qua ta mới nói, phương pháp tu luyện của người căn bản là sai!

12. Chương 12: Đấu Khí Phần Kiếp Tử Diễm (trung)

Nhờ Môn La mà biết được, gia tộc Tư Đạt Đặc của hắn từng là một trong những thế gia mạnh nhất trên đại lục, nhưng cuối cùng vẫn đi xuống dốc. Đây rất có khả năng liên quan đến việc gia tộc rốt cục không thể xuất hiện một cường giả nào, mà nguyên nhân căn bản nhất chính là, tuyệt học gia truyền đã bị truyền xuống một cách không hoàn chỉnh.

Dịch Vân nghĩ đến điểm này, tràn đầy mong chờ mà hỏi:

- Tổ tiên đại nhân ngài cũng là tu luyện Phần Kiếp Tử Diễm này mới có thể đạt tới võ giả Tinh Vực sao? Có thể dạy ta công pháp này không?

Môn La liếc nhìn Dịch Vân, cười giảo hoạt, rồi lầm bầm:

- Tiểu tử ngươi cuối cùng cũng nhận ra ta là người khó được đến mức nào rồi! Dạy ngươi không phải là không thể, dù sao cũng là người đã cứu ta ra, coi như ta hoàn trả cho ngươi món nợ nhân tình này đi! Dưới sự dạy dỗ của ta, ngươi nhắm mắt cũng có thể đạt tới ngũ tinh Vô Địch trở lên!

Dịch Vân nghe vậy mừng như điên đại, hắn biết cơ hội như vậy khó tìm biết bao nhiêu, vội vã nói:

- Vậy dạy cho ta ngay bây giờ đi!

- Đừng vội! Trước khi ngươi bắt đầu học Phần Kiếp Tử Diễm, đầu tiên phải hiểu rõ một số khái niệm căn bản đã! Nghe tên gọi thì biết, công pháp này là đấu khí tuyệt học Hoả thuộc tính, bởi vậy phải làm thế nào để có thể hấp thụ một cách khéo léo thật nhiều Hoả nguyên tố trong không khí, là bước đầu tiên quan trọng nhất.

Môn La nói.

- Hoả thuộc tính? Nguyên tố?

Dịch Vân hiển nhiên chưa từng nghe qua.

Môn La mỉm cười một chút, ngạc nhiên liếc nhìn Dịch Vân, lúc này mới lắc đầu thở dài:

- Ngươi không ngờ ngay cả đến ma pháp nguyên tố mà cũng không biết sao? Ta gọi Vô tiểu tử quả nhiên không sai! Thôi được, ta đây sẽ dạy cho ngươi từ đầu vậy, không thể nào tưởng tượng được Môn La ta lại lâm vào tình trạng phải làm vú em như thế này.....

...Trong không khí có tất cả tám loại nguyên tố, phân biệt là Phong, Lôi, Thủy, Hoả, Địa, Mộc, Quang Minh và Hắc Ám, mà Phần Kiếp Tử Diễm chính là thuộc loại đấu khí tuyệt học Hoả nguyên tố. Trong tám loại nguyên tố, cũng chia ra tám hệ thống ma pháp, mỗi hệ đều có đặc điểm riêng của nó, nhưng nếu nói về lực công kích thì Hoả hệ là mạnh nhất.

Môn La cười rồi nói tiếp: - Bởi vậy ngươi phải hiểu, đặc điểm lớn nhất của công pháp Phần Kiếp Tử Diễm của chúng ta, chính là đấu khí có lực công kích vô cùng mạnh mẽ và bá đạo.

Dịch Vân nghi hoặc nói:

- Nhưng ta nghe nói, Cuồng Lôi Phách Quyết của gia tộc Lam Duy Nhĩ của cha ta, mới là đấu khí tuyệt học có lực công kích lớn nhất trên đại lục a!

Những lời này làm cho Môn La hơi tức giận, chỉ nghe hừ một tiếng, giận dữ nói:

- Cuồng Lôi Phách Quyết ư? Ta chưa từng nghe qua! Đây là sau thời của ta mới phát triển ra, làm sao có thể sánh ngang với tuyệt học gia tộc của chúng ta đã truyền gần vạn năm được?

Dịch Vân cũng chưa hoàn toàn tin tưởng, nhưng hắn cũng không tranh luận với Môn La, hỏi với vẻ trông mong:

- Vậy sau khi ta học đấu khí công pháp Phần Kiếp Tử Diễm, cũng có thể đạt tới võ giả Tinh Vực hay sao?

- Tinh Vực hả? Theo như độ đậm đặc huyết mạch của ngươi thì không có khả năng! Nhưng làm cho ngươi đạt tới chừng võ giả thất tinh thì không thành vấn đề! Dưới sự dạy dỗ của ta, cho dù là thiên phú của ngươi kém một chút, chỉ cần không phải là quá đáng, vẫn có thể làm cho ngươi trong vòng vài chục năm đạt tới thất tinh Võ Tước!

Môn La thần nhiên nói.

Những lời này của Môn La nếu như người ngoài nghe thấy, khẳng định là kinh hãi ngay lập tức! Thất tinh Võ Tước là địa vị rất cao cả, nếu có thể đặt chân vào cánh cửa hẹp này, tức là chính thức liệt danh trong đám cường giả trên đại lục.

Cho dù là người có thiên phú tuyệt cao mà nỗ lực, chỉ cần không đủ cơ duyên cũng rất khó đạt tới lĩnh vực này. Lúc này cường giả thất tinh trở lên trên đại lục, tuyệt đại đa số đã hơn trăm tuổi, sao có thể như lời Môn La vừa nói, chỉ trong thời gian vài chục năm, có thể làm cho một đứa trẻ chưa có cơ sở gì đạt tới thất tinh lĩnh vực!

Dịch Vân lúc này mắt tròn xoe, tuy rằng bị xác định hắn không thể nào đạt tới Tinh Vực nên có chút thất vọng, nhưng nghĩ đến tỉ lệ của cường giả Tinh Vực tại Kỳ Võ đế quốc, hắn cũng đã bình thường trở lại.

Hắn lập tức nghĩ đến phụ thân mình hiện giờ bất quá cũng chỉ là lực tinh Võ Cuồng sơ giai mà thôi, nếu hắn trở thành thất tinh Võ Tước chẳng phải là đã vượt qua thành tựu của phụ thân đại nhân hay sao?

- Chỉ cần có thể đạt tới thất tinh Võ Tước ta cũng thoả mãn rồi ! Tổ tiên đại nhân dạy ta nhanh một chút đi!

Dịch Vân vui sướng giục giã.

Môn La hơi có chút cụt hứng, nhúu mày nói:

- Người lại không có chí khí như vậy sao? Dưới sự dạy dỗ của ta đạt tới thất tinh là thấp nhất!.....Quên đi! Nếu người thật sự không có thiên phú, ta quả thật cũng không nắm chắc có thể làm cho người có thành tựu cao được, bây giờ người bắt đầu chiếu theo lời nói của ta mà làm đi!

Dịch Vân khoanh chân ngồi trên giường, theo chỉ thị của Môn La mà vận chuyển công pháp đấu khí Phần Kiếp Tử Diễm, chỉ thấy công pháp này quả thật có chút bóng dáng của Luyện Khí Quyết, chẳng qua nội dung không những lớn hơn mười lần, mà còn thâm ảo hơn nhiều.

Tuy rằng hai bộ công pháp khác nhau một trời một vực, nhưng cũng xuất phát chung một nguồn gốc, lúc mới bắt đầu cơ hồ không khác nhau nhiều lắm, Dịch Vân từng có kinh nghiệm tu luyện qua hai lần, chỉ cần thời gian vài chục lần hô hấp đã tiến vào trạng thái như lúc trước.

Môn La lúc này cũng không nhàn rỗi, hắn vừa ở trong đầu chỉ thị phương pháp tu luyện cho Dịch Vân, vừa vận dụng linh lực của mình, trong nháy mắt tập trung trên đỉnh đầu Dịch Vân chừng một thước, đầu tiên là tụ tập, sau đó nổ tung ra bốn phía.

Trong nháy mắt.....

Linh lực nổ tung toả ra như phản ứng dây chuyền, dẫn động tất cả Hoả nguyên tố trong chu vi trăm mét tụ tập lại, tất cả đều hướng về trung tâm điểm vừa nổ mà tụ lại, nhất thời Hoả nguyên tố trong phòng đã nhiều hơn bình thường gấp mấy trăm lần.

- Tiểu tử!

Môn La nói trong đầu Dịch Vân:

- Bây giờ người hãy hấp thu Hoả nguyên tố trong trời đất không chế chặt chẽ vào huyết Khí Hải, đừng để cho chúng phân tán vào trong kinh mạch của người. Đầu tiên là ngưng kết Hoả nguyên tố lại cho thật là lớn mạnh, rồi loại bỏ đi tạp chất, cuối cùng theo trình tự mà đưa vào trong các kinh mạch, chuyện này nhất định phải nương theo quy tắc lưu chuyển trước sau mà phân phối, trong quá trình này không được sai sót một chút nào!

Dùng phương pháp này chuyển hoá ra đấu khí mới là tinh khiết nhất, đây mới chính là đấu khí Phần Kiếp Tử Diễm!

Dịch Vân tuân theo chỉ thị của Môn La, y như vậy mà luyện hoá Hoả nguyên tố, nhưng những kinh mạch mà Môn La kể ra có hơn chục cái, lại nhất định phải tuân theo thứ tự trước sau mà luyện hoá ra đấu khí vận hành trong cơ thể, rồi lại nương theo quy tắc nhất định mà phân phối lưu chuyển, quá trình đó thật là phức tạp khác thường, Dịch Vân phải mất đến gần hai canh giờ mới có thể dần dần thuộc hết bí quyết.

Lúc này Dịch Vân vẫn chưa ý thức được rằng: Đấu khí Phần Kiếp Tử Diễm chính là Huyết Kế tuyệt học đã truyền thừa từ vạn năm của gia tộc lâu đời Tư Đạt Đặc, công pháp đấu khí này năm đó từng uy chấn toàn bộ đại lục, sau khi đã thất truyền mấy ngàn năm, bây giờ lại sống lại trong tay hắn mà xuất hiện một lần nữa trên Khung Võ đại lục!

Môn La lúc này vẫn cảm ứng được tình hình tu luyện trong cơ thể Dịch Vân, trong lòng thầm nghĩ:

- Tiểu tử này quả nhiên thiên phú không tệ! Cứ xem tốc độ ngưng luyện đấu khí đã vượt qua dự đoán ban đầu của ta, chỉ tiếc là độ đậm đặc huyết mạch của hắn không cao, tuy chỉ tồn tại mười phần trăm Chân Huyết, cũng không biết hắn có thể phát huy được mấy thành uy lực của đấu khí Phần Kiếp Tử Diễm đây....

...Nhưng làm cho hắn đạt tới thất, bát tinh linh vực hắn là không thành vấn đề, vì gia tộc Tư Đạt Đặc mà bồi dưỡng ra một cường giả thất tinh Võ Tước hoặc bát tinh Võ Tướng, ta cũng coi như đã làm tròn lời thề lúc đầu với mấy lão bất tử kia rồi!

Môn La trong lòng đang tính toán, thanh âm của Dịch Vân lại vang lên:

- Tổ tiên đại nhân, những điểm màu đỏ không ngừng mạnh mẽ tiến vào cơ thể chính là Hoả nguyên tố hay sao? Giống y như ta đã thấy trong nghi thức ngày hôm qua, vậy mà ta còn tưởng là ảo giác chứ!

Dịch Vân chính là vô tình mà nói ra, lại làm cho Môn La kinh hãi, hần hối gấp với giọng điệu mà bình thường hiếm thấy:

- Người nói rằng người có thể thấy Hoả nguyên tố sao?

13. Chương 13: Đấu Khí Phần Kiếp Tử Diễm (hạ)

Dịch Vân thần nhiên nói.

Môn La nghe vậy lập tức ngăn người ra!

- Người ngừng vận công ngay lập tức!

Môn La thúc giục, hần muốn lập tức xác nhận cho rõ.

Dịch Vân tuy không hiểu nhưng vẫn làm theo.

Từ trong trạng thái tu luyện tỉnh táo lại, Dịch Vân chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái, tựa hồ lỗ chân lông toàn thân đều nở rộng, có một loại cảm giác lạ thường không thể diễn tả bằng lời, nổi mệt nhọc sau một đêm không ngủ đã biến mất không thấy tăm hơi. - Người bây giờ còn có thể thấy Hoả nguyên tố hay không?

Dịch Vân mở hai mắt, chỉ thấy số đếm sáng đỏ bay lượn đầy trời còn nhiều hơn cả ngày hôm qua, dày đặc như một cơn mưa lớn. Hần muốn đùa giỡn một chút liền đưa tay ra, đã thấy vô số đếm đỏ bám đầy cả tay mình, tuy rằng không có dung nhập vào trong cơ thể, nhưng cũng truyền đến một cảm giác vô cùng ấm áp.

Dịch Vân chưa từng gặp qua cảnh tượng kỳ diệu như thế này, vui vẻ cười nói:

- Đương nhiên là thấy rồi! Đầy khắp cả đất trời, giống như ở dưới cơn mưa vậy, thật là thú vị!

- Đầy khắp cả đất trời?

Môn La mừng rỡ phản khiếp sợ.

Cho dù là bằng vào tu vi Tinh Vực của hắn, nhiều nhất cũng chỉ có thể cảm ứng được nguyên tố tồn tại, nếu nói muốn lấy mắt thường mà thấy được thiên địa nguyên tố....

Trong ấn tượng của hắn chỉ có đám ma pháp sư thật là cao cấp mới có thể đủ sức thấy được, nhưng tinh thần lực của Dịch Vân lại có thể làm cho hắn thấy được nguyên tố tồn tại. Đây là....

- Tổ tiên đại nhân, có chuyện gì không đúng sao?

Dịch Vân cảm thấy Môn La tâm sự nặng nề, nghĩ rằng việc tu luyện của mình đã gặp phải vấn đề gì, không khỏi trở nên lo lắng.

- Không có gì!

Môn La trầm ngâm một hồi, bình thần nói:

- Chính là phát hiện ra thiên phú của người không tệ, có chút vượt ra ngoài dự đoán của ta, nên hơi giật mình mà thôi!

Dịch Vân nghe xong chỉ cảm thấy toàn thân như máu nóng sôi trào, kích động đến mức hơi có chút không thể tự chủ.

- Đó có phải là, ta về sau nhất định có thể giỏi hơn cha ta, trở thành thất tinh Võ Tước hay không?

Dịch Vân rất là hưng phấn hỏi tới.

- Nếu là người bình thường dạy người, tuy rằng có thể, nhưng nhanh nhất cũng phải mất thời gian chừng một, hai trăm năm. Nhưng nếu là ta dạy.... Chỉ cần người có thể cố gắng, ta dám cam đoan, danh hiệu Võ Tước chỉ là thành tựu thấp nhất của người mà thôi!

Môn La nói với một vẻ tự tin vô cùng mạnh mẽ.

Dịch Vân thiên phú tuy không tệ, nhưng cũng không đến mức có thể làm cho người ta cam đoan nhất định đạt tới cấp bậc thất tinh Võ Tước. Thật ra lục tinh và thất tinh là một khoảng cách rất xa xôi, trong lịch sử của đại lục, có nhiều người thiên phú tuyệt cao cả đời cũng không thể đột phá cấp bậc lục tinh Võ Cuồng, phụ thân Dịch Vân chính là như vậy! Đây cũng không chỉ yêu cầu thiên phú, yêu cầu ngộ tính, mà còn chú trọng cơ duyên, nhưng nếu có một vị sư phụ thực lực cường đại dạy dỗ cho thì khác hẳn!

Môn La tuy rằng không còn thân thể, nhưng sự lĩnh ngộ và kiến thức về đấu khí trong đầu hẳn, có thể nói là có một không hai trên toàn Khung Võ đại lục, hẳn không chỉ là vị sư phụ giỏi mà thôi, còn là một người gần như không thể nào tồn tại trên đời!

- Ta nhất định sẽ cố gắng gấp đôi!

Dịch Vân rất hiểu cơ hội như vậy chỉ có duy nhất một lần này thôi, cả đời có thể nói là một may mắn hiếm có, hẳn nhất định phải nắm cho thật chắc!

- Bây giờ ngươi cứ dựa theo phương pháp vừa rồi mà tiếp tục tu luyện! Nếu không có chuyện gì thì đừng quấy rầy ta, ta có chút chuyện cần phải suy nghĩ!

Môn La nói với giọng lạnh lẽo khác thường.

Dịch Vân mặc dù biết là kỳ quái nhưng cũng không hỏi nhiều, bản thân lại lên giường ngồi tiếp tục tu luyện, hai người một già một trẻ, cứ như vậy mà đắm chìm trong thế giới riêng của mình.

Khi Dịch Vân tỉnh lại từ trong tu luyện, đã đến giờ ăn cơm tối.

- Chà? Khí sắc của Dịch Vân thoát nhìn so với sáng sớm tốt hơn nhiều, cho dù là ngủ một giấc cũng không thể có biến hoá lớn như vậy! Thật sự là rất kỳ quái!

Ba Đức Lợi vừa gặp Dịch Vân ở bàn ăn đã kêu lên.

Dịch Vân gãi đầu cười nói:

- Con chỉ là ngồi trên giường tu luyện một ngày, tinh thần quả thật là tốt hơn nhiều!

Phổ Tu Tư có chút kinh ngạc:

- Lúc này mới được một ngày, con lại tu luyện có tiến triển đến như vậy sao? Thật sự là làm cho người ta phải giật mình! Tiểu Hán Khắc học công pháp đã gần một năm, hiện giờ còn chưa thể đụng đến môn đạo, tốt lắm, tốt lắm!

Dịch Vân ăn hết chén này đến chén khác, một đĩa thịt nướng, hai đĩa rau xanh đã bị hắn nhanh chóng quét sạch, không biết có phải nguyên nhân là do tu luyện hay không, hay là do tâm tình hắn đang vô cùng tốt đẹp, lượng cơm mà hắn ăn nhiều gấp mấy lần bình thường, ngược lại đã làm những người cùng ăn sợ hãi.

- Ăn từ từ thôi, ăn từ từ thôi! Đồ ăn vẫn còn, không sợ thiếu cho con đâu!

Mợ hắn liền thoáng nói.

- Con đã no rồi!

Dịch Vân quét sạch đồ ăn trên bàn, ra vẻ như một người vừa đầy bụng:

- Con tu luyện có chút tâm đắc, thừa dịp vẫn còn chưa quên, con về phòng trước tiếp tục tu luyện!

Phổ Tu Tư cũng gật gật đầu, vui mừng nói:

- Chăm chỉ như vậy thật là tốt, tốt lắm! Thế nhưng tuy rằng tu luyện quan trọng, cũng đừng gắng sức quá sẽ ảnh hưởng đến thân thể!

Tiểu Hán Khắc cũng bắt chước theo:

- Vậy Hán Khắc sau khi ăn no cũng muốn tu luyện, sẽ không thua Dịch Vân ca ca đâu!

- Hán Khắc cũng cố lên nha!

Dịch Vân nói xong trở về phòng, thầm kêu Môn La trong đầu.

- Người tự mình tu luyện đi, đừng quấy rầy ta!

Không ngờ Môn La nói một câu như vậy, không thèm để ý đến Dịch Vân.

Dịch Vân chỉ cảm thấy Môn La tỏ tiên hơi có chút khác thường, cũng không nói gì nhiều, lại lên giường bắt đầu tu luyện.

Trong phòng cứ tiếp tục yên tĩnh như vậy, cho đến sau khi Dịch Vân chấm dứt tu luyện, cảm thấy mệt mỏi vừa định nằm xuống ngủ, thanh âm trầm thấp của Môn La đã xuất hiện trong đầu.

- Tiểu tử, người khoan ngủ đã, ta có chuyện quan trọng muốn nói với người!

Dịch Vân vội vàng ngồi dậy, hẩn nghe thanh âm nghiêm túc của Môn La, biết rằng có chuyện không đơn giản.

Chỉ nghe Môn La hỏi tiếp:

- Tiểu tử, người vì sao lại muốn trở thành cường giả tinh cấp, lý do là gì?

Dịch Vân ngần ra!

- Bởi vì ta muốn giỏi hơn phụ thân đại nhân, cũng muốn làm cho người trong gia tộc không thể coi thường ta!

Dịch Vân mặc dù thắc mắc không hiểu tại sao Môn La lại hỏi về vấn đề này, nhưng chưa kịp suy nghĩ cũng phải trả lời, đây chính là khát vọng lớn nhất trong lòng hẩn.

- Lúc người đã giỏi hơn phụ thân người, người trong gia tộc cũng không dám coi thường người nữa, sau đó thì sao?

Dịch Vân nhất thời nghẹn lời....

Hẩn chưa từng nghĩ tới chuyện sau đó, bởi vì chỉ cần làm được như lời hẩn nói, cũng đã vô cùng khó khăn. Trước khi hẩn gặp được Môn La, ý tưởng này cũng chỉ là mơ mộng hão huyền mà thôi, hẩn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sau đó !

Môn La thấy Dịch Vân trầm ngâm không nói, lại hỏi tiếp:

- Sau lúc đó, người có trở lại gia tộc của phụ thân người hay không?

- Tuyệt đối không!

Dịch Vân nói như đinh đóng cột.

- Hừm, nếu phụ thân yêu cầu người quay lại gia tộc thì sao?

Môn La dường như muốn hỏi cho đến tận cùng.

- Tóm lại, ta sẽ không bao giờ trở lại gia tộc đó nữa! Đối với ta, nơi đây mới là nhà của ta, ông ngoại, cậu, mẹ và tiểu Hẩn Khắc mới là người nhà của ta!

Dịch Vân đáp một cách quật cường, trong giọng nói biểu lộ ra ý một đi không trở lại!

Môn La hài lòng cười to, nói:

- Tốt lắm! Ta cũng thành thật nói cho người: Người không chỉ có thiên phú không tệ về phương diện học tập đấu khí, hơn nữa tinh thần lực của người cũng rất cao, cũng có tiềm lực để trở thành ma pháp sư!

Dịch Vân kinh hãi đến ngây ngẩn cả người. Hẩn không ngờ cũng có thể trở thành ma pháp sư!

14. Chương 14: Ngọn Lửa Trong Lòng

Giọng Môn La làm Dịch Vân bừng tỉnh, hần lại nói tiếp:

- Ta phát hiện ra tinh thần lực của người rất cao, cao gấp mấy chục lần người bình thường, nếu có thể bắt đầu huấn luyện ngay từ nhỏ, sau này rất có khả năng trở thành ma pháp sư cao cấp lực, thất tinh !

Tuy rằng ta đối với lĩnh vực ma pháp chỉ biết sơ qua, thế nhưng người có thiên phú ma pháp cao trong gia tộc cũng không ít, một vài pháp môn tu luyện tinh thần lực và ma lực ta cũng biết, trợ giúp người tu luyện ma pháp lúc khởi đầu là không thành vấn đề. Dịch Vân lúc này tim đập thình thịch, không dám tin tưởng đây là sự thực.

Môn La đang nói đột nhiên hạ giọng, hỏi ngược lại Dịch Vân:

- Người có biết độ đậm đặc huyết mạch cao hay thấp đối với tuyệt học Huyết Kế công pháp có ảnh hưởng như thế nào hay không?

- Huyết Kế công pháp?

Dịch Vân lại trở nên mờ mịt.

- Ai.....!

Môn La tựa hồ có chút không ngoài ý muốn lắc lắc đầu, bắt đầu nói:

- Ta đã đoán rằng người không có khả năng biết được, quả thật không sai! Bình thường tuyệt học ma pháp hoặc đấu khí nếu có thể luyện thành, thiên phú là yếu tố quan trọng nhất, nếu thiên phú cao, thì có cơ hội đạt tới cấp bậc cao cỡ chừng thất tinh trở lên. Mà nếu như người có thiên phú thấp, rất có thể suốt đời vẫn loay hoay ở nhị tinh, tam tinh. Trên thực tế, lúc một người bắt đầu học tập công pháp, thiên phú cao hay thấp cũng đã quyết định thành tựu trong tương lai của hần rồi!

Mà Huyết Kế công pháp này không giống như vậy, huyết mạch mới là yếu tố quan trọng nhất, rồi mới đến thiên phú. Nếu như độ đậm đặc huyết mạch của người cao, mà thiên phú cũng cao, gần như có thể khẳng định, tương lai rất có khả năng đạt tới cửu tinh, đạt được danh hiệu Chiến Tôn hoặc Pháp Tôn. Nếu độ đậm đặc huyết mạch của người thấp, mà thiên phú cao, cho dù là cố gắng cách mấy, cũng rất khó có thể đạt được cấp bậc cao hơn lục tinh!

- Nhưng nếu người có thiên phú cao, ngay từ đầu không tu luyện Huyết Kế công pháp, mà tu luyện một loại ma pháp đấu khí khác, cũng rất có thể bằng vào thiên phú của mình mà đạt tới cấp bậc rất cao ...

Môn La trở nên phần chấn, giang hai tay ra, như cười mà không cười, nói tiếp:

- Cho nên Huyết Kế công pháp này, còn được gọi là ‘ Công pháp mạnh nhất cũng là yếu nhất’.

- Mạnh, là chỉ cần độ đậm đặc huyết mạch của người đầy đủ, cho dù là thiên phú kém một chút, ít nhất cũng có thể đạt tới cấp bậc thất tinh, còn nếu thiên phú cao, rất có cơ hội đạt tới cửu tinh trở lên. Yếu, là bởi vì ngoại trừ huyết mạch ấy ra, công pháp sẽ biến thành độc dược giết chết người có thiên phú cao, đem người tài giỏi biến thành phế vật.

Môn La lúc này lại kiên nhẫn giải thích cho Dịch Vân, thật là hiếm thấy!

Dịch Vân nghe xong trầm mặc một hồi, lại hỏi:

- Nếu là như vậy, vì sao không để Huyết Kế công pháp cho những người có độ đậm đặc huyết mạch cao tu luyện, những người khác có độ đậm đặc huyết mạch thấp tu luyện những công pháp khác thì tốt rồi, sao lại bắt buộc tất cả mọi người trong gia tộc tu luyện mỗi một thứ Huyết Kế công pháp?

Dịch Vân đột nhiên nhớ lại chuyện vào năm hần ba tuổi, tại tế đàn của gia tộc Lam Duy Nhĩ, không khỏi kích động hần lên, chuyện ngày đó như thế nào hần cũng không thể quên được....

Môn La cảm ứng được sự kích động trong lòng Dịch Vân, nhìn Dịch Vân có chút kinh ngạc, sau một lúc lâu, mới làm như không có chuyện gì, nói tiếp:

- Đó là bởi vì Huyết Kế công pháp có một sức hấp dẫn không thể nào bỏ qua được, sức hấp dẫn này sẽ làm cho tất cả con cháu có huyết mạch trong gia tộc không đành lòng buông bỏ.

Biết rằng Dịch Vân vẫn chưa hiểu, không đợi hắn hỏi, Môn La tự động tiếp tục giải thích:

- Mỗi người đều biết, việc thăng cấp lên từng tinh cấp đều làm cho thể chất của bản thân tăng lên rất cao, không kể là công kích, phòng ngự, tốc độ, trí óc, tuổi thọ hay tinh thần lực đối với ma pháp tất cả đều tăng, mà trình độ tăng lên gần như là nhất định, mỗi người đều không khác nhau nhiều lắm.

Nhưng người tu luyện Huyết Kế công pháp thì lại khác! Là sẽ căn cứ trên cơ sở vốn có, tùy theo độ đậm đặc huyết mạch cao hay thấp mà tăng thêm trên dưới một thành nữa! Người hãy tưởng tượng, nếu mỗi lần tấn lên một tinh cấp, các loại năng lực thể chất trên của người so với người khác nhiều hơn một thành, vậy khi người tăng lên đến bát, cửu tinh thì tình hình sẽ như thế nào?

Dịch Vân nghe xong rất nghi ngờ, với một vẻ không thể tin được mà hỏi tiếp:

- Không phải nói như vậy là võ giả bát tinh có thể đánh bại võ giả cửu tinh hay sao?

Môn La cười nói:

- Bình thường đạt đến cấp bậc cao của tinh cấp thì sự chênh lệch thực lực là tuyệt đối, nhất là từ thất tinh trở lên lại càng rõ ràng hơn, cho dù là tu luyện Huyết Kế công pháp thì cũng vậy, chẳng qua chỉ có thể thu hẹp sự chênh lệch lại rất nhiều mà thôi. Nhưng cùng tinh cấp với nhau, người tu luyện Huyết Kế công pháp quả thật là cực mạnh, cho dù là sơ giai, cũng có thể đánh bại cường giả cao giai hoặc đỉnh giai cùng cấp.

Mặt khác, Huyết Kế công pháp còn có một điểm đặc biệt phi thường: Đó chính là Linh Vực Pháp Tắc! Chẳng qua đối với người mà nói, đó còn quá xa xôi, lúc này khoan nói tới đã!

- Tổng hợp lại tất cả những ưu điểm vừa kể ở trên, tất cả đều là những điểm mà pháp môn tu luyện bình thường không hề có! Cho nên, mặc dù Huyết Kế công pháp là độc được khó nuốt, nhưng chỉ cần là đệ tử trong gia tộc có độ đậm đặc huyết mạch, hiếm ai có thể kháng cự lại sự hấp dẫn như vậy! Nói tới đây chắc người đã hiểu, tuyệt học dấu khí Phần Kiếp Tử Diễm của chúng ta cũng là một loại Huyết Kế công pháp!

Dịch Vân thoải mái gật gù đầu, cũng hơi hiểu được ý nghĩ trong lòng của các tộc nhân thế gia.

- Kỳ thật Huyết Kế công pháp nói cho cùng, chính là độ đậm đặc huyết mạch cao hay thấp quyết định tất cả, đương nhiên thiên phú cũng rất quan trọng. Nếu thiên phú không đủ, cho dù là huyết mạch cao tới đâu, nhiều nhất cũng chỉ có thể đạt tới thất, bát tinh rồi dừng lại. Vào thời kỳ của ta, tộc nhân của các thế gia lâu đời đều có độ đậm đặc huyết mạch rất cao, cho nên bát tinh Chiến Tướng cùng với bát tinh Pháp Tướng lên đến cả ngàn người, còn đạt tới Tinh Vực cũng chừng trăm người, nếu như kém, chỉ là thiên phú và cơ duyên mà thôi!

Chính vì độ đậm đặc huyết mạch quan trọng như thế, cho nên khi ta bị phong ấn trong cấm chế của tổ khí, mới sinh ra điều kiện phải kiểm tra đo lường độ đậm đặc huyết mạch.

Môn La nghĩ đến chuyện trước kia, không khỏi cười khổ nói.

Môn La dừng một lát, lập tức chăm chú nghiêm túc nói:

- Tiểu tử, huyết mạch của người chỉ còn lại có một thành, tuy nói rằng một thành đó là Chân Huyết, nhưng ta phỏng đoán người có thể chân chính phát huy ra uy lực của Phần Kiếp Tử Diễm không nhiều lắm. Ta có một phương pháp có thể làm gia tăng độ đậm đặc huyết mạch của người lên rất nhiều, nhưng người phải đáp ứng ta một điều kiện, ta mới có thể toàn lực mà trợ giúp cho người!

Dịch Vân ngơ ngác nghe Môn La giảng giải xong, trong lòng vui mừng không bút nào tả xiết!

Huyết mạch là từ lúc vừa mới sinh ra đã quyết định rồi, một là một, hai là hai, nửa điểm cũng không thể thay đổi được! Nhưng lúc này Môn La lại nói hắn có phương thức để cải biến độ đậm đặc huyết mạch?

Chuyện này cũng có thể làm được sao? Dựa theo lẽ thường mà nói là chuyện tuyệt đối không thể làm được, nhưng chắc chắn là Môn La cũng không lừa gạt hắn làm gì....

Dịch Vân hít sâu một hơi, kiên định gật đầu nói:

- Là chuyện gì? Chỉ cần ta có thể làm được, nhất định sẽ dốc hết toàn lực mà làm!

Dịch Vân mặc dù không biết Môn La muốn hắn làm gì, nhưng bất luận điều kiện gì hắn cũng đều đã đáp ứng. Lúc này, vẻ mặt của mẫu thân cùng với ánh mắt khinh miệt và những lời nhục mạ của những người trong gia tộc Lam Duy Nhĩ lại hiện ra trong lòng hắn....

Môn La thản nhiên nói:

- Rất đơn giản! Đến một thời điểm mà ngươi cho rằng thích hợp, bỏ họ Lam Duy Nhĩ hiện tại của ngươi, đổi thành họ Tư Đạt Đặc, chính thức trở thành nhất mạch truyền nhân của gia tộc Tư Đạt Đặc chúng ta, đương nhiên, con cháu đời sau của ngươi cũng phải kế tục họ của Tư Đạt Đặc!!!

Dịch Vân không thể tin được, đây là điều kiện của Môn La sao? Đối với hắn, có thể đổi thành họ của mẫu thân đúng là chuyện cầu mà không được, chuyện này có gì là khó! Hắn đối với gia tộc của phụ thân không hề có hảo cảm, chỉ cảm thấy điều kiện này thật sự là rất đơn giản!

Dịch Vân ngập ngừng một chút, chợt gật đầu lia lịa như chày mổ, vui vẻ nói:

- Đây đúng là điều mà ta hy vọng, lúc này sửa cũng đúng a!

Môn La nhìn bộ dạng vui vẻ của Dịch Vân, không khỏi cười khỏ nói:

- Quả nhiên là Vô tiểu tử! Ngươi cho rằng chuyện này rất đơn giản hay sao? Ta nhớ rõ ngươi đã nói rằng, gia tộc của phụ thân ngươi là đại gia tộc trong đế quốc, trong tay không chỉ có quân đội, mà ông nội của ngươi còn là bát tinh Võ Tướng, có phải vậy không?

Lúc trước Dịch Vân đã đem toàn bộ lai lịch của mình nói cho Môn La nghe, cho nên hắn không chỉ hiểu biết tường tận từng chi tiết về gia tộc Lam Duy Nhĩ, mà còn hiểu sơ về tình cảm phức tạp của Dịch Vân đối với gia tộc này.

- Đối với một gia tộc, con cháu tự tiện bỏ họ của chính gia tộc mình chính là hành vi cấm kỵ khi sư diệt tổ, hắn là sẽ bị toàn thể người trong gia tộc truy sát, không chết không thôi, đây chính là nhận thức chung của các quốc gia trên Khung Võ đại lục!.

Môn La thản nhiên giải thích.

Dịch Vân càng nghe càng sửng sốt, hắn căn bản không biết việc này nghiêm trọng đến mức như vậy, đây không phải là muốn hắn đi tìm chết hay sao? Hắn không hiểu vì sao Môn La lại muốn hắn làm như vậy?

Chỉ nghe Môn La trầm giọng nói:

- Ta đương nhiên không phải là muốn hại ngươi, sau khi ngươi trở thành cường giả đương thời, có được thực lực cường đại và thế lực đầy đủ, lúc đó hãy đáp ứng điều kiện của ta cũng không muộn! Nếu ngươi không tin tưởng bản thân mình có thể liệt vào hàng ngũ cường giả, vậy bây giờ không cần phải đáp ứng, ta vẫn sẽ dốc lòng dạy dỗ ngươi mà không bất mãn chút nào!

Sửa đổi họ của tổ tiên truyền lại, trong mắt của giới đại quý tộc thế gia trên đại lục là một cấm kỵ tuyệt đối! Một khi thật sự có con cháu làm như vậy, khẳng định sẽ bị truy sát không chết không thôi. Trong lịch sử vạn năm của Khung Võ đại lục, chuyện thay đổi họ phản bội tổ tiên là cực kỳ hy hữu.

Môn La đưa ra một vấn đề khó xử, nhưng hắn cũng không miễn cưỡng Dịch Vân phải tiếp thụ, đây bất quá chỉ là một sự lựa chọn, bất kể là nhận hay không, trong lòng hắn cũng không có gì thắc mắc.

Không chút do dự, Dịch Vân lập tức quyết định:

- Ta đáp ứng! Họ của mẫu thân mới là họ của ta, cho tới bây giờ, trong lòng ta lúc nào cũng nghĩ như vậy! Trở thành cường giả cũng là niềm hy vọng của ta, cho dù vì vậy mà ta bị gia tộc của phụ thân truy sát, bị giết chết, dù cho là thật sự chết đi chẳng nữa, ta cũng sẽ không hề hối hận!

Dịch Vân nhớ lại tất cả những chuyện hắn đã trải qua từ trước đến nay, bị phụ thân coi thường, bị người trong gia tộc khi dễ rằng bản thân mình không thể nào trở thành cường giả được, không phải vậy sao?

Nếu như năm đó hắn có thể được nhận định là có tiềm lực trở thành cường giả thành công, tộc nhân của phụ thân đương nhiên sẽ không đối xử với hắn và mẫu thân như vậy, mẫu thân cũng sẽ không vì chịu đựng

sự lạnh lẽo, cuối cùng buồn bực mà qua đời....Vốn là ở tận đáy lòng của hắn, khát vọng nhất chính là chuyện này.

Trở thành cường giả!

Hắn cố gắng đứng thật thẳng, miệng nói vì việc nghĩa không thể quay đầu, trong đầu dường như có một luồng khí nóng bất chợt bốc lên, đôi mắt toả ra ánh sáng lấp lánh dị thường, khí chất thần thái khác xa lúc trước, xem ra cực kỳ quái dị.

- Vốn là tiểu tử này trong lòng sẵn có một ngọn lửa, xem ra ta không tìm lầm người rồi!

Môn La nhìn Dịch Vân chuyển biến đột ngột như thế, trong lòng vui sướng nghĩ thầm.

- Rất cục người cũng không làm cho ta thất vọng! Thật ra người chính là con cháu bên họ ngoại, không phải dòng họ Tư Đạt Đặc, vốn ta không nên tìm người, nhưng người chính là người đã giúp ta tỉnh lại. Ta đã từng phát lời thề, phải trợ giúp gia tộc của ta có ít nhất một người đủ tư cách trở thành cường giả, làm cho gia tộc có thể truyền đến đời đời, bởi vậy cũng không phải là ta muốn làm khó người đâu!

Môn La hài lòng cười nói.

Dịch Vân nghe xong trong lòng đã hiểu, tổ tiên của gia tộc đã dụng tâm cực khổ đến mức nào.

- Người cũng đã hiểu rõ ràng rồi, cũng đã quyết định, vậy bây giờ đi ra bếp lò của nhà tổ đi thôi! Nhớ nhẹ nhàng một chút, đừng đánh thức những người khác!

Môn La thúc giục.

- Cái gì? Nhà tổ?

Dịch Vân không hiểu đã quá nửa đêm lại chạy đến chỗ đó để làm gì!

- Không đến đó sao đào tổ khí lên được?

Môn La bình thản nói.

15. Chương 15: Cẩm Huyết Huyết Kế Bí Pháp

Hắn vội vàng ăn cho xong bữa sáng, viện lý do là muốn tiếp tục tu luyện, lại trở về phòng mình. Phổ Tu Tư mặc dù phát giác ra trong mấy ngày nay Dịch Vân hơi có chút khác thường, nhưng vẫn tưởng là do ảnh hưởng của nghi thức tổ truyền, cũng phó mặc cho Dịch Vân tự sắp xếp thời gian, mà không suy nghĩ gì nhiều.

Dịch Vân ngồi lên giường, thở ra một hơi thật mạnh, lúc này mới mở miệng nói:

- Thật không ngờ tổ khí này lại chôn sâu đến như vậy, đào suốt đêm mới tìm được!

Nói xong, lại ngồi xổm xuống giường, từ dưới gầm giường mang ra một vật thể to bằng nắm tay đỏ như máu.

Chỉ thấy vật thể này là một khối có năm mặt, ba mặt bên là hình thang, mặt trên và mặt dưới là hình tam giác. Mặt trên nhỏ, có khắc một mớ hoa văn cực kỳ phức tạp, mặt dưới lớn hơn có điêu khắc hoa văn hình ngọn lửa đang cháy, theo tưởng tượng của Dịch Vân thì nhìn rất giống một đoá hoa sen, bất giác, Dịch Vân không khỏi ngẩn người ra.

- Đây là tổ khí sao?

Dịch Vân thì thào.

- Không sai! Đây là tổ khí gia truyền đã nhốt ta trong đó mấy ngàn năm!

Một thanh âm trầm thấp vang lên, theo tiếng nói, một thân ảnh mờ lung xuất hiện bên cạnh Dịch Vân.

Thân thể người này mặc một bộ áo liền quần màu đen, xem ra là một thanh niên đã trưởng thành ngoài hai mươi tuổi. Lúc này trên mặt hắn nở một nụ cười mười phần quái dị, thêm vào một đôi lông mày thanh

kiếm, làm cho người ta thấy toát ra sáu phần anh tuấn thêm vào bốn phần ý vị nguy hiểm, hẳn chính là lão tổ tông của Dịch Vân, đồng thời cũng là Khí Linh của tổ khí trong tay Dịch Vân, cường giả Tinh Vực đỉnh phong— Môn La Tư Đạt Đặc.

- Tổ tiên đại nhân, tổ khí này tên gọi là gì vậy?

Dịch Vân xem ra rất yêu thích tổ khí không rời tay, cầm trong tay thường thức không thôi, ngẩng đầu lên hỏi Môn La.

- Tổ khí chính là tổ khí, còn muốn tên gì nữa!

Dịch Vân nhìn lại tổ khí một lần, bỗng nhiên nói:

- Vậy, về sau ta gọi tổ khí này là Hồng Liên!

- Hồng Liên?

Môn La tựa hồ không ngờ đến Dịch Vân lại tự tiện đặt tên mới cho tổ khí gia truyền, không khỏi mỉm cười, cũng thấy hơi vớ vẩn, đang muốn nói gì đó, lại nghe tiếng thì thào của Dịch Vân nhẹ nhàng vọng đến.

- Hoa văn mặt dưới cực kỳ giống hoa sen, lúc còn sống mẫu thân thích hoa sen nhất, tổ khí này lại có màu đỏ, cho nên gọi là Hồng Liên, coi như là để tưởng nhớ mẫu thân!

Dịch Vân nhìn Hồng Liên cười rất ôn nhu, dường như đang nhớ lại những hình ảnh khi còn chung sống với mẫu thân, đó là bảo vật trong lòng hẳn vĩnh viễn không thể nào quên được.....

Môn La nhìn bộ dạng của Dịch Vân, sửng sốt hồi lâu, lúc này mới làm như không có chuyện gì, nói:

- Tùy người vậy! Dù sao ta cũng đã đem tổ khí giao lại cho người, chỉ cần người có thể làm cho nó truyền xuống đời, ta cũng không cần để ý nó kêu là Hồng Liên hay Bạch Liên gì cả....

Vừa nói xong, Môn La lại hừ một tiếng, trầm giọng nói tiếp:

- Đừng nói vớ vẩn nữa! Người mau đặt tổ khí lên giường, chúng ta phải bắt đầu Cẩm Huyết Huyết Kế bí pháp!

Dịch Vân vừa mới choàng tỉnh lại, thoáng nhìn bộ dạng chăm chú của Môn La, liền nhanh chóng đem Hồng Liên đặt lên giường, lúc này mới hỏi:

- Cẩm Huyết Huyết Kế bí pháp?

Môn La không đáp, chỉ thấy một luồng ánh sáng trắng chậm rãi vây quanh Hồng Liên, trôi nổi trên không cách mặt giường chừng nửa thước, lúc này ánh sáng toả ra màu trắng chói mắt, nhất thời trông như mặt trời thứ hai vậy....

Dịch Vân kinh ngạc đồng thời nhanh chóng nhắm hai mắt lại, sau một lát mới cẩn thận mở ra, đã thấy ánh sáng trắng biến mất, Hồng Liên vẫn đang trôi nổi giữa không trung. Lúc này chung quanh nó đang lưu chuyển một vầng sáng màu tím, như ánh sáng mà cũng giống như lửa, Dịch Vân hai mắt tròn tròn, chưa từng gặp qua cảnh tượng kỳ dị như thế, đã sớm trở thành ngây ngốc.

Khi vầng sáng tím lưu chuyển được hơn mười vòng, Môn La lập tức mở miệng, trong nháy mắt niệm liên tiếp một tràng chú ngữ, hai tay cũng đồng thời kết xuất hơn mười cái ấn kết. Ánh sáng tím như lửa kia bắt đầu hội tụ ngưng kết lại, sau một hồi lâu, một giọt nước màu tím xuất hiện trước mắt Dịch Vân, lơ lửng trên không, toả ra ánh sáng tím nhạt vô cùng kỳ lạ.

- Mở!

Một tiếng quát thức tỉnh Dịch Vân đang ngây ngốc, Hồng Liên lúc này đã nằm trên giường, chỉ có giọt nước màu tím kia vẫn lơ lửng giữa không trung.

Môn La vung bàn tay to tướng lên, giọt nước tím kia lập tức bay về phía hắn, thả ra một hơi thật mạnh rồi cười nói:

- Bí pháp này ta học của một võ giả Tinh Vực, lúc thi triển quả thật là phiền toái, nếu không phải lúc trước bị đám lão bất tử trong gia tộc ép buộc, ta cũng sẽ không thêm học cái thứ cấm pháp bí thuật phiền toái như thế này!

Dịch Vân nhìn chăm chú giọt nước tím đang lơ lửng trước mặt Môn La, ngơ ngác hỏi:

- Đây là cái gì? Và đây là bí pháp gì?

Môn La liếc Dịch Vân một cái, sau đó nhìn giọt nước tím trước mặt, nói với vẻ buồn bã:

- Giọt chất lỏng màu tím này là do ta năm đó trước khi trở thành Khí Linh, đã dùng hết tất cả máu huyết của mình mà ngưng luyện ra giọt tinh huyết này. Bí pháp vừa rồi là để cởi bỏ cấm chế bảo vệ giọt tinh huyết này, cùng với bí thuật làm sống lại tinh huyết.

Dịch Vân ngạc nhiên!

Môn La nói đến đây, mày kiếm xéch lên, giọng điệu chợt thay đổi, nghiêm túc nói với Dịch Vân:

- Giọt tinh huyết này trân quý phi thường, kể cả vào thời của ta, người cũng không thể tìm ra có người thứ hai nào nguyện ý luyện hoá ra một giọt tinh huyết như thế này!

Như ta đã nói, người là đệ tử họ bên ngoài, không phải là gia tộc Tư Đạt Đặc, vốn là giọt tinh huyết này không nên sử dụng trên người của người... Chẳng qua ta phát hiện, người ngoại trừ thiên phú tu luyện đấu khí không tệ, cũng có tư chất trở thành ma pháp sư cấp cao, trong lịch sử của gia tộc, người như vậy cũng chưa từng xuất hiện một lần...

...Hơn nữa, tiểu tử người cũng là một kẻ có cốt khí, tính tình cũng hợp ý ta, bởi vậy ta mới thay đổi ước nguyện ban đầu, đem giọt tinh huyết này cho người thừa kế, hy vọng ngày sau người sẽ không làm cho ta thất vọng!

Môn La nói một hơi xong, liền thở hổn hển, xem ra bí pháp này quả thật không đơn giản, đã làm cho hắn vô cùng mệt mỏi.

Thấy Dịch Vân muốn nói gì đó, Môn La lập tức cắt ngang, trầm giọng thúc giục:

- Có chuyện gì để sau hãy nói, người nhanh chóng cởi hết quần áo ra, mau leo lên giường nằm đi, lúc làm sống lại tinh huyết, chỉ có thể sống trong vòng ba canh giờ mà thôi, trong quãng thời gian này, ta cần phải hoàn thành truyền thừa Cấm Huyết Huyết Kế bí pháp cho người!

Môn La thoáng nhìn thân thể không còn áo quần của Dịch Vân, không giấu được nụ cười gian xảo, dặn dò với vẻ thần bí:

- Sau khi thi triển bí pháp này hẳn là người sẽ cảm thấy rất là đau đớn, ta sẽ dùng linh lực bảo hộ tâm mạch của người, như vậy thì người sẽ không có việc gì, chỉ là sẽ bị một phen đau đớn đến nỗi chết đi sống lại mà thôi!

Yên tâm, ta sẽ phong bế thanh quản và cơ năng thân thể người, để người tạm thời không thể nói năng cử động, và còn không làm cho người vì đau đớn mà khóc thét lên gây sự chú ý cho người nhà. Quá trình này phải mất bao lâu ta cũng không rõ, nhưng hẳn là sẽ không quá một, hừm, hai canh giờ đâu, sau đó người sẽ có cơ hội bước vào hàng ngũ cường giả trên đại lục! Tốt lắm, bắt đầu đi!

Môn La miệng nói thì nghiêm túc phi thường, nhưng trên mặt lại cười toe toét, đó là nụ cười tà dị của loài chồn cáo!

Dịch Vân càng nghe càng kinh hãi, đang muốn hỏi lại cho rõ ràng, không ngờ một trận đau đớn kịch liệt đã phủ xuống, toàn thân bắt đầu không thể tự chủ được mà co rút lại. Hắn rõ ràng cảm ứng được một cỗ khí nóng chạy khắp mạch máu trong cơ thể, rồi giống như lửa trong lò rèn bốc lên mà toả khắp các nơi trong cơ thể hắn, thiêu đốt các mạch máu nội tạng, máu huyết toàn thân giống như sôi trào hoá thành khí, hắn căn bản không chịu đựng được cảm giác đau nhức vượt xa tưởng tượng như thế này, không khỏi mở miệng rống to.

Toàn thân hắn bắt đầu run rẩy kịch liệt, phát hiện ra rằng không chỉ có kêu không ra tiếng, ngay cả thân thể của mình muốn động đậy một chút cũng không được, giống như người bị liệt toàn thân, nhưng nỗi đau lan khắp toàn thân lại rất rõ ràng.

Lúc này giống như có vô số sâu kiến cắn khắp nơi trong cơ thể, nỗi đau xâm nhập vào tận trong xương tủy, làm cho hắn vô cùng hy vọng mình sẽ ngất đi.

Đáng tiếc sự phục vụ của Môn La có thể nói là rất tận tình chu đáo, hắn không chỉ không thể hôn mê, ngược lại thần trí vô cùng minh mẫn, cảm ứng được các bộ phận trong thân thể mình vỡ nát, rồi nối liền trở lại, đau nhức không thể hình dung giống như là một cơn sóng nhỏ bị một trận sóng thần ập lên, không thể nào ngóc đầu dậy nổi...

Đang lúc hắn nghĩ muốn chết đi cho khoẻ, đột nhiên nhớ tới câu nói khi nãy của Môn La:

- Vượt qua rồi, người sẽ có cơ hội đứng vào hàng ngũ cường giả trên đại lục!

Thân thể lại bị một trận co rút không thể nào khống chế, hắn cố nén lại một cơn đau mãnh liệt, thầm nói những lời sắt đá trong lòng:

- Ta không tin ta không thể vượt qua, lại càng không tin không thể trở thành cường giả! Chỉ là thân thể đau đớn mà thôi, so với đau lòng thì đáng kể gì, ta nhịn không được sao? Không lẽ ta nhịn không được hay sao!!!

Hắn nghiến răng cố gấn thừa nhận, đồng thời cũng cảm ứng được từng biến hoá trong thân thể, cơn lũ màu tím lan toả theo mạch máu đi khắp toàn thân, cũng giống như đứa trẻ xa mẹ lâu ngày nay trở về nhào vào lòng mẹ, bắt đầu dung nhập vào trong máu huyết. Mỗi một nơi dung nhập đều là phá hư trước rồi sau mới lập lại, nỗi đau như móc cả tim ra, Dịch Vân chỉ có thể nghiến chặt hàm răng mà cố vượt qua.

Môn La lúc này cũng cảm ứng được biến hoá trong cơ thể Dịch Vân, nhưng hắn càng cảm thấy hứng thú hơn đối với phản ứng của Dịch Vân lộ ra ngoài. Khoé miệng Môn La cong lên lộ vẻ rất hài lòng, nhẹ giọng thì thào:

- Tiểu hài tử này thật là vượt qua dự đoán của ta, con cháu họ ngoại thì đã sao chứ! Hừ! Bọn lão gia hoả kia lập ra điều kiện huyết kế muốn ta nhất định phải tuân thủ hay sao? Ta lại càng muốn đánh cuộc một phen trên người hắn, ngay cả ta lúc này cũng nôn nóng muốn biết tương lai hắn sẽ như thế nào! Ha ha, ha ha ha!

Cơ thể Dịch Vân thay đổi theo từng giây, biến hoá long trời lở đất theo từng phút.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, hình như đã qua một đời người vậy, lại cũng dường như chỉ mới một cái chớp mắt mà thôi, Dịch Vân kinh hãi phát hiện nỗi đau trong cơ thể đang dần dần giảm bớt, cảm ứng được cơn lũ màu tím dần dần thối lui theo một quy luật nào đó. Sau nửa canh giờ, Dịch Vân rốt cục đã mở mắt, kinh ngạc thấy toàn thân đổ mồ hôi dính như keo, ngoài da lại dính đầy những lớp vảy dầu màu vàng nhạt, lúc này mới khổ sở ngồi dậy.

- Đã qua bao lâu rồi?

Dịch Vân thều thào hỏi, thanh âm hơi khàn.

- Đã hơn hai canh giờ rồi!

Môn La thần sắc thản nhiên cười nói:

- Đi tắm trước đã, sau đó thay quần áo sạch sẽ rồi hãy nói!

Dịch Vân nhìn thoáng qua thân thể mình, nhanh chóng gật gật đầu.

16. Chương 16: Tổ Khí Hồng Liên

Dịch Vân sau khi tắm rửa, trong lòng nôn nóng vội trở về phòng, phát hiện ra ngoại trừ thân thể có một cảm giác không biết mệt ra, cũng không có chỗ nào thay đổi, giống như chuyện vừa xảy ra lúc nãy chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Hắn lấy làm kỳ liền giơ cánh tay lên quay vài vòng, lại đứng tại chỗ nhảy nhót vài cái, lúc này mới nghi hoặc hỏi:

- Sao ta cảm thấy thân thể cũng không có gì khác trước?

- Ta bất quá chỉ là thay đổi máu huyết cho người mà thôi, người không trải qua tu luyện làm sao thấy được hiệu quả?

Môn La đảo mắt, vừa buồn cười vừa bực mình, nói:

- Lúc này trong thân thể người ngoại trừ một thành Chân Huyết còn giữ lại, còn lại đều đã đổi thành huyết mạch của ta. Tuy lúc này chưa cảm giác được gì, nhưng tiềm lực của người đã được kích phát mạnh mẽ, sau này tu luyện Cẩm Huyết Huyết Kế bí pháp sẽ có chỗ tốt!

- Huyết mạch của ngài?

Hơi sững sốt, Dịch Vân vội vàng hỏi lại:

- Tổ tiên đại nhân, ngài nói là... Máu huyết đang chảy trong cơ thể ta lúc này, có chín thành là của ngài sao?

Môn La nghe vậy nhất thời trầm mặc, dường như đang suy tư chuyện gì, lát sau đột nhiên ngẩng đầu lên, cười cuồng dại:

- Không sai! Không ngờ người có thể dung hợp trọn vẹn giọt tinh huyết của ta, đây thật là vượt xa ngoài dự đoán của ta, máu của người giờ đã đạt tới trên dưới bảy thành rồi, so với ta năm đó cũng không khác bao nhiêu, chúng ta nếu nói là phụ tử thì còn thân hơn phụ tử, nếu nói là huynh đệ thì còn thân hơn là huynh đệ, ha ha ha...! - Ách...

Dịch Vân suýt ngất, tự nhiên lại có thể có quan hệ thân cận về huyết mạch với tổ tiên gần bảy ngàn năm trước, hắn vẫn không thể tin được:

- Nhưng máu tím kia bất quá chỉ có một giọt thôi mà? Làm sao có thể thay đổi chín thành máu huyết của ta chứ?

- Phì, người đang hưởng phúc mà không biết!

Môn La lắc đầu bĩu môi nói:

- Giọt tinh huyết ấy của ta chính là dùng tất cả máu của toàn thân ta ngưng luyện mà thành, chính là dùng Cẩm Huyết Huyết Kế bí pháp, cho dù gia tộc Tư Đạt Đặc của ta có lịch sử lâu đời như vậy, bí pháp này trừ ta ra, chưa từng có ai sử dụng cả!

Biết Dịch Vân chưa hiểu rõ, hắn lại nói tiếp:

- Cẩm Huyết Huyết Kế bí pháp chính là bí pháp có cấp bậc cao hơn hẳn cấm chú! Chỉ có đạt tới cường giả Tinh Vực mới có đủ năng lực sử dụng, vả lại còn phải trả giá bằng chính sinh mạng của cường giả ấy! Ngoài chuyện đó ra, ít nhất phải có ba vị ma đạo sư Tinh Vực trở lên phụ trợ thi triển, lúc này mới có thể thành công, người cho rằng sẽ có cường giả Tinh Vực nguyện ý dùng bí pháp tự sát này sao?

Dịch Vân lắng lắng nghe, cũng đã có vẻ mơ hồ.

- Tuy rằng lúc ấy ta là người chết chắc, dùng bí pháp này để đổi lấy sự sống bằng linh hồn suốt đời cũng không có gì....

Môn La dừng lại, thở dài một tiếng:

- ...nhưng trong quá trình thi triển bí pháp luyện hoá thì thống khổ phi thường... Người còn nhớ rõ sự đau đớn mà người vừa trải qua chứ? Chuyện đó ta cũng từng phải thừa nhận, chẳng qua người chỉ cần vượt qua được thì tốt rồi, còn ta vừa phải chịu đau đớn, vừa phải ngưng thần luyện hoá máu huyết trong cơ thể, càng luyện hoá càng cảm giác được nỗi đau như lấy kim đâm thẳng vào tim, quá trình trải qua trong vòng sáu canh giờ mới xong.... Đã phải chết lại còn phải chịu thống khổ như thế, thật không biết kiếp trước ta đã gây nên tội nghiệt gì đây!

Dịch Vân chỉ có thể mờ mịt gật gật đầu, nỗi đau đớn sống không bằng chết khi này vẫn còn tồn đọng, không ngờ vị tổ tiên đại nhân trước mắt này đã từng trải qua nỗi đau còn vượt xa hơn hẳn, không biết nên nói lời gì cho tốt, suy nghĩ một hồi, lúc này mới nhẹ nhàng thốt ra:

- Tổ tiên đại nhân, ngài.... Ngài thật vất vả!

- Vất vả cái rắm! Nếu không phải muốn cho linh hồn sống sót, ta há chịu đáp ứng đám lão bất tử kia làm chuyện như vậy sao!

Môn La cầu nhàu một chút, liếc nhìn Dịch Vân một cái thoáng chốc đã đến trước mặt hắn, cười to nói:

- Người cũng đừng gọi ta là tổ tiên này tổ tiên kia nữa, lúc này trong người ngươi là máu huyết của ta, sau này kêu ta là lão Đại đi! Chúng ta còn thân hơn cả anh em ruột, xưng hô như vậy không sai chút nào!

Dịch Vân kinh ngạc, kêu tổ tông cách mình vô số đời là lão Đại, như vậy bối phận không phải sẽ lộn xộn sao?

Chỉ nghe Môn La bên cạnh cười giảo quyết, lắc nhai:

- Cái gọi là lão Đại, tức là, sau này những gì có lợi thì lão Đại ta hưởng, còn nếu như có tai họa, thì đã có tiểu đệ ngươi ra mặt, đây mới đích thực là tình nghĩa đệ huynh a!

Thì ra chủ ý của Môn La chính là như vậy, Dịch Vân không biết nói gì đây.....

- Đúng rồi! Ngươi đem tổ khí thu lại trước đã!

Môn La đột nhiên nhắc nhở.

Dịch Vân cầm lấy Hồng Liên trên giường, chỉ lớn bằng nắm tay, bỏ vào người cũng được, không biết còn phải thu như thế nào nữa?

Môn La liếc Dịch Vân một cái mỉm cười:

- Lúc ngươi đã cởi bỏ cấm chế, cũng đã là chủ nhân của tổ khí rồi, hừm, về sau ta cũng sẽ gọi nó là Hồng Liên, ngươi chỉ cần lặng lẽ nghĩ trong lòng, Hồng Liên sẽ tự động thu vào trong cơ thể của ngươi!

Dịch Vân nghe vậy trong lòng mặc niệm, tức thì thấy trước mắt hồng quang chợt loé, đã trực tiếp dung nhập vào trong ngực hắn, hắn kinh hãi cởi áo ra, chỉ thấy trước ngực có hoa văn màu đỏ bằng nắm tay, cực kỳ giống với hoa văn của Hồng Liên. Hắn nhìn ngắm, sờ mó một hồi, lúc này mới thở dài với vẻ khó tin:

- Thật sự là rất thần kỳ!

Thấy Dịch Vân si mê nhìn ngực của mình, hai tay không ngừng vuốt ve, trên mặt lộ vẻ mê say, Môn La bật ra một tràng cười:

- Hồng Liên là từ đời tổ tiên thứ nhất truyền xuống, công dụng hết sức thần kỳ, cứ xem ta ở bên trong có thể dễ dàng tu bổ linh hồn là hiểu, tác dụng của nó vượt xa thần khí thông thường, ngươi về sau tự mình dần dần lĩnh hội nha!

Dịch Vân nhẹ nhàng gật đầu, Hồng Liên lúc này nằm trong cơ thể hắn, nhưng hắn không cảm thấy khó chịu chút nào, ngược lại có một cảm giác kỳ dị khó nói nên lời, quả thật quá thần kỳ.

Môn La tùy ý ngồi trên giường, nhìn Dịch Vân nói:

- Ngươi lúc này đã có bảy thành huyết mạch, hơn nữa còn có tồn tại một thành Chân Huyết, về sau tu luyện Phần Kiếp Tử Diễm sẽ càng thêm dễ dàng, ngày sau cũng rất có cơ hội đạt tới cửu tinh trở lên, đạt danh hiệu Võ Tôn.

- Nhưng tiến cảnh của tu luyện cùng với bản thân cố gắng của ngươi có quan hệ trực tiếp tới thành tựu. Trong lịch sử gia tộc, cũng không thiếu những người có huyết mạch và thiên phú đều cao, nhưng thành tựu lại thấp. Nếu như sau này ngươi ngay cả thất tinh mà cũng không thể đột phá được, coi như cơ duyên hôm nay ta tặng máu huyết cho ngươi đã hoàn toàn đổ sông đổ biển hết cả rồi!

Dịch Vân hôm nay trải qua luyện hoá máu huyết, tiềm lực đã tăng lên thật cao, lại có một lão Đại đẳng cấp Tinh Vực ở bên cạnh dạy dỗ, khởi đầu của hắn đã vượt xa người thường rất nhiều.

Nhưng tất cả chuyện này cũng chỉ là điều kiện khách quan mà thôi, quan trọng nhất, vẫn là chính mình nắm chắc, cố gắng theo đuổi.

Trong lịch sử đại lục, vẫn có trường hợp phế vật bỏ đi sau khi trải qua những nỗ lực không ngừng cuối cùng trở thành cường giả, nhưng không hề có những kẻ lười nhác lại có thể đạt tới thiên tài đỉnh phong.

- Tổ... lão Đại, người yên tâm, ta biết cái ta muốn chính là gì! Ta sẽ không làm người thất vọng, sẽ không làm mẫu thân thất vọng, lại càng sẽ không làm chính mình phải thất vọng đâu!

Dịch Vân chưa bao giờ tin có thần, nhưng giờ phút này hắn vẫn cảm tạ thần, thần đã cho bản thân hắn một cơ hội để dệt nên mộng đẹp, đã đem Môn La đưa tới cho hắn, hắn chỉ biết âm thầm cảm kích, nguyện ý lấy tâm huyết cả đời mà đền đáp.

- Nhớ rõ lời nói của người hôm qua, hạ quyết định, chính là sơ tâm (tâm ban đầu) của người! Ngày sau bất kể gặp phải chuyện gì suy sụp hay dả kích, cũng không được quên sơ tâm của mình!

Môn La trên mặt lại lộ ra một nụ cười tà dị, trong mắt lấp lánh tinh quang, tái hiện một bậc kiêu hùng đã từng một thời ngang dọc trên Khung Võ đại lục năm xưa.

17. Chương 17: Thần Binh Sao?

Bởi vì Môn La không muốn những người khác biết sự tồn tại của hắn, cho nên Dịch Vân ban ngày vẫn đi theo cậu học tập kỹ xảo của nghề rèn binh khí như trước, buổi tối sau khi ăn cơm chừng nửa canh giờ, lại tiếp tục theo ông ngoại học tập các loại tri thức căn bản trên Khung Võ đại lục: lịch sử, địa lý, thiên văn, thần học, binh pháp, lễ nghi quý tộc....

Chỉ có vài canh giờ trước khi đi ngủ, mới là thời gian hắn tu luyện đấu khí cùng với ma pháp tinh thần lực.

Lúc hắn còn ở gia tộc Lam Duy Nhĩ, mỗi ngày thời gian đều dài đến mức hắn cảm thấy đơn điệu, thế nhưng lúc này hắn thường than thở, vì sao thời gian không đủ dùng

May mắn là, dưới sự nhắc nhở của Môn La, Dịch Vân phát hiện lúc mình đập sắt rèn binh khí, không ngờ cũng có thể tu luyện đấu khí Phần Kiếp Tử Diễm, hơn nữa hiệu quả so với lúc thường còn tốt hơn vài phần.

- Công pháp Phần Kiếp Tử Diễm vốn là đấu khí Hoả thuộc tính, đứng trước lò lửa đập sắt ngoài sự ích lợi có thể dễ dàng hấp thu Hoả nguyên tố, còn có thể huấn luyện lực cơ bắp của cánh tay và thắt lưng, cũng có thể mượn cơ hội tăng cường tinh thần để tập trung lực, đối với tu luyện ma pháp và đấu khí đều có ích lợi rất lớn.

Lúc Môn La xem Dịch Vân đập sắt liên tục như thế.

- Con cháu đời sau thật là không biết gì cả!

Nhượng nhượng mày, Môn La nói tiếp:

- Nhất mạch gia tộc Tư Đạt Đặc chúng ta làm nghề luyện khí (rèn, luyện binh khí) này cũng không phải là để kiếm sống, mà chỉ là dùng để phụ trợ cho việc tu luyện đấu khí mà thôi. Chỉ nghe các người đổi tên Phần Kiếp Tử Diễm thành cái gì Luyện Khí Quyết, cũng đã biết là đã lẫn lộn đầu đuôi rồi!

Dịch Vân có chút không tán thành:

- Nhưng tổ tiên đã có người luyện khí mà đạt được thành tựu rất lớn, có thể luyện ra một thanh thần binh-Hổ Phách kiếm đầy thôi!

Môn La hơi sững sốt một chút, lúc này mới buồn cười mà nói:

- Thần binh? Sức người làm sao có thể luyện ra được thần khí? Cái mà người nói hắn là ma pháp binh khí chứ gì! Đó thì chỉ cần là tộc nhân tu luyện đấu khí Phần Kiếp Tử Diễm đều có thể chế tạo được cả!

- Ma pháp binh khí?

Ngưng việc luyện khí lại, Dịch Vân có chút giật mình hỏi tiếp:

- Người nói chỉ cần mọi người tu luyện công pháp này đều có thể chế tạo ra hay sao? Nghe nói Hồ Phách kiếm có thể tự sinh ra ngọn lửa, đây là ma pháp binh khí sao?

Môn La nghe Dịch Vân nói xong, lại càng thêm khẳng định, cười ha hả:

- Kiếm có thể sinh ra ngọn lửa, là bởi vì đã tự động hấp thu Hoả nguyên tố trong thiên địa, cũng có thể dùng đầu khí kích phát mà xuất ra, cho nên mới có ngọn lửa sinh ra! Nhưng ma pháp binh khí trình độ như vậy chỉ có thể xem như tam phẩm hoặc tứ phẩm ma pháp binh khí mà thôi, không ngờ các người gọi nó là thần binh? Ha ha ha ha ha!

Hồ Phách kiếm chỉ xem như tam phẩm hoặc tứ phẩm ma pháp binh khí? Nhưng đó là thần kiếm đời đời truyền lại của Kỳ Vô đế vương a! Dịch Vân có chút không thể tin được.

Môn La nhìn thần sắc của Dịch Vân tràn đầy vẻ không hiểu vì sao, buồn cười nói:

- Lão Đại ta sẽ dạy cho người một số kiến thức căn bản! Ma pháp binh khí chia làm lục phẩm: nhất phẩm nhị phẩm ma pháp binh khí chỉ có thể hấp thu chút ít nguyên tố trong thiên địa, tác dụng có thể có có thể không, nhiều nhất chỉ là sắc bén hơn bình thường một chút; Tam phẩm tứ phẩm, có thể hấp thu một lượng lớn nguyên tố trong thiên địa, nhưng cũng phải dùng đầu khí mà kích phát ra, tứ phẩm ma pháp binh khí có thể mạnh hơn vài lần so với tam phẩm, Hồ Phách kiếm mà người nói chắc thuộc loại này; Ngũ phẩm lục phẩm, ngoại trừ có thể hấp thu thiên địa nguyên tố nhiều hơn, còn có thể chứa đựng ma pháp trong binh khí.

- Âm!

Dịch Vân có chút choáng váng, căn bản không thể tin được những lời mình vừa nghe, thất kinh hỏi:

- Có thể chứa đựng ma pháp? Vậy có một món lục phẩm ma pháp binh khí không phải là vô địch hay sao?

Môn La nhảy một cái, ngồi vào giữa lò lửa đang cháy bùng bùng, hân hoan là linh thể nhưng bản thân thật ra không sợ lửa nóng, cảm thụ được Hoả nguyên tố dao động, mặt lộ ra vẻ vô cùng thỏa mãn:

- Đương nhiên không có khả năng như vậy! Ma pháp binh khí ngũ phẩm trở lên chỉ có thể chứa đựng một loại ma pháp nguyên tố, sau khi dùng sẽ hết, còn nếu như muốn dùng thêm nữa thì phải thi pháp dung nạp trở lại mới được. Hơn nữa uy lực phát ra từ ma pháp binh khí chỉ có gần một nửa, trong lúc chiến đấu thì có thể còn có tác dụng lớn một chút, nhưng muốn vô địch thì còn xa mới được!

Dịch Vân âm thầm đồng ý trong lòng, như vậy mới hợp lý, nếu không chỉ cần có một món ma pháp binh khí cao cấp trong tay, không phải là người bất khả chiến bại hay sao?

Bất quá, dù là như thế, có thể có một món ma pháp binh khí ngũ phẩm trở lên là có thể gia tăng thực lực lên rất nhiều, Dịch Vân không khỏi cất tiếng hỏi:

- Ta đây có thể chế tạo ra binh khí như vậy hay không?

Môn La trừng mắt nhìn Dịch Vân một cái:

- Chưa tập đi mà đã muốn chạy sao? Với thực lực lúc này của người, ngay cả loại ma pháp binh khí tệ nhất cũng chưa thể làm ra được, chờ đến khi đầu khí của người đạt thất tinh Chiến Tước trở lên, mới có cơ hội làm ra hạ đẳng ngũ phẩm ma binh! Thực lực là quyết định tất cả!

Dịch Vân trừng mắt lên. Môn La lão Đại giờ một cây củ cải to trước mặt con lừa nhỏ bé như hắn, nếu như muốn ăn, thì phải chạy về phía trước mà thôi!

Hắn phấn khởi tinh thần cầm lấy búa sắt, bắt đầu đập đập gõ gõ, tiếp tục ngưng luyện đầu khí.

Bắt đầu từ hôm nay, ban ngày Dịch Vân lúc đi làm nghề rèn thì tu luyện đầu khí Phần Kiếp Tử Diễm, buổi tối vài canh giờ trước khi đi ngủ, toàn bộ dùng để tu luyện ma pháp tinh thần lực.

Mà những khoảng thời gian khác thì dùng để học tập tất cả những tri thức, Phổ Tu Tư rất lưu ý đến việc dạy dỗ Dịch Vân, truyền thụ các loại kiến thức không có ngày nào lặp lại, không chỉ có Dịch Vân dễ học dễ hiểu, ngay cả Môn La cũng rất chờ mong mỗi ngày mau đến khoảng thời gian vào buổi tối này.

Thời đại của Môn La cách đây đã gần bảy ngàn năm, rất nhiều phong tục tập quán đã hoàn toàn khác so với bây giờ, nếu nói về trình độ tiếp thu, Môn La có thể nói là ngang ngửa với một đứa trẻ bảy tuổi như Dịch Vân vậy!

Trên Khung Võ đại lục có gần vạn năm lịch sử đủ để sinh ra rất nhiều chuyện xưa vui buồn lẫn lộn, những chuyện xưa này Dịch Vân rất thích nghe, Môn La cũng vậy như cuồng như si. Nhiều lúc, Dịch Vân thậm chí hoài nghi, lão Đại này không biết có phải là nói dối tuổi của hắn hay không, làm sao lại thích nghe chuyện kể trước khi đi ngủ đến như vậy....

Tựa như hôm nay là câu chuyện “Cổ sự thời gian”, chỉ nghe giọng nói êm tai của Phổ Tu Tư:

- Cách đây khoảng bốn ngàn năm, có một chủng tộc thần bí ngoài đại hải- mỹ nhân ngư tộc (người cá). Nhân ngư công chúa xinh đẹp nhất trong tộc đem lòng yêu thương một vương tử của một quốc gia không biết tên, nàng đã trải qua muôn ngàn gian khổ, vượt qua mười tám lần kiếp nạn, bốn mươi chín lần khảo nghiệm, tám mươi một lần đau khổ, cuối cùng rốt cục cũng biến được thành người tìm đến vị vương tử này...., thế nhưng cuối cùng nhân ngư công chúa vẫn biến thành bọt biển, vương tử cũng thất cổ tự tử theo nàng.... Thật là vất vả mới kể xong câu chuyện này, thật khiến cho người khác nghe xong cơ hồ phải đứt ruột mà phun máu. Phổ Tu Tư hài lòng nhìn về si cuồng trên gương mặt Dịch Vân, lại không phát hiện sau lưng Dịch Vân, lúc này cũng có một đôi mắt to đang ngập đầy nước mắt, không kiềm chế được mà gật gật đầu....

Cuộc đời mỗi con người, tuổi thọ không chênh lệch với nhau gì mấy, nhìn xem người sử dụng thời gian khác biệt với những người khác như thế nào, chính điểm này mới tạo nên sự khác nhau của mỗi đời người.

Trẻ con bảy tuổi bình thường mỗi ngày sẽ làm gì? Dịch Vân cũng không biết, hắn chỉ biết dưới sự an bài của lão Đại Môn La, đời sống hàng ngày của hắn pha trộn cực khổ cùng vui sướng, thật ra so sánh với những đứa khác thì phong phú hơn nhiều.

Sống ở nơi đây, mỗi ngày trôi qua là thực lực của Dịch Vân tăng lên một chút.

Thời gian tu luyện hoàng kim nhất trong cuộc đời mỗi con người chính là bắt đầu từ ba tuổi, Dịch Vân đến bảy tuổi mới bắt đầu tu luyện, coi như là chậm, may mắn là hắn gặp được Môn La.

Chương trình học mà Môn La đề ra không thể gọi là thoải mái, nhưng vẫn nằm trong phạm vi mà Dịch Vân có thể thừa nhận được. Thân là cường giả Tinh Vực, hắn hiểu được giai đoạn tu luyện mấu chốt của mỗi người ở chỗ nào, tất cả hắn làm cho Dịch Vân đều là căn cứ theo mấu chốt đó mà làm, tuyệt không đi đường vòng, có thể có một vị minh sư như vậy, là chuyện mà mỗi võ giả trên đại lục đều tha thiết ước mơ.

Từng ngày từng ngày trôi qua, một năm cứ thế mà trôi qua....

18. Chương 18: Năm Thứ Hai

- Lão Đại, vì sao đã qua một năm, mà ta ngay cả nhất tinh Chiến Sĩ thấp nhất cũng không đạt được?

Môn La hừ một tiếng:

- Con nít thì biết gì chứ? Tu luyện đấu khí thì cơ sở là quan trọng nhất! Người bình thường tu luyện đều vội vã muốn cho nhanh thắng cấp, nhưng như vậy gọi là sướng trước khổ sau. Tuổi người còn nhỏ, các kinh mạch trong thân thể đều còn đang trong quá trình phát triển, nếu tiến vào tinh cấp quá nhanh sẽ làm cho kinh mạch của người chỉ định hình như vậy mà thôi, không thể nào mở rộng để tăng khả năng tiếp nhận đấu khí, sau này lúc vận dụng đấu khí sẽ bị kinh mạch hạn chế.

Muốn người tu luyện cho đấu khí nằm trong huyết Khí Hải, là để phát huy tác dụng săn sóc bồi bổ cho kinh mạch thêm mạnh mẽ, đối với sự phát triển đấu khí sau này của người sẽ có công dụng lớn lao, có hiểu chưa?

- Vậy còn ma pháp thì sao? Tại sao ta cảm thấy trong một năm qua, tinh thần lực của ta tiến bộ rất nhiều, tốc độ hấp thu Hoả nguyên tố cũng càng lúc càng nhanh, nhưng tại sao.... Mà ngay cả một cái ma pháp cũng không thể xuất ra được?

Dịch Vân lại hỏi.

- Như vậy mà cũng không hiểu sao?

Phát phát tay, Môn La thần nhiên nói:

- Pháp môn tu luyện ma pháp mà ta dạy cho người là pháp môn đã từng huấn luyện ra cửu tinh Pháp Tôn, người ngay cả một cái ma pháp mà cũng không xuất ra được, khẳng định là bởi vì tu vi của người chưa đạt tới chứ còn sao nữa!

Dịch Vân trầm tư một hồi, cũng cho là Môn La nói hần không sai, vì tu vi của mình còn chưa đủ, vậy càng phải cố gắng hơn nữa.

Bắt đầu từ hôm đó, Dịch Vân chủ động yêu cầu gia tăng mức độ huấn luyện lên rất nhiều, Môn La đương nhiên rất vui lòng đáp ứng, lại bắt đầu cuộc đời tu luyện gian khổ từng ngày.

Sinh hoạt mỗi ngày của Dịch Vân đều giống nhau, vừa làm nghề rèn vừa tu luyện đấu khí, Phổ Tu Tư truyền thụ kiến thức, tu luyện ma pháp tinh thần lực, mỗi ngày đều là như vậy, không ngày nào thay đổi.

Cuộc sống buồn tẻ đơn điệu rất dễ làm cho người ta tiêu tan ý chí, mất đi khí thế tranh hùng vươn lên, mà Dịch Vân chính là vì tranh hùng mới lựa chọn cuộc sống đơn điệu như vậy. Yêu Đạt trấn hỏ lánh đơn sơ ngược lại đem đến một ích lợi cho hần chính là hoàn cảnh tu luyện rất tốt.

Ba Đức Lợi thì ngày càng tán thưởng đứa trẻ Dịch Vân này.

Kiếp sống của thợ rèn vốn là buồn tẻ mệt nhọc, ngay cả người trưởng thành cũng có đôi khi cảm thấy chán nản với cuộc sống như vậy. Thế nhưng Dịch Vân tuy tuổi còn nhỏ như vậy, lại đối với cuộc sống không hề có nửa lời than oán, lúc này Yêu Đạt trấn mỗi buổi sáng vang lên tiếng đập sắt của nghề rèn đầu tiên chính là tiếng đập sắt của Dịch Vân.

- Thật sự là nhân tài luyện khí (rèn) trời sinh a!

Ba Đức Lợi trong lòng thầm tán thưởng.

Hần quả thực hận không thể một lần dốc hết sở học của mình dạy hết cho Dịch Vân, bởi vì cách truyền nghề cũng cần phải dụng tâm không thể cho người ngoài biết được, nhưng lại không biết mỗi lần hần truyền thụ cho Dịch Vân một câu, bên cạnh còn có một người liên tục nói những câu phản đối mà hần không thể nghe được....

- Đáng chết! Phương pháp luyện khí như thế này so với thợ rèn đầu đường xó chợ có gì khác chứ? Cho dù là lấy thủ pháp luyện khí tổ truyền đảo ngược lại, cũng còn hiệu quả hơn trình độ luyện khí của các người a! Bọn hậu nhân ngu ngốc này, không những sửa đổi tuyệt học Phần Kiếp Tử Diễm thành ra rối tinh rối mù, mà còn đem thủ pháp luyện khí tổ truyền hoàn toàn thay đổi. Hừ, cái họ của gia tộc Tư Đạt Đặc các người cũng nên sửa lại cho rồi, sửa lại thành Đạt Đặc Tư mới đúng! A a a a a.....!

Môn La trong đầu Dịch Vân tức giận đến nổi gào to, lại làm khổ Dịch Vân, vừa phải chịu đựng Môn La chửi bới, vừa phải làm như không có việc gì, khiêm tốn nghe Ba Đức Lợi chỉ dạy.

Bởi vì mỗi ngày đều làm nghề rèn không ngưng nghỉ, cho nên thân thể Dịch Vân càng ngày càng rắn chắc, tu hành gian khổ cũng đã tôi luyện tâm chí, tinh thần lực của hần thêm sâu sắc, càng làm cho cả người hần phát sinh thay đổi về khí chất. Sự thay đổi của Dịch Vân rất rõ ràng, ngay cả người thân gặp mặt hàng ngày cũng nhận ra được sự biến hoá của hần, làm cho bọn họ cảm thấy vừa vui mừng vừa kinh ngạc.

Mùa Xuân hoa nở, mùa Hạ mưa rơi, mùa Thu lá vàng, mùa Đông tuyết phủ, bốn mùa cảnh sắc khác nhau, nhưng cũng chỉ một cái chớp mắt, năm thứ hai cứ như vậy trôi qua, lúc này Dịch Vân đã lên chín tuổi.

Trong phòng yên tĩnh, hai người đối mặt nhìn nhau mắt không hề chớp!

- Lão Đại, khi nào thì ta mới có thể đạt tới nhất tinh Chiến Sĩ đây? Làm sao mà tiểu Hán Khắc cũng đã đạt tới, mà ta vẫn còn chưa đạt?

Dịch Vân có chút buồn bực trong lòng, mấy ngày trước tiểu Hán Khắc đột nhiên đạt tới nhất tinh Chiến Sĩ, điều này làm cho cả nhà mừng rỡ như điên. Bấy tuổi đạt được nhất tinh Chiến Sĩ trên đại lục cũng là bình thường, nhưng trường hợp này cũng chỉ có thể xuất hiện khi có được đấu khí công pháp cao cấp. Gia tộc Tư Đạt Đặc đã xuống dốc từ lâu, con cháu thiên tài giống như vậy, mấy trăm năm rồi chưa từng xuất hiện.

Mà Hán Khắc có thể tiến vào nhất tinh Chiến Sĩ nhanh như vậy, tất cả đều nhờ Dịch Vân âm thầm đem công pháp Phần Kiếp Tử Diễm đầy đủ truyền lại cho hắn, lúc này Hán Khắc tu luyện mới chưa được hai năm, mới có thể đạt được thành tựu như thế. Môn La từng nói đấu khí công pháp gia truyền là tuyệt học đệ nhất trên đại lục, xem ra thật sự không giả, chỉ là..... Sao hắn lại tu luyện cực kỳ chậm chạp như vậy?

Môn La liếc nhìn Dịch Vân một cái, lúc này mới chậm rãi nói:

- Nguyên nhân thì một năm trước ta đã nói rồi, thăng lên cảnh giới tinh cấp quá sớm chỉ là có hại vô ích! Người dạy công pháp cho tiểu tử Hán Khắc ta cũng không phát hiện có chuyện gì kỳ lạ, nếu không phải ta đã nói với người, muốn cho ông ngoại và cậu người học công pháp Phần Kiếp Tử Diễm, trước hết bọn họ phải tự phế công lực tu vi đã có, vậy người cũng dạy bọn họ hay sao?

Dịch Vân nghe vậy gật gật đầu.

- Hán Khắc bảy tuổi đạt tới nhất tinh Chiến Sĩ không có gì là kỳ quái!

Lắc lắc đầu, Môn La cười chế giễu:

- Ta đã nói rồi, đấu khí Phần Kiếp Tử Diễm là tuyệt học đệ nhất trên đại lục, có thể làm cho người tu luyện nó nhanh chóng ngưng luyện thiên địa nguyên tố, ngưng kết thành đấu khí lưu chuyển mạnh mẽ trong thân thể, chuyện trở thành võ giả tinh cấp là rất bình thường không đáng để kinh ngạc. Chỉ là hắn thăng cấp quá nhanh.....

.... Độ đậm đặc huyết mạch của hắn không đủ, đứng ra lúc đầu phải xây dựng căn bản cho thật tốt. Thế nhưng lúc này mới bảy tuổi đã đạt nhất tinh Chiến Sĩ, với tốc độ như vậy, ta xem có thể qua bốn năm nữa hắn đạt nhị tinh, bảy năm sau thăng tam tinh, mười hai năm nữa sẽ đạt tới tứ tinh, lúc đó hắn đã ba mươi tuổi.

Dịch Vân gật gật đầu, nhưng vẫn chưa biết ý Dịch Vân muốn nói cái gì, với tốc độ của Hán Khắc như vậy cũng đã rất nhanh, không biết Môn La vì sao lại nói như vậy là không tốt.

Môn La cười cười, hàm hồ nói:

- Nhưng nếu có thể làm cho hắn sau mười tuổi mới tiến vào cảnh giới nhất tinh, giống như ta đã dạy người lúc trước, đấu khí tồn tại trong huyết Khí Hải làm cho kinh mạch mạnh mẽ hắn lên, đến sau khi tắt cả các kinh mạch đã cường đại đầy đủ, lúc đó lại dùng đấu khí sung mãn công kích vào Khí Hải, Hán Khắc rất có khả năng vào năm hai mươi tuổi đạt tới cảnh giới tứ tinh Võ Đồ, so với bây giờ còn nhanh hơn mười năm.

Dịch Vân nghe vậy toàn thân run lên, thật sự là như vậy sao?

- Lúc này còn có thể cứu vãn kịp hay không?

Dịch Vân hơi sốt ruột, Hán Khắc là người thân của hắn, hắn cũng hy vọng tương lai Hán Khắc có được thành tựu lớn hơn nữa.

Môn La khẽ lắc đầu nói:

- Không nói cảnh giới tinh cấp chỉ có thể tăng lên mà không thể giảm, nếu muốn làm cho đấu khí tồn tại thật nhiều trong Khí Hải, thế nhưng không làm cho kinh mạch lớn mạnh, lại không mang đấu khí công kích vào Khí Hải, làm cho đấu khí biến đổi về chất mà thăng cấp, đó là chuyện rất nguy hiểm cho bản thân mình....

...chỉ cần bất cẩn một chút thôi sẽ bị phản phệ, kết quả trở thành phế nhân. Nếu không phải ta dùng đấu khí che lại một vài mạch huyết của người, mỗi ngày tự ta điều tiết cho đấu khí của người chảy theo đúng hướng, thì bây giờ người nếu không chết thì cũng là một phế nhân rồi!

- Phương pháp phong huyết điều khí này cũng không dễ dàng gì, ta có thể làm như vậy đối với người, không có nghĩa là cũng có thể làm như vậy với Hán Khắc....

...Hắn có thể có cơ hội tu luyện đấu khí Phần Kiếp Tử Diễm đã là may mắn, sau này cũng rất có khả năng đạt tới ngũ tinh, thậm chí lục tinh Chiến Cuồng, người cũng không nên vì chuyện này mà tự trách mình nữa!

Môn La bình thần nói.

Dịch Vân nghe xong vuốt mũi, gật gật đầu, biết rằng cũng chỉ có thể như vậy mà thôi.

- Lão Đại, ta còn một chuyện, ma pháp của ta vì sao.....

Dịch Vân ngoài miệng nói xong, trong lòng thầm niệm chú ngữ, sau đó tùy ý vung tay, một 'luồng' lửa trong nháy mắt từ lòng bàn tay bay ra, đúng là ma pháp cơ sở của Hoả hệ- Hoả Diễm Thuật.

Sau hai năm vất vả, Dịch Vân rốt cục cũng đã có thể xuất ra ma pháp, nhưng 'luồng' lửa này thật là nhỏ bé đến mức đáng thương, giống như ngọn lửa của cây nến, nếu dùng để châm đuốc hoặc đốt đèn thì quá tốt rồi, còn nếu muốn dùng để công kích.....

- Ách.....

Môn La vừa nghe Dịch Vân muốn hỏi vấn đề có liên quan đến ma pháp, da mặt hơi giật giật, như vì xấu hổ mà trở nên giận dữ vậy:

- Một năm trước ngươi còn không làm được chút nào, lúc này ít nhất cũng đã có thể xuất ra Đóm Lửa... Ai, xem như có tiến bộ rất Lớn!

Pháp môn tu luyện mà lão Đại ta đã dạy cho ngươi từng huấn luyện ra cửu tinh Pháp Tôn, nhớ kỹ, là Pháp Tôn a! Pháp môn tu luyện khẳng định là không có vấn đề gì, chỉ là tu vi của ngươi còn chưa đủ thôi, nỗ lực nhiều hơn một chút, sang năm nhất định ngươi sẽ có tiến triển!

Dịch Vân xem ra Môn La có vẻ nói không thật lòng, hẳn hiển nhiên có chút hoài nghi, nhưng lập tức nghĩ đến hai năm nữa, tinh thần lực của mình quả thật là sẽ tiến một bước dài, pháp môn tu luyện mà Môn La đã dạy không thể có vấn đề, lại nghĩ đến tỉ lệ cách xa giữa võ giả và ma pháp sư trên đại lục, trong lòng cũng bình thường trở lại.

Ông ngoại đã nói rất đúng, tu luyện ma pháp không phải dễ dàng a!

Dịch Vân vất vả lắm mới nghĩ thông, lại còn nghe Môn La nói thêm:

- Ngươi đã hấp thu Hoả nguyên tố thuần thực, như vậy là tinh thần lực có vấn đề rồi!

Vỗ vỗ trán, Môn La nói tiếp với vẻ đây là chuyện dĩ nhiên:

- Ma pháp là cần phải dựa vào tinh thần lực khống chế mà thi triển, càng là ma pháp sư cường đại thì tinh thần lực càng cao. Nếu đã nhận ra vấn đề của ngươi, lão Đại ta đương nhiên còn có cách giải quyết hoàn thiện, hắc hắc hắc!

Nhìn vẻ mặt vừa thần bí vừa tự tin của Môn La, Dịch Vân không khỏi theo đó mà nhóm lên hy vọng.

19. Chương 19: Ma Pháp Cấm Chế (thượng)

Ba Đức Lợi kinh ngạc hỏi.

- Con tập nghề rèn đã hơn hai năm, về vấn đề luyện khí (luyện binh khí) cũng có chút tâm đắc, mấy ngày nay về phương diện chú tạo cũng có một chút ý tưởng đặc biệt, cho nên muốn nhân cơ hội thử xem thủ pháp của chính mình!

Dịch Vân vẻ mặt bình tĩnh trả lời hai người Phổ Tu Tư và Ba Đức Lợi.

- Con chỉ mới đập sắt hai năm, hoả hầu còn rất kém, nếu lúc này muốn tập chú tạo thành hình, điều chỉnh lửa hai công đoạn này thật sự còn quá sớm!

Ba Đức Lợi có chút không vui, tuy rằng cho tới nay hẳn vẫn thầm khen ngợi sự kiên trì của Dịch Vân, cũng biết rằng hẳn có thiên phú nghề rèn, nhưng lúc này Dịch Vân như vậy là hơi quá vội vàng.

Chế tạo binh khí nhìn bề ngoài cũng không đơn giản như vậy, phần đập sắt là cơ bản nhất trong cơ bản. Theo như tiêu chuẩn của thợ rèn bình thường, ít nhất công đoạn đập sắt cũng phải có hoả hầu từ ba tới năm năm, sau này mới có thể chế tạo ra binh khí có phẩm chất tốt được.

Mà gia tộc Tư Đạt Đặc từng có thể chế tạo ra thần binh Hồ Phách kiếm, là phải luyện căn bản đập sắt lâu hơn thợ rèn bình thường ba năm.

Lúc Phổ Tu Tư còn trẻ, chỉ đập sắt không thôi đã phải mất bảy năm, mà Ba Đức Lợi cũng phải mất tới tám năm, cho nên binh khí mà bọn họ chế tạo ra mới hơn xa thợ rèn bình thường, trở thành sự lựa chọn số một của các đại quân đoàn trong đế quốc khi cần mua binh khí.

Mà lúc này Dịch Vân chỉ mới có hoả hậu hai năm đã vội vã bắt tay vào chế luyện binh khí, như vậy đối với nghề rèn sau này không có lợi, cũng khó trách Ba Đức Lợi không ủng hộ hẳn như vậy.

Dịch Vân lúc này trong lòng cũng có chút áy náy, tuy rằng cậu bình thường rất tốt, nhưng trong nghề rèn cũng rất là nguyên tắc, biết rõ hành động này làm cho cậu không vui, nhưng lúc này chỉ có thể kiên trì mở miệng, chỉ vì Môn La từng nói qua với hắn một phen:

- Đập sắt mặc dù có thể giúp ích cho việc tu luyện tinh thần lực, nhưng cũng có hạn mà thôi, phương pháp tốt nhất là tự tay rèn binh khí. Thứ nhất, ta sẽ có cơ hội dạy trước cho người về thủ pháp chế tạo ma pháp binh khí, thứ hai, trong quá trình binh khí thành hình, thợ rèn cần phải tập trung lực nhiều hơn, đây cũng giúp ích rất lớn cho phương diện tu luyện ma pháp tinh thần lực. Theo như trước mắt, đây là phương thức tu luyện tốt nhất của người.

- Tu luyện ma pháp so với tưởng tượng còn khó hơn nhiều, ta mất hai năm, ngay cả một cái Hoả Diễm Thuật đơn giản nhất cũng không làm được, nếu phương pháp này có thể đề cao tinh thần lực, dù sao ta cũng muốn thử một lần.

Dịch Vân trầm nghĩ trong lòng.

Thấy ánh mắt của Dịch Vân vẫn kiên trì, Phổ Tu Tư cắt ngang Ba Đức Lợi đang muốn mở miệng, thần nhiên cười nói:

- Quên đi! Nếu như Dịch Vân thật sự muốn thử thủ pháp về phương diện chú tạo, để cho nó thử cũng tốt, nó không phải nói là có ý tưởng mới gì đó hay sao? Nếu không cho nó thử qua, hẳn là tiểu Dịch Vân sẽ không cam lòng đâu!

Dịch Vân hôm nay đề xuất ra yêu cầu bất ngờ này, trên thực tế Phổ Tu Tư còn giật mình hơn cả Ba Đức Lợi!

Dịch Vân tuy năm nay chỉ mới vừa chín tuổi, nhưng hẳn bình thường rất hiểu đại thế, chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, biểu hiện của hắn đã thành thực vượt xa trẻ con cùng tuổi

Nhưng hôm nay hắn đột ngột đưa ra yêu cầu vượt quá bốn phận này, bên trong ắt hẳn phải có nguyên nhân gì đó mà hắn chưa nói ra, chuyện này làm cho Phổ Tu Tư suy nghĩ có chút không thông...

Năm đó vì lợi ích của gia tộc mà gả con gái đến gia tộc Lam Duy Nhĩ làm tiểu thiếp, làm cho con gái mình cuối cùng buồn bực mà chết, hắn đã vô cùng hối hận. Vì thế đối với Dịch Vân hắn càng cảm thấy thương yêu gấp bội, chỉ hy vọng thay con gái dạy dỗ Dịch Vân thành tài, làm cho hắn trở thành đệ tử xuất sắc của gia tộc.

Hắn thậm chí đã quyết định: Tương lai cho Hán Khắc giúp Dịch Vân quản lý sinh ý của gia tộc, mà nhường cho Dịch Vân trở thành gia chủ mới của gia tộc Tư Đạt Đặc.

Chẳng qua phen này tính toán, chỉ tại vì hai năm trước hắn đã có chút do dự....

Ngày hôm đó, trong khoảnh khắc, hắn tận mắt thấy đứa cháu ngoại chỉ mới bảy tuổi trong đôi mắt loé ra ánh lửa.... Đó dường như là lửa thật làm cho lòng hắn tổn thương!

Gia tộc Tư Đạt Đặc tuy rằng đã xuống dốc, nhưng dù sao cũng từng là thế gia lâu đời, cũng vẫn đang là quý tộc, không hề thiếu cơ hội gặp mặt những nhân vật ở tầng lớp cao nhất trên đại lục.

Phổ Tu Tư cả đời luyện binh khí để buôn bán, có thể nói đã gặp người vô số, nhưng trong trí nhớ, cũng chỉ có chút ý chí kiên định nhất hoặc có ngọn lửa đã tâm kiên hùng nhóm lên trong mắt, mới có thể thấy trong một ánh mắt như vậy....

Ánh mắt như thế hắt lại bất gặp trong mắt đứa cháu ngoại của mình, ánh lửa như vậy, lúc còn trẻ hẳn chỉ cảm thấy sợ hãi, bây giờ là kinh ngạc, vả lại theo như yêu cầu không thể lý giải mà Dịch Vân đưa ra, hẳn chỉ cảm thấy càng ngày càng không nhận ra được chính đứa cháu ngoại của hẳn....

Phổ Tu Tư đương nhiên sẽ không hiểu được!

Có một số việc chỉ có thể trải qua mới có thể lĩnh hội được. Lại có một số việc chỉ có mất đi rồi mới cảm thấy quý trọng mà thôi. Mà khi trải qua nỗi đau mất mát, đa số người chỉ có thể lựa chọn hoặc nhớ hoặc quên.... Nhưng chỉ có rất ít người, cố gắng nguyện cầu không bị mất mát lần nữa!

Dịch Vân đúng là mẫu người sau cùng, những cái đã mất đi, sau này nhất định hẳn phải tìm lại cho bằng được....

Ba Đức Lợi tuy rằng không hiểu, nhưng nếu như cũng nhận thức giống như Phổ Tu Tư, thì yêu cầu gần như là vô lý này của Dịch Vân cũng sẽ được thông qua.

- Phù!

Dịch Vân ngã ngồi trước lò lửa, trên người mồ hôi đầm đìa nhìn mẫu quặng vẫn chưa thành hình trong lò lửa, mệt mỏi chịu không nổi thở hào hển:

- Bình thường lúc đập sắt, ta đập hết cả ngày mới cảm thấy mệt nhọc, lúc này bất quá mới chỉ một canh giờ, ta cũng đã chịu không được....

Lúc này bốn bề vắng lặng, Dịch Vân yên tâm mở miệng nói xong, chỉ thấy Môn La phốc một tiếng, lại ngồi vào lò lửa đang cháy bùng bùng, phát ra tiếng rên rĩ vì toàn thân có cảm giác sảng khoái, lẩm bẩm nói:

- Đương nhiên rồi! Người cho là tạo ra ma pháp binh khí dễ dàng như là nặn tượng đất hay sao? Ngoại trừ quá trình tạo hình mẫu quặng ra, nếu không ngừng dùng tinh thần lực ngưng kết thiên địa nguyên tố trên mẫu quặng, còn phải dùng thủ pháp đặc thù, vận dụng đấu khí lưu giữ nguyên tố lại không để cho tiêu tan, cho đến khi hoàn toàn dung nhập mới thôi!

Đấu khí và tinh thần lực đều phải phối hợp với nhau, vả lại còn phải lợi dụng lẫn nhau. Hôm nay bất quá mới là ngày thứ mười bảy, người có thể duy trì được một canh giờ, đã làm cho ta cảm thấy rất hài lòng!

Môn La cười nói.

Dịch Vân nghe Môn La nói xong, phần khởi tinh thần hỏi:

- Chỉ cần ta tiếp tục như vậy, thì cũng có thể tạo ra ma pháp binh khí hay sao?

Trùng mắt liếc Dịch Vân một cái, Môn La lắc đầu áo não, cười chế giễu:

- Vẫn còn quá sớm! Người lúc này căn bản không thể tự mình chế tạo ra ma binh, so với đẳng cấp thấp nhất cũng như nhau. Chẳng qua người hơn được ở chỗ tu luyện đấu khí Phần Kiếp Tử Diễm hoàn chỉnh nhất mà thôi, so với ông ngoại và cậu, người mạnh hơn nhiều lắm...

... Hơn nữa còn hơn người thường ở chỗ dùng tinh thần lực ngưng kết lại rất nhiều Hoả nguyên tố trên mẫu quặng, tuy rằng tu vi của người chưa đủ để chế tạo ra ma pháp binh khí, nhưng sau đó đã có ông ngoại và cậu người hoàn thành hai công đoạn sau cùng – gia công và tôi luyện lại, như thế có cơ hội không nhỏ để tạo ra ma pháp binh khí Hoả thuộc tính nhất phẩm sơ cấp!

Dịch Vân vốn là tùy ý hỏi một chút, kỳ vọng vào tương lai sắp tới mà thôi, lại không nghĩ rằng lúc này hẳn có thể cùng với ông ngoại bọn họ chế tạo ra ma pháp binh khí, thất kinh hỏi:

- Ta lúc này đã có thể chế tạo thành công ma binh (ma pháp binh khí) rồi hay sao?

20. Chương 20: Ma Pháp Cẩm Chế (Trung)

Môn La lấp lửng nói.

Trong hai năm qua, Môn La đã thấy ‘tác phẩm đặc ý nhất trong đời’ của Phổ Tu Tư, đã đem ra chê không sót chỗ nào, bất quá chỉ là một món nhất phẩm cao cấp mà thôi, vậy mà cũng coi là kiệt tác cao nhất trong

đời? Tinh hoa một đời luyện khí của Phổ Tu Tư dưới mắt Môn La đã biến thành nỗi nhục của gia tộc Tư Đạt Đặc!

Lúc này hắn còn nói ma pháp binh khí mà Dịch Vân sắp luyện ra, so với ‘nỗi nhục của gia tộc’ không chỉ kém hơn hai mức, cũng khó trách hắn một chút cũng không có hứng thú.

Dịch Vân và Môn La hai người lúc này bắt đầu đấu khẩu với nhau, tranh cãi ầm ĩ, lại không nghĩ rằng—đợt ma pháp binh khí thấp nhất sắp luyện thành này, sẽ tạo nên cơn chấn động như thế nào tại Kỳ Võ đế quốc, và sẽ mang lại ảnh hưởng như thế nào đối với hai người bọn họ....

Thoáng cái sáu tháng đã trôi qua...

Cách huấn luyện mà Môn La đưa ra quả thật là khắc nghiệt, nhưng cũng rất là hữu hiệu. Trong nửa năm vừa qua, tinh thần lực của Dịch Vân tiến triển còn nhiều hơn cả một năm về trước, tuy hắn vẫn chưa thể xuất ra Hoả Diễm Thuật hoàn chỉnh, nhưng vẫn có thể cảm thấy được bản thân có tiến bộ rất rõ ràng.

Trong nửa năm này, tổng cộng hắn đã luyện ra được hơn một trăm sáu mươi món binh khí, số lượng này tuy không nhiều, nhưng cũng đã làm hắn mệt chết đi được.

Những món binh khí ấy sau khi trải qua Phổ Tu Tư và Ba Đức Lợi hoàn thành hai công đoạn cuối cùng—gia công cho sắc bén và tôi luyện lại, lại có gần một trăm món binh khí đạt phẩm chất vượt xa lúc trước, có thể hấp thu được một lượng rất ít Hoả nguyên tố, và lại độ sắc bén hơn hẳn binh khí thường, đây không thể nghi ngờ là phẩm chất đã đạt đỉnh cấp trong mắt người trên đại lục, trong mắt của Phổ Tu Tư và Ba Đức Lợi thì cũng đạt tới phẩm chất cao cấp.

Đương nhiên những món binh khí này cũng không ngoại lệ, sau khi đã bán ra thị trường với giá cao gấp mười lần, Phổ Tu Tư đi tìm Dịch Vân...

- Dịch Vân, trong quá trình chế tạo binh khí con có làm chuyện gì đặc biệt hay không? Hừm, chuyện này ông ngoại và cậu đã không hề dạy cho con!

Với sự lão luyện của Phổ Tu Tư đã phát hiện rất nhanh: có thể luyện ra hơn một trăm món binh khí phẩm chất cao cấp, hoàn toàn không phải là nhờ vào hắn cùng Ba Đức Lợi, bởi vì thủ pháp luyện khí của bọn họ hơn mười năm qua chưa hề thay đổi. Mà sự chuyển biến này là xảy ra từ khi Dịch Vân bắt đầu chế tạo binh khí....

Dịch Vân có chút đau đầu, hắn căn bản không thay đổi chút gì ở công đoạn thứ nhất, chính là trong quá trình chế tạo, đề khí vận chuyển đầu khí tổ truyền chính tông, hơn nữa thêm vào phụ trợ của tinh thần lực, nhưng chuyện này không thể giải thích cho Phổ Tu Tư, cũng chỉ có thể giả ngu mà ứng phó.

Phổ Tu Tư trầm mặc không nói, hắn vẫn không hoài nghi lời nói của Dịch Vân.

Mấy ngày nay hắn với Ba Đức Lợi hai người đều ngừng làm việc, chỉ đứng cạnh Dịch Vân theo dõi hắn chế tạo vài ngày, lại không thấy được có chuyện gì khác thường. Từng động tác của Dịch Vân rõ ràng so với sự dạy dỗ của Ba Đức Lợi không có gì khác biệt, nhưng tại sao thành phẩm làm ra thật sự là cao hơn thợ rèn bình thường đến mấy thành?

Suy nghĩ nửa ngày vẫn không có kết luận gì, Phổ Tu Tư âm thầm thở dài, nếu không nghĩ ra thì cũng đừng suy nghĩ nữa... Dù sao kết quả này đối với gia tộc cũng có ích lợi lớn lao, hắn là thần linh giúp đỡ gia tộc Tư Đạt Đặc ta rồi!

Chính là Quang Minh thần mượn tay tiểu Dịch Vân, cho gia tộc một cơ hội mà phục hưng trở lại.... Nghĩ như vậy, Phổ Tu Tư vui vẻ nở nụ cười.

Ban đêm mỗi ngày.

Bầu trời đầy sao lung linh, mặt trăng tròn như một cái mâm bạc treo lơ lửng cuối chân trời, Dịch Vân cảm thụ được gió nhẹ nhàng phe phẩy, lướt trên đám lá rụng đầy vùng núi, thuận miệng hỏi:

- Lão Đại, thật không có phương pháp gì có thể làm cho ông ngoại bọn họ tiến triển về mặt luyện khí hay sao?

- Đã nói với người không biết bao nhiêu lần

Môn La lững thững đi bên cạnh Dịch Vân, khoát tay áo thật mạnh, cười ác ý:

- Không có! Trừ phi bọn họ tự nguyện phệ đi đầu khí hiện có, tu luyện lại công pháp Phần Kiếp Tử Diễm, bất quá với tuổi tác của ông ngoại người, muốn một lần nữa đạt tới trình độ đầu khí như bây giờ, chỉ sợ rằng trong đời này là không thể!

Dịch Vân trầm mặc một hồi, lắc lắc đầu, phương pháp này đương nhiên không thể nào nói cho ông ngoại bọn họ nghe được.

Dịch Vân trong lòng vẫn canh cánh việc này, buổi tối cũng không thể nào tĩnh tâm mà tu luyện, nên muốn đi ra ngoài dạo một chút, coi như là giải sầu.

Nhìn thấy cảnh vật xung quanh nổi bật lên khác hẳn ban ngày, Dịch Vân lúc này mới nghĩ đến: Đã tới Yêu Đạt trấn hai năm rồi, vẫn chưa lần nào ngắm qua buổi tối ở nơi này— gió đêm, ánh trăng, rất nhiều điểm sáng.... Buổi tối của Yêu Đạt trấn làm say đắm lòng người như thế, sao chính mình chưa phát hiện bao giờ nhỉ?

Suốt đường đi không ai nói một lời nào, hai người lang thang không chủ đích, bất giác đã đến nhà tổ hẻo lánh trong trấn.

Nơi này Dịch Vân cũng chỉ tới có hai lần: Một lần là tiến hành nghi thức tổ truyền, lần thứ hai là lên lút, thừa lúc đêm tối đến đây đào tổ khí Hồng Liên. Đối với nhà tổ này Dịch Vân chỉ cảm thấy thần bí, nhưng đối với Môn La bên cạnh thì không phải như vậy.

- Từ khi ta bắt đầu tỉnh lại, thế giới này hoàn toàn không giống với trước kia.... Cũng chỉ có nơi này mới còn sót lại dấu vết của ngày xưa, giống y như trước khi ta trở thành Khí Linh vậy!

Môn La lướt qua người Dịch Vân, đi vào nhà tổ chìm trong vách núi, thấp giọng thì thào.

- Lúc ta năm tuổi đã làm nghề rèn tại đây, mãi cho đến mười sáu tuổi mới thôi, chưa từng có một ngày ngưng nghỉ....Năm ta mười một tuổi, ta lần đầu thăng cấp nhất tinh chiến sĩ, cũng là thăng cấp ở nơi đây, lúc ấy ta vì quá vui sướng mà bật khóc....

Thấy Môn La đắm chìm trong hồi ức, Dịch Vân vẫn yên lặng đứng nghe, không lên tiếng quấy rầy.

Mỗi người dù ít dù nhiều cũng có sống trong hồi ức, bởi vì lúc ấy họ từng cố gắng theo đuổi qua một cái gì đó.... Chỉ có điều, theo đuổi nhân sinh mới đúng là sống một cuộc sống chân chính, cũng chỉ có dấu vết như vậy mới có thể khắc sâu trong lòng, vĩnh viễn không thể nào quên được.

Môn La hẳn cũng là người như vậy....

- Người có biết vì sao trải qua mấy ngàn năm phong sương tuế nguyệt, nhà tổ này vẫn y như cũ không hề có chút thay đổi gì hay không?

Dịch Vân còn đang suy nghĩ trong lòng, đột nhiên nghe Môn La hỏi.

Môn La không đợi Dịch Vân trả lời, tự mình nhớ lại, nói ra luôn:

- Vào thời của ta, nhà tổ ở Yêu Đạt trấn là một thành thị to lớn, trong vòng trăm dặm chung quanh có hơn mười cái hương trấn, thôn xóm, tổng dân số hơn trăm vạn người.... Nhưng bây giờ tất cả đều biến mất, nhà tổ nơi vách núi này lại không hề thay đổi chút nào, vẫn giữ được nguyên vẹn....

- Chính là vì...

Môn La xoay người lại, cười một cách thần bí, nói:

-... dưới nhà tổ chừng trăm mét, có một ma pháp trận thật là to lớn bảo vệ!

Dịch Vân ngạc nhiên!

- Căn cứ theo sách vở tổ tiên ghi lại, nhà tổ này và ma pháp trận là do vị tổ đầu tiên của gia tộc Tư Đạt Đặc ta xây dựng, cũng ra nghiêm lệnh cho con cháu đời đời phải bảo vệ nơi này, con cháu có thể chết, thế nhưng nhà tổ không được tổn hại, nếu ngày nào nhà tổ biến mất, là ngày mà gia tộc Tư Đạt Đặc diệt vong!

Cho nên nhiều thế hệ gia tộc ta đều bảo vệ nơi này, không dám phạm tới một chút nào, chỉ vì không dám đem sự tồn vong của huyết mạch ra đánh cược!

Dịch Vân càng nghe càng nghi hoặc, hỏi:

- Nhà tổ này có cái gì đặc biệt sao? Vì sao tổ tiên đời thứ nhất lại truyền xuống mệnh lệnh như thế?

Lắc đầu, Môn La thở dài, ra vẻ không biết gì, nói:

- Nghi vấn của ngươi, dù cho lịch đại tổ tông nghĩ đến vỡ đầu cũng không hiểu được!.... Dù sao khẩu dụ mà tổ tiên đời thứ nhất truyền xuống này tất nhiên có thâm ý, chỉ là con cháu chúng ta không giải thích được mà thôi.

Chuyện này giống như nghi thức tổ truyền qua nhiều thế hệ của các ngươi, các ngươi đều không thể giải thích, cho rằng không thể tin được, lại đến đời của ngươi, khiến cho ta có thể thoát ra, không phải vì vậy mà ngươi được đầu khí Phần Kiếp Tử Diễm cùng tổ khí Hồng Liên hay sao?

Lời nói của Môn La đơn giản dễ hiểu, Dịch Vân vừa nghe liền minh bạch. Chính là.... Nghi thức tổ truyền là muốn cho con cháu đời sau đánh thức Môn La, vậy dụng ý của tổ tiên đời thứ nhất là gì đây?

21. Chương 21: Ma Pháp Cẩm Chế (hạ)

Môn La trở về với nụ cười mang đầy tà khí như lúc thường, thần thần bí bí nói:

- Dưới nhà tổ, còn có chôn giấu một vật đặc biệt— Hoả Phách Tinh Thạch!

Dịch Vân lại ngây ngẩn cả người! Đêm nay chỉ đơn giản là đi dạo giải sầu, bất quá vô tình đi đến nơi này, vì sao lại đột nhiên nghe nói đến một việc huyền diệu như thế?

Môn La lại liếc nhìn Dịch Vân một cái, tự mình nhớ lại rồi nói tiếp:

- Hoả Phách Tinh Thạch này là một thứ rất tốt a! Ông ngoại ngươi đã dạy cho ngươi, trong cơ thể ma thú đều có ma tinh hạch. Ma thú càng cao cấp, ma tinh hạch đương nhiên lại càng cao cấp, mà ma tinh hạch là có thể dùng để gia tăng ma lực tích lũy và tu luyện đầu khí.

Hoả Phách Tinh Thạch về cơ bản công dụng cũng giống như ma tinh hạch, nhưng lại tốt hơn! Phải biết rằng, cho dù là ma tinh hạch Hoả thuộc tính tất nhiên cũng có pha lẫn trong đó một vài thứ thuộc tính khác như Phong, Thủy, Địa.... không có khả năng hoàn toàn chỉ có một thuộc tính, nhưng Hoả Phách Tinh Thạch thì không giống như vậy!

Nó là tinh thạch có một trăm phần trăm Hoả thuộc tính, nguyên tố rất tinh thuần, nếu là người tu luyện Hoả hệ ma pháp hoặc đầu khí Hoả thuộc tính có thể sử dụng nó phụ trợ cho việc tu luyện, hiệu quả tốt hơn ma tinh hạch gấp mười lần!

Huống chi, Hoả Phách Tinh Thạch còn có tác dụng trong việc luyện khí. Chỉ cần thêm một chút Hoả Phách Tinh Thạch vào một món binh khí, dù là thợ rèn bình thường cũng có thể chế tạo ra được ma pháp binh khí cấp thấp!

Dịch Vân càng nghe càng kinh ngạc, Hoả Phách Tinh Thạch này thật sự thần kỳ như vậy sao? Không những được dùng để tu luyện, lại còn có thể dùng để luyện khí? Nhưng vì sao chưa từng nghe ông ngoại nói qua....Hắn vội vàng truy hỏi.

Môn La buồn cười đáp:

- Trên Khung Võ đại lục không có Hoả Phách Tinh Thạch! Nghe đồn rằng nó là thiên thạch từ trên trời rơi xuống, ở trên đại lục rất ít có, chỉ cần có một viên Hoả Phách Tinh Thạch to bằng nắm tay xuất hiện, sẽ dẫn đến sự tranh giành của các thế lực. Trong lịch sử của đại lục, vì vậy mà số người chết nhiều không kể xiết. Ít người biết luyện khí, nhưng đối với người tu luyện đầu khí Hoả thuộc tính và ma pháp Hoả hệ, giống như thần đan diệu dược, có thể vượt qua được bình cảnh trong tu luyện, ai mà không muốn?

Dịch Vân ngơ ngác nghe một hồi, lại hỏi:

- Nếu như Hoả Phách Tinh Thạch này trân quý như thế, vì sao tổ tiên không mang nó ra sử dụng, ngược lại đem nó chôn xuống đất như thế?

- Không biết được!

Môn La đáp rất kiên quyết:

- Trước hết, Hoả Phách Tinh Thạch này cũng là do tổ tiên đời thứ nhất chôn xuống. Vì sao ông ta lại dụng tâm với nhà tổ này, lại chôn xuống dưới đó một lượng lớn Hoả Phách Tinh Thạch, lại sử dụng ma pháp trận thật lớn để bảo vệ.... Những vấn đề này đều là một câu đố!

Không chỉ là tổ tiên trước thời ta, toàn bộ đều không thể hiểu được vấn đề này, ngay cả những trưởng bối của ta cũng có một vài người bỏ ra cả đời để nghiên cứu vấn đề này, đầu hói gần như không còn tóc, cũng không tìm được chút tầm hơi nào cả. Ta đây cũng không đại đột đến mức bắt buộc bọn họ làm một kẻ hói đầu, cho nên ta cũng không suy nghĩ mấy vấn đề này, dù sao chuyện này đối với gia tộc Tư Đạt Đặc chúng ta chỉ có lợi mà không có hại.

Lại là kiệt tác của tổ tiên đời thứ nhất? Dịch Vân không khỏi nổi lên sự quan tâm sâu đậm với vị tổ tiên cách đây cả vạn năm này.

- Hoả Phách Tinh Thạch này đối với gia tộc Tư Đạt Đặc chúng ta có tác dụng rất lớn lao! Công pháp Phần Kiếp Tử Diễm vốn là đầu khí Hoả thuộc tính chí cương chí dương, phối hợp với hấp thu Hoả nguyên tố tinh khiết nhất mà phụ trợ, như vậy đầu khí tu luyện ra sẽ càng tinh thuần hơn. Đáng tiếc loại tinh thạch này mỗi mười năm chỉ có thể khai thác được một cân, nếu không, gia tộc chúng ta bất luận là về số lượng cường giả hay về phương diện luyện chế ma pháp binh khí khẳng định đều có thể ngạo nghễ trên toàn Khung Vô đại lục.

Môn La nói với vẻ tiếc nuối.

- Mỗi mười năm mới được khai thác một cân... Vì sao lại có hạn chế như vậy?

Dịch Vân vừa nghi hoặc, sau đó lập tức giạt mình nói:

- Đây là quy định của tổ tiên đời thứ nhất định ra hay sao?

Gật gật đầu, Môn La vỗ Dịch Vân một cái, cười to nói:

- Cuối cùng người cũng thông minh ra! Tuy rằng tổ tiên có định ra quy củ chết tiệt này, nhưng sự hấp dẫn của Hoả Phách Tinh Thạch thật sự quá lớn, trong gia tộc không phải người nào cũng nghiêm chỉnh tuân theo. Lúc trước đến phiên ta khai thác, ta cũng không định làm một đứa con cháu ngỗ nghịch, cho nên chỉ chuẩn bị đúng một cái bao tải to mà thôi, chuẩn bị quơ đúng trăm cân là đủ....

Nghe vậy Dịch Vân cũng phải phì cười.

Đây mới đúng là tác phong của Môn La, nếu như nói hắn nghe theo lời tổ huấn, đối mặt với cả một mỏ Hoả Phách Tinh Thạch, lại chỉ sờ sờ mũi rồi ngoan ngoãn lấy đi đúng một cân, đây mới là quái sự ngàn năm có một.

- Thế nhưng....

Môn La dừng một chút, lộ vẻ chán nản rồi mới nói tiếp:

- Khi ta lấy được một cân, lại tiếp tục khai thác nữa, trước mặt lập tức xuất hiện một luồng lửa đỏ chói mắt, quá đột nhiên, ta không kịp thu thế, cứ như vậy mà gõ một búa vào luồng sáng ấy.... Thoáng chốc chỉ thấy một cỗ kinh lực khổng lồ phản lại, toàn thân trên dưới đau đớn kịch liệt, còn người được một mùi thịt nướng thơm phức, căn bản là không biết đã xảy ra chuyện gì, cứ như vậy mà mất đi trí giác....

Nghe có chuyện biến xảy ra đột ngột, Dịch Vân cũng ngăn người theo.

Môn La từ từ nhắm hai mắt giống như đang nhớ lại, chậm rãi lắc đầu, giận dữ nói:

- Khi ta tỉnh lại, đã là hơn mười ngày sau... Lúc ấy ta nằm trên giường không thể nào nhúc nhích, toàn thân đầy thuốc dán, mỗi một canh giờ đều có người đổ thuốc nước rất khó nuốt vào miệng ta, mỗi ngày thì có Quang Minh pháp sư trị liệu, rốt cục nằm gần một tháng mới có thể khôi phục!

Khi đó ta mới biết, toàn thân ta có hơn bảy thành đã bị nung chín, ngay cả tạng phủ cũng vậy, nếu không phải là năm ấy ta đã đạt tu vi năm sao Vô Địch, và lại tu luyện đấu khí Phần Kiếp Tử Diễm, đối với lửa có kháng tính rất cao, thì căn bản là không thể nào chống đỡ nổi cho đến khi Quang Minh pháp sư tới chữa trị.

Thấy Môn La tuy thần nhiên kể lại, nhưng lại lộ ra vẻ nghi tới vẫn còn sợ hãi, xem ra tao ngộ lần đó cũng quả thật làm cho nỗi khiếp sợ của hắn tồn tại cho đến ngày nay.

Dịch Vân kinh hãi truy vấn:

- Vì sao lại có chuyện như vậy? Cũng chỉ vì người muốn lấy thêm một chút Hoả Phách Tinh Thạch hay sao?

Khoát tay áo, Môn La tức giận nói:

- Nói đến đây người vẫn còn chưa hiểu hay sao? Là bởi vì ma pháp cấm chế! Tổ tiên đời thứ nhất chết tiết vì đề phòng con cháu ngoan ngoãn như ta, đem lòng hiểm độc thiết lập cấm chế ngay tại mỏ tinh thạch. Chỉ cần khai thác vượt qua một cân Hoả Phách Tinh Thạch, sẽ kích hoạt ma pháp cấm chế bảo vệ, để cho người tự nung thịt mình mang đi nhấm rượu a !

Trời ơi! Tổ tiên đời thứ nhất này cũng thật là tàn nhẫn! Biết rõ trong đám con cháu sẽ có người không chịu nổi sự hấp dẫn, cho nên mới hạ thủ như vậy, nhưng dù sao làm như thế cũng hơi quá đáng.....

Dịch Vân kinh hãi nhớ lại tình huống bi thảm khi trước của Môn La, thoáng nhìn qua Môn La vừa đang nhìn hắn, vừa tự gật đầu với chính mình, làm như đang tính toán gì đó, một lát sau, chỉ nghe hắn nói:

- Hoả Phách Tinh Thạch đối với việc tu luyện đấu khí của người có ích lợi rất lớn, nhưng giới hạn rằng chỉ có nhất tinh Chiến Sĩ trở lên mới có thể hấp thu, tuy rằng bây giờ người chưa cần tới, nhưng nếu đã đến đây, người cứ khai thác trước đi đã, sau này cũng thuận tiện, không cần đến lúc đó lại phải đi một chuyến.

- Cái gì?

Dịch Vân nhất thời chưa phản ứng kịp.

- Chúng ta bây giờ sẽ đi khai thác!

Miệng vừa tùy ý nói xong, Môn La xoay người đi ra phía sau lò luyện thiết.

22. Chương 22: Mỏ Hỏa Phách Tinh Thạch (thượng)

Lò luyện thiết xây ở vách núi sát trong cùng, cạnh đó có một khoảng đất trống không đầy một thước, phía trên có mở ra một lỗ thông khí, chỉ dùng để chứa bình khí vừa chế luyện còn nóng để cho nguội dần.

Môn La cứ như vậy đi ra phía sau lò, tiến vào khoảng trống chưa đầy một thước chỉ có thể đủ cho một người đi qua, tay phải giơ lên chạm vào một chỗ lõm trên vách núi rồi vận chuyển đấu khí. Chỉ trong nháy mắt, ánh sáng màu hồng nhạt chợt hiện lên, chiếu sáng không gian u ám.

Nhà tổ khẽ rung động một chút, chỉ nghe một tiếng loảng xoảng, tay Môn La chậm rãi ấn mạnh vào chỗ lõm, lộ ra một cái cửa động hình tròn đường kính chừng nửa thước.

Dịch Vân ngơ ngác nhìn biến hoá trước mắt, không thể tin được trong nhà tổ bình thường không ai thêm để ý này, lại có cơ quan xảo diệu như vậy.

- Còn ngại người ra đó làm gì nữa, mau theo ta vào!

Môn La thúc giục, cúi thấp người đi trước vào bên trong động.

Dịch Vân vừa tiến vào trong động, phát hiện trên người Môn La phát tán ra nhiều điểm sáng trắng, chiếu sáng không gian u tối nơi này. Nhìn chung quanh, bên trong lại có một cái địa đạo do con người kiến tạo, một dãy bậc thang trải dài xuống dưới, cuối cầu thang hình như có ánh đỏ ẩn hiện.

Đi theo Môn La tới cầu thang xuống dưới, cầu thang này cũng không dài, chỉ trên dưới mười thước đã đến chỗ rẽ cuối thang. Vừa rẽ qua, trước mắt Dịch Vân đột nhiên ánh sáng đỏ rực lên rất mạnh, hắn vội vàng lấy tay che mắt, sau một hồi thích ứng mới chăm chú nhìn về phía trước, vừa thấy liền ngây dại....

Phía trước là một khối quặng màu đỏ như lửa có hình cầu to khoảng nửa căn phòng, bề mặt khối quặng không bằng phẳng, có những cái lỗ to nhỏ khác nhau, giống như là một trái táo bị sâu đục khoét lỗ chỗ vậy.

Khối quặng hình cầu toàn thân đỏ rực, bề mặt hơi trong suốt một chút, bên trong mơ hồ có ánh sáng đỏ nhạt lưu chuyển, và lại không ngừng toả ra từng làn hơi ấm áp, giống như hồng bảo thạch cao cấp, rực rỡ chói mắt.

Dịch Vân chưa từng gặp qua kỳ cảnh mỹ lệ như vậy, ánh mắt vừa thấy đã không thể dời đi nơi khác....

- Thật không nghĩ tới....

Khê thở dài, Môn La thì thào:

- ..ta vẫn còn cơ hội trở lại nơi đây... Lúc trước sau khi ta bị trọng thương ở đây, gia tộc trưởng bối đã nghiêm cấm ta không được vào đây nữa. Lúc này ta đã trở lại, thì đã qua mấy ngàn năm....

Dịch Vân bị tiếng thì thào của Môn La thức tỉnh, vẫn nhìn chăm chú khối quặng, hỏi:

- Đây là Hoả Phách Tinh Thạch sao? Nơi này Hoả nguyên tố nồng đậm như thế, vượt xa bên ngoài cả ngàn lần, vì sao giữ được Hoả nguyên tố mà không bị tản mát ra như thế?

- Người nhìn vách đá xung quanh xem...

Môn La chỉ bốn phía nói:

- Nơi này bốn phương tám hướng đều có khắc ma pháp trận, không chỉ có thể làm cho Hoả nguyên tố không phát tán ra ngoài, hoàn toàn ngăn cách với bên ngoài, cũng có thể bảo vệ nơi này không cho người ngoài tiến vào. Cửa động ngoài kia kỳ thật cũng là một ma pháp trận nhỏ, chỉ có thể dùng dấu khí Phần Kiếp Tử Diễm mới có thể mở ra, nếu không phải là con cháu gia tộc Tư Đạt Đặc, dù là cường giả Tinh Vực muốn xông vào cũng không được!

Dịch Vân nhìn kỹ bốn phía, quả thật trên vách đá khắc đầy hoa văn chú thuật, đầy khắp cả chung quanh, ngay cả tìm một chỗ trống đặt chân cũng không có.

- Người bắt đầu khai thác Hoả Phách Tinh Thạch đi thôi. Nhớ kỹ, chỉ có thể lấy một cân không hơn không kém!

Môn La vẻ mặt nghiêm túc, trầm giọng nói.

Dịch Vân thấy Môn La lộ ra vẻ trịnh trọng khác thường, lập tức nhớ lại Môn La từng bị thương nặng ở đây, trong lòng cảm thấy không yên, tiện tay cầm lấy một cái đục bên cạnh vách đá, cẩn thận đi tới trái táo đỏ kia, ánh sáng đỏ nhạt lưu chuyển trước mắt, làm cho hắn cảm thấy đầy vẻ khủng bố quỷ dị....

Hắn đi đến trước mỏ Hoả Phách Tinh Thạch, hít sâu một hơi, nhẹ nhàng chậm rãi bắt đầu khai thác.

Môn La đóng cửa vào lại, lúc này hắn cũng thở ra một hơi nặng nề, nếu có thể lựa chọn, hắn tuyệt không muốn đến nơi đây chút nào, lúc trước đã bị đả kích một trận cứu tử nhất sinh nơi đây, ký ức ấy đối với hắn vẫn còn mới mẻ.

Dịch Vân đi theo Môn La ra ngoài, lúc này toàn thân hắn mồ hôi ướt sũng, khai thác Hoả Phách Tinh Thạch bất quá chỉ trong vòng một khắc, thế nhưng nguy hiểm trùng trùng, chỉ cần không cẩn thận một chút thôi là phải để mạng lại đây, áp lực tinh thần so với hắn đập sứt cả một ngày còn nặng nề hơn nhiều.

- Khối Hoả Phách Tinh Thạch này phải cất vào đâu đây?

Dịch Vân cầm trong tay một khối tinh thạch to chừng nửa nắm tay, hỏi.

- Thu vào trong tổ khí Hồng Liên là được rồi!

- Cái gì?

Dịch Vân tưởng mình nghe lầm, liền hỏi lại.

- Ta chưa nói qua cho người biết hay sao....

Lắc đầu, Môn La buồn cười nói:

- Bên trong tổ khí Hồng Liên có thể chứa đựng vật phẩm, công dụng cũng giống như không gian giới chỉ vậy, chỉ là dung lượng của nó lớn hơn không gian giới chỉ rất nhiều.

- Hồng Liên có thể chứa đựng đồ vật sao? Bỏ vào bằng cách nào đây?

Dịch Vân lộ vẻ không thể tin được.

- Không cần ngạc nhiên như vậy! Nếu như không có ma pháp cấm chế chết tiệt này, cho dù người muốn đem cả khối mỏ tinh thạch dưới lòng đất kia bỏ vào cũng được, người chỉ cần thâm nhập thu vật phẩm vào trong là được rồi!

Dịch Vân nửa tin nửa ngờ trong lòng thâm niệm, đã thấy tinh thạch trên tay lập tức hoá thành một luồng sáng đỏ, trong chớp mắt đã tiến vào trong Hồng Liên đang ở trên ngực mình.

- Thật sự là không thể tin được!

Nhìn chằm chằm vào ngực mình, Dịch Vân thì thào.

Môn La ngẩng đầu nhìn vầng trăng lơ lửng trên trời, lững thững đi đến bên cạnh Dịch Vân nói:

- Dùng Hoả Phách Tinh Thạch này tu luyện sẽ cho ra đấu khí rất tinh thuần, căn bản không thể để cho người dẫn dẫn luyện hoá trong Khí Hải, nếu không may còn có thể làm tổn thương ngược lại huyết Khí Hải của người. Cho nên, chờ sau khi người thăng cấp nhất tinh võ giả, lão Đại ta sẽ dạy người cách vận dụng nó để tu luyện như thế nào!

Dịch Vân nghe vậy ngẩng đầu lên hỏi:

- Lần sau muốn khai thác mỏ tinh thạch, là phải đợi mười năm nữa hay sao?

- Đúng vậy!

Môn La nói như chém đinh chặt sắt:

- Cho nên chỉ có thể dùng Hoả Phách Tinh Thạch bằng nửa nắm tay đó thôi, dùng nó phụ trợ tu luyện không đến một tháng thì sẽ hết, nhưng hiệu quả so với người tu luyện một mình thì tốt hơn rất nhiều. Vì nguyên nhân như thế cho nên Hoả Phách Tinh Thạch trên đại lục mới trân quý khó tìm như vậy!

Dịch Vân yên lặng gật đầu, hắn cũng không nên đòi hỏi quá nhiều, nếu như không gặp Môn La, hắn căn bản không thể có khả năng thăng cấp liệt vào hàng ngũ cường giả, đừng nói đến việc lấy được Hoả Phách Tinh Thạch.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời u ám, mặt trăng đã lên rất cao, đêm đã quá khuya rồi, Dịch Vân nhắm mắt một hồi, rồi mới theo đường cũ trở về.

Đêm nay tuy rằng không tầm thường, không giống như cuộc sống khổ tu thường ngày của hắn, chỉ là có thêm một chút bất ngờ, nhưng cũng không làm rối loạn quy luật sinh hoạt của hắn.

Tu luyện hơn hai năm rồi, hắn vẫn chưa đạt tới nhất tinh võ giả, cũng chỉ có thể cố gắng thật nhiều, đổi lấy thu hoạch mai sau. Tương lai Dịch Vân có thể làm gì, phải làm gì, hắn chưa nghĩ bao giờ nghĩ tới những chuyện như thế, hắn chỉ cố gắng dụng tâm sống cho thật tốt từng giây từng phút....

Không có pháo hoa điểm xuyết, không có nhã nhạc làm vui, cuộc sống Dịch Vân êm đềm lặng lẽ như mặt nước, hắn lại ở trong hoàn cảnh như vậy mà thể hiện ra bản lĩnh tuyệt vời.

Cứ như vậy qua hơn mười ngày, vào một buổi tối, Dịch Vân đang tu luyện tinh thần lực thì bị đánh thức....

- Không đúng!... Càng nghĩ càng thấy không đúng chút nào!

Thanh âm hỗn hển của Môn La vang lên trong đầu Dịch Vân:

- Đã không có quang sáng, Hoả nguyên tố cũng không xuất hiện điều gì khác thường, không phải cấm chế biến mất, điều này không có khả năng a....

Dịch Vân nhìn Môn La lượn qua lượn lại trên đầu hấn, trong miệng không ngừng lẩm nhẩm, tò mò hỏi:

- Lão Đại, có chuyện gì sao?

Môn La không để ý tới Dịch Vân, tự nói một mình:

- Hôm đó, sau khi Dịch Vân khai thác một cân tinh thạch, nhưng lại không có điềm báo gì xảy ra a....Sao lại như vậy chứ?

Cứ như vậy qua một hồi lâu, Môn La mới quay đầu lại, thúc giục Dịch Vân:

- Người lập tức đi đến nhà tổ, chúng ta xuống đó một lần nữa, ta có một nghi vấn cần phải làm cho sáng tỏ!

23. Chương 23: Mỏ Hỏa Phách Tinh Thạch (Hạ)

Đi vào nhà tổ đến trước khối quặng Hỏa Phách Tinh Thạch hình cầu, Môn La bảo Dịch Vân lùi lại, lẳng lặng không nói một lời, lập tức vận khởi đầu khí nhẹ nhàng chạm vào quặng tinh thạch một cái, một mảnh quặng lớn bằng ngón tay rơi ra, nhưng mảnh quặng kia còn chưa rơi xuống đất, ngay lập tức một vầng sáng đỏ bừng lên trước mặt Môn La, cùng lúc đó, Hỏa nguyên tố dần dần tập trung về phía hấn.

Môn La thấy thế lập tức thu hồi đầu khí, lui về phía sau từng bước, vầng sáng mới chậm rãi biến mất.

- Cẩm chế quả nhiên vẫn còn! Nhưng vì sao hôm trước lại không xuất hiện?

Môn La nhìn vầng sáng trước mặt tiêu tan, thì thào.

Lại tiếp tục suy nghĩ về nghi vấn chưa giải thích được, Môn La thoáng nhìn Dịch Vân đang đứng phía sau, hấn lúc này đang nhìn mình với ánh mắt tò mò...

Môn La trong đầu chợt loé linh quang, hiện lên một ý tưởng rất hoang đường!

Hấn lập tức vẫy Dịch Vân tiến tới, nói:

- Ta từng nói qua với người, mỏ Hỏa Phách Tinh Thạch này là do tổ tiên lập ra ma pháp cấm chế bảo vệ. Không chỉ bảo vệ làm cho người ngoài không thể tiến vào, cũng để hạn chế con cháu chỉ có thể khai thác mỗi mười năm được một cân tinh thạch mà thôi!

Dịch Vân không rõ vì sao Môn La lại nhắc lại chuyện này, chỉ biết gật đầu đáp lại.

- Ta vừa rồi đã thí nghiệm, cấm chế mỗi mười năm chỉ có thể lấy đi một cân vẫn còn tồn tại!

Môn La dừng một chút liếc nhìn Dịch Vân rồi nói tiếp:

- Như người vừa thấy, chỉ cần tiếp cận lượng tiêu chuẩn hoặc vượt qua một chút, cấm chế lập tức sẽ xuất hiện cảnh báo. Mới vừa rồi bất quá ta chỉ lấy thêm một chút, cấm chế liền hiện ra, gia tộc chúng ta chính là lấy việc này để phán đoán, khi nào là lúc phải ngừng khai thác.

Môn La nói tới đây, giọng nói đột nhiên thay đổi:

- Thế nhưng lần trước người khai thác lại không xuất hiện tình trạng như vậy! Lúc ấy vì ta đã lâu không trở lại nơi đây, hơn nữa lại phải lo lắng cho sự an toàn của người, nên không lập tức phát hiện được... Tình hình của người rất khác thường, chính ta cũng nghĩ không ra, bởi vậy , người lại thử khai thác một lần nữa xem sao!

Lời nói của Môn La làm Dịch Vân sợ ngây người, gấp giọng nói:

- Lão Đại, tình huống vừa rồi chính người cũng đã thấy! Người chẳng qua chỉ lấy thêm một miếng nhỏ, cấm chế lập tức phát động, người lại còn bảo ta đi khai thác... Không phải là người bảo ta đi chết hay sao?

Môn La trừng mắt nhìn Dịch Vân, cười nhạo:

- Ngay chính giọt tinh huyết của ta còn có thể cho người, người nghĩ một người đã chết như ta còn có ham muốn gì nữa đây! Người chỉ cần qua đó, nhẹ nhàng gõ ra một mảnh vụn nhỏ, nếu như cấm chế có xuất hiện cũng là bình thường, cũng chỉ chính là cảnh báo. Trừ phi người giống như ta lúc trước, không để ý đến sống

chết mà tiếp tục khai thác, ma pháp cấm chế mới có thể phản kích kịch liệt, khi ấy ta lại có cơ hội thưởng thức mùi thịt nướng thơm phưng phức mà mấy ngàn năm rồi ta không được ngửi lại! Thế nhưng nếu như cấm chế không xuất hiện, vậy.... Hắc hắc hắc!

Môn La nói chưa dứt lời, lại tự mình cười rộ mang theo tà khí, tràn đầy vẻ nguy hiểm.

Dịch Vân thấy ánh mắt Môn La chớp động hào quang khác lạ, biết rằng chuyện tới nước này, hẳn không đồng ý cũng vô dụng... Chỉ có thể hy vọng lời của lão Đại đích thực không sai.

Từ sau khi gặp Môn La, cuộc sống của hắn xảy ra chuyển biến lớn lao, tuy khổ, nhưng lại có được giấc mộng ngọt ngào, hắn không muốn chết trong này, không muốn tỉnh mộng nhanh như vậy!

Dịch Vân chậm rãi đi đến trước mỏ tinh thạch, tay cầm đục có chút run rẩy, cẩn thận gõ một cái lên mỏ tinh thạch, không phản ứng? Một chút mặt vụn rơi xuống. Hắn cầm lấy búa, nhắm ngay cái đục gỗ mạnh hơn một chút, một tiếng ‘đình’ vang lên, lần này dùng sức mạnh một chút, một mẫu tinh thạch bằng đầu ngón tay từ từ lặn xuống....

Dịch Vân khẩn trương nhìn phía trước, rất sợ cấm chế bỗng nhiên xuất hiện, sau một lát mới phát giác tất cả đều bình thường, lúc này mới yên lòng.

Đứng phía sau Dịch Vân, Môn La lúc này trợn trừng đôi mắt, kinh ngạc há hốc mồm to đến nỗi cằm gần chạm đất.

- Giống như lúc trước, cấm chế thật sự không xuất hiện?

Môn La vội vàng ra lệnh cho Dịch Vân đang đứng ngây ra tại chỗ:

- Đập tiếp! Lần này đập mạnh hơn một chút!

Dịch Vân đã không còn sợ hãi như lúc đầu, hắn đột nhiên có cảm giác, ma pháp cấm chế nơi này sẽ không làm cho hắn bị thương! Không phải là căn cứ vào sự thật nào cả, chỉ là do trực giác mà thôi.

Dịch Vân đục lần lần, lực đạo càng ngày càng mạnh, quặng Hoả Phách Tinh Thạch rơi xuống ban đầu chỉ nhỏ như đầu ngón tay, đến bây giờ còn muốn lớn hơn đầu hắn, thế nhưng văng sáng đỏ của cấm chế kia cũng không hề xuất hiện lần nào.

Môn La lúc này đã há miệng lớn đủ để nuốt lọt nắm tay, hắn không dám tin những gì đang xảy ra trước mắt, chuyện này đã vượt xa khả năng giải thích của hắn!

- Lão Đại, đã đủ rồi sao?

Không phát hiện trạng thái khác thường của Môn La, Dịch Vân ngừng khai thác, quay lại hỏi.

Môn La lại không nghe thấy câu hỏi của Dịch Vân, hắn lúc này đã đắm sâu vào phân tích và lý giải:

- Là nguyên nhân gì? Cái gì mà Dịch Vân có mà ta lại không có? Trong cơ thể Dịch Vân lúc này chính là máu huyết của ta, khoảng chừng chín thành... Công pháp của hắn là do chính mình dạy dỗ...Hắn có, mà ta không có... Còn lại một thành máu huyết—Chân Huyết!

Môn La đột nhiên đã hoàn toàn minh bạch, hắn nhanh như chớp ngẩng đầu nhìn Dịch Vân chăm chú, kích động hô lên:

- Là Chân Huyết! Là một thành máu huyết thuần túy trong cơ thể người, mới vô hiệu hoá cấm chế chết tiệt đã mấy ngàn năm của gia tộc! Tổ đời thứ nhất chết tiệt kia, đây là dụng ý mà ông muốn khi thiết lập ra cấm chế này sao? Như vậy, mục đích của ông rốt cục là gì?

Nhìn Môn La trước mặt đột nhiên không kiềm chế được mà la lớn, Dịch Vân hoàn toàn không hiểu Môn La đang muốn nói gì?

- Lão Đại, lúc này chúng ta có Hoả Phách Tinh Thạch cũng chưa thể dùng được, ta có thể đem một phần nhỏ cho ông ngoại bọn họ dùng để luyện khí hay không?

Dịch Vân chấm dứt buổi tu luyện tinh thần lực đêm nay, trước khi đi ngủ đột nhiên hỏi Môn La.

Hôm nay đã là một tuần trôi qua kể từ lần thứ hai đi khai thác mỏ Hoả Phách Tinh Thạch. Lần đó thu hoạch được rất nhiều, nếu ma pháp cấm chế đã không có hiệu quả, Môn La dĩ nhiên muốn cho Dịch Vân đem nguyên cả khối quặng mỏ Hoả Phách Tinh Thạch dọn sạch vào trong tổ khí Hồng Liên.

Theo lời Môn La, một phần trăm mỏ Hoả Phách Tinh Thạch kia đã đủ cho hắn tu luyện đến cảnh giới lục tinh Chiến Cuồng đỉnh phong, mà Hoả Phách Tinh Thạch đối với cường giả thất tinh trở lên không có tác dụng gì.

Nói cách khác, lượng Hoả Phách Tinh Thạch còn thừa có thể làm cho mọi người trên Khung Võ đại lục giết nhau mà tranh đoạt, ngoại trừ sau này dùng để luyện khí, đối với hắn đã không còn tác dụng gì nữa.

- Tự mình quyết định đi!

Môn La từ chối cho ý kiến, chỉ nói:

- Lấy được nhiều quặng tinh thạch như vậy, đối với sự tu luyện của ngươi là vô ích, nhưng nó vẫn là trân phẩm khó cầu trên đại lục, dùng một phần là ít đi một phần. Nếu giao cho ta dùng luyện khí, ta tùy ý cũng có thể tạo ra một đồng ma pháp binh khí tứ phẩm trở lên!

Nhưng nếu là giao cho bọn ông ngoại ngươi, nhiều nhất cũng chỉ có thể luyện ra nhị phẩm hoặc là tam phẩm ma pháp binh khí, còn chưa chắc có thể luyện thành, chỉ là uống công lãng phí mà thôi. Ngươi cho một ít thôi! Về sau ngươi muốn luyện chế ma pháp binh khí cũng phải dùng đến, cho dù là để lại cho con cháu đời sau cũng còn tốt hơn là lãng phí như vậy!

Dịch Vân nghe xong đề nghị của Môn La, suy nghĩ một chút, trong lòng đã có quyết định. Phổ Tu Tư và Ba Đức Lợi có ân đối với hắn, mà bọn họ lại say mê chuyện luyện tạo binh khí, chỉ cần có thể báo đáp một chút ân huệ của họ, cho dù là lãng phí hắn cũng thấy thoải mái trong lòng.

Vài ngày sau hắn dùng một chút Hoả Phách Tinh Thạch chế tạo một cây trường thương, xong mang đến trước mặt Phổ Tu Tư và Ba Đức Lợi.

Môn La nói rất đúng, chỉ cần thêm một lượng nhỏ Hoả Phách Tinh Thạch vào trong binh khí, sắt thường lập tức thành ma binh, tuy chỉ là ma pháp binh khí nhất phẩm hạ đẳng, nhưng lại là trân phẩm trong mắt người thường, hơn sắt thường rất xa.

- Dịch Vân, cái này là do con chế tạo ra sao?

Phổ Tu Tư cầm cây trường thương hảo hạng ấy bình phẩm một hồi, kinh ngạc không thôi.

- Ông ngoại, đây là do con mới luyện xong, là kiệt tác mà con đắc ý, đặc biệt mang tới cho ông ngoại và cậu xem qua một chút!

Dịch Vân bình thản nói.

Ba Đức Lợi đón lấy trường thương, thoáng hiện vẻ kinh ngạc:

- Cây thương này so với Nguyệt Nha đao của phụ thân cũng chỉ kém hơn một chút, so với những binh khí mà cậu luyện ra thì tốt hơn nhiều lắm! Dịch Vân, rốt cục là con làm thế nào mà được vậy?

Phổ Tu Tư lúc này mặt cũng lộ vẻ khó tin, mắt nhìn Dịch Vân không rời.

Dịch Vân đang chờ chính câu nói này, dựa theo kế hoạch thò tay vào ngực, lấy ra một cục khoáng thạch đỏ như lửa to bằng nắm tay, nói:

- Vài ngày trước con chơi đùa ngoài suối, tìm được khối khoáng thạch này ở đầu nguồn khe suối, con thử đem dung nhập mà chế tạo binh khí, cứ như vậy mà luyện ra cây trường thương này. Con vốn là chỉ muốn thử chơi, nhưng xem ra phẩm chất của trường thương này lại hơn xa lúc trước, cho nên mới vội đem đến cho ông ngoại và cậu xem qua!

Dịch Vân tuy rất không muốn lừa gạt hai vị trưởng bối này, thế nhưng chỉ có dùng phương pháp này mới có thể đem Hoả Phách Tinh Thạch đưa vào tay bọn họ, để cho bọn họ có thể luyện chế ra binh khí hài lòng với chính bản thân mình. Những lời vừa rồi là do Môn La chỉ bảo, nhớ đến vẻ mặt khó coi của Môn La khi

ấy, làm cho hần đường đường là cường giả như vậy, lại phải nguy tạo ra chuyện không có cơ sở như thế này, cũng đã làm khổ hần một phen.

Dịch Vân chỉ muốn báo đáp Phổ Tu Tư và Ba Đức Lợi, cuối cùng tâm nguyện đã hoàn thành, chuyện này cũng có thể chấm dứt ở đây.

Chỉ là Dịch Vân và Môn La lúc này không nghĩ đến, chính mình có một phen hảo ý, lại tạo ra kết quả không thể tưởng tượng được sau này....

24. Chương 24: Trưởng Lão Lam Duy Nhĩ

Trong chớp mắt, hai tháng trời lặng lẽ trôi qua.....

Hôm đó vào buổi tối, Dịch Vân cùng người thân ăn xong bữa tối, đang muốn đến phòng Phổ Tu Tư để học kiến thức như mọi ngày thì thủ vệ trong trấn đến thông báo, trưởng lão của gia tộc Lam Duy Nhĩ-Bối Cách Lam Duy Nhĩ muốn đến bái phỏng, việc này làm Phổ Tu Tư bọn họ rất ngạc nhiên, cũng không hiểu là có chuyện gì...

Từ sau khi con gái chết đi, Phổ Tu Tư đón Dịch Vân về đây, gia tộc Lam Duy Nhĩ và gia tộc Tư Đạt Đặc có thể nói là hoàn toàn cắt đứt quan hệ. Tuy rằng vẫn qua lại buôn bán với nhau, nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi, hai bên đều lạnh nhạt với nhau, không lui tới vì quan hệ cá nhân nào khác.

Vốn là quan hệ đang đóng băng như vậy, nhưng lúc này gia tộc Lam Duy Nhĩ lại phái một nhân vật cấp bậc trưởng lão đến đây, trong đó không biết có gì giả dối hay không, làm cho người ta phải nghi ngờ mãi...

Nhận biết của Dịch Vân đối với người trong gia tộc của phụ thân thật ra không nhiều lắm, vốn là không nhận ra Bối Cách trưởng lão là ai, thế nhưng vừa gặp mặt mới biết, vị trưởng lão của gia tộc chính là nhị thúc, nhị đệ của phụ thân.

Thấy vị nhị thúc trên danh nghĩa này muốn tiến tới ôm mình một cái thật nồng nhiệt, Dịch Vân trong lòng nổi lên một cảm giác chán ghét, theo bản năng lách người qua một bên, làm cho cái ôm của ông ta rơi vào khoảng không.

Trong ấn tượng của Dịch Vân, vị nhị thúc này chưa từng nở một nụ cười nào với hai mẹ con hần, có chăng chỉ là những ánh mắt lời nói đầy vẻ khinh thường châm chọc mà thôi, không biết hôm nay đã uống lộn thuốc gì đây, hay là đã bị chuyện gì đã kích cho nên mới nhiệt tình một cách khác thường với hần như vậy, lại không keo kiệt mà nở nụ cười ‘ngàn vàng khó mua’ với hần?

Thấy Bối Cách lộ ra vẻ xấu hổ rồi nở nụ cười miễn cưỡng, Dịch Vân không muốn tiếp đãi hần chút nào, nhưng chỉ có thể lấy dáng vẻ lễ phép mà ứng phó:

- Ông ngoại, cậu, nhị thúc, các người hần là còn có chuyện quan trọng cần phải bàn bạc, Dịch Vân không dám quấy rầy, sẽ về phòng đi ngủ!

Phổ Tu Tư không biết ý đồ của Bối Cách đến đây để làm gì, cũng không muốn Dịch Vân dính dáng vào đó, vội gật đầu hài lòng, thúc giục hần đi nghỉ ngơi cho sớm, Dịch Vân cứ thế mà trở về phòng.

- Không biết nhị thúc đến đây là vì chuyện gì?

Dịch Vân trong lòng âm thầm nghi hoặc.

- Bối Cách trưởng lão, chúng ta cũng không muốn quanh co lòng vòng! Lần này người tới là có chuyện gì quan trọng muốn thương lượng hay sao?

Phổ Tu Tư trực tiếp hỏi thẳng vào vấn đề.

- Phổ Tu Tư tộc trưởng quả nhiên là người thẳng thắn! Ta lần này cố ý đến đây bái phỏng, quả thật là có chuyện quan trọng mà đến. Bối Cách là làm theo lệnh của tộc trưởng ta, đặc biệt đến đây hỏi thăm xem Phổ Tu Tư tiên sinh có vui lòng đem thanh Loan Nguyệt bảo đao quý giá kia bán lại cho chúng ta hay không? Về mặt giá cả tuyệt đối sẽ không làm cho tiên sinh thất vọng!

Phổ Tu Tư nghe vậy giật mình, thầm mắng chính mình sao lại không nghĩ tới việc này, thì ra là gia tộc Lam Duy Nhĩ vì thanh đao này mà đến!

.....

Sau khi Dịch Vân giao khối Hoả Phách Tinh Thạch cho hắn, hắn liền có tiến triển thật lớn về mặt luyện khí, liên tiếp luyện ra được vài món binh khí hơn xa phẩm chất của binh khí mình luyện bình thường. Cứ như vậy hơn nửa tháng, hắn bỗng nhiên nghĩ đến, vì sao không thử dùng loại khoáng thạch kỳ dị này, luyện thử một món binh khí thử xem có hơn được món binh khí đặc ý nhất khi trước của mình hay không?

Vừa nghĩ là làm ngay! Hắn cứ như vậy một mình bắt tay vào công trình luyện chế binh khí một lần nữa!

Hơn mười ngày sau, hắn cuối cùng đã luyện chế ra được một món còn tốt hơn thanh Nguyệt Nha Đao khi trước, thân đao giống như Hổ Phách kiếm trong truyền thuyết, có thể sinh ra ngọn lửa, tuy chỉ mỏng manh như con rắn quấn quanh thân đao, so ra vẫn kém thần uy của Hổ Phách kiếm, nhưng đây lại là một bảo đao duy nhất có phẩm chất tiếp cận với thần khí Hổ Phách kiếm trong một ngàn năm qua của gia tộc Tư Đạt Đặc!

Phổ Tu Tư trong lòng mừng như điên cuồng, lại thấy được cơ hội chấn hưng lại vinh quang của gia tộc ngày xưa, gia tộc luyện khí lâu đời có cơ hội quật khởi trở lại một lần nữa trong tay hắn, kế tiếp là muốn giương oai, công bố ra bên ngoài!

Hắn muốn cho toàn bộ Khung Võ đại lục đều biết rằng, bây giờ gia tộc Tư Đạt Đặc vẫn còn có thể luyện chế ra một món binh khí gần với Hổ Phách thần kiếm, vì muốn nâng cao danh dự cho gia tộc Tư Đạt Đặc, vì huyết mạch của gia tộc mà chấn hưng, Phổ Tu Tư quyết định như vậy cũng không sai.

Hắn mang thanh Loan Nguyệt bảo đao đến thành lớn cách Yêu Đạt trấn chừng hai trăm dặm- Đa Ni Tập thành, lại hợp tác với thương hội lớn nhất tại nơi ấy, mở triển lãm suốt mười ngày trong Đa Ni Tập thành. Chỉ trong mười ngày đã làm cho toàn bộ người dân trong đế quốc đều biết, qua gần một ngàn năm, gia tộc lâu đời Tư Đạt Đặc lại chế luyện thành công một món thần binh có cấp bậc cực phẩm binh khí.

Trong mười ngày triển lãm tại Đa Ni Tập thành, đã hấp dẫn các đại thế gia và võ giả cao cấp của Kỳ Võ đế quốc cùng tham gia triển lãm, ngay cả hai đại đế quốc kia, Bối Đặc Mông đế quốc và Bàn Thạch công quốc cũng đều phái chuyên gia thật giỏi đến giám định xem thần binh thật hay giả, tin tức như nước thủy triều lan ra ngoài, lúc này gia tộc Tư Đạt Đặc đã được xem trọng trở lại.

Chiêu bài xưa cũ nếu có thể được phết lên một lớp sơn mới, cho dù là bên trong cũ nát vẫn có thể chiếu sáng ngời ngời!

Lúc này chỉ cần là binh khí qua tay gia tộc Tư Đạt Đặc, cho dù chỉ là bình thường, giá cả cũng sẽ lập tức cao hơn mấy thành. Khi trước gia tộc Lam Duy Nhĩ đã từng ép giá binh khí của bọn họ bán ra, lúc này lại chủ động đem giá cả mua bán tăng lên ba thành, số lời thu được chỉ trong vòng hai tháng đã nhiều hơn cả một năm trước, đã giải quyết được tình trạng khó khăn về tiền bạc của Yêu Đạt trấn.

.....

- Danh lợi thật sự là con quái vật dị dạng do hiện thực xã hội sản sinh ra, nhưng lại là thứ tốt a!

Phổ Tu Tư thầm nghĩ.

Nhìn Bối Cách trưởng lão trước mặt đối với hắn có chút khách khí câu nệ, hắn bỗng nhiên có một cảm giác hoang đường, chính suy gia của hắn có khi nào từng khách khí với hắn như vậy đâu?

Từ khi đón Dịch Vân về đây đã hơn hai năm trôi qua, trong khoảng thời gian đó, đội vận chuyển khoáng thạch của gia tộc họ đến đây cũng không dưới mười lần, nhưng chưa từng có một người tới thăm vị suy gia như hắn lấy một lần, cũng không có một người quan tâm xem tình trạng của Dịch Vân như thế nào....

Mà bây giờ chẳng qua vì cây đao này, làm cho nhân vật thứ hai trong gia tộc bọn họ phải đến đây, suy gia của mình không ngờ lại thực dụng đến như vậy, thật là làm cho hắn có chút buồn lòng, bọn họ không biết nếu như không có Dịch Vân đem Hoả Phách Tinh Thạch đưa cho hắn, món thần khí này cũng không thể nào luyện chế được.

Bởi vì gia tộc Lam Duy Nhĩ thiên cận, nên hắn mới chiếm được bảo bối Dịch Vân này, nếu bọn họ biết hết tất cả sự tình từ trước tới nay, không biết sẽ có phản ứng như thế nào?

Bối Cách thấy Phổ Tu Tư cúi đầu trầm ngâm không nói, đoán rằng hắn đang cân nhắc đề nghị của gia tộc mình, trong lòng cũng lo sợ không yên.

Trong thời gian mười ngày triển lãm ở Đa Ni Tập thành, gia tộc Lam Duy Nhĩ hắn đã từng liên tiếp phái ba tên chấp sự cao cấp ra, giám định thật kỹ thanh Loan Nguyệt bảo đao kia mà biết được kết quả, chính là ma pháp binh khí tam phẩm sơ cấp!

Chuyện này không chỉ làm cho gia tộc Lam Duy Nhĩ của hắn chấn động, còn làm cho cả Kỳ Vô đế quốc từ trên xuống dưới đều chấn động!

Ma pháp binh khí từ tam phẩm trở lên có thể nói là vật báu hiếm có, căn bản là có tiền nhiều cũng chưa chắc đã mua được, cho dù là người trả giá trên trời, cũng muôn vàn khó khăn mới có thể mua được một món, ma binh đẳng cấp như thế này tại Kỳ Vô đế quốc số lượng cực kỳ ít.

Ma binh có đẳng cấp cao nhất trong đế quốc hiện tại, chính là Hổ Phách kiếm truyền xuống đời đời của Kỳ Vô đế vương, là ma pháp Hoả kiếm tứ phẩm trung cấp, ngàn năm qua không có một món binh khí nào có thể vượt qua địa vị của nó, vẫn đứng đầu với tên gọi là ‘thần binh’.

Phổ Tu Tư ngây thơ không biết có tồn tại từ ‘ma pháp binh khí’, chỉ nghĩ thanh Loan Nguyệt bảo đao này đã tiếp cận với Hổ Phách kiếm mà năm xưa tổ tiên đã chế tạo ra, vì thế liền gọi nó là ‘thứ thần khí’, cũng trong mười ngày triển lãm truyền bá rộng rãi. Điểm ấy làm cho Bối Cách rất buồn cười, bất quá, hắn nói cũng không sai lắm, nếu như ma binh tứ phẩm được coi là thần khí, như vậy ma binh tam phẩm tự nhiên cũng có thể nói là thứ thần khí rồi.

Bối Cách hít sâu một hơi, trầm nghĩ:

- Cũng không biết lão sui gia này gặp vận may to lớn gì mà có thể luyện ra được cực phẩm ma binh như thế? Không cần biết như thế nào, gia tộc Lam Duy Nhĩ ta nhất định phải làm cho lão đầu này bán thanh tam phẩm ma binh kia mới được!

25. Chương 25 Thứ Thần Khí

Hớp một ngụm trà, Phổ Tu Tư bình thần nói với Bối Cách trưởng lão:

- Món thứ thần khí này là thành tựu cao nhất trong đời ta, cũng sẽ là tác phẩm cuối cùng! Ta định đem nó lưu lại cho con cháu, để nó trở thành một mục tiêu cho bọn chúng về mặt luyện khí, cho nên ta không thể bán bảo đao này, hy vọng trưởng lão có thể thông cảm!

- Tộc trưởng ngài tuy già nhưng thanh niên cũng khó theo kịp!

Bối Cách thật có chút sốt ruột, một món thứ thần khí sẽ có ảnh hưởng như thế nào đối với gia tộc bọn họ, hắn rất rõ ràng, bởi vậy muốn thuyết phục Phổ Tu Tư:

- Bây giờ có thể chế tạo được một món thứ thần khí, tương lai vẫn có thể chế tạo ra một món khác! Hy vọng ngài vì tình sui gia của chúng ta, bán món thần khí này cho gia tộc Lam Duy Nhĩ ta, về phần giá cả, ta....

Bối Cách còn muốn nói nữa, lại bị Ba Đức Lợi đứng bên cạnh yên lặng nghe lập tức cắt lời:

- Phụ thân nói không bán tức là không bán, người vẫn còn hy vọng sao! Người còn dám nói là sui gia, em gái ta và tiểu Dịch Vân sống ở nhà các người đã bị đối xử như thế nào, người....

- Ba Đức Lợi, cầm miệng!

Phổ Tu Tư vội quát lên can lại, tuy rằng gia tộc lúc này có chút khởi sắc, nhưng vẫn còn xa mới theo kịp đại gia tộc như Lam Duy Nhĩ, tuy rằng quan hệ với nhau không hoà hợp, nhưng không thể quay mặt đi với bọn họ như vậy.

Sau khi Ba Đức Lợi bị phụ thân răn dạy, lúng ta lúng túng đứng qua một bên không dám lên tiếng, tuy rằng hắn rất là bất mãn với đối phương, nhưng không phải là không biết nặng nhẹ. Vừa rồi bất quá là không

kèm được tức tối, mới nói ra những lời giận dữ như vậy, lúc này tỉnh táo lại, tự nhiên cũng biết đối phương không phải là người mà gia tộc mình có thể gây sự.

Trên mặt Bối Cách thoáng qua vẻ tức giận, trong lòng mắng thầm:

- Nếu không phải vì muốn hoàn thành sứ mệnh của gia tộc, ta sao lại đến đây để chịu khinh bỉ như vậy? Cũng không biết là bọn họ gặp vận mệnh cái rắm gì, có thể tạo ra thứ thần khí, không cần biết lần mua bán này thành hay không, ta lại không thể đối xử với bọn họ như trước kia được....Ai!

Bối Cách miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, làm như vừa rồi không nghe thấy lời của Ba Đức Lợi, tiếp tục khuyên nhủ:

- Tộc trưởng, xin hãy suy nghĩ lại một chút, gia tộc bọn ta rất có thành ý! Ngoại trừ đưa ra giá cao nhất, lại nguyện ý tặng thêm một cái mỏ quặng thiên nhiên nữa!

Phổ Tu Tư âm thầm đảo cặp mắt trắng dã:

- Một cái mỏ quặng thiên nhiên? Lúc trước thương hội lớn nhất đế quốc- Ba Bồ Á thương hội, điều kiện giao dịch là ba cái mỏ quặng thiên nhiên, gấp ba lần của các người, vẫn bị ta cự tuyệt nữa là!

Tay trái sờ sờ cầm dưới, Phổ Tu Tư cười nói:

- Chúng ta là sui gia với nhau, chuyện gì cũng có thể thương lượng được, như vậy đi! Nếu gia tộc của ta có thể chế tạo ra được một món thứ thần khí như vậy nữa, chúng ta sẽ cân nhắc mà bán bớt đi một món, đến lúc ấy sẽ ưu tiên xem xét cho gia tộc Lam Duy Nhĩ các người, dành cho gia tộc các người một sự thuận lợi, như thế nào?

Phổ Tu Tư nói như vậy không khác nào từ chối, gia tộc Tư Đạt Đặc còn có thể chế tạo ra một món ma binh tam phẩm nữa hay không, Bối Cách không tin tưởng một chút nào. Thế nhưng Phổ Tu Tư đã giải thích như vậy, hẳn có nói gì nữa cũng là vô ích.

Thấy nét mặt già nua của Bối Cách trong nháy mắt thay đổi mấy lần, Phổ Tu Tư hiểu được suy nghĩ lúc này của hắn, lập tức mở miệng nói:

- Bối Cách trưởng lão người cũng đừng vội thất vọng, ta luyện khí cả đời cũng chỉ có thể được một món thứ thần khí, thành tựu của ta chỉ có như thế. nhưng Dịch Vân cháu ngoại của ta, thiên phú về luyện khí còn cao hơn ta, thành tựu của nó sau này ta cũng không thể tưởng tượng được. Ta tin tưởng tương lai không xa, nó nhất định sẽ luyện ra một món còn vượt xa thứ thần khí này!

Bối Cách ngạc nhiên! Dịch Vân sao?

Hắn không nghĩ tới một kẻ ở gia tộc mình gần như phế vật, ở nơi đây lại được Phổ Tu Tư đánh giá cao như vậy. Thấy Phổ Tu Tư khi nhắc tới Dịch Vân, trong mắt tự nhiên toát ra một thần thái vừa vui mừng vừa kiêu ngạo, hẳn không khỏi cúi đầu nặng nề đứng lên....

Sau khi bàn xong với Phổ Tu Tư, Bối Cách khéo léo cự tuyệt lời mời ở lại của đối phương, đêm đó lập tức khởi hành trở về. Ba Đức Lợi đương nhiên rất mừng, hẳn có cá tính thành thật ngay thẳng, thật sự không quen kiểu bằng mặt không bằng lòng, giả lả với đối phương.

Chuyện xảy ra ở đây, Dịch Vân đương nhiên không biết, cũng không có hứng thú muốn biết. Hắn chỉ qua lại như bình thường, cuộc sống nề nếp như trong quân đội của hắn không hề giống với người như Bối Cách.

Nửa tháng sau....

- Tiểu tử, người làm sao vậy? Thời gian tu luyện vẫn chưa chấm dứt a!

Môn La khó hiểu nhìn Dịch Vân từ trên giường nhảy xuống, nhanh chóng thay quần áo ra ngoài.

- Không biết tại sao, đêm nay ta cảm thấy trong lòng buồn bực không yên, thật sự rất buồn! Ta không có thể nào tiếp tục tu luyện, ta muốn ra ngoài dạo một chút!

Dịch Vân quay đầu lại đáp.

Dịch Vân cũng thấy kỳ quái, bữa cơm tối hôm nay còn chưa chấm dứt, hần liền lập tức vào phòng tu luyện, đã ngồi một canh giờ, nhưng không thể nào tĩnh tâm được. Đầu khí mới vừa ngưng kết trong cơ thể lại lập tức tiêu tan, tu luyện như vậy chỉ là lãng phí thời gian mà thôi.

- Như vậy ... Vậy đi ra ngoài giải buồn đi!

Môn La vừa nghe tình huống của Dịch Vân, không chút nghĩ ngợi đã đồng ý đêm nay tạm thời ngừng việc tu luyện lại.

Môn La là người từng trải, hiểu được tu luyện kỳ nhất là nôn nóng mau tiến, không thể giữ cho tâm cảnh thanh tĩnh mà vẫn miễn cưỡng tiếp tục tu luyện, ngược lại là có hại vô ích.

Lúc này vẫn chưa quá muộn, Phổ Tu Tư và người nhà đều còn ngồi bên bàn uống rượu tâm sự, khi Dịch Vân nói muốn ra ngoài một chút cũng thấy không lấy làm lạ. Tuổi trẻ như vậy vốn ham chơi, nếu như Dịch Vân tối ngày nhốt mình trong phòng tu luyện, không ra khỏi cửa, bọn họ ngược lại mới là lo lắng.

Trên đường lớn của Yêu Đạt trấn đèn vẫn sáng, rất nhiều người tùm năm tùm ba ngồi trước nhà uống rượu cười nói. Dịch Vân chậm rãi đi ra khỏi nhà, nhìn cảnh tượng trên đường phố náo nhiệt hơn cả ban ngày, tâm tình cũng theo đó mà thoải mái một chút.

- Thật là kỳ quái! Vì sao đám dân trong trấn này đều hoạt bát như thế, so với lúc làm việc ban ngày còn hưng phấn hơn nữa, khó trách ông ngoại thường hay cầu nhậu, nếu bọn họ có thể mang tinh lực ban đêm mà dùng ở ban ngày, sản lượng binh khí của chúng ta có thể tăng lên hơn gấp đôi!

Dịch Vân hứng thú nhìn sự sôi nổi của dân trong trấn, nói với vẻ trên ghẹo.

- Có gì kỳ quái đâu, bởi vì buổi tối mới có thể thả sức mà uống rượu, cho nên bọn họ mới vui vẻ như vậy. Cũng bởi vì có rượu, cho nên cuộc sống ban đêm mới có nhiều biến hoá hơn ban ngày, cũng càng tuyệt vời hơn!

Môn La thản nhiên nói.

Dịch Vân nhìn về một góc, một người đã uống hơi nhiều đang ngồi xồm mà ới, ngay cả nước mắt nước mũi mặt xanh mặt vàng đều tuôn ra hết, quay đầu lại nhìn Môn La ra vẻ khó hiểu.

- Rượu a! Thật là muốn uống một ngụm....

Môn La nhìn chằm chằm vào bình rượu nghiêng ngả bên chân hán tử kia, hăm mộ nói.

- Thật không hiểu uống rượu có gì tốt chứ? Vừa đắng vừa chát! Nước trái cây vẫn dễ uống hơn nhiều!

Dịch Vân thì thảo nói, vẻ mặt không tán thành.

Môn La sững sốt một chút, hỏi lại:

- Người đã từng uống qua?

Dịch Vân gật đầu nhớ lại, nhẹ giọng đáp:

- Trước kia có lúc mẫu thân cũng uống, ta cũng đã từng lên uống qua, nhưng chỉ một ngụm đã phải phun ra!

- Ha ha ha! Người chỉ là một đứa nhỏ u mê làm sao hiểu được tư vị của nó!

Lắc lắc đầu, Môn La cười lớn:

- Uống rượu chỉ là hình thức, say là do ý! Uống rượu đến khi say, đó mới là thi vị, mới là hứng thú. Nếu như uống quá ít, men rượu không đủ để đẩy lên ngọn lửa tình cảm mạnh mẽ, còn nếu uống quá nhiều, sẽ làm cho người ta sa vào vực sâu phiền não.

Rượu là một thứ kỳ diệu, không có nó cuộc sống trở nên chán nản, tinh thần sẽ trở nên đơn điệu, linh hồn sẽ trở nên mỏng manh. Như ta bây giờ không thể nào uống rượu, dù chỉ là một ngụm cũng không được a, ai..... Càng nói càng muốn chết cho rồi....

Môn La càng nói càng yếu đi, vẻ mặt phức tạp nhìn chằm chằm vào bình rượu trong tay hán tử say kia, cuối cùng thở ra một hơi thật mạnh.

Dịch Vân nghe rất mơ hồ, hoàn toàn không thể cảm thụ được

- Người nào nói rằng rượu không có ý vị gì, là bởi vì cuộc sống hán tử chưa từng trải, không thể nghiệm ra tư vị chân chính trong rượu... Bây giờ ta nói, dù sao người vẫn chưa thể hiểu được, rượu nguyên chất như mỹ nhân vậy, trẻ con sao hiểu được hiểu được tư vị đẹp đẽ trong đó!

- Trước kia người rất thích uống rượu sao?

Dịch Vân thật sự nghe không hiểu, tò mò hỏi.

26. Chương 26

Uống rượu có ba cảnh giới!

Lúc này hai người đã đến gần đám đông, bốn phía không ngừng truyền đến tiếng mời rượu chạm cốc, xa xa mơ hồ vọng đến tiếng của thanh niên nam nữ tình tự với nhau, Dịch Vân chỉ cảm thấy mới lạ, Môn La lại tựa như đắm chìm trong hồi ức....

- Lúc đầu chỉ đơn giản là uống, nhưng sau này từng trải nhiều hơn, mới nghiệm ra được ba loại cảnh giới khi uống rượu!

- Uống rượu còn có cảnh giới hay sao? Ba loại nào?

Dịch Vân trợn mắt lên dò hỏi với vẻ khó hiểu.

Môn La nhắm mắt lại lững thững bước về phía trước, miệng chậm rãi nói:

- Cảnh giới thứ nhất tức là không có lý trí! Năm đó ta có một người bạn giao tình rất thân thiết sâu đậm, bởi vì đắc tội với một thế gia quý tộc mà bị giết, khả năng ta không thể nào báo thù cho hắn.... bởi vì thế gia kia ngay cả gia tộc bọn ta cũng không dám trêu chọc, trưởng bối gia tộc cũng đặc biệt nghiêm cấm ta không được đi báo thù, lý trí của ta cũng cho ta biết, việc này cũng phải bỏ qua...

...Đến ngày an táng hắn, ta ở trước mộ hắn uống say mềm, sau đó, suốt đêm chạy hơn ba trăm dặm đường, chạy đến nhà cừu nhân kia, chém tận giết tuyệt một nhà hơn ba mươi người của hắn, ngay cả đứa bé chưa trưởng thành ta cũng không tha...

Dịch Vân nghe thế, toàn thân chấn động mãnh liệt, nhìn lại Môn La với vẻ không dám tin, không tin rằng hắn đã làm ra chuyện như vậy.

Chỉ thấy sắc mặt Môn La như thường, lạnh nhạt nói tiếp:

- Hôm sau, khi ta tỉnh lại từ trong vũng máu, mới biết mình đã phạm sai lầm lớn, sau đó gia tộc cũng trục xuất ta ra khỏi cửa. Từ đó về sau, ta bắt đầu kiếp sống trốn chui trốn nhủi, nơi nào cũng phải né tránh người của thế gia kia phái ra đuổi giết. Ta tuy đã báo thù cho bằng hữu, nhưng cũng đã giết oan rất nhiều người vô tội...

...Vô rượu ngày hôm đó làm cho ta mất đi lý trí, nhưng cũng cho ta cảm giác hối hận và thỏa mãn lẫn lộn với nhau!

Hai người nhất thời im lặng một chút, lững thững đi xa khỏi đám đông, chuyển hướng qua một con đường khác.

Dịch Vân còn trong kinh hoảng, Môn La lại bắt đầu nói tiếp:

- Hai năm sau, ta lâm vào trong một tình cảnh rất là nguy hiểm. Một địch thủ mà ta căn bản không dám trêu vào ước hẹn quyết đấu với ta, nếu là ta thắng ta với người ấy sẽ không bao giờ gặp nhau nữa, nhưng nếu ta thua... Ta sẽ phải gả cho nàng!

Dịch Vân hơi lão đảo, cảm suýt chút nữa chạm đất, lúng ta lúng túng lắp bắp:

- Người...gã...cho ...nàng?

Môn La gật đầu, trên mặt hiện rõ nét sợ hãi:

- Nàng tuy rằng gương mặt không tệ, dáng người to lớn, hai khối thịt trước ngực như hai trái đu đủ, nhưng là một nữ nhân điên! Đáng buồn chính là, không những ta đánh không lại nàng, ngay cả thể lực sau lưng nàng cũng làm cho gia tộc ta muôn phần khốn đốn! Lúc ấy, mối quan hệ giữa ta và gia tộc cũng đã cải thiện, người trong gia tộc ta cũng đã trả một cái giá rất cao để làm cho kẻ thù của ta nguôi đi lửa giận, khiến cho ta không cần phải chạy trốn như trước kia.

Thế nhưng chuyện ấy lại có điều kiện: Gia tộc ta muốn ta phải hy sinh thân mình, gả cho nữ nhân điên kia! Ta đương nhiên cực lực phản đối, nhưng nữ nhân kia lại nói ... lấy võ để luận anh hùng gì đó, cứ như vậy mà hạ chiến thư với ta. Vào thời của ta, nếu như bị hạ chiến thư mà không đi ứng chiến, sẽ bị toàn đại lục phỉ nhổ, ngay cả gia tộc của mình cũng vì thế mà mất đi thể diện.

Môn La nói tới đây bắt đầu nổi cơn tức giận:

- Nhưng nếu ta ứng chiến, khẳng định là chỉ thua mà không thể thắng, như vậy là phải gả cho nữ nhân kia, đây không phải nhục hơn một con chó hay sao!

Thấy Môn La bị uỷ khuất, Dịch Vân nổi lên sự quan tâm:

- Vậy lão Đại, người đã quyết định ra sao?

- Lúc ấy ta không còn sự lựa chọn nào khác! Thể diện của ta là chuyện nhỏ, danh dự của gia tộc sao lại để người khác coi thường! Gia tộc cũng vì muốn ta cam lòng ‘gả’ đi, nên mới đặc biệt chuẩn bị một món ma pháp binh khí lực phẩm cao cấp cho ta làm ‘của hồi môn’. Khi đó ta cũng đã tiến nhập Tinh Vực sơ giai, cũng vừa lúc cần một món binh khí vừa tay... Có quà tặng tốt như vậy, hơn nữa vì danh dự của gia tộc, ta thật sự là không có đủ dũng cảm mà từ chối!

Dịch Vân đảo tròn đôi mắt, trầm nghĩ:

- Thật ra vì danh dự gia tộc là chuyện nhỏ, được ma pháp binh khí mới là chuyện lớn chứ gì! Tổ tiên cũng thật sự hiểu rõ cá tính của lão Đại, đưa ra một cái giá xa xỉ như vậy, lão Đại chắc chắn không thể từ chối!

- Buổi tối trước ngày ứng chiến, ta đã chịu mệnh, chỉ cần tia nắng đầu tiên của ngày hôm sau chiếu xuống, ta sẽ trở thành nam nhân đầu tiên trên Khung Võ đại lục bị đem gả cho nữ nhân, nhờ vậy mà được sử sách lưu danh!.... Vì thế hôm đó ta muốn uống thật nhiều rượu, uống cho thật là say!

Lại là rượu? Dịch Vân nghe ra trong lời Môn La còn có ẩn ý, chẳng lẽ uống rượu thì có thể thắng được nữ nhân kia hay sao?

- Vậy, hôm sau người có đánh bại nữ nhân muốn kết hôn kia hay không?

Dịch Vân hỏi tiếp.

Lắc lắc đầu, Môn La mạnh mẽ nói toát ra:

- Làm sao thắng được! Ta chỉ là Tinh Vực sơ giai, nữ nhân kia lại là Tinh Vực cao giai, mười ta cũng đánh không lại nàng!

- Vậy.....

Dịch Vân hơi ngạc nhiên.

- Đêm đó sau khi ta say mềm, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, đột nhiên tỉnh ngộ: Ta cần gì phải tuân theo điều kiện quy củ cái rắm gì chứ? Cho dù ta mất mặt, gia tộc ta hổ thẹn, còn tốt hơn là phải chôn vùi cả đời mình bên cạnh nữ nhân kia! Vì thế đêm đó ta hạ một quyết định quan trọng nhất trong cuộc đời ta— suốt đêm chạy trốn!

Dịch Vân nghe biến hoá như vậy, ngây ngẩn cả người.

Môn La chắc lưỡi hít hà, nói tiếp:

- Sau hôm đó, ta đã bị nữ nhân kia cùng với gia tộc của nàng đuổi giết khắp nơi trên đại lục, cuộc sống so với hai năm trước còn khổ hơn gấp mười lần, gia tộc ta cũng một lần nữa trục xuất ta ra khỏi cửa, cắt đứt quan hệ với ta!

- Vò rượu ta uống đêm đó làm cho ta không cảm thấy sợ hãi, dũng cảm hạ quyết định vì tương lai của chính bản thân mình. Tuy rằng ta vượt qua được sĩ diện, nhưng từ đó về sau coi như ở kẻ cận bờ vực của sinh tử.... Đây là cảnh giới thứ hai của rượu— Không cần biết đến hậu quả, không sợ hãi bất cứ chuyện gì!

Môn La thở dài một tiếng, xúc động nói.

Dịch Vân lúc này đã ngây dại!

Vốn nghĩ rằng, Môn La dùng phương thức sống bằng linh hồn vào gần bảy ngàn năm sau đã đặc biệt lắm rồi! Lại không thể tưởng tượng được vào thời của hắn, cuộc sống của hắn lại oanh oanh liệt liệt đến vậy, bị gia tộc đuổi ra khỏi cửa một lần nữa, chạy trốn và chạy trốn....

- Lão Đại, người bỏ trốn như vậy, cũng bỏ luôn món ma pháp binh khí lục phẩm cao giai kia hay sao?

Môn La liếc nhìn Dịch Vân, dường như hắn không ngờ Dịch Vân lại ngu đến mức ấy:

- Ta cũng ngu như người hay sao? Trước sau gì cũng phải trốn, ta đương nhiên là phải mang món ma pháp binh khí ấy đi rồi, sao có thể tay trắng mà đi được chứ!

Dịch Vân không biết nói gì....

- Qua vài năm sao, ta lại bị một thần giả cường bí đánh lén, làm cho tan nát linh hồn, sinh cơ đoạn diệt.... Việc này người đã biết rồi! Thế nhưng ta vẫn không nghĩ ra, người thần bí kia rốt cục là ai? Khi đó ta đã thắng cấp tới Tinh Vực trung giai, tuy rằng trên đại lục cường giả vô số, nhưng có thể thắng được ta chỉ có vài người. Mà chỉ với một kích đã có thể đánh trọng thương, đoạn diệt sinh cơ của ta, ta nghĩ đến vỡ đầu cũng không biết là ai?

Môn La nói với vẻ mặt khó hiểu.

- Chính là nữ nhân muốn lấy người hay sao?

Dịch Vân hỏi.

Nhanh chóng lắc đầu, Môn La kiên định nói:

- Tuyệt đối không thể nào! Nàng nếu như thật sự muốn giết ta, ta đã chết không biết bao nhiêu lần! Mấy năm ấy nếu như không phải nàng muốn bắt sống ta trở về làm ‘tân lang’ cho nên không làm tổn thương ta, ta cũng không thể trốn thoát hết lần này đến lần khác!

Sau khi ta được trưởng bối của gia tộc cứu tỉnh lại, lúc ta biết sinh mệnh của mình chỉ còn lại không đến một tháng, tâm ta như đồng tro tàn. Ta vẫn đặt mục tiêu trở thành cường giả, chưa đến ba mươi tuổi đã tiến nhập cảnh giới Tinh Vực thành công, đang lúc cuộc sống đang trên đỉnh điểm, lại phải chấm dứt sinh mệnh.... Đêm đó, ta lại mở một vò rượu, một vò mỹ tửu trăm năm.

Không hề oán hận, buông bỏ hết tất cả, cũng không cố ý vì cái gì mà uống rượu, cuộc đời của ta không có chút gì hối hận, chỉ là tại một khoảnh khắc sau cùng của cuộc đời buông bỏ hết tất cả, phóng túng mà nhấm nháp tư vị của rượu ngon, rượu trăm năm tinh khiết nhưng mà cay đắng, lúc ta uống đã cảm nhận được bốn vị đắng, cay, chua, ngọt, giống như mùi vị của cả một đời người!

Vào đêm đó, chỉ có một chén rượu nhỏ ta lại uống suốt cả đêm, uống như thế nào cũng không hết nhưng lại say mèm! Đêm đó ta đã mơ một giấc mơ rất dài, dường như trong mơ ta đã trải qua một quãng đời mới.... Hôm sau, đến chiều tối ta mới tỉnh lại, lúc ấy mới phát hiện chỉ qua một đêm mà tu vi của ta không ngờ vọt lên tới Tinh Vực cao giai!

Trong giọng nói của Môn La không lộ vẻ gì là vui mừng, vẫn bình thản như mặt nước.

- Uống một chén rượu nhỏ kia, ta không hề suy nghĩ chút gì, cũng không cố ý, lại giống như không phải là uống rượu, mà là uống trọn một quãng đời người, đây cũng là cảnh giới thứ ba!

Dịch Vân nghe khi hiểu khi không, hần đem hết những lời Môn La vừa nói hồi tưởng lại một lần, sao nghe giống như nội dung vở kịch mà Phổ Tu Tư đã kể trong những buổi giảng chuyện xưa?

Hần lắc lắc đầu, rồi vỗ vỗ trán, hai mắt toát ra vẻ thắc mắc:

- Lão Đại, để ta tìm một chén rượu nhỏ uống, ngươi nói ta có thể nhanh chóng thăng lên nhất tinh Chiến Sĩ hay không?

27. Chương 27 : Biển Cổ Kinh Hoàng

- Ủa! Không phải kia là tiểu Hán Khắc sao?

Dịch Vân đứng ở một chỗ cao, bỗng nhiên thấy ở đầu kia của con đường, tiểu Hán Khắc nắm tay một cô nương từ trong đám đông đi ra.

- Ta nhớ cô gái kia tên là Lan Ny, là con gái của Cáp Tu đại thúc, vừa bằng tuổi với Hán Khắc, chỉ là bọn họ sao lại...

Dịch Vân thấy hình dáng cô gái, có chút kinh ngạc.

Lan Ny cao hơn Hán Khắc nửa cái đầu, hai bím tóc thắt ở hai bên, trông đáng vẻ rất đáng yêu đang lôi kéo Hán Khắc chạy trong đám người, chuyên tìm những chỗ đông người náo nhiệt để vui chơi đùa giỡn.

- Không trách vừa rồi lúc đi ra ngoài cũng không thấy hần ở nhà, thì ra là đi hẹn hò, hắc hắc, hai đứa vừa mới bảy tuổi a, chặt chặt.... Thời này số lượng cường giả trên đại lục ít hơn thời của ta, thế nhưng trẻ con yêu sớm lại vượt xa thời của ta, thật là được nợ mất kia, ha ha ha!

Môn La cười ha hả nói.

- Hán Khắc vui vẻ thì tốt rồi!

Dịch Vân nhẹ nhàng cười, quay đầu bước sang nơi khác.

Môn La sóng vai đi với Dịch Vân, lúc này đã rời xa đường phố phồn hoa, rốt cục không còn nghe thấy tiếng ồn ào, thay vào đó là tiếng côn trùng rả rích kêu trong đêm tối nghe buồn bã.

- Ngươi nói đêm nay không có tâm tình tu luyện, là có chuyện gì?

Môn La đột nhiên hỏi.

Dịch Vân hơi khựng lại một chút, trầm ngâm một hồi mới trả lời:

- Ta cũng không hiểu được vì sao? Chỉ là nỗi lòng rất là buồn bực, làm sao cũng không tĩnh tâm được...Lúc trước trước khi mẫu thân ta chết, ta cũng có cảm giác giống như vậy!

Hơi sững sốt, Môn La chợt cúi đầu không nói. Đây vốn là trực giác không có gì làm căn cứ, ai cũng không thể giải thích được nguyên nhân, đương nhiên cũng không có cách nào giải quyết.

Hai người im lặng một hồi, cứ như vậy chậm chậm đi tới mà không có chủ đích, một lúc sau không ngờ lại đi tới cạnh nhà tổ.

Nhìn vách núi phía trước chừng trăm mét, trong lòng Dịch Vân không khỏi nổi lên một cơn xúc động. Ba lần đến nơi đây đều làm cho cuộc sống vốn rất bình lặng của hần sinh ra thay đổi lớn lao....

Lần thứ nhất tới đây là gặp được Môn La, lần thứ hai lấy được tổ khí Hồng Liên, lần thứ ba lại được mở Hỏa Phách Tinh Thạch quý giá.

Nơi này dường như là giao điểm của cuộc đời mình, cho nên khi mình đến có thể làm sinh ra hoa lửa vô cùng rực rỡ, chiếu sáng cuộc sống bình lặng của mình, làm cho mình không khỏi sinh ra một cảm giác thân thiết với nhà tổ này....

- Vừa rồi ta suy nghĩ qua, phát hiện ra dường như có chỗ không ổn lắm....

Môn La cắt đứt dòng suy nghĩ của Dịch Vân, bỗng nhiên cất tiếng:

- Ông ngoại người dùng Hoả Phách Tinh Thạch chế ra được bảo đao, đúng ra không nên công bố cho người ngoài biết quá sớm!

- Chuyện này có gì không đúng sao?

Dịch Vân không nghĩ đến Môn La lên tiếng, lại nói ra những lời khó hiểu như vậy.

- Người có biết hôm trước trưởng lão Bối Cách của gia tộc Lam Duy Nhĩ, cũng chính là Nhị thúc của người, là vì chuyện gì mà đến hay không?

Môn La không đáp, hỏi ngược lại.

Dịch Vân lắc đầu, cho tới nay hẳn đối với chuyện đó không có chút hứng thú, cho nên cũng chưa từng hỏi qua Phổ Tu Tư, chỉ là lúc này Môn La nhắc đến tất nhiên có nguyên nhân gì đó.

- Hẳn đại diện cho gia tộc Lam Duy Nhĩ hỏi mua cây bảo đao kia, nhưng ông ngoại người đã từ chối!

- Không phải là người cùng ở trong phòng với ta hay sao, làm sao lại có thể biết được rõ ràng như thế?

Dịch Vân kinh ngạc hỏi lại.

Môn La liếc hẳn một cái, tức giận trả lời:

- Ta là cường giả Tinh Vực a! Sức cảm thụ của ngũ quan hơn người thường gấp mấy trăm lần, chỉ cần ta muốn, tiếng nói chuyện trong phạm vi ngàn mét ta có thể nghe được rõ ràng!

Dịch Vân nghe vậy sửng sốt, năng lực của cường giả Tinh Vực trở lên quả thật là mạnh mẽ! Suy nghĩ một chút, hẳn vẫn chưa hiểu rõ:

- Ông ngoại đã không bán bảo đao, bởi vì bằng vào nó mới có thể chấn hưng gia tộc, như vậy có gì không ổn?

Môn La xì một tiếng, cười nói:

- Chỉ là một món ma pháp binh khí tam phẩm sơ giai, các người lại kêu là thứ thần khí? Lại còn cả đám khen ngợi hết lời, thật sự là quá sức buồn cười!

Môn La khinh thường cười vài tiếng, sau đó mới nghiêm nghị nói:

- Để lại trong gia tộc một món bảo vật có thể làm cho người ta phát thèm đến đỏ mắt, chính là chỗ không ổn! Chỉ vì lúc này gia tộc Tư Đạt Đặc không có năng lực đủ mạnh để có thể bảo vệ nó!

Phổ Tu Tư một lòng nghĩ rằng muốn chấn hưng lại vinh quang khi trước của gia tộc, ý này tốt lắm, nhưng đã áp dụng không đúng lúc! Giống như một người dân bình thường thân mang một số tiền khổng lồ nhưng lại không có năng lực tự bảo vệ cho mình, người nói hẳn có thể bảo vệ tài sản của mình khỏi bị người khác cướp đoạt hay không?

Dịch Vân nghe vậy hết sức kinh hãi!

- Cũng có thể là ta suy nghĩ quá nhiều mà thôi! Với lịch duyệt của ông ngoại người, hẳn là không nên phạm sai lầm rõ ràng như vậy mới đúng, nói không chừng hẳn đã có sự phòng bị đã lâu rồi! Ta chỉ sợ rằng hẳn có thể vì quá nóng vội nên đã không suy nghĩ nhiều, chỉ là khi con người có dục vọng, dễ sinh ra sự lơ là, mọi người cũng rất dễ dàng tự mình mê đắm mà thiếu sự tính toán chu đáo!

Thanh đao kia đúng ra nên nhanh chóng buông ra khỏi tay mình, cho dù là không được gì cũng phải tổng nó đi mới phải!

Từng lời của Môn La vang lên như tiếng chuông cảnh tỉnh, làm cho Dịch Vân không khỏi có chút hoảng loạn.

Môn La thấy Dịch Vân đi tới đi lui trên đường, liền giữ hẳn lại, buồn cười nói:

- Tiểu tử, không cần phải khẩn trương như vậy! Chuyện ta vừa nói có thể là do ta suy nghĩ quá nhiều, nếu không phải nghe người nói dự cảm có điềm xấu gì gì đó, ta cũng căn bản sẽ không nghĩ tới phương diện này, cho nên người...

Môn La còn đang nói, nụ cười trên mặt đột nhiên ngưng đọng lại, ngẩng đầu nhìn về trong trần, lại bị cây cối cản trở tầm mắt...

Dịch Vân bị biểu hiện của Môn La thành linh làm cho hoảng sợ, đang muốn mở miệng hỏi đã nghe Môn La lên trong đầu:

- Có sát khí! Ước chừng có gần hai ngàn tên địch bắt đầu giết hại dân trong trần!

Giọng nói của Môn La vừa dứt, Dịch Vân đã nhanh chóng luồn qua rừng cây rậm rạp trước mặt, chạy đến chỗ cao nhất ở gần đó, Môn La liền theo sát phía sau.

Dịch Vân vận khởi toàn bộ đấu khí, nhanh chóng chạy như điên, chỉ có luồn qua mảng rừng này chạy đến chỗ cao nhất mới có thể từ trên cao mà nhìn xuống để xem cho rõ rốt cục là trong trần đã xảy ra chuyện gì!

Dọc theo đường đi, Dịch Vân trong lòng nóng như lửa đốt, không đến mười phút, hắn lại cảm thấy như là lâu tới cả trăm năm. Đến gần chỗ ấy, hắn mơ hồ nghe được tiếng khóc la theo gió truyền đến, nghiêng chặt rằng lại vận khí chạy nhanh hơn nữa, sau một lát hắn đã thở hổn hển đứng trên chỗ cao kia.....

Vừa nhìn xuống liền thấy toàn bộ Yêu Đạt trần ngập chìm trong biển lửa, vô số người mặc áo đen đang tứ bốn phương tám hướng tràn vào, chỉ cần thấy dân lành là vung đao lên chém. Bọn áo đen này di chuyển rất nhanh chóng, xuống tay tàn nhẫn vô tình, rõ ràng là võ giả tinh cấp đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, thủ vệ của Yêu Đạt trần căn bản không thể nào là đối thủ của bọn chúng, chỉ trong khoảnh khắc đều bị bọn áo đen tàn sát hầu như sạch sẽ!

Dịch Vân toàn thân run rẩy kịch liệt, căn bản không muốn tin vào sự thật đang diễn ra trước mắt mình...

- Tam tinh, tứ tinh ngũ tinh... Lục tinh Vô Cuồng, lại còn có lục tinh Pháp Cuồng!

Môn La vẻ mặt tái nhợt, nhìn chăm chú về hướng Yêu Đạt trần dưới kia lúc này đã trở thành một lò sát sinh mà lạnh buốt, vừa dứt lời đã gào thét to trong đầu Dịch Vân:

- Người nhanh đi xuống địa đạo dưới nhà tổ! Cường giả lục tinh trở lên bằng vào ý niệm mà tìm kiếm, có thể tìm ra tất cả sinh vật trong vòng trăm mét, chỉ có mật thất dưới nhà tổ mới có thể ngăn cách hoàn toàn với thế giới bên ngoài!

Dịch Vân vẫn không có phản ứng gì, chỉ ngơ ngác đứng yên tại chỗ.

Môn La vội vã vận khởi một chút đấu khí, đánh Dịch Vân một bạt tai thật mạnh, Dịch Vân máu mũi phun ra ngã nhào trên mặt đất, nhưng cũng nhờ vậy mà tỉnh lại ngay lập tức.

- Mau lên! Chờ bọn chúng phát hiện ra người thì đã quá muộn rồi!

Môn La điên cuồng hét lên

Những lời nói vừa phát ra từ cái mồm của Môn La không ngờ lập tức đã trở thành sự thật, từ chương này trở đi, cuộc sống êm đềm của Dịch Vân đã không còn nữa, cũng bắt đầu đến cao trào của bộ Cấm Huyết Hồng Liên, mời các bạn đón xem những chương kế tiếp nhé! (A Thiên)

28. Chương 28 : Đổi Họ !(thượng)

Dịch Vân nhanh chóng đứng lên, nhìn về phía dưới một lần nữa, lúc này cư dân trong trần cơ hồ đã chết sạch, bọn áo đen bắt đầu tập trung vào trong, dường như đang lùng sục tất cả những nơi có thể ẩn trốn.

Đối phương đã động đao kiếm như vậy, nhất định sẽ không bỏ qua một người nào, dân chúng trong Yêu Đạt trần cùng với ông ngoại bọn họ chắc là đã bất hạnh cả rồi! Dịch Vân nhìn thoáng về hướng trang viên nhà mình rồi lập tức quay đầu chạy về phía nhà tổ, rốt cục đã không thể kiếm chế được nữa, những dòng nước mắt đã tuôn trào trên khuôn mặt trẻ thơ.

- Ông ngoại của người bây giờ còn chưa có việc gì, đang nói chuyện với thủ lãnh của bọn áo đen. Người hãy nhắm mắt lại, ta đem ý niệm mà ta cảm nhận được chuyển hoá thành hình ảnh trong đầu cho người biết!

Vừa tiến vào đến mật thất trong nhà tổ, Môn La liền nhắm hai mắt lại, ngậm miệng không nói, dùng ý niệm cảm nhận tình hình của Yêu Đạt trấn và tung tích của Phổ Tu Tư vừa mới bị bắt rồi nói với Dịch Vân.

Dịch Vân lúc này nước mắt trên mặt vẫn còn đang ướt đầm, máu mũi lại chảy ra không ngừng, hắn không để ý tới những chuyện này, lập tức nhắm nghiền hai mắt làm theo lời Môn La.

- Bởi vì ta lúc này đang ở trạng thái linh thể, chuyện đem ý niệm chuyển hoá thành hình ảnh trong đầu của người hết sức khó khăn, cho nên chỉ có thể cho người thấy hình ảnh mơ hồ mà thôi!

Vừa dứt lời, bỗng nhiên trong đầu xuất hiện một cảnh tượng mơ hồ dường như là trang viên nhà mình, trước trang viên có khoảng trăm tên áo đen đang vây quanh một người, tất cả người đều không thể thấy rõ mặt, nhưng hắn có thể khẳng định người đang bị bao vây chính là ông ngoại Phổ Tu Tư.

- Các người rốt cục là ai, vì sao lại đuổi tận giết tuyệt Yêu Đạt trấn chúng ta?

Người ấy nổi giận kêu lên, trong thanh âm tràn ngập đau thương và phẫn nộ.

Vừa nghe tiếng, Dịch Vân lập tức khẳng định người đó thật sự là ông ngoại Phổ Tu Tư không còn nghi ngờ gì nữa!

- Lão khốn này, đây chỉ có thể trách người! Ai bảo người lại có được vật phẩm vượt qua năng lực của chính mình, người nếu không tự biết mình, chỉ có thể mang đến tai hoạ cho bản thân mà thôi!

Tên thủ lãnh của bọn áo đen cười rộ.

- Người nói chính là món thứ thần khí kia hay sao?

Phổ Tu Tư hốt nhiên đại ngộ!

- Chính là vì thanh đao ấy... Không ngờ lại làm cho hai vợ chồng đưa con ta phải chết...

Phổ Tu Tư giận quá hoá cười, cười xong lại khóc, giận dữ quát:

- Muốn lấy bảo đao thì tới đây mà lấy! Trước khi ta chết nhất định phải lôi theo vài tên!

Nghe rằng cậu vợ mình đã chết, Dịch Vân lúc này cũng tuôn trào nước mắt theo Phổ Tu Tư, lại nghe Môn La hối hận thấp giọng mắng:

- Chết tiệt! Quả thật như ta vừa nói...

Tên áo đen liếc nhìn Phổ Tu Tư ra vẻ khinh thường, chỉ chậm rãi ngoắc ngoắc đồng bọn ở phía sau, cười nói:

- Mang ra đây!

Thanh âm vừa vang lên, một gã áo đen cười xảo quyệt, một tay dắt theo một đứa trẻ bất tỉnh nhân sự bước ra.

- Hán Khắc!

Phổ Tu Tư và Dịch Vân đồng thời sợ hãi kêu lên.

- Lão khốn này, người lúc này chịu nghe điều kiện của ta hay chưa?

Tên thủ lãnh áo đen vẫn ung dung.

- Người chịu tha mạng cho cháu ta chứ?

Phổ Tu Tư trong nháy mắt dường như già đi mười tuổi, trong giọng nói lại mang một vẻ khẩn cầu.

- Hắc hắc hắc, đúng là cháu người không sai! Chúng ta căn bản không ngờ đứa trẻ chưa đến mười tuổi này lại đạt tới cảnh giới nhất tinh Chiến Sĩ, cho nên rất nhiều người của ta đã phải tốn rất nhiều công sức mới có thể bắt sống được nó mà không làm nó bị thương!

Nếu người khẳng định hoàn toàn phối hợp với chúng ta, trả lời ta vài vấn đề, ta có thể cam đoan với người, không chỉ là cháu của người mà thôi, chỉ cần là con nít trong trấn dưới mười tuổi, chúng ta sẽ tha mạng!

Tên thủ lĩnh áo đen thề một cách quả quyết.

- Thật sao?

- Thật chứ! Hơn nữa ngươi cũng không thể lựa chọn!

-....Điều kiện của ngươi...Nói đi!

- Trước hết ngươi hãy ném thứ thần khí qua đây!

Tên thủ lĩnh áo đen nói với một giọng không cho phép cưỡng lại.

Phổ Tu Tư không chút do dự đem bảo đao ném qua, tên thủ lĩnh áo đen giơ tay ra đón lấy, bảo đao có cái tên đẹp đẽ là thứ thần khí này đã rơi vào tay hắn.

Hắn giơ thanh đao ra trước mắt mình, quan sát tỉ mỉ từ mũi đao đến chuôi đao, sau một lát lớn tiếng cười nói:

- Quả nhiên đúng vậy! Là Hoả Phách Tinh Thạch, đao này là dùng Hoả Phách Tinh Thạch mà luyện chế ra!

Lời của tên thủ lĩnh áo đen vừa thốt ra, Phổ Tu Tư vẻ mặt ngơ ngác, thế nhưng sắc mặt của Dịch Vân và Môn La trong mắt thất lại đột nhiên biến đổi, thân thể chấn động kịch liệt!

Tên thủ lĩnh áo đen tùy tiện ném thanh đao xuống đất, keng một tiếng, bảo đao cứ như vậy mà cắm trên tảng đá, ngập sâu tới ba phân.

- Ta đối với món ma pháp binh khí không thể dung nạp Hoả thuộc tính này không có chút hứng thú nào! Ta chỉ muốn biết Hoả Phách Tinh Thạch mà ngươi luyện chế đâu rồi?

- Hoả Phách Tinh Thạch? Ngươi muốn nói khối quặng màu đỏ kia hay sao?

Phổ Tu Tư thấy đối phương không để ý tới thứ thần khí, lại cố ý truy hỏi xuất xứ của khối quặng kỳ lạ kia liền cảm thấy mười phần khó hiểu.

- Khối quặng màu đỏ... Đúng! Nó chính là Hoả Phách Tinh Thạch! Ngươi chỉ cần giao ra đây, lời hứa khi này ta nhất định sẽ không quên!

Tên thủ lĩnh áo đen từ đầu tới giờ giọng nói đầy vẻ lạnh lùng, nhưng đến lúc này lại có chút vội vã.

Phổ Tu Tư ngập ngừng một hồi rồi mới đưa tay vào ngực lấy ra một khối quặng chỉ lớn bằng nửa nắm tay, đúng là Hoả Phách Tinh Thạch mà Dịch Vân đưa cho hắn.

Lúc trước Dịch Vân đưa cho Phổ Tu Tư là một khối quặng to chừng nắm tay, nhưng trong thời gian vừa qua, cha con Phổ Tu Tư liên tục dùng nó để luyện khí, sau khi thất bại hơn mười lần mới có thể luyện ra được một món ma binh tam phẩm sơ giai, nhưng khối Hoả Phách Tinh Thạch này cũng vì vậy mà tiêu hao hơn phân nửa.

- Cầm lấy!

Tên thủ lĩnh áo đen không đợi Phổ Tu Tư đưa cho hắn, chớp lên một cái đã đến sát Phổ Tu Tư, thuận tay chụp lấy Hoả Phách Tinh Thạch rồi trở về chỗ cũ, tốc độ cực nhanh khiến cho Phổ Tu Tư không kịp có phản ứng gì.

- Hắc hắc hắc, đúng là Hoả Phách Tinh Thạch! Cũng không uổng công ta gây chiến lần này!

Tên thủ lĩnh áo đen cầm chặt khối quặng, trong mắt bắn ra một tia cuồng nhiệt, cười to.

Phổ Tu Tư vẻ mặt tái xanh, buồn rầu nói:

- Vật này đã đưa cho ngươi, hãy buông tha cháu ta và những đứa trẻ khác đi thôi!

Đối phương không lên tiếng trả lời, một luồng đầu khí màu xanh da trời từ trên tay hắn toả ra, bàn tay hắn đưa về phía Phổ Tu Tư, động tác nhìn thấy thông thả nhưng thật ra nhanh như điện chớp. Phổ Tu Tư kinh hãi vừa muốn lui về phía sau, chân vừa giở lên thì bàn tay của đối phương cũng đã chụp vào vai hắn, bắt hắn đứng yên tại chỗ, rốt cục không thể động đậy.

Dịch Vân a lên một tiếng, thấy Phổ Tu Tư bị đối phương một tay bắt được nhưng lại không có chút cơ hội phản kích, lo lắng không thôi, lại nghe Môn La thở dài:

- Là lực tinh Võ Cuồng! Thực lực kém quá xa, ông ngoại ngươi hoàn toàn không có cơ hội!

Phổ Tu Tư lúc này tâm đã nguội lạnh như tro tàn! Đối phương tùy tiện cũng có thể chộp lấy vai hắn, hắn muốn động đậy một chút cũng không được, thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, hắn có muốn chống lại cũng vô ích.

- Ngươi muốn bội ước sao? Vậy lấy cái mạng già của ta đi thôi! Chỉ cần ngươi có thể tha cho cháu của ta...

- Yên tâm!

Tên thủ lãnh áo đen cắt đứt lời khẩn cầu của Phổ Tu Tư, cuồng nhiệt nói:

- Ta đã đáp ứng tự nhiên sẽ làm, bây giờ ngươi nói cho ta biết, khối Hoả Phách Tinh Thạch này từ đâu mà ngươi có được?

Phổ Tu Tư sửng sốt, đôi mắt đảo một cái, lập tức đáp:

- Là tìm được ở khe suối trong trấn!

- Ngươi cho rằng ta là người không hiểu biết hay sao? Hoả Phách Tinh Thạch sao lại ở khe suối?

Tên thủ lãnh áo đen trong mắt loé lên nét lạnh lùng, bàn tay tăng thêm lực đạo.

- Rắc!

Tiếng xương vỡ vang lên, Phổ Tu Tư thần sắc tái nhợt, mồ hôi trên trán chảy xuống ròng ròng, hắn cố nén đau nhức nói:

- Nếu ta muốn gạt ngươi thì sẽ tìm một cơ hợp lý nào khác, sẽ không nói lý do mà ngay chính mình cũng không thể tin được... Ta nói như vậy là vì quả thật là phát hiện ngoài khe suối!

- Sao?

Tên thủ lãnh áo đen vẫn không hoàn toàn tin tưởng, nhưng bàn tay đã thả lỏng một chút.

29. Chương 29 : Đổi Họ !(hạ)

- Sau khi nhặt được khối quặng đỏ như lửa này ngoài khe suối, ta thử dùng nó để luyện khí, không ngờ hiệu quả lại thần kỳ như vậy, cho nên ta mới luyện thành thứ thần khí này. Sau đó, mấy lần ta đã trở lại con suối kia tìm kiếm, thậm chí đã gọi những người dân trong trấn đi tìm giúp, nhưng rốt cục cũng không thể tìm thấy khối quặng nào giống như vậy nữa!

Những lời của Phổ Tu Tư đều là thật, sau khi phát hiện ra tác dụng diệu kỳ của Hoả Phách Tinh Thạch, hắn đã từng phái ra hơn trăm người dân trong trấn, ra ngoài con suối tìm kiếm theo lời của Dịch Vân, rầm rộ như vậy hơn mười ngày vẫn không thu hoạch được gì!

Điều duy nhất mà hắn chưa nói chính là người phát hiện là Dịch Vân chứ không phải hắn!

Lắc lắc đầu, tên thủ lãnh áo đen đương nhiên không tin lời nói lần này, đang muốn tra khảo Phổ Tu Tư, một tên đồng bọn áo đen bỗng nhiên đi đến bên người hắn, thấp giọng nói:

- Đại nhân, hắn nói đúng là lời thật! Lúc hắn đang nói, thuộc hạ đã dùng tinh thần lực tập trung tra xét hắn, không có sinh ra chấn động khác thường gì, cho nên độ tin cậy của những lời này rất cao!

Tên thủ lãnh áo đen hơi khựng lại, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Với tinh thần của lực tinh Pháp Cuồng ngươi tra xét, đương nhiên ta tin! Nhưng làm sao giải thích được nguồn gốc của Hoả Phách Tinh Thạch đây? Cho dù hắn nói là khai thác từ trong mỏ hay là mua được ta cũng sẽ không nghi ngờ gì, nhưng tuyệt đối không thể nào xuất hiện ngoài khe suối!

- Đại nhân, khối Hoả Phách Tinh Thạch này nói không chừng có vị cao nhân nào vô ý đánh rơi, hắc bất quá cũng chỉ là may mắn nhặt được ngoài suối mà thôi! Hàm lượng của Hoả Phách Tinh Thạch bên trong thứ thần khí kia cũng không nhiều, có thể biết hắc chỉ có mỗi một khối Hoả Phách Tinh Thạch này, nếu không đã dùng nhiều Hoả Phách Tinh Thạch hơn để chế tạo ra thần khí có phẩm chất tốt hơn!

Tên thủ lãnh áo đen vỗ trán cười to, nói:

- Người nói rất đúng! Xem ra, lão khốn này đã không còn giá trị lợi dụng ...

Dứt lời, tay hắc chụp vào ngực Phổ Tu Tư, đầu khí màu xanh da trời liền nhập vào trong cơ thể. Phổ Tu Tư cứ như vậy không kêu được một tiếng nào gục xuống tại chỗ mà tắt thở, hai mắt mở trừng trừng, rõ ràng là chết không nhắm mắt!

Nhìn thi thể Phổ Tu Tư dưới chân, tên thủ lãnh áo đen lớn tiếng cười hắc hắc:

- Lão khốn này, xem ngươi thành thật khai báo như vậy, ta cho ngươi chết nhẹ nhàng một chút! Lời nói của ta lúc này vẫn có hiệu lực, trẻ con dưới mười tuổi trong trấn ta sẽ không giết, chỉ mang chúng về giúp ngươi nuôi nấng chúng thành người mà thôi! Hắc hắc hắc!

Hãy tìm cho thật kỹ từ trong ra ngoài một lần nữa, chỉ cần không phải là người của mình thì tàn sát hết cho ta, việc hôm nay không thể tiết lộ ra ngoài! Về phần bọn trẻ con, tập trung bọn chúng lại một chỗ rồi mang đi, sau này huấn luyện bọn chúng, tất cả sẽ trở thành chó giữ nhà bán mạng cho chúng ta!!”

Tên thủ lãnh áo đen cẩn thận cất Hoả Phách Tinh Thạch vào trong một cái hộp sắt, ra lệnh cho đồng bọn.

- Dạ!

Bọn áo đen sau khi nhận lệnh lập tức tản ra bốn phía, ào ạt tiến vào các góc ngách trong Yêu Đạt trấn.

- Ông ngoại, cậu, mẹ....

Dịch Vân thấy Yêu Đạt trấn chìm trong biển lửa, cổ nén nước mắt đang trào ra như suối....

Khi Dịch Vân và Môn La ra khỏi mật thất nhà tổ, đã là hai ngày sau....

Nhìn thôn trấn đã trở thành một đồng trống hoang tàn ngổn ngang thi thể dân trong trấn, hắc vận hết toàn lực chạy về nhà mình.

Bọn áo đen kia không chỉ thủ đoạn tàn nhẫn, ngay cả tâm tư cũng thận trọng phi thường. Sau khi tàn sát Yêu Đạt trấn, chúng không rời đi ngay lập tức mà phân ra mai phục khắp nơi trong trấn cả một ngày, đề phòng còn có người lọt lưới, cho đến đêm hôm sau chúng mới an tâm mà rút đi.

Môn La tuy rằng đã cảm ứng được địch nhân rời đi, nhưng muốn cho cẩn thận hơn nên muốn Dịch Vân phải chờ thêm một ngày nữa mới đi ra. Dù sao, bọn họ cũng không còn gì để mất, ở trong tình huống sinh tử như vậy cũng không cần phải vội vã.

- Ông ngoại....

Dịch Vân ôm thân thể lạnh ngắt của Phổ Tu Tư, ngược lại không khóc chút nào chỉ yên lặng lấy tay chậm rãi vuốt đôi mắt trợn trừng đầy vẻ không cam lòng, lau sạch vết máu trên mũi miệng của hắc.

Biểu hiện trầm tĩnh của Dịch Vân làm cho Môn La đứng sau lưng hắc hoàn toàn bất ngờ!

Tất cả nước mắt của hắc trong hai ngày qua đã cạn, hắc sẽ không khóc nữa! Về không cam lòng động lại trong đôi mắt của Phổ Tu Tư cùng nỗi bi phẫn đã khắc sâu trong tâm khảm Dịch Vân. Nếu như hối hận và đau xót có thể trả được thù thì có thể giết được bọn áo đen hay sao? Hối tiếc tự trách là vô ích, tâm tư phải dùng vào chỗ nào có ích mới được!

Siết chặt thêm lần nữa, Dịch Vân nhẹ nhàng nói bên tai Phổ Tu Tư:

- Ông ngoại, người yên tâm! Chỉ cần Dịch Vân còn sống một ngày, chắc chắn sẽ báo mỗi huyết cừu hôm nay. Tất cả bọn áo đen hôm trước một người con cũng sẽ không tha, huyết mạch của gia tộc Tư Đạt Đặc vĩnh

biển sẽ không đoạn tuyệt, bọn chúng nhất định sẽ phải chết trong tay con cháu Tư Đạt Đặc, cho dù chúng có trốn ở chân trời góc biển cũng không thể thoát!

Tiếng Dịch Vân lạnh lùng nhưng rõ ràng, như tiếng chuông vang vọng trong trang viên yên tĩnh bốn bề, thanh âm tuy nhẹ nhàng nhưng trong đó tràn đầy sát khí, giống như hoa mai nổi bật trên núi tuyết trắng đầy vẻ lạnh lùng, tuy không nhìn thấy nhưng có thể cảm nhận được khí lạnh bức người, làm cho trong lòng Môn La thoáng chút run lên....

Không lâu sau, Dịch Vân tìm được xác của cậu mợ gần đó. Hắn đào một cái huyệt lớn rộng hai thước, sâu ba thước dưới tàng cây bạch dương ngay trong trang viên nhà mình, đem tất cả mọi người trong nhà chôn chung vào đó.

Nhìn lại ba người đang nằm dưới huyệt, những chuyện trải qua trong hơn hai năm dậy lên trong lòng hắn. Từ chuyện Phổ Tu Tư không quản ngàn dặm xa xôi mang hắn về tới nơi này, cậu hắn dụng tâm dạy dỗ nghề luyện khí, mợ thương hắn như con ruột...

- Nếu không có các người, cũng sẽ không có tiểu Dịch Vân ngày nay! Huyệt mạch của gia tộc tuyệt đối không thể tiêu tan như vậy được, ta nhất định sẽ tìm Hán Khắc trở về, một lần nữa làm sống lại vinh quang gia tộc Tư Đạt Đặc!

Dịch Vân trầm giọng thề, vừa dứt lời liền bắt đầu lấp đất.

- Dịch Vân, chỉ cần thu xếp một vài món hành lý gọn nhẹ mà thôi, chúng ta cần phải nhanh chóng rời khỏi nơi này!

Môn La thấy Dịch Vân đang cố nhét một đồng giấy tờ của mẫu thân để lại vào trong hành lý, nhin không được liền nói.

Môn La dù không biết chi tiết về bọn áo đen đã tàn sát nơi đây, thế nhưng chúng do hai tên cường giả lục tinh lãnh đạo, vả lại thủ hạ là một đoàn tam tinh Chiến Sĩ trở lên, nhất định là thuộc một thế lực rất lớn.

Nếu để bọn chúng biết được còn có Dịch Vân lọt lưới, vậy thì nhất mạch của gia tộc Tư Đạt Đặc chắc chắn sẽ biến mất trên Khung Võ đại lục không sai!

Dịch Vân chần chờ một hồi, lập tức sắp xếp hành lý một lần nữa, sau khi chỉ lấy vài thứ quần áo và một chút lương khô, mang bao lên lưng đi ra khỏi phòng mình.

Đi tới đại sảnh bình thường mọi ngày mọi người hay dùng cơm tán gẫu, đồ đạc trong đó hơn phân nửa đã bị huỷ hoại, trên vách tường xuất hiện mấy cái lỗ to tướng, nhìn qua dường như lung lay sắp sập.

Chỉ có cái bàn nhỏ trong góc là vẫn còn nguyên. Đem đó trước khi mình ra ngoài dạo chơi, Phổ Tu Tư chính là ngồi bên cạnh bàn này, vừa uống rượu vừa cười nói với mình....

Lúc này, Dịch Vân thấy trên bàn còn một cái chén nhỏ, chén màu xanh thẫm chính là của Phổ Tu Tư vẫn hay dùng uống rượu, hắn bước đến cầm lên, rượu bên trong chén vẫn còn lại tám phần .

Bất giác Dịch Vân nhìn chăm chú vào chén rượu, sau đó ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Tư vị trong miệng tràn đầy chua xót, lại có ngọt ngào, trong nháy mắt nhớ tới những người thân lại có hàng trăm loại tư vị khác kích thích trên đầu lưỡi, tất cả những tư vị ấy đều cuộn cuộn trong lòng.....

Dịch Vân chậm rãi buông chén rượu rồi xoay người đi thẳng ra ngoài không hề quay đầu lại.

Môn La ngạc nhiên nhìn Dịch Vân, lại nghe lời của hắn truyền đến:

- Lão Đại, ta nghĩ bây giờ ta đã biết, mùi vị chân chính của rượu là gì rồi...

Nước mắt vẫn cố nén lại tuôn trào trên đôi má Dịch Vân.

- Từ hôm nay trở đi, ta bỏ họ Lam Duy Nhĩ, đổi lại thành Tư Đạt Đặc, Dịch Vân Tư Đạt Đặc !

Giọng nói lạnh lùng ngập tràn vẻ một đi không trở lại nhẹ nhàng như mây như khói, bay qua khắp chỗ trong trang viên, bay qua chỗ chôn cất ba người rồi rốt cục tiêu tan vào không trung, chỉ còn lại bóng thiếu niên vẽ ra một vệt dài, biến mất ở bên kia sườn núi.

30. Chương 30 : Đúng Là Một Kẻ Vô Trách Nhiệm !

Ở một mảnh núi rừng hoang dã ngoài Yêu Đạt trấn hơn bảy mươi dặm, dưới một vách đá cực kỳ kín đáo, Dịch Vân đang ngồi xếp bằng trên một tảng nham thạch lớn, đối diện là một vực sâu vạn trượng đen ngòm, lúc này có mấy con chim đang lượn qua lượn lại.

Khuôn mặt bình tĩnh, Dịch Vân hít sâu một hơi, trong nháy mắt vận chuyển đầu khí tràn trề trong cơ thể, hào quang hồng nhạt hiện khắp toàn thân, thiên địa nguyên tố đang bình hoà đột nhiên nhộn nhạo, mạnh mẽ tụ tập về phía Dịch Vân.

Huyệt Khí Hải trong cơ thể thoáng chốc xao động, Dịch Vân vừa ngưng luyện thiên địa nguyên tố dung nhập vào cơ thể, vừa làm cho đầu khí vừa sinh ra theo đúng trình tự mạnh mẽ lưu chuyển vào trong kinh mạch toàn thân, không ngừng rót vào một trăm lẻ tám huyệt đạo trong cơ thể.

Khi trong mạch huyệt đã tích lũy ngập tràn đầu khí, đạt tới điểm cực hạn, toàn bộ đầu khí trong các huyệt nhất thời chuyển động, tốc độ trước chậm sau nhanh, cả một trăm lẻ tám huyệt đồng thời vận chuyển, trong cơ thể dường như sinh ra một trăm lẻ tám cơn lốc xoáy, bản thân Dịch Vân cũng có thể thấy được tốc độ của đầu khí đang xoáy chuyển ngừng tụ lại.

Ban đầu đầu khí lưu chuyển vào trong các mạch huyệt là màu hồng nhạt, lúc này chậm rãi biến thành màu tím nhạt. Dịch Vân lúc này đột nhiên cắn chặt hàm răng, mặt hiện lên vẻ thống khổ, đầu khí luyện hoá vẫn còn tiếp tục nhưng tốc độ vận chuyển của mạch huyệt đã lên đến cực hạn, dần dần vượt qua cường độ mà thân thể hắn có khả năng thừa nhận.

Dịch Vân cố gắng mạnh mẽ áp chế đầu khí trong cơ thể đang bắt đầu tán loạn, đang chuẩn bị làm cho tốc độ vận chuyển của mạch huyệt tăng lên thêm một bậc nữa, trong đầu bỗng vang lên tiếng của Môn La:

- Tiểu tử, nếu như ngươi muốn chết thì hãy tăng tốc độ ở một trăm lẻ tám huyệt đạo lên một bậc nữa đi, ta cam đoan sẽ cảm trước bia mộ của ngươi một bó cỏ đuôi chó (cẩu vĩ ba thảo), bởi vì ngươi còn ngu hơn một con chó nữa!

Dịch Vân trong lòng cả kinh, nhớ đến lời Môn La dặn dò khi trước, lập tức dừng lại việc hấp thu Hoả nguyên tố từ bên ngoài, dần dần giảm tốc độ lưu chuyển trong đại huyệt, chậm rãi khai thông mạch huyệt, bắt đầu ngưng luyện đầu khí màu tím nhạt, vận chuyển chạy theo kinh mạch toàn thân rồi tụ về Khí Hải.

Một cỗ thống khổ mãnh liệt truyền khắp toàn thân, Dịch Vân há miệng phun ra một ngụm máu đen to tướng. Vừa rồi vận chuyển trong một trăm lẻ tám huyệt đạo quá nhanh đã tạo thành thương tổn đối với thân thể, nếu không có Môn La kịp thời cảnh báo, hắn lại tiếp tục tăng tốc độ lên một bậc nữa thì.... Nghĩ đến hậu quả có thể xảy ra, Dịch Vân không khỏi toát mồ hôi lạnh toàn thân.

Dịch Vân hít sâu một hơi, lúc này đầu khí màu tím trong các mạch huyệt tất cả đã chảy về Khí Hải, bèn vận chuyển cho khí ngưng tụ lại, hắn tập trung đầu khí cho thật đầy bên trong Khí Hải rồi bắt đầu khởi lên, dùng hình xoắn ốc như cơn trốt mà mạnh mẽ đổ dồn về trung tâm Khí Hải.

Kinh mạch trong cơ thể sau khi trải qua ngưng luyện đầu khí màu tím giống như đã bị một trận cuồng phong mạnh mẽ thổi qua, nhanh chóng hướng về trung tâm Khí Hải mà tụ lại, sau một chút sức lực rồi phóng mạnh ra, giống như mở miệng một con dê, vốn là ban đầu tụ hợp lại tại một điểm, chỉ chớp mắt với một tư thái điên cuồng mạnh mẽ hướng về tất cả kinh mạch toàn thân mà công ngược trở lại.

Các kinh mạch vốn đang trống rỗng, nhất thời bị đầu khí sung mãn tràn vào mạnh mẽ, Dịch Vân dùng ý niệm khống chế những luồng đầu khí này theo đúng quy luật trình tự mà chảy đi rồi tụ lại, tất cả lại tập trung về giữa huyệt Khí Hải, xong lại chảy trở ra kinh mạch....

Lặp đi lặp lại như vậy hai mươi lần, lần cuối cùng Dịch Vân đem tất cả đầu khí màu tím thu lại trong Khí Hải, chậm rãi thở ra một hơi, đã kết thúc quá trình vận hành công pháp.

Toàn thân hắn không còn chút lực cứ như vậy mà ngã về phía sau, tứ chi không ngừng kịch liệt co rút lại, cùng với sự mỗi mét cực độ trong thân thể, độ cong của khoe miệng hắn lúc này cũng tăng theo không ngừng....

Cảm nhận được năng lượng đầu khí trong cơ thể so với lúc trước thật khác ra một trời một vực, trước ngực vết máu phun ra vẫn còn chưa kịp khô, thân thể vẫn còn run rẩy, thế nhưng tâm tình của hắn lúc này như đang ở trên chín tầng mây, vui vẻ bật cười ha hả.

Sau khi hắn khổ tu một năm rưỡi, rốt cục đã thăng cấp thành nhất tinh Chiến Sĩ.

Từ sau sự kiện Yêu Đạt trấn đến nay đã qua một năm rưỡi rồi.

Dịch Vân vẫn dốc lòng tiến hành tu luyện ở nơi đây, một mặt là trốn tránh sự điều tra của tổ chức bọn áo đen, mặt khác cũng tu luyện để tăng cường thực lực bản thân, dù sao, lúc trước bản thân Dịch Vân cũng không có đủ thực lực tự bảo vệ mình.

Theo như Môn La nói, tổ chức của bọn áo đen kia có thể từ một món ma pháp binh khí tam phẩm mà phán đoán ra sự tồn tại của Hoả Phách Tinh Thạch, hẳn là đến từ một thế lực rất lớn.

Bởi vì sự kiện gia tộc Tư Đạt Đặc bị họa diệt tộc sẽ chỉ là chuyện không ai thèm quan tâm tới, ai cũng không thể giúp được, vội vã không bằng tăng cường thực lực bản thân, ngày sau âm thầm dò xét, dựa vào chính năng lực của mình để báo thù, đây mới là phương pháp ổn thoả nhất.

Núi rừng hoang vắng không người lui tới, đây chính là hoàn cảnh tu luyện thích hợp nhất cho Dịch Vân lúc bấy giờ. Chỉ thoáng cái đã một năm rưỡi trôi qua, lúc này Dịch Vân đã mười một tuổi.

Cũng rốt cục đến hôm nay, Dịch Vân tiến nhập vào nhất tinh Chiến Sĩ, chính thức bước vào con đường tu luyện bao la.

- Hừ! Còn cười được nữa sao, vừa rồi thiếu chút đã thành phế nhân, ngươi có biết hay không? Ta đã từng dẫn dò ngươi, lúc này ngươi chỉ có thể vận chuyển đầu khí trong mạch huyết với tốc độ gấp ba lần bình thường, ngươi lại vận chuyển đến gấp bốn lần mà vẫn chưa chịu thôi, còn muốn thử vận chuyển gấp năm lần! Chỉ có một câu thôi, đó là muốn chết!

Môn La đứng bên cạnh Dịch Vân trầm giọng nói.

Dịch Vân đang cười thì khựng lại, tức thì chuyển thân cố gắng ngồi dậy.

Môn La không để ý tới phản ứng của Dịch Vân, tức thì thay đổi đề tài, tự cầu nhàu với chính mình:

- Lúc này ngươi có biết vì sao cho đến hôm nay ta mới cho ngươi thăng cấp nhất tinh Chiến Sĩ hay không? Người bình thường lúc vừa vào nhất tinh Chiến Sĩ nhiều nhất chỉ có thể vận chuyển đầu khí tại kinh mạch ngưng tụ về Khí Hải một hai lần, sẽ vì nguyên nhân kinh mạch trong cơ thể chịu đựng không nổi nên chỉ có thể như vậy mà chấm dứt vận hành công pháp, sẽ rất lãng phí cơ hội hiếm có này để ngưng luyện làm cho đầu khí mạnh mẽ lên.

Một lần vận chuyển đầu khí khắp toàn thân như vậy gọi là một vòng ngưng luyện. Về mặt lý thuyết, lúc thăng cấp số vòng ngưng luyện càng nhiều thì độ mạnh của đầu khí và của kinh mạch càng cao. Bởi vì lúc thăng cấp, trạng thái của cơ thể và tâm hồn đã tiếp cận đến trạng thái Thiên Tắc (Phép Trời). Ở tình trạng như vậy, chất lượng của việc tu luyện cao hơn bình thường cả chục lần, mà ngươi lại làm được hai mươi vòng ngưng luyện, so với người bình thường đã cao hơn gấp mười lần!

Dịch Vân sửng sốt một chút rồi lập tức gật gật đầu, chỗ ích lợi đạt được này trong quá trình thăng cấp hắn đã cảm nhận được rất rõ ràng!

Cảm giác ấy thật là thần diệu vô cùng, trong khoảnh khắc ấy, chính mình dường như trở thành vị chúa tể trong thiên địa. Ý niệm vừa động trong lòng liền có cảm giác bản thân mình không có gì là không làm được, mỗi một vòng ngưng luyện trong lúc ấy đều thu được thành quả gấp cả chục lần lúc tu luyện bình thường. Cho nên chính mình trong lúc ấy vì quá đắc ý mà quên đi, làm ra chuyện ngu xuẩn vượt quá khả năng mà thân thể mình có thể chịu đựng.

Nếu không có Môn La kịp thời nhắc nhở, hậu quả thật sự là không thể tưởng tượng....

Dịch Vân đang muốn mở lời cảm tạ Môn La, lại đột nhiên chú ý tới thân thể mình lúc này đang tỏa ra khí màu tím nhạt, lưu chuyển trên người giống như đom đóm, thoạt nhìn rất là chói mắt.

Dịch Vân nhìn khắp thân thể một lần rồi lại nhìn Môn La với vẻ khó hiểu.

Lắc lắc đầu, Môn La có chút buồn cười, nói:

- Đám mây tím lượn lơ chung quanh người người chính là dấu khí mà người chưa hoàn toàn hấp thu mà thôi. Công pháp tu luyện đặc biệt của gia tộc Tư Đạt Đặc chúng ta gọi là Phần Kiếp Tử Diễm, nghe tên cũng có thể biết được, vốn là hình thái của dấu khí tuyệt học này chính là dấu khí màu tím a! (Tử Diễm= ngọn lửa màu tím)

Lúc người tu luyện đến cảnh giới cao nhất, dấu khí của người sẽ là màu tím đậm, mà không như lúc này chỉ là tím nhạt. Tử sắc hoả diễm chính là ngọn lửa bá đạo nhất trong thiên hạ, trước mặt nó, bất cứ ngọn lửa nào cũng đều bị vô hiệu hoá. Nói cách khác, nếu người có thể luyện ra dấu khí màu tím đậm, tất cả công kích của ma pháp Hoả hệ sẽ không bao giờ có một chút ảnh hưởng gì đối với người nữa!

Dịch Vân nhìn Môn La không dám tin, khó trách hắn đã từng nói dấu khí Phần Kiếp Tử Diễm là dấu khí tuyệt học đệ nhất đẳng trên đại lục, vốn hắn còn nửa tin nửa ngờ, lúc này cũng không thể nào không tin nữa!

Giây phút vui sướng cũng không kéo dài lâu, vừa nhắc đến ma pháp, tâm tình của Dịch Vân nhất thời trĩu nặng, lại mở miệng hỏi:

- Lão Đại, ta lúc này đã là nhất tinh Chiến Sĩ, nhưng vì sao ma pháp của ta tu luyện lại không có chút tiến triển nào?

- Ách...!

Gương mặt mất tự nhiên co lại một chút, lúc Môn La nhìn thấy vẻ thay đổi của Dịch Vân đã đoán ra hắn sẽ hỏi đến vấn đề này, chần chờ một chút rồi xấu hổ cười nói:

- Chuyện này... Vấn đề này của người.... Ai! Lão Đại ra sẽ thành thật nói với người vậy, thật ra, ta không biết một chút ma pháp nào cả!

- Cái gì?

Dịch Vân nhảy dựng lên, cao ít nhất cũng khoảng chừng hai thước.

- Ủ!...Ai!

Gãi gãi đầu, Môn La cười cầu tài:

- Ta chỉ là võ giả Tinh Vực mà thôi! Không ai quy định rằng võ giả Tinh Vực nhất định phải hiểu biết về ma pháp cả! Nhưng pháp môn tu luyện ma pháp mà ta dạy cho người đều là hàng thật giá thật, đây là trước khi ta trở thành Khí Linh, trưởng bối gia tộc cứng rắn ép buộc ta, bởi vì con cháu có thể đánh thức ta chính là ma pháp sư mà thôi! Nhưng ta cũng chỉ là đem đầy đủ pháp môn tu luyện truyền lại cho người, vấn đề mà người mắc phải trong khi tu luyện, ta đã không hiểu được nên cũng không có cách nào giải thích cho người!

Nhìn Môn La lộ ra vẻ vô tội, Dịch Vân cả nửa ngày không thể nói nên lời...

- Nhưng không phải ngay cả Cẩm Huyết Huyết Kế bí pháp phức tạp đến như vậy người cũng có thể thi triển ra hay sao? Người cũng không phải đã từng nói qua, đó là ma pháp có cấp bậc cao hơn cả cấm chú hay sao? Chỉ có cường giả cấp Tinh Vực mới có thể thi triển được....

Đối với vấn đề của Dịch Vân, Môn La chỉ bĩu môi rồi thản nhiên nói:

- Ta chưa có nói sai a! Đó quả thật là bí pháp nghịch thiên trên cả cấm chú, chẳng qua lúc ấy, ta dùng dấu khí cùng với sự trợ giúp của tổ khí Hồng Liên mới có thể thi triển thuận lợi!

- Bởi vì ta không hiểu cấm chú cho nên mấy lão bất tử lúc trước mới vắt hết đầu óc, đem cấm chú nay đơn giản hoá tới mức dễ nhất, đem hết chín thành pháp chú niệm phong vào trong Hồng Liên, tất cả những gì ta phải làm chỉ là một thành còn lại, hơn nữa ta dùng dấu khí cấp Tinh Vực mạnh mẽ thi triển Ma Ấn Thủ Thế và Chú Ngữ Ngôn Linh, lúc này mới thuận lợi thi triển ra Cẩm Huyết Huyết Kế bí pháp, còn nguyên lý ảo diệu bên trong thì một chút ta cũng không biết!

Vốn là có chuyện như vậy!

Khó trách mỗi khi mình hỏi về vấn đề ma pháp, Môn La đều chỉ nói không quá hai câu rồi vội vã chuyển qua đề tài khác, chỉ vì hấn căn bản không thể giải đáp được vấn đề của mình nhưng lại không muốn mất mặt cho nên không dám nói thẳng ra, đến hôm nay không còn cách nào khác, lúc này mới sổ toẹt hết ra một cách vô trách nhiệm!

Dịch Vân thầm mắng chính mình hồ đồ, đứng ra nên sớm phát giác.... Chỉ vì lúc trước chính mình nhận định Môn La ngay cả bí pháp cao hơn cấm chú cũng có thể thi triển ra được, bởi vì đã có định kiến ngay từ đầu như vậy, lúc này từ một nơi sâu thẳm thật là muốn.....

Dùng tay xoa xoa huyệt Thái Dương, Dịch Vân bắt đầu cảm thấy nhức đầu:

- Rốt cục đã hiểu được nguyên nhân vì sao học ma pháp trong bốn năm trời, mà ngay cả một cái Hoả Diễm thuật đơn giản nhất cũng không thể nào thi triển được, thời gian bốn năm ấy không phải là đã uống công vô ích hay sao? Còn nữa, sau này tiếp tục tu luyện ma pháp bằng cách nào đây?

Dịch Vân lúc này đang trầm tư như vậy, nhưng bóng ma áo đen bên cạnh một chút cũng không có nhận lầm con cháu (tức là chỉ có con cháu làm hấn mà thôi!), ngáp một cái, vẫn thản nhiên như không có chuyện gì, nói tiếp:

- Thật ra cũng không đến nỗi nghiêm trọng như vậy đâu! Pháp môn tu luyện ma pháp mà ta đưa cho người khẳng định là không có vấn đề, tinh thần lực của người không phải đã tiến triển một bước dài hay sao? Chẳng qua là không xuất ra ma pháp được mà thôi, chuyện này cũng không có gì đáng kể!

Dịch Vân trong lòng cười khổ:

- Học ma pháp lại không xuất ra ma pháp được, vậy mà không nghiêm trọng sao... Ta biết học ở đâu bây giờ?

Hấn đi xuống khỏi tảng nham thạch, thuận tay bỏ đi tấm vải bố ướt đầm mồ hôi, lộ ra cơ thể cường tráng có chút bất đắc dĩ nói:

- Lão Đại, ta đang suy nghĩ sau này phải tu luyện ma pháp như thế nào đây, nếu không mười năm sau có lẽ trình độ ma pháp của ta cũng ngang với bây giờ!

Khoát tay áo, Môn La cười khê, lộ một nụ cười tự tin như thể đã sớm có sự tính toán, nói với vẻ thần bí:

- Yên tâm đi, lão Đại ta sớm đã có kế hoạch chu đáo, lần này có thể làm cho người có thể học được ma pháp!

- Ách..... Thật vậy sao?

Khuôn mặt tươi cười vẫn y như cũ mang vẻ có thể chuyển nguy thành an, nhưng trong lòng Dịch Vân không khỏi nổi lên một cảm giác không lành....

31. Chương 31: Mượn Tiền

Ánh trăng vàng vạc chiếu sáng, lúc này bầu trời đầy sao, khắp Đa Ni Tật thành không ngừng truyền ra tiếng cười khoái trá của những kẻ ăn chơi, cuộc vui ban đêm vừa mới bắt đầu.

Ngược lại với khung cảnh đó, tại một hẻm nhỏ tối tăm trong Đa Ni Tật thành, lúc này có một thiếu niên cô độc đang ngồi trên mặt đất hết sức dơ bẩn lưng dựa vào tường, ngơ ngác nhìn về phía đường phố phồn hoa náo nhiệt cách đó không xa.

- Lão Đại, đây là kế hoạch của người sao?

Thiếu niên bất đắc dĩ thì thào lẩm bẩm.

Vốn kế hoạch hôm đó của Môn La chính là muốn Dịch Vân đi trắc thí (kiểm tra thí nghiệm) ở sơ cấp ma võ học viện, sau đó tiến vào học viện để học tập kiến thức cơ bản của ma pháp, tìm hiểu nguyên nhân vì sao hấn tu luyện ma pháp tri trệ không có tiến bộ.

Lúc đó Môn La nói như vậy:

- Ông ngoại người Phổ Tu Tư đã từng nói, hàng năm trên đại lục đều có sơ cấp ma võ học viện tuyển trẻ con mười tuổi trở lên tiến vào học viện học tập, chỉ cần thông qua trắc thí về thiên phú trước khi nhập học là được. Pháp môn tu luyện ma pháp mà ta đã dạy người tuyệt đối không có vấn đề, cũng công pháp ấy đã từng huấn luyện ra mấy vị cửu tinh Pháp Tôn của gia tộc. Nhưng không nghĩ ra vì sao người ngay cả một cái ma pháp đơn giản cũng không thể xuất ra hoàn chỉnh được, cho nên người vào ma pháp học viện tìm đáp án đi thôi!

Chỗ rừng núi mà bọn họ sống thật ra rất gần Đa Ni Tập thành, cho nên hai người lập tức lên đường ngay hôm đó, chỉ mất ba ngày đã tới thành thị lớn nhất trong chu vi mấy trăm dặm này- Đa Ni Tập thành.

Kế hoạch của Môn La có lẽ thật sự có thể thành, chẳng qua hần quên mất một điểm nho nhỏ: trên người Dịch Vân không có tiền, ngay cả một đồng tệ cũng không....

Lúc Dịch Vân rời khỏi Yêu Đạt trấn, trong nhà đã bị bọn áo đen lục soát một phen, tuy rằng mục đích của bọn chúng là tìm Hoả Phách Tinh Thạch, nhưng đương nhiên cũng không thể thấy các vật phẩm đáng giá mà không thuận tay lấy đi. Cho nên hiện tại trên người hần không có gì đáng giá có thể bán được cả.

Nếu như hần muốn bán chính bản thân mình để lấy tiền, cho là đáng giá một đồng tệ, như vậy lúc này toàn thân hần từ trên xuống dưới cũng chỉ trị giá đúng một đồng tệ mà thôi, đương nhiên, Môn La có thể coi là quà khuyến mãi tặng kèm!

Mỗi một người khi muốn đi qua cửa Đa Ni Tập thành để vào trong, ít nhất phải nộp một ngân tệ phí vào cửa, vì thế suýt chút nữa hần đã không được vào thành. Nếu không phải thủ vệ cửa thành thấy hần còn là một đứa con nít, mắt nhắm mắt mở cho hần qua miễn phí, thì lúc này hần chỉ có thể tiếp tục lang thang ngoài cửa thành mà thôi!

Thật vất vả đi vào bên trong thành hỏi thăm một lúc, mới phát hiện vận khí của mình cũng không đến nỗi tồi. Chỉ còn không đầy một tháng nữa sơ cấp ma võ học viện sẽ tiến hành trắc thí tư cách nhập học, nếu như bỏ lỡ thì đành phải chờ sang năm sau, có thể nói mình tới cũng vừa đúng lúc.

Chẳng qua niềm vui ấy cũng không kéo dài được bao lâu!

Kể đó Dịch Vân nghe được, nếu muốn tham gia cuộc trắc thí của học viện phải nộp trước hai mươi kim tệ làm lệ phí....

Trên Khung Võ đại lục, một kim tệ có thể đủ cho một gia đình bình thường tiêu xài thoải mái trong một tháng, với tiêu chuẩn như vậy, học viện thu phí trắc thí cũng không phải là quá đắt, tối thiểu gia đình bình thường chỉ cần dành dụm hai năm là có thể trả hết được rồi.

Nhưng hiện tại chuyện này đối với Dịch Vân đúng là một bài toán khó! Lúc này cho dù là một cái bánh mì đen hần cũng không thể mua nổi, làm sao có thể kiếm ra hai mươi kim tệ để nộp phí báo danh đây?

Môn La cũng có chút bất đắc dĩ:

- Ai! Đây thật là do ta tính sai, ta căn bản không nghĩ tới cái gọi là ‘tiền’! Trước kia ta chỉ cần ngoắc tay một cái, lập tức sẽ có một phú hộ tự động mang tới một đồng kim tệ tới nhét vào người ta, nếu như ta từ chối là ta có lỗi, vì vậy nên ta chưa bao giờ thiếu thốn tiền bạc! Không ngờ lúc này chúng ta lại vì vài chục kim tệ mà đau đầu, đây không lẽ là báo ứng hay sao? Ai.....!

Dịch Vân lại tiếp tục đau đầu, kế hoạch của lão Đại này luôn luôn có đầu không đuôi, làm cho bọn hần phải lâm vào cục diện xấu hổ như vậy, hần bèn nói:

- Hay là ta đi tìm lò rèn chế luyện ra vài món binh khí bán đi lấy tiền, còn nếu tiếp tục như vậy, không cần tới một tháng ta đã chết đói mất rồi...

Mới nói tới đây bụng hần đã sôi lên ùng ục, cả ngày nay hần chưa được ăn cơm.

- Với trình độ luyện khí bây giờ của người, có năng lực luyện chế ra binh khí thật tốt hay sao?

Hừ một tiếng, Môn La cười nhạo nói:

- Từ đây đến lúc đó còn không đầy một tháng, tôi đa người chỉ có thể luyện ra mười món binh khí có phẩm chất bình thường, tuyệt đối không thể nào kiếm được hai mươi kim tệ.... Trừ phi người dùng Hoả Phách Tinh Thạch để chế luyện binh khí, lúc đó chỉ cần bán một món là đủ dùng rồi!

- Hoả Phách Tinh Thạch... Tuyệt đối không được!

Dịch Vân nghe vậy lập tức đứng dậy, không chút nghĩ ngợi đáp ngay.

Mặc dù đã qua một năm rưỡi, nhưng Dịch Vân vẫn còn nhớ rất rõ ràng, lúc trước gia tộc chính là vì Hoả Phách Tinh Thạch này mới bị hoạ diệt môn, hẳn vì thế mà mang tội nặng, lúc này sao dám lấy Hoả Phách Tinh Thạch ra nữa!

- Nếu vậy chờ người tìm đủ tiền nộp trắc thí và tiền học phí, sang năm chúng ta sẽ đến !

Dịch Vân lại lắc đầu nói:

- Ta không thể lãng phí thời gian một năm! Huyết cừu của gia tộc, Hán Khắc giờ đang ở nơi đâu, ta phải nhanh chóng tăng cường thực lực mới có thể làm được những chuyện này... Không cần biết như thế nào, năm nay ta nhất định phải tiến vào học viện mới được!

- Hắc hắc hắc!

Phản ứng của Dịch Vân đã sớm nằm trong dự liệu của hắn, Môn La tà tà cười nói:

- Không ngờ tâm ý của người lại kiên quyết như thế, lão Đại ta bị người làm cho cảm động, vì thế ta lại nghĩ ra cho người một kế hoạch hoàn toàn mới!

- Là gì vậy?

Thấy Môn La nghĩ ra biện pháp nhanh như vậy, Dịch Vân trong lòng giật mình, lão Đại này tuy rằng bình thường không làm được gì nhiều, nhưng đến những lúc nguy cấp cũng có chút khả năng!

Môn La cười hắc hắc nói:

- Chính là đi mượn tiền!

Trên bầu trời đêm, vầng trăng đã treo cao, lúc này nhà nhà đều đã tắt đèn đi ngủ, trong Đa Ni Tập thành là một mảng tối đen và tĩnh lặng.

Ở một trang viên của một gia đình giàu có ở phía Đông thành, có ba bốn tốp lính thủ thành gác đêm đang đi đi lại lại, một bóng đen với tốc độ cực nhanh tiến về phía góc chết của bọn thủ vệ, nhanh chóng từ ngoài nhảy vào bên trong tường, nhưng lại không có tên thủ vệ nào có thể phát hiện được.

Bóng đen vừa rơi xuống đất lập tức nhảy vào trong trang viên tìm nơi kín đáo ẩn nấp, tất cả động tác như nước chảy mây trôi, trong đêm vẽ ra một đường cong thật là hoàn mỹ.

Dịch Vân vừa thoáng nghe tiếng gió, lập tức tránh khỏi ánh mắt tra xét của một tên thủ vệ gần đó, trốn vào dưới một mái hiên của một dãy nhà trong trang viên. Sau khi cẩn thận đánh giá hoàn cảnh chung quanh, xác định thật an toàn mới thở phào một hơi.

- Ha ha ha, tiểu tử này học vài năm công phu quả nhiên không phải là vô ích, nhìn thân thủ này giờ của người, rất có thiên phú đi ăn trộm a!

Tiếng cười trên ghẹo của Môn La vang lên trong đầu.

- Lão Đại, đây là phương pháp của người sao? Người luôn miệng nói là ‘tìm người mượn tiền’ , nhưng tại sao ta ngày càng cảm thấy không đúng một chút nào a....

Dịch Vân bị Môn La dùng lời nói gạt đến mức này rồi, cho dù hắn ngu đến cỡ nào cũng hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

- Dương nhiên chỉ đơn giản là đi mượn tiền!

Môn La nhấn mạnh hai chữ ‘ mượn tiền’:

- Người nghĩ xem, nếu người không dùng phương pháp này để kiếm tiền, người còn có khả năng khác có thể kiếm đủ kim tệ hay sao? Ngày sau đến lúc người bước vào hàng ngũ cường giả, muốn không để cho số kim tệ này làm cho phiền não, sẽ đem trả lại cho chủ cũ không phải là ổn thoả hay sao? Đó gọi là có mượn có trả, cho nên mới nói là ‘mượn tiền’ a!

Dịch Vân bắt đầu dĩ lắc lắc đầu. Có thể nguy hiểm hợp tình hợp lý được như vậy, loại công phu mặt dày này hẳn thật sự là phóng ngựa cũng không đuổi kịp. Tuy rằng trong lòng hắn không đồng ý như vậy, nhưng nếu như đã đến nơi này, đương nhiên cũng không thể tay không mà về như vậy được....

Dịch Vân trầm nghĩ trong lòng:

- Thôi được! lão Đại nói cũng không sai, bây giờ cũng chỉ có phương pháp này, nếu muốn làm đại sự thì ta không thể câu nệ tiểu tiết!

32. Chương 32: Cực Phẩm Dâm Tặc

Trang viên này là Môn La đã chọn lựa kỹ càng, chính là cửa thành chủ Đa Ni Tập thành. Không làm thì thôi, làm thì phải làm cho thật lớn, đây là nguyên tắc từ trước tới giờ của Môn La, cho nên lúc này hắn mới tìm đến trang viên của thành chủ là nhà giàu nhất trong thành.

Dịch Vân nghĩ rằng chỉ cần lấy đủ tiền học phí báo danh rồi đi, nhưng Môn La dĩ nhiên không lương thiện như vậy! Mục tiêu của hắn là muốn giải quyết luôn cuộc sống ăn học của Dịch Vân mấy năm sau luôn mới chịu!

Theo quan niệm của Môn La, thời gian của Dịch Vân là dùng để tu luyện và tăng cường thực lực, làm sao có thể để cho hắn vì cơm áo gạo tiền mà phải bận bịu?

- Hừm! Vì Dịch Vân đành phải làm phiền gã thành chủ này một chút rồi! Đại nhân ta chỉ lấy đi của người chín phần của cải cũng tạm đủ rồi, còn lại một phần coi như là đại nhân ta phát thiện tâm, để lại cho người mua quan tài nha!

Môn La trầm quyết định trong lòng.

Trang viên yên tĩnh, ánh trăng bàng bạc chiếu lên người Dịch Vân làm ra một cái bóng thật dài, hắn đang lén lút đi lục lọi từng căn phòng một...

Sự tình dễ dàng quá mức tưởng tượng của Dịch Vân, có lẽ người nhà của thành chủ này đối với thủ vệ bên ngoài của mình quá mức tin tưởng, phòng ốc trong trang viên không có cái nào khoá lại, khiến cho Dịch Vân có thể dễ dàng vớ vét rất nhiều vật đáng giá.

Nửa canh giờ sau....

- Lão Đại, bao nhiêu đó đã đủ phí trắc thí của ta, chúng ta nên đi thôi!

Dịch Vân trong lòng đã cảm thấy thoả mãn, hơn trăm kim tệ đã hoàn toàn có thể giải quyết khó khăn trước mắt của hắn. Tuy rằng hắn đã thoả mãn, nhưng những kẻ vô lương tâm thì không nghĩ như vậy!

- Đây đúng là nhà giàu nhất trong Đa Ni Tập thành sao, sao chỉ có một chút tiền như vậy?

Môn La lại kêu lên trong đầu hắn:

- Mới hơn trăm kim tệ, sao đủ tiền trả học phí vài năm sau của ngươi? Không được, tiếp tục tìm nữa!

Môn La đang lăm bằm thì Dịch Vân tới một chỗ rẽ, đột nhiên thấy căn phòng trước mặt cửa sổ mở toang lại có ánh sáng mờ nhạt chiếu ra.

Vì sao đã trễ như thế này mà có người vẫn còn chưa ngủ? Dịch Vân tò mò dán sát người vào tường, rón rén nhích từ từ lại gần, vừa lộ đầu nhìn thử thì thấy...

Dưới ánh đèn dầu hơi nước bốc lên mờ mờ, trong làn hơi mờ mờ ấy, Dịch Vân kinh ngạc thấy một thiếu nữ đang ngồi trong bồn tắm, dùng nước ấm trong bồn mà kỳ cọ thân thể.

Mái tóc ướt đầm màu vàng chói dấp vào cái cổ thon cao trắng như ngọc, đôi môi đỏ mọng không tô son mà vẫn tươi, ngọt ngào như nước táo. Da thịt sáng bóng như gốm sứ, lúc này bị nước nóng làm cho hồng lên như đánh phấn, trông rất mịn màng. Dịch Vân từ nhỏ tới lớn chưa từng gặp qua cảnh sắc đẹp dễ như vậy, chỉ nhìn một cái rồi cũng nghĩ người tại chỗ.

- Chật chịt chịt, thật là một thiếu nữ diễm lệ trời sinh a! Tuy rằng nàng mới vừa vị thành niên, nhưng tương lai thế nào cũng gây nên sóng gió!

Môn La trong đầu không quên bình luận một phen rất là tinh tế:

- Thế nhưng lúc này nhìn không được, tuy rằng nhìn ngắm thiếu nữ đang tắm chính là một trong những chuyện phong nhã của nam nhân, là một sự kiện bắt buộc phải làm đối với mỗi nam nhân trong cuộc đời mình, nhưng nếu nhìn một thiếu nữ chỉ mới vị thành niên, không chỉ là không được thích thú gì cho lắm, mà lại còn phạm vào trọng tội a!

Tiểu tử, đi thôi! Đại kế vợ vết của cải của chúng ta vẫn chưa hoàn thành a!

Lấy làm kỳ vì Dịch Vân không có phản ứng gì cả, nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy lúc này mặt hấn đỏ bừng, ngay cả hai lỗ tai cũng đã đỏ bừng lên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào hai trái đào tiên nho nhỏ trên ngực thiếu nữ không rời.

- Có gì đáng thưởng thức chứ, thật là làm mất mặt lão Đại ta, phát dục chưa đầy đủ chỉ như quả táo mà đẹp nổi gì... Ai, thiếu chút nữa đã quên người vẫn còn là một đứa con nít, so với thiếu nữ kia còn nhỏ hơn nhiều!

Môn La nở nụ cười:

- Tiểu tử, người miệng còn hôi sữa, lại còn nhìn xem gì chứ, còn nhìn nữa thì chúng ta không đi được đâu...

Môn La vừa dứt lời, thiếu nữ trong phòng tắm dường như phát hiện được gì đó, đột nhiên quay đầu nhìn ra cửa sổ, lập tức chạm phải ánh mắt ngáy ngốc của Dịch Vân.

Cách nhau một vầng hơi nước mờ mờ, hai người là ta nhìn người, người nhìn ta, trong thời gian ngắn không ai có phản ứng gì cả....

Thiếu nữ trong nháy mắt như chết cứng toàn thân, còn Dịch Vân y như con ếch bị rắn nhìn, một chút cũng không thể động đậy, hai người vẫn lẳng lẳng nhìn nhau, thời gian thì lẳng lẽ trôi qua...

- A...! Dâm tặc...! Người đâu mau tới a!

Sau khoảng mười lần hít thở, một tiếng hét rõ to của thiếu nữ vang lên, vọng khắp trang viên thành chủ.

- Chết tiệt! Tiểu tử người còn không mau trốn!

Môn La gào hét.

Dịch Vân tuy kinh hãi nhưng hai chân cũng vận kinh đạp một cái, thân hình bắn ngược về sau, nhanh chóng hướng tới tường của trang viên mà chạy như điên cuồng.

- Nhanh! Nhanh! Nhanh! Đã bảo người đừng nhìn nữa rồi, lúc này không phải là báo ứng tới rồi sao! Nếu người chỉ đơn thuần đến ‘mượn tiền’ mà bị bắt, tối đa cũng chỉ là một tên trộm nhỏ mà thôi! Thế nhưng người lúc này, ma pháp của người tu luyện bốn năm trời cũng không thăng nổi lên nhất tinh, vậy mà chỉ trong một đêm, người từ một tên trộm nhỏ thăng cấp thành dâm tặc, người có thiên phú cực phẩm như vậy sao không dùng nó để đề thăng đấu khí hoặc ma pháp giùm ta?

Môn La trong lòng thật sự rất là tức giận, lúc này không chỉ số lượng tiền đi ‘mượn’ kém xa dự tính, lại còn bị người ta truy sát, ngay cả chạy thoát hay không cũng còn chưa biết, cho nên trên đường chạy trốn cũng không quên lải nhải với Dịch Vân.

Dịch Vân trong lòng cũng cảm thấy không ngừng kêu oan uổng, một cô bé trần truồng như thế đột nhiên ‘dâng hiến’ tới trước mắt mình, chính mình cũng chỉ bất quá là rửa mắt ngứa ngáy chút thôi, lại bỗng nhiên bị người gọi là dâm tặc, lại còn phải chạy bán sống bán chết, rốt cục thật là ai làm nên tội đây?

Dịch Vân trong lòng hô trời gọi đất kêu oan, lại không biết có ai tin tưởng những lời hấn nói đây?

- Còn muốn chạy?

Một tiếng thét của nữ nhân đột nhiên ở phía sau lưng mười thước vang lên, tiếng thét vừa dứt, bóng người đã tới chỉ cách Dịch Vân chừng ba thước, một luồng đầu khí lạnh lẽo âm u sắc bén nháy mắt ập tới lưng hắn.

- Nhanh quá!

Dịch Vân thầm kinh hãi trong lòng, không kịp suy nghĩ thân mình lao nhanh về phía trước, ở giữa không trung xoay lại nửa vòng, nhanh như chớp vận khởi đầu khí, đánh ngược lại một quyền về phía luồng đầu khí lạnh lẽo kia.

Ầm! Hai cổ đầu khí hoàn toàn bất đồng va chạm với nhau phát ra một tiếng nổ ầm vang như tiếng tiếng trống, khí xoáy từ điểm va chạm toả ra bốn phía.

Nữ nhân đang đuổi theo phía sau thân thể khẽ run lên, dường như không thể tưởng tượng được đối phương có thể chống cự được một kích toàn lực của nàng. Dịch Vân sau tiếng nổ kia đã bị đánh bay ra, toàn thân có cảm giác ê ẩm, hiển nhiên thực lực của nữ nhân này cao hơn hắn không chỉ một bậc.

Dịch Vân cố nén cảm giác khó chịu, phun ra một cổ trọc khí trong lồng ngực, lúc vừa bay ngược cũng liếc nhìn người kia một cái, đúng là thiếu nữ mà hắn đã thấy trong nhà tắm.

Chỉ thấy toàn thân nàng khoác một bộ đồ tắm màu trắng, đi chân không, mái tóc vàng óng ánh ướt sũng vắt trên vai, trên gương mặt vẫn còn nước lấm lấm, nhưng lại có một vẻ giận dữ không kiềm chế được, lại đuổi về phía hắn.

Dịch Vân kinh hãi, giờ phút này người mà hắn không muốn gặp nhất chính là thiếu nữ đã bị hắn nhìn hết những chỗ kín đáo toàn thân này. Nghĩ đến cảnh tượng diêm lệ vừa rồi, da mặt hắn không khỏi đỏ bừng lên, thiếu nữ kia thấy vậy càng thêm tức giận, lại càng tăng tốc đuổi tới.

Dịch Vân vừa rơi xuống đất đang định vận khởi đầu khí chạy trốn, trong đầu đã vang lên tiếng than nhẹ của Môn La:

- Không kịp nữa rồi! Tất cả đường thoát bốn phía đều đã bị vây chặt, người thấp nhất cũng là nhị tinh Chiến Sĩ, mà thiếu nữ kia lại là tam tinh Chiến Sĩ, so với ngươi cao hơn hai cấp, hay là ngươi nhanh chóng đầu hàng đi, đỡ phải chịu nỗi đau xác thịt!

Dịch Vân nghe vậy hơi khựng lại, lập tức nghe từ bốn phương tám hướng tiếng xé gió không ngừng, lại có hơn mười người cùng đuổi đến nơi này, đúng như lời Môn La nói, tất cả đường thoát đều bị phong toả.

Việc đã đến nước này, hắn chỉ có thể ngơ ngác đứng tại chỗ, nhìn thiếu nữ kia chậm rãi tiến gần hắn với vẻ giận dữ...

- Tốt lắm, tiểu tử ngươi lúc này có thể xem như đã làm rạng rỡ tổ tông rồi! Ngươi không chỉ là người đầu tiên trong lịch sử vận năm của gia tộc Tư Đạt Đạt đạt được danh hiệu là dân tộc, lại còn bị chính đối tượng mà mình rình coi tự tay bắt lấy, chính là cực phẩm dân tộc... Thành tựu của ngươi làm cho lão Đại ta đây cảm thấy rất là vô dụng a!

Môn La lắc đầu cảm thán.

33. Chương 33: Thành Chủ Ni Tư

Đêm đã rất khuya, bầu trời đầy những vì sao như những điểm sáng thật là rực rỡ, chỉ là tối nay Đa Ni Tập thành có hơi nhốn nháo.

Thành chủ của Đa Ni Tập thành tên là Ni Tư- Tác Đa Sâm, hắn vốn xuất thân từ giới bình dân, chỉ trong bốn mươi năm ngắn ngủi bằng vào sức của chính mình đạt được danh hiệu cường giả lực tinh Võ Cường, vài năm trước thụ phong quý tộc của Kỳ Võ đế quốc, cũng nhờ vậy mà trở thành thành chủ.

Hắn xuất thân từ giới bình dân, quá trình tay không quật khởi trở thành tầng lớp quý tộc vẫn được dân chúng trong Đa Ni Tập thành trong lúc nói chuyện với nhau coi là thần tượng của dân chúng bình thường, lại là mục tiêu để những người trẻ tuổi cố gắng vượt qua.

Trước mặt vinh quang càng cao, sau lưng càng phải cố gắng thật nhiều, con đường Ni Tư đi cho tới bây giờ cũng không phải là thoải mái. Bởi vậy hắn cũng không lợi dụng quyền thế địa vị mà hắn đạt được, chỉ lấy cá tính chính trực cứng rắn mà làm, từ khi có hắn quản lý, Đa Ni Tập thành đâu vào đấy, từ từ phồn vinh hẳn lên.

Hắn được xem là một thành chủ cai trị rất anh minh.

Thế nhưng lúc này Ni Tư vẻ mặt xanh mét đang nhìn một thiếu niên đang bị bọn thành vệ áp giải tới.

Lúc ấy đã muộn, hắn đang chìm trong mộng đẹp thì bị một tiếng thét chói tai của nữ nhân làm cho tỉnh giấc, nghe ra được thanh âm đó đúng là do con gái mình phát ra, vì quá kinh hãi cũng không kịp thay quần áo, nửa người trên trần trụi chạy về phía phòng con gái, đã thấy con gái tức giận bắt một thiếu niên dẫn tới đây.

Ni Tư nhìn chằm chằm thiếu niên trước mắt, chỉ thấy hắn một thân vải bố cũ nát, trên mặt tính trẻ con còn chưa hết, rõ ràng là một đứa con nít mười một mười hai tuổi. Mà dưới chân hắn đang bày la liệt những đồ vật lục soát từ trong người hắn, chính là những tài vật trong phủ của mình, thì ra là một tên trộm nhỏ, chỉ không biết hắn làm thế nào tránh được những thủ vệ dày đặc cả trong lẫn ngoài?

Nghe con gái khóc lóc kể lể dậm mắt thêm muối xong, Ni Tư lúc này mới hiểu được từ đầu đến cuối.

Vốn là tiểu tử này không chỉ đến đây lấy trộm tài vật, mà ngay cả thân thể của đứa con gái yêu quý nhất của mình cũng đã bị hắn nhìn không sót chỗ nào?

Không để ý tới sự uất ức của con gái, Ni Tư chỉ cảm thấy buồn cười, con gái La Lôi của mình nay đã mười lăm tuổi, mà tên tiểu quỷ trước mắt này giới lăm cũng chỉ mười một, mười hai tuổi mà thôi, rõ ràng so với La Lôi nhỏ hơn nhiều, cho dù bị hắn thấy hết thân thể thì đã sao?

Chính là hắn xuất thân bình dân, cũng không phải kiêu ngạo tự mãn như những loại quý tộc thế gia lấy mắt chó nhìn người, chuyện ngấm mỷ nữ tử tắm chính là một chuyện phong nhã, lúc hắn còn trẻ cũng đã trải qua không ít. Hắn trầm ngâm một chút rồi trầm giọng hỏi Dịch Vân:

- Tên trẻ ranh ăn trộm kia, không ngờ lại to gan lớn mật đến tận đây, ăn trộm mà lại ăn trộm ngay nhà thành chủ, ta cũng không làm khó dễ người, sáng mai sẽ đem người đến quân ti (như nha môn) xử tội người là được!

Ni Tư xem ra Dịch Vân còn nhỏ nên không muốn làm khó, cho nên vô tư xử lý theo lẽ công bằng, thế nhưng con gái La Lôi lại không bằng lòng:

- Phụ thân, cha sao lại xử trí tên dâm tặc này nhẹ như vậy, sự thanh bạch của con đã bị hắn nhìn thấy hết, nhất định là phải xử hắn thật nặng mới được!

Ni Tư không thể bỏ qua bên cười nói:

- La Lôi, con nhìn xem tiểu tặc này rõ ràng nhỏ hơn con rất nhiều, hắn không thể nào có ý xấu hay bất lương đối với con được, chỉ là hiểu lầm mà thôi, hắn là lúc hắn trộm đi tài vật, không cẩn thận tình cờ đi ngang gặp con mà thôi!

La Lôi liếc nhìn Dịch Vân một cái, trên khuôn mặt dơ bẩn nhỏ nhắn rõ ràng chưa hết vẻ con nít, trong lòng hiển nhiên đã đồng ý với lời nói của phụ thân, thế nhưng nổi tức giận trong lòng không cách nào tiêu tan như vậy được, vừa muốn mở miệng nói chuyện thì thanh âm của Dịch Vân đã vang lên trước:

- Chuyện đó... À, thành chủ đại nhân, ta cũng không phải là tiểu tặc gì cả, cũng không phải như người nói là trộm đâu!

Ni Tư lần đầu tiên nghe Dịch Vân mở miệng, không khỏi khựng lại một chút, chợt nghe La Lôi bên cạnh cả giận nói:

- Nếu không phải đến trộm, thì là cố ý đến rình coi tiểu thư ta! Nhìn người tuổi còn nhỏ, không ngờ lại xấu xa như vậy, không ngờ lại nhìn trộm... phụ thân cha xem, hắn đã thừa nhận, cha nhất định phải trừng phạt hắn thật nặng mới được a!

- Ai, đừng nói bậy a! Ta căn bản không biết tỷ, làm sao có thể tới coi tỷ...

Dịch Vân vội vàng nói cho rõ ra:

- Ta chỉ là... Chỉ là đặc biệt tới mượn chút tiền...

Hai cha con Ni Tư và La Lô, kể cả bọn thủ vệ bên cạnh trong nháy mắt cùng sửng sốt, sau đó lộ vẻ kỳ quái như nhau, cố nén cười nhìn Dịch Vân chăm chăm, trong khoảng thời gian ngắn không nói được gì....

Dịch Vân đang lấy làm lạ không hiểu vì sao mọi người đột nhiên yên lặng, bỗng nhiên nghe thanh âm Môn La gào lên trong đầu:

- Ông trời của ta ơi! Người nói đây là lý do gì vậy? Cho dù người nói là lạc đường không cẩn thận mới xông vào đây, hay người nói trên thực tế là con riêng của thành chủ bên ngoài, lúc này là quay lại tìm cha nhận tổ quy tông, cũng còn thuyết phục hơn lý do này của người gấp ngàn lần a!

Dịch Vân nghe vậy khựng lại, cách nói của Môn La đúng là hoàn hảo hơn so với hắn gấp trăm ngàn lần, chỉ là lúc này đã nói ra rồi, không thể cứu vãn được nữa!

- Mượn tiền? Người nói là đến mượn tiền?

Ni Tư rốt cục nhin không được bật cười ha hả.

Dịch Vân lúc này cũng chỉ có thể kiên trì đáp:

- Đúng vậy! Ta là vì kiếm phí tham gia trắc thí ở học viện một tháng sau, mới tìm đến nơi này mượn thành chủ chút tiền, à, chỉ là đã quên nói trước với thành chủ một tiếng mà thôi!

Dịch Vân vừa nói xong, tiếng cười trong đại sảnh vang lên càng lớn hơn khi nãy.

La Lô thiếu chút nữa quên giận mà bật cười, nàng hỏi với vẻ nhạo báng:

- Trắc thí của học viện? Người hiện tại là nhị tinh Chiến Sĩ sao?

Nàng hỏi như vậy không phải là không có đạo lý. Lúc này Dịch Vân có thể đỡ được một kích công tới đột ngột của nàng, nàng cũng đã nhận định Dịch Vân ít nhất cũng có trình độ nhị tinh Chiến Sĩ.

Bản thân La Lô đã đạt tới tam tinh Chiến Sĩ, lại là học sinh của học viện Đa Ni Tạt, đối với lực lượng của mình, nàng rất là tin tưởng. Dịch Vân đã có thể ngăn chặn công kích của nàng, như vậy ít nhất trình độ sẽ không thấp hơn nhị tinh Chiến Sĩ.

Không nghĩ tới Dịch Vân lại nói ra những lời ngoài ý nghĩ của nàng:

- Không phải! Ta muốn trở thành ma pháp sư, nhưng tu luyện không đạt được đến chỗ mấu chốt, nên muốn tiến vào học viện học tập!

- Sao có thể như thế được? Ta đã là tam tinh Chiến Sĩ, người vừa rồi có thể dùng tay không mà đỡ một kích toàn lực của ta, ít nhất cũng là nhị tinh Chiến Sĩ, sao lại có thể là ma pháp sư?

La Lô kinh ngạc lên tiếng phản bác.

La Lô không biết, một kích kia của nàng là ngưng tụ đầu khí cách không mà phát ra, uy lực đã giảm đi ba, bốn thành, hơn nữa nàng cũng chỉ muốn giữ lại tên đâm tặc nhìn lên, cũng không phải thật sự muốn giết hắn, nên Dịch Vân mới có thể miễn cưỡng đón đỡ.

Ni Tư nghe hai người đối đáp với nhau, đột nhiên bình tĩnh lại.

Vừa rồi trong lúc vội vàng chưa hỏi rõ ràng tí mĩ tình huống cụ thể, lúc này mới biết, thiếu niên trước mắt còn nhỏ hơn con gái mình mấy tuổi lại có thể đỡ nổi một kích trong lúc tức giận của La Lô, còn nói mình không phải là Chiến Sĩ mà là ma pháp sư?

Năng lực của con gái mình hẳn rất rõ ràng, La Lôi lúc mười lăm tuổi đạt được tam tinh Chiến Sĩ, so với bọn trẻ cùng lứa là chưa từng có. Trong học viện nàng cũng là nhân tài được người người ngưỡng mộ, mà thiếu niên này chỉ mới bao nhiêu tuổi đó, lại...

Hắn có chút kinh nghi hỏi:

- Người xác định người không phải là tinh cấp Chiến Sĩ mà là ma pháp sư?

Dịch Vân sở dĩ muốn tiến vào học viện đều chỉ là muốn học tập tri thức ma pháp, hắn cũng không muốn lộ ra sự thật ngoài ra bản thân cũng có tu luyện đấu khí, vì thế trả lời:

- Ta lúc này ngay cả một cái ma pháp cũng không thể xuất ra hoàn chỉnh, còn chưa được xem là ma pháp sư, cho nên muốn tiến vào học viện học tập ma pháp. Sở dĩ có thể chống đỡ tiểu thư một kích, trừ may mắn ra, lúc ta còn nhỏ vẫn tu luyện công pháp gia truyền, bởi vậy thân thể so với người bình thường cũng mạnh hơn một chút!

Ni Tư suy nghĩ một chút lại hỏi:

- Công pháp gia truyền? Người thuộc gia tộc nào?

Dịch Vân thành thật đáp:

- Gia tộc Tư Đạt Đặc!

Môn La trước kia từng đề nghị Dịch Vân khoan hãy mang họ Tư Đạt Đặc, tuy rằng chỉ cần không để lộ ra rằng mình biết về sự tồn tại của bọn áo đen, sẽ không bị thế lực của bọn áo đen đuổi giết, thế nhưng sẽ khiến cho những nhân sĩ hữu tâm chú ý, đối với hắn cũng không có ích lợi gì.

Nhưng Dịch Vân lại bướng bỉnh không nghe, vẫn biết như vậy sẽ có nguy cơ đe dọa sinh tồn của mình, thế nhưng càng cảm động và nhớ nhung ân tình của Phổ Tu Tư bọn họ đối với mình, hắn lại càng muốn đổi tên mình là Dịch Vân Tư Đạt Đặc, nếu ngay cả chút dũng khí ấy cũng không có, sau này còn có năng lực gì mà báo thù cho gia tộc?

Người rụt rè sợ hãi vĩnh viễn không thể trở thành cường giả chân chính!

- Tư Đạt Đặc? Chính là gia tộc luyện ra thứ thần khí hay sao?

Ni Tư đang trầm ngâm lập tức thốt lên, đúng là kinh hải không ít.

34. Chương 34: Giao Dịch Hoặc Là Hợp Tác!

Một năm rưỡi trước đây, huyết án gia tộc Tư Đạt Đặc bị diệt môn ồn ào huyền náo trong đế quốc, không ai coi trọng sự diệt vong của gia tộc này, nhưng món thứ thần khí kia cũng lạc đi đâu không rõ...

Sau đó vô số người tràn vào Yêu Đạt trấn đã trở thành hoang phế để tìm kiếm thứ thần khí, nhưng cho tới bây giờ cũng không có chút tin tức gì, thiếu niên trước mắt là người còn sót lại của gia tộc Tư Đạt Đặc hay sao?

Thân thể Dịch Vân khẽ run lên, lời của Ni Tư gợi lại cho hắn cái đêm đầy máu ấy, nhưng lập tức khôi phục bình tĩnh như thường, tuy hắn che giấu rất tốt, nhưng làm sao qua được đôi mắt cáo già của Ni Tư!

Thấy phản ứng của Dịch Vân, Ni Tư càng thêm khẳng định suy nghĩ trong lòng của mình, sau khi trầm ngâm một hồi, hắn lập tức ra lệnh cho La Lôi và bọn thủ vệ:

- Các người lui xuống trước đi, ta có chút chuyện muốn nói với vị tiểu (tặc)... À, đàm luận với vị khách nhân này!

Chuyển biến bất ngờ của Ni Tư làm cho mọi người ở đây đều nghi hoặc, nhưng không ai dám hỏi gì cả, tất cả rời khỏi đại sảnh rất nhanh, chỉ có La Lôi vẫn hỏi Ni Tư một cách khó hiểu:

- Phụ thân, có chuyện gì sao? Vì sao cha lại đột nhiên trở nên khách khí với tiểu tặc này như vậy?

Khoát khoát tay, Ni Tư không muốn giải thích gì thêm đã đuổi con gái ra khỏi đại sảnh, La Lô tức tối rời khỏi, lúc nàng đi ngang qua Dịch Vân, vẫn không quên hung hăng nhìn hắt chăm chăm:

- Đừng tưởng chuyện vừa rồi như vậy là xong, tiểu thư ta nhất định sẽ giáo huấn tên tiểu dân tộc bại hoại xấu xa ngươi một phen!

Dịch Vân thấy La Lô nhìn mình chăm chăm với ánh mắt của hổ cái săn mồi, biết rằng sự hiểu lầm này cho dù có lấy hết nước Đại Giang cũng không thể nào rửa sạch, danh hiệu dân tộc này quả thật là hắt đã đạt được rồi, trong lòng lại âm thầm thở dài một hơi.

Bị một mỹ nữ mới gặp lần đầu tiên sinh lòng oán hận, hương vị này đối với Dịch Vân cũng chẳng ngọt ngào gì mấy, thế nhưng có thể được mỹ nhân liếc một cái với mình nhớ mãi không quên, lại là mộng tưởng của tất cả nam nhân.

Sinh lòng oán hận cũng là bởi do tâm, lại làm tiểu mỹ nhân để bụng, quả thật là có bản lãnh a!

Dịch Vân hiển nhiên đối với việc này hoàn toàn không biết gì cả, chỉ là trong lòng không ngừng kêu oan, danh hiệu dân tộc này hình như nghe không được êm tai cho lắm!

Lúc trên đại sảnh chỉ còn lại hai người, Ni Tư không khỏi thốt lên:

- Nếu như lời người nói là thật, gia tộc Tư Đạt Đặc đều đã.... Hừm, người làm sao có thể trốn thoát? Còn nữa, lúc ấy thứ thần khí có trên người ngươi hay không?

Nghe Ni Tư truy vấn thanh đao kia ở đâu, Dịch Vân nhất thời sinh lòng đề phòng, cẩn thận nói:

- Chuyện quá khứ ta không muốn nhắc lại, chỉ có thể nói thăm biến ngày đó của gia tộc, ta cũng không có mặt trong Yêu Đạt trấn cho nên mới tránh khỏi kiếp nạn. Mà sau đó món thứ thần khí kia cũng đã biến mất, hẳn là do hung thủ lấy đi rồi!

Ni Tư trầm ngâm một chút, ánh mắt soi mói nhìn Dịch Vân mặc áo vải lam lũ trước mặt, không khỏi có tám phần tin tưởng những lời của hắn, tiện tay chỉ ghé bên cạnh y bảo Dịch Vân ngồi xuống, lúc này mới cười nói:

- Ta bắt quá là thuận miệng hỏi một chút mà thôi, ngươi cũng đừng quá đề phòng với ta như vậy.... Nếu ta nói đối với món thứ thần khí kia hoàn toàn không chút hứng thú thì là nói dối rồi, như vậy ngươi sẽ tin tưởng hay sao?

Thấy Ni Tư không chút quanh co mà thẳng thắn nói ra, Dịch Vân ngược lại cảm thấy bất ngờ, nhẹ nhàng gật đầu.

Ni Tư nói tiếp:

- Từ lúc Yêu Đạt trấn bị đồ sát, thứ thần khí mất tích, các thế lực lớn trên đại lục cũng không ngừng truy xét chuyện này từ đầu đến cuối.... Nhưng người cũng biết, nếu trên người ngươi thật sự có món thứ thần khí mà vô số người đang tìm đến vỡ đầu kia, ta không chỉ không cưỡng đoạt thứ thần khí của ngươi, mà cho dù ngươi hai tay đưa nó cho ta, ta cũng không đủ can đảm mà nhận lấy!

- Vậy sao?

Dịch Vân đối với những lời Ni Tư vừa nói cũng không dám tin tưởng hoàn toàn.

Ni Tư đoán được Dịch Vân trong lòng vẫn còn nghi ngờ, lại nói tiếp:

- Ta nói một câu thật lòng, một gia tộc Tư Đạt Đặc diệt vong căn bản sẽ không có người nào để ý. Tuy rằng gia tộc này chế tạo ra thứ thần khí, nhưng trên đại lục ai ai cũng biết, đây chỉ có thể nói là ngẫu nhiên mà thôi. Nếu như quả thật gia tộc Tư Đạt Đặc có bản lãnh, cũng không phải là cách cả ngàn năm mới làm ra được một món thần khí. Vì vậy, vương thất Kỳ Vô đế quốc tuy rằng cũng phái người điều tra, nhưng không phải vì muốn báo thù cho gia tộc của ngươi, mà duyên cớ chính là vì món thứ thần khí kia!

Dịch Vân chỉ yên lặng lắng nghe không nói. Một năm rưỡi trước, Môn La đã tiên đoán qua, lợi ích luôn đi trước, cái gọi là cơ cấu quốc gia bất quá cũng chỉ như vậy mà thôi.

- Thế nhưng, món thứ thần khí kia lại là của một trấn thuộc quốc gia, thêm hơn hai ngàn mạng người, cho nên nó trở thành một vật không thể dây dưa tới! Nếu thứ thần khí rơi vào tay một người hay một đoàn thể nào đó, như vậy nợ máu lập tức sẽ trút lên đầu của hắn, người nói, để quốc có thể bỏ qua hay sao? Đây chính là có liên quan đến thể diện của đế quốc, lại có ích lợi thực tế, cũng chính là vấn đề sở hữu thứ thần khí.

Giang hai tay ra, Ni Tư cười nói:

- Cho nên người nói dưới tình huống như vậy, còn có người muốn lấy món thần khí có thể dẫn đến mối họa diệt gia diệt tộc hay sao? Trừ phi nó nằm trong tay vương thất của Kỳ Vô đế quốc hoặc qua tay vương gia mà tặng cho người khác, như thế, thần khí này mới phát huy được công dụng của nó, nếu không nó cũng chỉ là vật mang đến tai họa mà thôi!

Ni Tư cũng không nói dối!

Lúc trước vừa phát hiện ra thảm án tại Yêu Đạt trấn, đế quốc lập tức phái ra một quân đoàn ba ngàn người tiến vào Yêu Đạt trấn xử lý, lúc ấy sự kiện đã qua hơn hai tháng, quân đoàn này đương nhiên sẽ không đến để lùng bắt hung thủ, người sáng suốt đều hiểu được đây là chuyện gì.

Ba ngàn quân sĩ này lục soát Yêu Đạt trấn trong một tháng trời, mỗi một cái nhà, mỗi một lò rèn, thậm chí cả vùng rừng núi gần đó cũng tìm rất cẩn thận, vẫn không tìm được món thứ thần khí kia, lúc này mới tập trung qua loa thi hài của các thôn dân trong trấn lại mà vùi lấp, sau đó mới lui binh.

Từ đó về sau, cũng không ngừng có từng người hay từng nhóm đi đến Yêu Đạt trấn thử vận may, đương nhiên là cũng không thu hoạch được gì, toàn bộ đều thất vọng mà về.

Yêu Đạt trấn sau này cũng dần dần trở thành hoang phế, trở thành tổ quỷ trong miệng dân chúng của đế quốc, không người nào muốn đến gần nữa.

Nghe đến đó, Dịch Vân mới tin tưởng Ni Tư đối với hắn không có lòng hại người, nhưng hắn cũng vẫn nhắc lại:

- Bất kể là thứ gây tai họa hay là thứ thần khí cũng vậy, nó quả thật không nằm trong tay ta, mà ta cũng không biết nó ở đâu, tuy rằng ta cũng muốn báo thù, nhưng ngay cả hung thủ là ai, ở đâu ta cũng không biết!

Tuy rằng lời nói của Ni Tư nghe rất bùi tai, nhưng đạo lý thô thiển 'vì có báu vật mà mang tội' Dịch Vân vẫn hiểu được, bọn Phổ Tu Tư cũng chính vì việc này mà chết, hắn tuyệt đối không thể giẫm lên vết xe đổ.

Ni Tư liếc nhìn Dịch Vân một cái thật sâu, trong lòng âm thầm cân nhắc:

- Giỏi cho tên tiểu tử thật là cẩn thận! Ta giải thích một phen vẫn không làm hắn thôi cảnh giác, hắn bắt quá chỉ mới mười tuổi đầu, biểu hiện ra ngoài lão luyện thành thục như vậy đã vượt qua tuổi thực của hắn rồi!

Giang tay ra, Ni Tư nói tiếp:

- Yên tâm đi, ta đã nói rồi, chỉ là thuận miệng hỏi một chút mà thôi, chuyện sau này ta sẽ không nhắc nữa! Bây giờ ta có một chuyện khác muốn hỏi người, người là người của gia tộc Tư Đạt Đặc, vậy người có biết chế luyện binh khí hay không?

Gia tộc Tư Đạt Đặc chỉ là một gia tộc nhỏ đã xuống dốc, nhân vì thảm án ở Yêu Đạt trấn mà thanh danh lan truyền khắp nơi, thật ra gia tộc này chỉ có một điểm đặc biệt được nhiều người biết đến, đó là bản lãnh chế luyện binh khí.

Ni Tư nhìn Dịch Vân chăm chú mỉm cười, lại nói tiếp:

- Nghe đồn gia tộc Tư Đạt Đặc về mặt chế tạo binh khí có một bộ tuyệt học độc môn, chỉ dùng cùng loại quặng bình thường mà có thể chế luyện ra binh khí cao hơn sắt thường một bậc, nếu người cũng có bản lãnh như vậy, chúng ta có thể giao dịch với nhau, ừ, có thể nói là hợp tác đi!

Dịch Vân khựng lại!

35. Chương 35: Tấn Cấp Luyện Khí (Thượng)

Bên trong Đa Ni Tập thành, trong một phòng thờ rền.

- Thanh kiếm này cuối cùng đã được luyện thật tốt, không nghĩ tới phải mất hai ngày mới có thể luyện ra được!

Dịch Vân đang trang trí cho chuôi của thanh kiếm mới ra lò, thì thầm.

- Đây là lần đầu tiên người một mình hoàn thành tất cả công đoạn luyện khí, về thủ pháp đương nhiên là phải có chút khúc mắc, sau khi người đã luyện được vài lần, tốc độ luyện dĩ nhiên sẽ tăng lên, đây là đạo lý làm nhiều thành quen a!

Môn La lại ngồi vào chính giữa lò lửa, phát ra tiếng hừ hừ sung sướng, cười nói.

Lúc trước ở Yêu Đạt trấn, bình thường Dịch Vân chỉ làm hai công đoạn đầu tiên, những công đoạn sau thì lúc ấy thủ pháp của hắn vẫn chưa thuần thực, đều giao cho Ba Đức Lợi hoàn thành, vì thế, cho đến hôm nay hắn mới tự mình làm ra món binh khí đầu tiên.

Môn La nhìn thanh kiếm trong tay Dịch Vân vài lần, nói:

- Thanh kiếm này mặc dù phẩm chất so với ông ngoại hay cậu người luyện ra thì còn kém một chút, nhưng cũng không khác bao nhiêu. Sau này khi người thuần thực thủ pháp của những công đoạn cuối cùng, bằng vào việc người tu luyện đấu khí Phần Kiếp Tử Diễm và tinh thần lực cao hơn người thường rất nhiều, thì cho dù người không dùng Hoả Phách Tinh Thạch cũng có thể chế ra được ma pháp binh khí nhất, nhị phẩm!

Lắc lắc đầu, Dịch Vân thản nhiên nói:

- Vẫn chưa cần thiết phải luyện ra ma pháp binh khí, đây bất quá chỉ là hợp tác giao dịch với thành chủ Ni Tư mà thôi! Chúng ta đi thôi, thành chủ Ni Tư đợi đã hai ngày, hắn là cũng đã sốt ruột!

Phía Đông Đa Ni Tập thành, phủ thành chủ.

- Hừm! Kiếm này dài ba thước sáu tấc, hai bên mũi kiếm đều có đường rãnh, nhưng bên trái hẹp, bên phải rộng, vả lại lưỡi kiếm gợn lên trăm tầng hoa văn như sóng... Thủ pháp như vậy quả thật là tuyệt học của gia tộc Tư Đạt Đặc, tuy rằng kiếm này về mặt chế luyện còn chưa thuần thực, nhưng đã hơn binh khí loại nhất trên thị trường rồi!

Ni Tư đem thanh kiếm ngắm nghía cẩn thận, rồi mới bình phẩm với vẻ rất hài lòng.

Cho tới bây giờ, hắn mới thật sự tin tưởng Dịch Vân quả thật là thành viên của gia tộc Tư Đạt Đặc.

Trên Khung Võ đại lục, thế gia tinh thông nghề luyện khí cũng không phải chỉ có gia tộc Tư Đạt Đặc, trên thực tế gia tộc Tư Đạt Đặc sớm đã xuống dốc, cũng chỉ có thể xem như có trình độ luyện khí nhị lưu (hạng hai) mà thôi. Đến lúc Phổ Tu Tư luyện ra thứ thần khí, gia tộc họ mới làm cho cả đại lục chú ý trở lại, nhưng so ra vẫn kém hơn những thế gia luyện khí nhiều năm có trình độ nhất lưu.

Không cần biết trình độ luyện khí cao hay thấp, mỗi một gia tộc về mặt luyện khí đều có thủ pháp khác nhau, cũng có thể nói là tuyệt học, cho nên trong mắt người rành về binh khí, chỉ cần liếc một cái xem thủ pháp luyện binh khí là có thể nhận định là của gia tộc nào chế luyện ra.

Sở trường của gia tộc Tư Đạt Đặc đúng là phương pháp gia công độc đáo trên lưỡi binh khí, Dịch Vân biết được, trong công đoạn gia công lưỡi binh khí này, đều là phải hoàn thành nơi lò luyện của nhà tổ, bởi vì độ nóng của lò luyện ở đó cao hơn lò bình thường đến mấy thành. Hơn nữa do công pháp đấu khí tổ truyền, cho nên binh khí qua tay gia tộc họ đều sắc bén hơn hẳn binh khí bình thường.

Mà Dịch Vân so với hai người Phổ Tu Tư và Ba Đức Lợi lại có may mắn hơn, hắn tu luyện chính là công pháp Phần Kiếp Tử Diễm đầy đủ, hơn nữa hắn có năng lực dùng tinh thần lực khống chế Hoả nguyên tố dung nhập vào trong vật luyện, cho nên hắn mới không cần như bọn họ, phải dùng lò luyện của nhà tổ mới có thể chế luyện ra binh khí sắc bén phẩm chất cao.

Ni Tư đương nhiên không hiểu được nguyên nhân bên trong, hắn thân là thành chủ Đa Ni Tập thành, trong thành cũng có vài phòng rèn là của hắn, hơn nữa bản thân hắn lại là lực tinh Võ Cuồng, kiến giải đối với

các loại binh khí hơn xa người thường. Hắn chỉ là dựa vào thủ pháp chế luyện ra thanh kiếm này mà khẳng định được thân phận của Dịch Vân, trong lòng nhất thời có cảm giác như vừa nhặt được bảo bối.

Ni Tư cầm kiếm đặt lên bàn, trên mặt lộ vẻ tươi cười, nói:

- Dịch Vân, thanh kiếm này của ngươi đã đạt yêu cầu của ta, hợp tác của chúng ta có thể chính thức bắt đầu rồi, ừ, mỗi tháng làm ra một trăm món binh khí, ngươi nghĩ xem có làm được hay không?

Hai ngày trước, Dịch Vân và Ni Tư từng có hiệp ước, chính là nếu Dịch Vân có thể luyện ra binh khí đạt tới yêu cầu của Ni Tư, vậy hắn sẽ để cho Dịch Vân chế luyện binh khí tại phường rèn của hắn, mà Ni Tư sẽ thu mua binh khí của hắn với một giá rất cao, như vậy, Dịch Vân cũng sẽ không cần phải lo lắng về phí tắc thí vào học viện một tháng sau cùng với phí chi dụng tại học viện sau này.

Dịch Vân nhìn Ni Tư, lòng không vui không buồn, chỉ thản nhiên nói:

- Thành chủ, về mặt số lượng trước mắt thì ta còn chưa dám cam đoan, trước hết lấy mức là mỗi tháng năm mươi món cái đã, nếu ngày sau kỹ xảo của ta trở nên thuần thục hơn nữa, lúc ấy đã có thể nghĩ đến chuyện tăng số lượng lên!

Hiệp ước hai bên đã hoàn thành, Dịch Vân cũng không ở lại lâu trong phủ thành chủ, khéo léo từ chối lời mời dùng cơm của Ni Tư, lập tức rời khỏi nơi này, đi về phía phường rèn mà Ni Tư chỉ cho hắn.

Ni Tư nhìn theo bóng Dịch Vân đi xa, thấp giọng lẩm bẩm:

- Vừa rồi bàn chuyện hợp tác, phản ứng của hắn không có chút cảm xúc nào, vả lại với thân phận thành chủ của ta mời hắn như thế, hắn lại có thể từ chối một cách bình tĩnh rõ ràng.... Cách xử sự như vậy, quả thật là không đúng với tuổi hiện tại của hắn chút nào....

...Nếu ta không đoán sai, hắn chính là do gia tộc Tư Đạt Đặc trong lời đồn thu dưỡng, phế vật của gia tộc Lam Duy Nhĩ đây mà!

Nghe nói hắn không có thiên phú tập võ hay ma pháp gì cả, chính là một kẻ bỏ đi! Tuy rằng ta không cảm ứng được đấu khí hoặc ma lực trên người hắn, nhưng.... Lúc ở trước mặt hắn, ta lại có cảm giác có một cỗ chấn động làm cho lạnh lẽo không biết xuất phát từ đâu... Không lẽ cảm giác ta sai hay sao?

Lúc này Dịch Vân đã đi càng ngày càng xa, khuất khỏi tầm mắt của Ni Tư, Ni Tư lại nhìn một hồi nữa, đầu nghiêng trái ngó phải mấy lần, rồi mới xoay người trở vào bên trong phủ. Lúc Ni Tư đi qua bên cạnh một tên thủ vệ, tên thủ vệ kia dường như nghe được lời thì thào tiếng được tiếng mất:

- Khẳng định là sai... Hắn là vậy!

Trong phường rèn. Dịch Vân đang dùng kim sắt gấp một vật dài dài đã hoàn thành toàn bộ các công đoạn từ trong lò lửa ra, thả vào hồ nước làm nguội kể bên, tiếng “xèo xèo” lập tức vang lên.

Hắn hài lòng nhìn binh khí sau khi làm nguội, cầm lên xem thản nhiên cười nói:

- Ta rốt cục đã nắm chắc được năm công đoạn của luyện khí, lúc này một ngày đã có thể luyện ra được hai món binh khí!

- Vốn ta còn cho rằng ngươi ít nhất phải mất ba tháng mới có thể chắc chắn quen thuộc, không ngờ chưa đầy một tháng ngươi đã làm được! Thiên phú về luyện khí của ngươi cho dù là trong lịch sử của gia tộc cũng là hiếm có, quả không hổ thẹn là tiểu đệ của Môn La này, ha ha ha!

Môn La sau khi Dịch Vân chấm dứt luyện khí, lại nhảy vào trong lò lửa đang cháy hừng hực, ở trong lửa vừa nhảy nhót vừa cười nói, thoáng chốc đã dẫn động Hoả nguyên tố trong vòng trăm mét tụ tập lại, trong xưởng một màu đỏ tươi như máu, Môn La lại nhảy múa trong đó, giống như là đang ‘múa lửa’ vậy.

Dịch Vân thấy vậy cũng cười theo:

- Làm nghề luyện khí đã bốn năm, cho đến hôm nay ta mới thật sự hiểu được, vì sao gia tộc Tư Đạt Đặc chúng ta đời đời đều truyền lại nghề luyện khí. Chỉ vì trong quá trình luyện khí, chẳng những có thể làm tăng tốc độ tu luyện đấu khí trong cơ thể, mà còn có thể hấp thu Hoả nguyên tố, đưa lại vào trong vật chế

luyện, tăng phẩm chất của vật luyện khí lên rất nhiều, cùng một lúc có thể làm được hai chuyện thật hoàn mỹ, tài trí của tổ tiên đời thứ nhất thực sự làm cho người ta không thể không bội phục a!

Dịch Vân trong tháng này, không chỉ đã có thể trong vòng một ngày hoàn thành hai món binh khí, mà còn làm cho phẩm chất của binh khí thăng tiến lên nhất giai, so với binh khí của Phổ Tu Tư làm ra khi trước đã không có gì khác biệt. Điều này quả thật làm cho Ni Tư vui mừng đến nỗi cười toe toét, việc buôn bán binh khí của hắn nhờ vậy mà có lời hơn khi trước.

Môn La thấy Dịch Vân vừa nói xong, thuận tay cầm một thanh sắt cho vào lò lửa, không nhịn được hỏi:

- Dịch Vân, hôm nay ngươi đã luyện thành hai món binh khí, ngày mai đã là trắc thí nhập học của học viện rồi, ngươi không nghỉ ngơi một chút cho khoẻ lại hay sao?

Dịch Vân lắc lắc đầu, đáp lại:

- Kết quả của trắc thí ngày mai chính là do ta cố gắng tu luyện trong bốn năm qua, lúc này sốt ruột cũng vô ích, không bằng tranh thủ thời gian, làm thêm một chút để có thể lãnh hội nhiều hơn thủ pháp luyện khí mà ta mới vừa thuần thục không lâu, cùng với tăng tiến tu vi đấu khí.

Môn La nghe vậy hơi khựng lại, lập tức cười to lộ vẻ hài lòng:

- Tốt! Tốt! Tận tâm tận lực như vậy, đối với ý chí theo đuổi tu luyện của ngươi đã bằng với ta năm đó! Nếu đã như vậy, lão Đại ta sẽ dạy ngươi một loại tuyệt học luyện khí tấn cấp, đây chính là có liên quan đến tuyệt học luyện khí mà sau này ngươi có thể luyện chế ra ma pháp binh khí ngũ phẩm trở lên a!

Dịch Vân bỗng nhiên dừng động tác đập sắt lại, vui mừng nói:

- Tuyệt học có thể luyện ra ma pháp binh khí ngũ phẩm? Với tu vi nhất tinh Chiến Sĩ của ta hiện tại cũng có thể học hay sao?

36. Chương 36: Tấn Cấp Luyện Khí (Hạ)

Hai vai rung lên một cái, Môn La như u linh chậm rãi bay ra khỏi lò lửa, cười nói:

- Chỉ là căn bản vận dụng kỹ xảo mà thôi, muốn luyện ra ma pháp binh khí ngũ phẩm ngươi vẫn còn kém xa lắm! Vốn ta định qua một thời gian nữa mới truyền cho ngươi tuyệt học này, thế nhưng tiến bộ của ngươi đã vượt qua dự đoán của ta, nên dạy cho ngươi quen trước cũng không phải là không thể!

Chuyển qua vấn đề này, Môn La thu lại nét cười, thay vào đó là một vẻ nghiêm túc:

- Tuyệt học này nói thì đơn giản, nhưng muốn làm được cũng không dễ dàng gì! Phương pháp mà ngươi đang dùng để luyện chế binh khí hiện tại, là tụ tập Hoả nguyên tố trong không khí trực tiếp dung nhập vào trong vật luyện, phương pháp này mặc dù có thể tăng phẩm chất binh khí lên một cách ổn định, thế nhưng hiệu quả của nó vẫn có giới hạn!

Dịch Vân đứng trước mặt Môn La lắng nghe thật cẩn thận, mỗi khi Môn La dạy hắn công pháp hoặc kinh nghiệm, luôn luôn bỏ đi vẻ đùa cợt hoang đường lúc bình thường mà thật là cẩn thận tỉ mỉ, không hề có chút đùa giỡn.

Môn La chỉ vào hoả lò, hoa tay làm động tác hướng dẫn:

- Bây giờ ngươi hãy thử hấp thu Hoả nguyên tố dung nhập vào Khí Hải rồi sau đó chuyển thành đấu khí, truyền qua búa mà đập xuống vật luyện! Nhớ kỹ, phải hoàn thành việc truyền đấu khí ngay lúc búa đập xuống vật luyện, nếu không đấu khí của ngươi không thể dung hợp vào trong vật luyện, vậy thì vật luyện coi như bỏ đi mà thôi!

Dịch Vân trầm bắt chước theo động tác trong lòng một lần, rồi cầm búa lên lặng lẽ vận khởi đấu khí Phần Kiếp Tử Diễm, Hoả nguyên tố vốn đã bị Môn La hút tới rất đậm trong xương rền trong nháy mắt hội tụ về thân thể hắn, đúng lúc này, Dịch Vân giơ cao búa nhắm vào vật luyện đánh mạnh xuống.

Keng một tiếng, búa vừa chạm tới vật luyện Dịch Vân đã lập tức truyền đấu khí trong cơ thể theo búa trong tay ra tới vật luyện, đốm lửa bắn lên tung toé. Chỉ mới là một búa nhưng làm cho vật luyện biến dạng khá

nhiều, lúc trước muốn đập tới mức như vậy, ít nhất phải đập hơn mười lần mới được! Dịch Vân thấy vậy rất vui mừng, lại tiếp tục giơ búa lên đánh xuống.

Một tiếng keng còn lớn hơn lúc nãy, Dịch Vân chấn động toàn thân, cái búa trong tay lập tức vỡ nát, phần đầu búa là một khối sắt vỡ vụn ra văng tung toé khắp nơi, Dịch Vân liên tiếp lui lại mấy bước, tránh khỏi mấy mảnh vụn văng ngay trước mặt.

Ngơ ngác nhìn cán búa lơ lửng trên tay, Dịch Vân nhất thời không thể thốt nên lời, lại nghe tiếng cười của Môn La truyền đến:

- Lần này ngươi phạm vào hai cái sai: Thứ nhất, đầu khí người truyền ra quá mạnh, vượt quá sức chịu đựng của búa và vật chế luyện! Thứ hai, đầu khí người truyền ra quá sớm! Ta đã nói rồi, nhất định phải trong nháy mắt khi búa tiếp xúc với vật chế luyện mới có thể truyền đầu khí ra, nếu không sẽ làm hỏng vật chế luyện.... Ngươi hãy nhìn xem vật chế luyện trong lò lửa như thế nào!

Dịch Vân nhìn vào lò lửa, chỉ thấy vật chế luyện là một khối quặng sắt chỉ mới đánh có hai búa không ngờ đã vỡ ra thành ba khối nhỏ, và lại ở giữa ba khối nhỏ ấy xuất hiện vô số vết rách, rốt cục không chịu nổi một lần đánh, có thể nói rằng khối quặng ấy đã trở thành phế vật.

- Bộ tuyệt học luyện khí này quan trọng nhất là cân nhắc chính xác thời điểm và khống chế đúng mức cường độ đầu khí của mình, không phải như ngươi vừa rồi, dùng lực đạo càng lớn hoặc đầu khí càng mạnh là được!

Môn La dứt lời, lại lấy một khối quặng khác cho vào lò lửa.

- Thử lại một lần xem sao!

Môn La nói.

Dịch Vân thay một cây búa khác, đem mẫu chốt Môn La vừa nói qua lặp lại trong lòng một lần, mới bắt đầu thử lại.

- Lúc đánh xuống phải chậm hơn một nhịp mới đúng lúc!

- Không được, dùng sức quá mạnh....

- Lần này đầu khí quá yếu, như vậy không đạt được hiệu quả luyện khí...

Môn La bên cạnh dạy dỗ rất chu đáo, Dịch Vân cứ vậy mà tập, dần dần sau hai canh giờ, Dịch Vân đã đánh ba mươi búa thành công mà không làm cho khối quặng nứt ra, thế nhưng lúc này hắn bỗng ngừng lại, đơn giản là vì bao nhiêu đầu khí trong cơ thể hắn đã bị vét sạch!

Quăng bữa cây búa trong tay, Dịch Vân cả người buồn rầu ngã ngồi trên đất, mồ hôi chảy ròng ròng khắp người, thở hào hển.

Môn La cũng không nói gì, mặc cho Dịch Vân ngồi tại chỗ khoanh chân điều tức hồi phục đầu khí.

Nửa canh giờ sau, Dịch Vân mở hai mắt đứng dậy, đã thấy Môn La lại ngồi vào trong lò lửa, giang hai chân ra một cách lười biếng, cười nói:

- Ai bảo ngươi trong lúc luyện khí chỉ lo truyền đầu khí mà không chịu luyện hoá Hoả nguyên tố hấp thu trong cơ thể? Ngươi chỉ lo luyện hoá tốc độ của đầu khí mà không ngăn được tốc độ truyền ra ngoài, đương nhiên sẽ vét sạch đầu khí toàn thân của ngươi!

- Ngươi nhìn đi!

Môn La nói xong, liền cầm khối quặng sắt mà vừa rồi Dịch Vân đang luyện dở dang, vốn là một khối sắt hoàn chỉnh, lúc này đã trở nên bẹp dí giống như một cái bánh tráng.

Lúc trước nếu Dịch Vân muốn đập cho khối quặng trở thành hình dạng như bây giờ, ít nhất phải đập mấy trăm búa mới được, lúc này không ngờ chỉ gõ có ba mươi búa đã làm được. Môn La đột nhiên cầm miếng quặng bẹp dí trong tay quăng ra, miếng quặng trong nháy mắt rơi xuống đất, xoảng một tiếng, miếng quặng không ngờ vỡ vụn ra thành vô số mảnh nhỏ ngay dưới chân Dịch Vân.

Dịch Vân nhìn những mảnh vỡ của miếng quặng nằm dưới đất với vẻ không dám tin, quặng sắt này là do hắn dùng đầu khí truyền vào mà đập ra, phẩm chất đúng ra so với sắt bình thường phải cao hơn rất nhiều, vì sao chỉ rơi trên đất nhẹ nhàng như thế lại vỡ vụn dễ dàng?

Môn La rời khỏi lò lửa, thuận tay nhặt một mảnh vỡ của miếng sắt đưa tới trước mặt Dịch Vân. Chỉ thấy bề mặt miếng sắt loang lổ đầy vết rách, nhìn bề ngoài thì không thấy gì khác thường, nhưng thực tế đã bị phá huỷ toàn bộ từ trong ra ngoài.

Môn La lúc này mới nói:

- Thủ pháp dùng đầu khí tiến hành luyện hoá này không chỉ có thể loại bỏ toàn bộ tạp chất trong quặng sắt, càng có thể nâng cao phẩm chất của vật chế luyện, nhưng nó cũng có một khuyết điểm chính là quá mức bá đạo! Trong quá trình dùng đầu khí luyện hoá, nếu có một chút hành động gì sai lầm, hoặc là chưa hoàn thành đã ngừng lại, như vậy Hoả nguyên tố còn nằm trong vật luyện chế không thể dung hoà hoàn toàn với vật luyện chế, sẽ bắt đầu phá huỷ bên trong của vật luyện chế đó, giống như người vừa thấy khi nãy!

Cho nên dùng loại thủ pháp này để luyện khí thì không thể luyện ra ma pháp binh khí thành công, mà là hoàn toàn phá huỷ vật luyện chế. Người đang dùng quặng sắt bình thường, cho nên thất bại cũng không quan trọng, sau này nếu người muốn luyện chế ra ma pháp binh khí tam phẩm trở lên, bắt buộc phải dùng vật luyện chế có phẩm chất cao mới được, ví dụ như Hoả Phách Tinh Thạch vân vân... Khi đó nếu như luyện chế thất bại, sẽ khiến cho nguyên tố của bản thân vật luyện chế phản ứng kịch liệt, dẫn đến nổ tung mang lại hậu quả đáng sợ.

Dịch Vân khựng lại, cũng cầm lấy một mảnh quặng nhìn ngắm một lúc, chợt lắc lắc đầu, có chút bất đắc dĩ nói:

- Vừa phải dùng đầu khí để luyện khí, đồng thời lại phải luyện hoá Hoả nguyên tố trong cơ thể làm cho biến thành đầu khí, vả lại còn phải khống chế lực đạo và thời điểm không được sai.... Cùng một lúc phải hoàn thành quá nhiều chuyện như vậy, tuyệt học luyện khí này mức độ khó khăn thật là làm cho người ta phải kinh hãi a!

Không ngờ Môn La lại hừ một tiếng, cười nhạt nói:

- Mới bây giờ mà người đã cảm thấy khó khăn rồi sao? Đây chẳng qua là bước đầu tiên mà thôi! Nếu muốn luyện chế ra ma pháp binh khí ngũ phẩm trở lên, người phải làm sao trong một kích có thể quán thấu ít nhất một trăm đạo đầu khí trở lên mới được! Lúc này người bắt quá cũng chỉ mới đưa vào được một đạo đầu khí mà thôi, con đường trước mặt mà người phải đi còn dài lắm!

- Một lần một trăm đạo đầu khí? Có thể được như vậy sao?

Dịch Vân kinh nghi hỏi.

Chỉ có thể tự mình làm mới có thể hiểu được khó khăn trong đó, vừa rồi chẳng qua chỉ là ba mươi búa đã khiến cho Dịch Vân tiêu hao hết toàn bộ tâm lực, lúc này nghe Môn La nói như vậy, còn làm cho hắn không thể nào tin nổi!

Liếc nhìn Dịch Vân một cái, Môn La thản nhiên nói:

- Chỉ nói là ‘ít nhất’ trong nháy mắt phải truyền trăm đạo đầu khí mới có thể luyện chế ra ma pháp binh khí ngũ phẩm sơ giai! Lúc này nói chuyện đó còn quá xa vời, người cứ đi từng bước một dần dần sẽ đến, trước hết hãy thử luyện chế hoàn chỉnh một khối quặng sắt đi rồi hãy nói!

Dịch Vân ngây người ra hồi lâu, chợt gật gật đầu.

Lúc người ta chăm chú dụng tâm làm một chuyện gì đó, thời gian trôi qua rất nhanh. Sáng vừa đến xưởng này, loay hoay thế nào mà đã thấy đêm xuống trăng lên, ánh trăng bàng bạc lơ đãng chiếu qua cửa sổ xưởng rèn, chiếu lên người Dịch Vân.

Chậm rãi ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên cao, hắn biết rằng ngày mai khi mặt trời lên, chính là lúc cuộc sống của hắn sẽ có rất nhiều thay đổi.

37. Chương 37: Võ Giả Hay Ma Pháp Sư?

Sáng sớm hôm sau, Dịch Vân sớm rời khỏi giường chải đầu rửa mặt một phen, sau đó theo thói quen mỗi ngày, khoan chân ngồi trên giường tiến hành tu luyện tinh thần lực.

Theo như cách nói của Môn La, mỗi người vào sáng sớm khi rời giường chính là lúc mà tinh thần lực tán loạn mê muội nhất, nhưng đồng thời cũng là lúc tập trung lực mạnh nhất.

Dưới trạng thái này mà tiến hành tu luyện tinh thần lực, chẳng những có thể làm cho tinh thần lực tăng lên rất nhanh, mà còn có thể đủ sức làm cho thân thể sau một giấc ngủ dài chưa tỉnh táo trở nên linh hoạt.

Có thể làm cho tinh thần và thân thể lúc sáng sớm tiến vào trạng thái tốt nhất, chuyện này rất có lợi cho chương trình học và tu luyện cả một ngày. Theo như Môn La giải thích:

- Sự sáng suốt trong một ngày là do tinh thần!

Dịch Vân chấm dứt nửa canh giờ tu luyện, vội vàng ăn miếng bánh mì đen hôm qua đã mua sẵn, thân thể với trạng thái tốt nhất rời khỏi chỗ ở.

Dịch Vân ở một căn phòng nhỏ phía sau xưởng rèn mà hắn đang làm việc của Ni Tư, nằm ở khu phía Nam của Đa Ni Tạp thành, cách phủ thành chủ chừng mười dặm.

Khu vực này cũng là nơi các phường rèn trong thành tụ tập, bình thường khu này suốt ngày vang lên tiếng đập sắt không ngừng, bởi vậy hầu như dân chúng không ai muốn ở nơi này, bình thường ngoài thợ rèn và đội vận chuyển khoáng thạch thỉnh thoảng mang khoáng thạch đến, cùng rất ít người muốn đến khu vực làm cho người ta không được yên ổn này.

Hoàn cảnh làm cho đa số người không muốn tới gần này lại làm cho Dịch Vân có một cảm giác quen thuộc như về đến nhà mình vậy. Hắn sống ở Yêu Đạt trấn hơn hai năm, sớm đã nghe tiếng đập sắt ồn ào mà thành thói quen, hơn nữa ở đây những loại người phức tạp không nhiều lắm, đối với hắn thì dù là luyện khí cũng tốt, tu luyện cũng tốt, đều là hoàn cảnh tuyệt vời, hắn rất hài lòng với chỗ mà Ni Tư đã sắp xếp cho mình.

Ánh dương quang buổi sáng không gay gắt chiếu vào người Dịch Vân làm cho hắn cảm thấy ấm áp, hắn đi trên con đường bình thường vẫn đi, ra khỏi phường rèn vừa đến đường lớn, vừa thấy một chiếc xe ngựa đột nhiên dừng trước mặt hắn.

Lúc Dịch Vân đang cảm thấy kỳ quái, một người trung niên bước từ trên xe ngựa xuống, thật bất ngờ, chính là thành chủ Ni Tư.

Ni Tư lúc này ăn mặc có vẻ nghiêm chỉnh, khổ trắng có hoa văn và áo đen, đây là quần áo mặc chính thức mỗi khi ra ngoài. Vừa thấy Dịch Vân đi tới, Ni Tư mỉm cười nói:

- Dịch Vân, ta đặc biệt đến đón ngươi đây!

Dịch Vân nghe vậy sửng sốt! Thấy Ni Tư ở nơi đây hắn đã rất ngạc nhiên, lại nghe nói là đặc biệt tới đón hắn, chuyện này làm cho Dịch Vân không hiểu...

Ni Tư hài lòng nhìn phản ứng của Dịch Vân, thuận tay mở cửa xe, cười nói:

- Ngươi đang muốn đi trắc thí nhập học để tham gia học viện phải không? Địa điểm trắc thí là ở ngoài thành, cách nơi này cũng nhiều dặm đường, ngồi xe ngựa sẽ tiết kiệm cho ngươi không ít thời gian!

- Có gì lên xe rồi hãy nói!

Ni Tư kéo Dịch Vân đang muốn mở miệng nói chuyện thẳng vào trong xe ngựa.

Dựa trên quy mô lớn nhỏ mà nói, Đa Ni Tạp thành vẫn không tính là thành lớn, so với thủ đô Kỳ Võ thành, thậm chí nó không bằng một nửa.

Nhưng số lượng lũ khách lui tới Đa Ni Tạp thành còn nhiều hơn cả thủ đô, bởi vì nó nằm ở cực Bắc Kỳ Võ đế quốc, cách đường biên giới bất quá chỉ có năm trăm dặm, bởi vậy dù là dân chúng trong nước hay là của

hai đại đế quốc kia, nếu phải ra vào đế quốc bằng đường biên giới phía Bắc, nhất định sẽ ghé qua Đa Ni Tạt thành dừng chân tiếp tế tiếp viện.

Nhờ có nét văn hoá độc đáo này làm cho kinh tế buôn bán của Đa Ni Tạt thành phát triển hơn, cũng tạo thành tất cả những gì Dịch Vân đã thấy, nhà cửa bên trong thành có quá nửa đều là cửa hàng hay lữ điếm.

Xe ngựa lúc này đang đi trên đường nhỏ thẳng tắp, tất cả đều là dùng đá tảng mà làm nên, hai bên đường trồng cây bạch dương, làm cho người đi đường có cảm giác mát mẻ, tinh thần sảng khoái hẳn lên.

- Dịch Vân, người xác định là người muốn tham gia trắc thí ma pháp sư, mà không phải là Chiến Sĩ sao?

Ngồi trong xe ngựa, Ni Tư là người mở miệng trước tiên.

Thu ánh mắt từ bên ngoài trở về, Dịch Vân hơi khó hiểu vì sao Ni Tư lại hỏi như vậy, gật gật đầu, nói với vẻ thắc mắc:

- Đúng vậy! Vì sao thành chủ lại hỏi về vấn đề này?

Liếc nhìn Dịch Vân một cái thật sâu, Ni Tư lúc này mới thản nhiên nói:

- Cũng không có gì, chỉ là cảm thấy người tương đối thích hợp với chức nghiệp Chiến Sĩ hơn!

Ni Tư nói như vậy cũng không phải không có đạo lý, Dịch Vân lúc này bất quá chỉ mới mười một tuổi, tuy rằng vẫn còn là một đứa con nít, nhưng toàn thân từng chỗ trên cơ thể hẳn đều phát triển, vì có mấy năm tu luyện và luyện khí, đã đạt tới một hình thái rất hoàn mỹ.

Hơn nữa, Dịch Vân không kể là ở tâm tính hay bề ngoài, đều trưởng thành sớm hơn những đứa trẻ bình thường, hơn nữa dáng người cường tráng, làm cho người khác cứ tưởng hẳn là thiếu niên mười ba, mười bốn tuổi. Nếu như hẳn không nói ra, sẽ không ai dám tin thiếu niên có thân thể như vậy lại chưa tới thời kỳ trưởng thành.

Dịch Vân ở tại chỗ mà Ni Tư sắp xếp cũng đã gần một tháng, xuất phát từ sự hiếu kỳ của bản thân với thiếu niên này, Ni Tư rất là quan tâm đến tình huống sinh hoạt của Dịch Vân.

Hắn ngoại trừ biết được quy luật sinh hoạt bất thường của Dịch Vân, còn phát hiện trong một tháng qua, hẳn từ sáng sớm cho đến tối luyện khí không ngừng một khoảng khắc nào, tại phường rèn nơi hẳn làm việc, tiếng vang đập sắt của thợ rèn chỉ đến ban đêm mới dứt mà thôi!

Hắn xuất thân từ bình dân, rất hiểu nghề thợ rèn này làm việc nặng nhọc đến mức nào, cho dù là hẳn tử đang tuổi cường tráng khoẻ mạnh, cũng không có cách nào làm suốt cả ngày như hẳn, huống chi là đều đều như vậy mỗi ngày, mà thiếu niên này mới có bấy nhiêu tuổi thôi....

Hắn cảm thấy vui mừng trong lòng!

Hắn thân là lục tinh Võ Cuồng, tự nhiên biết nếu muốn thành võ giả cao giai, cường độ thân thể cùng với nghị lực bền gan vững chí là trụ cột trong trụ cột, mà hiển nhiên Dịch Vân đã chuẩn bị hoàn hảo hai điều kiện này.

Lúc này nhìn thấy một võ giả ưu tú có tư chất như ngọc tốt, không ngờ lại bỏ gần mà cầu xa, hừm, hẳn là muốn không phát triển theo hướng võ giả mà muốn làm một ma pháp sư cực khổ sao? Điều này làm cho hẳn có cảm giác rất là tiếc nuối!

Dịch Vân nghe xong lời Ni Tư, không muốn bình luận, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, không thèm nhắc lại.

Tiếng cười trêu tức của Môn La lúc này cũng vang lên trong đầu hẳn:

- Hẳn nói như vậy, là bởi vì nhìn ra người có tư chất tu luyện võ giả thành công, lại nhìn không ra người cũng có thiên phú tu luyện ma pháp. Tinh thần lực mạnh hay yếu người bình thường sao có thể nhìn ra? Hơn nữa trải qua sự dạy dỗ của Môn La ta, cho dù là đồ ngu, ta cũng có thể làm cho hẳn biến thành một nhân tài trong mắt người khác, cho nên Ni Tư nghĩ như vậy cũng không có gì là kỳ quái, ha ha ha!

Dịch Vân nghe xong lời nói sau cùng của Môn La, đúng là không thể nói nổi.... Đó không phải nói là, mình cũng chính là đồ ngu được hẳn biến đổi thành hay ư?

Dịch Vân không muốn để ý tới tiếng cười ngất quăng của Môn La vang lên trong đầu, vẫn ngẩng nhìn cảnh tượng ngựa xe qua lại trên đường, đột nhiên hỏi:

- Thành chủ, hôm nay bắt quá ta đi tham gia trắc thí nhập học ma pháp mà thôi, đây cũng chỉ là việc nhỏ không đáng để trong lòng, sao lại người có thể đặc biệt tới đón ta như thế?

Ni Tư nghe vậy hơi khựng lại, chợt cười nói:

- Dịch Vân tiểu hữu, giữa chúng ta có quan hệ hợp tác, chuyện của người cũng chính là chuyện của ta, với lại, người tới đây còn chưa đầy một tháng, đối với sinh hoạt con người vẫn chưa quen thuộc, ta đương nhiên là muốn chiếu cố người tốt một chút mà thôi!

Dịch Vân nghe biết đó là ý tốt, gật đầu mỉm cười, mà Môn La trong đầu lại nói với vẻ khinh thường:

- Chỉ là giọng nói của quan trên, một chút thành ý cũng không có, nghe thật là chán!

Không nghĩ Ni Tư vừa mới nói những lời này xong, lại chuyển giọng nói tiếp:

- Nếu là đối với những người khác, ta sẽ nói những lời như vừa nói mà thôi! Nhưng riêng đối với người, ta không muốn nói những lời hoa mỹ như vậy, ta đối với người có vài phần kính trọng, bởi vì phẩm chất của binh khí mà người chế luyện ra vượt xa dự đoán ban đầu của ta!

Dịch Vân hơi sững sốt, không nghĩ tới Ni Tư lại trực tiếp thẳng thắn đến như vậy.

38. Chương 38: Chân Tiểu Nhân Nói Lời Hoa Mỹ

Liếc nhìn Dịch Vân một cái, Ni Tư rất hài lòng với biểu hiện của Dịch Vân lúc này, lại nói tiếp:

- Trên thực tế, với binh khí trước mắt mà người luyện chế ra vẫn không tính là hàng cao cấp hoặc là cực phẩm gì cả, nhiều nhất cũng chỉ là làm cho sinh ý của phường rèn tăng lên một, hai thành mà thôi, còn chưa đáng để ta phải đối đãi với người như vậy! Nhưng ta là xem trọng tương lai của người! Tuy rằng trình độ của người lúc này còn xa mới bằng với đẳng cấp của những thế gia luyện khí trên đại lục, nhưng với tuổi của người còn trẻ như vậy, ta muốn đánh cược một phen trên người của người!

Không nói lời hoa mỹ, chính là coi trọng giá trị có thể có sau này của người! Cho nên lúc này ta lấy thành ý ra đối đãi với người, tuy rằng ta biết cơ hội này không cao, nhưng việc nhìn người cũng giống như buôn bán, luôn luôn phải đánh cược đúng lúc một phen. Cho nên, Dịch Vân tiểu hữu, chỉ cần người vẫn có thể duy trì ‘ giá trị ’ của người như bây giờ, như vậy, tình hữu nghị của ta đối với người sẽ mãi tồn tại!

Ni Tư vẫn còn một câu không nói, chính là hắn cảm thấy trên người Dịch Vân có một cảm giác khác thường không thể diễn tả bằng lời, cảm giác ấy không biết từ đâu làm lòng hắn rung động... Tuy rằng lý trí cho hắn biết cảm giác này mờ mịt vô hạn, nhưng hắn vẫn không muốn coi thiếu niên này là địch nhân!

Dịch Vân lúc này ngắc ngứ cả người, ngơ ngác không thể thốt ra được một lời nào.

Trong đầu đột nhiên truyền đến tiếng cười cuồng dại của Môn La:

- Ha ha ha! Còn nói hắn không nói cái gì lời hoa mỹ, hắn chỉ nói vài lời đã trực tiếp vạch trần mối quan hệ giữa người và hắn, lấy ‘ giá trị ’ của người làm cơ sở để gắn bó tình hữu nghị giữa các người, cho nên hắn sẽ không chủ động hãm hại ruồng bỏ người, lời này còn hơn cả hoa mỹ! Hắn con mẹ nó là chân tiểu nhân, bắt quá sống chung với người như thế là tốt nhất, ta thật sự là rất thương thức hắn, ha ha ha...!

Ni Tư là người thông minh. Một người thông minh hay không, không phải nhìn vào sự tính toán so đo trong lòng hắn, hoặc là có nhiều tâm kế vận dụng thủ đoạn để đạt được mục đích của chính mình, mà là hắn biết được khi nào nên nói cái gì, hoặc làm cái gì, thậm chí là.... Đánh cược vào cái gì!

Ni Tư thấy phản ứng của Dịch Vân cũng không nhiều lời, trực tiếp đổi đề tài, nói:

- Lát nữa sẽ tới trắc thí trường rồi, tuy rằng đây chỉ là trắc thí của sơ đẳng học viện, nhưng về phía đế quốc có luật pháp nghiêm khắc hạn chế, không thể nào đi cửa sau được. Cho nên tuy ta là một thành chủ, nhưng không thể giúp được gì cho người, hết thảy chỉ có thể dựa vào khả năng của người mà thôi!

Đối với biểu hiện đầy hảo ý như vậy của Ni Tư, Dịch Vân cũng nở nụ cười hiếm có:

- Ta hiểu rồi! Ta cũng có tin tưởng, cảm ơn thành chủ đã quan tâm!

Ni Tư nghe Dịch Vân nói xong, làm như còn muốn nói thêm gì đó, nhưng lại không biết mở miệng như thế nào, một lát sau, hắn mới nhịn không được nói:

- Nếu như... Ta nói nếu như, người không thông qua trắc thí ma pháp, có thể lập tức chuyển hướng qua trắc thí Chiến Sĩ, với cường độ thân thể của người, muốn thông qua trắc thí Chiến Sĩ là tuyệt đối không có vấn đề!

Nói cho cùng, Ni Tư đối với chuyện Dịch Vân có thể thông qua trắc thí ma pháp hay không, căn bản không có chút tin tưởng nào cả! Với thân phận địa vị của hắn, hắn đã gặp qua không biết bao nhiêu ma pháp sư, những ma pháp sư này trên người luôn luôn có nguyên tố dao động lúc ẩn lúc hiện, mà hắn cảm thấy trên người Dịch Vân cũng không có nguyên tố gì tồn tại!

Hắn lại không biết, trên người Dịch Vân cũng không phải không có nguyên tố, mà là nguyên tố này đều bị Dịch Vân chuyển hoá thành đấu khí, chỉ lưu động bên trong cơ thể hắn.

Mà trong cơ thể hắn không có lúc nào lưu chuyển đấu khí, sở dĩ có thể làm cho Ni Tư cao hơn hắn hắn năm tinh cấp không phát hiện được, tất cả là nhờ vào tổ khí Hồng Liên.

Môn La từng nói qua:

- Hồng Liên là bảo bối rất thần kỳ! Chỉ cần Hồng Liên còn nằm trong cơ thể của người, như vậy bất luận kẻ nào, cho dù là cường giả Tinh Vực cũng vậy, đều không thể nhận thấy được đấu khí và ma lực tồn tại trong cơ thể của người. Đương nhiên với điều kiện là người không được vận chuyển đấu khí và ma lực mới có thể được! Cho nên, nếu như người không muốn những người khác biết được mình đồng thời tu luyện ma pháp và đấu khí, muốn ẩn giấu đi, vậy không được vận chuyển đấu khí trong cơ thể xuất ra trước mặt người khác là được!

Cây cao dễ gãy, đạo lý dễ hiểu này đương nhiên Dịch Vân hiểu được

Về mặt tu luyện đấu khí, bởi vì có Môn La nên hắn không cần dùng đến trợ lực bên ngoài, nhưng về phương diện ma pháp, hắn lại chỉ có thể học tập tri thức từ bên ngoài mà thôi. Cho nên, hắn đã sớm định sẵn chủ ý, trước khi có được đầy đủ thực lực, chỉ lấy thân phận ma pháp sư mà hành tẩu bên ngoài, như vậy tránh được rất nhiều lời lẽ vô vị và phiền não.

Dịch Vân làm như vậy cũng không phải là muốn che giấu thực lực gì cả, chẳng qua là vì sự sinh tồn mà thôi, hắn và Môn La đã không có chút vốn liếng nào, không thể phô bày trước một ván đánh cuộc sinh tử được!

Trước kia, Phổ Tu Tư vì muốn phục hưng gia tộc Tư Đạt Đặc, từng lấy Hoả Phách Tinh Thạch chế luyện binh khí, đánh lớn một ván, hoặc thắng hoặc thua, chỉ là một đồng tiền có hai mặt, xác suất năm năm nhưng hắn vẫn thua!

Hơn nữa lại thua vô cùng thê thảm, cái giá phải trả là hơn hai ngàn mạng người tại Yêu Đạt trấn, còn có mạng của hai vợ chồng con trai của mình, ngay cả cháu nội cũng bị người ta bắt. Nếu không phải may mắn là còn có sự tồn tại của Dịch Vân, sợ rằng nhất mạch gia tộc Tư Đạt Đặc truyền thừa vạn năm, thật sự là thua luôn trong ván ấy, tiêu tan thành mây khói.

Dịch Vân hiểu được từ đầu đến cuối, hắn ghét đánh cuộc, cũng không muốn đánh cuộc lần nữa!

- Bất luận như thế nào, cẩn thận một chút vẫn hơn!

Xe ngựa chạy bon bon trên đường, đi qua cửa thành, rất nhanh chạy về phía học viện Đa Ni Tập.

Dọc theo đường đi, Dịch Vân thấy có rất nhiều người đi đường, đúng là có rất đông người chen chúc, hoặc cưỡi ngựa hoặc đi bộ, mục đích của mọi người đều là phương hướng của học viện Đa Ni Tập, những người này không nghi ngờ gì cũng đều là những thí sinh cùng với người nhà của họ.

- Khảo hạch Chiến Sĩ của sơ đẳng học viện thật ra không khó, so với khảo hạch của ma pháp sư còn đơn giản hơn, là...

Ni Tư kể rõ cho Dịch Vân nghe những điểm chính của khảo hạch Chiến Sĩ, lại không đề cập về phương diện khảo hạch của ma pháp sư, xem ra hẳn đã sớm nhận định Dịch Vân sẽ không thông qua trắc thí ma pháp.

Nghe xong lời Ni Tư khuyên bảo một cách mập mờ, Dịch Vân lúc này lòng tin với chính mình đã có chút lay động... Nói cho cùng, hẳn tuy rằng tu luyện pháp môn tu luyện ma pháp trong bốn năm, nhưng chủ yếu là tu luyện tinh thần lực, lúc này hẳn ngay cả một cái ma pháp cũng làm không hoàn chỉnh. Tuy rằng Môn La đã nói với hắn rằng thông qua trắc thí ma lực nhất định không thành vấn đề vân vân, nhưng bản thân Môn La đối với phương diện ma pháp không phải là đại dốt sao?

Nếu lòng tin đã bị rung động, khẳng định sẽ có phản ứng dây chuyền, hẳn càng nghĩ càng thấy mờ mịt, không khỏi trầm hồi:

- Lão Đại, lần này ta trắc thí ma pháp thật sự không thành vấn đề sao?

Môn La tràn đầy tin tưởng:

- Khẳng định không thành vấn đề! Pháp môn tu luyện mà ta đưa cho ngươi, từng huấn luyện ra cửu tinh....

- Dừng lại! Dừng lại! Dừng lại!

Dịch Vân lập tức cắt ngang lời Môn La, những lời kế tiếp mà Môn La sắp nói, hẳn cũng có thể nói được:

- Ta nói là, ta lúc này ngay cả một cái ma pháp đơn giản nhất cũng không làm được, như vậy cũng có thể thông qua hay sao? Còn nữa, lão Đại ngươi có biết trắc thí như thế nào không?

- Vấn đề của ngươi quả thật buồn cười!

Vung tay lên, Môn La khinh thường nói:

- Pháp môn ta dạy ngươi tu luyện là cao cấp nhất, ngươi ngay cả một cái ma pháp cũng làm không ra, chỉ có thể nói là ngươi có vấn đề! Còn nữa, ta là võ giả Tinh Vực, cũng không phải là ma pháp sư, làm sao có thể biết được trắc thí ma pháp phiền toái kia là trắc cái quái gì chứ?

Dịch Vân kinh hãi:

- Vậy sao lão Đại ngươi còn nói ta thông qua thí nghiệm không có vấn đề?

- Nói quá thừa! Pháp môn tu luyện này ngay cả cửu tinh Pháp Tôn còn có thể huấn luyện ra, vì sao một cái trắc thí nhập học nhỏ xíu như vậy mà không thể thông qua được chứ?

- Trời ơi!

Dịch Vân gào to trong lòng, hận không thể hung hăng tát cho Môn La vài cái thật mạnh:

- Đó là bởi vì bọn họ có thể tu luyện đến mức thấu hiểu môn đạo (cánh cửa của đạo), cho nên mới thành cửu tinh Pháp Tôn, ta lúc này ngay cả một cái rắm cũng không thể xuất ra, ngươi còn nói ta không có vấn đề sao?

.....

Giống như Ni Tư đã nói, tốc độ xe ngựa rất nhanh, bọn họ đã đi tới trắc thí trường của học viện sơ đẳng Đa Ni Tập.

39. Chương 39: Học Viện Đa Ni Tập

Kỳ Võ đế quốc là quốc gia cường đại nhất trên Khung Võ đại lục, điểm này thì không ai có thể hoài nghi.

Mà ma võ học viện (ma pháp sư + võ giả) lại càng là căn bản của đế quốc, các cấp quan quân hiện tại của các đại quân đoàn Kỳ Võ đế quốc, hầu như tất cả đều tốt nghiệp từ một bộ môn cao cấp của ma võ học viện, vì vậy có thể thấy được tầm quan trọng của học viện đối với đế quốc không phải bàn cãi.

Bởi vậy đối với trắc thí chiêu sinh các cấp của học viện, đế quốc rất là coi trọng, bất luận thân phận hiển hách bao nhiêu, quan chức lớn đến mức nào, cũng phải dựa vào quy định mà nhập học, muốn gian lận một chút cũng không được, đế quốc sẽ phái quan viên giám sát toàn bộ quá trình.

Ma khí học viện chia ra làm hai cấp, sơ cấp và cao cấp, mỗi học viện thì chia làm hai bộ, võ bộ và ma bộ. Võ bộ thì lớn hơn một chút, bởi vì người có thiên phú ma pháp sư so với võ giả kém xa, nhưng vì tính hiếm hoi quý giá của ma pháp sư, cho nên ngược lại địa vị của ma bộ cao hơn một mức.

Dịch Vân lúc này đang đi đến học viện Đa Ni Tập sơ đẳng ngoài thành không xa.

Học viện của Kỳ Võ đế quốc tất cả có mấy ngàn cái, học viện sơ đẳng là chỉ cần thông qua trắc thí là gần như có thể đạt, sau khi tốt nghiệp học viện sơ đẳng, mới có thể tìm học viện cao đẳng trong cả nước tùy mỗi đệ tử bằng vào thực lực bản thân mình mà lựa chọn học viện phù hợp để mà nhập học.

Trong đó, học viện cao đẳng đệ nhất của Kỳ Võ đế quốc tự nhiên là học viện Kỳ Võ vương gia nằm ở thủ đô.

Dịch Vân nhìn đám người tập nập trước mắt, những người này tụ tập để chờ đến phiên trắc thí, có đến hơn cả vạn người, hẳn đột nhiên cảm thấy choáng váng.

Lúc này Ni Tư đi tới bên cạnh hắn nhẹ giọng nói:

- Trắc thí của học viện cử hành ở quảng trường lớn, vả lại mở cửa rộng rãi cho dân chúng vào xem, bảo đảm tuyệt đối công bình. Trắc thí của võ bộ cùng một lúc có tới mấy trường, nhưng ma bộ bình thường cũng chỉ có một, hai trường là nhiều, người nếu muốn lựa chọn trắc thí ma pháp, như vậy nên qua bên kia xếp hàng đi!

Theo ngón tay Ni Tư chỉ, Dịch Vân nhìn về mé trái của quảng trường, những nơi khác hàng người rồng rắn kéo dài cả cây số, nhưng bên này chỉ ngắn ngủn có khoảng vài trăm thước, nhân số rõ ràng ít hơn rất nhiều.

- Chênh lệch nhân số như vậy đúng là rất nhiều, cũng khó trách trong học viện, địa vị ma bộ rất cao so với võ bộ!

Dịch Vân chạy qua bên đó, trước khi đi hắn quay đầu lại nhìn Ni Tư một chút. Tuy rằng biết rõ hắn chiếu cố mình như thế hoàn toàn là vì tính toán ‘lợi ích’, nhưng hắn tối thiểu cũng khẳng định được Ni Tư đối với hắn thẳng thắn thành khẩn, giống như lời Môn La vậy, tuy là chân tiểu nhân, nhưng trong lòng cũng không thể có ác cảm gì với hắn:

- Ni Tư thành chủ, kế tiếp ta tự mình qua đó là được rồi, vô cùng cảm tạ sự giúp đỡ của ngươi hôm nay!

Nhẹ nhàng gật đầu mỉm cười, Dịch Vân dứt lời liền quay đầu bước đi, không muốn bị Ni Tư giữ lại, thế nhưng hắn lại nghe Ni Tư dặn dò một lần nữa:

- Nhớ kỹ! Nếu không thông qua được trắc thí ma pháp, người lập tức đi báo danh trắc thí võ giả, nhập học học viện một năm cũng chỉ có một lần, đừng vì nhỏ mà bỏ lớn, uống phí không công thời gian một năm!

Dịch Vân nghe Ni Tư nhắc lại chuyện cũ, hơi sửng sốt một chút rồi gật đầu mà đi. Cho đến bây giờ, hắn mới thật sự có lòng cảm kích với Ni Tư, không cần biết mục đích ra sao, ít nhất lúc này sự quan tâm của hắn là chân thật.

Nhìn Dịch Vân đi xa dần, Ni Tư bỗng nhiên xoay người về phía sau ngoắc một cái, lập tức một người trẻ tuổi chạy nhanh tới, đúng là tên đánh xe ngựa của hắn.

- Giống như ta đã dặn dò, người đi qua xếp hàng bên võ bộ, chờ Dịch Vân kết thúc trắc thí ma pháp bị loại, hãy đem chỗ của người nhường lại cho hắn!

Ni Tư nói.

Tên đánh xe vừa nghe lập tức gật đầu, chạy qua võ bộ xếp hàng.

Nhìn tên đánh xe rời khỏi, Ni Tư mỉm cười nói:

- Dịch Vân a! Bản thành chủ đã giúp ngươi tiết kiệm thời gian xếp hàng một lần nữa, ma pháp cũng không thích hợp với ngươi, hẳn là ngươi có thể trở thành một võ giả không sai, cũng đừng làm cho ta thất vọng!

Ni Tư rất rõ ràng khẩu hạc của ma pháp khó đến mức nào, căn bản là không tin Dịch Vân có thể vượt qua trắc thí, vì thế hắn đã sớm vì Dịch Vân mà an bài thật tốt ở sau lưng.

Hắn nguyện ý hao tâm tổn trí vì Dịch Vân như vậy, là bởi vì Dịch Vân còn có ‘ giá trị’, mà hắn vền vẹn chỉ là quan tâm để trả giá mà thôi. Quan tâm, giá trị của nó không đáng bao nhiêu, nhưng nếu có thể có được sự tín nhiệm của đối phương, xem ra vụ đầu tư này cũng không lỗ!

Ni Tư ngồi trên địa vị thành chủ cao ngất đã lâu, biết lòng người, rành thủ đoạn, hôm nay hắn đón Dịch Vân cùng với làm tất cả mọi chuyện, cũng chỉ là thủ đoạn mua chuộc lòng người mà thôi.

- Tiểu tử này có tâm đề phòng quá mạnh, muốn được sự tín nhiệm của hắn phải đi từng bước một.... Bây giờ chờ Dịch Vân bị loại đã!

Ni Tư chờ tại chỗ, trầm ngâm một hồi, sau đó đi về phía trường khảo hạch của ma bộ.

- Hừ hừ! hắn bây giờ còn không tin người có khả năng thông qua trắc thí ma pháp, hoài nghi người cũng tức là hoài nghi ta rồi, quả thực là nhìn người qua khe cửa mà!

Thanh âm bất mãn của Môn La lại vang lên trong đầu.

Dịch Vân không biết sao, đành cười khổ nói:

- Lão Đại, đừng nói là Ni Tư, ngay cả ta lúc này cũng bắt đầu hoài nghi chính mình. Không nghĩ tới trước đây người tràn trề lòng tin tưởng như vậy, lại ngay cả trắc thí ma pháp phải trắc cái gì người cũng không biết a...

Môn La cũng không muốn lại dây dưa vấn đề trên nữa, chỉ tà tà cười nói:

- Vậy xin ngài cứ đợi mà xem! Ta vẫn nói như vậy: pháp môn tu luyện ma pháp của người cũng giống như đấu khí Phần Kiếp Tử Diễm, đều là công pháp tu luyện đệ nhất trên đại lục. Trong lịch sử của gia tộc, những ai tu luyện qua công pháp này đều đạt tới thành tựu thấp nhất là lục tinh Pháp Cuồng!

Dịch Vân nghe xong lời nói vẫn còn tràn đầy tự tin của Môn La, chỉ là hơi trầm ngâm một chút, rõ ràng không hề nghĩ lại bước thẳng về hàng người phía trước. Dù sao đã đến nước này rồi, có suy nghĩ nhiều cũng vô dụng!

Trước khi Dịch Vân đi tới, đã có rất nhiều người tới xếp hàng rồi, cho nên Dịch Vân lúc này cũng chỉ có thể xếp ở phía cuối hàng người, lẳng lặng chờ cho đến thời gian trắc thí.

Không đến nửa canh giờ, một đạo ma pháp khuếch đại một thanh âm trầm ồm vang lên khắp sân học viện:

- Ta là Mã Đình Thần Cổ, tuyên bố trắc thí nhập học của học viện sơ đẳng chính thức bắt đầu! Mọi người tuân tự nương theo hàng ngũ mà đi tới, không được phát sinh những hành vi gây mất trật tự hiện trường!

- Rất cực bắt đầu rồi!

Dịch Vân trầm nghĩ trong lòng, không khỏi phát sinh một cảm giác khẩn trương.

Mọi người đều là xếp hàng bên ngoài hội trường, bởi vậy Dịch Vân cũng không có cách nào nhìn thấy tình hình trắc thí bên trong hội trường. Mọi người chung quanh hắn chỉ thấy lớn hơn hắn mười, hai mươi tuổi cũng có, cũng có một số là khoảng trên dưới mười tuổi như hắn. Không kể là lớn hay nhỏ, trên mặt đều không thể giấu được vẻ căng thẳng.

- Tiểu tử người xem, trong số những người ở đây, phần lớn đều lộ ra vẻ hoảng loạn, chỉ có một số rất ít mang vẻ mặt bình tĩnh. Chỉ cần liếc mắt một cái là có thể hiểu được trong số bọn họ, ai mới là người có thực lực chân chính, ai là người chỉ tới nơi này để cầu may mà thôi!

Môn La đột nhiên lên tiếng.

Dịch Vân nghe vậy nhìn qua bốn phía một lần, quả nhiên giống như lời Môn La nói, chỉ có một số rất ít là có bộ dáng bình thản, dường như không vì cuộc trắc thí này mà lo lắng.

Môn La lúc này còn nói thêm:

- Tạm thời không cần biết những người đó có thông qua trắc thí hay không, ít nhất bọn họ cũng có tự tin! Có thể tự biết và khẳng định được đối với thực lực của mình, điểm này cũng chính là tính chất đặc biệt mà mỗi cường giả đều thể hiện!

Dịch Vân nghe xong không khỏi gật đầu.

Đã qua hơn hai canh giờ xếp hàng như vậy...

Năm nay trắc thí của học viện, đến ma bộ chỉ có hơn sáu trăm người, so với năm trước cũng không chênh lệch bao nhiêu, so với bên võ bộ đều là từ mấy ngàn cho tới cả vạn người, Dịch Vân xem như còn may mắn. Chỉ qua hơn hai canh giờ một chút, hắn đã tới cửa của hội trường trắc thí.

Đem hai mươi kim tệ phí trắc thí giao cho giáo sư trước cửa học viện, nhận được một văn kiện chứng minh thân phận của mình, thấy cũng gần đến phiên mình tiến vào hội trường, Dịch Vân trong lòng dâng lên một cảm giác khác thường, khẩn trương chẳng? Hay là hưng phấn bay vọt? Có lẽ tất cả đều có, tóm lại bước tiếp theo bắt đầu là như thế!

40. Chương 40: Tinh Thần Lực Thiên Phẩm!

Sau một lúc, đã đến lượt hắn đi vào hội trường trắc thí.

Hội trường này dài rộng đều hơn trăm mét, bên ngoài bốn phía đều có xây cao lên ba tầng, lúc này dân chúng và cha mẹ của thí sinh tham gia trắc thí đều ngồi đầy trên đó. Bề mặt hội trường lát bằng những khối đá tảng màu xanh, trên mặt có khắc vài chữ thật to ‘Diễn Võ Trường Thứ Sáu’, vốn là hội trường trắc thí này bình thường là diễn võ trường dành cho việc huấn luyện học viên.

Giờ phút này trong trường chỉ có hai vị giáo sư học viện đầu tóc bạc phơ, một người phụ trách trắc thí ma lực, người kia gọi tên thí sinh và ghi chép kết quả trắc thí.

Ở giữa trường bày ra một khối tinh thể trong suốt màu trắng dài dài, dưới có khắc một ma pháp trận đồ hình tròn giản dị, phía trên tinh thể màu trắng đó lại xuất hiện một vầng sáng màu trắng...

Khi Dịch Vân nhìn thấy cái vầng sáng màu trắng đó đang chiếu thẳng lên không, trái tim trong thoáng chốc bỗng nhiên đập mạnh hẳn lên, máu huyết toàn thân cũng theo đó sôi trào, cảnh tượng trước mắt này tuyệt đối không bao giờ Dịch Vân có thể quên được!

Năm hắn ba tuổi, hắn cũng đã từng đứng ở trước vầng sáng giống như thế, đã làm cho mẫu thân phải khóc mà ôm hắn rời khỏi hiện trường. Từ lúc đó hắn có thêm một cái tên thứ hai là ‘phế vật’, mẫu thân từ sau lúc đó cho đến lúc qua đời, rốt cục không có được một nụ cười thật sự...

Một cảm xúc pha lẫn giữa giận dữ và hối hận bỗng dâng lên trong lòng hắn, đầu khí trong cơ thể cũng đột nhiên vận chuyển với tốc độ cao hơn bình thường gấp mấy lần, mỗi một lần hít thở cũng dần dần mạnh lên. Đang lúc hắn sắp sửa không thể khống chế được nữa, tiếng thét to của Môn La liền vang lên trong đầu:

- Dịch Vân, người đang làm gì vậy? Còn không mau thu liễm đầu khí của mình lại, tốc độ vận chuyển đầu khí đã sắp sửa vượt qua giới hạn mà thân thể người có khả năng thừa nhận rồi!

Môn La kinh hoàng hét lớn.

Dịch Vân lúc này đã bình tĩnh lại, vội vàng áp chế đầu khí trong cơ thể, nhanh chóng trấn định tâm thần đang bắn loạn. Lúc tất cả đã trở lại bình thường, Dịch Vân hồi tưởng lại tình hình lúc ấy, trên người toát mồ hôi lạnh.... Nếu không phải Môn La kịp thời lên tiếng cắt đứt trạng thái vận hành đầu khí cuồng bạo khi này, như vậy....

Dịch Vân không dám nhớ lại nữa, áo đã thấm ướt mồ hôi lạnh, thân thể khẽ run rẩy.

Mọi người xung quanh đang chờ đợi trắc thí đều đổ dồn ánh mắt nhìn hành động khác thường của hắn, nhưng cũng không ngạc nhiên lắm, cho là hắn vì khẩn trương quá độ mà thôi.

- Dịch Vân, vừa rồi ngươi làm sao vậy?

Giọng của Môn La có chút sốt ruột, lo lắng hỏi.

Hắn nhẹ nhàng lắc đầu, cố làm cho mình nhanh chóng bình phục trở lại, thản nhiên trả lời:

- Không có gì, chỉ là nhớ lại vài chuyện không nên nhớ!

Môn La khựng lại, không hề nói gì nữa, sống chung với Dịch Vân bốn năm, hẳn lập tức đã hiểu được hàm ý khúc mắc trong lời Dịch Vân.

Sau khi Dịch Vân hồi phục trở lại, nghe được lão già đứng giữa hội trường tuyên bố:

- Tinh thần lực không đạt tới hạ phẩm, không cần phải tiếp tục trắc thí nữa, người kế tiếp!

Lời tuyên bố vừa xong, người xem bốn cũng phát ra một tiếng thở dài, một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi, mắt hơi có ngấn nước, lùi thủi đi ra khỏi hội trường.

Vốn là trong lúc Dịch Vân suýt nữa không kềm chế được, đã có một người trải qua quá trình trắc thí thất bại, chấm dứt trắc thí.

Người trắc thí kế tiếp là một thanh niên gần hai mươi tuổi, chỉ thấy hắn đi vào giữa hội trường, hai tay đặt lên tinh thể trong suốt kia, thoáng chốc, vàng sáng màu trắng trên đỉnh tinh thể phát xuất ra ánh sáng màu lam nhạt, chợt loé lên một chút rồi tắt.

Dịch Vân còn chưa hiểu như vậy là có ý nghĩa như thế nào, lão già giữa sân đã lên tiếng tuyên bố:

- Tinh thần lực hạ phẩm, có thể tiếp tục trắc thí ma pháp!

Lúc này lão già đi tới bên cạnh người thanh niên kia, ghé vào tai hắn thì thầm vài câu, chỉ thấy hắn lại đưa tay đặt lên trên tinh thể, nhắm chặt hai mắt, sau một lát, Dịch Vân thấy trong không khí có vô số nguyên tố màu lam lập tức tụ tập trong hội trường, chẳng qua trong đó chỉ có một phần rất nhỏ là dung nhập vào trong cơ thể thanh niên kia, còn lại phần lớn vẫn tồn tại ngoài không khí, lát sau dần dần tiêu tan không thấy.

Dịch Vân không biết lúc này trong mắt hắn xuất hiện điểm sáng màu lam, trong toàn hội trường trừ hắn ra, không có người thứ hai nào thấy được cảnh tượng vừa rồi.

Trên vàng sáng trắng xuất hiện ánh sáng màu lam nhạt, lão già mắt nhìn chăm chăm vàng sáng một hồi, tuyên bố:

- Lực ngưng tụ Thuỷ nguyên tố hạ phẩm, xác định có thiên phú trở thành ma pháp sư, thông qua trắc thí ma pháp!

Trong hội trường nhất thời vang lên một trận hoan hô, một phụ nữ ngồi ở hàng đầu có thanh âm lớn nhất, sau đó lại vì quá vui mừng mà bật khóc lên, nhìn là biết ngay hắn là người nhà của thanh niên kia.

Tên thanh niên vừa thông qua trắc thí kia hai tay run run tiếp nhận đơn xin nhập học, sau đó chạy đến bên cạnh người phụ nữ kia rồi cũng khóc òa, hai người cứ như vậy mà ôm nhau khóc.

Dân chúng đang xem chung quanh đối với hai người đang khóc như vậy cũng không lấy gì làm kỳ quái, ngược lại phần lớn nhìn bọn họ với ánh mắt hâm mộ vô cùng.

Có thể tiến vào học tập tại ma bộ của học viện, tương lai khẳng định là một ma pháp sư hợp cách, tương lai sau khi tốt nghiệp, sẽ có một đám người tay cầm kim tệ đến tìm hắn, không cần biết hắn lựa chọn làm môn khách trọn đời cho một thế gia, hay là tiến vào nhậm chức trong quân đội của đế quốc, tương lai chắc chắn đi trên con đường dát vàng thênh thang rộng rãi, nói là làm rạng rỡ tổ tông cũng còn chưa đủ!

Vinh quang đang đón chờ hắn trên đường, lúc này có khóc rống lên một chút thì đáng kể gì chứ?

Sau tên thanh niên kia, liên tiếp hơn mười người không người nào thông qua trắc thí, Dịch Vân vốn tưởng rằng chỉ cần đi vào trong hội trường hẳn rất nhanh sẽ đến phiên hắn, không nghĩ một giai đoạn này cũng mất hơn nửa canh giờ.

- Tinh thần lực không đạt hạ phẩm, không cần tiếp tục trắc thí, người kế tiếp!

Lại thêm một người bị loại, tiếng thở dài vang lên, rốt cục đã tới phiên Dịch Vân.

Dịch Vân đi tới giữa hội trường, lấy văn kiện chứng minh đưa cho lão già, một chân bước vào ma pháp trận đồ, nhìn tinh thể trong suốt rất quen thuộc trước mắt, trong lòng ngược lại rất là bình tĩnh, duỗi tay ra chậm rãi đưa lên mặt trên tinh thể.

.....

Dịch Vân sau khi đi vào học viện, thật ra trong lòng vẫn thắc thỏm không yên.

Hắn mặc dù tu luyện bốn năm ma pháp, nhưng người dạy hắn, Môn La lại đối với ma pháp hoàn toàn không biết chút gì, cho đến lúc này ngay cả một cái ma pháp hắn cũng không làm được, vì vậy, khác với Môn La có sự tự tin vô có, ngược lại hắn càng nghi ngờ thật sâu!

Cho đến khi này, hắn vì nhớ tới chuyện cũ mà đau khổ không kiềm chế được, suýt nữa hắn vì không khống chế được mà tự huỷ ngay tại chỗ, làm cho tâm cảnh của hắn lại càng trở nên thuần thực hơn một bước nữa. Lúc này hắn đã không còn cảm thấy căng thẳng không yên, trong lòng bình tĩnh như mặt nước.

Nhiều năm đã trôi qua, cũng cảnh tượng như xưa nhưng tâm cảnh nay đã khác, chuyện cũ cũng không ngừng hiện lên trong đầu:

- Ha ha ha, đây cũng là con cháu trực hệ của gia tộc sao? Không phải là đáng chê cười ư?
- Kỳ thật cũng không cần thử nghiệm, Xem huyết thống của hắn.... Kết quả không phải đã rõ ràng rồi sao?
- Không phải sao? Thể diện của gia tộc đều bị hắn làm mất sạch rồi!
- Thất đệ, hắn xứng đáng với gia tộc sao? Mau tống khứ mẹ con hắn đi cho rồi!
- Truyền lệnh!

.....

Dịch Vân lạnh nhạt cười, đặt tay lên tinh thể.

Thoáng chốc, quang sáng trắng phát ra ánh sáng giống như ánh mặt trời, vô cùng chói mắt, không ai dám nhìn thẳng vào giữa sân. Sau khoảng mười lần hít thở, ánh sáng dần dần ảm đạm, rồi hồi phục trở lại thành vàng sáng như bình thường, chỉ là trên vàng sáng dường như xuất hiện hoa văn màu vàng, từng vòng từng vòng lưu chuyển.

Hội trường trắc thí thoáng chốc im phăng phắc, mỗi người ở đây chứng kiến cảnh tượng kỳ dị vừa rồi, ai cũng kinh ngạc không nói nên lời, lúc này một thanh âm hơi run rẩy phát ra từ miệng lão già ở giữa hội trường:

- Thiên...Thiên phẩm...tinh thần lực là thiên phẩm!
- Oa.....!

Vô số tiếng than kinh hãi từ bốn phương tám hướng vang lên, toàn bộ hội trường nhất thời nhốn nháo hỗn loạn, thật lâu cũng chưa yên tĩnh lại.

41. Chương 41: Thể Chất Song Thuộc Tính Tương Khắc

Cấp bậc của tinh thần lực ma pháp chia ra làm năm cấp: hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, siêu phẩm và thiên phẩm.

Bình thường ma pháp sư chỉ cần tinh thần lực có thể đạt tới cấp bậc hạ phẩm, cơ hồ có thể khẳng định ngày sau sẽ đạt tam tinh Pháp Sư, mà tinh thần lực trung phẩm nếu như không có gì ngoài ý muốn, ngày sau đạt tới lực tinh Pháp Cuồng là không thành vấn đề. Còn tinh thần lực thượng phẩm thì hiếm thấy như lông phượng sừng lân vậy, chắc chắn là không dưới thất tinh Pháp Tước, tinh thần lực siêu phẩm rất có thể trở thành bát tinh Pháp tướng. Về phần cấp bậc thiên phẩm gần như là truyền thuyết, hiện tại vị cửu tinh Pháp tôn duy nhất của Kỳ Vô đế quốc, chính là người có được tinh thần lực cấp bậc thiên phẩm!

Tinh thần lực thiên phẩm! Cả ngàn năm cũng không nhất định có thể có một người, ực vạn người chưa chắc gì có được một!

Toàn bộ hội trường trắc thí ma pháp lúc này ồn ào huyên náo như ong vỡ tổ, cho dù là nhân viên của học viện Đa Ni Tập quát to cỡ nào cũng không thể làm cho tình hình yên tĩnh trở lại. Tâm tư của dân chúng bàng quang tương đối đơn giản, không để ý tới quan viên hoặc nhân viên giáo chức của học viện, cũng không

để ý tới khuôn phép, trong lúc này bọn họ vô cùng hưng phấn, bọn họ đều nhận định chính mình đang được chứng kiến một vị cường giả sinh ra.

Mắt thấy không thể khống chế được tình hình, lão già giữa sân đành phải dùng ma pháp khuếch đại âm thanh nói:

- Yên lặng! Lúc này sắp tiến hành phán định phân loại thuộc tính, không được làm ảnh hưởng tâm tình của thí sinh!

Lập tức, toàn trường nhanh chóng yên tĩnh trở lại, mỗi người đều chăm chú nhìn vào vị thiếu niên giữa sân kia, lấy làm tò mò, rằng vị thiếu niên tương lai rất có thể là nhân vật trụ cột của đế quốc này, rốt cục là có thuộc tính gì đây?

Lão già tóc bạc lúc này cũng đi tới bên cạnh Dịch Vân, ghé vào lỗ tai hắn nói mấy câu, giọng nói dĩ nhiên không còn lạnh lùng như trước:

- Người đem tay đặt lên trên mặt ma pháp tinh thể, sau đó lặng lẽ vận khởi tinh thần lực khống chế thiên địa nguyên tố trong không khí, làm chúng hội tụ đến bên cạnh ngươi, chúng ta có thể nhờ vào chuyện này mà phán đoán rốt cục ngươi thích hợp với hệ ma pháp nào!

Dịch Vân nghe xong gật đầu, kiểu vận dụng kỹ xảo như thế này hắn mỗi ngày luyện khí đều dùng đến, đã thuần thục đến mức không thể nào thuần thục hơn được nữa!

Hắn đi đến tinh thể trong suốt phía trước, đưa tay chậm rãi đặt lên trên tinh thể, nhắm mắt lại, theo thói quen đem tinh thần lực khuếch tán ra bốn phía.

Tất cả dễ dàng như nước chảy thành sông, tức thì cả không gian khẽ chấn động, vô số hoa văn gợn lên trong không khí, Dịch Vân nhận ra đây là phản ứng quen thuộc trước khi Hoả nguyên tố hội tụ, cảm giác quen thuộc càng ngày càng gần... Ủa, sao lại có chút phản ứng dao động không giống....

Dịch Vân mở hai mắt ra, vừa thấy cảnh tượng kỳ lạ trước mắt nhất thời sợ hãi đến ngây người!

Chỉ thấy trước mắt không phải là một mảng màu đỏ lửa như xưa nữa, mà là hai màu xanh đỏ đồng thời che kín toàn bộ bốn phía chung quanh hắn, hơn nữa, xanh bên trái, đỏ bên phải, phân chia ra rất rõ ràng hai bên trái phải của hắn, giống như biên giới của hai nước vậy, phân rõ trái phải, không hỗn tạp, không giao thiệp, không tiếp xúc với nhau!

Đang lúc Dịch Vân bị cảnh tượng kỳ dị trước mắt làm cho khiếp sợ, trong đầu đột nhiên vang lên tiếng rống to của Môn La:

- Ta rốt cục đã hiểu rồi! Nguyên nhân ngươi không xuất ra ma pháp được là bởi vì trên người ngươi đồng thời có hai loại nguyên tố có thuộc tính tương khắc lẫn nhau!

Dịch Vân nghe không rõ, vừa định hỏi lại, bên tai vang lên tiếng tuyên bố lạc lõng của lão già, trong giọng nói hàm ý than tiếc:

- Cùng lúc có được Hoả nguyên tố cùng với... Thủy nguyên tố, hai loại nguyên tố khác nhau lại tương khắc thuộc tính với nhau... Ai!

Toàn trường lặng yên một lát, lập tức tuôn ra tiếng ồn ào huyên náo còn lớn hơn lúc nãy...

- Cái gì? Là nguyên tố có thuộc tính hoàn toàn tương khắc sao?

- Ai! Đáng tiếc, một thiên tài ngàn năm khó gặp như vậy không ngờ lại bị huỷ như thế!

- Tinh thần lực thiên phẩm cùng với song (hai) thuộc tính tương khắc cùng xuất hiện trên một người ư? Vị Quang Minh thần này cũng thật là trêu người quá đáng a!

....

Dịch Vân lúc này không hiểu gì cả, hỏi Môn La hắn lại không nói gì cả, chỉ có thể mơ hồ cảm thấy như có điều gì đó không đúng...

Đúng lúc này, lão già phụ trách trắc thí đi tới, vẻ mặt thương tiếc nói:

- Người tên là Dịch Vân sao? Thiên phú ma pháp của người rất cao, có thể nói rằng ngàn năm mới gặp một người! Đáng tiếc là người lại có thể chất đồng thời là song thuộc tính tương khắc, ngày sau, tiến cảnh ma pháp của người nhiều lắm chỉ có thể đạt tới tam tinh Pháp Sư mà thôi, rồi sau đó không có cách nào thăng cấp được nữa!

Dịch Vân kinh hãi, vội vàng hỏi tiếp.

Lão già không đành lòng liếc nhìn Dịch Vân một cái, rất là bất đắc dĩ nói:

- Cái gọi là hai thuộc tính chính là có thể cùng một lúc tu luyện hai loại ma pháp có thuộc tính khác nhau. Ma pháp sư có thể chất như vậy rất là thừa thớt, nhưng mỗi một trăm năm trên đại lục cũng có vài người. Nhưng nếu như hai thuộc tính đó lại tương khắc lẫn nhau, cho dù Khung Vô đại lục to lớn như vậy, mấy trăm năm cũng không nhất định có thể xuất hiện một người!

Giống như là Quang Minh và Hắc Ám, hay Hỏa và Thủy, vốn là những nguyên tố có thuộc tính đối lập với nhau, nếu cùng lúc tồn tại trên một người, không chỉ đối với tu vi ma pháp không có lợi chút nào, chúng còn có thể tranh đấu với nhau, làm tiêu hao lẫn nhau, trực tiếp kéo tu vi ma pháp và tốc độ tu luyện của người xuống!

Lão già thở dài một hơi, lát sau nói tiếp:

- Thể chất của người chính là thuộc tính Thủy Hỏa tương khắc! Sau này cho dù người chọn tu luyện một thứ, bỏ đi một thứ, chúng vẫn không ngừng ảnh hưởng với sự tu luyện của người. Bởi vì nguyên tố đối lập tuy rằng tương khắc nhưng vẫn có tương sinh trong đó, Quang Âm là một thể, Thủy Hỏa cũng vậy mà thôi...

Vì thế, cho dù là thiên phú của người so với người thường mạnh mẽ hơn rất nhiều, thế nhưng thành quả tu luyện của người đều bị tính tương sinh tương khắc của hai loại nguyên tố làm cho tiêu hao, cho nên, cả cuộc đời này người không thể nào vượt qua cánh cửa tam tinh Pháp Sư!

Dịch Vân không trả lời, hắn đã hoàn toàn ngây dại! Bây giờ cuối cùng hắn cũng đã hiểu được vì sao hắn tu luyện ma pháp bốn năm trời, ngay cả một cái ma pháp đơn giản nhất cũng làm không được, vốn là vì trong cơ thể hắn cùng lúc có hai loại nguyên tố thuộc tính tương khắc với nhau.

Môn La lúc này cũng mở miệng nói:

- Ai...! Ta cũng vậy, cho đến bây giờ mới biết được người có thể chất đặc thù! Lúc trước, vì người tu luyện Phần Kiếp Tử Diễm có dấu khí là Hỏa thuộc tính, cho nên khi người dùng dấu khí hội tụ nguyên tố trong không khí, tất cả đều là Hỏa nguyên tố. Nhưng đến lúc người dùng tinh thần lực ngưng tụ nguyên tố trong không khí, giống như vừa rồi vậy, thu hút Thủy Hỏa nguyên tố cùng nhau tụ lại.... Bởi vì người chưa bao giờ sử dụng qua tinh thần lực để ngưng tụ nguyên tố, cho nên đối với điểm ấy ta hoàn toàn không biết gì cả!

Dịch Vân nghe hai người nói xong, suy nghĩ một chút rồi hỏi lão già:

- Như vậy, trắc thí ma pháp của ta không đạt tiêu chuẩn hay sao?

Lắc lắc đầu, lão già đáp lại:

- Ngược lại, người đã thông qua trắc thí! Tuy rằng thể chất của người là song thuộc tính tương khắc, nhưng sau này người muốn đạt tới tam tinh Pháp Sư là rất có thể, chuyện này đã hơn rất nhiều pháp sư khác, học viện chúng ta không có lý do gì cự tuyệt. Ta chỉ lấy làm tiếc, nếu không phải thể chất của người như vậy, thành tựu sau này không chỉ như thế mà thôi!

Dịch Vân nghe vậy, cố gắng phấn khởi tinh thần, khi sự tình đã không có cách nào thay đổi, vậy cũng không cần suy nghĩ nhiều, điều này cũng là điều mà Dịch Vân tin tưởng cho đến hôm nay:

- Lão Đại, chúng ta hãy nhìn về phía trước đi thôi! Người nói, ta đã thông qua trắc thí ma pháp, vậy vẫn tiến vào học viện học tập chứ?

- Bây giờ người vẫn còn muốn học tập ma pháp sao?

Môn La kinh ngạc hỏi.

Dịch Vân hơi trầm ngâm một chút, sau đó nói:

- Lúc này ta vẫn chưa nghĩ tới từ bỏ chuyện này, chỉ cần còn có một tia hy vọng, ta nghĩ ta cũng không thể từ bỏ được!

Lắc lắc đầu, Môn La đã quen với tính tình ngoan cố như vậy của hắn, có chút bất đắc dĩ nói:

- Một khi đã như vậy, vậy ngươi cứ theo kế hoạch ban đầu mà tiến vào học viện đi! Tuy rằng ta có thể đưa cho ngươi pháp môn tu luyện, nhưng ta đối với phương diện này là hoàn toàn không biết gì cả, không bằng ngươi tự mình học tập tri thức nguyên lý ma pháp, đối với ngươi sau này ít nhất cũng không có hại gì!

Dịch Vân tiếp nhận công văn chứng minh nhập học của học viện Đa Ni Tập, trong tiếng xì xào tiếu nuối chậm rãi rời khỏi hội trường trắc trí.

Cho đến khi hắn đã đi ra ngoài, những tiếng thở dài huyền não ở sau lưng vẫn vang lên như trước, không hề có dấu hiệu gì là ngừng lại.

42. Chương 42: Tâm Tính Cố Chấp

Thời gian tựa thoi đưa, mặc dù không nhìn thấy cũng không chạm vào được, vẫn âm thầm lặng lẽ trôi qua, từ sau buổi trắc trí tại học viện Đa Ni Tập, đã qua ba tháng.

Mé nam Đa Ni Tập thành là khu tụ tập rất nhiều phường rèn, vẫn vang lên tiếng đập sắt rung trời đất như bình thường. Nhưng trong góc nhỏ của một xưởng rất là tĩnh mịch, đặc biệt nơi này Hoả nguyên tố trong trời đất lưu động còn nhiều hơn tất cả những nơi khác cộng lại.

Hoả nguyên tố nồng đậm lúc này tràn ngập khắp không gian trong xưởng, giống như một vùng bùn lớn, lưu chuyển lằng đằng mà chậm rãi.

Dịch Vân tay cầm một khối Hoả Phách Tinh Thạch ngồi xếp bằng trên mặt đất, tay mân mê trên môi, lộ ra mấy phần quật cường. Trên gương mặt thanh tú non nớt lộ ra vẻ kiên nghị, cái đầu nho nhỏ nhìn qua như ẩn chứa đầy lửa lúc nào cũng có thể bạo phát ra.

Hắn đột nhiên hít sâu một hơi thật mạnh, một vầng sáng màu tím nhạt chợt xuất hiện xung quanh thân thể, cùng lúc đó, Hoả nguyên tố trong không trung đột nhiên xoay chuyển nhanh chóng hắn lên, giống như trên mặt biển xuất hiện một cơn lốc xoáy, cấp tốc dung nhập vào thân thể Dịch Vân.

Vốn Dịch Vân đang hít thở cực kỳ thư thả lập tức cũng trở nên dồn dập, trong mỗi một nhịp thở đều dẫn động một tia khí lưu quay về cơ thể. Khi hắn hít vào là mang theo Hoả nguyên tố trong không khí, khi thở ra lại là khí xoáy màu tím nhạt, mỗi một lần hít thở như vậy lâu hơn rất nhiều so với người bình thường.

Trải qua hơn mười vòng hít thở như vậy, Hoả nguyên tố tràn ngập không trung dường như bị nhuộm đi, toàn bộ từ màu đỏ trở thành tím nhạt, đồng thời với tốc độ nhanh hơn mà tụ tập đến bên cạnh Dịch Vân, bị hắn hấp thu nhanh chóng.

Nếu lúc này có người nào xông vào trong xưởng, nhất định sẽ bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh sợ mà nhảy dựng lên!

Trong không gian không lấy gì làm lớn ấy, lúc này tràn ngập khí lưu màu tím nhạt, lấy Dịch Vân làm trung tâm mà vận chuyển như dòng xoáy. Phảng phất nhìn giống như tiên cảnh trên thiên giới trong truyền thuyết, hay là đang trong cảnh hỗn độn sơ khai của Khung Võ đại lục vậy!

Dịch Vân đương nhiên không biết đến những biến hoá của bên ngoài, chỉ toàn lực ngưng luyện đấu khí trong cơ thể. Dưới sự hấp thu gần như không có giới hạn của hắn, tốc độ của đám khí xoáy màu tím nhạt đang xoay chuyển xung quanh thân hắn dường như ngày càng chậm hơn.

.....

Tu vi đấu khí của Dịch Vân từ bốn tháng trước đã tiến nhập vào giai đoạn nhất tinh Chiến Sĩ sơ giai, với đấu khí tràn đầy trong cơ thể hắn, vốn đã sớm có thể tiếp tục ngưng luyện đấu khí để tranh thủ tiến vào

nhất tinh trung giai hoặc cao giai vẫn được, thế nhưng dưới sự ngăn cản của Môn La, cho đến hôm nay hần mới bắt đầu thử tấn giai.

Đấu khí Phần Kiếp Tử Diễm vẫn là tuyệt học đệ nhất trên Khung Võ đại lục ngày xưa, lại là tuyệt học của tổ tiên đời thứ nhất gia tộc Tư Đạt Đặc truyền lại.

Công pháp đấu khí Phần Kiếp Tử Diễm chia ra làm mười đoạn, đoạn sau tu luyện khó hơn đoạn trước, cũng cần phải hao tốn thời gian hơn nhiều, nhưng lúc đột phá mỗi đoạn sẽ mang lại sự tăng vọt về chất, giống như nước từ trạng thái lỏng thăng hoa thành khí vậy, những công pháp đấu khí bình thường còn xa mới có thể sánh bằng.

Tựa như Môn La bình thường vẫn hay nói:

- Trước khi chưa củng cố xong cơ sở của toàn bộ kinh mạch, lại nôn nóng tăng cấp đấu khí quá sớm, chính là nuông chiều mà thành hư, sướng trước khổ sau!

Cho nên Dịch Vân về mặt tu luyện đấu khí tuy không thể nói là chậm, nhưng so với thiên tài trên đại lục tên là Kỳ Ba lúc này, có thể nói là thua rất xa, thậm chí Hán Khắc so với hần còn thăng cấp sớm hơn một năm rưỡi!

Nhưng cái gọi là tốc độ tiến bộ thiên tài trong mắt của người từng trải như Môn La, cũng chỉ đáng cho hần chê cười mà thôi!

Môn La không tin thần, nhưng hần tin tưởng trong thiên địa âm thầm tồn tại một quy luật! Mỗi người trong lúc còn sống, ngay từ đầu không kể là tốt hay xấu, cay đắng hay ngọt ngào nhất định là không khác nhau bao nhiêu, cái khác biệt chính là trước tiên người trải qua một loại tư vị....

Nếu như quá ngọt, sẽ làm cho đầu lưỡi tê dại! Cho nên hần muốn cho Dịch Vân trước đắng sau ngọt, đắng rồi lại ngọt, khổ rồi lại sướng... Sinh mệnh như rượu, mùi vị chân chính trong rượu chỉ có thể dùng tâm cảnh mà thưởng thức!

.....

Quá trình này kéo dài không đến nửa canh giờ, luồng khí tím nhạt trong không trung đã hoàn toàn bị Dịch Vân hấp thu hết, nguyên tố đang dao động trong nháy mắt cũng trở lại bình thường, dần dần theo thời gian mà biến mất trong không khí.

Khi một tia khí xoáy màu tím nhạt cuối cùng chui vào trong cơ thể Dịch Vân, Dịch Vân chợt ngừng việc hấp thu nguyên tố bên ngoài, toàn tâm toàn ý khống chế tốc độ vận chuyển đấu khí trong một trăm lẻ tám huyết đạo. Đã có kinh nghiệm thăng cấp lần trước, lúc này hần cũng không cần Môn La nhắc nhở, khi tốc độ vận chuyển đấu khí trong mạch huyết bắt đầu đạt tới giới hạn, hần lập tức biết dừng vận chuyển lại, chậm rãi dùng đấu khí đã ngưng luyện chuẩn bị khai thông huyết Khí Hải, chuyển hướng quay về tập trung trong Khí Hải mà tiếp tục ngưng luyện, rồi mới đưa vào trong tất cả kinh mạch của cơ thể.

Đấu khí màu tím nhạt lần này cao hơn lần trước không chỉ một bậc, chậm rãi lưu chuyển trong cơ thể, vừa mở rộng kinh mạch lại vừa thăng hoa chính bản thân đấu khí.

Cảm nhận được thân thể của mình không ngừng được đấu khí ân cần bồi dưỡng mà cường hoá(làm cho mạnh lên), tất cả các kinh mạch trong cơ thể một lần nữa được mở rộng hơn, khuôn mặt Dịch Vân lộ ra một vẻ mê say thoả mãn.

Nửa canh giờ sau, khi một nhánh kinh mạch cuối cùng đã được đấu khí cường hoá hoàn thành, thân thể Dịch Vân run lên một trận, tất cả da thịt trên thân thể cũng run rẩy không ngừng, hần đột nhiên há miệng ra, một ngụm trọc khí trong lồng ngực đã bị hần phun ra.

Dịch Vân lúc này bỗng nhiên mở hai mắt, trong đôi mắt đen nhánh ấy, loé lên một tia sáng màu tím rồi chợt tắt...

Nhìn biến hoá của Dịch Vân, Môn La hơi trầm ngâm một chút, trong ánh mắt toả ra nét vui sướng không hề che giấu, rồi dương dương nói:

- Thành rồi! Rốt cục người đã đạt tới nhất tinh trung giai!

Dịch Vân không thể kèm được nhìn xuống y phục mình ướt sũng mồ hôi, tức thì cởi hết quần áo ra, trần trụi như vậy mà hoa tay múa chân vài cái, lại nhảy nhót tại chỗ, cảm nhận được thân thể mình sau khi thăng cấp đã mạnh lên không ít, khuôn mặt trông thật là hớn hỏ.

Nghỉ ngơi một chút, sau đó dưới ánh mắt kỳ quái của Môn La, hắn lập tức thay y phục ra ngoài, bước về phía cửa.

- Tiểu tử, vừa mới tấn giai thành công, ngươi lại muốn đi đến nơi đó sao?

Môn La nghi hoặc hỏi.

Hất xì một cái, Dịch Vân thuận tay đóng cửa lại, quay đầu trả lời:

- Mấy ngày trước trên lớp học của lão sư Tập La Tập, ta đã học được một phương pháp tu luyện mới, mặc dù mấy ngày nay ta áp dụng phương pháp tu luyện ấy vẫn như cũ không thể tăng tiến tu vi ma pháp của ta, nhưng vừa rồi trong quá trình tấn giai, ta đột nhiên nghĩ ra một phương pháp đặc biệt, cho nên bây giờ ta muốn ra ngoài thành thử xem sao!

Sau khi trắc thí tại học viện ma pháp, Dịch Vân tuy rằng biết rõ bản thân mình không có khả năng có được thành tựu quá lớn về ma pháp, nhưng hắn vốn cá tính chấp nhất, vẫn không muốn bỏ qua. Trải qua ba tháng cần mẫn học tập chương trình ma pháp, hắn vẫn muốn tìm ra biện pháp giải quyết vấn đề tu luyện ma pháp của hắn, điều này làm cho Môn La ngấm ngấm không được hài lòng.

Mà Tập La Tập chính là lão già hóm đó trong hội trường trắc thí đã giúp Dịch Vân tiến hành trắc thí, một ngũ tinh cao giai Địa hệ Pháp Đồ.

Môn La vừa nghe Dịch Vân trong lòng vẫn không chịu buông bỏ vấn đề về ma pháp, hắn lộ vẻ không hài lòng:

- Ngươi còn không hiểu sao? Ngươi về ma pháp không có khả năng thành tựu, nhiều nhất chỉ là tam tinh Pháp Sư mà thôi! Bất luận là võ giả hay ma pháp sư đều cố gắng đi tới mục tiêu tối cao, mà ngươi thân là song thuộc tính tương khắc, mục tiêu tối cao của ngươi cũng chỉ vẹn vẹn là tam tinh Pháp Sư, không có khả năng nào vượt qua được nữa! Đây cũng chính là chân lý không thay đổi trên Khung Võ đại lục vạn năm qua, ngươi cho rằng ngươi là ngoại lệ duy nhất hay sao?

Trong ba tháng nay Môn La cũng không trực tiếp nhắc với Dịch Vân về vấn đề này, hắn tuy rằng cảm thấy bất mãn vì Dịch Vân đối với ma pháp vẫn còn một tia hy vọng hão huyền, nhưng hắn cũng thỉnh thoảng lăm băm mà thôi, chưa từng trực tiếp vạch trần như lúc này, tuy rằng hắn nhận định rằng Dịch Vân chỉ là lãng phí thời gian mà thôi.

Hắn cũng hiểu được ý nghĩ trong lòng Dịch Vân, lúc trước hắn cứ thề thốt nói rằng Dịch Vân có thiên phú rất cao về ma pháp, cho dù là Dịch Vân học ma pháp của hắn sau bốn năm hoàn toàn không có chút thành tựu nào, lòng tin của hắn cũng không hề dao động.

Sau cuộc trắc thí tại học viện ma pháp sơ đẳng, lòng tin của hắn giống như một tảng đá to cứng rắn đã bị đập vỡ thành từng mảnh nhỏ, ‘hai thuộc tính tương khắc’, năm chữ này đã huỷ đi một chút cầu may trong lòng hắn.

Dịch Vân cũng từ trên mây trong nháy mắt rơi xuống mặt đất, lời nói tự tin của Môn La vẫn còn vang vọng bên tai, khoảnh khắc sụp đổ trong lúc đó giống như tuyết lở thật là không chịu nổi... Sự tương phản trong lúc đó, làm Dịch Vân càng khó chịu hơn, cũng càng khó thừa nhận hơn.

Môn La hiểu được tâm tình của Dịch Vân, nếu nói ra đây cũng là trách nhiệm của hắn, ai bảo hắn cứ nói liên tục như vậy ... Nhưng hắn cũng không muốn cho Dịch Vân tiếp tục lãng phí thời gian một cách vô ích như thế...

Thấy Dịch Vân không nói lời nào, hắn hạ giọng trở lại, nói tiếp:

- Ma pháp không thể tu luyện đã là cái gì chứ? Chỉ cần sau này ngươi toàn tâm toàn ý tập trung tu luyện đấu khí, với thiên phú của ngươi, ta dám cam đoan tương lai ngươi rất có cơ hội trở thành cửu tinh Chiến Tôn trở lên! So với cái ma pháp không cao không thấp kia mạnh hơn rất nhiều!

Sau khi trầm mặc hồi lâu, Dịch Vân lần đầu tiên mở miệng:

- Lão Đại, người nói ta đều hiểu được! Nhưng nếu như không thử qua, bất luận thế nào ta cũng sẽ không từ bỏ! Trong ba tháng nay, ta đã thử rất nhiều pháp môn tu luyện ma pháp, nhưng đều không có một chút hiệu quả nào, đến khi ta tấn giai mới vừa rồi, ta bỗng nghĩ đến một phương pháp tu luyện đặc biệt....

-... cho nên ta nhất định phải thử nó một lần! Nếu lần này không có chuyển biến gì, vậy... Ta coi như không còn lòng dạ nào tu luyện ma pháp nữa!

Môn La nghe được những lời chém đinh chặt sắt của Dịch Vân, không khỏi khựng lại, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Nếu là như vậy cũng tốt... Chỉ là thử nghiệm trong này cũng được, vì sao người lại muốn đi ra ngoài?

Lắc lắc đầu, Dịch Vân nói:

- Tại khu vực này, cách một trăm mét lại có một cái lò rèn, mật độ của Hoả nguyên tố vượt xa những nguyên tố khác. Nơi đây tu luyện đấu khí Phần Kiếp Tử Diễm cố nhiên là quá tốt, nhưng muốn tu luyện ma pháp ở đây thì lại không được! Một trong hai thuộc tính của ta chính là Thuỷ nguyên tố, mà Thuỷ nguyên tố ở đây ít hơn những chỗ khác hơn mười lần, cho nên bây giờ ta phải ra ngoài thành mà thôi!

Liếc nhìn Dịch Vân một cái, vẻ bướng bỉnh trên khuôn mặt nhỏ bé vẫn y như trước, biết rằng bây giờ có nói gì đi nữa cũng vô ích, chần chờ một chút, Môn La cũng chỉ biết gật đầu đồng ý.

43. Chương 43 : Mở Toang Cửa Sổ! (Thượng)

Giữa Đa Ni Tập thành và học viện sơ đẳng có một khoảng rừng rậm rộng hơn mười dặm cây cối um tùm, bên ngoài rừng rậm có dựng lên hơn mười cái chòi nghỉ mát dành cho người qua lại, bởi vậy nơi này bình thường cũng không ít khác qua đường và các đôi tình nhân nam nữ đệ tử học viện ghé qua.

Lúc này Dịch Vân đang đi vào bên trong rừng rậm, sau khi đi sâu vào bên trong khoảng chừng mười dặm, tuy rằng nơi này không ít thú hoang, bình thường cũng ít có người lui tới, nhưng dù sao cũng là thuộc phạm vi quản lý của con người, cũng sẽ không có ma thú xuất hiện.

Dịch Vân chọn một chỗ bí mật dưới sườn núi, cách đó không xa có một dòng sông nhỏ chảy qua, rất phù hợp với hoàn cảnh tu luyện của hắn lúc này.

- Tiểu tử, vì sao người lại chấp nhất đối với ma pháp như vậy? Người hẳn là hiểu được, cho dù là không có ma pháp, dưới sự chỉ dạy của ta tương lai người cũng rất có thể đứng vào hàng ngũ cường giả trên Khung Võ đại lục vậy!

Sau khi Dịch Vân ngồi xuống, Môn La đột nhiên lên tiếng hỏi.

Giọng của Môn La không có vẻ gì trách cứ, hắn chỉ không hiểu mà thôi ...

Trong ba tháng này Dịch Vân không tức giận cũng không chán nản, hắn đều biết hết. Theo hắn nhận thức, Dịch Vân không giống như những đứa con nít cùng tuổi, tức là mang tính khí trẻ con. Hắn biết khi nào nên buông bỏ, khi nào nên giữ lại, về phương diện được mất, hắn lại càng biểu hiện ra sự thành thực còn hơn những năm trước. Bởi vậy đối với sự bướng bỉnh lúc này của hắn, Môn La không thể nào hiểu được.

Dịch Vân hơi sững sốt, liếc nhìn Môn La một cái thật sâu, khoé miệng cong lên, nói:

- Bởi vì mẫu thân đã từng dạy ta: Vĩnh viễn không nên tin tưởng vào cái gọi là vận mệnh đã định sẵn! Khi trước mặt người có một cánh cửa đang đóng, nhất định sẽ có một cánh cửa sổ khác, cách đó không xa để người cho người mở ...

- Lão Đại người và kết quả của trắc thí ở học viện đều cho ta biết, ta có thiên phú về ma pháp! Hai thuộc tính tương khắc thì sao chứ, người bình thường muốn có hai thuộc tính còn không được, ta có, ta sẽ quý trọng nó! Nếu như chưa làm gì cả, chỉ vì một hai câu nói của người khác mà dễ dàng từ bỏ ... Lão Đại, người cho rằng người như vậy có thể bảo được huyết cừ, có thể chấn hưng vinh quang của gia tộc hay sao?

Ngơ ngác nghe Dịch Vân nói liền một mạch, da mặt giật giật kịch liệt, Môn La rốt cục không thể nói gì!
Cùng lúc đó, Dịch Vân đã nhắm hai mắt lại.

Trong ba tháng nay, Dịch Vân cũng đã từng thử qua rất nhiều phương pháp, thế nhưng giống như lời của Môn La và Tập La Tập lão sư, tu luyện ma pháp vẫn giậm chân tại chỗ y như trước, gần như không có tiến triển chút nào.

Dựa theo đánh giá của vị lão sư ngũ tinh Pháp Đồ Tập La Tập, Dịch Vân tuy thể chất là hai thuộc tính tương khắc, nhưng tinh thần lực của hắn thật sự rất cường đại, chỉ cần có thể khắc khổ cố gắng tu luyện, hẳn là có thể lúc hắn năm, sáu mươi tuổi đạt tới tam tinh Pháp Sư.

Chuyện này cũng không có gì, nhưng phóng mắt nhìn hết trong lịch sử vạn năm của Khung Võ đại lục, có được thể chất hai thuộc tính tương khắc lại có thể đạt tới tu vi tam tinh Pháp sư, số người đã ít lại càng ít!

Mà tam tinh Pháp Sư tuy rằng cũng chỉ là cấp thấp, thế nhưng vẫn có rất nhiều thế gia nguyện ý ném tiền ra thuê mướn về, mà sau này nếu như không tiếp nhận chiêu lãm của những thế gia quý tộc ấy, cũng có thể nhận quan chức của đế quốc, tương lai của mình chắc chắn sẽ rất tươi sáng.

Cho nên tuy rằng Tập La Tập trong lòng tiếc nuối, nhưng vẫn nguyện ý đảm nhiệm giáo sư chỉ dạy cho Dịch Vân. Kể ra tam tinh Pháp Sư cũng không kém cỏi gì, chỉ là hắn không biết một điều: Cái mà Dịch Vân muốn, cũng không phải thấp như vậy!

Tâm rộng lớn, thành tựu trong tương lai càng lớn ... Những lời này cũng không đúng, ít nhất đối với Dịch Vân cũng không đúng hoàn toàn!

Với hắn phải là: Tâm rộng lớn, những nguy hiểm phải trải qua càng nhiều hơn! Ít nhất, lúc này Dịch Vân đang mạo hiểm rất lớn ...

.....

Vừa rồi khi hắn trải qua tấn giai trong xưởng, vì muốn hội tụ Hoả nguyên tố trong không khí nhiều hơn nữa, nên hắn ngoại trừ vận chuyển đầu khí Phần Kiếp Tử Diễm, lại còn dùng đến tinh thần lực cường đại của mình để tụ tập nguyên tố.

Đến khi hắn đang thu hút rất nhiều nguyên tố ngoài không khí vào trong thân thể thì bỗng nhiên phát hiện ra, trừ Hoả nguyên tố bị hắn hấp thu vào, lại vẫn có chút ít Thuỷ nguyên tố! Dưới sự kinh hãi hắn suy nghĩ kỹ lại, mới đoán ra được, Thuỷ nguyên tố đó hẳn là từ trong hồ nước làm nguội vật chế luyện trong xưởng bị thu hút mà đến!

Khi hắn đang nghĩ về chuyện này trong đầu, chỉ trong chớp mắt, Thuỷ nguyên tố này lại bắt đầu cùng với số lượng lớn Hoả nguyên tố xung quanh nó sinh ra bài xích lẫn nhau, trong huyết Khí Hải, nơi mà hắn chứa đựng nguyên tố bắt đầu xao động hẳn lên, nhưng lại làm cho hắn căn bản không kịp có phản ứng gì!

Đã trải qua chương trình học ba tháng trong học viện, Dịch Vân đương nhiên hiểu được phản ứng khác thường bên trong cơ thể hắn là có ý nghĩa gì!

- Nguyên tố sinh ra bài xích!

Khi hai loại nguyên tố hoàn toàn khác nhau va chạm với nhau một chỗ, trong nháy mắt sẽ sinh ra phản ứng bài xích nguyên tố kịch liệt. Giống trong như một chảo dầu, nếu như cho vào một giọt nước nhất định sẽ dẫn đến phản ứng với nhau rất kịch liệt.

Mà nếu như nguyên tố phản ứng mạnh mẽ với nhau như vậy bên trong huyết Khí Hải của một người thì ...

Dịch Vân trong lòng thoáng chốc nghĩ tới hậu quả, vô cùng kinh hãi, vội vàng ngừng vận chuyển đầu khí Phần Kiếp Tử Diễm lại ngay lập tức, thở hổn hển định bất chấp tất cả xua đuổi một chút Thuỷ nguyên tố kia ra khỏi huyết Khí Hải của mình ...

Ngay vào lúc thay đổi tâm trí nhanh như vậy, ý muốn làm mà chưa kịp làm, trong cơ thể hắn đột nhiên tràn ra một cỗ năng lượng vô cùng nhu hoà mà cường đại đến mức không thể nào hình dung được, trong nháy mắt đã bao phủ hai cỗ Thuỷ Hoả nguyên tố đang muốn bạo phát, lực bài xích đáng sợ đã nhất thời biến mất trong vô hình, nguyên tố đang xao động công kích lập tức yên tĩnh trở lại ...

Dịch Vân sững sốt một lát, trong lúc tâm thần hoảng hốt, đầu khí đã bị hấn ngừng lại khi nãy lại tiếp tục lưu chuyển.

Hắn cố gắng trấn định lại tâm tình đang tán loạn, cảm ứng huyết Khí Hải của mình, lại đột nhiên phát hiện, lượng Thủy nguyên tố ít ỏi kia suýt chút nữa đã hại hắn lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục, lúc này không ngờ ngang nhiên nằm yên trong Khí Hải, hơn nữa Hoả nguyên tố ngập tràn đang lưu chuyển tứ phía, nhưng chỉ đẩy lượng Thủy nguyên tố kia vào trong một góc nhỏ bên trong Khí Hải, giống như cảm thụ được Thủy nguyên tố kia không thích hợp tồn tại chung với nó, sau đó vẫn y như trước, tiếp tục quá trình ngưng luyện đầu khí trong Khí Hải.

Toàn bộ quá trình kỳ dị này phát sinh chẳng qua chỉ trong thời gian là một, hai lần nháy mắt mà thôi, Dịch Vân lần này chỉ là tấn giai, không phải là tấn cấp như lần trước, cho nên, Môn La căn bản không lo lắng Dịch Vân sẽ phát sinh chuyện gì sai lầm, ra ngoài ngồi chơi trong lò lửa, đương nhiên cũng không biết biến hoá xảy ra trong cơ thể hắn.

Môn La vẫn ngồi lắc lư trong lò lửa như trước, căn bản là không nhận ra, ngay dưới mắt hắn Dịch Vân suýt chút nữa đã có được lý giải về vấn đề này!

Dịch Vân lúc này trong lòng vẫn còn tồn tại một dấu hỏi to tướng, hoàn toàn không hiểu vì sao lại có biến hoá như vậy phát sinh! Nhưng chỉ thấy lượng Thủy nguyên tố kia hiện tại đang bình an vô sự nằm trong Khí Hải, mà không phát sinh ra sự bài xích với Hoả nguyên tố làm cho hắn kinh hãi không thôi như lúc nãy, tâm tình của hắn cũng dần dần hoà hoãn trở lại.

Về nghi hoặc chợt thoáng qua trên mặt Dịch Vân, hắn thông minh đến mức nào, vài ý niệm vừa chuyển trong đầu, lập tức đã đoán ra cỡ năng lượng đáng sợ cường đại hơn đầu khí trong cơ thể hắn biết bao nhiêu lần kia, chính là phát xuất từ tổ khí Hồng Liên đang nằm trên ngực hắn!

...

Nghĩ đến cảnh tượng lúc trước, trong lòng Dịch Vân có chút không yên, nhưng vẫn hạ quyết tâm thử một lần, thâm nghĩ:

- Nếu như phương pháp này không thể thực hiện được, chắc là cũng không gây tổn thương cho ta ... Nếu lúc trước không có Hồng Liên, chắc ta đã chết, lúc này chỉ là đánh bạc một phen mà thôi ... Đánh bạc thôi!

Lần này Dịch Vân không hề vận khởi đầu khí, mà là lặng lẽ trực tiếp vận khởi tinh thần lực, tụ tập nguyên tố thiên địa từ bốn phương tám hướng về thân thể mình.

Tinh thần lực là trụ cột của một ma pháp sư, là cơ sở quan trọng để cho một ma pháp sư sau này có thể đạt tới thành tựu cao hay thấp. Mà Dịch Vân trong cuộc trắc thí ở học viện, đã được phán định có được tinh thần lực thiên phẩm ngàn năm khó gặp. Tuy rằng lúc này về phương diện thành tựu ma pháp, hắn ngay cả nhất tinh Pháp Sư còn chưa đạt tới, thế nhưng với tinh thần lực thiên phẩm của hắn, lực hấp dẫn đối với Thủy Hoả nguyên tố rất cao, không phải pháp sư bình thường có thể so sánh được!

Chỉ trong khoảnh khắc, một lượng Thủy Hoả nguyên tố khổng lồ đã bao phủ kín không gian xung quanh Dịch Vân, khác với cảnh tượng ở phường rèn là, nơi đây có một dòng sông nhỏ cho nên hàm lượng Thủy nguyên tố vượt qua Hoả nguyên tố quá xa, tỷ lệ hai bên chênh lệch là một phần mười!

Môn La thấy Dịch Vân chỉ mới thoáng vận khởi tinh thần lực một chút mà thôi, thế nhưng đã làm cho mật độ nguyên tố ở đây cao hơn trăm lần nơi khác, hắn hơi khựng lại, đồng thời trong lòng cũng nổi lên luyến tiếc vô hạn:

- Tinh thần lực thiên phẩm quả nhiên đáng sợ, trong lịch sử của gia tộc, đệ tử có được tư chất ma pháp như vậy cũng không có lấy một người, thế nhưng lại là hai thuộc tính tương khắc, thật là đáng tiếc!

Trong lòng còn đang than thầm, hành động kế tiếp của Dịch Vân đã dọa cho hắn suýt chết!

44. Chương 44 : Mở Toang Cửa Sổ! (Hạ)

Dưới sự khống chế của Dịch Vân, sau khi làm cho tỉ lệ của Thuỷ Hoả nguyên tố khắp tứ bề đạt tới sự cân bằng, tâm niệm vừa chuyển, đột nhiên hai loại nguyên tố đang giằng co ngoài không khí xuất ra một lượng lớn chui vào trong thân thể hắn, nhất thời thân thể hắn chuyển sang nửa đỏ nửa xanh, sự điên cuồng hấp thu này dẫn đến nguyên tố tương khắc sẽ làm cho hắn nổ tan xác mà chết.

Khi đạo nguyên tố hai màu xanh đỏ thứ nhất vừa tràn ngập trong Khí Hải, hắn hô to một tiếng trong lòng: “Đánh cuộc thôi!” rồi lập tức mạnh mẽ vận khởi tinh thần lực, làm cho hai loại nguyên tố trong Khí Hải bắt đầu tiến hành quá trình áp súc (nén lại). Lúc này cả người hắn run lên một trận kịch liệt, một cỗ lực đạo cuồng bạo trong nháy mắt công kích khắp trong cơ thể hắn ...

- Dịch Vân, người làm gì vậy? Mau ngừng lại! Mau lên ...!

Trái tim Môn La lúc này như bị đông cứng lại, sắc mặt nhất thời trắng bệch, kinh hãi gào to.

Đáng tiếc Dịch Vân đến lúc này có muốn dừng cũng không được nữa!

Hai loại Thuỷ Hoả nguyên tố vừa dung nhập vào trong cơ thể, với tốc độ rất nhanh chạy thẳng vào trong Khí Hải của hắn, trong lúc đó, ngay trong Khí Hải đang rất là rối loạn, hai loại nguyên tố vừa va chạm với nhau đã sinh ra một lực hấp dẫn lớn hơn nữa, như là kêu thêm đồng bọn vậy, nhất thời đã thoát khỏi ý niệm khống chế của Dịch Vân, trực tiếp hấp dẫn nguyên tố từ bên ngoài tiến vào trong cơ thể hắn.

Hai loại nguyên tố từ bị động đã chuyển sang chủ động, lực hấp thu nguyên tố kia nhanh hơn không biết bao nhiêu lần so với ý niệm khống chế của Dịch Vân. Chỉ trong chớp mắt, lượng nguyên tố của cả hai loại Thuỷ Hoả mà ban đầu hắn tụ tập lại bên ngoài không khí đã lập tức bị thân thể hắn hấp thu sạch sẽ.

Tiếng gào kinh hãi của Môn La vẫn còn vang vọng bên tai, nhưng Dịch Vân đã mất đi quyền khống chế từ lâu, chỉ có thể ngơ ngác cảm nhận biến hoá trong cơ thể mà hoàn toàn không hiểu vì sao ... Lúc này hắn giống như cô gái bị lột sạch hết áo quần nằm trên giường vậy, chỉ có thể nước mắt lưng tròng nhìn sự tình phát triển, mà không có lực lượng để làm thay đổi kết quả.

Tu luyện ma pháp lực cùng với ngưng luyện đấu khí là hai hệ thống hoàn toàn khác nhau.

Tu luyện đấu khí là đem đấu khí hấp thu được từ trong không khí tiến hành luyện hoá trong Khí Hải, làm cho nguyên tố ngưng luyện thành đấu khí, rồi sau đó lại đưa nó đi qua tất cả kinh mạch và huyết đạo trong cơ thể, sau đó quay về Khí Hải lại tiếp tục luyện hoá, mới trở thành đấu khí mà võ giả có thể đem ra sử dụng.

Ma pháp lực thì không giống như vậy! Hình thành ma lực là đem nguyên tố hấp thu được tiến hành áp súc dưới cường độ cao, làm cho nguyên tố bị áp súc biến thành ma lực, rồi sau đó trực tiếp chứa trong Khí Hải, ma pháp sư cũng chính là dựa vào ma lực này mới có thể phóng xuất ma pháp.

Sức chứa của Khí Hải của mỗi người là không thay đổi, cho nên ma pháp sư có thể chứa ma lực nhiều hay ít hoàn toàn tùy thuộc vào tinh cấp của hắn cao hay thấp mà thôi.

Ma pháp sư cấp thấp chỉ có thể mang nguyên tố tiến hành áp súc lại hai hoặc ba lần đã là cực hạn, cho nên ma pháp sư cấp thấp chỉ có khả năng sử dụng ma pháp rất là hạn chế. Mà ma pháp sư cao cấp có thể đem nguyên tố hấp thu tiến hành áp súc lại cả trăm hoặc ngàn lần, cho nên thể tích giảm đi càng nhỏ thì Khí Hải chứa được càng nhiều, mà nguyên tố áp súc đến mức như vậy thì độ tinh thuần càng cao, đương nhiên uy lực phóng xuất ra càng cường đại.

Mà thể chất hai loại nguyên tố tương khắc giống như Dịch Vân, nếu như bình thường, tu luyện cũng không có việc gì nguy hiểm, tất cả mọi người đều biết như vậy. Chỉ là tốc độ tu luyện so với người bình thường chậm hơn rất nhiều, cả đời lại không thể vượt quá tam tinh Pháp Sư mà thôi.

Dịch Vân sau khi được Tật La Tật lão sư giảng giải, rốt cục cũng hiểu được nguyên lý, đây thật ra cũng rất dễ dàng giải thích: Khi hai loại nguyên tố tương khắc với nhau đi vào trong Khí Hải, bởi vì bản thân chúng có tính chất bất đồng, sẽ bắt đầu tiêu hao lẫn nhau, mãi cho đến khi có một loại nguyên tố tiêu hao hết mới có thể chấm dứt.

Với nguyên tố may mắn còn tồn tại, lúc này mới có thể bắt đầu tiến hành áp súc, làm cho trở thành ma lực mà trữ lại. Chẳng qua lúc này nguyên tố còn lại, về lượng trăm phần không còn được một, về chất lại ít đến mức đáng thương, số có khả năng tụ thành ma lực dĩ nhiên cũng rất ít ỏi, đây cũng chính là cửa ải khó khăn mà Dịch Vân gặp phải khi tu luyện ma pháp.

Lão sư của hắn là ngũ tinh Pháp Đồ Tập La Tập, đã từng hơn một lần cảnh cáo hắn: lúc trong Khí Hải tồn tại hai loại nguyên tố tương khắc, hắn tuyệt đối không thể tiến hành áp súc nguyên tố, chỉ có thể đợi sau khi một loại nguyên tố trong đó hoàn toàn tiêu hao hết, mới có thể bắt đầu tiến hành áp súc nguyên tố còn lại!

Bởi vì trước khi tiến hành áp súc nguyên tố thiên địa, tính chất và kết cấu của nó vẫn an toàn, cho dù là hai nguyên tố tương khắc với nhau cũng có thể bảo trì dưới trạng thái yên tĩnh, chỉ có điều là chúng sẽ tiêu hao lẫn nhau mà thôi ...

Nhưng một khi nguyên tố trong Khí Hải bị áp súc mạnh mẽ, kết cấu của nguyên tố sẽ lập tức bị thay đổi, biến thành cực kỳ sinh động và nhạy cảm hẳn lên. Lúc này nếu có một chút nguyên tố tương khắc khác cùng tồn tại, sẽ lập tức sinh ra biến dị, cũng giống như trong nháy mắt thì triển một cái ma pháp thật là cường đại bên trong cơ thể vậy, sẽ trở thành kết quả không thể cứu vãn!

Thủy và Hỏa, Quang Minh và Hắc Ám vốn bất tương dung, khi hai nguyên tố khác loại va chạm, kết quả đều dẫn đến tai nạn thảm khốc! Cho nên, sau khi Môn La biết được thể chất Dịch Vân là song thuộc tính tương khắc, đã không đồng ý việc hắn tiếp tục tu luyện ma pháp. Cũng là căn cứ vào suy nghĩ như vậy!

Dịch Vân cũng không phải ngu dốt, cho dù trong ba tháng qua hắn đã thử nhiều loại pháp môn tu luyện khác nhau, muốn giải quyết khiếm khuyết của hắn về tiên thiên thể chất, cũng chưa từng va chạm đến điểm mấu chốt này ...

Cho đến khi này bên trong xương, lúc hắn đang tiến hành tấn giai đầu khí đã gặp được cảnh tượng kỳ dị, lúc này mới làm cho hắn phát hiện ra công dụng thần kỳ của Hồng Liên, lúc này mới nguyện ý đánh cược một phen.

Trong cơ thể là một cỗ lực công kích cực kỳ cường đại đột ngột tấn công, thân hình Dịch Vân trải qua một trận co rút kịch liệt, hắn mím môi, hàm răng cắn chặt, theo dõi biến hoá trong cơ thể của mình ...

Môn La thường nói: trong cơ thể mỗi người đều tự hình thành một thế giới, không kém cõi chút nào so với thế giới bên ngoài.

Lúc này Dịch Vân cảm thấy đồng tình với những lời này!

Trong Khí Hải của mình lúc này là một thế giới hai màu xanh đỏ, hai loại Thủy Hỏa nguyên tố chia ra chiếm cứ một nửa không gian, giống như hai nước phân tranh. Mà ở biên giới tiếp xúc với nhau đang kịch liệt tiến hành áp súc nguyên tố, bài xích năng lượng lẫn nhau, trong chớp mắt càng ngày càng lớn. Khi cỗ năng lượng này tích lũy tới một mức độ cực hạn, trong khoảnh khắc đó sẽ nổ tung mạnh mẽ ...

Giữa lúc sinh tử tồn vong này, đầu Dịch Vân đã toát đầy mồ hôi, sắp sửa không chịu nổi nữa, thì tổ khí Hồng Liên bị hắn thu vào trong cơ thể bỗng bùng phát ra một cỗ năng lượng còn cường đại hơn nữa, chỉ trong chớp mắt, đã nhanh chóng bao phủ lấy đạo năng lượng Thủy Hỏa bài xích lẫn nhau đang muốn nổ tung bất cứ lúc nào ...

Cỗ năng lượng sung mãn cực kỳ quái dị kia trong nháy mắt đã bao phủ Khí Hải, chậm chậm dung nhập vào trong hai loại nguyên tố đang áp súc, phản ứng bài xích giữa hai nguyên tố với nhau đã biến mất không thấy tăm hơi. Sau một hồi lâu, năng lượng mà Hồng Liên phát ra đã dung nhập toàn bộ vào trong Khí Hải không còn lại chút nào ...

Dịch Vân ngạc nhiên cảm thụ tình huống trong cơ thể, mắt thấy một nguy cơ lớn như vậy lại vượt qua một cách dễ dàng, trong lòng không khỏi thầm kêu may mắn, biết rằng mình đã thành công! Cũng đối với tổ khí Hồng Liên kia do gia tộc đời đời truyền xuống sinh ra một tình cảm càng thân thiết sâu đậm hơn ...

Hắn đang nghĩ lung tung trong đầu, tinh thần cũng chùng xuống một chút, quá trình áp súc liên tục Thủy Hỏa nguyên tố trong Khí Hải cũng dần dần ngừng lại.

Cảm nhận được biến hoá trong Khí Hải, kinh ngạc phát hiện quyền khống chế nguyên tố một lần nữa đã trở lại trong tay mình, vội vàng trấn tĩnh lại nỗi lòng có chút tán loạn, lại bắt đầu dùng tinh thần lực khống chế mà áp súc nguyên tố trong cơ thể. Hắn cẩn thận từng chút một, trong lòng không khỏi mừng rỡ như điên!

Lúc này lại phát hiện hai loại nguyên tố bên trong Khí Hải không ngờ lại không còn phản ứng bài xích lẫn nhau nữa, Thuỷ Hoả nguyên tố đồng thời tiến hành áp súc, không can thiệp lẫn nhau, chia làm hai phần chung sống một cách bình yên bên trong Khí Hải.

Đây không phải có nghĩa là chính mình đã đột phá hạn chế cao nhất của tiên thiên thể chất, có thể tu luyện ma pháp giống như người bình thường hay sao?

Chẳng qua chỉ trong hơn mười lần hô hấp, chính mình đã dạo chơi thiên đường địa ngục một phen ... Dần lại ý muốn nổi lên một tràng cười điên cuồng trong lòng, Dịch Vân đem toàn bộ tâm lực tập trung vào tiến hành áp súc hai loại nguyên tố.

Hắn tu luyện ma pháp hơn bốn năm nay, cũng chưa từng một lần tiến hành áp súc nguyên tố nhiều như vậy, huống chi lúc này lại là áp súc cùng lúc hai loại nguyên tố khác nhau. Ngay từ đầu hắn vẫn còn có chút trúc trắc, tốc độ tiến triển thật chậm, nhưng thời gian trôi qua, hắn dường như đã chạm được vào cánh cửa của Đạo, quá trình áp súc nguyên tố cũng dần dần nhanh hơn.

Toàn bộ tâm tình Dịch Vân đều tập trung vào việc áp súc ma lực trong cơ thể, không cảm giác được chút nào thời gian trôi qua ở thế giới bên ngoài. Môn La chờ đợi bên cạnh hắn, ban đầu kinh hoảng, sau đó thì tuyệt vọng, lại trở nên kinh ngạc, đến bây giờ thì lòng tràn đầy vui mừng như điên dại. Toàn thân hắn giống như đã trải qua vài lần ấm lạnh, từ lạnh trong tận xương tuỷ, cho đến bây giờ ấm áp trong lòng, mọi tư vị trong đó làm cho hắn muốn đánh Dịch Vân một trận để phát tiết ra nỗi xúc động của mình!

Môn La cảm nhận được biến hoá bên trong cơ thể Dịch Vân, nhận ra lúc này là thời khắc mấu chốt, tuy rằng hắn đối với tất cả biến chuyển này trong lòng ngàn vạn lần không hiểu được, nhưng vẫn nhẫn nhịn không hỏi để tránh quấy rầy sự tu luyện của Dịch Vân.

Lần tu luyện này kéo dài từ giữa trưa cho đến chiều, lúc này trời đã tối hẳn, đang ngắm nhìn mặt trăng treo lơ lửng trên không, đột nhiên hắn vận khởi đầu khí đánh bay một con dã thú ra xa, đây đã là con dã thú thứ mười sáu mà hắn đánh bay đi, vẫn không biết tiểu tử Dịch Vân này còn phải tu luyện trong bao lâu nữa mới xong?

Hắn đường đường là lão Đại, thế nhưng hiện giờ cũng chỉ có thể ẩn nhẫn ở một nơi rừng núi hoang tàn vắng vẻ như thế này, giúp đuổi muỗi, đuổi dã thú cho tiểu đệ, đóng vai trò một người bảo mẫu ... Chính mình lại là một cường giả Tinh Vực duy nhất phải sống khuất tất như vậy từ trước tới nay hay sao?

Trong lúc Môn La đang tự giễu cợt mình, thiên địa nguyên tố từ bốn phía đột nhiên dao động một trận, thân thể Dịch Vân thoáng chốc hiện lên hai đạo ánh sáng xanh đỏ giao nhau, chiếu sáng cả một khoảng núi rừng u ám, nhất thời làm cho vài con dã thú đang rón rén đến gần phải sợ hãi mà bỏ chạy.

Thở ra một hơi thật dài, Dịch Vân chậm rãi mở mắt ra, trong mắt chợt hiện lên một tia sáng ...

- Dịch Vân, người ...

Nhún vai, Dịch Vân đứng lên, tứ chi cùng lúc phát ra một trận kêu răng rắc như pháo nổ, miệng hắn liền thoáng không ngừng rất là vui vẻ:

- Mẫu thân nói rất đúng! Tuy rằng cánh cửa trước mặt ta đã đóng, thế nhưng ta đã tìm được một cửa sổ khác rồi ... Hiện tại, ta đã thăng cấp nhất tinh Pháp Sư!

- Đúng vậy, ta đã mở toang cánh cửa sổ kia rồi! Ha ha, ha ha ha ...!

Tiếng cười điên cuồng không bị cản trở vang vọng trong mảnh rừng tối đen không người, giống như tiếng hổ gầm vang lúc vừa thức giấc, ánh mắt hắn sáng lấp lánh những điểm tinh quang, trong đêm đen nhìn thật là chói mắt

45. Chương 45 : Người Trí Hay Người Sáng Suốt?

Trăng sáng sao thưa, tại một mảnh đất hoang bên ngoài Đa Ni Tập thành, một cái bóng cô đơn thật dài đang chạy về thành dưới ánh trăng.

- Tổ khí Hồng Liên lại có diệu dụng như vậy sao?

Môn La nghe Dịch Vân kể lại, rất là kinh ngạc hỏi.

Gật gật đầu, Dịch Vân nhẹ nhàng cười nói:

- Không phải vậy sao? Nếu không phát hiện ra sự thần kỳ của Hồng Liên, ta làm sao lại đem sinh mạng của mình ra đùa giỡn với chuyện sinh tử như thế?

Nghĩ đến lúc mạo hiểm khi nãy, Dịch Vân lúc này vẫn còn chút sợ hãi.

Môn La chỉ trầm tư suy nghĩ, lại nghe Dịch Vân hỏi:

- Lão Đại, rốt cục ta cảm giác Hồng Liên này còn nhiều chỗ thần bí chưa giải thích được ... Cổ năng lượng mà nó phóng ra so với đầu khí và ma lực của ta cộng lại còn mạnh hơn rất nhiều! Cái này cũng là từ vị tổ đầu tiên truyền xuống hay sao? Còn nữa, vì sao Hồng Liên lại trở thành tổ khí đời đời tương truyền của gia tộc chúng ta như vậy?

Đối với câu hỏi của Dịch Vân, Môn La cũng trả lời rất rõ ràng:

- Không biết!

Ngừng một chút, Môn La nói tiếp:

- Lai lịch của tổ khí Hồng Liên này không cách nào tìm hiểu được, chỉ biết rằng đúng là từ tổ đầu tiên truyền xuống mà thôi! Mà gia tộc Tư Đạt Đặc ta thì phải tuân theo tổ huấn, đời đời do người mạnh nhất trong gia tộc bảo quản, không thể để mất mà tiếp tục truyền thừa xuống. Người nắm giữ Hồng Liên trước người chính là lão Đại ta, vì lúc ấy trong lớp thanh niên của gia tộc ta là người mạnh nhất, chẳng qua sau khi ta bị gia tộc trục xuất ra khỏi cửa, tổ khí đồng thời cũng bị gia tộc thu về, thời gian ta giữ trong tay cũng không dài, bởi vậy cũng không hiểu biết gì nhiều về nó!

- Tuy rằng như thế, nhưng có thể khẳng định Hồng Liên có rất nhiều chỗ thần diệu, chỉ riêng điểm nó có thể chữa trị linh hồn vỡ nát của ta, cũng có thể nói là nó tương đương với cấp bậc của thần khí.

Dịch Vân nghe vậy cũng thầm gật đầu, Hồng Liên còn có những công dụng khác hay không đến bây giờ hắn vẫn chưa hiểu hết, nhưng lúc này nó có thể làm cho hai loại nguyên tố hoàn toàn tương khắc với nhau có thể tồn tại với nhau cùng một chỗ, chỉ một lần đã phá vỡ chướng ngại lớn nhất trong việc tu luyện ma pháp của hắn ... Tác dụng kỳ diệu của nó quả là một lời không thể nào nói hết!

- Lão Đại!

Dịch Vân đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, lại mở miệng hỏi tiếp:

- Lúc này vấn đề ta không tu luyện được ma pháp đã giải quyết xong, hơn nữa, pháp môn tu luyện ma pháp mà người đưa cho ta so với học trình của học viện cao minh hơn rất nhiều ... Ta nghĩ, chắc là ta không cần đến học viện nữa đâu!

Sự tình phải trải qua mới có thể thể hiện ra sự tốt xấu của nó!

Môn La tuy rằng không hiểu ma pháp, nhưng pháp môn tu luyện kia là do tổ tiên truyền lại, so với những gì mà Dịch Vân đã học được trong ba tháng nay cao minh hơn nhiều lắm!

Giống như trước đây không lâu, lúc Dịch Vân áp súc nguyên tố để luyện hoá thành ma lực, ban đầu chỉ dùng phương pháp mà Tập La Tập lão sư chỉ dạy, nhưng tốc độ áp súc chậm như rùa bò, lại còn lúc đang tiến hành áp súc thường làm cho nguyên tố rơi vào trong trạng thái không ổn định, khiến cho hắn cần phải hao tổn tinh thần lực nhiều hơn nữa mới có thể khống chế, hiệu quả và lợi ích hiển nhiên thua xa công pháp mà Môn La đã dạy cho hắn.

Sau đó hắn cũng là vô tình chuyển qua dùng pháp môn của Môn La, sự chênh lệch cao thấp giữa hai bên so ra không chỉ một chút mà thôi!

Đã có pháp môn của Môn La, hơn nữa chính hắn khổ tu, hắn là so với ở học viện không kém hơn bao nhiêu, cho nên lúc này hắn mới có thể tính toán một cách hững hờ như vậy.

Môn La hơi trầm ngâm suy nghĩ, sau một lát lại lắc đầu cười nói:

- À, người vẫn nên tiếp tục đến học viện Đa Ni Táp đi thôi! Dù sao, ta đối với ma pháp không biết chút gì, nhiều nhất ta cũng chỉ có thể cho người pháp môn tu luyện ma pháp của tổ tiên mà thôi, sau này nếu người trên con đường tu luyện ma pháp gặp phải vấn đề gì nan giải, ta căn bản không thể giải thích được gì cho người cả ...

- Hơn nữa, trong tay ta căn bản là không có ma pháp dành cho pháp sư cấp thấp học tập, đối với người cũng không thể giúp gì. Pháp thuật mà ta bị bọn lão gia hỏa kia bắt buộc ghi nhớ, thấp nhất phải là thất tinh Pháp Tước mới có thể thi triển được, tương lai người cũng không chắc có thể đạt tới cấp bậc cao như vậy, cho nên, người nên ngoan ngoãn tiếp tục đến học viện đi thôi!

Môn La dương dương kết luận.

Dịch Vân nghe xong có chút dở khóc dở cười! Pháp thuật thấp nhất cũng phải đạt đến thất tinh Pháp Tước mới có thể thi triển được, rốt cục là hắn ghi nhớ chú văn ma pháp gì đây?

Ánh trăng bàng bạc chiếu xuống, Đa Ni Táp thành đã xuất hiện trước mặt hai người.

Thời gian phải hình dung như thế nào mới là thích hợp? Như nước, như gió, như vó ngựa phi nhanh, hay giống như rượu ngon chôn càng lâu năm lại càng ngon?

Đối với Dịch Vân tất cả đều không phải!

Thời gian giống như là một cỗ lực lượng nhện hoặc đâm tới từ phía sau, chạm vào sẽ rất đau, càng đau càng phải chạy về phía trước! Hắn bị thời gian đuổi theo, rồi lại bị thời gian thôi thúc phải chạy cho nhanh về phía trước!

Huyết cừu của gia tộc, Hán Khắc ở nơi nào không rõ ... Mấy vấn đề này thường xuyên quanh quẩn trong lòng hắn, nhưng lại không có cách nào dứt ra được, hết thấy chỉ vì thực lực hiện tại của hắn còn chưa đủ để có thể nhìn thẳng vào những vấn đề này ...

- Đạt đến đỉnh cao rồi mới có thể làm được những chuyện lớn! Hiểu người là trí, ta hiểu được người, tự hiểu được là sáng suốt, người cũng có thể tự mình hiểu được!

Tên chẳng ra gì Môn La lại tự xưng mình là trí giả nói như vậy.

Môn La là trí giả sao? Dịch Vân cũng không cho rằng như thế, tên lão Đại này trong óc chắc chắn thiếu vài sợi dây thần kinh, nhưng hắn nói rất đúng!

Trở thành cường giả! Đó là chuyện hiện giờ hắn có thể làm vì gia tộc, cũng là chuyện duy nhất có thể làm ... Hắn tự biết tự hiểu được!

Thời gian thấm thoát, hơn nửa năm lặng lẽ trôi qua, Dịch Vân đến Đa Ni Táp thành cũng đã tròn một năm rồi ...

Vẫn trong phường rèn có cái mái xiêu vẹo kia, Dịch Vân buông búa rèn ra, đem một món binh khí vừa chế luyện xong bỏ vào trong hồ làm nguội, tiếng xèo xèo vang lên, hắn thần nhiên cười nói:

- Cuối cùng thì đã luyện được món binh khí thứ năm mươi rồi, tháng này phải báo cho thành chủ Ni Tư biết số lượng bây giờ đã không thành vấn đề nữa rồi!

Dịch Vân trong một năm qua, mỗi tháng đều giao cho Ni Tư năm mươi món binh khí do hắn luyện chế ra, đổi lấy nơi ở trong thành cùng các loại chi tiêu khác, cùng với học phí hàng năm của học viện Đa Ni Táp và phụ phí.

Hừ một tiếng, Môn La nói:

- Tên Ni Tư này cũng biết làm ăn nhĩ, người luyện chế binh khí ra đã vượt xa các loại bằng sắt thường ngoài chợ, mỗi món binh khí hắn đã kiếm được ít nhất là hai mươi kim tệ. Chỉ tính riêng phương diện mua bán binh khí thôi, lợi nhuận hàng tháng của hắn cũng đã vượt xa những phường rèn khác cộng lại rồi, tiểu tử người còn ngu ngốc kiếm kim tệ cho hắn nữa!

Dịch Vân lúc này bằng vào tu vi đấu khí đạt tới nhất tinh Chiến Sĩ đỉnh phong, binh khí do hắn làm ra so với năm trước lại cao hơn một bậc, hơn nữa lực khổng chế Hỏa nguyên tố của nhất tinh đã khiến cho binh khí mà hắn chế luyện ra đã rất gần với trình độ ma pháp binh khí nhất phẩm sơ giai. Đương nhiên là thợ rèn bình thường khó có khả năng bằng được, vì thế binh khí do tay hắn làm ra ở ngoài thị trường giá cả rất cao không hề giảm xuống, Ni Tư cũng nhờ vậy mà buôn bán lời nhiều hơn nữa, làm cho hắn cười đến méo cả miệng.

Nhún vai, Dịch Vân đáp như không có chuyện gì:

- Không sao cả! Hắn cung cấp phường rèn này cho riêng ta, lại gánh vác toàn bộ nhu cầu thiết yếu trong cuộc sống cùng với học phí của ta, bình thường lại mở rộng cánh cửa phương tiện với ta, làm cho hắn lời một chút cũng nên mà, hơn nữa, mỗi tháng hắn còn cho ta riêng một trăm kim tệ tiền lời, đối với ta như vậy cũng đủ rồi!

- Ni Tư này tuy là một chân tiểu nhân, nhưng một năm qua hắn đối với người đứng là không tệ, cho hắn chút lợi ích nhỏ thì đã sao, ha ha ha!

Môn La vui vẻ cười ha hả, cho thấy hắn rất thích tính tình của Ni Tư.

- Đúng rồi, tiểu tử!

Cười xong, Môn La đột nhiên nói với Dịch Vân:

- Người đã luyện khí xong rồi, vậy người hãy chuẩn bị một chút, chúng ta cần phải đi xa một chuyến!

- Sao? Đi tới chỗ kia?

- Người sau lần thăng cấp lên nhất tinh Chiến Sĩ, kinh mạch lại trải qua một năm bồi dưỡng săn sóc, lúc này đã đến lúc người có thể tấn lên một cấp, trở thành nhị tinh Chiến Sĩ!

Dịch Vân nghe vậy ghen lời, chợt mặt hiện lên vẻ vui mừng như điên dại.

46. Chương 46: Kỳ Ngộ

Ba ngày sau ...

- Lão Đại, vì sao người lại muốn chạy thật xa đến nơi này?

Dịch Vân nhìn cảnh tượng quen thuộc trước mắt, trong mắt tràn đầy khó hiểu nhìn Môn La hỏi.

Cảnh trước mắt là vách đá, vực sâu đen ngòm, xung quanh sơn cốc đầy mây mù ... Đây rõ ràng là sơn cốc nơi hắn ở một năm về trước, lại còn thăng cấp lên nhất tinh Chiến Sĩ thành công!

Chậm rãi đi đến trước vách núi, Môn La nhìn ngọn núi đối diện cao ngất chìm khuất trong mây, thần bí nói:

- Bởi vì nơi này có một cỗ năng lượng thần bí ta cũng không thể diễn tả, rất thích hợp làm chỗ cho người tấn cấp!

Dịch Vân nghe vậy hơi khựng lại, ngạc nhiên nói:

- Nơi này so với những nơi núi rừng hoang dã khác không có gì khác biệt, hàm lượng của thiên địa nguyên tố cũng rất bình thường, ta cũng cảm nhận không có năng lượng gì tồn tại cả!

Môn La lắc lắc đầu, dừng một lát, nói:

- Nơi này quả thật có một cỗ dao động kỳ dị bao phủ, tuy rằng rất mỏng manh nhưng ta vẫn có thể cảm thụ được ... Người không phát hiện ra chuyện gì khác thường cũng là đương nhiên, với tu vi Tinh Vực đỉnh

phong của ta, cũng chỉ có thể bằng vào cảm giác mới có thể hơi cảm thụ được, những người khác làm sao có thể phát hiện ra ...

...Nếu như ta không đoán sai, nơi này lúc trước hẳn là một bãi chiến trường, không biết đã bao nhiêu năm trước, từng có hai vị cường giả Tinh Vực trở lên quyết đấu tại đây ... Lúc này trong không gian có dao động phiêu đảng kỳ dị, hẳn là dó lúc ấy hai cỗ năng lượng thật lớn va chạm mà sinh ra!

- Chiến trường? Không biết bao nhiêu năm trước? Sao lại có thể như thế? Cho dù là năng lượng cường đại đến mức nào đi nữa, cũng không thể nào tồn tại trong không khí một thời gian dài như vậy được, đây là kiến thức phổ thông về ma pháp!

Dịch Vân rất kinh ngạc, cúi đầu suy nghĩ, chợt loại trừ khả năng này.

Chỉ nghe Môn La hừ một tiếng, cười nhạo nói:

- Kiến thức phổ thông? Cái gọi là phổ thông đó chỉ có thể áp dụng cho người bình thường mà thôi! Sau khi người đạt tới cảnh giới Tinh Vực, tất cả những quy luật bình thường đều bị phủ định, người lấy lực lượng tuyệt đối mà làm nên chuyện, cũng không nằm trong phạm trù thông thường!

- Chẳng qua ...

Môn La dừng lại một chút rồi nói tiếp, chỉ là lần này lộ ra vẻ nghi hoặc:

- Người vẫn có nói đúng một chút, năng lượng quả thật là không thể tồn tại trong không khí trong một thời gian quá dài, cũng chính là ta nghĩ không ra điểm ấy ... nhưng ngoại trừ khả năng ta vừa nói, còn có nguyên nhân gì có thể tạo thành trường năng lượng kỳ dị ở đây?

Môn La hơi trầm ngâm một hồi, lập tức xua tay lắc đầu nói:

- Quên đi! Nếu như nghĩ không ra thì đừng nghĩ nữa! Dù sao với trình độ đấu khí hiện giờ của người, chọn nơi đây để tấn cấp nhị tinh Chiến Sĩ, xác suất thất bại gần như là không có!

Dịch Vân thấy Môn La lập tức đem tâm trạng nghi hoặc trong nháy mắt vứt đi, không hề làm chuyện suy tính vô ích, mà lại tập trung toàn bộ tâm lực vào mục tiêu trước mắt, không khỏi âm thầm bội phục hẳn. Đây cũng là ưu điểm của Môn La, thẳng thắn cắt đứt, vĩnh viễn sẽ không bị bất cứ chuyện gì làm cho phiền não.

- Thì ra nguyên nhân chính là vì hẳn là người như vậy, cho nên mới vào lúc chưa đến ba mươi tuổi mà có thể đạt tới cường giả Tinh Vực!

Dịch Vân trong lòng trầm nghĩ.

Dịch Vân tìm được tảng đá lớn mà một năm trước hẳn đã ngồi, thân mình nhẹ nhàng bay lên, lập tức đáp xuống trên tảng đá, không chút do dự đặt mông ngồi xuống, lấy ra một viên Hoả Phách Tinh Thạch đã chuẩn bị sẵn cầm trên tay, hít thật sâu một hơi rồi vận chuyển đấu khí trong cơ thể, tiến nhập vào trong cảnh giới tấn thăng tinh cấp kỳ diệu.

Dịch Vân lúc trước đã trải qua kinh nghiệm tấn cấp một lần, hơn nữa hẳn lại tu luyện đấu khí rất là căn bản, so với người thường thì thâm hậu hơn rất nhiều. Vì thế, chuyện tấn cấp này làm cho phần lớn võ giả đều kinh sợ, chỉ có thể lấy tâm tình vô cùng cẩn thận mà đối mặt, thế nhưng đối với hẳn lại rất thành thạo.

Mỗi khi tấn lên một cấp, đối với tất cả ma pháp sư và võ giả đều là chuyện hệ trọng, bởi vì có thể cơ hội thành công không đến năm thành, chỉ cần thăng cấp thất bại, đấu khí và ma lực toàn thân rất là hao tổn, chỉ có thể tốn thêm một, hai tháng nữa, chậm rãi tu luyện trở lại sau đó mới có thể thử tấn cấp lại một lần nữa.

Bởi vậy những người vì muốn tấn cấp mà phải mất tới hai năm, trên Khung Võ đại lục có rất nhiều, và càng làm cho không ai chịu được chính là tinh cấp càng cao thì tấn cấp cũng theo đó mà lại càng khó khăn hơn nhiều. Có rất nhiều người cả đời chỉ có thể dừng tại nhất tinh đỉnh phong, thủy chung không thể vượt qua cửa ải kia mà đạt tới cấp bậc cao hơn.

Dịch Vân lúc này căn bản là không có phiền não như vậy, dưới sự chỉ đạo của Môn La, với một nền tảng vững vàng, cơ sở không có gì phải lo lắng cũng đủ cho hắn có thể dễ dàng vượt qua cửa ải trước mặt mà tiến vào một cảnh giới cao hơn.

Dịch Vân tiến vào trạng thái ngưng luyện đấu khí, chung quanh thân thể được bao bọc bởi một tầng ánh sáng tím nhạt, theo đấu khí trong cơ thể lưu chuyển mà chậm rãi toả ra ánh sáng này.

Cảm thụ được đấu khí trong cơ thể chảy xuôi theo đúng quy luật, tâm niệm lập tức chuyển, mạnh mẽ thu hồi đấu khí trong kinh mạch, tạo thành một dòng xoáy tụ vào giữa Khí Hải, hình thành một luồng xoáy thật lớn. Sau khi lưu chuyển dần thu nhỏ lại bằng nắm tay, thời gian trôi qua, rốt cục đấu khí đã ngưng tụ lại thành khí toàn (khí xoáy tụ), thu lại thành công chỉ còn một điểm nhỏ.

Khi đấu khí trong cơ thể trải qua ngưng luyện đã được vận chuyển tới sáu mươi vòng, cũng chính là sáu mươi lần ngưng luyện, đã đạt tới giới hạn mà khả năng Dịch Vân có thể thừa nhận được, hắn không hề tham lam muốn cho mau chóng, làm cho đấu khí vận chuyển chậm dần rồi ngưng lại.

Lúc này thân hình Dịch Vân khẽ run lên, vàng sáng tím nhạt lưu chuyển bên ngoài cơ thể lại càng đậm hơn một chút, đến lúc này, hắn rốt cục đã tấn cấp nhị tinh Chiến Sĩ thành công!

Dịch Vân trong lòng vui sướng vô cùng, hắn ổn định lại tinh thần, đem đấu khí đang ngưng tụ trong Khí Hải một lần nữa chảy đều khắp các kinh mạch, làm cho đấu khí cường đại mới vừa tấn cấp chậm rãi lưu chuyển giao hội trong kinh mạch.

Phần lớn võ giả sau khi tấn cấp thuận lợi, liền lập tức ngưng vận chuyển đấu khí trong kinh mạch. Bọn họ không biết rằng, trong thời gian vừa thăng cấp không lâu, mà một trong những thời cơ hiểm hoi có thể dùng để cường hoá mở rộng kinh mạch.

Sự cường đại của kinh mạch trực tiếp quyết định cường độ lưu chuyển và sử dụng đấu khí sau này, bởi vậy, Môn La mới coi trọng kinh mạch như vậy.

Dịch Vân đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội có thể cường hoá kinh mạch cho mình!

Sau ba canh giờ ...

- Phù!

Chậm rãi thở ra một hơi trọc khí, Dịch Vân từ trong trạng thái tu luyện tỉnh lại.

Môn La một thân áo đen đứng bên cạnh hắn, trên mặt có một vẻ như cười mà không cười, nói:

- Tiểu tử, người dùng gần năm năm mới tấn cấp lên nhị tinh Chiến Sĩ, tốc độ như vậy tuy rằng không chậm, nhưng so với toàn Khung Võ đại lục, như vậy cũng không gọi là mau ... Nhưng trên thực tế, người đã mất hết bốn năm để xây dựng nền tảng cơ sở, coi như là chỉ dùng không đến hai năm để tấn lên nhị tinh, tốc độ như vậy có thể nói là đáng sợ, ha ha ha!

Dùng một chút, Dịch Vân ngẩng đầu lên cười theo:

- Về phương diện đấu khí như thế này cũng được! Nhưng về ma pháp lại không được thuận lợi như vậy ... Ta lúc này Hoả hệ ma pháp mới vừa đạt tới nhất tinh cao giai, mà Thuỷ hệ ma pháp thì chậm hơn rất nhiều, vẫn dừng ở trình độ nhất tinh sơ giai, còn phải đi qua cả một quãng đường rất dài!

- Đây là đương nhiên! Người mấy năm trước chỉ lo tu luyện Hoả nguyên tố, còn Thuỷ nguyên tố thì chỉ mới tu luyện gần một năm nay mà thôi, làm sao có thể so sánh với nhau được?

- Hắc hắc, lão Đại người nói đúng, là ta rất nóng vội!

Dịch Vân giật mình cười nói.

- Soạt soạt soạt...

Trong khi hai người đang nói chuyện, một trận tiếng vang như là có vật gì đang cọ xát truyền đến từ vách đá trước mặt, Dịch Vân kinh ngạc quay đầu nhìn về phía ấy, đột nhiên thấy một cái bóng trắng từ dưới vực sâu theo vách núi mà lên.

Dịch Vân cả kinh, lập tức đứng lên.

Chỉ thấy vật thể màu trắng xuất hiện đột ngột ấy, thân trước mới vừa từ bên vách đá lộ ra, chuyển động một vòng quanh tứ phía, dường như phát hiện ra có người đang nhìn nó chăm chú, đã lấy thân thể trơn nhẵn tiến lên trên mặt đất, chậm rãi bò về phía Dịch Vân.

Dịch Vân lúc này đã có thể khẳng định, vật thể dài dài này là một sinh vật nào đó, cẩn thận nhìn chăm chú nó đang bò tới gần, lại nghe tiếng kinh hô của Môn La vang lên bên tai:

- Là Cương Giáp Xà? Nhưng trên đầu sao lại có sừng nhọn, xem ra không giống a ...!

47. Chương 47: Giết Người Đoạt Bảo

- Cương Giáp Xà?

Dịch Vân rất tò mò bèn hỏi.

Môn La gật đầu nói:

- Ủ, đây chính là tam giai ma thú Cương Giáp Xà, chẳng qua thân thể Cương Giáp Xà đều là màu đen hoặc là xanh lá cây, ta chưa từng thấy qua toàn thân màu trắng như vậy. Theo hình thể của nó hẳn chỉ mới là ấu thú mà thôi, chẳng qua cái sừng nhọn trên đầu nó lại rất là kỳ dị, Cương Giáp Xà bình thường là không có cái sừng kia!

Dịch Vân thấy con rắn toàn thân trắng nõn, chiều dài bằng nửa chiều cao của hắn, đầu cũng bình thường như đầu rắn, đẹp, lại có một cái sừng nhọn mà dài, cặp mắt màu xanh nâu, nhìn qua không có vẻ hung dữ của một ma thú chút nào, ngược lại có chút đáng yêu.

Con rắn này bò trên mặt đất bằng phẳng nên tốc độ rất nhanh, sắp sửa đến bên dưới tảng đá lớn mà Dịch Vân đang ngồi.

- Nó hình như là từ dưới vực sâu bò lên, xem ra cũng không có ác ý, không biết vì sao lại bò đến nơi đây?

Đứng trên tảng đá, Dịch Vân cúi đầu nhìn con rắn nhỏ phía dưới, nói với vẻ thú vị.

- Ngàn vạn lần đừng xem thường ma thú, tuy nó lúc này chỉ là ấu thú mà thôi, nhưng cho dù là người dùng hết toàn lực cũng không làm gì được nó, nên cẩn thận một chút thì hơn.

Môn La nhắc nhở.

Dưới sự tò mò chăm chú của hai người, Cương Giáp Xà kia đột nhiên cuộn mình lại làm thành hình một khối cầu, phần đuôi bên ngoài khối cầu hạ xuống một chút, tựa như viên đạn mà bắn thẳng lên, lập tức phóng qua độ cao năm thước, thoải mái nhảy tới chỗ Dịch Vân trên tảng đá.

Dịch Vân hiển nhiên không nghĩ tới nó lại có bản lĩnh như vậy, kinh hãi lùi về phía sau mấy bước, giống như gặp đại địch mà chăm chú đề phòng.

- Á, nó dường như hiểu kỳ với người ...

Vốn Môn La đã vận khởi đấu khí chuẩn bị đánh Cương Giáp Xà rơi xuống, lại bỗng nhiên dừng tay, tò mò nhìn về phía trước.

Con Cương Giáp Xà nhỏ kia chậm rãi bò sát tới trước mặt Dịch Vân, thân thể lại cuộn thành hình cầu, đầu lại ngẩng cao trên không lắc qua lắc lại, cặp mắt xanh nâu nhìn chăm chăm vào tay Dịch Vân, làm như muốn đòi hắn cái gì đó.

Dịch Vân cũng thấy kỳ quái, nhìn theo ánh mắt nó tới tay phải của mình, phát hiện trong tay còn nắm viên Hoả Phách Tinh Thạch lúc nãy dùng để tấn cấp, trong lòng đã đoán được mục đích của con rắn nhỏ này.

Hắn giơ viên Hoả Phách Tinh Thạch trong tay phải lên cao, hưng phấn hỏi:

- Người muốn viên tinh thạch này sao?

Cương Giáp Xà đương nhiên không có khả năng nghe hiểu lời hắn nói, chỉ là ánh mắt của nó lại bám sát theo tay phải được giơ lên, cặp mắt xanh nâu toát ra vẻ như thèm khát cầu xin.

Môn La khựng lại, chợt cười nói:

- Ha ha ha! Con rắn nhỏ này dĩ nhiên là vì Hoả Phách Tinh Thạch trên tay ngươi mà tìm đến, chẳng qua khoáng thạch này đối với loài rắn cũng không có tác dụng gì, chuyện này đúng là ngạc nhiên hiếm thấy!

Dịch Vân thích thú liếc nhìn con rắn một cái, khẽ ném viên Hoả Phách Tinh Thạch trong tay về phía con rắn.

Con rắn nhỏ không chờ cho tinh thạch rơi xuống đất, trong nháy mắt vọt lên không, cái đầu nhỏ hướng về phía tinh thạch đang bay tới, vừa đến gần, cái đầu thoát nhìn dẹp lép của nó đột nhiên há rộng miệng ra như một chậu máu đỏ lôm, to gấp đôi so với đầu nó, chỉ tấp một cái đã nuốt luôn viên Hoả Phách Tinh Thạch vào bụng.

- A!

Hai người đồng thời bị một màn này làm cho kinh ngạc.

- Sao có thể như vậy được? Ma thú loài rắn làm sao có thể lấy khoáng thạch làm thức ăn được, hơn nữa trong Hoả Phách Tinh Thạch ẩn chứa rất nhiều Hoả nguyên tố, nó cứ nuốt vào bụng như vậy không phải là muốn chết hay sao?

Môn La kinh hô.

Thân thể Cương Giáp Xà rơi trên mặt đất, đầu ngóc lên, phát ra một tiếng kêu có vẻ no nê thoả mãn rồi cuộn tròn thân thể lại. Chẳng qua chỉ trong hơn mười lần hít thở, chỉ thấy thân thể nó vốn màu trắng chậm rãi chuyển sang màu đỏ như máu, ngay cả chiếc sừng nhọn trên trán cũng lập tức chuyển sang màu đỏ sẫm.

Dịch Vân và Môn La hai người ngơ ngác nhìn biến hoá kỳ dị trước mắt, không thể thốt ra được lời nào. Một lát sau, con Cương Giáp Xà nhỏ toàn thân màu đỏ kia nhẹ nhàng há miệng ra, chiếc lưỡi hồng nhỏ thò ra thụt vào, theo đó cũng có một ngọn lửa dài chừng nửa thước phun ra từ trong miệng nó.

- Trời ơi, nó đã hấp thu và tiêu hoá hết viên Hoả Phách Tinh Thạch kia rồi, đây rốt cục là rắn gì vậy?

Môn La không thể tin được quát to.

Dịch Vân cũng lộ vẻ ngây dại:

- Lão Đại ngươi không phải đã nói đây là Cương Giáp Xà sao?

- Đường như là ... Không phải, không thể nói là Cương Giáp Xà, ta chưa từng nghe qua có loại ma thú lại lấy khoáng thạch làm thức ăn, lại có năng lực hấp thu Hoả Phách Tinh Thạch!

Lời Môn La vừa dứt, con rắn kia dường như là ăn đã quen miệng, lại bò tới trước mặt Dịch Vân, cuộn thân thể lại thành khối cầu tiếp tục nhún nhảy, lại bắt đầu động tác đòi Hoả Phách Tinh Thạch như lúc nãy.

Dịch Vân thấy bộ dáng của nó đáng yêu như vậy, gần như mang cả một tia sợ hãi cuối cùng vứt đi, cười nói:

- Nó dường như là còn chưa ăn đủ a, có nên cho nó ăn nữa không?

Môn La ngây người một chút, lập tức lắc lắc đầu:

- Đùa sao chứ? Viên tinh thạch mà nó vừa mới ăn đủ cho ngươi tu luyện đấu khí hơn một tháng, nó chỉ nuốt trong nháy mắt, cũng chẳng qua là đổi màu thân thể mà thôi. Cho dù ngươi không có lửa để nấu cơm thì cũng không cần lãng phí như vậy chứ? Loại rắn này căn bản là không ai nuôi!

Khoát khoát tay, Môn La hăm hừ nói:

- Đừng để ý nó nữa, chúng ta về thôi...Ồi?

Ngay lúc Môn La vừa muốn đuổi nó đi, con rắn nhỏ kia thấy Dịch Vân không cho nó tinh thạch nữa, thè lưỡi ra, thân nhún xuống một chút rồi bắn lên không, lập tức đã bám lên người Dịch Vân, tốc độ cực kỳ nhanh làm cho Dịch Vân không có cơ hội nào né tránh.

Dịch Vân không hề nghĩ tới con rắn nhỏ này lại trở mặt nhanh như vậy, hắn cũng chẳng qua không cho tình thật mà thôi, có gì còn có thể thương lượng, lại làm ra chuyện tổn thương tình cảm như vậy sao?

Trong lúc còn đang kinh hãi thì con rắn nhỏ màu đỏ từ đầu đến đuôi kia đã quấn quanh thân thể hắn, may là nó mới chỉ là ấu thú mà thôi, chỉ có thể quấn lấy nửa người Dịch Vân, cũng không thể làm cho hắn không hành động được.

Dịch Vân cảm thấy từ thân rắn toả ra lực đạo mà ép tới, cũng không mạnh như tưởng tượng, đang định vận khởi đấu khí lên đánh bay con rắn vô lại xin không được lại muốn cướp đoạt này đi, trên thân thể của nó bỗng nhiên hiện lên một đạo ánh sáng màu đỏ lưu chuyển, lan tràn theo chiều dài thân thể nó, và lại có một phần ánh sáng màu đỏ kia thuận theo thân thể con rắn mà dung nhập từng điểm một vào trong cơ thể Dịch Vân...

Dịch Vân lúc này toàn thân bỗng nhiên run rẩy kịch liệt, sắc mặt từ trắng biến thành đỏ như lửa, hai chân lập tức mềm nhũn, đặt mông ngã ngồi trên mặt đất...

Môn La thấy vậy rất là kinh hãi, hắn lập tức hiểu được Dịch Vân thân đã lâm vào hiểm cảnh, thế nhưng thân thể con rắn kia lại kề sát với hắn, nếu dùng đấu khí công kích chắc chắn cũng sẽ làm cho Dịch Vân bị thương ... Hắn lúc này đang thăm mắng mình sao lại không cẩn thận như vậy, trong lòng cũng đang mắng con rắn cường đạo kia đang muốn ‘giết người đoạt bảo’.

Môn La thất thanh la lên:

- Dịch Vân, lúc này ngươi cảm thấy sao?

Dịch Vân lúc này trên mặt đỏ rực, trên trán cũng toát ra đầy mồ hôi, hắn lộ ra vẻ khác lạ hiếm có, khó khăn trả lời:

- Lão Đại, ta... Giống như... ma pháp Hoả hệ muốn thăng cấp ...!

- Cái gì?

Cầm Môn La đã chạm đất.

Dịch Vân sau khi tiến vào học viện Đa Ni Tập ba tháng, vô tình dưới sự trợ giúp của tổ khí Hồng Liên, không chỉ phá giải được hạn chế tiên thiên thể chất song thuộc tính tương khắc của hắn, cũng làm cho Hoả hệ ma pháp tấn cấp đến cảnh giới nhất tinh Pháp Sư.

Mà hơn nửa năm sau, hắn đến nơi này, nghiễm nhiên làm cho tu vi đấu khí tấn cấp lên một bậc. Đúng ra mọi chuyện đến đây là chấm dứt, tấn thăng tinh cấp đại biểu cho thực lực lại tăng trưởng thêm một tầng, cũng tỏ vẻ chính mình một lần nữa bằng vào sự tu luyện gian khổ mà hướng lên khiêu chiến tại một lĩnh vực cao hơn.

Lại không ngờ được nguyên nhân hắn nắm giữ Hoả Phách Tinh Thạch trong tay mà đưa đến con rắn ‘vô lại’ kỳ quái ngạc nhiên này.

Vốn là nghĩ nó muốn dùng sức cướp lấy hay ‘giết người đoạt bảo’ như Môn La đã nghĩ, không ngờ trong khoảnh khắc nó bò lên thân thể của mình, Dịch Vân chỉ cảm thấy từ trên thân rắn truyền đến một cỗ năng lượng Hoả hệ rất tinh thuần. Cỗ năng lượng này dường như cùng loại với Hoả nguyên tố mà bình thường hắn vẫn tinh luyện từ Hoả Phách Tinh Thạch ra, nhưng lại mạnh hơn rất nhiều lần, giống như là ... Đem nguyên tố mà áp súc lại thành ma lực vậy!

Cỗ ma lực này trực tiếp đi qua thân rắn truyền vào trong cơ thể Dịch Vân, lập tức dẫn phát những Hoả hệ ma lực khác đang nằm trong Khí Hải cùng hưởng ứng.

Hoả hệ ma pháp của Dịch Vân vốn đã đạt tới nhất tinh đỉnh phong, cách nhệ tinh cũng chỉ một bước nhỏ mà thôi. Vốn hắn dự đoán phải trải qua vài tháng hay nửa năm nữa mới có thể có đủ thực lực tấn cấp. Không ngờ dự đoán của hắn vì sự xuất hiện của con rắn nhỏ này mà sụp đổ hoàn toàn ...

Dịch Vân lúc này hạnh phúc muốn ngất đi, áp chế những suy nghĩ đang nổi lên cuồn cuộn, nắm chắc cơ duyên khó được này mà toàn tâm toàn ý tập trung vào việc tấn cấp ma pháp.

48. Chương 48: Cầu Cầu

Hoả hệ ma lực trong Khí Hải mệnh môn bành trướng ra, đã vượt qua điểm tới hạn có thể tấn cấp ma pháp. Dịch Vân dùng ý niệm khống chế cỗ năng lượng khổng lồ này, đem nó tiến hành áp súc.

Nguyên tố sau khi trải qua luyện hoá sẽ hình thành ma lực, mà ma lực tiến hành luyện hoá sẽ sinh ra năng lượng tinh thuần hơn, phẩm chất hàm lượng của cỗ năng lượng này sẽ quyết định một ma pháp sư có tấn cấp giai thuận lợi hay không.

Dịch Vân nắm chắc cơ hội khó được lần này, toàn tâm toàn ý luyện hoá cỗ ma lực này...

Đến lúc hần tỉnh lại, chung quanh đã là một mảnh tối đen, vầng trăng đã sớm lên cao, vốn hôm nay là đêm trăng tròn...

- Cảm giác của ngươi lúc này thế nào?

Môn La có chút quan tâm hỏi.

Chớp chớp đôi mắt, Dịch Vân chậm rãi đứng lên, vui vẻ cười nói:

- Vô cùng khoẻ khoắn, trong thân thể dường như có ma lực không ngừng xuất ra mạnh mẽ, ta căn bản không ngờ nhanh như vậy đã tấn thăng nhất tinh cấp

Trong vòng một ngày, đấu khí và ma pháp đồng thời tấn lên một bậc, chuyện này thật là trái với lẽ thường, nếu nói ra căn bản là không có người tin.

Dịch Vân đang nói chuyện đột nhiên thân thể nặng trĩu, lấy làm lạ cúi đầu xuống thì thấy con rắn nhỏ kỳ quái kia đang quấn chặt lấy nửa thân trên của hắn, đầu gác lên vai hắn, miệng phát ra tiếng 'khò khò', đang say ngủ.

- Đây...

- Nó cứ quấn quanh người ta như vậy hay sao?

Dịch Vân có chút kinh ngạc, hần lần này tấn cấp mất hết hơn nửa ngày, từ sau giờ Ngọ cho đến đêm khuya, vậy mà con rắn nhỏ này vẫn cứ quấn quanh người hắn không buông sao?

- Không phải là như thế này sao, sau khi người tiến vào trong trạng thái tu luyện, nó bắt đầu chui vào lòng của người, lục soát hết toàn thân của người, sau khi không tìm được viên Hoả Phách Tinh Thạch nào khác, cứ như vậy quấn trên người người mà ngủ. Ta thấy hần là nó không làm ảnh hưởng gì đến người, cho nên không thêm để ý tới!

Nhún vai, khoát khoát bàn tay to tướng, Môn La vừa bực mình vừa buồn cười nói.

Dịch Vân hơi chững lại, sau một lúc trầm ngâm, hần hỏi Môn La:

- Con rắn nhỏ này là ma thú sao, tại sao sau khi nó lấy thân thể quấn lấy ta, lập tức có một cỗ ma lực mạnh mẽ tiến vào trong thân thể ta, chính vì vậy ta mới có thể nhanh như vậy mà thăng lên một cấp!

Dịch Vân trong vòng một ngày ma pháp và đấu khí cùng tấn lên một bậc, lúc này hần đã đồng thời là nhị tinh Chiến Sĩ và nhị tinh Pháp Sư, ngay cả Thuỷ hệ ma pháp cũng đồng thời nường theo vinh quang của Hoả hệ ma pháp, lập tức cũng đã nhảy vọt mà tấn cấp lên nhị tinh rồi!

Người mà thể chất đồng thời có nguyên tố song thuộc tính, tuy rằng giữa hai nguyên tố sẽ có sự cao thấp khác nhau, nhưng tinh cấp vẫn đồng nhất!

Cũng có thể nói rằng, lúc một hệ ma pháp tấn cấp thành công, thì hệ ma pháp còn lại sẽ vì sự chênh lệch cấp bậc mà đương nhiên được tấn cấp theo, chẳng qua tấn cấp dưới tình huống này sẽ khó khăn hơn rất nhiều, là chuyện rất khó có thể làm được.

Nói như vậy, cũng chỉ có hai hệ ma pháp cùng lúc đạt tới đỉnh giai, như vậy tấn cấp mới có khả năng. Còn tình huống giống như Dịch Vân, Hoả hệ ma pháp là nhất tinh cao giai, mà Thuỷ hệ ma pháp chỉ là nhất tinh sơ giai, căn bản là không có khả năng thăng cấp thành công!

Nhưng dưới sự trợ giúp khó hiểu của con rắn nhỏ, Dịch Vân mới không vì sự chênh lệch giai vị giữa hai hệ ma pháp, mới có thể tấn cấp thành công, có thể nói là khó có thể nào tin được!

Môn La bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nhìn chăm chú con rắn nhỏ kia rồi nói:

- Ta lúc này cũng không thể nào khẳng định, nếu nhìn vào ngoại hình, thật sự nó là một loại ma thú, nhưng ta chưa từng nghe qua có loại ma thú nào giống như nó, có thể ăn Hoả Phách Tinh Thạch, lại có năng lực đem năng lượng vừa tiêu hoá đưa vào thân thể con người, làm cho người thăng lên một tinh cấp.... Chuyện này đã vượt qua khả năng lý giải của ta!

- Vậy nếu ta đem toàn bộ Hoả Phách Tinh Thạch cho nó ăn, có thể làm cho ta thăng cấp rất nhanh giống như vừa rồi hay không?

Dịch Vân trong mắt loé hào quang, gấp rút hỏi.

- Người không biết suy nghĩ gì cả!

Hừ một tiếng, Môn La buồn cười nói:

- Làm sao có chuyện thuận lợi như vậy được? Khoan nói đến chuyện thăng cấp quá nhanh đối với người sau này sẽ chỉ có hại mà không có lợi, tình huống giống như lúc này chỉ có thể nói là do người quá may mắn, vì nó ăn khối Hoả Phách Tinh Thạch ấy luyện hoá ra năng lượng vừa lúc nó tấn giai, lại đúng lúc đó nó cuốn lấy người nên năng lượng dư thừa mà nó không thể hấp thu hết mới toả ra mà dung nhập vào thân thể người được Cho nên cơ hội như vậy chỉ có một lần này thôi!

- Nó cũng tấn giai sao?

Dịch Vân cúi đầu nhìn con rắn nhỏ, kinh ngạc nói.

- Ta nghĩ chắc không sai đâu! Người không thấy lúc này nó còn chưa tỉnh lại sao, hẳn là còn đang luyện hoá năng lượng trong cơ thể!

Môn La khẳng định

Dịch Vân lấy tay vuốt ve thân thể con rắn nhỏ, sờ vào cảm thấy trơn láng, cảm thấy thật dễ chịu.

Tuy rằng con rắn vừa mới nuốt Hoả Phách Tinh Thạch, thân thể vì vậy mà biến thành màu đỏ như lửa rực rỡ, thế nhưng thân thể nó sờ vào cũng không cảm thấy khô nóng, ngược lại là một cảm giác mát lạnh, làm cho Dịch Vân có chút bất ngờ.

Cảm nhận được sức nặng của con rắn trên người mình, Dịch Vân có chút bất đắc dĩ nói:

- Chiều dài con rắn này tuy chỉ bằng nửa chiều cao của ta, nhưng xem ra rất nặng, hẳn là cũng có đến hai mươi cân. Nó nằm trên người ta đến bây giờ, lưng ta đã cảm thấy tê dại, có phải là phải chờ đến lúc nó tỉnh lại mới có thể rời khỏi người ta hay không?

Dịch Vân vốn muốn gỡ con rắn trên người đặt xuống, lại phát hiện nó quấn quanh thân thể mình rất chặt, làm như sợ hấn trốn đi vậy, một chút cũng gỡ không ra!

- Đúng vậy! Tập tính của loài rắn là người càng giãy giụa thì nó càng dùng sức quấn chặt, cho nên người hãy chờ đến sau khi nó tỉnh lại rồi để tự nó rời khỏi mới thoả đáng, ha ha!

Môn La thấy người gặp họa, vui sướng cười nói.

Dịch Vân thở dài, cũng đành phải vậy mà thôi.

Sáng sớm hôm sau, vẫn ở sơn cốc ấy, cạnh vách núi, vực sâu đen ngòm trước mặt....

- Lão Đại, người nói bây giờ phải làm sao đây?

Dịch Vân có chút đau đầu hỏi.

Con rắn nhỏ giờ đã chuyển sang màu đỏ, vẫn quấn chặt lấy toàn thân Dịch Vân, bất luận hấn đem hết lời hay ý đẹp ra nói đến sùi bọt mép, nó vẫn ở nguyên trên người hấn, nhất định không chịu bỏ xuống.

- Ai, ai bảo sáng sớm người cho nó một viên Hoả Phách Tinh Thạch làm bữa sáng, lúc này nó đã quyết định bám lấy oan gia người rồi, trừ khi ta dùng đầu khí đánh nó bay xuống vực sâu, nếu không người không thoát được nó đâu!

Môn La cũng đau đầu, nói:

Lúc sáng khi con rắn vừa tỉnh lại, nó đã bò xuống khỏi người Dịch Vân, cuộn mình thành khối cầu, ở trước mặt Dịch Vân nhảy múa không ngừng, làm cho Dịch Vân rất mừng rỡ, thuận tay lấy trong Hồng Liên ra một khối Hoả Phách Tinh Thạch nữa cho nó ăn sáng.

Một mặt, Dịch Vân cảm tạ con rắn nhỏ giúp cho hắn thăng cấp ma pháp rất nhanh, mặt khác, hắn cũng có hảo cảm với con rắn hay nhảy nhót này, cũng muốn coi như là lễ vật trước lúc chia tay, lại cho nó thêm một khối tinh thạch nữa.

Không nghĩ tới rằng, con rắn ăn Hoả Phách Tinh Thạch đã quen mùi, làm sao chịu rời đi chứ? Nó giống như đĩa dói, lại quấn chặt trên người Dịch Vân, rốt cục không gỡ ra được!

Lắc lắc đầu, Dịch Vân không đành lòng, nói:

- Nó đối với ta xem như có đại ân, hơn nữa cũng không có địch ý, người muốn đánh nó bay xuống vực, chuyện này khẳng định là không được rồi!

Môn La có chút chán nản nói:

- Vậy người có biện pháp tốt hơn sao? Con rắn này ta có thể khẳng định nó không phải là Cương Giáp Xà, mà là ‘vô lại’ xà hoặc ‘da trâu’ xà, biết rằng có ích lợi cho nên bây giờ có đánh, đuổi nó cũng nhất định không đi. Hay là trên người người có tính chất đặc biệt gì đó của mỹ nữ, cho nên con rắn mới đeo sát người người như vậy... Người nuôi dưỡng nó không sợ phá sản hay sao?

Dịch Vân cúi nhìn con rắn nhỏ đang quấn chặt thân mình, đầu thì lắc la lắc lư trên vai hắn, hắn nghiêng đầu một chút, lập tức quyết định:

- Dù sao nó đã muốn đi theo ta, thôi thì cho nó theo vậy! Nó nếu đã lấy Hoả Phách Tinh Thạch làm thức ăn, hẳn là cũng sẽ ăn những loại khoáng thạch khác, chúng ta tìm những loại khác cho nó ăn là được rồi!

Môn La liếc Dịch Vân một cái, trầm ngâm một hồi mới ra vẻ không có chuyện gì, nói:

- Nếu như người đã quyết định, ta cũng sẽ không nhiều lời, dù sao con rắn này cũng rất kỳ lạ, đối với người cũng không có địch ý, người mang nó theo cũng tốt!

Dịch Vân thấy Môn La cũng không phản đối, cảm thấy vui vẻ, hắn dùng tay vuốt ve cái đầu nho nhỏ của con rắn, mỉm cười nói:

- Vậy người cứ theo ta đi, ừ, người giống như quả bóng cao su hay nhảy nhót như vậy, ta sẽ gọi người là ‘Cầu Cầu’. Đi thôi! Cầu Cầu, người cảm thấy tên này được không vậy?

‘Cầu Cầu’ ngóc đầu lên từ trên vai của Dịch Vân, nhìn hắn có vẻ hiểu mập mờ, trong đôi mắt xanh thẫm loé lên một tia hào quang, rồi đột nhiên gật đầu lia lịa!

Dịch Vân nhìn Cầu Cầu có linh tính phản ứng, trong lòng vui vẻ cười to:

- Ha ha ha, quyết định như vậy đi, chúng ta trở về!

dphilong

49. Chương 49: Thiên Tài Hay Phế Vật (thượng)

Thời gian qua nhanh quá, thoáng cái đã qua một năm trời, đang là tháng cuối năm, cảnh sắc của Đa Ni Tập thành lại phủ thêm một cái áo khoác màu xanh mới đẹp, ý xuân nồng nàn trải khắp nơi nơi!

Trong một căn nhà còn lớn hơn gấp đôi năm trước, nhìn qua kiến trúc bên trong rất là hoa mỹ.

Dịch Vân đang khoanh chân trên giường tiến hành tu luyện đầu khí.

Một vòng ánh sáng màu tím nhạt trên người Dịch Vân nhẹ toả ra, phiêu đảng xung quanh thân thể hắn. Trong huyết Khí Hải cũng có một luồng khí toàn (khí xoáy tụ) màu tím không ngừng được luyện hoá ra từ trong Khí Hải, được hắn dẫn đi khắp các kinh mạch trong cơ thể theo đúng quy luật mà hắn đã thuộc lòng.

Khí toàn màu tím trong cơ thể chính là đấu khí mà hắn đã ngưng luyện ra, khí toàn này vận hành khắp các nơi kinh mạch, không ngừng cường hoá thân thể hắn từ trong ra ngoài, cũng có thể làm cho tất cả các phương diện khác tăng tiến tiềm năng.

Ánh sáng màu tím xung quanh thân thể dần dần ảm đạm, sau một hồi lâu, rốt cục đã hoàn toàn dung nhập vào trong cơ thể, lúc này tu luyện cũng đã hoàn thành.

- Phù.

Dịch Vân phun ra một ngụm trọc khí, từ trong trạng thái tu luyện tỉnh lại.

- Thành công rồi sao?

Môn La bên cạnh hỏi.

Dịch Vân chậm rãi mở hai mắt, cười nói:

- Ủ, đấu khí rốt cục đã tấn cấp tam tinh Chiến Sĩ sơ giai!

Môn La lộ ra vẻ sung sướng, mỉm cười nói:

- Theo như tốc độ tu luyện trước mắt của ngươi, ta cũng rất hài lòng, nếu không phải ngươi còn phải tu luyện ma pháp nữa, tốc độ này còn có thể nhanh hơn nữa!

Hai người còn đang nói chuyện, một con rắn đỏ như lửa thân hình mềm mại bỗng bò lên quán chặt lấy nửa thân trên của hắn, cái đầu nhỏ đẹp gác lên vai hắn, chính là sủng vật mà một năm trước Dịch Vân đã mang về- Cầu Cầu.

Từ khi đi theo Dịch Vân, Cầu Cầu cứ bám sát hắn không rời, dường như xem Dịch Vân là thân nhân duy nhất của nó vậy.

Bề ngoài của nó cũng bình thường như những loài rắn khác, rắn toàn thân màu đỏ trên đại lục cũng rất bình thường, bởi vậy tuy rằng những thợ rèn quanh đó đều lấy làm lạ rằng Dịch Vân sao lại nuôi rắn như sủng vật, nhưng sau khi gặp qua vài lần mãi cũng thành thói quen, thỉnh thoảng còn mang đến chút đồ ăn cho nó nữa!

So với suy nghĩ ban đầu của hai người Môn La và Dịch Vân thì hoàn toàn khác hẳn, Cầu Cầu cũng không phải là lấy khoáng thạch làm thức ăn, ngược lại rất thích ăn các loại thịt gia cầm, dã thú. Nhưng thỉnh thoảng nó vẫn đòi Dịch Vân cho ăn Hoả Phách Tinh Thạch, điểm này khiến cho Môn La nghĩ đến vỡ đầu cũng không hiểu được, chưa từng nghe qua có loài rắn nào lại ăn khoáng thạch cả!

Mà Dịch Vân cũng chỉ là mỗi tháng cho Cầu Cầu một viên Hoả Phách Tinh Thạch nhỏ mà thôi, có đòi nhiều hơn hắn cũng không cho. Sau vài lần như thế, Cầu Cầu không ngờ đúng vào ngày đầu tháng, liền chủ động đòi Hoả Phách Tinh Thạch của Dịch Vân, cho đến ngày đầu tháng sau liền đòi y như vậy nữa...

Chuyện này giống hệt như công nhân lĩnh lương của ông chủ vậy! Nhờ Cầu Cầu có linh tính như vậy, giữa Dịch Vân và nó cũng càng hiểu nhau sâu sắc hơn!

- Dịch Vân!

Nhìn cử chỉ thân mật của Cầu Cầu với Dịch Vân, Môn La nói với hắn:

- Con rắn của ngươi đến bây giờ ta vẫn nhìn không thấu, hoặc có thể nói rằng, ta chưa từng bao giờ thấy qua con rắn nào có linh tính lại còn lấu cá như vậy! Nó dường như có thể ăn bất cứ cái gì, ngày sau nếu như nó lớn hơn, có thể sẽ ăn luôn cả người ta cũng không chừng!

- Có lẽ thế, nhưng nếu nó ăn ác nhân hoặc là địch nhân của chúng ta... Vậy cũng không sao cả!

Dịch Vân vuốt ve đầu Cầu Cầu, thần nhiên đáp.

Môn La nghe vậy chợt khựng lại một chút, chợt cười to:

- Ha ha, ha ha ha! Tiểu tử này tính tình rất là hợp với ta, những lời này thật là đi vào tận đáy lòng ta a!

Môn La không biết, Dịch Vân từ lúc bảy tuổi đã sống chung với hắn như hình với bóng, tính cách của Dịch Vân sớm đã chịu ảnh hưởng của hắn rồi, muốn không hợp cũng khó!

Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, không biết Dịch Vân bây giờ đang sáng hay đen?

Tiếng cười của Môn La vẫn y như trước, nhưng lúc này Cầu Cầu đang quần quít lấy Dịch Vân, lại dường như hiểu được, nó liền ngẩng đầu lên nhìn về phía Môn La, trừng mắt nhìn trông rất lạ, rồi tiếp tục gác đầu lên vai Dịch Vân.

Hành động này của Cầu Cầu, Dịch Vân cũng không chú ý tới, nhưng Môn La lại im bất trạch cười, kinh ngạc nhìn Cầu Cầu, trong lòng thầm nghĩ:

- Thật sự là kỳ quái đến cực điểm, chẳng lẽ nó có thể cảm giác được sự tồn tại của ta hay sao?

Môn La càng nghĩ càng kinh ngạc, lúc vừa đang định mở miệng nói với Dịch Vân, đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên.

- Đại sư, ta là người của thành chủ Ni Tư phái tới, xin ngài cho ta thu phần binh khí của tháng này!

Ngoài cửa truyền đến giọng của một tên hán tử.

Dịch Vân nhờ vào năm trước đấu khí và ma pháp đồng thời thăng cấp lên nhị tinh, cho nên trình độ chế luyện binh khí của hắn lại tăng lên thêm một bậc.

Hắn lúc này tuy tiện chế luyện ra binh khí đã đạt tới phẩm chất của thanh Nguyệt Nha đao năm xưa mà Phổ Tu Tư đã chế ra, đương nhiên là còn chưa pha Hoả Phách Tinh Thạch vào trong binh khí.

Căn cứ vào bình luận của đại gia luyện khí Môn La, Dịch Vân đã đạt tới tiêu chuẩn ma pháp binh khí nhất phẩm sơ giai. Lúc này chỉ cần Dịch Vân chịu dùng Hoả Phách Tinh Thạch để chế luyện binh khí, cũng có thể làm ra ‘thứ thần khí’ giống như Phổ Tu Tư đã chế luyện năm xưa, hơn nữa về phẩm chất còn có thể tốt hơn một chút!

Đương nhiên Dịch Vân sẽ không ngu xuẩn mà làm một chuyện có thể gây ra phiền toái như vậy!

Phổ Tu Tư từng nói, thanh Nguyệt Nha đao của hắn đã là hàng cao cấp hiếm có trên đại lục, trong cả cuộc đời hắn cũng chỉ có thể làm ra được ba món có phẩm chất như vậy mà thôi.

Hắn nói không sai! Binh khí do Dịch Vân luyện chế ra, mỗi món phải trên ba ngàn kim tệ mới có thể mua được, có rất nhiều thời điểm cho dù có tiền cũng không thể mua được, bởi vì mỗi tháng cũng chỉ có định mức bán ra là năm mươi món mà thôi!

Thành chủ Ni Tư cũng vì thế mà không chỉ có trên lĩnh vực kinh doanh binh khí kiếm được một món lời to, thân phận của hắn trong giới quý tộc càng lên cao hơn nữa! Rất nhiều thế gia đệ tử không mua được binh khí do Dịch Vân chế luyện bên ngoài thị trường, đều đã ngấm ngấm đi cửa sau, âm thầm tìm đến Ni Tư tiến hành thương lượng. Phần lớn những người này đều là tầng lớp thượng lưu, thân phận so với hắn cao hơn một bậc, hắn cũng nhờ đó mà dần dần tiến vào tầng lớp cao cấp mà trong quá khứ có cố gắng cũng không thể nào gia nhập được!

Người ta cái quan trọng nhất là thể diện, hắn nhờ vào Dịch Vân mà đạt được thể diện bấy lâu nay mơ ước tới, bởi vậy hắn đối với Dịch Vân càng thêm cảm kích, cũng đối xử theo lễ ngộ hơn nhiều!

Ngoại trừ đối với yêu cầu của Dịch Vân: tuyệt đối không thể cho bất cứ ai biết binh khí này là do hắn chế luyện ra, hắn không dám để lộ ra ngoài chút nào, cũng đem tiền lãi mỗi tháng của Dịch Vân từ một trăm kim tệ chủ động tăng lên đến năm nghìn kim tệ. Đây là bởi vì mỗi tháng Dịch Vân chỉ cần đến số lượng này nên mới như thế.

Hắn sau khi thấy mình kiếm được lời quá nhiều rồi, lúc này đột nhiên lương tâm phát hiện, nơi hắn cho Dịch Vân ở quá mức nhỏ hẹp, quá mức keo kiệt! Vì thế hắn đã mấy lần bảo Dịch Vân dọn sang nhà khác rộng rãi hơn, thế nhưng Dịch Vân đều khéo léo từ chối. Sau đó hắn nhân lúc Dịch Vân đi xa nhà, chủ động gọi nhân công tới xây dựng, mở rộng lại căn phòng nhỏ của Dịch Vân.

Một tuần sau, khi Dịch Vân trở về, hắn còn tưởng là mình vào lầm nhà, lúc kinh ngạc biết được chỗ ở của mình đã được xây dựng lại lớn gấp đôi lúc trước, hắn chỉ có thể lắc đầu cười khổ, bất đắc dĩ tiếp nhận hảo ý của Ni Tư.

Dịch Vân đem phần binh khí của tháng này, ra ngoài giao cho tên trung niên do Ni Tư phái đến, sau khi trao đổi vài câu ngắn gọn, lại quay về nơi ở của mình.

Tên trung niên hán tử này Dịch Vân đã quen thuộc từ lâu, bởi vì không muốn để lộ thân phận hắn ra bên ngoài, nên Ni Tư mỗi tháng đều chỉ phái tên này đến mà thôi, không có người khác nữa!

Binh khí do Dịch Vân chế tạo đã sớm nổi tiếng trong Đa Ni Tập thành, thậm chí ngay cả những thành phố lớn gần đó cũng đã biết được tin tức này, chẳng qua ngoại trừ hán tử trung niên kia, Ni Tư và bản thân Dịch Vân ra, cũng không ai có thể nghĩ đến, cực phẩm binh khí có tiền cũng khó mua được kia chỉ là do một cậu nhóc mười ba tuổi chế luyện ra mà thôi!

- Đã là hai tháng cuối cùng rồi, hôm nay lại là ngày cuối cùng, ta nên trở về học viện một chuyến đi thôi!

Dịch Vân vừa tiến chân người của Ni Tư phái tới, trở vào phòng thay một bộ áo bào sạch sẽ, đi ra cửa.

Dịch Vân tuy là đệ tử của học viện Đa Ni Tập, nhưng hắn rất ít khi vào học trong học viện, học viện đối với việc đệ tử ra ngoài đi làm cũng không nghiêm khắc, nhưng ít ra mỗi tháng đều phải có một lần trở lại học viện, tìm giáo sư chủ nhiệm của mình báo danh mới được!

Trong suốt hai tháng nay, Dịch Vân đều vội càn chế luyện binh khí và tu luyện, đến nay vẫn chưa trở lại học viện một lần, hôm nay cũng nên trở về với cuộc sống học viện thôi!

50. Chương 50: Thiên Tài Hay Phế Vật (hạ)

Tiến vào trong xe ngựa, Dịch Vân đem Cầu Cầu thả trong lòng, nhìn cảnh vật bên ngoài xe ngựa so với một năm trước khi hắn đến thì càng thêm náo nhiệt.

- Dịch Vân, lúc đó khi Ni Tư kia phái người mỗi tháng đưa tới tiền lãi nâng cao tới hai vạn kim tệ, vì sao người cự tuyệt, trái lại chỉ thu năm nghìn kim tệ mà thôi?

Môn La bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Dịch Vân nghe vậy sửng sốt, thu lại ánh mắt đang nhìn bên ngoài xe ngựa, nhìn Môn La đang ngồi bên cạnh nói:

- Lão đại, người nghĩ ta làm như vậy không thích hợp sao?

- Không, ta cho rằng người làm như vậy là chính xác! Nhưng mà muốn nghe người giải thích một chút.

Không chút trầm ngâm, Dịch Vân chỉ thản nhiên nói:

- Giai đoạn này của chúng ta tiền đã đủ dùng rồi, mà chúng ta vẫn còn ở trong Đa Ni Tập thành, nói không chừng sau này lại có chuyện phải nhờ sự hỗ trợ của Ni Tư, cho nên không bằng để hắn mượn binh khí của ta kiếm được lợi nhuận nhiều một chút, rốt cục là ta cho hắn chút ân tình này đi.

Môn La nghe vậy cũng không khỏi gật đầu, ánh mắt nhìn Dịch Vân cũng mang theo mấy phần tán thưởng:

- Người nói rất đúng! Càng khó hơn chính là, với niên kỷ của người hiện tại có thể biết được chuyện ‘Nhân tình’ lúc này. Đối với một số người mà nói, lợi ích to lớn cũng không bằng nợ nhân tình, Ni Tư chính là loại người này. Hắn tuy rằng là người trục lợi, nhưng đặc biệt coi trọng tình nghĩa và lời hứa, đây cũng chính là một điểm của hắn được ta tán thưởng, chỉ cần hắn có thể ở địa vị thành chủ không ngã, như vậy nhân tình này sẽ theo hắn cả đời, người có quyền lực càng lớn thì càng xem trọng việc này a!

- Ta ngược lại không giống lão Đại nghĩ nhiều như vậy, chỉ là khi ta vừa mới đến Đa Ni Tập thành thì Ni Tư từng trợ giúp ta, cho nên ta phải làm như vậy cũng là trả lại một phần nào nhân tình này.

Dịch Vân đang đưa đầu cười nói.

- Ở tuổi của người thì làm việc chỉ coi trọng quá trình mà thôi, mà kết quả là thứ yếu. Cái này giống như quá trình tu luyện của người hiện tại, hay là giao tình của người với các bạn cùng lứa tuổi, nhưng ở trong thế giới của người lớn cũng chỉ cần kết quả mà hoàn toàn có thể quên đi quá trình! Hành động vô tâm của người nhưng có thể khiến sự việc hướng đến kết quả tốt, coi như là chuyện tốt rồi!

Môn La nói xong câu này thì không nói tiếp nữa.

Một đường đi không nói gì, sau nửa canh giờ thì đến Đa Ni Tập học viện.

Dịch Vân đi lên bậc thang trước cửa của học viện, đi vào trong học viện, đi thẳng đến ma bộ, trên đường đi qua sân huyền luyện thật lớn thuộc quản lý của võ bộ, từng nơi trên sân đều có hơn trăm học viên đang tu luyện, ba động của đấu khí tràn đến từng trận, mơ hồ kích động đấu khí trong cơ thể Dịch Vân.

Đi vào đại môn của ma bộ, lại tiếp tục đi vào bên trong, đi qua mấy tòa kiến trúc cao chót vót của học viện, cũng bắt đầu gặp phải mấy người đồng học nhìn quen mắt, Dịch Vân sau khi lễ phép chào hỏi bọn họ, lại đi vào bên trong dãy nhà cao tầng dành cho giáo viên, dọc đường đi cũng nhìn thấy các bạn đồng học rất nhiều, mơ hồ nghe thấy tiếng thì thầm ở xung quanh, Dịch Vân ngưng thần lắng nghe, không khỏi âm thầm lắc đầu cười khổ.

- Ô, kia chẳng phải là Dịch Vân sao? Một tháng khó có thể nhìn thấy hắn một lần a!

- A! Hắn chính là thiên tài có song thuộc tính tương khắc kia sao?

- Cái gì thiên tài? Nền là phế tài mới đúng! Suốt đời tới đa cũng chỉ có thể đạt được tam tinh Pháp Sư mà thôi, thiên phú của ta mặc dù không bằng hắn, nhưng thành tựu sau này lại rất có thể hơn xa hắn!

.....

- Ha ha ha! Giống như mọi khi a, vì sao mỗi lần người đến học viện đều có cảnh tượng giống như vậy a?

Môn La hài hước cười nói.

Dịch Vân cũng cười khổ nói:

- Cũng chính là vì tình trạng này, cho nên ta mới không thích đến học viện!

Dịch Vân ở đây rốt cục được coi là ‘danh nhân’ của học viện rồi, ngoại trừ tranh luận giễu cợt hắn là thiên tài hay là phế vật, hắn ở trong mắt các đồng học luôn luôn thần thần bí bí, một tháng cũng chỉ đi học một hai ngày, thời gian còn lại không biết làm những gì?

Hơn nữa lão sư của hắn- ngũ tinh Pháp Đồ Tập La Tập, không biết vì xuất phát từ sự thương tiếc hắn hay vì nguyên nhân nào khác, luôn luôn chiếu cố đặc biệt đối với Dịch Vân, việc này khiến cho các học viên khác bắt đầu đỏ mắt (tức giận) rồi.

Phải biết rằng: ở trong các đại học viện có thể được lão sư của học viện ưu ái, không chỉ trên phương diện tu luyện được truyền thụ tri thức càng thêm hoàn thiện, sau này khi tốt nghiệp học viện nếu có giáo sư nguyện ý tiến dẫn giúp người, vậy con đường sau này của người sẽ tốt hơn rất nhiều so với những học viên khác.

Hiện tại quan viên của đế quốc nhậm chức ở Đa Ni Tập thành và các thành trấn phụ cận, phần lớn đều là học viên tốt nghiệp từ Đa Ni Tập học viện, bất cứ một giáo sư nào của học viện đều từng là ân sư của một lượng lớn quan viên hoặc đệ tử quý tộc thế gia, lão sư ngày trước đứng ra nói một câu, so với mọi thứ đều phải hiệu quả hơn.

Bởi vậy ở phía sau của Dịch Vân, luôn luôn có rất nhiều người đổ mắt nhìn theo, nếu hắn có thực lực tương xứng thì không sao, nhưng đằng này hắn lại mang danh hiệu thiên tài, a, không, là phế vật, cho nên càng khiến cho người người cảm phần bất bình!

Đối mặt với những thì thầm không ngừng ở phía sau, Dịch Vân coi như không nghe thấy gì, bước nhanh tới giáo sư đại lâu.

Không lâu sau, rốt cục Dịch Vân tìm được Tập La Tập lão sư chỉ đạo của mình ở một chỗ cố định trên tầng hai trong đại lâu.

Dịch Vân đi tới trước mặt của Tạt La Tạt, nhẹ nhàng nói:

-Lão sư!

Tạt La Tạt lúc này đang cầm một quyển ma pháp thư tịch xem một cách say mê, không chút nào chú ý tới Dịch Vân đã đến, chỉ khi nghe được thanh âm, lúc này mới buông sách ngẩng đầu nhìn Dịch Vân:

- A, Dịch Vân, người rốt cục tới rồi, ta còn đang suy nghĩ, một ngày nào đó trong hai tháng tới người mới có thể nhớ tới việc trở về, không ngờ ngày cuối cùng của tháng này người đã nhớ phải về báo lại, ha ha!

Dịch Vân nghe được lời nói đùa của lão sư, cũng thấy không có ý tứ chỉ có thể chậm rãi xác nhận.

Tạt La Tạt nhìn Dịch Vân thật sâu, mỉm cười nói:

- Tình hình tu luyện ma pháp của người ra sao rồi?

- Lão sư, ta đã đạt được nhị tinh Pháp Sư cao giai rồi.

Dịch Vân trả lời đúng sự thực.

Như nhận định của đại đa số người, Dịch Vân mặc dù có thiên phú của ma pháp song hệ, nhưng là thể chất của song hệ tương khắc, bởi vậy, hắn cũng chỉ có thể lựa chọn một hệ ma pháp để tu luyện. Tạt La Tạt cũng không ngoại lệ, hắn vừa nghe Dịch Vân trả lời xong, lập tức cho rằng Hỏa hệ đạt được nhị tinh cao giai.

Đương nhiên, cho dù trí tưởng tượng của hắn phong phú đến đâu cũng không thể nghĩ đến Dịch Vân đồng thời còn có thân phận nhị tinh Chiến Sĩ.

Tạt La Tạt nghe xong con mắt lập tức sáng ngời, đã vậy lại còn quá nhanh đạt tới nhị tinh cao giai rồi? Hắn vẫn nhớ kỹ năm nay Dịch Vân mới có mười ba tuổi a, không hổ là thiên tài có thiên phẩm tinh thần lực, nếu không phải là thể chất của hắn như vậy..., thật là đáng tiếc!

Trong lòng thầm thở dài, Tạt La Tạt lại nhìn Dịch Vân, trong ánh mắt không dấu được vẻ luyện tiếu:

- Tốt, người đối với tu luyện thực là có cố gắng! Nhưng sau này người muốn tấn cấp tam tinh có thể khó khăn hơn người thường vài lần, thất bại hơn mười hai mươi lần cũng là bình thường, người nhất định phải kiên trì, không được từ bỏ dễ dàng!

Trong lịch sử vạn năm của Khung Võ đại lục, cũng từng xuất hiện hơn mười người có thể chất song thuộc tính tương khắc, chuyện rất nực cười là, tất cả những người khiếm khuyết tiên thiên này lại có thiên phú kinh người mà những người khác phải thầm mơ ước!

Thế nhưng những thiên phú kinh người ấy cuối cùng cũng bị mai một trong dòng lũ của lịch sử. Ngoại trừ lưu lại chu ti mã tích (sợ tơ nhện dấu chân ngựa: manh mối) khiến người ta cảm thán, thì không lưu lại một chút gì khác, tất cả đều không có ngoại lệ, thành tựu cao nhất có thể đạt được đều chỉ là tam tinh Pháp Sư, tuyệt không có khả năng tấn cấp cao hơn!

Theo như vô số năm của lịch sử đã chứng minh, lưu lại từng vết tích không cam lòng và luyện tiếu, Dịch Vân làm sao có thể sẽ là ngoại lệ duy nhất?

- Lão sư, ta hiểu, ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ!

So với ánh mắt tràn đầy tình cảm của Tạt La Tạt, phản ứng của Dịch Vân lại trầm tĩnh giống như mặt nước, không hề có chút nào gợn sóng.

Nhìn Dịch Vân trầm tĩnh không chút dao động, biểu lộ của Tạt La Tạt không khỏi bị kiềm hãm, ý định ban đầu của hắn là cổ vũ Dịch Vân, cũng khiến hắn chuẩn bị một chút tâm lý khi ngày sau tu luyện gặp bình cảnh, lời vừa nói ra này là những suy nghĩ đã rất lâu trong lòng hắn, lúc này mới nói ra.

Dịch Vân tuy biết nhưng lại biểu hiện như không phải việc của mình, bình tĩnh như thường. Ngay cả đối với cổ vũ của mình, đúng ra hắn phải có biểu hiện sục sôi hoặc là đối với tình cảnh gian nan sắp gặp phải nên có phần uể oải, vậy mà một chút cũng không biểu hiện ra, lại vững vàng bình tĩnh như vậy. Thật là không giống với tâm tính của thiếu niên!

Mọi người trong học viện đều cho rằng: nguyên nhân hẳn đặc biệt yêu mến đối với Dịch Vân là bởi vì thương tiếc sự khiếm khuyết bẩm sinh của hắn. Cũng chỉ có bản thân Tạp La Tạp hiểu rõ, sự thương tiếc là có, nhưng chủ yếu chính là Dịch Vân gây cho hắn cảm giác đặc biệt không giống với học viên bình thường.

Mỗi khi nhìn thấy hai mắt giống như đêm tối của hắn, cảm giác đặc biệt không nói lên lời này lại càng trở nên mãnh liệt.

Cảm giác không hề có căn cứ, không hiểu dâng lên khiến tim đập nhanh hơn, nghĩ không ra khiến trong lòng hắn nghi hoặc không thôi! Cũng bởi vậy, hắn đối với Dịch Vân cũng có thêm vài phần kính trọng, mọi cử chỉ biểu lộ ra càng thêm yêu thích so với học viên bình thường, chính điều này cũng khiến cho nhiều người cười vào mũi hắn.

Cảm nghĩ trong đầu Tạp La Tạp chỉ trong chớp lát, sau khi phục hồi tinh thần lại cười nói với Dịch Vân:

- Tháng này việc ngươi đi làm xem như thông qua rồi, tháng sau cũng đừng quên phải trở về học viện một lần. Trong toàn bộ học viện, học viên cũng có hơn mười vạn người, nhưng mỗi tháng chỉ tới học viện một hai ngày, cũng chỉ có một mình ngươi mà thôi, ha ha ha!

Dịch Vân nghe vậy không khỏi đỏ mặt, cười gượng vài tiếng với Tạp La Tạp, sau đó cất bước rời khỏi giáo chức đại lâu, chỉ để lại Tạp La Tạp đang ngồi trên ghế, trầm tư nhìn ngoài cửa đã không còn một bóng người.

51. Chương 51: Đại Sư Tên Là ... Môn La

Đa Ni Tạp thành, trong đại sảnh tiếp khách của phủ thành chủ.

- Bối Cách trưởng lão, hoan nghênh ngài đến Đa Ni Tạp thành!

Ni Tư tươi cười vui vẻ, dẫn hơn mười hán tử một thân trang phục giống nhau tiến vào trong đại sảnh.

Đoàn người này thống nhất cách ăn mặc võ trang, vóc người cao to hơn rất nhiều so với người bình thường, trong lúc bước đi đều toát ra một cỗ nhuệ khí, rõ ràng tất cả đều là tinh cấp cao thủ trải qua huấn luyện nghiêm khắc.

Đi ở giữa phía trước của đoàn người là một người trung niên khoảng bốn mươi tuổi, một thân trường sam màu vàng hoa lệ, trong lúc bước đi có thêm vài phần uy nghiêm, đó là khí chất chỉ có trên những người ở địa vị cao trong thời gian dài.

Nếu Dịch Vân có ở đây, hẳn nhất định có thể lập tức nhận ra: người này chính là Nhị thúc của hắn, trưởng lão của gia tộc Lam Duy Nhĩ - Bối Cách Lam Duy Nhĩ.

- Ni Tư thành chủ, trên đường ta tới đây, phát hiện Đa Ni Tạp thành dưới sự lãnh đạo của ngươi, không khí phồn hoa náo nhiệt đã có thể so sánh với thủ đô đế quốc Kỳ Vô thành, đủ thấy tài quản lý của thành chủ cũng là hạng nhất, cũng rất được lòng người a!

Bối Cách vừa ngồi vào ghế liền khách sáo tán dương Ni Tư.

- Ha ha ha, ta cũng chỉ là làm tốt phần việc của mình, những cái này cũng không tính là gì. Nhưng thật ra nhân tài trong gia tộc Lam Duy Nhĩ- uy danh của Bối Cách trưởng lão từ trước đến nay như sấm động bên tai, Ni Tư ngưỡng mộ từ lâu, hôm nay mới đạt thành tâm nguyện cuối cùng cũng có thể gặp mặt a.

Mặc dù biết rõ những lời ấy của Bối Cách chỉ là những lời khách sáo, nhưng hắn nghe lại cảm thấy vô cùng thoải mái.

Tán dương lẫn nhau một phen, Ni Tư hỏi thẳng vào vấn đề:

- Không biết Bối Cách trưởng lão lần này cố ý đến thăm tệ thành là có chuyện quan trọng gì?

Bối Cách gật đầu, cũng trực tiếp nói vào vấn đề chính:

- Lần này ta đại biểu cho gia tộc Lam Duy Nhĩ mà đến, một năm nay không ngừng có cực phẩm binh khí bán ra từ Đa Ni Tạp thành, sau khi chúng ta điều tra biết được hiện tại những binh khí này đều của bản

thân thành chủ cung cấp. Bởi vậy, ta muốn đến thương lượng xem có khả năng hai bên chúng ta cùng hợp tác hay không!

Sắc mặt Ni Tư ngưng trọng, sau khi suy nghĩ lại hỏi ngược lại:

- Phương pháp hợp tác như thế nào?

Bối Cách thấy hẳn không lập tức từ chối, trong lòng vui vẻ lập tức nói:

- Thứ nhất, là mong muốn sau này thành chủ có thể ưu tiên bán những binh khí này cho gia tộc Lam Duy Nhĩ ta, chúng ta lại mua với giá gấp hai lần giá thị trường. Thứ hai, là mong muốn thành chủ có thể giới thiệu đại sư luyện chế ra những cực phẩm binh khí như vậy!

Ni Tư nghe được điều kiện của Bối Cách không chút nghĩ ngợi lập tức lắc đầu nói:

- Điều này rất khó khăn!

Bối Cách sửng sốt! Hẳn thấy điều kiện hợp tác của hai bên rất rõ ràng, cũng không có chỗ nào quá mức, vốn tưởng rằng Ni Tư tối đa cũng chỉ đòi hỏi giá cao hơn, hoặc là đòi hỏi thêm mấy yêu cầu có ích đối với hẳn thì sẵn sàng khoái đáp ứng rồi, không nghĩ là hẳn lại cự tuyệt thẳng thắn như vậy.

- Thành chủ, nếu cho rằng điều kiện còn chưa đủ chúng ta còn có thể bàn lại!

- Không phải vấn đề này!

Ni Tư ngắt lời Bối Cách, mặt lộ vẻ khó xử nói:

- Những binh khí này mỗi tháng ta cũng chỉ có định mức năm mươi món, trong đó bốn mươi món đã sớm được các thế gia khác đặt hàng rồi. Vì nể mặt Bối Cách trưởng lão ta cũng chỉ có thể đem năm món trong số còn lại mỗi tháng đều cung cấp cho gia tộc Lam Duy Nhĩ các người, hơn nữa chỉ lấy giá bán bình thường, đây là thiện ý lớn nhất mà ta có thể biểu đạt.

Những thế gia trong miệng Ni Tư này là chỉ các quý tộc thế gia trong phạm vi nghìn dặm xung quanh Đa Ni Tập thành, tuy rằng địa vị của những gia tộc này trong đế quốc từng cái một so ra còn kém xa gia tộc Lam Duy Nhĩ, nhưng nếu kết hợp cùng một chỗ thì cũng là một lực lượng chính trị cường đại không thể bỏ qua.

Bối Cách trầm ngâm một lúc lâu, một lát sau, nói với giọng thương lượng:

- Lập trường của thành chủ ta cũng rất rõ ràng, ta liền lùi một bước mong muốn có thể nhận được toàn bộ mười thanh binh khí còn dư bán cho gia tộc, chúng ta chấp nhận mua với giá gấp ba giá thị trường, đồng thời coi như là gia tộc Lam Duy Nhĩ ta nợ của người một phần nhân tình.

Một phần nhân tình có giá trị như thế nào?

Gia tộc Lam Duy Nhĩ là một trong tứ đại gia tộc của Kỳ Võ đế quốc, ở trên chính trị có thể nói chỉ cần bọn họ dậm chân một cái, toàn bộ đế quốc sẽ chấn động vài cái.

Về mặt quân sự, Lôi Hồ quân đoàn của gia tộc này là một quân đoàn tinh nhuệ của Kỳ Võ đế quốc là một bàn tay sắt của người cầm quyền, có thể một lời quyết định mục tiêu dụng binh trong thời gian tới của đế quốc, ngoài ra lão tộc trưởng của gia tộc- Bá Nạp Đốn được gọi là quân thần bách chiến bách thắng, một người đạt được danh hiệu bát tinh Võ Tướng.

Một gia tộc có thể nắm trong tay hai đại quyền của đế quốc, có thể khiến bọn họ nợ một phần nhân tình, thật là vô giá!

Điều kiện hậu đãi như vậy, thật không ngờ Ni Tư lại lắc đầu nói:

- Hy vọng Bối Cách trưởng lão hiểu được cái khó của thành chủ ta, bắt đầu từ một năm trước ta đã bắt đầu đem mười thanh cực phẩm binh khí công khai bán đấu giá ở trong thành, cho nên mỗi tháng mới hấp dẫn nhiều thương đoàn và dòng binh đi tới thành thị này, cũng bởi vậy, Đa Ni Tập thành hiện tại trong mắt trưởng lão mới náo nhiệt phồn hoa như vậy, hiện nếu như ta đem một nửa trong số đó giao cho gia tộc Lam Duy Nhĩ sẽ sinh ra ảnh hưởng rất lớn đến số người tụ tập về đây làm ăn buôn bán về sau!

Việc có liên quan đến sự phát triển kinh tế của Đa Ni Tập thành sau này, cho nên tuy rằng điều kiện của Bối Cách rất hấp dẫn, nhưng Ni Tư cũng chỉ có thể nhịn đau mà cự tuyệt.

Bối Cách nghe vậy yên lặng không nói, biết số lượng là không thể tăng lên rồi.

- Về chuyện giới thiệu đại sư cho các người cũng không phải ta không muốn, mà là tính tình của đại sư tương đối cổ quái, mỗi tháng cũng chỉ phái người đưa binh khí đến, ngay cả ta muốn gặp hắn cũng không phải chuyện dễ dàng, lại càng không cho phép ta nhắc tới hắn với người khác, đương nhiên là không thể giới thiệu cho các người biết được!

- Lại có đại sư như vậy sao?

Bối Cách kinh ngạc.

Người không cầu danh và lợi, một luyện khí đại sư có thể luyện chế ra cực phẩm binh khí chỉ cần hần nguyên ý lộ diện, lập tức sẽ có vô số thế lực lớn tranh nhau lấy lòng, cung cấp đầy đủ danh lợi hần có thể muốn gì được nấy, mà đại sư này lại bỏ qua, cũng không vì danh lợi, vậy hần vì sao lại muốn làm công việc luyện khí nặng nhọc này, cuối cùng sẽ không phải là vì hứng thú chứ?

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc không giải thích được của Bối Cách, Ni Tư lại âm thầm cười khổ tự nói trong lòng:

- Nếu ta đoán không lầm, nếu ta nói thực cho Bối Cách người biết vị luyện khí đại sư này chính là phế vật mà gia tộc Lam Duy Nhĩ các người từng bỏ qua, chắc người cũng không thể nào tin tưởng!

- Gia tộc Lam Duy Nhĩ đã tìm đến tận cửa, tìm cơ hội báo cho Dịch Vân biết a, không biết hần có thể thừa nhận với Bối Cách rằng hần đã cắt đứt quan hệ với gia tộc Lam Duy Nhĩ hay không?

Ni Tư trầm nghĩ trong lòng.

- Đáng tiếc a! Xem ra là vô duyên quen biết vị đại sư này rồi, từ hai tháng trước gia tộc mua được một thanh binh khí của đại sư luyện chế từ tay một gã dong binh, quả thực là thượng phẩm khó tìm! Càng kỳ quái chính là, một ít thủ pháp luyện chế ở trên binh khí cho ta một loại cảm giác nhìn rất quen mắt, thế nhưng lại không giống hoàn toàn, bởi vậy mới cao hứng nghĩ cách gặp mặt đại sư!

Bối Cách cảm thán nói, nhưng lại khiến Ni Tư ở bên cạnh run rẩy vài cái.

Dịch Vân vài năm gần đây không chỉ có công lực tiến nhanh, mà hần dưới sự chỉ đạo của Môn La nên thủ pháp luyện khí cũng tiến rất xa, binh khí hiện tại hần luyện chế ra trình độ thủ pháp đã vượt qua Phổ Tu Tư và Ba Đức Lợi năm đó. Chẳng qua là tất cả bọn họ đều đến từ Tư Đạt Đặc nhất mạch bởi vậy mới có thể khiến Bối Cách có cảm giác quen mắt.

Bối Cách cũng chỉ là có chút cảm giác giống như đã nhìn thấy mà thôi, cũng chưa từng nghĩ đến liên quan đến thân gia của mình đã bị diệt tộc- Tư Đạt Đặc nhất tộc, đương nhiên lại càng không nghĩ tới Dịch Vân rồi. Trong nhận thức của gia tộc Lam Duy Nhĩ hần, tên tử tôn bị gia tộc vứt bỏ kia đã sớm không còn trên nhân thế nữa rồi!

- Bối Cách trưởng lão, hiếm khi người đến bản thành một chuyến, vậy ở lại đây vài ngày đi! Ta đã vì đoàn người các người mà chuẩn bị một tòa đại viện cá nhân cho các người nghỉ tạm.

Trong lòng Ni Tư nhột nhột, lập tức nói sang chuyện khác.

Bối Cách chỉ suy nghĩ trong chốc lát liền tiếp nhận ý tốt của Ni Tư, gật gật đầu nói:

- Cũng tốt, lần này ta cũng dẫn theo mấy thanh niên trẻ tuổi trong gia tộc, bọn họ cũng muốn kiến thức một chút trình độ mạnh mẽ của học viện Đa Ni Tập các người, chắc là sẽ ở lâu vài ngày a!

- A, thanh niên đệ tử của gia tộc Lam Duy Nhĩ, bọn họ chính là trụ cột của đế quốc trong thời gian tới, thế nào hiện tại bọn họ không cùng trưởng lão tới đây?

- Bọn chúng tuổi trẻ không có hứng thú với mấy chuyện của chúng ta, đã trực tiếp đến Đa Ni Tập học viện ở ngoại thành tham quan rồi!

Bối Cách nói, sau đó như nhớ ra điều gì, quay lại hỏi Ni Tư:

- Được rồi, có thể cho ta biết tên của vị luyện khí đại sư kia hay không? Nếu trong mấy ngày tới may mắn gặp được đại sư cũng sẽ không thất lễ.

Ni Tư nét mặt ngưng trệ, hai môi khẽ mấp máy dường như có chút do dự, một lúc lâu sau mới nói:

- Đại sư tên là Môn La!

...

52. Chương 52: Mỹ Nữ Quấn Lấy Thân

- Ôi! Tiểu dân tộc, rốt cục cũng tìm được người rồi!

Sau khi Dịch Vân ra khỏi giáo chức đại lâu không xa, mới vừa đi xuyên qua một cái sân huấn luyện rộng rãi của ma bộ, đột nhiên nghe một giọng nữ quen thuộc truyền đến.

Quay đầu nhìn về phía phát ra thanh âm, Dịch Vân không khỏi thầm cười khổ trong lòng, sao lại gặp nàng ở đây chứ!

- La Lôi, đã nói với tỷ không biết bao nhiêu lần rồi, đừng gọi ta như vậy nữa!

- Hừ hừ! Ta nói không đúng sao, chuyện mà người đã làm khi ấy, không phải là chỉ có bọn dân tộc chuyên nghiệp mới làm được hay sao?

Đi tới trước mặt Dịch Vân, La Lôi nũng nịu nói.

Trước mặt hần là một nữ nhân toàn thân màu xanh nhạt, với mái tóc dài vàng óng, trước ngực hai khối ngọc phong đang trong thời kỳ phát triển. Trên khuôn mặt trái xoan mượt mà hiện lên một nụ cười trên choker, vòng eo mảnh khảnh rất hợp với kiểu đồn căng tròn. Tất cả tạo nên một vẻ tao nhã dịu dàng, làm cho tất cả nam đệ tử đi qua đều phải dừng chân thềm nhỏ dài ngắm đi ngắm lại vài lần.

La Lôi, ái nữ của Ni Tư, lớn hơn Dịch Vân bốn tuổi, đúng mười bảy cái xuân xanh, là một trái táo thơm đang bước vào thời kỳ sắp chín. Trong vẻ thành thực lại pha lẫn nét ngây ngô, cũng vừa trong độ tuổi tươi đẹp nhất của một đời con gái.

- Người lại đến tìm ta có chuyện gì?

Đối với vẻ đẹp trước mặt, Dịch Vân không có cảm giác ngọt ngào như những nam đệ tử bình thường khác, hần chỉ cảm thấy nhức đầu mà thôi.

La Lôi chưa nói gì, nữ đồng học bên cạnh nàng đã tò mò mở miệng:

- La Lôi, vì sao tỷ lại gọi hần là tiểu dân tộc vậy? Lúc trước hần đã làm chuyện gì?

“Đó...”. Lời nói vừa ra khỏi miệng liền ngưng bật, La Lôi nổi giận nói:

- Không có gì, ta chỉ thích gọi như vậy mà thôi!

Nàng quay đầu lại nhìn chằm chằm Dịch Vân:

- Hừ! Không có việc gì thì không thể đến tìm người sao? Ta đến xem thử người có cải tà quy chính, có đổi nghề dân tộc chuyên nghiệp sang nghề khác hay chưa, không được sao? Người cũng thật khó tìm a, nếu không phải ta đã sớm dẫn dò bằng hữu bên ma bộ chú ý người giúp ta, bây giờ cũng không thể bắt được người!

Nói mau! Người cũng không ở trong ký túc xá của học viên, rốt cục là ở nơi nào? Ta bám theo hỏi phụ thân vài lần, người lại không chịu nói cho ta biết.... Hai người các người có phải đang vụng trộm làm chuyện xấu gì hay không?

Bởi vì Dịch Vân yêu cầu, tất cả chuyện có liên quan tới hần Ni Tư đều che giấu. Chuyện này Ni Tư làm rất hoàn hảo, không chỉ đối với người ngoài, ngay cả con gái hần cũng không ngoại lệ.

Từ điểm này có thể biết rằng, Ni Tư thật sự biết giữ bí mật, ngay cả con gái mình cũng không chịu nói, đối với những người khác đương nhiên lại càng không thể. Chính vì vậy, Dịch Vân càng thêm tin tưởng Ni Tư!

La Lôi chỉ biết rằng ngoại trừ Dịch Vân là ma pháp sư trời sinh có chỗ khiếm khuyết, ‘nghe tay trái’ của hắn vẫn là học nghề thợ rèn, hơn nữa còn là một đệ tử bất kính! Mỗi tháng chỉ vào học viện một, hai lần cho có mặt mà thôi, ngoại trừ chuyện này ra, nàng hoàn toàn không còn biết gì về Dịch Vân nữa!

Dịch Vân rất đau đầu, hắn không nghĩ tới La Lôi lại là một trong những người cứng đầu nhất trên đời:

- Ta ở chung với đại sư thợ rèn, đại sư hắn không thích người khác quấy rầy, cho nên mới không thể nói cho tỷ biết!

- Ta nghĩ mãi không ra tại sao ngươi lại đi học nghề rèn? Một năm qua người theo học nghề rèn đột nhiên tăng vọt, ngươi cũng bị ảnh hưởng của luyện khí đại sư ‘Môn La’ hay sao?

Một ma pháp sư mà đi học nghề thợ rèn, đây thật sự là một chuyện rất hoang đường, La Lôi đối với chuyện này không hài lòng chút nào cả!

Ban đầu Ni Tư muốn Dịch Vân tìm một cái tên giả để đặt cho thương hiệu của những món binh khí mà hắn chế luyện ra, Dịch Vân chỉ nghĩ đây là chuyện nhỏ, vốn là muốn tìm đại một cái tên nào đó cho xong, thế nhưng không ngờ Môn La cương quyết đòi lấy tên của hắn làm thương hiệu.

Bởi vậy, lúc này Đa Ni Tập thành cùng những thành trấn gần đó không biết Dịch Vân là ai, thế nhưng tất cả đều biết có một luyện khí đại tông sư vừa mới nổi lên, đó là ‘Môn La’ đại sư!

- Ha ha ha, ‘Môn La đại sư’, tên này nghe thật êm tai, nghe thật là vừa ý biết bao! Quyết định ngay lúc đó của ta quả nhiên chính xác, người có tên, cây có bóng, dùng cái tên này đặt cho thương hiệu binh khí của người, có muốn không nổi tiếng cũng rất khó a! Cho dù là sắt vụn chỉ cần được khoắc lên danh hiệu này cũng có thể trở thành thần khí nữa là! Ha ha ha ha ha!

Môn La vô cùng hài lòng cất tiếng cười ha hả trong đầu Dịch Vân.

Nói cách khác, binh khí ta luyện chế ra đều là sắt vụn sao? Dịch Vân nhất thời á khẩu....

Thấy đôi mắt phượng trợn to đang nhìn hắn chằm chằm, Dịch Vân không khỏi nhúc nhích, thầm nghĩ phải tìm cách chuồn khỏi La Lôi, vội nói:

- Ta còn có việc phải làm, La Lôi tỷ nếu không còn việc gì, ta đi trước đây!

Vừa nói dứt câu, Dịch Vân liền lập tức xoay người muốn rời đi, nhưng một bóng người màu xanh nhạt từ phía sau đã xông tới, cười ha hả ôm hắn lại thật chặt, không chịu buông ra.

Thân hình La Lôi cao hơn Dịch Vân nửa cái đầu, nàng gác cằm dưới của mình lên vai Dịch Vân, cười hí hí nói:

- Đừng lạnh lùng như vậy chứ, người ta đến tìm ngươi là muốn hỏi vài chuyện liên quan đến tu luyện đấu khí, muốn biết chỗ ở của ngươi là để dễ dàng tìm ngươi mà thôi!

Dịch Vân vừa nghe xong giật mình!

Lúc Dịch Vân vừa đến Đa Ni Tập thành, La Lôi lúc ấy đã đạt tới tu vi tam tinh Chiến Sĩ sơ giai. Qua hai năm sau, La Lôi vền vẹn chỉ tăng lên được một giai, lên được tam tinh trung giai coi như là cũng đã tiến bộ hơn lúc trước.

Đối với tình huống của La Lôi, Ni Tư tuy là lục tinh Võ Cuồng cũng không thể giúp cho nhanh được. Tu luyện đấu khí cần phải dần dần từng bước một thì sẽ đến, lúc mà đấu khí trong Khí Hải đạt đến một mức độ cực hạn thì tự nhiên sẽ có thể tiến giai. Còn nếu như chưa đạt đến, cũng chỉ có thể chậm rãi tu luyện tăng cường mà thôi, cho nên nhiều nhất hắn cũng chỉ có thể đem kinh nghiệm tu luyện của mình truyền lại cho con gái.

Chừng nửa năm trước đây, lúc La Lôi tiến giai thất bại lần thứ sáu xong, vừa lúc Dịch Vân đi vào phủ thành chủ mà biết được. Hắn cảm thấy thương hại liền đem những kinh nghiệm mà Môn La đã dạy thuật lại cho La Lôi lúc ấy đang khóc như mưa bão.

La Lôi đương nhiên không tin bí quyết tu luyện đấu khí do một ma pháp sư nói ra, huống chi còn là một ma pháp sư tiên thiên khiếm khuyết bẩm sinh.

Nhưng dưới sự ám ảnh của sáu lần thất bại liên tục, nàng cũng muốn thử một lần coi có kết quả gì không. Sau khi chiếu theo bí quyết của Dịch Vân tu luyện vài ngày thì phát hiện ra, hiệu quả của ngưng luyện đấu khí trong vài ngày đó lại còn hiệu quả hơn công pháp tu luyện độc môn do chính phụ thân Ni Tư của mình dạy dỗ!

Một tháng sau đó, nàng đã đột phá được cánh cửa trung giai đã vây khốn nàng trong hai năm dài đằng đẳng, tiến nhập vào tam tinh cao giai. Lại qua năm tháng nữa, không ngờ nàng vừa qua cao giai rồi cực đã tiến lên tới đỉnh phong. Lúc đó nàng mười bảy tuổi đạt được tam tinh đỉnh phong, ngay cả Ni Tư năm ấy cũng không có năng lực như vậy, vì thế La Lôi trở thành nhân vật thiên tài trong học viện.

Từ đó về sau, nàng bắt đầu quần quật lấy Dịch Vân.

Thật ra, phương pháp của Môn La mà nàng đang áp dụng căn bản không phải là bí quyết công pháp gì cả, mà chỉ là quan niệm cơ bản để tu luyện đấu khí mà thôi.

Điều mà Môn La thắc mắc là, từ sau khi Dịch Vân vào học viện Đa Ni Tập, Môn La phát hiện tất cả võ giả tu luyện nơi đây đều có chung một căn bệnh. Đó chính là tất cả bọn họ đều coi trọng việc ngưng luyện đấu khí, mà không chú trọng đến việc sử dụng đấu khí để săn sóc cường hoá kinh mạch của mình, đáng buồn hơn nữa là, ngay cả giáo sư cao cấp trong học viện cũng giống như vậy!

Lúc Dịch Vân còn nhỏ, Môn La đã từng nói qua với hắn:

- Bất kể đấu khí cường đại hay không, cũng đều phải thông qua vận hành trong kinh mạch và các huyết đạo mới có thể thi triển ra được. Cho nên việc cường hoá kinh mạch cũng quan trọng tương đương với việc tu luyện đấu khí!

La Lôi cũng mắc phải căn bệnh ấy, cho nên sau khi nàng theo phương pháp của Môn La, sau khi ngưng luyện đấu khí xong lại vận hành đi khắp các kinh mạch, lại để cho đấu khí nằm trong huyết đạo lâu hơn lúc trước, cũng chỉ có như vậy mà thôi thế nhưng hiệu quả lại rất kinh người!

Bản thân thiên phú của La Lôi cũng không kém, tu luyện cần cù, chỉ là kinh mạch của nàng không đủ cường đại, không thể chịu đựng được một lượng đấu khí quá lớn, cho nên thay đổi này mới làm chấm dứt sáu lần tiến giai thất bại của nàng.

Phương pháp của Môn La chỉ là sửa lại chỗ sai trong pháp môn tu luyện của nàng mà thôi, căn bản vẫn chưa nói tới chuyện dạy dỗ gì cả, như vậy mà cũng làm cho La Lôi chỉ trong nửa năm đột phá được bình cảnh của hai giai.

- Buông ta ra!

Dịch Vân rõ ràng cảm nhận được sau lưng mình có hai khối ôn nhu mềm mại đang cọ sát liên tục. Trong khi La Lôi nói chuyện bên tai hắn cũng thổi ra luồng hơi ấm áp, một mùi hương mê người của nữ nhân trong nháy mắt xộc thẳng vào mũi hắn. Nhất thời toàn bộ khuôn mặt hắn đỏ ửng lên, ngay cả hai lỗ tai cũng đỏ rực một màu!

- Ở đâu? Nói mau đi chứ!

La Lôi lại thổi nhẹ một hơi bên tai Dịch Vân.

Dịch Vân mặt nóng bừng bừng muốn đẩy La Lôi đang ở phía sau ra, thế nhưng lại làm cho La Lôi ôm càng chặt hơn nữa. Sau lưng hắn hai khối ngọc ôn nhu phát ra một luồng hơi nóng rực, càng tăng thêm cảm giác mê người. Dịch Vân như đĩa phải vôi cổ giãy dụa tránh thoát, hai thân thể kề sát nhau thành một khối lại không ngừng cọ sát với nhau. Trong lúc đó, mái tóc của nàng cứ quệt vào lỗ tai của Dịch Vân, gây cho hắn cảm giác vừa nhột nhạt vừa mê không bút nào tả xiết.

Dưới ánh nắng chói chang, một màn đùa giỡn ôn nhu giống như đôi tình nhân trẻ đang diễn ra trước mắt tất cả đệ tử học viện đang ngây người ra mà nhìn. Trong ánh mắt của bọn họ vừa có nét kinh ngạc nhưng đồng thời cũng chen lẫn vài tia hâm mộ vô cùng, thân mật như vậy mà cũng dám phô diễn trước mắt mọi người ư... Ngặt là hai nam nữ diễn viên cũng không hề ý thức chuyện đang làm trước mắt mọi người, vẫn vô tư thực hiện các động tác vô cùng thân thiết làm cho nhiều người đang chứng kiến mặt phải đỏ bừng lên!

- Buông ta ra...

- Nói mau! Ở đâu? Không nói ta sẽ không thả...

Ngay khi vở kịch ngọt ngào vẫn còn trong giai đoạn cao trào, Cầu Cầu tự này giờ vẫn ngoan ngoãn nằm yên trong ngực Dịch Vân đột nhiên lộ đầu ra, gác cái đầu nhỏ bé lên vai Dịch Vân. Đôi mắt xanh nâu của nó tò mò nhìn hai gò má của hai nhân vật chính kề sát nhau, lưỡi đỏ dài thò ra thụt vào không ngớt.

La Lôi thấy Cầu Cầu xuất hiện ngay trước mũi mình, trước tiên là kinh hãi, sau đó lập tức vui sướng kêu lên:

- Giải cho con rắn nhỏ, lúc đầu ta còn ngạc nhiên vì sao không thấy người đi cùng, không nghĩ tới người lại trốn trong lòng hần!

Sự xuất hiện của Cầu Cầu nhất thời làm cho tất cả các nam nữ đệ tử đang đứng xem vở kịch hay miễn phí tất cả đều la hoảng lên, sợ đến mức ai nấy đều lui lại cách xa mười bước, tránh hết qua một bên.

Tin tức Dịch Vân nuôi một con rắn như sủng vật sớm đã truyền khắp toàn bộ học viện. Bề ngoài của Cầu Cầu ngoại trừ một cái sừng dài nhọn trên đầu ra thì so với loài rắn thông thường cũng không khác biệt gì mấy, hơn nữa bình thường nó biểu hiện ra bộ dáng vô tội và trông rất đáng thương, nên dần dần mọi người cũng cảm thấy quen với nó.

Chẳng qua nữ nhân thường hay sợ rắn, hơn nữa Dịch Vân lại ít khi vào học viện, cơ hội thấy được cũng không nhiều, lúc này gặp một cách đột ngột như vậy cũng phải hết hoảng kêu lên.

Đương nhiên, La Lôi vẫn thường quấn quýt với Dịch Vân, ngoại trừ vài lần đầu tiên bị dọa đến mức chạy trốn chết ra, lúc này đã quá quen thuộc với Cầu Cầu.

Cầu Cầu cũng đã quen với La Lôi, nên vừa thấy nàng lập tức thân thiết vươn lưỡi dài ra liếm lên mặt nàng không ngớt. La Lôi thích thú cười ha hả không ngừng, lại càng siết chặt Dịch Vân hơn nữa!

- La Lôi, muội sao lại ôm tên phế vật này như vậy?

Lúc Dịch Vân vẫn còn đang giãy dụa khỏi vòng tay của La Lôi, ánh mắt của người hâm mộ bên ngoài vẫn còn đang chăm chú, một thanh âm của thanh niên nam tử bỗng nhiên vang lên.

53. Chương 53: Tranh Phong

Nghe thanh âm mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam tử cao lớn tuấn tú, trên mặt nở nụ cười tiêu sái, thần sắc biểu lộ trên mặt cùng với lời nói có một sự tương phản rất lớn, chính là miệng cười mà lòng không cười, làm cho tất cả các đệ tử ở đây đều cảm thấy hần vô cùng giả dối.

Nét cười trên mặt La Lôi dần tiêu tan, nhưng tay vẫn ôm chặt Dịch Vân, nàng liếc nam tử kia một cái, lạnh nhạt hỏi:

- Kiệt Đô, người cũng đến đây sao?

Dịch Vân lúc này dường như cũng phối hợp với La Lôi, ngẩng đầu lên nhìn vị nam tử kiệt xuất kia.

Thanh niên nam tử này có mái tóc cắt ngắn vàng óng, mặc ma pháp bào tiêu chuẩn màu xanh nước biển, dáng người hần rất cao, cao hơn Dịch Vân cả một cái đầu, lúc này trên mặt hần vẫn nở nụ cười, bộ dáng nhìn qua thật là nho nhã tuấn tú. Nếu như vừa rồi hần không nói ra câu nói xúc phạm đến người khác kia, ngược lại có thể nói là một vị đệ tử thể gia vô cùng lễ độ.

Dịch Vân tuy rằng chưa gặp qua hần bao giờ, nhưng cũng đã từng nghe qua tên của hần, chỉ cần là đệ tử ma bộ của học viện Đa Ni Tập đều biết danh hiệu của tên này.

Kiệt Đô, đệ tử thể gia quý tộc, Thuỷ hệ ma pháp sư, với mười tám tuổi đạt tới tam tinh Pháp Sư đỉnh phong, cũng là thủ lĩnh của đệ tử ma bộ.

- Muội sao lại cùng với hần.... ờ, thân thiết với nhau như vậy?

- Sao, Kiệt Đô người có tư cách hỏi đến chuyện của ta từ bao giờ vậy? Ta và Dịch Vân thường thường chơi chung như vậy đó!

Lúc nói, La Lôi cố ý gác cằm lên vai Dịch Vân, nhẹ nhàng cọ xát lên vai hắn.

Kiệt Đô thấy vậy lập tức trong mắt hiện lên một tia lạnh lẽo, hèn mọn liếc nhìn Dịch Vân, rồi nói tiếp với La Lôi:

- Hãy ít đi chung với phé vật này một chút, muội không chỉ là thành phần quý tộc cao quý, cũng là con gái của thành chủ Ni Tư, cũng nên vì thể diện của phụ thân mà suy nghĩ một chút, cho dù chỉ là chơi đùa cũng sẽ làm dơ bẩn thân phận đó!

Nói xong, hắn lại liếc nhìn Dịch Vân một cái, thần sắc đầy vẻ khinh thường.

Lời nói của Kiệt Đô quả là cực kỳ khắc bạc, trong lời nói ra vẻ ta đây là quý tộc, không coi ai ra gì, không chỉ trong nháy mắt đã chọc cho La Lôi nổi giận, ngay cả những người đứng xem bàng quan nghe vậy cũng phải cau mày.

Kiệt Đô sinh ra tại thế gia quý tộc, từ nhỏ sống trong an nhàn sung sướng, chỉ xem trọng huyết thống của quý tộc hơn bất cứ thứ gì, cho tới bây giờ cũng không coi người không phải là quý tộc ra gì cả. Hơn nữa bản thân hắn lại có thiên phú ma pháp sư, càng làm cho tự hắn đưa bản thân lên một vị trí cao chót vót.

Vài năm trước, lúc lần đầu tiên hắn gặp được La Lôi, hắn đã thầm ái mộ trong lòng, tự nghĩ đến gia thế của mình, cảm thấy chỉ có mình mới xứng đáng với đoá hoa kiều diễm La Lôi. Tuy rằng hắn đã mấy lần bị La Lôi dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt, nhưng hắn vẫn không nhìn ra vấn đề, lại tự thể với lòng mình nhất định phải chiếm đoạt cho được đoá hoa kiều diễm kia mới toại nguyện.

Lúc này mục đích vẫn chưa đạt được, lại thấy người mà mình ái mộ trong lòng đang ôm chặt một nam nhân khác, trong lòng nổi lên phần hận không thôi. Nhưng hắn vẫn nghĩ không ra Dịch Vân lúc này cũng chỉ mới là một đứa trẻ vị thành niên, làm sao có thể trở thành tình địch của hắn như vậy?

Kiệt Đô cũng biết Dịch Vân, giống như hắn nổi danh học viện là thiên tài, thì Dịch Vân cũng nổi danh trong học viện, nhưng là phé vật!

Thiên tài và phé vật cách xa nhau một trời một vực, vậy mà tranh nữ nhân thì phé vật lại hơn cả thiên tài... Chuyện này còn có thiên lý hay sao? Quả thật nhục cười!

Hắn nhất định phải hung hăng giáo huấn Dịch Vân mới được!

Nếu như ông trời bất công, chính nghĩa không thắng được tà ác, như vậy hắn có nghĩa vụ phải làm đảo ngược chuyện này! Chỉ trong nháy mắt, Kiệt Đô đã hoá thân thành một kẻ trừ ma vệ đạo, bảo vệ chính nghĩa, tận diệt tất cả những chuyện bất công bất nghĩa trên đời!

- Phé vật kia, bây giờ ta khiêu chiến với ngươi, người thua từ nay về sau không được tiếp xúc với La Lôi nữa, ngươi dám không?

Kiệt Đô nở nụ cười đầy ác ý, nói với Dịch Vân.

- Kiệt Đô ngươi đừng làm quá đáng! Ngươi đã là tam tinh Pháp Sư đỉnh phong, tại học viện ngoại trừ các giáo sư ra, ngươi là người mạnh nhất! Vậy mà bây giờ ngươi đòi khiêu chiến với Dịch Vân, ngươi còn mặt mũi hay không?

Nghiến răng ken két, La Lôi tức giận quát lên.

- Nếu như ngươi sợ thì hãy cứ núp vấy nữ nhân đi! Làm bảo bối của La Lôi đương nhiên tốt hơn là làm một tên mình mẩy bầm dập rồi! Ngươi quả nhiên xứng đáng với cái tên phé vật, ha ha ha!

Kiệt Đô vừa nói vừa cười to, trong tiếng cười tràn ngập vẻ khinh thường.

- Kiệt Đô, ta nói cho rõ một lần nữa, ta đối với ngươi không hề có chút hứng thú nào, cho nên Dịch Vân cũng không có lý do nhận sự khiêu chiến của ngươi! Không cần để ý đến hắn, chúng ta đi!

La Lôi trầm giọng nói xong, liền kéo tay Dịch Vân muốn rời khỏi...

- Chậm đã!

Dịch Vân đột nhiên né tránh cánh tay của La Lô, quay đầu nhìn Kiệt Đô, trong cặp mắt đen của hắn hiện lên một tia lạnh lẽo:

- Ta tiếp nhận khiêu chiến của ngươi!

Thay đổi của Dịch Vân làm cho Kiệt Đô có chút giật mình kinh ngạc, lại càng cười to nói:

- Được! Như ta đã nói khi nãy, người thua...

- Ta không đánh cuộc!

Dịch Vân trầm giọng cắt ngang lời Kiệt Đô, hắn thản nhiên nói tiếp:

- Ta và La Lô vốn không có quan hệ gì, ta cũng sẽ không đánh cuộc chuyện gì với ngươi, ta chỉ đơn giản là tiếp nhận khiêu chiến của ngươi mà thôi!

- Dịch Vân, ngươi điên rồi sao? Ngươi sao có thể chiến đấu với Kiệt Đô được, trong đám đệ tử không ai hơn được hắn đâu!

La Lô sốt ruột lôi kéo Dịch Vân không tha, nàng đang muốn tìm cách lôi hắn đi khỏi nơi này.

Dịch Vân gạt hai tay La Lô ra, thả Cầu Cầu sang bên người nàng, lạnh nhạt nói:

- Ta quyết định rồi!

Nói xong, hắn quay đầu đi về phía sân huấn luyện.

La Lô thấy Dịch Vân lộ vẻ kiên quyết xoay người đi, trong khoảng thời gian ngắn ngáy người không nói nên lời. Nàng không muốn Dịch Vân tiếp nhận trường tỷ thí mà hắn chắc chắn sẽ thua này, lại càng không nghĩ tới hắn có thái độ dứt khoát như vậy, thái độ đó khác xa với tên tiểu quỷ năm xưa lên nhìn nàng đang tắm rồi bỏ chạy! Nhìn theo bóng Dịch Vân, lúc này nàng cũng chỉ có thể ở đây lo lắng suông mà thôi, trong lòng càng thêm căm hận Kiệt Đô.

Mọi người bàng quan cũng không ngờ sự tình phát triển đến nước này, đều ngơ ngác nhìn hai người chậm rãi đi ra giữa sân huấn luyện. Một số người nhiều chuyện còn lập tức chạy khắp nơi, tuyên truyền về trận chiến không cân sức sắp sửa diễn ra.

Dịch Vân cũng không phải có tính bốc đồng, hắn cũng thừa biết tiếp nhận sự khiêu chiến này là kém sáng suốt. Với điều kiện tiên quyết là không được làm lộ ra bản thân mình có được đấu khí, chỉ có thể sử dụng ma pháp để chiến đấu mà thôi, thật sự vô cùng khó khăn....

Kiệt Đô nói bất cứ chuyện gì hắn cũng có thể nhịn được, chỉ có hắn cứ nhắc đi nhắc lại phế vật này, phế vật nọ... hai chữ này đã trực tiếp khơi lại nỗi đau trong lòng hắn, động chạm tới hồi ức mà hắn không bao giờ muốn nhắc tới nữa.

- Cha chả! Tiểu tử, lâu lắm rồi chưa từng thấy ngươi tức giận như vậy! Như thế cũng tốt, ngươi cũng phải đi đại náo một hồi đi, độ tuổi của ngươi nên có chút khí thế. Cuộc sống của ngươi vài năm nay chỉ là bình thản khắc khổ tu luyện, ta còn lo lắng nhuệ khí của ngươi đã chùn nhụt rồi!

Tiếng cười của Môn La vang lên trong đầu hắn.

- Lão Đại, ngươi không lo lắng ta sẽ thua trận này sao?

Khoát khoát tay, Môn La cười chế giễu:

- Có gì phải lo lắng chứ? Tuy lúc này tu vi đấu khí của ngươi chỉ là tam tinh sơ giai, mà hắn là tam tinh đỉnh phong, nhưng đừng quên, ngươi tu luyện đấu khí Huyết Kế công pháp, gần như có thể nói là mạnh nhất so với người cùng cấp. Cho dù là người đấu với ma pháp sư cũng không ngoại lệ, nếu ngươi dốc hết toàn lực tỷ thí với hắn, lại dùng thêm ma pháp phụ trợ, trăm phần trăm là ngươi thắng chắc!

Dịch Vân âm thầm lắc đầu nói:

- Ta không thể bộc lộ đấu khí của ta ra ngoài, ngày sau căn bản là không thể giải thích, cũng rất có thể sẽ dẫn tới những phiền toái không cần thiết!

- Ta đã biết trước là người sẽ nói như vậy! Nếu như người chỉ dùng ma pháp, thì hết chín phần mười là người thua chắc, pháp sư gần như không thể nào khiêu chiến vượt cấp! Đương nhiên, người cũng sẽ không đến nỗi bị trọng thương, với cường độ thân thể của người lúc này, cũng chỉ có cường giả tứ tinh trở lên mới có thể đánh trọng thương người mà thôi!

- Ủ....

Dịch Vân mặc dù đã sớm dự tính đến kết quả như vậy, nhưng lúc này nghe Môn La nói một cách khẳng định, trong lòng cũng không khỏi sinh ra một cảm giác khó chịu....

Nhân lực của Môn La Dịch Vân chắc chắn không hề hoài nghi! Nếu hắn đã nói như thế, thì kết quả tới tám chín phần là như thế! Chỉ là, hắn khổ công tu ma tập võ nhiều năm như vậy, thủy chung vẫn chưa thoát khỏi nỗi ám ảnh chính mình là một kẻ yếu ớt hay sao?

Hắn không cam lòng chút nào!

Môn La liếc nhìn Dịch Vân, để ý mọi phản ứng của hắn, khoé miệng cong lên, lúc này mới dương dương tự đắc nói:

- Thật ra vẫn còn một phương pháp làm cho người có thể thắng được trận này!

Dịch Vân nghe vậy vui mừng hỏi:

- Phương pháp gì vậy?

- Rất đơn giản! Ma pháp của hắn đã không thể gây ra thương tổn quá lớn đối với người, vậy người cứ dẫn dụ hắn thi triển ma pháp không ngừng, chờ cho đến khi hắn cạn hết ma lực, đến lúc đó người xáp lại gần cho hắn một quyền là xong!

- A!

Dịch Vân không ngờ còn có chiến pháp như vậy, tuy rằng phương pháp này kéo dài trận đấu một chút, nhưng nếu so với thua thì vẫn tốt hơn nhiều!

- Bất quá...

Kéo dài chữ 'quá', Môn La nói tiếp:

- Chiến pháp kiểu này khuất tất thái quá, ta không thích! Còn có một phương pháp trực tiếp thoải mái hơn nhiều, chính là ngay từ đầu người toàn lực dùng ma pháp tiến hành phòng ngự, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất tiếp cận hắn, chờ đến sát người hắn, trong nháy mắt lén xuất ra một ít đấu khí đánh trộm hắn!

Ngừng một chút, Môn La đổi giọng nghiêm túc:

- Bất quá, phương pháp này cũng có chỗ phiêu lưu. Lúc người tiếp cận hắn, nếu không thể lập tức chế trụ hắn, ở cự ly gần như vậy nếu bị ma pháp của hắn đánh trúng, cho dù là thân thể của người mạnh đi chăng nữa cũng sẽ không chịu nổi, sẽ không tránh khỏi trọng thương!

54. Chương 54: Ta Thua!

Dịch Vân trầm ngâm một hồi, hỏi lại:

- Nếu ta lén sử dụng đấu khí, không sợ bị những đệ tử đứng bên ngoài nhìn ra hay sao? Ở đây vốn có đệ tử võ bộ nữa!

Hừ một tiếng, Môn La tự tin cười nói:

- Chẳng lẽ người đã quên ta dạy cho người pháp môn làm cho đấu khí lưu chuyển trong các kinh mạch bên trong cơ thể rồi sao? Người dùng phương pháp giống như vậy, làm cho một chút đấu khí tụ tập vào nắm tay người, mà không cần phải vận chuyển đấu khí toàn thân. Cứ như vậy, người có thể sử dụng lực công kích của đấu khí mà sẽ không sợ người khác nhìn ra, cho dù là giáo sư học viện đứng xem cũng không thể biết được!

Dịch Vân nghe vậy hơi khựng lại, không nghĩ tới đầu khí cũng có thể sử dụng theo cách như vậy.

- Cho nên ta mới nói tóm lại, cường độ kinh mạch mạnh mẽ là nền tảng để sử dụng đầu khí một cách linh hoạt! Trong học viện này, nếu người có thể sử dụng đầu khí linh hoạt như vậy, dùng ý niệm mà tụ tập trong thân thể bất cứ chỗ nào, cho dù là võ giả cao giai hơn người cũng không làm được! Cả đám võ giả này đều luôn luôn nghĩ cách làm sao vận dụng đầu khí đến mức toàn thân toả sáng lên mới chịu, làm như chúng sợ không ai nhận ra mình là võ giả hay sao? Chỉ là lãng phí năng lượng mà thôi, hừ!

Môn La hừ một tiếng thật mạnh, chấm dứt bài diễn văn châm biếm của mình.

Trong lúc hấn và Môn La trao đổi với nhau trong đầu, hấn và Kiệt Đô đã đi tới giữa sân huấn luyện, hai người đứng cách xa nhau chừng hai mươi thước, đây cũng là khoảng cách tiêu chuẩn ban đầu khi hai ma pháp sư tỷ thí với nhau.

Đây là một trận tỷ thí không cần đánh cũng biết kết quả, ánh mắt trêu tức của Kiệt Đô lướt trên người Dịch Vân, không bỏ được khúc dạo đầu trước khi tỷ thí:

- Người lúc này hồi hận còn kịp, chỉ cần người đáp ứng ta....

- Bắt đầu đi!

Dịch Vân không muốn nghe hấn nói dông dài, bình thản nói.

- Được, ta cho người trả giá đắt cho sự ngông cuồng của người!

Từ lúc hai người gặp mặt tới giờ, biểu hiện của Dịch Vân vẫn ra ngoài dự liệu của hấn. Bề ngoài dường như hấn vẫn nắm quyền chủ động, nhưng trên thực tế, hấn lại cảm giác như mình đang bị khống chế, cảm giác uất ức như vậy, loại tâm cao khí ngạo như hấn sao có thể cảm thụ được!

Cuộc tỷ thí vừa bắt đầu đã nằm ngoài dự liệu của mọi người, Dịch Vân lại không thi triển ra ma pháp gì cả, lại dốc hết toàn lực xông thẳng về phía đối phương, đây không phải là chiến thuật mà một ma pháp sư bình thường nên thực hiện.

- Muốn chết!

Nhìn thấy Dịch Vân đang cấp tốc lao tới, Kiệt Đô trong lòng càng thêm tức giận, có loại pháp sư chiến đấu như vậy sao, hấn sao lại không dựa theo lẽ thường tình mà đánh chứ?

Thân hình bay ngược về phía sau vài bước, miệng niệm ma pháp chú ngữ, thân thể Kiệt Đô thoáng chốc hiện lên ánh sáng xanh. Bàn tay hấn nâng lên chỉ về hướng Dịch Vân đang lao tới với tốc độ nhanh nhất, lúc này khoảng cách giữa hai người chỉ còn lại không đầy mười thước, hấn quát to:

- Thủy Toả Băng Liên!

Ma ngôn chú ngữ của Kiệt Đô vừa xuất ra, phía trước hướng Dịch Vân đang tiến lên Thủy nguyên tố tụ tập lại rất nhanh, bỗng nhiên xuất hiện hai sợi dây xích do Thủy nguyên tố ngưng kết lại, đánh úp về phía Dịch Vân với hình x, trong nháy mắt phong toả tất cả đường lui của Dịch Vân.

Thủy Toả Băng Liên là ma pháp Thủy hệ tam tinh sơ giai, bản thân lực công kích của nó cũng không phải là rất mạnh, nhưng hai sợi dây xích có đủ tính chất dẻo dai và cứng rắn của Thủy nguyên tố, vừa công kích địch nhân, vừa có thể chế ngự hành động của địch nhân.

Cuối cùng Kiệt Đô cũng chỉ định giáo huấn Dịch Vân một phen, hấn chỉ nói những lời ác mồm ác miệng mà thôi, cũng không hạ sát thủ với Dịch Vân. Một chiêu ma pháp này tuy không làm cho người ta trọng thương chí mạng, nhưng đánh vào thân thể cũng gây ra trầy da tróc thịt, không tính dưỡng mười ngày không có cách nào khôi phục lại.

Dịch Vân nhìn hai sợi dây xích đón đầu đánh xuống, trong lòng cũng không bối rối, bàn tay vung lên, một cái khiên lửa hình tròn cao bằng thân thể hấn xuất hiện ra ở trên đỉnh đầu hấn một mét, va chạm chính diện với sợi xích màu xanh nước biển kia.

Hoả Viêm Thuần, ma pháp Hoả hệ nhị tinh sơ giai, có kháng tính rất mạnh đối với ma pháp Thủy hệ.

Ầm một tiếng, khiến lửa hình tròn vừa tiếp xúc đã bị đánh cho nứt ra, trong chớp mắt đã biến mất trong không khí, nhưng cũng đã hoá giải được một trong hai sợi xích trong nháy mắt cũng tiêu tan.

Sợi dây xích còn lại kêu bịch một tiếng, trói chặt vào lưng Dịch Vân, đánh ngược Dịch Vân phải lui từng bước về phía sau. Dây xích màu xanh vừa tiếp xúc với thân thể của Dịch Vân, giống như thân rắn, trong nháy mắt đã quấn khắp toàn thân hắn. Dịch Vân cứ như vậy đã bị trói tại chỗ, không thể động đậy chút nào.

- A! Thua thì thua hẳn rồi, không bị thương là rất tốt!

La Lôi bên ngoài thấy kết quả trên sân huấn luyện, ngược lại trong lòng nhẹ nhõm, lẩm bẩm có vẻ vui mừng.

Cầu Cầu đang nằm trong áo của nàng lúc này cũng lộ đầu ra xem xét tình hình, chiếc lưới đồ thò ra thụt vào, ánh mắt xanh nâu khẩn trương nhìn chăm chú Dịch Vân

Khi mà tất cả đệ tử đứng xem bên ngoài, ngay cả Kiệt Đô đều cho rằng trận tỷ thí này đã chấm dứt, lại nghe truyền đến giọng Dịch Vân ngâm ma pháp chú ngữ:

- Hoả Diễm Khải Giáp!

Hoả Diễm Khải Giáp, Hoả hệ ma pháp nhị tinh cao giai!

Giữa sân tiếng xèo xèo của chất lỏng bị bốc hơi vang lên không ngừng vọng ra, chỉ trong nháy mắt, sợi dây xích đang trói trên người Dịch Vân đều bị hoà tan thành chất lỏng, rồi từ chất lỏng nhanh chóng bốc hơi bay lên, toàn thân Dịch Vân cũng đột nhiên chìm trong làn sương mù hơi nước ấy.

Kiệt Đô thấy vậy thần tình vốn đang tươi cười lập tức bị kìm hãm lại, trong lúc đó, đã thấy một luồng lửa rừng rực từ trong đám hơi nước tiến ra, cấp tốc tấn công về phía hắn.

Kiệt Đô kinh hãi lui lại mấy bước đã đi tới rìa sân, lập tức khẩn trương niệm ma pháp chú ngữ, lúc này toàn thân Dịch Vân chìm trong luồng lửa như một quả cầu lửa, cũng đã tới trước mặt Kiệt Đô cách chừng năm thước.

- Băng Vũ Hàng!

Kiệt Đô quát to một tiếng đầy hoảng loạn.

Thoáng chốc, nhiệt độ trong sân huấn luyện đột nhiên giảm xuống rất nhanh, vô số điểm băng lớn bằng đầu ngón tay từ trong tay Kiệt Đô bay ra tấn công về phần trên thân thể Dịch Vân.

- Ầm ầm ầm!

Từng tiếng nổ vang lên liên tiếp, truyền đến từng ngõ ngách trong toàn ma bộ.

Một lát sau, tiếng nổ chấm dứt, giữa lúc mọi người còn đang kinh ngạc, Dịch Vân với tư thế hai tay ôm đầu chạy ra khỏi khu vực vừa bị Kiệt Đô dùng băng tấn công lúc này. Chiếc áo giáp lửa trên người hắn lúc này đã hoàn toàn biến mất, toàn thân quần áo rách nát lỗ chỗ khắp nơi.

Dịch Vân lao nhanh tới, chân đạp xuống đất tăng tốc nhanh hơn từ giữa sân chạy ra mép sân nơi Kiệt Đô đang đứng. Khoảng cách năm thước bất quá chỉ trong nháy mắt, Dịch Vân đã đến trước mặt Kiệt Đô đang hoàn toàn kinh hãi.

Lúc này Kiệt Đô đang ngâm nga đạo ma pháp cuối cùng của hắn, chỉ là không còn đủ thời gian nữa rồi! Dịch Vân tay nắm thành quyền giơ lên cao, lúc đang định giáng xuống để kết thúc trận tỷ thí này, toàn thân hắn đột nhiên khựng lại, đứng trước thân hình Kiệt Đô chừng một thước....

Ngay lúc ấy đột nhiên Dịch Vân nhìn thoáng qua bên ngoài sân huấn luyện, một đám người đột nhiên xuất hiện. Đám người này đều mặc trang phục màu vàng, trên áo ai nấy cũng có thêu hình con hổ đang chồm lên trông rất sống động.

Dịch Vân rất rõ ràng, con hổ kia đại biểu cho cái gì.... Đó là gia huy Thiểm Lôi Hổ Văn của gia tộc Lam Duy Nhĩ!

Cũng trong nháy mắt đó, hần liền đảo mắt qua đám người trong trang phục hình con hổ của gia tộc Lam Duy Nhĩ...

- Ma Đa, A Lý Bố, Ni Á... Bọn họ sao lại đến đây?

Dịch Vân thầm giật mình, trong lúc này người hần không muốn gặp nhất là người của gia tộc Lam Duy Nhĩ.

Lúc này hần đã tới trước mặt Kiệt Đô chừng một thước, chỉ cần tiến thêm một bước, giáng nắm đấm xuống là hần đã thắng được trận tỷ thí này, nhưng trong nháy mắt đầu hần hiện lên biết bao nhiêu suy nghĩ...

Bỗng dưng hần vận hết sức khí toàn thân tụ về trước ngực nhưng chỉ ẩn mà không phát, trong miệng đọc nhanh chú ngữ, mạnh mẽ kiềm hãm lại thế tiến về phía trước của mình, lại vội vàng thối lui về phía sau. Trong nháy mắt khi hần thối lui, một cái khiên lửa hình tròn to bằng một nửa so với cái khiên lúc trước đột nhiên xuất hiện ngay trước đầu hần, bảo vệ những nơi yếu hại trên đầu.

- Dịch Vân, người làm gì vậy? Còn không mau đánh hần đi... Á, không còn kịp rồi, mau bảo vệ thân thể!

Môn La kinh hoảng gào to.

- Băng Thương Thuật!

Lúc này một cây thương bằng băng màu xanh nước biển dài chừng ba thước đột ngột hiện lên, hướng về phía Dịch Vân đang nhanh chóng thối lui mà bay tới, Kiệt Đô đã hoàn thành đạo ma pháp cuối cùng của hần.

Băng Thương Thuật. Ma pháp Thuỷ hệ tam tinh đỉnh phong, pháp thuật công kích thuần túy, lực phá hoại kinh người!

Ầm! Chỉ có một tiếng nổ vang, nhưng là tiếng nổ va chạm lớn nhất giữa hai người từ đầu tới giờ.

Khiên lửa mà Dịch Vân bố trí trước mặt trong nháy mắt đã vỡ tan, toàn thân hần bị một luồng lực đạo khổng lồ mà lạnh lẽo đánh mạnh đến nỗi bay ra ngoài. Từ rìa sân phía Đông hần bị đánh bay qua rìa sân phía Tây, vượt qua khoảng cách ba mươi mét, ngã xuống bên ngoài sân huấn luyện.

Thấy biến hoá xảy ra đột ngột như vậy, mọi người đứng xem kinh hãi đến ngây người ra, kể cả Kiệt Đô cũng đứng lặng yên ngây ngốc....

Trận tỷ thí vừa bắt đầu, Kiệt Đô đã áp đảo trước tiên, nhưng sau đó lại để cho Dịch Vân đuổi theo, đang lúc mọi người đều nghĩ Dịch Vân sẽ thắng trận này, không ngờ lại xảy ra biến hoá ngoài dự đoán của mọi người. Không ngờ một đạo ma pháp cực mạnh cuối cùng của Kiệt Đô trong nháy mắt đã chuyển bại thành thắng.

Trận chiến đấu này kéo dài không quá một khắc, trong thời gian ngắn ngủi như vậy, ưu thế thắng bại lại nghiêng qua nghiêng lại hai lần, quá trình thật là kinh tâm động phách, kết thúc cũng thật là oanh liệt!

Đệ tử học viện Đa Ni Tập mỗi ngày tỷ thí với nhau mười mấy trận như vậy, nhưng một trận quyết đấu tuyệt vời như vừa rồi là rất hiếm khi xảy ra!

Toàn sân huấn luyện nhất thời yên lặng như tờ, đang lúc mọi người thầm đoán về sự sống chết của Dịch Vân, thân thể của Dịch Vân ngã lăn bên ngoài sân huấn luyện bỗng nhiên khẽ động dậy một chút. Sau đó dưới ánh mắt khó tin đầy sợ hãi của tất cả mọi người, hần chậm rãi đứng thẳng lên, ngoại trừ quần áo trên người rách nát, lại có vẻ hơi chật vật, toàn thân hần lại không tổn thương bất cứ sợi lông nào!

- Ta không phải là đối thủ của ngươi, ta thua!

Sau khi Dịch Vân đứng lên liền bình thản nói những lời này, nói xong, hần lập tức xoay người rời khỏi sân huấn luyện không hề quay đầu lại.

55. Chương 55: Từ Hoài Nghi Đến Xác Định

Buổi tối, ở phía Đông của Đa Ni Tập thành, tại một phường rèn có bề ngoài bình thường không ai để ý.

Ngồi xếp bằng trên giường, Dịch Vân chậm rãi mở mắt ra, từ trong trạng thái tu luyện tỉnh táo lại.

Trận tỷ thí khi nãy trong học viện, thực ra hắn cũng không bị thương tổn gì mấy, chỉ là toàn thân cạn kiệt ma lực lại bị ma pháp của Kiệt Đô đánh cho ê ẩm đau nhức. Hắn tuy rằng chỉ dùng hai cái ma pháp Hỏa hệ tiến hành phòng ngự, thế nhưng cũng đã vét sạch hết ma lực trong cơ thể không còn chút nào, tu luyện này giờ hắn mới có thể hồi phục lại.

Cầu Cầu đang nằm trong ngực áo phát hiện ra Dịch Vân đã tỉnh lại trước tiên, lập tức ló đầu ra dò xét, cọ đầu lên vai hắn vô cùng thân thiết, sau đó lại bò ra quần trên thân thể Dịch Vân.

Dịch Vân thấy vậy không khỏi bật cười, thần kinh hắn từ lúc bắt đầu tỷ thí ở học viện cho đến khi phát hiện đám người của gia tộc Lam Duy Nhĩ vẫn còn khấn trương, cho đến giờ này mới thực sự bình tĩnh lại, lắc lắc đầu, cười nói:

- Lão Đại, tuy trận này ta thua nhưng cũng không làm mất mặt của người phải không?

- Người còn dám nói?

Môn La đột nhiên xuất hiện bên cạnh hắn, nói với vẻ tức giận:

- Vốn phần thắng đã nắm chắc trong tay lại bị người làm thành ra nông nổi như vậy, không ngờ người lại dùng thân thể đi đón đỡ Băng Thương Thuật, hành động mười phần ngu ngốc! Nếu không phải pháp thuật đánh vào ngực người đã dung nạp hết vào trong Hồng Liên, khẳng định người sẽ bị thương nặng ngay lập tức, ít nhất phải một hai tháng trời mới có thể hồi phục lại!

Dịch Vân không nói gì, hắn hiểu rằng những điều Môn La nói đều là sự thật, lúc ấy hắn quyết định như vậy rất có khả năng thọ trọng thương, không nghĩ tới nhờ có Hồng Liên đỡ cho hắn không bị thương một sợi tóc nào, đây có thể xem như kỳ tích.

- Nói đi, vì sao lúc ấy người lại quyết định như vậy?

Dẫn cơn tức giận, Môn La kiên nhẫn hỏi.

- Bởi vì trong khoảnh khắc ta sắp sửa thắng, đột nhiên trông thấy người của gia tộc Lam Duy Nhĩ...

Dùng một chút, Dịch Vân nhẹ giọng nói:

- Bọn họ đều là huynh tỷ của ta!

- Sao? Ta chỉ khẳng định rằng có gì đó đã ảnh hưởng đến người, không dự đoán được lại là thân nhân của người ở gia tộc Lam Duy Nhĩ.

Môn La giờ mới chợt hiểu ra.

- Nếu lúc ấy ta thắng trận tỷ thí kia, nhất định sẽ làm cho bọn họ chú ý, dù sao Kiệt Đô cũng coi như là một trong những đệ tử mạnh nhất của ma bộ trong học viện. Cho nên ta mới đột nhiên quyết định thua, những chuyện khác ta không suy nghĩ nhiều!

Dịch Vân chậm rãi nói.

- Nếu như người không muốn bọn họ chú ý, làm như vậy là rất đúng... ta nhớ rõ lúc người sáu tuổi đã rời khỏi gia tộc Lam Duy Nhĩ, đến nay đã qua bảy năm, bọn huynh tỷ của người đương nhiên không nhận ra người, nhưng làm sao người nhận ra được bọn họ?

Dịch Vân cười khổ nói:

- Trước khi ta rời khỏi gia tộc ấy, ta là đứa con thứ bảy trong nhà, cũng là nhỏ tuổi nhất, người nhỏ nhất trong bọn anh chị của ta cũng đã hơn ta tám tuổi, lúc ấy ít nhất cũng đều đã mười bốn tuổi. Cho dù là đã qua bảy năm, khuôn mặt bọn họ cũng có thay đổi, nhưng hình dáng vẫn y như trước, hơn nữa bọn họ đều mặc trang phục của gia tộc, cho nên ta chỉ liếc qua là nhận ra ngay lập tức.

Trầm ngâm một chút, Môn La gật đầu nói:

- Vốn là như vậy sao! Vậy người tiếp theo đã có tính toán gì chưa?

Cúi đầu suy nghĩ một chút, Dịch Vân thần nhiên nói:

- Đầu tiên, ta phải tìm hiểu xem vì nguyên nhân gì mà bọn họ đến Đa Ni Tập thành! Nơi đây cách thủ đô Kỳ Võ thành khá xa, ta nghĩ gia tộc Lam Duy Nhĩ hẳn sẽ không lưu lại nơi đây lâu lắm, nhưng nếu có tình huống gì đặc biệt phát sinh, thì là ta rời khỏi nơi này, cũng không muốn chạm trán với bọn họ.

Dịch Vân mới vừa nói đến đây, ngoài cửa bỗng vang lên tiếng gọi của nam tử, hắn lập tức nhận ra đúng là thanh âm của thành chủ Ni Tư, vui sướng thầm nghĩ:

- Đang muốn tìm người, người tới thật là đúng lúc!

- Nghe La Lô nói, hôm nay trong học viện người tỷ thí thua một trận, thân thể có khỏe không, có bị làm sao không?

Ni Tư vừa vào cửa đã hỏi thăm Dịch Vân tới tấp, trong thanh âm có vẻ khẩn trương.

Dịch Vân có chút buồn cười nhìn Ni Tư, đối với vị thành chủ này, hắn vẫn rất có hảo cảm, liền mỉm cười nói:

- Không có việc gì, trở về nghỉ ngơi đã nửa ngày, thân thể đã không có gì đáng ngại.

Sau khi nhìn kỹ Dịch Vân từ đầu đến chân, vẻ khẩn trương bên ngoài của Ni Tư cũng đã giảm bớt, thế nhưng nghĩ lại hắn càng cảm thấy kinh hãi:

- Nghe La Lô kể lại, đối thủ tỷ thí với hắn là Kiệt Đô cường giả đứng đầu trong đám đệ tử, mà hắn lại bị lãnh trọn ma pháp tam tinh đỉnh phong cực mạnh. Không phải hắn chỉ có trình độ nhị tinh Pháp Sư cao giai hay sao, làm sao lại hoàn toàn không bị thương gì cả như thế này?

Ni Tư đương nhiên biết Kiệt Đô, một tên được mệnh danh là thiên tài ma pháp, lại một trong những đệ tử mạnh nhất của học viện Đa Ni Tập, Dịch Vân thua dưới tay hắn là chuyện đương nhiên, không có gì là kỳ quái.

Thế nhưng làm cho hắn khiếp sợ chính là, theo như La Lô kể lại, Kiệt Đô gần như phải khổ chiến với Dịch Vân, lại suýt chút nữa đã thua trận tỷ thí này, chỉ nhờ vào một đạo ma pháp cuối cùng mới có thể khiến cho hắn chuyển bại thành thắng...

Chỉ có thực lực nhị tinh Pháp Sư lại khiến cho tam tinh Pháp Sư đỉnh phong phải khổ chiến mới có thể thắng sao?

Ni Tư sau khi nghe con gái mình kể lại hết tất cả mọi chuyện, lập tức từ trên ghế nhảy dựng lên, âm thầm lên lút xác định không có ai theo dõi mới nhanh chóng tới đây tìm Dịch Vân.

Lúc này vừa mới gặp mặt Dịch Vân, trái tim hắn suýt nữa vọt ra ngoài....

Nếu như Dịch Vân học máu, yếu ớt nằm co quắp trên giường, thì nước mắt mà hắn đã chuẩn bị sẵn sàng trên đường tới đây sẽ không tiếc rẻ chút nào mà chảy xuống vì Dịch Vân. Khi ấy Dịch Vân cảm nhận được nỗi đau xót của hắn, nhất định cũng sẽ ôm hắn khóc bù lu bù loa một trận.... Khi đó, quan hệ hợp tác giữa hai người càng thêm chắc chắn! Sau này định mức binh khí mỗi tháng có lẽ nhờ vậy mà tăng lên gấp đôi!

Ni Tư đã tính toán như vậy để có thể mưu lợi! Thế nhưng vị thần binh khí không hề chiều cố hắn chút nào!

Lúc hắn thấy Dịch Vân bình yên vô sự đứng trước mắt hắn, quả thật hắn không thể tin vào đôi mắt của mình! Một nhị tinh Pháp Sư bị ma pháp cực mạnh của tam tinh Pháp Sư đánh trúng ngay trước mặt, khẳng định là không chết cũng phải trọng thương, sao lại có thể bình an vô sự như lúc này?

- Thành chủ Ni Tư đến đây vừa đúng lúc, vừa hay ta cũng muốn đi phủ thành chủ một chuyến, vậy thành chủ đến đây là có chuyện gì quan trọng hay sao?

Dịch Vân mở miệng trước tiên.

Ni Tư liếc Dịch Vân một cái, cố gượng trấn tĩnh thần lại:

- Vốn là ta muốn tới thăm người xem thương thế có nặng lắm không, nếu lúc này người đã không có chuyện gì, ta sẽ trực tiếp nói một chuyện khác. Trưởng lão Bối Cách của gia tộc Lam Duy Nhĩ muốn gặp 'đại sư

Môn La', một mặt ta đã mượn có khéo léo từ chối trước, nhưng vẫn muốn tới đây báo cho người biết xem người nghĩ như thế nào!

Dừng một chút, Ni Tư dường như chưa nói hết, lại lên quan sát Dịch Vân chăm chú, rồi nói tiếp:

- Nếu như Dịch Vân người không ngại hấn, ta có thể lập tức an bài!

Dịch Vân chưa bao giờ nói thân thế của hấn cho bất cứ ai, kể cả Ni Tư.

Ni Tư có thể biết được Dịch Vân có thể là phế vật của gia tộc Lam Duy Nhĩ, hoàn toàn là do hấn tự mình phỏng đoán mà thôi, cũng không hoàn toàn khẳng định. Mỗi người trong lòng đều có chuyện không muốn khơi lại, nghi vấn của mình cũng không thể trực tiếp mở miệng với Dịch Vân, bởi vậy hấn cũng chỉ có thể đứng bên quan sát và cân nhắc.

Dịch Vân nghe vậy sửng sốt, không nghĩ rằng mình vẫn chưa mở miệng mà hấn đã biết được chuyện này. Dịch Vân cúi đầu suy nghĩ một chút, lập tức thần sắc tỏ ra bình thản như thường, không đáp mà hỏi ngược lại:

- Người có biết gia tộc Lam Duy Nhĩ vào thành vì chuyện gì không?

- Ta và trưởng lão Bối Cách của gia tộc bọn họ đã nói chuyện qua, bọn họ là vì muốn mua binh khí do người chế tạo mới vào Đa Ni Tạp thành, ngoại trừ chuyện đó ra, bọn họ còn có mục đích nào khác hay không, ta cũng không biết.

Ni Tư thật thà trả lời.

Dịch Vân nghe được gia tộc Lam Duy Nhĩ phái Bối Cách tới nơi này là muốn mua binh khí do hấn làm ra, rất là kinh ngạc, một lúc sau thản nhiên nói:

- Người có tiếp nhận yêu cầu của bọn họ chưa? Bọn họ sẽ chờ ở đây trong bao lâu?

- Tuy rằng ta không hoàn toàn đáp ứng yêu cầu của bọn họ, nhưng đã hứa rằng, mỗi tháng đều cung cấp cho họ năm món binh khí do người tạo ra, về phần bọn họ sẽ chờ trong bao lâu, ta nghĩ hấn là khoảng chừng hai, ba ngày gì đó. Nghe trưởng lão Bối Cách nói qua, lần này hấn cũng mang theo bọn đệ tử trẻ tuổi trong gia tộc, hình như là đối với cường giả của học viện cũng có hứng thú, cũng có thể sẽ tìm người luận bàn tỷ thí một chút, sẽ không ở lại quá lâu.

Nghe Ni Tư kể lại, tất cả chuyện mà Dịch Vân nghi vấn đều đã rõ ràng, Dịch Vân trầm ngâm một chút, lát sau nói với Ni Tư:

- Thành chủ, người làm rất đúng, ta sẽ không gặp mặt trưởng lão của bọn họ! Mấy ngày tới ta vẫn sẽ chờ ở đây, sau khi bọn người của gia tộc Lam Duy Nhĩ rời khỏi, xin thành chủ phái người tới báo cho ta biết một tiếng.

Trong mắt thoáng qua một tia sáng rồi biến mất, nhìn phản ứng của Dịch Vân, Ni Tư rốt cục đã xác nhận nghi vấn từ trước tới nay trong lòng hấn, trong miệng lại sột sắng đáp ứng yêu cầu của Dịch Vân.

- Bây giờ đã biết Bối Cách và bọn huynh tỷ của người sẽ không chờ lâu ở nơi đây, vậy hôm nay người gặp bọn họ chỉ là trùng hợp thôi, người có thể yên tâm được rồi!

Sau khi Ni Tư ra về, Môn La lên tiếng cười nói.

Gật gật đầu, Dịch Vân ngồi xuống bên bàn, cũng cười:

- Hấn chính là như vậy! Chỉ cần trước khi bọn họ rời khỏi, ta cũng không ra khỏi cửa cũng sẽ không sợ chạm trán cùng bọn họ

- Dịch Vân!

Trầm mặc một lúc, Môn La đột nhiên hỏi:

- Vì sao người lại e ngại chạm mặt cùng đám huynh tỷ của người vậy? Cho dù là bị bọn họ nhận ra đi nữa, nhưng chỉ cần người không theo bọn họ trở về gia tộc Lam Duy Nhĩ là được rồi, chẳng lẽ bọn chúng lại còn có thể vì vậy mà làm khó dễ người sao?

Trong phòng đột nhiên yên tĩnh lại, một hồi lâu sau, Dịch Vân mới thản nhiên đáp lại:

- Ta sống sáu năm ở gia tộc Lam Duy Nhĩ, từ lúc ba tuổi, người duy nhất trong gia tộc coi ta là người, chỉ có duy nhất một mình mẫu thân ta mà thôi. Còn những người khác, kể cả phụ thân và huynh tỷ của ta, tất cả đều coi ta là phế vật...

- Nếu lúc này giáp mặt cùng bọn họ, lão Đại người cho rằng bọn họ sẽ gọi ta bằng gì? Là Dịch Vân sao? Hay vẫn là... Từ lúc ông ngoại mang ta rời khỏi gia tộc Lam Duy Nhĩ, ta đã có lời thề tuyệt không thể để cho kẻ nào gọi ta như vậy nữa, bất cứ kẻ nào cũng không được! Nhất là phụ thân và bọn huynh tỷ lại càng không được!

Nói tới đây, Dịch Vân không khỏi nắm chặt hai tay lại.

Môn La không nói lời nào, chỉ lẳng lặng nhìn Dịch Vân, lòng trầm nghĩ:

- Thật muốn đa tạ sự trợ giúp ngu ngốc của gia tộc Lam Duy Nhĩ này! Nếu như các người không buông bỏ tiểu tử này, làm sao ta có thể thu nhận được một tiểu đệ là thiên cổ kỳ tài chứ? Các người không cần hấn lại tiện nghi cho gia tộc Tư Đạt Đặc ta! Ngày sau vinh quang của gia tộc ta có thể nhờ vào tay hấn mà quật khởi, còn các người thì... Hắc hắc hắc!

Trong mắt thoáng qua một tia lạnh lẽo, giọng nói Dịch Vân đột nhiên trầm xuống, nói tiếp một cách bình thản:

- Chúng ta sẽ tái kiến, nhưng không phải là lúc này, trước khi ta đầy đủ thực lực sẽ không bao giờ gặp mặt bọn họ!

Cầu Cầu dường như cũng cảm ứng được tình cảm của Dịch Vân đang dao động mạnh, cặp mắt xanh nâu cũng thoáng hiện lên một tia lửa nhỏ, tỏ vẻ cảm thông với Dịch Vân.

Môn La đột nhiên khoát tay, cắt đứt suy nghĩ của Dịch Vân:

- Giờ hãy gác việc này qua một bên! Ta hỏi người, người có biết tên Kiệt Đô hôm nay tỷ thí với người sống ở đâu không?

Dịch Vân khựng lại, không có phản ứng gì trước câu hỏi của Môn La, một lúc lâu sau hấn mới gật gật đầu khó hiểu.

- Hắc hắc hắc...!

Với một vẻ bí hiểm, Môn La nở nụ cười đầy tà khí quen thuộc của hấn.

56. Chương 56: Bồi Thường Về Tinh Thần

Ánh trăng vàng vạc, ở một toà trang viện tư nhân bên cạnh phủ thành chủ.

- Hôm nay các người đi học viện Đa Ni Tập có thu hoạch được gì không?

Trong trang viện, Bối Cách hỏi hai thiếu niên nam nữ đang ngồi trước mặt.

- Chỉ là học viện sơ đẳng mà thôi, trình độ trung bình của đệ tử cũng không cao, gần như ở đó không có nhân tài gì xứng đáng bồi dưỡng cả, thế nhưng cũng có phát hiện một ít có tiềm năng, chúng ta đã tiếp xúc qua với vài người trong đó.

Một thanh niên cao gầy, xem chừng hơn hai mươi tuổi nói.

- Ha ha, là Ma Đa tam ca người đặt tiêu chuẩn quá cao mà thôi, với sơ đẳng học viện mà nói, học viện này trình độ cũng không tệ, thật ra Ni Á cảm thấy học viện này rất có tiềm năng khai thác.

Một nữ tử mặc áo bào màu lam ngấn, thân thể đầy đặn, tuổi còn trẻ cười nói.

Nghe nữ tử kia nói xong, tên thanh niên tên là Ma Đa lại lắc đầu nói:

- Gia tộc cần chính là những tài năng, mà không phải những kẻ tầm thường, phần lớn đệ tử trong học viện tiến cảnh quá chậm, cho dù là ngày sau chúng có học tới học viện cao đẳng đi nữa, thành tựu cũng là có

hạn mà thôi. Thế nhưng, Ngũ muội cũng nói không sai, vẫn có một số ít nhân tài xứng đáng để chúng ta lôi kéo.

Nữ tử tên là Ni Á nghe vậy đột nhiên nở nụ cười:

- Nhân tài mà Tam ca nói nhất định là tên pháp sư tam tinh đỉnh phong mà chúng ta đã thấy trong cuộc tỷ thí hôm nay phải không?

Bối Cách lúc này cũng ngoác mồm cười nói:

- Người mà các ngươi nói ta cũng đã nghe qua, hình như tên là Kiệt Đô phải không, nghe nói hắn năm nay mới gần mười tám tuổi mà đã đạt tới tam tinh Pháp Sư đỉnh phong, xem ra cũng là khó được!

- Nhị thúc cũng biết người này sao? Ta cùng với Ni Á hôm nay đã tiếp xúc qua với hắn, tên Kiệt Đô này cũng có bối cảnh quý tộc, tuy rằng thiên phú không tệ, nhưng cũng thuộc loại không có đầu óc, hắn là cũng dễ lôi kéo. Ngày mai chúng ta đến học viện tìm hắn nói chuyện, người này nếu khó lôi kéo mới là chuyện lạ!

Bối Cách nghe vậy gật đầu cười nói:

- Ủ! Chỉ cần là có tiềm năng thiên phú, thừa dịp thực lực của bọn chúng còn chưa đủ mạnh mới dễ dàng lôi kéo. Vì thế nên các ngươi cần phải đến học viện sơ đẳng, nếu có thể lôi kéo một cách thuận lợi, những người đó sau này cũng là thành viên trong tổ chức của các ngươi, chúng ta chỉ còn ở lại nơi đây nghỉ ngơi hai ngày, hai người nên tiến hành công việc nhanh lên một chút!

- Tam ca!

Bối Cách vừa nói xong, Ni Á đột nhiên mở miệng hỏi:

- Ngươi còn nhớ tên đã tỷ thí cùng Kiệt Đô ở học viện hôm nay hay không?

Ma Đa hơi khựng, không hiểu vì sao Ni Á lại đề cập đến người này, lập tức gật đầu đáp:

- Đương nhiên nhớ rõ! Thiếu niên kia cuối cùng không chỉ thua bởi Kiệt Đô, còn thua rất thê thảm, bị ma pháp đánh trúng chính diện, văng xa gần ba mươi thước, như vậy mà không chết cũng là may mắn lắm rồi!

Lắc lắc đầu, Ni Á hiển nhiên không đồng tình:

- Chúng ta tuy rằng chỉ chứng kiến được phần cuối của trận tỷ thí kia, nhưng thiếu niên ấy lại làm cho ta có cảm giác rất là quen thuộc, dường như trước kia đã từng gặp hắn ở đâu đó... Còn nữa, nghe nói thiếu niên kia cũng chỉ có trình độ nhị tinh Pháp Sư, lại có thể chịu đựng một kích toàn lực của tam tinh Pháp Sư đỉnh phong Kiệt Đô mà không hề bị thương, người không thấy là kỳ quái sao?

Ma Đa vốn nghe nhiều hiểu rộng, chợt cúi đầu nhớ lại, lát sau mới gật đầu nói:

- Nghe muội vừa nói như vậy, quả thật việc này cũng có chỗ kỳ quái, tinh cấp kém hơn một bậc, Kiệt Đô cũng không hạ thủ lưu tình, hắn lại có thể chỉ thua mà không bị thương... Ngày mai thuận tiện chúng ta cũng tra xét về hắn xem sao, nói không chừng có thể có phát hiện ngoài ý muốn.

- Hắn là không có chuyện như vậy đâu!

Nghe hai người thảo luận, Bối Cách đột nhiên mở miệng nói:

- Vừa rồi lúc ta dùng cơm với thành chủ Ni Tư, cũng nghe hắn nói qua việc này. Thiếu niên mà các ngươi nhắc tới là bằng hữu của con gái Ni Tư, hắn từ con gái hắn biết được thiếu niên kia không phải là không bị thương, mà là ngược lại, bị thương rất nặng, nghe nói bây giờ vẫn còn nằm trên giường, ít nhất sẽ có một tháng không thể rời khỏi giường một bước!

- Sao lại như thế? Lúc ấy ta thấy rõ ràng hắn tự mình rời khỏi sân huấn luyện, hơn nữa thần sắc rất bình thường kia mà!

Ni Á có chút kinh ngạc, chuyện này không giống với ban ngày nàng đã thấy.

- Ha ha ha!

Bối Cách nghe vậy cười ha hả:

- Nghe Ni Tư nói, chính là vì thiếu niên kia có ý theo đuổi con gái hắn, bởi vậy không muốn mất mặt trước nàng ta, cho nên dù trọng thương vẫn cố gắng giả như không có việc gì mà rời đi. Thế nhưng sau khi ra khỏi học viện lại học máu ngã lăn ra đất hôn mê, cuối cùng phải nhờ vào con gái hắn đưa đi chữa trị mới miễn cưỡng giữ được tánh mạng.

Ma Đa và Ni Á đồng thời khựng lại, nghe được chân tướng sự tình vốn là như vậy, không khỏi cất tiếng cười ha hả cùng Bối Cách.

Ni Á vừa cười vừa đùa cợt:

- Thật không nghĩ tới, thiếu niên kia xem ra cũng mười ba mười bốn tuổi mà thôi, sớm như vậy mà đã động lòng xuân rồi sao?

Ma Đa cũng cười lớn:

- Thiếu chút nữa lãng phí thời gian vì tên phế vật như vậy, ngày mai cũng không cần mất thời gian với hắn nữa, ha ha ha!

Dịch Vân tuyệt không nghĩ đến, trong lúc vô tình Ni Tư đã giúp hắn một cái ân to lớn đến thế, tuy nhiên Ni Tư đặt ra chuyện như vậy, cũng có thể làm cho hắn tức đến học máu...

- Đúng rồi! A Lí Bố đâu? Vì sao cả buổi tối lại không thấy hắn?

Bối Cách nhìn quanh một vòng rồi chợt hỏi.

- Nhị thúc ngài hắn cũng đã biết, Tứ ca hắn thích nhất chính là... Hiện tại vào lúc này, chắc hắn đã đi tìm hoa rồi!

Ni Á nhẹ giọng nói.

- A Lí Bố ở nhà bị phụ thân quản lý gắt gao, chuyện này vất vả lắm mới ra ngoài được, làm sao có thể chịu ngồi yên, khẳng định là đi tìm nữ nhân rồi!

Ma Đa trực tiếp giải thích rõ hơn.

Đức hạnh của A Lí Bố như thế nào, trong gia tộc ai nấy đều biết rõ, lại cũng chính vì chuyện này mà đau đầu.

Bản tính hắn háo sắc, chỉ cần gặp được nữ nhân vừa ý, thường là không từ thủ đoạn cứng rắn ép buộc, từng gây ra cả đồng phiến phức tạp cho gia tộc.

Bối Cách nghe hai người nói xong, không khỏi giận dữ nói:

- Thật sự là khốn kiếp! Chờ khi A Bố Lí trở về, hai đứa các ngươi lập tức bắt hắn đến gặp ta, ta phải trói chân hắn lại hai ngày mới được!

...

- Lão Đại, người xác định đúng như vậy sao?

Dịch Vân ẩn tại một góc tối ngoài đường, nhìn vào một căn nhà riêng ở đối diện, có chút do dự nhẹ giọng hỏi.

- Không thể nào sai được! Lúc người tỷ thí với Kiệt Đô, khi hắn thi triển ra một đạo ma pháp cuối cùng, trong lòng hắn chớp mắt toát ra dao động của một cỗ năng lượng thần bí. Chính vì vậy mới có thể làm cho hắn đột nhiên rút ngắn thời gian thi pháp lại, người cũng vì thế cho nên tránh lui không kịp, hắn mới có thể đánh trúng người như vậy!

- Năng lượng thần bí? Đó là cái gì?

Dịch Vân rất kinh ngạc.

- Bây giờ chưa thể xác định được, cho nên ta mới bảo người đến đây, thế nhưng nếu ta đoán không lầm, món đồ này đối với người có rất nhiều ích lợi, hắc hắc hắc!

Môn La cười đầy tà khí.

- Quên mất, vì sao ngươi lại biết được Kiệt Đô sống ở đây? Hôm nay các ngươi mới gặp nhau lần đầu tiên kia mà!

- Kiệt Đô là người nổi tiếng trong học viện, hẳn cũng không ở trong ký túc xá của học viện, ngược lại bỏ ra thật nhiều tiền mua một căn nhà đẹp trong thành. Chuyện này quả thật đối với kẻ nhà giàu lắm tiền như hẳn là rất bình thường, việc này trong học viện đã truyền nhau từ lâu, ta cũng từng nghe La Lô nhắc qua nên mới biết.

Dịch Vân đáp.

- Hiện tại chúng ta tiến vào đi thôi, nhớ kỹ đừng để bị phát hiện!

Môn La thúc giục.

- Lão Đại, người đây là đi trộm cướp vật phẩm, dường như có chút không ổn...

Dịch Vân cảm thấy cần rút lương tâm.

Môn La hừ một tiếng, cười nhạo nói:

- Nếu thứ này đối với ngươi có ích, thì có chỗ nào là không ổn thoả chứ? Đừng quên, hôm nay là hẳn khiêu chiến với người trước, nếu như không phải trên người người có tổ khí Hồng Liên, người bây giờ không chết cũng bị thương nặng. Đây chính là có vay thì có trả, còn người chẳng qua là lấy của hẳn một chút bồi thường về mặt tinh thần mà thôi!

Dịch Vân nghe vậy cúi đầu suy nghĩ, cũng cảm thấy Môn La nói như vậy rất có đạo lý. Nếu hôm nay Kiệt Đô không tới tìm hẳn, thì làm sao giờ này hẳn lại ở nơi đây? Suy nghĩ như vậy, chút do dự còn lại cũng biến mất, hẳn nặng nề gật đầu.

57. Chương 57: Thủy Phách Tinh Thạch

Dưới chân nổi kinh phong tạo ra tiếng xé gió nhẹ nhẹ, thân hình Dịch Vân nhảy lên một cái, lập tức đã qua khỏi bức tường cao, tiến vào bên trong vườn nhà Kiệt Đô.

Lúc này là đúng nửa đêm, vầng trăng cuối tháng treo cao, trước mặt Dịch Vân là một khung cảnh yên tĩnh vô cùng. Nhìn thấy phía trước bên trái có một căn phòng còn ánh đèn, Dịch Vân không dám chậm trễ, lập tức lặng lẽ tiến về hướng đó.

Dưới ánh sao đầy trời, một bóng đen đang lặng lẽ lướt đi, tốc độ cực nhanh, lại không phát ra âm thanh xé gió, so với mật thám được huấn luyện nghiêm khắc hay đạo tặc thì cao minh hơn nhiều.

Dịch Vân năm nay đã mười ba tuổi, từ khi gặp Môn La tới nay, hẳn luyện võ đã sáu năm trời. Hẳn tu luyện công pháp Phần Kiếp Tử Diễm tổ truyền chính thống, bộ tuyệt học đầu khí này từng tạo nên vinh quang mấy ngàn năm của gia tộc Tư Đạt Đặc. Thế nhưng công pháp dần dần thất truyền, làm cho gia tộc Tư Đạt Đặc từ hưng thịnh dần dần suy yếu, cuối cùng bây giờ đã lâm vào thảm cảnh bị người diệt tộc.

Thế nhưng dường như trong u minh có sự ngẫu nhiên xảo hợp, đầu khí tuyệt học chỉ còn mình Môn La biết vốn đang chôn vùi tuế nguyệt bên trong tổ khí Hồng Liên, không ngờ một lần nữa sống lại trên người Dịch Vân. Chỉ cần hẳn có thể tiếp tục kiên trì bền bỉ tu luyện là rất có cơ hội đạt tới thành tựu như tổ tiên của hẳn, phục hưng trở lại gia tộc Tư Đạt Đặc.

Thế nhưng xem ra trước mắt mục tiêu này vẫn còn quá xa xôi, chưa thấy hé lộ chút tia sáng nào đáng tin cả.

Không biết rằng do thời thế hay là do cá tính lệch lạc của Môn La, bộ tuyệt học đệ nhất trên Khung Võ đại lục năm xưa lại liên tiếp mấy lần được hai người thi triển để đi ăn trộm. Nếu như tổ tiên gia tộc Tư Đạt Đặc dưới tuổi vàng có vô tình biết được, không biết là phải nên cười hay nên khóc nữa đây...

Ánh trăng màu nguyệt bạch, một cái bóng có thể trong tương lai trở thành đệ nhất đạo tặc trên đại lục đang lén lút đi nhanh...

Kiệt Đô đang ngồi xếp bằng trên giường cố gắng luyện hoá ma lực trong cơ thể, trong lòng đang nghĩ về những chuyện xảy ra lúc ban ngày, càng nghĩ lại càng nghi hoặc.

Trận chiến ấy vốn đã mười phần nắm chắc phần thắng trong tay, thế nhưng lại làm cho hắn gần như dùng hết ma pháp lực trong cơ thể, lại chỉ được một kết quả là thắng trong thâm tâm.

Những người khác có thể nghĩ rằng hắn thắng nhẹ nhàng thoải mái, chỉ có chính hắn mới hiểu được, hắn không chỉ đã dốc hết sức mình nhưng lại thắng mà không hiểu vì sao... Hắn suy nghĩ cả ngày cũng không hiểu được, vì sao lúc ấy Dịch Vân lại buông bỏ thời cơ hiếm có như vậy, ngược lại lui về, cho nên hắn mới có thể xuất ra được đạo ma pháp cuối cùng?

Lại càng không hiểu vì sao hắn dùng pháp thuật mạnh nhất đánh trúng Dịch Vân, nhưng lại không làm cho hắn bị thương mảy may nào?

- Việc này cực kỳ bất hợp lý, tuyệt đối không phải chỉ là ngẫu nhiên trùng hợp mà thôi!

Hắn vẫn tự cao tự đại cho đến bây giờ là vì hắn vẫn có con bài chưa lộ mặt, thế nhưng hắn cũng không phải là kẻ ngốc, cũng nghĩ chỉ là một sự 'trùng hợp' như người bình thường để giải thích những vấn đề khó hiểu kia!

Nhưng nếu nói là Dịch Vân bản thân có thực lực cũng là không đúng! Ma lực của hắn như vậy là quá rõ ràng, cao nhất cũng chỉ có thể đạt tới nhị tinh Pháp Sư cao giai mà thôi, căn bản không có lực lượng để làm ra những chuyện như vậy... Còn có những yếu tố khác hay sao?

- Vì sao lúc ấy hắn nóng lòng đến gần ta như vậy, muốn cùng ta vật lộn sao? Thế nhưng, hắn là ma pháp sư... Dịch Vân này tuyệt đối không giống như lời đồn, hắn thực sự là quá quý dị!

Kiệt Đô suy đi nghĩ lại mấy lần, vẫn nghĩ không ra giải thích hợp lý nào, hắn bắt đầu dĩ vãng than một hơi, ngừng lại những suy nghĩ lộn xộn trong lòng. Lúc đang muốn chấm dứt tu luyện, bỗng dưng trong lòng cảm thấy cảnh giác, vừa mở hai mắt ra, một tiếng ầm vang lên, một cỗ lực rất mạnh từ bên ngoài đã đánh nát cửa sổ, đồng thời, một bóng đen theo đó vào nhà, chạy như bay về phía hắn.

Bóng đen tràn tới nhanh quá làm cho trong phòng nổi lên một cơn gió mạnh, thổi tắt ngọn nến đang cháy trên bàn, trong phòng ngập tràn bóng tối.

Kiệt Đô kinh hãi lập tức nhảy dựng lên.

Khoảnh khắc trước đó Dịch Vân đã đi tới bên ngoài phòng, dựa vào lực cảm ứng của hắn đối với nguyên tố, lập tức đã dò ra trong phòng có một ma pháp sư Thủy hệ đang hấp thu luyện hoá Thủy nguyên tố trong không khí, nháy mắt hắn đã phán đoán ra người ấy chính là Kiệt Đô không thể làm được.

Vốn tu vi của Kiệt Đô còn cao hơn hắn một tinh cấp ma pháp, không thể nào Dịch Vân đi tới trước cửa sổ phòng mà hắn không phát giác được. Nhưng khi Dịch Vân bắt đầu tiến vào nhà đã thu liễm toàn bộ dấu khí và ma lực, không một chút để lộ ra bên ngoài cơ thể, bằng vào thân thủ hơn người của hắn, đã đến được đây.

Như Môn La đã từng nói qua, Dịch Vân rất có tiềm năng làm đạo tặc, đi lại êm ru, lại giỏi che dấu khí tức của bản thân, trong lúc phi hành không gây ra một tiếng động nào cả. Hơn nữa trạng thái tâm lý của Kiệt Đô cũng không bình tĩnh, như thế mới khiến cho Dịch Vân tránh khỏi tai mắt của hắn thành công, hắn đánh lên ở cự ly gần như vậy, bình thường tuyệt đối là không có khả năng xảy ra chuyện gì.

- Muốn chết!

Tuy Kiệt Đô kinh ngạc vì đối phương đánh lên mà hắn không hề hay biết, nhưng hắn cũng không lộ vẻ bối rối chút nào, bàn tay to vung lên phía trước, lập tức, ba cái khiên nước hình vuông đột nhiên xuất hiện trước người hắn, hoàn toàn ngăn chặn tất cả phương hướng tấn công của thích khách. Cùng lúc đó, hắn xoay tay ra sau lưng phát ra một cái chuỳ bằng băng, vận lực đánh vỡ vách tường ra thành một cái lỗ lớn, rồi xoay người lại chạy hết tốc độ về hướng cái lỗ ấy định thoát ra ngoài.

Chỉ cần có thể ra khỏi căn phòng này, đi ra phòng ngoài có không gian rộng lớn hơn, tranh thủ kiếm một khoảng cách thích hợp để có thể phóng xuất ra ma pháp, hắn tin tưởng cho dù là không biết lai lịch của thích khách như thế nào, cũng có thể bình yên mà thoát đi.

Lúc vừa xoay người chuẩn bị chạy đi, hắn thoáng nhìn thấy tên thích khách giờ hai quyền lên đánh về phía khiên nước của hắn, trong lòng hắn cười lạnh. Khiên nước ấy vừa cương vừa nhu, có thể hấp thu một lượng lực đạo rất lớn rồi bắn ngược trở lại, cho dù tên này có thể đánh nát nó, cũng sẽ bị lực phản chấn trở lại mà bị thương!

Nội tâm Kiệt Đô tràn đầy tự tin, thế nhưng chuyện kế tiếp xảy ra làm cho hắn không thể cười được nữa....

Chỉ thấy hai quyền của Dịch Vân tiếp xúc khiến nước kia trong nháy mắt, đột nhiên toàn thân hắn toát ra một luồng ánh sáng màu đỏ pha lẫn tím, luồng ánh sáng này vừa tiếp xúc với khiên nước, khiên nước ấy lập tức phát ra tiếng xèo xèo, không ngừng bốc thành hơi nước với tốc độ rất nhanh. Chỉ trong nháy mắt mà thôi, khiên nước toàn bộ đã bốc thành hơi sạch sẽ, tiêu tán vào trong không trung.

- Đấu khí? Đấu khí Hỏa hệ? Sao lại có nhiệt độ cao như vậy?

Kiệt Đô cũng không dám tin tưởng chuyện xảy ra, quá to.

Mặc dù cảm thấy kinh hãi, thế nhưng Kiệt Đô lâm nguy bất loạn, chân đạp mạnh một cái tăng tốc độ nhanh hơn chạy về phía cái lỗ ở đằng sau.

Phản ứng của Kiệt Đô xem ra rất nhanh, chỉ cần một bước nữa là hắn có thể chạy ra khỏi phòng, đáng tiếc là, hắn lại gặp phải Dịch Vân.

Ngay khi Dịch Vân đánh nát khiên nước, hắn lập tức đem toàn bộ đấu khí dồn xuống bàn chân, một cước đột ngột giẫm mạnh đến nỗi mặt đất thủng một lỗ, thân thể thoáng chốc như tên rời khỏi dây cung, bắn thẳng về phía Kiệt Đô.

Rầm!

Ngay lúc Kiệt Đô kinh hoảng sắp sửa chui ra khỏi cái lỗ kia, Dịch Vân đã từ phía sau đuổi tới, một chưởng nhanh như điện bổ vào sau cổ hắn, làm cho hắn ngã lộn ra bất tỉnh.

Chỉ hơn kém trong gang tấc, thắng bại đã quyết định.

- Mau! Lực soát trong người hắn, đã có người nghe động đang chạy nhanh về hướng này!

Môn La gấp giọng thúc giục.

Dịch Vân kéo thân thể Kiệt Đô lại, thò tay lực soát khắp người hắn, rất nhanh đã lấy ra được một cái hộp nhỏ. Vừa mở hộp ra, bên trong có một khối tinh thạch bằng nửa nắm tay hình tròn, đang phát ra màu xanh nước biển nhạt.

- Quả nhiên như ta đã đoán trước, đúng là Thủy Phách Tinh Thạch!

Trong lúc Dịch Vân còn đang sửng sốt, Môn La đã nói ra tên của vật phẩm.

- Trước hết cất nó đi, rồi ngươi hãy nhanh chóng nhắm hướng Đông mà chạy, ba hướng khác đều đã có người đang vây lại!

Không chờ Dịch Vân có phản ứng, Môn La lại bắt đầu giục giã.

Dịch Vân gật đầu đáp lại, đem hộp nhỏ cất vào lòng, liếc nhìn qua Kiệt Đô nằm trên mặt đất một cái rồi mới nhảy ra khỏi phòng, biến mất vào trong bóng tối.

Một lát sau, mấy tên thủ vệ trong nhà đã chạy tới nơi, thấy Kiệt Đô nằm ngất xỉu trên mặt đất, nhất thời tay chân bọn chúng luống cuống hẳn lên.

58. Chương 58: Vĩnh Viễn Là Đêm Tối!

Dịch Vân cẩn thận chui vào trong một con hẻm gần đó, mơ hồ nghe thấy tiếng ồn ào từ phía sau truyền đến. Hắn nào dám chần chờ, thừa dịp những kẻ đuổi theo chưa bao vây hết nơi này, vội vã theo hẻm nhỏ mà rời khỏi.

Tập kích một vị đệ tử thế gia quý tộc trong thành, lại là thiên tài ma pháp rất được coi trọng, tuy rằng Dịch Vân cũng không có hạ sát thủ, nhưng việc này vẫn sẽ làm cho bọn thủ vệ của Đa Ni Tập thành mất hết thể diện, nên chúng tổ chức lục soát một phen khắp bốn cửa thành.

Lúc Dịch Vân thoát ra khỏi khu phía Tây thành thành công, đang chạy về hướng Nam, bên tai nghe tiếng Môn La cười hí hửng:

- Ha ha ha! Rất thuận lợi phải không, chúng ta coi như đắc thủ!

- Lão Đại, vậy là người nói vật phẩm thần bí chính là Thủy Phách Tinh Thạch, trừ Hoả Phách Tinh Thạch ra lại còn có vật như vậy nữa, thật sự là làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc!

Vừa đi, Dịch Vân vừa tò mò hỏi:

- Có gì mà kỳ lạ? Ngoại trừ hai loại tinh thạch này ra, tất cả các nguyên tố đều có tinh thạch giống như vậy. Chẳng qua tinh thạch này rất là hiếm có, vậy mà Kiệt Đô lại có trong người một khối bằng nửa nắm tay, chuyện này mới làm cho ta cảm thấy kinh ngạc.

Lúc này Dịch Vân đã rời xa khỏi hiện trường khu phía Tây đầy nguy hiểm, tâm tình cũng nhẹ nhõm đi nhiều, hắc hắc cười nói:

- Kiệt Đô là một thành viên thuộc thế gia đại quý tộc, thế lực của gia tộc hẳn chắc là cũng không nhỏ. Có lẽ người nhà của hắn không tiếc bất cứ giá nào để mua khối Thủy Phách Tinh Thạch này cho hắn tu luyện, chuyện này cũng hợp tình hợp lý mà thôi.

Môn La nghe vậy lắc lắc đầu:

- Người còn chưa hiểu được giá trị thực của loại tinh thạch này, đối với những người bình thường có thể nói là không kém kỳ trân dị bảo. Cho dù là người có thật nhiều tiền, nhưng cũng không biết mua ở đâu! Trên người Kiệt Đô có một khối như vậy, cũng không biết gia tộc của hắn vì nó mà phải trả giá lớn đến mức nào, lần này khổ hắn, nhưng lại tiện nghi cho người!

Dịch Vân đột nhiên cười đầy tà khí, cực kỳ giống nụ cười quen thuộc là chiêu bài của Môn La:

- Lão Đại người không phải đã nói qua hay sao, tất cả chuyện này đều là do hắn tự chuốc lấy, ta cũng dựa vào thực lực mà lấy đi từ trong tay hắn, coi như là có thể yên tâm được rồi, hắc hắc hắc!

Môn La hơi khựng lại, sau đó lớn tiếng cười, một cách điên cuồng:

- Tiểu tử quả nhiên có phong phạm của ta, lời nói này của người không chỉ hợp tình hợp lý, mà còn đúng ý của ta!

Hai tên đạo tặc bắt lương một lớn một nhỏ bắt đầu giả bộ khiêm tốn mà tán dương lẫn nhau, dưới ánh trăng vàng vạc, màn kịch vô liêm sỉ này được trình diễn làm cho vàng trăng trên cao phải cảm thấy xấu hổ thay mà lẩn trốn vào trong một đám mây...

- Ủa? Phía trước có người!

Khi Dịch Vân sắp về đến khu phường rèn ở phía Nam thành, Môn La đột nhiên cất tiếng nói.

Một vùng lớn ở phía Nam Đa Ni Tập thành tất cả đều là phường rèn và khu công nghiệp chế tạo dụng cụ sinh hoạt, bình thường lúc nào cũng rất ồn ào, khu vực gần đó căn bản là không có bao nhiêu người sinh sống. Ngay cả thợ rèn hay người học nghề làm việc ở đây, bình thường cũng không ở lại nơi này. Khi buổi tối đã làm xong việc, bọn họ cũng sẽ trở về nhà ở trong thành.

Ngoại trừ Dịch Vân có lý do riêng nên ở lại nơi này, bình thường chỉ cần đêm xuống, khu vực này yên tĩnh một cách đáng sợ, căn bản không có ai tới nơi này làm gì.

Muộn như vậy sao vẫn còn người đi vào nơi này? Chúng ta qua đó xem thử!

Dịch Vân cũng cảm thấy kỳ quái, chậm bước lại, lập tức lặng lẽ đi về hướng Môn La chỉ dẫn.

Lén lút đi vào sân sau của một xưởng rèn, Dịch Vân núp ở một bên, nhìn phía trước cách đó không xa đang có hai nam tử đứng chung với nhau, dưới chân bọn họ có một vật màu trắng giống như hình người, vì bị một tên nam tử ngăn cản tầm mắt, nên Dịch Vân không thể nhìn rõ vật ấy rốt cục là cái gì.

Dịch Vân đang hiểu kỳ, lại nghe một tên nam tử lên tiếng:

- Tứ thiếu gia, chúng ta vừa mới đến thành này gần một đêm mà thôi, người lại làm ra chuyện như thế này, nếu để cho trưởng lão biết được, chắc chắn là sẽ không bỏ qua cho người!
- Sao người lại đột nhiên trở nên nhất gan như vậy? Việc này lúc trước chúng ta đã trải qua nhiều lần, chỉ cần Khắc Lai người không nói, thì làm sao người khác biết được?

Một tên nam tử khác cười hì hì nói.

- Nhưng mà...

Tên nam tử kia vẫn còn do dự:

- Chúng ta mới đến thành này có một ngày, đã sát hại một thiếu nữ, cho dù là người trong thành không biết, thế nhưng trưởng lão có thể sẽ nghĩ tới là do người làm!

Hai người còn đang nói chuyện, đám mây che khuất mặt trăng bỗng bay sang chỗ khác, lộ ra mảnh trăng cuối tháng. Dưới ánh sáng chiếu rọi, Dịch Vân lập tức đã thấy rõ khuôn mặt của hai tên nam tử kia, nhất thời toàn thân rung động kịch liệt.

Chỉ thấy một người lưng đeo trường đao, là một đại hán có thân hình vạm vỡ khỏe mạnh, người này Dịch Vân không biết. Thế nhưng trước mặt tên đại hán kia là một thanh niên nam tử khoảng chừng hơn hai mươi tuổi, ốm mà cao, dáng người khăng khiu, trong tay hắn cầm một thanh trường kiếm bằng xanh biếc đeo dây da. Tuy rằng so với tráng hán bên cạnh thì hắn gầy hơn nhiều, nhưng trên người hắn lại phát ra một cỗ khí thế bức người, vừa nhìn đã biết so với nam tử kia, thực lực của hắn không phải chỉ cao hơn một hai bậc mà thôi.

Dịch Vân nhìn thanh niên cao gầy kia mà không dám tin ở mắt mình, hôm nay hắn ở học viện đứng xa xa cũng có nhìn thấy qua, đúng là thành viên trong gia tộc Lam Duy Nhĩ, cũng là Tứ ca trên danh nghĩa của hắn-A Lý Bố!

- Là A Lý Bố! Sao hắn lại xuất hiện ở đây?

Dịch Vân rất là khiếp sợ.

- Sao vậy? Dịch Vân người nhận biết hai người này sao?

Môn La kinh ngạc hỏi.

Dịch Vân liếc nhìn thanh niên một cái, lúc này mới cười khổ:

- Đại hán kia ta không biết, nhưng người kia chính là Tứ ca của ta ở gia tộc Lam Duy Nhĩ, tên là A Lý Bố, không nghĩ hắn lại xuất hiện ở đây vào lúc này, không biết là vì chuyện gì đây?

- Vì chuyện gì... còn phải hỏi sao?

Môn La nghe vậy sững sốt một chút, lại lập tức nở nụ cười, chỉ xuống chân hai người, giọng nói tràn đầy vẻ cợt nhả:

- Người xem dưới chân bọn họ là cái gì, người nói hắn là Tứ ca của người sao? Gia tộc Lam Duy Nhĩ này cũng thật sự rất tài giỏi, lại có thể dạy dỗ đệ tử đến bậc này, thực là con nhà gia giáo, hắc hắc!

Dịch Vân nhìn về hướng Môn La chỉ, dưới ánh trăng, vật thể màu trắng kia đã lập tức lộ ra rõ ràng... chính là một cô gái áo trắng hai tay bị trói quặt ra sau lưng!

Dịch Vân ngây người nhìn cảnh tượng trước mắt, chỉ thấy cô gái kia không hề hay biết mình đã bị vớt bừa trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng, trên chiếc áo trắng có nhiều dấu dơ bẩn chắc do giày dẫm né tránh, hiển nhiên là đã bị hai người A Lý Bố đánh ngã đi rồi mới mang tới nơi này.

A Lý Bố không hề biết cách đó không xa đang có người rình xem nhất cử nhất động của hắn, cười nói với về đây tà khí:

- Chỉ cần sau khi chúng ta xong việc, giết chết thiếu nữ này bịt miệng, rồi sau đó tìm một nơi kín đáo chôn cất thi thể. Cho dù là Nhị thúc có thể đoán ra là ta đã làm, chỉ cần không tìm được chứng cứ, hắn cũng sẽ không thể gièm pha ta trước mặt gia tộc, mà gây phiền phức cho ta!

Hắn tử tên là Khắc Lai kia nghe A Lý Bố nói như vậy, cũng nở một nụ cười âm thầm:

- Vốn là Tứ thiếu gia đã sớm tính toán chuyện huỷ thi diệt tích không để lại chút dấu vết nào, khó trách từ khu Đông chạy hết mười dặm đường thẳng đến nơi này. Ta thấy nơi này hẻo lánh như vậy, nếu như chôn thi thể một người tại đây, quả thật là rất khó có ai phát giác, hắc hắc hắc!

- Ha ha ha, Khắc Lai người vẫn cơ trí lanh lợi như xưa, sau khi ta vui vẻ xong sẽ đến lượt ngươi, nhìn thiếu nữ này da dẻ mịn màng mềm mại như vậy, khẳng định là chưa có nam nhân nào sử dụng qua. Đúng là đoá hoa chớm nở tốt hơn hoa tàn không biết bao nhiêu lần, cũng đủ cho chúng ta vui chơi trọn đêm nay!

A Lý Bố dứt lời liền ngồi xổm xuống, bắt đầu lột hết quần áo trên người thiếu nữ kia, còn Khắc Lai đứng bên cạnh cười hì hì, ra vẻ thích thú vì sắp được chứng kiến một màn hái hoa sống động.

Dịch Vân sắc mặt xanh mét nhìn một màn trước mắt, trong mắt thoáng qua một tia hung quang, trầm giọng hỏi:

- Lão Đại, người xem ta có cơ hội ngăn cản hành vi cầm thú của hai người này hay không?

- Rất khó!

Môn La ngẩng đầu, liếc qua hai người một cái rồi lắc đầu nói:

- Tên gọi là Khắc Lai chỉ là nhị tinh Chiến Sĩ nên không thể uy hiếp được người. Nhưng tên Tứ ca A Lý Bố của người hắn lại là tứ tinh Võ Đồ, tuy chỉ là tứ tinh sơ giai, nhưng người muốn thắng được hắn rất khó khăn, nếu như để cho hai tên liên thủ...

Dịch Vân cắt ngang phân tích của Môn La, nói với giọng lạnh lùng nhưng giận dữ:

- Ta nhất định phải ngăn cản bọn chúng mới được! Không ngờ vừa tới Đa Ni Tập thành đã làm chuyện ác, lại còn muốn diệt người huỷ xác, quả thật là khổ nạn quá đi thôi!

Trầm ngâm một chút, ánh mắt Môn La nhìn hai tên kia cũng bắt đầu trở nên lạnh lẽo, trầm giọng dặn dò Dịch Vân:

- Vậy ngươi phải canh đúng thời cơ, giải quyết tên Khắc Lai kia trước, nhớ kỹ, cơ hội chỉ có một lần! Nếu người không thể đắc thủ trong một kích, phải lập tức chạy khỏi nơi này! Nếu để cho bọn chúng có cơ hội bao vây, ngươi căn bản không có cơ hội gì cả, mà khi đó bọn chúng cũng tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi!

- Nếu đến lúc thật sự có nguy hiểm, lão Đại ngươi cũng không giúp đỡ ta sao?

Môn La nghe vậy chỉ cười khổ nói:

- Đừng thấy ta có thể thường xuyên xuất ra đầu khí giúp người mà tưởng bở, thân ta là linh thể, nhiều nhất chỉ có thể xuất ra năng lực tương đương ba sao sơ giai mà thôi, tức là tương đương với thực lực lúc này của người. Hơn nữa, sau khi xuất ra một kích toàn lực, ta sẽ hao hết tất cả linh lực, trợ giúp người cũng không được nhiều, nên người muôn ngàn lần phải hết sức cẩn thận!

Dịch Vân khựng lại, không nghĩ tới Môn La mất đi thân thể lại có hạn chế lớn như vậy.

Môn La dừng một chút rồi nói tiếp:

- Người lúc này chính là tam tinh sơ giai Chiến Sĩ, cho dù ngươi tu luyện đầu khí Phần Kiếp Tử Diễm, cũng không thể hơn được một tên tinh cấp Võ Đồ, chênh lệch đến một tinh cấp gần như là không thể vượt qua! Nhưng người lại có một ưu thế rất tốt, đó là người có thể sử dụng ma pháp hỗ trợ chiến đấu, lại còn là ma pháp Thủy Hoả song hệ, với điều kiện bắt buộc là người phải đánh lên thành công không để cho hắn có thể sử dụng toàn bộ thực lực, lúc ấy người mới có cơ hội liều mạng!

Thật ra cơ hội này cũng không lớn... Nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng để cho Tứ ca người ổn định trận cước, nếu không người chắc chắn bại không sai!

Trong chớp mắt, A Lý Bố đã đem cô gái lột trần như nhộng, nhìn thân thể ngập tràn vẻ thanh xuân mơn mớn, hần nuốt xuống một ngụm nước miếng, đầy vẻ háo sắc cấp tốc cởi bỏ quần dài của mình, vật thể giữa hai đùi đã trở nên nóng như lửa đốt. Khắc Lai lúc này cũng trừng mắt nhìn chằm chằm cơ thể băng thanh ngọc khiết kia, trong lòng đã bị lửa dục hoàn toàn thiêu đốt, đã sớm không còn lòng dạ nào cảnh giác xung quanh nữa.

A Lý Bố nở nụ cười dâm dăng vuốt ve đôi ngọc phong trắng muốt, lúc hần đang định cầm thương lên ngựa, đột nhiên có biến cố xảy ra....

Một bóng đen đột nhiên từ đâu vọt ra, tiếng rít gió chói tai vừa vang lên, bóng đen đã đến sau lưng Khắc Lai, một quyền nhanh chóng đánh vào cổ hần, góc độ hiểm hóc, tốc độ mau lẹ. Khắc Lai kinh hãi vội quay đầu lại, nhưng cũng không thể tránh được, bị quyền này đánh trúng ngay lập tức.

Ầm một tiếng vang lên, Khắc Lai mặc dù tránh khỏi cổ không bị đánh trúng, nhưng một quyền ấy cũng đã đánh trúng vào hàm trên của hần, chỉ một kích đã làm cho hàm hần vỡ nát.

Hần đau đến nổi nước mắt tuôn trào, hàm bị vỡ nát không thể ngậm miệng lại được, hần chỉ có thể kêu ô ô, vội vàng thối lui về phía A Lý Bố, hy vọng có thể nhận được sự trợ giúp. Thế nhưng lúc ấy, đối phương một kích đã đắc thủ, thân mình theo thể đánh mà vọt tới sát bên cạnh hần, hoá quyền thành chưởng, đầu khí màu đỏ như lửa, trong bóng đêm vẽ thành một vòng cung đỏ rực, chói lọi như pháo hoa, kích thứ hai đã đánh tới ngay chính diện.

Khắc Lai lúc này đã hoàn toàn không còn lực chống cự, chỉ có thể kinh hãi nhìn một chưởng đang dần dần phóng to trước mắt hần mang theo khí tức tử vong dày đặc. Trong nháy mắt, một chưởng ấy đã đánh vào cổ hần không sai lệch chút nào.

Rắc một tiếng giòn tan, xương cổ của hần đã bị đánh gãy, toàn thân run rẩy một trận, cổ gục hần xuống một bên vai, thân hình đang đứng thẳng lập tức quy xuống tại chỗ, giống như cọng bún nằm trên mặt đất, lúc này đã không còn động đậy được nữa.

Trong lúc Dịch Vân từ trong bóng tối lao ra, A Lý Bố cũng đã cảm ứng được mà sinh ra cảnh giác.

Phản ứng của hần cũng rất nhanh, từ trên người thiếu nữ bật dậy, còn không kịp kéo khoá quần. Lúc ấy Khắc Lai vừa mới bị thương nặng, lui lại gần bên hần, hần nhanh chóng cầm lấy trường kiếm bên cạnh đó vừa muốn tránh khỏi Khắc Lai để phản công, đã nghe một tiếng rắc của xương cổ gãy. Thân Khắc Lai lúc ấy ngã xuống đất, cổ lệch đi chín mươi độ so với thân thể, nhìn qua trạng thái tử vong hết sức thê thảm.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy, lại chỉ dùng hai chiêu trong nháy mắt đánh chết Khắc Lai, A Lý Bố gần như không tin vào cảnh tượng xảy ra trước mắt. Hần vì quá kinh hãi nên đang vọt tới trước liền đổi thành thế lui lại, vật thể nóng rực giữa hai đùi trong nháy mắt đã mềm lại, một cảm giác lạnh lẽo chạy khắp toàn thân.

Sau khi lui lại, hần thấy người đánh lên trước mặt mà kinh hãi, người ấy mặc trang phục dạ hành toàn thân đen như mực, ngay cả đầu cũng được trùm một miếng vải đen, lộ ra một đôi mắt đen đang nhìn hần chằm chằm, trong mắt bắn ra tinh quang sắc bén.

Hần đột nhiên như lâm vào ảo giác, nhìn người áo đen trước mặt tựa như một vực sâu không thấy đáy, đưa toàn thân hần vào một thế giới vô cùng hắc ám. Tuy rằng không trung vẫn còn ánh trăng đang chiếu sáng, nhưng hần lại không thấy một tia sáng hy vọng nào cả...

Trong nháy mắt hần đã lâm vào một vực sâu hắc ám, vĩnh viễn là đêm tối mà không thấy ánh sáng ngày mai!

59. Chương 59:trận Chiến Kinh Hoàng Trong Bóng Đêm

Dịch Vân nhảy qua người Khắc Lai đang nằm trên mặt đất, cấp tốc đuổi theo tấn công A Lý Bố, hắn biết rằng trên thực tế A Lý Bố còn cao hơn mình một cấp, nếu để cho hắn ổn định được cước bộ, lấy hơi thông thả, thì cho dù có thể thuận lợi bắt hắn cũng coi như là thắng thảm mà thôi.

Tốc độ của hắn rõ ràng so với A Lý Bố cao hơn một bậc, nên cho dù đối phương vội vàng thoái lui, chỉ trong chớp mắt đã bị hắn đuổi tới. Thừa dịp A Lý Bố vẫn còn đang kinh hãi chưa dứt, cước bộ chưa ổn, hắn liền sức lực một quyền đánh thẳng vào bụng dưới đối phương.

Hai luồng kinh khí va chạm phát ra tiếng nổ ầm, A Lý Bố trong lúc nguy cấp vội vận khởi đầu khí gia truyền Cuồng Lôi Phách Quyết, một chưởng tuy phát ra sau mà đến trước đón đỡ một quyền toàn lực của Dịch Vân. Hai cổ đầu khí chạm nhau làm cho thân hình Dịch Vân đang vọt về phía trước lập tức bị chặn lại, tốc độ giảm xuống. Mà A Lý Bố cũng bị quyền của đối phương chấn lui ra sau, khoảng cách giữa hai người lại nối rộng ra.

Keng một tiếng vang lên, A Lý Bố cuối cùng đã ổn định được trận thế, thuận thế rút ra trường kiếm, truy sát Dịch Vân trở lại.

Vừa giao thủ một chiêu vừa rồi, A Lý Bố đã lập tức phán đoán ra, thực lực của người áo đen kia cũng không mạnh mẽ như hắn tưởng, ngược lại yếu hơn hắn không chỉ một bậc. Nghĩ như vậy, lòng tin của hắn đã hồi phục trở lại, trong nháy mắt nổi kinh hãi khi thấy Khắc Lai bị đánh chết đã hoàn toàn tan biến. Nhân khoảnh khắc đối phương bị chặn đứng tại chỗ, hắn chuyển thủ thành công, vận khởi đầu khí xuất kiếm ra công tới.

Lúc này khi hai cổ đầu khí chạm nhau, Dịch Vân đã bị lực đạo đánh ngược trở lại làm cho bị thương, thực lực của A Lý Bố so với hắn dự đoán còn cao hơn nhiều. Khi hắn muốn áp chế thương thế tiếp tục truy kích, đã thấy A Lý Bố ổn định được trận thế, bắt đầu phản công trở lại, không khỏi cảm thấy kinh hoàng.

Kiểm quang trước mắt bỗng nhiên trở nên cực thịnh, Cuồng Lôi Phách Quyết của gia tộc Lam Duy Nhĩ theo kiếm thế xuất ra, một kiếm nhanh như điện mang theo một tia sấm chớp màu vàng đâm về phía trái tim của hắn. Hơn nữa thế đến của A Lý Bố quá nhanh, cho dù lúc này hắn vội vàng thoái lui, cũng không có cách nào tránh đi một kiếm hung ác tuyệt luân kia.

Trong lúc nguy cấp ấy, Dịch Vân tập trung đầu khí vào trong chưởng phải, chọn đúng thời cơ, với góc độ xảo diệu vô nhẹ vào lưỡi kiếm đang đâm tới trước ngực mình. Một tiếng keng nhỏ vang lên, kiếm phong đã lướt qua thân thể hắn, đâm vào khoảng không chỉ cách hắn chừng một thước.

Dịch Vân thoáng chốc toàn thân chấn động, hắn đã hoá giải được nguy cơ bị người mổ bụng, thế nhưng lúc này tia lôi điện màu vàng lại theo thế kiếm mà truyền vào người hắn, làm thân thể hắn tê dại một trận, cánh tay phải vì thế mà trở nên mềm nhũn, trong khoảng thời gian ngắn không thể cử động được.

- Ha ha ha! Ta sẽ chặt đứt hết tứ chi của ngươi, sau đó mới dùng từng kiếm một mà giết chết ngươi!

Đầu khí Cuồng Lôi Phách Quyết của gia tộc Lam Duy Nhĩ ngoại trừ lực công kích vô cùng mạnh mẽ ra, nó còn có tác dụng làm cho thần kinh đối thủ bị ảnh hưởng mà tê dại. Đó cũng giống như bị sét đánh trúng, sẽ làm cho thân thể trong khoảng thời gian ngắn mất đi năng lực hành động.

Trong mắt hắn, lúc này Dịch Vân đã biến thành cá nằm trên thớt, chỉ có thể mặc tình hắn muốn giết muốn mổ gì tùy ý. Nụ cười cuồng ngạo vẫn chưa dứt, kiếm thế vẫn nhanh nhẹn như trước, một kiếm chém thẳng vào cánh tay buông thông xuống của Dịch Vân, muốn chặt đứt một cánh tay của hắn trước đã!

Dịch Vân lúc này trong lòng nóng như lửa đốt, nhưng thân thể lại không thể nào động đậy. Dưới tình thế cấp bách, hắn lập tức thâm niệm chú ngữ, cũng bất chấp chú ngữ cao giai phải mất nhiều thời gian, còn nếu như chọn một ma pháp nhất tinh sử dụng, e rằng như vậy sẽ không đủ sức để ngăn chặn một kiếm hung mãnh tuyệt luân của A Lý Bố. Vì thế cho nên hắn cùng đem toàn bộ ma pháp cấp thấp của Thủy hệ và Hỏa hệ nhanh chóng xuất ra.

Ma pháp cấp thấp của Thủy hệ và Hỏa hệ là cái gì? Chính là Hỏa thuần và Thủy thuần có lực phòng ngự thấp!

Dịch Vân căn bản không suy nghĩ quá nhiều, nên cùng lúc đã đem Thuỷ Hoả song thuẫn xuất ra, thế nhưng kết quả bất ngờ đã làm cho hắn phải bật lên tiếng kinh hô!

Một cái thuẫn thật lớn có hai màu xanh đỏ xuất hiện trước người hắn, cùng lúc đó, một kiếm của A Lý Bố cũng đã vừa chém vào mặt thuẫn.

Một tiếng binh vang lên, ma pháp nhất tinh sao có thể chống nổi một kích của tứ tinh Vô Đồ, chỉ trong khoảnh khắc, trên mặt thuẫn đã xuất hiện vô số vết rách, chỉ cần đánh thêm một kích nữa, là có thể hoàn toàn đánh vỡ nát thuẫn này. A Lý Bố cười khẩy một tiếng, đang định thu trường kiếm về, chỉ cần đánh thêm một kích phá tan cái thuẫn làm bằng ma pháp này, lúc đó, người áo đen kia cũng chỉ có thể mặc tình cho hắn xâu xé mà thôi!

Không ngờ lúc này thuẫn kia lại truyền đến một luồng hấp lực cực kỳ mạnh mẽ hút chặt lấy thanh kiếm của hắn, cho dù hắn đã dùng hết toàn lực, nhưng vẫn không thể rút kiếm trở về. Chuyện lại chỉ xảy ra trong vài lần hô hấp, thế nhưng cũng đã đủ thời gian cho Dịch Vân khôi phục lại.

Thấy mình chỉ tùy ý thi triển ra thuẫn bằng ma pháp cấp thấp, nhưng lại có thể ngăn chặn thành công một kiếm toàn lực của A Lý Bố, Dịch Vân cũng cảm thấy không thể tin được.

Chỉ trong chớp mắt, hắn phát giác thân thể đã khôi phục trở lại bình thường, lần này không dám khinh thường, lập tức vận hết đấu khí toàn thân nhanh như chớp vọt đến sát người A Lý Bố, giáng thẳng một quyền vào mặt hắn.

A Lý Bố kinh ngạc thấy Dịch Vân đã hồi phục lại, cảm thấy rất hoảng hốt, vừa muốn buông kiếm ra, lui về phía sau để tránh khỏi một quyền toàn lực của Dịch Vân. Thế nhưng hắn rất kinh hoàng phát hiện ra không chỉ có trường kiếm bị thuẫn kia hút chặt mà thôi, ngay cả tay hắn đang nắm chuôi kiếm cũng bị dính chặt, cho dù hắn làm cách nào cũng không thể buông ra!

Chỉ trong một cái chớp mắt này đã quyết định vận mệnh của A Lý Bố!

Một quyền toàn lực của Dịch Vân không bị bất cứ ngăn cản nào đã thông thả đánh trúng ngay giữa mặt A Lý Bố, đấu khí mà hắn tích tụ nháy mắt đã bạo phát. Một quyền này đã đánh bay A Lý Bố đi xa hơn mười thước, cho đến khi chạm vào vách của một phòng rền mới rơi xuống đất.

Đuổi theo tới sát người A Lý Bố lúc này gần như đã hôn mê, Dịch Vân nhìn qua vách tường của phòng rền đã bị thủng một lỗ sau cú va chạm. Hắn lại nhìn qua A Lý Bố một lần nữa, chỉ thấy mũi hắn đã bị đánh gãy, trên mặt máu tươi chảy như suối trông có vẻ rất nguy hiểm, thế nhưng tính mạng lại không có gì đáng ngại.

A Lý Bố chỉ cảm thấy trên mặt truyền đến một nỗi đau đớn đến tận tâm can, đang muốn giãy dụa đứng lên. Thế nhưng hắn phát hiện đấu khí trong cơ thể mình đã bị đánh tan, trong huyết Khí Hải hoàn toàn tán loạn, các kinh mạch toàn thân cũng đã bị thương chỗ ít chỗ nhiều, thân thể trong khoảng thời gian ngắn không thể nào tự chủ, hoàn toàn không nhúc nhích được chút nào.

Vốn là vừa rồi Dịch Vân dùng hết toàn bộ đấu khí xuất ra một quyền, không chỉ đánh trọng thương A Lý Bố, lại còn đánh tan cả đấu khí Cuồng Lôi Phách Quyết mà hắn đang vận khởi trong cơ thể. Vì thế mới khiến cho đấu khí của hắn không chỉ tán loạn mà thôi, lại còn bị đấu khí của Dịch Vân ép cho phản ngược trở lại các kinh mạch toàn thân, tạo thành tổn thương nghiêm trọng cho các kinh mạch bên trong cơ thể hắn.

- Đây là công pháp gì vậy? Đấu khí Hoả hệ sao? Đấu khí này thật là đáng sợ!

A Lý Bố cảm thấy hoảng hốt.

Cuồng Lôi Phách Quyết của gia tộc Lam Duy Nhĩ là võ học bá đạo vào bậc nhất trên Khung Võ đại lục, đấu khí do công pháp này luyện hoá ra không chỉ hùng hậu, uy lực lại còn tuyệt đối mạnh mẽ vô cùng, nếu có thể đánh tan một cỗ đấu khí như vậy thật là nói dễ hơn làm!

Thế nhưng người áo đen không biết từ đâu xuất hiện này, không chỉ đánh tan đấu khí Cuồng Lôi Phách Quyết mà hắn đã vận sức chờ phát động trong cơ thể, lực của một kích ấy lại còn làm cho hắn không còn

chút năng lực nào phản kháng, kết quả như vậy thật ra ngoài dự liệu của hắn, làm cho hắn càng thêm sợ hãi.

- Xin người...

A Lý Bố đang muốn mở miệng cầu xin tha thứ, sau gáy đột nhiên lãnh trọn một đòn nghiêm trọng, lời xin tha mạng còn chưa nói xong, hắn đã lập tức hôn mê.

- Phù! Trận chiến này cực kỳ nguy hiểm, uy lực của Cuồng Lôi Phách Quyết quả thật là không tầm thường, ta có thể thắng được cũng là nhờ may mắn!

Dịch Vân thở ra một hơi thật mạnh nói.

- Hả?

Ánh mắt Dịch Vân nhìn tới trường kiếm nằm trong tay phải A Lý Bố. Chỉ thấy lúc này hắn đã hôn mê nhưng tay vẫn nắm chặt thanh kiếm không rời, Dịch Vân tập trung nhìn kỹ mới phát hiện, cánh tay hắn từ cổ tay cho đến cả thanh kiếm bề ngoài mơ hồ có hiện tượng ngưng kết thành băng, đúng là đã bị đóng băng thật sự!

Dịch Vân nhớ lại trường chiến đấu mới vừa rồi, bỗng nhiên bừng tỉnh, ngạc nhiên nói:

- Ta lấy làm lạ vì sao lúc ấy hắn lại bị thuấn kia hút lấy, thì ra là toàn bộ thanh kiếm và cổ tay của hắn đã bị đóng băng! Chỉ là ma pháp cấp thấp lạ có thể sinh ra hiệu quả thần kỳ như vậy, thật là làm cho người ta khó có thể tin được!

Dịch Vân còn đang kinh ngạc, đã nghe tiếng Môn La vang lên:

- Dịch Vân, thanh kiếm trên tay hắn là do thủ pháp của bộ tộc chúng ta chế luyện thành, là ma pháp binh khí nhất phẩm cao giai, chính là do Phổ Tu Tư luyện ra!

Dịch Vân khựng lại, chợt cạy bung bàn tay nắm chặt của A Lý Bố ra, làm tan lớp băng đóng trên ấy, lấy kiếm đem tới trước mặt quan sát một hồi lâu, mới nói:

- Ủ, kiếm này quả thật là do ông ngoại chế tạo ra, giống y như phẩm chất của thanh Nguyệt Nha đao khi trước! Ta còn nhớ ông ngoại đã từng nói, người từng luyện ra ba món binh khí đặc ý nhất trong đời, trong đó có một món đã cho mẫu thân làm của hồi môn lúc gả về gia tộc Lam Duy Nhĩ, không thể nghi ngờ đó chính là thanh kiếm này đây!

Dịch Vân nhìn thanh kiếm thật lâu, trong lòng lại dâng lên tình cảm càng thêm sâu đậm, một lúc lâu sau, hắn mới thu nó vào trong Hồng Liên, lẩm bẩm:

- Mẫu thân đã đi xa, ta cũng đã rời khỏi gia tộc Lam Duy Nhĩ, đến bây giờ, gia tộc Tư Đạt Đặc chúng ta cũng không còn quan hệ gì với gia tộc Lam Duy Nhĩ, thanh kiếm này cũng không nên để cho bọn họ giữ trong tay!

Môn La lúc này cũng nói:

- Nên làm như vậy! Thấy tên tiểu tử này lúc hành động hạ lưu lại vẫn mang theo món binh khí đặc ý của ông ngoại người, lòng ta thật là nổi nóng... Dịch Vân, người muốn xử lý hắn như thế nào đây?

Dịch Vân liếc qua A Lý Bố một cái, trong lòng do dự hồi lâu, mãi cũng không tìm được biện pháp nào cả.

Môn La nhìn Dịch Vân, cũng không đưa ra chủ ý gì, chỉ bình thản nói:

- Theo như lời hắn nói với tên kia lúc nãy, bọn chúng hiển nhiên không phải là lần đầu tiên làm ra loại chuyện như thế này! Bản tính con người khó mà thay đổi, có lần đầu thì cũng có thể có lần sau, gia tộc Lam Duy Nhĩ nhất định biết được hành vi của hắn, nhưng chỉ là trừng phạt qua loa cho xong việc, căn bản là không thể ngăn cản thói quen tàn ác này của hắn, ngày sau nhất định cũng có thể tiếp tục gây tội ác mà thôi!

- Lão Đại, dù sao đi nữa, hắn vẫn là người thân của ta, ta cũng từng gọi hắn là Tứ ca, nếu như nói giết hắn, ta không thể nào xuống tay cho được!

Dịch Vân kiên quyết lắc đầu nói.

- Hắc hắc hắc!

Môn La lại nở nụ cười đầy tà khí quen thuộc:

- Giết người thân dù sao cũng là chuyện không tốt, lão Đại ta sao lại muốn người làm chuyện như vậy? Ta đã nghĩ ra một phương pháp giải quyết hoàn mỹ!

60. Chương 60 : Hai Đại Kỳ Án

Sau đó vài ngày, Đa Ni Tập thành giống như một mối lửa sắp sửa nổ tung, không giây phút nào yên ổn.

Trước hết là thiên tài Kiệt Đô của học viện Đa Ni Tập, ở trong thành bị người đánh lén, tuy rằng không có tổn thương gì, nhưng đã làm cho thành chủ Ni Tư cảm thấy vô cùng mất mặt, ngay đêm hôm đó đích thân mang một đội điều tra hung thủ, lục tung khắp nơi trong thành, do vậy nên dân chúng nhiều người bị đánh thức, ra ngoài tò mò xem có chuyện gì.

Sau đó, một tiểu đội kỵ binh phát hiện ra một nhân vật khả nghi, vội đuổi theo, nhưng khi đến khu vực phía Nam ở ngoài thành thì phát hiện ra một thi thể nam tử, một tên nam tử hôn mê và một thiếu nữ hai tay bị trói chặt ra sau lưng, toàn thân trần trụi, quần áo bị xé rách.

Sau khi thiếu nữ tỉnh lại, khóc lóc kể rằng nàng bị hai tên nam tử bám theo đánh cho bất tỉnh rồi bắt đến nơi đây định giở trò đồi bại, không ngờ thiếu nữ chính là con gái viên pháp quan trong thành!

Sau đó trước sự xác nhận rõ ràng của nàng, hai tên nam tử ở hiện trường chính là thủ phạm gây nên tội ác. Chuyện này làm cho Ni Tư một lát sau đến nơi tức giận đến không nói ra lời, rốt cục hạ lệnh tổng hết cả hai người một sống một chết lên xe chở tù, đẩy thẳng về thành.

Lúc ấy mặc dù đêm đã khuya, thế nhưng trước đó Ni Tư lục soát khắp trong thành nên đã đánh thức hơn phân nửa số dân chúng. Khi dân chúng biết được hai tên đang bị nhốt trong xe chở tù có ý định làm chuyện đồi bại với thiếu nữ kia, vả lại còn sắp đặt kế hoạch sau khi mọi chuyện xong xuôi thì giết người diệt khẩu, tất cả liền hòa nhau bám theo xe chở tù trên suốt được đi, ủng hộ cho kẻ mất hết nhân tính trên xe rất nhiều thứ: rau cải thối, trứng thối, gạch đá.... Thậm chí có cả phân và nước tiểu, báo hại đội áp giải đi theo cạnh xe cũng được hưởng một phần vinh dự của chúng.

Lộ trình không quá mười dặm nhưng lại đi mất hơn hai canh giờ, cho nên đến khi đoàn áp giải về đến nơi giam giữ tù phạm của địa phương, A Lý Bố trên xe gần như đang hấp hối.

Lúc Bối Cách đang chen chúc xem náo nhiệt ở đó, liếc mắt đã nhận ra người được hơn nửa số dân chúng trong thành tiền hô hậu ủng tới đây không ngờ lại là A Lý Bố, suýt nữa lão ngất ngay tại chỗ.

Nhiều người xung quanh đang tức giận bầm bầm, đương nhiên Ni Tư không có cách nào thả A Lý Bố ra ngay lập tức. Cho nên trước mắt Ni Tư chỉ có thể tạm thời cho hắn vào trong một phòng giam loại tốt, sau đó mới chạy đi thuyết phục viên quan tư pháp kia, để hắn huỷ bỏ việc tố cáo A Lý Bố. Cho đến tối hôm sau mới có thể lên lút thả A Lý Bố ra, cũng vì thế, người đứng đầu của gia tộc Lam Duy Nhĩ ở đây là Bối Cách đã phải trả một giá không nhỏ để ếm nhem chuyện tốt này đi.

Sau khi A Lý Bố được Bối Cách đưa về, mọi người trong đoàn cũng không ai chỉ trích hắn câu nào. Sáng sớm ngày thứ ba, lúc trời còn chưa sáng rõ, đoàn người của Bối Cách cũng không thèm từ biệt Ni Tư lời nào, âm thầm lặng lẽ rời khỏi Đa Ni Tập thành.

Đối với hành động không từ mà biệt của gia tộc Lam Duy Nhĩ, Ni Tư cũng không cảm thấy ngạc nhiên chút nào.

Những người khác không ai biết, thế nhưng Ni Tư hiểu rõ rằng, từ đây về sau A Lý Bố chỉ có thể vào trong cung làm việc mà thôi, bởi vì vật tượng trưng cho nam tính của hắn đã bị người nào đó một đao chia thành hai đoạn!

Không biết rốt cục A Lý Bố đã gặp phải người nào, lại xuống tay hung tàn như thế với hắn?

Cũng chính là vì hấn đem chuyện này tiết lộ cho cha con thiếu nữ kia, cho nên lòng căm hận của họ đối với A Lý Bố mới nguôi ngoai, bằng lòng không truy cứu A Lý Bố, tha cho hấn một phen, bằng không đối với loại hung đồ như vậy, theo luật lúc bấy giờ chỉ có lập tức đem đi chém.

Ni Tư đương nhiên cũng không vì chuyện ấy mà cảm thấy thương hại cho A Lý Bố, chỉ cần thấy hấn chọn nơi hẻo lánh để làm chuyện này, đúng là vì đã biết thiếu nữ kia là con của viên pháp quan, cho nên muốn sau khi xong xuôi mọi chuyện, nhất định sẽ giết người diệt khẩu!

Thế nhưng hấn lại thuộc về gia tộc Lam Duy Nhĩ, thế gia lâu đời trong đế quốc, Ni Tư căn bản không thể nào bắt hấn. Cho nên khi biết có người đã dùng phương pháp hạn chế việc sinh sản để trừng phạt A Lý Bố, hấn lại càng cảm thấy khoái chí trong lòng!

Chuyện phiền phức của Ni Tư đến đây cũng chưa chấm dứt, trong vòng một ngày đã xảy ra hai vụ giết người, hấn vì thế mà đau đầu nhức óc, đã ba ngày liền không chợp mắt mà vẫn chưa bắt được tên hung thủ kia.

Tuy rằng hoàn toàn không có manh mối gì cả, thế nhưng hấn vẫn có cảm giác, hung thủ của hai vụ án này rất có thể là một nhân tài.

Thế nhưng mục đích của hấn là vì cái gì? Kiệt Đô và A Lý Bố, thiên tài ma pháp và dâm đồ hung tàn, giữa hai người này hoàn toàn không có quan hệ chút nào cả, vì sao lại xuống tay với họ?

Ni Tư lại lâm vào suy nghĩ triền miên, vấn đề này ngày nào còn chưa giải quyết là ngày đó hấn chưa được bình yên, đêm nay, hấn lại là người mất ngủ nữa rồi!

Không giống Ni Tư, trong ba ngày này vị nhân tài trong tưởng tượng của hấn tâm tình vô cùng tốt đẹp và vui vẻ.

Chẳng những hấn chiếm được một viên Thủy Phách Tinh Thạch vô giá có thể giúp cho tu vi ma pháp Thủy hệ của hấn tăng tiến nhanh hơn, lại thu hồi được bảo kiếm do chính tay Phổ Tu Tư chế luyện, của hồi môn của mẫu thân trở về. Chỉ trong một ngày mà có nhiều chuyện tốt đến với hấn như vậy, hấn thật sự có lý do chính đáng để vui mừng.

Nhưng lúc này thái độ của Dịch Vân thật khác thường, nhả mặt chau mày ngồi trên giường, hình như đang suy nghĩ chuyện gì...

- Dịch Vân, người làm sao vậy? Nhìn người ủ rũ như vậy, chắc là đang hối hận đã xuống tay quá nặng với Tứ ca của người chứ gì?

Môn La đột nhiên lên tiếng hỏi.

- Sao người hỏi như vậy?

Dịch Vân lắc đầu cười:

- Chuyện tôi bại giống như hôm đó, A Lý Bố đã làm qua không biết bao nhiêu lần, ta chỉ chém đứt hung khí của hấn làm hai đoạn mà thôi, không vì vậy mà giết hấn đã xem như rất nhân từ, làm sao phải hối hận?

Môn La nghe vậy cười to:

- Người nói lời này rất đúng ý của ta! Đúng vậy, hấn làm chuyện ác như vậy, người vẫn không giết hấn, chỉ là coi như cắt đứt tình nghĩa đệ huynh mà thôi! Mà hành động của người nhẹ nhàng huỷ đi hung khí của hấn, để cho sau này hấn không thể nào làm chuyện ác như khi trước nữa, xem như đã tròn đại nghĩa! Bốn chữ 'Trọng Tình Trọng Nghĩa' này, xem như người đã giải thích ý nghĩa của nó rất rõ ràng! Ha ha ha!

Dịch Vân không biết làm sao, chỉ cười khổ nói:

- Lão Đại, ta nhớ bốn chữ này dường như không phải giải thích như vậy mà!

- Người không cần vì chuyện này mà hối hận, không phải người cố tình dẫn dụ tiểu đội kỵ binh tới hiện trường, làm cho hấn trải qua mười dặm đường được thưởng thức mùi vị phân và nước tiểu hay sao? Nghĩ tới cảnh tượng lúc ấy hấn bị các thứ hôi thối phủ đầy từ trên xuống dưới, toàn thân bốc mùi thối tạt tận trời cao, mấy lần tức giận đến nổi hộc máu tươi, khiến cho lòng ta càng cảm thấy vô cùng thoải mái, ha ha ha!

Tiếng cười khổ của Dịch Vân vẫn không dứt:

- Cũng không phải! Lão Đại người đừng đoán tới đoán lui nữa, ta đang suy nghĩ, lúc đánh với A Lý Bố, ta bất quá chỉ thi triển ra một cái khiên ma pháp nhất tinh mà thôi, thế nhưng lại sinh ra hiệu quả còn cao hơn ma pháp tam tinh cao giai mà ta hay sử dụng, bởi vì không biết nguyên nhân, cho nên đầu đầu thôi!

Môn La nghe Dịch Vân nói như vậy cũng thôi cười, gật đầu nói:

-Việc này quả thật là kỳ lạ, chỉ là hai cái ma pháp cấp thấp mà thôi, đúng ra mà nói, hẳn là không có khả năng tạo ra ảnh hưởng gì đối với tứ tinh Chiến Đồ như A Lý Bố mới phải, thế nhưng hẳn lại thua vì ma pháp ấy...

Môn La nói đến đây dường như nhớ tới chuyện gì, đột nhiên nói:

-Người nói... Có khi nào nhờ người thi triển ma pháp Thủy Hoả song hệ cùng một lúc mới có thể có kết quả như vậy không?

Dịch Vân nghe vậy giật mình, lập tức nhớ lại cảnh tượng lúc đó, lập tức bừng hiểu ra, hẳn lập tức nhảy dựng lên:

- Đúng vậy! Lúc ấy vốn ta muốn thi triển ra hai cái khiên ma pháp, thế nhưng không ngờ chúng nó lại tự động hợp lại thành một cái, vì vậy mới tạo nên hiệu quả thần kỳ, hoàn toàn ra ngoài dự liệu của ta!

Hoả hệ ma pháp của ta bây giờ là nhị tinh cao giai, nhưng Thủy hệ ma pháp chỉ là nhị tinh sơ giai, hai bên cách biệt quá xa, bởi vì từ trước tới nay, ta đều nghiêng về Hoả hệ ma pháp...

Dịch Vân đột nhiên ngẩng đầu lên, nét mặt đanh lại làm như có một quyết định mới, hẳn cười nói:

- Lão Đại, ta quyết định một năm tới sẽ thay đổi phương thức tu luyện ma pháp một chút, chỉ là chuyên tâm tu luyện Thủy hệ ma pháp, làm cho nó đạt tới trình độ bằng với Hoả hệ ma pháp, để xem như vậy có tạo ra sự khác biệt gì không!

- Nếu người đã nói như vậy, hẳn là cũng đáng để thử một phen!

Môn La cũng đồng ý với quyết định của Dịch Vân.

- Cũng đúng lúc người vừa được một viên Thủy Phách Tinh Thạch, rất có ích cho tu luyện ma pháp Thủy hệ, tất cả chuyện này đều đã nằm trong kế hoạch của ta, ta thật sự cảm thấy rất bội phục chính bản thân mình, ha ha ha!

Môn La cười điên cuồng.

- Lão Đại, đó chỉ là ngẫu nhiên thôi mà...

Dịch Vân cũng không biết nói gì đây

61. Chương 61:bước Qua Tuổi Mười Bốn

Sau lần đó, Ni Tư càng tăng thêm nhân lực nhiều hơn nữa để điều tra hai vụ án làm cho hắn nghĩ mãi không ra, đương nhiên chỉ là phí công vô ích mà thôi. Sau khi trải qua đúng một tháng điều tra mà không có kết quả gì, Ni Tư cũng bắt đầu phải từ bỏ, cho nên đã trở thành hai đại kỳ án của Đa Ni Tạt thành.

Không bị phiền phức như Ni Tư, Dịch Vân lại một lần nữa chìm đắm vào cuộc sống tu luyện không ngừng, lần này hẳn ưu tiên chú trọng vào tu luyện đấu khí và ma pháp Thủy hệ.

Tốc độ tiến triển của tu luyện đấu khí vẫn y như trước, điều này làm Môn La hết sức hài lòng. Sau sự kiện đó hai tháng, cuối cùng Dịch Vân đã thuận lợi tấn lên một giai nữa, đạt tới tam tinh trung giai.

Trong quá trình hắn tu luyện ma pháp Thủy hệ, nhờ có sự trợ giúp của dị bảo Thủy Phách Tinh Thạch cho nên cũng chỉ sau hai tháng, cũng chính là sau khi tấn giai đấu khí không lâu, cuối cùng hắn cũng đã tấn vào nhị tinh trung giai, so với Hỏa hệ đang là cao giai cũng chỉ kém một giai mà thôi.

Chỉ mất có hai tháng mà tấn giai thành công đầu khí và ma pháp, tốc độ kinh người như vậy khiến cho Môn La phải hết lời tán thưởng. Đương nhiên, hết thảy những chuyện này đã nằm trong dự kiến của vị thần cao quý có tên là Môn La, về điểm này thì Dịch Vân tuyệt đối không dám không đồng ý!

Cuộc sống tu luyện buồn tẻ vô vị, chính là cái giá phải trả cho việc muốn nhanh chóng trở nên mạnh hơn, để có thể lấy được một tấm vé vào đại diện huy hoàng- nơi tụ tập của hàng ngũ cường giả, nhưng cũng sẽ có vài chuyện đặc biệt xảy ra trong cuộc sống....

Dịch Vân vẫn duy trì thói quen mỗi tháng trở về học viện một, hai lần, đây cũng không gọi là lãng phí thời gian. Giống như Môn La đã nói, hắn chỉ có thể đưa pháp môn tu luyện ma pháp cho Dịch Vân mà thôi, mà không có biện pháp dạy những tri thức liên quan với ma pháp cho hắn.

Cho nên những thắc mắc về ma pháp Dịch Vân chỉ có thể vào học viện mà học hỏi. Lão sư Tập La Tập đã giúp đỡ hắn rất nhiều, vì dạy tri thức cơ bản về ma pháp cho Dịch Vân mà Tập La Tập đã mất rất nhiều thời gian. Có thể nói, hắn chính là lão sư dạy vỡ lòng cho Dịch Vân, mà không đưa pháp môn tu luyện ma pháp cho Dịch Vân, dĩ nhiên là không kể đến Môn La.

Cuộc sống trong học viện thật ra là hình ảnh thu nhỏ của đại lục, trong học viện gặp được rất nhiều người, không cần biết là người có muốn hay không....

Mỗi lần Dịch Vân trở lại học viện, lần nào cũng chạm mặt với Kiệt Đô, không biết chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên, hay là do Kiệt Đô cố ý.

Thái độ của Kiệt Đô đối với Dịch Vân đã thay đổi rất nhiều, tuy rằng hắn vẫn tự cao tự đại như trước, cũng không nói câu nào với Dịch Vân, nhưng rốt cục hắn cũng không dám nói hai từ ‘phế vật’ trước mặt Dịch Vân nữa. Chuyện đó cũng cho thấy, hắn đã gián tiếp thừa nhận thực lực của Dịch Vân.

Thái độ chuyển biến rõ ràng của hắn như vậy, thế nhưng đã làm cho một chút còn sót lại của cái gọi là lương tâm đang sắp sửa bị Môn La quét sạch, hơi cảm thấy cắn rứt. Dù sao cũng chính hắn đã lên cướp đi báu vật Thủy Phách Tinh Thạch của Kiệt Đô.

Mà La Lô cũng y như trước, chỉ cần gặp mặt Dịch Vân liền quần quít không tha, luôn luôn gạn hỏi chỗ ở của hắn cùng vài vấn đề về việc tu luyện đầu khí.

Dịch Vân đối với nàng rất là đau đầu nhức óc, nếu như không nói, nhất định nàng không chịu thả cho hắn đi; Nếu như nói ra, không lẽ lại tiết lộ rằng mình có tu luyện đầu khí !

Cho nên Dịch Vân chỉ lấy một vài ý râu ria không quan trọng, nói là tâm đắc của hắn trong việc tu luyện ma pháp, bảo La Lô đây ‘có lẽ’, ‘có thể’, ‘đại khái’ cũng có thể dùng trong tu luyện đầu khí, rồi đem phương pháp của Môn La mà nói lại cho nàng.

Dịch Vân cũng không nghĩ rằng, những chuyện mà hắn chỉ cho là râu ria sinh ra ảnh hưởng với La Lô đến thế nào!

Việc tu luyện của Dịch Vân ngay từ đầu đã được Môn La trực tiếp dạy dỗ, một cường giả Tinh Vực truyền thụ đương nhiên hiệu quả không phải bàn cãi, lại cũng là phương pháp tu luyện nhanh nhất. Những gì hôm nay Dịch Vân đạt được đều là khái niệm tri thức tối cao, vậy mà ngược lại hắn không thấy được chỗ trân quý ấy, chỉ coi điều đó là chuyện đương nhiên mà thôi.

Giống như người sống trong núi báu, chính vì cả ngày đều thấy vàng bạc châu báu ngay trước mắt mình, một thời gian không lâu sau, tự nhiên sẽ cảm thấy châu báu không còn quý hiếm gì cả!

Nhưng La Lô lại không giống như vậy, thường là một lần Dịch Vân thuận miệng nói ra là nàng phải suy nghĩ thật lâu, chỉ cần có một điều trái với quan niệm thông thường, đối với nàng chính là một phương pháp tu luyện hoàn toàn mới.

Giống như Dịch Vân từng tùy tiện nói: đầu khí bồi dưỡng cho kinh mạch, dùng đầu khí để cường hoá kinh mạch và huyết đạo, không cần nôn nóng thăng cấp quá nhanh, nắm chắc mỗi cơ hội hiếm có lúc tấn cấp tấn để cường hoá kinh mạch... Mỗi một câu như vậy Dịch Vân chỉ cần nói nhẹ nhàng băng quơ, nhưng lọt vào tai nàng nghe như tiếng sét đánh ngang trời!

Lúc nàng đem những điều Dịch Vân chỉ dạy nói lại cho Ni Tư, Ni Tư kinh ngạc đến mức suýt nữa té ghế!

Sau khi hấn cẩn thận thử qua một thời gian, lấy làm kinh ngạc phát hiện tu vi đấu khí của hấn đã bị ngưng trệ từ lâu không ngờ lại bắt đầu chậm rãi tăng lên! Đến lúc này, nếu hấn cũng giống như La Lôi tin tưởng lời của Dịch Vân, rằng đây chỉ là những tâm đắc của hấn trong việc tu luyện ma pháp, vậy coi như hấn đã sống uống mấy chục năm trời!

Cứ như vậy, Dịch Vân trong mắt hấn càng ngày càng trở nên thần bí, hấn cũng càng nhìn không thấu Dịch Vân... Nghĩ không ra lại càng loạn, Ni Tư chính vì vậy mà bạc hết vài sợi tóc, cuối cùng đành nhắm mắt cho qua, đơn giản là không thêm nghĩ nhiều cho một xác, giá trị và tác dụng của Dịch Vân trong mắt hấn vì thế mà lại tăng lên mấy phần.

Ni Tư là mẫu người thực dụng, là cường giả lực tinh võ cường, lại có cá tính của người buôn bán chuyên coi trọng lợi ích thực tế, chuyện gì mà có ích cho mình, thì lại càng cảm thấy chuyện ấy có giá trị!

Hết sức vui mừng, hấn khéo léo dẫn dò La Lôi quần quít Dịch Vân chặt hơn nữa, thân cận hơn nữa, để xem còn có thể hỏi Dịch Vân thêm phương pháp tu luyện mới mẻ nào nữa hay không.

Nếu như không hiểu rõ cá tính Dịch Vân, lại thêm Dịch Vân đã từng dẫn dò qua hấn ba, bốn lần, hấn đã lập tức đem chỗ ở của Dịch Vân nói cho La Lôi biết. Hoặc bảo nàng dọn sạch đồ đạc đến sống chung với Dịch Vân, nói không chừng có thể đến một ngày nào đó có thể hỏi được vài pháp môn tu luyện kiểu như ‘Một phát tấn thăng bát tinh Võ Tướng’ hay là ‘Chắc chắn luyện thành cửu tinh Võ Tôn’.... vân vân.

Nhưng cô nam quả nữ ở cùng một nhà, hấn không sợ con gái cưng của mình xảy ra chuyện hay sao?

Nực cười! Sống với Dịch Vân hai năm, cá tính Dịch Vân tuy hấn nhìn không thấu, rất thần bí khó dò, nhưng hấn biết bản tính Dịch Vân không xấu, nhân phẩm Dịch Vân hấn có thể tuyệt đối tin tưởng! Huống chi theo như cá tính của Dịch Vân và La Lôi, cho dù giữa hai người thật sự có xảy ra chuyện, lúc đó Dịch Vân há miệng mắc quai, hấn còn mơ ước xảy ra chuyện như vậy nữa!

Bắt đầu từ hôm đó, La Lôi thay đổi thái độ đối với Dịch Vân, từ ‘quần quít’ biến thành ‘dính chặt’! Hơn nữa trình độ ‘dính’ của La Lôi quá chặt, làm cho Dịch Vân không tài nào thoát nổi!

Cho nên từ lần đó về sau, mỗi khi Dịch Vân gặp La Lôi như là chuột thấy mèo, à không, chuột nhắt gặp hổ cái vậy, trong nháy mắt liền biến mất không thấy đâu cả!

Nơi nào có chuột nhắt sẽ xuất hiện hổ cái, mà nơi nào có hổ cái, tuyệt đối không thấy chuột nhắt ló đầu ra! Biểu hiện của Dịch Vân như vậy càng làm cho La Lôi hận đến nghiến răng nghiến lợi, làm cho nàng càng thêm cố gắng đuổi theo Dịch Vân.

Sau mấy lần chơi trò cút bắt như thế, tính tàn nhẫn cứng rắn của nàng đã hoàn toàn bị kích phát!

Nàng đã hy vọng gặp được Dịch Vân, rồi lại mỗi lần gặp được lại cảm hận nghiến răng, ra vẻ nếu không xé xác Dịch Vân ra làm muôn mảnh thì không cam lòng!

Cho đến lúc này, nàng rốt cục đã không phân biệt được rõ ràng, mục đích của nàng theo đuổi Dịch Vân là vì lời dẫn dò của phụ thân, là vì muốn biết bí quyết tu luyện đấu khí, hay là vì một cảm tình nào đó mà chính nàng cũng không hiểu được!

Ngoài sự phiền phức ngoài ý muốn này, thì sau khi Dịch Vân tấn thăng tam tinh Chiến Sĩ trung giai, về mặt luyện khí hấn cũng đã tiến thêm một bước, lúc này hấn đã có thể chế luyện ra ma pháp binh khí nhất phẩm đỉnh phong.

Phải biết rằng thanh Nguyệt Nha đao mà năm xưa Phổ Tu Tư chế luyện ra cũng chỉ có phẩm chất nhất phẩm cao giai mà thôi, sau khi pha Hoả Phách Tinh Thạch vào mới đạt được tam phẩm sơ giai. Mà lúc này Dịch Vân có thể dựa vào lực lượng của bản thân mà chế ra được ma pháp binh khí nhất phẩm đỉnh phong, đây là tiến bộ rất lớn.

Ma pháp binh khí nhất phẩm binh khí mà được sản xuất ra với tốc độ là năm mươi món chỉ trong một tháng, đây là chuyện mang đến lợi ích kinh người!

Lúc này một món binh khí do Dịch Vân chế luyện, chỉ cần mang ra thị trường, tối thiểu phải trả tám ngàn kim tệ mới có thể mua được, hơn nữa, giá này chỉ là giá thấp nhất mà Ni Tư đưa ra. Nếu thật sự muốn mua được, phải bỏ ra chừng một vạn hai kim tệ, có khi còn cao hơn nữa!

Mỗi đầu tháng luôn luôn có các đoàn thương buôn hoặc bọn dong binh từ các thành thị gần đó vào Đa Ni Tập thành tham gia hội đấu giá binh khí. Lại có hiện tượng tháng sau số lượng người đấu giá cao hơn tháng trước, chính vì vậy làm cho kinh tế của Đa Ni Tập thành tăng lên một bậc, đương nhiên việc này cũng làm cho thành chủ Ni Tư cười đến nỗi không thể ngậm miệng lại được!

Dịch Vân cũng chưa ý thức được, tin tức mỗi tháng Đa Ni Tập thành đều có một số lượng cực phẩm binh khí bán ra cố định đã lấy nơi này làm trung tâm mà lan truyền ra bốn phía, qua từng trấn từng trấn, từng thành từng thành, dần dần cũng đã lan tới thủ đô Kỳ Vô thành.

Đối với Dịch Vân, những chuyện phát sinh ra trong cuộc sống cũng chỉ là tô điểm thêm cho công cuộc tu luyện gian khổ của hắn mà thôi, giống như trên một bức tranh sơn dầu, sắc màu chủ đạo của nó chính là tu luyện.

Bình thần như nước nhưng âm thầm toả sáng, đây là cuộc sống của Dịch Vân.

Một năm cứ như vậy lặng lẽ trôi qua.

Dịch Vân cũng đã bước qua tuổi mười bốn.

62. Chương 62: Người Đến Từ Gia Tộc Tát Ma

Đa Ni Tập thành, phủ thành chủ.

- Sứ giả, người nói... gia tộc Tát Ma phái người tới là muốn gặp mặt Đại Sư?

Từ lúc Đa Ni Tập thành xảy ra hai đại kỳ án đến nay đã qua gần một năm, bây giờ lại đã là mùa xuân, trăm hoa đua nở, thời điểm này mọi năm cũng là lúc trời rất mau tối.

Những ngày mùa Đông giá rét ác liệt đã qua đi, số lượng lũ khách và thương buôn lui tới trong thành đã tăng lên gấp mấy lần. Lúc này cũng là lúc học viện Đa Ni Tập thu nhận đệ tử mới, cho nên kể cả Ni Tư, tất cả quan viên trong thành đều phấn khởi tinh thần chào đón một mùa xuân đầy bận rộn.

Sáng nay, khi Ni Tư vào phủ để bắt đầu làm việc, liền nghe thành vệ báo lại, đội sứ giả đến từ thủ đô Kỳ Vô thành đang chờ ngoài phủ, nói là muốn gặp mặt hắn, lại xưng là người của gia tộc Tát Ma!

Gia tộc Tát Ma là một trong tứ đại gia tộc lâu đời của Kỳ Vô đế quốc, đời đời được đế quốc sắc phong bá tước, không phải là thứ mà loại tiểu quý tộc như hắn có thể đắc tội!

- Đúng vậy! Là bá tước Tát Ma đại nhân dặn dò ta đến đây, hy vọng thành chủ đại nhân có thể đứng ra làm trung gian, để cho ta có thể hoàn thành nhiệm vụ!

Một nam tử mặc lễ phục đẹp đẽ nghiêm chỉnh khách sáo đáp lời.

Ni Tư nhíu mày, cẩn thận nói:

- Bá tước đại nhân yêu cầu chuyện này quả thật là làm khó cho ta! Môn La Đại Sư tính tình cổ quái, không chịu gặp người khác một cách dễ dàng bao giờ, ngay cả ta cũng vậy....

- Chuyện liên quan đến Đại Sư, chúng ta đã nghe lan truyền không ít...

Sứ giả nhận ra Ni Tư có ý muốn từ chối, không đợi hắn nói xong đã cướp lời hắn:

-... Chúng ta cũng hiểu Đại Sư không thích lộ diện, mỗi tháng cũng chỉ phái người đưa một lượng binh khí cố định tới tay thành chủ mà thôi. Bá tước đại nhân hy vọng, lần sắp tới khi Đại Sư cho người đến giao binh khí, xin thành chủ hãy mời hắn ở lại, cho chúng ta có thể gặp mặt hắn là đủ!

- Tự tiện sắp xếp như vậy chắc chắn sẽ làm cho Môn La Đại Sư nổi giận, đây là chuyện mà bá tước muốn thấy hay sao?

Ni Tư nghe sứ giả nói như vậy, trong lòng đã có chút bất mãn.

Sứ giả làm như không thấy nét bất mãn của Ni Tư, sắc mặt bình thản nói tiếp:

- Xin thành chủ đại nhân yên tâm, chúng ta sẽ không làm gì bất lợi đến Đại Sư, chỉ là muốn giáp mặt nói chuyện với hần, xem hần có bằng lòng gia nhập gia tộc Tát Ma của chúng ta hay không, chuyện này đối với Đại Sư hần cũng là một chuyện quá tốt, không phải sao?

- Bá tước đại nhân muốn mời Đại Sư gia nhập gia tộc Tát Ma?

Đột nhiên Ni Tư đứng phắt dậy kinh hô, hần cảm thấy không tin vào tai mình nữa.

Gia tộc Tát Ma là một trong tứ đại gia tộc có truyền thừa lâu đời nhất ở Kỳ Vô đế quốc, trong đế quốc có địa vị rất cao, người bình thường muốn vào gia tộc này có thể nói là một việc khó khăn muôn vàn. Nếu như Dịch Vân được gia tộc Tát Ma mời chào, thì cho dù vào đó chỉ làm một gia khách tầm thường thôi, thì địa vị của Dịch Vân có thể nói là đã được ngồi ngang hàng với một thành chủ như hần!

Đây là cơ hội ngàn năm một thuở, chỉ cần trong đầu không phải là đậu hủ, người bình thường không ai có thể từ chối được!

- Chỉ cần những binh khí kia thật sự là do Đại Sư chế luyện ra, như vậy, gia tộc Tát Ma chúng ta rất hoan nghênh Đại Sư gia nhập. Dù sao, những binh khí này đã đạt tới phẩm chất ma pháp binh khí nhất giai đỉnh phong!

Sứ giả lại nêu lên một vấn đề nữa.

- Quả nhiên... Binh khí của Dịch Vân đúng là ma pháp binh khí trong truyền thuyết!

Toàn thân chấn động một trận, Ni Tư cảm thấy hết sức kinh hãi.

Bốn chữ ‘ma pháp binh khí’ này, người bình thường hoặc là những võ giả hay ma pháp sư cấp thấp cũng chưa từng nghe qua, giống như Phổ Tu Tư và Ba Đức Lợi trước kia, mặc dù là cả đời làm nghề luyện khí, cũng là mới nghe lần đầu mà thôi!

Muốn tạo ra ma pháp binh khí, thợ rèn bình thường trừ phi là có được thiên tài địa bảo gì đó, giống như Hoả Phách Tinh Thạch vậy, còn không cho dù là nghiên cứu cả đời cũng không thể làm ra được một món nào, bởi vậy cho nên số lượng của nó trên thị trường cực kỳ ít ỏi.

Năm xưa sở dĩ Phổ Tu Tư có thể chế luyện ra được ba món ma pháp binh khí nhất phẩm cao giai, chỉ vì hần tu luyện Luyện Khí Quyết cho nên mới có thể làm ra. Luyện Khí Quyết mà hần tu luyện tuy rằng đã không còn nguyên vẹn, nhưng cuối cùng là nhờ vào dấu khí Phần Kiếp Tử Diễm của gia tộc Tư Đạt Đặc, cộng thêm một phần cơ duyên may mắn, lúc ấy mới có thể luyện ra ba món ấy, nhưng cũng chỉ đến đó là cực hạn.

Tuy rằng Phổ Tu Tư chế luyện ra ba món ma pháp binh khí ấy, nhưng hần lại chỉ xem chúng như là cực phẩm binh khí mà thôi, hoàn toàn không biết chỉ cần có thể thêm vào nguyên tố thuộc tính trên binh khí, lúc ấy sắt thường sẽ biến thành ma pháp binh khí!

Trên Khung Vô đại lục, vẫn có vài gia tộc luyện khí lâu đời dựa vào công pháp tổ truyền của bọn họ cùng với thủ pháp luyện khí đặc thù, có thể chế luyện ra được ma pháp binh khí, hơn nữa phẩm chất và trình độ lại cao hơn Phổ Tu Tư rất nhiều.

Ni Tư đã từng nghe nói: trong số những thế gia luyện khí ở Kỳ Vô đế quốc hiện tại, có một thiên tài luyện khí tông sư, thành tựu cao nhất của hần là đã từng luyện ra một món ma pháp binh khí tam phẩm cao giai, đó cũng là ma pháp binh khí có phẩm chất cao nhất xuất hiện ở đế quốc trong vòng trăm năm trở lại.

Kỳ Vô đế quốc hiện tại chỉ có một thanh kiếm thuộc về ma pháp binh khí có phẩm chất cao nhất, nghe nói chính là Hổ Phách kiếm được chế luyện ra đã hơn chín trăm năm trước, là ma pháp binh khí tứ phẩm sơ giai. Hoàng gia đời đời truyền thừa bảo vật ấy, được tất cả mọi người gọi là thần khí.

Với thân phận địa vị như Ni Tư, đương nhiên cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua ma pháp binh khí, chỉ là trong những lần gặp gỡ với tầng lớp cao hơn, nghe thấy người ta nói tới ma pháp binh khí mà thôi.

Lần đầu tiên hần thấy binh khí mà Dịch Vân chế luyện ra, hần cũng chỉ thấy nó sắc bén vô cùng, hơn cả binh khí làm bằng sắt thường, chỉ là nghĩ nhờ vậy có thể kiếm thêm chút lời cho phường rèn của mình mà thôi, ngoài ra không suy nghĩ tới những chuyện khác.

Thế nhưng theo tiến bộ về tu vi đấu khí của Dịch Vân, thủ pháp luyện khí cũng tăng lên. Lúc nhìn thấy phẩm chất của binh khí mà Dịch Vân chế luyện tăng lên không ngừng, càng ngày càng vượt qua mong muốn của hắn, Ni Tư cũng không khỏi bắt đầu tự hỏi, vài năm trước đã từng nghe qua từ ‘ma pháp binh khí’, không biết có phải...

Chẳng qua chỉ là ý niệm nhất thời nổi lên trong đầu, lại bị lý trí của hắn lập tức bác bỏ.

Luyện chế ra ma pháp binh khí thật là khó khăn, số lượng rất ít ỏi, từ trước tới nay chỉ có thể gia luyện khí mới có đủ khả năng chế luyện ra. Tuy rằng Dịch Vân đến từ gia tộc Tư Đạt Đặc nổi danh là thế gia luyện khí, nhưng gia tộc này ngoài một món thứ thần khí chế luyện được mấy năm trước, không còn món binh khí nào khác nổi tiếng trong giới luyện khí cả...

Tất cả những người biết chuyện đều có chung một nhận định: cái gọi là thứ thần khí kia bất quá chỉ là do may mắn luyện ra mà thôi, mà may mắn thường khó có thể đến hai lần, gia tộc Tư Đạt Đặc đã không có khả năng, đương nhiên Dịch Vân cũng không thể!

Trong lòng Ni Tư vốn đã có định kiến như vậy, lúc này đột nhiên lại nghe sứ giả của gia tộc Tát Ma chính miệng xác nhận, làm sao hắn không kinh ngạc cho được?

Chỉ nghe tên sứ giả kia nói thêm:

- Chỉ cần thành chủ đại nhân có thể vì gia tộc Tát Ma ta mà dẫn kiến với Đại Sư, không cần biết Đại Sư có chấp thuận hay không, chúng ta đều dâng tặng thành chủ người một món ma pháp binh khí nhị phẩm trung giai coi như là lễ vật tỏ lòng cảm kích!

Ni Tư nghe vậy suýt nữa trái tim nhảy vọt khỏi lồng ngực ra ngoài!

Đối với một tên võ giả, có thể có được một món cực phẩm binh khí ưng ý, lập tức sẽ khiến cho thực lực của mình tăng lên một bậc! Thật ra trong số binh khí mà Dịch Vân đã chế luyện cho hắn, hắn đã sớm lựa ra hai món có phẩm chất tốt nhất trong đó, một món chính là bội kiếm tùy thân mà hắn đang dùng, còn một món hắn cho con gái La Lôi.

Lúc này hiểu được tất cả những binh khí đó đều là ma pháp binh khí, những nỗi vui mừng trong lòng hắn đã tắt lịm đi. Ma pháp binh khí không phải là thứ tiểu quý tộc như hắn có thể có được.

Lúc này vừa vui sướng lại vừa kinh ngạc nghe thấy hắn còn có thể được một món ma pháp binh khí nhị phẩm trung giai, so với ma pháp binh khí của Dịch Vân chế luyện ra còn cao hơn hai giai. Đây có thể nói là báu vật từ trên trời rơi xuống, rốt ngay vào đầu làm cho hắn choáng váng hôn mê, trong lòng cảm thấy vui mừng ảm áp, trong một khoảng thời gian không nói được một lời nào...

Tên sứ giả đứng lặng yên bên cạnh nhìn vẻ vui mừng kinh ngạc của Ni Tư, hiểu rằng hắn không thể nào chống nổi sự hấp dẫn như vậy. Cực phẩm binh khí đối với một gã võ giả cũng giống như đem một giai nhân tuyệt sắc tới cho một gã nam tử tinh thần và thể xác tầm thường, gục ngã là chuyện đương nhiên!

Tên sứ giả trầm nghĩ:

- Chỉ hy vọng tên luyện khí Đại Sư Môn La này thức thời một chút, nếu không phải tính nết hắn cổ quái như lời đồn,... Ta đã dùng võ lực ép buộc hắn rồi!

63. Chương 63: Sắp Sửa Chia Tay

Xèo xèo xèo...

Dùng kim sắt gấp món binh khí vừa chế luyện xong cho vào trong hồ nước làm nguội, lát sau, Dịch Vân lấy ra đưa lên nhìn kỹ một hồi, lúc này mới thở phào một hơi, cười nói:

- Thất bại hai lần rồi, cuối cùng lần này cũng thành công!

Môn La bên cạnh nghe vậy cũng nhìn qua một chút, sau đó đưa lại cho Dịch Vân, lập tức trở về lò lửa nhảy vào đó ngồi, lại nói:

- Tuy rằng còn một vài khiếm khuyết nhỏ, nhưng coi như món này đã đạt tiêu chuẩn ma pháp binh khí nhị phẩm trung giai!

Đã qua một năm, tu vi đấu khí của Dịch Vân cũng đã từ tam tinh trung giai Chiến Sĩ tiến nhập tứ tinh sơ giai Vô Đồi.

Không cần biết là võ giả hay ma pháp sư, tam tinh và tứ tinh cách nhau một trời một vực, danh hiệu cũng được đổi từ Chiến Sĩ trở thành Vô Đồi. Trên Khung Vô đại lục, có bảy mươi phần trăm người cả đời không thể vượt qua cửa ải này, đây là một chuyện không phải chỉ có nỗ lực mà làm được, thiên phú và cơ duyên cũng không kém phần quan trọng.

Dịch Vân bây giờ mới mười bốn tuổi mà đã có thể vượt qua cửa ải khó khăn này, ngoại trừ hẳn nhờ vào tu luyện Huyết Kế công pháp, cũng là nhờ vào trước đây Môn La đã khổ công xây dựng cơ sở căn bản vững chắc cho hắn.

Lúc ấy Môn La đã dạy hắn, dưới cảnh giới tinh cấp, phải dùng đấu khí để bồi dưỡng và cường hoá kinh mạch, quá trình này đã kéo dài được hơn bốn năm, căn bản vững vàng như vậy, có thể nói cả Khung Vô đại lục to lớn như vậy, cũng khó có một người nào có thể theo kịp hắn!

Môn La trong lò lửa rèn lên một tiếng đầy thống khoái, sau đó nói:

- Với tu vi tứ tinh sơ giai bây giờ của ngươi, luyện chế ra được ma pháp binh khí nhị phẩm sơ giai đã là cực hạn. Món binh khí này là ngươi chế luyện ra cho mình sử dụng phải không, nhưng tại sao ngươi lại chế luyện ra một cây đao? Ngươi thường tiếp xúc nhất là các loại trường, đoản kiếm kia mà!

Dịch Vân đang mang món ma pháp binh khí nhị phẩm sơ giai vừa chế luyện ra làm chuôi và trang trí cho nó, buột miệng nói:

- Ta ở học viện nhìn thấy bọn đệ tử võ bộ luyện đao pháp, cảm thấy rất có khí phách, lại cũng cảm thấy rất thích hợp với ta, cho nên mới làm thử một món.

Môn La sững sốt, không nghĩ tới Dịch Vân vì lý do như vậy nên mới kiên trì chế luyện cho bằng được cây đao này. Cũng chính vì hắn rèn đao không quen thuộc bằng rèn kiếm, cho nên mới thất bại hai lần liên tiếp. Môn La cảm thấy buồn cười, nói:

- Cảm giác có khí phách? Ngươi nói cũng đúng, đao là vua của tất cả các loại binh khí, cái gọi là chém sắt như chém bùn, đao chém không thấy dấu, không dính máu đều là những lời mà người ta nói về một thanh bảo đao!

Dừng một chút, Môn La nghiêm mặt lại, liếc Dịch Vân một cái rồi bình thản hỏi:

- Trong hai tháng nay, ngươi liên tục làm ra hai trăm món ma pháp binh khí nhất phẩm đỉnh phong, mà hôm nay cũng đã làm xong món binh khí tốt nhất cho mình... Ngươi quyết định ra đi sao?

Dịch Vân nghe vậy ngẩng đầu lên:

- Ủ! Hai tháng trước, thành chủ Ni Tư lên cho người đến báo, sứ giả của gia tộc Tát Ma từ Kỳ Vô thành đến đây, nói rằng bất cứ giá nào cũng phải gặp ta cho bằng được! Lúc ấy ta đã từ chối, không ngờ bọn họ vẫn không từ bỏ hy vọng, từ đó tới nay lúc nào cũng bám lấy thành chủ Ni Tư, nhất định đòi gặp 'Môn La Đại Sư'. Chính vì ngại địa vị gia tộc của đối phương, Ni Tư cũng không có biện pháp nào cả, xem ra bọn họ cũng không đơn giản chỉ muốn gặp mặt ta mà thôi!

Môn La lúc này cũng cười nói:

- Không chỉ có gia tộc Tát Ma mà thôi, sau đó lại có một vài thế gia quý tộc khác cũng đã phái người tới Đa Ni Tập thành. Những nhóm người này đều ở ngoài trạm gác của Đa Ni Tập thành, trong đó có cả người của gia tộc Lam Duy Nhĩ, nhiều thế lực khác nhau tụ tập lại cùng một chỗ như vậy, ta cũng lấy làm lạ là đến bây giờ bọn họ vẫn chưa động thủ với nhau!

Môn La tuy rằng chỉ trêu ghẹo Dịch Vân, nhưng hẳn và Dịch Vân cũng hiểu được, khu vực phường rèn ở phía Nam thành này, bọn họ cũng đã từng cho người tiến vào, cũng đã có nhiều người đến đây quan sát Dịch Vân chế luyện. Nếu như không có Môn La cảnh báo mấy lần, chuẩn bị sẵn bên cạnh sắt thường và

binh khí thường lấy ra che mắt, nói không chừng đã bị người ta nhìn ra, nhưng việc này cũng đã làm cho hai người gặp nhiều phiền phức.

Dịch Vân tra bảo đao vào vỏ, sau đó mới thu vào Hồng Liên, lại nói:

- Chúng ta đã không thể ở lại Đa Ni Tập thành được nữa, sợ dĩ ta chưa đi ngay lúc ấy, là bởi vì tu vi ma pháp của ta còn chưa đủ để tốt nghiệp học viện. Thế nhưng mười ngày trước, ta đã tấn cấp thành công Thủy Hoả song hệ lên ba sao sơ giai, đã đạt tiêu chuẩn tốt nghiệp học viện, vậy giờ đã có thể yên tâm mà rời khỏi nơi này.

Dịch Vân vẫn còn một câu chưa nói ra, trong hai tháng nay, thành chủ Ni Tư tuy bị áp lực rất nhiều từ phía những người kia, nhưng cũng nhất quyết không cho biết chỗ ở của hắn, coi như cũng đã tận tình tận nghĩa đối với hắn. Trước khi ra đi Dịch Vân đã chuẩn bị hai trăm món binh khí cho Ni Tư, coi như là đáp tạ Ni Tư đã chiếu cố cho hắn trong thời gian vừa qua.

Môn La trầm ngâm một hồi rồi nói với Dịch Vân:

- Ra đi cũng tốt, tuy rằng ở Đa Ni Tập thành này cũng có thể tu luyện, nhưng nó cũng giống như một nhà nghỉ mà thôi, chỉ có thể tạm thời dừng chân một lúc. Nếu như ở lại trong thời gian quá lâu, mãnh hổ cũng sẽ trở thành mèo, nếu như muốn làm hổ thì phải ra đi cho sớm! Khi nào thì đi?

.....

- Bây giờ!

Tập La Tập hết sức kinh ngạc! Khi Dịch Vân cầm tấm bằng tốt nghiệp trên tay đến gặp hắn để xin chứng nhận ra đi, trong một quãng thời gian, hắn không thể nói một lời nào.

Thế nhưng khi hắn đưa Dịch Vân tới sân thí nghiệm, sau khi xác thực được rằng Dịch Vân quả thật đã đạt tam tinh sơ giai, hắn đã há hốc miệng không thể nào ngậm lại...Mười bốn tuổi đã đạt được trình độ như vậy, trong đời dạy học của hắn chưa gặp được quá năm người, ngay cả Kiệt Đô được xưng là thiên tài của học viện, năm mười bốn tuổi cũng chưa đạt tới cảnh giới như vậy.

Ngơ ngác nhìn Dịch Vân, sự luyến tiếc trong lòng Tập La Tập càng tăng lên nhiều hơn nữa, có được thiên phú kinh người như vậy, lại đồng thời có thể chất song thuộc tính tương khắc.... Vô số tiền lệ là lời chứng minh rõ ràng nhất cho hắn, thành tựu trong cả đời này của Dịch Vân cũng sẽ không thể nào tăng thêm được nữa, hắn lúc này giống như một phát pháo hoa rực rỡ, chớp lên chiếu sáng cả trời đêm nhưng cũng không thể kéo dài được tới khi trời sáng....

- Dịch Vân, ngươi thật sự không cần lão sư ta chỉ cho một hướng đi tốt hay sao?

- Không cần đâu, cảm ơn lão sư! Ta muốn đi du lịch bên ngoài một phen, ngày sau khi đạt tới tứ tinh pháp Đồi, sẽ đến học viện cao đẳng học tập.

Trong lòng quặn thắt, Tập La Tập trầm mặc một lát, rồi nhìn Dịch Vân thật sâu:

- Dịch Vân ngươi nhớ kỹ, sau này nếu ngươi gặp bất cứ vấn đề gì, cứ trở lại học viện lúc nào cũng được, cửa của lão sư ta lúc nào cũng rộng mở đón chờ ngươi!

.....

- Tên Tập La Tập này xem ra rất quan tâm đến ngươi! Hắn là hắn cho rằng rốt cục ngươi sẽ không thể nào đột phá lên tứ tinh Pháp Đồi, không biết sau này hắn thấy ngươi tiến triển sẽ có vẻ mặt như thế nào! Hắc hắc hắc!

Trên đường rời khỏi học viện, Môn La cười to.

- Bất luận thế nào, ta vẫn thật lòng cảm tạ lão sư Tập La Tập!

Dịch Vân chỉ thản nhiên cười nói.

- À, mới vừa nghe Tập La Tập nói, không chỉ có ngươi ra đi mà thôi, ngay cả Kiệt Đô và La Lôi cũng vừa mới xin tốt nghiệp, ba người không hẹn mà ra đi cùng một lúc, giống như là có âm mưu từ trước vậy, ha ha!

Dịch Vân lắc đầu nói:

- Hai người bọn họ không giống như ta, bọn họ mấy ngày trước vừa đột phá tam tinh, cùng đạt tới tứ tinh rồi! Hình như là quyết định đi Kỳ Võ thành ghi danh học viện cao đẳng, cũng không biết sau này còn có thể gặp lại hay không!

Ở Kỳ Võ đế quốc, chỉ cần đạt tới tam tinh trở lên, lại tốt nghiệp từ học viện sơ đẳng, thì sẽ có tư cách nhậm chức trong hệ thống quan lại của triều đình. Thế nhưng nếu muốn xin vào học tiếp ở học viện cao đẳng thì ít nhất phải đạt tứ tinh mới được.

Cho nên, trong các học viện sơ đẳng lớn, có hơn phân nửa đệ tử đều đã trên hai mươi tuổi, thậm chí hơn ba mươi tuổi cũng có. Những người này đều đặt mục tiêu là tiến vào học viện cao đẳng, chỉ vì chưa đạt tới tiêu chuẩn tứ tinh nên vẫn còn phải ở lại học viện sơ đẳng.

Mà La Lôi với Kiệt Đô hai người đều đã đạt tứ tinh, được danh hiệu Pháp Đồ và Võ Đồ, tự nhiên sẽ đến học tập ở học viện cao đẳng, không chỉ vì có thể nâng cao kiến thức thêm nữa, mà còn đối với tương lai sau này của bản thân sẽ có con đường phát triển tốt hơn.

Cho dù ở cả đời trong học viện sơ đẳng, nhiều nhất cũng chỉ có thể nhận chức quan viên địa phương thấp bé hoặc làm môn khách cho một vài thế gia mà thôi. Nhưng ở học viện cao đẳng, chỉ cần đạt tới lục tinh, sau khi tốt nghiệp lập tức được thụ phong quý tộc. Ni Tư được phong quý tộc và được nhận chức thành chủ cũng là nhờ như vậy, đó là chưa nói đến bát, cửu tinh.

Dịch Vân tuy rằng đã đạt được tứ tinh Võ Đồ, nhưng hắn lại muốn vào học viện ma pháp, bằng vào tam tinh Pháp Sư như hắn bây giờ vẫn chưa đủ tư cách.

Môn La đã từng nói, những chú ngữ ma pháp mà hắn bị tổ tiên bắt buộc phải ghi nhớ, ít nhất phải là thất tinh Pháp Tước trở lên mới có thể thi triển, cho nên nếu như Dịch Vân muốn học ma pháp cấp thấp, cũng chỉ có một cách duy nhất là vào học viện cao đẳng mà thôi.

64. Chương 64: Bôn Lôi - Trục Nguyệt

Dịch Vân ngồi xe ngựa đi đến trước phủ thành chủ, lấy danh nghĩa là bạn học của La Lôi báo danh với thủ vệ.

Trong thời gian đứng chờ ngoài phủ, Dịch Vân cảm thấy có hơn mười cặp mắt dò xét toàn thân, những ánh mắt này đến từ bốn phía ngoài phủ thành chủ, có người nhìn thẳng, cũng có người nhìn kín đáo, chỉ lướt qua người hắn rồi nhìn sang chỗ khác, dường như không muốn để lộ ra có chú ý đến hắn vậy. Dịch Vân cứ vờ như không biết, chỉ lặng lẽ đứng yên tại chỗ.

- Hắc hắc hắc! Có tổng cộng ba mươi tám người, mỗi ngày bọn họ đều nhìn chăm chăm như vậy không biết mệt hay sao? Đã ở đây cực khổ nhìn như vậy hai tháng trời, giờ đây người đứng ngay trước mặt mà bọn họ nhìn không ra, buồn cười quá, buồn cười quá!

Tiếng cười nắc nẻ của Môn La vang lên trong đầu Dịch Vân.

Dịch Vân cũng cười thầm:

- Hôm nay là lần cuối cùng thấy bọn họ, nếu như vài năm nữa ta có cơ hội trở lại nơi này, chắc bọn họ cũng còn ở đây!

Chờ được một lúc, đã thấy có một tên thủ vệ khác ra đón Dịch Vân vào trong phủ, đưa thẳng vào phòng riêng của Ni Tư. Vừa bước vào phòng, Dịch Vân đã thấy Ni Tư ngồi sẵn bên bàn chờ hắn.

Về mặt Ni Tư nghi hoặc, hắn thật không nghĩ ra vì sao Dịch Vân lại đột nhiên tìm tới cửa, dùng đến phương pháp trực tiếp như thế.

Ni Tư vừa muốn mở miệng, Dịch Vân đã nói ngay:

- Thành chủ Ni Tư, ta muốn ra đi, giờ đến đây cáo biệt.

- Cái gì? Vậy người cũng không vào học viện học tập nữa hay sao?

Ni Tư nghe vậy hết sức kinh ngạc, một hồi lâu mới có phản ứng.

- Ta đã đạt tới tam tinh Pháp Sư, vừa rồi đã đến học viện để lấy bằng tốt nghiệp.

Ni Tư nghe vậy kinh ngạc há miệng thật to, mãi không khép lại. Tình huống của Dịch Vân hẳn hiểu rất rõ ràng, có thiên phú thiên tài nhưng thể chất lại là phế vật. Cho nên hẳn không thể ngờ được tiến cảnh của Dịch Vân lại nhanh tới mức đáng sợ như thế, mười bốn tuổi đã là tam tinh Pháp Sư? Hẳn có thể nói là chưa nghe ai như vậy bao giờ!

Kinh hãi qua đi, Ni Tư đã tỉnh táo lại, chợt nhớ đến hạn chế về ma pháp của Dịch Vân, ánh mắt nhìn Dịch Vân cũng chuyển từ kinh hãi thành luyến tiếc, giống y như ánh mắt của Tạp La Tạp. Dịch Vân thấy thần sắc này quả thật rất là quen thuộc, trong lòng thầm dở khóc dở cười.

- Cũng phải! Người đã đạt tới tam tinh Pháp Sư, cũng không cần lãng phí thời gian ở học viện... Nếu có tiến triển... Quá khó! Ai, người có nghĩ đến chuyện làm việc ở Đa Ni Tạp thành không? Ta có thể sắp xếp cho người một chức vụ không thấp chút nào, La Lôi cũng hay nhắc là mãi không thấy người đâu!

Ni Tư tuôn ra một tràng dài, ngay cả La Lôi hẳn cũng lòi ra, trong lời nói lộ rõ ý muốn giữ Dịch Vân ở lại.

- Không được, cảm tạ thành chủ đã quan tâm giúp đỡ, ta muốn đi du lịch một phen đã, những chuyện khác sau này hãy tính!

Dịch Vân cười bình thản.

- Là có liên quan đến những thế lực ngoài kia sao? Bọn họ không có khả năng đợi quá lâu...

Dịch Vân lắc đầu quầy quậy, cắt đứt lời mời ở lại khéo léo của Ni Tư:

- Cho dù không có bọn họ ta cũng sẽ đi, chỉ là vì có bọn họ nên mới đi sớm một chút mà thôi. Đa Ni Tạp thành là một thành thị rất tốt, náo nhiệt phồn hoa, ta cũng đã xem qua tất cả. Bây giờ ta muốn tham quan những nơi khác, phong cảnh, kiến trúc khác.

Nghe Dịch Vân nói bằng giọng rất cương quyết, Ni Tư nhất thời trầm mặc, rất lâu sau mới thở dài:

- ...Thật là đáng tiếc! Bất luận là ta hay La Lôi, đều vẫn mong muốn người có thể ở lại Đa Ni Tạp thành, nhưng ta cũng không thể miễn cưỡng người được... Vậy bao giờ người đi?

- Bây giờ!

- Nhanh vậy sao? La Lôi vừa mới ra ngoài không lâu, nói là đã cuối tháng, mấy ngày nay hẳn là người sẽ tới học viện báo danh, cho nên đến học viện tìm người, người có muốn chờ nó trở về cáo biệt không?

Dịch Vân nói đi là đi ngay, làm cho Ni Tư kinh hãi.

Dịch Vân nghe nói La Lôi đến học viện tìm hắn, mà hắn lại vừa mới từ học viện trở về, hẳn là không gặp trên đường đi. Hắn không khỏi nở nụ cười âm ỉ, đồng thời cho tay vào ngực lấy ra một bức thư đưa cho Ni Tư:

- Không cần! Nếu như hữu duyên, sau này vẫn có cơ hội gặp lại. Đây là bức địa đồ do ta vẽ, đánh dấu một nơi bí mật ngoài thành, nơi đó ta đã chôn hai trăm món binh khí, thành chủ hãy cho người lấy về.

- Hai trăm món binh khí?

Ni Tư từ trên ghế nhảy dựng lên.

Dịch Vân sắc mặt vẫn thản nhiên, nói tiếp:

- Đúng ra không cần phiền phức như vậy, nhưng nếu để ở xưởng rèn hay chỗ ở của ta, sẽ không tránh khỏi người khác liên tưởng đến ta. Vì thế nên ta mới chọn một điểm ở ngoài thành, tối thiểu cũng không thể dò ra!

Vốn là Dịch Vân còn có một phương pháp tiện lợi hơn nữa, đó là cho vào trong Hồng Liên, nhưng hắn không muốn vì vậy mà làm lộ ra bí mật của Hồng Liên, cho nên chỉ có cách lựa chọn phương pháp ngu dốt này mà thôi.

- Đây... đây...

Ni Tư trong nhất thời chỉ có thể lấp bắp, không nói được câu gì!

- Hai trăm món binh khí này thành chủ cũng không cần thanh toán gì cho ta cả, xem như Dịch Vân ta đáp tạ thành chủ đã chiếu cố trong ba năm nay, coi như là có chút tâm ý!

Trầm mặc hồi lâu, Ni Tư khe khẽ thở dài, lắc đầu nói:

- Lễ vật này quá lớn! Người luyện ra tất cả đều là ma pháp binh khí nhất phẩm đỉnh phong hay sao?

Dịch Vân nghe vậy sửng sốt, nhưng chợt hiểu ra!

Nếu như trước kia Ni Tư không biết ma pháp binh khí là gì, còn có thể hiểu được, nhưng trong hai tháng qua, rất nhiều thế gia quý tộc từ Kỳ Võ thành đến đây, cũng đều đã tới gặp Ni Tư không chỉ một lần. Nếu như Ni Tư còn không biết ý đồ của đám thế gia quý tộc kia, còn không biết hẳn luyện chế ra chính là ma pháp binh khí, đó mới là chuyện lạ!

Nhìn phản ứng thoáng qua của Dịch Vân, Ni Tư biết mình đã đoán trúng!

Hai trăm món ma pháp binh khí nhất phẩm đỉnh phong có ý nghĩa như thế nào?

Sinh ra từ giới bình dân, vả lại là một thành chủ, hơn ai hết hẳn hiểu rất rõ ràng, đó đại biểu cho một số lợi nhuận khổng lồ, đồng thời cũng có ý nghĩa rằng, giới thượng lưu cao cấp sẽ nợ nhân tình của hắn nhiều hơn nữa, không cần biết là ‘tiền đồ’ hay là ‘tiền đồ’ đều có ích lợi rất nhiều.

(Tiền: tiền bạc; tiền đồ: tương lai, hai âm này gần giống nhau, tác giả chơi chữ)

Lễ vật này quả thật quá trọng hậu!

Dù biết như thế nhưng Ni Tư cũng hơi luyến tiếc phần đại lễ này, trong lúc đang ngập ngừng do dự thì...

Ngay lúc đó Dịch Vân lại mở miệng nói tiếp:

- Phần lễ vật tạ ơn này là để báo đáp ơn thành chủ đã từng giúp đỡ, còn về phần giao tình giữa chúng ta, Dịch Vân còn có một phần lễ vật đặc biệt khác, coi như là lễ vật trước lúc chia tay!

Dịch Vân vừa dứt lời, bàn tay vung lên một cái, trước mặt liền xuất hiện một cái hộp gỗ dài, hắn liền đặt lên bàn.

- Không gian giới chỉ? Người có không gian giới chỉ?

Ni Tư sửng sốt một chút rồi la lên thất thanh với vẻ không thể tin được.

Trên Khung Võ đại lục, không gian giới chỉ là vật phẩm ma pháp rất là quý hiếm, nghe nói chỉ có cửu tinh Pháp Tôn trở lên mới có thể luyện chế được. Bình thường chỉ có những thế gia lớn nhất hoặc những thế lực lớn mới có thể có được, ngay cả trong vương thất của đế quốc cũng không có được mấy cái, nên cũng không trách Ni Tư lại lộ vẻ kinh ngạc đến thế.

- Là do gia tộc truyền lại, cũng chỉ có một cái, xin thành chủ giữ bí mật giúp ta!

Dịch Vân cũng không phải là sử dụng không gian giới chỉ gì cả, mà là Hồng Liên còn có diệu dụng hơn không biết bao nhiêu lần. Không gian giới chỉ bình thường chỉ có thể chứa được vài chục món binh khí là đây, so với sức chứa của Hồng Liên thật là cách xa nhau một trời một vực.

Dịch Vân cũng không phải nói dối, Hồng Liên quả thật là vật tổ truyền, thật sự cũng chỉ có một cái, chỉ là nói tránh đi một chút mà thôi.

Không để ý tới sự kinh ngạc của Ni Tư, Dịch Vân tự tay mở chiếc hộp gỗ kia, chỉ thấy trong đó có hai thanh trường kiếm một lớn một nhỏ, lớn thì thô nặng, nhỏ thì thanh mảnh.

- Thanh này hơi lớn một chút, là chế luyện riêng cho thành chủ người. Thanh này nhỏ hơn một chút, là trường kiếm dành cho nữ sử dụng, ta đã làm riêng cho La Lôi, hai thanh đều là ma pháp binh khí nhị phẩm trung giai.

Dịch Vân nhẹ giọng giải thích.

- Âm!

Ni Tư nhất thời như bị sét đánh ngang tai, ngây người ra tại chỗ.

Dịch Vân trước khi luyện chế bảo đao cho mình, đã luyện chế ra hai thanh kiếm này cho hai cha con Ni Tư. Theo như lời hắc vừa nói, chính là vì giao tình giữa hai bên, cũng như là lễ vật tặng cho bằng hữu.

Ni Tư cố gắng đè nén máu huyết trong cơ thể đang sôi trào, nhìn Dịch Vân trân trối với vẻ không thể tin được, sau đó mới đưa mắt nhìn sang hai thanh kiếm kia.

Chỉ thấy trên vỏ hai thanh kiếm đều có khắc rồng bay phượng múa, lại có bốn chữ, Thanh lớn khắc hai chữ ‘Bôn Lô’, thanh nhỏ khắc hai chữ ‘Trục Nguyệt’, Bôn Lô trục Nguyệt, thật là hai cái tên vừa văn nhã vừa đầy hào khí!

Tuy kiếm chưa ra khỏi vỏ nhưng mơ hồ có thể cảm thấy Hỏa nguyên tố lưu động trong đó, quả thật là ma pháp binh khí nhị phẩm trở lên không thể nghĩ ngờ!

Trong đời Ni Tư chưa bao giờ kích động như thế này! Đôi môi hắc khê nhếch lên, nhưng một chữ cũng không thể thốt ra khỏi miệng... Trong lúc tâm thần hoảng hốt, lại nghe bên tai truyền đến thanh âm của Dịch Vân.

- Xin thành chủ đừng cho La Lô biết kiếm này là do ta tặng, cảm tạ thành chủ trong ba năm nay đã quan tâm chăm sóc, bây giờ Dịch Vân xin cáo từ, sau này nếu như có duyên, nhất định sẽ còn gặp lại!

Dứt lời, Dịch Vân lập tức xoay người ra đi.

Ni Tư cả kinh đứng dậy, vừa định cất bước đuổi theo, chợt nghĩ đến trước cửa còn một đám người chờ đợi, không khỏi dừng bước lại, ngơ ngác nhìn theo bóng Dịch Vân từ từ nhỏ dần rồi biến mất...

Dịch Vân không lên xe ngựa mà đi bộ ra khỏi thành, sau khi nhận đúng phương hướng, lập tức rảo bước tiến lên. Lúc này Cầu Cầu trong ngực hắc cũng lộ đầu ra, liếc nhìn Dịch Vân một cái rồi bò ra quấn quanh thân hắc, trong miệng phát ra tiếng kêu tỏ vẻ rất vui mừng.

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng cười của Môn La:

- Người làm chuyện này không chỉ đã trả hết nợ ân tình cho Ni Tư, lại còn khiến cho đối phương mắc nợ ngược lại, chuyện người làm xuất sắc hơn nhiều so với suy nghĩ của ta!

Dịch Vân cười bình thản:

- Ta cũng không suy nghĩ quá nhiều, chỉ là hồi báo ơn giúp đỡ của người ta, làm xong việc này, tâm tình của ta cũng đã thoải mái hơn nhiều. Ta tới đây, ở lại đây, rồi khỏi đây cũng không còn vướng bận gì nữa cả!

- Bây giờ người định đi đâu?

- Yêu Đạt trấn! Từ năm chín tuổi rời khỏi đó cho đến nay, đã qua năm năm, ta muốn trở về thăm lại một lần, sau đó sẽ nghĩ xem nên đi đâu!

- Bất luận thế nào, đây cũng có thể coi như là một khởi đầu mới, cũng là một bước ngoặt lớn trong cuộc đời người, chúng ta trở về thôi!

Môn La gật đầu cười nói.

Bước ngoặt? Đời người lúc nào cũng có chuyển biến, chỉ là xem người có nắm bắt được thời cơ hay không mà thôi!

Dịch Vân nhìn con đường rộng rãi thênh thang trước mặt, trong lòng thầm nghĩ như vậy.

65. Chương 65: Tác Mộng

Một nơi rừng rậm cách Yêu Đạt trấn hơn bảy mươi dặm, đối diện vực thẳm đen ngòm, vách đá dựng đứng. Dịch Vân ngồi xếp bằng trên một khối nham thạch, trên người lưu chuyển hai đạo nguyên tố hoàn toàn khác biệt, trái đỏ phải xanh đang chậm rãi lan ra quang mang rất nhỏ.

Một lúc lâu sau, Dịch Vân kết thúc lần luyện hóa ma lực này, nguyên tố trong không khí quay xung quanh cũng dần dần tiêu tán, hắt mở hai mắt, khoe miệng mang theo ý cười, nói:

- Lão Đại người nói không sai! Tuy rằng ta vẫn không thể cảm ứng được chỗ kỳ lạ của nơi này, nhưng ở nơi này hiệu quả luyện hóa ma lực quả thực không chỉ tốt hơn một hai bậc so với nơi khác!

Môn La lúc này đang lơ lửng trong không trung, mặc dù giống như Dịch Vân khoanh chân lắng không mà ngồi, chẳng qua đầu dưới chân trên hình dạng nhìn rất là hoạt kê. Đầu hắt lộn ngược xuống để sát trước mặt Dịch Vân, hỏi:

- Sao vậy? Ma pháp của người tiến giai thành công rồi sao?

Dịch Vân lắc đầu cười khổ:

- Chưa! Tuy nhờ Hồng Liên mà ta có thể đồng thời tu luyện hai hệ ma pháp Thủy Hỏa, nhưng chúng vẫn đang tương khắc nhau, trên tiến cảnh của ma pháp là kém dấu khí rất xa. Chẳng qua chỉ là tốc độ tu luyện ở chỗ này còn nhanh hơn ở trong thành Đa Ni Tạt một chút mà thôi.

Dịch Vân ở một năm trước đây, Hỏa hệ ma pháp đã đạt đến nhị tinh cao giai còn Thủy hệ lại là nhị tinh trung giai. Thời gian một năm trôi qua, hiện tại chẳng qua cũng chỉ là khiến cho hai hệ ma pháp đồng thời đạt tới trình độ tam tinh sơ giai, so với tốc độ mỗi năm tăng một tinh cấp của dấu khí không phải chậm hơn chỉ có nửa điểm mà thôi.

Chẳng qua, trong thời gian một năm này Dịch Vân cũng phát hiện một vấn đề trọng yếu: hiện nay tu vi tiến cảnh của hai hệ nguyên tố còn thấp thì ảnh hưởng của thuộc tính tương khắc càng nhỏ, vấn đề tu luyện cũng sẽ dễ dàng.

Cho nên, hiện tại Dịch Vân đều là đồng thời tu luyện hai hệ ma pháp, khiến hai hệ Thủy Hỏa có thể đồng thời tấn cấp tấn giai. Mặc dù như vậy trong quá trình tu luyện ma pháp hẳn phải hao phí tâm lực gấp nhiều lần bình thường, nhưng điều đó là đáng giá.

- Còn chưa tiến giai? Người tới nơi này đã hai tháng rồi, về mặt tu luyện ma pháp mà ngay cả nhất giai cũng không tấn chức, còn liên quan đến tu luyện dấu khí chậm, điều này không phải là lẩn lộn đầu đuôi sao?

Môn La có chút bất mãn nói.

Gãi gãi đầu, Dịch Vân chỉ cười nói:

- Lão đại, tiến giai của ma pháp vốn khó khăn hơn so với dấu khí một chút, hơn nữa ta lại có song hệ nguyên tố thể chất, đây cũng không có gì đáng trách a! Hơn nữa, ta hiện tại đã là tứ tinh Võ Đồ, hơn nữa ta có thanh ma binh Long Phách Dao nhị phẩm trung giai này nên có thể tạo thành uy hiếp đối với ta cũng chỉ có cường giả ngoài ngũ tinh, rốt cục có lực tự bảo vệ rồi.

Trước đó vài ngày, Dịch Vân chính thức đặt tên cho bảo đao hắt luyện chế ra là Long Phách Dao, ở trên tên gọi đã thấy được hiệu quả thần kỳ giống như Hồ Phách Kiếm mà các đời đế vương của Kỳ Võ đế quốc lưu truyền.

Khi Dịch Vân đề cập đến ba chữ Long Phách Dao, trong nháy mắt Môn La trầm mặt xuống, sau đó chỉ lắc đầu trầm trọng thở dài một hơi.

Dịch Vân yêu thích đặt tên cho các sự vật mới đã khiến Môn La không còn gì để nói...

Tổ tiên chế tạo ra tứ phẩm ma binh được gọi là Hồ Phách Kiếm, mà Dịch Vân cũng rập khuôn y như vậy, đổi Hồ thành Long gọi thanh đao kia của hắt là Long Phách Dao, đây không phải là sao chép thì là cái gì?

Hắt lại gọi tòa sơn cốc này là Dịch Cầu cốc, chính là bởi vì ở nơi này hắt và Cầu Cầu gặp nhau lúc này mới có tên gọi như vậy, cũng chính là lấy ra một chữ đầu tiên của hai bên mà thôi. Lại nói cái tên Cầu Cầu này dường như cũng chỉ có con nít ba tuổi mới có tên gọi như vậy.

Dịch Vân yêu thích đặt tên cho các sự vật nơi đây thực sự khiến cho Môn La không dám lĩnh giáo. Xem ra ông trời cũng thật là công bằng, hắt đồng thời có thiên phú tu luyện võ và pháp sư, nhưng về tư chất đặt tên so với người bình thường quả thực có thể nói là kém thông minh rồi!

- Được rồi.

Môn La đột nhiên nghĩ đến điều gì, mở miệng hỏi:

- Người bây giờ đã nghĩ ra biện pháp có thể dung hợp hai loại ma pháp thủy hỏa chưa?

Dịch Vân lắc đầu than thở:

- Một năm nay, ta đã thử qua các loại phương pháp, thế nhưng vẫn không thể giống như ngày đó đối phó A Lý Bố có thể đem hai hệ ma pháp thành công dung hợp cùng một chỗ...

Dịch Vân nói xong, trong lòng thầm đọc chú ngữ, đại thủ vung về phía trước trong nháy mắt xuất hiện hai ma pháp thuẫn của hai hệ ma pháp Thủy Hỏa ngay trước mặt, một trái một phải, hiện lên song song trong không trung, nhưng không phải là ma pháp thuẫn dung hợp lại mà ngày trước đã từng chế ngự A Lý Bố!

Trong một năm nay Dịch Vân vắt óc dùng hết các loại phương pháp nhưng cuối cùng vẫn không thể giống như ngày đó làm cho ma pháp hộ thuẫn của thủy hỏa ma pháp dung hợp. Nếu đã từng thành công, như vậy cho thấy những phương pháp này vẫn chưa đúng, thế nhưng trải qua hàng nghìn lần thất bại vẫn không thể tìm ra phương pháp này, điều này khiến cho Dịch Vân có cảm giác thất bại sâu sắc.

Trầm ngâm một hồi, Môn La cũng an ủi Dịch Vân:

- Có thể là thời cơ chưa tới, chỉ cần người không nản chí, cuối cùng cũng sẽ có một ngày người tìm ra phương pháp chính xác.

Dịch Vân gật đầu đang định mở miệng nói bỗng nhiên nghe được từ trên vách núi truyền đến âm thanh, giống như âm thanh của vật nặng kéo lê trên mặt đất bằng phẳng.

Hai người Dịch Vân và Môn La đồng thời quay đầu về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy từ sát vách núi xuất hiện một cái đầu dẹt, cái đầu này hướng bốn phía xung quanh nhìn qua một chút, lập tức bò tới chỗ Dịch Vân, đúng là Cầu Cầu đã biến mất hơn nửa tháng qua.

Hai tháng trước, khi Dịch Vân ở đây tu luyện thì Cầu Cầu thỉnh thoảng lại đột nhiên biến mất bốn, năm ngày không thấy bóng dáng. Lúc trước khi Dịch Vân gặp Cầu Cầu ở chỗ này, ở đây giống như là nhà của nó, Dịch Vân tuy rằng thấy kỳ quái nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Chẳng qua chỉ là lần này thời gian biến mất của Cầu Cầu cũng dài hơn rất nhiều, chừng nửa tháng Dịch Vân đều lo lắng. Hiện tại thấy Cầu Cầu lại trở về trong lòng Dịch Vân tràn đầy vui mừng.

Môn La đi đến sát bên vách núi nhìn xuống phía dưới, với nhãn lực cường đại hơn rất nhiều so với người thường của hắn, cũng không thể nhìn thấy phía dưới của vách núi. Với nhãn lực của Môn La chỉ cần đơn giản liếc mắt là có thể nhìn thấu ngoài mười dặm, nhưng phía dưới giống như không có đáy, trong mắt chỉ có một mảnh đen thui, khẳng định chiều sâu phải hơn mười dặm, thật không biết làm sao Cầu Cầu quay về lại bò sát trên vách đá?

Theo thời gian ở chung càng dài, Môn La càng nhìn không thấu lai lịch của Cầu Cầu, hắn đến bây giờ cũng không rõ Cầu Cầu là loại rắn gì, chỉ ít hắn cũng chưa bao giờ thấy qua loại rắn có thể bò lên trên vách núi.

Trong lúc Môn La nghi hoặc trầm tư, Cầu Cầu vẫn giống như bình thường vừa thấy Dịch Vân liền lập tức nhào tới, sau đó lại thân thiết quấn lấy hắn. Dịch Vân đã quá quen thuộc với biểu hiện thân thiết như vậy nhẹ vỗ về trên cái đầu nhỏ của Cầu Cầu, quay sang nói với Môn La:

- Lão Đại, chúng ta đã ở đây tu luyện hơn hai tháng, tu luyện cũng đến một giai đoạn, chúng ta cũng nên khởi hành quay về Yêu Đạt trấn một chuyến rồi.

Môn La lúc này cũng đã trở lại bên người Dịch Vân, suy nghĩ một chút nhú mày nói:

- Thực ra hiện tại người không cần phải trở về Yêu Đạt trấn, ngoại trừ thấy vật nhớ người cần bản không có bất luận ý nghĩ gì.

Dịch Vân lắc đầu nhàn nhạt nói:

- Ở đó tồn tại ý nghĩa và mục đích quan trọng, nơi đó cuộc đời ta có những bước ngoặt tối quan trọng, ở nơi đó ta gặp lão Đại người, thu được tổ khí Hồng Liên, cũng là cội nguồn của ta! Khi còn nhỏ, ta thường

có chung một giấc mộng, một mộng tưởng hảo huyền. Hiện tại ta muốn lần thứ hai nhìn lại gia hương nơi khiến cho giấc mộng của ta trở thành hiện thực!

Quá khứ và hiện tại, Dịch Vân đều có một giấc mộng như nhau, một giấc mộng đẹp, hẳn bây giờ đang sống trong mộng cũng không có dự định tỉnh lại.

66. Chương 66: Đồng Hương

Dịch Cầu cốc cách Yêu Đạt trấn chỉ hơn bảy mươi dặm mà thôi, với tu vi tứ tinh Vô Đê hiện giờ của Dịch Vân, chỉ tốn thời gian hơn nửa canh giờ đã tới nơi, bây giờ, hắn đang đứng trên lối vào Yêu Đạt trấn.

Đi đến cửa trấn đã nghiêng ngả xiêu vẹo, bên cạnh cửa có một tấm bia đá khắc ba chữ to ‘Yêu Đạt trấn’. Dưới chân bia đá cỏ dại mọc thành bụi lớn, có vài cọng đã bò lên, quần xung quanh bia đá, ngay cả ba chữ trên bia cũng bị cỏ bò ngang, nhìn qua cảm thấy có một vẻ thê lương khó tả...

Dịch Vân lấy tay vén sạch cỏ dại phủ trên bia, làm cho ba chữ ‘Yêu Đạt trấn’ có thể ‘thấy ánh mặt trời’. Hắn lại nhìn ra phía sau, quá nửa nhà cửa quán xá trong trấn cũng đã sụp đổ ngã nghiêng, phần còn lại cũng không được nguyên vẹn, nếu không phải ngã tường thì là tróc nóc, toàn trấn so với phế tích cũng không kém là bao....

Ni Tư từng nói qua cho hắn biết, lúc đầu khi Yêu Đạt trấn mới vừa bị người ta tàn sát, đế quốc đã từng phái quân đội tiến vào chiếm giữ nơi đây, lục tìm dấu vết hung thủ ở khắp nơi. Nhưng sau một thời gian điều tra không có kết quả, một, hai tháng sau đó đã triệt thoái quân đội, để mặc cho nơi đây dần dần hoang phế.

Bởi vì nơi đây đã từng có hai ngàn người chết oan uổng, trong lòng tất cả mọi người, Yêu Đạt trấn chính là một vùng đất dữ. Chính vì lẽ đó, dù là thương đội hay khách qua đường có việc phải đi ngang qua đây cũng cố ý chọn đường vòng mà đi, trải qua mấy năm, nơi này hoang vắng không ai lui tới coi như đã trở thành phế tích...

Nhìn cảnh tượng trước mắt vẫn còn sót lại những nét quen thuộc trong trí nhớ, trong lòng Dịch Vân không khỏi âm thầm thổn thức...

Hắn đi chậm rãi về phía trước, không ngờ chỉ vừa bước được vài bước, đột nhiên trong đầu vang lên thanh âm của Môn La:

- Dịch Vân, đằng sau căn nhà phía trước có người đang trốn!

Dịch Vân sửng sốt, thân thể nhất thời đứng sững ngay tại chỗ. Sau khi Môn La nhắc nhở, lúc này hắn cũng đã phát giác phía sau một gian nhà đổ nát có vài tiếng hít thở rất khẽ truyền lại.

- Tất cả có bốn người, bọn họ đã sớm phát hiện ra ngươi, hình như là đang có ý định đánh lén ngươi đó! Nếu như không phải ngươi đang lúc tâm thần bất loạn, có lẽ cũng không cần ta phải nhắc nhở ngươi, chính ngươi cũng có thể phát giác!

Môn La còn lẩm bẩm bên tai hắn.

Dịch Vân hít sâu một hơi, lấy Long Phách đao trong Hồng Liên ra, đi về phía trước trầm giọng quát:

- Là ai trốn trong đó, ra đây đi!

Bốn người đang trốn rất ngạc nhiên, dường như không nghĩ tới lại bị người ta phát hiện, cùng nháy mắt ra dấu với nhau, nhanh chóng từ phía sau xuất hiện trước mặt Dịch Vân.

Bốn tên nam tử đứng cách Dịch Vân chừng mười thước, cẩn thận nhìn Dịch Vân chằm chằm, lúc nhìn lại thấy chỉ là một thiếu niên mới chừng mười lăm, mười sáu tuổi, bọn họ lập tức yên tâm trở lại, chậm rãi bước về phía Dịch Vân.

Dịch Vân lúc này cũng đang nhìn bọn họ, chỉ thấy trong số đó có một đại hán trung niên trong tay cầm một cây đại phủ, còn lại ba người kia trong tay đều cầm đại đao, nhìn qua là thanh niên chừng hai mươi

mấy tuổi. Binh khí trong tay bốn người đều đã chuẩn bị sẵn sàng, tất cả đã tuốt trần, đúng như lời Môn La vừa nói, đang muốn đánh lén Dịch Vân.

Dịch Vân nhú mào, nhìn bốn người càng ngày càng đến gần, nghĩ không ra mình đã gặp qua bọn họ bao giờ, họ có lý do gì để đánh lén hắn...

- Ôi?

Dịch Vân nhìn một thanh niên có dáng người mập mạp trong số đó, cảm thấy có vẻ rất là quen mắt. Một gương mặt quen thuộc đột nhiên hiện lên trong đầu, hắn chứng lại một chút, đột nhiên hô lớn:

- Cáp Nại Cổ? Người là Cáp Nại Cổ sao?

Bốn tên nam tử đồng thời sửng sốt, ba cái đầu đều quay nhìn lại tên thanh niên mập mạp kia, hắn đang bước từng bước về phía trước, thần tình nghi hoặc nhìn Dịch Vân, hỏi:

- Người là ai, vì sao lại biết tên ta?

- Quả nhiên người là Cáp Nại Cổ! Ta là Dịch Vân, ta đã từng làm chung nghề rèn với người ở Yêu Đạt trấn!

Dịch Vân lúc này hơi kích động, hắn không ngờ có thể gặp lại đồng hương tại đây.

- Dịch Vân...

Cáp Nại Cổ lẩm bẩm, bỗng nhiên nhớ tới bóng dáng của một đứa trẻ năm nào:

- Chính là đứa nhỏ đi theo Ba Đức Lợi đại thúc? Cháu ngoại của trưởng trấn Phổ Tu Tư?

Cáp Nại Cổ rất là kinh ngạc! Năm đó hơn hai ngàn người của Yêu Đạt trấn đều đã chết, ngay cả những người thân của mình cũng vậy. Thật không ngờ một đứa trẻ con khi ấy mới chừng mười tuổi lại vẫn còn sống.

- Đúng! Đúng!

Dịch Vân mừng rỡ gật gật đầu.

- Người quả thật là Dịch Vân sao? Vì sao lại thay đổi nhiều như vậy, ta không nhìn ra bộ dáng của người chút nào cả!

Cáp Nại Cổ tỏ vẻ không tin nhìn Dịch Vân, lập tức lại hỏi:

- Đúng rồi, làm sao người thoát được trường đại kiếp năm xưa?

Năm nay tuy Dịch Vân chỉ mới mười bốn tuổi, nhưng hắn tu luyện liên tục nhiều năm, đấu khí và thiên địa nguyên tố đã cải tạo và cường hoá thân thể hắn rất nhiều. Tuy rằng Cáp Nại Cổ lớn hơn Dịch Vân mười mấy tuổi, thế nhưng ngược lại bây giờ Dịch Vân còn cao hơn hắn một chút, cũng khó trách hắn không thể nhận ra.

- Lúc ấy ta không ở trong trấn, vài ngày sau mới trở về, Yêu Đạt trấn đã biến thành như vậy!

Dịch Vân giải thích một cách đơn giản câu hỏi của Cáp Nại Cổ, sự thật trong đó chỉ mình hắn biết là đủ, nếu như tiết lộ ra ngoài, ngược lại sẽ làm hại đến bản thân bọn họ.

Sau khi nghe Cáp Nại Cổ giải thích, Dịch Vân mới hiểu được, vốn là lúc trước Cáp Nại Cổ chỉ làm nghề rèn một năm đã không chịu nổi công việc nặng nhọc như vậy. Dưới sự sắp xếp của phụ thân, từ đó về sau hắn tham gia vào đội ngũ đi thu mua nguyên liệu vật tư của Yêu Đạt trấn, qua lại giao dịch các loại vật tư, vải vóc, lương thực... ở các thành thị lớn gần đó. Lúc trong trấn xảy ra kiếp nạn, hắn đang đi mua vật tư ở thành khác, cho nên mới thoát khỏi hoạ tàn sát năm ấy.

Sau đó, hắn không còn chỗ dung thân liền đi lang thang khắp nơi, quen biết với các loại du đảng, bốn năm trước đã gia nhập vào một tổ chức. Cho đến gần đây mới theo đoàn thể đi đến vùng lân cận Yêu Đạt trấn, cho nên nhân dịp này cùng với các đồng bọn trở về thăm lại nơi đây, vì thế cho nên mới gặp được Dịch Vân.

- Tổ chức? Cáp Nại Cổ người gia nhập tổ chức gì vậy?

Dịch Vân tò mò hỏi.

- Chuyện này... Khó nói lắm, dù sao cũng chỉ là cuộc sống trên đầu đao mũi kiếm mà thôi.

Cáp Nại Cổ có vẻ lấp lửng không muốn nói.

Gật đầu, Dịch Vân thấy Cáp Nại Cổ không muốn nói rõ, cũng không dây dưa với vấn đề này nữa.

Lúc ấy, tên đại hán trung niên lẳng lặng đứng bên cạnh, hai mắt nhìn Long Phách đao trên tay Dịch Vân, bỗng nhiên thốt lên:

- Hẳn là người của gia tộc Tư Đạt Đặc sao? Trên tay hẳn...

Vừa nói đến đây, Cáp Nại Cổ đã đưa mắt ra hiệu cho hẳn, đại hán trung niên vừa thấy vậy đã lập tức im bặt không nói nữa.

Thấy Dịch Vân quay sang nhìn tên đồng bọn vừa lên tiếng của mình, Cáp Nại Cổ vội hỏi:

- Như vậy.. Dịch Vân, người lần này vì sao lại trở về đây?

Dịch Vân nghe vậy nhìn Cáp Nại Cổ cười:

- Vài năm nay ta vẫn ở Đa Ni Tạt thành, lần này là trở về đây tế bái ông ngoại và cậu.

- Là trưởng trấn Phổ Tu Tư và đại thúc Ba Đức Lợi sao? Nhưng thi thể của bọn họ đã bị quân đội vùi lấp cùng với dân trong trấn, lần này ta cũng vốn định trở về tế bái người thân, cũng không biết là họ được chôn cất ở đâu?

Sự việc này Dịch Vân cũng đã nghe Ni Tư kể lại, chỉ biết là quân đội tùy tiện tìm một nơi hẻo lánh nào đó ngay trong núi rừng mà vùi lấp, còn như chỗ đó ra sao, ngay cả bản thân Ni Tư cũng không biết rõ.

- Lúc trước ta đã tự tay đem ông ngoại các người chôn trong trang viên nhà mình, cũng có phần may mắn, nếu không lúc này cũng không biết đến đâu để tìm nữa!

Dịch Vân thầm cảm thấy hài lòng với quyết định của mình khi trước, cười nói.

- Quả nhiên là như vậy!

Cáp Nại Cổ trầm nghĩ trong lòng, lén lút liếc nhìn Long Phách đao trong tay Dịch Vân một cái, chợt thu hồi ánh mắt nhìn Dịch Vân nói:

- Ta cũng là một thành viên của Yêu Đạt trấn, cũng muốn cùng người đi bái tế trưởng trấn Phổ Tu Tư, có được không?

67. Chương 67 : Lựa Chọn (thượng)

Dịch Vân hơi chững lại một chút, chợt gật đầu cười nói:

- Đương nhiên có thể, ông ngoại bọn họ thấy hai người chúng ta vẫn còn sống khỏe mạnh, chắc là sẽ cảm thấy rất vui!

Dẫn theo bốn người đi vào trang viên nơi mình đã từng sống hai năm, Dịch Vân không thể kềm được nỗi bi thương trong lòng. Nhìn thấy nhà cửa trong trang viên hoang tàn đổ nát, cái đêm tuyệt vọng đau thương năm ấy không khỏi tái hiện trong đầu. Dịch Vân chậm rãi đi đến tàng cây bạch dương, nơi lúc trước mình đã tự tay chôn cất ông ngoại các người, lúc này đã trở thành đất bằng, mỗi gốc cây, ngọn cỏ đều tràn đầy ký ức...

Tùy tiện vứt Long Phách đao sang một bên, gió lùa qua tàng cây bạch dương nghe xào xạc, Dịch Vân cứ như vậy mà quỳ trước mộ phần. Từ biệt đến nay đã được năm năm, trong lòng có rất nhiều điều muốn nói, nhưng một câu cũng không thể thốt nên lời...

Trong mắt Dịch Vân đã ngân ngấn nước, nỗi đau buồn trong lòng càng dâng cao, đang muốn khấn vài câu tưởng niệm thì bỗng nghe Môn La rống to trong đầu mình:

- Cẩn thận!

Dịch Vân còn đang kinh ngạc, bỗng cảm thấy phía sau lưng có một luồng kinh phong sắc bén đang chém thẳng vào cổ mình, hần hơi kinh hãi, lập tức từ tư thế đang quỳ trước mộ mà nhảy vọt lên không, nhưng vẫn không thể tránh khỏi một kích nhanh như chớp kia. Một tiếng keng vang lên, một thanh đại đao đã chém thẳng vào ngang thắt lưng hần.

Dịch Vân lật ngang người trên không, bay ra xa ba thước rồi đáp xuống, kinh hãi sờ vào thắt lưng nơi vừa bị trúng đao, trong tay truyền đến cảm giác lạnh như băng quen thuộc, chính là Cầu Cầu vẫn ở trong lòng hần.

Cầu Cầu bị một đao làm cho kinh hãi, bò ra khỏi áo Dịch Vân thăm dò, liếc nhìn Dịch Vân một cái, rồi nhìn qua bốn tên kia.

Đại đao trong tay Cáp Nại Cổ lúc này đã rơi xuống đất, cánh tay có cảm giác tê dại. Vừa rồi hần thừa dịp Dịch Vân tâm thần rối loạn, đột ngột đánh lên Dịch Vân một kích. Hần tin tưởng mười phần rằng chỉ với một đao ấy là có thể chém rơi thủ cấp Dịch Vân, thế nhưng Dịch Vân giật mình nhảy lên nên đao đó trở thành chém ngang hông hần.

Đúng ra một đao ấy có thể làm Dịch Vân không chết cũng bị thương, không ngờ Cáp Nại Cổ lại có cảm giác như chém vào một tảng đá, đại đao tức thì mẻ đi một miếng, hai tay hần cũng bị lực đao phản chấn dội trở về, rốt cục vì tê dại mà không cầm nổi đại đao trong tay, đành buông ra mặc cho đao rơi xuống đất.

- Đó là... Cương Giáp Xà?

Tên đại hán cầm đại phủ kinh hô .

Dịch Vân nhìn qua Cầu Cầu, lưng đã toát mồ hôi lạnh, rồi lại lạnh lùng đưa mắt nhìn Cáp Nại Cổ, trầm giọng hỏi:

- Vì sao?

Cáp Nại Cổ không đáp, lại đi tới chỗ Long Phách đao của Dịch Vân trên mặt đất, trên đao ẩn hiện ánh đỏ, hai mắt hần không dấu nổi một tia tham lam, cười hắc hắc nói:

- Đây chính là thứ thần khí mà lão Phổ Tu Tư chế luyện hay sao? Người có thứ thần khí, đó chính là lý do chết tiệt, ha ha ha!?

Dịch Vân nghe vậy khựng lại, thì ra bọn chúng hiểu lầm Long Phách đao là thứ thần khí được đồn đãi khắp trong đế quốc!

- Chỉ vì món binh khí này mà người bất chấp cả tình nghĩa đồng hương tại Yêu Đạt trấn, muốn giết ta hay sao?

Dịch Vân lạnh giọng hỏi.

Cáp Nại Cổ cười ha hả:

- Yêu Đạt trấn đều đã bị huỷ, chỉ còn hai người chúng ta, còn nói đồng hương gì nữa? Hơn nữa, lúc này chưa nhận ra người, ta cũng đã định giết người! Trước đây không lâu chúng ta tới thành thị gần đây cướp một chuyến, bị quân thủ vệ thành đuổi theo mới chạy trốn đến nơi đây. Không biết ai xui khiến người đến nơi này, không bảo đảm được sau này người sẽ không tiết lộ hành tung của chúng ta, người nói đi, chúng ta có thể để cho người sống sao?

Lúc này, tên đại hán trung niên đứng bên cạnh cũng mở miệng:

- Vừa rồi là vì trong lòng hần có con Cương Giáp Xà kia, ngẫu nhiên đã chặn được một đao của người, nhờ vậy mới may mắn mà thoát chết. Cáp Nại Cổ, hần đã là đồng hương của người, vậy nhường cho người xuống tay, thân thể Cương Giáp Xà cứng rắn như sắt thép, người chỉ cần tránh nó đi là được!

Tên đại hán trung niên ra lệnh, đủ biết hần là đầu lĩnh của cả bọn.

Nhìn bề ngoài, Dịch Vân chỉ là một thiếu niên chưa trưởng thành, tên hán tử đầu lĩnh vừa nói xong, lập tức cầm lấy Long Phách đao trong tay Cáp Nại Cổ, miệng còn phát ra tiếng khen, hiển nhiên hần không xem Dịch Vân ra gì.

Cáp Nại Cổ cầm lấy đại đao, đi từng bước một về phía Dịch Vân, cười hắc hắc:

- Dịch Vân, người đừng nghĩ tới chuyện phản kháng, nghĩ tình người từng làm chung với ta hơn một năm ở xưởng rèn, ta sẽ cố gắng cho người chết một cách thống khoái. Ta sẽ cho người được chết trước mộ phần của thân nhân người, vậy ta cũng coi như đã chí tình chí nghĩa, ha ha ha!

Nhìn Cáp Nại Cổ chậm rãi tới gần, thanh âm của Môn La vang lên với vẻ khinh thường:

- Trong bốn tên này, chỉ có tên hán tử cầm đại phủ là nhất tinh Chiến Sĩ, còn lại ba tên kia thì không tới nửa tinh, để xem người xử lý ra sao, hắc hắc!

Trong lúc Cáp Nại Cổ vẫn đang cười cuồng dại, hai chân Dịch Vân khẽ vận lực, trong nháy mắt đã vượt qua khoảng cách ba thước giữa hai người, đến sát bên người Cáp Nại Cổ, mặt Dịch Vân kề sát vào mặt hắn, mắt lạnh lùng nhìn hắn chăm chú.

Cáp Nại Cổ thấy Dịch Vân đột nhiên biến mất còn đang kinh ngạc, không ngờ thấy Dịch Vân lại đột ngột xuất hiện trước mặt mình, mặt đối mặt y như đôi tình nhân. Nhưng có chỗ khác là, trong mắt Dịch Vân không có ý tình nồng đậm, mà chỉ có sát ý lạnh lùng kinh tâm động phách.

Cáp Nại Cổ giống như con mồi bị một con rắn lớn nhìn chăm chú, toàn thân không thể nào động đậy, sợ hãi đến mức thiếu chút nữa trái tim nhảy vọt ra ngoài. Lúc hắn vừa định mở miệng kêu cứu với đồng bọn, một nỗi đau đớn trên vai đã lan dần ra, chỉ nghe rắc một tiếng, cánh tay phải của hắn đã bị Dịch Vân bóp nát trong nháy mắt, tiếp theo đó là một cú tát thật mạnh đánh bay hắn ra xa.

Thuận tay chụp lấy đại đao của Cáp Nại Cổ, Dịch Vân không dừng bước, chạy nhanh về phía ba tên còn lại.

Tên hán tử trung niên đầu lĩnh đang đứng bên ngoài, cầm Long Phách đao sấm soi tặc lưỡi khen ngợi. Đối với một tên thiếu niên chưa trưởng thành, bọn chúng vẫn nghĩ rằng Cáp Nại Cổ không thể nào thất bại, đến lúc phát hiện ra có chuyện không ổn, Dịch Vân đã đến gần bọn chúng, chỉ một đao đã chém bay đầu một tên.

Thủ cấp của hắn vừa lia khỏi cổ, máu tươi lập tức phun ra ào ạt giữa không trung, lúc ấy tên còn lại mới bắt đầu kinh hãi, rút binh khí ra nhanh chóng chém về phía Dịch Vân. Thế nhưng vừa mới chém được nửa đường, đao Dịch Vân đã cắm vào ngực hắn, theo đường đao rạch xuống, bụng hắn xé toạc ra, gan ruột nội tạng đổ ra bên ngoài cơ thể, tên ấy ngay cả một tiếng kêu cũng không kịp phát ra, thân thể cứ như vậy mà ngã về phía sau.

Nghiêng người né tránh một búa như khai sơn phá thạch của tên hán tử trung niên còn lại, Dịch Vân nhảy mất đã áp sát vào người hắn, thừa dịp hắn xuất ra một búa vào không trung để hở toàn thân, một chưởng đã nhanh như điện chớp đã chặt vào cổ hắn. Trong mắt hắn toát ra vẻ kinh hãi, chỉ nghe một tiếng rộp giòn tan, cổ của tên hán tử trung niên đã gãy quặt ra đằng sau, lồng thòng trên lưng trông vừa kỳ quái vừa ghê rợn, thân hình cứ như vậy mà khụy xuống tại chỗ.

Lúc này trên đất vang lên một tiếng kêu của vật gì đó vừa rơi xuống, thì ra là thủ cấp của tên đầu tiên, lúc này mới vừa chạm đất.

Trước mộ phần của bọn Phổ Tu Tư trong trang viên, ba người khi nãy còn sống nhón nhơ giờ đây đã biến thành ba xác chết dọc ngang đủ mọi tư thế, vết máu trải đầy trên đất.

Dịch Vân thuận tay nhặt Long Phách đao trên mặt đất, quay đầu nhìn về kẻ còn sống sót duy nhất ở đây. Cáp Nại Cổ bị hắn đánh bay đi lúc nãy, nửa bên mặt giờ nhìn như đầu heo, cánh tay phải vô lực buông thõng trên mặt đất, miệng mũi máu tươi chảy ròng ròng, đang nhìn Dịch Vân với ánh mắt sợ hãi không thể nào tin nổi.

- Dịch... Dịch Vân... đừng... Đừng giết ta, cầu xin người tha cho ta một mạng!

- Vừa rồi lúc người giết người đoạt bảo, có tha mạng cho ta không?

Dịch Vân chậm rãi tới gần, lạnh nhạt nói.

68. Chương 68 : Lựa Chọn (hạ)

Cáp Nại Cổ nghe giọng nói của Dịch Vân tràn đầy sát khí, nhất thời sợ đến mức vãi ra quần, khóc lóc van xin:

- Dịch... Dịch Vân, hãy nghĩ tình ta và ngươi là hai người duy nhất còn sống sót ở Yêu Đạt trấn, xin... xin ngươi tha cho ta một con đường sống, hu hu hu...

Dịch Vân vốn đã hạ quyết tâm muốn giết tên tiểu nhân khẩu Phật tâm xà này, vừa rồi nếu như không phải nhờ Cầu Cầu ở trong lòng hắn, lúc này có thể kết quả là ngược lại. Thế nhưng sau khi nghe lời cầu xin của Cáp Nại Cổ, hắn bắt đầu do dự...

Trầm ngâm một lát, trên mặt Dịch Vân đã lướt qua nhiều vẻ khác nhau, hắn thở dài một hơi, lấy trong người ra một túi kim tệ quảng tới trước mặt Cáp Nại Cổ:

- Ngươi đi đi! Hy vọng sau khi ta thả ngươi, ngươi có thể sửa đổi tính tình... Ở đây có một trăm kim tệ, đủ cho ngươi sống vài năm mà không phải lo lắng.

Cáp Nại Cổ nhất thời sửng sốt, cảm ơn liên tục, lại sợ Dịch Vân đổi ý, thò tay cầm lấy túi kim tệ rồi lập tức xoay người bỏ đi. Trong thoáng chốc hắn đã chạy ra khỏi cửa trấn, không dám quay lại lần nào, dần dần mất hút trong tầm mắt của Dịch Vân.

Sau khi Cáp Nại Cổ rời khỏi, Dịch Vân quay lại nhìn ba cỗ thi thể, vừa rồi trong lúc đánh nhau chết sống hắn không có cảm giác gì, nhưng lúc này trong lòng đã bình tĩnh lại, ngửi thấy mùi máu tươi ngập tràn trong không khí, bỗng nhiên cảm thấy ghê tởm khó chịu, liền ngồi xổm trên mặt đất mà nôn thốc nôn tháo.

- Ha ha ha, bắt quá chỉ là ba cỗ thi thể mà thôi, không phải là rất vô dụng sao... Ai, thật ra, ai mới giết người cũng đều như vậy cả, sau này giết nhiều rồi, lúc đó sẽ quen dần.

Môn La trước hết cười to, sau đó lại an ủi Dịch Vân.

Lúc Môn La nói, Dịch Vân đã nôn sạch sẽ những gì nằm trong bụng, ngay cả mặt cũng nôn ra. Hắn ngồi quay lưng dưới đất, liếc nhìn thi thể cách đó không xa, lắc đầu nói:

- Tuy rằng bọn họ muốn giết ta trước, ta giết bọn họ cũng không thẹn với lương tâm, nhưng cảm giác cũng không thấy dễ chịu chút nào, hy vọng sau này không xảy ra chuyện như vậy nữa, không cần phải giết người!

Môn La nghe vậy trầm ngâm một hồi, lúc này mới cười chế giễu:

- Nếu nói như vậy, ngươi không báo thù cho ông ngoại ngươi sao?

Dịch Vân sửng sốt.

“ Trên con đường trở thành cường giả, chính là dùng máu tươi mà tô điểm, máu của địch nhân, máu của những cường giả, thậm chí là máu của người vô tội. Cũng giống như ráng trời chiều kia, bắt quá chỉ được đến khi mặt trời xuống là chìm vào đêm tối, chỉ khi mặt trời mới mọc mới có thể chiếu sáng lâu dài!”

Môn La thần nhiên nói:

- Nếu muốn trở thành cường giả, trước hết phải có cái tâm của cường giả, chuyện nên làm thì làm, đáng chết thì phải giết, hết thấy tùy tâm! Chỉ cần ngươi có thể vượt qua cánh cửa lương tâm, trên đời này không có chuyện gì là không làm được, người thường giết còn được, huống chi chỉ là vài giọt máu của những kẻ đáng chết?

Dịch Vân chỗ hiểu chỗ không, lại nói:

- Ta không hiểu lời lão Đại ngươi, bắt quá nếu ta đã bắt đầu, thì sẽ không dừng lại, trở thành cường giả là con đường duy nhất mà ta có thể đi!

Dịch Vân tuy rằng vẫn chưa thể hiểu nổi hàm ý trong lời Môn La, nhưng nghĩ đến cái chết thê thảm của ba người muốn giết hắn khi này, giết bọn chúng cũng không thẹn với lương tâm. Vừa nghĩ như vậy, nhìn thi thể trên mặt đất đứt ra từng mảnh, tuy rằng cảm giác vẫn ghê tởm như trước, nhưng cũng không còn phản ứng buồn nôn như lúc này.

Dịch Vân suy nghĩ một chút, tiện tay xuất ra ba quả cầu lửa, phóng vào ba cỗ thi thể trên mặt đất. Không đầy một khắc sau, ba cỗ thi thể đã hoàn toàn cháy hết, chỉ còn lại mấy đống tro màu xám, một cơn gió nhẹ thổi qua, tro cốt liền bay tứ tán.

- À, người thả tên Cáp Nại Cổ kia đi, nghĩ là làm như vậy đúng sao?

Môn La đột nhiên hỏi.

Dịch Vân đứng dậy, cười khỏ nói:

- Dù sao Cáp Nại Cổ cũng là đồng hương Yêu Đạt trấn, hơn nữa cũng vì hắn nhận lầm Long Phách đao là thứ thần khí cho nên tâm trí mê muội, nổi lòng tham muốn giết người đoạt bảo. Ta buông tha cho hắn, chỉ là muốn cho hắn một cơ hội mà thôi.

- Đồng hương cái gì? Chỉ có kẻ ngốc như người mới nghĩ vậy mà thôi, hắn đã muốn giết người ngay từ đầu, cho dù là không có Long Phách đao cũng vậy!

Trùng mắt nhìn Dịch Vân, Môn La giễu cợt.

- Cái gì?

- Kinh nghiệm của người vẫn còn quá kém, vừa gặp mặt bọn chúng ta đã biết rằng chúng có ý đồ bất lợi với người.

Môn La lắc đầu, nói tiếp:

- Trên binh khí của bốn người bọn chúng có mùi máu tươi thoang thoảng, hiển nhiên vừa mới giết người không lâu. Bọn chúng còn nói là thuộc một tổ chức, chắc chắn không phải là dong binh, bởi vì thực lực của chúng quá yếu, không có đoàn dong binh nào chịu thu nhận người có thực lực yếu như vậy. Như vậy, đáp án cũng chỉ có một, tổ chức đó chính là trộm cướp!

- Bốn người Cáp Nại Cổ đều là trộm cướp sao?

Dịch Vân rất kinh ngạc.

- Hắn không phải vừa nói sao, bọn chúng vừa mới đến thành gần đây làm một chuyến, là vì trốn tránh thủ vệ thành đuổi bắt, cho nên mới đến nơi đây. Yêu Đạt trấn từ sau thảm họa tàn sát, vẫn mang danh là vùng đất dữ, người bình thường không ai đi qua đây, cũng là nơi trốn tránh tốt nhất của bọn chúng. Sau khi bị người bắt gặp, với tính cẩn thận của bọn trộm cướp, không thể nào tha cho người sống sót!

Dịch Vân sửng sốt, ngây ra một lúc rồi hỏi:

- Lão Đại, người đã biết ngay từ đầu, vậy sao không nói cho ta biết sớm?

Hừ một tiếng, Môn La nửa cười nửa không nhìn Dịch Vân:

- Chuyện này quá dễ hiểu, nhưng người lại không thể nhìn ra, chính là do thiếu cẩn thận. Dễ dàng tin người khác, không có chút lòng đề phòng cảnh giác, chính là thiếu cẩn thận! Dù sao, mạnh nhất trong bốn người bắt quả cũng là nhất tinh Chiến Sĩ mà thôi, muốn đả thương người có thể nói là không có khả năng. Nếu như ta nói toạc ra, sao bằng để cho người va chạm ném mùi thất bại, như vậy mới có bài học kinh nghiệm.

- Thế nhưng, một đao của Cáp Nại Cổ thiếu chút nữa...

Khoát tay, Môn La cắt lời Dịch Vân, vẫn còn nói tiếp:

- Một đao ấy cho dù thật sự chém vào cổ người, nhiều lắm chỉ là làm cho người đau một chút mà thôi. Một tên ngay cả nhất tinh Chiến Sĩ còn chưa đạt tới, làm sao có thể làm cho người bị thương được chứ? Người không tin vào sự mạnh mẽ của thân thể mình sao?

Dịch Vân nghe vậy giật mình.

- Cho nên ta mới hỏi người, thả Cáp Nại Cổ đi không sợ có vấn đề gì sao, vậy người định tiếp theo phải làm sao?

Môn La lại hỏi.

- Cáp Nại Cổ đã bị ta phế đi cánh tay phải, đối với ta cũng không còn uy hiếp gì nữa, cho dù là hấn muốn tiếp tục đi trộm cướp cũng không thể được, vậy cứ mặc kệ hấn thôi.

Dịch Vân không hiểu vì sao Môn La lại quan tâm đến vấn đề này, lại hỏi tới hai lần.

- Người bình thường cũng thông minh, vì sao sau khi đến đây lại biến thành ngu ngốc như thế?

Môn La nổi nóng:

- Người đã từng nghe qua băng nhóm trộm cướp nào chỉ có bốn người chưa? Bốn người bọn chúng chỉ là đi theo Cáp Nại Cổ trở lại xem xét nơi này, còn phần lớn băng nhóm của chúng khẳng định là đang trốn ở một nơi kín đáo gần đây, nếu hấn chạy về mật báo, người định thế nào?

Dịch Vân ngây dại, hấn nói với vẻ lúng ta lúng túng:

- Cáp Nại Cổ chắc sẽ không làm như vậy đâu, cánh tay hấn đã bị phế, ta lại cho hấn một túi kim tệ, hấn còn trở lại chỗ băng nhóm sao?

Môn La lắc lắc đầu, thần nhiên nói:

- Lòng người rất khó dò! Chúng ta dám va chạm với đất, dám đấu với trời, chỉ không dám đặt lòng tin vào con người! Người giết đồng bọn hấn, phế đi một cánh tay của hấn, rồi cho hấn một túi kim tệ, theo người, hấn sẽ hận người hay là cảm kích người? Hơn nữa, cho dù hấn không trở về chỗ bọn trộm cướp, mà đem tin người có thứ thần khí loan truyền ra ngoài, sau này khẳng định người sẽ không được bình yên.

Thấy Dịch Vân bàng hoàng đứng lặng, Môn La hiểu rằng hấn không nghĩ tới những vấn đề này, thở dài:

- Cho tới bây giờ ta cũng chưa từng can thiệp vào quyết định của người, bởi vì lựa chọn không giống nhau thường thường sẽ tạo nên những tao ngộ khác nhau, ta không thể can thiệp vào những tao ngộ của người... Cho nên vừa rồi người muốn tha cho Cáp Nại Cổ, ta mặc dù biết rõ làm như vậy không ổn, nhưng vẫn như cũ để cho người tự mình quyết định.

- Lúc này người có ba sự lựa chọn: Một là lập tức rời khỏi nơi đây trốn đi thật xa, hai là mai phục ở đây, tùy theo chuyện xảy ra như thế nào mà sắp xếp cách đối phó, ba là chủ động đuổi theo Cáp Nại Cổ, xem hấn đi đâu, đến lúc đó giết hay tha, tùy người quyết định!

Nói đến đây, Môn La nhìn Dịch Vân chăm chăm, hỏi từng tiếng một:

- Người chọn cái nào?

Dịch Vân nhất thời trầm tư.

69. Chương 69 : Rắn Nuốt Voi (thượng)

Ở một nơi trong rừng rậm cách Yêu Đạt trấn ba dặm về phía Nam.

Trong phạm vi năm trăm thước ở đây, lại có hơn trăm người vừa ngồi vừa nằm rải rác trong ấy, ở vòng ngoài lại có mười mấy đội tuần tra qua lại không ngừng, ba người làm một tổ, bọn chúng quả thật là băng trộm cướp của Cáp Nại Cổ.

Dịch Vân bám theo Cáp Nại Cổ suốt trên đường tới đây, không ngờ vẫn chậm một bước, hấn chỉ có thể trở mắt nhìn bóng dáng Cáp Nại Cổ đi vào trong rừng rậm, dự định tới trước hấn một bước để có thể ngăn hấn lại, cuối cùng đã không thể thực hiện.

Lúc này bên cạnh Dịch Vân có một gốc cổ thụ khổng lồ, chừng mười người ôm không xuể, Dịch Vân suy nghĩ một chút rồi nhảy lên cây cổ thụ, tìm một chỗ trốn kín đáo có thể quan sát toàn trường.

- Không ngờ Cáp Nại Cổ vẫn trở về băng cướp... Nếu là như vậy, bước tiếp theo hấn là hấn sẽ kêu gọi đồng bọn tìm đến đối phó ta.

Dịch Vân thở dài một chút, thâm phân tích.

Sau khi Cáp Nại Cổ trở về, hắn cũng không vội chữa vết thương trên cánh tay vừa bị Dịch Vân phế bỏ. Hắn cố gắng nghiêng rằng chịu đựng cảm giác đau nhức trên vai, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, thái độ vừa vội vã vừa khó chịu khiến cho đám đồng bọn xung quanh nhìn chăm chú.

Trải qua mấy cửa ải thông báo, cuối cùng hắn đã đến chỗ tên thủ lĩnh, với địa vị của hắn trong băng cướp này, bình thường rất khó gặp mặt thủ lĩnh, cho nên hắn cũng có chút hồi hộp không yên.

- Người là Cáp Nại Cổ sao, không phải người đi theo tiểu đội trưởng Khố Lạp cảnh giới vòng ngoài sao, muốn gặp ta có chuyện gì vậy?

Người lên tiếng chính là một gã tráng hán trung niên thân hình vạm vỡ, trên mặt có một vết sẹo vắt ngang. Hắn đang ngồi giữa lều, dưới chân có một ma thú hình dáng to lớn đang lười biếng nằm dài, trong lòng hắn đang ôm ấp một nữ nhân xinh đẹp, chung quanh còn có vài tên cấp bậc đội trưởng đang cùng nhau uống rượu.

- Thủ lĩnh, ta có một chuyện vô cùng quan trọng muốn được bẩm báo riêng với ngài!

Cáp Nại Cổ cúi đầu nói.

- Sao, vậy người cứ nói, ở đây đều là người một nhà, không có gì phải giấu diếm.

Tên thủ lĩnh vừa nói vừa vuốt ve bộ ngực của nữ nhân kia.

Cáp Nại Cổ tiến về phía trước, nói với thanh âm tên thủ lĩnh vừa đủ nghe:

- Là chuyện liên quan đến thứ thần khí tại Yêu Đạt trấn!

Tên thủ lĩnh vừa nghe toàn thân chấn động, chợt đảo mắt một vòng, lưu ý đến một tên nam tử mặc y phục hoa lệ đang ngồi gần đó. Hắn lập tức thu hồi ánh mắt, tìm cơ mang Cáp Nại Cổ ra bên ngoài lều, ma thú đang nằm dưới chân cũng đứng dậy đi theo hắn.

- Băng đảng này thực lực không thấp!

Môn La cẩn thận quan sát qua một lượt, đột nhiên nói.

Dịch Vân nghe vậy cũng gật đầu:

- Quanh đây xem ra có khoảng năm, sáu trăm người, trong đó lại có gần trăm tên tinh cấp Chiến Sĩ, tuy rằng đại đa số đều là nhất tinh Chiến Sĩ, nhưng ta cũng không thể nào đối phó nổi đám đông như vậy.

Nghĩ đến tình huống bị trăm tên nhất tinh Chiến Sĩ đồng thời vây công, Dịch Vân không khỏi chấn động trong lòng.

Môn La trầm ngâm một lúc, thì thào:

- Xem ra bọn chúng cũng không có cờ xí hay huy hiệu gì, thật không biết là đạo tặc phương nào?

Trên Khung Võ đại lục, ba thủ đô của ba đế quốc có không ít băng đảng trộm cướp, trong đó có vài nhóm thực lực cường đại, có thể xưng hùng một phương ngang với một thế gia quý tộc. Nhưng những băng đảng như vậy thường là đi khắp nơi, không cư trú ở một chỗ nào nhất định, đế quốc đã nhiều lần điều động đại quân diệt trừ, nhưng không thu hoạch được kết quả gì, cũng rất đau đầu vì bọn chúng.

- Tình huống đã như vậy, người tính thế nào?

Môn La hỏi.

- Nếu ra tay lúc này chắc chắn là không được, ta phải ẩn nấp hoặc lập tức rời khỏi nơi đây, cũng sẽ không có chuyện gì nguy hiểm. Chỉ sợ một điều, bọn chúng tìm không được có thể đến huỷ hoại mồ mả của ông ngoại cho đỡ tức, vậy thì không ổn.

Dịch Vân có chút lo lắng.

Lúc trước chính là vì nguyên nhân này, Dịch Vân mới bỏ dễ mà chọn khó, chọn cách đuổi theo Cáp Nại Cổ.

- A? Có hai người đang đi về phía này, chính là Cáp Nại Cổ!

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Dịch Vân phát hiện Cáp Nại Cổ cùng với một người khác đang chậm rãi đi về phía này, trong lòng hắn rất kinh ngạc.

Tên thủ lĩnh đưa Cáp Nại Cổ ra khỏi lều, nhìn quanh bốn phía rất cẩn thận, sau khi thấy nơi này ngoại trừ bọn hắn ra thì không còn ai nữa, lúc này mới lên tiếng hỏi Cáp Nại Cổ:

- Nói đi! Rốt cục là chuyện gì?

Cáp Nại Cổ cũng rất thận trọng đáp lại:

- Ta và hai người nữa đi với tiểu đội trưởng Khố Lạp đến Yêu Đạt trấn, gặp phải một thiếu niên mười mấy tuổi, hắn là đồng hương với ta ở Yêu Đạt trấn, là hai người sống sót của gia tộc Tư Đạt Đặc, trên người hắn mang theo món binh khí đồn đãi từ lâu, chính là thứ thần khí!

Tên thủ lĩnh run lên một trận, không nén được hưng phấn, lại hỏi:

- Người có chắc không?

- Hắn là không sai! Mặc dù ta chưa từng thấy qua thứ thần khí, nhưng món binh khí này thỉnh thoảng lại hiện lên một luồng ánh sáng đỏ, lúc cầm lên có cảm giác ấm áp lạ thường, những binh khí tầm thường không thể có tình trạng kỳ quái như vậy!

Cáp Nại Cổ thật thà đáp.

- Người đã phát hiện được thứ thần khí, vậy sao lại quay về tay không... Bọn Khố Lạp đã bị thiếu niên kia giết chết hay sao?

Tên thủ lĩnh này giờ đã phát hiện tình trạng khác thường của cánh tay phải Cáp Nại Cổ, vì thế hắn không khó khăn gì đã có thể đoán ra tình huống xảy ra.

Cáp Nại Cổ trong mắt ánh lên một tia oán hận:

- Tên thiếu niên kia tên là Dịch Vân, là cháu ngoại của lão Phổ Tu Tư, tiểu đội trưởng Khố Lạp và hai người kia đều bị hắn giết chết, hắn còn phế đi của ta một cánh tay, hắn là hắn đã đạt tới nhị tinh Chiến Sĩ.

- Nhị tinh Chiến Sĩ?

Tên thủ lĩnh trầm ngâm hồi lâu rồi bật cười. Hắn chính là tứ tinh cao giai Võ Đồ, đương nhiên là không xem một tên nhị tinh Chiến Sĩ thấp hơn hắn hai tinh ra gì.

Nghe tin ba người bọn Khố Lạp đã chết, hắn cũng không có vẻ gì quan tâm, bọn chúng bắt quá chỉ là tiểu đội trưởng mà thôi, so với tung tích của thứ thần khí còn kém hơn nhiều, hắn có biết bao nhiêu tên có thể lấp vào chỗ trống mà tên Khố Lạp kia để lại.

- Cáp Nại Cổ, lần này ngươi làm rất tốt!

Tên thủ lĩnh khen ngợi:

- Tuy thực lực của ngươi không mạnh, nhưng rất có mưu kế, biết rằng việc này không thể nói ra trước mặt vị sứ giả đại nhân trong lều, nên chỉ báo cho riêng ta, riêng điểm ấy cũng là khó được!

Tên thủ lĩnh hừ một tiếng:

- Nếu để cho hắn biết, món thứ thần khí kia còn có phần cho ta sao?

Cáp Nại Cổ cười nhạo:

- Thành viên trong nhóm đều biết, vị sứ giả kia là do bá tước đại nhân phái tới giám sát chúng ta, ta đương nhiên sẽ không đem chuyện tốt như vậy nói cho hắn biết.

- Rất tốt! Tuy rằng ngươi đã mất một tay, đã là một phế nhân, nhưng dựa vào cơ trí của ngươi, sau này nhất định ta sẽ trọng dụng.

Tên thủ lĩnh ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Tình huống này ta không thể để cho tên sứ giả kia phát hiện, phải tự mình dẫn người tới Yêu Đạt trấn tìm tên thiếu niên kia, không thể để hấn trốn thoát, phải nhanh mới được, mà chỉ có thể dùng người tin cậy của ta...

Tên thủ lĩnh suy nghĩ một hồi, rồi nói với Cáp Nại Cổ:

- Cáp Nại Cổ người chờ ở đây, sau khi ta triệu tập hơn mười người thân tín, người sẽ dẫn đường cho bọn chúng...

Chỉ là một thiếu niên có thực lực nhị tinh Chiến Sĩ, đội ngũ thân tín của hấn có mười mấy tên nhị tinh, tam tinh Chiến Sĩ cùng nhau bao vây, việc này xem như đã nắm chắc trong tay.

Thế nhưng lời hấn còn chưa dứt, bỗng nhiên từ đâu xuất hiện một luồng kinh khí cường đại từ trên ép xuống đầu hấn!

Hấn hoảng hốt ngẩng đầu lên, bỗng thấy một điểm sáng màu đỏ nhạt hiện ra giữa không trung, giống như một vì sao xẹt bay về phía hấn, người chưa đến, âm thanh bén nhọn xé gió đã vang lên.

Hồng!

Trong lúc tên thủ lĩnh còn đang kinh ngạc, ma thú này giờ vẫn ở bên cạnh hấn đã nhanh hơn một bước, đánh thẳng về phía luồng kinh khí mạnh mẽ giữa không trung.

70. Chương 70 : Rắn Nuốt Voi (hạ)

- Đó là ma thú sao?

Dịch Vân rất kinh ngạc.

Lúc tên thủ lĩnh và Cáp Nại Cổ đi tới dưới tàng cây bắt đầu nói chuyện, Dịch Vân đã phát hiện con dã thú cường tráng đi theo bên cạnh tên thủ lĩnh.

Toàn thân nó đầy lông vàng, thân hình cường tráng to khoảng ba người trưởng thành, lúc nó đứng lên cũng cao bằng một người rưỡi, tứ chi mạnh mẽ hữu lực, đôi mắt có tính chất đặc biệt của ma thú vô cùng hung dữ, miệng lộ ra hai cái răng nanh bén nhọn, hai tay nó nhìn qua có cảm giác còn sắc bén hơn cả binh khí, không khỏi làm cho người cảm thấy lạnh lùng sợ hãi.

Đúng là ma thú tứ giai Bàn Thạch Bạo Ngưu, ma thú Địa hệ có lực phòng ngự và lực công kích đều đáng sợ như nhau!

- Đúng là Bàn Thạch Bạo Ngưu! Chỉ là một tên tứ tinh Võ Đồ, lại có thể có được một ma thú tứ giai, chắc chắn là hấn đã trả một cái giá rất đắt mới có thể mua được!

Môn La không khỏi thốt lên kinh ngạc.

- Lão Đại, ma thú này quá thần kỳ, ba bốn người ta gộp lại cũng không to bằng nó, người nói nó là Bàn Thạch Bạo Ngưu sao?

Dịch Vân cũng tỏ ra hiếu kỳ.

Lúc này Môn La lại lắc đầu nói:

- Cũng quá khéo léo! Tên thủ lĩnh bằng cướp tuy là tứ tinh Võ Đồ, nhưng người có ưu thế có thể dùng ma pháp phụ trợ cho đấu khí công kích, hơn nữa lại đánh lén bất ngờ, muốn bắt hấn cũng không quá khó khăn, nhưng lại xuất hiện Bàn Thạch Bạo Ngưu này... Với thực lực hiện tại của người tuyệt đối là không thể thắng được nó!

Thế chất của ma thú chắc chắn là cường đại hơn con người rất nhiều, so sánh giữa con người và ma thú cùng tinh cấp với nhau, ma thú thực sự còn cao hơn con người cùng tinh cấp một bậc. Với tình huống trước mắt của Dịch Vân, nếu như hấn muốn đánh bại con Bàn Thạch Bạo Ngưu này, cho dù là hấn tu luyện tuyệt học Huyết Kế công pháp, ít nhất thực lực cũng phải đạt tới trình độ tứ tinh đỉnh phong mới được!

Dịch Vân nghe vậy cũng chỉ có thể cười khổ nói:

- Chúng ta không còn cách nào khác, lúc này bọn chúng chỉ có hai người ở đây mà thôi, cơ hội tốt như vậy chỉ đến có một lần, ta cũng không nhất định phải đánh bại ma thú kia, chỉ cần bắt được tên thủ lĩnh và Cấp Nại Cổ là đủ!

Vừa nói xong những lời này, Dịch Vân thấy tên thủ lĩnh đang muốn đi triệu tập thủ hạ, biết rằng không thể đợi thêm được nữa, trong mắt chợt loé lên một tia sát cơ lạnh lẽo, nhanh chóng xuất ra Long Phách đao, vận khởi đầu khí trong cơ thể, lập tức bay xuống khỏi cây đại thụ, vừa bay vừa chém một đao về phía tên thủ lĩnh.

.....

Thế nhưng con Bàn Thạch Bạo Ngưu ấy có phản ứng nhanh hơn, thân hình Dịch Vân còn đang lơ lửng trên không, đao chưa chém tới, Bàn Thạch Bạo Ngưu đã nhảy lên với tốc độ nhanh hơn hẳn nhiều, nháy mắt đã tới trước mặt Dịch Vân.

Keng!

Long Phách đao va chạm với tay của Bàn Thạch Bạo Ngưu giữa không trung, phát ra âm thanh va chạm như kim loại cùng với một chuỗi hoa lửa sáng chói. Hai tay Dịch Vân run lên bị phản chấn trở về, còn Bàn Thạch Bạo Ngưu dường như không chịu ảnh hưởng gì của một kích vừa rồi, hét lớn một tiếng, lại vọt mạnh về phía Dịch Vân.

Dịch Vân thấy vậy rất kinh hãi, hắn đã hết sức cẩn thận, nhưng vẫn còn coi thường tứ giai ma thú này, có thể dùng tay không tiếp ma pháp bình khí nhị phẩm trung giai mà không bị thương, thật sự đã ra ngoài dự liệu của hắn!

Thấy Bàn Thạch Bạo Ngưu vọt tới quá hung mãnh, muốn tránh cũng không thể tránh, dưới tình thế cấp bách, hắn vội niệm chú ngữ, bàn tay vung lên, lập tức thi triển một cái khiên lửa hình tròn đường kính chừng hai thước che trước mặt.

Rầm một tiếng, khiên lửa đã bị phá tan, từng đóm lửa văng ra tung toé khắp nơi như pháo hoa nổ rộ. Thế nhưng Bàn Thạch Bạo Ngưu lại không bị hoàn toàn ảnh hưởng gì, lại tiến lên thêm mấy thước về phía Dịch Vân, vung cánh tay tráng kiện to gấp đôi tay Dịch Vân, trong nháy mắt đánh thật mạnh vào người hắn.

Lúc này tên thủ lĩnh mới bắt đầu phản ứng, hắn rống to một tiếng: "Có địch!", nhất thời vang vọng khắp cả ổ cướp, tất cả các thành viên trong băng cướp đều bật người dậy cầm lấy binh khí, cấp tốc chạy về hướng này.

Tên thủ lĩnh hét xong, quay sang nhắm chuẩn vị trí của Dịch Vân, chân điểm một cái, lập tức xuất kiếm chém thẳng về phía Dịch Vân. Chỉ trong khoảnh khắc, thế kiếm của hắn đã tới trước mặt Dịch Vân, cùng với ma thú Bàn Thạch Bạo Ngưu của hắn tạo thành thế gọng kìm, công vào hai bên trái phải của Dịch Vân, trong nháy mắt đã chặn tất cả đường lui của hắn.

Dịch Vân còn đang ở trên không, lực phản chấn ngược về phía sau đã tiêu mất, thân hình hắn dừng lại, bắt đầu rơi thẳng xuống dưới, rơi vào ngay giữa thế gọng kìm hai bên trái phải.

- Chết tiệt! Dưới thế giáp công của một người một thú bọn chúng, người chết chắc, mau mau lui lại!

Môn La kinh hoảng gào to.

Dịch Vân cười khổ trong lòng, hắn đang ở trên không, cho dù muốn hoạt động thân thể một chút cũng không được, làm sao có thể né tránh?

Ma thú tứ giai này thật là đáng sợ, hoàn toàn vượt xa dự đoán của hắn, thân hắn bây giờ lâm vào hiểm cảnh hoàn toàn là do nó mà ra!

Hắn xem chuẩn một trảo một kiếm đang công tới, đang định liều mạng bỏ mặc một kiếm của tên thủ lĩnh, muốn dùng Long Phách đao ngăn chặn tay của Bàn Thạch Bạo Ngưu đang đánh tới vô cùng mạnh mẽ. Đột nhiên trong lúc ấy, Cầu Cầu vẫn nằm trong lòng hắn lại vọt nhanh ra khỏi ngực áo, nhanh như tia chớp đón lấy thế công của Bàn Thạch Bạo Ngưu!

Vù!

Cầu Cầu đi sau mà tới trước, thoáng chốc đã vọt lên trên Bàn Thạch Bạo Ngưu, sau đó cái miệng của nó bình thường chỉ to bằng nắm tay Dịch Vân đột nhiên mở rộng nhìn như chậu máu, rộng đến mức to gấp đôi thân thể khổng lồ của Bàn Thạch Bạo Ngưu, tấp một cái về phía Bàn Thạch Bạo Ngưu lúc này còn đang sững sờ kinh hãi. Chỉ trong nháy mắt miệng của Cầu Cầu đã ngoạm lấy trọn thân thể Bàn Thạch Bạo Ngưu rồi nuốt xuống!

Cách một tiếng, Cầu Cầu sau khi nuốt chửng Bàn Thạch Bạo Ngưu, miệng to như vậy trong nháy mắt đã trở về nguyên hình nhỏ lại y như lúc trước, còn ngửa mặt lên trời chép miệng khen ngon!

Lúc một màn không thể nào tin nổi này diễn ra, Dịch Vân còn chưa rút xuống đất cùng với tên thủ lĩnh và Cáp Nại Cổ, tất cả đều trợn tròn đôi mắt, miệng há thật to, thiếu chút nữa cả bọn đều treo quai hàm.

Tên thủ lĩnh vì quá khiếp sợ mà thể công về phía Dịch Vân chậm lại, Dịch Vân nhanh chóng thu lại một đao dự định ngăn chặn Bàn Thạch Bạo Ngưu, đổi hướng bổ mạnh về phía tên thủ lĩnh.

Keng một tiếng, giữa không trung vang lên tiếng kim loại chạm nhau.

Thanh trường kiếm trên tay tên thủ lĩnh đã bị chặt gãy làm hai đoạn, sắt bình thường sao có thể chống nổi sự va chạm kịch liệt của ma pháp binh khí nhị phẩm. Nếu như không phải hắn có tu vi là tứ tinh Vô Địch, thực lực đấu khí của hắn hùng hậu hơn Dịch Vân tứ tinh sơ giai, thì lúc này không phải chỉ bị gãy kiếm mà thôi.

Hắn bị dư lực một kích của Dịch Vân đánh lui lại, giữa không trung phun ra một ngụm máu tươi, lúc đang tìm cách chạy thoát sự truy kích của Dịch Vân, không biết trời xui đất khiến thể nào lại chạy tới trước mặt Cầu Cầu.

Cầu Cầu trừng mắt nhìn, tên thủ lĩnh cũng hoảng sợ nhìn lại, hai người bốn mắt chăm chú nhìn nhau, có lẽ như quan hệ giữa tình nhân, à, quan hệ giữa người đi săn và con mồi. Đột nhiên Cầu Cầu lại há to miệng như lúc này, lập tức đón lấy con mồi từ đâu đưa đến tận cửa này.

- Không...

Tên thủ lĩnh hét to, nhưng chỉ được một tiếng duy nhất mà thôi, sau đó chỉ còn lại tiếng chép miệng khen ngon của Cầu Cầu!

- Trời ơi! Đây rốt cục là loại rắn gì vậy? Có thể nuốt chửng Bàn Thạch Bạo Ngưu thân thể to hơn nó gấp mấy chục lần cùng với một người sống, có còn thiên lý hay không?

Môn La kêu lên sợ hãi, không khác gì tiếng kêu sợ hãi của tên thủ lĩnh trước khi chết.

Dịch Vân cũng nhìn trân trối Cầu Cầu với vẻ không thể nào tin nổi, lúc này sau khi Cầu Cầu đã nuốt xong một người một thú, chỉ thấy thân thể nó cũng y như lúc bình thường. Không ai dám tưởng tượng vừa rồi nó lại làm ra hành động như vậy, nhưng sau đó hình dáng lại không có một chút thay đổi nào cả! Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, hắn không thể nào tin nổi chuyện đã xảy ra.

Trong thoáng chốc, Dịch Vân và Cầu Cầu đều đã rơi xuống đất, vừa mới chấm đất, Cầu Cầu đã lập tức vọt về phía Dịch Vân, nhanh chóng chui vào lòng hắn, dáng vẻ vẫn bình thường như mọi lần.

Dịch Vân kinh hãi phát hiện bọn cướp đang từ bốn phía ào ạt đổ về phía này, hắn vội vàng đem sự nghi hoặc của mình gác sang bên, hai mắt nhìn về phía một bóng người đang tìm cách chạy về hướng trung tâm nơi ở của băng cướp.

Vút!

Thân hình Dịch Vân chợt lóe lên một cái, đã đến trước mặt Cáp Nại Cổ.

Không thèm nhìn cặp mắt đầy kinh hãi của Cáp Nại Cổ, một tay Dịch Vân như kim sắt chụp vào cổ hắn, chỉ dùng một chút lực nhẹ nhàng đã kéo Cáp Nại Cổ đến trước mặt mình, nhẹ giọng nói:

- Đây là người sống sót của Yêu Đạt trấn, Cáp Nại Cổ, ta đã cho ngươi cơ hội!

- Dịch...Dịch Vân, ta biết sai rồi, xin ngươi hãy tha cho ta một lần nữa...

Không đợi hắn nói hết lời, Dịch Vân vận lực vào tay, 'cách' một tiếng, cổ Cáp Nại Cổ đã bị hắn bẻ gãy.

Buông thi thể đang không ngừng co giật của Cáp Nại Cổ ra, Dịch Vân nhìn vào đôi mắt mở trừng trừng đầy oán hận của Cáp Nại Cổ, cúi đầu nói:

- Ai, Cáp Nại Cổ người sao không chịu hiểu... Cơ hội thường chỉ đến có một lần, giống như sinh mạng một con người, cả đời cũng chỉ chết có một lần mà thôi!

Dứt lời, Dịch Vân khẽ thở dài một cái, cũng không quay lại nhìn đám cướp đang sắp đuổi tới, nhanh chóng hướng về phía ngoài chạy thẳng ra, chỉ trong khoảnh khắc, bóng Dịch Vân đã mất hút trong rừng rậm âm u.

71. Chương 71: Ma Hạch Địa Hệ

Trong bóng đêm tối mịt, Dịch Vân cố ý không chạy về hướng Yêu Đạt trấn, ngược lại theo hướng Đông tiến sâu vào rừng rậm, chạy một hơi mười mấy dặm. Khu rừng này nằm ngoài Yêu Đạt trấn rộng chừng mấy trăm dặm, trong đó đầy núi non, hạp cốc, vách đá, vực sâu chằng chịt, Dịch Vân tin rằng cho dù đối phương có đuổi theo cũng không thể tìm thấy mình.

- Nguy cơ cuối cùng đã trôi qua, nếu không phải lúc trước người vì chút lòng nhân từ thả Cáp Nại Cổ đi, cũng không xảy ra nhiều chuyện như thế, trường ác chiến vừa rồi quả thật hung hiểm đến cực điểm.

Lúc Dịch Vân tìm một gốc cây đại thụ ngồi xuống nghỉ, Môn La cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, chậm rãi nói.

Thở phào một hơi dài, Dịch Vân vẫn không có biểu hiện gì mỗi mệt, cười nói:

- Lão Đại, không phải người đã nói chuyện gì cũng phải trông vào lương tâm mới làm được hay sao? Cáp Nại Cổ đã từng là đồng nghiệp của ta ở xưởng rèn tại Yêu Đạt trấn hơn một năm trời, nếu như ta không cho hắn cơ hội nào cả, một đao giết hắn ngay lập tức, lương tâm ta sẽ không chịu nổi...

Dịch Vân ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Nhưng đến khi hắn vẫn chấp mê bất ngộ, vẫn còn muốn dồn ta vào chỗ chết, lúc ấy ta giết hắn mà không hề áy náy chút nào!

- Ôi, người vẫn còn quá ngây thơ! Cho kẻ phản bội cơ hội chính là mang tính mạng mình ra đùa giỡn, không phải lần nào cũng may mắn như vậy đâu!

Môn La khẽ lắc đầu, thở dài.

- Đúng rồi!

Môn La dường như chợt nhớ ra chuyện gì, hỏi:

- Cầu Cầu thế nào rồi? Ma thú tứ giai Bàn Thạch Bạo Ngưu, ngay cả người dùng hết sức đối phó mà cũng rất là chật vật, lần này nếu như không có nó, người rất có thể bỏ xác tại đó rồi!

Dịch Vân nghe vậy lập tức nhìn vào lòng, chỉ thấy Cầu Cầu đang cuộn tròn quanh người, chính là đang chìm trong mộng đẹp.

- Sao, ngủ rồi à? Đúng vậy, sau khi ăn xong bữa sẽ ngủ thật lâu để tiêu hoá thức ăn, đúng là bản tính của loài rắn.

Môn La hơi buồn cười nói.

Bữa ăn? Vừa rồi Cầu Cầu nuốt một người sống, với một con ma thú tứ giai to hơn nó mấy chục lần, đây quả là một bữa ăn đầy nghệ thuật.... Dịch Vân không khỏi cười khở, thầm nghĩ.

- Lão Đại, theo người Cầu Cầu thuộc về loài rắn nào vậy?

Dịch Vân vỗ nhẹ đầu Cầu Cầu, tò mò hỏi.

Xua xua hai tay, Môn La lắc đầu:

- Chuyện này người không cần hỏi ta, vào thời của ta, không có loài rắn nào khủng bố như vậy cả, biểu hiện vừa rồi của nó làm cho ta kinh ngạc hơn người nhiều.

Dịch Vân gật đầu im lặng, bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi rã rời, trong đầu mờ mịt. Vừa rồi đánh liên tiếp hai trường ác chiến đã làm hao hết tinh lực toàn thân của hắn, lúc này đã đến nơi an toàn, hai mắt của hắn bắt đầu cảm thấy nặng trĩu.

- Người cũng đã mệt mỏi cả ngày, nghỉ ngơi một chút đi thôi!

Môn La thấy Dịch Vân như vậy liền nói.

Dịch Vân gật đầu, lập tức tựa lưng vào gốc đại thụ, dần dần ngủ say.

Năm ngày liên tiếp sau đó, Dịch Vân ở lại nơi đây tu luyện, cũng muốn chờ cho Cầu Cầu tỉnh lại, mặt khác, cũng phải chờ cho băng cướp ngoài kia rời khỏi. Thủ lĩnh của bọn chúng chết một cách không rõ ràng như vậy, ngay cả một con ma thú tứ giai cũng biến mất không thấy tăm hơi, nhưng lại không biết lai lịch đối phương như thế nào, với tính cẩn thận của bọn cướp, hẳn là sẽ không dám ở lại lâu.

Chuyện mà Dịch Vân phải làm bây giờ là lẳng lặng chờ đợi, không cần phải đi tìm phiền phức vô ích, mà đến ngày thứ năm, cuối cùng Cầu Cầu đã tỉnh lại.

Cầu Cầu mới vừa tỉnh dậy đã thè chiếc lưỡi đỏ hồng liếm má Dịch Vân, làm cho Dịch Vân phải vui vẻ bật cười. Sau đó, Cầu Cầu bò xuống đất, thân thể dài ngoằng của nó đột nhiên bất động không nhúc nhích chút nào.

Dịch Vân còn đang tò mò, Cầu Cầu bỗng nhiên há mồm phun ra một vật gì không rõ, rơi loảng xoảng trên mặt đất.

Dịch Vân bị hành động của Cầu Cầu làm cho hoảng sợ, nhìn chăm chăm vào vật lạ kia, chỉ thấy nó dính chất nhầy trên bề mặt, chính là miếng bảo vệ cổ tay bằng sắt. Suy nghĩ một chút, hắn lập tức hiểu ra, đây hẳn là của tên thủ lĩnh, Cầu Cầu không thể tiêu hoá được cho nên lúc này mới nhả ra ngoài.

Nhìn miếng bảo vệ cổ tay nằm trên mặt đất, chỉ thấy bề mặt lỗ chỗ khắp nơi, có hơn phân nửa đã bị dịch vị trong dạ dày của Cầu Cầu tiêu hoá. Chính vì vậy, miếng bảo vệ cổ tay này đã không còn dùng được nữa, chỉ là một miếng sắt vụn mà thôi, Dịch Vân cũng không khỏi cảm thấy kinh hãi trước năng lực tiêu hoá của Cầu Cầu, ngay cả kim loại sắt thép mà cũng ăn mòn được.

- Ôi, con rắn này thật sự làm cho ta không có lời nào để nói...

Nhìn đồng sắt vụn kia, Môn La than thở.

Sau khi Cầu Cầu nhả ra hết những miếng sắt vụn ấy, nó lập tức bò lại chỗ đồng sắt, nhìn nhìn một hồi như đang tìm kiếm vật gì. Sau một hồi, chỉ thấy nó dùng đầu đẩy một miếng sắt sang bên, đột nhiên lộ ra một hòn đá màu vàng óng.

Hòn đá hình tròn màu vàng óng, lớn chừng hai nắm tay, bên ngoài hòn đá ẩn hiện ánh sáng màu vàng nhạt đang lưu chuyển.

- Tinh hạch của ma thú Địa hệ!

Môn La kinh ngạc kêu lên.

Dịch Vân cũng sửng sốt.

Tinh hạch của ma thú không dễ kiếm chút nào, mà ma thú cấp càng cao, tinh hạch cũng có cấp bậc càng cao.

Tinh hạch cao cấp cũng không dễ dàng lấy được, phần lớn ma thú trước khi chết đều tự huỷ ma hạch trong cơ thể chúng. Trừ phi dùng cách đánh lén, hoặc là có thể giết chết nó trong chớp mắt trước khi nó có thể phản ứng lại, nếu không thì rất khó lấy được trọn vẹn như viên ma hạch bóng loáng trước mặt này.

Tinh hạch của ma thú không những được dùng để trợ giúp cho việc tu luyện, cũng có thể làm tài nguyên thêm vào trong lúc chế luyện binh khí. Mỗi viên tinh hạch tùy theo cấp cao hay thấp, đều có giá trị từ vài ngàn đến vài ngàn vạn kim tệ, có những khi, có người trả bằng bất cứ giá nào cũng không thể mua được.

Một viên tinh hạch đầy đủ trọn vẹn như thế của ma thú tứ giai, nếu mang ra thị trường đấu giá, ít nhất cũng có thể bán được tám, chín ngàn kim tệ trở lên.

- Dịch Vân, viên ma hạch Địa hệ này người có thể dùng để chế luyện binh khí, với công lực lúc này của người, lúc này hẳn là có thể luyện ra một món ma pháp binh khí Địa hệ nhị phẩm trung giai.

Môn La cười to.

Lúc Môn La còn đang cười đắc ý, Cầu Cầu đột nhiên há to mồm táp về phía viên tinh hạch, cách một cái giống như người ta cắn trái táo giòn vậy, viên tinh hạch to bằng hai nắm tay lúc này chỉ còn lại một nửa.

Dịch Vân và Môn La hai người đồng thời sợ hãi kêu lên, chỉ thấy Cầu Cầu ngửa mặt lên trời chép miệng ra vẻ mới ăn no, sau đó ngậm nửa viên tinh hạch còn lại bò đến chân Dịch Vân, nhìn Dịch Vân chăm chú.

Dịch Vân thuận tay cầm lấy nửa viên tinh hạch, cười nói:

- Một nửa này là người để dành cho ta hay sao?

Cầu Cầu lúc này lại bò vào lòng Dịch Vân, liên tiếp gật đầu rít lên phì phì, như có ý nói: 'Nó một nửa, Dịch Vân một nửa, ý là cảm tình sẽ bền vững không tan rã!'

- Thật là một con rắn phá cửa! Mới nuốt một cái đã hơn phân nửa, nó không biết viên tinh hạch này có thể dùng để luyện chế ra bao nhiêu ma pháp binh khí hay sao?

Tiếng khóc thét của Môn La vang lên.

- Không sao cả! Viên tinh hạch này cũng là do Cầu Cầu tìm được, có thể được một nửa ta cũng đã rất thoả mãn.

Dịch Vân cười nói.

Cắt viên ma hạch Địa hệ, Dịch Vân cầm lấy Long Phách đao, nhìn quanh một vòng, sau khi cảm thấy không có vấn đề gì, lúc này mới theo đường cũ trở về.

Hắn chạy nhanh như gió len lỏi trong rừng rậm, không đến hai giờ sau, hắn đã đến nơi bọn cướp dựng trại khi trước, chỉ thấy một vùng trống trải, trải qua năm ngày quả nhiên bọn cướp đã rời đi.

Thở phào nhẹ nhõm, Dịch Vân cũng không ở lại lâu, lại nhắm hướng trở về Yêu Đạt trấn mà nhanh chóng chạy đi.

Lần trước hắn vừa trở về đã phải vội vàng rời khỏi để đuổi theo Cáp Nại Cổ, bây giờ cuối cùng cũng có thể an tâm nhìn lại quê nhà đã xa cách quá lâu rồi.

Sau khi tế bái đơn giản trước phần mộ của ba người Phổ Tu Tư, Dịch Vân đi dạo quanh trang viên nơi mà hắn đã từng sinh sống hơn hai năm. Trong nhà hỗn loạn đổ nát, cũng y như khung cảnh trước khi hắn bỏ đi, phòng hắn vẫn giữ được nguyên vẹn, cảnh vật vẫn như xưa, thế nhưng người không còn như xưa nữa, hắn bây giờ cũng không phải là đứa trẻ con ngày xưa mặc tình cho người ta xâu xé.

Trước khi rời khỏi Yêu Đạt trấn, Dịch Vân lại đi vào lò rèn trong nhà tổ, ngắm lại nhà tổ đã có vạn năm lịch sử, giống như nhìn lại một bộ sử ghi lại đầy đủ sự hưng vong của gia tộc, trong lòng Dịch Vân dâng lên một cảm giác rất đặc biệt...

Nhà tổ này là nơi mà hắn khởi đầu, dường như hắn có duyên đặc biệt với nơi này, mỗi lần đi vào nơi này đều xảy ra những biến hoá dẫn đến những bước ngoặt lớn lao trong đời hắn. Lò rèn mà gia tộc Tư Đạt Đặc đời đời bảo vệ, không phải luyện sắt mà là luyện ra người, đã luyện cho hắn trở nên thép cứng....

- Không biết đến bao giờ mới trở lại nơi này lần nữa, trước khi rời khỏi, ta muốn thăm lại nơi này. Chính là nhờ nhà tổ mới có Dịch Vân ngày nay!

Mở mật đạo đằng sau nhà tổ, Dịch Vân đi xuống.

72. Chương 72: Mật Thất Bị Che Giấu (thượng)

- Ôi, đã qua một thời gian lâu như vậy, mà Hoả nguyên tố nơi đây vẫn nồng đậm như xưa!

Dịch Vân hơi có vẻ kinh ngạc.

Lần xuống thạch thất gần đây nhất, Dịch Vân kinh ngạc phát hiện ra Hoả nguyên tố ở đây nhiều hơn trên mặt đất mấy trăm lần, Đúng ra, hẳn đã lấy đi nguyên khối Hoả Phách Tinh Thạch, hẳn là không có chuyện như vậy mới đúng!

Khi Dịch Vân nói chuyện, Cầu Cầu cũng nhận thấy nơi này có thiên địa nguyên tố khác thường, rất giống những viên mà Dịch Vân vẫn thường cho nó ăn ‘điểm tâm’, ngập tràn khí tức của Hoả Phách Tinh Thạch, nó liền rít lên mấy tiếng hoan hô, lập tức rời khỏi thân thể Dịch Vân, chạy lăng quăng chơi khắp chỗ.

- Không có gì là kỳ quái cả!

Môn La nói với Dịch Vân:

- Cả một khối Hoả Phách Tinh Thạch lớn như vậy nằm ở đây đã vạn năm, Hoả nguyên tố đậm đặc đã dung nhập vào từng ngõ ngách của thạch thất này. Hơn nữa, bốn phía lại có ma pháp trận to lớn bảo vệ, nguyên tố trong này sẽ không tiết ra bên ngoài, có thể nói, bản thân căn thạch thất này cũng chính là một khối quặng Hoả Phách Tinh Thạch!

- Cho nên, phàm là người tu luyện ma pháp Hoả hệ hay đấu khí Hoả hệ, đều có thể vào đây tu luyện, hiệu quả sẽ tốt hơn bên ngoài rất nhiều!

Môn La nói thêm.

- Vậy, gia tộc Tư Đạt Đặc chúng ta đều tu luyện đấu khí Phần Kiếp Tử Diễm, tổ tiên của gia tộc trước đây đã từng đến thạch thất này tu luyện hay sao

Dịch Vân thắc mắc:

- Mặc dù có hạn chế mỗi mười năm chỉ có thể khai thác mười cân Hoả Phách Tinh Thạch, thế nhưng vào đây tu luyện thì có gì là không thể?

Không ngờ Môn La lại lắc đầu, vừa tức giận vừa buồn cười nói:

- Người đừng nói chơi! Nhìn cả khối quặng quý giá ngay trước mặt thế nhưng không thể làm gì được, cảm giác này theo ngươi là khó chịu hay dễ chịu? Tu luyện cần nhất là trong lòng phải bình thản, nếu như tu luyện ở nơi đây thì thật sự không phải là tu luyện, mà là thử tính kiên nhẫn thì đúng hơn!

- Cho nên chưa từng có tổ tiên của ta vào đây tu luyện hay sao?

Dịch Vân nghe Môn La giải thích xong lại hỏi.

- Nghe nói rằng lúc trước cũng có, chỉ là hiệu quả tu luyện so ra kém hơn bên ngoài rất nhiều. Giống như ta vừa nói, tu luyện chính là một quá trình tu tâm, nếu như tâm chí không vững vàng kiên định, cho dù là người có hoàn cảnh tốt cũng không thu được kết quả gì đáng kể!

Môn La vừa nhớ lại vừa nói.

Dịch Vân nghe xong trầm nghĩ:

- Có cả một khối quặng quý giá cùng với một mật thất tu luyện tuyệt hảo như vậy ngay trong nhà mình, mà gia tộc Tư Đạt Đặc lại chỉ có thể ngắm nhìn mà than thở, nếu muốn lấy để dùng thì lại có hạn chế rất mạnh, bỏ đi thì lại không yên ổn trong lòng, tổ tiên đời thứ nhất quả thật là quá đùa giỡn lòng người mà!

Hai người còn đang nói chuyện, đột nhiên Cầu Cầu rít lên, có vẻ như bị một cái gì đó làm cho nó nổi điên, thân thể của nó cuộn lại thành hình cầu, vừa nhảy nhót vừa rít lên the thé.

Dịch Vân quay đầu lại, thấy Cầu Cầu nhún nhảy không ngừng, không khỏi bật cười hỏi:

- Cầu Cầu, có chuyện gì vậy?

Cầu Cầu cũng không để ý tới hấn, chỉ không ngừng nhảy nhót tại chỗ, chiếc lưới đỏ hồng thè ra thụt vào không ngớt, mắt nhìn chăm chú xuống đất.

Gọi to vài tiếng liên tiếp, thế nhưng bộ dáng Cầu Cầu vẫn không thay đổi, Dịch Vân cảm thấy có gì đó không bình thường. Cầu Cầu lúc thường rất có linh tính, trước nay chưa từng thấy nó lộ vẻ thờ ơ không để ý tới mình như vậy!

Tò mò đến gần, chỉ thấy vị trí Cầu Cầu đang nhảy nhót chính là vị trí của khối Hoả Phách Tinh Thạch to lớn trước kia, do Cầu Cầu không ngừng nhảy nhót loạn lên, một tầng tro bụi thật dày trên mặt đất cũng đã tung bay hết, lộ ra mặt đất bên dưới một màu đỏ thẫm.

Dịch Vân vốn không chú ý tới, nhưng càng nhiều bụi đất bay lên, lại phát hiện mặt đất bên dưới chỗ Cầu Cầu đang nhảy nhót dường như lún xuống một khoảng to bằng bàn tay, nếu không nhìn kỹ thì không thể nào phát hiện.

Hấn vội vàng ngồi xổm xuống, tò mò nhìn vào khoảng lún xuống ấy, càng nhìn càng thấy quen thuộc, dường như đã từng thấy ở chỗ nào đó....

Môn La cũng đã nhìn thấy chỗ khác thường, hấn nhìn kỹ hơn một chút rồi cẩn thận nói:

- Ủa, chỗ này rất giống cơ quan của mật đạo!

Dịch Vân nghe vậy nhất thời sửng sốt, trong lòng thoáng động, lập tức đưa tay áp vào chỗ ấy, âm thầm vận khởi đấu khí trong cơ thể, giống y như động tác mà hấn vẫn mở cơ quan bên ngoài mật thất để vào đây.

Có tiếng động như cơ quan đang mở ra, chỗ Dịch Vân áp tay vào từ từ lõm xuống càng ngày càng sâu, càng ngày càng mở rộng ra, chỉ trong thoáng chốc đã lộ ra một cửa động dưới đất đủ cho một người qua lọt.

- Đây...Đây là...Đây là chuyện gì vậy?

Dịch Vân và Môn La đồng thời bị sự xuất hiện đột ngột của cửa động này làm cho kinh hãi ngây người.

- Lão Đại, người có biết trong nhà tổ này còn tồn tại một mật thất khác hay không?"

Dịch Vân quay sang hỏi Môn La.

Môn La đang ngây người nhìn cửa động tối đen, hồi lâu sau mới lúng túng đáp:

- Thật sự là không thể tin được! Không nghĩ tới dưới khối quặng Hoả Phách Tinh Thạch lại có một cửa ngầm, đừng nói là ta không biết, bí mật này e rằng chỉ có tổ tiên đời thứ nhất mới có thể biết được mà thôi!

Lại là tổ tiên đời thứ nhất?

Gia tộc Tư Đạt Đặc đời đời nghe theo lời dặn bảo của tổ tiên bảo vệ nơi này, dưới nhà tổ có thạch thất, mà bên trong thạch thất lại che giấu mật thất ... Tổ tiên đời thứ nhất vì sao lại sắp xếp như vậy?

Dịch Vân càng ngày càng không hiểu nổi vị tổ tiên thần bí của mình.

Hai người còn đang trầm tư ngoài cửa động, thế nhưng Cầu Cầu không cần suy nghĩ, vừa lúc thấy cửa động mở ra đã kêu lên một tiếng rồi lập tức chui xuống. Lúc Dịch Vân nhận ra muốn ngăn lại, Cầu Cầu đã biến mất trong cửa động tối đen.

- Mật thất của gia tộc hấn là không có gì nguy hiểm, chúng ta cũng vào xem thử!

Hai người Dịch Vân và Môn La cũng tiến vào cửa mật thất bí ẩn này.

Vừa tiến qua cửa động, Dịch Vân lập tức phát hiện dưới chân có một cầu thang dẫn xuống có mười mấy bậc, cuối cầu thang cũng là một chỗ rẽ, tất cả giống y như mật trên của thạch thất vậy.

Sau khi xuống cầu thang rẽ qua một bên, bóng tối trước mắt bỗng đứng trở nên sáng sủa hẳn ra, một gian thạch thất có diện tích giống y như gian thạch thất phía trên xuất hiện trước mặt Dịch Vân. Ở giữa gian thạch thất này cũng có một khối quặng rất lớn, nhưng khối quặng này lại phát ra ánh sáng màu xanh ẩn hiện trên bề mặt, chiếu sáng cả không gian u ám trong này.

Dịch Vân và Môn La sửng người ra, toàn thân chấn động một trận đồng thanh hô lớn:

- Thủy Phách Tinh Thạch!

Trước mắt hai người chính là một khối quặng Thủy Phách Tinh Thạch hiếm có trên Khung Võ đại lục!

Khối quặng này rất lớn, chiều cao của nó bằng chiều cao của mười người trưởng thành cộng lại, chiều rộng khoảng chừng bốn năm người ôm, so với khối Hoả Phách Tinh Thạch lúc trước lớn hơn rất nhiều.

- Sao... sao lại có chuyện này?

Đôi mày Môn La run run, hấn tự mình lẩm bẩm.

- Cả khối...Cả khối Thủy Phách Tinh Thạch...!

Dịch Vân mắt tròn nhìn chăm chú, trong lòng vui sướng phát điên.

Về chuyện tu luyện ma pháp, Hoả Phách Tinh Thạch hẳn không thể dùng cho cả hai hệ ma pháp, vả lại vì lý do động thời tu luyện đấu khí Hoả hệ, cho nên tiến cảnh của ma pháp hoả hệ nhanh hơn ma pháp Thủy hệ nhiều. Nhưng hẳn lại có thể chất song hệ nguyên tố, cho nên phải tu luyện cùng lúc hai loại ma pháp, vả lại chênh lệch giữa hai loại không được quá lớn, cứ như vậy mà làm chậm đi tốc độ tu luyện ma pháp của hẳn...

Lúc này có thể tìm được một khối quặng Thủy Phách Tinh Thạch, hẳn càng hiểu rõ hơn bất cứ ai việc này có ý nghĩa gì. Chính là sau này tốc độ tu luyện ma pháp của hẳn sẽ nhanh hơn nhiều so với bây giờ, cũng có thể dễ dàng đột phá thăng cấp hơn khi trước.

Trong lúc Dịch Vân còn đang vui sướng, hai mắt Cầu Cầu loé lên ánh sáng khác thường nhìn chăm chăm vào khối Thủy Phách Tinh Thạch, tựa như mèo nhìn chuột, phốc một cái đã nhảy tới, há to miệng đớp lấy một miếng to.

- A! Cầu Cầu chờ một chút, có thể có ma pháp cấm chế... Sao, nơi này không có cấm chế?

Dịch Vân thấy hành động của Cầu Cầu, sợ đến mức trái tim suýt nữa nhảy ra ngoài cơ thể. Vừa đang định bước tới, đã thấy Cầu Cầu cắn một miếng Hoả Phách Tinh Thạch to bằng đầu người, ngửa mặt lên trời nuốt xuống. Thế nhưng cả khối Thủy Phách Tinh Thạch vẫn lặng yên không xảy ra chuyện gì, không biết vì sao lại không có ma pháp cấm chế?

- Vốn là nơi đây không có ma pháp cấm chế, Cầu Cầu này quả thật là may mắn, bất quá... Một lần cắn một miếng Thủy Phách Tinh Thạch to như vậy, con rắn này đúng là phá sản không sai!

Môn La lắc đầu thở dài.

Thấy Cầu Cầu có thói quen ăn to nuốt lớn như vậy, Dịch Vân nhẹ nhõm thở dài một hơi, cười nói:

- Nếu như không phải nhờ Cầu Cầu phát hiện lối vào, chúng ta cũng không thể vào được nơi đây, cứ để cho nó ăn no đi!

Vốn Dịch Vân tưởng rằng Cầu Cầu sẽ ăn tiếp tục, không ngờ sau khi nó nuốt xuống miếng Thủy Phách Tinh Thạch ấy, đã thôi không ăn nữa mà chậm rãi bò về phía Dịch Vân, trong lúc nó bò, Dịch Vân phát hiện thân thể nó xuất hiện biến hoá rõ ràng...

Chỉ thấy thân thể nó vốn màu đỏ như máu nhưng hiện tại lại dần chuyển sang màu xanh nhạt với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường. Trước tiên là bắt đầu từ đuôi, dần dần lan đến thân nó, cuối cùng mới đến cái đầu. Khi Cầu Cầu bò tới trước mặt Dịch Vân, nó đã từ một con rắn màu đỏ biến thành một con rắn màu xanh nước biển.

- Đây...Đây...rất cực là..

Dịch Vân ngơ ngác nhìn Cầu Cầu biến hoá, ngay cả một câu đầy đủ cũng không thể thốt ra.

73. Chương 73: Mật Thất Bị Che Giấu (hạ)

Cầu Cầu bò sát đến người Dịch Vân, chậm rãi chui vào lòng hẳn, chỉ trong chốc lát đã ngủ thật say.

Môn La lúc này cũng cảm thấy ngạc nhiên:

- Có vẻ là nếu như nó ăn loại quặng mỏ nào, thân thể sẽ tùy theo thuộc tính của nguyên tố mà biến thành màu sắc ấy, loại ‘rắn đổi màu’ này thật sự là trước đây ta chưa từng gặp bao giờ!

Lần đầu tiên Dịch Vân và Môn La nhìn thấy Cầu Cầu, toàn thân nó đều là màu trắng.

Đến sau khi Dịch Vân cho nó ăn viên Hoả Phách Tinh Thạch đầu tiên, Cầu Cầu liền biến thành màu đỏ như lửa, đến mới vừa rồi nuốt vào Thuỷ Phách Tinh Thạch, lập tức lại chuyển thành màu xanh nước biển. Năng lực tùy theo thuộc tính của nguyên tố mà chuyển đổi màu sắc này so với ma thú có bản lãnh biến đổi màu bẩm sinh còn lợi hại hơn, lại càng quý dị hơn nữa!

- Ngoài chuyện đó ra, nó lại có năng lực tìm bảo vật!

Dịch Vân đùa một câu.

Nếu như không có Cầu Cầu, mật thất này vĩnh viễn sẽ là một mật thất đúng nghĩa, vĩnh viễn không ai có thể phát hiện ra.

- Ha ha ha, vận khí của Dịch Vân người quả thật là quá tốt, lúc trước ở Dịch Cầu cốc, ta còn cho là người bắt được một con rắn phá sản, không ngờ lại là một báu vật!

Môn La cười to.

- Đúng rồi, bây giờ người tính sao đây? Chẳng lẽ đem nguyên cả khối Thuỷ Phách Tinh Thạch này cho vào Hồng Liên hay sao?

Dịch Vân nghe vậy cúi đầu trầm tư, sau một lát mới lắc đầu nói:

- Ta phát hiện ra đây là một nơi tu luyện rất là lý tưởng, hơn nữa, ta còn một ý tưởng khác, cũng chỉ có thể thực hiện trong này...

Dịch Vân vừa dứt lời, liền lấy khối Hoả Phách Tinh Thạch trong Hồng Liên ra, để bên cạnh khối Thuỷ Phách Tinh Thạch, hắn vừa làm xong chuyện này, toàn bộ nguyên tố trong mật thất lập tức sinh ra biến hoá kịch liệt.

Vốn trong không gian đậm đặc Thuỷ nguyên tố lập tức co rút lại vô cùng mạnh mẽ, toàn bộ tụ tập về phía sau khối Thuỷ Phách Tinh Thạch, chiếm một nửa không gian của toà mật thất. Còn một nửa không gian còn lại tràn ngập Hoả nguyên tố đậm đặc, hai loại nguyên tố lấy đường giao nhau của hai khối tinh thạch làm trung tâm, Thuỷ trái Hoả phải, một bên màu xanh nhạt, một bên màu đỏ, vừa mới áp chế lẫn nhau thoáng chốc đã trở lại bình thường, giống như biên giới của hai nước, phân chia rất rành mạch.

Hai loại nguyên tố tương khắc với nhau tràn ngập cả không gian, chuyện này đối với một ma pháp sư hay là võ giả không tốt chút nào, nhưng đối với Dịch Vân chính là một nơi tu luyện như tiên cảnh vô cùng khó được.

- Cũng chỉ có ở trong nhà tổ, ta mới không cần lo lắng nguyên tố sẽ tiết ra bên ngoài, thu hút sự chú ý của địch nhân.

Cảm nhận được hai loại nguyên tố tràn trề trong không khí, Dịch Vân cười nói.

Chung quanh mật thất có rất nhiều ma pháp trận đồ, có thể giữ thiên địa nguyên tố bên trong, không để cho chúng tiết ra bên ngoài.

Cũng chính vì nguyên nhân này, mật thất này mới có thể yên ổn tồn tại cả vạn năm mà không bị những cường giả trên đại lục phát hiện.

- Ủ, người có thể chất đặc thù, hiện tại lại cùng lúc có được hai khối quặng như vậy, nơi đây quả thật là nơi tu luyện tốt nhất cho người.

Môn La dứt lời, liền đi đến khu vực Hoả nguyên tố nằm bên phải. Hắn vốn tu luyện đấu khí Hoả hệ, đương nhiên là không thích những nơi tràn đầy hơi nước, nơi có Hoả nguyên tố đậm đặc làm cho hắn cảm thấy tinh thần vô cùng thoải mái.

- Tu luyện ở đây, ta nghĩ chỉ cần một năm là có thể thăng cấp tứ tinh Pháp Đồi, lúc đó sẽ có đủ tư cách gia nhập học viện cao đẳng, học tập ma pháp cao cấp.

Dịch Vân khoanh chân ngồi dưới đất, không giống với Môn La, Dịch Vân ngồi ngay đường ranh giới của không gian chia cách hai loại nguyên tố, nửa người trái nằm bên khu vực của Thuỷ hệ, nửa người bên phải thuộc khu vực của Hoả hệ.

- Đã năm năm, không biết rốt cục Hán Khắc đang sống ở nơi nào, hy vọng hắn vẫn còn sống! Chỉ cần hắn còn sống dù ở bất cứ nơi đâu, ta nhất định có thể tìm được hắn...

Có lẽ do về tới Yêu Đạp trấn, sự tưởng niệm của Dịch Vân đối với Hán Khắc càng mãnh liệt hơn.

- Lúc này thực lực của ta vẫn còn kém xa bọn áo đen khi trước, các người hãy chờ đó, chỉ cần ta có thể bước vào hàng ngũ cường giả, cả bọn các người một người cũng không thể thoát, cho dù các người có trốn tận chân trời góc biển!

Dịch Vân trầm nghĩ.

Chậm rãi nhắm mắt lại, Dịch Vân chìm sâu vào trong tu luyện.

Bắt đầu từ hôm nay, Dịch Vân trở lại thời kỳ tu luyện khắc khổ như lúc trước.

Có chỗ khác biệt là, lần này hắn toàn tâm toàn ý đặt hết tinh thần vào việc tu luyện ma pháp, không làm nghề rèn nữa, chỉ thỉnh thoảng vận dụng đấu khí mà thôi, gần như đem tất cả thời gian tập trung luyện hoá ma lực, cường độ tu luyện ma pháp cao như vậy hắn cũng chưa từng làm qua bao giờ.

Trong một không gian hoàn toàn phong kín như thế này, hoàn cảnh tu luyện có thể nói là quá may mắn, xưa nay ít có. Tay trái hắn nắm viên Thuỷ Phách Tinh Thạch, tay phải nắm viên Hoả Phách Tinh Thạch, tốc độ luyện hoá ma lực nhanh hơn trước gấp mấy chục lần. Kể từ lúc này, ma pháp của hắn trong mấy tháng qua không tiến bộ chút nào, nay đã bắt đầu tinh tiến hẳn lên.

Cầu Cầu- bị Môn La đặt tên mới là 'rắn đổi màu'- vẫn ăn no rồi ngủ, thức dậy lại ăn rất nhàn nhã. Mỗi lần nó ăn tinh thạch xong, lập tức chìm vào giấc ngủ thật say cho đến năm, sáu ngày sau mới thức dậy, mà sau khi thức lại tiếp tục ăn tinh thạch, xong rồi ngủ tiếp...

Có lẽ là vì hai năm qua Dịch Vân đã cho Cầu Cầu ăn toàn là Hoả Phách Tinh Thạch, nên lúc này nó chỉ chuyên ăn Thuỷ Phách Tinh Thạch. Thân thể nó từ màu xanh nhạt lúc đầu đã dần dần trở nên đậm hơn. Mỗi lần thấy nó ăn Thuỷ Phách Tinh Thạch thay cơm như vậy, Môn La đứng bên cạnh cứ chắc lưỡi lắc đầu, đau lòng mãi không thôi.

- Con rắn nhỏ người, muốn phá sản cũng phải có mức độ thôi, mỗi lần người ngoạm một miếng to như vậy, một ngày không xa, tinh thạch mà gia tộc Tư Đạp Đặc đã tích lũy cả vạn năm cũng sẽ bị người nuốt hết...ai!

Môn La lẩm bẩm rồi thở dài.

Thời gian tu luyện trôi qua rất nhanh, cuối cùng đã qua một tháng, Dịch Vân đã đồng thời tấn giai thành công hai hệ ma pháp, đạt tới tam tinh trung giai Pháp Sư.

- Dịch Vân, người tấn giai thành công rồi sao?

Môn La thấy Dịch Vân vừa mở mắt ra, mặt lộ vẻ vui mừng, vội hỏi.

- Ừ, chỉ cần một tháng đã có thể thăng cấp lên trung giai thành công, nếu như không có khối lượng Thuỷ Phách Tinh Thạch này, mất hai, ba tháng cũng chưa chắc đã được!

Dịch Vân cười sung sướng.

- Ủa, lão Đại người có tâm sự gì sao?

Dịch Vân thấy Môn La nhíu mày sâu khổ, giống như đang buồn phiền chuyện gì vậy.

- Một tháng qua, lòng ta luôn canh cánh một chuyện...

Môn La dừng một chút rồi nói tiếp:

- Chính là vì sao tổ tiên đời thứ nhất lại dựng nên nhà tổ, rốt cục là vị ấy có dụng ý gì?
- Không phải vì để cất giấu hai khối quặng Thuỷ Hoả này sao?

Dịch Vân ngơ ngác hỏi lại.

Môn La lắc đầu:

- Không đơn giản như vậy đâu! Nếu như ở đây chỉ có khối quặng Hoả Phách Tinh Thạch mà thôi thì còn giải thích được, thế nhưng xuất hiện thêm một khối Thuỷ Phách Tinh Thạch nữa, chuyện này không tầm thường chút nào... Ta đã suy đi nghĩ lại chuyện này rất nhiều lần, cuối cùng chỉ có thể tạm kết luận: Tổ tiên đời thứ nhất sở dĩ đặt ra tổ huấn bắt buộc con cháu gia tộc chúng ta đời đời phải bảo vệ nơi này, chính là chờ đợi xuất hiện con cháu giống như người đó!

- Là sao?

Dịch Vân ngạc nhiên.

- Sự tồn tại của khối quặng Thuỷ Phách Tinh Thạch rất là bất hợp lý! Người trong gia tộc Tư Đạt Đặc chúng ta đời đời đều có thể chất Hoả hệ, cho dù là trong vạn năm qua, cũng từng xuất hiện vài trường hợp con cháu có song thể chất như: Hoả Địa, Hoả Phong, Hoả Lôi... nhưng tuyệt đối không có Thuỷ hệ!

Hoả Thuỷ là tương khắc, đối với việc tu luyện tuyệt học đấu khí tổ truyền của chúng ta chỉ có hại vô ích. Thế nhưng tổ tiên đã biết rõ như vậy nhưng vẫn để một khối quặng Thuỷ Phách Tinh Thạch ở trong này... Đáp án chỉ có một mà thôi, chính là chuẩn bị cho con cháu như người!

Dịch Vân nghe vậy vô cùng sửng sốt:

- Lão Đại, chuyện này không có khả năng! Tổ tiên đời thứ nhất đã cách đây vạn năm, sao có thể biết trước vạn năm sau ta sẽ xuất hiện mà chuẩn bị?
- Không phải là vì người, mà vì con cháu có thể chất như người!

Môn La nói:

- Nghĩ lại mà xem, chúng ta muốn đi vào mật thất chứa Thuỷ Phách Tinh Thạch này, phải có điều kiện bắt buộc gì? Trước hết, phải có Chân Huyết để tiêu trừ ma pháp cấm chế, mà lấy được khối quặng Thuỷ Phách Tinh Thạch này rồi, ngoài tác dụng dùng để chế luyện ma pháp binh khí ra, không còn chút tác dụng gì khác đối với gia tộc chúng ta cả! Thế nhưng đối với người có thể chất song thuộc tính tương khắc như người thì lại là chuyện khác!

74. Chương 74: Lựa Chọn Duy Nhất

- Thế nhưng... vì sao tổ tiên phải làm như thế? Tập La Tập lão sư đã từng nói, người có thể chất song thuộc tính tương khắc như ta trong cả lịch sử của đại lục cũng chưa vượt qua một trăm người. Cho dù là tổ tiên làm như vậy chỉ là để cầu may, vậy xác suất cũng quá thấp!

Dịch Vân vẫn chưa hoàn toàn tin những lời Môn La vừa nói.

Trong lịch sử vạn năm của Khung Võ đại lục, chỉ có không đến trăm người có thể chất song thuộc tính tương khắc. Mà trong số những người đó, tìm ra được một người là Thuỷ Hoả tương khắc, lại có huyết mạch của gia tộc Tư Đạt Đặc, lại có thể phát hiện được mật thất bị che giấu...Xác suất của việc này cũng bằng với việc ngựa mặt lên trời chờ tinh thạch rơi xuống, có thể nói là chuyện tuyệt đối không thể có.

Môn La lúc này cũng thở dài:

- Đây cũng chính là chỗ mà ta nghĩ không ra... Dụng ý của vị tổ tiên đời thứ nhất rốt cục là gì, vì sao phải làm như vậy? Người nói rất đúng, cho dù tổ tiên chỉ trông vào vận khí, chờ đến khi xuất hiện kỳ tích, thế nhưng xác suất của chuyện này gần như là bằng không!

Thấy Môn La còn muốn tiếp tục suy nghĩ, Dịch Vân vội nói:

- Lão Đại, tuy rằng chúng ta hoàn toàn không hiểu rõ dụng ý của tổ tiên, nhưng kết quả đối với chúng ta chỉ có lợi, không có hại chút nào, người cũng không cần phải suy nghĩ quá nhiều!

Môn La nghe vậy hơi sững sờ, suy nghĩ một chút rồi gật đầu cười to:

- Ha ha ha, người nói rất đúng! Vị tổ tiên kia đã chết cả vạn năm, ta cần gì phải đau đầu nhức óc? Nếu đã có lợi, cứ hưởng là được! Nhưng nói gì thì nói, ta cảm thấy rất cao hứng, nếu không, ta sống lại vào thời kỳ này, làm sao có thể biết được gia tộc còn có một bí mật như vậy, dù sao ta cũng đã cảm thấy thoả mãn!

Bắt đầu từ đây, Môn La cũng không suy nghĩ tới vấn đề khó hiểu này nữa, ngược lại hẩn tập trung toàn bộ sự chú ý vào Dịch Vân.

Sau vài ngày nhìn thấy Dịch Vân chỉ chăm chú tu luyện ma pháp, hẩn bắt đầu cảm thấy bất mãn. Hẩn là một võ giả Tinh Vực, hẩn có thể cho phép Dịch Vân coi trọng đấu khí mà khinh thường ma pháp, nhưng tuyệt đối không chấp nhận Dịch Vân coi trọng ma pháp mà khinh thường đấu khí, việc này đối với hẩn chính là lẫn lộn đầu đuôi.

Theo như cách nói của Môn La, đấu khí tổ truyền Phần Kiếp Tử Diễm mới là quan trọng hơn tất cả, cho nên Dịch Vân đã làm một chuyện sai lầm lớn mà quên cả tổ tiên!

Thế là hẩn bắt đầu yêu cầu Dịch Vân mỗi ngày ít nhất phải tu luyện đấu khí trong ba giờ. Dưới sự ép buộc mạnh mẽ của lão Đại Môn La, Dịch Vân cũng chỉ có thể nghe theo.

Hơn mười ngày luân phiên tu luyện ma pháp và đấu khí như vậy, Dịch Vân đột nhiên phát hiện, dưới sự trợ giúp của Thuỷ Phách Tinh Thạch, không ngờ hẩn cũng có thể dung nhập Thuỷ nguyên tố vào trong đấu khí Hoả hệ Phần Kiếp Tử Diễm! Hơn nữa sau khi đấu khí được Thuỷ nguyên tố dung nhập, chẳng những không giảm đi uy lực vốn có của nó, mà còn tăng mạnh hơn một chút!

Dịch Vân vì phát hiện này mà vui sướng không thôi, nên đã nói cho Môn La biết.

Môn La càng kinh ngạc hơn Dịch Vân nhiều, về lĩnh vực tu luyện đấu khí, hẩn có thể nói là cao nhất trên Khung Võ đại lục hiện giờ, nhưng cũng chưa từng nghe nói có người lại có thể tu luyện đấu khí song thuộc tính!

Sau khi trải qua mấy ngày đêm trầm tư suy nghĩ, Môn La đầu tóc đều bạc trắng, cuối cùng đành gạt hết sang bên, cười khổ nói với Dịch Vân:

- Tại sao trên người người lại liên tục phát sinh ra chuyện lạ như vậy? Ta quyết định không thêm suy nghĩ nguyên nhân của chúng thêm nữa, dù sao cũng là có chỗ tốt, với lại, người cứ việc tiếp tục tu luyện như vậy, ta cũng muốn biết rốt cục người sẽ luyện thành pháp môn gì!

Từng ngày như vậy cứ trôi qua, Dịch Vân tuy là chuyện tốt đến liên tục, nhưng hẩn vẫn không dám lơ là, ngược lại càng quý trọng cơ duyên khó được.

Năng lực tăng tiến từng bước một, thực lực tăng tiến theo từng ngày, trở nên mạnh hơn là mục tiêu duy nhất của hẩn, trở thành cường giả là giấc mộng lớn nhất của hẩn.

Cuộc sống tu luyện đơn độc ngày này qua ngày khác tuy có gian khổ, nhưng giấc mộng mỗi đêm của hẩn lại rất ngọt ngào.

Sống cuộc sống như vậy thời gian trôi qua cũng rất nhanh, trong nháy mắt đã qua nửa năm.

- Lần này người đã tu luyện đúng một ngày, thành công rồi sao?

Vừa thấy Dịch Vân mở mắt ra, Môn La lập tức hỏi.

- Ủ! Bức tường tứ tinh dày cộm quả thật không dễ dàng chút nào, ta phải mất đúng một ngày mới có thể đột phá, cuối cùng cũng đã thăng cấp thành công tứ tinh Pháp Đồ!

Thở ra một hơi trọc khí trong lồng ngực, Dịch Vân cười có vẻ hơi mệt mỏi.

Chỉ với thời gian hơn nửa năm, Dịch Vân đã từ tam tinh sơ giai Pháp Sư mà tấn giai liên tục lên tới Pháp Đồ hôm nay, tốc độ thăng cấp nhanh như vậy làm cho người khác phải rợn người!

Môn La nghe Dịch Vân xác nhận cũng không khỏi kinh ngạc:

- Năm nay người còn chưa tới mười lăm tuổi, còn trẻ như vậy mà đã có thể trở thành Pháp Đồ, tuy rằng cũng rất là khó được, nhưng vào thời của ta cũng không phải là hiếm thấy. Nhưng làm cho người ta kinh ngạc là, người tu luyện đồng thời song hệ ma pháp và đấu khí, lại tinh tiến nhanh như vậy, theo như trí nhớ của ta thì chưa từng có ai như thế!

Dịch Vân nghe Môn La nói như thế, lại lắc đầu nói:

- Lão Đại, người nói như vậy không đúng! Trải qua nửa năm tu luyện, ta ngày càng khẳng định được, đấu khí và ma pháp thật ra có thể hỗ trợ lẫn nhau. Khi đấu khí ta có tiến triển, có thể trợ giúp cho ma pháp tăng lên, làm cho việc tấn giai thăng cấp ma pháp thuận lợi hơn nhiều, ma pháp đối với đấu khí cũng có ảnh hưởng như vậy.

Dừng lại một chút, Dịch Vân nói tiếp với vẻ khẳng định:

- Cho nên có thể nói rằng, nếu ta chỉ tu luyện một thứ đấu khí hoặc ma pháp, thiếu sự hỗ trợ lẫn nhau của chúng, như vậy cho dù ta là người có tốc độ tu luyện nhanh nhất trên đại lục cũng không thể nhanh được như bây giờ, đây là chuyện mà bây giờ ta hoàn toàn có thể khẳng định!

Dịch Vân nói như vậy là vì trong nửa năm qua, hắn đã nghiệm chứng trên thân thể mình, khi tốc độ tiến triển ma pháp của hắn tăng lên, tu vi đấu khí cũng theo đó mà chậm rãi tăng lên, chỉ trong vòng nửa năm, tu vi đấu khí của hắn từ tứ tinh sơ giai đã thăng cấp lên tứ tinh trung giai, tốc độ nhanh như vậy ngay cả bản thân hắn cũng cảm thấy khó tin.

Môn La lắng nghe chăm chú, một lúc lâu sau, hắn mới cười khổ:

- Loại lý luận tu luyện theo như người nói, ta chưa từng nghe qua bao giờ. Ngay cả trên toàn Khung Vô đại lục, cũng chưa từng có người thử qua hay nghe nói qua!

Cho đến bây giờ, mặc dù Môn La vẫn luôn luôn theo sát Dịch Vân, truyền thụ cho Dịch Vân công pháp tu luyện cao cấp nhất cùng với quan niệm vận dụng đấu khí chính xác, nhưng hắn thân là cường giả Tinh Vực, lại không thể giải thích được những chuyện khác thường xảy ra trên người Dịch Vân.

- Ta tin tưởng là không có ai có thể làm được như ta!

Dịch Vân nhìn Môn La đang hoang mang, đột nhiên cười với vẻ thần bí:

- Sở dĩ ta có thể làm cho nguyên tố không giống nhau trong cơ thể và đấu khí có ảnh hưởng tốt lẫn nhau, chính là nhờ có Hồng Liên!

Môn La nghe vậy ngạc nhiên.

Dịch Vân tiếp tục giải thích:

- Mỗi khi ta tu luyện, Hồng Liên đều chậm rãi phóng thích ra một luồng năng lượng cường đại trong cơ thể, cũng chính luồng lực lượng này không ngừng cải tạo từng chút một ma lực và đấu khí của ta, làm cho chúng mặc dù có tính chất bất đồng với nhau nhưng có thể dung hợp lại một cách hoàn hảo. Những người khác không có Hồng Liên, đương nhiên không thể làm được chuyện này!

Môn La bỗng nhiên tỉnh ngộ.

- Thì ra là nhờ vào Hồng Liên! Tuy rằng ta là người đã từng sở hữu nó, nhưng dù sao thời gian giữ nó quá ngắn, hiểu biết đối với Hồng Liên vẫn còn quá ít...

Môn La thì thào.

Ma khí song tu, lại là thể chất song thuộc tính tương khắc, tốc độ tinh tiến chẳng những không chậm mà ngược lại rất nhanh, Dịch Vân có thể nói là người duy nhất trong lịch sử.

- Như vậy bây giờ người đã là tứ tinh Pháp Đồ, muốn tu luyện tiếp tục hay là đến học viện cao đẳng học tập ma pháp?

Trầm ngâm một hồi, Dịch Vân mới nói:

- Tuy rằng tốc độ tu luyện của ta bây giờ đã nhanh hơn, nhưng vẫn chưa có nền tảng vững chắc. Vừa rồi lúc ta thăng cấp tứ tinh, suýt chút nữa đã thất bại, cho nên tiến triển quá nhanh cũng không phải là chuyện tốt... Ta định trong vòng nửa năm tới giảm tốc độ tu luyện lại, ngưng luyện vững chắc ma lực và đấu khí trong cơ thể, chờ khi thời cơ chín muồi mới thử thăng cấp tấn giai.

- Giỏi, giỏi lắm! Cuối cùng ngươi cũng đã hiểu, lão Đại ta vẫn lo lắng chuyện này! Trụ cột chưa ổn đã vội vã tấn giai thăng cấp sẽ nếm mùi đau khổ, đối với tiến cảnh sau này không có lợi chút nào. Như vậy là ngươi quyết định tới học viện cao đẳng sao?

Môn La vui vẻ cười lớn.

- Tuy rằng hiện tại ta đã đạt tứ tinh, nhưng tất cả ma pháp mà ta có được từ trước đến nay vẫn không thể xem như là tứ tinh thực sự. Cho nên đến học viện ma pháp cao đẳng để học tập thêm về ma pháp, chính là lựa chọn duy nhất của ta trong lúc này!

Đứng dậy, trên mặt Dịch Vân vẫn nở nụ cười như trước, nhưng trong đôi mắt đen thoáng qua một tia quyết đoán, giống như một tia sấm chớp giữa đêm mưa.

Đã đến lúc rời đi, cuộc sống tu luyện trầm lặng như vậy cũng không thể kéo dài, phải có sự kích thích mới có thể nhắc nhở rằng bản thân mình vẫn đang còn sống!

Cho đến lúc này, Dịch Vân vẫn chỉ có một lựa chọn duy nhất, đó chính là trở nên mạnh hơn, trở thành cường giả, như vậy mới có thể lấy lại những gì mình đã mất, hoặc là giành lại những gì mình đã mất

75. Chương 75: Lạc Nhật Sơn Mạch

Nếu đã quyết định, Dịch Vân lập tức bắt đầu chỉnh đốn hành lý, phân biệt đem hai khối Thủy Hỏa tinh thạch thật lớn chuyển vào trong Hồng Liên, sau khi xác định không bỏ quên bất kỳ thứ gì liền mang theo Cầu Cầu đang ngủ say rời khỏi mật thất trong nhà tổ đã ở hơn nửa năm qua.

Hắn một lần nữa đi tới dưới tàng cây bạch dương của trang viên nhà mình, đứng yên lặng trước mộ phần của ba người Phổ Tu Tư, sau đó trong ngày liền rời khỏi Yêu Đạp trấn.

Hai tháng sau...

Trong Lạc Nhật sơn mạch ở trung ương của Kỳ Võ đế quốc.

Một đội ngũ dong binh hơn trăm người đang cẩn thận trước sau đi trong rừng thông rậm rạp nguyên thủy này.

Trong một khu đất hoang vắng vẻ của rừng núi, bốn phía là những cây đại thụ cao vút, hơn một trăm dong binh hình thành một đội ngũ dài chừng trăm mét, nhưng không có bất luận tiếng nói chuyện nào truyền ra, đội ngũ mà chỉ yên lặng mà đi, ánh mắt đầy vẻ đề phòng không ngừng quan sát xung quanh, không bỏ sót bất cứ động tĩnh gì.

Đi đầu của đội ngũ là một nam tử chừng ba mươi tuổi, vóc người cường tráng phù hợp với tiêu chuẩn của người luyện võ, bên hông lộ ra tua của một thanh trường kiếm.

Mà đi ngay phía sau nam tử là một nữ tử chừng hai sáu, hai bảy tuổi, mái đầu tóc ngắn màu hạt dẻ, một thân khinh giáp màu vàng nhạt, vẻ hình dáng mà nói đúng là rất xinh xắn, duy chỉ có cánh tay cường tráng hữu lực là không giống với nữ tử bình thường, bên hông cũng mang theo một thanh trường kiếm, vừa nhìn đã biết là một nữ võ sĩ, hơn nữa thực lực cũng không kém.

Một nam một nữ này chính là đầu lĩnh của đội ngũ dong binh, nam chính là đoàn trưởng của dong binh đoàn tên là Nạp Đa, còn nữ tử lại là phó đoàn trưởng, tên là Ly Á. Hai người cùng chỉ huy dong binh đoàn tên là Bạo Tẩu, vào nơi ma thú thường lui tới trong Lạc Nhật sơn mạch để làm nhiệm vụ.

Mà lúc này đi ở giữa đội ngũ có một gã ma pháp sư khoác trên người bộ pháp bào màu đen rộng thùng thình, hắn đứng trong đội ngũ còn thấp hơn một cái đầu so với những người xung quanh, đứng lẩn trong đội ngũ không ai để ý, lúc này hắn đang dùng thanh âm mà những người khác không thể nghe thấy thấp giọng lầm bầm:

- Lão Đại, chúng ta đi theo dong binh đoàn này cũng đã hơn một tháng rồi, nhưng ngay cả một cái mỏ quặng cũng không tìm thấy, lúc trước tại Thản La Tư thành nghe nói ở đây khả năng sẽ có mỏ quặng tử tinh chúng ta mới theo tới, người nói tin tức kia đúng hay sai?

Một thanh âm ở trong đầu hắn đáp lại:

- Việc này không thể nào nói chính xác được! Tìm mỏ quặng thường là nhờ vào may mắn, chỉ cần một chỗ nào đó chưa bị người nào tìm qua đều có khả năng tìm được mỏ quặng mới. Mà Bạo Tẩu dong binh đoàn nếu đã cẩn thận tìm tòi ở khu vực này, như vậy tin tức có mỏ quặng tử tinh hẳn là có thể tin được.

Hai người nói chuyện chính là Dịch Vân và Môn La.

Lúc trước mười ngày sau khi bọn họ rời khỏi Yêu Đạt trấn, liền đi tới một thành lớn cách Yêu Đạt trấn hơn sáu trăm dặm về phía nam- Thản La Tư thành.

Mà khi bọn họ mua đồ ăn ở trong thành thì ngẫu nhiên nhìn thấy mấy dong binh đoàn đang cùng chiêu mộ nhân thủ, nói bọn họ nắm giữ tin tức chính xác có mỏ quặng tử tinh khả năng còn chưa bị khai thác ở một nơi nào đó trong Lạc Nhật sơn mạch. Môn La vừa nghe liền yêu cầu Dịch Vân gia nhập một dong binh đoàn theo đến nơi đây.

Lạc Nhật sơn mạch là một dãy núi lớn kéo dài hơn sáu nghìn dặm ở bên trong Kỳ Vô đế quốc, bắt đầu từ phía Tây của đế quốc kéo dài đến biên giới phía Đông, trải dài toàn bộ lãnh thổ Kỳ Vô đế quốc.

Mà sơn mạch lại chia làm hai tầng nội ngoại, ngoại tầng là địa hình rừng rậm và ao đầm và vô số cổ thụ cao ngút trời, nội tầng lại có vô số vực thẳm và vách đá dựng đứng, người bình thường rất khó đặt chân đến nơi đây.

Nơi mà con người không thể sinh tồn và đặt chân đến đương nhiên sẽ là sào huyệt của ma thú, trong Lạc Nhật sơn mạch có các loại ma thú thường lui tới. Bình thường đến nơi đây ngoại trừ dong binh đoàn và cường giả căn bản là không có người lui tới nơi này.

Lời nói của Môn La hiển nhiên không thể thuyết phục được Dịch Vân, chỉ nghe hắn lại ca thán:

- Mỏ quặng tử tinh tuy rằng được coi là quý hiếm, nhưng chẳng qua cũng chỉ có giá gấp mười lần quặng sắt mà thôi, bằng vào số tiền tiết kiệm trong vài năm qua của ta cũng có thể mua được, thật không đáng cùng dong binh đoàn đến đây thử vận khí, hơn nữa ở đây có hơn trăm người, cho dù là tìm được rồi ta cũng không được chia bao nhiêu!

- Hắc, hắc, hắc, chuyện này đương nhiên ta biết! Nếu như chỉ vì mỏ quặng tử tinh, ta cũng không cho người đến nơi này lãng phí thời gian, mục tiêu của ta là một ít các loại mỏ quặng tài nguyên quý hiếm như: Mặc Văn Cương, Văn Thần Thiết, Bí Ngân...

Môn La dừng một chút lại nói tiếp:

- Người phải biết rằng, nếu chỉ bằng vào một loại mỏ quặng, cho dù tu vi Phần Kiếp Tử Diễm của người cao đến đâu tối đa cũng chỉ có thể luyện ra ma pháp binh khí nhị phẩm trung giai, cho dù thêm vào Hỏa Phách Tinh Thạch cũng chỉ luyện ra tam phẩm đỉnh phong là tối đa. Nếu như người muốn luyện chế ra ma pháp binh khí phẩm chất càng cao thì tài liệu luyện chế phải có phẩm chất càng cao mới được!

Dịch Vân suy nghĩ một chút, có vẻ nghi hoặc hỏi:

- Không phải Phần Kiếp Tử Diễm tu luyện càng cao thì càng có thể luyện ra ma pháp binh khí phẩm chất càng cao sao, làm sao cho thêm cả dị bảo Hỏa Phách Tinh Thạch như vậy lại chỉ có thể luyện ra ma pháp binh khí tam phẩm đỉnh phong mà thôi?

Môn La lắc đầu, giải thích:

- Phần Kiếp Tử Diễm chỉ có tác dụng làm tăng phẩm chất của tài liệu luyện chế, phát huy hết đặc tính của bản thân nó mà thôi, nhưng cũng chỉ tăng lên có giới hạn nhất định, người không thể làm cho một loại tài liệu luyện chế vượt qua giới hạn vốn có của nó. Mà Hỏa Phách Tinh Thạch rốt cuộc cũng không phải quặng mỏ, một mình nó không thể dùng để luyện khí, nó chỉ có thể dùng để phụ trợ tăng phúc mà thôi. Giống như Phổ Tu Tư lúc trước đã dùng nó để tăng phúc Nguyệt Nha đao vốn là ma pháp binh khí nhất phẩm

cao giai thành tam phẩm sơ giai. Mà hiệu quả tăng phúc của tinh thạch tối đa cũng chỉ có thể tăng phúc đến tứ phẩm ma binh, đây là giới hạn cao nhất của tinh thạch rồi.

Dịch Vân suy nghĩ một chút, dường như đã hiểu, nói:

- Nói như vậy... Nếu như dưới điều kiện ta không dùng Hỏa Phách hoặc Thủy Phách Tinh Thạch, mà chỉ dùng một loại tài nguyên quặng sắt đơn thuần thì tối đa cũng chỉ có thể luyện ra nhị phẩm trung giai ma binh?

- Không sai!

Môn La gật đầu cười nói:

- Nếu như người dùng quặng mỏ cao cấp nhất như tử tinh để luyện khí thì có thể luyện ra tam phẩm ma binh, như vậy suy ra ma binh có phẩm chất càng cao thì tài nguyên dùng để luyện chế cũng cần phải cao... Nhưng bắt đầu từ ngũ phẩm ma pháp binh khí thì cần hỗn hợp ba loại quặng mỏ quý trở lên luyện ra, lục phẩm ma binh lại cần đến sáu loại quặng mỏ quý mới được.

Dịch Vân nghe vậy không khỏi líu lờ:

- Phải dùng đồng thời nhiều quặng quý như thế? Nói như vậy, ngày sau nếu ta muốn luyện ra ma binh ngoài ngũ phẩm, không chỉ có yêu cầu về tu vi đấu khí còn cần có đủ những quặng quý này mới được sao?

- Đương nhiên là như vậy rồi! Tu vi đấu khí của người chỉ cần có đủ thời gian cuối cùng cũng sẽ tăng lên, thế nhưng những quặng quý này quả thực khó mà thu thập nổi, dùng tiền khẳng định là không mua được... Ở thời đại của ta, cửu tinh Võ Tôn trở lên trong gia tộc có hơn mười người, nhưng ma binh ngoài lục phẩm lại chỉ có ba món, chính bởi vì không tìm đủ tài liệu luyện chế. Cũng bởi vì như vậy ta mới bảo người đến nơi này thử thời vận.

Môn La nói.

Dịch Vân giật mình, nhưng sau đó hần lại cười khổ nói:

- Lão Đại, người nói ta hiểu được, nhưng đến nay cũng được một tháng rồi, ma thú chúng ta gặp cũng không ít, nhưng ngay cả một cái mỏ quặng cũng không tìm thấy... Bốn tháng sau chính là lúc các cao đẳng học viện chiêu sinh, ta cuối cùng cũng không thể đợi ở đây thử thời vận với dong binh đoàn.

Môn La dường như đã định liệu trước, cười nói:

- Ta đã vì người mà lên kế hoạch rồi! Từ nơi này của Lạc Nhật sơn mạch đến được Kỳ Võ thành, chẳng qua cũng chỉ là hai tháng lộ trình, mặc kệ có tìm được mỏ quặng hay không người tối đa cũng chỉ đợi ở đây một tháng liền rồi khỏi thì được rồi. Hơn nữa, ta lại rất tự tin, người đã quên người còn có chuyên gia tìm bảo Cầu Cầu rồi sao?

Dịch Vân nghe vậy nhất thời lặng thinh, thì ra Môn La đã tính cả Cầu Cầu vào trong đó!

- Ngay cả mật thất trong nhà tổ Cầu Cầu còn có thể tìm ra, huống chi là trong rừng núi không có gì che giấu này? Nếu như ở đây thật sự tồn tại quặng quý thì làm sao có thể thoát được khẩu vị của Cầu Cầu chứ? Đừng quên, chỉ cần là quặng quý thì bản thân nhiều ít gì cũng có phản ứng của thuộc tính năng lượng, chỉ cần là thứ Cầu Cầu thích ăn nhất thì có khả năng tìm được rồi, tất cả cũng thuộc về chúng ta, những người khác đừng mong có phần, hắc hắc hắc!

Môn La nhếch miệng cười nói.

Dịch Vân đột nhiên hiểu được tất cả, cũng cười theo nói:

- Thì ra lão Đại người tính toán cả rồi, cho nên người mới lựa chọn đi theo Bạo Tẩu dong binh đoàn đến nơi đây sao?

- Ta lựa chọn gia nhập dong binh đoàn này, ngoại trừ lợi dụng bọn họ hỗ trợ đối phó ma thú, còn có nguyên nhân khác là ôn lại chuyện cũ của ta, trước đây rất lâu ta cũng từng gia nhập dong binh đoàn, đó thực sự là khoảng thời gian thật là sáng lạn!

Môn La không khỏi thốn thức.

- Cái gì? Lão Đại người từng làm dong binh? Cũng nhận nhiệm vụ giống như bây giờ sao?

Dịch Vân có chút hiếu kỳ hỏi.

Môn La lắc lắc đầu nhớ lại:

- Không giống lắm, đội ngũ dong binh của ta năm đó chủ yếu là sưu tập các loại quặng quý và tinh thạch các hệ, mấy thứ này cùng cấp với dị bảo không phải nói muốn tìm là có thể tìm được, cho nên mục tiêu chúng ta nhắm vào chính là những vật phẩm này của các thế lực lớn và quý tộc thế gia, cái này không phải là trộm cắp hay đánh cướp, thành quả rất là khả quan, trong các món ma binh ngoài ngũ phẩm mà gia tộc có thể luyện ra sau này đều có một phần công lao của ta!

Hai mắt Môn La mơ màng, những năm tháng quá khứ tuyệt vời làm hắn khó quên.

- ... Lão Đại, người xác định khi đó người gia nhập chính là dong binh đoàn chứ không phải đạo tặc đoàn sao?

Dịch Vân sau một lúc im lặng hỏi lại.

76. Chương 76 : Tài Liệu Luyện Chế Tứ Phẩm Ma Binh

- Ma thú đột kích! Đội ngũ co cụm lại, võ giả lên phía trước, ma pháp sư ở phía sau trợ giúp!

Đoàn trưởng Nạp Đa đột nhiên hét lớn.

Lời Nạp Đa vừa dứt, tiếng leng keng nổi lên không ngớt, tất cả võ giả đều rút binh khí ra, toàn bộ đội ngũ rất nhanh đã co cụm vào giữa, ai nấy nhìn chăm chăm về phía những chiếc bóng thấp thoáng sau rừng cây trước mặt, chờ đợi ma thú xuất hiện.

Vài điểm sáng màu đỏ mờ mờ xuất hiện trong bóng tối của khu rừng, sau đó mở rộng không ngừng, tiến dần về phía mọi người.

Hống...! Tiếng gầm bỗng nhiên từ trong rừng cây truyền đến, sau đó hơn mười con ma thú đột ngột phóng ra, sau khi phát hiện có người xâm nhập địa bàn của mình, bọn chúng liền há mồm to như chầu máu, lập tức phóng đến.

Dịch Vân nhìn kỹ thấy đám ma thú đang tấn công tổng cộng có mười hai con hình dáng như sói, mỗi con dài khoảng hai thước, toàn thân màu đen, hai mắt có ánh đỏ như máu, xông đến với tốc độ nhanh như cơn gió lốc, trong khoảnh khắc đã vọt tới trước mặt mọi người.

- Cẩn thận! Đó là ma thú tam giai Phong Lang!

Đoàn trưởng Nạp Đa rống lên một tiếng sợ hãi, rút kiếm chém vào một con Phong Lang.

Cùng lúc đó, Dịch Vân cũng thi triển đạo ma pháp đầu tiên Viêm Chi Thương, bắn nhanh như điện về phía một con Phong Lang vừa cắn chết một tên chiến sĩ dong binh.

Phong Lang, giống như tên của nó, là ma thú tam giai Phong thuộc tính. Ngoại trừ răng nanh và vuốt sắc bén, tốc độ di chuyển nhanh như gió của nó cũng làm cho người ta sợ hãi. Cho dù là dùng ma pháp công kích, nó cũng dễ dàng tránh thoát, hơn nữa Phong Lang thích sống theo bầy đàn, đối với con mồi luôn tổ chức tấn công tập thể, thường thường gây ra cho đối thủ thương vong rất lớn.

Vù một tiếng, một bóng đen chớp lên, con Phong Lang kia nghiêng người tránh khỏi ma pháp Viêm Chi Thương của Dịch Vân, lập tức tìm một tên dong binh khác mà cắn.

Đoàn trưởng Nạp Đa cùng với phó đoàn trưởng Lị Á lúc này mới vừa hợp sức chém chết một con Phong Lang, đã bị một con Phong Lang khác nhanh chóng quần lấy. Lúc này đã có hơn mười tên dong binh trong đoàn bị Phong Lang cắn nát cổ họng, chết nằm la liệt trên mặt đất.

Trong mắt Dịch Vân thoáng qua một ngọn lửa màu tím, ma lực trong cơ thể nhanh chóng xuất ra mạnh mẽ, nhắm ngay con Phong Lang vừa mới tránh thoát đòn công kích của hắn, lập tức bắn nhanh ra hơn mười đạo Viêm Chi Thương, theo đó tiếng sấm nổ vang lên đình tai nhức óc.

Một tiếng rên thê thảm vang lên, con Phong Lang kia lần này đã không thể nào tránh thoát, lập tức bị mười mấy ngọn trường thương lửa xuyên qua cơ thể, toàn thân lửa cháy bùng bùng, ngã lăn ra đất không nhúc nhích.

Giải quyết xong một con Phong Lang, Dịch Vân cũng không dừng lại, áp dụng phương pháp cũ, lại xuất ra hơn mười đạo Viêm Chi Thương bắn về phía một con Phong Lang khác đang xông tới rất nhanh, phốc phốc mấy tiếng vang lên, con Phong Lang kia đã bị đóng đinh vào đất, bị thiêu sống mà chết.

Lúc này Nạp Đa và Lị Á đã chém chết một con nữa, vài tên dong binh đang vây đánh một con, còn lại bảy con đã bị tất cả mọi người vây khốn. Bị giới hạn trong phạm vi nhỏ hẹp, ưu thế về tốc độ của Phong Lang không thể phát huy, chỉ có thể để mặc cho người chém giết, cuộc chiến đến đây là kết thúc.

Trận chiến đấu diễn ra bất ngờ này, tuy mười hai con Phong Lang đã bị giết chết toàn bộ, nhưng Bạo Tẩu dong binh đoàn cũng phải trả giá rất đắt, mười chín tên dong binh tử vong, đám dong binh chỉ có chết chứ không ai bị thương, đủ biết Phong Lang tàn nhẫn đến bậc nào!

Cũng vì lần này thương vong quá nặng nề, đoàn trưởng Nạp Đa bắt buộc phải ngưng không đi tiếp nữa, ra lệnh cho đội ngũ lui lại một dặm đốt lửa cắm trại, tạm dừng hành trình mà hôm nay đã vạch ra.

Đêm xuống, ở nơi nghỉ chân của Bạo Tẩu dong binh đoàn.

Thấy đồng bọn chung quanh lộ vẻ mệt mỏi, lại có thái độ lưu tâm đề phòng không dám sơ xuất, Dịch Vân tìm cơ rời khỏi nơi dừng chân của cả đoàn. Đi vào trong rừng rậm hơn trăm mét, hẩn vọt mình lên trên một cây đại thụ, nhẹ nhàng ngồi xuống, nhìn vàng trăng chiếu sáng trên đỉnh đầu khe thở dài:

- Tính luôn mười chín người hôm nay, một tháng qua tổng cộng có sáu mươi hai dong binh đã chết, mặc dù không có giao tình gì với họ, nhưng ít ra cũng có tình đồng đội, cảm giác này thật là khó chịu trong lòng!

Môn La lúc này cũng đã xuất hiện bên cạnh Dịch Vân, thản nhiên nói:

- Nếu đã lựa chọn gia nhập dong binh đoàn, mọi người cũng đã có chuẩn bị tư tưởng, không việc gì phải khó chịu! Thân là một võ giả, nếu không tự làm cho mình mạnh lên trong chiến đấu, thì phải chết trong chiến đấu. Con đường của cường giả chính là như thế, vẫn còn rất nhiều người tình nguyện bước chân vào con đường này, người không giống như vậy sao?

Dịch Vân trầm tư không nói, một lúc lâu sau hẩn mới ngẩng đầu cười:

- Đúng vậy! Bất quá cũng chỉ là thực hiện ước mơ thôi, từ bỏ cuộc sống gạo củi muối dầu bình thường, sống thì muốn sống cho thống khoái, chết cũng muốn chết cho lừng lẫy. Nếu như có ngày nào đó ta vì vậy mà chết, ta cũng sẽ không hề hối hận!

Môn La liếc nhìn Dịch Vân, nói với vẻ hài lòng:

- Người suy nghĩ chu đáo như vậy là tốt! Bất quá, tổn thất hôm nay quả thật quá lớn, xem phản ứng của tên đoàn trưởng, hẩn rất có thể sẽ không để cho đội ngũ tiếp tục đi tới, nếu là như vậy, cơ hội các người tìm được quặng mỏ lần này có thể nói là không có.

- Không sao cả, dù sao lão Đại người cũng đã nói, cơ hội có thể tìm được quặng quý rất xa vời, lần này không may mắn, chờ sau khi ta có đủ năng lực tự bảo vệ mình, có năng lực tìm lại Hán Khắc, khi đó chúng ta kết bạn đi du lịch toàn Khung Võ đại lục, cũng vẫn có cơ hội tìm được.

Dịch Vân vừa dứt lời, Cầu Cầu trong lòng hẩn bỗng dưng lộ đầu ra, nhìn quanh bốn phía, kêu lên vài tiếng rồi mới từ từ bò khỏi người Dịch Vân, theo cây đại thụ bò xuống đất. Sau khi Cầu Cầu xuống tới mặt đất, nó không bò ngược về chỗ nghỉ chân của dong binh đoàn, lại nhanh chóng bò theo hướng ngược lại, mặc tình Dịch Vân kêu lên âm ỉ cũng không thèm để ý.

- Sao? Cầu Cầu lại xảy ra chuyện gì vậy?

Dịch Vân trong lòng thầm thắc mắc, liền nhảy xuống, âm thầm theo sau nó.

Cầu Cầu bò cực kỳ nhanh, chỉ trong khoảnh khắc đã đi xa hơn hai dặm. Dọc đường gặp được mấy con ma thú nhất, nhị giai bò ra kiếm ăn, tất cả vừa thấy Dịch Vân đã vội tránh đi thật xa. Với thực lực tứ tinh trung giai Võ Đồ của Dịch Vân, chỉ có ma thú tam giai trở lên mới có thể làm cho hẩn vất vả mà thôi.

Đi đến một vách núi trơn nhẵn, Cầu Cầu đột nhiên ngừng lại, ở đối diện vách núi không ngừng kêu phì phì.

Dịch Vân còn đang nghi hoặc, Cầu Cầu lại cuộn thân thể lại thành hình cầu, không ngừng lăn qua lăn lại trước vách núi. Môn La lúc này cũng kinh nghi, nói:

- Cầu Cầu làm gì vậy? Bộ dáng của nó lúc này giống y như lúc phát hiện mật thất khi trước, Dịch Vân người xem vách núi này có gì khác thường hay không?

Dịch Vân trầm ngâm một chút, lập tức lấy Long Phách đao từ trong Hồng Liên ra, vận khởi đấu khí chém mạnh một đao vào vách núi. Một tiếng choang vang lên, thanh âm giòn mà trong trẻo, Long Phách đao đã dễ dàng chém ngập vào vách núi, để lại một vết đao dài.

- Phía sau vách đá này là rỗng!

Dịch Vân vui mừng nói.

Hắn lại tiếp tục chém thêm một đao nữa, phá ra một cái lỗ vừa đủ một người chui lọt, Cầu Cầu lập tức bò nhanh vào trong, Dịch Vân cũng theo sát phía sau nó.

Nhờ có ánh trăng chiếu vào, Dịch Vân phát hiện bên trong là một sơn động đóng kín, dài không đến hai mươi thước, so với những sơn động bình thường cũng không có gì khác biệt. Thế nhưng có điểm khác thường là, bốn bên vách động được ánh trăng hắt vào phản chiếu một màu trắng bạc, loé sáng không ngừng, giống như một bầu trời đầy sao vậy!

Dịch Vân tò mò tiến lại gần xem thử, chỉ thấy trên trên vách khảm đầy những vật thể màu bạc lớn nhỏ bất đồng, giống như một loại quặng mỏ nào đó mà hắn chưa từng thấy. Dịch Vân còn đang kinh ngạc, đã nghe Môn La kinh hô bên tai:

- Bí ngân! Tất cả chỗ này đều là quặng bí ngân!

- Bí ngân?

- Ha ha ha, Cầu Cầu này quả thật là bảo bối! Bí ngân này là tài liệu luyện chế có thể dùng luyện ra ma pháp binh khí tứ phẩm, tiểu tử ngươi lần này được một mẻ to rồi!

Môn La cười to.

Sao? Tài liệu luyện chế ra ma pháp binh khí tứ phẩm... Dễ dàng tìm được như vậy sao? Nghe tin mừng như vậy, Dịch Vân lại cảm thấy hơi choáng váng.

Quay đầu nhìn về phía Dịch Vân, chỉ thấy nó há mồm tấp một khối bí ngân trên vách đá. Cáp một tiếng vang lên, bí ngân nằm trong một khối đá lớn nhưng đã bị nó cắn rớt khỏi vách núi, lập tức nuốt ngay vào bụng.

Dịch Vân ngây người nhìn Cầu Cầu ngửa mặt lên trời chép miệng, lại bắt đầu bò về phía một khối bí ngân khác mà tấp... Cầu Cầu làm như vậy bốn lần, cắn vỡ ra bốn khối đá lớn, nuốt hết bốn khối bí ngân, lúc này nó mới lộ vẻ thoả mãn bò sát lại bên người Dịch Vân, chui vào lòng hắn, chỉ trong chớp lát đã ngủ say.

- Ai, tuy rằng hành động của Cầu Cầu ta đã đoán trước được, nhưng khi thấy nó ăn bí ngân bằng cách cắn trực tiếp vào đá như vậy, ta vẫn thấy giật mình!

Môn La lắc đầu cười khỏ.

Dừng lại một chút, Môn La thôi thúc Dịch Vân:

- Trữ lượng của quặng bí ngân này tuy nhỏ, nhưng cũng đủ cho người khai thác. May là người có Long Phách đao là ma pháp binh khí nhị phẩm trung giai, muốn đào nó cũng không đến nỗi khó khăn lắm.

Dịch Vân lại liếc nhìn Cầu Cầu đang nằm trong lòng, nó đã mang lại cho hắn sự vui mừng không thể nào diễn tả bằng lời. Dịch Vân liền ngơ ngác gật gật đầu, bắt đầu khai thác bí ngân.

Quặng bí ngân trong sơn động chỉ dài hai mươi thước cũng không nhiều lắm, Dịch Vân có Long Phách đao trong tay, vách đá cứng rắn cũng trở thành mềm như đậu hũ. Gần như một đao có thể lấy được một khối

bí ngân, chỉ qua hơn hai canh giờ, Dịch Vân đã khai thác được hết chín phần bí ngân, tất cả hần đều cho vào trong Hồng Liên cất giữ.

Dịch Vân nhắm tính một chút, bí ngân đã cất vào Hồng Liên có ít nhất là hai, ba trăm cân, bao nhiêu đó cũng đã đủ cho hần chế luyện ma pháp binh khí tứ phẩm.

Môn La lại cho hần biết thêm:

- Muốn chế luyện ra một món ma pháp binh khí tứ phẩm ít nhất cần phải có năm cân bí ngân trở lên, đây vẫn chỉ là tính số lượng thấp nhất. Nếu như người khai thác được hai, ba trăm cân quặng bí ngân, vậy nhiều nhất người cũng chỉ có thể chế luyện được trên dưới năm mươi món.
- Một món binh khí phải cần tới năm cân trở lên sao?

Dịch Vân ngạc nhiên hỏi.

- Bí ngân là loại quặng rất quý hiếm, khi nó gặp nhiệt độ cao sẽ dần dần hoá thành thể lỏng, sau đó sẽ chậm rãi hoá thành thể khí mà bốc hơi đi mất. Dùng năm cân bí ngân để chế luyện, trong số đó đã có trên dưới hai thành phần biến thành thể khí bốc hơi đi, coi như là lãng phí, đến lúc hoàn thành chỉ còn lại được từ ba đến bốn cân.

Môn La giải thích.

- Đương nhiên, bởi vì quặng bí ngân có tính không ổn định như vậy, cho nên xác suất luyện khí thành công cũng bị giảm xuống. Lúc đầu luyện chế người còn chưa quen thuộc, cơ hội thành công sẽ không cao hơn bốn thành, sau vài hôm thuần thục rồi, xác suất thành công cũng chỉ tăng lên khoảng tám thành mà thôi. Cho nên tuy nói số lượng này có thể luyện chế ra nhiều nhất là năm mươi món ma pháp binh khí tứ phẩm, nhưng trên thực tế hần là chỉ được chừng hai mươi mấy món mà thôi.

Dịch Vân nghe xong đã hoàn toàn hiểu rõ.

- Đúng rồi, quặng bí ngân ở nơi đây người còn chưa khai thác hết, cũng còn khoảng một thành, vì sao người không khai thác tiếp?

Môn La hỏi với vẻ nghi hoặc.

- Lão Đại, sau khi ở chung một tháng trời, ta cùng những thành viên của Bạo Tẩu dong binh đoàn coi như cũng có chút tình cảm đồng đội. Nếu gặp phải chuyện may mắn như vậy ta lại hưởng hết một mình, ta cảm thấy rất áy náy, cho nên tuy rằng ta lấy đi chín thành vẫn còn hơi ít, nhưng vì tình cảm đồng đội giữa bọn ta, ta quyết định hy sinh ích lợi bản thân mình, chừa lại một thành cho bọn họ, coi như đã làm tròn đại nghĩa với anh em chiến hữu!

Dịch Vân thở phào một hơi, nói với một giọng giàu tình cảm.

- Ô, không hổ là tiểu đệ của Môn La ta, con người trọng tình trọng nghĩa như người rất là hiếm thấy. Tuy rằng lão Đại ta cảm thấy tính thương người của người thật sự không thiết thực chút nào, nhưng vẫn cảm thấy rất kính nể người!

Môn La vô cùng cảm động.

- Có gì đâu, đây toàn là nhờ lão Đại người dạy dỗ đó mà...

Dịch Vân lắc đầu khiêm tốn.

...

....

Dưới ánh trăng sáng tỏ, hai người một lớn một nhỏ cứ ta kính người người kính ta lẫn nhau, kẻ tán tụng người khiêm nhượng, núp bóng dưới cái gọi là lòng nhân nghĩa, diễn vở kịch ‘vô liêm sỉ’ vô cùng chân thật.

77. Chương 77: Đánh Thôi! (thượng)

Sáng sớm hôm sau, ở nơi nghỉ chân của Bạo Tẩu dong binh đoàn, không khí bên trong lều có vẻ ngưng trọng.

- Lị Á, bảo tất cả mọi người chuẩn bị một chút, sáng nay chúng ta sẽ rời khỏi Lạc Nhật sơn mạch!

Đoàn trưởng Nạp Đa ngồi bên cạnh bàn, thở dài.

- Đội trưởng, người chắc không? Nếu như vậy, chúng ta lần này phải ra về tay không, lúc trước vì muốn chiêu mộ đủ người, chúng ta đã tiêu tốn gần hết số tiền tiết kiệm bấy lâu nay, nếu như tay không mà về...

Nói tới đây, Lị Á ngừng lại.

- Đây cũng là vì bất đắc dĩ mà thôi.

Lại thở dài một hơi, Nạp Đa nói tiếp:

- Tính đến hết ngày hôm qua, chúng ta đã mất đi sáu mươi hai đoàn viên. Với thực lực hiện tại của dong binh đoàn chúng ta, nếu như gặp Phong Lang một lần nữa như hôm qua, hậu quả chúng ta không thể nào gánh nổi.

Nhìn bộ dạng bất đắc dĩ của Nạp Đa, Lị Á cũng cúi đầu không biết nói gì. Hai người bọn họ đã thảo luận vấn đề đi tiếp hay quay lại của dong binh đoàn suốt cả đêm, không ngờ cuối cùng vẫn phải lựa chọn biện pháp ra về tay trắng.

Vốn muốn làm một chuyến này kiếm chút tiền, để xây dựng dong binh đoàn mạnh mẽ lên, có ngờ đâu không những uổng công vô ích mà còn tiền mất tật mang, Lị Á nghĩ đến đây, trong lòng lại càng tan nát...

Nạp Đa muốn nói vài câu an ủi Lị Á, đột nhiên có một tên tiểu đội trưởng bước vào, tay cầm một phong thư.

- Đội trưởng, vừa rồi lúc ta điểm danh lại đội ngũ, phát hiện ra có một tên ma pháp sư đã rời khỏi một mình, hẳn có để lại một phong thư, dặn lại là giao cho đội trưởng.

Tên tiểu đội trưởng kia nói.

Nạp Đa hơi sửng sốt, đưa tay nhận thư, lại hỏi:

- Ma pháp sư? Ma thú đang hoành hành trong Lạc Nhật sơn mạch mà có người dám rời khỏi đội ngũ sao? Là tên ma pháp sư nào vậy?

- Chính là tên ma pháp sư mà chúng ta đã chiêu mộ tại Thẩn La Tư thành hơn một tháng trước, hình như tên là Dịch Vân thì phải!

- Dịch Vân? Là thiếu niên tam tinh Pháp Sư kia sao? Vì sao hắn lại rời khỏi?

Lị Á cũng lên tiếng.

- Đúng là thiếu niên ấy! Còn việc vì sao hắn rời đi, ta cũng không biết rõ!

Tên tiểu đội trưởng đáp.

Nạp Đa nghe hai người nói chuyện, trong đầu cũng đã hình dung ra một khuôn mặt thanh tú anh tuấn, đột nhiên nhớ đến tên ma pháp sư thiếu niên trong lúc nguy cấp hôm qua, một mình đã giết được hai con Phong Lang.

Nạp Đa trầm ngâm một hồi rồi mới mở phong thư trên tay...

Chung quanh toàn là vách đá khe sâu, quái thạch lở chồm, lúc này Dịch Vân đang trên đường ra khỏi Lạc Nhật sơn mạch, không lâu sau, đã đi vào một vùng núi hiểm trở.

- Lão Đại, theo người, sau khi bọn họ tìm được một thành bí ngân mà ta để lại, dong binh đoàn có hoàn thành nhiệm vụ lần này hay không?

Dịch Vân đột nhiên hỏi.

- Đương nhiên! Mục tiêu lần này của các người chính là tìm quặng tử tinh mà thôi, thế nhưng lại tìm được quặng bí ngân. Tuy rằng người đã lấy đi hết chín thành, nhưng bí ngân là một trong những loại quặng quý hiếm, quý hiếm hơn quặng tử tinh nhiều, dong binh đoàn lần này xem như đã vớ được một món lời to.

Môn La thần nhiên nói.

- Ủ, ta cũng chỉ có thể khiến cho bọn họ không đến nổi ra về tay trắng lần này mà thôi, sau này cũng chưa chắc còn gặp lại bọn họ.

Dịch Vân cười nói.

Vừa nói, Dịch Vân vừa vuốt ve Cầu Cầu đang say ngủ trong lòng, sau khi Cầu Cầu ăn xong bốn khối bí ngân đêm qua, vẫn ngủ say đến giờ chưa thức.

Khoát khoát tay, Môn La lầm bầm:

- Trước sau bọn họ vẫn đối xử với người như một tam tinh Pháp Sư, đãi ngộ người cũng không cao, cho nên phải nói là người hậu đãi dong binh đoàn này mới đúng! Bất quá, tuy người đã đạt tới tứ tinh Pháp Đồ, nhưng người lại không biểu hiện trình độ ma pháp của Pháp Đồ, cũng khó trách bọn họ không nhìn ra.

Dịch Vân nghe vậy nhún vai, bất đắc dĩ nói:

- Nguyên nhân chính là vì thế, cho nên ta mới muốn xin vào học viện cao đẳng học tập ma pháp.

Thở dài, Môn La lắc đầu:

- Nếu biết trước gặp phải tên quái thai như người, lúc trước ta đã nghe lời mấy lão bắt tử kia, một phen công hết toàn bộ ma pháp lên lưng, thì lúc này người sẽ không nóng vội nghĩ mọi biện pháp để vào học viện học ma pháp như vậy.

- Vì sao lão Đại người lại phải công lên lưng? Không phải nói với tổ tiên chỉ cần viết ra là được sao?

Dịch Vân ngạc nhiên hỏi.

Hừ một tiếng, Môn La nói với vẻ khinh thường:

- Nếu thật sự có phương pháp đơn giản như vậy, mấy lão bắt tử kia đâu cần phải cưỡng bức ta phải học thuộc ma pháp chú ngữ như thế!

- Bất cứ vật gì cất vào trong Hồng Liên, theo thời gian trôi qua sẽ dần dần bị phân giải! Đã từng có vị tổ tiên kia đem một món ma pháp binh khí ngũ phẩm cất vào trong Hồng Liên, kết quả là chưa tới ba trăm năm, toàn bộ năng lượng của món ma pháp binh khí ngũ phẩm đỉnh phong kia đã bị Hồng Liên hấp thu hết sạch, cuối cùng trở thành một thanh sắt vụn, làm cho vị tổ tiên ấy đau lòng trong một thời gian thật dài!

Dịch Vân nghe vậy ngạc nhiên vô cùng.

Môn La liếc Dịch Vân một cái, lại nói:

- Ngay cả ma pháp binh khí ngũ phẩm đỉnh phong còn bị như thế, người nghĩ xem viết trên da thú bình thường rồi cất vào Hồng Liên trong mấy ngàn năm có thể giữ nguyên vẹn được hay không?

- Thế nhưng lão Đại người không phải cũng ở trong Hồng Liên gần bảy ngàn năm hay sao? Vì sao....

Dịch Vân hơi nghi hoặc.

- Ta là nhờ vào trạng thái linh hồn mới có thể ở trong Hồng Liên mà không hề hấn gì, chẳng những không bị hấp thu, ngược lại còn có thể ở trong đó mà tu bổ lại linh hồn vỡ nát. Ngoài chuyện này ra, bất cứ vật gì khác cất trong Hồng Liên đều dần dần bị hấp thu theo thời gian, nếu không phải như vậy, lúc trước ta đã đem theo vài món ma pháp binh khí gia truyền đi theo rồi!

Môn La cười nhạt.

- Vậy... Thuỷ, Hoả Phách Tinh Thạch đặt trong Hồng Liên cũng sẽ bị hấp thu sao?

Dịch Vân nghĩ tới chuyện này, lập tức hỏi.

- Đương nhiên rồi! Bất quá người cũng không cần lo lắng, tốc độ hấp thu của Hồng Liên vô cùng chậm chạp, với số lượng nguyên tố khổng lồ ẩn chứa trong tinh thạch, nếu như Hồng Liên muốn hấp thu hoàn toàn, ít nhất cũng cần phải có thời gian mấy ngàn năm!

Môn La nói với vẻ thản nhiên như không có việc gì xảy ra.

- Thì ra là thế, ha ha!

Dịch Vân lúc này mới yên lòng.

Dịch Vân vừa nói chuyện với Môn La trong đầu, vừa linh hoạt len lỏi trong rừng sâu núi thẳm, khi thì vọt lên cây cổ thụ, khi thì nhảy qua khe sâu đầy quái thạch, một mạch hướng thẳng ra ngoài Lạc Nhật sơn mạch.

Nơi đây địa hình vô cùng phức tạp, chiến mã sẽ bị địa thế giới hạn, còn hần như một con vượn nhanh nhẹn giảo hoạt, thân hình thoải mái tung tăng trong chốn núi rừng, hoặc nhảy hoặc trèo, tốc độ nhanh không thua chiến mã, hai canh giờ sau, khi hần vừa phóng qua một khe sâu thì...

Phía trước khe sâu là một khu rừng rất lớn, rất nhiều gốc đại thụ cao chọc trời, cũng có vô số tảng đá lớn nằm rải rác khắp nơi. Trước mặt Dịch Vân xuất hiện hai ma thú có hình dạng rất lớn đang ngồi ăn một thi thể của một ma thú nào đó mà hần không biết tên.

Toàn thân đầy lông màu vàng đen, thân giống như mãnh hổ đã trưởng thành, miệng lộ răng nanh vô cùng sắc bén, chính là hai ma thú Lôi hệ tam giai – Hung Lôi Bạo Hổ.

Dịch Vân đi theo Bạo Tẩu dong binh đoàn một tháng qua cũng đã bị Hung Lôi Bạo Hổ tập kích vài lần, tốc độ của nó mặc dù thua xa Phong Lang, nhưng lực công kích của nó lại ngang với uy lực của một người đạt tới tứ tinh cao giai Chiến Đồ. Trong lúc Dịch Vân còn ở Bạo Tẩu dong binh đoàn, đã có hai mươi mấy đoàn viên chết dưới răng nanh sắc bén của Hung Lôi Bạo Hổ.

- Là hai con Hung Lôi Bạo Hổ!

Dịch Vân thất kinh trong lòng, sau mấy lần đánh nhau trong một tháng qua, hần biết rất rõ chỗ đáng sợ của Hung Lôi Bạo Hổ, nếu chỉ có một con, Dịch Vân tự tin có thể ứng phó, nhưng nếu hai con liên thủ với nhau, hết tám thành là Dịch Vân chỉ có nước vắt giò lên cổ mà chạy.

Dịch Vân đang muốn thừa dịp chưa bị Hung Lôi Bạo Hổ phát hiện, tìm đường vòng khác mà đi, bên tai bỗng truyền đến thanh âm của Môn La:

- Chậm đã! Kinh nghiệm thực chiến của Dịch Vân người còn kém, đây cũng là một cơ hội rất tốt, người hãy bằng vào thực lực của chính mình đánh bại hai ma thú kia xem sao!

- Lão Đại, người có lộn không vậy? Một con Hung Lôi Bạo Hổ trưởng thành ngang với tứ tinh Chiến Đồ, lúc này hai con ở cùng một chỗ, ta làm sao có cơ hội chứ!

Dịch Vân hỏi với giọng thiếu tự tin.

Không ngờ Môn La lại lắc đầu nói:

- Người lúc này cũng đã là tứ tinh Chiến Đồ, đồng thời cũng là tứ tinh Pháp Đồ, chưa đánh làm sao biết thắng hay thua? Nếu chỉ đơn thuần dựa vào tu luyện mà thắng cấp thì chỉ có thể trở thành cường giả bình thường, cường giả chân chính chỉ có thể từ trong máu lửa mà đào luyện. Xem người lúc này ôm suy nghĩ khi gặp chiến đấu còn phải cân nhắc tránh được thì nên tránh, cho dù là tiến cảnh sau này của người cao đến mức nào đi nữa, nhiều lắm cũng chỉ có thể trở thành cường giả loại hai mà thôi!

Dịch Vân nghe vậy toàn thân chấn động.

- Cường giả chân chính không chỉ đề thăng thực lực mà thôi, đề thăng tâm cảnh lại càng quan trọng hơn nữa! Không sợ mạnh, không ngại yếu, không bao giờ trốn tránh sự khiêu chiến nào, đây mới là tâm tính một cường giả cần phải có, cũng là đạo lý tất yếu của cường giả. Nếu như một người có được tâm tính như vậy, cho dù chỉ là một kẻ bình thường không có tài năng gì nổi bật, cũng có thể từ bình thường mà trở nên tài giỏi, đứng trên vạn người. Người không thể làm một người như vậy sao?

Môn La càng nói, giọng của hắn càng trở nên nghiêm khắc, mắt nhìn Dịch Vân chăm chăm.

Dịch Vân yên lặng nghe hết những lời của Môn La, ngây người sững sốt hồi lâu, mới gật đầu một cách kiên định:

- Lão Đại, ta hiểu rồi! Ta không nên sợ hãi hai con ma thú tam giai này, khiêu chiến nó, đánh bại nó, vốn là chuyện nên làm. Cho dù đánh không lại, ta cũng có thể chạy trốn, phải vậy không?

- Chưa đánh đã sợ thua... Người... Người còn có ngạo khí của võ giả hay sao?

Môn La run rẩy, tay chỉ thẳng vào mặt Dịch Vân, giận đến nỗi không thể nói thành lời.

Trái với sắc mặt giận dữ đỏ bừng của Môn La, Dịch Vân vẫn mang vẻ mặt vô tội:

- Ngạo khí của võ giả thì đáng giá bao nhiêu? Ta còn rất nhiều chuyện phải làm, nếu như đã biết đánh không lại mà không chịu chạy trốn, không phải là quá ngu ngốc hay sao?

Hai người còn đang nói chuyện, hai con Hung Lôi Bạo Hổ đang ăn cũng đã phát hiện ra Dịch Vân, liền gào thét, mang theo sát cơ đặc biệt của ma thú, bước từng bước một về phía Dịch Vân.

- Nếu như ngay cả Hung Lôi Bạo Hổ tam giai mà người đánh không lại, vậy sau này làm sao người có thể báo được mối thù diệt môn của gia tộc? Làm sao có thể tìm Hán Khắc trở về? Đánh không lại thì người nên chết tại đây luôn cho xong, đến sau này người đi báo thù, chết trong tay cừu nhân cũng vậy!

Môn La lạnh lùng nói.

Toàn thân Dịch Vân run rẩy một trận thật mạnh, ngây người ra, thì thào với chính mình:

- Nếu như không thể trở thành cường giả, báo thù cho ông ngoại các người, tìm Hán Khắc trở về, ta sống còn ý nghĩa gì nữa chứ? Nếu ngay cả hai con Hung Lôi Bạo Hổ tam giai mà ta cũng không ứng phó được, sau này làm sao ta có thể đạt tới đẳng cấp cường giả?

Dịch Vân còn đang thì thào, hai con Hung Lôi Bạo Hổ đã đi đến trước mặt hắn cách chừng ba thước, hai tiếng rống đồng thanh vang lên, hai chiếc bóng vàng đã nhanh như chớp phóng về phía Dịch Vân.

Cũng trong lúc đó, trên người Dịch Vân toát ra một vòng sáng màu tím pha lẫn ánh đỏ, Long Phách đao xuất ra nhanh như chớp, trong đôi mắt đen của hắn hiện lên một ngọn lửa màu tím, vứt bỏ hết tất cả ý muốn chạy trốn trong đầu, với tốc độ vô cùng nhanh chóng đánh về phía một con Hung Lôi Bạo Hổ. Trong tiếng nổ vang như sấm, giữa không trung hiện ra một vòng hào quang đỏ rực trông thật kinh tâm động phách.

- Đánh thôi!

Chiến ý trong lòng Dịch Vân bùng lên vô hạn, miệng hắn gào thét.

78. Chương 78: Đánh Thôi! (hạ)

Tâm tình có thể ảnh hưởng tới tu vi chân thật của một người.

Vừa rồi Môn La nói một hơi đã động đến nỗi đau trong lòng Dịch Vân, đại cừu của gia tộc, Hán Khắc ở nơi đâu, cùng với chuyện quan trọng nhất, giấc mộng từ nhỏ đến lớn của Dịch Vân, mộng trở thành cường giả...

Cầm giận ư, không thể nào cầm giận chính bản thân mình, nhưng Dịch Vân phát ra thực lực cao hơn thực lực vốn có bình thường của mình, cặp mắt trong suốt như bốc lửa, đao toát ra khí thế nghiêm nghị...

Chỉ cần một lần đối mặt, chỉ cần một đao duy nhất, Dịch Vân đã chém con Hung Lôi Bạo Hổ phóng tới trước mặt mình suốt từ đầu đến đuôi ra làm hai mảnh! Không trung nhuộm đậm máu tươi, hai mảnh của con Hung Lôi Bạo Hổ lướt qua bên cạnh Dịch Vân, máu dính trên người hắn từ đầu đến chân, trong nháy mắt Dịch Vân biến thành người máu.

Tuy rằng một con Hung Lôi Bạo Hổ đã chết, nhưng còn lại một con nghe thấy mùi máu tanh càng lộ vẻ hung hăng hơn nữa!

Dịch Vân công xong đao ấy, thế đao đã hết, con Hung Lôi Bạo Hổ kia đã công đến sát người hấn, một trảo hung hăng đánh rất mạnh vào nửa người bên trái của Dịch Vân. Bằng vào một kích toàn lực tương đương với tứ tinh Chiến Đồ, lập tức đã đánh Dịch Vân bay sang một bên, thân hình va mạnh vào một cây đại thụ, cắt ngang cây đại thụ thành hai khúc, bay tiếp va vào một gốc đại thụ khác mới ngừng lại rồi rơi xuống đất.

Dịch Vân vịn cây đại thụ đứng dậy, miệng học ra một búng máu tươi. Một kích này lực lượng đã đạt tới một kích toàn lực của tứ tinh cao giai Chiến Đồ, đã làm cho hấn bị thương nặng nhất từ trước tới nay.

Dịch Vân lại học ra một búng máu nữa, hấn không kịp điều tức, con Hung Lôi Bạo Hổ kia ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc nên toàn bộ thú tính của nó đã bộc phát, liền theo sát phía sau Dịch Vân, trong nháy mắt đã bay thẳng tới, mồm há to toang hoác như chậu máu đỏ tươi, định ngoạm đứt cổ Dịch Vân.

Tay trái của Dịch Vân không còn sức lực thông xuống bên người, tay phải nắm chặt Long Phách đao, hai mắt khẩn trương nhìn chăm chăm vào con Hung Lôi Bạo Hổ. Lúc nó bay tới cách Dịch Vân chừng một thước, hấn nhanh chóng niệm ra hai ma pháp chú ngữ Thủy Toả Băng Liên và Hoả Viêm Thuẫn.

Trong thoáng chốc, một cái khiên lửa hình tròn đột nhiên xuất hiện trước mặt Hung Lôi Bạo Hổ, nó không ngờ rằng Dịch Vân còn có chiêu này, liền rống to một tiếng, giơ trảo lên đánh thật mạnh vào khiên lửa. Bình một tiếng vang lên, Hoả Viêm Thuẫn theo tiếng vang mà vỡ tan, thế nhưng thân thể của Hung Lôi Bạo Hổ cũng vì thế mà khựng lại một chút, còn cách Dịch Vân chừng nửa thước.

Trong khoảnh khắc thân hình của Hung Lôi Bạo Hổ bị ngưng trệ, hai sợi dây xích bằng băng do Thủy nguyên tố ngưng kết thành, lập tức trói chặt quanh thân thể Hung Lôi Bạo Hổ giữa không trung.

Hống!

Con Hung Lôi Bạo Hổ thất kinh, Lôi nguyên tố nhanh như chớp toát ra trên thân thể nó, vô số tia điện xẹt không ngừng toả ra, chống lại dây xích bằng băng đang quấn trên thân nó.

Bỗng nhiên một thanh âm giòn tan vang lên, Dịch Vân thừa dịp Hung Lôi Bạo Hổ đang bị trói, nhanh như chớp giơ cao Long Phách đao trong tay phải dốc hết toàn lực chém xuống. Một luồng ánh sáng màu đỏ chớp lên trên thân con Hung Lôi Bạo Hổ đang gào thét, lập tức đã xẻ thành hai mảnh con Hung Lôi Bạo Hổ còn đang giãy dụa, đầu và thân thể nó liền văng ra mỗi thứ một nơi!

Rầm rầm, tiếng của hai vật nặng nề rơi xuống đất, cái đầu nặng vài trăm cân cùng với thân thể con Hung Lôi Bạo Hổ rơi trước mặt Dịch Vân. Lúc này Dịch Vân cũng thở phào một hơi thật dài, hai chân lập tức mềm nhũn, ngã ngồi phịch xuống bên cạnh thi thể của Hung Lôi Bạo Hổ, mặc cho máu tươi bên cạnh phun ra ướt đầm cả người. Lúc này hấn đã không còn đủ khí lực để cử động, chỉ có thể ngồi bệt trên mặt đất thở hào hển thật mạnh.

Toàn thân Dịch Vân không còn chút sức lực nào, đã nghe Môn La cười to:” Tiểu tử, ngươi làm rất tốt! Cuối cùng cũng không làm mất mặt lão Đại ta, những chuyện này ta đã dự liệu từ trước, ha ha ha!

- Lão Đại, Hung Lôi Bạo Hổ này so với ta dự liệu thì còn mạnh hơn rất nhiều, có thể đạt tới trình độ của một tứ tinh cao giai Chiến Đồ. Nếu như bình thường, cùng lắm ta cũng chỉ có thể đấu ngang tay với một con mà thôi, không ngờ đạt được kết quả như vậy, quả thật là kỳ tích!

Dịch Vân vừa thở hào hển, vừa cười khổ.

- Ngươi nói không sai, ta vốn cho rằng sau khi ngươi khổ chiến một hồi, cuối cùng cũng chỉ có thể thua rồi chạy trốn. Không nghĩ rằng ngươi có thể giết được cả hai con Hung Lôi Bạo Hổ liên thủ, xem ra ta phải đánh giá lại tiềm lực của ngươi một lần nữa mới được.

Thật không ngờ Môn La cũng gạt đầu khen ngợi hấn.

- Lão Đại, không phải ngươi nói nếu ta đánh không lại hai con Hung Lôi Bạo Hổ này thì chết tại đây luôn hay sao?

Dịch Vân nghe vậy thiếu chút nữa nhảy dựng lên, kinh ngạc.

Khoát tay, Môn La bĩu môi cười nói:

- Không lẽ ngươi là tượng đất, ta đặt đâu thì ngươi ngồi đó hay sao? Nếu thật sự đánh không lại, ngươi không biết bỏ chạy, vậy còn xứng đáng làm tiểu đệ của Môn La ta sao? Ta nói như vậy cũng chỉ vì muốn kích thích ý chí chiến đấu của ngươi mà thôi!

- Đây...

Dịch Vân không biết nói gì.

Không để ý tới phản ứng của Dịch Vân, Môn La nói tiếp:

- Tính mạng con người chỉ có một mà thôi, nếu như biết chuyện này không thể làm được lại vẫn liều mạng mà làm, người như vậy chỉ có thể gọi là kẻ ngốc! Những gì tôn nghiêm của võ giả, vinh dự của gia tộc.....so với sinh mạng chỉ có một lần, chỉ là trò cười mà thôi. Nếu như không thể sống còn, bất cứ chuyện gì cũng chỉ là hư ảo!

Nghe Môn La nói thoải mái như thế, Dịch Vân chỉ cảm thấy vừa rồi mình như thằng ngốc quá dễ dàng bị Môn La khích tướng khiến cho nhiệt huyết dâng trào, chỉ biết cười khổ vài tiếng, rồi xếp bằng ngồi tại chỗ bắt đầu điều tức.

Một kích vừa rồi của con Hung Lô Bạo Hổ kia nặng đến ngàn cân, làm cho hắn bị thương không nhẹ, may mắn nhờ mấy năm tu luyện đấu khí liên tục làm cho thân thể hắn cứng rắn hơn người thường rất nhiều, nhờ vậy mới có thể chịu đựng được một trào của con Hung Lô Bạo Hổ kia. Hắn chỉ chấn thương nhẹ nội tạng và kinh mạch, không bị gãy tay chân hay phạm tới gân cốt cũng đã là may mắn.

Sau ba canh giờ, Dịch Vân cũng đã chữa thương xong xuôi.

Nhìn qua trong lòng mình, chỉ thấy Cầu Cầu vẫn còn đang say ngủ, cuộc chiến khi nãy kịch liệt như vậy nhưng vẫn không làm nó chấn động mấy may nào. Dịch Vân khẽ lắc đầu rồi đứng dậy, vẻ mặt ngoại trừ hơi tái do mất máu quá nhiều, hai mắt vẫn lấp lánh thần quang, trên người đấu khí ẩn hiện, coi như đã khôi phục hoàn toàn như trước khi bị thương.

Tay chân làm vài động tác cho thư giãn, Dịch Vân hít một hơi thật dài, mùi máu tanh nồng nặc trên người làm cho hắn cảm thấy khó chịu. Hắn đang định cởi bộ quần áo dính đầy máu ra, đột nhiên thoáng thấy bên cạnh thi thể hai con Hung Lô Bạo Hổ đang nằm trên mặt đất, con nào cũng có một viên tinh thể màu vàng óng ánh!

Mắt Dịch Vân sáng ngời bước nhanh về phía trước, nhặt hai viên tinh thể vàng óng lên.

- A, là ma hạch! Hai viên tinh hạch của ma thú Lô hệ!

Nhìn hai viên ma hạch màu vàng trên tay, lòng Dịch Vân mừng rỡ như điên cuồng, đưa tay lau sạch vết máu dính trên ma hạch, đây là lần đầu tiên hắn dựa vào lực lượng của chính mình giết chết ma thú mà đạt được chiến quả như vậy!

- Một lần mà đạt được tới hai viên ma hạch Địa hệ tam giai, tiểu tử ngươi quả thật không phải chỉ là may mắn thông thường!

Môn La nhìn thoáng qua hai thi thể của Hung Lô Bạo Hổ, cười nói.

Mỗi ma thú đều có ma hạch trong cơ thể, nhưng không phải dễ lấy được. Phần lớn ma thú trước khi chết gần như trong chớp mắt đều tự hủy ma hạch của chúng, trừ phi có thể lập tức giết ma thú trong nháy mắt trước khi nó kịp có phản ứng, nếu không rất khó lấy được ma hạch của nó.

Dịch Vân đi theo Bạo Tẩu dong binh đoàn được hơn một tháng, cả dong binh đoàn giết qua gần trăm con ma thú, nhưng chỉ có thể thu được hai mươi mấy viên ma hạch cấp thấp mà thôi, xem xác suất như vậy có thể nói là Dịch Vân rất may mắn.

- Lão Đại, ta muốn thay đổi kế hoạch một chút...

Dịch Vân nhìn hai viên ma hạch Lô hệ trên tay, đột nhiên nói:

- Trong một tháng tới, ta quyết định tiếp tục ở lại đây, tôi luyện kỹ xảo thực chiến của ta cho thật tốt!

Môn La sững sờ, nhìn Dịch Vân hỏi lại:

- Không phải người nói muốn đến học viện cao đẳng để học tập ma pháp hay sao, sao lại đột nhiên thay đổi tâm ý như vậy?

- Đợi đến khi còn một tháng nữa nhập học hãy lên đường trở về cũng không muộn, vừa rồi lúc ta điều tức chữa thương, ôn lại một lần trận chiến khi nãy, không ngờ phát hiện ta đã phạm phải một vài sai lầm chí mạng... lão Đại người nói không sai, kinh nghiệm thực chiến của ta quả thật còn kém, cho nên muốn ở lại đây tôi luyện thêm một chút.

Tiện tay cho hai viên ma hạch vào trong Hồng Liên, Dịch Vân nói.

- Người chủ động đưa ra yêu cầu như vậy là tốt lắm, nhưng người phải nhớ cho kỹ, lúc này tối đa người cũng chỉ có thể ứng phó ma thú tứ giai mà thôi! Nếu như người gặp phải ma thú ngũ giai trở lên, ngay cả việc có thể chạy thoát hay không cũng còn phải nhờ vào may mắn, cho nên, trong một tháng tới, người chỉ cần ở vòng ngoài của Lạc Nhật sơn mạch là được rồi, nàng vạn lần đừng nên xâm nhập vào trong sơn mạch nữa!

Đối với sự tiến bộ về tâm cảnh của Dịch Vân, Môn La rất hài lòng, nhưng hấn lo lắng cho an toàn của Dịch Vân, nên không nhìn được dè dặt vài câu.

Dịch Vân hiểu ý hấn liền gạt đầu, cười nói:

- Ở đây ngoài việc tu luyện ra, còn có thể thu thập được các loại ma hạch khác nhau, việc này cũng có thể giúp cho ta sau này có thể luyện chế được ma pháp binh khí có nhiều hệ khác nhau.

- Bản thân người là Thuỷ Hoả song hệ, vì sao phải luyện chế ra ma pháp binh khí thuộc tính khác?

Môn La không hiểu.

- Đối với ta, đương nhiên là ma pháp binh khí Thuỷ Hoả song hệ mới có thể xuất ra uy lực lớn nhất, nhưng đối với những người khác thì không phải! Ví dụ như gia tộc Lam Duy Nhĩ của cha ta, nếu như ta có thể kết hợp ma hạch Lôi thuộc tính chế luyện ra một món ma pháp binh khí tam phẩm hay là tứ phẩm, lão Đại người nghĩ xem, gia tộc Lam Duy Nhĩ sẽ có phản ứng như thế nào?

Dịch Vân cười với vẻ không tốt lành gì.

Môn La sững người một chút, bật thốt lên:

- Gia tộc Lam Duy Nhĩ tu luyện đấu khí Lôi hệ, nếu như có một món ma pháp binh khí Lôi hệ trong tay, thực lực giống như là hồ thêm cánh, tăng lên không chỉ một bậc, bọn họ chắc chắn sẽ tìm cách lấy cho bằng được món ma pháp binh khí ấy bằng bất cứ giá nào.

- Hắc hắc hắc, đúng vậy! Khi đó ta sẽ luyện ra một món ma pháp binh khí như thế, cho bọn họ hay được, nhưng lại không thể nào lấy được, hoặc là làm cho bọn họ phải trả một cái giá đắt, thật đắt mới có thể lấy được... Thế gia lâu đời của đế quốc thì đã sao? Mẫu thân ta lúc trước cũng vì gia tộc Lam Duy Nhĩ nên mới buồn rầu mà chết; Về việc mua bán binh khí, bọn họ lại chiếm phần hơn của ông ngoại.... Nếu như không cho bọn họ nếm mùi đau khổ, ta không thể cam lòng!

Dịch Vân nắm chặt hai đấm, tuy là cười, nhưng không lộ ra nét vui vẻ gì.

Môn La nghe vậy ngạc nhiên, sau đó cười ha hả:

- Chuyện này nói ra thật là sáng khoái, tiểu tử Dịch Vân người thật là hợp với tính nết của ta, tốt, tốt lắm!

Từ trước đến giờ, tất cả đều là vô tình, nhân cách và cá tính của Dịch Vân đều là do một tay Môn La bồi dưỡng mà thành. Hấn giáo dục Dịch Vân tốt nhất theo cách nghĩ của mình, ảnh hưởng đến lương tâm của Dịch Vân, đảm đương thật tốt vai trò của một vị tổ tiên hư hỏng.

Dịch Vân bất giác nở nụ cười, thấy trên người mình dính đầy máu tanh, hấn ngẩng đầu lên quan sát phương hướng một hồi, rồi cẩn thận tung mình lên trên cây, nhảy từ cây này sang cây khác, hướng về phía có thật nhiều Thuỷ nguyên tố mà chạy như bay.

79. Chương 79 : Cương Lân Mãnh Sư

Lạc Nhật sơn mạch vô cùng rộng lớn.

Những cây cổ thụ trong này không biết đã sống được mấy ngàn hay mấy vạn năm, tàng cây bao phủ kín cả bầu trời, cho dù đang là ban ngày thế nhưng trong này vẫn tăm tối vô cùng, tầm nhìn xa nhất cũng chỉ có thể thấy được chừng mười thước, đừng nói chi là buổi tối.

Dịch Vân cẩn thận bước qua một bụi gai rậm rạp, sau khi đi thêm vài mươi bước, phát hiện trước mặt mình giữa đám cỏ cao quá đầu người, có một gốc cây cao bằng người màu xanh lẫm trong đó.

- Phệ Thú Huyết Yêu Lan!

Dịch Vân hít sâu một hơi, thì thào.

Bề ngoài của Phệ Thú Huyết Yêu Lan không khác gì cỏ dại bình thường, thân nó nhỏ mà dài, toàn thân màu xanh thẫm, đoá hoa là do hai cánh hình bầu dục úp vào nhau tạo thành. Bình thường đoá hoa luôn khép kín, rủ xuống sát thân, chỉ đến khi có con mồi đến gần, nó sẽ đột ngột mở ra trong nháy mắt cắn nuốt con mồi.

Phệ Thú Huyết Yêu Lan có một đặc tính làm cho người sợ nhất, chính là thân nó có độ co giãn đàn hồi như cao su, đao kiếm bình thường không dễ chém đứt thân nó chút nào. Vả lại chất lỏng trong thân nó không những có tính ăn mòn, mà còn làm cho tê dại dây thần kinh cảm giác của con mồi chỉ trong khoảng thời gian ngắn. Nếu như người thường bị nó nuốt vào, lại không có đồng bọn bên ngoài kịp thời cứu viện, chắc chắn phải chết không sai!

Hơn nữa, có khi thần trí vẫn minh mẫn như thường vẫn bị nó chậm rãi tiêu hoá!

Dịch Vân cẩn thận giữ khoảng cách an toàn với cây Phệ Thú Huyết Yêu Lan trước mặt, đi vòng qua cách nó vài bước. Phạm vi săn mồi của Phệ Thú Huyết Yêu Lan là trong vòng khoảng chừng mười bước.

- Ta thà rằng gặp phải vài con Hung Lô Bạch Hổ tấn công một lượt, cũng không muốn đối mặt với loài cây ghê tởm như vậy!

Dịch Vân thở ra một hơi, thì thào.

Dịch Vân vừa dứt lời, Môn La đột ngột xuất hiện bên cạnh hắn, lộ vẻ cười mà không cười:

- Sao vậy? Lúc trước mới chỉ vì không cẩn thận mà bị Phệ Thú Huyết Yêu Lan nuốt một lần, lại khiến cho người sợ sệt như vậy, đây gọi là chấn thương tâm lý hay sao?

Dịch Vân lắc đầu cười khổ.

Đối với loài cây Phệ Thú Huyết Yêu Lan đáng sợ này, hắn đã từng nếm mùi lợi hại của nó, trong ký ức vẫn còn tươi rói.

Năm ngày trước, hắn vẫn chưa biết đến loài Phệ Thú Huyết Yêu Lan này, không hề đề phòng, đã bị một cây Phệ Thú Huyết Yêu Lan ẩn mình trong cỏ nuốt vào. Tuy rằng có sự giúp đỡ của ma pháp binh khí nhị phẩm Long Phách đao, từ trong lòng nó phá vỡ ra mà chạy thoát, nhưng trong thời gian ngắn ngủi, nọc độc của Phệ Thú Huyết Yêu Lan mặc dù không gây thương tổn gì cho hắn, nhưng chỉ trong nháy mắt đã tiêu hoá sạch sẽ quần áo toàn thân, một chút cũng không còn. Vì chuyện ấy đã làm cho hắn ở trong Lạc Nhật sơn mạch nguy cơ tứ phía, phải chịu cảnh mấy ngày không có mảnh vải che thân....

Nếu chỉ có bấy nhiêu thôi, hắn cũng sẽ không đặc biệt lưu tâm đến loài cây này như vậy. Phệ Thú Huyết Yêu Lan tuy rằng toàn thân dai cứng, đao kiếm tầm thường khó cắt đứt, nhưng vẫn không chịu nổi một kích nhẹ nhàng của Long Phách đao, nếu so với những loài ma thú biết bay biết chạy, có thể nói là nó không nguy hiểm bằng.

Chuyện làm Dịch Vân cảm thấy ghê tởm chính là chất dịch của nó không khác gì máu của con người, có màu đỏ sẫm, lại tanh hôi vô cùng! Khi hắn dùng Long Phách đao chém một đao làm hai khúc, từ chỗ thân gãy đột nhiên phun ra như suối một chất lỏng màu đỏ, lượng lại rất nhiều, gấp ba bốn lần máu trong cơ thể của một người trưởng thành...

Cảm giác chém đứt thân nó giống y như cảm giác chém đứt đầu người vậy!

-Loài cây này... Gọi là sinh vật đi... làm cho ta cảm thấy rất buồn nôn, dù sao chỉ cần không đến quá gần nó, nó không thể nào gây uy hiếp gì cho ta, có thể tránh được thì tránh thôi!

Dịch Vân lắc đầu thở dài.

- Còn dám nói nó không uy hiếp gì người...

Môn La hừ một tiếng:

- Nếu không phải người có ma pháp binh khí nhị phẩm trong tay, với thực lực chưa đến đầu của người hiện giờ, nếu lại bị nó nuốt vào như lúc trước, có sáu phần người có thể trở thành phần của nó không sai!

Dịch Vân nghe vậy sững sờ, chợt gạt đầu nghiêm mặt nói:

- Đúng vậy! Lúc này tuy ta đã là tứ tinh trung giai Chiến Đồ, nhưng khi ấy dùng một kích toàn lực lại không hề hấn gì với nó, lại bị nó lập tức nuốt vào, công kích từ bên trong chỉ có hiệu quả một chút mà thôi, nhưng dùng Long Phách đao lại có thể dễ dàng chặt đứt...

- Cho tới bây giờ ta mới thật sự hiểu được, vì sao tất cả võ giả đều vì muốn sở hữu một món ma pháp binh khí mà không tiếc bất cứ giá nào!

Có một món ma pháp binh khí vừa ý trong tay, thực lực không chỉ tăng lên một bậc mà thôi, cũng chính là lợi khí giữ mạng trên chiến trường sống chết chỉ cách một đường tơ!

Dịch Vân ngửa mặt nhìn lên trời, vô số tàng cây đại thụ che kín hết cả không trung, ánh dương quang mà hắt vẫn thấy mọi ngày, ở nơi đây quả thật là xa xỉ!

Từ lúc quyết định ở lại tu luyện nơi đây cho đến nay đã gần một tháng.

Trong một tháng qua, hắn đều ở vòng ngoài của Lạc Nhật sơn mạch, giết chết gần hai trăm con ma thú nhất, nhị giai. Thế nhưng ma hạch của ma thú thì hắn chỉ mới thu được mười một viên mà thôi, xác suất không đến một phần hai mươi, thấp đến mức đáng sợ.

Hôm nay hắn quyết định sáng mai sẽ rời khỏi Lạc Nhật sơn mạch, đi tới thủ đô Kỳ Võ thành tham gia cuộc thi nhập học vào học viện cao đẳng. Chỉ còn lại thời gian không đến một ngày, cho nên mới quyết định mạo hiểm xâm nhập rừng rậm, thử xem có may mắn gặp được ma thú tam giai hoặc tứ giai hơi yếu, hy vọng có thể có cơ hội thu hoạch thêm ma hạch.

Lúc trời đã giữa Ngọ, thời gian tầm nhìn được xa nhất trong ngày, Dịch Vân nhắm chuẩn một hướng, hai nhân nhún nhẹ đã nhảy lên trên cành một cây đại thụ.

Thân thể Dịch Vân linh hoạt như khỉ vượn, tung tăng chuyển từ cành này sang cành khác. Sau hơn mười lần hô hấp, hắn đột nhiên ngừng di chuyển, nhẹ nhàng đứng im trên một tán cây, hai mắt nhìn chăm chăm xuống dưới, không động đậy chút nào.

- Là ma thú Địa hệ tam giai- Cương Lĩnh Mãnh Sư! Ngoại trừ lân giáp trên lưng nó có lực phòng ngự siêu cường, cũng không có đặc điểm gì khác lạ. Điều cần chú ý là nếu như nó là thú trưởng thành, hắn là biết sử dụng một vài pháp thuật Địa hệ đơn giản.

Môn La bên cạnh nhìn chăm chú rồi dạn dò.

Con Cương Lĩnh Mãnh Sư ở dưới dường như đang ăn, nó tập trung vào việc ăn gì đó trên mặt đất, hoàn toàn không hay biết trên cây đang có người nhìn nó chăm chú như hổ rình mồi.

Cầu Cầu đột nhiên ló đầu ra khỏi lồng Dịch Vân, nhìn quanh bốn phía một vòng, nó cũng đã chú ý tới con Cương Lĩnh Mãnh Sư đang ở dưới, cặp mắt xanh nâu lộ ra vẻ vui mừng, náo động...

Dịch Vân thấy vậy vỗ nhẹ lên đầu Cầu Cầu, nhẹ giọng nói:

- Con mồi này là của ta, người không được đụng vào!

Vù!

Chân Dịch Vân liền điểm mạnh, toàn thân như mũi tên rời khỏi dây cung bắn mạnh ra, khi con Cương Lân Mãnh Sư cảnh giác ngược đầu lên, Dịch Vân đã như thiên thần giáng phàm, mang theo tiếng rít gió đến phía trên đầu nó...

Con Cương Lân Mãnh Sư rống lên một tiếng, lập tức lân giáp của nó dựng lên như lưỡi dao che kín toàn thân, nhanh chóng bay lên cao về phía Dịch Vân, còn nhanh hơn tốc độ lao tới của hắn. Cùng lúc đó, một mũi đá nhọn đột nhiên từ mặt đất phía dưới Dịch Vân đâm lên, cùng với nó tạo thành thế giáp công hai mặt trên dưới, chính là ma pháp Địa hệ sơ giai.

Dịch Vân không ngờ phản ứng của con Cương Lân Mãnh Sư này lại nhanh đến như vậy, chỉ trong nháy mắt làm cho hắn đang đánh lén chuyển thành bị giáp công, ma thú tam giai trở lên quả nhiên khó đối phó, hơn xa ma thú nhị giai.

Dịch Vân lắc người một cái, mạo hiểm tránh khỏi mũi đá nhọn từ dưới đất đâm lên, xoay người rút Long Phách đao chém ngang một cái...

Một tiếng xoảng do lưỡi đao sắc bén chạm vào lân giáp vang lên, con Cương Lân Mãnh Sư đã bị bổ làm hai mảnh, máu tươi phun khắp không trung, sau đó hai nửa thân thể rơi xuống đất cùng một lúc, phát ra tiếng kêu nặng nề.

Dịch Vân nhìn hai mảnh thi thể của Cương Lân Mãnh Sư còn lớn hơn một vòng ôm của hắn đang nằm trên mặt đất, hai tay cầm Long Phách đao vẫn còn run nhẹ. Trận chiến này nhìn qua thì thấy thoải mái, thật ra cực kỳ nguy hiểm, độ dày của lân giáp Cương Lân Mãnh Sư vượt xa tưởng tượng của hắn, cho dù hắn có Long Phách đao giúp đỡ, vẫn phải dùng hết tám phần lực đao mới có thể hạ gục được nó, đến bây giờ hai tay còn đau âm ỉ...

Nếu như vừa rồi tay hắn không phải cầm Long Phách đao, mà là binh khí bình thường...

Dịch Vân càng nghĩ càng kinh hãi, đột nhiên bên tai vang lên tiếng kêu vui sướng của Cầu Cầu.

Gần đây bận quá, cận Tết rồi, nên hôm nay mình cố gắng post 1 chương nữa, sau đó mình sẽ nghỉ Tết nhé anh em! Nếu trong thời gian này, anh em nào có hứng thú xin cứ dịch và post vào đây thoải mái, đừng ngại gì nhé! Chúc tất cả anh em một mùa Xuân mới an khang hạnh phúc!

80. Chương 80 : Tuyệt Địa

Vừa cúi đầu, Dịch Vân đã thấy Cầu Cầu nhanh chóng trườn xuống đất bò tới chỗ xác cương lân mãnh sư ở gần đó.

Dịch Vân mới đầu không hiểu nó định làm gì, nhưng lập tức nhớ lại chuyện con rắn này lần trước ăn ma thú nhả ra tinh hạch thể nào, liền cất bước đi theo nó.

“Quả nhiên là địa hệ tam giai ma hạch! Lần này công sức bỏ ra cũng không uổng phí.” Dịch Vân nhìn khỏa tinh hạch vàng óng mà Cầu Cầu vừa nhả ra, vui vẻ cười nói.

Một tháng nay, ngoại trừ lúc đầu hắn chém giết hai con Hung lôi bạo hổ, tìm được hai khỏa lôi hệ tam giai ma hạch, còn lại hầu hết đều là nhất giai, bây giờ có thêm một ma hạch địa hệ tam giai nữa, coi như là thu hoạch ngoài ý liệu, hắn đương nhiên rất vừa lòng.

Dịch Vân cầm viên ma hạch xoa xoa vào áo cho sạch máu rồi thu lấy. Vừa lúc muốn tìm phương hướng ra khỏi Lạc Nhật sơn mạch, hắn lại thoáng nhìn trong bụi cỏ gần đó tựa hồ như ẩn giấu thứ gì, liền lại gần điều tra, kết quả làm hắn không khỏi hít mạnh một hơi mới trấn tĩnh lại được.

Xen lẫn giữa đám cỏ cây là một thi thể đã phân liệt, tứ chi và nửa người bên dưới không thấy đâu, phần còn lại còn có dấu vết bị cắn xé, bên cạnh còn có một đoạn ruột lòi ra, ngay cả đầu lâu cũng bị cắn mất một nửa, từ những gì còn sót lại, mơ hồ có thể thấy đây là thi thể một tráng niên.

Dịch Vân sắc mặt trắng bệch, đột nhiên nhớ tới vừa rồi trước khi mình công kích, con cương lân mãnh sư lúc đó cúi đầu giống như đang “đánh chén” một bữa tiệc lớn, xem ra bữa tiệc chính là đây.

“Hắn chắc là dong binh.” Môn La thấy cảnh này, thần sắc vẫn bình thường, lạnh nhạt nói: “Tới nơi này giết ma thú tìm ma hạch, lại bị giết chết, trở thành đồ ăn cho ma thú, cái này rất bình thường, chỉ là nhục cường thực thôi (ý chỉ kẻ yếu làm thức ăn cho kẻ mạnh).”

Dịch Vân không nói gì, thậm chí cũng không dám liếc mắt nhìn xuống một lần nữa, lập tức xác định phương hướng rồi rời đi.

Một tháng trước, hắn cũng là một dong binh, đi theo Bạo Tẩu dong binh đoàn vào sơn mạch này, trải qua mấy trận chiến đấu cùng ma thú, cũng đã chứng kiến đồng đội chết thảm bởi ma thú, tâm lý dần dần đã cứng rắn lên. Chỉ có điều, thi thể vừa rồi quá kinh tâm, quá thê thảm, lại nghĩ đến chuyện chính mình nếu thất bại bị ma thú ăn thịt, tới đây hắn không dám nghĩ tiếp nữa, hóa ra, hắn vẫn chưa đủ trưởng thành...

Cùng nhìn một sự việc, nhưng hắn quả thật không thể bình tĩnh như Môn La, bình tĩnh nhìn thảm trạng của xác chết, lại đưa ra phán đoán người nọ là dong binh.

Tâm trí vẫn đang suy tư, dưới chân mới đi không đến năm bước, đã lại ẩn ước nghe thấy phía trước có tiếng xé gió truyền đến, Dịch Vân đang tự suy nghĩ bỗng dừng ngẩng đầu, phát hiện chỗ phát ra thanh âm là ở ngay phía trước, lại cũng đang đi tới phía hắn.

Rút Long phách đao, Dịch Vân cảnh thận nhìn chăm chú phía trước, lúc này tiếng gió đã có thể nghe thấy rõ ràng. . .

“Ha ha, bị mùi máu tươi hấp dẫn tới đây sao, hôm nay thiên địa vận khí thật tốt, lại có con mồi chủ động tới cửa... Di, bắt hảo! Mau! Tiểu tử chạy mau! Lập tức quay lại chạy!” Môn La vốn đang cười thoải mái, trong nháy mắt sắc mặt đã thành màu xanh, vội vàng quát.

Ngữ khí Môn La thập phần sốt ruột, như sợ trời sắp sập đến nơi, Dịch Vân đang cầm đao đề phòng nghe thấy thế nhất thời khó tin, trong ấn tượng của hắn Môn La chưa bao giờ có biểu hiện bối rối như vậy, huống chi, nếu quay ngược lại chạy chẳng phải sẽ càng đi sâu vào Lạc Nhật sơn mạch sao? Ma thú ở vùng trung tâm căn bản không phải loại tứ tinh như hắn đối phó được, nhưng Môn La chắc chắn cũng không bảo hắn đi chịu chết?

Tuy nghĩ vậy, nhưng trong nháy mắt khi Môn La vừa dứt lời, Dịch Vân lập tức quay đầu chạy như bay, trong lòng hắn vạn phần khó hiểu nhưng cũng tín nhiệm Môn La trăm phần, lúc khẩn cấp không nghĩ ngợi gì nghe lời chạy ngay.

“Nhanh! Mau! Nhanh nữa lên! Ngàn vạn lần đừng để bị đuổi kịp!” Môn La theo bên người, trong miệng vẫn sốt ruột hô.

Dịch Vân lúc này toàn thân tản ra vàng sáng màu tím nhạt, trên trán mồ hôi không ngừng toát ra rơi xuống, hiển nhiên đã phát huy toàn bộ đấu khí trong cơ thể, lại nghe tiếng Môn La thúc giục, cắn răng một cái, trong khoảnh khắc tốc độ lại đề cao, đem cực hạn của hắn lúc này thi triển ra hết.

“Lão Đại. . . với tốc độ này ta không duy trì được lâu đâu, còn nữa, chúng ta tiến sâu vào sơn mạch, không phải sẽ rất nguy hiểm sao? Là cái gì đang đuổi theo chúng ta?” Đang chạy nhanh, Dịch Vân đem hết nghi vấn trong lòng ra hỏi, trong giọng nói ngoại trừ vẻ khó hiểu còn kèm theo nỗi lo lắng.

“Ta cũng không biết!” Môn La trả lời làm Dịch Vân lại càng thấy khó hiểu hơn, chỉ nghe hắn nói tiếp: “Trước mắt có thể khẳng định, là một con ma thú ít nhất ngoài ngũ giai!”

Dịch Vân nghe vậy kinh hãi!

“Ngũ giai ma thú cùng cấp với nhân loại lực tinh võ cường và pháp cường, căn bản không phải thứ người có thể đối phó bây giờ! Trốn vào vùng núi non chúng ta còn có thể dựa vào may mắn, chỉ cần không bị cao giai ma thú phát hiện thì vẫn còn sinh cơ, nhưng nếu để con ma thú phía sau đuổi kịp thì người chết chắc rồi!” Môn La lo âu nói.

“Ở khu vực bên ngoài này, đáng ra không có khả năng có ma thú trên tứ giai, chỉ có thể nói chúng ta vận khí thực sự quá tốt đi.” Môn La vừa hận vừa nói.

Dịch Vân lúc này mới hiểu tình hình của hắn bây giờ nguy hiểm thế nào!

Cùng cấp với nhân loại lục giai võ cường, tức là hơn hẳn hai giai, chỉ cần bị nó đuổi kịp, đừng nói là chiến thắng, ngay cả chạy trốn cũng khó, trước mặt lực lượng tuyệt đối, có thể nói kỳ tích căn bản không tồn tại.

“Để người trốn vào chỗ sâu trong sơn mạch, kỳ thật còn có một dụng ý nữa. . .” đang chạy trốn chết, Dịch Vân lại nghe thanh âm Môn La truyền đến: “Ma thú phần lớn có ý thức lãnh địa, càng là cao giai ma thú thì càng rõ ràng, cho nên, chỉ cần người chạy sâu vào sơn mạch, nhất định sẽ tới lãnh địa của cao giai ma thú khác, con ma thú đằng sau rất có thể sẽ kiên trì mà không tiếp tục truy đuổi.”

“ . . . Đương nhiên, người cũng có thể trở thành mục tiêu của những cao giai ma thú khác, chúng ta bây giờ đang đem tính mạng ra đặt cược, cũng bởi không còn lựa chọn nào khác, cũng chỉ có thể đánh cược một keo ...”

Dịch Vân nghe xong, thân mình không tự giác run lên... Hắn thật sự không muốn lại ngồi vào chiếu bạc không sống sót chết này! Một năm trước, ngoại công và cậu hắn chính là tham gia ván bạc tương tự mà thua cả Yêu Đạt trấn cùng Tư Đạt Đặc gia tộc, hôm nay ngẫu nhiên lại đến lượt hắn...

Hắn rất sợ hãi! Không phải sợ chết, mà là hắn bây giờ không thể chết được! Chuyện phải hoàn thành rất nhiều, vô luận như thế nào, hắn nhất định phải sống, nhất định phải thắng được ván này!

Dịch Vân cắn chặt hàm răng, duy trì tốc độ cao nhất chạy thẳng tắp về phía phía trước, áp lực đến từ phía sau càng ngày càng rõ ràng, hắn biết khoảng cách song phương đang kéo gần lại, hiện tại hắn chỉ có thể hy vọng Môn La phán đoán không lầm, trước khi bị đuổi kịp có thể đến lãnh địa một con ma thú cao giai nào đó.

“Vù vù ~!” Gió lạnh thổi tới Dịch Vân làm trên người hắn cảm giác lạnh lẽo...

Một lát sau, Dịch Vân đã chạy được vài trăm thước, uy hiếp phía sau cũng càng gần, giữa lúc Dịch Vân đang lo lắng, đột nhiên trước mắt sáng ngời, phát hiện phía trước ước chừng ba mươi thước, đã là phía cuối rừng rậm, sau đó là gì hắn cũng không biết, chỉ hi vọng tình huống ở đó tốt hơn bây giờ.

“Cẩn thận!” Môn La đột nhiên rống to.

Dịch Vân ngạc nhiên, nhưng lập tức kinh hoàng phát hiện ra hai vòng ánh sáng màu lam còn to hơn người hắn từ phía sau bắn đến, tốc độ còn nhanh hơn hắn không chỉ một bậc.

Ngay lúc đó, Dịch Vân quát to một tiếng, vận khởi mười thành đấu khí, trong khoảng khắc vàng sáng màu tím chói mắt hiện ra bao quanh thân thể, hai tay dùng sức, không kịp quay đầu cầm Long phách đao chém ngược lại đằng sau, đao quang máu tím như tia chớp, lập tức va chạm dữ dội với vòng sáng lam quang kia.

“Đương!” Một tiếng nổ mạnh, Dịch Vân máu miệng máu phun ra, khi Long phách đao tiếp xúc với lam quang kia, lực phản chấn mãnh liệt quá mức tưởng tượng chấn bay hắn ra xa, đồng thời tiếp tục lao tới nhẹ nhàng chặt đứt ba cây cổ thụ chừng một người ôm...

Dịch Vân chịu đựng đau nhức, dựa vào một đoạn cây nhanh chóng đứng lên, há miệng nhổ ra một bụm to máu tươi, cánh tay phải không ngờ mất hết tri giác, hắn kinh hoàng đem long phách đao chuyển qua tay trái, phát hiện Cầu Cầu lúc này đã leo lên đầu vai hắn, kêu tê tê không ngừng, hàm ý như lo lắng cho hắn.

Cầu Cầu bình thường luôn ở trong lòng Dịch Vân, coi ngực hắn như tổ của mình, thỉnh thoảng còn theo thói quen quấn lấy eo Dịch Vân như một cái thắt lưng, không nghĩ tới vì thói quen này của Cầu Cầu mới kiếm lại cho hắn một cái mạng.

Vừa rồi giao phong sinh ra chấn lực thật lớn, trong khoảnh khắc phá tan toàn thân hộ thể đấu khí của hắn, thân thể có thể nói là suy yếu tới cực điểm, không thể chịu nổi thêm bất cứ đòn nào nữa, mà kể tiếp hắn lại bị khí kinh đánh bay, liên tiếp đập vào ba cây cổ thụ, tất cả đều là Cầu Cầu ở trước ngực làm thành khiên thịt, thay hắn tiếp đại bộ phận lực trùng kích, nếu không hiện tại hắn cho dù có thể may mắn không chết nhưng cũng không thể nào đứng dậy.

Bây giờ thấy Cầu Cầu gọn gàng quấn lên đầu vai, không có vẻ gì là bị ảnh hưởng khi va chạm, Dịch Vân có chút ngỡ ngàng, nhưng đã biết Cầu Cầu không việc gì, hắn cũng yên lòng.

Cảm giác nguy hiểm lại tăng lên, ngẩng đầu thấy phía trước không đến mười thước, một con cự thú toàn thân lam mao(lông xanh), hai tròng mắt u lam lấp lánh lạnh như băng tỏa ra hung quang đang nhìn mình thềm thuông...

Chỉ thấy con ma thú toàn thân là lam mao, ngay cả hai mắt cũng màu lam, hình thể to lớn ước chừng to như ba người trưởng thành, so với con tứ giai Bạo ngưu trước kia từng thấy thì nhỏ hơn một chút, nhưng toàn thân lại tỏa ra hơi thở hung tàn cùng uy áp mãnh thú hơn xa Bạo ngưu.

Dịch Vân còn phát hiện móng vuốt chi trước của nó có một vết vỡ rộng chừng một thước, là vết thương do đao lưu lại, lúc này còn đang nhè nhẹ chảy máu.

Hắn đương nhiên biết vết thương này đúng là do hắn vừa rồi tạo thành, nhưng hắn lại không bởi vậy mà vui sướng, ngược lại còn sợ hãi khôn cùng...

Hắn vận mười thành đấu khí không hề giữ lại một chút gì, hơn nữa dùng nhị phẩm ma binh Long phách đao lại chỉ làm móng vuốt của nó mẻ một miếng?

“Không ngờ là Băng lân báo. . . Lục giai ma thú a!” Môn La hít vào một ngụm lương khí.

Lục giai ma thú? Không phải là có thể so với nhân loại thất tinh vô tước? Dịch Vân sau lưng toát mồ hôi lạnh, toàn thân không tự chủ được mà run rẩy, trong lòng biết hắn hiện tại đã lâm cảnh cử tử nhất sinh!

“Rống!” Băng lân báo diên cuồng hét lên một tiếng, thoáng chốc trong phạm vi mười dặm phi điều bay hết lên, trong chớp mắt nó lướt qua khoảng cách mười thước, lao tới trước mặt Dịch Vân, há mồm định cắn. Tốc độ như lời đình, Dịch Vân căn bản không có thời gian lùi lại, chỉ có thể gờ Long phách đao cấp tốc chém về phía cái mồm to như chậu máu kia..

“Người diên rồi sao? Mau trốn đi! Cùng hắn đánh bừa chỉ có đường chết!” Môn La diên cuồng hét lên, ngữ khí có vẻ run rẩy.

Dịch Vân trong lòng cười khổ, hắn đương nhiên hiểu được đối phương mạnh như thế nào, nhưng hiện tại nếu muốn chạy trốn chạy đã không kịp rồi, cũng không thể ngồi yên chờ Băng lân báo giết mình, chỉ có gờ đao lên tiếp chiến, cho dù bất đắc dĩ nhưng là điều duy nhất hắn làm được bây giờ.

“Tê ~!” Dịch Vân mới gờ Long phách đao lên, Cầu Cầu lại lấy tốc độ nhanh hơn lao về phía Băng lân báo, đột nhiên Cầu Cầu xà khẩu mở rộng ra (há mồm đó), so với thể tích cực đại của Băng lân báo còn lớn hơn gấp đôi, giống như lúc trước một ngụm nuốt Bàn thạch bạo ngưu, như thiểm lóe chớp về phía Băng lân báo.

“Rống ~!” Băng lân báo cũng không nghĩ tới một con rắn nhỏ lại có tuyệt chiêu như thế, nguy hiểm, ma thú trực giác nói cho nó con rắn này rất nguy hiểm!

Nó đang lao tới đột nhiên dừng lại, cũng há mồm hướng về phía Cầu Cầu, ngửa mặt lên trời phun ra một thủy cầu màu lam thật lớn oanh kích con rắn.

Chuyện phát sinh giữa hai đầu ma thú xảy ra trong nháy mắt, Dịch Vân đứng phía sau Cầu Cầu còn chưa kịp phản ứng, nhất thời đã kinh ngạc phát hiện chung quanh băng nguyên tố đang tụ tập lại rất nhanh, rồi lại một tiếng nổ thật lớn vang lên, một bóng đen như tia chớp lao về phía hắn. Không tránh kịp, Dịch Vân bị bóng đen đó đập mạnh vào ngực, lập tức đánh hắn bắn ra xa.

Ngay khi Cầu Cầu đang muốn một ngụm nuốt con Băng lân báo vào, Băng lân báo phản ứng nhanh hơn, giữa không trung phát ra một cái thủy hệ ma pháp, từ cái miệng mở lớn của Cầu Cầu tiến trong cơ thể, lục giai ma pháp uy lực dữ dội kinh người, huống chi là trực tiếp ở bên trong thân thể phát nổ, Cầu Cầu lập tức bị này bắn thật mạnh về, vừa vận đánh vào Dịch Vân ở phía sau.

“Tê ~~~!” Cầu Cầu đang bay ngược tình trạng thê thảm, phun ra một bùm máu tươi, ngay cả hai tròng mắt xanh biếc cũng rỉ máu màu lam, mà Dịch Vân bị đụng phải cũng chịu khổ sở, lồng ngực truyền đến một cảm giác đau đớn mãnh liệt, một bùm máu phun ra, hắn cùng Cầu Cầu cứ như vậy bay ra khỏi rừng rậm...

Trước mắt đột nhiên sáng ngời, từ khi tiến vào Lạc Nhật sơn mạch đến giờ, Dịch Vân chưa từng gặp dương quang chói mắt như thế.

Khi hắn cùng Cầu Cầu lộ vẻ sầu thảm ngả nhào trên mặt đất, Dịch Vân đột nhiên phát hiện, chỗ này là vách núi! Nguyên lai, sau cánh rừng lại là một vách núi dựng đứng, bước một bước là vực sâu muôn trượng, một tử lộ, một nơi tuyệt địa!

Ta sẽ chết sao? Dịch Vân giãy dụa cố gắng đứng lên, toàn thân đột nhiên đau nhức, lại nhổ ra một ngụm máu đen, phát hiện Cầu Cầu đang nằm im trong lòng hắn không nhúc nhích, xem ra là đang hấp hối ...

Còn chưa chờ hắn đứng lên, chợt thấy một cơn gió lạnh lẽo đến kinh tâm động phách từ trong rừng cây thoát ra, cuồng mãnh lao đến, cũng không biết con Bằng lân báo này với hắn có mối thù truyền kiếp gì, vì sao nhất định không ăn hắn không được?

Dịch Vân áp chế đau đớn như liệt hỏa trong cơ thể, lập tức nhảy lên, nhưng đây là tuyệt địa, hắn hắn là không có đường thoát...

“Nhảy xuống đi! Mau nhảy xuống vách núi!” Môn La quát.

Dịch Vân nghe vậy đầu tiên là ngẩn ngơ, chợt toàn thân kịch chấn!

“Nhảy xuống là cứu tử nhất sinh, lưu lại thì chỉ còn đường chết, mau nhảy!” Môn La một bên quát, một bên vận khởi toàn bộ đấu khí còn sót lại, như tia chớp đánh tới Bằng lân báo. . .

Môn La sớm mất đi thân thể, lấy linh thể trạng thái mà tồn tại, hắn nhiều nhất chỉ có thể phát huy ra thực lực tam tinh chiến sĩ, đối phó với Bằng lân báo tương đương nhân loại thất tinh vô tước là không có cơ may gì, muốn ngăn cản một chút cũng là vọng tưởng.

Nhưng là, Môn La khi còn sống là vị cường giả tinh vực tuyệt đỉnh, kỹ xảo chiến đấu và kỹ xảo vận dụng đấu khí của hắn không phải vũ giả đương đại có khả năng bằng được.

Môn La đem toàn bộ đấu khí áp súc tại một điểm, giống như một cây châm, thừa dịp Bằng lân báo truy kích Dịch Vân, toàn lực đánh vào điểm yếu nhất của nó – đôi mắt!

“Rống ~!” Bằng lân báo tập trung toàn bộ sự chú ý vào Dịch Vân, đến lúc nó phát giác thì mắt phải đã trúng chiêu, đau đớn làm nó dừng lại một chút, nhưng thú tính lại hoàn toàn bị kích phát, con mắt còn lại căm thù nhìn Dịch Vân phía trước, lại như phát cuồng đuổi theo, hận không thể ăn sống nuốt tươi!

Dịch Vân từ lúc Môn La công kích đã ôm lấy Cầu Cầu toàn lực chạy về hướng vách núi, Bằng lân báo phía sau dừng lại một giây, lại lấy toàn lực truy đuổi hắn, trên người phát ra sát ý mãnh liệt, đúng là không giết hắn không thôi.

Dịch Vân sớm đã là nỗ lực hết đà, bây giờ còn có thể chạy toàn bộ là do ý chí kiên cường chống đỡ, mắt thấy sắp bị đuổi theo, hắn đột nhiên linh cơ vừa động, lập tức đem toàn bộ khí lực còn lại, xoay người dùng Long phách đao mạnh mẽ chém ra.

“Hừ ~!”

Đấu khí sót lại nhập vào long phách đao, tỏ ra một đao mang rất nhỏ lao ngược lại, mang theo tiếng xé gió bén nhọn công kích Bằng lân báo. . .

Bằng lân báo cũng không để Dịch Vân trong mắt, nhưng nó lại kiêng kỵ chuỗi đao này, vết thương trên người chính là bị đao này chém vào, vốn đã sắp đuổi tới, nó lại dừng lại nghiêng người tránh đi.

Lợi dụng thời gian ngắn ngủi này, Dịch Vân chạy thêm vài bước tới vách núi, ôm Cầu Cầu toàn lực nhảy ra không hề do dự.

“Rống ~~~!” Bằng lân báo ngửa mặt lên trời rống to, trong khoảnh khắc mờ mịt lại mở, phát ra một thủy hệ ma pháp cầu phóng theo hướng Dịch Vân vừa nhảy xuống.

Dịch Vân lúc nhảy xuống vách núi khí lực đã sớm dùng hết toàn bộ, trong lúc rơi, hắn mơ hồ thấy một quang cầu màu lam thật lớn bắn tới, quang cầu chưa đến toàn thân hắn đã đông cứng lại, ngón tay cũng không thể nhúc nhích, một cảm giác lạnh băng bao trùm lấy thân như dự cảm tử vong...

Dịch Vân chỉ có thể trơ mắt nhìn quang cầu tới gần mà không cách nào ngăn cản... Ngay thời khắc tử sinh này, Cầu Cầu đang trong ngực hắn lại quay đầu, đột nhiên mở to mắt, một ngụm nuốt luôn hắn vào!

Trước mắt hắn thoáng chốc tối sầm, tiếp đó hắn không biết gì nữa

81. Chương 81 : Đóa Tàng Dữ Ly Khai

Rất mệt! Dịch Vân giờ đây cảm giác rất mệt mỏi, hần chỉ muốn nhắm mắt lại ngủ một giấc thật sâu, nhưng lại vẫn mơ hồ nghe thấy ai đang gọi hần...

Dịch Vân mở mắt một cách khó nhọc, lập tức phát hiện Môn La về mặt mệt mỏi đang đặt tay trước ngực hần, không ngừng dùng chút đầu khí còn sót lại truyền vào, giúp hần tu bổ kinh mạch và nội tạng vốn đang tổn thương nghiêm trọng

“Cuối cùng người cũng tỉnh dậy!” Môn La thấy Dịch Vân đã mở mắt, mặt hiện lên vẻ mừng rỡ, lại ngả ngửa ra, hữu khí vô lực nói: “Người hôn mê đã nửa ngày.”

Dịch Vân nghe vậy cả kinh! Ngay khi hần đang thử ngồi dậy, chợt thấy toàn thân đau nhức, kêu lên một tiếng đau đớn Dịch Vân lại nằm lún xuống, lúc này mới phát giác mình nằm bên bờ một con sông lớn.

“Ta không chết? Ta nhớ kĩ lúc đó nhảy từ vách núi xuống, sao lại tới nơi này?” Dịch Vân quan sát chung quanh, thất kinh hỏi.

Vừa nói xong, hần chợt thấy trên bụng có cái đang chuyển động, quay đầu xuống nhìn mới thấy Cầu Cầu lộ ra vẻ hữu khí vô lực, nó kêu nhỏ với Dịch Vân một tiếng rồi chậm rãi bò vào lòng hần, mặc cho Dịch Vân gọi thế nào cũng không có động tĩnh gì nữa.

“Tình hình bây giờ thật thê thảm, may mà người còn chưa chết, cái đó đã là đại may mắn rồi... Người quả thật nhảy xuống từ vách núi, nơi này chính là đáy vực.” Môn La cảm khái nói.

“Rơi xuống vực sâu không đáy mà ta vẫn còn sống? Hình như... trước khi ta bất tỉnh, Cầu Cầu nuốt ta vào bụng nó, cái đó có phải ảo giác không?”

Môn La lắc đầu: “Không, Cầu Cầu nếu không nhanh nuốt người vào, bây giờ người đã sớm chết rồi!”

Dịch Vân sửng sốt! Hần càng nghe càng không hiểu?

“Việc này để lát nữa nói sau. Khu vực này hần là chỗ sâu trong Lạc Nhật sơn mạch, nằm bên bờ sông rất không an toàn, hơn nữa đầu khí của ta cơ hồ đã dùng hết, giờ cũng không giúp gì được người, trước tiên hãy tìm một nơi kín đáo chữa thương đi!” Môn La mệt mỏi nói.

Dịch Vân vừa nghe nơi này đã là nội khu của Lạc Nhật sơn mạch, nghĩ đến khả năng gặp phải ma thú còn đáng sợ hơn Băng lân báo liên bất chấp đau đớn, cắn răng đứng lên tìm kiếm nơi an toàn bắt đầu chữa thương.

Nửa canh giờ sau, cách bờ sông hơn trăm thước, trong rừng cây hần đào rỗng một cây cổ thụ rồi trốn bên trong, lại dùng vỏ cây che động khẩu lại, chỉ để một khe hở nhỏ cung cấp dưỡng khí.

Khi Dịch Vân khoanh chân ngồi trong cây đại thụ, hần biết cuối cùng đã tạm thời an toàn rồi, một cảm giác mệt mỏi mãnh liệt xâm chiếm não hần, bất tri bất giác hần ngồi đó ngủ thiếp đi.

Lần tao ngộ với lục giai ma thú Băng lân báo này là kinh nghiệm nguy hiểm nhất cho tới nay của Dịch Vân, trong tuyệt cảnh tìm đường sống, hần sớm đã đem toàn bộ thể lực tiêu hao sạch sẽ, bây giờ vất vả lắm mới tìm được chỗ an toàn, thần kinh thoáng lỏng ra một chút, lập tức mê man.

“Tiểu tử này thật dễ ngủ, không biết rằng lão đại ta vì cứu người mà thiếu chút nữa chết mệt... Cũng may là cuối cùng cũng sống rồi.” Môn La nhìn Dịch Vân đang ngủ, trong miệng than thở vài câu rồi hóa thành quang ảnh chui vào Hồng Liên.

Dịch Vân đang say ngủ không biết rằng ngay khi hần nhảy xuống, Băng lân báo mang theo oán hận cùng cực phát ra một thủy hệ ma pháp thật lớn, là lục giai ma pháp, không kể Dịch Vân đang nửa tỉnh nửa mê không thể nào chịu nổi, mà ngay cả lúc thân thể hần hoàn hảo, đem hết toàn lực cũng không có khả năng ngăn kháng mà sống sót...

Không nghĩ trong thời khắc sinh tử đó Cầu Cầu chợt nuốt hần vào bụng, chịu đựng oanh kích của ma pháp thay cho hần, tiếp đó lại rơi xuống vực sâu vạn trượng, cuối cùng tới bên bờ một con sông lớn.

Cầu Cầu giữa không trung một ngụm nuốt Dịch Vân làm Môn La sợ ngây người, may mà bên bờ sông, Cầu Cầu lại há mồm phun Dịch Vân ra, lúc này Môn La mới hiểu toàn bộ sự việc.

Đối với việc Cầu Cầu thay thế Dịch Vân chịu lực giai ma pháp oanh kích, lại rơi xuống vực sâu mà không chết, Môn La lộ vẻ rất khiếp sợ, nhưng hắn cũng không suy nghĩ nhiều bởi tình trạng Dịch Vân lúc đó rất không ổn.

Kiểm tra một chút, Môn La lập tức phát hiện trên người Dịch Vân nhiều chỗ xương vỡ vụn, xương tay phải vỡ làm mấy đoạn, mà đó cũng không phải vết thương nghiêm trọng nhất, nghiêm trọng nhất là vài kinh mạch trọng yếu đã đứt đoạn, nếu không lập tức cứu trị, cho dù Dịch Vân tương lai có thể may mắn không chết thì cũng không cách nào tu luyện đấu khí nữa.

Môn La biết tình thế nghiêm trọng, liền đem toàn bộ đấu khí còn sót lại của mình truyền vào cơ thể Dịch Vân, giúp chữa trị kinh mạch đồng thời dẫn động chút đấu khí còn sót lại trong người hắn đi theo vòng chu thiên, tự vận chuyển giúp ổn định thương thế.

Công pháp Dịch Vân tu luyện vốn là tuyệt học truyền thừa của gia tộc Tư Đạt Đặc – Phần kiếp tử diễm công pháp, lại do hắn chỉ dẫn giúp đỡ tu luyện nên trừ Dịch Vân, người hiểu rõ kinh mạch cùng trạng thái đấu khí của Dịch Vân chính là lão đại hắn.

Đấu khí còn lại của Môn La không nhiều lắm, căn bản không đủ để trị liệu thương thế, nhưng hắn lại dùng phương pháp dẫn dắt đấu khí còn sót lại của Dịch Vân, giúp hắn chậm rãi chữa trị kinh mạch, quá trình đó vốn rất đau đớn và tốn thời gian, nhưng Môn La lại kinh ngạc phát hiện một cỗ năng lượng kỳ dị chậm rãi tiến vào cơ thể Dịch Vân, tu bổ nội tạng kinh mạch với tốc độ khó tin...

... là Hồng Liên!

Môn La tìm ra nguồn của năng lượng kia, đúng là tổ khí Hồng Liên.

Sau khi cẩn thận suy nghĩ, Môn La cảm thấy phi thường vui mừng và kinh ngạc, vui mừng đương nhiên là vì Dịch Vân được cứu, còn kinh ngạc là bởi luồng năng lượng này rất tinh thuần, hoàn toàn không giống đấu khí hay ma lực, mặc dù chính mình ở trong tổ khí mấy ngàn năm nhưng lại không hề biết gì về thứ này.

Chuyện kinh mạch tổn thương đã không khiến lo lắng nữa, thừa dịp Dịch Vân hôn mê, hắn tranh thủ băng bó, tiếp những chỗ xương bị gãy, có lẽ là do năng lượng thần kỳ của Hồng Liên mà trong quá trình này Dịch Vân không cảm thấy đau một chút nào. Sau một hồi lâu, khi Môn La đã tiếp lại hết các chỗ xương gãy, đồng thời phát hiện kinh mạch tổn thương đã ổn định, cuối cùng hắn cũng có thể yên lòng.

Thứ Môn La không chú ý tới chính là, trong cả quá trình chữa thương, Cầu Cầu nằm ngoan ngoãn trong lòng Dịch Vân không ngừng nhìn về phía hắn, tựa hồ nó cảm thấy bên người Dịch Vân có ai đó tồn tại...

Lúc Dịch Vân tỉnh lại đã là ba ngày sau, từ miệng Môn La kể lại, hắn biết mình có thể sống tới bây giờ đã là kỳ tích rồi.

Nếu không có Cầu Cầu lúc đó nuốt hắn vào, nếu không có Hồng Liên chữa thương, ... hắn hôm nay đã thành một vong hồn trong Lạc Nhật sơn mạch rồi.

Dịch Vân cũng không vui vẻ được lâu, bởi hắn phát hiện Cầu Cầu nằm trong lòng mình không nhúc nhích, mà thân thể nó lạnh như băng, giống như đã chết...

Dịch Vân trong đầu cảm thấy trống rỗng! Lúc đầu nhất nuôi con rắn nhỏ không biết tên chỉ là bởi nhất thời cao hứng, sau đó Cầu Cầu cứu mạng hắn không chỉ một lần, lại vì hắn mà ngăn cản ma pháp đáng sợ kia, tính mạng mình có thể nói là do Cầu Cầu cho...

Nghĩ đến bao chuyện một người một rắn đã trải qua, Dịch Vân không khỏi chảy nước mắt, đào một cái huyệt lớn bên cạnh cây đại thụ, cẩn thận đặt Cầu Cầu vào, ngay lúc đang muốn lấp đất lại bị Môn La trong Hồng Liên đi ra ngăn!

Nguyên lai, Cầu Cầu bởi chịu thương thế quá nặng mới tiến nhập trạng thái ngủ say để chữa thương, thân nhiệt hạ xuống là đặc điểm sinh lý của loài rắn khi ngủ sâu, không ngờ Dịch Vân lại không biết, thiếu chút nữa đem nó chôn sống!

Cuộc sống sau đó, Dịch Vân vẫn ngồi trong lòng cây tập trung chữa thương, mặc dù kinh mạch và xương cốt đã được nối lại, nhưng vẫn cần một đoạn thời gian tĩnh dưỡng mới có thể hoàn toàn hồi phục.

Tình huống của Môn La cũng không khác biệt lắm, mặc dù hắn không bị thương thân thể, nhưng hắn vốn tồn tại ở trạng thái linh thể, lúc trước đem linh lực đấu khí dùng hết, nếu muốn khôi phục toàn bộ còn tốn nhiều thời gian hơn Dịch Vân.

Còn Cầu Cầu vẫn đang ngủ say, Dịch Vân khi biết Cầu Cầu còn chưa chết vui mừng đến nỗi tiếp tục khóc, hàng ngày hắn đều để ý Cầu Cầu, chờ nó tỉnh lại.

Trong khoảng thời gian này hắn cũng không thoải mái gì, mà luôn luôn nơm nớp lo sợ, trừ thời gian ngắn ngủi ra ngoài tìm dã quả ra, hắn cơ hồ đều trốn trong đại thụ chữa thương.

Cũng từng có mấy đầu lục thất giai ma thú đến gần đại thụ làm Dịch Vân mồ hôi lạnh chảy thành dòng, cử động cũng không dám, chỉ có thể thở nhẹ chờ chúng nó rời đi.

Linh giác và khứu giác của ma thú hơn con người rất nhiều, theo lý mà nói Dịch Vân vốn không thể trốn trong cây đại thụ mà không bị cao giai ma thú phát hiện, nhưng hắn có tổ khí Hồng Liên.

Sự thần bí của Hồng Liên một lời khó nói hết, Dịch Vân cũng không cách nào hiểu rõ, nhưng hắn biết Hồng Liên có tính chất đặc biệt nhất chính là có thể che giấu dao động năng lượng, chỉ cần hắn không vận chuyển đấu khí ma lực trong cơ thể, thì kể cả ma thú trên cửu giai cũng không thể dễ dàng phát hiện.

Trong lúc chữa thương hắn gặp hơn mười con ma thú từ lục giai trở lên, cứ hai ba ngày lại có, nhưng đều hữu kinh vô hiểm, chỉ là điều này làm tâm trí Dịch Vân không được an bình, cứ cách hai ba ngày lại căng thẳng một lần, lại một lần đánh cuộc sinh tử, loại tư vị này thập phần khó chịu.

Những ma thú này so với hắn cường đại hơn không biết bao nhiêu lần, tùy tiện một con cũng có thể nháy mắt giết chết mười người như hắn, mấy năm khổ tu ma pháp cùng đấu khí có tiến triển tương đối, hắn tưởng rằng đã đủ năng lực tự bảo vệ mình, đến giờ mới phát hiện ra, ở chỗ này hắn là sinh vật ở tầng chót!

Nhược nhục cường thực, hắn cảm giác sâu sắc thực lực hiện tại của mình nhỏ bé, thấp kém, lại cũng nảy sinh khát vọng lực lượng lớn lao.

Khi thân thể Dịch Vân hoàn toàn hồi phục, quyết định rời đi đã là chuyện của một tháng sau.

82. Chương 82 : Khí Khốc Đích Đại Giới

Bên ngoài Kỳ Vũ thành tấp nập người xe qua lại không dứt, cổng thành liên tục có người qua lại, tất cả chỉ vì hôm nay là ngày đặc biệt của Kỳ Vũ đế quốc.

Cách Kỳ Vũ thành mười dặm có một khoảng đất rộng vạn mẫu, ở đó có học viện nổi tiếng đại lục, cũng là học đường tối cao của Kỳ Vũ đế quốc – Kỳ Vũ vương gia ma vũ học viện.

Kỳ vũ học viện từ khi được sáng lập đến nay đã có hơn 900 năm lịch sử, bài danh đệ nhất cao đẳng học viện của Kỳ vũ đế quốc, là nơi bồi dưỡng huấn luyện ra vô số cao giai vũ giả và ma pháp sư cường đại.

Mấy trăm năm qua, rất nhiều cường giả nổi danh trên đại lục từng là đệ tử ở đây, bọn họ từ nơi này quét khởi, sau đó danh chấn đại lục, chưa ai quên nơi này là cái nôi bồi dưỡng cường giả.

Mà hôm nay chính là ngày học viện công khai chiêu sinh, hàng năm vào thời gian này Kỳ vũ thành tụ tập rất nhiều người muốn thi vào học viện, bởi chỉ cần có thể qua kỳ sát hạch đầu vào, học tập các tri thức nơi đây, tương lai sau khi tốt nghiệp sẽ có danh vị trong quân đội Kỳ vũ đế quốc hoặc làm quan chốn quan trường. Vì thế cho nên sự kiện này không chỉ được quân đội coi trọng, mà tầng lớp bình dân lại càng ngóng chờ, đây chính là dịp để con cái họ “một bước lên trời”.

La Lôi đi vào đại môn của học viện, ngẩng đầu nhìn dòng người tấp nập bên trong, chen lấn một chút, không lâu sau nàng tới khảo tràng (trường thi) số 13, nơi này là nơi nàng sẽ tiếp nhận khảo hạch.

Khảo tràng số 13 không giống các điểm thi khác, muốn đến được đây phải có thư giới thiệu do đích thân viện trưởng học viện sơ đẳng đã học tập trước đây viết, mà những người có được thư này tất cả đều là thiên tài đệ tử.

Thông qua sát hạch ở khảo tràng số 13 cũng không có ưu đãi đặc biệt gì so với những người khác, mục đích lập ra nơi này chỉ là tập trung thiên tài của các học viện sơ đẳng lại một chỗ, tập trung khảo hạch giúp họ tiết kiệm thời gian không phải chờ đợi như mười vạn thí sinh còn lại.

Kỳ vũ vương gia học viện nổi tiếng như vậy, đương nhiên khảo hạch đầu vào không hề dễ dàng, tất cả thí sinh trước khi vào khảo hạch tràng đều phải đi qua một khối bạch ngọc thật lớn dựng ở đại môn, trên có khắc bốn chữ màu đen mạnh mẽ: “Vạn trung tuyển nhất” (Trong vạn người chỉ tuyển một người)

“Vạn trung tuyển nhất” chính là khẩu hiệu của đệ nhất cao đẳng học viện mỗi quốc gia, lời này cũng làm mỗi đệ tử trong học viện ai cũng dâng lên một cổ ngạo khí, nguyên nhân đương là từng người trong số họ, ai cũng là nhân tuyển từ vạn người đi ra.

Tỷ lệ thông qua khảo hạch của Kỳ vũ học viện rất thấp, nhưng khảo tràng số 13 lại bất đồng, rất nhiều năm qua, nơi này tỷ lệ đỗ thấp nhất là một phần mười, cao hơn các khảo tràng khác rất nhiều, bởi vậy hàng năm vào thời gian này, nói chung sẽ có rất nhiều thế gia quý tộc và thành viên trong vương thất xem quá trình khảo hạch ở đây, nếu phát hiện lương tài thiên phú cực cao bọn họ sẽ chiêu lãm trước một bước.

La Lôi nhìn tấm bài trên tay, số thứ tự của nàng là hơn 200, chỉ cần đợi 2-3 canh giờ nữa là đến lượt, như vậy là nhanh hơn rất nhiều thí sinh ở khảo tràng khác, có người phải đợi cả ngày, hoặc đến ngày thi thứ 3-4 mới đến lượt, 2 canh giờ đã xem như rất nhanh rồi.

“La Lôi, ta đoán không sai, người quả nhiên thi ở khảo tràng này” – La Lôi đang chờ ở ngoài khảo tràng, đột nhiên nghe có người gọi tên mình, nàng quay đầu nhìn, là một nam tử trẻ tuổi mặc ma pháp bào màu lam đang đi đến chỗ nàng...

Là Kiệt Đô!

“Kiệt Đô, quả nhiên ngươi cũng tham gia khảo hạch Kỳ vũ vương gia học viện, sao ngươi biết ta ở khảo tràng này?” La Lôi mặc dù sớm dự kiến Kiệt Đô cũng báo danh học viện này, nhưng không nghĩ trong mười vạn người hôm nay lại có thể gặp hắn.

Kiệt Đô cười nói: “Đừng quên, thư giới thiệu giống của ngươi ta cũng có, khác biệt chỉ là ngươi thi ở khảo tràng thứ 13 của Vũ bộ, mà ta là Ma bộ.”

“... ngươi nếu cũng tham gia khảo hạch, sao không đến khảo tràng của ngươi, tới đây tìm ta có việc gì sao?” La Lôi ngữ khí lãnh đạm, Kiệt Đô cùng nàng mặc dù đều tốt nghiệp Đa Ni Tập sơ đẳng học viện, nhưng nàng thật sự không có hảo cảm gì với người này.

Kiệt Đô không hề để ý thái độ của La Lôi với hắn, vẫn tươi cười như trước: “Ta ở nhóm khảo hạch đầu tiên, vừa khảo hạch thành công rồi, cho nên mới tới đây, biết đâu có thể may mắn gặp được ngươi, không nghĩ thật sự gặp được.”

“Ngươi đã thông qua khảo hạch rồi?” La Lôi có chút kinh ngạc.

“Đúng.”

“Vậy chúc mừng ngươi, ngươi tìm ta có việc gì không? Nếu là muốn cổ vũ mấy lời cổ lên gì đó thì không cần đâu.” La Lôi mặc dù không thích Kiệt Đô làm phiền nàng, nhưng dù sao vẫn còn tình đồng học, câu chúc mừng là thật tâm nói ra.

“Ngươi đoán đúng rồi, ta tới đúng là muốn cổ vũ ngươi, hy vọng ngươi cũng có thể thông qua khảo hạch lần này, bất quá ngoài ra còn một việc khác!” Kiệt Đô nói đến câu cuối có chút ý tứ nghiêm túc.

La Lôi nghe xong, thuận miệng cảm ơn một tiếng, vốn định quay đầu không để ý đến hắn nữa, nhưng nghe giọng nghiêm túc kia lại quay lại tò mò hỏi: “Có việc gì?”

“Ta muốn hỏi ngươi, ngươi biết tiểu tử Dịch Vân ở đâu không?”

La Lôi nghe vậy sửng sốt! Nàng hoàn toàn không nghĩ Kiệt Đô tới tìm nàng để hỏi chuyện Dịch Vân.

“Người muốn tìm Dịch Vân, vì sao lại tới đây hỏi ta?”

Kiệt Đô nhìn La Lôi, tiếp tục nói: “Lúc đầu trước khi ta rời thành Đa Ni Tập từng tới học viện tìm Dịch Vân, nhưng từ Tập La Tập lão sư biết được hắc đã là tam tinh ma pháp sư tốt nghiệp rồi, sau đó ta cũng cho người tìm trong ngoài thành nhưng không thấy...”

“Ta nhớ La Lôi người cùng Dịch Vân giao tình không ít, cũng từng qua phủ chủ tìm người nhưng người đã rời đi, ta đoán người hắc cũng sẽ giống ta tới đây báo danh nên hôm nay mới tìm tới.”

“Dịch Vân ở đâu ta cũng không biết, mà người tìm Dịch Vân có việc gì sao? Không phải là muốn làm khó hắc chứ?” La Lôi đầu tiên cúi đầu nhẹ nhàng nói, sau đó lại như nhớ ra cái gì, ngẩng đầu lên nhìn Kiệt Đô, lấy giọng hơi giận nói.

Kiệt Đô lắc đầu, vẻ mặt đứng đắn nói: “Ta chỉ hy vọng tỷ thí với hắc lần nữa”

La Lôi nghe vậy, phẫn nộ nói: “Lần trước người đã đánh bại Dịch Vân, còn làm hắc trọng thương liệt giường một tháng còn chưa đủ sao? Kiệt Đô người cũng không nên quá phận!”

Lúc đầu Dịch Vân tỷ thí cùng Kiệt Đô “bị trọng thương liệt giường”, nghỉ học một tháng, hắc lấy lý do đó để nghỉ học nhưng làm La Lôi tin thật, bởi vậy nàng với Kiệt Đô lại càng phần hận.

“Ta đánh bại hắc sao?” Kiệt Đô thấp giọng tự cười nhạo vài tiếng, rồi lắc đầu thở dài nói: “Ôi, các người ngày đó ở ngoài nhìn không có chân chính cảm nhận, ta chưa bao giờ nhận là lúc đó thắng hắc!”

“Lời này của người có ý tứ gì?” La Lôi căn bản nghe không rõ, vẫn phẫn nộ nhìn chằm chằm Kiệt Đô.

Kiệt Đô thật lòng nói: “Ta đã nói rất rõ ràng, trận tỷ thí ở Đa Ni Tập học viện đó, ta không hề hơn hắc, hắc cũng không thua ta, nên ta muốn tìm một cơ hội tái đấu một lần, ta muốn triệt để đánh bại hắc!”

La Lôi đôi môi mím lại, nhũn nhũn, nàng hoàn toàn không hiểu Kiệt Đô đang nói gì? Lúc đó hắc đánh Dịch Vân trọng thương trong diễn vũ trường, việc này có cả trăm người nhìn thấy rõ ràng, chính là Kiệt Đô lúc đó ỷ mạnh hiếp yếu, hắc năm đó là tam tinh đỉnh phong đánh Dịch Vân bị thương nặng, sao bây giờ lại nói ngược lại?

Kiệt Đô nhìn phản ứng của La Lôi, hắc thở dài: “Quên đi, dù sao các người lúc đó chỉ ở ngoài xem nên không thể rõ ràng, ta vốn nghĩ người hắc biết Dịch Vân ở nơi nào, xem ra ta đoán sai rồi... Ta đi trước, chúc người thành công vượt qua khảo hạch.”

“Người...” thấy Kiệt Đô nói đi là đi, La Lôi ngược lại kinh ngạc, xem ra hắc thật sự là vì hỏi thăm tin tức Dịch Vân mới tìm nàng.

Từ đầu tới cuối, Kiệt Đô chưa nói ra sao hắc muốn tìm Dịch Vân đến vậy, cũng chỉ có Kiệt Đô mới biết, hắc sợ Dịch Vân từ nay về sau vĩnh viễn biến mất không thể gặp lại, hắc muốn tìm Dịch Vân, đánh bại hắc!

Hắc không muốn chỉ có hư danh chiến thắng, ngay cả mình cũng không thể tự thuyết phục lần đó là hắc thắng, vì vậy hắc muốn gặp lại Dịch Vân quyết đấu lại, giải quyết chuyện này một lượt cho xong, đó là ngạo cốt của một ma pháp thiên tài như hắc!

“Dịch Vân...” Kiệt Đô đến, lại nói ra tên một người đã sớm rời đi, nhất thời làm tâm hồn thiếu nữ của La Lôi có chút rối loạn.

Nửa năm trước, nàng đợi ở Đa Ni Tập học viện cả ngày trông mong Dịch Vân đến, ngày đó khi nàng chán nản bỏ về nhà, đã từng thề sau này gặp lại nhất định phải giáo huấn Dịch Vân kia một trận...

Nhưng khi về đến nhà, nghe phụ thân Ni Tư nói Dịch Vân cùng ngày đó đã rời khỏi thành Đa Ni Tập, nói là muốn du lịch khắp Khung Vũ đại lục, nàng vừa nghe xong lập tức nước mắt chảy quanh...

“Ngay một tiếng cáo biệt cũng không có... tiểu bại hoại, tiểu dâm tặc người ngàn vạn lần đừng để tiểu thư gặp lại, ta nhất định sẽ cho người một trận, rồi lại đuổi đánh, lại đánh một trận nữa, cái này là để bù cho tiểu thư khóc hôm nay!” La Lôi trong miệng lầm bầm nguyên rủa.

Khảo quan (giám khảo) đứng ngoài hô to số thứ tự, La Lôi nhất thời phục hồi lại tinh thần, cúi đầu nhìn tấm bài trên tay, cuối cùng cũng đến phiên nàng...

83. Chương 83 : Luân Chuyển Kỳ Linh Quỷ

“Lão đại, vùng phụ cận có ma thú không?” Dịch Vân trốn trong bụi cỏ nhẹ giọng hỏi.

“Trong phạm vi ngàn thước không có.”

Dịch Vân nghe vậy nhất thời yên lòng, lập tức chui ra, hẩn ngừng đầu tìm phương hướng mặt trời rồi chạy vội theo hướng bắc.

Chạy trốn như vậy được chừng một khắc, Dịch Vân tựa hồ nghĩ tới điều gì, đột nhiên ngừng lại, Môn La khó hiểu hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Dịch Vân quay đầu nhìn Môn La, vẻ mặt hoài nghi, lúng túng hỏi: “Lão đại, người xác định phương hướng này không sai chứ?”

Môn La đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức phản ứng: “Người hoài nghi phán đoán của lão đại ta sao? Đây là vũ nhục lớn nhất đối với ta!”

Dịch Vân vội vã trấn an: “Không phải ta có ý tứ này, chỉ là ta không rõ, chúng ta một đường đi về phía bắc, chỉ thấy địa thế vốn cao lại càng cao, dòng sông cũng hẹp dần, mà ven đường thì thể ma thú nhiều lên, ta cảm giác phía trước có nguy hiểm.”

“Hừ” một tiếng, Môn La nói: “Người là một tiểu hài tử hoàn toàn không biết Lạc Nhật sơn mạch này, còn lão đại ta kiến thức vạn năm, Lạc Nhật sơn mạch từ tây sang đông hoàn toàn nằm trong cảnh nội Kỳ Vũ đế quốc, dài hơn 6000 dặm, nhưng chiều rộng chỉ có 5-600 dặm. Người từng nhảy xuống sườn núi từ phía đông, bây giờ không thể quay lại leo lên, lại không thể đi phía tây là vào sâu trong sơn mạch tìm chết, nên chỉ có thể chọn bắc nam hai hướng.”

“Xem tình cảnh chúng ta bây giờ, địa thế là bắc cao nam thấp, đi theo hướng bắc chúng ta mới có thể tới địa phương cao hơn, lúc đó mới xem có cách nào đi tiếp về phía đông, khi đó chúng ta mới có cơ hội rời khỏi chỗ núi rừng này.”

Dịch Vân nghe xong lập tức rõ ràng.

Hắn hỏi vậy bởi Môn La lúc nguy cấp rất đáng tin, nhưng lúc bình thường lại không như vậy, đã từng nhiều lần làm hắn gặp đau khổ không nhỏ. Hôm nay thân ở Lạc Nhật sơn mạch nguy cơ tứ phía, hắn không thể phạm bất kỳ sai lầm nào.

Sau khi tạm nghỉ một lúc, Dịch Vân lại theo Môn La chỉ dẫn nhằm hướng bắc mà đi, Lạc Nhật sơn mạch chiều rộng chỉ 5-600 dặm, chỉ cần hắn không ngừng đi tới, trên đường không bị yêu thú ăn thịt, ước chừng nửa năm là có thể ra khỏi nơi núi rừng này rồi.

Dọc theo đường đi, Dịch Vân thỉnh thoảng lại dừng lại, chỉ cần Môn La cảm ứng được phía trước có ma thú, Dịch Vân chung quy cẩn thận trước tiên tìm chỗ ẩn nấp, chờ ma thú rời đi hắn mới đi tiếp, bây giờ hắn không phải muốn lại phải chạy bán sống bán chết như lần trước nên rất cẩn thận, ở đây tùy tiện một con ma thú xuất hiện là đủ để đem hắn xé xác ra rồi.

Dưới điều kiện tiên quyết là an toàn, tốc độ của Dịch Vân rất thấp, qua 20 ngày hắn rút cục đi ra khỏi khu rừng, nhìn phía trước là vách đá màu nâu đất, so với màu xanh xung quanh hắn mấy ngày nay như hai thế giới khác nhau vậy.

Dịch Vân nhìn cảnh tượng phía trước, cất bước từ từ đi vào.

Địa thế càng ngày càng cao, nhưng hai bên vách núi cũng càng ngày càng hẹp, Dịch Vân chạy gần mười dặm mà ngay cả một đầu ma thú cũng không thấy, đây là chuyện chưa bao giờ phát sinh 20 ngày nay.

Dịch Vân lại tiếp tục đi khoảng nửa canh giờ, phát hiện phía trước là một chỗ ngoặt, qua đó là một mảng mịt mờ màu trắng, đúng là tuyết phủ. Ánh mặt trời chiếu xuống, phản xạ trên mặt tuyết trắng lấp lánh ánh sáng huyền lệ vô cùng.

“Mặt đất phủ đầy tuyết, nơi này không lâu trước đây có tuyết rơi. Bất quá, mùa đông qua được hai tháng rồi, bây giờ là đầu xuân, sao lại có tuyết ở đây?”

Dịch Vân tò mò một chút rồi bước thử tới, “tra” một tiếng, một nửa bắp chân hần đã ngập vào trong tuyết trắng.

“Đây là tuyết sao? Sao không có cảm giác ẩm ướt lạnh giá?” Dịch Vân từng bước tiến tới.

“Cái này đương nhiên không phải tuyết rồi, cũng chỉ có tiểu tử nhà ngươi mới tưởng lầm, đây đều là tro cốt, tro cốt ma thú!” Môn La đột nhiên lên tiếng.

“Cái gì” Dịch Vân thoáng chốc ngừng lại.

“Thi cốt muốn trở thành bụi phấn như thế này, ít nhất mấy trăm mấy ngàn năm trước, nơi này có một hồi chém giết kinh khủng!” Môn La cũng không khỏi kinh hãi nói.

Môn La khi còn sống cũng từng vì tìm ma thú tinh thạch mà giết đại lượng ma thú, nhưng hần cũng chưa từng thấy hài cốt ma thú tập trung một chỗ, mặc dù đã hoàn toàn hóa thành tro cốt, nhưng nghĩ tới không biết bao nhiêu năm trước tình huống nơi này bị thảm như thế nào, ngay cả hần cũng không khỏi thở dài.

Dịch Vân nghe vậy sững sốt một hồi, lập tức ngừng đầu nhìn về phía trước, thông đạo 8-900 thước đều bị tro bụi bao phủ, nếu như vậy, rốt cuộc có bao nhiêu thi thể mới tạo thành cảnh tượng này?

“Đống tro cốt này, ít nhất cũng phải mấy ngàn con ma thú khổng lồ mới có thể tạo thành, không biết cường giả trình độ nào có thể giết đại lượng ma thú như vậy?”

Nhìn khung cảnh quỷ dị trước mắt, Dịch Vân có chút lo lắng về phương hướng sắp đi tới, chỉ là đã đến nước này không thể quay đầu trở về chỗ cũ, hần hạ quyết tâm, cất bước tiếp tục đi.

Chỉ là đoạn đường không tới 900 thước, nhưng Dịch Vân đi rất chậm, khi hần vất vả đi tới cuối, lại thấy một chỗ rẽ, qua đó, cảnh sắc trước mặt lại biến đổi...

Chỉ thấy thông đạo phía trước không đến trăm thước, tro cốt vẫn phủ trắng đất, nhưng ở giữa lại có một khóm tiên hoa, là hoa hồng đỏ thắm như ánh sáng mặt trời.

Dưới đất phủ đầy tro cốt, nhưng lại mọc ra hoa hồng... cảnh tượng thật mâu thuẫn làm Dịch Vân không khỏi cảm thán tạo hóa kỳ diệu, nhất thời không nói nên lời.

“Luân chuyển kỳ linh quỳ! Tất cả đều là luân chuyển kỳ linh quỳ!” Môn La tiến đến gần một đóa tiên hoa, cẩn thận nhìn rồi lập tức mừng rỡ hô.

“Luân chuyển kỳ linh quỳ? Hoa này rất hiếm thấy sao?” Dịch Vân cũng đi tới, nhìn đóa hoa hồng trước mắt, khó hiểu hỏi.

“Hiếm thấy? Không chỉ hiếm thấy, là vạn kim khó cầu a!” Môn La vừa đứng lên vừa nói.

Dịch Vân không hiểu sao Môn La lại thất thố như vậy, liếc nhìn bông hoa một cái, lại tò mò nhìn Môn La.

“Luân chuyển kỳ linh quỳ, 500 năm mới nở, 100 năm gọi là một giáp, mà 1000 năm lại gọi là một vòng luân chuyển, cho nên hoa này cũng gọi là “Thiên niên hoa”, Thiên niên hoa là một chất độc mãnh liệt, người thường ăn phải hần chết ngay, nhưng nếu là vũ giả ngoài ngũ tinh, có đấu khí trụ cột vững chắc, sẽ có năm thành cơ hội sống sót.” Môn La giải thích.

“Độc được mạnh? Sinh tử chia đều? Ai sẽ ăn thứ này chứ?” Dịch Vân cảm giác rất khó tin.

“Hắc hắc, vậy nếu ăn xong có thể bắt tử thì sao?”

Dịch Vân nghe vậy sững sốt!

“Đánh cuộc năm thành cơ hội sao? Thế cũng được sao?”

“Nếu có thể chịu đựng độc tính của luân chuyển kỳ linh quỳ...” Môn La dừng một chút, lại nói tiếp từng chữ một: “... là có thể tẩy tủy luyện mạch!”

84. Chương 84: Luân Chuyển Kỳ Linh Hoa

“Lão Đại, kẻ bên này có ma thú sao? ” Dịch Vân tránh ở trong bụi cỏ, nhẹ giọng hỏi.

“Tại Phương Viên trong phạm vi ngàn mét không có. ”

Dịch Vân nghe vậy nhất thời yên lòng, lập tức chui ra bụi cỏ so với nhân cao hơn đôi chút, hẩn ngửa đầu xác nhận một chút mặt trời phương vị, sau khi chợt mặt hướng Bắc Phương vội mà đi.

Như vậy chạy trốn ước chừng một khắc đồng hồ hậu, Dịch Vân tựa hồ là nghĩ tới cái gì, đột nhiên ngừng lại, như vậy hành động làm cho Môn La rất là khó hiểu, không khỏi mở miệng hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Có cái gì đột phát trạng huống sao? ”

Dịch Vân cũng là quay đầu nhìn Môn La, vẻ mặt hoài nghi thần sắc, lúng ta lúng túng hỏi: “Lão Đại, người xác định này phương hướng đúng sao? ”

Môn La đầu tiên là sửng sốt, lập tức khiêu lão Cao: “Người lúc này hoài nghi phán đoán của lão Đại ta sao? Đây là hướng nhân cách ta nói xấu, là lớn nhất đích vũ nhục! ”

Dịch Vân vội vàng trấn an nói: “Ta không phải ý tứ này, chỉ là ta không biết (rõ), chúng ta đoạn đường này hướng bắc mặt đi tới, chỉ thấy địa thế thị càng ngày càng cao, hà đạo cũng đã càng ngày càng hẹp, mà ven đường nhìn thấy ma thú thì hài cũng đã dần dần nhiều hơn, ta cảm giác càng đi tiến lên, ngược lại có càng ngày càng nguy hiểm dự cảm. ”

Hừ một tiếng, Môn La bải bắt tay vào làm hừ nói: “Đây là người cái tiểu thí hài đối này Lạc Nhật Sơn Mạch còn không biết, lão Đại dạy người cái thưởng thức, Lạc Nhật Sơn Mạch từ phía tây mà tung hoành Kỳ Vũ Đế Quốc toàn cảnh, toàn bộ chiều dài hơn sáu ngàn bên trong, chính là khoan lại chỉ có ngũ sáu trăm dặm. . . Mà người từng nhảy xuống sườn núi là hướng Đông, cũng là xuất khẩu đích phương hướng, hiện tại người là không thể đi lên , lại không có khả năng muốn người hướng chỗ Tây càng sâu đi, đó là chịu chết, cho nên có thể lựa chọn chỉ có bắc nam hai cái phương hướng...”

“Mà xem hiện tại chúng ta tình cảnh, địa thế thị Bắc cao Nam thấp, cho nên hướng phía Bắc diện đi, chúng ta mới có cơ hội tới càng cao địa phương, đến lúc đó cũng mới có thể tìm, xem có thể hay không tìm được một cái có thể đi lên đoạn nhai lộ mặt đông , khi đó chúng ta mới có cơ hội có thể rời đi núi rừng chết tiệt này. ”

Dịch Vân vừa nghe xong liền minh bạch .

Hắn sẽ có câu hỏi như thế, chỉ vì Môn La tại nguy cấp như bây giờ là thực tin cậy, nhưng ở bình thường tổng hội đôi lúc thiếu cái tin tưởng, làm hắn ăn mấy đòn không lớn không nhỏ đau khổ, hiện giờ thân đang ở chỗ sâu trong Lạc Nhật Sơn Mạch,nguy cơ tứ phía, hắn cũng không thể phạm thượng gì sai sót a.

Dịch Vân hơi chỉ nghĩ tạm,sau đó lại tái vãng hà đạo thượng du đi , y theo Môn La thuyết pháp, này Lạc Nhật Sơn Mạch độ rộng chỉ có hơn sáu trăm lý, chỉ cần hắn có thể vẫn đi lên đi xuống, trên đường không chết tại răng nanh lợi trảo của ma thú, thì ước chừng nửa năm ước chừng liền có cơ hội đi ra phiến núi non nguy cơ tiềm phục tứ phía này .

Dọc theo đường đi, Dịch Vân đi một chút lại đình đình , chỉ thấy Môn la cảm ứng được phía trước có ma thú tồn tại, Dịch Vân tổng hội cẩn thận, trước tìm một chỗ trốn, đẳng ma thú đi rời đi hậu, hắn mới tiếp theo đi tới, hiện tại hắn là thà rằng tốc độ chậm, cũng không nguyện lại tiếp tục cầm mạng đi giao tranh một lần, nơi này cũng không phải là lúc trước núi non bên ngoài, tùy tiện một đầu ma thú xuất hiện, đều cũng mà dễ dàng chấm dứt cái mạng nhỏ của hắn.

Dĩ an toàn bộ làm trọng là điều kiện tiên quyết dưới, đương nhiên cũng đã liên lụy tiến đến tốc độ, cứ như vậy qua hơn hai mươi ngày, Dịch Vân cuối cùng đi tới hà đạo cuối, nhìn về phía trước xanh lá mạ rừng cây không hề, đối lại , thị một tảng đá lớn bụi bặm, cùng với một đường đi tới của hắn cảnh tượng cực khác, giống như là hai cái thế giới hoàn toàn bất đồng một loại.

Dịch Vân nhìn phía trước kỳ dị cảnh tượng, đứng dậm chân một hồi, liền bước đi đi vào.

Ven đường địa thế càng chạy càng cao, mà hai bên vách núi dựng đứng cũng càng ngày càng hẹp, Dịch Vân ở trong đó đi vội gần 5km đường, mà ngay cả một đầu ma thú tung tích cũng không gặp, này tại hán này hơn hai mươi thiên một đường tiềm hành bên trong, thị chưa bao giờ từng phát sinh trôi qua.

Dịch Vân lại tiếp tục tiến lên khoảng nửa canh giờ, phát hiện phía trước nhưng lại là một 90 độ chỗ rẽ, hán chậm rãi đi đến đấy, cũng đang chuyển qua một khúc con thông đạo thời điểm, kinh thấy phía trước cả con thổ địa nhưng lại là một phiến trắng xoá , giống như đất hoang núi rừng sau khi đại tuyết đi qua, tại ánh mặt trời chiếu xuống, tuyết trắng lờ lờ tỏa sáng, rất xinh đẹp.

“Tuyết đầy đất, nơi này một hồi đại tuyết từng hạ qua không lâu a. Bất quá, ngày đông giá rét đã qua hai tháng , hiện tại đã là đầu mùa xuân mùa(vụ), lại sao hội tuyết rơi đây? ”

Dịch Vân tò mò một cước giẫm đi lên, “Tra” một tiếng, cả con tiểu thối một nửa nhất thời lâm vào tuyết trắng giữa.

“Này... Thật là tuyết sao? Chính là cũng không có ẩm ướt lạnh cảm giác a. ” Dịch Vân đi bước một về phía tiền rảo bước tiến lên, mỗi một bước đều cũng hăm sâu tại tuyết địa bên trong, đi dị thường thông thả.

“Này đương nhiên không phải tuyết , cũng chỉ có người tiểu tử này mới có thể làm như thế phỏng đoán... Này đó tất cả đều là tro cốt, ma thú tro cốt! ” Môn La đột nhiên ra tiếng nói.

“Cái gì? ” Dịch Vân thoáng chốc ngừng lại.

“Thi cốt muốn thành vi hiện giờ loại này nhỏ bé như phần trạng tro, ít nhất cũng phải mấy trăm năm hoặc là ngàn năm thời gian, nơi này từng kinh qua từng có một hồi đại giết hại a! ” Môn La cũng không khỏi kinh hãi nói.

Môn La khi còn sống cũng từng để tìm ma thú tinh hạch, mà giết qua đại lượng ma thú, mà thế nhưng hán lại cũng không từng gặp qua như thế đại lượng ma thú hải cốt thị tập trung xếp tại một khối , mặc dù thi cốt đã toàn bộ hóa thành Bạch mang tro cốt một mảnh, nhưng nghĩ đến không biết tại bao nhiêu năm tiền, nơi này từng phát sinh tình huống bi thảm, ngay cả hán cũng không khỏi tim đập nhanh đứng lên.

Dịch Vân nghe xong Môn La nói chuyện hậu, sửng sốt một hồi, lập tức ngẩng đầu nhìn phía phía trước, cả con thông đạo cỡ chừng bát, 900 mét dài, tất cả đều là bụi mang một mảnh, nếu này đó tất cả đều là tro cốt lời nói, kia rất cuộc muốn có bao nhiêu sinh linh thi thể mới có thể tạo thành hiện giờ cảnh tượng?

“Này nhất tảng lớn tro cốt, ít nhất cũng muốn mấy ngàn đầu đã ngoài đại hình ma thú mới có thể tạo thành đi, đến tốt cùng là loại nào trình độ cường giả nào, mới có thể giết hại đại lượng ma thú như thế đây? ”

Vọng quan sát trước mắt hình ảnh quỷ dị, Dịch Vân đối tiền cảnh cũng đã bắt đầu lo lắng đứng lên, chỉ là chuyện cho tới bây giờ, chung quy không có khả năng như vậy trở về đi thôi? Hán nhất thời hạ quyết tâm, lại cất bước đi về phía trước đi.

Ven ven thị không đến 900 mét đường xá, Dịch Vân cũng là đi thật cẩn thận, khi hán thật vất vả đi tới cuối, lại trải qua một cái chỗ rẽ, trước mắt cảnh sắc thế nhưng lại là biến đổi...

Chích(chỉ) thấy phía trước thông đạo không đủ trăm mét dài, dưới thổ địa cùng lúc trước đồng dạng, cùng là Bạch Tuyết loại tro cốt phủ đầy đất, chỉ là tại kia tái nhợt như tuyết đại địa thượng, nhưng lại nở đầy hoa tươi, nhất Đóa Đóa kiều diễm ướt át, hồng như ánh sáng mặt trời đỏ tươi đóa hoa.

Đầy đất tùy theo thi hải hóa thành tro cốt, lại khai ra tiên diễm xinh đẹp hoa hồng... Dịch Vân vọng quan sát trước mắt mâu thuẫn lại là loá mắt cảnh tượng, không khỏi cảm thán tạo vật chi kỳ, trong khoảng thời gian ngắn nhưng lại nói không nên lời một câu đến.

“Luân chuyển kỳ linh quỳ! Toàn bộ là thay luân chuyển kỳ linh quỳ a! ” Môn La tiến đến một đóa hoa tiền, cẩn thận nhìn một lần, lập tức vui sướng hô lên.

“Luân chuyển kỳ linh quỳ? Hoa này rất ít gặp sao? ” Dịch Vân cũng đã thấu đi lên, nhìn quan sát trước mắt đỏ thắm đóa hoa, khó hiểu hỏi.

“Hiếm thấy? Gì này hiếm thấy, căn bản là vạn kim khó cầu a! ” Môn La vừa nói vào đề bắt đầu tay chân vũ đạo đứng lên.

Dịch Vân khó hiểu Môn La tại sao lại như thế thất thố, quay đầu nhìn hoa hồng liếc mắt một cái, lại tò mò nhìn lại Môn La.

“Nghe, này thay đổi liên tục kỳ linh quỳ đầu, hoa nở phải 500 năm, điều linh lại là 500 năm, một trăm năm xưng là nhất giáp, mà một ngàn năm lại gọi thị một vòng chuyển, cho nên hoa này cũng bị gọi thị ”Ngàn năm tìm” . Này ngàn năm tìm đồng thời cũng đã là một loại cương cường độc dược, chỉ cần là người bình thường ăn hẳn phải chết, chính là, nếu người ăn là 5 tinh võ giả đã ngoài, có dày đầu khí trụ cột, chính là sinh tử nửa này nửa nọ, chỉ có ngũ thành xác suất sẽ chết. ” Môn La hướng Dịch Vân giải thích.

“Cương cường độc dược? Tử sinh mỗi cái một nửa? Kia còn có ai sẽ ở ăn loại vật này a! ” Dịch Vân cảm thấy được thực bất khả tư nghị.

“Hắc hắc hắc! Vậy ngươi có nghĩ tới hay không, nếu là ăn hậu nếu có thể bắt tử đây? ”

Dịch Vân nghe vậy sửng sốt!

“Đồ kia ngũ thành cơ hội sao? Lại hội như thế nào sao? ”

“Nếu là có thể chịu đựng qua thay đổi liên tục kỳ linh quỳ cương cường độc tính, ” Môn La đồn một chút, một chữ một chữ địa nói tiếp đi: ”Là có thể tẩy tủy luyện mạch!

85. Chương 85: Ngàn Năm Hoa Vương

“Tẩy tủy luyện mạch? ” Dịch Vân hiển nhiên nghe không rõ.

“Đó là có thể đề cao tiềm chất thân thể, hơn nữa có thể mở rộng toàn thân kinh mạch cường độ! Ngươi đã biết, mỗi người kinh mạch cường độ đều là trời sanh , ngoại trừ số rất ít vài loại có thể sử dụng phương pháp đi mở rộng ngoại, có thể nói là rất khó thay đổi . Mà thay đổi liên tục kỳ linh quỳ đúng là kia số rất ít địa phương pháp, hiệu quả tối biểu hiện một loại! ”

Môn La sợ Dịch Vân không biết (rõ), lại tiếp tục rồi nói tiếp: “Liên lấy ngươi tới nói đi! Dem ngươi tại tấn giai hoặc là thăng cấp thời điểm, ngươi dùng ta sẽ dạy ngươi, lấy đầu khí đi săn sóc ân cần kinh mạch cho đến đầu khí qua lại ngưng luyện phương pháp, liền là một loại sau này thiên địa phương thức để mở rộng kinh mạch địa phương pháp, chỉ là như vậy hiệu quả cũng không lớn, chỉ có thể dựa vào lần lượt tấn giai thăng cấp tích lũy mới có thể thấy biểu hiện hiệu quả đến. . .”

“Mà thay đổi liên tục kỳ linh quỳ đầu, có thể duy nhất , làm cho kinh mạch của ngươi mở rộng ước chừng nhất thành, hơn nữa cường hóa ngươi thân thể cường độ, ngươi nói, này kỳ hoa ngươi nguyện ý tìm bao nhiêu kim tệ mua đây? ” Môn La nói xong cười nói.

Dịch Vân nghe đến đó cuối cùng có chút hiểu . Có thể làm cho kinh mạch mở rộng thị chuyện tốt... Chính là, Môn La hoàn toàn xem nhẹ nguy hiểm vấn đề, một nửa xác suất sẽ chết, tựa như lừa gạt mắt mắt tiền đồng đoán chính phản mặt, quả thực chính là cầm mạng nhỏ đang nói đùa a!

“Lão Đại, nghe rất là không tệ. Chính là, này xác suất cũng đã quá thấp đi, ta nghĩ hẳn là có rất ít nhân nguyện ý đi đồ loại này xác suất ... Dù sao, mở rộng nhất thành kinh mạch cùng mình một mạng cùng góc, thị căn bản không thể so với ! ” Dịch Vân nói thực ra đạo, ít nhất hẳn chính là không muốn cái kia một cái.

Chỉ cần còn sống, chung quy có thể sử dụng đại lượng thời gian đến tu luyện, bằng thực lực chậm rãi lần mạnh mẽ, đã chết liền cái gì cũng đã làm không được, cái gì cũng không có !

Môn La nghe xong cũng là ngửa mặt lên trời cười nói: “Dịch Vân a, ngươi quên ta nhóm Tư Đạt Đặc bộ tộc thị trên đại lục truyền thừa vạn tái gia tộc sao? Này thay đổi liên tục kỳ linh quỳ đối những người khác mà nói thị bao vô bực đường độc dược, nhưng đối chúng ta họ Tư Đạt Đặc cũng, từ lúc của ta tiên gia tộc tổ tiên nhóm, cũng đã nghiên cứu ra như thế nào an toàn dùng thay đổi liên tục kỳ linh quỳ mà có thể không tử địa phương pháp ! ”

“Có thể không cần giao tranh một nửa sinh tử, là có thể đem kinh mạch mở rộng địa phương pháp? ” Dịch Vân thất kinh hỏi.

“Mặc dù vẫn là ước hẹn chớ nhất, hai thành ước chừng nguy hiểm, nhưng chỉ cần có ta ở đây một bên phụ trợ, cơ hồ nhất định là không có vấn đề ! ” Môn La khẳng định nói.

Nán lại nhìn cả mặt thay đổi liên tục kỳ linh hoa hướng dương hải, trước mắt xem đến được , ít nhất cũng có 2,3 trăm đóa nhiều, nếu hẳn có thể toàn bộ dùng để tẩy tủy luyện mạch lời nói, kia... Dịch Vân bị này bỗng nhiên từ trên trời rớt xuống bánh mì loại lớn cấp đánh mơ màng , hạnh phúc nói không ra lời.

Môn La hiển nhiên hiểu được Dịch Vân suy nghĩ cái gì, “Đừng nhìn nơi này có mấy trăm đóa nhiều, người cũng chỉ có thể từ giữa chọn lựa một đóa mà thôi, này thay đổi liên tục kỳ linh quỳ chỉ có lần đầu tiên dùng mới có tẩy tủy luyện mạch hiệu quả, dùng lần thứ hai không chỉ có không hiệu, cũng là tự tìm tội chịu thôi, đừng quên, hoa này chính là có kịch độc ! ”

Môn La lần này nói, thoáng chốc càng làm Dịch Vân cấp đánh giác tỉnh!

“Nguyên lai chỉ có thể có một lần hiệu quả. . . Đáng tiếc , như thế tăng lớn tìm hải... Bất quá, có thể được đến một lần tẩy tủy luyện mạch cơ hội, ta cũng nên thỏa mãn ! ” Dịch Vân cười nói.

“Đúng rồi, thay đổi liên tục kỳ linh quỳ ta hiện tại là có thể ăn sao? Lấy hiện tại chúng ta vị trí đích tình huống, có thể nhiều gia tăng một phần thực lực cuối cùng tốt. ” Dịch Vân đột nhiên hỏi.

Này hơn hai mươi thiên, hẳn một đường che dấu tránh né, trên đường né qua hơn mười đầu cao giai ma thú, mới có thể đi đến nơi đây, mặc dù tình cảnh hiện tại nhìn như thị an toàn , thực tế thị hung hiểm phi thường, ai cũng không biết ngay sau đó có thể xảy ra cái gì sự, có thể hay không lại bị chọc không được đáng sợ ma thú ngay lúc đó, lại lâm vào đến phía trước gặp được Băng lân báo như vậy hiểm địa tuyệt cảnh bên trong.

Hơn nữa, có thể nói là cực mạnh chiến lực Cầu Cầu, nó tạ nặng miên đến chữa thương đã qua gần hai tháng , lại như cũ còn không có tỉnh lại, Dịch Vân một bên lo lắng Cầu Cầu thương thế thời điểm, cũng đã lo lắng của mình tình cảnh, cho nên, hiện tại đột nhiên chiếm được thay đổi liên tục kỳ linh quỳ, mới có thể vội vã tưởng nghĩ rất nhanh tăng cường thực lực của chính mình, tăng lớn sống sót tiền vốn.

Môn La lắc đầu cười khổ nói: “Tiểu tử ngươi làm tẩy tủy luyện mạch thị ăn chén cơm uống khẩu rượu, thực dễ dàng sao? Ta vừa rồi liền nói qua, tới cấp năm sao vô đồ ăn mới có thể có một nửa thành công xác suất, cũng chỉ là thực lực chưa tới 5 tinh người ăn thay đổi liên tục kỳ linh quỳ, chính là mười thành mười chết chắc rồi, liền tính ta có cách có thể làm cho ngươi an toàn địa vượt qua tẩy tủy luyện mạch gian nguy quá trình, cũng vẫn là phải chờ ngươi thăng cấp 5 tinh vô đồ cảnh giới . ”

“Vì sao nhất định đắc muốn tới đạt 5 tinh lĩnh vực vô đồ mới ăn được? Hoa này còn có thể tuyển(chọn) nhân sao? ” Dịch Vân ngạc nhiên hỏi đến.

Lắc lắc đầu, Môn La chậm rãi nói: “Thay đổi liên tục kỳ linh quỳ độc tính tương đương quỷ dị, nếu làm cho người ta ăn vào bụng, sẽ gặp ở trong người chuyển hóa thành một cỗ đựng cương cường kịch độc năng lượng, nghe kỹ , là có thể lượng, cho nên loại độc chất này tổ căn bản không có thuốc nào chữa được, chỉ có dùng đấu khí trực tiếp ở trong người luyện hóa mới được, nếu không nó hội lấy cuồng bạo địa phương bộ dạng, điên cuồng ăn mòn người trong cơ thể tất cả khí quan, cho đến chết mới thôi. . .”

“Mà nếu có thể hoàn toàn luyện hóa loại này quỷ dị năng lượng, chỉ có 5 tinh đã ngoài đấu khí chất lượng mới có thể miễn cưỡng làm được, nói đơn giản, chính là đấu khí cường độ vấn đề! Tinh cấp ở giữa chênh lệch thị tuyệt đối , quân chi liền tính là một cái tuyệt thể thiên tài, lấy 4 tinh vô đồ đấu khí, cũng là tuyệt đối không cách nào tới 5 tinh lĩnh vực đấu khí cường độ . ” Môn La giải thích.

Dịch Vân nghe xong nghĩ một chút, lại lại hỏi: “Nếu như là bởi vì đấu khí mạnh yếu vấn đề, như vậy chỉ chờ tới lúc 6 tinh, thậm chí thị 7 tinh đã ngoài lại đến dùng, không phải càng an toàn sao? ”

“Đây là thay đổi liên tục kỳ linh quỳ phiên toái nhất địa phương...” Môn La lắc lắc đầu, tiếp tục nói: “Nó tẩy tủy luyện mạch hiệu quả, chính(chỉ) đối 5 tinh này lĩnh vực vô đồ mới có hiệu, 6 tinh đã ngoài dùng liền cơ hồ không có gì hiệu quả . ”

“Lại có loại sự tình này? ” Dịch Vân nghe xong lú lười không thôi.

Khẽ gật đầu, Môn La cười nói: “Kỳ thật cũng không khó hiểu được, nhân kinh mạch cường độ thị không dễ dàng thay đổi, đương một người đi vào 1 tinh cấp hậu, cũng chỉ có thể tại mỗi lần thăng cấp thời điểm, ở trong người dùng đầu khí sẵn sóc ân cần cường hóa, chỉ là này hiệu quả cũng không lớn, càng hội theo tinh cấp nói thăng mà chậm rãi giảm dần, đương tới 6 tinh này giai đoạn thời điểm, nhân kinh mạch cơ nay đã định hình, lại tiếp tục khó có mở rộng có thể. . .”

“Cái gọi là tẩy tủy luyện mạch, cũng chỉ là một loại mượn dùng ngoại lực mở rộng kinh mạch thủ đoạn, đối đã muốn thành hình kinh mạch, đương nhiên là không thể nào hữu hiệu. ”

Dịch Vân cuối cùng nghe rõ.

“Xem ra ta cũng chỉ có đợi cho thăng cấp 5 tinh vô đồ thời điểm, mới có thể dùng này đóa chuyển bánh xe kỳ linh quỳ. . .” Dịch Vân lại nhìn phía trước mặt tìm hải, có chút đáng tiếc nói: “Khấp tìm hải a, lại chỉ có một đóa đối ta là hữu dụng...”

“Người có thể được đến một đóa cũng đã thực may mắn!” Môn La trừng mắt nhìn Dịch Vân liếc mắt một cái, nói tiếp: “Năm đó, tại chúng ta Tư Đạt Đặc gia tộc và ta cùng thế hệ còn có hơn 10 người, chính là nếu lớn gia tộc lại chỉ gần có một đóa a... Hiểu ra này thay đổi liên tục kỳ linh quỳ chỉ có thể từ bát giai đã ngoài cao giai ma thú thi hài thượng sinh trưởng đi ra, hơn nữa phải chờ tới hoa nở, cần phải 500 thâm niên trong lúc, có thể nói là khả ngộ bất khả cầu!”

Bát giai ma thú?

Dịch Vân vừa nghe xong, kinh nhìn phía trước mặt trắng xoá đại địa thượng tìm hải, bất khả tư nghị địa kinh hô: “Này cả con cốc đạo ở dưới màu trắng tro cốt, tất cả đều là bát giai ma thú thi hài hóa thành?”

“Thị ít nhất bát giai, giữa có thể còn có cao nhất chờ cửu giai ma thú!” Môn La sữa đúng nói.

Dịch Vân quả thực khó có thể tin!

“Cho nên. . .” Môn La sắc mặt cũng đã bắt đầu ngưng trọng đứng lên: “Tại ít nhất năm trăm năm trước, nơi này từng có đại lượng cao giai ma thú chết ở chỗ này, nhất định là bị tập thể giết chết... Cái chỗ này rất là quỷ dị, chúng ta vẫn là nhanh lên rời khỏi nơi này đi!”

Có thể đại lượng giết hại này đó làm người ta nghe thấy vẻ biến thành cấp cao ma thú, nhất định là tương đương khủng bố tồn tại, mặc dù lúc này mấy trăm năm tiền chuyện, nhưng vẫn là làm cho Dịch Vân thật sâu sợ hãi.

Dịch Vân tùy tay trích thả một đóa thay đổi liên tục kỳ linh quỳ phóng tới trong lòng (ngực), chợt mai động đi nhanh đi tới, đang muốn rất nhanh rời đi này điểm xấu nơi thời điểm, lại bị Môn La thanh âm cấp gọi lại.

“Chờ một chút, Dịch Vân ngươi hướng bên kia tiếp qua đi xem. ” Môn La nói xong, ngón tay hướng sơn cốc thông đạo một chỗ khác.

Dịch Vân ngẩng đầu nhìn quá khứ, chỉ thấy Môn La theo lời địa phương, là ở tìm hải bên phải chỗ sâu nhất, tại một tòa bất ngờ vách đá dưới.

Dịch Vân mặc dù khó hiểu Môn La dụng ý, nhưng hắn vẫn là lập tức bước đi hướng kia chỗ đi đến, vượt qua quá gần trăm đóa thay đổi liên tục kỳ linh hoa hướng dương hải, càng đi bên trong đi, tro cốt chiều sâu cũng càng sâu, khi hắn đi đến vách đá dưới thời điểm, mỗi một bước giẫm hãm tro cốt đều cũng đã tới đến bắp đùi của hắn lên.

“Ông trời a! Ta thật sự không nhìn lầm, này một đóa thay đổi liên tục kỳ linh quỳ nhưng lại thật sự là ”Hoa vương“, năm tương đương đón gần ngàn năm, thị danh phù kỳ thực ngàn năm tìm!” Môn La vui sướng kêu.

Sơn cốc chỗ sâu nhất, vách đá dưới, xuất hiện tại Dịch Vân trước mắt, thị một đóa lớn nhỏ cùng một loại thay đổi liên tục kỳ linh quỳ không giống, nhưng đóa hoa nhan sắc cũng là thâm tử sắc đóa hoa, nó sinh trưởng tại vách đá bên cạnh, hơn một nửa đóa hoa hãm sâu tại tro cốt dưới, chích(chỉ) hơi chút lộ ra bên màu tím đóa hoa, cũng không biết Môn La thị như thế nào cách thật xa liền nhìn thấy.

“Đây đó đại màu nâu non thì Hoa vương? ” Dịch Vân ngạc nhiên nói.

“Đúng vậy! ” Môn La không chế đầu khí, rõ ràng đó hoa bốn phía ma thú tro cốt, một lát sau khi, một tiên diễm sâu tím kỳ hoa lộ đi ra, hần ngồi xổm người xuống chặc chặc lấy làm kỳ nhìn một lúc lâu, lúc này mới hưng phấn nói: “Thay đổi liên tục kỳ linh hoa hướng dương động 500 năm, tìm rơi lại là 500 năm, năm càng lâu , độc tính càng mạnh, tẩy tủy luyện mạch công hiệu cũng đã càng tốt, chỉ nhìn này một đó hoa cánh hoa thì thâm tử sắc trạch, liền cũng biết nó tuổi phân tương đương tiếp cận một ngàn năm, ngàn năm năm Hoa vương, cũng là danh phù kỳ thực ngàn năm tìm! ”

Dịch Vân nghe xong cũng đã dựa vào quá khứ cẩn thận quan khán một hồi, ngay lúc đó này đó màu nâu non bên ngoài xem lớn nhỏ thượng cùng cái khác thay đổi liên tục kỳ linh quỳ cũng không có khác nhau, chỉ là một loại thay đổi liên tục kỳ linh hoa hướng dương cánh hoa thì giống như thiêu đốt liệt viêm loại hỏa hồng sắc trạch, mà đó hoa Vương nhan sắc thì thâm tử sắc trạch mà thôi.

“Người tiểu tử này thật sự là quá may mắn! Ngàn năm Hoa vương a! Mà ngay cả ta cũng chỉ là từng nghe các trưởng bối nói qua, chưa bao giờ thật sự thấy tận mắt trôi qua. Dịch Vân, chính là này đó , bả này đó hoa Vương cấp trích đi thôi! ” Môn La nhắc nhở thúc giục .

Dịch Vân cũng đã không do dự, lập tức thân thủ đem này đó màu tím Hoa vương thả hạ, thật cẩn thận địa phóng tới trong lòng (ngực), cùng lúc trước thả ở dưới một khác đó đỏ tươi thay đổi liên tục kỳ linh quỳ bày ra cùng nhau.

Tùy hậu, hần lại đang phụ cận vách đá bên cạnh tìm kiếm một chút, ngay lúc đó không nữa đệ nhị đó màu tím Hoa vương tồn tại, mới bắt đầu cất bước đi trở về phía trước sơn cốc hiệp nói ra khẩu.

“Người đã có ngàn năm Hoa vương, vì sao còn không bả một khác đó thay đổi liên tục kỳ linh quỳ bỏ lại, được lưu giữ trong trong lòng (ngực) vương bạn a, hoa này người lấy đi hai đó cũng không còn dùng a? ” chạy đi trong lúc, Môn La khó hiểu hỏi.

Dịch Vân không chút nghĩ ngợi trả lời: “Một khác đó thị vi Hán Khắc dự lưu , tương lai bả Hán Khắc tìm về đến hậu, nếu hần thật có thể bước vào 5 tinh linh vực thời điểm, một khác đó thay đổi liên tục kỳ linh quỳ mà hần cũng dùng là . ”

86. Chương 86: Viễn Cổ Điện Phủ

Môn La nghe xong im lặng không nói!

Hần biết luân chuyển kỳ linh hoa một khi trích thả, ba năm sau sẽ héo tàn, mà Dịch Vân phải tìm về Hán Khắc trong vòng ba năm là cơ hồ không có khả năng , nhưng hần vẫn duy trì trầm mặc, cũng không có nhiều lời.

Đi trên đường tro cốt ngập đến đầu gối, đúng là cất bước khó đi, Dịch Vân cũng chỉ có thể dùng một cước nâng lên, một cước buông xuống đi tới, tốc độ tương đối thông thả, nếu lúc này thực sự ma thú xuất hiện, Dịch Vân nhất định là không chỗ dung thân, chỉ có thể thúc thủ chịu trời .

Nửa canh giờ sau, Dịch Vân chạy tới cuối tro cốt cốc đạo, chỉ lại thấy tại trước mặt một chỗ rẽ, hần bước nhanh chạy tới, chuyển qua thông đạo vừa thấy, nhưng lại đương trường há hốc mồm, phía trước là cái ao hình sơn cốc, ba mặt vờn quanh không thấy vách đá đỉnh chóp, mà hần hiện giờ đứng ở vị trí, đúng là trong cốc duy nhất một cái thông ngoại con đường.

Giá xử là một cái tử lộ!

Dịch Vân trong lòng cực kỳ thất vọng, nghĩ đến chính mình tìm hơn hai mươi ngày một đường đi tới nhưng là đi tới ngõ cụt bên trong, ngẩng đầu nhìn phía ba mặt vách đá, chỉ thấy tất cả đều là một mảnh sương mù dày đặc lượn lờ, mắt thường nhiều nhất chỉ có thể nhìn đến vài trăm thước, nhưng là vẫn không thấy đỉnh chóp, nghĩ đến từ nơi này đi lên, cũng chỉ là người si nói mộng mà thôi.

Khẽ thở dài một hơi, thời điểm hần đang muốn quay đầu lại theo đường cũ trở về, lại ngoài ý muốn thoáng nhìn tại tới om bên trong sơn cốc ,trên vách đá dựng đứng, nhưng lại có một cực đại sơn động, hần tò mò, lừng thững hướng kia sơn động đã đi đến.

Đi gần đến chỗ, ngay lúc đó tại cái động khẩu lớn thần kỳ, phỏng chừng nếu có chút mười nhân sóng vai cùng tiến, hẳn là cũng có thể chen đẩy đi vào.

Chính là tại đây, chỗ trong sơn cốc tuyệt không có dấu người, như thế nào có như vậy lại có một cái sơn động lớn tồn tại? Ở bên trong cốc, cảnh chung quanh cũng đã có vẻ rất không phối hợp.

Lúc này Môn La đã cẩn thận đánh giá sơn động thạch bích, một hồi sau, có chút kinh ngạc nói: “Cái động khẩu trên vách đá này thiết khẩu tương đương bằng phẳng, dấu vết rìu đục rõ ràng, nhất định là do nhân lực làm ra. ”

Dịch Vân để sát mắt vào nhìn một lần, đi theo gập gập đầu, mà hẳn cũng đã nhìn ra, trong lòng nghi hoặc càng sâu, tại sao lại có người muốn tại đây- Lạc Nhật Sơn Mạch ở chỗ sâu trong, mở ra như vậy một cái sơn động ? Nơi này chính là hoang tàn vắng vẻ, ma thú sào ** a!

“Thật sự quý dị a! Động khẩu này cùng phía trước bên trong cốc đạo, từng tạo thành biển tro cốt bởi đại giết hại có liên quan sao? ”

Dịch Vân thoáng bước vào trong sơn động, trong mắt là một phiến hắc ám, nhưng cũng hiện tại bên trong chỗ sâu nhất, mơ hồ có tinh điểm vệt sáng thấu chiếu vào đến. . .

Hắn hơi chần chờ, cuối cùng chống cự không nổi lòng hiếu kỳ xui khiến đi tới, chậm rãi hướng phương xa chỗ nguồn sáng mỏng manh đi đến.

Đương Dịch Vân đi ra Thạch đạo dài dòng trong sơn động, trước mắt đột nhiên sáng ngời, đại lượng ánh mặt trời chiếu xuống đến, làm hắn thiếu chút nữa không mở ra mắt, một lát sau, Dịch Vân cuối cùng thấy rõ chung quanh quang cảnh. . .

Trước mắt vẫn là tử lộ, là một chi cốc so với bên ngoài sơn cốc lớn hơn thượng ngũ lần có thừa, mà tại đây bên trong u cốc tứ phía núi vây quanh, nhưng lại có một tòa Thạch tạo điện phủ đã khuynh đổ hơn một nửa, nhưng điện phủ này nhưng lại chiếm sơn cốc hơn một nửa diện tích, bên trong núi hoang u cốc, nhưng lại có một tòa nhân tạo kiến trúc to lớn như thế, này tại Dịch Vân trong mắt, có một cổ rất không phối hợp quý dị cảm giác.

“Này... Như thế nào giống như này địa phương quái dị? ” Môn La bị cảnh tượng trước mắt cấp sợ ngây người.

Dịch Vân đã cùng có một cổ nồng đậm nghi hoặc, chậm rãi đi đến trước điện phủ, chỉ thấy kiến trúc chỗ này đã sập hơn một nửa, mà khắp nơi đều có phong hoá dấu vết, không biết là kiến vu tại cái niên đại nào, lại trải qua bao nhiêu năm tháng .

Dịch Vân cẩn thận đánh giá chỗ kiến trúc kỳ dị này, ngay lúc đó hắn thấy cả tòa đại điện đều là dùng một loại thạch tài xây thành, là một loại hắn chưa từng thấy qua hòn đá màu xanh nhạt, hẳn tùy tay cầm một tảng đá ở trên tay, này hòn đá nặng thần kỳ, so với bình thường thạch đầu đồng dạng thể tích lớn nhỏ, nặng quá khoảng 3,4 lần .

Dịch Vân chỉ là tò mò, không nghĩ một bên Môn La lại nhận ra , chỉ nghe hắn bỗng nhiên cao giọng kinh hô: ” này hải vân Thạch! Đúng vậy, dĩ nhiên là hải vân Thạch, không nghĩ tới lại có người hội dùng nó để kiến một cái đường đi ra! ”

“Hải vân Thạch? ” Dịch Vân hiển nhiên chưa từng nghe qua thứ này.

Môn La lập tức đề sát vào thêm đá ở dưới điện phủ nhìn kỹ, mới bất khả tư nghị nói: “Thật là hải vân Thạch! Loại này hòn đá thị chích(chỉ) sản sinh tại Khung Vũ Đại Lục Đông Phương hải vực, ở chỗ sâu trong vạn trượng hải lý , rất khó lấy được, cũng là Khung Vũ Đại Lục thượng, cứng rắn nhất Thạch tài, nghe nói có thể lịch vạn năm mà không hư, một loại đều là dùng để làm như mộ bia để vương hoặc là dùng ghi công bia chi, chưa bao giờ nghe qua có người thị lấy ra xây phòng kiến đường . . . Chỗ điện phủ cổ này tay vung thật sự quá lớn...”

Ngay cả một đế vương quốc gia, cũng chỉ có thể vào tay một chút, chỉ có thể dùng tại kiến bia phía trên, mà tòa điện phủ ít nhất cũng có ngàn mét bình phương lớn nhỏ, cũng là toàn bộ dùng loại hải vân Thạch quý hiếm này sở kiến, cùng đẳng cấp Thạch tài, cũng đủ kiến tạo ra mấy vạn tòa đế vương tẩm bia đá .

Môn La lúc này lại nói tiếp đi: “Xem chỗ này diện đường sụp đổ trình độ, hẳn là Kiến Thành có vạn ... nhiều năm ! Hiểu ra hải vân Thạch loại này Thạch tài, mặc dù không thể lấy ra làm tài liệu luyện khí rèn luyện sử dụng, chính là độ cứng của nó cũng là xa cao hơn ngày đó người từng tìm được tứ phẩm tài liệu rèn luyện – quang thạch hiếm hoi Bí Ngân, nếu không có trải qua vạn năm tháng ăn mòn, chỗ này diện phủ phong hoá ăn mòn dấu vết hẳn là sẽ không như thế rõ ràng. ”

Dịch Vân càng nghe càng kỳ, hẳn từng sốt một hồi, lập tức truy vấn nói: “Lão Đại, người nói là... Đây diện phủ có khả năng kiến khoảng vạn năm phía trước? ”

“... Ta đây cũng không dám khẳng định, chỉ có thể nói thật là có thể . ” Môn La sờ sờ cái mũi, nghĩ một chút, nói ra câu này thật là lời nói không minh bạch.

Khung Vũ Đại Lục lịch sử cỡ chừng vạn ... nhiều năm, lúc này mỗi người trên đại lục cũng biết chuyện, cũng là mỗi người đều còn nghi vấn chuyện.

Có liên quan đến phương diện vạn niên sử này, đại lục mọi người tại sách cổ truyền lưu có phương diện ghi lại mới có thể biết được, chưa từng có nhân có thể tìm tới tồn tại đã ngoài vạn năm di tích để chứng minh.

Tư Đạt Đặc bộ tộc hiển nhiên là cái ngoại lệ! Đây cái gia tộc có lịch sử vạn niên Nhà Tổ luyện lô, cùng một tòa tồn tại đã ngoài vạn năm Nhà Tổ mật thất, khắp nơi đều cũng biểu hiện , bọn họ tổ tiên đời thứ nhất xác thực là nhân vật đến từ vạn năm trước kia, mà bọn họ là cổ xưa gia tộc truyền thừa vạn ... nhiều năm.

trên Khung Vũ Đại Lục, những người khác cũng không có giống (như) Tư Đạt Đặc bộ tộc may mắn như vậy, có Nhà Tổ vạn năm mà chứng minh đại lục lịch sử thật có vạn ... nhiều năm, đến nay trên đại lục vẫn có thật nhiều khảo cổ học phái, còn đang nghi ngờ này đoạn lịch sử này chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Nếu tòa viên cổ điện phủ này thật có thể xuất hiện tại đại lục trước mặt người, như vậy, đã muốn đem khung vũ lịch vạn niên sử chuyện xưa i, có thể minh bạch chứng nhận đi ra.

Dịch Vân hiện tại đối với đường đi ngày càng tốt liễu. thời điểm Hắc đang muốn bước đi lên phía trước bậc thang, nhưng hiện tại dưới bậc thang, lại có một khối bạch cốt bị đặt tại dưới hòn đá sụp đổ xuống.

Hắn không khỏi phân trần , lập tức đem thạch đầu kia dời đi, nhưng lại thấy tại dưới một khối đá một bộ bạch cốt hải cốt bị áp dập nát, chỉ còn lại nửa khớp đầu lâu cùng mấy một đoạn xương ngón tay là đầy đủ, này có thể xác định khối bạch cốt, không thể nghi ngờ nhất định là nhân loại.

“Nếu là chỗ này diện phủ thực sự đã ngoài vạn năm lịch sử, như vậy người này lại chính là bao lâu trước đây nhân vật? ” Dịch Vân thì thào nói.

Môn La cẩn thận nhìn nửa khớp đầu lâu lấm ỉm, nói: “Từ nơi này khớp toái đầu lâu đó có thể thấy được, người này khi còn sống là bị đánh nát nửa cái đầu bộ mà chết , mặc dù không cách nào xác định hẳn là người bao lâu trước kia, nhưng là tuyệt đối không thể là vạn năm trước, hẳn là chính là mấy trăm năm trước nhân vật đi đến. ”

Nếu thật sự là trải qua từ từ vạn năm tháng, xương cốt sớm thành tro , sao còn có thể có nửa khớp đầu lâu còn sót lại?

“Đi? ” Dịch Vân ngoại trừ tại xương khô thì hải tìm được một thanh đã gãy vụn hen gỉ thanh kiếm, càng kinh ngạc là tại một đoạn xương ngón tay thượng, lại có một quả giới chỉ phong cách cổ xưa ở trước mặt, hẳn thuận tay cầm lên, phản che nhìn mấy lần, nhưng lại ngoài ý muốn, này dĩ nhiên là một quả không gian giới chỉ!

Môn La cũng đã cảm thấy thật bất ngờ, không gian giới chỉ tại Khung Vũ Đại Lục trân quý phi thường, không phải thường nhân có khả năng có được : “Xem ra người này tại khi còn sống thân phận rất không nhỏ a! Mau nhìn xem này không gian giới chỉ bên trong có cái gì. ”

Dịch Vân gật gật đầu, lập tức đem trong giới chỉ gì đó toàn bộ đổ ra, nhìn rơi xuống trên mặt một đồng vật phẩm, Dịch Vân hai mắt lập tức đại phóng quang thái: ngoại trừ sổ kiện quần áo ở ngoài, còn có mấy ngàn mai kim tệ, hơn mười mai ma thú tinh hạch cùng hai tờ da thú thư cuộn.

Kim tệ đương nhiên là thứ tốt a, Dịch Vân mặc dù từng giúp Ni Tư tạo ra binh khí, tích lũy không ít tích tụ, nhưng là không ai hội ngại nhiều tiền , Dịch Vân cũng không tan vỡ, một cổ trí nhớ toàn bộ thu vào

Hồng Liên bên trong.

Chân chính làm cho Dịch Vân vui sướng vô cùng chính là giữa 16 mai ma thú tinh hạch, “Trời ạ! Ngũ giai cửu khóa, lục giai ngũ khóa, thất giai một viên, nhưng lại còn có một khóa thị bát giai ma hạch! ” Dịch Vân đem ma hạch số lượng nhất nhất điểm thanh, ngây người một hồi sau khi, chợt kinh hãi kêu lên.

Môn La đồng dạng cũng đã dùng kinh hãi ánh mắt nhìn bãi để xuống đất ma thú tinh hạch, cao giọng cười nói: “Tiểu tử thật sự là vận may đạo a, loại này tiện nghi cũng có thể cho người nhặt được , trước thu lại đi, chúng ta trước hết biết rõ ràng tình huống nơi này mới được. ”

Dịch Vân vui sướng đem ma hạch một viên khóa bỏ vào Hồng Liên bên trong, ngay cả kia mai không gian giới chỉ mà hắn cũng nhất tịnh thu vào đi, hắn đã có Hồng Liên, hơn nữa Hồng Liên chứa đựng không gian cũng đã xa không phải không gian giới chỉ có khả năng bằng được, cho nên hắn ngược lại đối này mai giới chỉ này có thể làm cho đại đa số nhân cướp đoạt, không gian giới chỉ này có quá nhiều nhân hứng thú.

“Đi? Đây hai tờ da thú thư cuốn lại là cái gì? ” đương Dịch Vân đem vật sở hữu đều cũng cất kỹ hậu, ngay lúc đó vẫn còn dư này hai tờ da thú đưa trên mặt đất.

Dịch Vân cầm lấy trong đó một quyển, cảm giác nặng trĩu , thuận tay mở ra, chỉ thấy mặt trên rậm rạp chữ viết, làm như một quyển đấu khí công pháp, mở đầu đệ nhất viết năm chữ to lớn: “Nhu vân lay động thiên bí quyết” .

Thô sơ giản lược địa lật xem một lần, Dịch Vân càng xác định đây quả thật là một quyển không biết tên đích đấu khí tu luyện phương pháp, xem ra hắn là độc môn đấu khí công pháp của khối xương khô người này.

“Kỳ Lôi Tư? ” Dịch Vân nhìn thực danh, thì thảo thì thầm.

Đang lúc Dịch Vân còn sững sờ tại, lại hốt hoảng nghe được Môn La hét lớn: “Đáng chết! Có một đầu đáng sợ ma thú chính hướng nơi này lại đây, nhất định là canh giữ ở nơi này ma thú, đi mau! Mau ra bên ngoài trốn chạy, ở tại chỗ này căn bản không chỗ dung thân! ”

Dịch Vân đầu tiên là sửng sốt, lập tức mạnh nhảy dựng lên, vừa cuống vừa loạn, nhanh chạy tới cái động khẩu tiến vào. . .

87. Chương 87: Tinh Vực Ma Thú

“Vù vù vù !”

Dịch Vân vận hết tốc lực liều mạng hướng cửa động chạy trốn, trong lòng hắn như lửa đốt, nghĩ đến thi thể ở điện phủ kia, từ hơn mười viên cao giai ma thú tinh hạch mà xem, khẳng định khi còn sống phải là tuyệt thế cường giả, còn bỏ xác nơi này hướng chỉ là mình ?

Khi hắn vọt ra thông đạo hẹp dài chạy vội được chừng một khắc, lập tức cảm ứng được một cỗ uy áp thật lớn khó có thể hình dung từ phương xa bầu trời truyền đến.

Dịch Vân chợt cảm thụ được uy thế lớn lao áp bách, tóc gáy toàn thân tức thì dựng thẳng lên, hoảng sợ vô cùng, gấp rút chui vào phía dưới tầng nham thạch bên cạnh sơn động. Ngay khi hắn ẩn nấp được một lúc, một đầu ma thú thật lớn lúc này cũng từ trên trời hạ xuống.

Lúc này trên người Dịch Vân mồ hôi đầm đìa, lại cảm giác toàn thân dị thường lạnh như băng, mồ hôi trên trán không ngừng toát ra, hắn ngay cả động tác đưa tay lên lau cũng không dám, thu liễm khí tức toàn thân, không nhúc nhích áp sát phía sau tầng nham thạch.

“Oanh~~!” Mặt đất lay động một trận, là đầu ma thú kia hạ xuống, Dịch Vân khẽ ngẩng đầu, tiểu tâm nhẹ nhàng đưa con mắt hướng bên ngoài nham thạch trộm nhìn ma thú phía trước.

Ở trong mắt Dịch Vân, một đầu ma thú thật lớn cao chừng 5 thước, thân dài hơn 10 thước, đang lẳng không mà đứng. Toàn bộ thân thể phủ đầy lông mao màu tím, ngoại hình tựa như hổ báo, so với hổ báo thì to lớn hơn mấy lần, khắp thân thể che kín từng đạo ma văn kỳ dị màu đen, phi thường quý dị kinh tâm động phách.

Đầu cự thú này đang ngậm trong miệng một ma thú to lớn màu vàng, cổ ma thú bị cắn, chỉ còn một cái thân thể cực lớn treo giữa không trung, lay động, máu đỏ tươi theo hai bên mép nhiều xuống, hiển nhiên nó sớm đã mất mạng.

Dịch Vân cũng không biết đầu cự thú màu tím kia là loại gì, nhưng hẳn lại nhận biết ma thú trong miệng kia, bộ lông màu vàng, lưng có hai cánh lớn giống loài chim, thân thú đầu người, hé ra rằng nanh đã trưởng thành, lại có gương mặt con người, nhớ tới trong tàng thư viện ở học viện đã xem qua loại này ma thú.

“Nhân diện sư thú!” Dịch Vân lập tức nhận ra lai lịch con mồi trong miệng cự thú kia.

Nhân diện sư thú là số ít trong cao giai ma thú có khả năng tự do bay lượn, đứng hàng bát giai, không chỉ có trí lực cực cao, mà còn có kháng tính các hệ ma pháp rất mạnh. Ở trên Khung Vô đại lục từng có ghi chép một đội ngũ hoàn chỉnh pháp sư bị một thủ lĩnh nhân diện sư thú toàn bộ đồ sát, loại này ở trong nhân loại là tồn tại khủng bố khiến người biến sắc.

“Đó là bát giai nhân diện sư thú, cùng cấp với cửu tinh đỉnh phong cường giả, lại bị đầu cự thú này một ngụm cắn chết.”

Môi Dịch Vân nhếch lên, thân hình run nhẹ nhẹ, rầm cũng không dám thả một phát, trong lòng kinh ngạc phi thường, có thể đem khủng bố bát giai ma thú như vậy thành con mồi, cự thú này là cái loại gì? Hơn nữa, xem nó trên người không có cánh, như thế nào có thể bay lên bắt nhân diện sư thú.

“Nó là ma thú cấp bậc tinh vực!” Môn La đột nhiên ở trong lòng hô lên.

Dịch Vân nghe vậy kinh hãi, hít mạnh một ngụm lương khí, hoảng sợ hướng Môn La hỏi: “Sao vậy được, ma thú cũng có thể đạt tinh vực? Ta không có nghe qua chuyện như vậy a?”

Dịch Vân đương nhiên sẽ không biết, hiện tại trên Khung Vô đại lục, cường giả cấp bậc tinh vực số lượng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, đại bộ phận ngay cả danh từ “tinh vực” còn chưa từng nghe qua, hơn nữa cơ hồ rất ít cao giai ma thú ở trong lãnh địa nhân loại, tất cả đều ở sâu trong núi rừng. Mấy địa phương này là cấm địa với người bình thường, nếu có người đi vào cầm chắc là chết, càng không cần phải nói tới người gặp được tinh vực ma thú lại có thể sống đi ra lan truyền.

“Người chưa từng nghe qua là sự bình thường, ta cũng là lần đầu nhìn thấy.” Môn La âm thanh run run, không nén sợ hãi nói: “Này cự thú là cái gì ta không biết, nhưng khẳng định là tinh vực ma thú, nhân loại cường giả một khi tới cảnh giới tinh vực, có thể bằng tự thân thực lực bài trừ đại địa trời buộc, có thể tùy tâm lãng không phi hành, ma thú cũng giống như thế. Nó mới vừa mới từ không trung hạ xuống, mà hẳn không có cánh a.”

Dịch Vân cuối cùng hiểu được vì sao cự thú có thể bay lên trời giết nhân diện sư thú.

Thì ra chỉ khi đạt tới lĩnh vực tinh vực, người hay thú đều có thể đột phá giới hạn tự thân, có thể mạnh mẽ thoát khỏi trọng lực đem bản thân bay lượn trên trời, đây cũng là đặc trưng của cường giả tinh vực.

“Chim mới có thể bay lượn, cá mới có thể bơi, đây là bất đồng hạn chế, mà cường giả tinh vực không chịu giới hạn này. Khó trách lão đại thường nói, chỉ có đạt tới tinh vực đều đem toàn bộ định luật phủ định hết.

“Rắc rắc!” Cự thú đang cắn một ngụm lên con mồi, nhất thời thanh âm thịt nát xương gãy từng đợt vang lên, máu tươi nhân diện sư thú như cơn mưa nhỏ rơi xuống giữa không gian, còn mang theo thịt vụn. Dịch Vân sắc mặt trắng bệch, trái tim rét lạnh.

Tinh vực cự thú đem nhân diện sư thú ăn thất tao bát đũa xong, đột nhiên dừng lại, tùy hứng ngửa mặt lên trời bộ dáng no nê, ngoài ý liệu của Dịch Vân đem hài cốt còn lại, đầu to lớn dùng sức vung mạnh, hài cốt nhân diện sư thú bay giữa không trung.

Miệng cự thú lực mạnh cực kỳ, một cái lắc đầu có thể tàn cốt nhân diện sư thú một đường thẳng tắp rơi ra ngoài sơn cốc vài trăm thước, mà nơi đó đúng là biển tro cốt, nơi có thiên niên hoa.

Dịch Vân cùng Môn La cùng thấy hành động tinh vực cự thú, thân thể song song chấn động, nhất thời hiểu được phiến quỷ dị kỳ cảnh ngoài sơn cốc là như thế nào tạo thành.

“Ngoài cốc kia là mảng lớn tro cốt cao giai ma thú, đúng là đầu tinh vực cự thú này tạo thành !” Dịch Vân nội tâm kinh hãi vô cùng.

Nghĩ đến kia một mảnh lớn tro cốt, cũng không biết đã có bao nhiêu bát- cửu giai ma thú thành thực vật cho đầu tinh vực cự thú này. Số lượng chỉ sợ là muốn dùng đến số trăm, hàng ngàn mà đếm.

Tinh vực quả nhiên là tuyệt cường bất khả tư nghị, ở trong sách xem qua miêu tả bát- cửu giai ma thú đều có thực lực khủng bố quét ngang thế giới nhân loại, lại ở trước mặt nó chỉ có thể làm thực vật mà thôi. Dịch Vân thầm nghĩ trong lòng, với loại này khao khát cuồng phách lực lượng cũng mãnh liệt dâng lên.

“Rống~~”

Tinh vực cự thú ăn uống no đủ, lập tức ngửa mặt lên trời diên cuồng rống, tiếng gầm khiến mưa ngừng lại, sấm sét chợt vang, Dịch Vân trốn ở một bên bị chấn cho choáng váng, đầu khí, ma lực trong cơ thể cũng bị đánh tan rã. Đau khổ chịu đựng, cự thú rống một hồi, xoay người hướng sơn động đi tới, mỗi bước tiến lên đều tựa oai chấn ngàn cân, làm cho mặt đất khẽ rung lên.

Khi cự thú chuyển hướng đi tới bên này, Dịch Vân sợ tới mức rút gấp cái đầu về, gắt gao quỳ rạp trên mặt đất không nhúc nhích, trong lòng chỉ trông mong một điều không bị phát hiện là tốt rồi.

“Cứ nằm sấp như vậy, không nên cử động, người trên người có tổ khí hồng liên che dấu đầu khí ma lực dao động, nó không thể phát hiện được.” Môn La nhẹ giọng nhắc nhở.

Cho dù cho Dịch Vân mười lá gan hấn lúc này cũng không dám có động tác gì, nếu thật sự bị phát hiện, hấn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nhắm mắt nhận lấy cái chết, thực lực tinh vực ma thú, rõ ràng hấn không có chút gì ảo tưởng may mắn.

Thời gian chờ đợi qua lâu, cảm giác mặt đất lay động càng ngày càng nhẹ, càng ngày càng xa, cự thú đã đi vào phía trong sơn động, nhưng Dịch Vân như cũ không dám có hành động gì, từ ban ngày đợi cho đến giữa trưa, lại đến đêm tối buồn xuống, cho đến khi trong sơn động truyền đến thanh âm ngáy ngủ phát ra, Dịch Vân mới cẩn thận bước từng bước cực nhẹ cực chậm về phía ngoài thông đạo, rất sợ phát ra một chút tiếng vang.

Đến khi gặp lại biển tro cốt kỳ ảo kia, Dịch Vân mới nặng nề thở ra một hơi, hấn có loại cảm giác như trải qua một kiếp, từ lúc đi vào sơn động đó bắt đầu, chính mình đã đi dạo một vòng từ tử đến sinh, hiện tại có thể bình yên vô sự phản hồi ra đây, hấn cũng có chút không thể tin được.

Hấn thật cẩn thận đạp tro cốt tiến tới, mỗi một bước đều nhẹ nhàng hạ xuống, nhẹ nhàng nâng lên, biết bây giờ đã chân chính thoát ly hiểm cảnh, một chút đại ý cũng không được.

Đi được một nửa, Dịch Vân nhìn phía trước không xa có một hải cốt ma thú đầy máu, tựa như một đóa hoa hồng tiên diễm, là thi thể nhân diện sư thú bị tinh vực cự thú ăn thịt.

“Dịch Vân, đem nhân diện sư thú mạng đi thôi .” Dịch Vân chỉ nhìn thoáng qua, định tiếp tục đi tới, chợt nghe Môn La nói.

“Bát giai ma thú toàn thân đều là bảo bối a, tuy rằng chỉ là một khối thi thể không đầy đủ, nhưng thịt cùng với xương, da cũng còn tác dụng rất lớn.” Môn La giải thích.

Dịch Vân liền hiểu được, thăm mắng chính mình sao lại không nghĩ tới nhỉ ?

Ma thú không chỉ có tinh hạch, trên người đều là nguyên liệu chế tạo các loại vũ khí, trang bị phòng thủ. Dùng ma thú giai vị càng cao chế tác, hiệu quả đương nhiên càng tốt, là hấn nghe Tập La Tập lão sư ở Đa Ni Tập học viện, ma pháp trưởng trong tay hấn chính là từ xương cột sống ma thú lục giai chế ra.

Đi tới trước thi thể sư thú, một cỗ mùi máu tươi nồng nặc xông vào mũi, thân bị phá thành mảnh nhỏ, chỉ còn lại có một phần mười mà thôi, Dịch Vân lập tức đem số còn lại thu vào trong hồng liên, một cái xương cũng không tha.

Khi trở lại thượng du sông lớn, sắc trời tối thui, một vầng trăng khuyết trên bầu trời đêm, chiếu rọi một cái bóng cô đơn ở bờ sông.

Dịch Vân dọc theo bờ sông tìm được một chỗ ẩn mật, ào nào ngồi xuống, trải qua buổi trưa nơi này, không nghĩ tới không đến một ngày hần lại trở về đây.

Hần thở ra một hơi thật mạnh, thở hào hển nói: “Dọc theo đường đi tìm ta đập liên hồi, rất sợ cự thú khủng bố kia đuổi theo, hiện tại chắc là an toàn rồi.”

Môn La đồng dạng nhẹ nhàng thở ra: “Tình vực ma thú kia hiển nhiên là trấn thủ tòa điện phủ cổ xưa kia, thật không nghĩ tới ở Lạc Nhật sơn mạch lại có điện phủ thần bí tồn tại, tuy rằng chúng ta đi vào tử lộ, nhưng một chuyến này coi như không uổng công.”

“Quả thật như thế, có thể chính mắt thấy tình vực ma thú coi như đáng giá.” Dịch Vân gật đầu.

Bộ phận lớn võ giả, coi như thất- bát tinh cường giả mạnh hơn Dịch Vân rất nhiều, cả đời cũng chưa bao giờ nghe qua chuyện tình vực ma thú, mà Dịch Vân không chỉ nghe qua thanh âm, còn tận mắt thấy sự đáng sợ đó, từ nhãn lực mà nói, Dịch Vân đã so với mấy Võ Tước, Võ Tướng mạnh hơn nhiều lắm.

Bầu trời đầy sao, bốn phía là một mảnh tối đen tĩnh lặng, chỉ có tiếng dòng nước giữa sông vọng lại.

“Đúng rồi, lão đại người trước khi trở thành linh hồn hồng liên đã là tình vực cường giả, cùng cấp bậc tình vực ma thú, ngay lúc đó người có thể còn hơn nó chứ nhỉ ?” Dịch Vân đột nhiên hỏi.

Môn La không hề nghĩ ngợi, mặt cười khổ, lắc đầu nói: “Không cần nói tới tình vực ma thú, nếu ta chỉ có một người mà nói, cho dù gặp cửu giai ma thú cũng chỉ có tránh cho tốt, cho dù tình vực cường giả chống lại cửu giai ma thú phần thắng cũng không có bao nhiêu.”

“Ma thú tiên thiên thể chất vốn vượt qua nhân loại, cửu giai coi như cùng nhân loại cấp bậc tình vực, ta biết có tình vực ma thú tồn tại, nhưng số lượng rất thưa thớt, thẳng cho đến hôm nay ta cũng là lần đầu tiên chính mắt nhìn thấy. Nếu muốn thắng cự thú kia, ta nghĩ chỉ có tình vực đỉnh phong mới có hy vọng a.”

Môn La nói như vậy rõ ràng thuyết minh: “Cho dù là hần thời kỳ toàn thịnh cũng không phải đối thủ đầu tình vực cự thú kia.”

Dịch Vân nghe xong cũng không khỏi gật đầu, cự thú kia thật sự cho hần rung động quá lớn, nếu nói có người có thể thắng được nó, Dịch Vân trái lại sẽ là người thứ nhất không tin.

“Nói như vậy, tình vực ma thú ở Khung Võ đại lục không phải là vô địch tồn tại sao ?” Dịch Vân suy nghĩ một hồi, lại hỏi.

Môn La lắc đầu nói: “Điểm ấy rất khó nói, bởi vì ta không biết ở thời đại này còn có hay không tình vực đỉnh phong cường giả tồn tại, nhưng tình vực ma thú ở Kỳ Võ đế quốc mà nói, chính là vô địch, vì quốc gia chỉ có vẹn vẹn một cường giả tình vực sơ giai mà thôi.”

Dừng lại một chút, Môn La lại nói tiếp: “Bất luận hiện ở trên đại lục có hay không cường giả đỉnh phong tồn tại, tình vực ma thú này cho dù không phải vô địch cũng gần như là bất bại rồi, cái này là thời đại ta hay hiện nay đều không thay đổi .”

Tình vực linh vực, là có thể siêu việt giới hạn chính mình, tuyệt cường cảnh giới, nhân loại đạt tới linh vực này đều là như thế, huống chi trời sinh tiềm năng thể chất nhân loại không thể sánh bằng cao giai ma thú.

Dịch Vân nghe xong cũng gật gật đầu, lập tức một trận mệt mỏi ập đến, hôm nay cả ngày thần kinh hần đều căng thẳng quá mức, hiện tại trầm tĩnh lại, thân thể cảm giác mệt mỏi bùng lên.

“Người cũng mệt mỏi một ngày rồi, an tâm nghỉ ngơi đi, có nguy hiểm ta sẽ đánh thức người.” Môn La nhìn thấy Dịch Vân dần dần hạ mí mắt, nói.

Ở trong Lạc Nhật sơn mạch khoảng thời gian này, mỗi khi Dịch Vân muốn nghỉ tạm Môn La đều phụ trách cảnh giới, hần thân là linh hồn thể, có ngủ hay không đều không khác biệt. Bởi vậy Dịch Vân luôn có thể yên tâm nghỉ ngơi, đây cũng là một yếu tố hần có thể bình yên sống ở tận sâu trong Lạc Nhật sơn mạch.

Tinh thần cuối cùng vẫn phải thả lỏng, nếu một người ngủ đều không an ổn, lúc nào cũng kinh hãi, thì như thế nào có tinh thần tốt cùng thể lực để ứng phó ma thú nhiều vô kể đây.

“Tình vực a, giấc mộng của tất cả tu ma luyện võ giả. Thật không biết ta ngày sau có thể đạt tới cảnh giới như vậy hay không?” Dịch Vân trong lòng nghĩ, không lâu sau liền nặng nề thiếp đi.

88. Chương 88: Cuốn Sách Da Rồng

“Người nói hai cuốn sách da thú này là làm từ da rồng ?” Dịch Vân ngạc nhiên nói.

Sáng sớm hôm sau, Dịch Vân chạy trốn chối chết nên không thấy rõ ràng hai cuốn sách da thú, nay lại lấy ra cẩn thận nghiên cứu, Môn La cũng theo đi tới. Sau khi nhìn vài lần đột nhiên nhận ra hai quyển sách chất liệu hai quyển sách.

“Ừ, loại da rồng này là từ da ma thú long tộc chế thành, không những bảo trì được thời gian dài không hư, hơn nữa nước lửa bất xâm, có khả năng bảo tồn văn tự bên trên an toàn về sau, người bình thường cũng dùng nó để ghi chép văn bản, tư liệu trọng yếu, như là công pháp, gia phổ, hoặc di chúc để vương...” Môn La đem cuốn sách nhìn kĩ rồi khẳng định gật đầu.

“Da rồng này thực khó làm a ?”

Môn La cười đáp: “Ma thú long tộc thực lực thấp nhất cũng đều ở ngoài thất giai, đương nhiên không dễ gì có được, nhưng một con rồng thì thi thể có thể chế thành mấy trăm cái loại sách thể này. Bởi vậy cũng không xem như vật phẩm quá mức quý hiếm, cơ hồ tất cả thể gia, quý tộc trên đại lục đều có bảo tồn một ít, chính là giá cả hơi cao mà thôi.”

“Mặt khác, cơ hồ tất cả da ma thú cũng đều có thể dùng làm quyển sách, như nhân diện sư thứu kia chẳng hạn, nhưng hiệu quả bảo tồn lâu dài hơi kém so với da rồng, cho nên loại sách da rồng cũng là loại sách đắt giá nhất trên đại lục.”

Dịch Vân sờ tay vào cuốn sách da rồng, xúc cảm quả nhiên không giống da thú thường, hai tay thử dùng sức kéo, cơ nhiên không xi nhê, nghe nói nước lửa không vô, quả thật là thứ tốt nha.

Một khi đã biết trên tay là da rồng trân quý, Dịch Vân nổi lên hứng thú với văn tự ghi trên sách, lật tức mở trang đầu, cùng Môn La đọc lên.

“Nhu vân đăng thiên bí quyết này quả thật là bộ công pháp tu luyện đấu khí, hơn nữa là thủy hệ đấu khí, cho nên đối với người hay ta là không có tác dụng. Nhưng đây là bộ pháp môn rất cao minh, với vận hành kinh mạch hay tu luyện đấu khí đều có điểm độc đáo, hơn xa rất nhiều tuyệt học gia truyền, chỉ kém một chút so với Phần kiếp tử diễm gia tộc ta mà thôi.” Môn La cẩn thận nhìn công pháp này, miệng tán thưởng.

“Dịch Vân khó hiểu hỏi: “So với công pháp Phần kiếp tử diễm kém một phần? Kém cỡ vậy, sao còn có thể xem như được ?”

Lời nói này làm Môn La có chút không tiêu: “Xú tiểu tử, người lời này quả thực quên nguồn quên gốc, cùng tuyệt học gia truyền chúng ta so sánh là công pháp đấu khí, người lại lấy ngực nam nhân đi so lớn nhỏ với nữ nhân hay sao? Đây là chênh lệch về bản chất, ta nói công pháp này cũng được, là bởi vì nam nhân không có ngực, mà công pháp Phần kiếp tử diễm chúng ta chính là vú nữ nhân cực bự, cái kia là giống đu đủ, như vậy đó, đại tiểu nhân, người hiểu chưa?”

[Con lạy thẳng này, so sánh công pháp nó lấy vú với ngực ra làm ví dụ ><>

Dịch Vân đã hiểu, thuyết pháp này đơn giản sáng tỏ, tóm lại chính là trình tự bất đồng, căn bản không thể đánh đồng một chỗ.

“Kia thì, nếu lấy công pháp này so với Lam Duy Nhĩ gia tộc, Cuồng lôi phách quyết thì thế nào ?” Dịch Vân đột nhiên nghĩ đến.

Hắn từ nhỏ lớn lên ở Lam Duy Nhĩ gia tộc, đối với Cuồng lôi phách quyết có sự tin tưởng khá mù quáng, cho dù sau khi nắm được công pháp tổ truyền của Tư Đạt Đặc gia tộc, nhưng quan niệm thâm căn cố đế từ nhỏ vẫn như cũ khó thể thay đổi. Cho nên vừa rồi tìm được một bộ tuyệt học được Môn La tán thưởng, hắn lập tức nghĩ đến so với Cuồng lôi phách quyết.

“Ồ.” Hơi trầm ngâm, Môn La nhớ lại nói: “Nếu lấy sở kiến ta ngày đó với tứ ca người mà nói, hẳn trước thời điểm tức giận, chung quy có thể tự sinh ra một ít quang điện tê liệt địch nhân, rất kỳ lạ, cho nên ta cho rằng phương thức vận hành, Cuồng lôi phách quyết hơi thắng một ít.”

Dịch Vân nghe xong cũng không kinh ngạc, nghĩ đến các đại đế quốc đều dùng võ lập quốc, Lam Duy Nhĩ gia tộc một khi có thể trở thành một trong bốn đại gia tộc Kỳ Vô đế quốc, có trong tay thực quyền kéo dài ngàn năm, tự nhiên là có đạo lý của nó.

“Ta tuy rằng nói như thế, nhưng so sánh công pháp loại này là không công bình, Cuồng lôi phách quyết là huyết kế công pháp, chỉ có thể người có huyết mạch gia tộc tu luyện, mà Nhu vân đăng thiên bí quyết là đấu khí công pháp bình thường, mọi người đều có thể tu luyện, hơn nữa nó quả thật có chỗ độc đáo, tuyệt đối là pháp quyết tu luyện thượng giai. Nếu hoàn toàn xem nhẹ nhân tố huyết mạch mà nói, như vậy bộ công pháp này so với Cuồng lôi phách quyết phải cao hơn gấp rưỡi!” Môn La dừng một lát, lại bổ sung vào.

“Thực là như thế?” Dịch Vân ngược lại có chút kinh ngạc.

Môn La nhìn thấy phản ứng của Dịch Vân, không khỏi cười nói: “Đây không có gì để kinh ngạc cả, người ngẫm lại chủ nhân bộ công pháp này, Kỳ Lôi Tư, hẳn một khi có thể vào được tòa thần bí điện phủ kia, khẳng định hẳn là đỉnh phong cường giả, mà trong không gian giới chỉ của hắn lại có một quả bát giai ma thú tinh hạch, như vậy hẳn ít nhất cũng là một gã cửu tinh Vô Tôn tuyệt thế cường giả, không thể nghi ngờ.”

“Có thể tu luyện ra một công pháp đấu khí cửu tinh Vô Tôn, như thế nào đơn giản?” Môn La chắc chắn nói.

Dịch Vân nghe một mạch, hắn đã quên chủ nhân của bộ tuyệt học này, là cái bộ xương khô cũ nát, thần bí cường giả đã chết, Kỳ Lôi Tư.

Môn La cúi đầu suy nghĩ một hồi, lại nói: “Ta sở dĩ nói Cuồng lôi phách quyết mạnh hơn một ít là bởi vì nó là huyết kế công pháp, chỉ người có đủ độ dày huyết mạch với thiên phú cao, mới đạt tới cửu tinh Vô Tôn lĩnh vực. Còn bộ Nhu vân đăng thiên này là thượng thừa công pháp, do mọi người có thể tu luyện, chỉ cần thiên phú cao là có cơ hội đạt tới cao tinh cường giả. Chỉ là quá trình sẽ khó khăn nhiều hơn so với người có huyết mạch tu luyện Cuồng lôi phách quyết.”

Dịch Vân đồng ý với Môn La, người tên Kỳ Lôi Tư khẳng định là đỉnh phong cường giả, không bàn cãi gì nữa, một người có thể chém giết cao giai ma thú đến được đây, đáng tiếc hẳn gặp được cũng chỉ có tinh vực ma thú. Tồn tại cực đỉnh, hẳn chết cũng coi như không oan.

Dịch Vân nhìn vào quyển công pháp Nhu vân đăng thiên, có chút tiếc nuối nói: “Công pháp này coi như là cao nhất rồi, đáng tiếc ta lại không dùng được a!” Nói xong, trước hết liền thu vào hồng liên.

Dịch Vân lại cầm lấy một quyển sách da rồng khác, mở ra thì thấy trống không, giống như chưa từng được viết gì qua, thất vọng đang muốn thu lại, Môn La lên tiếng cản lại.

Môn La quan sát thật lâu, mới ngẩng đầu nói: “Đây không phải trống, nó có ghi chữ bên trên.”

“Di?” Dịch Vân lấy lại nhìn thêm một lần, vẫn không thấy chữ gì, trống không a.

“Đây là một loại cấm chế đặc thù, mặt trên có khắc ma pháp phong ấn, phải dùng thủ đoạn đặc biệt mới có thể thấy chữ ghi trên đó. Mà loại này thủ pháp ta cũng từng xem qua, lúc trước gia tộc Tư Đạt Đặc chúng ta ghi Phần kiếp tử diễm cũng là lên da rồng, và dùng đồng dạng cấm chế che dấu nó.” Môn La giải thích nói.

“Người có biết cởi bỏ cấm chế như thế nào không?” Dịch Vân hưng phấn hỏi.

Ngoài ý liệu, Môn La cũng lắc đầu: “Mỗi một loại ma pháp cấm chế, điều kiện để phá cũng không giống nhau, năm đó gia tộc ghi lại công pháp tổ truyền hỉ có thể đưa vào Phần kiếp tử diễm đấu khí mới mở được văn tự trên cuốn sách, là phương pháp giống với mở mật đạo, phải có chút hiểu biết còn có thể lý giải, hay phải có vật phẩm phụ trợ đặc thù. Tóm lại, điều kiện mở cấm chế là thiên kỳ bách quái, chỉ có người chế tác mới biết được.”

89. Chương 89: Tìm Cho Ra Người

Kỳ Vũ Thành, Lam Duy Nhĩ gia tộc.

“Người nói Tát Ma gia tộc để giá cả binh khí lại cho chúng ta đến ba thành?”

Phía trên, hai gã trung niên đang ngồi, đều hơn bốn mươi tuổi, trong đó một người mặc nhung bào đẹp dễ quý giá màu vàng, đúng là trưởng lão gia tộc Bối Cách. Mà một người khác, so với Bối Cách lớn hơn vài tuổi, hai mắt sáng ngời có thần sáng rực, vẻ mặt uy nghiêm, không giận mà uy, câu hỏi vừa rồi chính trong miệng hắn nói ra.

“Đúng vậy. . . Tộc trưởng đại nhân.” hạ nhân tới báo tin có chút sợ hãi đáp.

Người này ngồi ở trên trung niên nhân, đúng là Lam Duy Nhĩ gia tộc đương đại tộc trưởng, cũng là Dịch Vân sinh phụ, Mặc Tây.

“Trừ lần đó ra, Tát Ma gia tộc còn gì nữa không ?” Một tay gõ nhịp, trầm mặc một hồi, Mặc Tây lại hỏi.

“Bọn họ còn nói... Nếu sinh ý lần này nói chuyện không được. . . sinh ý kế tiếp cũng không cần bàn lại nữa. . .” tên đưa tin trên mặt mồ hôi chảy ròng ròng, thật vất vả mới nói được lời này.

Mặc Tây trầm tư thật lâu, mới mở miệng chậm rãi nói: “Đã biết, người đi xuống đi.”

“Đại ca, bọn họ lần này cũng quá mức ! Bất quá là mua bán năm trăm kiện nhất phẩm trung giai ma pháp binh khí, lại xuất công phu sư tử ngoạm, thuần túy đem Lam Duy Nhĩ gia tộc chúng ta như kẻ ngốc trước tiên a!” sau khi người báo tin rời đi, Bối Cách lập tức tức giận nói.

“Bọn họ Tát Ma gia tộc luyện khí thể gia của đế quốc cũ, dưới tay có thể làm ra ma pháp binh khí, mà chúng ta không có, bọn họ đương nhiên nhân thế mà lên, nếu không phải gia tộc chúng ta trên tay còn có thực quyền trong đế quốc, làm bọn hắn có chút cổ kị, giá cả có khi còn cao hơn mấy thành.” Mặc Tây lắc đầu, bất đắc dĩ nói.

“Đáng giận thật. . .” bàn tay Mặc Tây đột nhiên chụp lên trên bàn nhỏ, mặt hiện lên vẻ giận dữ, trong thanh âm mang theo vài phần khàn khàn, cả giận: “Gia tộc bọn ta mấy lần yêu cầu muốn mua ma binh ngoài nhị phẩm, bọn họ từ chối mấy lần, nói gì nguyên bán cho chúng ta ma binh nhất phẩm đỉnh cấp, lại ra cái giá trên trời, thực khi Lam Duy Nhĩ gia tộc ta là dê con sao?”

Bối Cách chứng kiến Mặc Tây tức giận lên, vội vàng trấn an : “Đại ca, các đế quốc biên cảnh chiến sự dừng lại, phụ thân đại nhân sẽ chiến thắng trở về, đến lúc đó có phụ thân đại nhân tọa trấn trong gia tộc, không cần chúng ta mở miệng, Tát Ma gia tộc tự nhiên sẽ phái người tới, đến lúc đó cho Tát Ma gia tộc mười lạng, xem bọn hắn có dám hay không hét trên trời ?”

Phụ thân trong miệng Bối Cách, tên là Bá Nạp Đốn, là gia gia Dịch Vân, cũng là kỳ Võ Đế quốc tinh nhuệ quân đoàn đứng đầu lồi hổ quân, lại có một gã cường giả cấp bậc bát tinh võ tướng, không chỉ có tất cả quân nhân kỳ Võ Đế quốc kính ngưỡng là bất bại tướng quân, mà trong mắt dân chúng bình dân cũng là nhân vật anh hùng.

Mặc Tây vừa nghe đến nhắc tới phụ thân, lập tức an tĩnh lại, thật lâu sau, hắn thở dài nói: “Nếu việc này phải dựa vào phụ thân trở về mới được việc, hắn không giáo huấn hai huynh đệ ta mới lạ ... À, chúng ta tìm luyện khí sư kia, tình huống hiện tại như thế nào, vẫn không thể chế ra ma pháp binh khí sao?”

Bối Cách lắc đầu, thần tình bất đắc dĩ nói: “Có thể tạo ra nhất phẩm sơ giai ma binh, nhưng xác suất thành công cực thấp, thường thường thành công đánh ra một thanh, muốn hao tổn phế hơn mười lần tài liệu, so với mua của Tát Ma gia tộc còn tốn trên mấy lần.”

“Thật sự là một đám ăn hại! Bọn họ là thợ rèn luyện khí kỳ tài lúc trước gia tộc bọn ta cho người tìm các nơi trong đế quốc sao? Sáu năm, đã qua sáu năm, nhưng lại chỉ có thể xuất ra điểm thành tích thế này !” Mặc Tây chụp bàn giận dữ nói.

Từ sáu năm trước, thân gia trên danh nghĩa biết được tin tức Tư Đạt Đặc gia tộc toàn tộc giai vong, Mặc Tây liền phái người nơi nơi tìm kiếm thợ rèn có luyện khí tư chất, cũng đưa bọn họ tập trung lại Lam Duy Nhĩ gia tộc mà tạo binh khí, nhân số chừng hơn hai ngàn người.

Hắn cung cấp cho đám người kia các thứ quặng sắt tinh, Kim Luyện cần thiết, cho bọn hắn điều kiện đầy đủ, cho bọn hắn đại lượng thời gian thí nghiệm, cũng cấp bọn hắn đãi ngộ rất không tệ, hắn đã chỉ cho bọn người này số kim tệ khổng lồ, thời gian nhoáng lên một cái cũng qua sáu năm, nhưng lại có nhiều đó thành quả, Mặc Tây như thế nào có thể không tức khí?

”Đại ca, chức nghiệp luyện khí sư này trên đại lục rất thừa thớt , không chỉ có yêu cầu thiên phú, còn yêu cầu kinh nghiệm, Tất Ma gia tộc có thể có thành tựu ngày hôm nay, phải dùng hơn ngàn năm thời gian tích lũy !

“Sáu năm trước khi người quyết định làm như thế, ta từng nói qua , muốn gia tộc đào tạo ra luyện khí sư khá dễ chế tác ra ma pháp binh khí, đem kim tệ tiêu phí trên trời, nhưng lại không nhất định có thể thành, cơ hội thành công cực thấp, hiện giờ những người này thật vất vả có thể xuất ra điểm thành tích này, đã xem như may mắn .” Bối Cách nhàn nhạt nói.

Hắn là nhắc nhở Mặc Tây, luyện khí sư không phải dụng đánh chữ là có thể dụng tới , nếu muốn có thành quả tốt, như vậy, là phải dụng trả giá theo thời gian, phải chờ đợi. Hắn không muốn Mặc Tây dưới cơn nóng giận, cho người đem giết tất cả những người này cho hết giận, như vậy gia tộc bọn họ tại sáu năm này, tiêu phí vô số tâm huyết toàn bộ uống phí .

Mặc Tây vừa nghe xong, cúi đầu trầm ngâm một lát, cũng hết giận hơn phân nửa, hắn cũng là người minh mẫn, nếu y theo cảm xúc mà làm việc, hắn cũng không có tư cách ngồi trên vị trí tộc trưởng Lam Duy Nhĩ gia tộc này .

“Ngô. . . , Bối Cách, trong thành canh giữ cái tên kia kêu Môn La luyện khí sư còn là không có xuất hiện sao?” Mặc Tây đột nhiên nghĩ đến chuyện này.

Bối Cách nghe vậy chính là cười khổ: “Không có! Từ nửa năm trước, thành chúa Ni Tư công khai nói, Môn La luyện khí đại sư đã ly khai thành, lúc ấy các đại thế gia đều nhận định kia là ý từ chối khéo của hắn, vẫn như cũ ngày đêm phái người gắt gao bảo vệ thành chúa phủ, người của chúng ta cũng giống nhau, chính là hiện tại xem ra, lời lúc trước hắn nói là thật .”

“Đáng tiếc ! Nếu có thể tìm được luyện khí sư kia, chúng ta dù tiêu phí đại đại giới để hắn hiệu lực cho gia tộc bọn ta, cũng là tuyệt đối giá trị.” Mặc Tây giận dữ nói.

Bối Cách gật gật đầu, rồi mới cười nói: “Hoàn hảo, chúng ta còn có thể từ trong tay Ni Tư mua mười thanh nhất phẩm đỉnh cấp ma pháp binh khí, giá cả chỉ không tới một phần mười Tất Ma gia tộc, tuy rằng vẫn xa xa không thể thỏa mãn nhu cầu gia tộc, nhưng cuối cùng là không thể không có lợi .”

Mặc Tây trầm ngâm một hồi, làm quyết định, “... Không đủ chỗ dành phải hướng Tất Ma gia tộc mua ! Tuy rằng điều kiện bọn họ quá mức hà khắc, nhưng không giới hạn số lượng... Chính là ma pháp này binh khí thật sự cũng vô pháp mua bên ngoài, hiện tại chúng ta kỳ Võ Đế quốc cùng với các quốc gia quan hệ cũng không hòa hợp, mặc dù so với vài năm trước tốt hơn nhiều, nhưng biên cảnh chiến sự vẫn đang truyền đi, nghĩ đến phụ thân muốn chiến thắng trở về, còn phải mất một đoạn thời gian nữa.”

Bối Cách nghe xong cũng gật đầu. Từ khi đế quốc biên cảnh chiến sự phát sinh, tất cả các nước hạn chế thật mạnh giao thương, tất cả vật tư có liên quan chiến tranh đều đình chỉ vận chuyển, không cần phải nói loại bị liệt vào đặc biệt cấm, ma pháp binh khí .

“Đúng rồi! A Lý Bố tình hình gần đây như thế nào ?” Mặc Tây đột nhiên hỏi.

Bối Cách nghe vậy hơi hơi động, da mặt giật giật vài cái rất nhỏ, lập tức nói: “A Lý Bố từ khi bị thương, cả ngày đều tự phong trong đại viện của mình, chưa từng bước ra. Bất quá, nửa năm qua tu vi của hắn không giảm, ngược lại tiến nhanh không ít, ba tháng trước đã thăng cấp bốn sao trung giai võ đồ, hiện tại đang hướng cao giai linh vực đột phá.”

Bối Cách mặt hiện lên nét hồ thẹn, việc A Lý Bố bị người chém một đao, tuy rằng gia tộc hết sức che giấu, tất cả mọi người cũng không bàn lại việc này, nhưng là trên đời cũng không có cách gì chắc chắn, bắt đầu chỉ có đệ tử gia tộc trực hệ biết, qua một chút, đúng là liên đệ tử gia tộc ngoại hệ cũng nghe thấy , hiện tại việc này đã chậm rãi rơi vào tai người bên ngoài . . .

Bối Cách mỗi khi nói đến việc A Lý Bố, đều có cảm giác áy náy thật sâu, dù sao, lúc ấy là hắn mang A Lý Bố đến Ni Tư thành.

Mặc Tây nhìn sắc mặt Bối Cách, đương nhiên hiểu được Bối Cách suy nghĩ cái gì, hắn phất phất tay, trầm giọng nói: “Người đừng bao giờ nghĩ nhiều về việc A Lý Bố, đây là hắn gieo gió gặt bão tạo thành, lúc trước hắn mấy lần bại hoại gia phong, nơi nơi làm ác, ta vài lần đều muốn phế hắn đi, chính là không hạ thủ được mà thôi. Hiện tại hắn tuy rằng thành người không trọn vẹn, nhưng tu vi lại ngược lại tiến nhanh, cũng không tính là chuyện xấu . . .”

“...Tuy rằng là như vậy, nhưng A Lý Bố coi như vô dụng, hỗn trưởng, đứa con Mặc Tây ta, lại có người dụng thủ đoạn ác độc như thế để đối phó hắn, người này ta tuyệt đối không thể buông tha, nhất định phải tìm ra, ta muốn hắn vì thế trả giá đại giới!” Mặc Tây lạnh giọng nói.

Cùng ngày, lại có một đám mật thám chuyên nghiệp, suốt đêm ly khai thủ đô kỳ vô đô thành, hướng đến Ni Tư thành.

Bọn họ nhận được mệnh lệnh chỉ có một, đơn giản là: không tiếc gì đại giới, tìm cho ra người!

90. Chương 90: Bằng Hữu

Bầu trời mây đen phủ kín, mưa to giàn giụa.

Thời tiết như vậy thật không thích hợp đi ra ngoài, càng không thích hợp đi xa. Nhưng Dịch Vân lại thần tình sung sướng nghênh đón trận mưa to đến.

Từ khi gặp đầu tinh vực ma thú kia, rời khỏi tòa điện phủ viễn cổ thần bí, qua ba tháng thời gian, chín mươi ngày cuộc sống Dịch Vân không ngừng chạy đi, không lúc nào không đề phòng ma thú. Cuộc sống gian khổ như thế hắn mãi cũng thành thói quen.

Thời khắc luôn chú ý hoàn cảnh quanh mình, cảnh giới hơi thở bốn phía, đây là bản năng ma thú, giờ phút này lại ở trên người Dịch Vân, trở thành phản xạ quen thuộc của hắn.

Mưa to cuồng dã trút xuống, thời tiết loại này ma thú cũng đều lựa chọn ở trong sào huyệt, tuyệt không thể đi ra kiếm ăn, cũng là cơ hội khó được cho Dịch Vân toàn lực chạy đi.

Hắn theo hạ du bờ sông đi vội, không quản mưa to rợp trời, hai mắt hắn như phong bế, toàn bộ bằng cảm ứng nhận thức cảnh vật xung quanh, phóng qua một vách nham thạch, tốc độ không chậm chút nào, ở ba tháng trước hắn không thể nào làm được thế này.

“Tê tê tê.” Cầu Cầu trong lòng ngực vui sướng kêu lên, chẳng biết vì sao, Cầu Cầu đặc biệt thích ngày mưa, mỗi khi gặp trời mưa nó từ trong lòng Dịch Vân bò xuống đất mà đi.

Sau một tháng rời bỏ điện phủ, Cầu Cầu cũng tỉnh lại, điều này làm cho Dịch Vân cũng thả lỏng được vật nặng trong lòng.

Sau khi Cầu Cầu tỉnh lại, tựa hồ có chút thay đổi, Dịch Vân cũng không nói được gì, hình thể không có biến hóa gì, chỉ có màu sắc thân thể đơn giản biến thành lam đậm, hơn nữa tốc độ so với trước tăng một khoảng lớn.

Tựa như lúc này, Dịch Vân đem toàn lực chạy đi, Cầu Cầu ngăm bò sát theo sau, không chút dấu hiệu nào thua sút, điều này làm cho Dịch Vân cảm giác ngoài ý muốn, một con rắn nhỏ cũng có thể đuổi theo hắn, vậy ma thú bốn chân hắn làm sao chạy thoát ?

Trận mưa này kéo dài hơn hai canh giờ, một người một rắn dùng tốc độ cao nhất vọt đi, khi mưa dần nhỏ lại, chậm rãi ngưng rơi, Dịch Vân không ngờ chạy được hơn 50 dặm, đây cơ hồ là lộ trình hắn phải đi 2-3 ngày thời gian.

“Lão đại, một tháng qua, chúng ta rất ít gặp ma thú ngoài lục giai, không giống hai tháng trước hề thấy là hơn lục giai, còn mấy lần xem bị ma thú bát giai phát hiện. Xem ra, phương hướng này hắn là đi thông ra Lạc Nhật sơn mạch nhỉ ?” Dịch Vân vừa thay quần áo ướt vừa mỉm cười nói với Môn La.

Môn La đột nhiên hiện ra bên cạnh Dịch Vân, cười nói: “Phương hướng này khẳng định là đi ra, bởi vì trong hai lực chọn, không phải bắc thì là nam, mà bắc một khi là tử lộ, như vậy phía nam là không sai được.”

“Trở về, người ba tháng qua tiến bộ thực làm ta phải nhìn lại rồi, tuy rằng người cả ngày đều trốn trốn tránh tránh, tu vi cũng không có tăng, nhưng ở cách vận dụng đấu khí cùng ma lực thì vượt nhanh một khoảng a. Ta dám nói, cho dù Vô đồ hay Vô cuồng cao hơn người 1-2 tinh, về cách vận dụng kỹ xảo linh hoạt khẳng định không bằng người bốn tinh Vô đồ.”

Dịch Vân nghe xong ngạc nhiên nói: “Lão đại ý người là, ta hiện tại có thể thắng năm tinh thậm chí sáu tinh Vô giả?”

“Đáng cười!” Môn La cả giận nói: “Ta đã nói cái gì? ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, nhân tố kỹ xảo hoàn toàn không đáng kể!”

“Nhưng ở cùng một đẳng cấp lực lượng, kỹ xảo vận dụng cũng có ảnh hưởng đến thắng bại trong chiến đấu chứ! Cường giả đối chiến, thắng bại chỉ là chênh lệch trong nháy mắt, mà kỹ xảo vượt lên chính là mấu chốt quyết định sinh tử.”

Dịch Vân ngửa đầu nhìn bầu trời, mưa đã ngừng, nhưng mây đen vẫn còn, tùy thời đều có thể rơi tiếp, rất giông tình cảnh hôm qua. Tạm thời an toàn, nhưng trên thực tế là nguy hiểm trực chờ.

Mây đen trên cao che ánh sáng mặt trời, hắc thời khắc nào cũng có thể bị phát sinh gì đó mà đột tử ngoài ý muốn.

Dịch Vân làm chỗ nghỉ tạm, lại lần nữa chạy đi, đường lầy lội khó đi, bước một bước in hằn dấu chân, cường giả vĩnh viễn là cô độc, không lâu sau mưa lại bắt đầu rơi.

Sau mười ngày, Dịch Vân ngồi dưới đất nướng một đầu ma thú, từ khi hắc gặp Băng Lâm Báo, trong bốn tháng này hắc toàn bộ lấy quả đại làm lương thực, sớm đã quên mùi vị thịt rồi, thẳng cho tới hôm nay, hắc thật vất vả mới gặp một đầu ma thú tứ giai.

Ma thú tứ giai cùng cấp với năm sao Vô đồ, lấy thực lực hiện tại của Dịch Vân tuyệt đối không thể hơn, cho nên ma thú không may này là chết dưới hợp lực của hắc và Cầu Cầu, thành bữa tối đêm nay của bọn hắc.

Dịch Vân chỉ lấy chân trước ma thú, còn lại toàn bộ tặng cho Cầu Cầu, điều này làm cho nó ngửa đầu tê tê hoan hô một trận, mới bắt đầu hưởng dụng bữa tiệc ma thú lớn này.

Cầu Cầu kỳ thật cái gì cũng ăn, chỉ là nó đặc biệt thích năng lượng quang thạch và tinh thạch mà thôi.

“Lão đại, người xem Cầu Cầu nó là ma thú mấy giai?” Dịch Vân cắn một miếng nuốt xuống hỏi.

“Ân, phán đoán không được, nhưng từ ngày nó không địch lại đầu lục giai Băng Lâm Báo mà xem, nó hắc là thấp hơn lục giai. Nhưng không thể nói nổi, nếu Cầu Cầu là ngũ giai ma thú, bị lục giai ma pháp chính diện đánh trúng hắc phải chết, nhưng nó bị oanh liên tục hai lần lại ngủ không đến ba tháng thì tỉnh lại, bây giờ còn sinh long hoạt hổ hơn. Căn bản không thể phán đoán a.” Môn La xoa thái dương đầu đầu nói.

“Nói cách khác Cầu Cầu hắc không phải lục giai, nhưng có thể là ngũ giai ma thú!” Dịch Vân lại cắn một ngụm thịt, nói tới.

“Con rắn này rất quý dị!” Môn La đột nhiên nói.

“Cái gì?” Dịch Vân không hiểu.

“Ma thú muốn tấn giai thì không khác biệt nhân loại lắm, đều phải không ngừng tu luyện mới được, nhưng Cầu Cầu chỉ cần ăn đủ năng lượng là có thể thăng cấp, tuy rằng năng lượng này cơ hồ kinh người. Nhìn phân thặng này người cấp, mỗi ngày cho nó một khối Thủy phách tinh thạch, nó một cái rắn cũng không có, đây không phải kỳ quái à?”

“Nó ăn tinh thạch là tấn giai? Khi ta nhìn bề ngoài thân thể Cầu Cầu biến sắc, hình thể cũng không lớn hơn chút nào a!” Dịch Vân có điểm kinh ngạc nói.

Môn La liếc mắt nhìn Dịch Vân, thở dài nói: “Ta nói tiểu tử ngươi đại sự khôn khéo, việc nhỏ thì hồ đồ, ta nghiên cứu nó từ đầu, thực lực Cầu Cầu hiện tại cùng lúc trước, ngươi ở Cốc Kiếm, chẳng lẽ là giống nhau sao ?”

Dịch Vân nghe vậy trong lòng kinh ngạc.

So sánh hai giai đoạn chênh lệch, hình thể Cầu Cầu không thay đổi gì, nhưng hiện tại trên người nó phát ra vô hình uy áp lại càng thực chất hơn, cùng so với lần đầu gặp căn bản là bất đồng. Chỉ là mỗi ngày đều ở chung nên hắn xem nhẹ, tưởng tượng lại hắn tin vào phán đoán của Môn La.

Môn La nhìn thấy sắc mặt Dịch Vân chuyển biến mấy lần, cũng không nói gì, hoài nghi hay khẳng định hắn đã minh bạch, hắn lúc này lại nói: “Hiểu chưa? Ta đến bây giờ còn chưa hiểu rõ Cầu Cầu là loại ma thú gì, dù sao ta cũng chưa nghe qua ma thú nào ăn tinh thạch để phát triển cả, ăn đại lượng trân quang đến phá sản, còn thịt thì không lớn chút nào, sáu năm trước cùng sáu năm sau hình thể hoàn toàn giống nhau, nó khoái ăn dị bảo, phách thạch? Rất là quý a !”

Xem ra Môn La đối với con rắn Cầu Cầu phá sản này, chuyên lấy tinh thạch làm cơm ăn, sáu năm qua ăn đại lượng hỏa cùng thủy phách tinh thạch vẫn canh cánh trong lòng.

Dừng một chút, Môn La lại nói: “Vạn hạnh chính là, nó đối với ngươi cũng không có địch ý, ngược lại còn ý lại vào ngươi. Ta nói mấy cái này không phải muốn ngươi phòng bị nó, chỉ là muốn ngươi hiểu được, ở bên cạnh ngươi, không phải là một con ma thú đơn giản. Ta sẽ nghiên cứu nó, cũng bởi vì tò mò, không có ý gì khác.”

Dịch Vân nghe vậy trầm tư thật lâu, Cầu Cầu lúc này đã đem đầu ma thú nuốt vào, ngẩng đầu nhìn khối thịt nướng trên tay Dịch Vân chưa ăn xong, nó giương mắt nhìn không dời, Dịch Vân cười ha hả tiện tay ném vào trong miệng Cầu Cầu, nghe một phen tê tê hoan hô, Dịch Vân cười nói: “Lão đại, ý tứ ngươi ta hiểu được, muốn rõ ràng năng lực đồng bạn, đem hắn trở thành trợ lực chính mình mới được. Nhưng cho tới bây giờ, ta cũng không có ý lợi dụng đồng bạn, nó là bằng hữu, lão đại ngươi, hay là Cầu Cầu cũng vậy !”

“Hai chữ bằng hữu này, ta nguyện ý dùng sinh mệnh mà bảo hộ !”

91. Chương 91: Kim Ngạc Bạch Liên

“Đầu ma thú này lại không có ma hạch, tỷ lệ rơi ma hạch thật là quá thấp đi !” Dịch Vân xé thân thể một ma thú như rắn, tìm từ trên xuống dưới một hồi, có chút thất vọng nói.

Môn La ngồi ở trên tảng nham thạch, cười nói: “Bởi vì khó có, cho nên ở thị trường giá mới cao, nếu tùy tiện đầu ma thú nào cũng có, ma hạch cũng sẽ không đáng giá .”

Dịch Vân biết là có lý, nhưng cũng bất đắc dĩ.

“Chẳng qua, hiện tại ta cuối cùng cũng có thể một mình đối phó tứ giai ma thú, đây chính là tiến bộ rất lớn !” Dịch Vân nghĩ đến đây, vui vẻ cười nói.

Mấy tháng qua, phần lớn đều gặp ma thú đã ngoài lực giai, hắn chỉ có thể trốn tránh, trong lòng rất bức xúc, vài lần ít ỏi gặp được tứ giai ma thú lạc đàn, đều phải hợp lực với Cầu Cầu mới đánh thắng, cho tới hôm nay, là đầu tiên tự thân hắn xuất thủ, chân chính bằng thực lực bản thân một mình giết chết đầu tứ giai ma thú này.

Dịch Vân vừa nói xong, Môn La liền lắc đầu nói: “Tính là chút tiến bộ thôi, nếu nói là tiến bộ lớn thì chưa hẳn, đây chỉ là Xích lân độc mãng, tứ giai hỏa hệ ma thú, ngươi tự lực giết nó, là bởi vì kháng hỏa cao, ngọn lửa bốn tinh không dễ dàng đã thương ngươi. Mà bằng hệ ma pháp ngươi lại vừa vận khắc chế nó, ma thú này xem như bị ngươi áp chế thuộc tính mà tắc tử thôi.”

Môn La đối với thực lực Dịch Vân hiểu rất rõ, hắn trước mắt cũng chỉ là tứ tinh trung giai, có thể tiêu diệt hỏa hệ Xích lân độc mãng tứ giai là bởi vì Dịch Vân có băng hệ ma pháp phụ trợ, nếu đơn thuần đấu khí mà nói, hắn không thể như vậy mà thắng.

“Sự thật xem ra là vậy, ta hiện tại thực lực còn hơi yếu !” Dịch Vân nhớ lại quá trình chiến đấu vừa rồi, quả như lời Môn La, đành phải gật đầu thừa nhận.

Chiến đấu vừa rồi, Dịch Vân trước là dùng thủy hệ hộ thuẫn đỡ ngọn lửa Xích lân độc mãng công kích, thừa dịp ma lực nó hết, hấn dùng thủy hệ ma pháp Thủy Băng Liên đem nó vây khốn, lại tranh thủ nó không thể động đậy, Dịch Vân đem kiếm chém chết. Như vậy hấn mới giết được Xích lân độc mãng thực lực trên hấn một đoạn.

Khoát tay áo, Môn La khề nhếch miệng, lại cười nói: “Ta tát người bát nước lạnh, cũng chỉ hi vọng người có thể nhận rõ năng lực của mình, không được đánh giá quá cao. Nhưng không phải coi nhẹ mình, người hiện tại ở trong chiến đấu đem ma pháp cùng đấu khí linh hoạt sử dụng, ở mấy tháng trước người tuyệt đối làm không được, đây là tiến bộ !”

“Thực lực tiến bộ rất khó, nhưng nếu mỗi ngày người đều tiến bộ như vậy, một trăm ngày sau là một phần trăm, người biết rõ ràng vị trí của người trước mắt, rồi mới hướng đến đích kế tiếp, một phần ngàn, một phần vạn, từng bước tiến lên, đoạn đường vô tận này, chính là đạo của cường giả !”

Dịch Vân nghe xong, cúi đầu nghĩ một hồi, cũng nở nụ cười.

Hấn biết vị trí hiện tại chính mình.

Thuần thực tách thi thể Xích lân độc mãng, tuy nó không có ma hạch nhưng da, vẩy rắn là thứ tốt, có thể sử dụng chế tác hộ giáp loại nhẹ, coi như bảo bối đáng giá.

Trường kiếm hiện tại của Dịch Vân, là lúc ở Ni Tư thành, đánh bại A Lý Bố cướp được, rồi từ Phô Tu Tư sở luyện lại thành binh khí ma pháp nhất phẩm cao giai, tuy rằng hơi kém so với Long phách đao nhưng hấn với thanh kiếm này có tình cảm đậm sâu. Nếu không phải Long phách đao sớm đánh rơi hấn cũng luyện tiếc lấy ra dùng.

“Vẩy rắn này cứng rắn thật nha, nếu còn Long phách đao thì cắt lân giáp này chỉ là chuyện nhỏ thôi .” Dịch Vân cố sức xẻ lân giáp cứng rắn ra, không khỏi thở dài.

“Long phách đao là ma binh nhị phẩm trung giai, đương nhiên là tốt hơn thanh kiếm này. Chẳng qua đánh mất cũng tốt, người trước mắt coi như là chuyện tốt đi !” Môn La nhàn nhạt nói.

“Đánh mất ma binh nhị phẩm duy nhất, như thế nào lại là chuyện tốt ?” Dịch Vân khó hiểu hỏi.

Môn La cũng không đáp, ngược lại hỏi: “Còn nhớ trước khi người bị Băng lân báo đuổi giết không, trăm giết đầu Cường lân mãnh sư đó ?”

Dịch Vân hồi tưởng chút rồi gật đầu.

“Lúc ấy người đã biết nó cứng rắn nhất là lân giáp trên lưng, mà khi nó nhắm vào người, người lập tức đao lý lấy mạnh đánh yếu cũng không hiểu, thế nhưng còn ngốc đến mức dùng đao khảm bộ vị cực mạnh của nó, không hề có kỹ xảo chiến đấu nào, cũng chỉ là đùa giỡn với uy lực Long phách đao mà thôi .”

Môn La lại nhìn Dịch Vân, đạm mạc nói: “Người dùng ma binh chân chính có thể phát huy toàn bộ uy lực của nó, ma binh nhị phẩm trên tay người lúc đó, giống như tiểu hài tử đùa với đại đao. Cho nên, ta mới nói đánh mất là chuyện tốt, mấy tháng qua người không có ma binh cậy mạnh, các phương diện lý xảo liền tiến bộ rất nhiều, so sánh với người lúc trước, có thể nói là chất lượng tiến bộ mạnh, đánh mất ma binh xem như nhân họa được phúc.”

Dịch Vân nghe thế, nghĩ đến mấy ngày nay, chính mình quả thật nghiên cứu ra nhiều loại chiến pháp, liền vận dụng vào chiến đấu, so với trước thuần thuần xuôi gió hơn, hiện tại trên tay hấn mặc dù không có Long phách đao nhưng lại mạnh hơn nhiều.

Thì ra ma binh trên tay không phải để cậy vào, lúc ấy chính mình đi lầm đường mất rồi.

Dịch Vân lắc lắc đầu, đem Cầu Cầu đang chơi đùa một bên quăng vào trong ngực, lau vết máu trên thân kiếm, tiếp tục đi tới.

Đi được một quãng, bốn phía sương mù dần dần nồng đậm lên, trong núi rừng mà không rõ đường phía trước là chuyện rất nguy hiểm, hần lập tức nhảy lên đại thụ, linh hoạt phóng người đi tới, nhưng khi hần chạm vào cây cuối cùng, liền thấy xuất hiện một tòa lâu đài ở hẻm núi trước mặt.

“Không phải là tử lộ nữa nha ?”

Dịch Vân đứng ở trên vách đá lớn nhìn xuống, phía dưới sương mù bao phủ, mà đối diện lại có một cốc nhai hẹp dài khác.

“Đi xuống là đường cụt, không có đường về, chỉ còn cách qua vách núi đối diện thôi.”

Trong hai khe sâu, ước chừng trên dưới ba mươi thước, đây cũng là cực hạn của Dịch Vân, nhưng hai tòa sơn nhai lại không đơn giản như trên mặt đất, nếu như trượt chân, chính là không có cơ hội quay lại a.

Cúi đầu nhìn về dưới vách núi sâu không thấy đáy, Dịch Vân trong lòng phát lạnh.

“Đường cũng chỉ có một cái, không có lựa chọn, liều mạng !”

Dịch Vân thối lui về sau chút, tìm một khoảng đủ lớn chạy lấy đà, rồi bắt đầu toàn lực tiến lên.

Khi đến chỗ xung yếu Dịch Vân đưa đầu gối vào hai chân, dùng sức đạp mạnh, đột nhiên nhảy lên cao trực tiếp bay qua khoảng cách ba mươi thước, an toàn đáp xuống bên cạnh khe núi đối diện.

Sau khi an toàn đáp xuống, trên lưng Dịch Vân toát lên mồ hôi lạnh, hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống.

“Hoàn hảo, thật sự hữu kinh vô hiểm, thật sự là nhảy qua a!”

Hy vọng bên này thật sự có đường đi ra ngoài, nếu muốn ta lần nữa nhảy trở về, đánh chết ta cũng không nhảy, Dịch Vân thầm nghĩ.

Khe hẹp này địa hình rất kỳ quái, xâm nhập vào, địa thế bên ngoài rộng, chậm rãi đi vào trong lại nhỏ dần, càng ngày càng giống sơn cốc bị phong bế.

Dịch Vân tại Lạc Nhật sơn mạch cũng được mấy tháng, lại còn chưa thấy qua khe núi giống như vậy.

“Đi? Đó là, Kim Ngạc Bạch Liên !” Khi Dịch Vân đi đến một vách đá, bên tai liền nghe tiếng Môn La kinh hô.

Dịch Vân theo ánh mắt Môn La nhìn vào bên trong giữa vách núi, lại sinh trưởng một đóa hoa tựa như bạch ngọc.

“Kim ngạc bạch liên sinh trưởng ở địa phương có nguyên tố sung túc, không có ánh sáng mặt trời, một khi bị ánh nắng chiếu vào sẽ tàn ngay, tương đối hiếm thấy, nó có thể giải mọi kịch độc của thế gian .” Môn La giải thích nói.

Dò xét vị trí Kim ngạc bạch liên đang mọc, Dịch Vân gật đầu cười nói: “Nghe đến quả thật là bảo bối hiếm rồi, vị trí nó sinh trưởng cũng không quá khó khăn, ta nghĩ biện pháp hái mới được .”

Xuống sườn núi là một cái dốc, mà Kim ngạc bạch liên mọc ở giữa dốc đó, Dịch Vân có năng lực đi xuống, chỉ phải cẩn thận một chút, không phải vấn đề quá lớn.

Dưới vách núi là mây mù bao phủ, không thể nhìn rõ cái gì, cuối cùng, Dịch Vân cẩn thận đi đến bên cạnh Kim ngạc bạch liên, nhìn thấy đóa hoa sinh trưởng nơi vách đá dựng đứng này, khoáng hoạt đón gió, rất xinh đẹp, hần vươn tay từ từ cầm tận gốc nhổ lên.

“Hơi lạnh nha !” Dịch Vân cảm thấy xung quanh tay một trận lạnh giá thoáng chốc ập đến, tựa như giảm đi chục độ.

“Kim ngạc bạch liên không thể bị ánh sáng mặt trời chiếu đến, khe sâu này quanh năm sương mù, ánh nắng căn bản không thể đến, cũng chỉ có hoàn cảnh như vậy mới có thể dựng dục ra loại kỳ vật này.” Môn La cười nói.

Dịch Vân cẩn trọng đem Kim ngạc bạch liên đưa vào trong áo, đang muốn bò lên mặt đất thoáng nhìn ở cách đó không xa, có một bóng trắng chớp lên.

Hắn cúi đầu ngưng thần nhìn kỹ, không ngờ lại là một đóa Kim ngọc bạch liên.

92. Chương 92: Ma Chu

Dịch Vân hơi do dự một chút, chậm rãi di động thân thể xuống phía dưới, hướng đến một đóa Kim Ngọc Bạch Liên khác bò sát tới.

Thật ngoài dự liệu của Dịch Vân, mặt vách núi dốc thẳng đứng này càng xuống phía dưới, độ dốc lại càng lớn, thật dễ dàng để hắn trượt xuống phía dưới, lập tức sẽ đến bên trên đóa Bạch Liên kia.

“Thật sự là đóa Kim Ngọc Bạch Liên thứ hai!”

Dịch Vân một tay gắt gao leo lên vách đá, một tay hướng xuống phía dưới tìm kiếm, hắn hơi dùng sức, đang lúc đem Kim Ngọc Bạch Liên rút ra, bỗng nhiên trước mắt có một trận hắc sắc chớp lên, một đầu hắc sắc đại tri chu đột nhiên từ một cái vách núi cái động khẩu bên cạnh xuất hiện.

“A!” thoáng chốc Dịch Vân bị sốc!

Đây là một đầu ma thú hình nhện, chiều cao của nó ước chừng hai thước, bằng với chiều cao một người trưởng thành, toàn thân là những nhung mao dài như châm đâm, toàn bộ là một màu đen, hai bên lưng có ba cái chân dài sắc bén, mơ hồ tỏa ra hắc sắc quang mang. . .

“hắc ám độc chu!” Dịch Vân trong đầu lập tức hiện lên tư liệu có liên quan đến đầu ma thú này: Hắc Ám Hệ tứ giai ma thú, thích sống thành bầy đàn, bên ngoài cứng rắn như gang, sáu chân sắc như cương nhện, hành động như tuần mã, nhưng là có thể di động mọi địa hình, toàn thân đều có kịch độc có tính ăn mòn.

Trong lòng Dịch Vân phát ra chiến ý mãnh liệt, vừa thấy độc chu xuất hiện, hắn lập tức như muốn hướng về phía trước bỏ lại, lại nghe Môn La sốt ruột hô to: “Không còn kịp rồi! Nó đã xông lại, mau trượt xuống xuống mặt đi!”

Dịch Vân nghe vậy kinh hãi, lại không chút do dự buông tay khỏi vách đá, thân thể lập tức trầm xuống, theo vách đá dốc thẳng đứng nhanh chóng trôi xuống.

Hắc ám độc chu nhìn thấy nhân loại trên địa bàn hiện tại của nó, lại nhỏ đi đóa Kim Ngọc Bạch Liên kia, lập tức phản nộ đánh giết tới, lại không ngờ rằng người nọ thập phần tỉnh táo, nhanh chóng trốn xuống phía dưới, nó tức giận đến khó thở gào thét một tiếng, cũng lập tức đuổi theo.

Vách núi là càng đi xuống càng là dốc thẳng đứng, Dịch Vân trượt xuống dưới tốc độ càng lúc càng nhanh, nhưng mặt trên con độc chu kia vẫn đuổi sát, càng lúc càng gần hơn, chỉ thấy nó nhanh chóng tại trên vách núi đá chạy xuống, chạy trên vách đá thẳng đứng như đang giẫm trên đất bằng, Dịch Vân cảm thấy may mắn, nếu vừa rồi cũng không có hướng về phía dưới bỏ trốn, thì bây giờ đã bị đuổi kịp.

may mắn của Dịch Vân cũng không duy trì được bao lâu, trượt xuống phía dưới càng sâu, thì càng ngày càng nhiều hắc ám độc chu từ cái động trên vách núi đá đi ra qua, hơn nữa bỗng nhiên chúng nhìn thấy một nhân loại từ trên vách đá trượt rơi xuống, tất cả đều lập tức đuổi theo, gia nhập đội ngũ đuổi giết nên đội ngũ này càng ngày càng nhiều.

lúc Dịch Vân từ vách đá ngã xuống trên mặt đất, thì lại thấy hắc ám độc chu, giống như sóng triều đồng nghìn nghịt hướng hắn nhanh chóng chạy đến.

“Như thế nào có nhiều độc chu ghê tởm như thế xuất hiện? Chết tiệt! dĩ nhiên Nơi này là tổ của hắc ám độc chu, khó trách nơi đây sẽ có nhiều Kim Ngọc Bạch Liên sinh trưởng như thế!” Môn La bình tĩnh đại ngộ hồi hận kêu lên.

Thiên địa vạn vật luôn tương phản mà sinh, đã tương khắc, rồi lại tương sinh. giống như quan hệ quang cùng âm, thủy cùng hỏa, phàm là chỗ có kỳ hoa dị thảo sinh trưởng, nhất định có ma thú cùng với loại này hoàn toàn tương phản xây tổ mà sống.

Kim Ngọc Bạch Liên nếu có thể giải trừ tất cả thể gian kịch độc, thì tại nơi nó sinh trưởng, có đàn lớn hắc ám độc chu tồn tại, cũng là chuyện đương nhiên.

Khi trượt xuống dọc theo đường đi, Dịch Vân thấy số lượng Kim Ngạc Bạch Liên sinh trưởng ở bốn phía xung quanh vách núi đá có thể làm người ta lú lợ, có nhiều hơn cả 1000 đóa, mà ngay hiện tại phía trên sơn cốc trước mắt, cũng có gần trăm đóa phân bố các nơi sinh trưởng, tuy rằng so với Luân Chuyển Kỳ Linh hoa ở trong điện phủ thần bí vẫn kém nhiều, nhưng Kim Ngạc Bạch Liên lại là kỳ hoa có thể giải vạn độc thể gian, bình thường nếu muốn tìm được một đóa cũng là chuyện rất khó.

” số lượng Hắc ám độc chu thật sự quá nhiều, hướng ra ngoài cốc trốn mau!” Mắt thấy số lượng độc chu không ngừng gia tăng, hiện tại đã có hơn mười con truy sau Dịch Vân không xa, Môn La nóng vội hét lớn.

phía dưới Hạp Cốc là một cái địa hình sơn cốc phong bế, phạm vi tương đối rộng lớn, ước chừng dài rộng hơn mười lý, ba mặt tất cả đều là vách đá, chỉ có mặt đông có một thông đạo dài hẹp dẫn ra ngoài cốc, cũng không biết là thông tới nơi nào, nhưng hiện tại là sinh lộ duy nhất của Dịch Vân.

“Sớm nên nghĩ tới, phạm là địa phương có kỳ hoa dị thảo, cũng sẽ có ma thú tụ tập, lần này là dính vào đại phiền toái rồi a!” trong lòng Môn La hối hận không thôi.

“Cạc cạc dát ~!” tiếng hí khùng bỏ của bảy ma chu vang vọng cả sơn cốc, hơn mười đầu độc chu tụ tập lại như dòng nước lũ màu đen hướng Dịch Vân tuôn ra mà đến.

Dịch Vân biết trước mắt chính là nhóm đầu tiên mà thôi, hứa hẹn càng nhiều độc chu mới từ những cái động khẩu bốn phía trên vách đá dựng đứng trong đi ra ngoài, đang từ hai mặt vách núi còn lại đi qua đây, đến lúc đó, hẳn sẽ đối mặt không phải là hơn mười con trước mắt, mà là mấy trăm con tứ giai ma thú tạo thành đại quân.

“Đi mau!” thanh âm lo lắng của Môn La vừa mới hạ xuống, Dịch Vân đã sớm hướng thông đạo duy nhất kia chạy ra như điên, ven đường không cần thận dẫm nát mấy đóa Kim Ngạc Bạch Liên trân quý dị thường, giờ phút này, hẳn đã không thể bận tâm đến vấn đề này.

“Cạc cạc dát ~!”

Dịch Vân hoảng tốc chạy ra ngoài sơn cốc, đại đa số hắc ám độc chu sớm bỏ đi, nhưng là vẫn đang có hơn mười đầu vẫn như cũ truy đuổi phía sau hắn, hiển nhiên không muốn dễ dàng buông tha hắn như thế.

Chạy ra ngoài sơn cốc hoàn cảnh lại là rồi đột nhiên biến đổi, là một khu rừng rậm rạp cây cối, Dịch Vân thấy thế âm thầm nhẹ nhàng thở ra, thần tình vui sướng hoảng tốc chui đi vào, hơn nữa lập tức nhảy lên đại thụ gần đó, trong tán cây hăng hái vội tung nhảy bỏ đi, muốn loại bỏ bảy ma chu truy đuổi phía sau.

“Đáng chết! Như thế nào đã đi vào rừng cây, mà con ma thú hình nhện này vẫn truy đuổi gắt gao như thế!” Dịch Vân nguyên tưởng rằng ở đây đã an toàn, không ngờ lại nghe tiếng Môn La lòng nóng như lửa đốt kêu lên.

Vừa tiến vào cây cối, hơn mười đầu hắc ám độc chu đều cùng với Dịch Vân giống nhau, nhảy mất toàn bộ nhảy lên tán cây trên đại thụ, trong rừng cây liên tục tung nhảy, tốc độ so với Dịch Vân đúng là còn nhanh hơn chứ không chậm.

“Táp! Táp! Táp...” Hơn mười đạo kinh phong xé gió, phân tán bốn hướng Dịch Vân vây quanh, song phương khoảng cách không ngừng gần lại.

Sau khi Dịch Vân nghe được Môn La nhắc nhở, lại sử dụng toàn lực hướng phía trước chạy như điên, nhưng là trên địa hình hắc ám độc chu có thể phát huy toàn bộ thực lực, tốc độ của con người có thể qua được 6 chân của ma chu, lúc này, không ngờ có một đầu độc chu đến phía trước Dịch Vân, hai chân con trước bên nhón một phải một trái, nhanh như thiểm điện hướng tới dịch vân đang ở trên không.

Đang ở giữa không trung tránh cũng không thể tránh được, đột nhiên nhớ tới loài ma thú này thiên tính sợ lửa, hắn chú ngữ ám tụng, lập tức thi triển ra ma pháp “Hỏa diễm áo giáp”, nhất thời thân thể chung quanh hiện ra một đoàn hồng hực Liệt Diễm thiêu đốt, Dịch Vân nắm chặt trường kiếm, bổ về phía trước chính diện nghênh đón uy hiếp.

“Va chạm!” Một đoàn liệt hỏa cùng với một con ma thú va chạm, nhảy mất Dịch Vân chặt bỏ hai chân trước như trường thương của nó, cũng bắt nó nặng nề phản chấn trở về, nhưng đuôi phải lại bị nó quay chân đâm thủng.

“Cạc cạc dất ~” hắc ám độc chu bị đánh bay trở về, trên người lại có tử sắc hỏa diễm thiêu đốt , đau đớn hí lên không ngừng.

Dịch Vân cố nén đau xót trên chân, thừa dịp độc chu kia không để ý, nháy mắt, phi thân vọt tới trên đỉnh đầu nó, hai tay vận kinh võ xuống, một kiếm đã đem đầu nó trảm rơi.

Thi thể hắc ám độc chu không đầu còn đang thiêu đốt, đầu còn ở không trung chưa rơi xuống, đã có hai con độc chu khác hỏa tốc từ trong rừng phóng ra lao đến đây.

“Tới thật nhanh!” Dịch Vân kinh hãi, đang muốn thoát khỏi tình cảnh bị giáp công này, thì hoảng sợ phát hiện phía trước đã có một con vật màu đen chặn đường, đang vội di chuyển với tốc độ cao cũng chợt dừng lại, lúc này, hai độc chu đã vọt tới trước mặt.

Ở giữa không trung, trái phải đồng thời bị vây kín giáp công, Dịch Vân căn bản muốn tránh cũng không thể tránh được!

“Tê tê tê!” đang lúc Nguy cấp, Cầu Cầu như thiểm điện từ trong lòng Dịch Vân thoát ra, hướng đến con độc chu đứng gần trước mặt, bỗng dừng mở ra cái miệng lớn, cắn mạnh một phát, lập tức đem một phần ba thân thể nó, tính cả toàn bộ cái đầu nuốt vào, lập tức quay đầu lại nhằm phía thứ hai đầu ma chu khác.

Tốc độ Cầu Cầu cực nhanh, nhưng là vẫn không kịp, lúc nó lại đem con hắc ám độc chu thứ hai cắn một nửa thân thể, độc chu tiềm thứ đã cắt qua chính giữa bụng Dịch Vân, nhất thời đại lượng máu tươi phun mạnh ra, Dịch Vân dưới chân mềm nhũn, rốt cuộc đứng thẳng không được, lập tức từ đại trên thụ té xuống.

“Bồng!”

Rơi rớt trên mặt đất nhờ có lớp mùn lá cây nên vẫn không có ảnh hưởng lớn nhưng, bụng Dịch Vân lại đau nhức dữ dội , dựa vào đại thụ, dùng 1 chân đứng lên, phát giác đùi phải của mình đã hoàn toàn mất đi tri giác, khắp làn da tuyền một màu đen, máu đen không ngừng từ miệng vết thương trào ra ghê tởm tanh hôi.

“Dịch Vân bụng người thương thế ra sao? Có thương tổn nội tạng hay không?”

Thấy Dịch Vân bị thương phun máu ngã xuống từ đại thụ, Môn La sợ tới mức trái tim cơ hồ ngừng đập, hiện tại thấy Dịch Vân còn có thể đứng lên, vội vã liên thanh kinh hỏi tình hình của hắn.

“Cũng không có đâm thủng ở trong lục phủ ngũ tạng, nhưng chính là độc này quá mức mãnh liệt, đùi phải của ta đã bắt đầu hư thối biến thành màu đen, hoàn toàn không thể nhúc nhích ... Hơn nữa, miệng vết thương ở bụng cũng bắt đầu có máu đen trào ra!” Dịch Vân mồm to thở dốc, trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, có chút gian nan nói.

Va chạm từ trên cây rớt xuống, chắc là không thương tổn được thân thể hắn, nhưng vẫn là làm cho đầu hắn choáng váng, bây giờ còn phát hiện miệng hai nơi vết thương độc tính so với tưởng tượng còn mãnh liệt hơn, từ miệng vết thương hướng mọi nơi trên thân thể tràn ra, Dịch Vân thật sự kinh hoảng.

“Kim Ngạc Bạch Liên a, mau ăn đi!” Môn La đột nhiên hô to.

Dịch Vân vừa nghe thấy , nhất thời hiểu ngay, lập tức đem một gốc Kim Ngạc Bạch Liên lấy ra, nhai cũng không nhai lập tức nuốt trôi xuống.

Một trận lạnh lẽo nhập vào cơ thể lan ra toàn thân, miệng vết thương trên đùi cùng với trên bụng thoáng chốc truyền đến một cỗ cảm giác đau đớn, chỉ thấy màu đen miệng vết thương với tốc độ rất nhanh biến mất, tri giác chân phải cũng rất nhanh hồi phục lại.

Dịch Vân ngạc nhiên nhìn biến hóa thân thể, Kim Ngạc Bạch Liên này quả nhiên như lời Môn La, có thể giải hết thể gian vạn độc, thật sự là kỳ trân hãn thế a!

Từ khi Dịch Vân ngã xuống từ cây đại thụ, đến khi hóa giải độc tố, chính là không đến mười lần hô hấp, khi hắn đứng lên lần nữa, Cầu Cầu đã che phía trước hắn, cắn qua 5 con hắc ám độc chu và đang hướng đến con thứ 6 .

Mà trong lúc đó cũng có một đầu độc chu tinh táo vòng qua phía sau Cầu Cầu, đảo qua trên không, hướng đến Dịch Vân mới vừa đứng lên phi xuống, tốc độ rất nhanh, góc độ xảo diệu, Cầu Cầu thấy thế cả kinh, lập tức cao giọng gào thét , muốn quay đầu lại đuổi theo cũng không còn kịp rồi.

Dịch Vân nhìn này con hắc ám độc chu cố ý né tránh Cầu Cầu, khí thế phô thiên cái địa đánh giết về phía hắn, trong mắt hàn quang lấp lánh, khóe miệng lạnh lùng cười: “Nếu không phải có Cầu Cầu giúp đỡ ta, mấy đầu độc chu luân phiên tấn công đến, vừa có Kim Ngạc Bạch Liên có thể hóa giải độc trên người của ta, khôi phục hành động, có thể lúc này ta thật sự là chết ở trong tay các ngươi !”

Đấu khí đột nhiên vận khởi, thân thể chung quanh lại hưng hực nóng lên lần nữa, trong mắt Dịch Vân không tiếp tục sợ hãi, chợt hướng về phía trước nhảy lên, giơ kiếm trùng sát đi tới, một đoàn hồng mang chói mắt trống rỗng hiện ra, giống như mặt trời xuất hiện, nhô lên một đạo quỹ tích đỏ tươi như máu, nhắm thẳng bóng đen trên đỉnh kia đánh xuống.

93. Chương 93: Rừng Gai Quỷ

“Ai, vì đóa Kim ngạc bạch liên thiếu chút nữa chết tại đây, không đáng giá a !” Đây là Dịch Vân nói.

“Ài, Kim ngạc bạch liên trong sơn cốc còn thật nhiều nha, không thể toàn bộ lấy đi thực không cam lòng mà !” Đây là Môn La nói.

Trong khoảnh khắc con hắc ám độc chu kia đánh tới Dịch Vân, chiến đấu toàn bộ đã xong, bởi đại bộ phận do Cầu Cầu giết hết, còn lại nhìn thấy Cầu Cầu lợi hại cũng đều hoảng sợ chạy trở về.

Trận chiến đấu này, Dịch Vân chỉ giết hai đầu hắc ám độc chu, mà Cầu Cầu tự lực giết chín con, Cầu Cầu lông tóc vô sự, Dịch Vân lại thiếu chút nữa mất mạng, hai sự chênh lệch to như vậy, đây làm cho Dịch Vân chân chính biết Cầu Cầu lợi hại.

Từ khi Cầu Cầu trọng thương tỉnh lại, thực lực giống như biến mạnh, nó có thể dễ dàng diệt sát tứ giai hắc ám độc chu, lại đánh không qua lục giai Băng Lân Báo, như vậy nên thuộc loại ngũ giai ma thú đi.

Dịch Vân nhìn Cầu Cầu trong lòng ngược phản đoán.

“Trong sơn cốc kia cơ hồ tất cả đều là bảo bối a, nên tìm cách như thế nào để mang đi toàn bộ nhỉ ?” Môn La tựa hồ với mấy trăm đóa Kim ngạc bạch liên trong sơn cốc là không thể quên, trong miệng hắn niệm không ngừng.

“Lão đại, trong sơn cốc ít nhất còn có mấy trăm đầu Hắc ám độc chu đó, ngươi còn muốn lại đi vào ?” Dịch Vân kinh ngạc hỏi.

Môn La biểu tình ngưng trệ, một lúc sau mới phe phẩy thở dài nói: “Không được, ngươi đương nhiên không thể đi, đó là chịu chết, cho dù Cầu Cầu cũng vậy. Nhưng nếu ta còn có thân thể khẳng định sẽ không bỏ qua loại kỳ hoa này, ai...dà !”

Môn La khi còn sống là cường giả tinh vực, đương nhiên sẽ không để tứ giai ma thú Hắc ám độc chu vào trong mắt.

“Tinh vực cường giả tuy mạnh, nhưng đồng thời đối phó mấy trăm đầu ma thú tứ giai vậy công cũng được sao ?” Dịch Vân dò hỏi.

Môn La hừ một tiếng, liếc qua Dịch Vân, cười cái hỏi lại: “Thật sự là vấn đề ngu ngốc! Ta hỏi lại ngươi, quân đoàn ma thú đó có thể đả thương đầu tinh vực cự thú không ?”

Không thể, trong lòng Dịch Vân lập tức có đáp án.

“Tinh cấp cùng trước tinh cấp chênh lệch cơ hồ là tuyệt đối, càng cao giai càng rõ ràng, cho dù là 2-3 thất tinh Võ tước liên thủ cũng không nhất định thắng một tên bát tinh Võ tước, nhất là lĩnh vực tinh vực, là thuộc về đột phá cực lớn, cùng so sánh với cửu tinh là tăng cấp hoàn toàn bất đồng.” Môn La nói.

“Tinh vực... sao chứ ?”

Theo Dịch Vân không ngừng mạnh lên, hắn đối với khát khao lực lượng lại càng rõ ràng, đơn thuần chỉ là theo đuổi sức mạnh. Nếu hắn không gặp Môn La, một người sinh ra ở Tư Đạt Đặc gia tộc, làm một thợ rèn bình thường, hắn như vậy cũng có thể an phận vượt qua cả đời.

Nhưng khi hần tiến vào điện phủ võ học cùng ma pháp, gặp qua rất nhiều cường giả tồn tại, chỗ sâu nhất trong tâm hồn một phen bùng cháy, nhiệt huyết dĩ nhiên sôi trào menh mông, hần lại thể nào tình nguyện tịch mịch?

“Người hiện tại đã rất tốt rồi, chỉ bằng thực lực bốn sao trung giai lại có thể chém giết hai đầu tứ giai Hắc ám độc chu, dựa vào người ma pháp cùng Phần kiếp tử diễm đấu khí vận dụng lẫn nhau, bổ sung cho nhau, có thể đạt được kết quả này làm lão đại ta thực sự kinh ngạc.” Môn La vì Dịch Vân động viên một chút.

“Ta cũng không nghĩ tới ba sao ma pháp có thể ảnh hưởng mạnh đến tứ giai ma thú, là vận khí thôi.” Dịch Vân cười nói.

“Cũng không phải vận khí.” Môn La trầm ngâm một hồi, thật sự nói: “Ngọn lửa người xuất ra vừa rồi, tuy chỉ là ma pháp cấp ba sao, nhưng sắc hồng cùng với tím, màu tím kia hẳn là Phần kiếp tử diễm đấu khí, không nghĩ tới người lại có thể đem đấu khí dung nhập vào ma pháp, đây mới là chuyện làm ta tối kinh ngạc.”

Ma pháp cùng đấu khí là hai hệ thống tu luyện hoàn toàn bất đồng, trong đó nhiều nhất chỉ có thể phụ trợ lẫn nhau, tuyệt đối không thể dung hợp, mà tình huống vừa rồi hiển nhiên khác biệt, lấy kiến thức rộng rãi của Môn La, chuyện như vậy hẳn thật chưa từng nghe thấy.

“Ta mới xuất ra ngọn lửa như vậy sao?” Dịch Vân nghe vậy sửng sốt hỏi.

Môn La nhìn Dịch Vân có biểu tình mơ hồ, tức giận nói: “Nếu không phải như thế, hỏa hệ ma pháp ba sao như thế nào đã thương được tứ giai ma thú. Quên đi, dù sao trên người người mang theo hồng liên, việc kỳ quái gì phát sinh trên người, ta cũng không thể biết.”

Thành quả chiến đấu lúc này khá tốt, mười một tứ giai ma thú lại có đến mười viên tinh hạch, chiến quả này nằm ngoài ý liệu, làm Dịch Vân vui sướng không thôi.

Công lao Cầu Cầu đương nhiên là lớn nhất, nhưng khi Dịch Vân đem năm viên ma hạch quăng tới trước mặt Cầu Cầu, nghĩ cấp cho nó, nó là có vẻ không muốn ăn, nằm sấp một bên, liếc mắt một cái cũng không có, điều này làm Dịch Vân nghĩ không thông, may mắn lát sau Môn La đoán được nguyên nhân.

“Có gì lạ chứ? Tứ giai ma thú tinh hạch, năng lượng tinh thuần hoàn toàn kém so với thủy phách tinh thạch, từ khi nó hôn mê tỉnh lại, người mỗi ngày đều cho nó một viên thủy phách tinh thạch, sớm cho nó quen khẩu vị kia rồi, nó hiện tại làm sao coi trọng tứ giai tinh hạch đây?”

Dịch Vân nghe vậy lập tức xuất ra một viên thủy phách tinh thạch phóng tới trước mặt Cầu Cầu, quả nhiên vốn bộ dáng lơ đãng lại tê tê hoan hô lập tức đớp một ngụm nuốt xuống.

Dịch Vân nhìn phản ứng Cầu Cầu không nói gì được, nhớ tới Môn La kêu nó là rắn vô lại, hần lần đầu tiên nhận thức rõ ràng.

Dịch Vân tại chỗ nghỉ ngơi nửa ngày, xử lý tốt thương thế, trước khi đi, Môn La quay lại nhìn về hướng sơn cốc, năm bước một lần, hiển nhiên là hần không đành lòng buông tha.

Dịch Vân đương nhiên sẽ không cho rằng hần tưởng niệm Hắc ám ma chu.

“Lão đại, người xem đây là cái gì?” Dịch Vân từ trong lòng xuất ra ba đóa Kim ngân bạch liên hoàn hảo, cười nói.

Môn La nhảy dựng lên: “Người thế nào có ba đóa nhiều như vậy? Người không phải đã ăn một đóa sao?”

“Khi ta từ trên vách đá trơn nhẵn rơi xuống, té xuống địa phương vừa lúc có ba đóa này, dù sao đều là chạy trốn, ta chủ yếu lấy trước nói sau, không được sao?” Dịch Vân bình thản nói.

Môn La đầu tiên là ngạc nhiên, chợt cười ha hả, thanh âm có vài phần tự hào.

Lạc Nhật sơn mạch ngang qua bên trong Kỳ Vô đế quốc, cơ hồ là nửa lãnh thổ đế quốc, nhưng từ xưa đến nay lại không ai có thể chân chính chinh phục dãy núi này.

Bên trong đền tốt cùng có bao nhiêu chủng loại ma thú, tổng số nhiều ít ra sao, đến hiện tại vẫn như cũ là dấu hỏi. Tất cả tư liệu ghi lại Lạc Nhật sơn mạch, đại bộ phận đều từ vô số dòng binh đoàn nổi nghiệp, dùng sinh mạng đánh đổi, từ từ tích lũy mà được.

Mà một bộ phận tư liệu trong đó, lại từ phần đông tổ đội tinh cấp cường giả, mới khả dĩ vào tận sâu trong Lạc Nhật sơn mạch ghi lại.

Nhân loại cường giả đối với sơn mạch này tò mò như thế, mạo hiểm thăm dò mấy ngàn năm, nhưng tới bây giờ không ai có thể đến chỗ sâu nhất bên trong sơn mạch.

Tựa như tòa điện phủ viễn cổ thần bí kia, đến nay vẫn không có điển tịch nào ghi lại, ngay cả cường giả tên Kỳ Lôi Tư cũng không biết, đến nơi đây, nhìn tới đó, cũng chết ở nơi này.

Lúc này ở sâu trong Lạc Nhật sơn mạch, Dịch Vân một đường hành tẩu, không ngừng hướng phía nam đi tới. Đơn độc một người đi trong rừng sâu, quả thật là to gan lớn mật, dù là cửu tinh cường giả cũng tuyệt không làm chuyện điên cuồng như vậy.

Dịch Vân trên tay vẫn cầm thanh kiếm, trên người khoát da thú, tóc trên đầu mọc dài lung tung, y như đã nhân chưa được khai hóa.

“Xem ra con đường này hẳn là đúng rồi, lúc trước còn hơi lo lắng, ha ha .”

Dịch Vân từ lúc rơi xuống khe núi, bị Hắc ám độc chu đuổi theo vào rừng, đến nay cứ nơm nớp lo sợ phải hay không lại vào ngõ cụt. Hai mươi ngày nay một đường đi tới, ngoài ngũ giai ma thú cũng rất ít thấy, tỏ vẻ hẳn đã ra ngoại biên núi non, ngày càng gần một chút, điều này làm cho tâm trạng đeo đá của hắn dần được thả lỏng.

“Tê tê tê.” Cầu Cầu lúc này đột nhiên thò đầu ra, quần quanh thân thể Dịch Vân, thì ra lại đến giờ nó ăn cơm.

Dịch Vân xuất ra một viên thủy phách tinh thạch, nó lúc này mới thỏa mãn chui trở lại trong ngực. Trừ bỏ ngẫu nhiên Dịch Vân nướng thịt ma thú ở ngoài, hiện tại nó mỗi ngày đều cố định muốn nuốt một viên thủy phách tinh thạch, nếu không cho nó liên quấy nhiễu rồi rắc, cả ngày không dứt.

Dịch Vân trong mật thất tìm được quặng mỏ thủy phách tinh thạch, tuy là một mảng lớn, nhưng nếu lấy tốc độ ăn của Cầu Cầu lúc này, chỉ sợ không được vài năm là miệng ăn núi lở a.

Tuy là như thế, Dịch Vân mỗi ngày đều cấp, tuyệt không để ý.

Lại qua hơn mười ngày, Dịch Vân rốt cục đi đến cuối rừng cây, trước mặt là một khu vực cây gai rậm rạp, dài rộng cũng ngoài trăm dặm, địa phương rộng lớn như thế, cho dù muốn đi vòng cũng không có khả năng.

“Trăm dặm rừng gai? Trong Lạc Nhật sơn mạch này đúng là cái dạng địa hình gì cũng có a !”

Dịch Vân thàn than một tiếng, hay là đi vào?

94. Chương 94: Hạt Đàn - Đàn Bò Cạp

“Loại gai này tên là gai quỷ, gai nhọn lợi hại phi thường, tuy là thực vật, lại cứng rắn như gang, không dễ đốt, ngay cả người có chém cũng khó đả thương, cẩn thận một chút.” Môn La nhắc nhở.

Dịch Vân tuy sớm có điều phòng bị với loại cây gai đỏ sậm yêu dị này, nhưng cũng không liệu đến, lấy cường độ thân thể hắn nhưng lại không thể đảm bị thương thực vật này, không khỏi càng thêm cẩn thận hơn.

May mà rừng gai mặc dù rộng, nhưng ở giữa có một thông đạo đi tới, Dịch Vân không cần phải cật lực chém cây mở đường, mà có thể men theo vòng luẩn quẩn để đi tới, thời gian hao phí rất nhiều, Dịch Vân từng thử dùng lửa đốt mở đường nhưng đám gai quỷ này kháng hỏa quá tốt, đốt không được bao lâu liền tắt. Hiệu quả so với dùng kiếm chém còn tệ hơn.

“Nếu hiện tại cso một thanh nhị-tam phẩm ma binh thì thế nào bị đám gai quỷ này làm khốn đốn vậy chứ? Nếu đi ra được Lạc Nhật sơn mạch này ta nhất định phải luyện ra một thanh ma binh tiện tay mới được !” Dịch Vân thầm nghĩ.

Cả ngày len lỏi, Dịch Vân chỉ đi được mấy chục dặm đường, tốc độ chậm cực kỳ, bóng đêm dần xuống, mặt trăng đã lên đỉnh bầu trời, hôm nay đành phải dừng ở đây.

Đêm lạnh như nước đá, nhất là Lạc Nhật sơn mạch ban đêm lạnh cực kỳ, Dịch Vân sớm đã thành thói quen, mà Cầu Cầu cuộn mình trong áo cũng ngủ ngọt ngào, Dịch Vân không lâu cũng thiếp đi.

Nửa đêm, thời khắc sáng sớm đang đến.

“Hoát hoát hoát ~” Tiếng vang bò sát rất nhỏ trên mặt đất đột nhiên vang lên.

Môn La còn chưa kêu lên, Dịch Vân và Cầu Cầu đã tỉnh táo đồng thời trợn mắt, cảnh giác nhìn phía thanh âm truyền đến.

Một con bò cạp cực to toàn thân màu nâu, gờ hai cái càng siêu cấp lớn lút bò tới, hai điểm sáng màu đỏ lóe lên như ánh sao, đang từng bước tiếp cận.

Dịch Vân bất động thanh sắc nhìn xuyên qua đám gai hỗn độn đánh giá con ma thú này, nơi hẩn tạm nghỉ là chọn lựa kỹ càng, ở chính giữa bụi gai có một tầng che chắn, cho dù ma thú cảm giác linh mẫn cũng không dễ dàng phát hiện.

“Là một con Hồng nhãn cự hạt !”

Dịch Vân nhìn ngoài mười thước, đang có một đầu bò cạp lớn chậm rãi đi tới, tựa hồ là không phát hiện hẩn, chính là lộ tuyến vừa vặn đúng vị trí Dịch Vân nghỉ tạm mà thôi.

“Hồng nhãn cự hạt là ma thú tứ giai, chỉ vào ban đêm mới ra kiếm ăn, lại vừa vặn đụng tới ta.”

Nhìn chằm chằm Hồng nhãn cự hạt này, lấy hẩn thực lực hiện tại miễn cưỡng đánh qua tứ giai ma thú, nhưng một đường đi tới, Dịch Vân dựa vào ma pháp cùng đấu khí từ từ vận dụng quen thuộc, cũng tự lực giết qua tứ giai ma thú, hiện tại đối với ma thú cùng bậc hẩn không hề sợ hãi.

“Bị nó phát hiện cũng là chuyện sớm muộn, muốn tránh cũng tránh không được, huống chi nó đơn độc lạc đàn, ta cần bản không cần tránh né !”

Mấy ngày qua Dịch Vân bị vài ngũ giai ma thú truy đuổi nơi nơi chạy trốn, trong lòng sớm tích tụ, hiện tại hẩn muốn phát tiết hảo hảo một chút.

Nhìn thấy Hồng nhãn cự hạt đã đi vào cách 5 thước phía trước, Dịch Vân cầm trường kiếm, miệng niệm ma pháp chú ngữ.

“Thủy khóa băng liên !”

Hai thủy liên chợt xuất hiện giao nhau hình chữ thập, lấy tốc độ cực nhanh, hướng Hồng nhãn cự hạt đánh tới, cự hạt lập tức cảnh giác, khoanh khắc gờ hai càng lớn lên che phía trước người.

Một trận va chạm vang lên, ma pháp Dịch Vân một kích đắc thủ, liền nhảy cao lên, toàn lực chém về phía cự hạt.

“Keng.”

Dịch Vân huy kiếm chém ra mới giật mình, cách một thước trên đầu Hồng nhãn cự hạt có một tầng màu vàng đất che chở, hẩn ngu ngu một chút, lập tức hiểu ra kia là cái gì – thổ hệ ma pháp hộ thuẫn.

Ma pháp thuẫn đầu tiên là đỡ Thủy khóa băng liên, màu sắc trên thuẫn bởi vậy ảm đạm rất nhiều, kế tiếp lại bị Dịch Vân một kiếm khảm vào, ma pháp thuẫn rốt cuộc không chịu nổi, lập tức dập nát.

“Keng.” Lại một tiếng giao kích vang lên.

Dịch Vân huy kiếm chém mạnh vào thân giáp Hồng nhãn cự hạt, nhưng không như mong muốn, cự hạt đón đỡ công kích của Dịch Vân, tại tầng giáp chỉ lưu lại một vết nhàn nhạt, thực không thương tổn tý nào đến cự hạt.

“Không hổ là tứ giai cự hạt, thân ngoài cứng rắn, năng lực phòng vệ thật mạnh !” Tay Dịch Vân bị lực phản chấn làm tê dại.

“Oanh .” Dịch Vân dùng sức đá một cước lên đầu Hồng nhân cự hạt, đem nó hăm sâu vào trong bunn, tuy rằng nó thống khổ tê gào, nhưng không có bị tổn thương gì, tê rống một tiếng, lập tức nổi giận đùng đùng hướng Dịch Vân vọt mạnh tới.

“Vây mà cũng không xi nhê? Lực phòng ngự của nó cũng quá biến thái nha !”

Dịch Vân một tay một chân đều tê dại, cự hạt trong khoảnh khắc đuổi theo đến trước mặt hắn, hai càng mở to, thu vào trong lấy thể, theo hai bên trái phải Dịch Vân cấp tốc cắt tới, mà đuôi nó mang gai độc cũng không nhàn rồi, đột nhiên từ phía dưới đâm vào bụng Dịch Vân, ba hướng giáp công, liên hợp công kích như vậy, đồng thời hướng đến ba chỗ yếu hại thật sự là cực kỳ tàn nhẫn.

“Ma pháp thuận !”

Đột nhiên hồng lam quang chợt lóe, hai ma pháp thuận hiện ra, đúng lúc che trước hai cái càng lớn, một trái một phải, trái là thủy thuận, phải là hỏa thuận, khoảnh khắc ngăn cản Hồng nhân cự hạt.

“Đang, đang !” Hai tiếng kim thiết giao kích bạo vang.

Hai càng Hồng nhân cự hạt bị ma pháp thuận ngăn cản, thân thể to lớn ở giữa không trung bị kiềm hãm, nhưng đuôi dài của hắn không bị gì ngăn cản, mang tiếng rít phá gió đâm tới, càng nhanh hơn chích vào bụng Dịch Vân, chỉ cần Dịch Vân bị đầu gai nhọn đâm trúng, cho dù không bị xuyên thủng cơ thể, cũng lập tức trúng độc, ảnh hưởng lớn đến năng lực hành động.

Dịch Vân khi sử dụng đồng thời hai ma pháp thuận liền chú ý đến cái đuôi kịch độc kia, hắn chợt phản xạ như điện, nghiêng người hiểm né gai nhọn đâm tới, sau đó chợt lật tay một kiếm thuận thể phách ngược về.

“Ba !”

Trong bóng đêm, hồng lam quang chợt lóe, đuôi kịch độc Hồng nhân cự hạt thoáng chốc một phân thành hai, đầu đuôi tách riêng ra, cự hạt thống khổ hí, hai đồng tử đỏ rực đầu tiên là co rút lại sau đó phóng đại, giương mắt nhìn Dịch Vân, con ngươi sâu kín nổi lên lửa giận ngập trời, sát ý khôn cùng, lập tức phá tan sự ngăn trở của hai ma pháp thuận, hai càng cực đại tức thì hướng thân thể Dịch Vân đánh mạnh vào.

“Lực phòng hộ của hắn so với Hắc ám độc chu còn mạnh hơn mấy lần, chính diện chiến đấu tuyệt không có phần thắng !” Vừa rồi Dịch Vân dùng hết mười phần công lực mới miễn cưỡng chặt bỏ cái đuôi lớn kia, không phải nói đến hai càng to hơn gấp đôi cái đuôi kia.

Hồng nhân cự hạt bị chặt đứt đuôi đỏ mắt lên, hai càng mở rộng ra, liều lĩnh nhằm phía Dịch Vân, phát tiết phệ huyết hung tính người chết ta sống, mà Dịch Vân chờ chính là ở sau.

Dịch Vân hai chân mạnh mẽ dùng sức, thân thể giống như tên nhọn bắn ra, khoảnh khắc xuyên qua công kích vây quanh, một hướng tiến gần bên người cự hạt, lập tức hướng hai điểm hồng quang thâm u đâm tới, phát lực đâm vào cơ thể cự hạt.

Thân hình cự hạt đột nhiên kịch liệt nảy lên, hai càng cũng rũ xuống, sau đó liền không nhúc nhích.

“Nếu không có hai lần dùng ma pháp thuận đúng lúc ngăn trở nó, lấy lực phòng hộ của nó, ta thật là không đả thương nó nổi. Hiện tại, cường độ đấu khí của ta thật quá yếu !” Dịch Vân tương đối hiểu được, nếu không có ma pháp phụ trợ, hắn căn bản không có khả năng chiến thắng đầu tứ giai ma thú cự hạt đáng sợ này.

Khi Dịch Vân đem thân kiếm rút ra khỏi mắt cự hạt, nó đã không còn hơi thở, cho dù là thân thể cứng rắn nhưng đầu não bị chấn thành tương, chết chắc.

Một trận chiến tuy rằng hữu kinh vô hiểm, nhưng tuyệt không thoải mái, sau đại chiến Dịch Vân có chút mệt mỏi, khi hắn muốn mở thân thể Hồng nhân cự hạt tìm ma hạch đột nhiên phát hiện chung quanh có dao động không bình thường, rất không ổn.

“Không xong !”

Bốn phía đột nhiên truyền đến từng đợt tiếng vang “Hoát hoát ~”, dần dần rõ ràng, Dịch Vân nhanh chóng nhảy lên, lảng không đảo qua một vòng, nhìn bốn phương tám hướng, chỉ thấy hơn mười ánh mắt hồng

quang đang thừa dịp bóng đêm len đến, hàn ý bức người, Dịch Vân đương nhiên biết kia là đại biểu cho cái gì.

“Rừng gai quỷ này đúng là sào huyệt Hồng nhãn cự hạt a, giết một con lại đến một đám !”

Dịch Vân sắc mặt phát khổ, lập tức Cầu Cầu trong lòng hấn, vốn vô tư lự cũng bò lên đầu hấn, cảnh giới nhìn tứ phía.

“Chạy !” Thừa dịp ma thú chưa tiếp cận được, Dịch Vân tranh thủ thời gian, lập tức đào tẩu.

Hồng nhãn cự hạt đặc tính là phòng ngự siêu cường, tốc độ cũng không nhanh, vốn không thể đuổi theo Dịch Vân, nhưng chỗ này là rừng gai quỷ a, là địa bàn của chúng nó, gai nhọn không ảnh hưởng đến thân xác chúng, so hoàn cảnh song phương về sau, tốc độ chạy trốn của Dịch Vân bị liên lụy thật lớn.

“Không ổn, lần này thật sự không ổn !” né tránh rừng gai rậm rạp đi tới, trên người lãnh chi chít vết máu, mà truy kích mặt sau càng ngày càng gần .”

Nghĩ đến tình cảnh một khi bị đám cự hạt vây quanh, tâm Dịch Vân cũng lạnh một nửa, không ngừng huy động trường kiếm chặt đứt đám gai cản đường.

Đột nhiên ~.

“Vù !” Một đạo kinh phong mang theo tiếng gió bén nhọn từ sau lưng truyền đến, đánh tới cự hạt ở gần nhất.

95. Chương 95: Hồng Nhãn Cự Hạt Vương

“Tê tê tê~~ ”

Dịch Vân đang muốn xoay người đối phó với địch, Cầu Cầu lại trước một bước đánh qua, vọt tới trước mặt cự hạt há mồm cắn tới, công kích của Cầu Cầu chỉ đơn giản trực tiếp như vậy, nhưng ma thú một khi bị cắn trúng, kết quả chính là cốt nhục băng toái chết đi.

Một đạo hoàng sắc quang mô (màng ánh sáng màu vàng) chợt hiện ra, chính diện nghênh đón công kích của Cầu Cầu, bất ngờ người tiếp xúc với mặt quang mô này, lập tức làm Cầu Cầu phản chấn bay ngược trở lại, đây là sở trường ma pháp của hồng nhãn cự hạt, ma pháp hộ thuẫn thổ hệ.

Hồng nhãn cự hạt là tứ giai ma thú, như vậy ma pháp mà nó phát ra có uy lực tiếp cận với nhân loại cấp bậc ngũ tinh pháp đồ, ma pháp hộ thuẫn tuy rằng là ma pháp cấp bậc đề giai(cấp thấp), nhưng là từ tứ giai ma thú xuất ra, thì uy lực sẽ hơn xa so với nhân loại pháp đồ thi triển ra.

“Ma pháp thuẫn? Ngay cả Cầu Cầu mà cũng không làm gì được cự hạt!” Dịch Vân thấy Cầu Cầu bị phản chấn trở lại, nhất thời hít mạnh một ngụm lương khí!

Cự hạt chấn khai Cầu Cầu, lập tức liền vọt tới trước Dịch Vân, khi hai chiếc càng đang hướng Dịch Vân tấn công , Cầu Cầu lúc này lại vọt tới, như tia chớp đem một chiếc càng cắn nát, cự hạt kêu gào thảm thiết đang muốn lui nhanh lại, liền bị Dịch Vân bắt lấy cơ hội này, lập tức vọt người tới trước, nhanh chóng một kiếm đâm vào mắt nó.

Mũi trường kiếm đâm vào trong mắt cự hạt, Dịch Vân lập tức vận chuyển đấu khí dọc theo thân kiếm truyền qua, ở trong đầu cự hạt dẫn cho nổ tung. “Bùm!” Một tiếng nổ lớn truyền ra, bộ não của nó đã toàn bộ bị chấn nát thành tương, thân hình to lớn tức thì cũng ngã bẹp trên mặt đất.

“Nguyên lai cự hạt chỉ có ma pháp thuẫn có thể ngăn công kích của Cầu Cầu, nếu là như vậy mà nói, vậy là có cơ hội để chạy thoát rồi.”

Sau khi giết chết con cự hạt kia, Dịch Vân thoáng nhìn lại một bầy lớn cự hạt ở phía sau đang đuổi tới ngày càng gần, trong lòng run lên, lập tức xoay người bỏ chạy tiến về rừng gai rậm rạp phía trước.

“Ầm! Ầm! Ầm!” Mặt đất đột nhiên lay động kịch liệt một trận, cảm ứng được khí tức ma pháp dao động dữ dội, Dịch Vân không hề suy nghĩ, lập tức đạp mạnh mặt đất, nhảy lên cao, trên mặt đất đột nhiên dâng

lên một hàng gai nhọn, nếu không phải Dịch Vân nhanh chóng né tránh kịp thời thì lúc này sớm đã thành người gai rồi.

“Đây là địa hệ công kích ma pháp!” Dịch Vân nhảy cao lên không trung, kinh hãi nhìn xuống phía dưới đang nổi lên hơn mười cây gai nhọn sắc bén.

Hồng nhân cự hạt thật khó giải quyết, không chỉ có vỏ cứng thịt dày(bì kiên nhục hậu), mà bản thân còn có thể sử dụng khéo léo ma pháp, nếu sớm biết bên trong rừng gai quỷ có loại ma thú này sinh sống, thì hẳn cũng không quản là tốn bao nhiêu thời gian cố sức tìm kiếm lối đi thông ra ngoài khác, cũng tuyệt đối không dám tiến vào nơi như thế này.

Vừa rơi xuống đất, lại có hơn mười đạo gai nhọn đồng thời xộc lên, lúc này lại nhảy lên cao đã không còn kịp nữa, trong lúc nguy cấp đó, Dịch Vân dưới chân mạnh mẽ dùng sức hướng bên cạnh bay qua, mạo hiểm né tránh công kích của gai nhọn, nhưng cũng ngã vào giữa một bụi gai lớn, nhất thời toàn thân bị gai quỷ đâm khắp cả người, máu tươi chảy ra đầm đìa.

“Hoát~~!”

“Hoát~~!”

Dịch Vân vừa mới đứng lên, hai đầu cự hạt đã đồng thời đánh tới, hắn nhanh như chớp gọi ra hai mặt ma pháp thuẫn tạm thời ngăn cản chúng nó lại, nhưng là ma pháp hộ thuẫn lại như thế nào có thể ngăn cản tứ giai ma thú lâu được đây?

“Bùm! Bùm!” Chỉ duy trì được trong chớp mắt, hai tấm hộ thuẫn trước sau đều bị phá tan, hai cự hạt tiếp tục vọt tới, một tả một hữu hướng Dịch Vân liều chết đâm mạnh tới.

Từ lúc Dịch Vân xuất ra ma pháp thuẫn, thì liền ngay sau đó đã lặng lẽ đọc chú ngữ, ma pháp càng là cao giai thì thời gian chuẩn bị sẽ càng dài, khi hai cự hạt phá tan ma pháp hộ thuẫn, ma pháp thứ hai của Dịch Vân cũng đã chuẩn bị tốt rồi.

“Băng thương thuật!” Hai tay đầu tiên là co lại, sau đó hướng thẳng phía trước đẩy ra, Dịch Vân hét to.

Băng thương thuật, thủy hệ tam tinh cao giai ma pháp.

Hai thanh băng thương bén nhọn lấy thủy nguyên tố ngưng kết thành, tức thì hướng cự hạt nhanh nhẹn bắn đi, dọc đường đụng tới gai quỷ nhất thời toàn bộ đều ngưng kết thành băng, sau đó vỡ vụn thành vô số khối băng nhỏ phiêu tán ra xung quanh.

Băng thương thuật cũng là ma pháp mà ngày đó Kiệt Đô từng sử dụng khi tỷ thí với Dịch Vân, nhưng là về phần uy lực thì lại kém xa không thể bằng với hôm nay Dịch Vân xuất ra.

“Bùm! Bùm!” Hai tiếng nổ vang lên biểu hiện sự mạnh mẽ của một kích này.

P phía trước hai cự hạt đột nhiên lóe lên hoàng mang, đồng thời cũng xuất hiện một mặt ma pháp hộ thuẫn thổ hệ, cùng băng thương thật lớn của Dịch Vân mãnh liệt va chạm với nhau, hai đạo quang mang một lam một hoàng(vàng) hiện ra, đầu tiên là như pháo hoa nổ rộ sáng lạn, sau đó chợt lóe sáng lên, hai đạo ma pháp đồng thời triệt tiêu nhau, thoáng chốc biến mất không còn thấy nữa.

Băng thương thuật là ma pháp thủy hệ cao giai nhất mà Dịch Vân trước mắt có khả năng xuất ra, nhưng cũng chỉ làm cho hai cự hạt dừng lại ở giữa không trung một hồi, khi hai đạo ma pháp đồng thời triệt tiêu thì cũng là lúc đàn cự hạt rất đông bắt đầu tiến sát tới.

Dịch Vân sớm biết trước sẽ có kết quả như vậy, hắn cho vậy là đủ rồi, và cũng sẽ không cho rằng có thể sử dụng cấp bậc tam tinh ma pháp khác, đi làm trọng thương ma thú tứ giai, mục đích của hắn chỉ là dẫn dụ chúng nó xuất ra ma pháp hộ thuẫn mà thôi.

Một đạo ma pháp vừa mới xuất ra, tất nhiên sẽ sinh ra khoảnh khắc ngắt quãng, đây là khuyết điểm lớn nhất của chức nghiệp pháp sư, mặc kệ là nhân loại hay là ma thú đều giống nhau.

“Tê tê tê~~ ”

Cầu Cầu đột nhiên hiện ra phía sau hai cự hạt, thành linh không kịp đề phòng, Cầu Cầu há mồm đem hai đầu ma thú mỗi bên một nửa thân thể đồng thời cắn nuốt, cự hạt chỉ còn lại một nửa thân thể rơi xuống mặt đất, ở giữa đám gai quỷ quay cuồng thống khổ, máu tươi bắn tung tóe đầy đất. Chỉ còn lại một nửa thân thể, cho dù sinh mệnh lực của ma thú có cường đại đến đâu, thì cũng không thể thoát chết được, Dịch Vân không thèm nhìn bọn chúng, ôm Cầu Cầu lập tức xoay người chạy vội đi.

“Đến bây giờ đã giết chết ba con hồng nhãn cự hạt rồi, nhưng phía sau còn lại mấy chục con đuổi theo không tha, tình huống vẫn là rất xấu như cũ a!”

Dịch Vân cùng mấy chục con hồng nhãn cự hạt ở trong rừng gai này bắt đầu truy đuổi, ngoại trừ không ngừng né tránh địa hệ ma pháp ập tới ra, chỉ cần có cự hạt đơn độc tới gần hắn, dưới sự hợp lực của hắn và Cầu Cầu, hề gặp là liền bị diệt sát vô tình.

Một canh giờ sau, Dịch Vân tuy rằng đã giết chết hơn mười đầu cự hạt theo đuôi, nhưng phía sau cũng còn có hơn hai mươi đầu cự hạt đang đuổi theo, mà thể lực cùng ma lực của hắn thì cũng đã gần như tiêu hao hết sạch.

“Hoát hoát hoát~~!”

Vừa giết chết thêm ba đầu hồng nhãn cự hạt, Dịch Vân lại bị một con trong số đó trước khi chết quay giáo cho một kích, bị đánh bay đến giữa bụi gai cách đó hơn hai mươi thước, vốn trên người hắn đã đầy thương tích rồi, nhưng hiện tại trong khoảnh khắc lại có thêm hơn mười đạo vết thương, máu tươi không ngừng từ miệng vết thương trào ra, trong thoáng chốc thành huyết nhân làm cho người ta sợ hãi.

Miệng vết thương trên người Dịch Vân tuy nhiều, nhưng đại bộ phận đều là bị thương ngoài da, không có thương tổn tới gân cốt, chỉ có điều do hắn chảy quá nhiều máu, nếu không lập tức cầm máu, cho dù không chết vì bị ma thú giết thì hắn cũng sẽ bởi vì thiếu máu quá nhiều mà chết đi.

“Đuổi theo phía sau cũng tuyệt đối không phải chỉ có hơn hai mươi đầu mà thôi, số lượng cũng không ngừng tăng vọt, nếu còn tiếp tục như vậy, ta thật sự sẽ chết ở chỗ này rồi!”

Một trận lại tiếp một trận chiến đấu, sớm đã làm kinh động tới toàn bộ ma thú ở gần đó, Dịch Vân cảm nhận được ma thú càng ngày càng nhiều, đang nhanh chóng không ngừng hướng chỗ này tụ tập tới.

Đang lúc Dịch Vân suy nghĩ tìm kế sách, muốn chạy thoát thì đột nhiên...

“Rầm rầm rầm rầm oanh!”

Ở phía trước Dịch Vân cách đó không xa, đột nhiên truyền đến từng đợt tiếng vang thật lớn, lập tức từng mảng từng mảng lớn bụi gai rậm rạp cao hơn mười thước ngã rạp xuống, một đạo bóng đen thật lớn lấy tốc độ cực nhanh, hướng về phía hắn vọt tới.

Đó là một con hồng nhãn cự hạt rất lớn, hình thể so với cự hạt bình thường còn lớn hơn gấp ba lần, bên ngoài hồng nhãn cự hạt bình thường đều có màu nâu, nhưng nó lại có màu đen, giống như chiến giáp màu đen, ở dưới ánh trăng chiếu rọi, lóe ra ánh sáng u ám.

“Như thế nào lại lớn thái quá như vậy? Chắc hẳn là hồng nhãn cự hạt vương, nguyên lai chỗ này là nơi nó sinh sống!” Dịch Vân sắc mặt liền trắng bệch, mọi hy vọng cũng đều đã tan biến trong giờ khắc này rồi.

Hồng nhãn cự hạt phổ thông đã là tứ giai ma thú, như vậy, hạt vương có thể thành công thăng cấp, thì ít nhất cũng là ngũ giai ma thú, cũng không phải hắn hiện tại có thể đối phó được.

Trước có hổ, sau có sói, hắn thống khổ hiểu rằng bản thân mình đã rơi vào hiểm cảnh cứu tử nhất sinh!

“Hướng phía trước chạy đi! Không cùng với hạt vương đánh bừa, thử né qua nó, đánh cuộc một keo có thể hay không chạy thoát khỏi nó, lại hướng chỗ phía sâu trong rừng gai chạy trốn!” Bảo trì trầm mặc này giờ, Môn La không nói gì, lúc này lại đột nhiên mở miệng nói, ngữ khí cũng tương đối bình tĩnh, tựa hồ đã nhìn ra được điều gì rồi.

“Lão Đại?”

“Tình huống hiện tại rất rõ ràng, ma thú đuổi theo phía sau càng ngày càng nhiều, nếu người quay trở lại thì khẳng định là chỉ còn đường chết! Mà ở phía trước chỉ có một đầu hạt vương, tuy rằng là ngũ giai ma

thú, nhưng nếu người có thể tránh qua nó, sẽ có thể có một đường sống. Tuy rằng chỉ có không hề đến một thành. ”

Môn La thực sự hiểu được rằng, dưới sự chênh lệch tuyệt đối về thực lực, vô luận là đánh cuộc như thế nào thì sự lựa chọn này cũng chỉ có thể là cử tử nhất sinh.

Dịch Vân mím chặt đôi môi, mày nhíu chặt, hẳn cũng hiểu được đánh cuộc ngày hôm nay, chính là đánh cuộc cho vận may! Mình cố hết khả năng, sau đó, đánh cuộc cho thiên ý chết tiệt kia vậy.....

“Ầm!”

Dịch Vân hít sâu một hơi, trong khoảnh khắc đem đầu khí toàn thân còn sót lại bộc phát ra, dưới chân dùng sức đạp mạnh, trên mặt đất nhất thời bùng nổ ra một cái hố, chợt thân thể giống như kinh tiễn thoát cung , mạnh mẽ hướng hồng nhãn cự hạt vương bắn xuyên qua.

“Băng thương thuật!”, ” Chích viêm liệt tiễn!”

Người chưa tới , nhưng ma pháp phát ra sau đã đến trước!

Hai đạo song hệ thủy hỏa ma pháp, đều là ma pháp cao cấp nhất mà Dịch Vân trước mắt nắm giữ được, hai đạo quang mang một lam một hồng hiện ra giữa không trung, nhất thời chiếu sáng bầu trời đêm tối đen, nhanh như tinh hỏa bắn mạnh về phía hồng nhãn cự hạt vương

96. Chương 96: Dung Hợp (thượng)

“Bùm!” “Bùm!” Hai tiếng nổ truyền khắp phạm vi mười dặm, xé rách màn đêm tĩnh lặng.

Trước mặt Hạt vương chợt hiện lên một đạo ma pháp hộ thuẫn thật lớn, dài rộng đều ước chừng khoảng năm thước, giống như một mặt tường đồng vách sắt đem cả thân thể nó che chở ở phía sau đó, cứng rắn chống đỡ hai đạo ma pháp màu hồng lam mang theo dồi dào nguyên tố thủy hỏa đánh sâu vào, sau khi va chạm mãnh liệt với nhau, hai quang đoàn màu hồng lam tức thì tiêu tán, chỉ duy nhất lưu lại một màn ánh sáng màu vàng thật lớn đứng vững ở trước mặt Hạt vương.

Ba đạo ma pháp, ba hệ nguyên tố chính diện va chạm, nhưng lại chỉ có duy nhất một đạo địa hệ ma pháp vẫn tồn tại hoàn hảo!

Dịch Vân lúc này đã vọt tới bên cạnh hồng nhãn cự hạt vương, đối với kết quả như vậy, hẳn cảm thấy hoảng sợ. Thừa dịp hạt vương toàn lực thi triển ma pháp hộ thuẫn, trong khoảnh khắc còn chưa thể phản ứng được, hẳn cấp tốc vòng qua thân hình thật thật lớn của nó, hướng mảnh rừng gai quỷ rộng lớn phía sau nó bắn vọt đi.

“Hai đạo thủy hỏa ma pháp cực mạnh của ta vậy mà lại dễ dàng bị tan rã như vậy. Thực lực mạnh mẽ của ma thú đã ngoài ngũ giai quả nhiên đáng sợ, ta hiện tại cũng không có đủ khả năng đối phó a!”

Dịch vân trong lòng sợ hãi than, tốc độ cũng không giảm mà càng tăng lên, đầu khí mạnh mẽ vận chuyển tới cực hạn mà hẳn hiện tại có khả năng thừa nhận, bằng tốc độ nhanh nhất lẩn trốn đi, cố gắng trước khi hạt vương có phản ứng trở lại, vọt tới được rừng gai phía sau nó, đây là một tia sinh cơ duy nhất trước mắt hẳn.

“Bùm!”

Đang lúc Dịch Vân nghĩ đến có thể tránh được hạt vương, thuận lợi trốn đi theo hướng phía sau nó thì một sợi xích màu đen dài hơn mười thước đột nhiên từ phía sau hạt vương vọt ra, nặng nề đánh lên người hẳn, lập tức đem Dịch Vân đánh bay ra xa.

Một ngụm máu lớn từ trong miệng mũi Dịch Vân trào ra, lực đạo thật lớn, làm cho hẳn quay cuồng vài vòng ở trong không trung, cho đến khi đánh lên mặt đất ngoài trăm met mới dừng lại.

“Lực lượng thật đáng sợ! Chỉ là cái đuôi tùy ý kích một phát liền đánh tan hộ thể đầu khí của ta, hoàn hảo nơi chịu một kích này là thân thể, mà không phải là đầu. ”

Dịch Vân chẳng nghĩ nhiều, lập tức run rẩy đứng lên, đang muốn cất bước chạy trốn thì hồng nhân cự hạt vương trong khoảnh khắc đã vượt qua khoảng cách trăm mét vọt tới trước người Dịch Vân, song nhân hỏa hồng của nó lộ ra một tia cười nhạo bốn cợt nhìn chăm chú Dịch Vân, một chiếc cang thật lớn đưa lên cao, sau đó hướng Dịch Vân nện xuống.

Vào khoảnh khắc này, Dịch Vân đã bị trọng thương căn bản không kịp phản ứng, chỉ có thể trơ mắt nhìn chiếc cang thật lớn hạ xuống, đúng lúc này thì Cầu Cầu bỗng từ trong ngực hần thoát ra, cấp tốc vọt tới phía trước Dịch Vân, liền há mồm hướng hạt vương tấp tới, thế nhưng lại bị một chiếc cang khác đột nhiên từ bên cạnh đánh bay đi.

Mắt thấy Cầu Cầu bị đánh bay ra rất xa, chiếc cang màu đen so với hần còn lớn hơn gấp đôi kia cũng tức thời đập đến phía trên đỉnh đầu, Dịch Vân một bước cũng không thể động đậy, dưới tình thế cấp bách, hần dùng hết toàn bộ ma lực trên người, hai tay co lại, sau đó mạnh mẽ đẩy tới phía trước, nhất thời phát ra một mặt ma pháp hộ thuẫn thật lớn.

Hai đạo hồng lam quang đoàn chói mắt trong khoảnh khắc đã xuất hiện trước người Dịch Vân, lưỡng sắc quang mang quán lại, cùng nhau chiếu rọi, thoáng chốc tựa ánh mặt trời chiếu sáng cả mảnh rừng gai tối đen như mực.

Mặt ma pháp hộ thuẫn này cùng với hỏa thuẫn hoặc là thủy thuẫn mà Dịch Vân thường ngày xuất ra cũng không giống nhau, đem hai hệ nguyên tố hoàn toàn bất đồng kết hợp hoàn mỹ với nhau, giống như dung hợp hỏa viêm cùng hàn băng, hình thành một màn kỳ cảnh mà ở trên Khung Vũ đại lục chưa bao giờ xuất hiện qua, tựa như một đạo thủy hỏa ma pháp thuẫn quỷ dị mà ngày đó khi chiến đấu cùng A Lý Bố đã cứu hần một mạng giống nhau như đúc.

“Oanh bùm...!”

Một chiếc cang thật lớn của hạt vương nện mạnh lên trên đạo ma pháp thuẫn hai màu hồng lam này, phát ra một tiếng vang lớn rung trời chuyển đất, tuy rằng không thể lập tức đem mặt hộ thuẫn kỳ dị trước đây chưa từng gặp qua này nổ tan tành, thế nhưng trên mặt hộ thuẫn đã xuất hiện vô số vết nứt loang lổ lớn nhỏ, có vẻ như lung lay sắp đổ xuống, tùy thời đều có thể nứt vỡ ra.

Hồng nhân cự hạt vương hiển nhiên có chút ngoài ý muốn, đạo ma pháp thuẫn này có thể chống đỡ được công kích của nó, nhưng chẳng qua là chuyện nhỏ thôi (bất dĩ vi ý), đang lúc nó muốn rút chiếc cang về rồi lần nữa hướng Dịch Vân phát động công kích tiếp, nhưng lại chợt kinh ngạc phát hiện: chiếc cang kia của nó thế nhưng đã bị băng đóng cứng lại, hơn nữa còn dính chặt ở trên ma pháp thuẫn sắp vỡ vụn kia, mặc cho nó dùng sức như thế nào thì cũng vô pháp đem chiếc cang rút trở về.

Dị biến chợt xảy ra, hành động của hạt vương nhất thời cũng không khỏi bị kiềm hãm, cổ lực dính này vô cùng kinh người, nó kinh ngạc khi nhìn thấy trên mặt ma pháp thuẫn có một số chỗ gần như bị vỡ nát này lại có thể đem nó dính chặt lại.

Dịch Vân đứng ngây đại phía sau ma pháp thuẫn, giật mình nhìn hạt vương vậy mà bị một mặt đề giai hộ thuẫn do hần tùy tiện xuất ra cuốn lấy, trong lòng kinh ngạc vô cùng.

“Cái ma pháp thuẫn này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Thế nhưng lại cùng ngày đó đối phó với A Lý Bố giống nhau như đúc, hơn nữa nó vậy mà còn có thể tiếp được một kích của ngũ giai ma thú mà không bị đập nát, điều này căn bản là trái với lý lẽ bình thường của ma pháp. Ta rốt cuộc là như thế nào thi triển ra được?”

Trong lòng Dịch Vân thoáng chốc hiện lên vô số ý niệm, rất nhiều lý luận về ma pháp, quá trình tu luyện ma pháp, tình cảnh ngày đó cùng hôm nay hai lần vô tình xuất ra ma pháp thuẫn...

Trong hiểm cảnh, ở giữa ranh giới sinh tử, suy nghĩ của con người ta luôn đặc biệt linh mãnh, bình thường dù có vắt óc ra cũng không hiểu, sự việc nhìn không thấu, nhưng ở giờ khắc này đều có thể sáng tỏ.

“.....Ta hiểu rồi, ta rốt cuộc đã rõ ràng rồi! Là dung hợp, là dung hợp song hệ nguyên tố!” Một đạo sấm sét không thể giải thích được chợt vang lên, rốt cuộc làm cho ý nghĩ Dịch Vân thông suốt, nhất thời cẩn thận suy nghĩ đến điểm trọng yếu mấu chốt.

Một cái chuyển niệm(thay đổi ý nghĩ), chỉ là việc trong khoảnh khắc, khi Dịch Vân phát hiện một chiếc càn của hạt vương bị đóng băng cứng lại tiến thối không được thì hần quên hết đau nhức trên người, thân thể điên cuồng vọt về phía trước, chợt vận khởi trường kiếm, mãnh liệt hướng tới hai mắt của hạt vương.

Hồng nhân cự hạt vương phát hiện chính mình dĩ nhiên tiến thối không được, tất cả nguyên nhân đều do mặt ma pháp thuần quỷ dị này, lập tức đem hết toàn lực để thoát khỏi sự kiềm chế của ma pháp thuần, thủy hỏa hộ thuần khắp nơi đều đã rạn nứt, căn bản không chịu nổi lực lượng trùng kích liên tiếp của ngũ giai ma thú, đúng lúc này, Dịch Vân đột nhiên vận kiếm đâm tới hạt vương.

“Đương!”

Một chiếc càn khác của hạt vương nhanh chóng trở lại phòng thủ, gắt gao bảo vệ hai mắt của mình, cho dù thực lực Dịch Vân nó căn bản không đặt ở trong mắt, nhưng đôi mắt chính là bộ vị yếu nhất của nó, không chịu nổi bất kỳ công kích nào.

Một chiếc càn gắt gao bảo vệ hai mắt chính mình, một chiếc càn khác cũng không ngừng tăng thêm lực đạo, mãnh liệt thoát khỏi kiềm chế của ma pháp thuần, hạt vương biết mặt hộ thuần này tuyệt đối không chống đỡ được trong thời gian dài, chỉ cần nó có thể thoát ra hồi phục lại hành động thì Dịch Vân nhất định phải chết không thể nghi ngờ!

“Ba ba ba.....” Ma pháp thuần hai màu hồng lam vốn đã bị tàn phá không thể chịu nổi, hạt vương lại kéo mạnh liên hồi, vết rạn nứt phía trên lại càng nhiều thêm, giống như một mặt tường băng không ngừng vỡ vụn, lung lay sắp đổ, tùy thời đều có thể hoàn toàn sụp xuống vỡ vụn ra.

“Ta đã không còn bao nhiêu thể lực để có thể chạy trốn, chỉ cần hạt vương một khi hồi phục lại hành động, cho dù tháo chạy thì nhất định cũng sẽ bị nó nhanh chóng đuổi theo, cơ hội chỉ còn lúc này, không phải nó tử thì ta vong. Phải nhanh một chút chặt đứt chiếc càn của nó mới được!”

Trong chốc lát, Dịch Vân liền đưa ra quyết định, hoàn toàn buông bỏ ý niệm chạy trốn trong đầu, dùng hết đầu khí còn sót lại trong cơ thể, toàn tâm toàn ý vùng mạnh trường kiếm, không ngừng bổ về phía chiếc càn đang che chở hai mắt của hạt vương kia.

97. Chương 97: Dung Hợp (hạ)

“Đương đương đương đương đương đương~~~~!”

Một kiếm lại một kiếm chém vào đốt của chiếc càn, Dịch Vân nắm chặt chuôi kiếm, trên tay nổi đầy gân xanh, cường độ chấn động cao liên tục làm mạch máu có chút chịu không nổi, lập tức vỡ tung, hai tay Dịch Vân không ngừng phun ra máu tươi, nhưng động tác của hần chẳng những không dừng lại, mà còn càng lúc càng nhanh, càng ngày càng kịch liệt.

“Đương đương đương đương đương đương~~~~!”

Lớp vỏ bên ngoài của hạt vương tuy rằng vô cùng cứng rắn, nhưng cũng không thể chịu đựng được như bao cát, không nhúc nhích để cho người khác khua kiếm bổ mạnh vào, hơn nữa một kiếm lại một kiếm tất cả đều là bổ lên trên đốt xương yếu ớt của nó, trong lòng nó đang cuồng cuồng giận dữ, toàn lực giật kéo mạnh ra, muốn bằng tốc độ nhanh nhất phá tan mặt ma pháp thuần quỷ dị chết tiệt này.

Hạt vương một bên tận lực thoát khỏi sự dây dưa của ma pháp thuần, một bên mãnh liệt vận khởi ma lực, muốn lần nữa xuất ra hộ thuần thật lớn để bảo hộ chính mình, còn Dịch Vân thì ở phía trước đem một tay dán tại đỉnh đầu của hần, mạnh mẽ đem tất cả ma lực toàn thân còn sót lại, toàn bộ rót vào trong cơ thể.

Dịch Vân cắn chặt răng, mặc kệ hai tay chính mình máu tươi vung vẩy đầy trời, vẫn cứ một kiếm lại một kiếm chém vào đốt xương trên chiếc càn của hạt vương, kiếm sau nhanh hơn kiếm trước, kiếm sau mạnh mẽ hơn kiếm trước.

Nhưng đúng lúc này, Dịch Vân bỗng cảm thấy lượng lớn nguyên tố đang nhanh chóng tụ lại về phía bên trong cơ thể hạt vương, càng tụ càng nhanh, thoáng suy nghĩ một chút đã lập tức hiểu được, hần là nó đang muốn xuất ra ma pháp hộ thuần rồi!

“Nếu là để nó xuất ra địa hệ hộ thuẫn giống như vừa rồi thì ta sẽ không có khả năng đánh vỡ. Tuyệt đối không thể để cho nó xuất ra.”

Bất kỳ một đạo ma pháp nào nếu muốn thuận lợi thì triển ra, thì nhất định phải ngưng kết ma lực ở trong cơ thể mới có thể làm được, mặc kệ là nhân loại hay ma thú cũng tất yếu là giống nhau. Điểm này, Dịch Vân thân là tứ tinh pháp đồ đều cũng rõ ràng so với bất cứ ai.

Dịch Vân lập tức hạ kiếm xuống dừng lại việc bổ chém, đưa tay lấy tư thế lại gần rồi đặt lên thiên linh cái trên đỉnh đầu hạt vương, trong khoảnh khắc mạnh mẽ đem tất cả ma lực toàn thân còn sót lại, điên cuồng đưa vào trong cơ thể hạt vương, lập tức liền nhiễu loạn địa hệ ma lực mà nó vốn tích tụ đã hoàn thành, ma lực một khi đã không thể ngưng kết, đương nhiên cũng sẽ không thể thi triển ra bất kỳ một cái ma pháp gì.

Lấy thực lực cường đại của hồng nhãn cự hạt vương, là tuyệt đối không thể để cho Dịch Vân đến gần sát người nó, nếu Dịch Vân không phải đã xuất ra ma pháp thuẫn quỷ dị vây khốn nó, đừng nói là có thể phong trụ ma pháp của nó, cho dù muốn tiếp cận đến trong vòng ba thước xung quanh nó cũng không có bất kỳ cơ hội nào.

Ma lực trong khí hải Dịch Vân đều đã bị rút sạch, cảm giác mệt mỏi mãnh liệt nảy lên toàn thân, hẳn biết rằng cách làm này cũng chỉ có thể ngăn hạt vương trong thời gian ngắn ngủi mà thôi, lập tức không để ý tới thân thể suy nhược, khua trường kiếm lên lại lần nữa điên cuồng bổ mạnh xuống.

“Oanh bùm!”

“Ba tra!”

Hai đạo tiếng vang đồng thời vang lên!

Đang lúc hạt vương sử dụng toàn lực vất vả lắm mới đem ma pháp thuẫn phá vỡ thoát khỏi kiềm chế, thì Dịch Vân đồng thời cũng đã một kiếm chặt bỏ chiếc càng đang trực tiếp bảo vệ hai mắt của nó.

Theo ” Ba tra ” một tiếng, chiếc càng thật lớn lập tức thoát ly thân thể hạt vương, rơi xuống mặt đất làm cát bụi bay tung tóe lên.

Dịch Vân trông thấy chiếc càng rút cuộc đã bị hấn chặt xuống, khi một đôi mắt màu đỏ trong suốt đang vô cùng tức giận bỗng xuất hiện ở trước mặt hắn, thì hắn không hề nghĩ ngợi, lập tức khua kiếm mãnh liệt hướng tới đôi mắt đỏ sậm kia .

Hạt vương lúc này đang vô cùng tức giận, một chiếc càng của nó vậy mà để cho một tên nhân loại nhỏ bé chém rụng, một càng khác đã khôi phục lại hành động lập tức mạnh mẽ hướng Dịch Vân đánh qua, lấy tốc độ của nó, khẳng định trước khi Dịch Vân đâm trúng hai mắt của nó thì đã bị nó đập thành cốt nhục be bét rồi.

“Tê tê tê!”

Tính toán của hạt vương rất chuẩn xác, nhưng nó lại xem nhẹ sự tồn tại của Cầu Cầu, lúc trước nó đem Cầu Cầu đánh bay ra xa, nhìn Cầu Cầu rơi xuống giữa bụi gai cách xa hơn trăm thước, liền không thèm để ý tới nó nữa, lại không nghĩ tới chỉ với con rắn nhỏ kia thế nhưng ở trong thời khắc mấu chốt này lại quay trở về.

Lúc hạt vương đang muốn toàn lực đánh tới Dịch Vân, Cầu Cầu đã trước một bước nhằm phía chiếc càng còn lại này , há mồm, một tiếng “Ba rắc” giòn vang, đã đem chiếc càng của nó cắn xuống, cùng lúc đó, kiếm của Dịch Vân đã đâm vào mắt nó.

Sinh tử cũng chỉ kém nhau một lằn ranh giới, hạt vương chết không cam lòng, mà Dịch Vân cũng thắng may mắn!

Khi Dịch Vân bò lên trên đầu của hồng nhãn cự hạt vương đã chết nhìn lại bốn phía xung quanh, chỉ thấy cự hạt còn lại đều đang chạy trốn, trong khoảng thời gian ngắn, tất cả hồng nhãn cự hạt đều đã biến mất ở trong tầm mắt Dịch Vân, cho đến lúc này, Dịch Vân mới chính thức yên lòng, thở ra một hơi thật mạnh, lại phun ra một ngụm máu đen, chợt ý thức đột nhiên một trận mơ hồ rồi ngất đi.

Lúc Dịch Vân từ trong hôn mê tỉnh lại thì đã là thời gian giữa trưa của ngày hôm sau. Khi hắn ngồi dậy về mặt tái nhợt, song hắn vậy mà lại đang ngồi ở trên đỉnh đầu của hồng nhân cự hạt vương, nhất thời làm hắn hoảng sợ nhảy dựng lên.

“Ha ha ha, Dịch Vân tiểu tử người nhanh như vậy mà đã tỉnh lại rồi sao, ta lúc đầu còn tưởng người ít nhất cũng phải hôn mê hai ba ngày nữa chứ.” Môn La tâm trạng rất tốt, cao giọng cười nói.

Dịch Vân hồi tưởng một chút, lập tức hỏi: “Ta hôn mê từ tối hôm qua tới giờ sao?”

Môn La gật gật đầu, cười to nói: “Ân! Người mất máu tương đối nghiêm trọng, có thể duy trì đến lúc giết chết hồng nhân cự hạt vương rồi mới hôn mê đi, đã xem như thật hiếm có đấy! Người cũng không cần lo lắng về vấn đề ma thú, người hiện tại đang nằm trên thân thể của hồng nhân cự hạt vương, không có ma thú nào khác dám đến nơi này đâu.”

“Trong lúc người hôn mê, ta đã giúp người cầm máu các vết thương trên toàn thân, nhưng muốn hoàn toàn hồi phục lại thì ít nhất còn cần phải tĩnh dưỡng hơn mười ngày mới được.”

Dịch Vân gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, thân thể hắn hiện tại tương đối hư nhược, e rằng không có hơn mười ngày thì không thể hồi phục rồi.

“Đúng rồi! Ma pháp tối hôm qua là chuyện gì xảy ra? Cùng với mặt ma pháp thuần khi ở Đa Ni Tạp thành kia giống nhau như thế nào? Nếu không phải người ở trong nguy cấp, xuất ra mặt ma pháp thuần kia mà nói, người hiện tại đã là một cái xác không hồn rồi.” Môn La tò mò hỏi.

Dịch Vân cười khổ nói: “Ta cũng là mơ hồ mới xuất ra ma pháp thuần kia, lúc ấy cũng thật không ngờ vậy mà sẽ có hiệu quả bất ngờ ... Nhưng là, ta đã suy nghĩ cẩn thận, phải như thế nào mới có thể xuất ra ma pháp đồng dạng!”

“Thật sự?” Môn La kinh hãi hỏi.

“Ân!” Dịch Vân còn muốn nói tiếp, lại cảm giác một trận choáng váng. “Lão đại, việc này để sau này ta lại nói cho người nghe, ta hiện tại cảm giác mệt mỏi quá, muốn ngủ tiếp một chút.”

Môn La nghe xong cũng nhanh nói: “Đây là bình thường, người hay là nghỉ ngơi trước đi, mệt mỏi sau khi mất nhiều máu không phải là vài ngày có thể hồi phục được đâu.”

Dịch Vân gật gật đầu, khi đang muốn nằm xuống thì phát hiện Cầu Cầu không có ở bên người, hắn loay hoay một lúc sau, rồi vội vàng lo lắng hỏi: “Di? Cầu Cầu đâu?”

Môn La cũng lắc đầu: “Ta cũng không biết. Lúc ấy người hôn mê, trên người máu lại chảy không ngừng, ta lập tức giúp người nhanh chóng cầm máu điều trị vết thương, đến khi ta làm xong thì lúc này mới phát hiện Cầu Cầu đã không thấy đâu, cũng không biết là chạy tới chỗ nào nữa?”

Dịch Vân nghe xong liền sửng sốt, Cầu Cầu bình thường rất ít khi rời xa thân thể chính mình, chẳng biết nó hiện tại đã chạy đi đâu? Thế nhưng, Dịch Vân cũng không có lo lắng nhiều lắm, hồng nhân cự hạt vương đã chết, ở bên trong rừng gai quỷ dị này cũng không có con ma thú nào khác có thể uy hiếp đến Cầu Cầu.

Càng hướng chỉ con rắn nhỏ kia còn rất là giáo hoạt, xem nó cùng hợp lực với hắn đối phó với đàn cự hạt là biết, tất cả đều là chọn chiêu số đánh lén sau lưng, một tên đối trá như thế, nếu thực sự gặp nguy hiểm thì nó cũng có thể trốn thoát. Suy nghĩ như vậy, Dịch Vân cũng không tiếp tục lo lắng nữa, cho nên đã chìm sâu vào giấc ngủ.

98. Chương 98: Hệ Thống Tu Luyện Hoàn Toàn Mới

Khi Dịch Vân tỉnh lại, Cầu Cầu đã trở lại bên người, bên cạnh đặt ngay ngắn mười viên ma hạch vàng óng.

Hỏi ra mới biết được chính mình đã ngủ suốt bốn ngày bốn đêm, mà mấy viên ma hạch này đều là Cầu Cầu lượm về.

Thì ra Cầu Cầu ngày đó trên đường trở về liền tìm thi thể cự hạt bị hấn giết chết, moi ma hạch ra, tổng cộng tìm được chín viên ma hạch tứ giai. Trong đó còn có một quả ma hạch lớn hơn một vòng, đúng là Cầu Cầu lấy ra từ cơ thể Hạt Vương, ngũ giai ma hạch.

Lúc đó quả là nguy hiểm, cơ hồ cử tử nhất sinh, hiện tại không những sống tốt lại còn có thể thu được chiến lợi phẩm như vậy, không khỏi làm lòng Dịch Vân cảm thán, thế sự quả nhiên vô thường, không đến cuối cùng thì kết quả thật khó liệu.

Tổng cộng mười viên ma hạch lóe sáng dưới ánh mặt trời, Dịch Vân nhìn vào tâm tình rất tốt, từ hồng liên xuất ra ba khóa thủy phách tinh thạch cấp cho Cầu Cầu, cổ vũ nó một phen.

Cầu Cầu đương nhiên là tê tê hoan hô không ngừng, một hơi nuốt vào ba khóa thủy phách tinh thạch, vui sướng sôi nổi bò quanh người Dịch Vân.

Dịch Vân lần này thụ thương phần lớn là ngoài da, ngoài ra bị mất máu nghiêm trọng, cũng không có gì, nhưng đuôi Hồng nhãn cự hạt vương quất hấn một roi đánh gãy bảy cái xương, bộ phận xương ngực có dấu hiệu vỡ vụn, thương thế cần rất nhiều thời gian tu dưỡng mới khỏi hẳn.

Hơn nữa, hấn lần này chiến đấu, toàn thân ma lực cùng đấu khí đều dùng sạch sẽ, một chút cũng không còn, hiện tại trong khí hải là một mảnh trống rỗng. Đây cũng cần một đoạn thời gian nữa mới có thể tu luyện lại.

Cho nên, hấn hiện tại đành phải buông ý niệm nhanh chóng rời khỏi rừng gai quỉ trong đầu, ngoan ngoãn ở trong này chờ đợi.

“Nơi này có lưu giữ thi thể hạt vương, Hồng nhãn cự hạt khác cũng không dám tới, xem như là địa phương tốt cho người an tâm dưỡng thương.” Môn La phán đoán rồi nói.

Dịch Vân cũng chỉ bất đắc dĩ gật đầu chấp nhận.

Trong lúc chữa thương, từng có vài con Hồng nhãn cự hạt đi tới, ít thì bị Cầu Cầu ăn, bộ phận lớn bị hấn đuổi chạy, Cầu Cầu mặc dù có năng lực đánh vỡ ma pháp thuẫn của cự hạt, nhưng một đoàn lớn cự hạt cùng lên là vượt qua phạm vi năng lực của nó, chỉ có thể đuổi đi.

Hơn một tháng sau, Dịch Vân rốt cục hoàn toàn hồi phục, lại bắt đầu tiếp tục chuyển lộ trình.

“Người nói có thể đem hỏa cùng thủy ma pháp dung hợp ?” Môn La kinh ngạc hỏi.

“Ừ, lúc ấy ta chính là làm như vậy .”

Dịch Vân một bên thu thập xác cự hạt vương, một bên đáp.

“Như thế nào có thể ?” Môn La nghi hoặc: “Cho dù người có tổ khí hồng liên, có thể làm nước lửa hai nguyên tố yên ổn sống chung, nhưng luyện hóa ma pháp là hoàn toàn bất đồng. Khác hệ ma lực là bài xích lẫn nhau, càng không phải nói là nước lửa thuộc tính tương khắc, đây là trái ngược hoàn toàn lẽ thường.”

“Ma lực không đồng loại đúng là không thể dung hợp.” Dịch Vân lúc này cũng dừng động tác, nói xong: “Nhưng nếu thêm vào đấu khí, có thể trở thành cây cầu cho chúng nó, cũng có thể đem 2 loại ma lực dung hợp.”

Môn La nghe vậy ngây ngốc đương trường, càng nghe càng kinh, hoàn toàn không thể tin được, kêu lên: “Thêm đấu khí nữa? Lời này là có ý tứ gì? Ma lực cùng đấu khí có thể chung một chỗ ?”

“Hẳn phải là như thế .” Dịch Vân cúi đầu bắt đầu hồi tưởng, “Lúc ấy ở dưới tình thế cấp bách ta đem toàn bộ năng lực xuất ra, không quản là ma lực hay đấu khí, mà chúng nó lại tự nhiên dung hợp một chỗ. Ma pháp thuẫn vây khốn hạt vương không chỉ có nước lửa dung hợp, trong đó còn có tồn tại đấu khí, cũng bởi vì thế hai ma pháp nguyên tố bất đồng mới có thể kết hợp cùng một chỗ .”

“Ta nghĩ, ngày đó chiến đấu với A Lý Bố, tình hình hẳn là giống nhau mới đúng.”

Môn La nghe, ngơ ngác nhìn Dịch Vân không nói, trong đầu đồng thời hiện lên vô số ý niệm trong đầu, còn thật sự trong lòng đang tự hỏi luận chứng, thật lâu sau, hấn đột nhiên ngắt đầu hỏi: “Đây cũng là có quan hệ với tổ khí hồng liên chứ ?”

Dịch Vân ngưng thần suy nghĩ một hồi, mới lắc đầu nói: “Không phải ! Ta có thể tu luyện đồng thời thủy hỏa ma pháp không gặp phản phệ là do có hồng liên trợ giúp. Nhưng đem hai ma pháp dung hợp không liên quan gì đến hồng liên, hoàn toàn bởi vì đầu khí đè ép các nguyên tố khác, trở thành cầu nối, làm chúng nó hoàn mỹ kết hợp không sinh ra bài xích.”

“Ta hiện tại đã có thể khẳng định, chỉ có trên người đồng thời có đầu khí cùng ma lực, mới có thể làm được giống như ta, đem đầu khí ma lực dung hợp một khối. Chỉ có điều, làm được cũng không dễ dàng, một tháng qua, ta dưới tình huống thực tế thử qua, cơ hội thành công rất thấp, hai ba mươi lần mới có thể có một lần thuận lợi thì triển ra.”

Môn La lúc này quai hàm muốn rớt ra, một lúc sau không nói ra lời, hắn không dám tin kinh hô: “Người khác cũng có thể? Lý luận tu luyện này của ngươi ta căn bản chưa từng nghe qua, không, là căn bản không chút suy nghĩ quá. Lấy Khung Võ đại lực to lớn, cũng tuyệt không có người thử qua, trừ ngươi ra.”

Dịch Vân lúc này nhẹ nhàng gật đầu, khoe miệng cong lên, cười sáng lạn nói: “Ta tin tưởng rằng sẽ không có người thử qua, lão đại ngươi không tu luyện ma pháp có lẽ không biết, ma lực tu luyện là có quy cách rõ ràng. Đối với người tu luyện ma pháp mà nói, tuyệt không thể vượt qua điểm mấu chốt, còn nói đến ma lực, đầu khí dung hợp lại hoàn toàn vượt qua cái giới hạn kia, nếu có một sơ xuất nhỏ, ít nhất cũng trở thành phế nhân, cho nên trừ phi muốn chết, nếu không sẽ không có ma pháp sư dám làm như thế.”

“Kia thì người như thế nào còn làm như vậy? Tuy nói hiện tại là thành công, nhưng hết thảy không rõ ràng, một con đường không có người thử qua, phiêu lưu cũng quá lớn đi !” Môn La rất không đồng ý với cách làm của Dịch Vân, sinh mệnh là trân quý, hắn là người chết qua một lần, so với ai khác còn hiểu biết hơn.”

Huống chi, Dịch Vân sinh mệnh cũng không chỉ thuộc về hắn, hắn đem Môn La từ trong hôn mê tỉnh lại, cũng nhận tổ truyền bí mật truyền thừa, mạng của hắn càng thuộc về Tư Đạt Đặc gia tộc a.

Dịch Vân nhìn Môn La, ha ha cười nói: “Lão đại, ngươi quên ta có hồng liên sao chứ? Lúc ấy ta dưới trợ giúp của hồng liên, có thể thuận lợi tu luyện thủy hỏa ma pháp tương khắc, ta đã sớm vượt qua điểm mấu chốt không một ai dám bước qua, cũng bởi vậy ta mới bạo gan nếm thử các cách vận dụng ma lực. Cho nên hiện tại mới có thể tìm ra được diệu pháp tu luyện hoàn toàn mới này.”

Dịch Vân có hồng liên tương trợ, giúp hắn vượt qua giới hạn hai thuộc tính tương khắc, phá vỡ vạn năm qua, thiết luật thủy hỏa không thể cộng sinh chung một thể, nếu có thể qua được bước này, đã thay đổi nguyên tố luyện hóa trong cơ thể, hoàn cảnh ngưng luyện ma lực so với người thường hơn rất nhiều.

Ma pháp sư bình thường nếu thử nghiệm lung tung có thể gặp phải ma lực phản phệ mãnh liệt, mà khuôn khổ này đối với Dịch Vân tuy cũng có nhưng ít hơn rất nhiều, hắn có thể đem một ít ý nghĩ trong đầu, từng cái một thí nghiệm sử dụng.

Hồng liên giúp hắn vượt qua hạn chế thể chất trời sinh, chẳng khác nào bước một bước, vượt qua một ngọn núi lớn, phía sau núi là một mảnh thiên địa hoàn toàn mới, đương nhiên, đây cũng là hắn dũng cảm quyết tâm thử nghiệm, khó khăn không lùi bước. Khi trước bị tuyên án không thể thành tựu lĩnh vực ma pháp, lại vẫn không buông bỏ đó là quan hệ tới ý chí ngang bướng này của hắn.

Hắn tại giữa thế giới mới, tìm được một cái xưa nay chưa từng có, có thể áp dụng với mọi người trong đại lục, phương pháp tu luyện đầu khí ma pháp hoàn toàn mới.

Hiện tại, xuất ra hệ thống tu luyện mới này khó khăn như thế nào, Môn La đương nhiên hiểu được, một ngàn năm thời gian cả đại lục không nhất định xuất hiện một cái, mà tiểu tử này hiện tại mới mấy tuổi ? Môn La khiếp sợ cũng vì nguyên nhân này.

“Thì ra là thế?” Môn La hiện tại hoàn toàn minh bạch.

Suy nghĩ một chút, Môn La lại hỏi: “Ngươi nói hiện tại có thể thành công xuất ra ma pháp dung hợp, phần trăm không lớn, là có chuyện khó xử gì ?”

Dịch Vân cười khổ: “Nếu muốn dung hợp thủy hỏa hai ma lực, lại đầu khí, chỉ có thể dung hợp ở trong cơ thể, đây còn khó khăn hơn mấy lần đem ma pháp đơn thuần thì triển ra. Lại nữa, trong đó còn có một chút mấu chốt ta vẫn chưa thông suốt, bởi vậy, loại ma pháp này tạm thời còn không thể sử dụng trong chiến đấu.”

Môn La nghe xong gật đầu, hiểu được Dịch Vân còn phải luyện tập thời gian dài nữa mới có thể chân chính sử dụng ma pháp dung hợp.

“Đây ma pháp dung hợp uy lực tựa hồ siêu việt hạn chế tinh cấp thực lực Dịch Vân, ngày đó có thể vây không ngũ giai Hồng nhân cự hạt vương, ma pháp kia nên thuộc ngũ tinh uy lực, cùng cấp có thể đề cao uy lực lên một tinh. Quả thật làm lực chiến đấu tiểu tử này nâng cao một bậc, cơ hội đi ra núi non đáng chết này lại đề cao hơn chút.”

Môn La tâm vui sướng.

Dịch Vân tiếp tục thu thập giáp xác hạt vương, lực phòng vệ ngũ giai ma thú này mạnh hơn lực giai ma thú bình thường, ít nhất độ cứng giáp xác Hồng nhân cự hạt vương này cũng hơn Bằng lân báo, mấy thứ tốt thế này Dịch Vân sao buông tha được ?

Hắn vốn không cần cố sức như thế, chỉ phải đem đầu hạt vương thu vào hồng liên, nhưng lại bị Môn La phản đối, không gian bên trong hồng liên tuy lớn nhưng lại như nhà của hắn, đương nhiên không được đem thi thể ma thú đưa vào, kia chẳng lẽ là lò sát sinh ?

Bởi vậy Dịch Vân đành phải lựa chọn một ít bộ phận dùng được, lạng thịt sạch sẽ mới thu vào trong hồng liên.

Một phen thu thập tất cả xong xuôi, Dịch Vân lại nhìn nơi này thoáng cái, lập tức mang theo Cầu Cầu hướng sâu trong rừng gai quỷ mà đi.

Lại qua hai tháng, Dịch Vân rốt cục đi ra khỏi mảng rừng gai quỷ rộng lớn này, sau khi ra được, trước mặt lại là một rừng cây khác tràn ngập đại hải, không thấy bến bờ, hắn không chút do dự lập tức kích động tiến vào trong rừng cây kia.

Mỗi khi tiến thêm một bước, liền rời xa núi non một bước, giống như đạo cường giả, từng bước gian khổ, chỉ vì cả đời sáng lạn, chỉ cần hắn còn sống, chung quy sẽ đi đến cuối con đường này.

99. Chương 99: Gặp Lại Bằng Lân Báo

Vào tháng chín trong Lạc Nhật sơn mạch

“Ông trời ơi, khi nào mới có thể tìm thấy nước đây, chết vì khát mất !”

Dịch Vân kéo lê thân thể mệt mỏi, hữu khí vô lực hành tẩu trong rừng rậm.

Hắn nhớ không rõ đây là khu rừng rậm thứ mấy hắn gặp nữa. Từ hai tháng trước, sau khi hắn tiến vào nơi đây, lại không tìm ra nguồn nước, lượng nước lớn mà hắn dự trữ đã uống hết vào hơn nửa tháng trước..

“Tê ~” Cầu Cầu đem cái đầu nhỏ của mình khoát lên vai Dịch Vân, cái lưỡi màu hồng cũng bị cái miệng ngậm lại, vô lực kêu lên .

Dịch Vân mỗi ngày luôn luôn đi vội từ sáng đến chiều, nên đối với nhu cầu về nước uống tự nhiên cũng là rất lớn, cuộc sống nửa tháng không uống một giọt nước, hắn cũng chịu không nổi nữa rồi .

“Rống ~~~!”

Phía sau cái Cây gần đó bỗng nhiên có ba đầu ma thú hình hổ màu vàng lao ra, hai cái răng nanh ngoài miệng lóe lên hàn quang, chỉ liếc nhìn Dịch Vân mắt một cái, rồi cả tập thể hướng hắn xông tới.

“Là Hung Lô Báo Hổ, tới hay!” vốn là Dịch Vân đang vô lực kéo lê thân thể mình, vừa thấy ba đầu lôi phong vũ hổ đột nhiên xuất hiện, lại không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, cao hứng kêu lên.

Ba con Hung Lô Báo Hổ tốc độ cực nhanh, trong lòng lại không rõ con nào lúc trước có một bộ bộ dáng sắp chết, sau khi thấy chúng nó, ngược lại là như trời hạn lâu ngày gặp mưa, lập tức sinh long hoạt hổ khỏe ra, trong trí nhớ chúng nó, nếu như nhân loại gặp chúng nó, hẳn là đều là lập tức xoay người chạy trốn mới đúng a.

“Tê tê tê!” Dịch Vân dùng sức dưới chân, mạnh mẽ hướng một đầu Hung Lôi Bạo Hổ trong đó phóng tới, mà tốc độ Cầu Cầu so với hắn còn nhanh hơn, lập tức liền hướng hai đầu Hung Lôi Bạo Hổ trước mặt bay đến, cái mồm to lập tức mở ra, so với Hung Lôi Bạo Hổ thì còn lớn hơn nhiều, trong lúc bọn hổ còn sững sờ, thì lập tức một cái đầu liền bị cắn rớt.

Dịch Vân nhìn hai đầu Hung Lôi Bạo Hổ còn lại liếc mắt một cái, đối với Hung Lôi Bạo Hổ hắn có ấn tượng rất sâu, lúc trước, khi hắn hai con tam giai ma thú Hung Lôi Bạo Hổ đồng dạng, trong lòng thầm nghĩ chạy trốn nhanh lên, mà hiện tại là lúc gặp lại, trong mắt hắn tam giai ma thú đã không còn nguy hiểm.

“Bồng!”

Một đạo Ma Pháp Thuần màu lam đột nhiên che ở trước mặt con Hung Lôi Bạo Hổ này, nó có chút kinh ngạc, móng vuốt một con mang theo điện mang tùy ý đánh lên cái Ma Pháp Thuần kia, một tiếng tiếng bạo vỡ vang lớn lên, Ma Pháp Thuần lập tức vỡ tan ra từng mảnh.

Hung Lôi Bạo Hổ cười thầm giá nhân loại quả thực không biết tự lượng sức mình, một đạo Ma Pháp Thuần sao có thể ngăn trở một trảo ẩn chứa điện mang của nó. Lúc chân nó vừa mới trở lại mặt đất, còn muốn tiếp tục tiến đánh, lại ngay lúc đó tên kia nhân loại kia đã vô thanh vô tức lên đến bên người, tiểu ý trong mắt đảo dạt, đánh thẳng vào người nó.

Trong mắt hiện lên sự bình tĩnh, chăm chú mang theo ý nghĩ hủy diệt, giống như yên tĩnh trước khi mưa to, đó là ánh mắt chăm chú nhìn con mồi của kẻ đi săn! Trong lòng Hung Lôi Bạo Hổ hàn ý trời dậy, ý nghĩ đến vui sướng khi gặp được con mồi lập tức tiêu tán vô tung, đang muốn nhảy ra xa né tránh, một đạo hồng mang so với động tác bay ngược của nó còn nhanh hơn nhiều, thoáng chốc chém qua đầu của nó, trên cổ bỗng dưng lạnh đi, ngay lập tức liền không còn ý thức nữa.

Ngay lúc Dịch Vân chặt bỏ đầu của con Hung Lôi Bạo Hổ này, đồng thời, Cầu Cầu cũng đã cắn nốt cái đầu của con Hung Lôi Bạo Hổ còn lại, kêu lên vui mừng hướng đến thi thể không đầu của chúng nó rơi trên mặt đất rất nhanh bỏ tới.

“Tê tê tê” Cầu Cầu cao hứng hoan hô, lập tức đem cái đầu rắn của mình kề sát vào chỗ chặt đầu đó, vui vẻ uống dòng máu đang dừng mãnh phun ra, một bên uống một bên hưng phấn kêu lên, giống như lúc được Dịch Vân cho nó thủy phách tinh thạch.

Dịch Vân cũng không kỳ quái với hành động của Cầu Cầu, đồng thời hắn cũng hai tay ôm lấy một cái đầu xiên vẹo trên mặt đất của một con hung lôi bạo hổ, giơ lên cao uống dòng máu đang chảy xuống, trên mặt là vẻ vui sướng bộ dáng hưởng thụ, giống như thứ hắn uống không phải máu thú, mà là quỳnh tương ngọc dịch. (Dịch đoạn này mà ghê quá >”<)>

Nếu hiện tại có người chứng kiến này cảnh tượng này, nhất định sẽ bị dọa đến hồn phi phách tán - hồn vía lên mây mới thôi.

Nửa tháng qua, vẫn không được nguồn nước, Dịch Vân cùng với Cầu Cầu là dựa vào dùng máu thú để uống, mới có thể chống đỡ đến hiện tại. Thú huyết bổ nhưng mà hôi, hương vị thấp phần khó ngửi, lần đầu tiên Dịch Vân uống, một ngụm liền phun ra ngay, tiếp theo còn phun ra cả thức ăn bữa trước.

Tuy rằng như thế, nhưng hắn cũng không còn lựa chọn nào khác, nếu không uống, hắn cũng không có sức lực mà đi lại, vì thế hắn một bên uống, lại một bên nôn, liên tiếp vài ngày đều như thế. Đến hiện tại, bây giờ Dịch Vân cũng quen loại hương vị tanh hôi này, uống giải khát, cũng sẽ không là tra tấn.

“Hô, máu của hung lôi bạo hổ không tính là khó uống, so với máu của con ma chu mấy ngày hôm trước kia, có thể nói là mỹ vị!” Bỏ đầu xuống, Dịch Vân lau huyết tinh nơi khóe miệng, cười nói.

Môn La lúc này cũng hiện ra Dịch Vân bên người, ha hả cười nhạo: “Tiểu tử ngươi cuối cùng thành thói quen a, nghĩ đến lúc bắt đầu, ngươi là dù có đánh chết cũng không uống máu thú, nói là cái gì như không phải động vật, không chịu nghe ta còn nổi giận, hiện tại cuối cùng cũng thông suốt a.”

“Đúng rồi, Từ khi bắt đầu tiến vào khu rừng rậm này, gặp phần lớn là tam giai ma thú, chúng ta hiện tại hẳn là đã đi vào khu vực bên ngoài Lạc Nhật sơn mạch, con đường này cũng là con đường dẫn ra ngoài.” Môn La nói.

Cầu Cầu lúc này chậm rãi bò lại, thần tình như là làm được việc gì vui vẻ cười thỏa mãn, một đầu lại tiến vào trong lòng Dịch Vân.

Dịch Vân thấy thế cũng cười nói: “Cuối cùng cũng lại đây , một đường từ Lạc Nhật sơn mạch phía đông đi đến phía tây, cuối cùng cũng đã có thể đi ra ngoài.”

Tìm kiếm xác chết của ba đầu hung lôi bạo hổ, lại được hai quả ma hạch tam giai Lôi Hệ, Dịch Vân mới quay đầu bỏ đi.

Vừa mới dùng qua máu thú để uống giải khát, lại biết con đường ra khỏi sơn mạch ở ngay phía trước, Dịch Vân vội vàng chạy thẳng một đường ra ngoài, băng qua núi rừng cây cối rậm rạp, không dừng lấy một khắc.

Trên đường đi, gặp được mấy con ma thú nhị giai tam giai, ma hạch của chúng nó cũng không còn có thể làm cho Dịch Vân động tâm, hắn vội vàng chạy ra ngoài nên liền bỏ qua, dọc theo đường đi quả là thông suốt không bị ngăn trở, so với lúc trước tại chỗ sâu trong sơn mạch như đang ở trên miếng băng mỏng, nơm nớp lo sợ, lúc nào cũng phải lo trốn tránh ma thú, thời khắc nào đều có thể bị ma thú tập kích, quả là khác biệt một trời một vực.

Ba ngày sau, dọc theo đường đi gặp mấy con ma thú tương đối yếu, phần lớn là cấp hai, hiện tại đối với Dịch Vân mà nói, những con này không có gì uy hiếp nữa . Điều này cũng làm hắn càng thêm khẳng định, đường ra khỏi sơn mạch ngay ở phía trước cách đó không xa .

Tưởng tượng như vậy, trong lòng hắn bắt đầu hân hoan nhảy nhót không thôi, cũng không tiếp tục lãng phí thời gian, lại toàn lực hướng phía trước vội đi.

“Rất nhanh thôi ! Rốt cục có thể rời khỏi cái sơn mạch chết tiệt này !”

Cầu Cầu tựa hồ cũng cảm nhận được Dịch Vân có chút vội vã vui sướng, nhô đầu ra nhìn cây cối chung quanh không ngừng lui lại phía sau, đón gió núi tê tê kêu lên vui mừng .

Đột nhiên, Dịch Vân cảnh giác, nhất thời dừng lại, xoay người một cái nhảy lên trên một cây đại thụ, cảnh giác nhìn sơn lâm phía trước.

“Hô ~!”

Một âm thanh xé gió từ phía trước mà đến dần dần rõ ràng lên, đang có một đầu ma thú rất nhanh hướng hắn lao đến.

“Tiểu tử làm sao vậy?”

Một đoàn hào quang từ Hồng Liên ở trước ngực bay ra, Môn La bỗng nhiên xuất hiện.

Từ khi cao giai ma thú không còn xuất hiện nữa, xác định rằng Dịch Vân cũng sẽ không có gì nguy hiểm nữa , hắn liền ở trong Hồng Liên , cho đến vừa rồi cảm ứng được sự kinh hãi của Dịch Vân, lúc này mới hiện ra.

“... A? Không tốt! Là ma thú đã ngoài ngũ giai! Chạy mau!” Dịch Vân còn chưa kịp mở miệng, Môn La lập tức hô lên.

Dịch Vân nghe thấy như vậy trái tim mạnh đột nhiên đập mạnh!

Ngũ giai? Nơi này làm sao còn có loại ma thú giai vị này?

Dịch Vân trong lòng khiếp sợ, nhưng động tác lại không chậm trễ chút nào, lập tức hướng bên trái lao qua tiến lên. Ngũ giai ma thú là từ phía trước tới, tuy rằng chạy về phía sau mới là phương pháp an toàn nhất, nhưng giờ khắc này, Dịch Vân làm sao có thể cam tâm lui về, bên ngoài Lạc Nhật sơn mạch là ở ngay phía trước a!

“Thở phì phò ~!”

Một khi thay đổi phương hướng, đầu ma thú kia cũng liền biến đổi phương vị đuổi sát lại đây, khoảng cách bị thu lại gần nhau trên diện rộng. Cảm nhận được phía sau có đòn đánh úp lại với áp lực cường đại, Dịch Vân liền đem hết toàn lực phi nước đại, lập tức nhớ lại lần chạy trốn chết trước để dành cuộc sống .

Hắn không ngừng biến đổi phương hướng, hy vọng thoát khỏi ma thú truy kích, nhưng là ma thú kia lại như là da với thịt như theo sát sau, tại đây nơi có đại thụ che trời cùng với địa hình vùng rừng rậm, tốc độ nhân loại là không thể nào hơn ma thú cao giai bốn chân, khoảng cách hai bên càng ngày càng gần hơn.

Mồ hôi lạnh chảy xuống ròng ròng, Dịch Vân càng tránh né lại càng kinh hãi, lấy tốc độ toàn lực của hắn, cho dù là ngũ giai ma thú muốn đuổi kịp hắn phải mất một đoạn thời gian, nhưng kia là ma thú gì mà có thể trong khoảng thời gian ngắn như vậy, khoảng cách liền rút lại một đoạn thật lớn?

Hắn tìm một cái khoảng trống, rất nhanh nhìn về phía sau, một đầu ma thú cự đại màu lam truy ở sau người, tàn nhẫn theo dõi hắn, ở giữa cây cối đang linh hoạt nhảy đi, tốc độ cực mau, nhanh chóng hướng hắn bay xẹt tới.

“Băng lân báo! Lại là lục giai Băng lân báo!”

Dịch Vân thấy rõ đầu bộ dáng ma thú kia, liếc mắt một cái liền nhận ra, thất thanh kêu lên.

100. Chương 100: Hương Vị Quen Thuộc

Chiều cao trên dưới năm thước, toàn thân lông mao màu lam, lộ ra một cổ uy áp xơ xác tiêu điều khiếp người, kia đúng là một đầu lục giai thủy hệ ma thú, Băng lân báo.

Dịch Vân lưu vong ở sâu trong Lạc Nhật sơn mạch hơn chín tháng, tất cả đều do một đầu Băng lân báo ban cho, không nghĩ tới một đường lữ trình cầu sinh kinh qua gian khổ, thật vất vả đi ra phụ cận núi non, rồi lại gặp một đầu Băng lân báo khác, chỉ có thể nói hắn cùng ma thú loại này duyên phận cũng thật sâu a, từ Đông sang Tây đánh một vòng lớn, lộ trình dài đến mấy trăm dặm, lại nhất định đem hắn thành con mồi.

“Trời đất! Tiểu tử ngươi từng làm chuyện gì với Băng lân báo khiến cho thiên địa oán trách không? Như thế nào đến lúc này ngươi đều trở thành con mồi của nó? Môn La ai oán tru lên.

Dịch Vân gấp đến độ như lửa cháy ngang mày, liều mạng chạy trốn, trong miệng kêu oan: “Ta ngay từ đầu đều bị ma thú này một đường rượt chết, lại như thế nào làm cái gì với nó? Thật là muốn hỏi lão đại ngươi một chút, là ngươi từng làm cái gì với loại ma thú này mới đúng a!”

Môn La nghe Dịch Vân nói xong cũng sửng sốt, lập tức ngậm miệng.

Tận xa xôi nhiều năm trước, hắn cũng từng vì ma hạch mà giết đại lượng ma thú, trong đó có hay không Băng lân báo? Hắn nhớ không được, nhưng năm đó hắn tìm được rất nhiều thủy hệ cao giai ma hạch, suy luận kiểu này mới hợp lý đi.

“Cho dù năm đó ta thật sự giết qua lão tổ tông Băng lân báo thì lại thế nào? Kia cũng là chuyện bảy ngàn năm trước a! Ta cũng gặp báo ừng chết một lần, ngươi có biết không? Ngươi cũng không nên truy cứu chúng ta.”

Môn La hướng về phía sau liên tiếp hô, lại không biết đầu Băng lân báo kia có nghe thấy hay không ?

Lục giai ma thú tốc độ hơn xa Dịch Vân một mảng lớn, khoảng cách song phương mỗi lúc một gần, Cầu Cầu thăm dò Băng lân báo đang đuổi nhanh phía sau, nó đối với ma thú này cũng khắc sâu nhưng nhớ, ánh mắt hung hăng giương lên, miệng cao giọng tê hí, hướng đầu Băng lân báo đuổi theo không bỏ kia kêu gào ầm ỉ.

“Rống ~~ !”

Băng lân báo thấy một con rắn nhỏ lại hướng nó thị uy, tức giận đại thịnh, điên cuồng hét lên một tiếng, lát sau tốc độ khoảnh khắc lại nhanh hơn, hướng sau lưng Dịch Vân phóng tới, lập tức tiến gần sau hắn ngoài ba bốn bước.

Cảm nhận được sau lưng truyền đến uy áp mãnh liệt, một cổ lạnh như băng thấu tận xương tủy chỉ cách có vài bước, Dịch Vân trong lòng cả kinh, chợt ngưng tụ ma lực trong cơ thể, lập tức xoay người về phía sau xuất ra một cái ma pháp.

“Băng sơn viêm thuẫn !”

Hắn biết rõ Băng lân báo lợi hại, không phải chính mình có thể ngăn cản, muốn hắn vật lộn cận thân với Băng lân báo, cho dù cho hắn trăm lá gan cũng không dám, liền xuất ra ma pháp mà hắn nắm chắc nhất.

Băng sơn viêm thuần, thủy hỏa hai ma lực dung hợp, là dung hợp ma pháp từng cứu hắn hai lần, hắn đã đặt tên này.

Trải qua mấy tháng nghiền ngẫm luyện tập, Dịch Vân đối với dung hợp ma pháp cũng linh hội sâu hơn một tầng, xác suất thành công là không cao, nhiều nhất vẹn vẹn chỉ ba thành cơ hội thuận lợi đánh ra, ở trong sinh tử chiến đấu, căn bản là đem cược tính mạng, mà Dịch Vân hiện tại cũng không thể không đổ.

“Bồng !” Một tiếng thật lớn vang rung trời, truyền khắp núi rừng hoang vắng, trong phạm vi mười dặm chim rừng toàn bộ kinh hãi bay lên.

Băng lân báo một trảo khoanh khắc đập nát Băng sơn viêm thuần, thân thể to lớn chỉ bị kiềm hãm thoáng cái, làm như nó không ảnh hưởng chút gì, lại bắt đầu hướng Dịch Vân phía trước xông tới.

Dịch Vân gặp cảnh tượng kinh hãi này, lòng như biển lạnh, ma pháp dung hợp liều mạng xuất ra cũng không ngăn cản được Băng lân báo một lát, muốn thi triển ra ma pháp này cũng cần chút thời gian hồi ma lực, hắn lúc này không còn thủ đoạn gì khả dĩ chạy trốn.

Trong lòng phát lạnh, gấp rút tìm đối sách, đã thấy Băng lân báo đột nhiên đình trệ thụt lại, chỉ thấy trên móng vuốt nó khoanh khắc nổi lên màng lửa đỏ, từ đầu chỉ là đốm lửa nhỏ, sau phút chốc liền bùng lên thành một đoàn lửa to yêu dị, đang theo móng vuốt nó điên cuồng thiêu vào thân thể.

“Rống ~ !”

Băng lân báo hiển nhiên bị hỏa viêm này làm kinh sợ, Băng hệ ma thú, thân mình khắc hỏa cũng sợ hỏa, hỏa hệ ma pháp tầm thường căn bản không thể thương tổn nó mấy may, nhưng ngọn lửa hiện tại đang bám trên vuốt nó lại khiến nó có cảm giác đau đớn.

“Rống ~ !”

Băng lân báo ngửa mặt lên trời tê rống, hiện tại cũng bất chấp đuổi theo con mồi, nó lập tức ngưng kết đại lượng thủy nguyên tố hướng ngọn lửa trên người tụ tập lại, cổ hồng viêm này yêu dị phi thường, khi gặp tinh thuần thủy nguyên tố hợp lại, giống như có linh tính ngưng kết thành bông tuyết quấn quanh ngọn lửa, mơ hồ cùng nó đối kháng, trong thời gian ngắn hai luồng thủy hỏa ở trên người Băng lân báo giằng co, hồng lam hai màu tranh nhau phát sáng, kỳ cảnh hiếm có.

Mắt thấy cổ hỏa viêm kỳ dị lại không sợ bông tuyết bao quanh, Băng lân báo lúc này mới thật sự kinh hoảng lên, như lâm đại địch, lấy toàn bộ tâm lực ngưng kết thêm đại lượng thủy nguyên tố, chừng một khắc sau nó mới đem hỏa viêm dập tắt hoàn toàn, chỉ là nửa thân thể nó lúc này đã bị đốt cháy đen, mùi thịt nướng phiêu tán bay lên.

Vết bỏng trình độ này với Băng lân báo không đáng kể chút nào, chỉ cần một ngày thời gian liền hoàn toàn khôi phục, nhưng làm nó giận dữ phi thường, Dịch Vân mà nó đang đuổi bắt kia, sớm thoát đi chẳng biết ở đâu, nó không cam lòng tìm tòi tứ phía, không có kết quả cũng không buông tha.

“Nhanh, nhanh ! Thừa dịp nó chưa đuổi theo, chạy mau !”

Môn La không ngừng gấp giọng thúc dục, nếu Dịch Vân lại bị đuổi theo, Băng lân báo dưới trạng thái phòng bị, bọn họ sẽ không có cơ hội thứ hai mà đùa giỡn nó.

Dịch Vân khi phát hiện Băng sơn viêm thuần ma pháp hiệu quả như thế, lúc Băng lân báo đang cật lực dập lửa hắn lập tức biết cơ hội đến, xoay người bỏ chạy, hắn cũng không cho rằng một cái ma pháp dung hợp có thể làm thương nặng Băng lân báo, sớm hay muộn đều lại đuổi theo.

“Tiểu tử, nhanh cởi quần áo, mặt trên dính máu ma thú, nó có thể dựa vào mà tìm được hành tung của ngươi !” Trên đường chạy trốn, Môn La đột nhiên lên tiếng nhắc nhở.

Quần áo trên người Dịch Vân kỳ thật chỉ là một mảnh da thú mà thôi, hắn lấy mặc thay quần áo, từ lúc chạy chối chết hơn chín tháng nay, toàn bộ đồ đạc đều thành rác rưởi, hiện trên người hắn mặc cũng vẹn vẹn là da lông tam giai ma thú.

Nghe thấy Môn La nhắc nhở, Dịch Vân lập tức phản ứng, tùy tay vứt bỏ da thú, cứ như vậy trần truồng mà bỏ chạy.

Khi đó, lúc Dịch Vân đi vào một mảnh bùn lầy, liền chạy nhanh vào giữa đồng bùn lầy lội, cho đến khi trên người bám đầy bùn nhão mới đứng dậy chạy tiếp.

Bùn trên người có thể che dấu hơi thở của hắn, làm Băng lân báo không dễ dàng tìm được mùi hắn, đây cũng là trong chín thắng, kỳ xảo Dịch Vân rút ra từ việc bị ma thú đuổi giết không ngừng, vài lần giúp hắn thành công thoát khỏi cao giai ma thú đuổi bắt.

“Khá lắm, Băng lân báo! Tuy nói cá lớn nuốt cá bé, ta cũng không trách người, nhưng ta hai lần thiếu chút nữa bị người bức tử, ta không dễ bụng thì không phải nam nhi mà. Đợi thực lực ta tăng lên, ta sẽ quay lại tìm người đùa một trận !”

Dịch Vân trong lòng oán hận nghĩ.

“Tiểu tử, nguy hiểm thật a! Nếu người xuất không ra Băng sơn viêm thuẫn cản nó trong chốc lát, hậu quả thật không dám tưởng tượng !” Môn La giật giạt nói.

“Thật sự chỉ là vận khí, ma pháp dung hợp cơ hội ta xuất ra chỉ có ba thành, thất bại cao tới bảy thành, vừa rồi dưới nguy cơ, đồ được ba thành kia, thật sự là vận may !”

Dịch Vân miệng nói xong, tốc độ dưới chân cũng không có chậm lại, hắn hiện tại thâm nghĩ mau chóng tìm được lối ra, không khéo Băng lân báo lại đuổi theo.

“Đúng rồi! Hộ thuẫn ma pháp dung hợp của người không phải bị đóng băng hay sao? Ta xem hai lần, A Lý Bố với Hồng nhân cự hạt vương đều như thế, lần này thế nào lại là cháy lên?” Môn La khó hiểu hỏi.

Dịch Vân cười nói: “Hai lần trước là ta dưới tình huống không rõ mà xuất ra. Vừa rồi sơ dĩ có thể đốt Băng lân báo mà không phải đóng băng là vì ta biết nó là ma thú thủy hệ, cho nên trong lúc dung hợp ma pháp, ta cố ý dung hợp nhiều hỏa ma lực hơn, bốn ý cũng chỉ là xem thử mà thôi, thực không đoán được lại là hữu hiệu.”

Hai người đối đáp, Dịch Vân lại chạy được vài dặm, hôm nay đã tiếp cận lối ra khỏi núi non, với ma thú một hai giai với hắn không có lực uy hiếp, chỉ lo không bị Băng lân báo đuổi đến là được, cho nên Dịch Vân mới có thể không cần phân tâm lẫn tránh, chỉ dùng tốc độ cao nhất tiến lên.

“Dung hợp ma pháp còn có thể sử dụng như vậy? Không cần hai loại ma lực mỗi bên một nửa ?”

Môn La đối với loại ma pháp này hiển nhiên là tò mò cực điểm.

Dịch Vân gật đầu đáp: “Một khi ma pháp đã có thể dung hợp, ta đương nhiên có thể quyết định tỷ lệ dung hợp, chỉ là loại khống chế tinh vi thế này thực không dễ dàng. Ma pháp vừa rồi, ta nguyên là muốn hỏa ma lực nhiều một chút, cỡ hai thành, hơn tỷ nữa ta liền khống chế không được.”

“Thật sự là huyền diệu, vận dụng ma pháp như vậy, ta thật là chưa từng nghe qua, quả là cực kỳ huyền diệu a!” Môn La tán thưởng nói.

Môn La mặc dù không hiểu tu luyện ma pháp, nhưng như hắn đã nói, ở xa xôi nhiều năm trước, Tư Đạt Đặc gia tộc cũng từng sinh ra vài danh cửu tinh pháp tôn, về kiến thức ma pháp, hắn là hơn xa nhiều pháp sư cao giai.

Mà lấy tầm mắt của hắn đối với dung hợp ma pháp ảo diệu của Dịch Vân cũng chưa từng nghe qua, càng không cần phải nói đến người khác.

Một đường chạy vội đi, chỉ thấy vài ma thú cấp thấp, đầu Băng lân báo kia cũng không xuất hiện lại, tinh thần Dịch Vân cũng dần dần thả lỏng.

Lại qua đi hai canh giờ, khi Dịch Vân đi tới cuối cánh rừng, chậm rãi đi ra ngoài, đập vào mắt là một ít đồi núi cùng với vùng đất vàng cao nguyên bằng phẳng, trên mặt còn in dấu vết bánh xe và vỏ ngựa.

Gió lạnh thổi tạt vào mặt, một cổ địa hình cao nguyên hương vị quen thuộc, Dịch Vân hít sâu một hơi, kích động muốn chảy nước mắt.

Xa cách hơn chín tháng, hần rốt cục còn sống đi ra.

101. Chương 101: Triển Lãm Hào Phóng

“Tiểu tử kích động như vậy làm gì? Ngay cả nước mắt nước mũi cũng chảy đầy ra rồi kìa, chẳng qua, nên hảo hảo cao hứng một chút thôi, ha ha!” Môn La nói xong liền ngửa mặt cười rộ lên, Dịch Vân có thể an toàn đi ra khỏi Lạc Nhật sơn mạch đã làm cho hần thật nhẹ nhõm thở dài một hơi, một đoạn thời gian này từ lo lắng đến kinh ngạc, mọi thứ trong khoảng khắc đã bị hần vứt bỏ phía sau.

“Tê tê tê ” Cầu Cầu cũng hưng phấn leo lên đầu Dịch Vân, nhìn thấy cảnh vật bát ngát đập vào mắt, nó múa may uốn lượn ở trên đỉnh đầu hần.

Dịch Vân phóng qua một gò đất, đi đến chỗ có vết bánh xe trên mặt hoàng thổ(đất vàng, đất bazan), ngồi xổm xuống dò xét một phen , sau đó cười nói: “Lão Đại, dấu bánh xe cùng vó ngựa này vẫn còn mới, án theo dấu vết lưu lại thì hần là trong ngày hôm nay, chúng ta lúc này đuổi theo, trong vài canh giờ thì có thể gặp được đoàn người ngựa này rồi.”

“Người vội vã tìm đoàn xe này làm gì?” Môn La kỳ quái hỏi.

Dịch Vân cười nói: “Đầu tiên, chúng ta cũng không biết vị trí này là ở chỗ nào của đế quốc, cho nên muốn tìm người xác định phương vị mới được; Thứ hai là, ta và Cầu Cầu đã rất lâu rồi không uống qua nước sạch, hiện tại cho dù có người lấy dao kẻ cổ ta, ta cũng tuyệt sẽ không uống cái thứ thú huyết tanh hôi kia.”

Vỗ mạnh vào đầu mình một cái, Môn La cười nói: “Bản thân ta là linh thể, không cần ăn uống, nên cũng quên các ngươi đã uống máu gần hai mươi ngày nay rồi. Người nói rất đúng, nhanh tìm được đoàn người kia, sau khi ăn uống no say, sẽ suy nghĩ bước tiếp theo nên đi như thế nào!”

Dịch Vân xác định phương hướng đoàn xe ly khai, lập tức theo dấu bánh xe lưu lại mà bám theo.

Đồng dạng cũng là vội vàng chạy đi, thể nhưng tâm tình hôm nay lại khác nhau rất lớn, Dịch Vân quả thực hưng phấn đến độ muốn lập tức hát vang lên. Dọc theo đường đi lộ trình bằng phẳng, cùng địa hình gồ ghề lởm chởm nguy hiểm luôn rình rập bên trong Lạc Nhật sơn mạch, khác nhau một trời một vực.

Dịch Vân một mạch chạy đi gần trăm dặm, thấy vết xe ngựa trên mặt đất dần dần rõ ràng hơn, làm cho một nhọc tự nhiên không cánh mà bay, sức lực càng thêm sung mãn vội tìm dấu vết rồi liền chạy đi.

Mấy canh giờ sau, dịch Vân rốt cuộc nhìn thấy trong đám bụi mù mịt xa xa phía trước, hơn mười chiếc xe ngựa ẩn hiện ở bên trong đó, hần kích động hoan hô một tiếng, không hề do dự gì, nhanh như chớp vọt chạy tới.

Ngạc Đa Đồ nhìn cảnh vật không ngừng vụt qua bên ngoài xe ngựa, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ u sầu. Hần là chấp sự cao cấp của “Kiệt Nặc Tư” gia tộc, lần này phụng mệnh ra ngoài làm việc, mà hiệu quả lại kém xa không như mong đợi, hôm nay đã hết thời hạn một năm đến lúc phải trở về, hần cũng đành phải cắn răng trở lại gia tộc phục mệnh.

Nhiệm vụ mà hần tiếp nhận kỳ thật rất đơn giản, đó là trong vòng một năm, tận dụng hết khả năng, thu mua tất cả ma hạch và mọi thứ hữu dụng trên thân ma thú có thể mua được.

Nhiệm vụ như vậy trong tình huống bình thường thì cũng không khó, nhưng là ở dưới bối cảnh trước mắt lại rất không dễ dàng thực hiện.

Lúc này biên cảnh Kỳ Vô đế quốc đang xảy ra chiến sự, sau mấy tháng đình chiến, tới tháng này lại bắt đầu đánh trở lại, hơn nữa tình hình chiến đấu so với mấy lần trước đây cũng mãnh liệt hơn, nghe nói ngay cả quân đoàn tinh nhuệ của đế quốc là Lôi Hồ quân cũng ăn vài lần phục kích, đã chết hơn trăm người.

Ngay cả quân đội tinh nhuệ đều có tổn thất lớn như vậy, thì không cần phải nói đến những tướng sĩ quân đội bình thường, tình hình chiến đấu mãnh liệt không cần bàn cãi gì thêm nữa.

Cũng bởi vì có thể dùng ma hạch để tăng phúc chiến lực và dùng những bộ phận trên thân ma thú để chế tác vũ khí phòng ngự cho nên những thứ này cũng bắt đầu nóng lên. Vốn tình hình còn ở trong phạm vi

không chế, chiến sự ở biên cảnh đế quốc gần như hàng năm đều có, những chiến dịch ác liệt so với năm nay còn nhiều hơn, nhưng cũng chưa từng ảnh hưởng đến nhu cầu cung cấp ma hạch bình thường.

Chính là tình huống hiện tại có chút quỷ dị, nghe nói hai đại đế quốc khác là "Bối Đặc Mông đế quốc" cùng "Bản Nham công quốc" đang lén lút can thiệp vào, toàn lực thu mua ma hạch cùng những bộ phận trên thân ma thú của Kỳ Vô đế quốc, tin đồn này đã bị vương thất đế quốc chú ý đến, đã hạ lệnh cấm lén mua bán với bọn họ.

"Là muốn mượn hành động này để giảm thấp chiến lực hậu cần trên diện rộng của Kỳ Vô đế quốc ta sao chứ?" Ngạc Đa Đồ trầm nghĩ.

Thế nhưng vấn đề này cũng không tới phiên hắn quan tâm, càng không tới phiên hắn quản, việc này duy nhất ảnh hưởng tới hắn chính là tuyên cáo sự thất bại của nhiệm vụ cả năm nay.

Nghĩ đến hắn mười mấy năm qua, ở trong gia tộc nơm nớp lo sợ, làm việc không chỉ cầu được, mà là cầu càng tốt nhất, thật vất vả tích lũy dựa vào công lao mới có thể ngồi trên địa vị cao chấp sự cao cấp, nhưng hôm nay đã làm hỏng đại sự mà tộc trưởng gia tộc tự thân giao phó.....

Gia tộc làm việc chỉ hỏi kết quả, mặc kệ quá trình, hắn đã chuẩn bị tâm lý rồi, bị trừng phạt giáng cấp là điều tất nhiên, nhưng chỉ sợ một lần giáng cấp này, sẽ đem hắn vĩnh viễn đá ra khỏi hạch tâm của gia tộc, trở thành tộc nhân nhị lưu chỉ có thể làm người giúp việc.

"Hơn mười năm khổ tâm luồn cúi lại bị hủy hoại chỉ trong chốc lát! Loại yêu cầu này, loại mệnh lệnh này, thật sự là khó thực hiện, lòng ta cũng không cam a!" Ngạc Đa Đồ bất đắc dĩ nói.

Đang lúc sầu tư não ruột, khi đang muốn nhắm mắt tạm nghỉ ngơi, lại nghe một trận xôn xao bên ngoài xe bỗng nhiên truyền đến.

"A~~~!"

Một nữ tử giật mình thét lên, tâm tình hoảng sợ không nói nên lời.

Ngạc Đa Đồ nghe tiếng thét giật mình! Hắn nhận ra được chủ nhân của đạo thanh âm này, lập tức xông ra khỏi xe nhìn xem sao.

Xuất hiện ở trước mắt hắn là một màn kỳ cảnh rất quỷ dị. Chỉ thấy hơn ba mươi tên gia tộc vệ sĩ đều rút đao xuống ngựa, bao vây quanh một kẻ đã nhân làm người ta á khẩu không nói nên lời.

Người này đầu tóc rối bời dài đến gần thắt lưng, mái tóc trước mặt rủ xuống tới mũi, cho thấy chưa bao giờ chải chuốt qua, thân hình cao ngất, chột nhìn dưới cổ có chút nhô cao, cơ bắp cũng tương đối nở nang, cho thấy là một thanh niên nam tính. Toàn thân màu tro đen mất tự nhiên, đưa mắt quan sát kỹ, mới thấy trên người bám một lớp bùn dày đã khô, trên lưng quấn quanh một con rắn nhỏ màu lam đậm quái dị, mắt đang quan sát bốn phía, tê tê lè ra cái lưỡi đỏ tanh tưởi.....

Người này trên người không có vũ khí gì, ngoại trừ thân thể có chút cường tráng ra, thì cũng không có khí tức đấu khí của võ giả, đối với đoàn người bọn họ mà nói thì không có chút uy hiếp nào cả, hành động của đám vệ sĩ của mình không giống như đang đối phó với người này...

Chân chính làm kẻ khác kinh ngạc chính là: người này trần truồng lộ thể chạy đến phía trước chặn đường đại đội mà thần sắc vẻ mặt vẫn như thường, còn mỉm cười ảm áp, tuyệt không để ý đến việc ở trước mặt mọi người lộ ra hạ thể, thậm chí là tự hào, làm như là đang làm ra một mỹ sự lớn lao, người này da mặt quá dày, Ngạc Đa Đồ tự hỏi từ ngày cha sinh mẹ đẻ cho đến nay cũng chưa từng gặp qua loại người này.

.

"Tên này....." Ngạc Đa Đồ trong khoảng thời gian ngắn, cũng nói không nên lời.

Dịch Vân nhìn thấy mọi người, mặc dù chẳng biết những người này vì sao lại phản ứng thái quá đối với mình như thế, nhưng hắn vẫn bảo trì lễ phép, trước tiên giải thích mục đích của mình: "Các vị bằng hữu, mọi người hảo, ta gọi là Dịch Vân, muốn thỉnh các người bán cho ta một ít thức ăn nước uống, có thể được chứ?"

Dịch Vân nói xong, liền vươn bàn tay đen như mực của hắn ra, mở tay ra, nắm ở giữa là ba mai kim tện bám đầy bùn đất.

Nếu nói chỉ muốn có chút nước sạch cùng lương khô thì không cần phải dùng tới ba mai kim tện, ngay cả một mai ngân tện cũng có thể đổi được rất nhiều rồi. Dịch Vân làm như vậy, một mặt, là vì hắn đã đường đột chặn đoàn xe của người ta lại, mặt khác, hắn còn muốn hỏi rõ ràng vị trí hiện tại của hắn, cùng với phương hướng của thành trấn gần nhất.

Đưa nhiều, xem như là lễ vật tạ ơn đối phương, lễ vật nhiều thì người ta cũng không trách mà!

“Điều này... Người....”

Mọi người vừa nghe gã dã nhân trần truồng lộ thể chạy tới này, làm ra động tác ngăn lại cả đoàn xe, thế nhưng lại chính là muốn tới mua nước mua thức ăn, tất cả mọi người đều ngả ngửa tại đường trường, cuối cùng cũng chẳng có ai nói ra một lời nào.

“...Vị này.....” Ngạc Đa Đồ mở miệng trước tiên, thế nhưng chẳng biết nên xưng hô gã dã nhân mặt dày này như thế nào. “Người hay là trước tiên mặc quần áo vào rồi nói sau đi, trong này còn có nữ nhân ở đây.”

Quần áo?

Dịch Vân nghe vậy ngẩn ngơ một chút, nghĩ không ra lời này của Ngạc Đa Đồ là có ý tứ gì? Lập tức chú ý tới ánh mắt mọi người còn lại, cúi đầu hướng trên người chính mình nhìn lên.

“A!” Vừa thấy phía dưới, Dịch Vân liền nhảy dựng lên!

Nhất thời nhớ tới, da thú mặc trên người mình từ lúc tránh né Băng lân báo thì đã bị tuột khỏi hết rồi... Nói cách khác, trên dọc đường đi này hắn đều để truồng chạy lông không khắp nơi J.

Nghĩ đến vừa rồi người thứ nhất cùng hắn đối mặt, là một vị cô gái trẻ tuổi cười trên tuần mã, lúc trước còn chưa rõ, hắn trên người hiện tại tuy rằng có chút bẩn thỉu, nhưng vẫn xem như là nhân mô nhân dạng(hình dạng con người), thế nhưng nàng như thế nào vừa nhìn thấy chính mình liền thất thanh kêu to, giống như đang lánh xa ôn dịch bình thường lập tức trốn ra phía sau đoàn xe, cuối cùng cũng rõ ràng rồi.

Dịch Vân lập tức đỏ mặt bụm kín nơi riêng tư của chính mình, hiện tại hắn cũng không phải là tiểu nam hài lúc trước, thân thể đã hoàn toàn phát dục thành một thanh niên, chỗ cần cường tráng thì nên cường tráng, chỗ cần to thì nên to, ân, nghĩ đến vừa rồi vậy mà lại ở trước mặt một nữ nhân lả lẫm hào phóng triển lãm hùng phong, mình thật là xấu mặt rồi.

“Lão đại, người như thế nào không có nhắc nhở ta?” Dịch Vân trong lòng rất buồn bực.

Môn La thật sự cũng không ngờ vậy mà lại phát sinh sự việc thú vị đến mức này, cười ha ha nói: “Thực sự không trách ta được. Ở Lạc Nhật sơn mạch mấy tháng nay, người thường xuyên trần truồng chạy trời chết như thế này, ta là nhìn mãi thành thói quen, bởi vậy cũng không chú ý tới trên người người đang không có mặt quần nha, ha ha ha!”

Dịch Vân liếc mắt nhìn quanh, còn mặt dày nói: “Ta còn muốn mua nhiều quần áo nữa.”

102. Chương 102: Sao Lại Thế Đây?

Sau khi Ngạc Đa Đồ đem một bộ bố y, một túi lương khô, hai túi nước sạch đưa cho Dịch Vân, cũng không nhận lấy kim tện, liền lập tức mang theo đoàn người rời đi.

Đối với một người lai lịch không rõ ràng như vậy, hắn tất nhiên là sẽ không để ý nhiều tới, đưa cho lương thực nước sạch, cũng bất quá chỉ là một cái nhắc tay, loại kiếm tện báo đáp lại này hắn đương nhiên cũng sẽ không thèm nhận lấy.

Sự xuất hiện của gã dã nhân vô sĩ này, chẳng qua là một khúc nhạc đệm trên đường trở về mà thôi, đối với đoàn xe của hắn không tạo thành nguy hại gì cả, cho nên cũng theo đó mà qua đi. Chính là lộ trình tiếp theo của Ngạc Đa Đồ, làm cho hắn quên mất chuyện phiền lòng, chỉ cần nghĩ đến cái ** lộ ra kia, thế nhưng gã dã nhân lại vẫn hoàn toàn không biết gì cả, hắn liền nhin không được mà thoải mái cười ha ha.

(**Do lỗi đã tự, nó là cái gì ai cũng biết, hé hé)

Không chỉ có hần, mà mọi người trong đoàn xe, mỗi khi xúm lại một chỗ với nhau hoặc là mỗi đêm hạ trại nghỉ ngơi, một khi nhắc đến chuyện ngày đó, thì cả doanh trường lập tức âm ỉ cười to một trận, chuyện này bàn mãi không chán, cũng cười mãi không chán, ngày ngày đều là như thế.

Dịch Vân rốt cuộc biết rõ ràng vị trí hiện tại của hần.

Hần đang ở trung khu tây bộ của Kỳ Vô đế quốc, hướng phía Bắc đi thẳng, có thể đến Ái Đạt trấn cùng Đa Ni Tập thành. Phía Tây, sẽ tới biên cảnh của đế quốc, nơi đây vì thường xuyên có chiến sự nên đã cấm thông hành. Hướng nam, thì có thể vòng qua Lạc Nhật sơn mạch tới thành thị phương nam của đế quốc. Hướng phía Đông, trải qua lộ trình ước chừng khoảng nửa tháng, thì có thể tới thủ đô của Kỳ Vô đế quốc, Kỳ Vô thành.

“Kỳ Vô thành là mục tiêu chuyển đi này của chúng ta, vì ta muốn ghi danh vào Đế Quốc Vương Gia Ma Vũ Học Viện, nhưng đợt chiêu sinh năm sau còn thời gian ba tháng nữa, mà lộ trình vắn vắn chỉ có nửa tháng, cho nên tuyệt đối sẽ tới kịp.” Dịch Vân ngồi dưới tán cây của một gốc đại thụ ở bên đường, vừa lên kế hoạch vừa nói.

Môn La cũng gật đầu nói: “Thời gian xem như là dư dả, vậy thời gian còn thừa lại người định sử dụng như thế nào?”

Suy nghĩ một chút, Dịch Vân cười nói: “Trước khi tới Kỳ Vô thành, chúng ta trước tiên sẽ tới một tòa Thiên Phong thành. Lộ trình chỉ khoảng nửa tháng, nghe nói đây là một trong tam đại đô thành của đế quốc, sẽ có rất nhiều thương lữ hành khách, chúng ta cũng nên đến tòa thành như vậy để hảo hảo tham quan một phen.”

Dịch Vân tổng hợp lại một chuỗi thời gian ở Lạc Nhật sơn mạch: Từng đi theo Bạo Tẩu dong binh đoàn hơn một tháng, đơn độc tự tu luyện một tháng, sau đó là nhảy xuống nhai cốc, bị lạc chạy trốn chết hơn chín tháng mới tìm được đường ra. Cuộc sống của Dịch Vân ở trong Lạc Nhật sơn mạch cũng đã vượt quá thời gian một năm.

Trong hơn chín tháng đó, Dịch Vân ngoại trừ Môn La ra, thì chưa bao giờ nhìn thấy một gã nhân loại nào, cũng bởi vậy, nên hần hiện tại trong lòng có một loại khát vọng không thể diễn tả bằng lời, chỉ muốn hướng địa phương có nhiều người, gặp được nhiều người, là đều có thể làm cho hần cảm thấy vui sướng rồi.

Môn La đương nhiên hiểu được trạng thái hiện tại ở trong lòng Dịch Vân, vấn đề này cũng chỉ là chuyện nhỏ, chỉ cần đợi qua một thời gian, sẽ hồi phục lại bình thường.

“Người muốn đi tham quan cũng tốt, đi chơi cũng được, tất cả đều do người quyết định. Nhưng chỉ cần người lưu lại cho ta thời gian mười ngày là được!” Môn La chìm vào trầm tư một hồi, mở miệng nhắc nhở nói.

“Mười ngày?” Dịch Vân không hiểu. “Có vấn đề gì sao?”

Môn La khẩn khoản nói: “Đại sự, tấn tinh giai, tấn tinh cấp!”

Dịch Vân mới nghe thì ngạc nhiên, sau đó nhảy dựng lên, mừng rỡ nói: “Ta hiện tại có thể tấn giai à?”

“Sớm có thể rồi.” Khoát tay, Môn La cười nói: “Sở dĩ không cho người tấn giai thăng cấp ở Lạc Nhật sơn mạch, là bởi vì nguyên nhân thời gian thăng cấp bình thường không ngắn. Chậm thì mấy canh giờ, lâu hơn là hai ba ngày đều có, nếu ở trong khoảng thời gian này có tình huống bất ngờ gì xảy ra, người ngay cả cử động cũng không thể, chỉ có thể trở thành con dê trên thớt, vì vậy không nên ở địa phương nguy hiểm như Lạc Nhật sơn mạch mà tiến hành thăng cấp.”

“Còn nữa, bất luận là đấu khí hay ma lực, khi tấn thăng, tất nhiên sẽ tụ tập đại lượng thiên địa nguyên tố, mà ma thú đối với những năng lượng tinh thuần này rất mẫn cảm. Bất quá, người biết vì sao ma thú càng cao giai, thì sinh sống càng sâu trong Lạc Nhật sơn mạch không? Là bởi vì nguyên nhân thiên địa nguyên tố ở càng sâu trong sơn mạch thì càng tinh thuần, càng lợi cho ma thú tu luyện, thăng cấp càng cao giai.”

Môn La nói tới đây thì cười nói: “Cho nên, ma thú đã ngoài thất giai sẽ rất ít khi rời khu vực sâu trong sơn mạch, ma thú thánh vực đương nhiên cũng thế, vừa ly khai, thì địa bàn của chính mình có thể đã bị ma

thú khác chiếm mất, đến lúc muốn cướp về, sẽ phiền toái hơn rất nhiều.”

Dịch Vân nghe xong cũng hiểu được. Khi ở Lạc Nhật sơn mạch, Môn La chưa bao giờ đề cập qua chuyện mình tấn giai, hẳn còn cho rằng, là thực lực của mình còn chưa đủ, hơn nữa gần như mỗi ngày đều phải chạy trốn chết, bởi vậy cũng không có hỏi nhiều, hóa ra là bởi vì nguyên nhân như vậy.

“Vậy... Chúng ta hiện tại lập tức tìm một chỗ bắt đầu đi!” Dịch Vân có chút không chịu nổi nữa.

Môn La chỉ lắc đầu cười nói: “Trong khoảng thời gian này thì không vội. Người hay là trước hết chạy đến Thiên Phong thành đi, hảo hảo ăn uống no say, ngủ nghỉ thỏa sức vài ngày, sau khi làm cho một nhọc của tinh thần cùng thân thể tiêu trừ hoàn toàn, lại tiến hành tấn giai cũng không muộn.”

Dịch Vân vừa nghe xong thấy rất hợp lý, mấy tháng còn đợi được, huống chi chỉ có nửa tháng mà không đợi được hay sao?

Kế hoạch đã định xong, trong lòng Dịch Vân cũng an tĩnh lại, cùng Cầu Cầu chia phần lương khô nước uống, sau khi nghỉ tạm một lúc, hẳn xác định phương hướng Thiên Phong thành, vui sướng hướng đến mục tiêu rảo bước tiến lên.

Thiên Phong thành, sẽ là địa phương có cái dạng gì nhỉ?

Hoàn cảnh bất đồng có kỳ ngộ bất đồng, lựa chọn bất đồng sẽ có cuộc sống bất đồng.

Dịch Vân rất trông mong, hẳn có những kỳ ngộ gì, và sẽ có cuộc sống như thế nào.

Kỳ Vô thành, Lam Duy Nhĩ gia tộc.

“Bối Cách, thương lữ chúng ta phái đi đều đã trở về rồi chứ?”

Ở bên trong đại sảnh, tộc trưởng Mặc Tây cùng trưởng lão Bối Cách đang ngồi đối diện nghị sự.

“Ngoại trừ còn có vài người đi tới những thành thị xa xôi, vẫn chưa trở về phục mệnh ra , thì đại bộ phận cũng ở trước đó vài ngày đã trở về rồi.” Bối Cách nói.

“Kết quả như thế nào rồi?”

“...Rất không như mong đợi. Một năm qua này, tất cả các gia tộc bao gồm cả chúng ta, toàn bộ đều dường như điên cuồng thu mua ma hạch, giá cả trở mình mấy lần không nói, nhưng nguồn cung cấp cũng càng ngày càng khó lấy được, hơn nữa lệnh cấm mà đế quốc ban bố.....Lần này thương đoàn của gia tộc bọn ta mang về, chỉ có không đến hai thành dự định.”

Mặc Tây khi nghe con số này hiển nhiên rất là kinh ngạc: “Sao lại chỉ có hai thành?.....Còn thiếu rất nhiều a!”

Bối Cách lại nói tiếp: “Nếu chỉ là ở biên cảnh đánh vài trận chiến sự, thì cũng sẽ không tạo thành cung cầu mất cân đối như vậy, tất cả đều do Bối Mông Đặc cùng Bàn Nham hai đế quốc này, cho người dùng giá cả cao ở chợ đen thu mua rất nhiều ma hạch trong đế quốc ta, tính toán thật thâm độc!”

“Hừ!” Mặc Tây âm hiểm cười: “Nghĩ muốn mượn vật giá nâng lên ào ào, quấy rầy hậu cần chi viện của đế quốc ta? Việc này nếu có thể làm lặng lẽ không có nửa lời đồn đại vậy thì còn có khả năng, hiện tại thương đoàn các đại gia tộc đã bắt đầu có phản ứng rồi, đế quốc cũng đã hạ lệnh cấm, hai đế quốc bọn chúng còn có thể làm được cái gì nữa chứ, nhưng còn dám hắc thương chỉ vì chút ít lợi nhuận mà bất chấp tất cả mọi thứ!”

Bối Cách lúc này cũng hung hăng cười nói: “Đại ca, chỉ sợ mấy tên hắc thương này buôn bán tiền lời chưa thấy đâu lại đã mất mạng rồi ấy chứ. Mới vừa rồi có một đạo tin tức truyền tới, đế quốc đã bắt mấy tên hắc thương lên bán ma hạch này rồi, tổng cộng có hơn hai nghìn tên, lấy tội danh thông đồng với giặc đã chém đầu toàn bộ, gia sản đương nhiên cũng sung công toàn bộ, hắc hắc hắc!”

Mặc Tây nghe xong cũng thống khoái cười ha hả!

“Chẳng qua...” Bối Cách nở nụ cười không lâu thì sắc mặt chợt tối sầm xuống. “Việc này tuy rằng nghe thống khoái, nhưng cử động này quả thật đã làm đảo loạn trật tự các đại thế gia của đế quốc ta, ngày sau thị trường có thể yên ổn khôi phục lại bình thường thì nhanh nhất cũng phải hai ba năm sau, nhưng lượng

ma hạch mà các đại gia tộc tồn trữ lại chỉ có một năm..... Một cửa trước mắt này, chúng ta cũng không dễ chịu hơn a!

Mặc Tây lúc này cũng tỉnh táo lại, sau một lúc lâu trầm mặc, hỏi lại: “Phụ thân đại nhân đang ở chiến tuyến biên cảnh truyền tin tức về: Muốn chúng ta nghĩ mọi cách, cung cấp phân lượng ma hạch cho chừng ba nghìn người trong Lôi Hồ quân đoàn, nhưng là thương đoàn của gia tộc tìm mua khắp nơi mà số lượng cũng còn rất xa mới đủ được, việc này người có biện pháp gì không?”

suy nghĩ thật lâu, Bối Cách mới mở miệng nói: “Chỗ khuyết thiếu này căn bản không thể bổ sung cho đủ trong vòng một năm, mà phụ thân đại nhân lại nói rõ ràng là muốn thu đủ ở trong ba tháng.....Không có biện pháp khác, chỉ có thể lấy từ trong phủ kho của gia tộc bọn ta bổ sung cho đủ số mà thôi.”

Mặc Tây nghe xong liền đứng mạnh dậy, cả giận nói: “Bối Cách người là lão hồ đồ hay sao chứ? Chiến đấu ở biên cảnh là dựa vào đế quốc, lại muốn từ gia tộc tư nhân bọn ta cung cấp miễn phí ma hạch, tuy rằng gia tộc nắm trong tay binh quyền của Lôi Hồ quân đoàn, nhưng căn bản vẫn là quân đội đế quốc, đề nghị của người quả thực buồn cười!”

“Đại ca.” Bối Cách tịnh không thèm để ý đến lời chỉ trích của Mặc Tây, chỉ là bình tĩnh không lạnh không nóng nói: “Tuy là từ chúng ta bổ sung đủ một số lượng ma hạch, cũng không phải là xuất ra miễn phí, chúng ta có thể bán lại cho đế quốc, sau đó lấy danh nghĩa đế quốc để cung cấp a.”

“Bán cho đế quốc? Hiện tại giá cả ma hạch bay vùn vụt, cả thị trường là có giá mà không có hàng(hữu giới vô thị), người còn nói bán cho đế quốc, bán với giá cả thế nào?”

“Bán cho đế quốc, chỉ có thể lấy giá theo quy định chung.”

“Người...” Mặc Tây quả thực bùng nổ giận dữ rồi!

“Đại ca người ngẫm lại xem.” Bối Cách chậm rãi nói: “Đầu tiên, đây chính là yêu cầu của phụ thân đại nhân, nếu như làm không được, người cho rằng phụ thân sẽ nghe hai huynh đệ ta giải thích sao chứ? Lại nói, Lôi Hồ quân mặc dù sẽ nghe theo mệnh lệnh của đế quốc, nhưng người có thể cầm quân, đời đời chỉ có thể là con cháu của Lam Duy Nhĩ gia tộc ta phải không, vì thế cũng xem như là tư quân của gia tộc. Hơn nữa tối trọng yếu là, quan binh Lôi Hồ quân đoàn huấn luyện chẳng dễ dàng gì, chết một người là ít đi một người, kết quả vẫn là do chúng ta gánh vác, tổn thất vẫn là gia tộc bọn ta a.”

“Quyết định của phụ thân đại nhân không chỉ có sáng suốt, mà còn có tư tâm nữa, quân đội ở biên cảnh phía tây đế quốc tổng cộng có hơn hai mươi vạn người, mà người lại chỉ cần ba nghìn suất ma hạch, đương nhiên là toàn bộ trang bị cho Lôi Hồ quân đoàn của chính chúng ta rồi.”

Lôi Hồ quân đoàn trong miệng Bối Cách, là một chi quân đội do chín nghìn người tinh nhuệ toàn bộ ít nhất là tam giai chiến sĩ trở lên, kinh qua huấn luyện tuyển chọn nghiêm khắc tạo thành, có thể nói là quân lực cực mạnh có chiến lực mạnh mẽ nhất ở trong Kỳ Võ đế quốc.

Chi quân đội này mặc kệ là gọi nhập ngũ, hay là huấn luyện, tất cả đều từ Lam Duy Nhĩ gia tộc một tay chủ đạo, quan quân bên trong, cơ hồ cũng do đệ tử Lam Duy Nhĩ đảm nhiệm, cho dù là tướng quân mỗi một quân đoàn, cũng chỉ có thể do đệ tử trực hệ của gia tộc nhậm chức, chuyện này vương thất Kỳ Võ cũng đã có văn bản tán thành rõ ràng.

Tất cả thế gia lâu đời ở bên trong Kỳ Võ đế quốc, trong tay toàn bộ đều có quân đội tư quân tồn tại, nhiều nơi có quy mô số lượng vượt qua trên vạn người, chỉ có điều ở trên tổ chức chính thể chiến lực, là kém xa không bằng Lôi Hồ quân đoàn của Lam Duy Nhĩ gia tộc thôi.

“Người nói là, chúng ta đem ma hạch bán lỗ cho đế quốc, tuy rằng là tổn thất tiền tài, nhưng nếu có thể giảm bớt thương vong cho Lôi Hồ quân, bảo tồn lực lượng tư binh cho gia tộc, thì chúng ta cũng chính là đang buôn bán có lời?”

Mặc Tây tuy rằng là tộc trưởng Lam Duy Nhĩ gia tộc, nhưng hần cũng chỉ là mạnh hơn Bối Cách ở trên phương diện lãnh đạo mà thôi, nếu nói đến trên phương diện tính toán lập kế hoạch, ý tưởng buôn bán, thì hần ngược lại kém xa không bằng nhị đệ của hần.

“Đúng vậy!” Bối Cách cười nói: “Hơn nữa lại nhìn xa một chút, chỉ cần chiến sự ở biên cảnh chấm dứt, phụ thân đại nhân có thể mang theo Lô Hổ quân chiến thắng trở về, thì thanh thế của gia tộc bọn ta còn có thể nâng lên một tầng. Kỳ Võ đế quốc từ xưa dùng võ lập quốc, đề cao quân công, lúc phụ thân mang binh khải hoàn, tình cảnh gia tộc bọn ta bị những thế gia khác liên hợp chèn ép, có thể đem toàn cuộc một lần giải quyết, hiện tại mua bán ma hạch còn thiếu, đến lúc đó làm sao mà không trở mình cho được? ”

Mặc Tây lo lắng cân nhắc hồi lâu, rốt cuộc mở miệng: “Việc này cứ quyết định theo ý người, giao cho nhị đệ người toàn quyền phụ trách đi.”

Vấn đề rốt cuộc đã quyết định. Sự hưng vong thịnh suy của một gia tộc, cũng bất quá là việc trên bàn nghị sự, quyết định trong vài ba từ mà thôi.

“Đúng rồi.” Mặc Tây dường như là còn muốn nói gì. “Đã tra xét gần một năm , tên hung thủ tàn hại A Lý Bố đã tìm được rồi? ”

“Mật thám truyền tin tức trở về là...” Bối Cách đầu tiên còn do dự, sau đó vẻ mặt có chút ngưng nghịu nói: “Người thì còn chưa có tìm được, chỉ có điều bọn họ đã tập trung trên một tên hung thủ có khả năng nhất, đang tra tìm hành tung của người này.”

“Nga, thực sự có manh mối, ta chờ ngày này đã lâu lắm rồi, người nọ là ai?”

Bối Cách nói chuyện có chút ngập ngừng: “...Việc này có chút quỷ dị, trên tin tức là nói tới.....Môn La!”

“Môn La.” Mặc Tây thì thảo nhớ kỹ, nghĩ thấy cái tên này rất là quen tai. “Là tên luyện khí đại sư mà chúng ta mời chào không có kết quả kia?” Mặc Tây trong đầu linh quan chợt lóe, đột nhiên đứng lên, cả kinh hỏi.

“Đúng vậy!”

Mặc Tây giật nảy mình, chợt đại nộ nói: “Chuyện này rốt cuộc sao lại thế này?”

103. Chương 103: Người Kia

Đa Ni Tập thành, thành chủ phủ.

Ni Tư đang bắt tay viết một phong thư dưới ánh nến.

“Phụ thân đại nhân:

Nữ nhi rời nhà đã gần một năm, luôn nhớ đến phụ thân, nhưng không ở bên cạnh phụ thân, nữ nhi lại cảm giác được sự khoái hoạt tự tại, đây có phải cái gọi là chuyện tốt khó đi đôi? Nữ nhi cũng chỉ có thể giữ ý định, tiếp tục ở phương xa tưởng niệm phụ thân, tạm không trở về nhà.

Từ khi nữ nhi thuận lời tiến vào Kỳ Võ Vương Gia học viện gần đã một năm, trước kia ở Đa Ni Tập học viện, người người đều nghĩ con là thiên tài, hiện tại đến nơi đây con chỉ có thể là đệ tử tầng dưới cùng, mỗi người chung quanh thấp nhất cũng là bốn sao linh vực, ngày xưa đại thiên tài La Lô hiện tại cũng phải ngoan ngoãn rầu rĩ làm người thường.

Nói cho phụ thân một tin tức tốt, ở mười ngày trước con đã thuận lợi thăng cấp bốn sao trung giai, nên so với phụ thân năm đó còn nhanh hơn, hử phụ sinh hử nữ, thiên kinh địa nghĩa, hắc hắc.

Đúng rồi, trước đó vài ngày, con có nhận được thư ca ca đưa tới, trong thư hân chúc mừng ta, có thể thuận lợi tiến vào Kỳ Võ học viện, chính là ngôn từ lại có mùi ghen tỵ, không gặp người nhưng mùi vị có thể thấy a.

Thật sự là vậy, ghen tỵ với tiểu muội của mình, ba năm không gặp, ca ca thực không lớn lên a, hử ở Thiên Phong học viện cũng không tệ, tuy rằng hử không vượt qua được kỳ thi Kỳ Võ học viện mới phải vào Thiên Phong học viện, hắc hắc, lời này không thể nói cho ca ca nghe nha.

Nữ nhi thư này chỉ muốn cho phụ thân biết vài việc nữ nhi vừa làm được, chúc phụ thân thân thể an khang khỏe mạnh, quan chức thăng thiên, nhưng đừng cấp cho con mẹ kế nha.

Còn có một việc, rất trọng yếu: nếu cái tên tiểu dân tộc cso trở lại Đa Ni Tư thành, thỉnh phụ thân lập tức bắt hấn bằng được, giam giữ lại, viết thư báo cho con, con lập tức trở về xử lý tiểu bại hoại !

Mong phụ thân cần phải đáp ứng thỉnh cầu này của nữ nhi.

Nữ nhi La Lô kính gửi !

Ni Tư cười cười khép thư lại, cẩn thận đem thư đặt vào trong một cái hộp gỗ.

“Cô gái nhỏ này, còn dám nói chính đại ca mình không lớn nổi, chính hấn cũng không lớn tý nào, mè nheo a.”

Mọi người đều nói, nữ nhân tri kỷ, lời này thật sự không sai. Đứa con rời nhà học đã ba năm, mỗi lần viết thư về cũng chỉ đơn giản vài câu, trong thư này hình như hấn có gì uất ức trong lòng a.

Ni Tư tang vợ, chính mình vẫn chưa tái hôn, tự tay nuôi lớn hai đứa con, tư vị trần ai phải nói không nhỏ, có chua có ngọt, hiện tại nữ nhi cũng đã rời nhà đi học, chính hấn cũng rảnh rỗi chút ít.

Thân đứng đầu một thành, mỗi ngày phải xử lý rất nhiều việc, rồi tiếp kiến thế gia quý tộc trong thành, tiêu tốn đại bộ phận thời gian của hấn, đại sự lại không gặp nhiều.

Mà Đa Ni Tư thành mấy năm qua, đại sự hấp dẫn chú ý nhất đương nhiên là kỳ án hai năm trước.

Lúc ấy chính hấn dùng tận nhân lực vật lực, điều động hai ngàn thành vệ quân, đóng cửa thành mấy ngày, cơ hồ mỗi một gian nhà dân hay thương quán đều dỡ lên, nghiêm xét cư dân trong thành chỗ làm chỗ bán buôn, lại vẫn như cũ không thu hoạch được gì, thành một án chưa giải quyết.

Cùng so với án này, vụ tập kích chính hấn trong trang viên của hấn có vẻ bé nhỏ không đáng kể, tuy rằng cũng không có bắt được hung thủ, nhưng sau đó hấn cũng không xảy ra nữa, thật làm Ni Tư nhẹ nhàng thở ra.

Hai năm hơn vụ án chưa giải quyết, sớm bị lãng quên, căn bản Ni Tư không để trong lòng. Hấn hiện tại nghĩ muốn làm việc này, toàn bộ người của hấn đã bố trí, tin tức nhận được đều là mật thám ẩn trong Kỳ Võ thành, vẫn như cũ không buông tha âm thầm theo dõi, hấn không cần nghĩ nhiều cũng hiểu được chuyện này là do cái thế lực kia gây nên.

“Lam Duy Nhĩ gia tộc như cũ cũng chưa từ bỏ ý định a !” Ni Tư thở dài.

Lam Duy Nhĩ gia tộc từng nhiều lần phái sứ giả tới muốn hấn hợp tác đưa tư liệu án tử kia, hành động này tuy động chạm đến thành chủ là hấn, nhưng hấn không thêm để ý, toàn bộ đưa ra, cũng bởi vậy Lam Duy Nhĩ gia tộc tìm được không ít chỗ tốt.

Dù sao chính mình không tra ra án này, sao không thuận nước giong thuyền, nếu Lam Duy Nhĩ gia tộc người có thể thay hấn giải quyết cái án này, đối với hấn mà nói, cũng chỉ có lợi mà thôi, hấn có gì không làm chứ ?

Chẳng qua, có chuyện làm Ni Tư không nghĩ ra, gần đây Lam Duy Nhĩ gia tộc lại bắt đầu chú ý trở lại Môn La đại sư.

“Các đại thế gia đều đã buông bỏ ý định truy tìm hành tung Môn La đại sư, Lam Duy Nhĩ gia tộc lại ngoại lệ, việc này cũng thật là kỳ !”

Ni Tư nhúc nhích, suy nghĩ nửa ngày vẫn không ra được cái gì, hấn khẽ thở dài, đành bỏ đi không nghĩ nữa.

“Dù sao người này sớm rồi đi rồi, không, Môn La đại sư người này căn bản không tồn tại, Lam Duy Nhĩ gia tộc vì thế hao phí, cũng uống công lo lắng mà thôi !”

Nghĩ tới Môn La đại sư hấn lập tức nghĩ tới một người.

Ni Tư đương nhiên hiểu được, La Lô viết thư nhắc tới bại hoại, dân tộc loại đó là nói người kia.

“Một năm rồi, cũng không biết Dịch Vân tiểu tử kia đi đến đâu?” Ni Tư nổi lên tưởng niệm.

Đa Ni Tư thành, trong một mật thất.

“Các người đã tra xét một năm thời gian, lại không tìm được hung thủ ?”

Một gã thân hoa phục trung niên nhân đang ngồi trên ghế, trước mặt hắn là ba hắc y nhân.

“Sự tình phát sinh ở hai năm trước.” Một gã hắc y nhân mở miệng, nói: “Tuy rằng thành chủ Ni Tư đem tư liệu án này toàn bộ giao cho chúng ta, nhưng thời gian đã lâu, không thể xác định rốt cục là ai xuống tay.”

Trung niên nhân nghe xong, nhàn nhạt đáp lại: “Các người khó xử ta hiểu được, nhưng đây là gia chủ tự thân phân phó nhiệm vụ, chỉ dùng lý do này không thể cho qua được.”

“Gia chủ đương nhiên cũng hiểu được việc này không dễ làm, bởi vậy mới trước sau phái ba đội mật thám tới, các người ba người đều là đầu lĩnh ba đội mật thám gia tộc, mặc dù tìm không thấy người, nhưng vẫn có thể tìm hiểu chút tin tức chứ ?”

Hắc y nhân kia lúc này cũng gật đầu nói: “Chúng ta ba đội nhân mã trong vòng một năm, nơi nơi dò hỏi, loại bỏ hơn mấy vạn người, quả thật đã xác định có một người là có khả năng phạm tội nhất.”

Hai hắc y nhân còn lại cũng gật đầu theo.

“Là ai ?”

Ba gã hắc y nhân phân biệt lần lượt lấy ra một quyển thư mật, nhất nhất giao cho người trước mặt.

“Chúng ta ba đội nhân mã ba mươi người, một tổ mười người, ba cuốn mật thư này trên viết, toàn bộ là chúng ta cùng các thuộc hạ thảo luận đưa ra kết luận.”

Trung niên nhân vừa lòng gật đầu, mở một quyển mật thư trên tay ra, vừa thấy ở dưới, thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Đệ nhất tổ: luyện khí sư Môn La.”

“Tổ thứ hai: luyện khí sư Môn La.”

“Đệ tam tổ: : luyện khí sư Môn La.”

Trung niên nhân kinh ngạc một trận, mới hỏi: “Các người như thế nào kết luận ?”

Hắc y nhân thứ nhất mở miệng: “Chỗ tứ thiếu gia ngộ hại là ở một mảnh đất hẻo lánh Đa Ni Tư thành, nơi đây là khu vực tập trung nghề rèn luyện khí của thành, tạp âm ầm ĩ, bình thường cũng chỉ có thợ rèn mới đi vào. Mà khu vực này buổi tối lại yên tĩnh như quỷ vực, trừ khi thiếu gia đi tới có mục đích, ban đêm nơi này không thể có người.”

“Bởi vậy ta suy đoán người này cũng là thợ rèn của khu này.”

Người thứ hai hắc y nhân cũng nói tiếp: “Chúng ta từng tra hỏi qua tất cả thợ rèn chỗ này, tổng cộng hơn bốn ngàn người, toàn bộ đều là dân chúng tầm thường, không có khả năng xúc phạm thiếu gia, lập tức cả đứa con chúng ta cũng nhất nhất tra xét qua, kết quả bất đồng.”

“Cho nên, tổ thứ hai cho rằng, người này không phải thợ rèn bình thường.”

Người thứ ba hắc y nhân lại nói tiếp: “Thiếu gia từng nói qua, người này dùng đầu khí hỏa hệ, mà hiện nay ở các đại thể gia luyện khí sư, đa số đều tu luyện đồng dạng thuộc tính đầu khí. Khi thiếu gia ngộ hại, khu vực này trong Đa Ni Tư thành cũng chỉ có một luyện khí sư vừa vắng tại đó.”

“Chính là tương truyền có thể luyện ra binh khí ma pháp, Môn La đại sư !”

Trung niên nhân nhất thời lâm vào trầm mặc, cúi đầu suy nghĩ, thật lâu sau hắn mới thở dài nói: “Nghe tới có chút đạo lý, kỳ thực vỡ vụn vô cùng, chỉ bằng suy đoán xác thật không phải chứng cứ tốt, các người cho rằng có người tin tưởng mấy lời nói này ?”

Ba gã hắc y nhân im lặng không nói.

Bọn họ cũng biết kết luận này cũng hơi miễn cưỡng, rất khó thuyết phục người khác, nhưng trừ cái đó ra, bọn họ rất cực tìm không ra người khả nghi có quan hệ tới chuyện này. Tay không quay về báo cáo chuyện mà gia chủ tự thân giao phó, ở Lam Duy Nhĩ gia tộc là tuyệt không có khả năng.

Trung niên nhân thu phản ứng của ba người vào trong mắt, trầm tư một lát, hẳn mới bắt đầu nói: “Quên đi, đây cũng là thành quả duy nhất một năm qua của các ngươi, ta sẽ đem mật thư này truyền về gia tộc, cho nên gia chủ có tin hay không, không phải chuyện ta có thể nói.”

104. Chương 104: Tuyệt Không Cô Đơn

Thiên Phong thành, ở Kỳ Vô đế quốc là một tòa đại thành trung tâm nối liền các khu vực.

Thành này ở trung ương đế quốc, hướng bắc, có thể đi thẳng tới mấy đại thành phương bắc, hướng tây là biên cảnh tây đế quốc, cách Kỳ Vô đô thành một tháng mã trình, hướng nam là đoạn đường tới trung ương Lạc Nhật sơn mạch.

Thiên Phong thành tứ phía đều là vị trí trọng yếu, hơn ngàn năm trước, trên Khung Vô đại lục các quốc gia đại chiến liên miên không ngừng, Thiên Phong thành từng là thủ đô Kỳ Vô đế quốc trong trăm năm, cho đến sau ngày đại chiến chấm dứt, thủ đô mới Đại Thành được xây dựng, cũng chính là Kỳ Vô đô thành hiện nay.

Cho nên lịch sử ngôi thành này, nằm trong quốc sử Kỳ Vô đế quốc còn đầy đủ, lâu dài hơn thủ đô Kỳ Vô thành.

Khi hoàng hôn xuống, Dịch Vân giao nạp tiền phí vào thành, đi vào ngôi cổ thành lịch sử này.

“Người, nam nhân nữ nhân, đều là hai mắt hai đùi, người đầy tràn ra a.”

Đi trên đường cái rộng lớn của Thiên Phong thành, Dịch Vân nhìn đầu người đông đúc trên đường, lui tới không ngừng, trong lòng hẳn hơi chấn động, đã, đã một năm không thấy được nhiều người như vậy.

“Tê tê.” Cầu Cầu lúc này cũng muốn chui ra, bị Dịch Vân một tay áp vào trong ngực, chỉ cho cái đầu nhỏ thò ra nhìn bên ngoài, không để nó dọa người đi đường khác.

Hai bên đường là hai dãy cửa hàng song song sắp xếp chỉnh tề, Dịch Vân nếu nghĩ cần cửa hàng nào đều có trong đó, nhiều vô số, đủ các loại, hẳn và Cầu Cầu đều có cảm giác lóa mắt.

Phố dài chừng ngàn mét, Dịch Vân vừa đi vừa nhìn, hơn hai canh giờ mới đi tới cuối, quay người lại không ngờ lại là một phố khác, đường lớn phồn vinh so với phố trước hơn gấp 10 lần.

“Mỗi khu trong thành này đều có thể sánh bằng Đa Ni Tư thành, quá phồn thịnh.” Dịch Vân kinh hỉ thở dài.

Môn La một đường theo Dịch Vân đi tới, ngó đông trông tây, hứng thú so với Dịch Vân còn nhiều hơn.

“Thời đại này quy mô thành thị thật làm kẻ khác tán thưởng, khi ở Đa Ni Tư thành đã làm ta vô cùng kinh ngạc, mà chỗ thành thị này lại hơn xa Ni Tư thành.” Môn La nhin không được mở miệng tán thưởng.

Dịch Vân gật đầu cười nói: “Thiên Phong thành chỉ là quy mô đệ tam đại thành của đế quốc. Thật không hiểu Kỳ Vô vương đô lại là cái dạng gì nữa?”

Môn La ngạc nhiên nói: “Nhớ từng nghe người nói qua, người lúc sáu tuổi không phải ở tại Kỳ Vô thành Lam Duy Nhĩ gia tộc sao chứ? Thế nào mà hình dáng vương thành cũng chưa thấy qua?”

Dịch Vân nghe vậy nhất thời trầm mặc, một lúc sau nhàn nhạt nói: “Theo ta nhớ, ta cùng mẫu thân đều ở trong biệt viện Lam Duy Nhĩ gia tộc, biệt viện chỉ là tiểu trang viên ngoài Kỳ Vô thành, bên ngoài có người trông giữ, ta cũng mẫu thân cũng không được tùy ý ra ngoài, bởi vậy đối với cảnh tượng trong Kỳ Vô thành ta một chút ấn tượng cũng không có.”

Môn La ngạc nhiên chợt xoay người hướng một ngã tư khác đi tới, thúc Dịch Vân chạy theo, không dừng tới đề tài này nữa.

Đêm đó, Dịch Vân tùy tiện tìm một lữ điểm, một hơi kêu dọn tiệc cho mười người ăn ở trong phòng, thực sự làm nhân viên lữ điểm sợ hãi.

“Dịch Vân, người kêu nhiều như vậy ăn sao cho hết ?” Môn La cười hì hì hỏi.

“Ta mỗi dạng đều phải thưởng thức một chút, hương vị là tốt rồi, mà Cầu Cầu ăn uống rất nhiều, chỉ như vậy mới đủ số cho nó ăn no.” Dịch Vân cười nói.

“Tê tê tê !” Gặp một đồng thực vật hương vị hấp dẫn trước mặt, Cầu Cầu tê kêu một tiếng chọt phóng tới.

“Cầu Cầu, đừng một ngụm nuốt, chậm rãi ăn mới có hương vị, nếu không đủ người ăn, ta lại kêu thêm !” Dịch Vân nhìn thấy Cầu Cầu mồm to nuốt lớn, ha ha cười nói.

“Tê tê!” Nghe xong Dịch Vân nói, Cầu Cầu thật đúng là tốc độ ăn có chậm lại, một ngụm một ngụm từ từ nuốt, chỉ có điều một ngụm của nó, cơ hồ quét đại lượng đồ ăn.

Đêm dần dần tối, người đi đường vẫn không ngớt như trước, bên trong Thiên Phong thành các cửa hàng đều đốt đèn sáng lên, ngôi thành này không có ban đêm, ban đêm so với ngày càng thêm xinh đẹp.

Dịch Vân tựa cửa sổ nhìn ra bên ngoài, thật sự càng tối càng náo nhiệt hơn, một tòa thành an nhàn.

Cầu Cầu sau khi ăn uông no say, cảm thấy mỹ mãn đã ngủ thật sâu, Dịch Vân cho nó ngủ trên giường mềm mại bên kia.

“Tiểu tử người ở cửa sổ nghĩ gì đó? Còn không ngủ sao?” Môn La đi lại gần cười hỏi.

Lắc lắc đầu, Dịch Vân nhàn nhạt cười: “Ta nghĩ là, trước đó vài ngày chúng ta suốt ngày lo chạy trốn chết, khi đó tối thì muốn có ánh trăng, chờ mong lại thấy được ánh mặt trời ngày mai. Hiện tại đột nhiên đi vào hoàn cảnh nhàn nhã có cảm giác tựa như ảo mộng, một chút chân thật cũng không có.”

“Người có cảm giác như vậy là bình thường. Đang trong tràng cuộc chết chóc đột nhiên đi vào thành thị xinh đẹp giống như đang mơ, tâm tình không thích ứng cũng không có gì, vài bữa nữa là quen lại thôi.” Môn La cười nói.

Dịch Vân lúc này cũng hứng thú nói: “Chỉ sợ cuộc sống quen như vậy, về sau lại nhớ tới chiến trường, lại có thói quen trở ngược về.”

Môn La nghe được cười ha ha.

“Hôm nay chúng ta vừa mới vào Thiên Phong thành, như thế nào người không nghĩ tới vấn đề gì? Học Cầu Cầu kia.” Môn La cười nói.

“Cầu Cầu ?”

“Một người muốn tận hưởng kỳ thật rất đơn giản, thời điểm ăn thì nên ăn, thời điểm ngủ nên đi ngủ, thời điểm đùa nên chơi đùa, sau đó thời điểm đáng chết liền giết. Mặc kệ là làm cái gì, cũng tận hưởng mà làm, không nghĩ ngày mai, cũng không quay đầu quá khứ, vì giờ khắc này còn sống, đây là chân lý sinh mệnh, Cầu Cầu điểm ấy làm rất tốt.”

Cầu Cầu đang ngủ khò khè trên giường, còn phát ra tiếng ngáy nhỏ, chẳng biết bên cạnh có người đang đàm luận về nó.

Dịch Vân nghĩ đến tác phong bình thường của Cầu Cầu cũng cảm nhận được cười, liền ha ha cười lớn, ăn nhiều, ngủ nhiều, chơi nhiều, giết lớn, thẳng thắn gần như thuần túy. Thực theo như lời Môn La cũng không có khác là mấy.

“Có thể giống hần luôn vô ưu vô lự, người như vậy sống cũng quá mức hoàn mỹ, quá mức hạnh phúc đi !” Dịch Vân cười nói.

“Người luôn luôn có tình cảm hi nộ ái ố, đương nhiên không dễ dàng thuần túy như ma thú, nhưng chỉ học làm được một nửa, người sống như vậy cũng đủ.” Môn La thấy Dịch Vân cười vui vẻ, chính hần cũng nở nụ cười theo.

Dịch Vân nghe vậy chợt cúi đầu trầm tư.

Có thể sống ổn, không uổng công đợi chờ kiếp sau, đơn giản một câu, làm được cũng muôn vàn khó khăn, bởi vì mỗi người theo đuổi những sở thích không giống nhau.

Trước đây, Môn La theo đuổi là đạt võ đạo đỉnh phong, cường giả cực hạn lĩnh vực, mà mấy ngàn năm sau, hiện tại hắn chỉ có nguyện vọng nhìn Dịch Vân lớn dần lên.

Cùng một người, không cùng thời điểm, bất đồng tâm cảnh, cũng có đích theo đuổi bất đồng, còn Dịch Vân?

“Có lẽ, có một ngày, ta có đủ thực lực mạnh mẽ tìm được Hán Khắc, vì ngoại công và cậu, nợ bọn họ mà báo huyết thù, khi đó liền có thể chân chính mà khoái hoạt!” Trầm mặc thật lâu sau, Dịch Vân đột nhiên ngẩng đầu lên lạnh giọng nói.

Môn La nhìn con người Dịch Vân bắn ra tinh quang lạnh lùng, chất chứa băng hàn, lại tựa như huyết khí viêm quang nóng rực, trong nháy mắt phảng phất nhớ tới trang viên Tư Đạt Đặc, tình cảnh gặp hắn lần đầu tiên.

Lúc ấy nam đồng chỉ mang mộng tưởng hảo huyền, còn hôm nay đã là thanh niên có mục tiêu rõ ràng, bất đồng thời khắc, hoàn toàn là hai người bất đồng, nhưng tâm tính không có thay đổi, y như ngày đó, kiên định cố chấp ngang ngạnh, quyết tâm mạnh mẽ.

“Tiểu tử, thì ra nhiều năm như vậy qua đi, người đứng là một chút cũng không thay đổi, khó trách ngày đó ta tán thưởng người, ha ha ha, ha ha cấp~!” Môn La nói xong, đột nhiên cười rộ lên.

Dịch Vân thấy Môn La đột ngột cuồng tiếu không thôi, lời nói cũng không rõ ràng, làm hắn không hiểu ra sao, cho nên kinh ngạc nhìn Môn La.

“Tóm lại!” Đợi cho Môn La cười cho đủ, hắn mới lại nói: “Mấy ngày nay người ở Thiên Phong thành tốt nhất cùng Cầu Cầu đi chơi đi, đùa cho đã rồi lại bắt đầu tu luyện thăng cấp.”

“Thả lỏng đi, ta hiểu được, ngày mai ta đi dạo một vòng là được chứ gì?” Dịch Vân gật đầu cười nói.

“Không phải một ngày, đi chơi ba ngày đi.” Môn La kiên trì.

“Ba ngày? Ba ngày thì ba ngày.” Dịch Vân lạnh nhạt cười.

Môn La vừa lòng gật đầu, thắm thía nói: “Tinh thần người như là dây cung, kéo thì phải thả, thả cho hết lực, kéo thì cho căng, còn không có nguy cơ dây đứt người vong. Cần thả thì thả, cần nhanh thì nhanh, lỏng có độ, đây mới là chính đạo!”

Sáng sớm ngày hôm sau, Dịch Vân liền mang theo Cầu Cầu, đương nhiên còn có đồng dạng muốn đi chơi, Môn La, cùng nhau bên trong Thiên Phong thành, dạo cửa hàng, mỗi một con phố lớn nhỏ, hơn nữa còn ăn từ đầu đường đến cuối phố, không buông tha một loại mỹ thực địa phương nào.

Ngày này, thẳng đến nửa đêm trăng treo giữa trời, Dịch Vân mới trở về, tạm nghỉ trong lữ điếm.

Ngày hôm sau, hắn lại ngủ đến giữa trưa, mới chậm rãi tỉnh dậy, sau đó lập tức đi ra ngoài diên đảo cả ngày.

Tại ba ngày nay, Dịch Vân nửa chữ tu luyện cũng không đề cập, chưa nghĩ đến gia cừu huyết hận gì đó, hiện tại tận lực không đề cập, cũng chỉ tận hứng vui chơi, tận hứng ăn, tận hứng ngủ.

Hôm qua đủ loại chuyện cũ, ngày sau còn mờ mịt không biết, trong ba ngày này toàn bộ bị Dịch Vân quẳng hết ra ngoài.

Không thể phủ nhận Cầu Cầu làm bạn ăn chơi cực tốt, trong mắt những người khác, Dịch Vân chỉ có cô đơn một người, nhưng trên thực tế hắn có hai bạn hữu không thể thay thế, không rời bỏ, cùng vui cùng sầu.

“Lão đại nói sai rồi, đi trên đường cường giả, ta tuyệt không cô đơn, hiện tại hay về sau cũng thế!”

105. Chương 105: Khoáng Cổ Tuyệt Kim

Chỗ rừng rậm hơn mười dặm bên ngoài Thiên Phong thành, dưới một vách núi cực kỳ bí mật, Dịch Vân dùng kiếm đào một cái động khẩu chỉ vừa vặn một người tiến vào, rồi lập tức tiến vào ngồi xuống.

Cầu Cầu lúc này cũng ngậm tới một nhánh cây tươi tốt rậm rạp che kín ở trước động khẩu, bản thân cũng không tiến vào mà cứ như vậy canh giữ ở bên ngoài động khẩu.

Cởi trường sam trên người xuống, để trần nửa thân trên, ở Lạc Nhật sơn mạch trần truồng gần một năm, Dịch Vân sớm thành thói quen tu luyện mà trên thân không mặc gì, mặc quần áo ngược lại sẽ cảm thấy không thoải mái.

“Lão đại, vì sao nhất định phải chạy đến nơi hoang dã, ở trong lỗ điểm chỉ cần phân phó không cho bất cứ kẻ nào tiến vào cũng không được sao?”

Dịch Vân không hiểu vì sao Môn La lại kiên trì nhất định phải chạy tới địa phương không người này để tấn giai?

Môn La đầu tiên là hừ một tiếng, rồi mới nói: “Tấn giai thăng cấp tinh cấp, chậm thì vài cái canh giờ, lâu thì mấy ngày, ở trong khoảng thời gian này, người tấn cấp hoàn toàn không cảm giác biến hóa của ngoại giới, nếu như bị quấy rầy, nhẹ nhất thì đều cũng có sẽ kết cục trở thành phế nhân.”

“Người cho là ở trong lỗ điểm, chỉ cần phân phó một câu thì sẽ được an toàn sao chứ? Nếu như căn phòng bốc cháy, người chạy được sao? Hơn nữa, nơi tự nhiên hoang dã, hàm lượng thiên địa nguyên tố cũng hơn xa so với những thành thị lớn rất nhiều, bởi vậy, chạy một vài dặm lộ trình đến nơi này, cũng chỉ mới có lợi mà không có hại gì.”

Dịch Vân nghe đến đó, cũng rất cuộc đã hiểu được.

lời Môn La lúc này chân thật thắm thía nói: “Dịch Vân người nhất định phải nhớ kỹ: Thời khắc thăng cấp tấn giai, cũng chính là thời khắc suy yếu nhất của người, đối với địa điểm, đối với người bên cạnh người, nhất định phải vạn phần cẩn thận mới được! Lịch sử ở trên đại lục, khi tấn tinh cấp bị cắt ngang, những trường hợp vì vậy mà thành phế nhân hoặc là chết đi, nhiều đếm không hết a!”

thận trọng gật đầu, Dịch Vân đã đem lời này ghi tạc trong lòng.

Khi đã chuẩn bị sắp xếp xong, Dịch Vân vẻ mặt bình tĩnh, đầu nhập vào trong tấn giai đã đình trệ gần một năm nay.

Đấu khí trong khoảnh khắc vận chuyển tràn đầy trong cơ thể, hồng quang nhàn nhạt thoáng chốc hiện lên toàn thân, thiên địa hỏa nguyên tố đang bình tĩnh đột nhiên nhộn nhạo lên, mạnh mẽ hướng trên người Dịch Vân tụ tập đến.

Cảm giác quen thuộc dần dần trở lại, Dịch Vân một bên ngưng luyện thiên địa nguyên tố, một bên dẫn dắt đấu khí mới sinh ra nương theo kinh mạch dũng mãnh tiến vào mọi nơi trong cơ thể theo một trình tự nhất định, đi qua kinh mạch lớn nhỏ, đấu khí không ngừng dũng mãnh tiến vào bên trong một trăm lẻ tám kinh mạch.

Phương pháp ngưng luyện đấu khí của tuyệt học phân kiếp tử diễm đấu khí, vận hành cùng kinh mạch khiêu**, có sự khác biệt so với đấu khí công pháp bình thường, quá trình đã phức tạp lại còn khép kín, mỗi một bước và trình tự một chút cũng không lẫn lộn được.

Nhưng là, đấu khí trải qua phương pháp ngưng luyện như vậy, cho nên chất lượng tinh và sự thuần của đấu khí cũng hơn xa cao giai tuyệt học bình thường.

Môn La thường dùng lời lẽ hùng hồn nói: “Công pháp phân kiếp tử diễm của Tư Đạt Đật nhất tộc chính là võ học đẳng cấp đệ nhất trên Khung Võ đại lục.” Dịch Vân lúc đầu còn hoài nghi, có phải Môn La bản thân đang chém gió hay không, nhưng theo tu luyện thời gian càng dài, công lực ngày càng thâm hậu, cảm nhận cường độ đấu khí của bản thân tăng vọt, cho nên cũng đã công nhận lời này.

Hắn cùng Môn La cũng đã từng cẩn thận nghiên cứu qua, bộ công pháp ” Nhu vân đăng thiên quyết ” có được từ trên người thần bí cường giả Kỳ Lôi Tư này.

Trong phương pháp đối với ngưng luyện đấu khí, sử dụng đấu khí vận hành trong kinh mạch, đều có kiến giải tương đối độc đáo, Môn La đánh giá tương đối cao đối với bộ công pháp này, cho rằng cho dù đem công pháp này đến ngay thời đại của hắn, thì cũng tuyệt đối sẽ là một đấu khí công pháp nhất đẳng.

Tầm mắt kinh nghiệm của Dịch Vân còn chưa bì kịp Môn La, đối với bộ công pháp của Kỳ Lôi Tư có cái gì độc đáo hẳn cũng nhìn không ra được, hẳn chỉ là đơn thuần lấy phần kiếp tử diễm công pháp làm mốc so sánh, phát hiện còn kém hơn không chỉ một hai phần.

Mà một bộ đấu khí công pháp như vậy, thế nhưng Kỳ Lôi Tư này lại còn có thể tu luyện thành cường giả cửu tinh vũ tôn, bởi vậy có thể thấy được, đấu khí tuyệt học của Tư Đạt Đặc nhất tộc trải qua vạn năm truyền thừa như thế làm sao mà không mạnh mẽ cho được.

Mà tổ tiên đời thứ nhất của Tư Đạt Đặc có thể đem huyết kế đấu khí công pháp này sáng tạo ra, quả nhiên là nhân trung chi kiệt!

Chính là vị tổ tiên này quá mức thần bí, trong gia tộc lưu lại ghi chép về vị tổ tiên này lại quá ít, nhưng bí ẩn mà hẳn lưu lại thì rất nhiều...

Tổ huấn không thể giải thích được: kiến tạo tổ ốc, tồn tại của thủy phách cùng hỏa phách tinh quang, ma trận thật lớn, mật thất bên trong mật thất..... Toàn bộ đều là bí ẩn khó giải!

Nhưng là vô số tiên nhân tổ bối trong gia tộc, lại đối với tổ huấn mà đời thứ nhất truyền xuống này, tuy rằng là chẳng biết tại sao, làm kẻ khác khó hiểu, nhưng đời đời vẫn cứ tuân theo thế mà làm, tuyệt không dám chút làm trái.

Thật không hiểu cái đầu của vị tổ tiên này có phải là đã từng bị ma thú cấp bậc tinh vực đá trúng hoặc là giẫm chân lên hay không, như thế nào lại làm ra loại chuyện không thể giải thích được thế này?

Đấu khí vận chuyển trong cơ thể, vàng sáng chung quanh thân thể, cũng từ hỏa hồng dần dần chuyển sang tím nhạt, Dịch Vân không chế sự vận hành của đấu khí ở khắp nơi trong kinh mạch cùng mạch **, trong lòng không khỏi nhớ lại mấy chuyện cũ của Tư Đạt Đặc gia tộc.

Hiện tại đấu khí vận chuyển ở 108 chỗ kinh mạch trong cơ thể của hắn, đã đi vào ngưng luyện được chín mươi vòng, Môn La từng nói, ở mỗi lần thăng cấp đấu khí, mỗi một lần ngưng luyện, đều có thể cường hóa đấu khí cùng cường độ kinh mạch, trải qua ngưng luyện càng nhiều, đạt được sự cường hóa cũng càng lớn.

Mà thời cơ có thể tiến hành ngưng luyện đấu khí, cũng chỉ có ở tấn tinh giai, khi tấn tinh cấp mới có thể, là thời cơ rất hiếm để vô giả có thể cường hóa cường độ kinh mạch.

Khi tấn giai ở một năm trước, Dịch Vân nhiều nhất cũng chỉ có thể làm được tám mươi vòng ngưng luyện, mà lúc này đây đã có thể đạt tới con số chín mươi vòng, xem như đã có tiến bộ tương đối lớn rồi.

Khi đang tiến vào lần ngưng luyện thứ chín mươi, đấu khí trong kinh mạch đột nhiên hỗn loạn lên, có hiện tượng dần dần không khống chế được, Dịch Vân lập tức hiểu được, lấy năng lực hiện tại của hắn, có thể đạt tới chín mươi lần ngưng luyện đã là mức giới hạn cao nhất, chợt tốc độ vận chuyển đấu khí chậm xuống, đem đấu khí toàn thân dẫn dắt trở về khí hải, lần tấn giai này cũng sắp kết thúc.

Đấu khí tu vi của Dịch Vân hiện tại là tứ tinh trung giai, mà trình độ của song hệ ma pháp lại đồng dạng là tứ tinh sơ giai.

Tấn giai lần này đây, thời gian so với Môn La dự đoán còn nhanh hơn rất nhiều, Dịch Vân vậy mà chỉ có dùng hơn ba canh giờ, là đã có thể thành công tấn giai thành tứ tinh cao giai, bỏ rất xa dự liệu của Môn La.

“Dịch Vân ngươi hiện tại cảm thấy như thế nào?” Môn La thấy Dịch Vân mở mắt ra, lập tức quan tâm hỏi.

Dịch Vân vận vẹo thân thể một chút, vang lên từng trận “rắc rắc cách cách”.

“Ta cảm nhận được đấu khí tràn đầy trong cơ thể bình thường trước giờ chưa từng có.” Dịch Vân cười nói.

Môn La nghe xong trong lòng vui vẻ, hắn nói: “Quả nhiên cùng phỏng đoán của ta không sai biệt lắm, chỉ là có một chút vượt ngoài dự đoán của ta.”

“Chuyện gì?” Dịch Vân kỳ quái hỏi.

“Trong một năm người ở Lạc Nhật sơn mạch, trải qua mấy lần sinh tử trắc trở, lại hai lần ba lượt nếm qua chiến đấu cửu tử nhất sinh, đánh bại rất nhiều ma thú cường đại hơn so với người, trải qua nhiều lần kinh nghiệm chiến đấu như vậy, đấu khí trong cơ thể người cũng có sự phi thăng về chất lượng...”

Môn La nói tới đây, đột nhiên cười nói: “Ta dám khẳng định, lấy chất lượng của đấu khí hiện tại trong cơ thể người, còn có thể đủ để cho người tấn tinh giai lên một bậc.”

“Thật vậy chăng?” Dịch Vân nghe vậy liền cao hứng nhảy dựng lên, lại va chạm thạch bích trên đỉnh đầu, rồi lại ngã xuống.

“Khẳng định!” Môn La gật đầu. “Nhưng người cũng đừng nóng lòng, còn nhớ ta đã nói, liên tục tấn giai quá nhanh, sẽ mất nhiều hơn là được, cho nên phải đợi ba tháng sau, đến lúc đó người lại thử thăng lên một giai.”

Dịch Vân nghe xong liền mở cở trong bụng, lập tức gật đầu đồng ý.

Kế tiếp, Dịch Vân lại bắt đầu tiến vào một cái trình tự tu luyện khác.

Sau mỗi khi tấn cấp hoặc là tấn giai thành công, sẽ có một đoạn thời gian không dài, có thể lấy phương thức dùng đấu khí săn sóc nuôi lớn kinh mạch để cường hóa cường độ, độ rộng của kinh mạch bản thân.

Cường độ kinh mạch sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến việc thi triển đấu khí có thông suốt hay không cùng độ mạnh yếu của uy lực.

Một cái cơ hội có thể cường hóa kinh mạch khó có được như vậy, chẳng biết vì sao, hiện nay trên Khung Vô đại lục, vậy mà rất ít người biết đến.

Điểm ấy chung quy Môn La nghĩ không ra. Bởi vì phương pháp cường hóa kinh mạch này cũng không khó, chỉ cần có nhận thức đúng đắn, thì bất kỳ võ giả nào cũng đều dễ dàng làm được.

Lúc trước Dịch Vân chỉ là gợi ý một câu đơn giản, La Lô liên tục sáu lần tấn giai thất bại, làm cho nàng tại một tháng sau đó, thành công thuận lợi tấn giai tam tinh cao giai chiến sĩ, lại thêm phá lệ nữa là, khiến cho nàng hơn bốn tháng sau, lại thăng lên một giai.

Nguyên nhân tạo ra tiến bộ thần tốc của La Lô lúc ấy, không phải là công pháp tu luyện, mà chính là một chút thay đổi trên quan niệm mà thôi.

Mà Dịch Vân đương nhiên không phải là một thành viên trong những người này, hẳn tuyệt đối sẽ không lầm lẫn mà bỏ qua cơ hội như vậy.

Khi Dịch Vân từ trong tu luyện cường hóa kinh mạch tỉnh táo lại thì đã là hai canh giờ sau.

Lúc này đã là thời gian chạng vạng, Dịch Vân sau nhiều lần cân nhắc, đã loại bỏ ý tưởng để ngày khác sẽ tiếp tục, lập tức lại bắt đầu tấn giai song hệ ma pháp.

Một ngày sau, Dịch Vân thành công tấn giai hỏa hệ ma pháp đến tứ tinh trung giai.

Nhưng đến lúc này, hắn cũng mệt chịu không nổi nữa, sau khi thỏa sức ngủ một ngày, đầu tiên là hắn ăn một bữa, làm đầy đủ chuẩn bị, mới bắt đầu tiếp tục tấn giai thủy hệ ma pháp.

Lại qua một ngày nữa, Dịch Vân cũng đồng dạng thành công tấn giai thủy hệ ma pháp đến tứ tinh trung giai.

Một mạch bốn ngày, Dịch Vân phân biệt trên cơ sở đấu khí, thủy hệ pháp, hỏa hệ ma pháp đồng thời tiến vào lĩnh vực tứ tinh, trước sau hướng phía trước vượt qua một giai.

Thành tựu như thế, tiền vô lai giả, khoáng cổ tuyệt kim!

106. Chương 106: Thiên Phong Học Viện

“Người nói người nắm chắc làm được song hệ ma pháp, cùng với đấu khí, song song tiếp tục tấn thăng lên một giai?”

Môn La vô cùng kinh ngạc hỏi.

Rời đi khỏi sơn động, đang trên đường đi, Dịch Vân cùng Môn La nói chuyện với nhau.

“Ta phát hiện tại lúc tấn giai, trong cơ thể thủy hỏa song hệ ma lực như cũ vẫn dâng trào mãnh liệt không ngừng, so với đấu khí lúc mạnh nhất, chỉ có hơn chứ không có kém, ngay sau khi đấu khí có thể tái tấn lên một giai, ma pháp hẳn là cũng có thể như vậy, vì vậy, ta dám khẳng định như thế!” Dịch Vân gật đầu nói.

Môn La ngậy người cả buổi, cuối cùng mới thở dài nói : “Người thực sự là một kỳ tài, có lẽ nói là quái thai thì chuẩn xác hơn.”

“Lão đại, nói đừng nói như vậy, ta nghĩ, ma lực trong cơ thể ta sở dĩ tràn đầy như thế, hẳn là do ta không cẩn thận sáng chế ra ma pháp dung hợp.” Dịch Vân cười nói.

Dịch Vân trong miệng tùy ý nói ra “Sáng chế”, hiển nhiên hẳn cũng không có ý thức được phân lượng hai chữ này.

Lịch sử khung võ đại lục có cả vạn năm, người có thể sáng chế một môn tuyệt học hoặc là hệ thống tu luyện hoàn toàn mới, trong lịch sử đều là tất cả đều là thiên tài uy danh hiển hách.

Những người này, tại toàn bộ đại lục hơn mười ức nhân khẩu, trong hơn nghìn năm cũng không chắc có một người, có thể nói hiếm như là như lông phượng và sừng lân tồn tại vậy.

Mà Dịch Vân ngoài miệng lại có thể đem chuyện này ra nói hời hợt như vậy, hơn nữa lại nói là không cẩn thận sáng tạo ra, thật không biết làm bao nhiêu cường giả trong lịch sử tức chết đi.

Môn La nghe xong Dịch Vân nói như vậy không nói gì mà cười khổ một trận, lại hỏi: “Người đã có thể làm cho ma pháp tấn giai lần thứ hai, vì sao lại không làm?”

“Bởi vì bất an.” Dịch Vân cười nhạt, trả lời: “Ta lúc đó liền nghĩ đến, nếu đấu khí tấn giai liên tục quá nhanh, thì hại nhiều hơn lợi, thì chắc ma lực cũng như vậy, tấn giai quá nhanh chưa chắc đã tốt? Tuy rằng không có căn cứ, nhưng cẩn thận một chút luôn luôn là việc tốt.”

Môn La nghe xong cũng cúi đầu suy nghĩ một chút, gật đầu nói : “Đối với ma pháp ta cũng không biết gì, nhưng người nói không sai, nếu đấu khí là như vậy, cũng không chừng ma pháp cũng sẽ có cấm kỵ như vậy. Dịch Vân người nói đúng, tấn giai chậm một chút cũng không có hại gì, ít ra là không có điều gì phải lo lắng.”

Dịch Vân cùng Môn La đều là loại người lấy cẩn thận làm đầu, con đường dẫn đến cường giả là một con đường dài, phải kiên trì, trầm ổn mà tiến lên.

“Ân, ta quyết định là ma pháp cùng đấu khí, sau ba tháng đồng loạt tiến lên một giai.” Dịch Vân làm quyết định.

Môn La nghe chỉ là lắc đầu cười khổ: “Tiểu tử, người nói cái gì ba tháng sau cùng nhau tấn giai là an toàn? Vào thời đại của ta, tại lĩnh vực ma pháp có nguyên tố bất đồng trong ba tháng tăng một giai, ý thức của người về việc tăng giai sao lại dễ dàng như vậy? Lão đại ta thực sự là chưa từng nghe qua, lúc đó ta cũng chưa từng nhìn thấy, thật sự là bị người làm cho kinh ngạc ngây người!”

“Không ai làm được như vậy sao?” Dịch Vân hỏi.

“Lịch sử khung võ đại lục trong vạn năm chưa từng ghi chép qua, là không có!” Môn La khẳng định.

“Lão đại, người nói như vậy sai rồi!” Dịch Vân suy nghĩ một chút, nói.

“Có ý gì?”

Dịch Vân cười nói: “Người ngẫm lại, đấu khí của ta là người truyền dạy, ngay cả phương pháp tu luyện nhập môn ma pháp cũng là lão đại người truyền thụ. Phương pháp hiện tại ta dùng để ngưng luyện nguyên tố, vẫn như cũ là do người dạy cho ta, hơn nữa trên người ta chảy chín thành huyết mạch là của người,. Sở dĩ, cho dù ta có làm ra bất luận cái đột phá gì, cũng là do lão đại người dạy dỗ mới đúng, người cần gì phải yếu kinh ngạc như vậy?”

Dịch Vân nói như vậy, là thật tình cảm tạ Môn La, nếu Môn La không tiếp nhận hắn, ngày hôm nay hắn cũng chỉ có thể ở tại ái đạt trấn hẻo lánh, làm một thợ rèn phổ thông mà thôi. Huống chi, theo như lời hắn, cũng không sai sự thực không bao nhiêu.

Không quản là tính cách Dịch Vân trầm ổn đến đâu, thiên phú cao tới đâu, nếu không có ai giáo dục, mài dũa hắn, cho dù là một thiên tài vũ giả, nhưng cũng sẽ không tìm được sân khấu cho mình, tương lai sẽ mai một trong biển người.

Đây là cơ duyên!

Môn La nghe xong kinh ngạc, chợt gật đầu cuống tiểu nói: “Không sai! Tiểu tử ngươi nói rất có lý! Máu của ngươi là do cầm huyết trên ta người truyền thừa, vừa là do ta khéo tay truyền thụ đào tạo ra, cho dù làm ra cái việc gì kinh thiên địa, khiếp quỷ thần, cũng là đương nhiên, ta cần gì phải kinh ngạc ni? Ha ha, ha ha ha!”(hai cha này tự sướng tốt ghê)

Môn La rộng mở to miệng, ngửa mặt lên trời cười dài, bản sắc cuống vọng.

“Nhân đích là cái khó sửa nhất! Lão đại hôm nay chỉ là linh thể, chỉ có thể phát huy ra tam tinh chiến sĩ năng lực, nhưng có bản sắc cuống phách như vậy, thật không biết tại năm tháng xa xôi kia, hắn dựa vào tinh vực cường giả lực, làm ra bao nhiêu chuyện kinh động thiên địa nữa?”

“ . . . Hơn nữa, hắn là là việc xấu, hoặc là việc hoang đường chiếm đa số.”

Dịch Vân không khỏi ác ý nghĩ đến.

...

Thiên Phong thành.

Sau một hồi dạo quanh bên trong Thiên Phong thành, Dịch Vân lập tức trở về lữ điếm, bỏ quần áo tắm rửa, thay quần áo mới, đi xuống nhà ăn lầu một, kêu vài món, một mình ngồi một góc dùng bữa.

Đây là lần đầu tiên hắn đi tới nhà ăn lữ điếm, mấy ngày hôm trước đều là trực tiếp dùng cơm tại phòng, cùng với Cầu Cầu ăn uống.

Nói đến Cầu Cầu, thì nhớ ngay đến chuyện đi săn vừa rồi...vừa săn được một con heo rừng to lớn, cũng không cần Dịch Vân yêu cầu giúp nó, nó một ngụm đã đem con lợn rừng kia nuốt vào, hiện tại đã ăn no, đương nhiên là bắt đầu ngủ.

Đối với Cầu Cầu có dáng dấp giống như là quỷ đói, Dịch Vân có chút kinh ngạc, nhưng nghe Môn La giải thích, cũng hiểu rõ ràng:

“Ngươi ở trong động trên vách núi, liên tiếp tấn giai, lại ngủ một ngày đêm, tổng cộng là bốn ngày. Trong bốn ngày này, Cầu Cầu không rời đi một thước mà canh giữ ở ngoài động khẩu, tròn bốn ngày cái gì cũng chưa từng ăn, đương nhiên là rất đói bụng.”

Dịch Vân hiển nhiên không biết có chuyện này, vừa nghe xong, đối với Cầu Cầu càng thêm cảm kích.

” Cầu Cầu tuy rằng là một con rắn nhỏ, không biết tiếng người, nhưng là có linh tính, biết ta trong lúc tấn tinh giai, thì yếu đuối nhất, lại kéo dài bốn ngày, ma thú thông minh như vậy thật là hiếm thấy... Ân, chờ nó tỉnh lại, ta lại cấp thủy phách tinh thạch cho nó a.” Dịch Vân trầm nghĩ.

“Các ngươi biết viện trưởng Thiên Phong học viện, một thời gian trước đi gây sự không?” một thực khách cách bà nói.

“Cái lão đầu kia đi gây sự? Lần này là chuyện gì thế?” Tên còn lại hỏi.

“Ha ha ha, ngươi nhất định sẽ không tin đâu, ngay tháng trước, hắn đi kỳ võ vương gia có tiếng là học viện của người giỏi, tại ngay địa bàn của người ta , đánh cho phó viện trưởng kỳ võ học viện bất tỉnh.” thực khách kia vừa nói vừa cười to.

Nói nói đến đây, những người khác trong nhà ăn , đều chú ý tới tới thực khách đó, hiển nhiên là đối với câu chuyện này đều hứng thú.

“Tại địa bàn kỳ võ vương gia học viện, đánh phó viện trưởng của họ bất tỉnh? lão đầu gây sự không sợ sẽ bị trả thù sao?” Một lão nhân hiểu hỏi.

Thực khách kia cười to nói: “Đương nhiên là sẽ không bỏ qua hửn ! Nghe nói hai gã giáo sư học viện ở đây, đang muốn thay mặt phó viện trưởng bọn họ lấy lại công đạo , nhưng lại bị viện trưởng Thiên Phong học viện đánh cho bất tỉnh, đến khi viện trưởng kỳ võ học viện đại nhân nổi giận dùng đũa tìm hung thủ thì, hửn như đã sớm biết liền chạy.”

“Ha ha ha ha cấp...”

Khách nhân gian nhà cười ha ha lên.

” Tin đồn thú vị về vị viện trưởng Thiên Phong học viện này có rất nhiều, lão nhân này thật đúng là một quái nhân a!”

Thực khách kia còn nói: “Thiên Phong học viện cùng Thiên Phong thành giống nhau, đều song song là đế quốc danh đệ tam học viện với đệ tam Đại Thành, chỉ là không biết Thiên Phong lão đầu ăn nhằm cái gì, luôn luôn cùng đệ nhất học viện kỳ võ học viện bất hòa.”

“Nghe nói lão nhân kia cùng viện trưởng kỳ võ vương gia học viện, luôn luôn tranh đấu với nhau, đã vài mươi năm, nhưng luôn luôn là bại nhiều thắng ít a!” Một thương nhân nói.

Một người ngồi ở gần phía sau Dịch Vân, lúc này mới nói: ” Viện trưởng Thiên Phong học viện là một người rất thú vị a, tại năm, sáu năm trước, viện viên kỳ võ học viện đưa ra điều kiện ưu đãi, hửn muốn mua tàng thư quán Thiên Phong học viện, Thiên Phong lão đầu ngay lập tức đáp ứng liền, chỉ là đưa ra một cái điều kiện. . .”

“Là cái gì?” Rất nhiều người đều nhượng tò mò, trầm miệng một lời hỏi.

” Điều kiện Thiên Phong lão đầu rất hay, tàng thư Thiên Phong học viện hửn có thể miễn phí cung cấp ra ngoài, chỉ cần kỳ võ vương gia học viện nguyện ý nhập vào Thiên Phong học viện là được.” Phụ nhân nói cũng bật cười.

“Ha ha ha ”

Toàn bộ khách nhân trong nhà hàng nhân đều cười lên thành một đoàn.

Dịch Vân lúc này cũng cười nói: “Đây là nói, hửn không muốn đưa tàng thư ra, thế nhưng nói đến kỳ quái, kỳ võ vương gia học viện không phải đệ nhất học viện sao? Như thế nào còn muốn tàng thư Thiên Phong học viện?”

“Tiểu huynh đệ người không phải là người địa phương phải không?” Tên thực khách kia cười hỏi dịch vân.

Dịch Vân điểm nhẹ cái đầu.

“Đây là bởi vì, Thiên Phong học viện tuy là bài danh đệ tam học viện, thế nhưng lượng tàng thư học viện là đế quốc bài danh đệ nhất, trong đó còn có rất nhiều sách cổ hơn nghìn năm, những ...thứ này vương gia học viện một quyển cũng không có, cho nên mới trăm phương nghìn kế hướng đến Thiên Phong học viện thu mua.” Thực khách nói to.

” Lượng tàng thư đệ nhất? nghìn năm sách cổ?” Dịch Vân thì thầm.

Những khách nhân phía sau cũng nói: “Thiên Phong thành có thể nói là cổ thành có lịch sử lâu dài nhất đế quốc, từ nghìn năm trước trong cuộc đại chiến các quốc gia đã xây thành, nên bảo lưu lại rất nhiều sách cổ tư liệu quý, kỳ võ đô thành bất quá thì có mấy trăm năm lịch sử, số lượng tàng thư đương nhiên kém Thiên Phong học viện.”

Trở lại gian phòng, Dịch Vân nằm trên giường suy nghĩ.

“Tiểu tử, có phải ngươi muốn đi Thiên Phong học viện xem sách không?” Môn La hỏi.

Dịch Vân trở về trầm tư không nói, Môn La đương nhiên đoán ra suy nghĩ của hửn.

“Như thế cũng có thể đoán đúng? Ta đích thực là muốn đến tàng thư quán Thiên Phong học viện.”

“Chúng ta còn thời gian hơn hai mươi ngày, đi xem sách cũng tốt.” Môn La cười nói.

Dịch Vân nghe như thế cũng hỏi: “Lão đại người cũng có hứng thú với tàng thư này đúng không?”

“Đúng vậy! Tại thời gian hơn nghìn năm trước, tuy rằng võ học trên đại lục, xa xa không bằng thời đại của ta, nhưng trong đó cũng còn có chút tuyệt học tân sinh làm ta sợ hãi, những ... thứ này mấy nghìn năm qua, sản sinh thuế biến ra các tư tưởng ảo diệu, là cái mà thời đại của ta không có, như bộ nhu văn đăng thiên bí quyết, ta nghĩ cũng nên xem qua loại sách cổ này. . .”

“ . . . Nói không chừng, ta sẽ tìm ra cách cải tiến đột kiếp tử diễm đấu khí, làm cho tuyệt học tổ truyền tiến thêm một bước!”

107. Chương 107: Phương Châm Khác Biệt

Trải qua một đêm nghỉ ngơi, Dịch Vân lập tức ra khỏi thành, hướng Thiên Phong học viện mà đi.

Sáng sớm tinh mơ, sương mù lãng đãng, thềm đá trước Thiên Phong học viện dần dần hiện lên rõ ràng hơn.

Cũng giống như Thiên Phong thành, Thiên Phong học viện cũng ở trong Kỳ Võ đế quốc, ma khí học viện lịch sử lâu đời nhất, tục truyền đầu tiên bởi có học viện, sau này Thiên Phong thành mới được xây.

Nghìn năm thời gian đằng đặc, từ nơi này cường giả đi ra vô số kể.

Thiên Phong học viện ở cách ngoài Thiên Phong thành ba mươi dặm, chiếm gần vạn mẫu, dựa lưng vào một tòa núi lớn mà xây lên, mây mù quanh quẩn suốt năm ko tan, xa xa nhìn lại có vài phần không khí thần bí.

“Vì sao học viện không xây trong thành hoặc gần đó mà phải ly khai xa hơn mười lý ?”

Dịch Vân tìm hiểu tin tức Thiên Phong học viện, cũng biết trong đế quốc không có một tòa học viện nào được xây dựng trong thành, điều này làm cho hắn không giải thích được.

“Bởi vì học viện là để học viên học tập, chứ không phải hưởng thụ. Ở thành phố lớn mê hoặc nhiều lắm, lại tạp nham, còn vài phương diện chính trị, đối với người chuyên tâm tu luyện hoàn toàn không có lợi.” Môn La nói.

Dịch Vân nghe xong, nhất thời nghĩ đến sự nhàn nhã vui chơi trong thành, hoàn cảnh rục rờ như vậy xác thực sẽ làm người sinh trở nãi.

Môn La dừng một chút, giải thích nói: “Nguyên nhân hoàn hảo nhất, học viện thông thường đều là độc lập ngoài vòng tròn chính trị, chỉ chuyên trách vì đế quốc cung cấp nhân tài, không được can thiệp chính trị, địa vị tương đối cao thượng, hơn nữa mỗi khu học viện viện trưởng, cũng đều là cường giả đứng đầu đế quốc, không phải một chủ thành có thể quản, cho nên học viện không có khả năng tồn tại trong thành.”

Bước lên bậc thang đá, Dịch Vân vừa đi vừa đếm, đang đếm đến sáu trăm thì đại môn học viện cũng xuất hiện trước mắt.

“Dựa vào núi, kiến trúc thật đặc biệt, thềm đá sáu trăm bậc, vừa đứng từ chân núi đi qua ba sườn núi, cũng chỉ vừa tới cửa vào học viện.” Dịch Vân ca thán.

Bỗng nhiên người gác cửa học viện, hộ vệ đi tới.

Dịch Vân tiện tay móc ra năm mai kim tệ, đồng thời lý do đến, liền sau đó một gã hộ vệ hướng dẫn hướng vào Thiên Phong học viện.

Quy củ Thiên Phong học viện khác với học viện khác, không cần nhiều quy củ, đó là thư viện có thể cho mọi người tiến nhập, không phải học viên cũng có thể, chỉ cần người đưa ra được năm mai kim tệ.

Ngưỡng năm mai kim tệ, dùng giá đó tiến vào thư quán một ngày đêm, căn bản không phải bách tính tầm thường có khả năng chịu nổi.

Dịch Vân đương nhiên cũng biết giá này có chút thái quá, có thể nói căn bản là đoạt tiền, thế nhưng hắn hiện tại cái gì cũng thiếu, chỉ là không thiếu kim tệ, cỡ đó đại giới, đến để xem Thiên Pong học viện tàng thư quán có hay xứng danh, đối với hắn cũng coi như đáng giá.

“Tiến nhập tàng thư quán với chi phí cao ngất này, bình thường làm sao có người đến nhỉ?” Dịch Vân hướng hộ vệ dẫn đường hỏi.

“Đến tàng thư quán, trả được giá đó thông thường đều là giáo sư viện trưởng các học viện khác, còn có cường giả các đế quốc, hoặc sứ giả đế quốc khác !”

Hộ vệ đi đầu quay lại đáp.

“Đến xem tàng thư viện ở đây, đại đa số là người lớn tuổi, hiếm thấy trẻ tuổi như ngươi, ngươi là học sinh học viện khác ?”

Tên hộ vệ này xem ra tuổi rất trẻ, khoảng chừng vừa hai mươi.

Dịch Vân cười nói: “Từng là học sinh Đa Ni Tư học viện, tốt nghiệp hơn một năm trước .”

“Đa Ni Tư học viện ?” Hần hiển nhiên chưa từng nghe qua học viện này.

“Là sơ đẳng học viện .” Dịch Vân bổ sung nói.

“Thì ra là thế .” Hộ vệ gật đầu cười nói.

Kỳ Võ đế quốc nhân số hơn hai mươi triệu, sơ đẳng học viện trong nước cũng có mấy nghìn, sở dĩ người bình thường cũng chỉ biết mỗi học viện của bản thân, còn sơ đẳng học viện khác chẳng thể nào biết hết.

Chỉ có cao đẳng học viện mới có khả năng người người biết, như là Kỳ Võ Vương Gia truyền thống học giỏi, hoặc là như Thiên Phong học viện đều là cao đẳng học viện.

“Nếu như vậy, ngươi nếu là đạt bốn sao võ sư hoặc pháp sư cũng nên báo danh khảo chứng ở học viện chúng ta, chỉ cần ngươi trở thành học sinh, tàng thư quán đối với học viên miễn phí, không cần phải tốn hao lớn để tiến vào thư quán.”

Hần hiển nhiên vì Dịch Vân xuất ra năm mai kim tệ mà thấy không đáng.

“Cảm tạ ngươi nhắc nhở, nhưng ta đã nghĩ ghi danh vào Kỳ Võ Vương Gia học viện.” Dịch Vân cười nói.

“Kỳ Võ học viện? Rất khó tiến vào a! Hơn nữa học viện phong cách học tập nghiêm ngặt, quy tắc mẫu mực, nghe nói chỉ cần hai năm khảo hạch không qua sẽ lập tức khai trừ học tịch, muốn vào học viện này rất khó, nhưng để tốt nghiệp càng khó hơn.”

Khai trừ học tịch? Dịch Vân chưa nghĩ tới còn có loại sự tình này.

“Như vậy, Thiên Phong học viện thì sao ?”

“Học viện chúng ta phong cách học tập tương đối tự do, rất ít cưỡng bức học sinh hạn định thời gian đạt mục tiêu chỉ định. Tôn chỉ học viện: Thuận theo tự nhiên, yêu cầu chính, là nắm chắc hạn định, nếu tròn ba năm thực lực không có chút nào tiến triển, chính sẽ bị đuổi ra khỏi học viện, chỉ là loại tình huống này rất ít xảy ra .”

Dịch Vân trong lòng âm thầm đánh giá sự khác biệt của hai học viện, nghĩ Thiên Phong học viện cách làm tuy rằng rời rạc nhưng cũng cấp học sinh không gian thoải mái, còn hơn Kỳ Võ học viện giáo điều nội quy, thành tích quyết định tất cả, Thiên Phong học viện phương châm dạy học tương đối hợp với tính tình của hắn hơn.

Môn La lúc này cũng đột nhiên mở miệng nói: “Hai cách làm không cái nào sai, lấy phương châm Kỳ Võ học viện làm học sinh dưới áp lực lớn, không được thì khai trừ, để tạo ra tối đa cường giả có thể, mà Thiên Phong học viện là cho học sinh mình không gian riêng mình tự thăm dò, cho bọn họ nhận rõ ưu khuyết điểm công pháp đang tu tập, học sinh sẽ có cơ hội hoàn thiện, cải tiến tự thân công pháp cao hơn, thậm chí chế ra công pháp hoặc hệ thống tu luyện mới.”

Môn La mắt sáng như đuốc, thật là một lời trúng đích.

Kỳ Võ Vương Gia có tiếng là học giỏi viện sở dĩ trở thành đệ nhất học viện là bởi vì có thể nuôi dưỡng ra tối đa ngoài lực tình cường giả.

Mà trong vòng một ngàn năm, tại đế quốc nguồn cải tiến công pháp tuyệt học, hoặc là đưa ra nhân kiệt có lý luận phương pháp tu luyện mới, gần như là từ Thiên Phong học viện, những người từ nơi này chiếm tới 6 phần trong đó.

Thiên Phong học viện có thành tựu phi phàm như thế, cùng với không có thiết luật và phong cách tự do học tập là có quan hệ rất lớn.

“Sở dĩ người đối với tàng thư ở đây có hứng thú, thì chậm rãi thì rồi học ở đây mà xem. Tàng thư viện, thư tịch có hơn trăm vạn, nhiều năm xem còn chưa xong nổi nữa là ...” Hắn còn cổ xúy Dịch Vân thi vào Thiên Phong học viện.

“Trăm vạn bản ?” Dịch Vân cả kinh, có chút vô pháp tin tưởng.

Khi Dịch Vân còn đang ở Đa Ni Tư học viện thì thư viện bất quá mấy nghìn cuốn, hơn trăm vạn đầu sách, vượt xa nghìn lần a.

“Không sai ! Coi như là học sinh Thiên Phong học viện cũng không có người đủ năng lực xem hết toàn bộ thư tịch trong tàng thư quán đâu !”

Dịch Vân bỗng nhiên nhớ tới tin tức ngày hôm qua nghe được, Thiên Phong học viện nhiều đời viện trưởng mỗi người đều là yêu sách thành si, một đời lại một đời, quy mô tàng thư quán cũng càng lúc càng lớn, hiện tại đã trở thành học viện tiêu chí tối hấp dẫn.

“Cuối cùng cũng minh bạch vì sao người vẫn khuyến khích ta thi vào Thiên Phong học viện nha. Nếu mỗi ngày đều cầm kim tệ quăng ra, trăm vạn thư tịch, ta đến thuở nào lấy lại được ? cho dù ta có tiền, cũng không chịu nổi tiêu hao như vậy a !” Dịch Vân cười khổ nói.

108. Chương 108: Tàng Thư Quán

“Ta đưa người đến đây thôi, nhớ kỹ, trước hoàng hôn phải ly khai học viện, nghìn vạn lần đừng mãi xem mà quên thời gian, quá hạn không về chịu trọng phạt gấp đôi kim tệ đó !” Gã hộ vệ vừa nói vừa theo đường cũ quay trở về.

Dịch Vân gởi lời thăm hỏi, đối với nhiệt tâm của gã hộ vệ này hắn thấy rất cảm kích.

Vừa tiến vào trong tàng thư quán, Dịch Vân tuy rằng đã có sự chuẩn bị nhưng đột nhiên nhìn thấy, lại kinh ngạc ngậy người tại chỗ.

Tàng thư quán phân ra mười dãy, mỗi một dãy chia ra ba mươi khu, mỗi một khu trên dưới lại phân ra sáu tầng, mà mỗi tầng đều cao hơn ba thước, dài trăm mét, giá sách kéo dài theo nhóm, toàn bộ đưa ra các loại thư tịch.

“Đến tận cùng phải bao nhiêu năm thu thập mới được lượng này thư tịch? Phô trương như vậy khiến người sợ hãi than !” Dịch Vân trong lòng kinh ngạc nói.

Dịch Vân đi vào một khu trong đó, tìm kiếm sơ qua trong khu, chỉ thấy lối vào các khu đều có bảng hiệu to viết: “Dệt loại”, “Nông nghiệp loại”, “Nấu ăn loại”, “Kiến trúc loại”, “Chăn nuôi loại”...

Dịch Vân thấy hoa cả mắt, nhưng... loại này đều vô dụng với hắn, liền ly khai giá thứ nhất, hướng giá khác đi qua.

“Kỹ xảo đua ngựa”, “Làm người lạc quan”, “Kinh doanh phát triển”, “Sản xuất rượu ngon”, ...

Giá tiếp theo.

“Khỏe mạnh giáo dục”, “Tâm lý vệ sinh”, “Chữa bệnh bằng giấc ngủ”, “Thực an dưỡng sinh” ...

Tiếp theo quán. . .

“Hôn nhân chân tướng”, “Nam nữ tâm lý phân tích”, “Tránh thai bách khoa toàn thư”, “Sắc đẹp hại trăm người” ...

Dịch Vân nhìn mà mắt hoa loạn xạ, trong lòng vã mồ hôi, thế nào lại càng ngày càng không đúng ...

“Trăm loại... thì ra là chuyện đó.”

Vào vào ra ra một vài thư quán, Dịch Vân rốt cục ở trong một khu tìm được mục tiêu: “Ma pháp hệ thống”.

Tìm loạn một canh giờ, rốt cục đúng chỗ, Dịch Vân hăng hái bưng bưng đi vào giá bên trong.

“Bánh bao bằng pháp, tùy thời đều có bánh bao ngon để ăn ?”

“Quang minh thuật, trong bóng tối không lạc đường, quang minh thân vĩnh viễn tồn tại ?”

“Gió nhẹ thổi hiu hiu, mỗi ngày đều có gió mát trong lành ?”

“Phương pháp sử dụng ngọn lửa, ma pháp nấu cơm rất dễ dàng ?”

- cười nổ ruột ta rồi DG ^^” -

“ ... ”

“ ... ”

“Ai, đây đều là cái quái gì thế này, không có tính thực dụng tí nào ?” Dịch Vân than thở.

“Ha ha ha, thực sự là trăm sách a, tùy tiện liền có thể thành sách, hiện tại người muốn nói hai trăm vạn, hoặc ba trăm vạn ta cũng tin, ha ha...” Môn La cười to nói.

Dịch Vân chưa từ bỏ ý định, lảng vảng vài giá khác, sau một trận lẫn lộn hần cầm trong tay một quyển sách rất nặng đi tới, trên đề: “Lời tổng kết tám hệ ma pháp”.

Mở ra trang thứ nhất, mặt trên viết: “Ma lực từ yếu đến mạnh phân làm cửu tinh: dưới tam tinh làm đồ đệ, năm tinh làm sư, lục tinh làm cuồng, thất tinh làm tước, bát tinh làm tướng, cửu tinh làm tôn.”

“Tứ tinh là một ngưỡng nhỏ, lục tinh là một ngưỡng quan trọng, ngoài thất tinh, bước qua ngưỡng này, bát tinh từng bước tiến lên, cửu tinh đều là nhân long quý kiệt chỉ cảnh, trong mấy nghìn vạn người không có một, bằng thiên phú, nắm cơ duyên.”

“Trên cửu tinh là tinh vực, cực hạn lĩnh vực tinh vị, thân người không thể đến, sức người không thể đạt, bằng tâm tìn, cực thiên ý.”

Dịch Vân yên lặng xem qua một lần lý luận yếu lĩnh, một lúc lâu sau mới buông xuống.

“Ta song hệ ma pháp đều là tứ tinh trung giai, cũng đã vượt qua ngưỡng nhỏ, vẫn còn một ngưỡng quan trọng lục tinh, sau đó ngoài thất tinh, từng bước gian nan,... tinh vực thực sự không thể thành a!”

Dịch Vân bỗng nhiên nhớ tới đầu tinh vực ma thú, từng làm hần chấn động, chấn nhiếp sâu trong linh hồn hần, cho tới bây giờ rõ ràng như tạc, tuyệt đối không quên nổi.

“Lão đại, bình luận đến cửu tinh ta nhìn thấy mơ hồ, thế nhưng nó ghi, tinh vực là sức người là không được, còn nói tâm tinh cùng thiên ý, thật là phải cực với ý trời sao ?” Dịch Vân hỏi.

“Ồ ...” Môn La trầm ngưng một hồi, lập tức cười khổ: “Ta không biết nói như thế nào nữa .”

“Người không phải đã đến tinh vực sao ?” Dịch Vân ngạc nhiên nói.

“Chuyện đó không sai, nhưng ta chẳng biết nói cho người nghe thế nào... ?”

“Na... trên sách viết bằng tâm tình là ý tứ gì?” Dịch Vân lại hỏi.

“ ... Không biết.”

Dịch Vân càng nghe càng kỳ: “Lão đại, ta nghe càng hồ đồ a.”

Môn la vẽ mặt cười khổ, hần thở dài nói rằng: “Ai, ta cũng đau đầu a...”

“Ồ...” Môn La suy nghĩ một chút nói: “Như vậy đi, ta hỏi người, bầu trời có màu gì ?”

“Màu xanh.” Dịch Vân lập tức nói.

“Lửa có màu gì ?”

“Màu đỏ.”

“Còn lá cây ?”

“Xanh lục.” Dịch Vân không rõ, Môn La vì sao lại hỏi vấn đề không ra vấn đề?

“Người đều biết rất rõ ràng.” Môn La nói tiếp: “Như vậy, người hiện tại nói cho một người trời sinh mù lòa biết, là màu sắc gì được không ?”

Dịch Vân nghe vậy, đầu tiên là kinh ngạc, chợt trầm tư.

“Là như thế, sở dĩ ta cũng vô pháp nói cho người, cái gì là tinh vực.” Môn La kết một câu.

Dịch Vân mở miệng hỏi: “Tinh vực thực sự huyền ảo như thế ?”

“Không phải chuyện huyền diệu! Chỉ là nó với cửu tinh linh vực hoàn toàn không đồng dạng, rất là trừu tượng, dùng ngôn ngữ vô pháp biểu đạt, chỉ có đụng chạm được, mới có thể minh bạch, tựa như mắt sáng mới biết cái gì là màu sắc.”

“Lẽ nào thực sự như trên sách nói, chỉ có thể đánh cuộc thiên ý? Ta rất không thích Thiên Ý hai chữ này, bởi vì vô pháp nắm giữ.” Dịch Vân có chút bất đắc dĩ.

“Dịch Vân, người quan niệm sai rồi !” Môn La lắc đầu nói.

“Cái gì?”

“Cái gọi là thiên ý, không phải tung đồng tiền đoán mặt, vô pháp nắm trong tay là không sai, thế nhưng trên ghi minh bạch, bất quá cũng là một loại tuyển chọn .”

“Tuyển chọn ?”

“Đúng, là tuyển chọn !” Môn La cười nói: “Tựa như ban đầu người tại nhà tổ tiến hành truyền thừa nghi thức, người toàn thân vô lực, nhưng vì chống đỡ được tuyển chọn, mới có thể đánh tỉnh ta, mà ta xuất hiện lại cải biến vận mệnh của người, đây là thiên ý, nhưng cũng là bởi do người lựa chọn.”

“Người khi ở trong nhà tổ, phát hiện mật thất được ẩn dấu vạn năm, rồi cả tòa thủy phách tinh quáng, làm cho thủy hệ ma pháp của người đột nhiên tăng mạnh, đây cũng là thiên ý. Nhưng nếu không phải ban đầu tại Dịch Cầu cốc lúc ta định đánh Cầu Cầu rút xuống nhai cốc, người đi ngăn trở, đồng thời cho Cầu cầu con rắn phá sản theo người, người còn có ngày hôm nay hay không chứ ?”

“Thiên ý, cũng bất quá là một lần tuyển chọn !” Môn La nhìn Dịch Vân, một chữ một chữ từ từ nhả ra.

Dịch Vân nghe xong sửng sốt, tỏ vẻ hiểu ra, rồi lại mơ hồ.

“Lão đại, người nói, tinh vực cũng bất quá là tuyển chọn hạng nhất ?”

“Cũng không đúng, nhưng cuối cùng cũng gần tới được đường biên rồi .” Môn La gật đầu nói.

“Được tuyển chọn có hay không sẽ vào tinh vực ?”

“Đều không phải !”

Dịch Vân thực sự là càng nghe càng mơ hồ, nghi vấn không hề tỏ, nghĩ không chút nào thông.

“Người không nên suy tưởng chuyện tinh vực lúc này, hay nhất đều quên hết trên sách ghi gì đi, hiện tại đối với người mà nói thật sự là quá xa xôi .” Môn La nhắc nhở nói.

Dịch Vân nhẹ nhàng gật đầu tán đồng.

“Nếu có thể khả năng, vừa nghĩ tự thông, nếu không đến lúc, phải chờ thời khắc nó tới thôi. Quyết định thông hay không, đều không phải bởi thông minh, mà là thứ bậc đẳng cấp của người, không phải đứng một chỗ suy tư là có thể minh bạch .” Môn La nói lời tối hậu.

Tìm một góc ngồi xuống, Dịch Vân đem trang sách giới thiệu thủy hỏa hai hệ ma pháp lật ra, tỉ mỉ xem.

Hắn một bên xem một bên đối chiếu, trầm tư so sánh với tự thân ma pháp, nhận thức càng lúc càng sâu hơn.

Khi hần khép sách lại thì hoàng hôn vừa tới, nhân viên tàng thư quán bắt đầu thúc giục, Dịch Vân chỉ có thể miễn cưỡng ly khai.

Sáng sớm ngày thứ hai, Dịch Vân lại tới Thiên Phong học viện, hần đưa năm mai kim tệ, lại tiến nhập tàng thư quán.

Lúc này, hần mở một quyển sách ghi rõ tường tận các loại phương pháp tu luyện ma pháp, tìm một chỗ ngồi xuống, bắt đầu xem.

Ngày này, lại như thế trôi qua.

Từ đó về sau, mỗi một ngày Dịch Vân luôn luôn đứng giờ tại sáng sớm đi tới học viện, rất quy luật ly khai vào hoàng hôn.

Liên tiếp mấy ngày, mỗi ngày như vậy.

Trong mấy ngày này, Dịch Vân mặc dù không thể nói rõ đã thu hoạch những gì, nhưng đối với hai hệ ma pháp bản thân, cùng phương hướng tu luyện về sau cũng hoàn toàn tính toán được.

Sau vài ngày, dưới yêu cầu quyết liệt của Môn La, Dịch Vân cũng tìm được khu vô đấu khí thư tịch, đồng thời liên tiếp ba ngày đều ở đây lật xem thư tịch.

Nhưng ngoài ý muốn chính là hần tại một quyển tên là “Tóm tắt khác biệt loại đấu khí”, thấy giới thiệu đấu khí tuyệt học Lam Duy Nhĩ gia tộc.

“Cuồng lôi bí quyết, Kỳ Vô đế quốc, pháp quyết đấu khí tổ truyền Lam Duy Nhĩ gia tộc. Huyết kế tuyệt học, công quyết lôi chúc đấu khí, công tính bá đạo, khả năng tạo cảm giác tê liệt, tu luyện đến cao giai, đả thương địch thủ 10 phần, hai phần hại mình, đại lục tuyệt học đấu khí nhất đẳng.”

Dịch Vân ngồi xuống lật xem chút nữa.

“Nhu vân đăng thiên bí quyết, xuất xứ bất minh. Đấu khí pháp quyết, công pháp thủy chúc đấu khí, công kích, phòng ngự, tốc độ đều là thượng đẳng, đấu khí như dòng nước chảy không ngừng, tựa như vĩnh viễn bất tận, càng đánh càng mạnh, khi tu luyện cần đại lượng thủy hệ ma hạch, bằng không khó tiến thêm, đại lục nhất đẳng đấu khí tuyệt học, hiện đã thất truyền.”

Dịch Vân xem đến đây hơi bị kinh ngạc, ngừng lại.

“Lão đại, người nói trúng rồi, người từng nói, bộ công pháp uy lực cường đại, tu luyện cũng nhanh, hầu như không có khuyết điểm gì, nhưng chính là cần đại lượng ngoại lực mới thành, rốt cục không phải là hoàn mỹ.” Dịch Vân cười nói.

Khi Dịch Vân có bộ Nhu vân đăng thiên bí quyết thì Môn La từng mấy ngày liên tĩ mĩ nghiên cứu, sau đó một mạch nói ra ưu khuyết điểm của bộ công pháp, cùng với trong sách này ghi không hề khác biệt.

Môn La lúc này cũng cười nói: “Đó cũng không phải khuyết điểm, người lại nên coi là ưu điểm mới đúng. Chỉ cần có đại lượng thủy hệ ma hạch có thể liên tục duy trì tu luyện tấn cấp, phải nói là chuyện bất khả tư nghị. Chỉ là loại phương pháp tu luyện này, đến cửu tinh vô tôn là cực hạn, vĩnh viễn không thể vượt qua tinh vực lĩnh vực.”

“Tinh vực tuyệt không có khả năng dựa vào bên ngoài mà đạt !”

Dịch Vân lần thứ hai xem tiếp.

“Phần kiếp tử diễm công pháp, thế gia công pháp tổ truyền từ xưa, huyết kế tuyệt học, hỏa chúc đấu khí pháp quyết, công tính cuồng liệt, phòng ngự bản thân đả thương địch thủ, đấu khí như lửa cháy liên miên, như viêm hỏa trong lòng đất, không gì địch nổi, không thuật gì bằng, đấu khí chia mười đoạn, tu luyện rất khó, một trong tuyệt học siêu hạng rất ít trên đại lục, hiện đã thất truyền.”

Dịch Vân đọc được đến đây, trong lòng rung động mãnh liệt, rất lâu không nói nên lời.

“Tiểu tử ngươi hiểu chưa? Biết người đang tu luyện công pháp tổ truyền là tuyệt học thế nào không? Hách! Cái gì là số rất ít? Phải nói là thần cấp công pháp duy nhất mới đúng !” Môn La cuồng tiếu nói.

Dịch Vân sớm biết Môn La dạy cho hắc Phần kiếp tử diễm công pháp tuyệt không đơn giản, nhưng trăm lần không nghĩ tới, sách này cũng có đánh giá qua.

Lây toàn bộ Khung Võ đại lục đánh giá, lời bình về các đấu khí tuyệt học, còn hơn là Môn La chủ quan nói ra, người bên ngoài khách quan đánh giá làm Dịch Vân tin tưởng.

“Ta Dịch Vân sao mà may mắn, tu tập công pháp tuyệt học như vậy. Chẳng quản thiên ý mờ mịt, chính tự thân tuyển chọn, nếu cả đời không thể đột phá, thì thẹn với cơ duyên lão đại cho ta.”

Dịch Vân trong lòng hung hăng phát thệ.

109. Chương 109: Thiên Phong Viện Trưởng

Ngày thứ 15 Dịch Vân tới tầng thư quán.

“Người thanh niên, người tựa hồ rất thích ở tầng thư quán nhỉ?” Khi Dịch Vân lấy một quyển nhìn xem thì một lão giả mỉm cười đi tới nói.

“Lão tiên sinh nói đúng, những sách này đối với ta rất hữu ích.” Dịch Vân lễ phép đáp lại.

“Ha hã, nửa tháng trước ta đã phát hiện người, ở đây có ghi lại người vào xem sách, đọc không tỷ thú vị, hiếm thấy người nhỏ tuổi như người hàng ngày đều tới đây.”

Dịch Vân hiện tại đã hơn 15 tuổi rồi, hắc bảo Dịch Vân còn nhỏ là không đúng, nhưng nhìn niên kỷ lão giả này mà nói cũng không sai.

“Người hắc không phải Thiên Phong học viện học sinh, lại đến đây không ngại hao phí, 15 ngày, mỗi ngày không gián đoạn dốc lòng cầu học, tâm đó thực làm người bội phục.” Lão tiên sinh cười nói.

Dịch Vân căn bản là không quan đến kim tệ, hắc chỉ biết có hay không tìm được tư liệu cần đọc, lão tiên sinh này bảo hắc cần mãi, hiển nhiên hiểu sai ý, cũng làm Dịch Vân thẹn thùng.

“Lão tiên sinh khách khí, tiểu tử chỉ tới thử thời vận, xem có tìm được tư liệu lịch sử ta cần không, cũng không như lời lão tiên sinh đâu !”

“Ah? Như vậy, người thanh niên, người tại tầng thư quán đã tìm được tư liệu cần thiết chưa ?”

“Có chút thu hoạch.” Hơi suy nghĩ Dịch Vân đáp: “Nhưng còn xa không được như ta dự đoán trước khi tới nơi này. Thành thật mà nói, ta cho rằng Thiên Phong tầng thư quán có chút hư danh.”

“Ah..”

Dịch Vân nói tiếp: “Sách khác không thấy, cũng không hiểu, ta xem qua hầu như đều là sách ma pháp cùng đấu khí. Ở ma pháp mà nói, sách có nhiều nhưng phần lớn đều là giới thiệu tổng luận, chân chính chạm đến trọng điểm, tỷ như vận hành ma pháp, ngưng luyện ma lực cùng với tới trọng yếu, bách khoa toàn thư ghi năng lực sử dụng ma pháp các tinh cấp đúng là một quyển cũng không có. Càng không cần phải nói các loại trân phẩm sách cổ ngoại giới lưu truyền.”

Lão giả nghe xong, cười ha ha nói: “Người thanh niên, từng trải còn ít a. Lời người vừa nói, tất cả lĩnh vực hạch tâm, mỗi quốc gia, mỗi học viện, thế gia truyền thừa, đều coi như bảo khố đem cất kỹ, người như thế nào chờ mong tại tầng thư quán tìm được phương diện tri thức cỡ này chứ ?”

“Người thanh niên, người là ma pháp sư nhỉ? Đến tinh cấp nào rồi ?” Lão tiên sinh cười hỏi.

“Đạt bốn sao.” Dịch Vân thực chất đáp.

Chẳng rõ vì sao, hắc đối với lão tiên sinh này luôn luôn tự giác, thận trọng đối đãi, cẩn thận tư thái, tôn kính đối đáp tựa như là lý thường phải như vậy.

“Bốn sao? Vậy người đủ tư cách ghi danh vào Thiên Phong học viện, người hắc cũng mong muốn như thế?” Lão tiên sinh đột nhiên nói.

“Không phải, mục tiêu của ta là Kỳ Võ Vương Gia viện có tiếng học giỏi, cũng là mục tiêu duy nhất của ta.” Dịch Vân lắc đầu đáp.

“Cái gì? Kỳ Võ học viện? Học viện đó có cái gì tốt !” Lão tiên sinh bỗng nhiên biến sắc cả giận nói.

Dịch Vân cũng ngây người, cho tới bây giờ hắn chưa từng nghe qua có người đem đồ đi hai chữ “học giỏi” của học viện bài danh đệ nhất đế quốc này.

“Hanh !” Lão tiên sinh trừng trừng liếc Dịch Vân, lập tức nổi giận ù ù bước đi.

Dịch Vân nhìn lão tiên sinh thịnh nộ đi ra tàng thư quán, nghĩ mặc danh kỳ diệu, ngây người một hồi, lại tiếp tục đọc sách.

Cách ngày.

“Người thanh niên sớm nha !”

Dịch Vân mới vừa vào trong tàng thư quán, cứ nhiên lại gặp lão tiên sinh kỳ quái ngày hôm qua.

“Lão tiên sinh cũng sớm nha, thật không nghĩ tới sớm như vậy có thể gặp lại ngài.” Dịch Vân lễ phép nói.

Lúc này tàng thư quán vừa mở cửa, ngoại trừ hai người bọn họ không có người khác tiến đến.

“Người ngày hôm qua nói người là bốn sao pháp đồ a?” Lão tiên sinh đột nhiên hỏi.

“Ah, đúng vậy !” Dịch Vân có điểm ù ù cạc cạc.

“Cầm !” Lão tiên sinh bỗng nhiên đem một quyển sách đưa Dịch Vân.

Dịch Vân đưa tay tiếp nhận, kỳ quái nhìn sách trên tay, chỉ thấy văn bản chỉ dẫn mấy từ: “Bốn sao pháp đồ ma pháp bách khoa toàn thư giản lược.”

Dịch Vân đầu tiên là sửng sốt, chợt lộ ra thần sắc kinh hãi, cũng bất chấp lão tiên sinh đứng ở bên, vội vã mở sách ra.

Mở trang thứ nhất, Dịch Vân lập tức kinh ngạc, quyển sách dĩ nhiên là sách cổ có tiếng: “Soạn vào năm 98940 Khung Võ lịch.”

Chính là hơn một ngàn năm trước.

Trong lòng bỗng nhiên hưng phấn lên, khó có thể giữ ý, hỏa tốc lật qua hệ ma pháp khác, trực tiếp tới chương viết thủy hỏa lưỡng hệ.

Bốn sao thủy hệ ma pháp: “Thủy thương xà kích”, “Băng bào hao”, “Băng sương tuyết vũ” ...

Bốn sao hỏa hệ ma pháp: “Viêm báo chiêu lai”, “Nộ viêm nhiên”, “Song long viêm vũ” ...

Bản sách cổ không chỉ giới thiệu tên chiêu thức ma pháp, mà đem toàn bộ tất cả ma pháp bốn sao, nhất nhất tường tận kể ra.

Phương pháp vận hành ma lực, thời cơ sử dụng ma pháp cùng ưu khuyết điểm, phương pháp học tập rèn đúc, ma ngôn chú ngữ. Mà ngay cả chú ngữ ngâm tụng cũng hoàn chỉnh viết rõ ràng.

Dịch Vân lật từng trang từng trang bay qua, mỗi chữ mỗi câu toàn bộ ghi tạc trong đầu, một lúc lâu sau hắn mới gấp lại bản sách cổ hạ xuống.

Dịch Vân không biết, hắn vừa xem sách, hoàn toàn chìm đắm trong đó, bước vào từ lúc sáng sớm, thấy được giờ lại đang lúc chạng vạng hoàng hôn, một ngày thời gian cứ như thế trôi qua.

Hắn đạt cảnh giới bốn sao pháp đồ đã hơn một năm, thực lực đủ, nhưng khổ cái không cách nào biết được chú ngữ bốn sao ma pháp, số dĩ trong Lạc Nhật sơn mạch lúc tình huống nguy cấp, hắn cũng chỉ có thể thi triển ba sao lĩnh vực ma pháp, yếu một mảng lớn so với cùng cấp, vài lần lâm vào hiểm cảnh.

Hiện tại hắn rốt cục đạt tâm nguyện, biết được toàn bộ chú ngữ bốn sao ma pháp, giống như cho thực lực hắn tiến nhanh một bước, Dịch Vân lúc này tâm mừng không xiết.

Trong lòng nhiệt huyết cuộn trào như thủy triều, ma lực trong cơ thể không ngừng áp súc, trong khoảng thời gian ngắn Dịch Vân không thể áp chế ma lực, ma pháp nguyên tố thoát ra tập hợp bên ngoài thân, hình thành quang mang nhàn nhạt, Dịch Vân cả kinh, lập tức thu hồi ma lực vào cơ thể.

Rất là kỳ quái, chỗ phân khu Dịch Vân ngồi trong tầng thư quán, ngày hôm nay không có một người tiến vào, ngoại trừ hẳn với lão tiên sinh kia.

Lão tiên sinh đang ngồi trên ghế, trước mặt là cái bàn thấp, trên đặt bình trà thơm, hẳn nhấp một ngụm trà, vẻ mặt tiêu ý nhìn Dịch Vân.

Hắn nhìn Dịch Vân đã tròn một ngày, cũng không kỳ, ngược lại nhìn càng hăng hái tợn, rất quái lạ, phẳng phát như trên người thiếu niên này có cỗ ma lực gì đó làm hắn nhìn không biết mỗi mệ.

Chỉ thấy Dịch Vân khép lại sách cổ trong tay, trầm tư ngốc ngốc tại chỗ, hẳn đang muốn mở miệng nói, đột nhiên thấy trên người thiếu niên tràn ra khí tức ma pháp hùng hậu, nguyên tố quang mang đột hiện chợt lóe rồi biến mất.

Quang cảnh sát na, hắn cũng thấy rõ, mắt trừng mồm ngốc: “Hỏa nguyên tố, không, còn có thủy nguyên tố... song hệ ma pháp nguyên tố?”

Hắn tự đánh giá lại, kinh hãi nhảy dựng lên, bất giác tự bóp nát cái chén trên tay, chén trà trăm năm yêu quý của hắn, trong lòng cả kinh nói: “Không có khả năng, đúng là thể chất song thuộc tính tương khắc? Thể chất như vậy sao có thể đạt bốn sao pháp đồ?”

“Hong lam hai màu ánh sáng... lưỡng hệ nguyên tố song song tụ tập. Không sai được, thực sự là thủy hỏa nguyên tố tương khắc!” Hắn quá ngạc nhiên, trong não bốc lên, hai mắt bỗng hiện lên một tia mừng rỡ, nhưng lập tức bình tĩnh trở lại.

Hắn bình tĩnh đánh giá Dịch Vân, phát hiện không chỉ còn trẻ, căn bản chính là một vị thiếu niên, tổng lòng nhất thời mừng đến phát điên.

Dịch Vân lúc này tỉnh táo lại, kỳ quái nhìn bốn phía, phát hiện ngoài trừ lão tiên sinh, không có một người nào ở đây.

“Lão tiên sinh, thật cảm tạ người, tiểu tử Dịch Vân lĩnh ơn này.” Tối lúc này, Dịch Vân đương nhiên cũng biết lão tiên sinh này cũng không phải bình thường, hẳn thành tâm cảm tạ nói.

“Ngồi xuống.” Lão tiên sinh chỉ vào một cái ghế nói.

Chờ Dịch Vân ngồi vào chỗ của mình, hắn mới điều chỉnh tâm lý hỏi: “Bản sách cổ có trợ giúp người gì không?”

“Phi thường hữu ích, lần thứ hai cảm tạ lão tiên sinh.”

“Nếu là như thế này.” Lão tiên sinh đưa một tờ công văn đến trước mặt Dịch Vân nói: “Vây ký nó đi.”

“Đây là cái gì?”

Hắn tận lực giả khuôn mặt hòa ái tươi cười, khước miệng giơ lên, hai mắt một đường kẻ, cười nói: “Đơn xin nhập học Thiên Phong học viện.”

“Cái gì?” Dịch Vân ngây ngẩn cả người.

“Người thanh niên, người cho là sách cổ ngàn năm có thể tùy tiện cho xem ah? Nó là chi bảo trấn viện Thiên Phong học viện a!” Lão tiên sinh vẻ mặt chăm chú nói.

“Thế nhưng... đó là lão tiên sinh người đưa cho ta nha, ta cũng không yêu cầu qua.”

Dịch Vân ưỡng ngực mắng to, chỉ là một quyển sách cổ giảng thuật ma pháp bốn sao, tuy rằng trân quý không sai, nhưng là vận lần không thể nói thành trấn viện chi bảo a, nếu thực sự như vậy cũng nên vào luôn học viện cho rồi.

“Đều không phải trọng điểm, quan trọng là, người xem đi, mà cũng đúng rất có ích với người, sau đó, vừa vận thành trấn viện chi bảo Thiên Phong học viện. Sở dĩ người cần nỗ lực trả lễ, biểu hiện thành ý chút đi!” Lão tiên sinh nói.

Dịch Vân nghe được sửng sốt, chẳng biết phải cải làm sao, hần cấn rằng một cái, kiên định nói: “Nói chung không được! Mục tiêu của ta chỉ có Kỳ Võ Vương Gia học viện!”

“Hanh!” Lão tiên sinh vừa nghe đến Kỳ Võ học viện liền tức khí lên, một lát sau, bình tĩnh lại, hần thở dài: “Quên đi, quên đi! Ta cũng không khó xử thanh nhiên người, không tiến vào Thiên Phong học viện cũng được, chỉ cần nỗ lực trả một ít phí dụng xem sách cổ là được, ai ~!”

“Giá cả không thành vấn đề, cần phải trả mà.” Dịch Vân cũng thở phào nhẹ nhõm, cười nói.

Có thể sử dụng kim tệ giải quyết, chuyện gì cũng không phải đại sự, Dịch Vân yên lòng.

“Phí dụng nhiều ít?”

“Ồ... không nhiều lắm, chỉ cần bốn mươi vạn kim tệ là tốt rồi.” Lão tiên sinh hiền lành cười nói.

Bốn mươi vạn kim tệ?

Dịch Vân nhảy dựng lên, cả giận nói: “Lão tiên sinh người quả thực là ăn cướp mà! Xem một quyển sách trả bốn mươi vạn kim tệ? giá đó không còn thiên lý a?”

Lão tiên sinh phát tay cười nói: “Ta đã nói rồi, đó không phải sách, là trấn viện chi bảo Thiên Phong học viện a, bốn mươi vạn? Quá tiện nghi...”

“Lão tiên sinh người...” Dịch Vân gặp phải cáo già, tức giận nói không nên lời.

“Người vì sao phải đến Kỳ Võ học viện?” Lão tiên sinh đột nhiên hỏi.

“Bởi vì nơi đó có toàn bộ thầy giáo tài hoa nhất của đế quốc, cường giả như mây, ta sẽ có cơ hội trở thành cao giai cường giả!” Dịch Vân thực chất nói ra.

“Ah? Như vậy, nếu như ta đáp ứng người, sau khi vào Thiên Phong học viện, có một cao giai cường giả bảo đảm làm đạo sư của người, người có nguyện ý xem lại lần nữa không?”

“Cao giai cường giả? Thế nào có khả năng, học sinh mới vào đều thống nhất do sáu sao lão sư dạy, mỗi một cao đẳng học viện đều như nhau.” Dịch Vân hiển nhiên là đã sớm hỏi thăm rõ ràng, minh bạch mọi chuyện.

Lão tiên sinh cười ha hả: “Ta đưa người giao sư chuyên nhiệm, là cửu tinh pháp tôn!”

“Cái gì?”

“Lão tiên sinh không nên ăn nói lung tung! Rốt cục là ai?” Dịch Vân tức thì tỉnh táo lại, lạnh giọng hỏi.

Lão tiên sinh bỗng thu miệng cười, một cổ uy áp giống như thực chất bỗng dâng lên, tại dưới ánh mắt ngạc nhiên của Dịch Vân, hần vẽ mặt, nghiêm túc nói:

“Lão phu là viện trưởng Thiên Phong học viện, Mễ Nặc.”

110. Chương 110: Quyết Định

“Ngài là viện trưởng của Thiên Phong học viện?” Dịch Vân giật mình hỏi.

“Đúng vậy! Nếu ta không phải viện trưởng thì sao có thể một mình đem sách cổ trong học viện. . . Không, là trấn viện chi bảo cho người ngoài nhìn?” Mễ Nặc cười nói.

Dừng một chút, Mễ Nặc ngón tay xoa nhẹ mặt bàn, thúc giục nói: “Tiểu tử đừng nói dông dài! Là một nam nhân thì hãy thẳng thắn cảm văn thư này, về sau ta là đạo sư chuyên trách của người.”

Dịch Vân nghe xong Mễ Nặc lời nói quả thực khó có thể quên: “Viện trưởng, ngài đảm nhiệm sư phụ của ta?”

“Toàn bộ Thiên Phong học viện chỉ có một cửu tinh pháp cái, đó là ta.” Mễ Nặc thản nhiên nói.

Dịch Vân trong khoảng thời gian ngắn không có phản ứng, tất cả tối cũng quá đột ngột, hẩn cúi đầu trầm tư không nói.

Mễ Nặc cũng không thúc giục hẩn, chính là từ từ uống trà, vui vẻ nhìn Dịch Vân.

Sau một lúc, Dịch Vân mở miệng hỏi: “Vì sao ngài lại quyết định như vậy? Đầu tiên là cầm sách cổ cho ta, kế tiếp còn muốn thu ta làm đệ tử?”

Chuyện tốt khó đến hai lần, Mễ Nặc đầu tiên là cho hẩn ma pháp điển tịch trân quý, lại tiếp tục muốn nhận hẩn làm đệ tử, việc này thật quý dị, hẩn cũng không nghĩ ra.

Mễ Nặc chậm rãi nói: “Một chính là tán thưởng. Nhìn người ít tuổi như vậy, lại liên tiếp mười sáu ngày đều đi vào tàng thư quán, từ sáng đến chiều, không một ngày gián đoạn, cho người xem sách cổ bất quá cũng chỉ là một cái khen ngợi nho nhỏ, dù sao nó cũng không giá trị... Ách. . .”

Mễ Nặc nhất thời thuận miệng, một lần đem nội tình nói ra.

“Quên đi! Ta nói cho người rõ.” Mễ Nặc sắc mặt ửng đỏ, bỏ qua chuyện mình vừa rồi chèn ép Dịch Vân, nói tiếp: “Sau đó, phát hiện người có thể chất song thuộc tính tương khác, không ngờ còn có thể luyện tới bốn sao pháp đồ linh vực, đây quả thực là bất khả tư nghị, cũng không có khả năng mới đúng, lại cố tình rất rõ ràng hiện ra trước mặt của ta. Cho nên, ta mới nổi lên quyết tâm thu người làm đệ tử.”

Dịch Vân nghe xong lập tức hiểu rõ.

“Trừ những thứ đó còn có một nguyên nhân. Người đúng là đệ tử tốt, ta đây cũng không thể làm ngơ nhìn người ngơ ngác chạy đến Kỳ Vũ học viện mặc cho người ta giày xéo. An kiệt la kỳ thật cái gì cũng không được, duy nhất làm được chính là dạy đệ tử.” Mễ Nặc bổ sung nói.

“An kiệt la?”

“Chính là viện trưởng của Kỳ Vũ học viện.”

Dịch Vân nghe vậy toàn thân đều đổ mồ hôi.

Đã sớm nghe nói Thiên Phong viện trưởng cùng với Kỳ Vũ viện trưởng hai người không hợp nhau, mỗi một lần va chạm, nhỏ thì cãi nhau to một trận, lớn thì xuất thủ đánh nhau, nguyên lai những lời đồn đều là thật sự.

“Hiện tại người quyết định thế nào?” Mễ Nặc hỏi.

Dịch Vân trầm ngâm một lát, cười nhạt nói: “Viện trưởng, hay là ngài để ta suy nghĩ thêm một ngày đi, dù đồng ý hay không cũng lúc này ngày mai, ta cũng sẽ tới đây trực tiếp trả lời ngài.”

“Cũng tốt!” Mễ Nặc đồng ý .

“Đúng rồi!” Trước khi Dịch Vân rời khỏi, Mễ Nặc ở phía sau nói: “Nói cho người biết, tàng thư quán của Thiên Phong học viện chia làm mình ám lương bộ.”

“Mình chính là thư quán này mở ra cho người ngoài mà người đã vào, còn ám tắc chỉ mở cho giáo sư hoặc là đệ tử đạt tới lục tinh linh vực trở lên của học viện, tất cả sách cổ ngàn năm toàn bộ đặt ở ám bộ, mà ngay cả bản sách cổ người vừa rồi xem qua chính là từ ám bộ lấy ra.”

Dịch Vân nghe xong cả người chấn động, bình tĩnh đứng lên.

“Ta thân là viện trưởng, quy củ của học viện phải giữ. Hôm nay là ta một lần ngoại lệ, nhưng tuyệt không sẽ không có lần thứ hai! Muốn nhìn sách cổ ngàn năm, chỉ có trở thành đệ tử của Thiên Phong học viện mà thôi.”

Đi ra khỏi cửa lớn của Thiên Phong học viện, trời cũng đã về chiều.

Dịch Vân mơ hồ nhìn bầu trời, hoàng hôn thời gian, màn đêm dần dần, có loại luân phiên mỹ cảm.

“Lão đại, người thấy chuyện này thế nào?” Dịch Vân nhìn về phía chân trời, trong miệng thì thảo nói.

Môn La cười nhạt đáp lại, như là sự việc không liên quan đến mình: “Bất quá chính là hai sự lựa chọn, chính người quyết định đi.”

Môn La nói hắn có thể cho Dịch Vân sự đề nghị, một góc nhìn, nhưng tuyệt đối sẽ không thay hắn làm ra bất cứ quyết định gì. Bởi vì cách sống khác nhau lựa chọn cũng khác nhau, mỗi người đều phụ trách phải cuộc sống của mình.

“Rắc rắc rắc rắc” mỗi bước một bước trên bậc thang bằng đá lại truyền ra tiếng vang có quy luật.

Đã là ngày thứ mười sáu đi vào vào Thiên Phong học viện, khoảng thời gian này, hắn chẳng những tìm được rất nhiều tư liệu hữu dụng, cũng ngoài ý muốn thấy được sách cổ, sửa chữa khuyết điểm hoàn thiện ma pháp của hắn tu luyện, mục đích của hắn tất cả đều đạt thành, có thể nói là thu hoạch lớn, hắn phải cao hứng mới đúng.

Nhưng hắn mặc danh kỳ diệu gặp được viện trưởng của Thiên Phong học viện, lại mặc danh kỳ diệu bị bắt làm đệ tử, một khối bánh nướng lớn bỗng nhiên từ trên trời rơi xuống, khiến cho đầu hắn chóng váng, cũng như mờ mịt.

Mờ mịt, loại cảm xúc này Dịch Vân cơ hồ chưa từng có trải qua. . .

“Tiểu tử, tình hình bây giờ rất tốt, người còn mờ mịt cái gì?” Môn La đột nhiên mở miệng cười nói.

“Tốt? Xem ra đúng như vậy. Nhưng trong lòng luôn có cảm giác không ổn. . .”

Môn La cũng hiểu Dịch Vân, hắn cười nói: “Nguyên lai người tính toán ở trong này hai mươi ngày rồi lập tức tới Kỳ Vũ học viện tham gia nhập học khảo hạch, hiện tại người vẫn còn có thể làm như vậy. Nhưng bỗng nhiên có người đến đây chỉ điểm, người lại có thêm một sự lựa chọn, mới quấy rầy nguyên bản kế hoạch của người.”

“Ha ha, người không muốn bị nắm mũi dẫn đi, nhưng sự việc ngoài ý muốn này lại có sức dụ hoặc trí mạng, cho nên người mới mê man. Đừng đem sự tình suy nghĩ phức tạp, vô cùng đơn giản chính là hai cái lựa chọn đều không tệ, nhưng ta nghĩ cho dù là gốc tử cũng biết lựa chọn như thế nào.”

Sự tình rất rõ ràng, có thể có một cửu tinh pháp cái cường giả làm lão sư, đây là cơ duyên có thể gặp không thể cầu, so với điều kiện của Kỳ Vũ học viện đều tốt hơn rất nhiều .

Một vị lão sư là cường giả, có thể đối với tu luyện của mình sinh ra nhiều ảnh hưởng, Dịch Vân cũng rõ ràng!

Môn La tồn tại là một ví dụ, hắn cũng bởi vậy từ thiết luyện thành cường.

Dịch Vân không phải gốc tử, hắn do dự là bởi vì yếu tố tâm lý, sớm hay muộn sẽ làm ra quyết định như vậy.

“Ai, tiểu tử này không quên được thương tổn mà Lam Duy Nhĩ gia tộc từng cho hắn, sợ dĩ không bỏ xuống được ý tưởng đến Kỳ Vũ học viện cũng là bởi vì như thế.”

Môn La trong lòng thâm than nhưng không nói ra.

Đúng vậy! Dịch Vân không có khả năng quên “đãi ngộ” mà hắn cùng với mẫu thân nhận được ở Lam Duy Nhĩ gia tộc.

Bởi vì nguyên nhân do hắn nên mẫu thân bị xem thường, bị đối xử lạnh nhạt suốt ba năm giống như phạm nhân, chỉ có thể ở một gian biệt viện nhỏ nhỏ, cái quyền ra khỏi cửa cũng không có, mẫu thân chỉ có thể một mình cô độc trong khuê phòng, cuối cùng đau buồn mà chết.

“Mẫu thân từng hận ta sao?” Dịch Vân nghĩ đến vấn đề này, chợt lắc lắc đầu, rồi lại không dám khẳng định.

Dịch Vân nghĩ đến Kỳ Vũ đô thành đi, hắn hiện tại tuy rằng không thể làm cái gì, nhưng hắn nguyện ý rất xa nhìn chăm chăm Lam Duy Nhĩ gia, nhìn này gia tộc dần dần lụn bại, chậm rãi sụp đổ. . .

“Lam Duy Nhĩ gia tộc... Tương lai có một ngày, ta nhất định cho các người biết, các người sai lầm rồi! Vô cùng sai lầm rồi! Dịch Vân ta không phải phế vật, trước kia không phải, hiện tại không phải, về sau cũng vĩnh viễn không phải!”

Thực lực, chính là thực lực, Dịch Vân muốn thực lực cường đại.

“Ta thiếu chút nữa để cừu hận làm mờ mắt, hiện tại ta căn bản không tạo nên sóng gió gì, dù có tới tới Kỳ Vũ đô thành thì có năng lực như thế nào? Lão đại nói đúng, là ta làm sự tình thêm phức tạp, biến cường là chuyện duy nhất hiện tại ta có thể làm được.”

Sẽ có một ngày Dịch Vân sẽ trở lại Kỳ Vũ đô thành nhưng không phải là trở lại quê hương, mặc dù hắn ở sinh ra nơi này nhưng nơi này lại vĩnh viễn không phải là nhà của hắn, đương nhiên người thân cũng vậy.

Trên bậc thang đá, truyền ra tiếng vang thứ sáu trăm, lúc này trời đã tối hẳn, Dịch Vân cũng làm ra quyết định.

Sáng sớm hôm sau, trong phòng của viện trưởng Thiên Phong học viện.

“Ha ha ha, người gọi là Dịch Vân? Tên hay, đơn giản dễ nhớ!”

Mễ Nặc cầm một tờ công văn, nhìn một lần, cười ha ha nói.

“Viện trưởng, ta còn hỏi tham gia khảo hạch nhập học một tháng sau sao?” Dịch Vân hỏi.

“Cái gì viện trưởng? Nên gọi là lão sư mới đúng.”

Bây giờ còn không phải thật sự nhập học sao?”

Mễ Nặc tự hỏi một hồi, mới nói: “Người nói đúng. Nhập học khảo hạch người phải tham gia, đây là quy củ, ta cũng không thể thay đổi. Đến lúc đó người cứ dựa theo quy củ đi, người đã đạt tới bốn sao trung giai, muốn thông qua khảo hạch chắc là không có vấn đề.”

“Hiểu được, viện trưởng.” Dịch Vân gật đầu đáp.

“Phải kêu là lão sư!” Mễ Nặc lại nhắc nhở.

“Nhưng ta chưa. . .”

Mễ Nặc giận dữ nói: “Sao lằng nhằng giống như đàn bà? Kêu sớm hay muộn cũng đều là kêu mà thôi!”

“ . . . Lão sư.” Dịch Vân nói ra miệng có chút không quen.

Mễ Nặc thấy trong lòng rất thoải mái, cười ha ha: “Đúng rồi! Đúng rồi! Dịch Vân, trước tiên vì sư muốn biết trình độ của người, người thử vận chuyển ma lực cho vi sư nhìn xem sao.”

111. Chương 111: Thời Đại Như Vậy, Sai Lầm Như Vậy

Mễ Nặc đã biết Dịch Vân là thể chất song thuộc tính tương khắc, Dịch Vân cũng không cần giấu diếm, lập tức vận chuyển ma lực trên người, trong khoảnh khắc đại lượng thủy, Hỏa nguyên tố một trái một phải tụ tập trên hai tay của hắn.

Trong mắt Mễ Nặc, trên tay phải của Dịch Vân có một đoàn hỏa viêm thiêu đốt, trên tay trái có một đoàn quang cầu màu lam nhạt trệ không, tràn ngập hàn khí đi ra. Trong phòng của viện trưởng cũng xuất hiện một cảnh cực kỳ quái dị..... Một bên nhiệt độ khoảnh khắc tăng cao, bên kia nhiệt độ cũng chợt giảm xuống, Mễ Nặc đồng thời cũng cảm nhận được chung quanh nóng cùng lạnh, hai chủng cực đoan đồng thời hiện ra, hắn tự hỏi cả đời chưa bao giờ trải qua như thế.

Hồng cùng lam, hỏa cùng thủy, có thể cùng xuất hiện trên một người, không hợp lý như thế, quỷ dị như thế, lại chân thật như thế.

Mễ Nặc “Sư” một tiếng nhảy dựng lên, hai mắt ngơ ngác nhìn chăm chú, lời nói hơi run run: “Quả nhiên... Quả nhiên thật sự phá vỡ thiết tắc tương khắc nguyên tố không thể cùng tồn tại, có năng lực đột phá hạn chế thể chất song thuộc tính tương khắc..... Không dám tin rằng, bất khả tư nghị a!”

Mễ Nặc kinh ngạc, là bởi vì hai thiết tắc đã truyền trên Khung Vũ đại lục suốt vạn năm, hai cái cấm kỵ của tu luyện ma pháp, hôm nay lại cùng lúc ở trước mặt hắn, trở mắt nhìn thấy lần lượt bị phá vỡ!

Biểu diễn chấm dứt, Dịch Vân tùy tay đem nguyên tố tản đi, phát hiện Mễ Nặc ngồi yên trên ghế, trong miệng thì thảo tự nói, dường như đang suy nghĩ điều gì.

Mễ Nặc nhìn Dịch Vân, trầm tư thật lâu, sau đó nói với Dịch Vân:” Người nhất định phải nhớ kỹ một việc. Dịch Vân: Về sau người chỉ có thể đồng sử hai hệ ma pháp ở trước mặt vi sư, trừ lần đó ra người phải giấu kỹ, nhớ đừng cho những người khác biết người có thể đồng thời nắm trong tay thủy, hỏa hai hệ ma pháp, biết không?”

“Lão sư yên tâm. Trước đến giờ ta đều làm như vậy, sợ rằng nếu để lộ quả thực là một vấn đề lớn, nếu là mỗi người hỏi một câu, chỉ cần nghĩ thôi cũng đã thấy phiền rồi.” Dịch Vân gật đầu đáp lại.

Mễ Nặc lắc đầu, cười khổ nói:” Người sợ người khác làm phiền? Nếu thật sự đơn giản như vậy thì quá tốt. Người có thể còn không hiểu rõ, trong lịch sử vạn năm của Khung Vũ đại lục, chưa bao giờ có người có khả năng làm được tương khắc nguyên tố thuộc tính cùng tồn tại, lại đột phá hạn chế của thể chất song thuộc tính tương khắc, một người cũng không có, chỉ có người là ngoại lệ...”

“Nếu việc này truyền ra sẽ khiến cho cả giới ma pháp trên Khung Vũ đại lục chấn động lớn, trước mắt mà nói đối với người không có chỗ lợi, không thể không cẩn thận!”

Tương khắc nguyên tố mà Mễ Nặc nói chính là: Quang cùng ám, hỏa cùng thủy, bốn loại nguyên tố.

Mấy nguyên tố này hoàn toàn tương phản, lại tương sinh tương khắc, tuyệt đối không thể cùng tồn tại trên một người.

Nếu hai loại nguyên tố tương khắc xuất hiện trên một người, vậy sẽ hình thành thể chất song thuộc tính tương khắc, hai loại nguyên tố ở trong cơ thể sẽ bài xích lẫn nhau, tiêu hao lẫn nhau, khiến tu vi ma pháp vĩnh viễn không thể thăng cấp lên bốn sao linh vực. Mà Dịch Vân hiển nhiên là ngoại lệ!

Hắn hoàn toàn phá vỡ này hai thiết tắc mà cả vạn năm qua vô số cường giả đều tuân thủ, điều này cũng có ý nghĩa, hắn tự nghĩ ra một cái chưa bao giờ có người phát hiện, một quy tắc ma pháp hoàn toàn mới đi ra.

Nếu làm cho mọi người đều biết điều này, Dịch Vân cũng sẽ lên như điều gặp gió, hắn bởi vậy sẽ được đề quốc tôn trọng, vinh diệu, địa vị mặc hắn lấy là được, nhưng nguy hiểm không thể biết trước cũng từ đó mà đến.

Trong lịch sử, cũng có nhiều người thiên phú trác tuyệt, hạc trong bầy gà, sớm bị người giết chết, Mễ Nặc lo lắng chính là nguyên nhân này.

“Lão sư yên tâm, đạo lý ẩn nhẫn để giữ thân, ta hiểu rõ.” Dịch Vân gật đầu cười nói.

” Người hiểu được là tốt. Nhớ kỹ, nhân tài là người ai cũng muốn giành giật, nhưng nếu mình không thể dùng nhân tài, thì nguyện ý làm cho hắn là vĩnh cửu nằm trong lòng đất, cũng không có khả năng để hắn cho kẻ địch sử dụng, cao môn thế gia là như thế, đế quốc cũng như thế, đây là nhân tính!” Mễ Nặc thận trọng nói.

Nhân tài? Nghe xong Dịch Vân có chút ngạc nhiên.

Hắn đi vào thế giới này đã mười lăm năm, lần đầu tiên nghe được có người không nói “Phế tài”, mà lấy “Nhân tài” đến xưng hô, chỉ khác một từ mà khác biệt như trời với đất.

Nếu từ lúc hắn ba tuổi, lúc nghi thức trắc nghiệm của Lam Duy Nhĩ gia tộc, hắn có thể có được đánh giá như vậy, thì hôm nay hắn sẽ ở nơi nào? Mẫu thân cùng ngoại công cũng sẽ không sẽ chết sao? Sẽ gặp Môn La sao chứ? Bây giờ còn đứng ở trong này sao chứ.....?

Trong lòng Dịch Vân không khỏi nghĩ như vậy.

“Lão sư, trước khi vào học viện, ta có một chuyện phải xin lão sư đáp ứng trước.”

Trước khi đi, Dịch Vân bỗng nhiên nói.

Mễ Nặc ngạc nhiên cũng có chút hứng thú cười nói:” Bao nhiêu năm rồi, vô số người cầu xin lão phu thu làm đệ tử, ta cũng chưa đáp ứng. Hiện tại thu người, lại là dùng phương thức lợi dụ cường bức, người còn muốn đề xuất yêu cầu? Thú vị! Nói ta nghe đi.”

Dịch Vân nhợt nhạt cười, rồi nói:” Ta tất nhiên sẽ chuyên tâm cùng lão sư học tập ma pháp, nhưng ta hy vọng sau khi lão sư dạy ta phương pháp tu luyện cùng tri thức ma pháp, hãy để ta căn cứ tình huống tiến triển của mình, do ta chính mình an bài tiến trình tu luyện. Nói cách khác, ta sẽ không ngày nào cũng đến học viện, có thể như vậy chứ?”

Mễ Nặc nghe xong suy nghĩ một hồi, hào phóng cười nói:“Cái này không xem như yêu cầu, Thiên Phong học viện học viên đều như thế. Vì sư chỉ dạy người tri thức pháp môn, trợ giúp người giải quyết vấn đề tu luyện, cho nên người phải tu luyện như thế nào, là chăm hay lười, là nhanh hay chậm, vì sư sẽ không quản, giáo sư đệ tử cả Thiên Phong học viện đều là như thế.”

Dịch Vân nghe được thỉnh cầu của mình dễ dàng được đồng ý như vậy không khỏi có chút bất ngờ.

Sớm nghe nói Thiên Phong học viện rất tự do, khác hẳn với Kỳ Vũ học viện giáo điều nghiêm khắc, hiện tại xem ra quả nhiên đúng vậy.

“Vi sư tuy không quản người tu luyện như thế nào, nhưng nửa năm một lần sẽ tự mình khảo hạch sự tiến triển của người, nếu kết quả không bằng ý của ta, vi sư cũng đành phải quan ái chiếu cố người.” Mễ Nặc trừng mắt nhìn Dịch Vân, âm hiểm cười nói.

Dịch Vân nghe vậy đổ mồ hôi.

Quan ái chiếu cố có hai loại, Dịch Vân đương nhiên sẽ không cho rằng Mễ Nặc, theo như lời là loại yêu thương.

“Dịch Vân, người vì sao lại đề xuất yêu cầu muốn một mình tu luyện?”

Sau khi rời Thiên Phong học viện, Môn La bỗng nhiên mở miệng hỏi.

” Bởi vì tình huống tu luyện của ta không thể bị người thấy. Lão Đại người quên rồi sao, ta còn có thủy hỏa hai tòa tinh quang.” Dịch Vân cười nói.

Vỗ mạnh lên đầu, Môn La hiểu được ” Ta đúng là quên mất. Đúng vậy, người còn có thể dùng tinh phách đến phụ trợ tu luyện, điều này không thể để những người khác biết.”

“Càng tu luyện tu luyện lên cao tiến triển càng chậm, có mấy cái tinh quang này phụ trợ, có thể tiết kiệm rất nhiều nhiều thời giờ.”

Dịch Vân nói xong, trong lòng lại nghĩ đến đệ nhất đại tổ tiên lưu lại mấy cái tinh quang này, hẳn đúng là có đại ân với mình.

“Như vậy lúc lão nhân kia lưu người lại lập tức dạy người tu luyện ma pháp thì vì sao người lại từ chối?” Môn La lại hỏi.

Mễ Nặc vừa rồi vốn định lập tức dạy Dịch Vân tu luyện ma pháp, không nghĩ tới Dịch Vân lại kiên trì phải chờ tới lúc chính thức nhập học mới bắt đầu, điều này không chỉ làm Mễ Nặc không hiểu, ngay cả Môn La cũng không nghĩ ra.

“Hơn mười ngày trước, tu vi ma pháp của ta đã thuận lợi tiến giai lên bốn sao trung giai, hiện tại lại tùy lúc có thể tiếp tục tiến một giai, với tình hình trước mắt như vậy, ta cũng không cần học tập ma pháp mới, mà là phải luyện hóa ma lực trong cơ thể, vì lần sau tiến giai làm chuẩn bị, cho nên mới có thể từ chối ý tốt của Mễ Nặc lão sư.” Dịch Vân giải thích.

“Lại nói ngày hôm qua trong cổ tịch mà Mễ Nặc lão sư cấp, ta học được được mấy ma pháp bốn sao linh vực mới, vẫn còn không có quen thuộc thì sao dám lại đi học cái mới, tham nhiều không tốt a!”

Môn La nghe xong cũng hiểu được, cười nói:” Ha ha ha, người nói đúng, thức ăn trong miệng còn chưa nuốt, sao còn có thể nhìn trong bát. Trong một tháng này người có ý định gì?”

Một tháng không dài cũng không ngắn, nếu sắp xếp thỏa đáng cũng có thể làm rất nhiều việc.

“Một khi chúng ta đã quyết định ở địa phương này học tập, như vậy trước hết đi mua một tòa thiết phòng ẩn mật, ta phải tự tay tạo ra một thanh bình khí.”

Dịch Vân nói xong, tùy tay lấy một thanh trường kiếm từ Hồng Liên ra, thanh kiếm này cùng hấn vượt qua Lạc Nhật Sơn Mạch một năm thời gian, lúc này chung quanh mũi kiếm đã có rất nhiều vết nứt lớn nhỏ không đồng nhất, tùy lúc đều có nguy cơ bị gãy.

“Thanh kiếm này hư hại quá nghiêm trọng, không thể dùng tiếp, đây là tác phẩm đặc ý của ngoại công ta đương nhiên không thể bỏ, đợi khi tìm được thiết phường, ta lập tức sửa nó.” Dịch Vân nhìn thân kiếm hư tổn nghiêm trọng, có chút đau lòng nói.

Môn La liếc mắt nhìn Dịch Vân, nhàn nhạt nói: “Ma binh này chẳng qua là nhất phẩm cao giai, ngày sau trợ giúp đối với người cũng không lớn. Đúng thế, sửa nó đi, nó cũng là kỉ niệm của ngoại công người.”

Dịch Vân cẩn thận thu hồi thanh kiếm, đi xuống bậc thang của học viện, đi về phía Thiên Phong thành.

“Lão Đại, người nói với năng lực của ta hiện tại, có thể tạo ra loại ma pháp binh khí cỡ nào?” Dịch Vân tò mò hỏi.

Môn La nghe xong chính là thần bí cười nói: “Người thử đánh một thanh chẳng phải sẽ biết?”

“Thời đại này thực sự rất nhiều sự vỡ vụn, một đại đế quốc cũng chỉ có một gã Tinh Vực sơ giai cường giả, như vậy không chỉ có không bị diệt quốc, còn có thể trở thành một trong tam đại cường quốc của đại lục, một đại đế quốc thế nhưng chỉ có một thanh tứ phẩm trung giai ma binh tồn tại, lại còn gọi là thần khí? Như thế thời đại, như thế vỡ vụn! Buồn cười! Đáng tiếc! Thật đáng buồn!

“Chờ thực lực của người thêm mạnh, Phần Kiếp Tử Diễm đấu khí tu vi thêm sâu, liền khứ giáo động này đàm nước lặng ba, ngày thần khí này bị trừ danh cũng sắp đến, ha ha, ha ha ha!”

Môn La nói xong, ngửa mặt lên trời “ha ha” cười rộ lên.

Trong mắt Môn La, lúc này chẳng qua chỉ là mặt nước yên lặng, lấy linh hồn hấn sống hơi tàn qua hơn bảy ngàn năm, nghĩ đến ngày sau hấn liền phấn khích, chịu không được thú vị như thế !

Lấy thời đại xem như nước, chúng sinh chẳng qua là lục bình trôi trên dòng, hấn chờ mong, hấn khát vọng, Dịch Vân có ngày chọc trời khuấy nước, tạo nên phong ba cho cái thời đại này

112. Chương 112: Tái Ngộ Cổ Nhân

Bên trong thiên phong thành.

“Sao ở trong thành này người mua đã thiết phường(nghề rèn) lại trắc trở như vậy, nhiều quy cũ khuôn sáo như vậy?” Dịch Vân không khỏi hướng Môn La oán thán.

Nguyên lai, sau khi Dịch Vân tìm hơn cả nửa ngày trời, chạy đến mấy nhà làm nghề rèn, đập phải vài cây đinh, mới biết được muốn mua một gian cửa hàng ở bên trong Thiên Phong thành cũng không phải là việc dễ dàng.

Đầu tiên, phải hướng chỗ thành quản trình lên tư liệu quê quán, sau đó đợi thẩm tra khẳng định không có sai sót, mới do thành chủ phát xuống chứng nhận cho phép. Khi đã lấy được chứng minh cho phép, muốn bắt đầu buôn bán, trước hết phải hướng nơi thuê quán, giao nộp thuế doanh thu trước một năm mới có thể chính thức buôn bán.

Làm hết một loạt quy định cứng nhắc này, nói ít cũng phải mấy tháng, hơn nữa thì không cần phải nói đến, Dịch Vân căn bản là nản không ra tư liệu quê quán.

Hơn nữa, những quy cũ này là chỉ nhằm vào một loại cửa hàng, nếu như Dịch Vân muốn mua đã thiết phường mà nói, lại càng phiền toái.

Muốn mua một gian thiết phường, người mua chỉ có thể là cư dân có quốc tịch Kỳ Vô, hơn nữa tất cả tài liệu quảng thiết dùng để rèn, đều được định lượng phân phối thống nhất, cũng còn có một cái quy định cứng rắn nữa, đó chính là dựa theo quy mô lớn nhỏ của thiết phường mà từng tháng đều chỉ ít phải làm ra hơn một trăm thanh binh khí, cấp cho đế quốc với một cái giá thu mua nhất định, không thể có một tháng nào gián đoạn cả.

“Tùng thảng đều phải cung cấp một trăm thanh binh khí? Ta làm ra đều là ma pháp binh khí, sao có thể giao ra chứ? Nếu là thực sự giao ra, vậy cuộc sống yên ổn hiện tại cũng sẽ đến cùng rồi.”

Dịch Vân ngay từ đầu làm nghề rèn chỉ là vì rất thuận lợi cho việc tu luyện đấu khí, hiện tại trong cơ thể hắn không chỗ nào là không có đấu khí lưu động, chỉ cần cầm lấy thiết chùy, mỗi lần đánh luyện thiết, thì đấu khí tự nhiên đúng thời cơ mà sinh ra, ma pháp binh khí cũng tự nhiên sinh thành.

Phần kiếp tử diễm đấu khí, cùng đề cao đẳng cấp với ma pháp binh khí.

Nếu như bây giờ yêu cầu Dịch Vân, chỉ được rèn ra binh khí bình thường, hắn trái lại càng thêm không dễ dàng làm được, muốn cứng rắn hạn chế sự lưu động liên tục của đấu khí, so với việc vận chuyển đấu khí càng thêm khó hơn mấy lần.

Dịch Vân cùng Môn La cũng không biết về quy định thiết phường phải giao nộp hạn ngạch binh khí cấp cho quốc khố, không những là Thiên Phong thành mà thôi, từ một năm trước, chiến sự ở biên cảnh để quốc bắt đầu bùng nổ thì đã thiết phường của toàn đế quốc đều phải tuân thủ quy định giống nhau, cho nên ngay cả Đa Ni Tạt thành mà hắn đã từng đi qua cũng là như vậy.

“Cái khác không nói, tựu như tư liệu về nguyên quán ta không thể khai ra là một người duy nhất còn sống của Tư Đạt Đặc gia tộc được chứ? Dưới quy cũ ở Thiên Phong thành như vậy, ta cũng không có cách nào khác tiến hành luyện khí ở chỗ này được rồi. ” Dịch Vân bất đắc dĩ nói.

Thân phận của Dịch Vân thực sự quá mức miễn cảm, dính dáng đến một cái huyết án hơn hai nghìn người, cùng nơi hạ lạc của một thanh tam phẩm ma binh, rất nhiều người đang muốn tìm được hắn.

Tựu như ngay cả viện trưởng Mễ Đặc của Thiên phong học viện, đã là lão sư của hắn , nhưng Dịch Vân còn không muốn hưởng Mễ Đặc thừa nhận thân phận, thái độ của hắn đối với việc này chung quy vẫn mang theo vận phần cẩn thận, hướng chỉ là những người khác.

“Vấn đề liên quan đến thiết phường trước hết bỏ đi! Với quy cũ như vậy, người sẽ không có khả năng làm được, nôn nóng cũng vô dụng.” Môn La cũng bất đắc dĩ nói.

“Đàng phải như vậy thôi.”

Thời gian lúc này là sau giờ Ngọ, Dịch Vân chợt nhớ tới chính mình vẫn còn chưa dùng qua cơm trưa, khi đang muốn tìm một tiệm ăn để nghỉ tạm thì hắn bỗng thoáng nhìn qua ngã tư đường phía trước xuất hiện một khuôn mặt nhìn có chút quen mắt, thoáng hồi tưởng lại một chút, lập tức đã nhớ ra người này là ai, liền hướng phía hắn đi qua.

Ngạc Đa Đồ có vẻ như vô bổ đi dạo bộ trên đường phố, kể từ khi hắn dẫn dắt thương đoàn đi qua khắp thành thị lớn nhỏ để thu mua ma hạch, trải qua một năm bốn ba, rốt cuộc cũng đã thuận lợi trở lại Thiên Phong thành vào hai mươi ngày trước.

Thiên Phong thành là cố hương của hắn, hắn từ nhỏ cũng ở nơi này lớn lên, vậy mà lần này hắn trở về lại không có bất cứ niềm vui gì của một kẻ xa quê trở lại cố hương, thay vào đó là một nỗi lo âu nặng nề.

Hắn lần này xuất ngoại chấp hành nhiệm vụ, cũng không đạt được điều mà gia tộc mong muốn, thành quả rất không lý tưởng, từ lúc hai mươi ngày trước, hắn từ lâu đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, kiên trì trở về, sẽ chờ tộc trưởng giảng tội xử lý.

Nhưng mà khéo léo sao khi hắn trở về thì tộc trưởng của gia tộc cũng vừa lúc đi đến đô thành Kỳ Vô làm việc, phải khoảng một tháng mới có thể trở về, vì vậy, mỗi ngày hắn đều thấp thỏm chờ đợi tộc trưởng trở về.

Ngạc Đa Đồ là chấp sự cao cấp trong gia tộc, tuy rằng lúc này đây hắn làm hỏng nhiệm vụ, ở trong gia tộc mọi người đều đã biết, chuyện bị phạt giáng chức đã là chuyện sớm muộn.

Nhưng trước khi tộc trưởng trở về thì không một ai có tư cách động đến chức vị của hắn, chấp pháp cao cấp là chức vị trọng yếu chỉ dưới tộc trưởng gia tộc cùng trưởng lão, chỉ có thể do tộc trưởng tự mình bổ nhiệm, tự nhiên cũng chỉ có tộc trưởng mới có quyền lực miễn chức của hắn.

Nguyên nhân chính là như vậy, hai mươi ngày qua này, chức vị chấp sự cao cấp của Ngạc Đa Đồ trong gia tộc có vẻ như là hư danh, bị vứt bỏ đi.

Ở trong đoạn thời gian này, Ngạc Đa Đồ cũng không phải là không nghĩ biện pháp đấu tranh...

Hắn cũng đã thử qua nhiều cách, mỗi ngày đều cần mẫn chạy đến các cửa hàng buôn bán ma hạch bên trong Thiên Phong thành, trả giá cao để thu mua ma hạch cùng các bộ phận của ma thú, tuy rằng cũng đạt được một ít thu hoạch, nhưng đều là rất ít (tiểu đả tiểu nháo), cùng so sánh với tiêu chuẩn mà gia tộc đưa ra thì có thể nói là không thấm vào đâu cả (vu sự vô bổ).

Cách ngày tộc trưởng gia tộc trở lại Thiên Phong thành chỉ còn lại không tới năm ngày, Ngạc Đa Đồ lúc này cũng rõ ràng, việc này đã không thể làm gì được nữa rồi, vận mệnh của hắn đã được định từ lâu, chỉ cần chờ tộc trưởng trở về chính mệnh hướng hắn nói một câu là xong thôi.

“Thức thức, việc này cũng không nên suy nghĩ nhiều nữa, chờ tộc trưởng trở về, tối đa cũng chỉ giáng chức là xong việc, lấy năng lực của thức thức ngươi, lại phấn đấu thêm một vài lần nữa cũng vẫn có cơ hội quay trở lại mà.” Một cô gái trẻ tuổi đi bên cạnh Ngạc Đa Đồ thoải mái nói.

“Ai, Ny Khả, ngươi sẽ không hiểu được đâu.” Ngạc Đa Đồ thở dài nói.

Vị trí chấp sự cao cấp này, chính là rất nhiều người đổ mắt chăm chăm vào, một ngày bị kéo xuống, nếu muốn bò lên lần nữa thì khó khăn sẽ càng thêm khó khăn, bỗng đánh rần giập đầu, những người này lại sẵn sàng làm như vậy.

“Nếu không, thức thức, chúng ta cùng nhau ly khai gia tộc đi! Lấy năng lực của thức thức ngươi, hơn nữa với thực lực tứ tinh võ đồ của ta, bất kể đến đâu cũng đều được chào đón, hà tất phải ở lại gia tộc bị khinh bỉ kia chứ?” Cô gái tuổi thanh xuân tên Ny Khả khuyên bảo.

“Ồ đồ!” Ngạc Đa Đồ vừa nghe xong lập tức rất tức giận: “Ban đầu nếu không phải tộc trưởng đồng ý thu nhận giúp đỡ thức thức ngươi mà nói, ta đã sớm chết ở hơn mười năm trước rồi! Ngay cả huynh trưởng ta, phụ thân của ngươi, chỉ phí lo cho tang sự năm đó cũng là do tộc trưởng chi trả, Ny Khả ngươi làm sao có thể nói ra lời như vậy? Thức thức ta là thà rằng chính mình chết đi, cũng tuyệt đối không làm ra bất cứ chuyện gì có lỗi với tộc trưởng cùng gia tộc!”

Ny Khả thấy Ngạc Đa Đồ nổi giận với chính mình, rất ủy khuất nói: “Thức thức, Ny Khả chỉ là cảm thấy giận dữ bất bình cho ngươi a...”

“Ai, quên đi, thức thức không có trách ngươi, chỉ là lần sau không được nói như vậy nữa!” Ngạc Đa Đồ lại thở dài.

Tâm tình vốn đã không tốt lắm, lại bị Ny Khả nói loạn như vậy, làm cho càng thêm tồi tệ, Ngạc Đa Đồ lập tức bỏ đi ý định tìm vận khí ở những cửa hàng khác, đang muốn lên đường hồi phủ nghỉ tạm thì trước mặt bất thành linh đi tới một người.

“Tiên sinh, chúng ta lại gặp nhau rồi, lần trước thực sự là đa tạ ngươi!”

Ngạc Đa Đồ nghe thấy tiếng nói liền ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy đó là một người tuổi còn trẻ đang nói ở phía trước mặt, thế nhưng hắn căn bản không nhận ra đối phương a.

Người này chính là Dịch Vân.

Dịch Vân vừa nhìn thấy Ngạc Đa Đồ ở đằng xa, đã nghĩ đến thời khắc bản thân lâm vào khó khăn vừa khát vừa đói đã được hắn trợ giúp, cho nên, lập tức đi tới, muốn trước mặt hướng hắn nói lời cảm tạ.

“Ngươi là?” Ngạc Đa Đồ vẻ mặt mờ mịt hỏi.

Một người tuổi chừng trên dưới mười lăm, mười sáu, thân thể cao gầy, tướng mạo tuấn đạt cũng như lời nói, tóc dài buộc lại tùy ý buông thõng đến ngang thắt lưng, thân mặc trang phục màu đen bó sát người, hai con ngươi đen nhánh hữu thần, có một loại thần bí tiêu sái nói không nên lời.

“Thiếu niên này cũng không có điểm nổi bật nào, thế nhưng trên người khí chất đặc biệt, có một cổ phong thái nói không nên lời, chỉ cần đã gặp qua liền không thể nào quên!”

Ngạc Đa Đồ nhìn gã thiếu niên trước mắt làm cho hắn có cảm giác đặc biệt này, khẳng định bản thân mình chưa bao giờ gặp qua.

Dịch Vân thấy thần tình Ngạc Đa Đồ có vẻ mờ mịt, vì vậy liền cười nói: “Tiên sinh không nhớ ta sao? Hơn một tháng trước, tiên sinh đã từng gặp qua ta ở hoang nguyên hoàng thổ của trung bộ đế quốc, cũng cho ta nước sạch lương khô, còn cho ta biết lộ trình, cho nên ta mới có thể đi tới Thiên Phong thành a.”

Cũng không thể trách Ngạc Đa Đồ ánh mắt vụng về được, bởi vì vẻ bên ngoài của Dịch Vân hiện tại, cùng với gã dã nhân mà lúc trước gặp ở nơi hoang dã kia, quả thực là hai người hoàn toàn bất đồng, nếu hắn còn có thể nhận ra, trái lại mới là chuyện lạ.

“Người là tên dã nhân cưỡi truồng chặn đường?” Ngạc Đa Đồ còn chưa nhớ ra, vậy mà Ny Khả ở bên cạnh bỗng chỉ tay vào Dịch Vân, kinh hô lên.

kia, quả thực là hai người hoàn toàn bất đồng, nếu hắn còn có thể nhận ra, trái lại mới là chuyện lạ.

“Người là tên dã nhân cưỡi truồng chặn đường?” Ngạc Đa Đồ còn chưa nhớ ra, vậy mà Ny Khả ở bên cạnh bỗng chỉ tay vào Dịch Vân, kinh hô lên.

113. Chương 113: Giao Dịch Hữu Nghị

Dịch Vân nghe được còn có người khác nhận ra hắn, bất giác kinh ngạc, hắn quay đầu nhìn về phía Ny Khả, chỉ cảm thấy có chút quen mắt, hình như đã từng gặp nhau ở nơi nào rồi...

“Là nữ hài cải trang cười tuấn mã khi đó !” Dịch

Vân thoáng hồi tưởng lại, nhất thời da mặt dần dần hồng, kể cả cái cổ cũng hồng theo.

Ny Khả hai mắt đẹp trừng trừng tròn vo, hai vành môi thơm mở ra, quả thực không thể tin được hai mắt.

Thời khắc nhận ra được Dịch Vân, cũng song song nhớ tới dáng dấp hắn hùng phong sạch sẽ, hai gò má không kìm hãm được ửng hồng, có chút nhần nhó không dám nhìn hắn, nhưng phát hiện Dịch Vân cũng đỏ hồng một mảng, ánh mắt khẽ dờ, không dám để bốn mắt nhìn nhau.

Khi thấy vậy, khóe miệng Ny Khả lúc này hơi nhích lên, ngượng ngùng từ từ lui, trái lại nhìn thẳng vào Dịch Vân từ trên xuống dưới.

Nữ nhân là như thế, người nhất tiến mạnh, liền lùi bước, người lùi một, lập tức tiến lên. Đến lúc nào đó, người chỉ có thể trở thành con mồi đợi làm thịt.

Dịch Vân hiện tại là như vậy.

“Tiểu tử thôi, người thực sự là mất mặt lão đại ta a, thế nào lại bị nữ nhân tóm? Trừng trở lại, Tư Đạt Đặc gia tộc không có loại nhu nhược, mau trừng lại cho ta! Trừng bộ ngực nàng, trừng cái mông nàng, trừng đem nữ nhân như dâm tặc, người thế nào quay bước? mau trừng trở lại a!” Môn La hỗn hển gào thét.

Dịch Vân trong lòng kêu khổ, nghĩ đến lúc hắn chạy đến nữ tử trước mặt biểu diễn, bị người quát một tia tinh quang, hắn mặt mũi liền tối tăm, ý tứ mất sạch, hiện tại sao dám trừng cái gì ngực với mông?

Hắn cũng không biết nói, chính biểu hiện hoảng kia, Ny Khả tư tưởng lại càng đặc ý, một lúc thì bị Ngạc Đa Đồ bắt được.

“Người thực sự là dã nhân lúc đó?” Ngạc Đa Đồ lần thứ hai hỏi, cũng vì Dịch Vân giải nguy.

“Ách... dã nhân? Hình như vậy.” Bị kêu là dã nhân, Dịch Vân có chút bất đắc dĩ.

“Khó thể tin! Người quả thực như là hai người.” Ngạc Đa Đồ than thở.

Dịch Vân lúc này cũng tỉnh táo lại, nhìn hai người đối diện cười cười nói: “Ta là Dịch Vân, lại lần nữa tạm tạ hai vị bang trợ.”

“Tê tê tê.” Cầu Cầu lúc này đột nhiên từ trong lòng Dịch Vân lộ đầu ra, nhìn hai người Ngạc Đa Đồ và Ny Khả, nhẹ giọng rít, ý hướng hai người cảm tạ.

Rồi đớp lương khô và nước, phần lớn trôi tuột vào bụng.

“Là con rắn nhỏ màu xanh kỳ quái, quả nhiên là cùng một người!” Ny Khả kinh hô, vẫn mang vẻ mặt khó thể tin được.

“Người nói người là Dịch Vân? Tên khá đặc thù, ta là Ngạc Đa Đồ, đây là diệt nữ ta, Ny Khả. Người sao lại tới Thiên Phong thành? Nếu sớm biết chúng ta mục đích tương đồng, lúc đo cùng nhau đi là được.”

Ngạc Đa Đồ nói hoàn toàn là khách sáo, khi đó Dịch Vân bần hê hê, dáng như dã nhân, cho hấn nước với lương thực coi như là nhân từ lắm rồi, còn mời hấn cùng đi chung?

Dịch Vân minh bạch chỉ là lời khách sáo, cũng không ngại nói: “Ta tới tham gia khảo hạch nhập học Thiên Phong học viện một tháng sau.”

“Thiên Phong học viện?” Ngạc Đa Đồ cùng Ny Khả đồng thanh kinh hô.

“Đúng vậy.”

“Người là bốn sao pháp đồ?” Ny Khả hỏi.

Ny Khả bản thân là bốn sao cao giai võ đồ, nhưng tại trên người Dịch Vân không cảm thụ được bất cứ dấu khí ba động, bởi vậy mới suy đoán hấn là bốn sao pháp đồ.

Mà muốn tham gia nhập học cao đẳng học viện, lĩnh vực bốn sao là điều kiện cơ bản, suy đoán của nàng là hợp lý, bởi vậy không có khả năng biết không cảm thụ được dấu khí trên người Dịch Vân tại duyên có trên người hấn có Hồng Liên.

“Đúng vậy.” Dịch Vân đáp lại.

“Khiến người ta kinh ngạc a!” Ngạc Đa Đồ cười nói: “Lời cảm tạ sau không cần nói nữa, đổi lại chúng ta kết giao bằng hữu, hảo hảo thân cận chút.”

Tại Kỳ Võ đế quốc, chính nếu người có thể đạt bốn sao lĩnh vực, thì tương lai buồn chán, cũng có thể được mời chào đến thế gia làm môn khách, ngồi mát hưởng lương to.

Tuy rằng bốn sao lĩnh vực bất quá là điều kiện cơ bản nhập học của cao đẳng học viện, tại Thiên Phong học viện hay Thiên Phong thành đều rất nhiều, thế nhưng không ai ngại bằng hữu nhiều, nhất là bằng hữu có năng lực.

Dịch Vân thân phận dã nhân vùng hoang vu, đến bây giờ rốt cuộc nhảy ba cấp, cũng làm Ngạc Đa Đồ nổi tâm muốn kết giao.

“Ha hã, Dịch Vân, chúng ta rốt cuộc hữu duyên, ta diệt nữ là Ny Khã cũng là học sinh Thiên Phong học viện, tương lai người nếu có cơ hội tiến vào học viện, các người hay là cùng học.” Ngạc Đa Đồ cười nói.

Dịch Vân nghe xong cả kinh, không nghĩ tới nữ tử trắng trợn nhìn hấn, lại là học viên Thiên Phong học viện, nghĩ đến sau đó khả năng thường xuyên giáp mặt, Dịch Vân lại đau đầu.

“Nếu 1 tháng sau người thật có thể thuận lợi tiến nhập Thiên Phong học viện, có người khi dễ người thì cứ tìm ta.” Ny Khả cười nói.

Chỉ nghe phiên gia nói, cũng biết tại Thiên Phong học viện sinh phong, không thể nghi ngờ là một nữ bá vương, Dịch Vân có chút không tiêu.

“Dịch Vân, người ngày hôm nay đi dạo phố hả? Thiên Phong thành có rất nhiều địa phương khác, chỉ có người địa phương mới biết được, ta để Ny Khả mang người đi nhé, bảo đảm cho người vui đùa tận hứng.” Ngạc Đa Đồ nhiệt tình đề nghị với Dịch Vân.

Gia tộc hấn luôn luôn tận lực mời chào học viên Thiên Phong học viện, ngày hôm nay ngoài ý muốn tương kiến Dịch Vân, hấn đương nhiên không bỏ qua.

“Ta không phải đi dạo phố, ta là muốn tìm nhà thích hợp làm nghề rèn để mua, nhưng không ngờ tới Thiên Phong thành có quá nhiều quy củ cứng nhắc, hiện tại đành bỏ ý định.” Lắc đầu Dịch Vân cười khổ.

“Làm nhà rèn? Người một pháp đồ cần nhà rèn để làm gì?” Ny Khả ngạc nhiên hỏi.

“Gia tộc của ta đời đời đều là thợ rèn, ta phương diện đập sắt cũng có chút tâm đắc, mới có ý nghĩ như vậy, muốn mua một gian thiết phòng thật phiền phức, ta trước là muốn làm chơi chút, hiện tại đã không nghĩ nữa.” Dịch Vân nói.

Dịch Vân ngay từ đầu là không cam lòng, thế nhưng các loại điều kiện nghiêm khắc rõ ràng, hẳn hiện tại thay đổi chủ ý, chỉ nghĩ biện pháp đến một cái thiết phòng, rồi chế tạo một kiện binh khí tiện tay là tốt rồi.

“Theo lời người thì phiền phức, là chỉ bởi các loại công văn trình tự, cùng mua sau đó, mỗi tháng đến hạn phải nộp số lượng binh khí nhất định a?” Ngạc Đa Đồ cười nói.

Ngạc Đa Đồ làm cao cấp nghị trưởng Kiệt Nặc Tư gia tộc vài chục năm, những quy củ trong Thiên Phong thành hiển nhiên rất thông hiểu.

“Cũng có thể đoán được?” Dịch Vân có chút kinh ngạc.

“Có gì bất ngờ đâu, quá rõ ràng.” Ngạc Đa Đồ thở dài, cười khổ nói: “Nếu là trước đây ta còn có thể giúp người một ít, chỉ là hiện tại ta tự thân khó bảo toàn, cũng không giúp gì được.”

“Ngạc Đa Đồ người không phải thành viên thương đoàn sao? Hiện tại sinh ý tại đế quốc cũng không tệ, sao tự thân khó bảo toàn?”

Dịch Vân tuy rằng không quan tâm lắm, nhưng thế cục đế quốc hiện nay cũng minh bạch vài chuyện.

Biên cảnh đế quốc xung đột không ngừng, một tháng chiến sự liên tiếp, các loại vật tư cần điều không dừng. Hiện tại chỉ cần trên tay người có hàng, căn bản không sợ bán không ra, hoạt động thương nghiệp hưng thịnh, còn hơn hai năm trước nhiều lần.

“Nếu là trên tay ta có hàng bán đương nhiên kiếm kim tệ vô sự, nhưng vấn đề là, ta là người mua, hơn nữa căn bản mua không được hàng. Hiện tại gai tộc phân công nhiệm vụ xuống, ta xa xa vô pháp đạt thành mong muốn, bị giáng chức hoặc miễn trừ chỉ là sớm muộn thôi.” Ngạc Đa Đồ cười khổ nói.

“Người muốn mua loại hàng gì?”

“Ma hạch cùng phụ kiện ma thú.”

Dịch Vân thoáng cái hiểu được.

Nếu nói vật tư tối thiểu tại chiến tranh là cái gì, thì là: lương thực, binh khí, ma hạch cùng bộ kiện ma thú.

Lương thực, binh khí khỏi nói, ma hạch ngoại trừ dùng để tu luyện còn có tác dụng hồi phục dấu khí cấp tốc, mà bộ kiện thân thể ma thú dùng để chế tác phòng cụ và một tí khí cụ cho chiến tranh. Mỗi khi chiến sự phát sinh, giá cả bốn loại vật tư này đều như nước dâng thuyền.

Dịch Vân trong lòng tính toán một hồi, hỏi: “Nếu người tại gia tộc chức vị không thay đổi, không bị giáng chức người có thể tại thiết phòng giúp ta như thế nào?”

Ngạc Đa Đồ không rõ Dịch Vân lại hỏi như vậy, hẳn suy nghĩ một chút, nói: “Có thể cho công văn nguyên bản tổn mất mấy tháng, tại vài ngày là xong, hơn nữa, chỗ định mức binh khí của thiết phòng người mỗi tháng phải giao, ta cho thiết phòng khác thay thế giao phó ra.”

“Nếu như ta không có nguyên quán tư liệu?” Dịch Vân nghe vậy trong lòng vui vẻ, ngay sau đó hỏi thêm.

“Càng đơn giản hơn, trực tiếp cử một người địa phương phối hợp, cho hắn lấy danh nghĩa mua là được, làm như vậy cũng có thể rút ngắn thêm thời gian làm công văn, bởi các thành phố lớn đều mở rộng cửa cho dân nội thành làm ăn.” Ngạc Đa Đồ mang vẻ mặt kinh ngạc đáp.

Dịch Vân nghe xong nhất thời trầm mặc, làm Ngạc Đa Đồ cùng Nỵ Khả một bên mơ hồ.

Một lúc lâu, dịch Vân mới mở miệng: “Ngạc đa đồ, chúng ta làm một cuộc giao dịch? Đương nhiên là giao dịch hữu nghị.”

114. Chương 114: Hữu Tình Giao Dịch (hạ)

“Hữu tình giao dịch? Là giao dịch cái gì?” Ngạc Đa Đồ còn chưa phản ứng Ny Khả đã dành hỏi trước: “Tên điên lồ lồ, người có chuyện thì nói ra mau, đừng như mấy lão già móm răng đi ăn uống!”

Điên lồ lồ? Dịch Vân đầu tiên là kinh ngạc, lập tức toát mồ hôi.

“Ny Khả, không nên xưng hô ta như vậy a, chuyện phát sinh lúc đó, chỉ là ngoài ý muốn.” Dịch Vân nhũu mày, có chút mất hứng.

“Ta có thể đáp ứng không nói, nhưng người cho là như vậy có thể che dấu miệng đời sao?” Ny Khả bất mãn đánh trả.

Lo lắng miệng đời? Chỉ sợ điều từ miệng người mà ra hết.

Dịch Vân không hề dây dưa vấn đề này, lập tức nói: “Ta có ma hạch cho người thu mua.”

“Người có ma hạch, Ngạc Đa Đồ tinh thần rung lên, cười nói: “Ta nguyện ý thu mua gấp ba giá thị trường, bốn lần cũng được, giả cả hoàn toàn thỏa mãn cho người.”

Trong 20 ngày này, hai chữ Ma Hạch, thanh âm như hơi thở tự nhiên, thứ ngôn ngữ duy nhất có khả năng làm Ngạc Đa Đồ hưng phấn.

Hắn đương nhiên không biết Dịch Vân có bao nhiêu ma hạch, nhưng có một viên thì đỡ 1 viên, gia tộc lúc này, hầu như không tiếc đại giới, lấy quyền hạn của hắn, tối đa có thể mua với giá gấp năm lần thị trường, báo giá đó với Dịch Vân coi như hợp lý.

“Không cần!” Dịch Vân nói: “Người chỉ cần dùng gấp hai giá thị trường mua là được, rốt cuộc ta cũng muốn trả ân tình khi đó cho người!”

“Điều này sao được?”

“Đừng nóng vội, ta còn có điều kiện khác. Người phải giúp ta mua một gian thiết phòng ẩn mật, theo như lời người nói khi này là ổn.” Dịch Vân cười nói.

“Ai... Dịch Vân, giá vậy ta không thể đáp ứng người.” Ngạc Đa Đồ lắc đầu cười khổ: “Không phải ta không muốn giúp người, chỉ là ma hạch của người không nhiều lắm, thêm chút đó, kết quả ta bị miễn chức cũng không thể thay đổi, ta thực sự không giúp được người, ai...!”

Dịch Vân cũng không cùng hắn dong dài, dừng dừng cười nói: “Cái gì cũng đừng nói, theo ta ra thành một chuyến.”

Ngoài thành Thiên Phong, một chỗ không người, vài dặm trong rừng núi.

“Người xem, nhiều đây... đủ cho người báo cáo kết quả chưa?”

Ngạc Đa Đồ cùng Ny Khả kinh dị nhìn trước mặt, một đồng lớn bộ kiện đại hình ma thú với hơn 10 viên ma hạch.

“Trời ạ, hai quả lục giai, bảy viên ngũ giai, 19 viên tứ giai, 36 viên dưới tam giai...”

“Trời đất! Đây là giáp xác Hồng Nhân cự hạt vương, có hơn mười xác Hồng nhân cự hạt, Hồng Lân độc mãng, Hung Lôi bạo hổ...”

Dịch Vân hơn 10 ngày trước đã đem chiến lợi phẩm trong Lạc Nhật sơn mạch phân chia rõ ràng.

Hắn đem ma hạch các hệ, chỉ để lại tam giai, dùng làm tài liệu ngày sau luyện tạo, còn lại hắn toàn bộ thu vào không gian giới chỉ, mà một viên thất giai với bát giai ma hạch thu được chỗ Kỳ Lôi Tử hắn đương nhiên tự mình giữ.

Thân thể ma thú bộ kiện, Dịch Vân chỉ để lại bát giai ma thú Nhân diện sư thú, một bộ phận Hồng nhân cự hạt vương, còn lại hắn lấy ra hết đưa cho Ngạc Đa Đồ.

Bởi vì ma thú bộ kiện đối với hắn tác dụng không lớn, hắn lưu lại nhiều đó, cũng đủ chế tạo vài bộ phòng cụ không tệ.

“Ngạc Đa Đồ, nhiều đây... đủ cho người báo cáo kết quả chưa ?”

“Được rồi, quá đủ rồi ! Những ma hạch cùng ma thú bộ kiện này, chất lượng coi như trước khi bạo phát chiến sự tại biên cảnh cũng khó mà có được! Dịch Vân, lần này thật muốn cảm tạ người a! Ta... ta thực sự... thực sự chẳng biết nói thế nào cho tốt nữa ...!” Ngạc Đa Đồ lúc này hưng phấn cực kỳ, nói năng lộn xộn cả lên.

“Thế nào có khả năng...! Những ... cái này đều là tứ giai, ngũ giai, thậm chí lục giai ma thú, người thế nào có được những cái này, người chính xác là bốn sao pháp đồ thật hả?” Ny Khả cũng sợ ngây người, thật lâu mới nói ra được lời này.

Dịch Vân nhìn Ny Khả trầm tư một hồi, nói: “Không phải toàn bộ là ta tự kiếm, ta hiện tại chỉ có thể nói cho các người, cũng mong muốn các người không nên lại hỏi thêm điều gì nữa.”

“Ngạc Đa Đồ, Ny Khả ta còn có một điều kiện, là muốn các người đáp ứng không tiết lộ với bất kỳ ai, những ma thú vật phẩm là lấy từ ta. Cùng với chuyện thiết phưởng, hoặc là sau này đột phát tình huống nào liên quan đến ta, trừ hai người ra tuyệt không có người thứ ba được biết.”

Dịch Vân nhìn hai người, trầm giọng nói.

“Tuy rằng không biết nguyên nhân gì. Thế nhưng ta có thể khẳng định đáp ứng người, ta sẽ không nói với bất cứ ai! Ny Khả, cũng sẽ như ta.” Ngạc Đa Đồ từ hưng phấn tỉnh táo lại, sừng sốt một hồi, gật đầu nói.

“Thật phiền phức! Ta với thúc thúc như nhau, đáp ứng người là được.” Ny Khả nhìn chằm chằm Ngạc Đa Đồ không tình nguyện nói.

“Ta tin tưởng các người!” Dịch Vân cười nói.

Dịch Vân nhìn đồng lớn vật phẩm trên mặt đất, tay cầm không gian giới chỉ, trong nháy mắt đem toàn bộ thu vào trong nhẫn.

“Không gian giới chỉ? Người sở hữu không gian giới chỉ?” Ngạc Đa Đồ cùng Ny Khả đồng thanh kinh hô.

Ngay từ đầu, khi Dịch Vân từ đâu đem một đồng ma thú bộ kiện với ma hạch quăng ra, bọn họ đã phát hiện, nhưng bị đại lượng vật phẩm làm ngây ngốc hồi lâu, cho tới bây giờ mới chú ý tới không gian giới chỉ trên tay Dịch Vân.

Dịch Vân thuận tiện đem không gian giới chỉ giao cho Ngạc Đa Đồ nói: “Nhiều như vậy vật phẩm, nếu không có cái nhẫn này cũng khó mang đi, người cứ đem về gia tộc, ngày sau đem trả lại ta là được.”

“Người... người... tin ta quá ?” Ngạc Đa Đồ không thể tin được Dịch Vân lại đem không gian giới chỉ giao cho hắn.

Không gian giới chỉ tại Khung Võ đại lục số lượng không nhiều, thông thường chỉ có cao giai cường giả hoặc đế vương, thành viên vương thất mới có khả năng sở hữu, mà Dịch Vân thế nhưng đem không gian giới chỉ giao cho hắn bảo quản, giống như ăn tết tặng lễ thoải mái không thêm quan tâm đến giá trị giới chỉ này.

“Ta yên tâm đem không gian giới chỉ này sớm trả cho người, là bởi vì đối với ta mà nói, người có giá trị hơn so với vật chết! Coi như ngày nào đó người thực sự nuốt hoặc đào tẩu ta cũng sẽ không đáng tiếc, bởi vì một cái nhẫn có giá trị, đổi lại một người ta tín nhiệm là đáng giá !” Dịch Vân cười nói.

Ngạc Đa Đồ nghe Dịch Vân nói xong, thân thể chấn động, ngốc đứng tại chỗ, một lúc lâu, hắn mới cẩn thận thu hồi không gian giới chỉ, nói: “Năm ngày sau, ta sẽ tới lễ điểm tìm người, cùng người phân công hạng mục công việc cho thiết phưởng, cũng giao trả lại cho người.”

“Năm ngày? Ngắn ngủi thời gian có thể làm tốt không?” Dịch Vân hơi kinh ngạc, đây chính là vượt qua dự liệu của hắn.

Ngạc Đa Đồ cười nói: “Lấy ta thân phận nghi trượng cao cấp Kiệt Nặc Tư gia tộc, năm ngày thời gian coi như ổn. Uhm, hiện tại nếu ta có khả năng hoàn thành nhiệm vụ, gia tộc tất không còn lời ra tiếng vào, ta cũng có thể toàn lực làm tốt chuyện của người.”

“Ngạc Đa Đồ, không thể nói là làm tốt, chỉ đơn giản là giao dịch hữu tình, chúng ta không ai nợ ai.” Dịch Vân nhắc nhở, vừa cười vừa nói.

Ngạc Đa Đồ ngây người, cười to nói: “Không sai, hay cho hữu tình giao dịch, người giúp ta, ta giúp người, ta không nói cảm tạ khuôn sáo, nhưng nếu ngày sau người cần ta giúp gì đó, Ngạc Đa Đồ tuyệt không nói hai lời vô ích.”

Ny Khả cũng xen mồm, chu cái miệng nhỏ nhắn nói: “Thật nghe không rõ, nói thẳng ra bằng hữu hỗ trợ là được rồi, nói dài dòng, chẳng có gì hay ho.”

Ngạc đa đồ nghe vậy cười ha hả.

Người có rất nhiều loại, có ít người đồng sàng dị mộng, có chút người chỉ hai ba lần gặp mặt liền thật tình giao lưu, Dịch Vân là loại người này, hẳn nói không nhiều, nhưng Ngạc Đa Đồ cũng thuộc loại thứ hai, hẳn nguyện ý tin tưởng.

Dịch Vân ngẩng đầu nhìn trời, vầng sáng mờ nhạt lan khắp bầu trời, lại sắp đến hoàng hôn, một ngày đêm gần qua, mà bước tiếp theo của Dịch Vân chỉ mới bắt đầu.

115. Chương 115: Nguyên Nhân Ma Binh

“Tê ~”

Dịch Vân tay cầm kiếm sắt, đập luyện một khối binh khí sắt dài trong thiết lô, kẹp đưa vào trong thùng làm nguội, phát sinh từng trận thanh âm xèo xèo.

“Rốt cục luyện thành.” Dịch Vân thở ra một ngụm khí, cười nói.

Nhiệt khí bốc hơi thẳng lên, một lúc sau, Môn La nhìn thoáng qua binh khí đang lạnh dần, cười nói: “LÀ ma binh nhị phẩm hỏa hệ cao giai, quả nhiên tiến bộ hơn so với một năm trước.”

Cách ngày giao dịch với Ngạc Đa Đồ lần trước đã qua 10 ngày.

Ngạc Đa Đồ quả nhiên tuân thủ ước hẹn, tại chính ngõ ngày thứ năm tự mình đến lữ điểm tìm Dịch Vân, ngoại trừ trả không gian giới chỉ, hẳn cũng hoàn thành toàn bộ chuyện tình thiết phường.

Thiết phường của Dịch Vân nằm trong khu đất bỏ hoang mấy năm, chỉ có một nửa giống nhà dân, một luyện lô, một ống bể, một thùng nguội, không hơn.

Nằm ở phía đông khá xa Thiên Phong thành, phải bội phục Ngạc Đa Đồ xảo thủ, nó tọa lạc gần bên hậu phương ba tòa thiết phường to lớn, tạp âm truyền ra lúc rền đục vừa vặn được che giấu, ẩn thân trong chợ, so với nơi hẻo lánh càng thêm ẩn mật.

Dịch Vân cầm thanh trường kiếm mới ra lò, quan sát đánh giá chi tiết, một hồi hẳn thở dài một hơi cười nói: “Không có rõ ràng thiếu hụt chỗ nào, đã hơn một năm không luyện khí, liên tiếp thất bại vài lần, ta còn lo lắng, không tưởng cái chuôi ma binh này phẩm chất lại cao, ta rất thỏa mãn rồi.”

Một năm trước Dịch Vân cao nhất cũng chỉ luyện ra ma binh nhị phẩm trung giai, chỉ có lúc đó xác xuất thành công cũng không cao, hao phí rất nhiều luyện tài, tổng cộng chỉ luyện ra ba thanh. Hai thanh đưa cho Ni Tư phụ tử, một thanh còn lại đã thất lạc là Long phách đao.

“Hiện tại thỏa mãn còn quá sớm.” Môn La tiến vào luyện lô đang cháy, vừa hưởng thụ vừa nói: “Đấu khí của ngươi tuy rằng có tiến bộ, thủ pháp luyện khí cũng mới lạ không ít, cái chuôi ma binh này trong mắt ta chỉ là ma binh nhị phẩm cao giai mà thôi.”

“Ah? Binh khí này độ hoàn thành cao lắm chỉ là ngang cấp nhị lưu?” Dịch Vân có chút kinh ngạc.

Môn La cười xùy một tiếng, nói: “Bình luận một thanh ma binh tốt xấu, ngoại trừ tính sắc bén, còn muốn xem nó tính dẻo dai và, độ truyền ma lực và đấu khí. Cái chuôi này là hỏa hệ trường kiếm, sắc bén có sắc bén, nhưng độ dẻo không đều, trong chiến đấu dễ gãy, về phần độ truyền đấu khí càng khỏi phải nói.”

“Người có thể luyện ta cấp bậc nhị phẩm cao giai, là bởi có Phần kiếp tử diễm đấu khí, nhưng thủ pháp luyện khí không theo kịp tu vi đấu khí, cho nên cái chuỗi nhị lưu ma binh này chui ra. Nếu ma binh này xuất ra khẳng định sẽ có đông đảo người tranh cướp, nhưng với ta đánh giá cũng bất quá là phế phẩm mà thôi !”

Dịch Vân yên lặng nghe, không lâu sau, hần lấy ma binh tử mĩ xem một lần, liền cười khổ: “Ta còn tưởng thanh kiếm này làm tùy thân binh khí, hiện tại cũng bỏ đi ý niệm này, lại chế tạo thanh khác a.”

Môn La nghe xong chỉ lắc đầu, hần nói: “Hiện tại người không thể chế tạo binh khí tùy thân, trước tiên phải luyện tập thủ pháp luyện khí nhiều hơn nữa, ở phần luyện khí, thời cơ vận dụng đấu khí của người, cường độ nắm giữ, cùng với tốc độ đập, tần suất, so với một năm trước không khác gì, đây cần luyện tập cho quen thuộc lại.”

Ở những năm xa xôi trước, Tư Đạt Đặc gia tộc là thế gia luyện khí nổi danh toàn bộ Khung Võ đại lục, dựa vào công pháp Phần kiếp tử diễm, đệ tử gia tộc các thế hệ đều là chuyên gia luyện khí.

Lúc đó trên đại lục, gia tộc có thể làm ra ma binh cao phẩm chừng hơn 21 thế gia, nhưng gai tộc có thể luyện ra ngũ phẩm, thậm chí lục phẩm ma binh, chỉ đếm trên đầu 1 bàn tay, mà Tư Đạt Đặc gia tộc là một trong số đó.

Môn La sinh tiền không chỉ là tinh vực cường giả, càng là đại sư luyện khí, đánh giá ma binh, ánh mắt hần như đuốc, chỉ cần liếc qua là có thể phán đoán phẩm cấp ma binh, kể cả ưu khuyết điểm.

Nhị phẩm ma binh, hần chương mắt, Dịch Vân phải đề thăng đẳng cấp lên nhiều.

“Lão đại, người nói ta cũng minh bạch... nhưng nếu thật có đủ luyện tài để luyện tập thì tốt rồi.” Dịch Vân cười khổ nói.

Quặng sắt tối đa chỉ chế tạo ra ma binh nhị phẩm trung giai, nếu muốn luyện ngoài cao giai phải dùng luyện tài cao hơn – tử tinh quáng.

Tử tinh quáng đặc tính không giống với quặng sắt, độ cứng mạnh hơn, độ nóng khi chế luyện cao hơn, hơn nữa, khả năng truyền tải đấu khí cũng không giống.

Dịch Vân ngay từ đầu bởi không biết đặc tính tử tinh quáng, liên tiếp đã phế bốn phần quáng tài, thẳng đến lần thứ năm mới thuận lợi chế tạo ra cái chuỗi ma binh nhị phẩm cao giai này, nhưng lại hóa thành nhị lưu phế phẩm.

“Còn lại nhiều ít tử tinh quáng?” Môn La hỏi.

“Không nhiều lắm, ta trước đã phế đi bốn phần, hiện tại chỉ có 4-5 phân nữa mà thôi.” Dịch Vân nói.

“Tử tinh quáng... giá xác thực là một vấn đề a.” Môn La bắt đầu đau đầu.

Hiện tại trong Kỳ Võ đế quốc, các vật tư chiến tranh đều bị quản chế, quáng tài đương nhiên cũng là một trong số đó, quặng sắt đã hạn chế gắt gao, không cần phải nói đến nhất cấp luyện tài, tử tử tinh quáng.

“Ngạc Đa Đồ từng nói qua, hần mỗi tháng có thể cấp một ít tử tinh quáng, nhưng số lượng sẽ không nhiều lắm, nếu nhiều hơn, như vậy quan viên Thiên Phong thành cùng gia tộc sẽ bắt đầu chú ý đến chúng ta.” Dịch Vân cười khổ.

Mặc kệ như thế nào, nếu mỗi tháng đều lấy đi đại lượng quáng tài, nhưng không có giao nạp ra binh khí khẳng định sẽ bị để ý.

“Quên đi, tử tinh quáng nếu không có, người dùng quặng sắt luyện khí đi, tuy rằng tài liệu kém một chút nhưng có nhiều để luyện tập, tìm xúc cảm luyện khí trở về đã.” Môn La có chút bất đắc dĩ nói.

Thợ rèn nếu dùng tử tinh quáng luyện tài tối đa chỉ có thể chế tạo một ít binh khí sắc bén hơn chút đỉnh, mà Dịch Vân cần dùng để luyện ma binh, lại không có tài liệu, trong mắt Môn La thật sự là quá lãng phí.

Dịch Vân gật đầu cười nói: “Tử tinh quáng còn một ít, ta cũng không tin, chế tạo không ra ma binh cao phẩm vừa mắt lão đại người a.”

Khoát tay áo, Môn La ngồi trên bếp lửa, nói: “Người không cần nghĩ chuyện nhị phẩm cao giai ma binh, bước đầu dễ thăng thủ pháp luyện khí, tiếp qua mấy tháng rồi tính, ma binh phẩm cấp này đối với người là vô dụng.”

“Vì sao?” Dịch vân không rõ.

“Người đã quên hả?” Môn La khinh khỉnh nhìn Dịch Vân bảo: “Đấu khí của người còn có thể lại tấn nhất giai a.”

Dịch Vân sửng sốt, hẳn đích thực đã quên chuyện này.

“Người hiện tại là bốn sao cao giai, lên một cấp, gọi là bốn sao vô đồ đỉnh phong. Đến lúc đó, hẳn là có cơ hội chế tạo ra ma binh nhị phẩm cao giai.” Môn La tiểu ý nói ra.

Dịch vân nghe vậy vui vẻ.

“Nói như vậy. . .” Dịch Vân nghiêng đầu, lập tức dò hỏi: “Nếu muốn đánh ra ma binh ngoài tam phẩm phải cỡ năm sao vô đồ ?”

“Đương nhiên là như thế.”

“...cũng hay, sáu tinh lĩnh vực luyện ra tứ phẩm, bảy sao luyện ra ngũ phẩm, tám sao luyện ra ma binh cao nhất lục phẩm ?”

Dịch Vân rất muốn biết vấn đề này, vừa vặn có cơ hội hỏi ra.

“Không được chính xác lắm.” Môn La lắc đầu, nói: “Dịch Vân người đầu tiên phải minh bạch, muốn luyện ra ma binh phẩm cấp nào, không phải dùng tinh giai, mà là người có Phần kiếp tử diễm đấu khí...”

“Phần kiếp tử diễm đấu khí chia 10 đoạn, mỗi khi thăng một đoạn, là có thể luyện ra ma binh cao phẩm hơn, mà đấu khí đoạn tuy rằng cùng loại tinh giai nhưng không tương đồng.”

Dịch vân hai mắt mờ mịt, hiển nhiên không rõ.

“Ồ...” Môn La suy nghĩ một chút lại nói: “Nói đơn giản, khi người đến sáu sao lĩnh vực là có thể luyện ra tứ phẩm ma binh không sai, thế nhưng 7-8 sao lĩnh vực đồng dạng chỉ có thể luyện ra ngũ phẩm ma binh, chỉ là thấp giai cao giai khác nhau thôi, khi đạt chín tinh lĩnh vực mới miễn cưỡng luyện ra lục phẩm ma binh, chỉ bất quá là giai cấp thấp nhất.”

Dịch Vân lúc này hiểu ra nguyên do.

“Nói như vậy, chỉ có đạt tới tinh vực mới có thể luyện ra ma binh lục phẩm đỉnh cấp ?” Dịch Vân lại hỏi.

“Lục phẩm đỉnh cấp ta không rõ ràng lắm, tại thời của ta cũng không ai gặp qua ma binh loại này, tối đa chỉ là lục phẩm cao giai mà thôi.” Môn La chìm vào hồi ức, nhàn nhạt nói.

“Không ai gặp qua?” Dịch vân kinh ngạc, lại không rõ.

Môn La bắt tay nói: “ Người cho là ma binh lục phẩm đỉnh cấp là cái loại gì hả? người có thể muốn nhiều ít? Khi ta đạt tinh vực sơ giai thì chỉ có thể luyện ra ma binh lục phẩm trung giai mà thôi, toàn bộ gia tộc bảo tồn tới cao ma binh cũng chỉ là lục phẩm cao giai, hơn nữa chỉ có ba thanh.”

“Mà ba thanh ma binh lục phẩm cao giai, trong đó hai thanh là tổ tiên gia tộc lưu lại, một thanh kia là của trưởng bối ta luyện ra, trưởng bối này lúc đó là cường giả tinh vực cao giai.” Môn La nói gấp.

“Toàn bộ gia tộc chỉ có ba thanh? Vị tổ tiên này nếu có khả năng chế tạo một thanh vì sao không chế ra nhiều một chút?”

Dịch Vân mỗi lần chế tạo binh khí, đều là luyện ra một đồng, hiện tại nếu tử tinh quang sung túc hẳn cũng có thể lập tức chế đại lượng ma binh nhị phẩm cao giai, sở dĩ thế hẳn mới hỏi vấn đề này.

“Tiểu tử người, vấn đề này, làm ta chảy máu não a...” Môn La lay lay đầu cười khổ nói: “Bởi vì tài liệu, ta trước đã nói qua, ngoài ngũ phẩm ma binh đều phải dùng tới rất nhiều luyện tài, ngoài lục phẩm càng như vậy. Nếu là ma binh lục phẩm cao giai dễ lấy như vậy, khi đó lão đại ta thế nào vì một thanh mà đáp ứng gả cho cái nữ nhân điên kia sao?”

Môn La từng nói qua với Dịch Vân việc này, lúc đó gia tộc dùng một thanh ma binh lực phẩm cao giai đệ nhất Môn La, khiến hấn gả cho một nữ nhân mà toàn gia tộc chạm không được, thế nhưng Môn La tối hậu chạy trốn, cả ma binh đều vụng trộm mang đi, hấn bởi vậy bị đuổi ra Tư Đạt Đặc gia tộc.

“Như vậy, cường giả tinh vực đỉnh cấp cũng luyện không ta ma binh lực phẩm đỉnh cấp?” Dịch Vân lại hỏi, lời nói mang theo một tia thất vọng.

“Không biết !” Môn La lắc đầu nói: “Bởi vì người đạt tinh vực đỉnh cấp quá ít, cho dù có, hấn cũng không nhất định luyện khí. Mà trong đó, gia tộc bọn ta cũng từng có mấy người nhân kiệt đạt tinh vực đỉnh cấp, thế nhưng khổ nỗi cũng do không đủ luyện tài, ma binh lực phẩm đỉnh cấp, hấn là không có người luyện ra được.”

Dịch Vân hiện tại nghe đã hiểu, nhưng còn chút mờ mịt.

“Lão đại cũng chỉ chế tạo ra ma binh lực phẩm trung giai, mà lực phẩm đỉnh cấp không có người luyện ra... thật là khó a.”

Dịch Vân lặng lẽ một hồi, rồi đứng dậy cầm lấy thiết chùy đi tới bếp lửa, tiếp tục đánh lên.

“Tổ tiên gia tộc làm không được, không có nghĩa ta cũng làm không được, đường ta đi, còn rất dài !”

116. Chương 116: Khẳng Định Sống

Thiên Phong thành, Kiệt Nặc Tư gia tộc.

“Ngạc Đa Đồ, nhiệm vụ lần này người làm không tệ !”

Trên phòng khách, Ngạc Đa Đồ đang đứng thẳng tắp, vẻ mặt cung kính, trước mặt hấn là một người trung niên nam nhân đang ngồi dựa trên cái ghế lớn, vẻ mặt đầy tiêu ý nói.

“Tộc trưởng quá khen, Ngạc Đa Đồ chỉ hoàn thành chuyện của nội bộ, những cái này đều là phận sự.” Ngạc Đa Đồ cẩn thận đáp.

Người này tên là Cát Âu, tóc ngắn vàng óng, vóc người cường tráng, thể trạng tiêu chuẩn của võ giả, trên mặt dù tươi cười nhưng vẫn toát lên vẻ uy nghiêm tự nhiên, đây là khí chất của người trưởng kỳ ở địa vị cao.

“Ngồi.” Cát Âu cười nói.

Hấn xem ra chỉ hơn 40 tuổi, trên thực tế niên tuế cũng đã 86, chỉ vì hấn bản thân tu vi lực tinh võ cuồng, thọ mệnh cao hơn thường nhân rất nhiều, nên bề ngoài giống như tráng niên.

Thọ mệnh lực tinh cường giả, chỉ ít đều ngoài ba trăm tuổi, đường hấn đi còn rất dài.

“Cảm tạ tộc trưởng.” Ngạc Đa Đồ nói một tiếng tạ ơn, thụ sủng nhược kinh ngồi bên cạnh Cát Âu.

Chờ Ngạc Đa Đồ ngồi xuống, Cát Âu lập tức mở miệng nói: “Lần này gia tộc tổng cộng phái ra mười hai lộ thương đội, do bốn cao cấp nghị trưởng tám phó nghị trưởng dẫn đầu, xuyên qua đế quốc cảnh nội các hương trấn thành thị thu mua ma hạch cùng ma thú phụ kiện, trong một năm. Mà một năm sau, nhưng chỉ có bốn lộ gần đạt mục tiêu, tám đội còn lại xa xa không được tiêu chuẩn thấp nhất, thành quả như vậy, không phải một năm trước có khả năng nghĩ đến.”

Ngạc Đa Đồ không nói, chỉ là yên lặng nghe.

“Gia tộc làm việc, cho tới bây giờ chỉ nhìn kết quả không hỏi quá trình! Ta đương nhiên minh bạch, dưới hoàn cảnh hiện nay, nhiệm vụ lần này có thể nói là ép buộc, nhưng cũng có bốn đội ngũ thuận lợi đạt thành nhiệm vụ? Tộc quy rõ ràng, có thưởng có phạt, gia tộc có thể lâu bền, ta tuy rằng đau lòng nhưng chính phải xử trí tám gã chính phó nghị trưởng.” Cát Âu nhàn nhạt nói.

Ngạc Đa Đồ đương nhiên minh bạch, cái xử trí là cái gì, hai gã cao cấp nghị trưởng, sáu gã phó đều bị giáng một cấp, đồng thời biệt giam ba tháng xem như trừng phạt.

Nghĩ vậy, Ngạc Đa Đồ cũng cảm nhận được, toát ra mồ hôi lạnh.

Nếu không phải ngày đó xảo ngộ Dịch Vân, hẳn cũng như những người này, hiện tại còn đang bế môn tạ lỗi, đâu như bây giờ may mắn được tộc trưởng đơn độc triệu kiến. Còn ngồi bên cạnh tộc trưởng.

“Ngạc Đa Đồ, biết bản tộc trưởng vì sao lại gọi ngươi nói chuyện không?” Cát Âu đột nhiên hỏi.

“A... Ngạc Đa Đồ nghĩ không ra.”

“Không cần câu nệ quá mức.” Cát Âu cười nói: “Nguyên nhân có hai, thứ nhất là bởi trong bốn gã nghi trượng hoàn thành nhiệm vụ, thành tích của ngươi là chói sáng nhất, thành quả to lớn, làm ta xem xong cũng thất kinh a.”

“Cảm tạ tộc trưởng khích lệ!”

Cát Âu nói chặn: “Nguyên nhân thứ hai, ta trước khi trở lại Thiên Phong thành tại trên đường cũng thu được tin tức, đối với hiệu quả của 12 danh nghi trượng, từ lâu đã rõ tâm tư, với thưởng phạt sắp tới là có định kiến. Thế nhưng sau khi trở về, 11 danh nghi trượng bắt đầu giao thành quả, đều cùng ta dự liệu không sai biệt lắm, chỉ có ngươi một người ngoại lệ mà thôi ...”

“Có thể nói cho ta biết nguyên nhân ?” Cát Âu cười hỏi.

Ngạc Đa Đồ rút cục minh bạch nguyên nhân hôm nay tộc trưởng triệu kiến hắn.

Hắn cũng không giấu diếm, nói: “Là bởi vì Ngạc Đa Đồ tại mấy ngày trước khi tộc trưởng trở về, được một vị bằng hữu mới tương trợ, cho nên mới có thể bù đắp đủ định mức.”

“Ah?” Cát Âu nghe xong có chút kinh ngạc, hắn nội tâm mừng rỡ, hỏi tiếp: “Bằng hữu ngươi không đơn giản a, ngươi giao ma hạch thì trong đó có hai quả lục giai, như vậy hẳn chỉ ít cũng là cường giả thất tinh võ tước !”

Cát Âu chính là lục tinh Võ cuồng, cường giả ngoài thất tinh lĩnh vực, gia tộc hắn một người cũng không có, nhất thời nổi ý muốn kết giao.

“Không phải, hắn chỉ là bốn sao pháp đồ mà thôi.” Ngạc Đa Đồ thực chất đáp.

“Thế nào có khả năng ?” Cát Âu đột nhiên đứng lên.

“Xác thực là vậy, Ngạc Đa Đồ sao dám trước mặt tộc trưởng nói dối ?” Ngạc Đa Đồ vội vàng nói.

“Nói một chút, chuyện gì xảy ra ?” Cát Âu kiềm chế nói.

Lục giai ma hạch không thể muốn mua là được, huống chi lúc này chiến sự truyền đi, nguồn cung cấp cực thiếu? Một người bốn sao pháp đồ nhưng lại có hai quả lục giai ma hạch, tổng cộng 10 viên ngũ giai, bản thân đã là chuyện bất khả tư nghị.

Ngạc đa đồ lập tức nói: “Bằng hữu mới này lúc đem bộ kiện cùng ma hạch giao cho ta thì từng nói rõ, những thứ này hẳn không tự mình mà có. Hơn nữa, hắn đến nơi đây là vì tiến nhập Thiên Phong học viện, cũng chuẩn bị cho khảo hạch nhập học mấy ngày sau, điệt nữ ta Ny Khả đồng dạng cũng là học viên Thiên Phong học viện, việc này đã chứng thực hẳn chỉ có thực lực bốn sao pháp đồ, không thể sai được.”

“Nếu là như thế, hắn làm sao có được lục giai ma hạch?” Cát Âu suy nghĩ một chút, lại hỏi.

“Ta cũng từng hỏi qua vấn đề này, nhưng hắn không muốn ta theo đuổi chuyện đó.” Ngạc Đa Đồ đáp.

Cát Âu nghe xong liền trầm tư, không nói.

Một lúc lâu, Cát Âu lại mở miệng, cười nói: “Ngạc Đa Đồ, bản tộc trưởng hiện tại giao cho ngươi nhiệm vụ mới.”

“Tộc trưởng mời nói.”

“Hãy tận lực mời chào bằng hữu mới này của ngươi, mặc kệ hắn sau này có hay không tiến nhập Thiên Phong học viện, đối xử tử tế với hắn, thỏa mãn nhu cầu của hắn.” Cát Âu nói.

Đối với tộc trưởng nói, Ngạc Đa Đồ có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn nói: “Tộc trưởng yên tâm, Ngạc Đa Đồ đã sớm làm như vậy.”

Cát Âu lắc đầu nói: “Người thực sự chưa minh bạch... không phải mời chào như bốn sao pháp đồ, mà là đem hết lực mời chào!”

“Ah... Ngạc Đa Đồ minh bạch làm thế nào, chỉ là ...” Ngạc Đa Đồ muốn nói lại thôi, hẳn thực sự vô pháp lý giải mệnh lệnh tộc trưởng.

“Không rõ?” Cát Âu cười nói: “Nếu như ta không đoán sai, bằng hữu này hẳn là trực hệ đệ tử của đại thế gia, hơn nữa rất được gia tộc quan tâm, bằng không tuyệt đối không thể cung cấp ma hạch nhiều như vậy cho hắn tiêu xài, lấy cái nhân tình của hắn đã !”

“Hắn là một tên ăn chơi trác táng không thể nghi ngờ, mà chúng ta dựa vào hắn, giao hảo với gia tộc phía sau hắn.”

Một người quần áo lụa là không đáng Cát Âu coi trọng nhưng nếu là một đại gia tộc mà nói, đầu tư vậy là đáng giá, huống chi, cái gia tộc này còn có một cường giả ngoài thất tinh võ tước.

“...Ngạc Đa Đồ biết phải nói sao rồi, tộc trưởng yên tâm.”

Ngạc Đa Đồ hiển nhiên không ủng hộ hoàn toàn lời Cát Âu, nhưng vẫn ứng thanh nhận việc.

“Ngạc đa đồ người nhớ kỹ, loại sủng nhi đại gia tộc này bình thường sống an nhàn sung sướng, quen được nịnh hót, nhưng không lộ liễu, cần phải có kỹ xảo mới được.” Cát Âu căn dặn.

“Ngạc đa đồ làm việc, tộc trưởng xin yên tâm!”

“Tốt, người tại gia tộc phấn đấu hơn 10 năm, mới lên địa vị cao cấp nghi trọng, tiếp xúc loại ăn chơi trác táng, ta đối với người rất tin tưởng !” Cát Âu cười to.

Cấp một người vài chuyện tốt, được nhân tình hữu nghị một gia tộc, việc này có lời như vậy, đáng giá !

Trăng sáng vàng vạc, treo cao phía chân trời.

Dịch Vân đi ra phòng nhỏ thiết phòng, ngửa đầu nhìn trời, ánh trăng ôn nhu chiếu vào thân hắn, rọi bóng đen nhàn nhạt trên mặt đất, hình ảnh lẻ loi, như cô đơn trơ trọi.

“Tiểu tử thế nào? Lo lắng khảo hạch hai ngày sau hả?”

Môn La đi ra theo bên ngoài, hít sâu một hơi, cười nói.

Dịch Vân nghe vậy hồ hững cười: “Thực lực ta hiện nay, lão đại người rõ hơn ai hết, khảo hạch, cũng chỉ là đi ngang sân khấu, ta chưa bao giờ để ở trong lòng.”

Từ miệng Mễ Nặc, Dịch Vân biết, khảo hạch nhập học Thiên Phong học viện chỉ cần đạt bốn sao sơ giai, dưới 25 tuổi xác định vững chắc trúng tuyển.

Mà Kỳ Võ học viện quy củ cũng không khác lắm, chỉ bất quá còn khảo thêm thứ hạng thiên phú, độ khó tương đối lớn hơn nhiều, thảo nào tần suất nhập học Kỳ Võ học viện là thấp nhất toàn đế quốc.

Nhưng đối với Dịch Vân mà nói đều không phải vấn đề, cũng không cần lo lắng.

“Như vậy, người đang suy nghĩ cái gì, nhìn người tâm sự nặng nề như vậy?” Môn La hiếu kỳ nói.

Dịch Vân thở dài nói: “Ta là đang suy nghĩ, Hán Khắc hiện tại ra sao ?”

Môn la vừa nghe, lập tức trầm mặc xuống, một lúc sau hắn mới mở miệng: “Người cho rằng Hán Khắc còn sống ?”

Dịch vân nghe xong, không chút do dự, khẳng định gật đầu nói: “Đương nhiên! Nhớ lúc đó thủ lĩnh hắc y nói qua, trong trấn hải đồng dưới 10 tuổi không giết, lưu bọn chúng lại... sở dĩ như vậy, không phải Hán Khắc nhất định còn sống? chỉ là không biết ra sao...”

“Hán Khắc là huyết mạch duy nhất cậu mợ lưu lại, bất luận thế nào ta nhất định phải cứu hắn ra !”

Môn La nghe xong liền trầm mặc, lát sau hắn thở dài nói: “Ai, đội hắc y nhân tất cả đều là ngoài tam tinh chiến sĩ tạo thành, mà hai người đầu lĩnh một người lực tinh võ đồ, một người lực tinh pháp đồ, có đội ngũ mạnh mẽ như thế, khẳng định là một thế lực cực kỳ khổng lồ...”

“Không quản ngày sau thực lực người vượt qua hai người đầu lĩnh, đạt lục tinh, thậm chí thất tinh lĩnh vực, cũng là vô pháp lay động một thể lực to lớn như thế.”

Chuyện này kỳ thực rõ ràng, Môn La thấy rõ, Dịch Vân đương nhiên cũng rõ.

Chỉ bất quá Môn La từ góc độ bàng quan đánh giá, nhưng Dịch Vân là người trong cuộc sớm khó giữ mình, biết rõ không thể nhưng không thể không làm.

“Nếu như lục tinh cảnh giới không được, vậy thực lực thất tinh hoặc bát tinh thì sao?” Dịch Vân cắn chặt răng, nhả từng chữ nói.

Môn La nghe vậy, liếc Dịch Vân một chút chợt gật đầu nói: “Chung quy là một câu, thực lực người là quyết định! Nếu người thật có thể đạt cửu tinh lĩnh vực, mặc kệ là một đại gia tộc hay thể lực gì, người chính khách khách khí khí tức giận đi nữa, muốn báo thù chỉ là một câu nói mà thôi.”

“Thực lực...” Dịch Vân thì thào.

“Không sai, dùng thực lực mà nói chuyện!” Môn La cười nói.

“Yếu nhục mạnh được, người yếu chết, cường giả sống, chân lý không thể bàn cãi. Một án Yêu Đạt trấn thực chẳng trách người, tam phẩm ma binh hiện thế, số phận toàn trấn diệt vong đã định, chỉ là vì một khối tinh phách với một thanh ma binh, giết sạch hơn hai nghìn tính mệnh vô tội, cũng tổn thất nhân đức mà thôi.” Môn La nói xong, thở dài.

Dịch Vân lắng lắng nghe, chỉ là ngửa đầu nhìn lên đỉnh trăng sáng, không nói một câu.

Xa xa truyền đến thanh âm gào thét hát tửu, cùng trai lẫn gái oanh oanh yến yến, với chút ngôn ngữ thô dốt kiêu diễm, ban đêm ở Thiên Phong thành càng khuya càng mỹ lệ.

“Nếu thật có thể như bọn họ vậy, vô ưu vô lự, rượu nước kiêu diễm tầm hoan ngày qua ngày, sống vậy càng thêm tận hứng.” Dịch Vân chợt cảm nói.

“Sai rồi!” Môn La nhàn nhạt nói: “Bọn họ chỉ bởi cô độc, mỗi ngày qua đi không hề thoải mái, khắc khoải lo âu dần dần hoài nghi giá trị tồn tại, cho nên mới mượn rượu với hành vi phóng đảng tìm kiếm kích thích, nhắc nhở chính mình vẫn còn sống.”

“Chỉ tiếc, vũ hội có điên cuồng cũng có lúc kết thúc, tỉnh lại đó là vô tận trống rỗng...”

“Sống như vậy, khác chi đã chết!”

Dịch Vân nghe vậy, hồi lâu, hần xoay người trở về thiết phòng.

“Chỉ cần ta mộng chưa tỉnh, hay còn sống, ta khẳng định giá trị sống, hay là mộng, cũng phải tiếp tục truyền xuống mới được!”

117. Chương 117: Chữ Chữ Kinh Tâm, Lời Lời Động Phách

Ba ngày sau, ở học viện Thiên Phong.

- Học đệ, rốt cục ta cũng gặp được người!

Buổi sáng, khi Dịch Vân vừa tới cửa của học viện Thiên Phong, bất ngờ thấy Ni Khả đang đứng bên cạnh cửa nhìn hần vẫy vẫy tay.

Dịch Vân sững sờ, lập tức đi tới cười nói:

- Ni Khả, suýt chút nữa ta quên, tỷ cũng là đệ tử của học viện Thiên Phong, không ngờ mới ngày đầu tiên nhập học đã gặp được tỷ.

- Không phải ngẫu nhiên mà gặp đâu, ta chờ người ở đây đã nửa canh giờ...

Ni Khả nói với vẻ giận dữ.

- Chờ ta?

Ni Khả gật đầu:

- Hôm qua thúc thúc ta đến chỗ ở của ngươi ba lần nhưng vẫn không tìm được ngươi, cho nên dặn ta nói lại với ngươi, tối nay hẳn sẽ lại đến chỗ ngươi ở một lần nữa!

Chỗ ở của Dịch Vân chính là bên trong phòng rèn nhỏ.

Vốn là Ngạc Đa Đồ nhận lệnh của tộc trưởng gia tộc Cát Âu, đã sắp xếp cho hắn một trang viện riêng lịch sự tào nhã, nhưng Dịch Vân đã dứt khoát từ chối. Tuy rằng ở phòng rèn đơn giản thô sơ, nhưng được cái là kín đáo, cũng tiện cho hắn hành nghề luyện khí, cho nên Dịch Vân mới bằng lòng ở đó.

- Thật không biết ngươi suy nghĩ như thế nào, trang viện đẹp để có cả vườn hoa mà không chịu ở, muốn ở trong một gian phòng đồ nát?

Ni Khả lẩm bẩm trong miệng.

Nàng từng theo Ngạc Đa Đồ tới phòng rèn kia, bên trong ngay cả một cái ghế để ngồi cũng không có, chỉ đi một lần là nàng không bao giờ đi nữa, cho nên đối với quyết định muốn ở lại nơi đó của Dịch Vân, nàng không thể nào hiểu nổi.

- Ngạc Đa Đồ tìm ta có việc gì?

Dịch Vân hỏi.

- Chuyện này ta không biết...

Ni Khả nói đến đây bỗng nhiên đổi giọng, nhìn Dịch Vân với vẻ kinh ngạc:

- Chuyện ta nghe được lúc khảo hạch nhập học hôm qua, không ngờ ngươi lại có tinh thần lực ma pháp siêu phẩm, quả thật làm cho người khác phải giật mình, không, phải nói là khó có thể tin mới đúng!

Hôm qua chính là ngày diễn ra khảo hạch nhập học ở học viện Thiên Phong, đến phiên Dịch Vân trắc nghiệm, hắn vẫn cố ý áp chế tinh thần lực của mình, nghĩ Đông nghĩ Tây, cố gắng làm cho tinh thần của mình không tập trung được, chính là muốn hạ thấp đánh giá về tinh thần lực của mình xuống.

Không ngờ lúc có kết quả, trị số lại là tinh thần lực siêu phẩm, vốn là hắn mong muốn có thể nhận được đánh giá tinh thần lực thượng phẩm trở xuống.

Tinh thần lực ma pháp chia làm năm đẳng cấp: Hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, siêu phẩm và thiên phẩm.

Năm Dịch Vân tham gia trắc thí nhập học tại học viện Đa Ni Tập đã được đánh giá tối cao là thiên phẩm, cũng vì vậy mà mang đến cho hắn không ít phiền phức. Vì vậy lần này hắn muốn dùng hết sức để áp chế, không ngờ chỉ hạ xuống được một cấp mà thôi, kết quả là tinh thần lực siêu phẩm.

Đương nhiên hắn cũng biết việc này đã gây ra chấn động thật lớn vào ngày hôm qua, tinh thần lực siêu phẩm như mình tại Kỳ Võ đế quốc cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

- Chắc ngươi cũng không biết rằng trong học viện Thiên Phong của chúng ta cũng chỉ có hai người có tinh thần lực siêu phẩm, trong đó có một người là Quang Minh hệ, hiện tại là Pháp Cuồng lực tinh sơ giai, người còn lại là Lôi hệ, đã là Pháp Cuồng lực tinh trung giai. Bây giờ lại thêm một người là ngươi, chuyện này đã khiến cho toàn bộ học viện vô cùng chấn động.

Ni Khả hưng phấn nói.

- Đây... ta cũng không ngờ đạt được kết quả này!

Dịch Vân nói rất thành thật, hắn thực sự mong muốn có thể đạt được từ thượng phẩm trở xuống.

- Người không ngờ là ta mới đúng! Ai có ngờ đâu một tên quê mùa không mặc gì cả chạy đến trước mặt người ta mà không biết xấu hổ, da mặt lại dày như ngươi lại có được tinh thần lực siêu phẩm chứ?

Ni Khả nói, gương mặt đỏ bừng.

Dịch Vân nghe xong toát mồ hôi, vì sao lại nhắc tới chuyện này....

- Tóm lại ta đã chuyển lời cho người, người không được quên đó!

Ni Khả dứt lời, gương mặt lại ửng đỏ một lần nữa, lập tức quay đầu ù té chạy vào trong học viện, thoáng chốc đã không còn thấy đâu...

Dịch Vân còn đang ngơ ngác chưa có phản ứng gì, bên tai đã vang lên âm thanh giận dữ của Môn La:

- Thiếu nữ này quả thực định trói buộc người rồi, vẫn còn nhắc lại chuyện này, thật là ghê tởm! Trói buộc người chẳng khác nào trói buộc lão Đại ta, làm sao để chuyện này xảy ra được! Ngày trước tiểu tử người cũng phí đi một cơ hội, nếu như nhìn nàng từ đầu tới chân, coi như là trả lễ, hôm nay nàng ta còn dám kiêu ngạo trước mặt người sao?

Dịch Vân không biết nói gì, chỉ cười khổ:

- Lão Đại muốn hại ta sao, nếu ta thực sự làm như vậy, sau đó phiền phức sẽ đến không biết bao nhiêu mà kể, đã có vết xe đổ của La Lôì còn chưa đủ hay sao?

La Lôì? Một thiếu nữ dai như da trâu! Môn La vừa nghe cũng biết có lý, cũng không thêm nói nữa.

Lúc này những giọt sương buổi sớm còn chưa tan hết, Dịch Vân hít sâu một hơi, lồng ngực cảm giác được rất thoải mái, tinh thần phấn khởi đi vào học viện.

Trong phòng viện trưởng học viện Thiên Phong.

- Tiểu Dịch Vân, người cho vi sư biết, vì sao người lại buông thả trong lúc trắc thối hôm qua?

Vừa bước vào phòng viện trưởng, Mễ Nặc lập tức chất vấn hần.

- Chuyện này... Lão sư, đệ tử không hiểu ngài nói gì?

Dịch Vân bị câu chất vấn bắt ngờ làm cho kinh sợ.

- Ha ha, tiểu Dịch Vân của ta ơi, dối thầy là tội lớn đó!

Tiểu Dịch Vân chính là tên mà Mễ Nặc hay dùng để gọi Dịch Vân, bất kể Dịch Vân đã từng phản đối nhiều lần, hần vẫn cứ cương quyết gọi như vậy.

- Hãy xem đây là cái gì!

Mễ Nặc lấy một văn kiện đưa tới trước mặt Dịch Vân.

Dịch Vân không hiểu chuyện gì, cầm lấy xem qua nhất thời kinh hãi!

- Ha ha, hôm qua khi đến phiên người trắc thối, vi sư núp trong một góc nhìn thấy, lúc đó hai mắt người chuyển động vòng vòng, tinh thần tan rã, rõ ràng là tư thế buông thả. Thế nhưng dưới tình huống người cố tình buông thả tinh thần, không ngờ kết quả lại là tinh thần lực siêu phẩm, chuyện này làm cho vi sư vô cùng kinh sợ...

- ...Cho nên ta mới thăm dò tư liệu riêng của người, quá khứ của người chỉ là tờ giấy trắng, cũng chỉ có thể tìm được quãng thời gian người ở Đa Ni Tập thành mà thôi, mà tư liệu ở học viện Đa Ni Tập thì quá rõ ràng-tinh thần lực thiên phẩm! Quả thực làm cho người ta rung mình sởn ốc, từ khi ta lên làm viện trưởng của học viện Thiên Phong đã gần ba mươi năm, cũng chưa thấy qua người nào như người!

Mễ Nặc vừa cười vừa nói, thần sắc lộ ra vẻ kích động không kiềm được.

Dịch Vân nhìn văn kiện trong tay, chính là tư liệu ghi lại điểm số việc học của hần ở học viện Đa Ni Tập.

Chuyện làm cho Dịch Vân kinh hãi không thôi chính là lời bình phẩm về hần của lão sư Tập La Tập: "Người này thiên tư siêu quần, ý chí kiên định, cứng như sắt đá, là nhân tài ngàn năm khó gặp! Đáng tiếc trời sinh thể chất khiếm khuyết, chính là song thuộc tính tương khắc, rất khó trở thành nhân tài. Quy tắc bằng sắt thép đã vạn năm trong lịch sử đều không có ngoại lệ, lẽ ra cũng nên như vậy! Nhưng người này có tiền đồ kinh khủng đến mức không thể nào đoán được, nếu như không bị ảnh hưởng của khiếm khuyết về thể chất, ắt một bước tới trời, nếu không phải là tương tài của đế quốc thì chính là đại địch, phải đối xử thận trọng!

Dịch Vân buông văn kiện xuống, trong lòng nổi sóng, lập tức quay đầu nhìn Mễ Nặc, giọng hơi tức giận:

- Lão sư ngài điều tra ta sao?

Mễ Nặc hoàn toàn không thèm để ý tới phản ứng của Dịch Vân, chỉ hưng phấn ngấm ngấm hần, một lúc sau mới lắc đầu quầy quậy mà nói:

- Rốt cục cũng vẫn còn quá trễ! Người có nghĩ tới chuyện này không, nếu vì sư lấy được tư liệu này, đương nhiên những người khác cũng lấy được, người cho rằng có thể che giấu mọi người được bao lâu?

Dịch Vân nghe vậy sững sờ.

Mễ Nặc thấy phản ứng của Dịch Vân như vậy, liền chậm rãi đi tới trước mặt Dịch Vân, đưa tay đặt lên văn kiện. Chỉ trong nháy mắt văn kiện lập tức bị một làn gió thổi tung bay thành từng mảnh nhỏ, vương vãi khắp không trung, sau đó tiêu tan...

- Lúc vì sư tìm đọc tư liệu của người trong học viện Đa Ni Tạt cũng đã xoá sạch toàn bộ tư liệu ghi chép về người. Từ đây về sau học viện Đa Ni Tạt chưa từng có một học sinh như người, sẽ không còn người nào có thể tra xét tư liệu về người được nữa!

Mễ Nặc vừa ngồi vào chỗ của mình vừa nói.

- Lão sư, vậy...

Trong lúc nhất thời Dịch Vân cũng không biết nói gì.

- Ta biết người tức giận chuyện ta điều tra người, nhưng nếu vì sư là một người hoàn toàn không biết gì về học sinh của mình, vậy vì sư làm sao có thể dạy dỗ hần?

Mễ Nặc nói đến đây bèn mỉm cười:

- Vì sư cũng không cần người giải thích, nếu như người không muốn nói, ta cũng sẽ không hỏi. Tối thiểu người có thể ẩn nhẫn, không bị danh tiếng làm cho mờ mắt, điểm ấy, vì sư vô cùng tán thưởng!

Dịch Vân nghe một hồi á khẩu không trả lời được, một lúc sau mới có thể cất giọng chân thành:

- Lão sư, cảm tạ!

- Không cần nói chuyện này, tiểu Dịch Vân, người phải hiểu được chuyện này, người là đệ tử của ta, mà ta là sư phụ của người, không phân biệt quan hệ trên dưới, thân sơ!

Mễ Nặc cười nói.

Dịch Vân nghe vậy toàn thân run rẩy, gật đầu đáp:

- Ta đã hiểu.

Ý của Mễ Nặc tức là quan hệ giữa hần và Dịch Vân thân cận như thầy trò mà không cần phải đề phòng hay xa cách.

- Lão già Tạt La Tạt kia đánh giá người rất cao! Lúc ta đọc cũng cảm thấy chữ chữ kinh tâm, lời lời động phách... Người đã có tinh thần lực thiên phẩm, vậy chuyện dạy dỗ người cũng sẽ trở nên rất dễ dàng.

Mễ Nặc bỗng nói.

Dịch Vân nghe xong hồ hững cười nói:

- Ma pháp của ta ngoại trừ do lão sư Tạt La Tạt dạy trong thời gian học tại học viện Đa Ni Tạt, hầu hết đều là tự học, còn phải nhờ lão sư chỉ giáo nhiều thêm!

118. Chương 118: Ma Lực Chi Luân

“Được rồi!” Mễ Lạc lại hỏi: “Người hiện tại biết có thể tấn giai vì sao không đi làm đi?”

“Lão sư làm sao biết được?” Dịch Vân kinh ngạc, việc này hần là chỉ có hần với Môn La biết mới đúng.

“Có cái gì kỳ quái? Nhìn người tại tràng khảo hạch biểu hiện là có thể thấy.” Mễ Nặc nói.

Ma lực cao thấp, chỉ dùng mắt nhìn là có thể thấy được? Tuy rằng sớm biết Mễ Nặc tại vị cửu tinh pháp tôn, nhưng nhãn lực cao minh như hắn, quả thực thấy rõ mọi chuyện vẫn làm Dịch Vân kinh thán không thôi.

Dịch Vân tự đề tỉnh lại, một hồi hắn mới nói: “Học sinh tại một tháng trước đã thuận lợi tấn giai ma lực lên trình độ bốn sao trung giai, vì vậy mới kéo dài thời gian tấn giai thứ hai.”

“Người một tháng trước đã tấn giai?” Mễ Nặc hiển nhiên kinh ngạc.

“Ân.”

Mễ Nặc nhìn Dịch Vân, một hồi mới thở dài nói: “Tiểu Dịch Vân, người hôm nay cấp vi sư kinh hỉ ùn ùn a! Một tháng trước tấn giai hiện tại trong cơ thể còn ma lực tràn đầy, loại tình hình này thật rất hiếm thấy nha!”

Nâng chén ngọc trên bàn, Mễ Nặc chậm rãi nhấp một ngụm trà nóng, trong lòng không ngừng đánh giá Dịch Vân, hắn hiện tại càng nhìn càng yêu, cũng càng kinh tâm.

“Ồ, người vì sao lại nghĩ đến trì hoãn tốc độ tấn giai, mà không liên tiếp nhảy hai cấp luôn, là có người nói cho người không nên à?” Mễ Nặc lại hỏi.

Dịch Vân có chút kỳ quái sao Mễ Nặc lại hỏi vấn đề này, hắn suy tư chút rồi nói: “À... nghe một người nói qua, chỉ là từng có một người đoán rằng nếu tấn giai quá nhanh có thể không có lợi.”

Đây chỉ là suy đoán không có căn cứ, Dịch Vân lấy quy tắc tu luyện đấu khí kinh mạch áp dụng trên tu luyện ma pháp, không rõ có hay không tương tự mà thôi.

“Dĩ nhiên chỉ lý do như thế?” Mễ Nặc ngăn người, chợt cười nói: “Không biết nên nói người là cẩn thận hay là vận may đây ?”

“Lão sư nói là có ý gì?” Dịch Vân không rõ.

Mễ Nặc liếc Dịch Vân chậm rãi nói: “Người có nghe qua ma lực chi luân chưa ?”

“Ma lực chi luân?”

“Chưa từng nghe qua, ma lực chi luân hay còn gọi là đầu nguồn ma lực.” Mễ Nặc dừng một chút lại nói tiếp: “Tại trung ương khí hải, hầu như không thể cảm giác, chỉ khi đạt tới cường giả ngoài thất tinh pháp tước mới loáng thoáng cảm ứng nó tồn tại.”

Dịch Vân hiển nhiên chẳng bao giờ nghe nói qua, vội vã hỏi: “Ma lực chi luân có công dụng gì ?”

“Áp súc ma lực trong cơ thể.” Mễ Nặc nói tiếp: “Ma lực là hấp thu lượng lớn nguyên tố rồi luyện hóa sinh ra, mà ma lực tồn tại trong khí hải người, mỗi người thì khí hải đều không khác biệt lắm, chỉ là chứa đựng nhiều ít ma lực mà thôi !”

“Đương nhiên dựa vào áp súc ma lực!” Dịch Vân thốt lên.

Mễ Nặc gật đầu cười nói: “Là như thế, thế nhưng ma lực chi luân có một đặc tính, căn bản vô pháp khống chế, là tự áp súc ma lực trong cơ thể, mà ma lực áp súc nhiều ít, sẽ quyết định độ cường đại. Mà thời cơ ma lực chi luân biến cường đại ngoại trừ mỗi khi tấn giai tự động tăng cường, cũng chỉ còn 1 cơ hội lúc đang tấn cấp.”

Dịch Vân nghe xong liền chấn động, thế nào lại cùng loại với đấu khí kinh mạch?

“Khí hải người tựa như chén trà.” Mễ Nặc tiện tay đưa cái chén đến trước mặt Dịch Vân nói; “Dung lượng cái chén là nhất định, nếu như chỉ hơn trăm giọt nước là tràn ra, người muốn nhiều hơn vậy phải áp súc nước nhỏ đi.”

“Nếu có thể áp súc phân nửa thì chứa được hai trăm giọt nước, nếu áp súc còn một phần mười vậy liền chứa vào một nghìn giọt. Tinh giai càng cao ma lực chi luân cũng càng mạnh, mà áp súc ma lực càng nhiều, chất lượng trực tiếp quyết định người thi triển ra được cái dạng ma pháp nào.” Mễ Nặc nói.

Mễ Nặc nói ra những lời này, chín thành ma pháp sư trên đại lục đều chưa từng nghe thấy, chỉ biết là tinh cấp càng cao ma lực càng mạnh, về phần nguyên nhân trong đó tất cả đều là kiến thức nửa vời, thuyết pháp ma lực chi luân càng không hề nghe qua.

“Ma lực áp súc... thì ra là thế! Nguyên lai là như vậy !” Dịch Vân thì thào.

Trước đây, Dịch Vân cũng chỉ cho rằng luyện hóa ma lực càng nhiều lại càng dễ hướng tới mà tấn cấp, uy lực ma pháp càng cường đại, tới bây giờ nghĩ tới, còn có chuyện áp súc ma lực nữa.

Mễ Nặc nhìn phản ứng của Dịch Vân cười nói: “Hiện tại ngươi minh bạch cái gì quyết định ma lực yếu mạnh chưa? Ma lực chi luân có cường đại, tấn giai đương nhiên trọng yếu, tinh cấp người càng cao ma lực chi luân mới càng mạnh, nhưng tinh cấp chỉ là nhân, ma lực chi luân mới là quả.”

Tấn giai, tấn tinh cấp đều cường đại ma lực chi luân, Mễ Nặc một câu nói toạc ra yếu huyệt then chốt tu luyện ma pháp.

“Hiện tại trở về vấn đề của ngươi.” Mễ Nặc nói: “Ngươi đã biết, mỗi lần tấn giai làm ma lực chi luân càng mạnh hơn một chút, nhưng quá trình biến cường này cũng không phải thoáng qua ma thôi.”

“Ma lực chi luân bình thường đều bất động, nhưng tại thời khắc tấn giai thành công nó bắt đầu chuyển động, như dòng suối chảy, từ nhanh rồi chậm từ từ yên lặng, ước chừng khoảng nửa tháng đến 1 tháng là thời cơ nó dần dần cường hóa.”

Dịch Vân vừa nghe lập tức đứng lên, vội hỏi: “Lão sư, ý của người là hiện tại trong khí hải ta ma lực chi luân cũng đang chuyển động ?”

“Không sai!” Mễ Nặc gật đầu cười nói: “Nó chuyển động khoảng thời gian nửa tháng mới dừng lại. Sở dĩ ngươi không có tấn lưỡng giai cùng lúc là quyết định chính xác.”

“Cùng một đoạn thời gian ngươi thăng một giai ma lực chi luân chuyển động nửa tháng, tấn lưỡng giai cũng chỉ có thời gian nửa tháng, trái lại là uống phí một lần thúc động ma lực chi luân a.”

Cái đó và phương pháp đấu khí cường hóa kinh mạch đúng là cùng loại. Dịch Vân trong lòng không khỏi phán đoán.

Môn La lúc này cũng đột nhiên mở miệng nói: “Ngày hôm nay nói một phen, thực sự là mở rộng nhãn giới ! Đấu khí cùng ma pháp, hai hệ thống tu luyện hoàn toàn bất đồng, dĩ nhiên tại tu luyện lại có quy củ tương tự, trăm sông đổ một biển, những lời này quá chính xác .”

Tinh cấp võ giả tại mỗi lần tấn giai đều có một đoạn thời gian không dài dùng đấu khí trong khí hải đổ vào huyết mạch trong cơ thể, để cường hóa kinh mạch cùng đấu khí, mỗi một lần chảy trở về là một lần ngưng luyện.

Mỗi một lần ngưng luyện là cường hóa kinh mạch với đấu khí một ít, hiệu quả tuy rằng cực kỳ nhỏ bé nhưng nhiều lần tích lũy sẽ là một lượng đáng sợ, đó là cùng ma lực chi luân chuyển động cường hóa đồng dạng hiệu quả.

“Tiểu Dịch Vân, vi sư hiện tại dạy ngươi một loại tu luyện ma pháp, pháp môn tương đối trọng yếu !” Mễ Nặc bỗng nhiên nói.

“Đó chính là, khi ngươi mỗi lần tấn cấp thừa dịp ma lực chi luân còn đang chuyển động, nhân cơ hội điều khiển ma lực trong khí hải ngươi, làm dòng suối ma lực chuyển động, có thể kéo ma lực chi luân vận tốc lên, chảy càng nhanh càng lâu dài hơn.”

Dịch Vân nghe xong thân thể chấn động, kinh hô: “Còn có phương pháp như vậy !”

Ma lực chi luân chuyển động càng lâu, cũng sẽ tăng cường càng lớn, mỗi lần tích lũy tập hợp lại đủ để tu vi ma pháp sản sinh ảnh hưởng thật lớn.

Cái pháp môn này quả thật tuyệt diệu long trời lở đất.

“Nếu mỗi lần tấn cấp đều có thể làm ma lực chi luân vốn chuyển động nửa tháng tăng lên chừng hai tháng, quả thật là tốt, người vô pháp tưởng tượng được. Lại đây, hiện tại vì sư dạy người nên làm thế nào !” Mễ Nặc cười to nói.

Dịch Vân sửng sốt, chợt nén kinh hãi xuống, theo phương pháp Mễ Nặc nhắm theo.

119. Chương 119: Ngạc Đa Đồ Mời Chào (thượng)

Khi Dịch Vân ra khỏi đại môn của Thiên Phong học viện thì đã là lúc hoàng hôn.

“Thật không nghĩ tới, vèn vèn chỉ là muốn cho ma lực tại khí hải chuyển động, vậy mà lại gặp khó khăn trùng trùng như vậy.” Dịch Vân nhìn ánh hoàng hôn nơi chân trời, vừa cười vừa nói.

Ban đầu cho rằng cũng không khó, không nghĩ tới chỉ là ở bước đầu tiên, khi muốn cho ma lực di động theo một phương hướng đồng nhất, mặc kệ hần lôi kéo, điều khiển thế nào đi nữa thì ma lực trong cơ thể đều không nghe hần sai khiến, cũng đã có di động, nhưng là tán loạn theo bốn phương tám hướng, làm cho Dịch Vân hao tổn rất nhiều tâm trí.

Muốn đem đại khí nguyên tố hóa thành ma lực cũng không khó, mỗi một ma pháp sư đều có khả năng làm được dễ dàng, nhưng nếu là muốn đi điều khiển ma lực trong khí hải, làm cho nó lưu động y theo tâm ý chính mình, lại là rất khó.

Ma lực chỉ tồn tại trong khí hải, chúng giống như là một cái ao, mà ý niệm cá nhân giống như là cơn gió nhẹ, muốn làm cho mặt nước gợn sóng, chỉ cần gió thổi mạnh một chút là được, nhưng nếu là muốn làm cho cả cái ao xoay chuyển và tiếp tục xoay chuyển cho đến khi hình thành vòng nước xoáy, để làm được điều này thì sức gió cần thiết tưởng tượng sẽ phải lớn đến cỡ nào.

Đối mặt với vũng nước ma lực sâu thẳm này, mặc cho Dịch Vân dùng hết phương pháp, cũng chỉ có thể có vài mảnh gợn sóng lăn tăn ở trên mặt, muốn tiến thêm một bước nữa, hần cũng không thể thực hiện được.

May mắn là, hần còn có một lão sư là pháp tôn linh vực-Mễ Nặc. Mễ Nặc đem một tia ma lực đưa vào bên trong khí hải của Dịch Vân, lập tức ở bên trong tự động xoay chuyển lên, cũng kéo ma lực của Dịch Vân biến đổi theo, càng xoay càng lớn, cho đến khi hình thành một vòng nước xoáy khổng lồ, theo quán tính của xoáy nước, chuyển động chậm rãi sinh sôi không ngừng.

Hiện tại Dịch Vân chỉ cần làm cho xoáy nước duy trì liên tục không dừng lại, như vậy, trong một tháng tới đây, thậm chí là trong nửa tháng, ma lực chi luân(vòng xoáy ma lực) của hần cũng sẽ theo đó mà dần dần tăng cường lớn mạnh lên.

“Thật phải đa tạ Mễ Nặc lão sư a. Không chỉ cho ta biết cái pháp môn tuyệt diệu này, mà còn trợ giúp ta xoay chuyển ma lực trong cơ thể, nếu không, chỉ dựa vào một mình ta thì thực sự không biết phải làm như thế nào nữa.” Dịch Vân trong lòng rất vui, mừng rỡ nói.

Môn La lúc này cũng xuất hiện bên cạnh Dịch Vân, đồng dạng cười nói: “Tác dụng của ma lực chi luân này, cùng với sự ân cần nuôi dưỡng kinh mạch, đúng là có đôi chút giống nhau, khi đó người không phải mất một đoạn thời gian mới hiểu được làm thế nào vận dụng đầu khí để ngưng luyện kinh mạch đó sao? Nói vậy Đạo lý chuyển động ma lực này cũng phải đồng dạng, chỉ cần thuần thục là sẽ không còn khó khăn nữa.”

Hay làm khéo tay, bất cứ vấn đề gì cũng đều là như vậy, chẳng qua Dịch Vân nếu muốn làm được việc không chế ma lực một cách tự nhiên, thì cũng không phải trong khoảng thời gian ngắn là có thể làm được.

“Hôm nay, ta tại trong lĩnh vực ma pháp , mở ra cánh cửa hoàn toàn mới, thu hoạch to lớn như thế này đến bây giờ ta còn có chút khởng thể tin nổi!” Dịch Vân cười nói.

Môn La gật đầu, nói tiếp: “Mễ Nặc vị lão sư này người thực sự là nhận không lầm, đây mới chính là ma pháp giáo thụ đệ nhất, đã mang đến cho người tác dụng lớn như vậy, vận khí của người thực sự là không tệ.”

“Được rồi!” Dịch Vân đột nhiên nhớ tới: “Để Cầu Cầu ở lại phường rèn cả ngày rồi, sẽ không làm cho nó buồn chán chứ? Chúng ta mau trở về thôi.”

Ngày hôm qua khi tham gia khảo hạch nhập học của Thiên Phong học viện, Dịch Vân mang theo Cầu Cầu đã khiến cho rất nhiều người chú ý đến, hôm nay chính là ngày nhập học đầu tiên của hắn, Dịch Vân cũng không muốn mắc vào rắc rối thêm, do đó đã để Cầu Cầu ở lại trong phòng rèn.

Dịch Vân hướng phía Thiên Phong thành đi đến, đồng thời cũng nghĩ đến lời của Ny Khả, buổi tối Ngạc Đa Đồ muốn tới tìm mình.

Hắn đã đợi ở Thiên Phong thành một tháng, trong khoảng thời gian này, Ngạc Đa Đồ cũng đã mấy lần tìm đến hắn, phần lớn thời gian chỉ là đến gặp hắn để nói chuyện phiếm mà thôi, nhưng không biết lần này sẽ là chuyện gì nhỉ.

Buổi tối, nơi ở của Dịch Vân.

“Tê tê tê!”

Dịch Vân vừa vào phòng rèn thì Cầu Cầu liền cao giọng hí lên hướng phía hắn xông đến, lại lập tức đem thân thể cuộn thành hình cầu, sôi nổi xung quanh Dịch Vân, xem bộ dáng mừng rỡ của nó, phản phát như Dịch Vân đã lỵ khai cả một năm mà không phải làm một ngày vậy.

“Ha ha ha, lần này mới chỉ để ngươi lại một ngày thôi mà ngươi đã buồn chán rồi ư?” Dịch Vân ôm lấy Cầu Cầu, trêu chọc cười nói.

Tiện tay xuất ra hai khối thủy phách tinh thạch ném vào trong miệng Cầu Cầu, Cầu Cầu cũng không khách khí một ngụm nuốt vào, vừa hưng phấn hí lên vài tiếng, sau khi một phen liếm mặt Dịch Vân, liền tiến vào trong lòng hắn.

“Ai, thật không biết con rắn phá sản này là mừng ngươi trở về, hay là nó vui mừng vì rốt cuộc có được thức ăn nữa?” Môn La lắc đầu than thở.

“Dù sao Cầu Cầu đã một mình buồn chán ở chỗ này một ngày rồi, ta cũng có chút áy náy, nên cho nó thêm một khối thủy phách tinh thạch nữa.” Dịch Vân cười nói.

Cả ngày trời học ma pháp ở Thiên Phong học viện, Dịch Vân cũng có chút mệt mỏi, khi đang muốn cởi bỏ áo khoát trên người xuống, thoải mái nghỉ ngơi tạm một chút, chợt nghe ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa.

Mở cửa ra, đúng là Ngạc Đa Đồ tới.

“Ngạc Đa Đồ, mặc dù sớm nghe Ny Khả nói, nhưng không nghĩ tới ngươi lại tới sớm như vậy, mời vào.” Dịch Vân cười nói.

Ngạc Đa Đồ tới đích xác là có hơi sớm, lúc này trời mới vừa tối, chính là thời gian mà một người bình thường đang hưởng thụ bữa cơm, Dịch Vân vốn dự liệu xong bữa cơm tối thì hắn mới tới.

“Ha ha, hôm qua tới ba lần đều tìm không được ngươi, sợ tới trễ thì ngươi sẽ đi ra ngoài, cho nên mới đến lúc này, không có làm phiền ngươi chứ?” Ngạc Đa Đồ có chút xấu hổ cười nói.

Dịch Vân lắc đầu, thản nhiên cười nói: “Ngươi muốn tới lúc nào đều được cả, ta thì không sao, lúc này đang là thời gian dùng cơm, mà nơi này của ta lại không có một cái gì để chiêu đãi ngươi cả, ngươi không để bụng là tốt lắm rồi.”

Dịch Vân nói xong, cùng với Ngạc Đa Đồ cả hai người đi vào phòng rèn, bên trong ngoại trừ bếp lò ống bễ ra, thì cũng chỉ có một cái ghế, một cái giường, phía góc phòng là một đồng to các loại sắt thép tài liệu, thật sự như lời Dịch Vân nói, đúng là không một cái gì để chiêu đãi người khác.

Nơi ở đơn sơ như vậy, cũng khó trách Ny Khả chỉ ghé qua một lần rồi không muốn trở lại nữa.

“Không sao, không sao.” Ngạc Đa Đồ gượng cười nói.

Ngạc Đa Đồ không chỉ một lần đề nghị với Dịch Vân, muốn Dịch Vân dọn đến ở trong một khu trạch viện tư nhân, trạch viện này là do hắn chọn lựa tỉ mỉ ra ở bên trong Thiên Phong thành, nhưng Dịch Vân thủy chung lại không đồng ý, nhiều lần đề nghị không có hiệu quả, Ngạc Đa Đồ cũng vì thế mà không khuyên nữa.

“Nghe Ny Khả nói người ngày hôm qua từng đến đây ba lần để tìm ta? Có chuyện quan trọng gì sao?” Dịch Vân hiểu kỳ hỏi.

“Là có một việc quan trọng cùng người thương lượng, bất quá trước tiên phải chúc mừng người đã.” Ngạc Đa Đồ nói đến đây thì dừng lại một chút, liền lập tức cười to nói tiếp: “Chúc mừng người thuận lợi thi đậu vào Thiên Phong học viện, hơn nữa tinh thần lực được đánh giá là siêu phẩm!”

Dịch Vân nghe xong liền thoáng kinh ngạc, chuyện mới ngày hôm qua, tin tức này thế nào lại truyền đi nhanh như vậy, mà ngay cả người bên ngoài học viện đều đã biết rồi?

Ngạc Đa Đồ vẻ mặt đầy tươi cười, nói tiếp: “Người hẳn là còn chưa biết đó, người có siêu phẩm tinh thần lực, ở trong toàn bộ mấy vạn gã đệ tử ma pháp hệ của Thiên Phong học viện, cũng chỉ có hai người mà thôi, hiện tại có thêm một người nữa, cũng mới ba người, người có thể sở hữu thiên phú cực phẩm như vậy, quả thực khiến cho người ta rất giật mình, lúc trước ta cùng Ny Khả đúng là có mắt như mù rồi.”

Việc này Dịch Vân đã nghe Ny Khả nói qua, hai người cũng sở hữu thiên phú siêu phẩm, đó là một người chủ tu lôi hệ ma pháp, người kia là quang minh hệ, hiện tại hai người trong lĩnh vực của mình đều đã đạt tới lực tinh pháp cường.

“Ngạc Đa Đồ người vì chuyện này mà đến chúc mừng ta, Dịch Vân rất là cảm kích, nhưng mà, người không phải là người của Thiên Phong học viện, làm thế nào mà biết được?” Dịch Vân đầu tiên là nhẹ gật đầu, hướng Ngạc Đa Đồ đáp lễ, sau đó liền hỏi.

Ngạc Đa Đồ ngày hôm qua đi tìm hắn, cũng tức là cùng ngày hắn cũng thu được tin tức về khảo hạch, nếu không bởi vì hắn có quan hệ với Ny Khả mới biết được, dù cho tin tức sớm đã truyền ra ngoài học viện, tốc độ truyền đi vì sao lại nhanh như vậy, điều này khiến cho Dịch Vân không thể giải thích được.

Ngạc Đa Đồ nghe xong, đầu tiên là hơi ngạc nhiên, sau đó liền cười nói: “Dịch Vân người hỏi về vấn đề này, chứng tỏ người đối với chuyện tình ngoài rìa của việc khảo hạch ở trong học viện cũng không biết. Ta có thể biết là điều bình thường, không biết trái lại mới là chuyện lạ a.”

“Vì sao?”

“Hàng năm bên trong đế quốc, khảo hạch nhập học của các cao cấp học viện lớn, đều là đại sự bậc nhất trong đế quốc. Phạm là người có thể thuận lợi tiến vào cao cấp học viện, chỉ ít đều phải có thực lực ma vũ tứ tinh mới được, những người này đều sẽ là rường cột mai sau của đế quốc, cũng là nhân tài trong mắt của các đại thế gia quý tộc...”

Ngạc Đa Đồ dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Mà nhân tài đương nhiên là phải mời chào. Bởi vậy, ở mỗi một lần cao cấp học viện tiến hành khảo hạch, các đại thế gia, các tổ chức thế lực lớn, cũng đều sẽ phái người tham dự. Đối với những đệ tử như người mà nói, chỉ là cuộc thi nhập học, nhưng đối với những thế lực tổ chức này mà nói, cũng sẽ là nơi để cướp giật nhân tài, sự cạnh tranh kịch liệt này người cũng không tưởng tượng ra đâu, mà Kiệt Nặc Tư gia tộc ta đương nhiên cũng là một trong số đó rồi.”

những đệ tử như người mà nói, chỉ là cuộc thi nhập học, nhưng đối với những thế lực tổ chức này mà nói, cũng sẽ là nơi để cướp giật nhân tài, sự cạnh tranh kịch liệt này người cũng không tưởng tượng ra đâu, mà Kiệt Nặc Tư gia tộc ta đương nhiên cũng là một trong số đó rồi.”

120. Chương 120: Ngạc Đa Đồ Mời Chào (hạ)

Dịch Vân nghe xong liền hồi tưởng lại, ở trong cuộc khảo hạch quy mô lớn ngày hôm qua, khán giả ngồi ở bên trên khán đài quan sát, từ trên nhìn xuống, ngồi đầy năm tầng khán đài, có khoảng chừng mấy nghìn người, còn nghĩ hẳn đều là người nhà của những thí sinh, nhưng hóa ra ở bên trong còn có đặc sứ của các đại thế gia phái tới.

Dịch Vân cũng không biết, Thiên Phong học viện tuy rằng so ra còn kém Kỳ Võ học viện, nhưng nó cũng là cao cấp học viện bài danh thứ ba trong đế quốc, đương nhiên là sẽ được quan tâm tương đối lớn.

Nghi thức nhập học của Thiên Phong học viện hàng năm ngoại trừ đặc sứ mà những thế gia thế lực bên trong Thiên Phong thành cùng với thành trấn ở phụ cận phái tới tham gia ra, toàn bộ các tổ chức đoàn thể

lớn bên trong đế quốc, cũng đều không quản đường xa mà phái người tham dự, ví như ngay cả các đại thế gia ở vương đô Kỳ Võ cũng như vậy.

Hai chữ nhân tài, đó là khối mật ngọt, chung quy có thể hấp dẫn cả đàn kiến tới.

Ngày hôm qua Dịch Vân đã thấy có tới mấy nghìn khán giả, người nhà của thí sinh trái lại chỉ là một ít trong số đó, điều này không giống như ở sơ cấp học viện Đa Ni Tập học viện, dân chúng bình thường muốn chen vào xem lễ tịch cũng không dễ dàng, phần lớn trong đàn kiến này đều là từ các địa phương khác trong đế quốc kéo đến.

“Ồ trong mấy vạn thí sinh ngày hôm qua, ngươi là một người sáng chói nhất trên toàn sân khảo hạch của ma bộ, người mà bản thân có siêu phẩm tinh thần lực, tại toàn bộ Kỳ Võ đế quốc, trong mấy nghìn cao cấp học viện, cũng bất quá chỉ có mười mấy người mà thôi, nhân tài hi hữu như vậy, có một thế gia nào muốn bỏ qua.” Ngạc Đa Đồ nói.

Nghe Ngạc Đa Đồ nói ra hai chữ “Nhân tài”, Dịch Vân không khỏi kinh ngạc, ngoại trừ Mễ Nặc từng xưng hô với hắn như thế ra, lần này là lần thứ hai nghe được, cho nên có chút không quen.

Ngạc Đa Đồ nhìn Dịch Vân, chậm rãi nói: “Chắc chắn mấy ngày kế tiếp tới đây, sẽ có rất nhiều người của những thế gia hướng tới ngươi đưa ra đủ hạng điều kiện đãi ngộ, tiến hành hành vi mời chào một cách mãnh liệt.”

Dịch Vân lúc này đã hoàn toàn rõ ràng, nhìn Ngạc Đa Đồ, thản nhiên nói: “Ngươi nói có chuyện quan trọng thương lượng, hẳn cũng là chuyện mời chào ta phải không?”

Ngạc Đa Đồ gật đầu cười nói: “Tộc trưởng của gia tộc bọn ta đối với ngươi tương đối coi trọng, muốn ta nghĩ tất cả mọi biện pháp, cũng phải mời chào được ngươi, hy vọng Dịch Vân ngươi có thể nhìn trên quan hệ bằng hữu của chúng ta, mà bán cho ta một phần mặt mũi, có thể ưu tiên cân nhắc lời mời chào của Kiệt Nặc Tư gia tộc chúng ta.”

“Tộc Trưởng gia tộc ngươi biết chuyện của ta?” Dịch Vân nghe vậy cả kinh, liền kinh ngạc hỏi.

Ngạc Đa Đồ thoáng ngần ra, không rõ phản ứng này của Dịch Vân, sau đó hiểu được, nhanh chóng phẩy tay nói: “Không phải như ngươi nghĩ đâu, tộc trưởng ta là muốn mời chào người sở hữu siêu phẩm tinh thần lực, cũng không biết người cấp cho ta ma hạch và bộ phận trên thân ma thú là một người.”

Dịch Vân vừa nghe xong liền thở nhẹ ra một hơi, cũng yên lòng xuống. Nếu như chuyện này cũng loan truyền ra ngoài, vậy thì phiền phức của hắn so với hiện tại lại càng nhiều hơn rất nhiều.

“Ngạc Đa Đồ, ngươi là bằng hữu của ta, ta cũng không muốn thấy ngươi không cách nào hoàn thành nhiệm vụ mà tộc trưởng của ngươi giao cho, thế nhưng, ta cũng sẽ không tiếp thu lời mời chào của bất cứ cái thế gia thế lực nào, chỉ có thể nói xin lỗi thôi.” Dịch Vân nhìn Ngạc Đa Đồ, ậm ừ nói.

“Sẽ không thể cân nhắc thêm một chút nữa sao? Có bất luận cái điều kiện gì đều có thể thương lượng...” Ngạc Đa Đồ thử cố gắng lần nữa nói.

“Không cân nhắc!” Dịch Vân cắt ngang lời nói của Ngạc Đa Đồ, nghiêm túc nói: “Không chỉ đơn thuần là gia tộc ngươi, mà bất luận một cái thế gia tổ chức nào cũng đều sẽ như vậy.”

Ngạc Đa Đồ thấy vẻ mặt kiên định của Dịch Vân, biết nói thêm nữa cũng là vô dụng, thở dài, có chút thất vọng nói: “Àn, ta hiểu rồi! Việc này ta sẽ thuật lại đúng sự thật cho tộc trưởng, cũng sẽ không hướng ngươi nói lại nữa.”

Ngoài miệng là nói như thế, nhưng trong lòng Ngạc Đa Đồ lại đang nghĩ: Tộc trưởng dự liệu quả nhiên không sai! Việc này thử một lần lập tức dò ra, Dịch Vân thực sự là đệ tử của một đại thế gia! Nếu như thân phận của hắn chỉ là thường dân, coi như là chẳng xem gia tộc Kiệt Nặc Tư ta vào đâu thì cũng không có khả năng ngay cả các đại thế gia khác đều cự tuyệt như thế.

Kỳ thực, Ngạc Đa Đồ trước khi tìm Dịch Vân, trong đầu hắn cũng đã có chuẩn bị là sẽ bị từ chối.

Từ một tháng trước, tộc trưởng Cát Âu của hắn từng suy đoán qua, Dịch Vân nếu có thể xuất ra nhiều ma hạch cùng bộ phận ma thú như vậy, hiển nhiên là vượt xa thực lực mà bản thân của hắn có, như vậy, chính

là hấn từ trong gia tộc của chính mình mang theo ra ngoài.

Mà gia tộc có thể cấp cho một gã đệ tử nhiều cao giai ma hạch như vậy, nhất định là một cái đại thế gia không thể khác được.

Cát Ấu tuy rằng không biết, Dịch Vân và người cấp cho ma hạch chính là một người, thế nhưng Ngạc Đa Đồ không giống hần, ngày hôm nay thử một lần, suy đoán trong đầu cứ như vậy chứng thực được rồi, Ngạc Đa Đồ tuy rằng có chút thất vọng đối với việc Dịch Vân cự tuyệt gia nhập gia tộc của hần, nhưng lại hiểu rằng đây là chuyện đương nhiên.

“Nếu đã xác định rồi thì không biết Dịch Vân là đệ tử thuộc về cái gia tộc kia, lại vì sao lại đơn độc một mình tới Thiên Phong học viện, lại nguyện ý ở trong cái phường rèn cũ nát này...?”

Ngạc Đa Đồ trong lòng không khỏi nghĩ như vậy, chỉ cảm thấy Dịch Vân tương đối thần bí, những việc làm như vậy tất cả đều khiến cho hần khó hiểu không thôi.

“Ngạc Đa Đồ, ta có thể hỏi ngươi một vấn đề không?” Dịch Vân đột nhiên hỏi.

“Là vấn đề gì? Ngươi hỏi đi.” Ngạc Đa Đồ bỏ qua suy nghĩ tạp nham của mình, gật đầu đáp.

Dịch Vân suy nghĩ một chút, hỏi: “Ngươi nói tại Thiên Phong học viện, còn có hai người lục tinh pháp cuồng có siêu phẩm tinh thần lực, vậy gia tộc Kiệt Nặc Tư của ngươi có mời chào được hai người này gia nhập không?”

“Cũng không có.” Ngạc Đa Đồ lắc đầu cười khổ nói: “Trong bọn họ có một người, bản thân chính là đệ tử trực hệ của một đại thế gia nào đó, thì không có khả năng mời chào rồi. Mà một người, gia tộc bọn ta cũng từng tận lực tranh thủ qua, thế nhưng để cho người này bị đại thế gia đoạt đi rồi.”

“Đoạt đi rồi? Là bởi vì điều kiện mà các ngươi đưa ra không bằng người ta sao?” Dịch Vân hiếu kỳ hỏi.

Ngạc Đa Đồ lắc đầu, nói: “Đối với một người có thể đạt được lục tinh pháp cuồng, đưa ra điều kiện gì đều là đáng giá hết cả, Kiệt Nặc Tư gia tộc chúng ta sao lại tiếc rẻ chút chi phí này chứ? Gia tộc ta đưa ra một cái địa vị trưởng lão, cùng điều kiện quyền lực thực sự của trưởng lão, thế gia kia cũng đưa ra điều kiện gần giống như thế, chỉ là, địa vị của cái thế gia này so với gia tộc bọn ta thì lớn hơn rất nhiều, cho nên, tên học viên lục tinh pháp cuồng này đã lựa chọn bọn họ. ”

Dịch Vân nghe xong có chút kinh ngạc. Hần đi tới Thiên Phong thành cũng đã hơn một tháng, đối với Ngạc Đa Đồ cũng như gia tộc Kiệt Nặc Tư cũng có đôi chút lý giải.

Kiệt Nặc Tư gia tộc là một thế tộc có trăm năm lịch sử, sinh ý của gia tộc này trải khắp toàn bộ Kỳ Vô đế quốc, nghe nói ngay cả trong hai đại đế quốc còn lại cùng với các tiểu quốc khác , cũng có trú điểm cùng mạng lưới thương nghiệp của bọn họ, mà gia chủ của gia tộc này, càng là một vị cường giả đạt tới lục tinh vô cuồng.

Cái gia tộc này mặc dù không bì được với những thế gia lâu đời, nhưng cũng xem như là đại gia tộc xếp ở vị trí đầu tiên trong Kỳ Vô đế quốc. Một cái thế lực khổng lồ như thế, vậy mà ở bên trong địa bàn Thiên Phong thành của chính mình , ngay cả tranh đoạt một nhân tài cũng đều tranh đoạt không lại người ta?

“Cái thế gia theo lời ngươi nói kia , là chỉ cái thế gia nào vậy?” Dịch Vân hiếu kỳ hỏi.

“Là một trong tứ đại gia tộc của đế quốc cổ vô thế gia-Lam Duy Nhĩ gia tộc.” Ngạc Đa Đồ cười khổ nói.

Dịch Vân nghe vậy chấn động toàn thân!

“Ngươi cũng biết cái thế gia này sao? Gia tộc lâu đời nhiều năm truyền thừa, có thể nắm giữ thực quyền hai đại quân đoàn chính quy, thế lực khổng lồ như vậy, Kiệt Nặc Tư gia tộc chúng ta thua cũng không tính là oan uổng.” Ngạc Đa Đồ vừa lắc đầu vừa nói.

Dịch Vân nhất thời trầm mặc...

Ban đêm se lạnh, đám mây đen lớn tụ lại trên bầu trời đêm, đây là một buổi tối không thấy tinh quang.

Dịch Vân đi ra bên ngoài, nhất thời một trận gió mát thổi vào mặt, mái tóc dài buộc lại ở sau lưng cũng tung bay phát phơ đón gió.

“Gió đêm mùa hè mát mẻ toàn thân, ví như rượu, chính là một chén rượu lạnh rét cảm cảm, chỉ nhấp một ngụm liền cũng say sưa, hảo rượu!” Môn La đón gió cười to nói.

“Chỉ là đi ra hóng gió thôi mà lão đại ngươi lại giống như là đang uống rượu, lạ a.” Dịch Vân cười nói.

Từ sau khi Ngạc Đa Đồ rời đi, Dịch Vân vẫn cứ trầm mặc, cho tới lúc này mới mở miệng nói.

“Tiểu tử nhà ngươi rốt cuộc nguyện ý nói chuyện rồi sao? Chỉ là nghe được ba chữ Lam Duy Nhĩ thôi mà đã buồn bực rồi, đây mới thực sự là chuyện lạ a!” Môn La trêu ghẹo Dịch Vân.

Khi hai người đang nói chuyện, lại có một cơn gió nhẹ thổi vào mặt, Dịch Vân dứt khoát cúi búi tóc xuống, làm cho sợi tóc tùy ý bay lên, nói đến chuyện lạ thì tâm tình thoáng cái đã thông suốt.

Chỉ nghe Dịch Vân lắc đầu nói: “Nghe Ngạc Đa Đồ nói xong, ta cũng không phải buồn bực không vui, mà là đang suy nghĩ, nếu như chỉ là một tên lục tinh pháp cuồng, đều có thể khiến cho đại gia tộc này dùng chức vị trưởng lão để mời chào, như vậy, cường giả thất tinh thì các đại thế gia phải đưa ra điều kiện gì, phải như thế nào để lôi kéo được đây?”

Môn La nghe xong, lập tức bật cười: “Ngươi đã quên danh hiệu của thất tinh cường giả rồi sao? là “Tước”! Đạt tới thất tinh, các đại đế quốc đều sẽ ban tặng địa vị bá tước, có thể lập tức trở thành một thành viên quý tộc có địa vị cao, chính mình cũng có thể thành lập nên một cái thế gia mới, tự nhiên là không cần làm cho người ta tới lôi kéo rồi.”

“Thì ra là thế, vậy mà mà ta lại quên bèn đi mất.” Dịch Vân gật đầu nói.

“Giờ này đã muộn rồi, nên nghỉ ngơi thì không nghỉ ngơi, vì sao lại đi suy nghĩ mấy cái vấn đề buồn tẻ này chứ?” Môn La hỏi.

Trầm mặc một hồi, Dịch Vân nói: “Ta là đang tính thử xem chính thể thực lực của Lam Duy Nhĩ gia tộc. Nếu sự thật giống như lão đại ngươi nói, như vậy, mặc kệ bọn họ quyền thế to lớn ngập trời đến thế nào, tiền tài nhiều ra sao, lại có bao nhiêu chức vị trưởng lão đi nữa, tối đa cũng chỉ có thể tập hợp thu nạp được cường giả tới lục tinh lĩnh vực thôi, chỉ cần tương lai ta có thể đạt tới thất tinh lĩnh vực, vậy thì ta cũng sẽ không sợ nữa rồi.”

Nguyên lai Dịch Vân một mực suy nghĩ đến vấn đề này, làm cho Môn La cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Theo thực lực của ta chậm rãi tăng cao, cũng càng phát giác ra rằng, lên lĩnh vực càng cao thì càng gian nguy khổ sở, từng bước leo lên núi cao, càng cao càng lạnh, càng cao, cũng càng run sợ. Nhưng là, ta cũng không sợ lạnh, chưa bao giờ tự tin giống như lúc này, mặc kệ núi cao thế nào, ta cuối cùng cũng sẽ đạp lên đỉnh núi! ”

Dịch Vân ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, lúc này mây đen phía trên chậm rãi tản ra, điểm điểm tinh quang đang lấp lánh chiếu xuống.

121. Chương 121: Kỳ Nhân Kỳ Hành - Người Kỳ Quái Làm Điều Kỳ Quái

Lại qua vài ngày.

Quả nhiên giống như lời Ngạc Đa Đồ, mỗi ngày đều có lượng lớn người canh giữ cổng Thiên Phong học viện, chờ được thương lượng, ngay cả đặc sứ Kỳ Võ vương gia phái tới, Dịch Vân đều không ngoại lệ, toàn bộ từ chối hết.

Nhưng những người này tựa hồ không hết hy vọng, cho rằng Dịch Vân cự tuyệt vì điều kiện bọn họ đưa ra không tốt, vì thế ngày thứ hai còn sớm một đám nôn nóng lại chờ trước cửa, đưa điều kiện cực tốt hơn nữa cho Dịch Vân.

Dịch Vân đến lúc chịu không thấu, liền học viện cũng không tới, nói Mễ Nặc một tiếng, hẳn mỗi ngày đều tại thiết phòng, chuyên tâm tu luyện đấu khí cùng ma pháp. Quá một tháng, hẳn như bốc hơi khỏi nhân gian, không ly khai thiết phòng nửa bước.

Trước khi ly khai học viện, Mễ Nặc từng tìm Dịch Vân, nói với hắn: “Tiểu Dịch Vân a, vì sư lần trước quên nói với ngươi, vì sư nhanh tay xóa đi tư liệu của ngươi tại Đa Ni Tập học viện, lúc này cũng thuận tiện tạo giả một tư liệu cho ngươi rồi !”

“Tên của ngươi là Dịch Vân không đổi, chỉ có dòng họ đổi thành Tát nhĩ đạt, ai kêu ngươi vẫn không chịu nói dòng họ ra chứ? Từ hôm nay trở đi, tên của ngươi là Dịch Vân Tát Nhĩ Đạt. Hơn nữa, ngươi nhớ kỹ ngươi tốt nghiệp Bối Lợi Mỗ sơ đẳng học viện, hỏa hệ bốn sao pháp đồ, năm ngoài tốt nghiệp, hiện tại là tân sinh Thiên Phong học viện, là thế đó !”

Mễ Nặc nói rất hòa ái.

Cái gì là như thế ? Dịch Vân nghe xong thiếu chút nữa phát điên.

Sửa chữa học viện tốt nghiệp hắn không nói, còn không hỏi một tiếng, dòng họ tổ truyền cũng tự ý sửa chữa, thành dòng họ Tát Nhĩ Đạt, là dòng họ Mễ Nặc, chính là bá ông ta làm thầy không sai, nhưng không có nói muốn làm con hắn a !”

Nhưng Mễ Nặc nói lý lẽ rất hùng hồn, Dịch Vân chưa từng nói ra dòng họ bản thân? Muốn giả tạo ra tư liệu giả chỉ ít cũng phải có một dòng họ rõ ràng.

Dịch Vân không muốn nói ra dòng họ Tư Đạt Đặc, lúc trước Ni Tư vừa nghe tên Tư Đạt Đặc liền lập tức đoán ra chân thực thân phận Dịch Vân, Mễ Nặc nói không chừng cũng vậy.

Hắn tin tưởng Mễ Nặc nhưng không muốn tốn nước miếng giải thích, lại càng không không tưởng bởi vậy mà dẫn tới sự cố, ngậm miệng không nói, nhưng lại bị sửa lại họ, thành một người trong dòng họ Mễ Nặc, kiểu này khó tránh sẽ làm người hữu tâm hiểu sai ý tứ.

Bất quá, cũng chứng minh cách làm Mễ Nặc là đúng.

Khi các đại thế gia bắt đầu cực lực triển khai núp kéo hắn thì một bên phái người điều tra thân thế tư liệu hắn, tư liệu Mễ Nặc giả tạo, trong một tháng đã bị thế lực khắp nơi tìm đọc cũng hơn mấy nghìn lần.

Mễ Nặc rốt cục đã dự kiến trước, cũng là vô ý giúp Dịch Vân một lần, bởi vì trong số người thăm dò tư liệu có một đặc sứ Lam Duy Nhĩ gia tộc.

Việc này Dịch Vân đương nhiên không biết.

Tư liệu giả nếu đã làm xong, Dịch Vân nói gì nữa cũng vô dụng, đành hảo hảo tiếp thu ý tốt Mễ Nặc.

Lại qua ba tháng.

Tại ba tháng này, Dịch Vân đại bộ phận thời gian đều tu luyện trong thiết phòng, chỉ có thỉnh thoảng hơn mười ngày trở lại Thiên Phong học viện, ngoại trừ lãnh giáo Mễ Nặc vấn đề ma pháp, còn lại thời gian hắn toàn bộ ở trong tầng thư quán, thông thường là nguyên ngày.

Từ khi Mễ Nặc xác nhận ma lực chi luân đình chỉ chuyển động, Dịch Vân lập tức bắt đầu tiến hành tấn giai song hệ ma pháp, liên tiếp hai ngày thủy hỏa lưỡng hệ song song tiến nhất giai, cùng đạt bốn sao cao giai, cũng khiến Mễ Nặc kinh ngạc phi thường.

Mọi người đều biết, song song tu luyện lưỡng hệ ma pháp, so với người chỉ cần tu luyện một loại ma pháp càng khó tấn giai thăng cấp, mà Dịch Vân đồng tu song hệ ma pháp tương khắc, tiến cảnh lại không chậm mà nhanh, làm hai hệ cách một ngày đêm cùng tấn giai, nhất cử làm Mễ Nặc chấn động, kinh hô bất khả tư nghị.

Nếu Mễ Nặc còn biết Dịch Vân ngoại trừ ma pháp còn tu luyện đấu khí, mà đấu khí đồng dạng cũng bốn sao cao giai, chỉ sợ hắn bị hù chết không sai.

Mỗi lần tấn giai, đều có thể làm ma lực chi luân trong khí hải chuyển động, tăng cường lên, Dịch Vân song tu thủy hỏa ma pháp, vốn là muốn lưỡng hệ cách nhau tấn giai tận dụng khiến ma lực chi luân xoay chuyển.

Nhưng Mễ Nặc nói với hắn: đồng thăng một tinh cấp chỉ làm ma lực chi luân chuyển động một lần, Dịch Vân có cho lưỡng hệ ma pháp tấn giai cách nhau cũng không thể làm ma lực chi luân chuyển động hai lần, lời này mới khiến Dịch Vân bỏ cái ý niệm đó đi.

Thuận lợi tấn cấp bốn sao cao giai, Dịch Vân dưới bang trợ của Mễ Nặc xoay chuyển ma lực chi luân, chu kỳ lúc này sẽ là từ nửa tháng cho đến hai tháng thời gian.

Bắt đầu từ hôm nay, Dịch Vân ngoại trừ mỗi ngày tốn hai canh giờ luyện khí, ngoại trừ thời gian tu luyện, thời giờ còn lại tất cả đều trú tại thư quán đọc sách.

Mễ Nặc nói qua, học viện tàng thư quán “Ám bộ” chỉ dành riêng cho giáo sư cùng học viên đạt lĩnh vực lục tinh. Ở điểm này, hắn cũng không ưu đãi Dịch Vân, vì vậy hiện tại Dịch Vân cũng chỉ có thể ở “Minh Bộ” thư quán.

Tuy là như vậy, Dịch Vân ở trong đó thu được rất nhiều tư liệu trọng yếu hữu ích, có chút thu hoạch, càng làm hắn không biết mệt, chìm vào biển sách.

Hiện tại, sách hắn xem, đã không hề hạn định tại ma pháp hay đấu khí, kể cả tri thức tạp học hắn cũng nghiên cứu.

Tỷ như: Khung võ đại lục lịch sử, Giới thiệu văn tắt thế gia ở Đại lục cổ, Đại lục đế quốc hưng vong luận, Lạc nhật sơn mạch du ký, Chủng loại ma thú ghi chép,...

Tại đây, có một quyển hắn lúc đầu coi thường, hiện tại lại càng xem càng khoái: “Bánh bao băng pháp”.

“Ngay cả bánh bao nóng hầm hập, đều có thể trong nháy mắt đông lạnh, đến lúc tắt yếu thì làm tan vẫn còn nóng như cũ. Người phát minh ma pháp quả nhiên tài giỏi, đã phá vỡ lý luận vật tính. Như vậy, còn có cái gì không thể bảo tồn?” Dịch Vân cười nói.

Thông thường quyển sách trên tay hắn có thể chuyên tâm xem hai canh giờ, một ngày đêm tổng quát ba bốn cuốn, cho đến lúc mặt trời lặn hắn mới tươi cười lỵ khai.

Dịch Vân cử động kỳ dị như vậy, trong mắt toàn bộ học sinh học viện, uy danh hắn lan xa trong Thiên Phong học viện, không phải vì tu ma luyện võ, mà vì hắn chưa thấy ngày nào đến lớp, nhưng toàn bộ mỗi ngày đều ngồi trong tàng thư quán. Hắn vì chỗ ngồi trong thư quán mới vào Thiên Phong học viện?

Tân sinh như vậy chưa bao giờ thấy qua, hành vi như vậy cũng chưa nghe qua, quả nhiên kỳ nhân kỳ hành (người kỳ lạ làm điều kỳ lạ).

Mấy tháng qua, Dịch Vân cũng thu được một cái xưng hào: “Tàng thư quán quái nhân”.

Lại qua tiếp ba tháng.

Trong cơ thể ma lực chi luân chuyển động lần thứ hai ngừng lại, Dịch Vân tỉ mỉ xem xét tình trạng hắn, phát hiện mặc kệ đấu khí hay ma lực đều cường thịnh, song song tới gần thời điểm tấn giai.

Dịch Vân lo lắng, cùng Môn La trao đổi một phen liền quyết định lần thứ hai đem đấu khí với ma lực tấn nhất giai.

Ba ngày sau, dưới ánh mắt tròng ngóc của Môn La, Dịch Vân phá cánh cửa xưa nay chưa từng có, hai hệ ma lực cùng đấu khí song song thuận lợi tấn nhất đẳng, đạt được cảnh giới bốn sao đỉnh phong.

Không nói Môn La vô pháp tin tưởng, Dịch Vân cũng thấy việc này vô cùng thuận lợi, thậm trọng nghìn vạn lần, lại nhất cử vượt qua, Dịch Vân đương nhiên vô vàn vui vẻ, nhưng lại thấy như thiếu điểm gì đó, giống như rượu ngon nhưng thiếu bằng hữu cùng uống.

Thành tựu tới quá dễ thiếu cảm giác nơm nớp, gian nan, tuy là rượu ngon cũng ít nhiều mất đi mỹ vị.

Lịch sử ghi lại vô số sự kiện, Dịch Vân ngày hôm nay sáng tạo thành tích mới, trang sử mới, cùng trong ba ngày này, đấu khí cùng ma pháp bất đồng lĩnh vực song song liên tấn tam giai, đạt tới bốn sao lĩnh vực đỉnh phong.

Kỷ lục nghe rộn người, có thể nói là đệ nhất nhân vạn năm không có một trên đại lục.

Ngày hôm ấy, Dịch Vân vừa vặn đúng mười sáu tuổi, trong đồng lứa 16 tuổi, cũng là rồng gặp mây, phượng bắt đầu giương cánh bay lượn.

122. Chương 122: Ma Lực Pháp Môn (thượng)

Kỳ Vô đô thành, Lam Duy Nhĩ gia tộc.

“Người nói, tên tân sinh siêu phẩm tinh thần lực trong Thiên Phong học viện, hẳn cự tuyệt mời chào của bọn ta?”

Trong một vườn hoa dành riêng cho trưởng lão, Bối Cách nghe thủ hạ báo cáo.

“Đúng vậy !” Người tới báo tin là Lam Duy Nhĩ gia tộc phó nghị trưởng, chuyên phụ trách thu thập tình báo các đại thành trung bộ đế quốc, công việc ở Thiên Phong thành, lời mời chào nhân tài mấy ngày nay là hẳn chịu trách nhiệm.

“Như vậy, người này không chọn thế gia chúng ta, hẳn tuyển chọn gia tộc nào ?” Bối Cách hỏi.

Phó nghị trưởng lập tức đáp: “Nói đến cũng kỳ quái, người này không chỉ cự tuyệt gia tộc bọn ta, mà hẳn cự tuyệt toàn bộ gia tộc mời chào hẳn, trong đó bao quát cả thành viên vương thất, hẳn không chọn bất cứ nhà nào để quy thuận.”

“Cái gì?” Bối Cách có chút kinh ngạc.

“Chúng ta xác thực điều tra xong, người này không hề đáp ứng bất kỳ gia tộc nào !” Phó nghị trưởng khẳng định nói.

Cũng khó trách Bối Cách kinh ngạc, cao đẳng học viện xưa nay là cái nôi của nhân tài, nhưng nhân tài chung quy cũng cần một sân khấu thi triển tài năng, nhân tài cũng cần phải ăn, tuyển một thế gia quý tộc, đó là đường tắt nhanh nhất.

Trừ phi, người này bản thân là đệ tử một thế gia nào đó, không cần phải dựa vào thế gia khác, bằng không nhất định tuyển chọn một đối tượng phù hợp, khả dĩ dưới lợi ích, ưu đãi hơn người, còn cấp quyền lực, không ai có thể cự tuyệt mê hoặc như vậy.

“Người nọ là đệ tử một thế gia hả ?” Bối Cách lại hỏi.

“Căn cứ chúng ta điều tra, đều không phải !”

Bối Cách nghe vậy trầm ngâm một chút, nói: “Nói tư liệu hẳn nghe một chút.”

“Người này tốt nghiệp sở đẳng học viện Bối Lợi Mỗ, từ nhỏ lớn lên ở Bối Lợi Mỗ, gia thế thuần khiết, từ nhỏ phụ mẫu song vong, tuổi chừng 16, tốt nghiệp thi thực lực bốn sao sơ giai pháp đồ, từ khi tiến nhập Thiên Phong học viện, rất được Thiên Phong viện trưởng tán thưởng, nghe nói Mễ Nặc viện trưởng có ý định thu hẳn làm đệ tử, tình hình thực tế ra sao, hiện nay vô pháp biết rõ.” Phó nghị trưởng một hơi nói xong.

“Chỉ là một người bách tính tầm thường, có thể cự tuyệt mời chào Lam Duy Nhĩ gia tộc chúng ta? Nói một chút, người cho hẳn cái điều kiện gì, làm hẳn chướng mắt không ?” Bối Cách hỏi.

Phó nghị trưởng vội vàng đáp: “Ta cho hẳn điều kiện là: nếu gia nhập gia tộc bọn ta trước khi tốt nghiệp thì chỉ phí lần phụ thu toàn bộ do chúng ta gánh vác, hơn nữa mỗi tháng trả học bổng 500 kim tệ, nếu hẳn cần gấp còn mặt khác đưa thêm. Ngoài ra, nếu hẳn ngày sau đạt tới lực tinh pháp cuồng gia tộc bọn ta cấp hẳn vị trí gia tộc trưởng lão, nếu không đạt được hẳn cũng có thể ngồi yên vị phó trưởng lão, mỗi tháng 1000 kim tệ đợi hẳn.”

“Điều kiện như vậy, hẳn còn không đáp ứng ?” Bối Cách hơi giận hỏi.

“Không đáp ứng, mà quyền lực của ta lẫn trách nhiệm không thể đề cao điều kiện hơn nữa.” Phó nghị trưởng nói.

Bối Cách nghe xong, da mặt lập tức xạm xuống, cả giận nói: “Điều kiện như vậy, là khả năng cao nhất gia tộc bọn ta chịu được, nếu từng tân khách đều hậu lễ như thế, gia tộc nuốt sao trôi? Đối với một người bốn sao pháp đồ mà nói đã là quá mức cao, người còn muốn nhắc cao lên nữa? Người này quả thực không biết tốt xấu!”

Phó nghị trưởng thấy Bối Cách nổi giận, cũng không dám nói thêm gì, lẳng lặng đứng ở một bên.

“Hừ, một bốn sao pháp đồ mà thôi, tinh thần lực siêu đẳng thì sao, tương lai cùng lắm là lục tinh pháp cường mà thôi, thất tinh lĩnh vực dễ đạt được quá? Lục tinh cường giả Lam Duy Nhĩ gia tộc nhiều không nhiều ít cũng không ít. Phó nghị trưởng người không cần lãng phí thời gian người đó nữa.” Bối Cách lập tức quyết định.

“Vâng, trưởng lão, thuộc hạ rõ rồi !” Phó nghị trưởng lập tức đáp.

“Được rồi.” Bối Cách làm như nghĩ đến cái gì: “Người nói Mễ Nặc viện trưởng có ý thu người này làm đệ tử ?”

“Chỉ là nghe đồn mà thôi, vô pháp xác định.”

Bối Cách cười nhạo nói: “Mễ Nặc lão nhân này, ta cũng rất bội phục ! Hắn là cửu tinh pháp tôn, đáng tiếc việc dạy học sinh quá tệ, dạy hơn 30 năm chỉ ra ba gã thất tinh pháp tước, kém xa An Kiệt La viện trưởng Kỳ Vô học viện.”

“Năm nay gia tộc bọn ta thuận lợi mời chào ba gã lục tinh cường giả cùng 11 học sinh tiềm lực cao ở Kỳ Vô học viện, người này, người nói hắn gọi là Dịch Vân Tát Nhĩ Đạt? Hắn nếu không biết tốt xấu gia tộc bọn ta cũng không tự hạ thấp thân phận theo cầu hắn.” Bối Cách lần thứ hai nói.

“Thuộc hạ minh bạch.”

Chờ phó nghị trưởng lui ra, chỉ còn Bối Cách một người ở đại sảnh.

Dịch Vân Tát Nhĩ Đạt? Dịch Vân...?

Tên này, trong nháy mắt dẫn ra một đoạn hồi ức.

Cũng vì tên như vậy hắn mới dụng tâm mời chào tên tân sinh Thiên Phong thành này.

Bối Cách suy đoán một chút, lại lắc đầu, tối hậu một tia khả năng xẹt qua não hắn.

“Tát Nhĩ Đạt? Giá không phải là dòng họ Mễ Nặc sao? Hắn không phải tư sinh của Mễ Nặc chứ? Nếu như thế, tất cả cũng có thể lý giải. Ha ha ha !” Nghĩ vậy, Bối Cách bật cười.

Thiên phong học viện, phòng viện trưởng.

“Khái khái khái... Người nói song hệ ma pháp người lại cùng lúc tấn chức bốn sao đỉnh phong hả? Điều này sao có thể ?”

Mễ Nặc phun ra một ngụm trà nóng, sau đó từ trên ghế nhảy dựng lên, thất kinh hỏi.

Dịch Vân tối qua liên tấn tam giai, nhưng khổ nỗi vô pháp tự xem trong khí hải ma lực chỉ luân có chuyển động không, đành phải sáng sớm hôm nay chạy tới nhờ Mễ Nặc hỗ trợ.

Mễ Nặc vừa nghe Dịch Vân kể, cả kinh nhảy đến trước mặt hắn, sờ loạn trên người hắn, cực kỳ khẩn trương, vẻ mặt bất khả tư nghị, vô pháp giải thích nhìn hắn, đem Dịch Vân quay như đẽ.

“Mới bao lâu a! Chỉ hơn nửa năm, từ bốn sao trung giai lên cao giai lại tiến tới đỉnh phong... Chưa thấy qua, cũng chưa từng nghe qua a!” Mễ Nặc hai mắt mở to như mắt trâu, mặt đại ra, thì thào thì thầm.

Các tinh cấp mỗi lần tiến một độ khó nhất định gia tăng bội số, mỗi một khi tấn giai tất nhiên càng lên cao hơn, thời gian phải càng dài ra. Mà Dịch Vân như vậy liên tục tam giai, thời gian đều bằng nhau, kiến thức Mễ Nặc có rộng đi nữa cũng chưa nghe nói bao giờ.

“Tiểu tử này thiên phú vốn là cao, hơn nữa có dị bảo hỗ trợ, thủy hỏa phách tinh thạch, tu luyện muốn không nhanh cũng khó a! Hôm qua ngay cả ta còn bị dọa sốc 1 cú, huống chi người một pháp tôn nho nhỏ Mễ Nặc.” Môn La lúc này mở miệng nói điều.

Dịch Vân nghe vậy không khỏi cười khổ, đem một người cửu tinh pháp tôn đỉnh cấp kêu là nho nhỏ pháp tôn, toàn đại lục tuy lớn cũng không có ai nói như Môn La a.

Kỳ thực, lời Môn La cũng không sai lắm, Dịch Vân tuy có thủy hoa tinh phách bang trợ tu luyện, nhưng nhờ ngoại vật hiệu quả luôn có mức độ, luyện hóa ma lực tăng 3 thành đã là cực hạn, tuyệt đối không thể làm người tu luyện mỗi ba tháng tấn giai, liên tục duy trì như thế.

Dịch Vân sở dĩ tiến triển nhanh như thế, ngoại trừ có tinh phách trợ lực còn trọng yếu hơn, hẳn thành công dung hợp thủy hỏa ma lực cùng một chỗ, làm cho ma lực không bài xích lẫn nhau, lại sản sinh ảnh hưởng tương hỗ, tựa như một đôi nam nữ vốn không vừa mắt nhau, hiện tại bỗng nhiên hợp nhãn, lửa gần rơm thế nào chẳng cháy.

Chất lượng ma lực, làm căn bản một pháp sư tấn tinh cấp, Dịch Vân dưới thủy hỏa ma lực dắt díu nhau, tốc độ luyện hóa ma lực vượt xa tiêu chuẩn của pháp sư. Hơn nữa lực tinh phách, cho nên mới có thể có tốc độ đáng sợ như thế, cũng liên quan đến tốc độ ngưng luyện đầu khí kéo lên.

Lưỡng hệ ma lực khác biệt, lại thêm đầu khí, ba bên an tường vô sự, ba bên đồng hành, đây là tình hình hiện tại của Dịch Vân, Môn La với nguyên lý tu luyện ma pháp một tỷ chẳng hiểu, nguyên do trong đó, đương nhiên là kinh hãi.

“Tiểu Dịch Vân, người trước mặt vì sư tu luyện một lần, vì sư muốn nhìn người làm sao luyện hóa ma lực !”

Khi Mễ Nặc trợ giúp Dịch Vân chuyển động ma lực chi luân trong khí hải, trầm ngâm lẳng lặng nhìn chốc lát, đột nhiên nói.

Dịch Vân nghe xong hơi kinh ngạc, thì ra Mễ Nặc vẫn nghĩ tốc độ hắn tấn giai dị thường có vấn đề.

Hắn cũng không nói nhiều, khoanh chân ngồi xuống, dựa theo phương thức hắn bình thường tu luyện, cứ như vậy tu luyện lên.

Khi Dịch Vân ngưng luyện ma lực được một vòng, mở mắt ra, đã hai canh giờ.

Chỉ thấy Mễ Nặc đang ngồi đối diện hắn, cúi đầu về mặt đắm chiêu suy nghĩ.

Một lúc sau, Mễ Nặc ngẩng đầu nhìn chăm chú Dịch Vân hỏi: “Tiểu Dịch Vân, pháp môn người luyện hóa ma lực, không phải phương pháp vì sư dạy người hả?”

123. Chương 123: Ma Lực Pháp Môn (hạ)

Dịch Vân nghe xong sững sốt, lập tức hồi tưởng lại...

Mễ Nặc nửa năm trước, ngoại trừ chỉ hắn phương pháp vận chuyển ma lực chi luân, mặt khác còn dạy hắn một loại phương pháp luyện hóa ma lực, nghe Mễ Nặc nói qua, cái pháp môn này là tuyệt kỹ độc môn của hắn, so với pháp môn tầm thường pháp sư hay tu luyện hơn không biết nhiều lần, có khả năng thăng đến cửu tinh pháp tôn.

Dịch Vân lúc đầu vui mừng không hết, kích động ghi nhớ tuyệt kỹ độc môn của Mễ Nặc, lập tức chạy về thiết phòng tu luyện, liên tiếp mấy ngày không ra khỏi cửa.

Thế nhưng thử được vài ngày, không biết hắn đã quen pháp môn Môn La dạy cho hắn hay tuyệt kỹ độc môn Mễ Nặc quá thâm thúy, không ngờ tốc độ với tính ổn định lại không bằng công pháp ban đầu.

Lại thử vài lần nữa, kết quả như nhau, hắn đành phải quay về pháp môn lúc đầu Môn La dạy cho hắn, thậm chí an ủi hắn cũng không đến mức quá kém, không phải ngắn ngủi vài năm lên tới bốn sao pháp đồ đó sao?

Nếu nguyên bản pháp môn tu luyện hiệu quả không tệ, hơn nữa hắn dùng mấy năm sớm thành thối quen. Vì vậy hắn đem độc kỹ Mễ Nặc vứt đi, thời gian qua lâu hắn cũng đã quên chuyện này.

Dịch Vân từ lâu đem việc này quên sạch sẽ, hiện tại Mễ Nặc nhắc lại việc này, mới hồi tưởng lại độc môn công pháp của Mễ Nặc.

“Lão sư, cái này... bởi vì phương pháp lúc ấy chung quy hiệu quả hơi kém, cho nên ...”

Dịch Vân không biết giải thích thế nào, Mễ Nặc nếu truyền tuyệt kỹ cho hắn, biểu thị coi trọng hắn, giáo thụ tận tâm như thế, Dịch Vân cũng rất cảm kích, giờ lại dùng pháp môn cũ, đem độc kỹ Mễ Nặc quẳng đi, thực sự có chút quá đáng.

“Vì sư không phải trách cứ người...” Mễ Nặc phát phát tay, nói: “Vì sư muốn hỏi người vừa tu luyện pháp môn từ đâu mà có ?”

“Cái pháp môn này ?” Thấy Mễ Nặc không thèm để ý Dịch Vân thở phào nhẹ nhõm, lại nghe Mễ Nặc hỏi, trái lại Dịch Vân không rõ, nghi hoặc nói.

“Pháp môn bản thân không có vấn đề, chỉ là... rất kỳ lạ !” Dừng một chút: “Pháp môn tu luyện kỳ thực rất đơn thuần, cũng không như đấu khí trăm loại ngàn dạng, chỉ đơn thuần luyện hóa ma lực rồi thì triển ma lực thành ma pháp mà thôi.”

“Vì thế, các loại pháp môn tu luyện ma pháp cho dù phân biệt nhiều loại, nhưng đều không sai biệt lắm. Pháp môn ma lực bình thường, mặc dù luyện hóa ra ma lực, nhưng tốc độ chậm, ma lực luyện hóa cũng không ổn định, nên tấn cấp phải chậm. Vì sư đưa cho người phương pháp độc môn, có thể đề cao 2-3 thành tốc độ, ma lực cũng yên ổn hơn, có thể làm được như vậy đã không dễ dàng...”

Nói đến đây, Mễ Nặc liếc Dịch Vân nói: “Mà pháp môn người vừa dùng thì không giống. Tốc độ luyện hóa hoàn hảo, so với phương pháp vi sư không khác mấy. Thế nhưng, ma lực người luyện ra rất ổn định, giống như mặt nước trong ao, không hề lẫn lẫn rung động chút gì. Đây là chuyện bất khả tư nghị !”

Nghe đến đó Dịch Vân không hiểu lắm, tình hình của hắn là như thế, nhưng người khác chẳng lẽ không phải ?

Nhìn sắc mặt Dịch Vân nghi hoặc, Mễ Nặc biết trong lòng hắn nghĩ gì, cười khổ nói: “Người không cho rằng làm cho ma lực ổn định là chuyện thường tình chứ? Sai rồi, ma lực là một loại năng lượng cực kỳ hỗn loạn, phải khiến ma lực trong cơ thể an ổn xuống là một vấn đề lớn nhất mỗi pháp sư gặp phải.

Ma lực không như đấu khí, một người tu tập ma pháp trong tu luyện chỉ ít phân ra hơn năm phần tâm lực để khống chế ma lực loạn động trong cơ thể, còn lại năm phần mới chân chính dùng luyện hóa ma lực. Vì thế, ma pháp sư tiến cảnh chậm hơn võ giả, cao giai pháp sư tu luyện trắc trở cỡ nào mới đạt được.

Dịch Vân bưng tỉnh đại ngộ. Hôm nay hắn mới chính thức minh bạch, nguyên nhân số lượng pháp sư thấp hơn võ giả.

Cho tới nay, tốc độ hắn tu luyện ma pháp đều đồng bộ với tu vi đấu khí, một điểm trắc trở so với đấu khí đều không thấy, lại ngây thơ nghĩ rằng pháp sư nào cũng thế.

“Mà pháp môn ma pháp người tu luyện lại khác hẳn lẽ thường, có khả năng giải quyết vấn đề ma lực loạn động, đem đấu khí và ma lực cùng cấp tu luyện, đây là chuyện bất khả tư nghị... Nói cho vi sư, pháp môn người từ đâu mà có?” Mễ Nặc truy vấn.

Dịch Vân nghe Mễ Nặc hỏi, suy nghĩ một chút nói: “Cái pháp môn này là gia tộc tổ truyền xuống !”

Những lời này rất chân thật, hai chữ tổ truyền là Môn La lão tổ tông chính mồm truyền thụ cho hắn.

“Gia tộc tổ truyền? Là gia tộc nào?” Mễ Nặc kinh ngạc, bật thốt hỏi.

Dịch Vân cũng lặng lẽ.

Mễ Nặc thấy Dịch Vân cúi đầu không nói, lập tức hiểu được, thở dài nói rằng: “Ai ! Người không muốn nói cho vi sư lai lịch gia tộc phải không? Quên đi, vi sư cũng không hỏi lại, mỗi người đều có chuyện không muốn nhắc đến, điểm ấy ta cũng hiểu được.”

Mễ Nặc trầm ngâm một hồi, nhìn Dịch Vân cười nói: “Gia tộc có khả năng truyền thừa xuống pháp môn tu luyện thần kỳ như vậy, tuyệt không phải đơn giản nha, tiểu Dịch Vân người thật là thần bí... Bất quá, coi như là có pháp môn giá trị, cũng tuyệt không thể tiến cảnh nhanh như vậy, vi sư nghĩ không ra, nhưng cũng không muốn nghĩ thêm nữa.”

Thấy Mễ Nặc không hề truy vấn thêm, Dịch Vân yên lòng nói: “Lão sư, người đã nói bộ pháp môn tu luyện có thể giải quyết nan đề tu luyện, làm ma lực ổn định, như vậy, lão sư người cũng khả dĩ lấy dài bù ngắn, chính mình tu luyện đi.”

Dịch Vân không hề ngại cho Mễ Nặc biết pháp môn tu luyện của hắn, tự nhiên đưa ra đề nghị.

Mễ Nặc nghe xong cười nói: “Người thật phóng khoáng nha, một điểm cũng không ngại pháp môn tổ truyền đưa ra ngoài, ta Mễ Nặc thu người đệ tử ngoan a! Bất quá, ta nhìn người tu luyện hai canh giờ, công pháp

này cũng thấy rõ rồi, nhưng vài chỗ then chốt trong đó nghĩ chưa ra, cũng may hoàn toàn nằm trong lý luận ma pháp, vì sư tự mình hao phí chút thời gian cân nhắc là được .”

Cùng Mễ Nặc một phen đàm luận, nửa ngày trôi qua như thế.

Dịch Vân ngày hôm nay cố ý nhờ Mễ Nặc hỗ trợ chuyển động ma lực chi luân, lại xuất hiện tình huống chen ngang làm hắn cũng thấy ngoài ý muốn.

“Lão đại, nếu không phải Mễ Nặc lão sư nhắc tới, ta còn thật không biết người ban đầu dạy ta pháp môn này, có công hiệu ổn định ma lực nào động a!”

Đi khỏi Thiên Phong học viện, trên đường trở về, Dịch Vân nói.

“Ha ha, người rất cục minh bạch, ta lúc đầu đã nói qua, cái pháp môn này có thể luyện ta cửu tinh pháp tôn, lúc đó người bán tín bán nghi, hôm nay cuối cùng tin phục hả? ha ha ha !” Môn La cười nói.

“Lúc đó ta hoài nghi, là bởi vì khi đó ta một cái ma pháp cũng đánh không ra, không nên trách ta nha!” Dịch Vân cũng cười nói.

“Được rồi!” Dịch Vân đột nhiên nghĩ đến: “Nghe Mễ Nặc lão sư nói, cái pháp môn này đúng là trái với nguyên lý ma pháp, tổ tiên sáng tạo ra nó đích thật rất giỏi, có lẽ nói lớn mật chút, ngay cả thiết luật ma pháp cũng không nhìn một cái.”

Nguyên lý tu luyện cùng thi triển ma pháp, đối với từng pháp sư mà nói, coi như là thiết luật tồn tại, hầu như không có người nào dám khiêu chiến với nó.

“Pháp môn này rốt cuộc cao minh ở chỗ nào, ta võ giả cũng không rõ, nhưng nó cùng với pháp môn Phần kiếp tử diễm tuyệt học như nhau, đều là do đời thứ nhất tổ tiên truyền xuống.” Môn Lan nói.

Đời thứ nhất tổ tiên?

Dịch Vân hơi sững sốt, nghi hoặc hỏi: “Tổ tiên đời thứ nhất không phải võ giả sao? Hắn nếu truyền xuống đấu khí tuyệt học, sao còn truyền thừa xuống pháp môn tu luyện ma pháp?”

“Không biết !” Môn La thẳng thắn đáp: “Tổ tiên đời thứ nhất là cái dạng gì, người trong gia tộc cũng chưa từng biết. Chỉ biết đấu khí tuyệt học cùng pháp môn ma pháp đều từ hơn vạn năm trước, gia tộc Tư Đạt Đặc gia tộc chỉ đem chúng nó truyền xuống mà thôi.”

“Tuy rằng gia tộc chúng ta có một võ một ma tuyệt học, nhưng gia tộc lấy Phần kiếp tử diễm làm chính, bởi vì huyết kế công pháp chúng ta, người có huyết mạch tu luyện càng dễ, pháp môn ma lực trong gia tộc lại có ít người tu luyện, trừ phi thiên phú ma pháp hơn xa đấu khí, hoặc như người đồng tu lại càng ít.”

Dịch Vân lắng nghe, chỉ cảm thấy vị tổ tiên đời thứ nhất quả nhiên nhân long quý kiệt !

Một bộ Phần kiếp tử diễm đấu khí có thể nằm trong toàn đại lục siêu phẩm võ học, lại có một pháp môn ma lực, sáng chế ma pháp đánh tan thiết luật, nếu như nói ra, tin chắc toàn bộ đại lục không ai tin được.

“Tổ tiên đời thứ nhất cũng là tinh vực cường giả nhỉ? Hắn là tinh vực đỉnh phong đi? Ta ngày sau có thể đạt tới độ cao đó không nhỉ?” Dịch Vân trầm nghĩ.

124. Chương 124: Long Đảm Kỳ Thạch

Góc đông bắc của Thiên Phong thành, khu vực rộng lớn này là nơi tụ tập của tất cả các cửa hàng buôn bán vũ khí bên trong thành, phàm là tiệm vũ khí, tiệm phòng cụ, dụng cụ dành cho đoàn xe hay là chế tác các hạng mục đồ dùng dân sinh, tất cả đều tụ tập ở chỗ này.

Sở dĩ có sự an bài một làng nghề như vậy, thứ nhất là để dễ dàng cho việc quản lý, bởi vì hầu như tất cả các dụng cụ chiến tranh đều là do những cửa hàng này sản xuất, để quốc đương nhiên phải phân vùng để trông nom cho nghiêm ngặt hơn, về phương diện khác, là bởi vì tiếng ồn mà những dụng cụ chế tạo này sinh ra quá làm phiền người khác, cho nên những cửa hàng quá nhiều sự an bình này phải ở khu vực phân biệt với nhà dân.

Loại phân vùng sắp xếp cửa hàng với tính chất làng nghề này, tại các thành thị lớn của Kỳ Võ chỗ nào cũng có, có thể nói là đã thống nhất trên văn bản pháp luật.

Lúc này bên rìa hơn trăm cửa hàng san sát, trong một gian phường rên nhỏ hẹp đơn sơ.

“Ai! Lại đánh hỏng một thanh nữa rồi.”

Dùng kim sắt kẹp một thanh binh khí gãy thành hai đoạn từ trong lò lửa ra, Dịch Vân thanh thở.

Đây là lần thất bại thứ mười liên tiếp của hắn rồi.

“Ai! Người luyện chế ma binh(binh khí ma pháp)nhị phẩm đỉnh cấp chưa thuần thực, ba tháng này, mỗi tháng đều thử luyện chế mười thanh, đã ba tháng, nhưng chỉ có hai thanh thuận lợi luyện thành, và lại đều chỉ là phế phẩm nhị lưu a!” Môn La cũng thở dài nói.

Từ khi tu vi đấu khí của Dịch Vân tiến vào tới tứ tinh đỉnh cấp, liền bắt đầu thử luyện chế ra ma binh nhị phẩm đỉnh cấp, thế nhưng xác suất thành công thấp đến dọa người, luyện chế ba mươi thanh, mà chỉ có hai thanh được thuận lợi làm ra, còn đều là bán thành phẩm chưa hoàn thành.

“Độ khó của việc chế tạo ma binh nhị phẩm đỉnh cấp vượt quá tưởng tượng của ta, cần luyện tập càng nhiều hơn mới được, nhưng mà chúng ta mỗi tháng cũng chỉ có được tài liệu luyện chế ra khoảng mười thanh binh khí, rèn hết sẽ không còn nữa a, muốn có thêm đều không được, đây là một nan đề a!” Dịch Vân có chút khổ não nói.

Ma binh từ nhị phẩm cao giai trở lên, thì cần dùng quặng tử tinh làm tài liệu mới có thể làm được, quặng sắt bình thường là không có biện pháp. Lượng quặng tử tinh mà Dịch Vân mỗi tháng lấy được từ chỗ Ngạc Đa Đồ cũng chỉ có thể khoảng mười phần, nhiều hơn nữa sẽ làm Ngạc Đa Đồ khó xử.

Khổ nỗi không đủ tài liệu cho nên cấp độ luyện khí của Dịch Vân cũng sẽ không cách nào tăng lên được.

“Việc luyện chế loại ma binh này, ngoại trừ thiên phú ra, cũng càng phải cần kinh nghiệm, người mỗi tháng chỉ có thể có mười lần cơ hội rèn luyện, đương nhiên là vô pháp đem đẳng cấp luyện khí tăng lên rồi, ai.” Môn La nhìn đồng phế phẩm trong góc, lại thở dài lần nữa.

Dịch Vân nghe xong, suy nghĩ một chút, lập tức nói: “Tuy rằng không có quặng tử tinh, nhưng ta còn có thể dùng quặng sắt bình thường để luyện tập, cũng có thể làm cho cảm giác luyện khí tăng lên, ba tháng này ta chẳng đều đã làm như vậy sao?”

“Không tính Ngạc Đa Đồ đưa cho người lượng quặng sắt cũng không nhiều, chỉ có ước chừng ba bốn mươi thanh, đặc tính của quặng tài liệu khác nhau, cũng sẽ không giống nhau, vấn đề lớn nhất của người hiện giờ rèn không tốt ma binh nhị phẩm đỉnh cấp, đó chính là vô pháp nắm bắt được đặc tính của quặng tử tinh, chỉ dùng quặng sắt bình thường luyện tập, hiệu quả là rất hạn chế... Người ngay cả đã rèn quặng sắt ba tháng, nhưng chỉ luyện chế ra hai thanh ma binh nhị phẩm đỉnh cấp, điều này đủ để nói rõ tất cả rồi.”

Dịch Vân nghe vậy liền hồi tưởng lại, ba tháng này, hắn cũng đã đem lượng quặng sắt định mức của mỗi tháng dùng hết, toàn bộ dùng để chế tạo ma binh nhị phẩm trung giai, số lượng quặng sắt định mức của mỗi tháng ước chừng có khoảng bốn mươi thanh để cho hắn rèn luyện.

Xác suất thành công cũng từ không được một thành ở một năm trước, đến bây giờ đã tăng lên khoảng năm thành, một tháng đã có thể thành công luyện ra ước chừng hai mươi thanh ma binh nhị phẩm trung giai, rốt cuộc đã có tiến bộ rất lớn, thế nhưng, quặng tài liệu tử tinh cần dùng để luyện chế ma binh đỉnh cấp thì lại không có quá nhiều, điều này cũng là tình hình thực tế.

Môn La lúc này còn nói thêm: “Luyện chế ma binh kỳ thực cùng với việc tu luyện đấu khí cũng không khác nhau là mấy, mỗi khi tăng lên một cấp bậc, thì đều phải cần có sự rèn luyện học tập một thời gian dài, cấp bậc của ma binh càng cao, thì cần thời gian học tập thích ứng cũng càng nhiều, người hiện tại ngay cả nhị phẩm đỉnh cấp còn rèn không tốt, tương lai khi người tấn cấp tới ngũ tinh võ đồ, khẳng định cũng vô pháp luyện ra tam phẩm ma binh.”

Dịch Vân nghe xong cũng không nói gì, quặng tử tinh thì không có cách nào đạt được, cũng không có cách nào mua được, trước mắt vấn đề khó khăn này thật sự là không nhỏ.

Trong lúc Dịch Vân vắt óc suy nghĩ biện pháp thì Ngạc Đa Đồ bất ngờ tới chơi.

“Cáp, Dịch Vân, nửa tháng không gặp, người ở Thiên Phong học viện học tập có thuận lợi không?” Ngạc Đa Đồ cười nói.

Thời gian mà Dịch Vân tiến vào Thiên Phong thành cũng đã nửa năm, trong một đoạn thời gian này, Ngạc Đa Đồ mặc dù công việc nhiều bề bộn, nhưng chỉ ít mỗi nửa tháng đều sẽ tìm đến hắn một lần, mỗi lần gặp mặt cũng đều không có gì quang trọng, cũng chỉ là tới tìm hắn nói chuyện phiếm mà thôi, uống một tách trà, trò chuyện nửa canh giờ, rồi sẽ ly khai, lần nào cũng đều là như vậy.

Đối với cử chỉ nhiệt tâm của Ngạc Đa Đồ như vậy, Dịch Vân rất cảm kích. “Hắn là sợ mình ở chỗ này một mình tịch mịch a.” Dịch Vân nghĩ thầm.

“Trong học việc tất cả đều rất cuộc đã thuận lợi, Ngạc Đa Đồ người lần này cũng là tìm ta nói chuyện phiếm sao?” Dịch Vân cười nói.

Ngạc Đa Đồ lắc đầu cười nói: “Không phải! Lần này thật sự là tới tìm người có việc, còn nhớ rõ người nửa năm trước từng ủy thác ta giúp người tìm một ít kỳ quảng kỳ thạch không?”(quặng, ngọc hiếm có kỳ lạ)

Dịch Vân hơi ngẩng ra!

Nhớ tới hắn từng đưa cho Ngạc Đa Đồ một danh sách, trên đó liệt kê tài liệu cần dùng để luyện chế ma binh cao phẩm, tất cả đều là Môn La nói cho hắn biết, như là: Vĩ thần thiết, bí ngân, thiên niên chung nhũ thạch tích, thương tùng thạch tủy, huyết văn quỳnh ngọc...vân vân.

“Những kỳ quảng mà người cần, các loại như bí ngân, với tình hình hiện tại thì không có khả năng mua được, do đó, ta chỉ nhằm vào những kỳ thạch mà người muốn tìm thôi, nửa năm trước, ta đem danh sách các loại kỳ thạch, gửi đến các trú điểm ở các nơi của gia tộc Kiệt Nặc Tư ta, hiện tại rất cuộc đã có tin tức truyền trở về.” Ngạc Đa Đồ cười nói.

“Là một loại kỳ thạch?” Dịch Vân mừng rỡ hỏi.

“Là long đằm thạch, tổng cộng có hai khối.”

“Đúng là long đằm thạch?” Dịch Vân còn chưa có phản ứng thì Môn La lại ở trong đầu kêu lên: “Đây chính là một trong những tài liệu để luyện chế ngũ phẩm ma binh a!”

Dịch Vân nghe xong cũng sửng sốt!

Ngũ phẩm ma binh? Nhớ lại Môn La từng nói qua, ma binh ngũ phẩm trở lên, đều phải dùng đến ba loại tài liệu trở lên mới có thể chế tác, vả lại những tài liệu này cũng không dễ tìm thấy được, không nghĩ tới long đằm thạch này chính là một trong số đó.

“Ngạc Đa Đồ cái này ta thật sự phải đa tạ người rồi, vậy xin giúp ta mua về đi.” Dịch Vân vội vàng nói.

“Dễ dàng tìm được tài liệu luyện chế ngũ phẩm ma binh như vậy, cũng không khó tìm giống như lão đại nói a.” Dịch Vân trong lòng thầm nghĩ

Ngạc Đa Đồ nghe Dịch Vân nói xong, mặt hiện lên vẻ khó xử, chần chờ một hồi, mới nói: “Dịch Vân người thật sự nhất định phải mua sao? Giá cả cũng không rẻ a!”

“Đương nhiên muốn mua, tiền bạc không thành vấn đề!” Dịch Vân quả quyết nói.

Dịch Vân sẽ không lo lắng về vấn đề giá cả, ban đầu, khi ở Đa Ni Tập thành, hắn chế tạo ra nhất phẩm ma binh còn Ni Tư giúp tiêu thụ, đã sớm kiếm vào lượng lớn kim tệ, hơn nữa, hắn từ không gian giới chỉ của Kỳ Lôi Tư, lại chiếm được gần bảy nghìn mai kim tệ, hiện tại trên người hắn đã có nhiều hơn tám vạn mai kim tệ, có thể nói là một người đại tài chủ rồi.

“Cái này...” Ngạc Đa Đồ chần chờ một hồi rồi mới nói: “Hai khối long đằm thạch này, là do một gã quý tộc thể gia của Bối Mông Đặc đế quốc sở hữu, nghe nói là vật tổ truyền mấy trăm năm của cái gia tộc này, hiện tại cái gã thể gia này muốn mở rộng tư binh của gia tộc trên diện rộng, cho nên mới phải lấy ra bán đi, bằng giá mà bọn họ đưa ra là... Mười vạn kim tệ!”

“Mười vạn kim tệ?” Dịch Vân nghe xong nhảy dựng lên, vẻ mặt không thể tin được.

Ngạc Đa Đồ gật đầu, quả quyết nói: “Không sai! Đúng là một khối này mười vạn kim tệ, tính ra hai khối long đàm thạch chính là hai mươi vạn, hơn nữa, bọn họ đưa ra một cái giá cố định, dù ai giải thích mặc cả thế nào cũng không chịu giảm giá, không có bất cứ kẻ hở nào để có thể ép giá.”

Dịch Vân ngơ ngác nhìn Ngạc Đa Đồ, hai khối long đàm thạch vậy mà hai mươi vạn? So với hai khối vàng cùng trọng lượng còn muốn đắt hơn gấp trăm lần, điều này thật sự là quá thái quá rồi!

Hiện tại toàn bộ trên người hắn cũng chỉ có hơn tám vạn kim tệ, nếu như hắn không để ý tới chi phí sinh hoạt ngày sau, và học phí một năm một trăm kim tệ của Thiên Phong học viện thì cũng vẫn mua không nổi a!

Ngạc Đa Đồ thấy phản ứng của Dịch Vân, nói thêm: “Ta biết cái bảng giá này là quá mức cao, quả thực có thể nói là quá mức thái quá! Long đàm thạch cũng chỉ bất quá là kỳ thạch phát quang trong đêm mà thôi, căn bản là không xứng với cái giá này... Vậy mà, cái thế gia kia lại đưa ra chính là cái giá này, gia tộc của ta cũng không thể nâng giá thêm để kiếm lời được, do đó, có muốn mua hay không, Dịch Vân người cân nhắc một chút đi.” Long đàm kỳ thạch.

Dịch: A Dám.

Góc đông bắc của Thiên Phong thành, khu vực rộng lớn này là nơi tụ tập của tất cả các cửa hàng buôn bán vũ khí bên trong thành, phàm là tiệm vũ khí, tiệm phòng cụ, dụng cụ dành cho đoàn xe hay là chế tác các hạng mục đồ dùng dân sinh, tất cả đều tụ tập ở chỗ này.

Sở dĩ có sự an bài một làng nghề như vậy, thứ nhất là để dễ dàng cho việc quản lý, bởi vì hầu như tất cả các dụng cụ chiến tranh đều là do những cửa hàng này sản xuất, để quốc đương nhiên phải phân vùng để trông nom cho nghiêm ngặt hơn, về phương diện khác, là bởi vì tiếng ồn mà những dụng cụ chế tạo này sinh ra quá làm phiền người khác, cho nên những cửa hàng quấy nhiễu sự an bình này phải ở khu vực phân biệt với nhà dân.

Loại phân vùng sắp xếp cửa hàng với tính chất làng nghề này, tại các thành thị lớn của Kỳ Võ chỗ nào cũng có, có thể nói là đã thống nhất trên văn bản pháp luật.

Lúc này bên rìa hơn trăm cửa hàng san sát, trong một gian phòng rèn nhỏ hẹp đơn sơ.

“Ai! Lại đánh hỏng một thanh nữa rồi.”

Dùng kim sắt kẹp một thanh binh khí gãy thành hai đoạn từ trong lò lửa ra, Dịch Vân thanh thở.

Đây là lần thất bại thứ mười liên tiếp của hắn rồi.

“Ai! Người luyện chế ma binh(binh khí ma pháp)nhị phẩm đỉnh cấp chưa thuần thực, ba tháng này, mỗi tháng đều thử luyện chế mười thanh, đã ba tháng, nhưng chỉ có hai thanh thuận lợi luyện thành, và lại đều chỉ là phế phẩm nhị lưu a!” Môn La cũng thở dài nói.

Từ khi tu vi đấu khí của Dịch Vân tiến vào tới tứ tinh đỉnh cấp, liền bắt đầu thử luyện chế ra ma binh nhị phẩm đỉnh cấp, thế nhưng xác suất thành công thấp đến dọa người, luyện chế ba mươi thanh, mà chỉ có hai thanh được thuận lợi làm ra, còn đều là bán thành phẩm chưa hoàn thành.

“Độ khó của việc chế tạo ma binh nhị phẩm đỉnh cấp vượt quá tưởng tượng của ta, cần luyện tập càng nhiều hơn mới được, nhưng mà chúng ta mỗi tháng cũng chỉ có được tài liệu luyện chế ra khoảng mười thanh binh khí, rèn hết sẽ không còn nữa a, muốn có thêm đều không được, đây là một nan đề a!” Dịch Vân có chút khổ não nói.

Ma binh từ nhị phẩm cao giai trở lên, thì cần dùng quặng tử tinh làm tài liệu mới có thể làm được, quặng sắt bình thường là không có biện pháp. Lượng quặng tử tinh mà Dịch Vân mỗi tháng lấy được từ chỗ Ngạc Đa Đồ cũng chỉ có thể khoảng mười phần, nhiều hơn nữa sẽ làm Ngạc Đa Đồ khó xử.

Khổ nỗi không đủ tài liệu cho nên cấp độ luyện khí của Dịch Vân cũng sẽ không cách nào tăng lên được.

“Việc luyện chế loại ma binh này, ngoại trừ thiên phú ra, cũng càng phải cần kinh nghiệm, người mỗi tháng chỉ có thể có mười lần cơ hội rèn luyện, đương nhiên là vô pháp đem đẳng cấp luyện khí tăng lên rồi, ai.” Môn La nhìn đồng phế phẩm trong góc, lại thở dài lần nữa.

Dịch Vân nghe xong, suy nghĩ một chút, lập tức nói: “Tuy rằng không có quặng tử tinh, nhưng ta còn có thể dùng quặng sắt bình thường để luyện tập, cũng có thể làm cho cảm giác luyện khí tăng lên, ba tháng này ta chẳng đều đã làm như vậy sao?”

“Không tính Ngạc Đa Đồ đưa cho người lượng quặng sắt cũng không nhiều, chỉ có ước chừng ba bốn mươi thanh, đặc tính của quặng tài liệu khác nhau, cũng sẽ không giống nhau, vấn đề lớn nhất của người hiện giờ rèn không tốt ma binh nhị phẩm đỉnh cấp, đó chính là vô pháp nắm bắt được đặc tính của quặng tử tinh, chỉ dùng quặng sắt bình thường luyện tập, hiệu quả là rất hạn chế... Người ngay cả đã rèn quặng sắt ba tháng, nhưng chỉ luyện chế ra hai thanh ma binh nhị phẩm đỉnh cấp, điều này đủ để nói rõ tất cả rồi.”

Dịch Vân nghe vậy liền hồi tưởng lại, ba tháng này, hắn cũng đã đem lượng quặng sắt định mức của mỗi tháng dùng hết, toàn bộ dùng để chế tạo ma binh nhị phẩm trung giai, số lượng quặng sắt định mức của mỗi tháng ước chừng có khoảng bốn mươi thanh để cho hắn rèn luyện.

Xác suất thành công cũng từ không được một thành ở một năm trước, đến bây giờ đã tăng lên khoảng năm thành, một tháng đã có thể thành công luyện ra ước chừng hai mươi thanh ma binh nhị phẩm trung giai, rốt cuộc đã có tiến bộ rất lớn, thế nhưng, quặng tài liệu tử tinh cần dùng để luyện chế ma binh đỉnh cấp thì lại không có quá nhiều, điều này cũng là tình hình thực tế.

Môn La lúc này còn nói thêm: “Luyện chế ma binh kỳ thực cùng với việc tu luyện đấu khí cũng không khác nhau là mấy, mỗi khi tăng lên một cấp bậc, thì đều phải cần có sự rèn luyện học tập một thời gian dài, cấp bậc của ma binh càng cao, thì cần thời gian học tập thích ứng cũng càng nhiều, người hiện tại ngay cả nhị phẩm đỉnh cấp còn rèn không tốt, tương lai khi người tấn cấp tới ngũ tinh vô đồ, khẳng định cũng vô pháp luyện ra tam phẩm ma binh.”

Dịch Vân nghe xong cũng không nói gì, quặng tử tinh thì không có cách nào đạt được, cũng không có cách nào mua được, trước mắt vấn đề khó khăn này thật sự là không nhỏ.

Trong lúc Dịch Vân vắt óc suy nghĩ biện pháp thì Ngạc Đa Đồ bất ngờ tới chơi.

“Cáp, Dịch Vân, nửa tháng không gặp, người ở Thiên Phong học viện học tập có thuận lợi không?” Ngạc Đa Đồ cười nói.

Thời gian mà Dịch Vân tiến vào Thiên Phong thành cũng đã nửa năm, trong một đoạn thời gian này, Ngạc Đa Đồ mặc dù công việc nhiều bề bộn, nhưng chỉ ít mỗi nửa tháng đều sẽ tìm đến hắn một lần, mỗi lần gặp mặt cũng đều không có gì quang trọng, cũng chỉ là tới tìm hắn nói chuyện phiếm mà thôi, uống một tách trà, trò chuyện nửa canh giờ, rồi sẽ ly khai, lần nào cũng đều là như vậy.

Đối với cử chỉ nhiệt tâm của Ngạc Đa Đồ như vậy, Dịch Vân rất cảm kích. “Hắn là sợ mình ở chỗ này một mình tịch mịch a.” Dịch Vân nghĩ thầm.

“Trong học việc tất cả đều rất cuộc đã thuận lợi, Ngạc Đa Đồ người lần này cũng là tìm ta nói chuyện phiếm sao?” Dịch Vân cười nói.

Ngạc Đa Đồ lắc đầu cười nói: “Không phải! Lần này thật sự là tới tìm người có việc, còn nhớ rõ người nửa năm trước từng ủy thác ta giúp người tìm một ít kỳ quáng kỳ thạch không?”(quặng, ngọc hiếm có kỳ lạ)

Dịch Vân hơi ngẩn ra!

Nhớ tới hắn từng đưa cho Ngạc Đa Đồ một danh sách, trên đó liệt kê tài liệu cần dùng để luyện chế ma binh cao phẩm, tất cả đều là Môn La nói cho hắn biết, như là: Vĩn thần thiết, bí ngân, thiên niên chung nhũ thạch tích, thương tùng thạch tủy, huyết văn quỳnh ngọc...vân vân.

“Những kỳ quáng mà người cần, các loại như bí ngân, với tình hình hiện tại thì không có khả năng mua được, do đó, ta chỉ nhắm vào những kỳ thạch mà người muốn tìm thôi, nửa năm trước, ta đem danh sách các loại kỳ thạch, gửi đến các trú điểm ở các nơi của gia tộc Kiệt Nặc Tư ta, hiện tại rốt cuộc đã có tin tức truyền trở về.” Ngạc Đa Đồ cười nói.

“Là một loại kỳ thạch?” Dịch Vân mừng rỡ hỏi.

“Là long đàm thạch, tổng cộng có hai khối.”

“Đúng là long đằm thạch?” Dịch Vân còn chưa có phản ứng thì Môn La lại ở trong đầu kêu lên: “Đây chính là một trong những tài liệu để luyện chế ngũ phẩm ma binh a!”

Dịch Vân nghe xong cũng sửng sốt!

Ngũ phẩm ma binh? Nhớ lại Môn La từng nói qua, ma binh ngũ phẩm trở lên, đều phải dùng đến ba loại tài liệu trở lên mới có thể chế tác, và lại những tài liệu này cũng không dễ tìm thấy được, không nghĩ tới long đằm thạch này chính là một trong số đó.

“Ngạc Đa Đồ cái này ta thật sự phải đa tạ ngươi rồi, vậy xin giúp ta mua về đi.” Dịch Vân vội vàng nói.

“Dễ dàng tìm được tài liệu luyện chế ngũ phẩm ma binh như vậy, cũng không khó tìm giống như lão đại nói a.” Dịch Vân trong lòng thầm nghĩ

Ngạc Đa Đồ nghe Dịch Vân nói xong, mặt hiện lên vẻ khó xử, chần chờ một hồi, mới nói: “Dịch Vân ngươi thật sự nhất định phải mua sao? Giá cả cũng không rõ a!”

“Đương nhiên muốn mua, tiền bạc không thành vấn đề!” Dịch Vân quả quyết nói.

Dịch Vân sẽ không lo lắng về vấn đề giá cả, ban đầu, khi ở Đa Ni Tập thành, hắn chế tạo ra nhất phẩm ma binh còn Ni Tư giúp tiêu thụ, đã sớm kiếm vào lượng lớn tiền tệ, hơn nữa, hắn từ không gian giới chỉ của Kỳ Lôi Tư, lại chiếm được gần bảy nghìn mai kim tệ, hiện tại trên người hắn đã có nhiều hơn tám vạn mai kim tệ, có thể nói là một người đại tài chủ rồi.

“Cái này...” Ngạc Đa Đồ chần chờ một hồi rồi mới nói: “Hai khối long đằm thạch này, là do một gã quý tộc thế gia của Bối Mông Đặc đế quốc sở hữu, nghe nói là vật tổ truyền mấy trăm năm của cái gia tộc này, hiện tại cái gã thế gia này muốn mở rộng tư binh của gia tộc trên diện rộng, cho nên mới phải lấy ra bán đi, bằng giá mà bọn họ đưa ra là... Mười vạn kim tệ!”

“Mười vạn kim tệ?” Dịch Vân nghe xong nhảy dựng lên, vẻ mặt không thể tin được.

Ngạc Đa Đồ gật đầu, quả quyết nói: “Không sai! Đúng là một khối này mười vạn kim tệ, tính ra hai khối long đằm thạch chính là hai mươi vạn, hơn nữa, bọn họ đưa ra một cái giá cố định, dù ai giải thích mặc cả thế nào cũng không chịu giảm giá, không có bất cứ kẻ hở nào để có thể ép giá.”

Dịch Vân ngơ ngác nhìn Ngạc Đa Đồ, hai khối long đằm thạch vậy mà hai mươi vạn? So với hai khối vàng cùng trọng lượng còn muốn đắt hơn gấp trăm lần, điều này thật sự là quá thái quá rồi!

Hiện tại toàn bộ trên người hắn cũng chỉ có hơn tám vạn kim tệ, nếu như hắn không để ý tới chi phí sinh hoạt ngày sau, và học phí một năm một trăm kim tệ của Thiên Phong học viện thì cũng vẫn mua không nổi a!

Ngạc Đa Đồ thấy phản ứng của Dịch Vân, nói thêm: “Ta biết cái bằng giá này là quá mức cao, quả thực có thể nói là quá mức thái quá! Long đằm thạch cũng chỉ bất quá là kỳ thạch phát quang trong đêm mà thôi, căn bản là không xứng với cái giá này... Vậy mà, cái thế gia kia lại đưa ra chính là cái giá này, gia tộc của ta cũng không thể nâng giá thêm để kiếm lời được, do đó, có muốn mua hay không, Dịch Vân ngươi cân nhắc một chút đi.”

125. Chương 125: Lấy Nhỏ Thắng Lớn

Ngạc Đa Đồ là muốn lôi kéo Dịch Vân, tộc trưởng gia tộc hắn cũng đã truyền đạt mệnh lệnh cho hắn, thế nhưng con số hai mươi vạn kim tệ này, thật sự là quá mức kinh người, ở Kỳ Vô đế quốc, lương bổng một tháng của một sĩ binh cũng chỉ bất quá là hai quả kim tệ mà thôi, hai mươi vạn kim tệ đủ có thể nuôi sống cả mười vạn đại quân trong một tháng, bởi vậy, Ngạc Đa Đồ tuy là có lòng muốn giúp nhưng cũng bất lực.

Dịch Vân chưa có phản ứng, thế nhưng Môn La lúc này ở trong đầu hắn hô lên: “Mua chứ! Dịch Vân, vô luận như thế nào ngươi nhất định cũng phải nghĩ biện pháp mua được mới thôi!”

Dịch Vân nghe xong cười khổ nói: “Lão đại, ta muốn mua cũng không có năng lực, toàn bộ tài sản của ta cũng chỉ có hơn tám vạn kim tệ, ngay cả một nửa con số này cũng không có, coi như là đem ta bán đi cũng không đủ a, chẳng lẽ ngày sau chúng ta không thể còn cái biện pháp tìm kiếm nào khác sao?”

Môn La lắc đầu nói: “Người cho là long đảm thạch thực sự dễ dàng tìm được như vậy sao? Đương nhiên, dong binh đoàn thời ta, hầu như đem toàn bộ các đại thể gia quý tộc trên Kỳ Võ đại lục cướp lấy đi một lượt, cũng chỉ đạt được hơn mười khối long đảm thạch mà thôi, người dự định ngày sau cũng đem toàn bộ đại lục cướp đoạt một lần, vậy thực sự có nắm chắc có thể tìm được? ”

Dịch Vân nghe xong âm thầm lắc đầu, loại chuyện hoang đường đánh cướp những quý tộc thế gia này cũng chỉ có Môn La dám nói ra, hơn nữa năm đó hẳn là cường giả cấp bậc tinh vực mới có thể làm như vậy, lấy thực lực của hắn đúng là tuyệt đối làm được.

“Ngũ phẩm ma binh thật sự chỉ có long đảm thạch mới có thể chế tạo ra sao?” Dịch Vân hỏi lại.

Môn La gật đầu, quả quyết nói: “ Ma binh từ ngũ phẩm sơ giai đến đỉnh phong, long đảm thạch này đều là một trong những tài liệu phụ trợ không thể thiếu! Ta đã nói rồi, mặc kệ ma binh phẩm cấp gì, chỉ cần tu vi Phần Kiếp Tử Diễm dấu khí của người cũng đủ rồi, ngày sau người đều có cơ hội có thể luyện ra, chỉ là những tài liệu cao phẩm này có thu thập đầy đủ hết nổi không, bởi vậy năm đó ta mới có thể cướp sạch toàn bộ đại lục, người xem đáng làm chứ! ”

Dịch Vân nghe Môn La nói xong, lại tiếp tục trầm mặc. Nói như thế, long đảm thạch này là nhất định phải lấy được, chỉ là phải dùng phương pháp gì đây?

Ngạc Đa Đồ nhìn thẳng vào mắt Dịch Vân, lúc này thấy Dịch Vân trầm mặc không nói, có vẻ như không có dự định buông tha cho cái “Tảng đá” mà hẳn cho là vô dụng này, hẳn trầm ngâm một hồi, mở miệng nói: “Dịch Vân, nếu là người không thể mua nổi long đảm thạch mà nói, ta có thể giúp người nghĩ một phương pháp, để ta đi thông báo cho tộc trưởng của ta một chút, xem có thể hay không cho người mượn trước mười vạn kim tệ, để người mua một khối nha!”

“Tộc trưởng của gia tộc người? Hẳn sẽ nguyện ý cho ta mượn mười vạn kim tệ?” Dịch Vân nghe vậy ngạc nhiên, ngẩng đầu không dám tin hỏi.

Con số mười vạn kim tệ, Dịch Vân tương đối rõ ràng điều này đại biểu cho cái gì, đủ để nuôi sống cả một đại quân vạn người a.

Ngạc Đa Đồ gật đầu, nói: “Hắn là có cái khả năng này! Không nói gạt người, tộc trưởng của ta từ khi biết ta có bằng hữu thần bí người, cho tới nay, lại đối với người rất có hứng thú, chỉ là người đã giao phó ta, không thể đem thân phận của người tiết lộ ra ngoài, điểm ấy khiến cho tộc trưởng của ta rất là tiếc nuối, hẳn đã muốn gặp mặt người một lần từ lâu rồi.”

Dịch Vân vừa nghe xong liền hiểu rõ ràng!

Tộc trưởng của Kiệt Nặc Tư gia tộc lại muốn gặp hẳn là bởi vì đối với việc hẳn lúc trước xuất ra lượng lớn ma hạch cùng bộ phận ma thú mà cảm thấy hứng thú đi.

Dịch Vân chỉ là suy nghĩ một hồi, liền lập tức lắc đầu nói: “Ý tốt của người ta xin nhận! Ta sở dĩ đến Thiên Phong thành, chỉ là vì học tập ma pháp tại Thiên Phong học viện, cũng không muốn dẫn tới nhiều rắc rối, hơn nữa, ta cũng không muốn đối với bất luận kẻ nào thiếu một phần nhân tình lớn như vậy... Ngạc Đa Đồ, dù sao cũng cảm tạ ý tốt của người. ”

Bởi chưa tới đường cùng nên Dịch Vân căn bản không muốn có điều gì dính dáng với bất cứ thế lực nào bên trong Thiên Phong thành, càng không cần phải nói đến cùng tộc trưởng một trong những gia tộc lớn nhất Thiên Phong thành-Kiệt Nặc Tư gia tộc gặp mặt.

Tuy rằng nói hẳn phải nghĩ biện pháp mua bằng được hai khối long đảm thạch này, nhưng nếu phải bởi vì vậy mà vi phạm dự tính ban đầu của hẳn, lại thiếu rất lớn nhân tình, chính là đã chạm đến điểm giới hạn của hẳn, việc này không thể xảy ra, điểm giới hạn không thể vượt qua, đây là nguyên tắc của Dịch Vân.

“Điều này... Ta hiểu rồi.” Ngạc Đa Đồ nghe Dịch Vân nói như đinh đóng cột, lòng hơi chút thất vọng, biết việc này nhiều lời cũng vô dụng nên đã im lặng không nói nữa.

Trong khoảnh khắc này, hai người bên trong phòng rèn cũng không nói gì thêm, bốn phía thoáng cái đã an tĩnh lại, chỉ còn lại tiếng đập sắt gián đoạn ở phía xa truyền tới.

Sau một lúc lâu, Dịch Vân có vẻ như đã hạ quyết tâm, ngẩng đầu hướng Ngạc Đa Đồ hỏi: “Kiệt Nặc Tư gia tộc các người có kinh doanh buôn bán binh khí không?”

Ngạc Đa Đồ ngần ra, lập tức gạt đầu.

... ..

Chờ Ngạc Đa Đồ sau khi rời khỏi thì trời đã tối hẳn rồi, một cuộc nói chuyện này, vậy mà qua mất nửa ngày thời gian.

Môn La hướng Dịch Vân hỏi: “Người như thế nào lại tin tưởng Ngạc Đa Đồ cùng gia tộc của hắn vậy, lại đem ma binh nhị phẩm trung giai giao cho bọn hắn bán ra?”

Dịch Vân nghe vậy cười khổ nói: “Lão đại, là người nói cần phải mua được hai khối long đàm thạch này mà, dưới tiền đề là không khuất nợ nhân tình của Kiệt Nặc Tư gia tộc bọn họ, ta cũng chỉ còn có phương pháp này thôi, nếu như còn cái lựa chọn nào khác, ta khẳng định sẽ không phải làm như vậy rồi.”

Dịch Vân vừa rồi đem hai mươi thanh ma binh nhị phẩm trung giai giao cho Ngạc Đa Đồ để hắn đi tiêu thụ, đương nhiên, quy cũ vẫn giống như trước, chính là vô luận như thế nào cũng không thể để thân phận của hắn ra ngoài ánh sáng được.

Buồn cười chính là, Ngạc Đa Đồ khi cầm ma binh nhị phẩm trung giai quan sát kỹ một hồi, vậy mà lại nói, những binh khí này so với binh khí bình thường sắc bén đôi chút, nhưng chỉ là bán không được giá cao lắm, tối đa cũng sẽ không vượt hơn con số một trăm kim tệ, một câu nói này khiến cho Dịch Vân một trận chết lặng á khẩu không trả lời được.

“Gã Ngạc Đa Đồ này, hắn vậy mà nhìn không ra người giao cho hắn chính là ma pháp binh khí, còn nói bán không được hơn một trăm kim tệ? Quả thực là buồn cười cực kỳ! Với nhãn lực giám định và thưởng thức như vậy, vậy mà còn có thể lên làm chấp sự cao cấp của Kiệt Nặc Tư gia tộc, buồn cười a!” Môn La cười nói.

Dịch Vân lắc đầu nói: “Ngạc Đa Đồ tuy nói là chấp sự cao cấp, nhưng cũng chỉ là nhân viên văn chức trên phương diện thương nghiệp, chuyên môn xử lý sự vụ kinh thương của gia tộc, cảm thụ không được khí tức nguyên tố trong ma binh, không nhận ra sự khác biệt giữa ma pháp binh khí và binh khí bình thường, cũng là điều đương nhiên, không trách được hắn.”

Dịch Vân biết Ngạc Đa Đồ nhìn không ra giá trị của ma binh, nên dứt khoát để hắn mang về trong gia tộc, do nhân viên chuyên môn trong gia tộc bọn họ định giá bán ra, thu được kim tệ, lại mua hai khối long đàm tinh thạch là được.

Chắc hẳn với đại gia tộc như Kiệt Nặc Tư, nhân tài có thể giám định ra giá trị của ma pháp binh khí sẽ phải có.

Nhớ lại biểu tình nghi hoặc vừa rồi của Ngạc Đa Đồ mang theo khi rời đi, bộ dạng lưỡng lự muốn nói lại thôi, Dịch Vân cũng nhịn không được liên bật cười.

“Khi Ngạc Đa Đồ đem ma binh mang về đến gia tộc, hắn hẳn là có thể rõ ràng rồi. Chỉ là, ta cũng không biết hai mươi thanh ma binh này rốt cuộc có thể bán được bao nhiêu tiền nhỉ?” Dịch Vân cười nói.

Môn La sau khi suy nghĩ, nói: “Lúc trước người luyện ra ma binh nhất phẩm đỉnh cấp, là có thể bán được gần chín nghìn kim tệ ở tại Đa Ni Tập thành, giá này là Ni Tư nêu ra thấp nhất, lúc này ma binh nhị phẩm trung giai, hơn hai vạn kim tệ hẳn là không thành vấn đề rồi.”

Nếu thật có thể giống như lời nói của Môn La, như vậy, hai mươi thanh binh khí, cũng sẽ có thể bán được bốn mươi vạn kim tệ, cũng đã đủ mua được hai khối long đàm thạch rồi.

“Nếu quả thật là như vậy, muốn mua được long đàm thạch thì không có vấn đề gì rồi, kim tệ còn lại, cũng có thể dùng để mua kỳ thạch kỳ quái còn lại, trên điểm này thì Kiệt Nặc tư gia tộc làm việc hiệu suất là cao nhất.” Dịch Vân nói.

Chỉ mới nửa năm thời gian, là có thể tìm được hai khối long đàm thạch, tuy rằng giá cả rất đắt, nhưng cũng có thể làm Dịch Vân thỏa mãn rồi.

“Dịch Vân.” Môn La lúc này đột nhiên nói: “Người thực sự tin tưởng Ngạc Đa Đồ như vậy sao? Hắn cũng không giống với Ni Tư tại Đa Ni Tập thành, Ni Tư chỉ là một người, vả lại ngồi ở địa vị thành chủ cao thượng, người có năng lực uy hiếp hắn cũng không nhiều, hắn mới có thể trực tiếp đem chuyện của người ăn dẫu xuống.”

“Thế nhưng Ngạc Đa Đồ thì không giống như vậy! Phía sau hắn lại có một đại gia tộc, dù cho hắn thật sự có thể tuân thủ ước định với người, không khai ra thân phận của người, nhưng gia tộc của hắn tịnh không nhất định phải có chung ý định... Đứng trước cái lợi, bất luận chuyện gì đều có khả năng phát sinh, nếu như ngày đó bọn họ nhìn trúng tài năng luyện khí của người, buộc người luyện chế ma binh cho bọn họ, người sẽ làm thế nào?”

Môn La không tán thành đem ma binh lấy ra, tình huống theo như lời của hắn nói rất có thể sẽ phát sinh, nhưng hắn không muốn can thiệp vào quyết định của Dịch Vân, cũng chỉ có thể từ bên cạnh nhắc nhở thôi.

Dịch Vân nghe xong chỉ cười nói: “Cái tình huống này ta đã sớm cân nhắc tới rồi! Nếu như long đàm thạch cần thiết phải có, mà xuất ra ma binh lại là phương pháp duy nhất hiện giờ, vậy trước tiên làm như thế. Lại nói, việc tìm kiếm tài liệu dùng để luyện chế ma binh cao phẩm này, nếu chỉ dựa vào một mình ta là không có khả năng, tóm lại là đã tìm được đối tượng có thể hợp tác... Về phần tình huống lão đại người nói nếu thực sự xảy ra, ta đây cùng lắm là lập tức rời khỏi đây, chờ tương lai tấn cấp ngũ tinh pháp đồ rồi trở về tìm Mễ Nặc lão sư, ta tin tưởng lão sư vẫn nguyện ý dạy ta. ”

Môn La nghe tới ngẩn ngơ, sau cả nửa ngày hắn mới cười to nói: “Nguyên lai người đã suy xét toàn bộ rồi, xem ra là ta đa sự rồi, tốt! Người nói không sai, tìm kiếm tài liệu không chỉ cần có tiền, mà người tìm kiếm mới là quan trọng, trước mắt có tầng quan hệ này với Ngạc Đa Đồ, Kiệt Nặc Tư gia tộc thật là một cái lựa chọn không sai. Nếu người thực sự còn muốn đi, lẽ nào bọn họ còn có thể giam giữ người hay sao? Người chính là tân duệ của Thiên Phong học viện được mọi người chú ý, vừa là đệ tử của lão đầu Mễ Nặc a, nếu như người thật sự có chuyện, Mễ Nặc khẳng định sẽ là người thứ nhất tìm bọn họ chất vấn, ha ha ha!”

Dịch Vân lúc này đây cũng chính là một người đánh cược, một ván cược nhỏ!

Đánh cược năng lực của Ngạc Đa Đồ, cũng đánh cược trọng lượng của Kiệt Nặc Tư gia tộc, nếu thua cược, hắn cũng chỉ phải rời khỏi Thiên Phong thành, đúng là có hơi chút phiền phức, nhưng có thể chấp nhận được. Nhưng nếu như thắng cược, như vậy, hắn tìm được một Ni Tư giống như lúc trước, một đồng bạn có thể hợp tác được.

Lấy nhỏ thắng lớn, ván cược này, đáng giá!

“Được rồi, Dịch Vân.” Môn La bỗng nhiên nói: “Ta vừa rồi suy nghĩ một chút, chúng ta bây giờ vẫn còn có một việc trọng yếu phải đi làm!”

“Là chuyện gì?” Dịch Vân hỏi.

“Việc này không thể kéo dài thêm nữa, chính là tìm kiếm quảng mạch!” Môn La nghiêm túc nói.

126. Chương 126: Pháp Môn Khó Hiểu

Sáng sớm hôm sau, Thiên Phong học viện.

“Cái gì? Tiểu Dịch Vân người muốn ra ngoài du lịch mấy tháng?” Mễ Nặc kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, lão sư, đại khái khoảng 4-5 tháng gì đó.” Dịch Vân nói.

Mễ Nặc nhìn Dịch Vân khẽ cau mày, nói: “Vì sao người đột nhiên có ý nghĩ rời đi như vậy? Người thời gian này nên dùng để tu luyện cho chắc mới đúng, tuy rằng người hiện tại đã là bốn sao đỉnh phong pháp đồ, nhưng trong học viện học viện vượt qua người có không ít, người sẽ không đắc ý tự mãn muốn thư giãn chứ hả?”

Mễ Nặc lần đầu thấy Dịch Vân thì rất thưởng thức hắn, Dịch Vân có thiên phú người khác không có, lấy hắn lịch duyệt hơn người, cũng chưa bao giờ gặp qua phác ngọc lương tài như thế, vì thế hắn kích động không ngớt... nhưng tư chất thiên phú bất quá chỉ là tiền đề, nếu chỉ dựa vào trời sinh thông minh, cũng

hết sức khó khăn mài thành ngọc, trong lịch sử từng có rất nhiều thiên tài rơi rụng, cả đời tầm thường, hấn không hy vọng học sinh của mình rơi vào hoàn cảnh như vậy, quyết định hiện tại của Dịch Vân làm hấn cảm thấy khó hiểu.

“Lão sư, lần này đi ra ngoài du lịch, học sinh cũng là có chuyện quan trọng cần làm, coi như là tại trên đường ta cũng sẽ không bỏ quên tu luyện ma pháp !” Dịch Vân kiên định nói.

Tối hôm qua nghe Môn La nói một phen, Dịch Vân biết rõ đại sự hạng nhất hiện tại là phải tìm được tử tinh quang, sớm ngày đề thăng đẳng cấp luyện khí, việc quan trọng nhất của chuyến đi này.

Theo như lời Môn La nói, kỳ thực ý tứ là: “Phẩm cấp luyện khí đề thăng cần phải có thời gian. Người có thể ba tháng đấu khí thăng nhất giai, nhưng tại luyện khí không có khả năng, công phu luyện khí ma binh, ngoài quen thuộc quang tài, quen thuộc luyện tạo, linh hoạt sử dụng đấu khí chế tạo, nhanh thì mấy tháng, chậm thì mấy năm, mới có thể đề thăng một giai.”

“Lấy người tình trạng hiện tại, thì ngày sau người có đạt lục tinh hoặc thất tinh vô tước, nhưng một thanh tam phẩm sơ giai đều chế không ra.”

Dịch Vân tin tưởng lời Môn La nói, hấn trong ba tháng thời gian, cũng chỉ đánh ra hai thanh nhị phẩm đỉnh phong, toàn bộ đều là nhị lưu phế phẩm, càng không nói đến phẩm cấp ngoài tam giai.

Hiện tại hấn ngoại trừ tu luyện, chính là cần đủ tử tinh quang để luyện khí, dù sao còn có Cầu Cầu chuyên gia tầm bảo, cơ hội tìm được mạch khoáng có thể cao hơn người khác rất nhiều.

“Ngô...” Mễ Nặc thấy vẻ mặt kiên quyết của Dịch Vân, nói vậy hấn có chuyện trọng yếu muốn làm, cũng không phản đối gì nữa, nói: “Nếu là như thế, vi sư cũng không tiện nói nhiều... Thế nhưng, chờ người trở về vi sư tự thân khảo giáo tiến độ tu luyện của người, nếu không có bất luận cái gì tiến lên, ta sẽ không bỏ qua cho người !”

“Thỉnh lão sư yên tâm, Dịch Vân đã biết, tuyệt không bỏ hoang phế tu luyện !” Dịch Vân cười nói.

Không biết là phong cách Thiên Phong học viện vốn tự do, hay Mễ Nặc đối với học sinh tác phong phóng khoáng, hay chỉ là sủng ái Dịch Vân, cái vụ nghỉ dài mấy tháng lại quá dễ dàng, như ở cao đẳng học viện khác hầu như không cho phép chuyện đó.

“Tiểu Dịch Vân, chờ một chút...” Khi Dịch Vân định ly khai thì Mễ Nặc bỗng nhiên gọi lại.

“Tiểu Dịch Vân, pháp môn người lần trước tu luyện... có thể lại cho vi sư nhìn một lần không?” Mễ Nặc có chút ngại ngùng nói.

Dịch Vân kinh ngạc.

“Bởi vì... vi sư còn có điểm nghi không ra...” Mễ Nặc da mặt ửng đỏ, vuốt mũi nói.

Ly khai phòng viện trưởng, Dịch Vân hướng đại môn Thiên Phong học viện mà đi, hỏi Môn La:

“Lấy học thức Mễ Nặc lão sư, sao lại không rõ phương pháp vận hành ma lực pháp môn? Pháp môn này cách thức cũng không khó.”

Môn La nghe xong hừ một tiếng, chợt cười to nói: “Không khó hả? Đó là với chính người mà nói, còn ngoài ra bất luận kẻ nào cũng đều học không được !”

“Vì sao?”

“Ta dạy pháp môn này cho người, là từ đời thứ nhất tổ tiên truyền xuống, tuy rằng không giống Phần kiếp tử diễm, huyết kế tuyệt học, nhưng hạn chế vẫn có... ban đầu, khi tiến hành Cẩm huyết huyết kế bí pháp với người, ta thuận tiện chữa trị ba đường kinh mạch trong cơ thể người, làm ba đường kinh mạch này lưu thông với khí hải của người, có thể phụ trợ luyện hóa ma lực...”

“Ba đường kinh mạch nhỏ tuy rằng có biến đổi, nhưng sẽ không ảnh hưởng đến vận hành đấu khí, trái lại phụ trợ tốc độ luyện hóa ma lực, cũng là điều kiện tu luyện pháp môn này! Tư Đạt Đặc gia tộc chúng ta, nếu muốn tu tập pháp môn này cũng đều trước tiên theo trình tự như vậy.” Môn La cười nói.

“Nếu không cải biến kinh mạch trước, sẽ không thể tu luyện pháp môn này?” Dịch Vân vội vã hỏi.

Môn La gật đầu nói: “Đương nhiên! Cũng phải bội phục tổ tiên đời thứ nhất khéo xảo, người còn nhớ Mễ Nặc từng nói, cái pháp môn này vi phạm nguyên lý ma pháp? Nếu làm trái cách thức tu luyện, như thế nào lại vận hành được trong cơ thể người, chính là nhờ ba đường kinh mạch đó phụ trợ, mới có khả năng làm được...”

“Mễ Nặc tuy là cửu tinh pháp tôn, nhưng không hiểu chút nào về kinh mạch ảo diệu, đối với vận hành đấu khí hoàn toàn không biết, hết lần này tới lần khác đi thử, mà vị trí ba đường kinh mạch rất bí ẩn, hiển nhiên hẳn có nghĩ phá đầu cũng không ra, ha ha ha !” Môn La nói xong cười to.

Dịch Vân càng nghe càng kỳ, hỏi: “Thảo nào lão đại người lúc đó một điểm cũng không cần ta cấp bí quyết tổ truyền cho Mễ Nặc. Người vốn sớm biết chuyện này?”

Môn La lắc đầu nói: “Không! Ta chỉ biết như vậy, về phần nguyên lý vận vận gì đó, ta hoàn toàn không rõ. Nếu không phải nghe Mễ Nặc nói một phen, cũng không nghĩ đến việc cải biến kinh mạch lại phụ trợ luyện hóa ma lực, làm ma lực không loạn động, có thể hoàn toàn ổn định, nhất cử vượt qua vấn đề khó khăn nhất khi tu luyện ma pháp.”

“Thì ra là thế.” Dịch Vân nghe xong nói.

“Kỳ thực, muốn cải biến ba đường kinh mạch cũng không khó, chỉ cần tu vi ngoài năm sao đấu khí, dùng đấu khí thay đổi là được, chỉ là quá trình đó rất đau đớn, cho nên mới tại lúc tiến hành Cầm huyết huyết kế bí pháp thì thuận tiện làm luôn.

“Nói như vậy, Mễ Nặc lão sư vô luận nghiên cứu thế nào, cũng vô pháp nghĩ thông pháp môn tu luyện này?” Dịch Vân lại hỏi.

Nhìn Dịch Vân, Môn La gật đầu khẳng định nói: “Khẳng định! Trừ phi cải biến ba đường kinh mạch của hẳn, nếu người có ý gì khác, nói cho Mễ Nặc sự tình đích thực, thậm chí giúp hẳn cải biến kinh mạch ta đều không có bất kỳ ý kiến gì... Chỉ là người nên rõ ràng, không nói đến sẽ làm việc người tu luyện đấu khí bị bại lộ, Mễ Nặc có nguyện ý mạo hiểm cho người cải biến kinh mạch không còn khó nói, tối trọng yếu, cái pháp môn ma lực này là tổ truyền của Tư Đạt Đặc gia tộc, không thể tùy tiện truyền ra ngoài !”

Dịch Vân nghe vậy cũng im lặng gật đầu, hướng đại môn đi ra.

127. Chương 127: Chờ Người Trở Về

Khi Dịch Vân rời khỏi phòng viện trưởng không lâu, trước mặt bỗng nhiên đi tới hai nữ tử, trong đó một người rõ ràng là Ny Khả mấy tháng không gặp.

“Dịch Vân, người tại sao lại trong phòng viện trưởng đi tới, bởi hành vi đi học thất thường, bị kêu lên kiểm điểm hả?” Ny Khả đi tới trước mặt Dịch Vân, quan sát hẳn một hồi, làm như thấy bạn hữu gặp phiền phức làm niềm vui, hài lòng cười nói.

Dịch Vân bản thân là tân sinh có siêu phẩm tinh thần lực, nhất cử nhất động đều bị mọi người để ý, hẳn một tháng tới học viện không được 10 ngày, đại bộ phận đều ở tầng thư quán từ lâu lan truyền rộng rãi, là tin tức khiến mọi người đàm luận không ngừng, giống như lấy điểm cao vào học viện rồi lại đi học bất thường, tân sinh như vậy rất ít thấy.

“Thật đáng tiếc, không như người chờ mong, Ny Khả, vị này là?” Dịch Vân nhìn nữ tử đứng bên cạnh Ny Khả hỏi.

“Tô Ly, thật cao hứng nhìn thấy người, quái nhân học đệ.” Nữ tử cười nói.

“Quái nhân?”

“Tầng thư quán quái nhân, cái tên gọi vang dội đã truyền khắp Thiên Phong học viện, người sớm là nhân vật nổi danh nhất ở trong học viện.” Tô Ly nữ tử khẽ cười nói.

Nữ tử này vóc người cao gầy, tóc vàng óng ngắn kề tai, mắt trong mắt, sáng sủa, khuôn mặt hình trứng ngỗng, rất có biểu cảm, khóe miệng mang theo nụ cười yếu ớt, tuy là nữ tử, nhưng có vài phần anh khí, cương nghị ôn nhu, hình thành khí chất đặc biệt.

Nữ tử anh khí, ăn mặc một cái quần dài màu lam, đôi chân nhỏ trắng nõn lộ ra bên ngoài, cái cổ mỹ cảm, tản mát mê hoặc nhân tâm, giống như xuân lồi vào mùa đông tuyết, cuốn hút tầm mắt, kẻ khác nhìn một lần khó dời đi, vừa thấy khó quên.

“Dịch Vân, người tiểu quý đầu, lúc này là lần đầu tiên chạm mặt, không phải vừa thấy sắc động lòng tham chứ?” Ny Khả một bên kêu lên.

“Hả...” Dịch Vân liền phản ứng, phát hiện chính mình ngơ ngác nhìn chằm chằm nhân gia, có chút không ý tứ cười nói: “Tô Ly, ta là Dịch Vân, lần đầu gặp mặt.”

“Gọi là học tỷ!” Tô Ly sửa chữa, rồi nói: “Người tàng thư quán quái nhân, xem ra không giống học sinh văn nhược, thân thể cao trắng, thật không giống pháp sư, ta nhìn lại thấy giống võ giả nha.”

“Ha hả, ta thực sự là pháp sư không sai, Tô Ly nói như vậy, là bởi vì chỉ nhìn ta thịt da, cái khác gầy yếu bị y phục che khuất rồi, một khi nhìn thấy là biết.”

Tim Dịch Vân đập mãnh liệt, mị lực Tô Ly thật kinh người, trước mặt nhân gia bản thân hẳn cảm thấy không tự nhiên, trong thời gian ngắn nói năng có chút lộn xộn.

Tô Ly đôi mi thanh tú nhú nhú, làm như bị câu nói chọc giận, nhưng lập tức giãn ra, cười yếu ớt nói: “Người cái tên quái nhân xưng hào cũng thực xứng đáng, một tiểu quý đầu dám đối với học tỷ lần đầu gặp mặt nói đùa giỡn, coi như to gan lớn mật.”

Tô Ly 20 xuân xanh, là mỹ nhân trong Thiên Phong học viện, bình thường người theo đuổi vô số, mà Dịch Vân bất quá chỉ 16 tuổi, gọi hẳn một tiền quý đầu cũng là đương nhiên.

“Hắn bình thường không có việc gì đều ngồi ở thiết phòng làm thợ rèn, thân thể đương nhiên tăng lên. Dịch Vân người dám đối với ta và học tỷ nói vậy, ta sẽ không tha cho người!” Ny Khả đầu tiên hướng Tô Ly giải thích, sau nhìn Dịch Vân hung hăng đe dọa.

Dịch Vân vẻ mặt mơ hồ, hẳn lúc nào đùa giỡn quá mức?

Tô Ly cười dài nói: “Vừa rồi ta nghe Ny Khả nói muốn tìm người, nên hiếu kỳ cũng đi theo, tưởng xem qua dáng dấp tân sinh danh tiếng đổ đầu năm nay, quả nhiên không làm ta thất vọng, một điểm hình dạng tân sinh cũng không có, lại là một quái nhân.”

Dịch Vân vã mồ hôi, bị gọi quái nhân cô độc sớm nghe thành quen, thế nhưng một mỹ nữ cũng nghĩ như vậy, đó chính là chuyện thương tâm... Đặc biệt là mỹ nữ xuất chúng như Tô Ly.

“vấn đề Ny Khả hỏi hỏi này người còn chưa nói, tại sao người từ phòng viện trưởng đi ra? Thực sự bị gọi tới giáo huấn, hay tin đồn người được Mễ Nặc viện trưởng thu làm đệ tử là thật?” Tô Ly hiếu kỳ hỏi.

Chuyện Dịch Vân trở thành đệ tử Mễ Nặc, vốn hẳn không muốn Mễ Nặc nói ra ngoài.

Hắn tại lúc đầu nhập học, bởi vì việc siêu phẩm tinh thần lực, làm Dịch Vân trở thành tiêu điểm, nếu tin tức có một cửu tinh pháp tôn như Mễ Nặc đảm nhiệm lão sư truyền ra ngoài, tất nhiên danh tiếng hẳn sẽ lên như điều gặp gió.

Ban đầu hẳn tại Đa Ni Tập học viện nhận thức, học viên trong đó âm thầm phân cao thấp, thế nhưng là việc rất bình thường, khi một người đạt được vị trí đại đa số khát vọng nhưng rồi lại lộ ra không đủ năng lực đối xử, chắc chắn đưa tới vô số ánh mắt ghen ghét, đối với Dịch Vân không có lợi, cũng không phải việc Mễ Nặc muốn thấy, cho nên Mễ Nặc phối hợp không thừa nhận Dịch Vân là học sinh hẳn.

Bởi vậy cho dù đồn đãi xôn xao, nhưng chân chính không có ai chứng thực.

Dịch Vân nghe xong không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ chuyển hướng câu chuyện, nói: “Ta tìm riêng Mễ Nặc viện trưởng xin nghỉ dài hạn, cho nên mới tới phòng viện trưởng.”

“Người là tân sinh mới vào năm nay lại xin nghỉ dài hạn? Muốn đi nơi nào du lịch sao?” Ny Khả kinh ngạc hỏi.

“Ny Khả, tìm ta có chuyện gì hả?” Dịch Vân hỏi ngược.

Ny Khả thiếu chút nữa quên mục đích ngày hôm nay, lập tức nói: “Thức thức ta muốn ta nói với người, ngày hôm nay tan học hẳn sẽ ghé qua tìm người, muốn người chờ hẳn.”

Dịch Vân sững sốt, phản ứng của Ngạc Đa Đồ nằm trong dự liệu của hẳn, bất quá hiệu suất làm việc của Kiệt Nặc Tư gia tộc thật nhanh a, mới một đêm thời gian, có thể giám định ra ma binh.

Dịch Vân suy nghĩ một hồi, lắc đầu nói: “Ta đang muốn đi xa một chuyến, sẽ lập tức đi, đại khái khoảng vài tháng, cũng đã được viện trưởng cho phép, người giúp ta chuyển cáo Ngạc Đa Đồ một tiếng, hôm nay không thể gặp mặt hẳn.”

Ny Khả thất kinh hỏi: “Mấy tháng? Người chính là tân sinh, thế nào lại có khả năng xin được?”

“Vì vậy ta mới đích thân tìm viện trưởng a.” Dịch Vân cười nói.

“Mấy tháng là bao lâu?”

“Chậm thì ba bốn tháng, tối đa không quá nửa năm.”

“Người cũng thật là! Nhập học nửa năm, chưa từng đi học một khóa, không bị khai trừ đã là kỳ sự, nay lại xin nghỉ dài hạn, thật không biết viện trưởng thế nào đồng ý... Ta sẽ chuyển cáo thức thức, người nghìn vạn lần không nên chơi đùa, phải sớm trở về một chút!” Ny Khả bất đắc dĩ nói.

Dịch Vân nghe Ny Khả căn dặn, yên lặng một hồi, trước khi đi có người hỏi han thăm hỏi, trong lòng không khỏi ấm áp một chút.

Tô Ly một mực bàng quan nhìn hai người đối thoại, liếc mắt nhìn Dịch Vân, khẽ cười nói: “Tân sinh bất kính như người thật không bao giờ gặp qua, quý vị chính là Mễ Nặc viện trưởng dĩ nhiên đáp ứng, viện trưởng đối với tân sinh đều rất nghiêm khắc mới đúng nha... Việc này quá kỳ quái! Người người đều nói người là quái nhân, thế nhưng lại không sai, hơn nữa thần thần bí bí, thật thú vị, ta cũng chờ người trở về!”

128. Chương 128: Ao Đàm Ma Thú

“Tiểu tử, người đối với Tô Ly động tâm rồi hả?”

Sau khi rời đi, Thiên Phong học viện, Môn La đột nhiên chọc ghẹo Dịch Vân.

“Khụ...” Dịch Vân kịch liệt ho khan, hơi mất tự nhiên nói: “Lão đại, người sao lại nói như vậy?”

“Ha ha ha, chỉ cần một con mắt nhìn cũng thấy. Tiểu đệ bắt đầu nảy xuân tâm, ta làm lão đại phải quan tâm một chút chứ.” Môn La cười híp mắt nói.

Dịch Vân trầm mặc một hồi, lập tức lắc đầu nói: “Cũng không phải như suy nghĩ lão đại người, Tô Ly bề ngoài xuất chúng, thế nhưng Ny Khả cũng không kém, chỉ là khí chất của nàng đặc biệt, cương nhu hòa hợp, khiến cho kẻ khác có cảm giác mới mẻ, kinh diễm. Ta thừa nhận lúc sát na nhìn thấy nàng có chút động tâm, nhưng là sợ hãi than về đẹp đó, đồ vật đẹp ai không yêu? Cũng chân thật ngắm nàng một chút.”

“Nói như thế, còn không phải lưu lại cho người ẩn tượng khắc sâu, nói ngược lại, cô gái nhỏ này xác thực mỹ mạo xuất chúng, rất hấp dẫn ánh mắt mọi người, thực sự là mỹ nhân là kẻ gây tai họa! Bất quá, người nói không sai, bề ngoài đẹp cũng chỉ có thể nhìn rồi than thở, mặc dù nhân sinh tâm ý muốn thân cận, thế nhưng không phải chân chính xuất phát từ lòng yêu thương, còn phải rõ bên trong, ẩn tượng ban đầu vĩnh viễn không đáng tin.”

“Kỳ thực, Ny Khả cũng không tệ, chỉ là khí chất của nàng dương cương, tính tình mạnh mẽ, cũng có phong vị khác, cùng Tô Ly so sánh thì một là cây táo, một là cây lê. Khẩu vị bất đồng, nhưng vẫn làm cho người ta nhìn không được muốn cắn một cái.” Môn La ra vẻ chuyên gia bình luận.

Dịch Vân nghe xong cảm khái một chút, nói: “Khụ khụ... lão đại, đó là suy nghĩ của người, ta cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới như vậy.”

Đi xuống thềm đá học viện, Dịch Vân lên ngựa đã chuẩn bị từ trước, xem lại phương hướng, khẽ dè vào bụng ngựa, nhanh chóng ly khai.

“Dịch Vân, vì sao ngươi không quay về nghe Ngạc Đa Đồ nói đã rồi mới ly khai ?” Dọc theo đường đi, Môn La hỏi Dịch Vân.

“Bởi vì không cần phải nghe...!” Dịch Vân thúc ngựa chạy nhanh, một bên đáp: “Nếu đã xác định được giá trị ma binh, như vậy Ngạc Đa Đồ cùng gia tộc hẳn nhất định lấy toàn lực đạt hiệp nghị với ta, kiếm phương pháp mua hai khóa long đảm thạch, nếu là như thế, ta còn trở lại Thiên Phong thành gặp Ngạc Đa Đồ không phải thừa à?”

Môn La nghe xong gật đầu, lại nói: “Tuy là như thế không sai, nhưng ta cũng không nghĩ ngươi nói đi là đi, tối hôm qua ta với ngươi đề cập qua, ngươi sáng sớm hôm nay phải đi, chạy nhanh như gió thế này, cũng ngoài ta dự liệu, còn tưởng ngươi phải chuẩn bị vài ngày nữa chứ !”

“Lão đại, ngươi hẳn là rõ ràng cá tính ta! Nếu chuyện phải làm, sớm hay muộn cũng phải làm, không bằng lập tức làm luôn, thời gian không đợi người mà.” Dịch Vân cười nói.

“Được rồi, lão đại, ngươi xác định chúng ta phải đi ao đầm ma thú, sẽ có mạch khoáng trong đó chứ ?”

Môn La suy nghĩ rồi nói: “Điểm ấy khó nói, chỉ cần là vùng hoang dã đều có cơ hội tìm được mạch khoáng, chỉ là tại ao đầm ma thú cơ hội tìm được không bằng tại Lạc Nhật sơn mạch mà thôi.

Ngay tối hôm qua, Dịch Vân cùng Môn La hai người thảo luận qua vấn đề này.

Lạc Nhật sơn mạch đất đai bao la, địa phương bị nhân loại đặt chân đến lại quá nhiều, tuy khả năng tìm được mạch khoáng cao hơn, nhưng Dịch Vân không nghĩ lại phải tới đó, chỉ ít là hiện tại.

Ngoại trừ nửa năm trước hẳn trải qua thiên tân vạn khổ mới từ Lạc Nhật sơn mạch tìm được đường sống trong chỗ chết đi ra, ngoài nhân tố tâm lý, chính là hẳn tựa hồ tại vùng núi này đặc biệt hữu duyên với Băng lân báo, mặc kệ có bao nhiêu khả năng gặp phải, nếu lần sau gặp nữa lại phải chạy chối chết trong hiểm cảnh, Dịch Vân hẳn nghĩ cũng không muốn nghĩ đến một lần.

Bởi vậy, chỉ có thể tuyển chọn ao đầm ma thú.

Ao đầm ma thú nằm ở giao giới Kỳ Võ đế quốc với Bàn Thạch công quốc, một giải đất nghìn dặm vô chủ, gọi là ao đầm khu vực, kỳ thực nơi đó là một địa hình ven núi, có từng mảng lớn rừng cây dài nghìn dặm, chỉ là trong đó có vô số ao đầm tồn tại, địa phương có ao đầm cũng sẽ tụ tập đại lượng ma thú, cho nên mới gọi là ao đầm ma thú.

Tại ghi chép của Khung Võ đại lục, Lạc Nhật sơn mạch có số lượng lớn ma thú cửu giai lui tới, mà ở ao đầm ma thú cao nhất chỉ tiếp cận thất giai, ít có ma thú hơn bát giai, hơn nữa số lượng so với trong Lạc Nhật sơn mạch ít hơn rất nhiều, tương đối an toàn hơn một ít.

Nhất là, Dịch Vân biết Lạc Nhật sơn mạch không chỉ có cửu giai ma thú, ít nhất cũng có một đầu ma thú tinh vực tồn tại, hẳn hiện tại thực lực yếu, đương nhiên tuyển một chỗ như ao đầm ma thú.

Dịch Vân một đường hướng Tây, trải qua nửa tháng thời gian, hẳn rốt cục, đến biên cảnh phía Tây Kỳ Võ đế quốc.

Hắn chỉ có một người, hơn nữa lương khô với nước đều để trong giới chỉ, cả một thanh vũ khí cũng không có, bởi vậy quân đội biên phòng kiểm tra rất nhanh rồi cho đi, lúc ra khỏi biên cảnh Kỳ Võ, hẳn lại chuyển hướng về phương Bắc, lại qua hơn 10 ngày, hẳn rốt cục đến mảnh đất vô chủ trung ương lưỡng đại đế quốc, ao đầm ma thú.

Xuống ngựa, sau khi thả ngựa tự do, Dịch Vân đứng bên ngoài quan sát rừng rậm xanh um trước mặt, đây là giải đất ma thú mà hai đại đế quốc đều không thể chinh phục. Ghi nhớ vị trí khởi điểm, hẳn cất bước đi vào.

Dịch Vân vừa vào trong rừng, thâm nhập chưa được một dặm, chợt nghe từ trong thâm sơn rừng rậm hồ gầm vượn hú, thanh âm đủ chủng loại, ác thú, ma thú, trong nháy mắt hẳn phảng phất nhớ lại ngày còn trong Lạc Nhật sơn mạch, thời gian cẩn thận kiệt lực bốn đào.

Theo thời gian trôi qua, Dịch Vân cũng càng ngày càng đi sâu vào ao đầm ma thú, hẳn dọc đường chỉ thấy ma thú dưới tam giai, đều không để ý tới, mục đích chuyến đi này chỉ là tìm kiếm tử tinh quảng mạch, chiến

đầu vô vị có thể tránh thì tránh.

Tại trong rừng rậm nguyên thủy, Dịch Vân muốn tìm kiếm các địa hình nham thạch, đá núi, ... bởi vì tại địa phương như thế mới có khả năng phát hiện mạch khoáng, thế nhưng nhìn bốn phía rừng cây âm u, che kín bầu trời, hắc căn bản không phân rõ nên đi hướng nào, cũng chỉ đành theo một phương thẳng tắp mà đi.

Sau năm ngày, đi qua hơn trăm dặm sơn lâm, nhưng vẫn là một mảnh rừng rậm, ven đường gặp mấy đầu ma thú cũng ít đi, lại qua năm ngày, Dịch Vân dần dần cảm giác được dị thường, thâm nhập hai trăm dặm, ở đây lại an tĩnh dị thường, một ngày đêm chưa từng nghe thú rống chim hót, sơn lâm yên lặng tử tịch.

“Lão đại, không khí ở đây không đúng nha, cả tòa sơn lâm không có khả năng một con chim cũng không có ?” Dịch Vân nhẹ giọng nói.

Môn La nhìn bốn phía một lần nói: “Ở đây có thể là địa bàn ma thú, cho nên mới làm chim chóc không dám tiếp cận, nói chung người cẩn thận một chút! Nếu là gặp ngoài ngũ giai ma thú lập tức quay lại chạy, cũng chỉ hơn hai trăm dặm, chỉ cần người toàn lực chạy trốn, chỉ cần hai canh giờ là có thể trở lại điểm đầu.”

Trong rừng rậm vắng vẻ, Dịch Vân cảm thấy có chút sợ hãi, nhưng lúc này không thể cứ như vậy mà lùi, hắc kiên trì, cẩn cẩn thận thận tiêu sái đi tới.

Qua nửa ngày, hoàn cảnh chung quanh càng vắng vẻ, hiện tại tiếng côn trùng cũng không nghe, Dịch Vân lại càng thận trọng, thời điểm hắc nghĩ chân, lưu tâm quan sát quanh mình, bên tai đột nhiên nghe được phía trước xa xa, truyền đến hai tiếng thú tranh đấu va chạm.

“Có ma thú đi kiếm ăn ?”

Dịch Vân thu liễm khí tức, lặng lẽ theo thanh âm tiềm hành đi qua.

Đi tới hơn sáu bảy trăm mét, ngang qua một cây đại thụ che trời, Dịch Vân ẩn núp trong một đồi cỏ cao hơn người, thấy hai đầu ma thú đang chiến đấu kịch liệt.

Vừa kịp thấy một con trâu lớn khắp người lông vàng, cao năm sáu thước, ngoài miệng hai cái răng nanh bén nhọn nhô ra, thể trạng cường tráng,... một con khác toàn thân da lông đỏ sậm, bốn căn lợi trảo phong duệ, hình thể chỉ bằng nửa cự người, nhưng tốc độ cực nhanh, hai đầu ma thú hầu như phát điên, trong thời gian ngắn không phân thắng bại.

“Là Bàn thạch bạo ngư cùng Thiết cốt viêm lang, đều là tứ giai ma thú !” Dịch Vân nhẹ giọng nói.

Bàn thạch bạo ngư Dịch Vân từng gặp qua ở Yêu Đạt trấn, tùy thân ma thú của tên thủ lĩnh đạo tặc, tới hậu bị Cầu Cầu một ngụm nuốt lấy. Mà Thiết cốt viêm lang chỉ xem qua ở tư liệu học viện, một thân mình đồng da sắt, tốc độ nhanh như gió lốc, là tứ giai ma thú hỏa thuộc tính.

“Hai con ma thú thực lực đều không khác biệt lắm, Bàn thạch bạo ngư là tứ giai ma thú địa hệ, phòng vệ cực mạnh, Thiết cốt viêm lang lại hơn ở tốc độ nhanh, lực công kích cũng mạnh, nhưng khó tạo thành thương tổn lớn với bạo ngư, mà Bàn thạch bạo ngư cũng không dễ dàng bắt được viêm lang, thắng bại 5-5, duy trì lâu chút khẳng định lưỡng bại câu thương.” Môn La nhìn một hồi, lập tức nói chắc chắn.

Môn La đang nói chuyện thì hai ma thú kịch liệt giao kích, Thiết cốt viêm lang né qua Bàn thạch bạo ngư dậm chân, thoáng cái vọt đến phía sau, bốn căn lợi trảo song song đánh lên lưng trâu, phát ra tiếng nổ, rồi lại bị đánh văng ra, Bàn Thạch bạo ngư tê rống một tiếng, lập tức xoay ngược truy đuổi Thiết cốt viêm lang, đòn nghiêm trọng ban này hình như không tạo thành thương tổn quá lớn.

“Tê tê” Cầu Cầu lúc này cũng bò lên đỉnh đầu Dịch Vân, một bên lè lưỡi, nhìn trận chiến này.

Dịch Vân chăm chú nhìn phía trước, thấp giọng nói: “Nếu chúng nó thật lưỡng bại câu thương thì tốt rồi, vừa vặn cho ta không tốn lực nhất được tiện nghi. Đi tới ao đầm ma thú hơn 10 ngày, đến bây giờ ta còn không rõ được phương vị, địa hình ở đây. Nếu ta hiện tại quay đầu mà đi, nói không chừng ngày sau có thể gặp hai ma thú, trùng hợp tạo ngộ phiền phức thật to, không bằng lúc này đem đau khổ âm thầm triệt để giải quyết, cũng bớt việc phải lo.”

Môn La nghe xong cũng gật đầu nói: “Người hiện tại coi như đơn độc đối mặt một đầu tứ giai ma thú, dưới góc độ đầu khí ma pháp hỗ trợ, hắc là có thể thủ thắng, nhưng nếu là hai đầu ma thú tứ giai người vô pháp

động thủ, thì còn có Cầu Cầu tương trợ, hiện tại thừa dịp tốt này, xử đẹp cái tai họa ngầm này, là quyết định chính xác.”

Nửa giờ sau, hai đầu ma thú chiến đấu giằng co, đứng là không ai làm gì được ai, liên tục đấu tranh cào cấn, chúng nó đã thở hổn hển liên tục, cách nhau 10 thước thở ra nặng nề.

“Bất hảo, chúng nó hình như có ý định ngưng chiến.” Dịch Vân đột nhiên nói.

Chỉ thấy Bàn thạch bạo ngư cùng Thiết cốt viêm lang cách nhau nhìn chăm chăm một hồi, sau đó đều tự lùi lại mấy bước, rồi song song xoay người ly khai, hiển nhiên minh bạch chúng nó nếu tiếp tục đấu cũng chỉ cả hai thương vong, nên quyết định đình chỉ chiến đấu.

Dịch Vân thế nào buông tha cơ hội tốt này, để hai đầu ma thú bình yên rời đi?

“Vù vù !”

Thừa dịp sát na chúng nó xoay người, không có bất luận phòng bị gì, Dịch Vân vận khởi đấu khí mãnh liệt, thân như kinh tiễn bắn ra, bay tới bạo ngư gần hần nhất.

129. Chương 129: Lang Lang

“Rống rống rống ~~~!”

Hai đầu ma thú song song phản ứng, đồng thanh mở miệng tê rống, chúng nó vạn sự không nghĩ tới, có một nhân loại vẫn trốn gần đó, nhìn nhất cử nhất động chúng nó, đánh chủ ý với chúng nó.

Ma thú bình thường mặc dù vì thực vật với địa bàn mà tranh đấu lẫn nhau, thế nhưng chỉ cần gặp phải nhân loại sẽ lập tức đoàn kết, coi như ma thú không cùng chủng tộc cũng sẽ lập tức liên hợp lại, đánh tan xác nhân loại, cái này cũng giống với phản ứng nhân loại khi gặp ma thú.

Dịch Vân bản ý chỉ lưu lại Bàn thạch bạo ngư, đầu Thiết cốt viêm lang nếu muốn đi, lấy tốc độ của nó hẳn muốn lưu cũng không được, nhưng không nghĩ tới, viêm lang tịnh không trốn đi, trái lại bật người hướng hần cấp tốc phi tới, cùng Bàn thạch bạo ngư hình thành tiền hậu giáp công, coi như trước đó không hề có chuyện sống chết với đầu trâu kia, toàn bộ quên đi sạch sẽ.

“Viêm thuẫn, thủy thuẫn !”

Dịch Vân vung tay lên, hai ma pháp thuẫn liền hiện ra, phân biệt che trước mặt hai ma thú.

“Rống!”

Bàn thạch bạo ngư bỗng nhiên vọt mạnh một cái, thân thể to lớn đánh vào viêm thuẫn, “oanh!” nổ mạnh một tiếng, lập tức hỏa thuẫn tan nát, thân thể nó chỉ bị kiềm hãm ngắn ngủi, lại hướng Dịch Vân xung phong liều chết phóng tới.

“Cảng!” Thiết cốt viêm lang hai chân trước lợi trảo trọng trọng đập lên thủy thuẫn, cào lên mặt thủy thuẫn vô số vết rách, nhưng không có lập tức tan rã, thành công chặn viêm lang lại chốc lát, thân thể nó ngừng lại không trung rồi rơi xuống mặt đất.

Thiết cốt viêm lang là hỏa hệ tứ giai ma thú, thủy hệ ma pháp thuẫn vừa vận thuộc tính tương khắc, cho nên toàn lực một kích, uy lực tương đương năm sao vô đồ nhưng cũng không thể đánh vỡ bốn sao ma pháp của Dịch Vân.

Thiên địa nguyên tố thuộc tính tương khắc, cường khắc nhược, nhược chế cường, Dịch Vân dùng loại đặc tính tương khắc này, vận dụng phát huy hoàn mỹ.

Trong chớp mắt Bàn thạch bạo ngư rút ngắn còn cách Dịch Vân ba thước, nó hơi đình trệ một chút... chân giậm giậm tại chỗ, hai thanh răng nanh sắc bén gơ lên, ngẩng đầu điều chỉnh góc nhọn, mãnh liệt hướng người Dịch Vân chạy nước rút, tốc độ cực nhanh, không cho Dịch Vân bất luận thời gian gì xê dịch né tránh.

“Viêm báo tới !”

Trong nguy cấp, Dịch Vân hỏa tốc xuất ra một hỏa hệ ma pháp, vừa lúc một hỏa báo thân thể hơi nhỏ xuất hiện trước mặt Bàn Thạch bạo ngưu, hỏa báo cả người lửa cháy, lấy tốc độ nhanh hơn lao tới Bàn thạch bạo ngưu, Bàn thạch bạo ngưu kinh ngạc trước tình huống đột biến, muốn dừng lại cũng không còn kịp.

“Oanh ầm !”

Hỏa báo cùng bạo ngưu mãnh liệt đập thành một khối, vang ra thanh âm rung trời, va chạm qua đi, hỏa báo lập tức bị đánh vỡ nát, vô số tia lửa bắn ra y như pháo hoa, dần dần tiêu tán, trở lại yên tĩnh.

Mà bạo ngưu bị lực thật lớn đánh vào chân về sau té trên mặt đất, toàn thân trong nháy mắt toàn lửa đỏ, không ngừng thiêu đốt thân thể nó.

“Rống ~!”

Bạo ngưu một bên chịu đau nhức thân thể truyền tới, một bên lăn lộn trên mặt đất muốn dập tắt hỏa diễm trên người, bên ngoài thân bốn phía hoàng sắc quang mang bay ra, hiển nhiên nó muốn nhờ địa hệ ma lực trợ giúp dập nhanh ngọn lửa.

“Thật không nghĩ tới, hỏa hệ bốn sao ma pháp uy lực kinh người như thế, có thể làm tứ giai địa hệ ma thú thân ngoài cũng bốc cháy.”

Dịch Vân trong lòng sợ hãi than, nhưng không buông tha cơ hội tốt lúc này, hắn trong nháy mắt đem một cây đại đao trong Hồng liên ra, một đao rất nhanh chém về phía hai mắt Bàn thạch bạo ngưu đang dập lửa.

Tứ giai địa hệ ma thú lực phòng vệ cứng rắn ra sao hắn từ lúc đối phó Hồng nhãn cự hạt đã khắc sâu lĩnh hội, lấy thực lực hiện tại của hắn tuyệt đối vô pháp phá vỡ phòng vệ Bàn thạch bạo ngưu, cũng chỉ có thể nhắm vào điểm yếu nhất là con mắt mà công kích.

Dịch Vân một đao như sấm, tiếng gió phá không, đao một đường thẳng tắp chém vào đầu bạo ngưu, thân thể con trâu to lớn nảy lên dữ dội, tiếng rống rung trời nhỏ dần, lập tức ngã trên mặt đất không nhúc nhích.

Một bên Thiết cốt viêm lang đang muốn đánh tới, kinh hoàng thấy bạo ngưu bị xử trong nháy mắt, “Ồ!” một tiếng, không còn chiến ý lập tức xoay người chạy trốn.

“Viêm lang này thật rõ thể cục, biết không phải đối thủ của ta, chỉ là hiện tại muốn chạy trốn cũng đã quá muộn !” Dịch Vân nghĩ đến, tiện tay thi triển một thủy thuẫn to lớn che trước mặt Thiết cốt viêm lang, chặn đường đi xuống.

Dịch Vân từ sau truy tới, một cước đá viêm lang nằm trên mặt đất, sau đó cười trên người viêm lang, hít mạnh một hơi, hai quyền đầu rơi như mưa trên thân viêm lang.

“Ầm ầm ầm ~!”

“Ô ô ô ô ô...”

Khi Dịch Vân dừng tay thì Thiết cốt viêm lang đã muốn hấp hối một bên.

“Vừa rồi ngươi có thời gian chạy không chạy, không nên cùng Bàn thạch bạo ngưu giáp công ta, hại ta thiếu chút nữa rơi vào hiểm cảnh, trận này coi như giải khai khó chịu trong lòng ta!” Dịch Vân thở ra nói.

Cầm đao đi tới, đang muốn cấp viêm lang một kết thúc thống khoái thì Thiết cốt viêm lang vừa thấy Dịch Vân đại đao giơ cao, sợ đến quỳ rạp trên mặt đất lạnh run, dùng hai chân trước che hai mắt, miệng kêu ô ô không ngừng.

“Này...” ngươi như vậy có phải tứ giai ma thú không hả? Ngươi cái dạng này làm sao ta xuống tay được ?” Dịch Vân nhìn dáng dấp viêm lang cũng ngây người.

“Ô ô ô ô ô...”

Viêm lang thân thể run rẩy như trước, một đôi vuốt che kín hai mắt, không ngừng thấp giọng kêu thảm.

“Này... ai! Hình như ta là tiểu ác nhân khi dễ nhược tiểu ?” Dịch Vân cười khổ nói.

Môn La lúc này cũng cười nói: “Ma thú giai vị càng cao càng thông minh, tứ giai ma thú đã có linh tính, hẳn là có thể nghe hiểu tiếng người.”

“Nó nghe hiểu ta nói?” Dịch Vân có chút không tin, suy nghĩ một chút hần lập tức nhìn viêm lang đang co rúm trên mặt đất hỏi: “Viêm lang, người nghe hiểu lời ta nói hả?”

Dịch Vân lời này vừa nói xong viêm lang liền giơ đầu lên liên tục gật gật, chỉ là miệng vẫn kêu ô ô.

“Thật nha!” Dịch Vân kinh ngạc nói, hần trầm ngâm chút lại hỏi: “Người không muốn ta giết người hả?”

Viêm lang vừa nghe Dịch Vân tựa hồ có ý định buông tha, rất nhanh gật đầu.

“Ah... người biết tại trong ao đầm này nơi này có mạch khoáng?”

Viêm lang lộ ra thần sắc nghi hoặc, tựa hồ không hiểu ý tứ mạch khoáng?

“Ah... người biết nơi nào có sơn động hoặc vách núi không?” Dịch Vân lại hỏi.

Vẫn là cái mặt không hiểu gì hết.

Dịch Vân hai tay day day huyết Thái Dương, có chút đau đầu, hần suy nghĩ một chút dùng cành cây vẽ trên mặt đất hình dạng ao đầm, vách núi, sau đó chỉ vào hình vách núi nói: “Đây là vách núi, người biết là nơi nào không?”

Viêm lang cúi đầu nhìn bức họa, ngây người một hồi, lập tức liên tục gật đầu tựa hồ hiểu ý từ vách núi.

“Thực sự?” Dịch Vân nhìn viêm lang gật đầu, trong lòng kinh hỉ dị thường, hần rốt cục không cần đi tìm khắp chốn.

Môn La tán thán một tiếng, cười nói: “Chung quy người nghĩ ra biện pháp này tốt a, nếu đầu Thiết cốt viêm lang này biết đường chính xác, người chỉ cần theo nó đi, nếu không đi loạn trong ao đầm mạo hiểm, nguy hiểm cũng không nhỏ.”

Dịch Vân sờ đầu viêm lang, uy hiếp nói: “Ta có thể không giết người, nhưng người phải mang ta đến địa phương có sơn động hoặc vách núi, nhớ kỹ, người muốn chạy trốn nếu ta phát hiện có gì không thích hợp ta một đao chặt đầu bự của người nha!”

Dứt lời, Dịch Vân đem đao trên tay hươu hươu.

Viêm lang vừa nghe, ô ô hai tiếng, vội vã gật đầu.

Khi Dịch Vân đang nói chuyện, Cầu Cầu trong lòng hần cũng ngó ra, thoáng cái bò lên đầu viêm lang, bỗng nhiên cái đầu nhỏ hạ xuống trước mũi viêm lang, thân thể Cầu Cầu chột vung lên, hung hăng cắn lên mặt viêm lang, nhất thời khiến viêm lang ngã nhào.

Cầu Cầu đây là thị uy.

“Ô ô ô ô ô...”

Viêm lang ủy khuất quỳ rạp trên mặt đất, thấp giọng kêu thảm.

Dịch Vân thấy thế buồn cười cũng không nói gì, hần lắc đầu than thở: “Người viêm lang này không có cốt khí, một con rắn nhỏ chưa bằng phần mười đánh người một cái, người lại cúi đầu trên mặt đất cầu xin tha thứ, nếu ở đây ma thú đều như người ta cũng dễ dàng hơn.”

“Cầm!” Dịch Vân ném hai khối tinh thạch cho viêm lang, “Người đã bị ta đánh thành đầu heo, hai khối hỏa phách tinh thạch có thể giúp người hồi phục thương thế, người hấp thu luyện hóa đi.”

Viêm lang nhìn thấy hai khối hỏa hồng tinh thạch ngẩn ngơ, dùng mũi ngửi một hồi, sau đó nhảy dựng lên, lập tức dùng miệng cắn khối tinh thạch, chạy qua một bên nằm sấp đặt tinh thạch dưới thân thể, nhắm mắt luyện hóa.

Ma thú tuy rằng không như Cầu Cầu, trực tiếp nuốt tinh thạch hấp nạp năng lượng, nhưng vẫn có thể luyện hóa, Thiết cốt viêm lang hiển nhiên biết hành biết người, nó chỉ liếc mắt là phát hiện mai hỏa phách tinh thạch ẩn chứa đại lượng tinh thuần hỏa nguyên tố.

Đối với hỏa thuộc tính loại này, rất hữu ích với nó, không chỉ hồi phục thương thế, còn có thể luyện hóa đề thăng tu vi, nó sợ Dịch Vân đối ý thu hồi liền chạy đi luyện hóa.

Dịch Vân nhìn cử động của viêm lang, đoán được ý nó cười nói: “Người này đầu viêm lang, cốt khí ít thương cảm, lại còn không thành thật, lo lắng ta thu hồi hỏa phách tinh thạch cho người hả? Chỉ cần người có thể giúp ta tìm được tử tinh mạch khoáng ta sẽ cho người khóa to hơn nữa.”

Thiết cốt viêm lang vốn đang tích cực luyện hóa hỏa phách tinh thạch, vừa nghe Dịch Vân nói lập tức mở mắt ra, kích động nhìn Dịch Vân sau đó mừng rỡ ngao ô kêu.

“Ân, xem ra chúng ta muốn thành người đồng hành rồi, ta cho người một cái tên tốt... quyết định đi, gọi người là lang lang nha, một cốt khí lang.” Dịch Vân cười nói.

130. Chương 130: Tìm Kiếm

Từ nay về sau, tại trong ma thú ao đầm nguy hiểm khắp nơi, ngoại trừ Dịch Vân Môn La cùng Cầu Cầu ra, lại có thêm một con Lang trở thành đồng bạn.

Thiết cốt Lang Lang ước chừng gấp hơn ba lần Dịch Vân, đầu to, thất lưng dài, chân cao, lúc chạy tốc độ nhanh như cuồng phong, khiến miệng Dịch Vân hơi bị sá lưỡi không ngớt, lúc đó nếu nó muốn xoay người chạy trốn, vô luận hần như thế nào cũng không đuổi kịp. Bởi vậy, Dịch Vân cũng vui vẻ ngồi trên người nó, đem nó làm ngựa cưỡi đi trong ao đầm ma thú.

Mà Cầu Cầu cũng sẽ không trốn cả ngày trong lòng hần nữa, nó tựa hồ thích thú ngồi trên đỉnh đầu Lang Lang, luôn luôn cuộn ngồi trên đầu, thường thường cũng chơi đùa với Lang Lang, thân hình Lang Lang so với Cầu Cầu lớn hơn rất nhiều, nhưng nó tương đối cũng sợ Cầu Cầu, đối với Cầu Cầu thường thường gây phiền phức với nó, năm ba lần đánh nó một chút, cũng chỉ đều kêu lên ô ô.

Dịch Vân nói với Lang Lang, bắt nó phải tìm phương hướng an toàn mà đi, nghìn vạn lần không nên đi tới nơi chốn địa bàn của ma thú, Lang Lang là tứ giai ma thú, ngay cả trong địa bàn nó cũng có phần sợ hãi với ma thú đã ngoài ngũ giai.

Đối với ma thú đã ngoài ngũ giai, nghĩ đến ngày đó Hồng Nhân Cự Hạt Vương, tìm Dịch Vân đập dồn đập liên hồi, tuy rằng thực lực hiện tại của hần so với quá khứ tinh tiến rất nhiều, nhưng cũng sẽ không cho rằng, hiện tại hần có thể đối phó loại ma thú cao giai này, nếu như gặp lại, chính là tìm đường trốn chạy trốn chết mới được.

Tiếp theo Lang Lang đi hơn mười ngày, không nghĩ tới có khả năng tìm được khoáng mạch trên vách núi, hướng Lang Lang ở dưới hời, nhìn nó khi thì hoa tay múa chân, chớp mắt, gật đầu rồi lại lắc đầu trong cử chỉ ngôn ngữ của Lang Lang, cũng nhanh mớ hồ đoán ra, vì thế, Dịch Vân thầm nghĩ may mắn lúc đó lưu lại Lang Lang ,,,

Lấy mức độ hiểu biết của Lang Lang đối với ma thú ao đầm, cuối cùng cũng cần đi thêm 10 ngày nữa, nếu là một mình hần đi bộ tìm tới, ngoại trừ tính mạo hiểm tăng lên, sợ phải là trên mấy tháng thời gian mới tìm được.

Năm ngày nữa qua đi, Lang Lang mang theo Dịch Vân đi tới một vách đá dựng đứng trên sườn núi, rất cục cựa đến đích, trong lòng Lang Lang hào hứng nổi lên, đứng ở sát biên vách núi, ngửa mặt lên trời quay về hướng mây mù hí lên ngao ô...

Chân của nó chỉ chỉ vách núi đá, sau lại đưa chân đến trước mặt Dịch Vân, nó muốn Dịch Vân hứa cho ... nó vài mai hỏa phách tinh thạch.

Dịch Vân ngờ ngác nhìn hẻm núi sâu không thấy đáy, nhìn về hướng mây mù sương trắng, sau đó quay đầu nhìn về phía hướng vách núi đá mà lang Lang chỉ, sắc mặt hần tái nhợt, giơ tay lên đập trên đầu Lang Lang, cả giận nói: “Ta là muốn người dẫn ta đến sơn động trên vách núi, nhưng người lại mang ta đến chỗ vách đá tuyệt nhai này, căn bản ở đây là đều là tử lộ, chỉ có dưới vách đá sâu không thấy đáy, người muốn ta nhảy xuống chắc?”

“Ta tại Lạc Nhật Sơn Mạch bị Băng Lân Báo buộc phải nhảy xuống hẻm húi một lần rồi, hiện tại đi tới ma thú ao đầm lẽ nào lại muốn nhảy xuống một lần nữa? Người so với Băng lân báo còn cao minh hơn nhiều nhỉ, chí ít nó buộc ta phải nhảy xuống, mà người hiện tại cứ nhiên muốn ta cam tâm tình nguyện nhảy

xuống, người còn dám theo ta ăn tinh thạch nữa sao? Dịch Vân nói xong, lại cấp cho Lang Lang cước bật ngựa.

“Ngao ô ... “ Lang Lang bưng đầu, vẻ mặt vô tội nhìn Dịch Vân.

Môn La lúc này cũng cười ha hả: “Ha ha ha, té ra con Lang Lang này nghĩ sai ý của người, nó nghĩ người muốn tìm vách đá dựng đứng trên hẻm núi, tìm hơn hai mươi ngày, cũng không ngại đường xa đi tới chỗ tuyệt địa này, ha ha ha”.

Dịch Vân tay ấn ấn huyết Thái Dương, quay về phía Lang Lang cười khổ nói: “Lang Lang, việc ta muốn tìm chính là khoáng mạch có khả năng ở trong sơn động trên vách núi, mà không phải là vách đá dựng đứng ở đây, trên đoạn nhai này sao mà tồn tại khoáng mạch được, người lần này thực sự đã nghe hiểu chưa?”

Lang Lang ngẩn ngơ, lại nhìn thoáng qua vách đá dựng đứng, suy nghĩ một chút, lần thứ hai gật gật đầu.

“Được rồi, như vậy hiện tại chúng ta xuất phát một lần nữa” nói xong, nhảy lên ngồi trên người Lang Lang, lý khai tuyệt địa này.

Nửa tháng nữa lại qua đi

Lần này Lang Lang thật hiểu rõ lời nói của Dịch Vân, tại trong nửa tháng này, nó liên tiếp mang theo Dịch Vân tìm được sáu, bảy vách đá, trong đó thật là có phát hiện khoáng mạch mới, còn có những hai nơi, đáng tiếc tất cả đều giống nhau quặng sắt (mỏ sắt) mà thôi.

“Số lượng quặng sắt rất nhiều, cư nhiên cũng dễ dàng mua được, hơn nữa tối đa cũng chỉ có thể luyện ra ma binh nhị phẩm trung giai, cũng không phải là điều ta muốn.

Dịch Vân nhìn mạch quặng sắt trước mặt sâu ước chừng cây số, hàm lượng của nó nhất định không ít, nhưng hẳn cũng chỉ có lắc lắc đầu nhìn mà thôi.

Lại một tháng mười ngày trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, Dịch Vân đã tìm được sáu chỗ khoáng mạch mới, nhưng đều không có ngoại lệ, tất cả đều quặng sắt, đối với Dịch Vân mà nói là hoàn toàn vô dụng, đương nhiên hẳn lấy cho đủ số, nhưng lấy những mạch quặng sắt dài hơn mấy nghìn thước, hơn nữa khai thác mạch quặng sắt này mất rất nhiều thời gian, cũng mất mấy tháng mới có thể khai thác hết, huống chi thời gian của hắn cũng không còn nhiều, chỉ có thể toàn bộ mục tiêu đặt ở tử tinh quặng.

“Ai, ôi tử tinh quặng thật khó tìm a” Dịch Vân than thở.

Lúc này Môn La xuất hiện bên người Dịch Vân, cười nói” Tìm một tử tinh quặng mà đã nản lòng sao? Nếu là ngày sau, người nếu tìm kiếm luyện tài tứ phẩm – bí ngân, hoặc là luyện tài chủ yếu ngũ phẩm ... vẫn thần thiết nói, chẳng phải là càng thêm đau đầu lắm sao?”

“Bí ngân, chúng ta dĩ nhiên tại Lạc Nhật Sơn Mạch tìm kiếm được một ít rồi mà, số lượng còn lại, ta không có lo lắng, nhưng thật ra vẫn thần thiết những luyện tài thực sự như vậy là chưa từng nghe qua, lúc đó lập ra danh sách cấp cho Ngạc Đa Đồ thì vẻ mặt hắn cũng là nghi hoặc, hiển nhiên chưa nghe qua từ này”. Dịch Vân nói.

Ngạc Đa Đồ là nghi trượng cao cấp Kiệt Nặc Tư gia tộc, chuyên môn kinh doanh buôn bán của thương nghiệp gia tộc, đã gặp qua kỳ trân dị bảo hẳn thế đếm không hết, nếu hắn cũng chưa từng nghe qua kỳ quặng, chỉ có thể nó đã tuyệt tích hoặc là rất khó diễn đạt được.

Môn La nghe xong cười xuy một tiếng nói : “Bí ngân là có một ít không sai, nhưng không nhiều lắm, nếu người thực sự luyện thành công trăm phần trăm ma binh tứ phẩm, cũng cần số lượng tối đa là năm mươi. Nhưng nếu người từ đó tự tay luyện thành năm thanh tứ phẩm ma binh, coi như là kỳ tích rồi!”

“Người bây giờ sẽ cho rằng còn có rất nhiều bí ngân, không cần lo lắng sao?”

Dịch Vân nghe vậy lặng yên! Lập tức nghĩ đến chính mình ở trên đỉnh núi luyện chế nhị phẩm luôn luôn thất bại, cũng thấy Môn La giảng giải không sai.

Môn La nói tiếp: “Về phần luyện tài ngũ phẩm vẫn thần thiết, Ngạc Đa Đồ chưa từng nghe qua cũng là bình thường thôi. Xem ra bên ngoài vẫn thần thiết cùng quặng sắt giống nhau không sai biệt lắm, chỉ là nó có ánh sáng màu đen đậm, vả lại màu đen tỏa sáng đến nỗi có thể khiến cho người ta lẫn lộn cùng Thiết Thạch, cũng chỉ có những thế gia luyện khí cổ xưa mới biết được luyện tài kỳ quặng này.

“Hơn nữa, vẫn thần thiết không giống như quặng sắt giống nhau, hoặc là tử tinh quặng, bí ngân, các loại khác, có thể từ trên đại lục tìm được khai thác khoáng mạch, có thể là từ chỗ sâu nhất dưới đáy biển mới có thể khai thác được, tương đương khó có thể tìm lấy được, sở dĩ, ma binh ngũ phẩm ở bên ngoài khó có thể xuất thế hay là vì nguyên nhân này”

Dịch Vân nghe xong đúng là bắt đầu đau đầu đứng lên, nếu theo như lời Môn La nói là sự thật, như vậy ngày sau hẳn phải đi nơi nào để tìm luyện tài vẫn thần thiết đây?

Dọc đường không nói gì, nửa ngày như thế qua đi, đến lúc hoàng hôn buông xuống, trong lòng Dịch Vân hiểu rõ một ngày đêm đã qua mà cũng không thu hoạch được gì, đang muốn bảo Lang Lang dừng lại nghỉ ngơi thì Cầu Cầu cũng có cử chỉ khác thường vùng dậy.

“Tê tê tê!”

Bỗng nhiên Cầu Cầu kêu lên mấy tiếng, quay đầu liếc mắt nhìn Dịch Vân, lập tức nhảy xuống từ trên đầu Lang Lang, đáp trên mặt đất, lập tức hướng qua một hướng khác cấp tốc bỏ đi.

Cử động này của Cầu Cầu, tự nhiên Lang Lang không hiểu ra sao, thế nhưng Dịch Vân chỉ nghĩ người một chút, lập tức nghĩ tới một khả năng, trong lòng hẳn vui vẻ, tức thì nhìn Lang Lang hô lên một tiếng: “Lang Lang, lập tức theo sát Cầu Cầu, đừng để đánh mất dấu vết!”

Lang Lang ngao ô một tiếng, gật đầu, lập tức theo đuôi chạy đi.

“Thật lâu rồi không thấy Cầu Cầu có phản ứng như vậy, như là vừa phát hiện cái gì sao?” trong lòng Dịch Vân bốc lên, có một chút chờ mong.

Một khắc đồng hồ sau, Dịch Vân đi theo Cầu Cầu tới một chỗ dưới vách đá, phải nói là vách đá núi dựng đứng, vì vậy khoảng cách từ nơi này cách chỗ vách núi đá chỉ không được trăm mét, tất cả các mặt vách núi đều là vách đá dựng đứng kéo dài một dãy.

Khi Dịch Vân tới nơi đã thấy thân thể Cầu Cầu cuộn thành hình cầu, theo đá tảng trên vách núi đá không ngừng nhảy về phía trước.

Dịch Vân lập tức hiểu được, hẳn kiếm chế kinh hỉ trong lòng, từ Hồng Liên xuất ra một cây đại đao, hướng chỗ Cầu Cầu ở trên vách núi đá vận kinh mãnh lực bổ ra, ngay lập tức tạo ra một cái động lớn.

“Quả nhiên không sai, cái vách đá núi này có ánh sáng!” Dịch Vân mừng rỡ kêu lên.

Vừa ... vừa tiến vào trong sơn động ánh sáng này, Dịch Vân phát hiện cái động khẩu này dài chừng ba, bốn trăm thước, trong sơn động bốn phía trên vách núi được ánh hoàng hôn chiếu vào, nhất thời lóe ra ánh sáng bạc, phát ra ánh sáng lấp lánh như là dưới bầu trời đêm đen đầy ánh sao.

Dịch Vân đã từng gặp qua tràng cảnh như thế ngay tại trung tâm Lạc Nhật Sơn Mạch, hồi đó cùng Cầu Cầu phát hiện một bí ngân quặng thì y như lúc này đây, bất quá nơi này lớn hơn một ít, hẳn ngăn người ra, lập tức cả kinh bật thốt lên: “Là bí ngân, rất nhiều bí ngân quặng!”

131. Chương 131: Tiền Đặt Cược Của Lang Lang

Môn La theo Dịch Vân đi vào, nhìn một chút tinh quang lọt vào tầm mắt lại càng hoảng sợ: “Thực sự là bí ngân quặng, so với bí ngân quặng ta phát hiện ra còn lớn hơn nhiều lần ... !”

Dịch Vân ngơ ngác nhìn, hẳn vì tìm kiếm tử tinh mạch khoáng mới đến ao đầm ma thú, hôm nay tử tinh quặng chưa thấy, lại tìm được kỳ quặng cấp cao nhất – bí ngân.

Tuy là kỳ quáng, nhưng hiện nay đối với hắn không có chút gì hữu ích, hắn hiện tại ngay cả ma binh nhị phẩm đỉnh phong cũng luyện không ra, mà bí ngân lại là luyện tài tứ phẩm ma binh, hắn muốn luyện tạo cũng không có cách nào khác... Hắn không biết nên vui hay buồn đây.

Cầu Cầu cũng không như Dịch Vân vui buồn này nọ, vừa vào sơn động, liền bò đến trước bí ngân quáng, cắn một ngụm lớn bí ngân nuốt xuống, kể cả đã vụn trong đó cũng nuốt lun vào bụng, một nhát ăn xong lại một nhát, một miếng không ngừng cắn nuốt, liên liên ăn hơn mười cụm bí ngân mới ra vẻ ăn no, chậm rãi bò vào trong lòng Dịch Vân, một lúc sau truyền ra tiếng ngáy.

Môn La thấy biểu hiện của Cầu Cầu ăn xong, hắn cười to: “Thực sự là rắn bảo bối a, liên tiếp hai lần đều tìm được bí ngân quáng, tuy rằng chúng ta mục đích chỉ là tìm tử tinh mạch khoáng, nhưng lại tìm ra kỳ quáng nhất đẳng. Dịch Vân, ngươi hẳn nên vui vẻ mới đúng, ha ha!”

Dịch Vân cũng cười nói: “Ta chỉ là bị dọa, một phần đại lễ đột nhiên xuất hiện trước mặt, ta đương nhiên mừng mà kinh.”

Dịch Vân lúc này cũng không do dự, lập tức cầm đại đao đi vào huyết động, gỡ lấy 1 cục bí ngân xuống.

Cây đại đao trong tay hắn là thanh ma binh nhị phẩm đỉnh phong hắn luyện ra khi trước, chỉ vì mặc dù thuận lợi luyện ra hai thanh, nhưng độ hoàn thành không cao, bị Môn La tuyên bố là nhị lưu phế phẩm, hắn duyên cớ đó mới làm thanh mới, cũng không đặt tên cho hai thanh ma binh này, bởi tương lai chắc chắn còn phải đổi.

Cái chuỗi ma binh này tuy là không phải thành phẩm, nhưng phẩm giai cũng là ma binh nhị phẩm đỉnh phong, so với thanh Long Phách đao một năm rưỡi trước hắn đánh ra lợi hại hơn không ít, hắn mỗi một đao xuất ra là dễ dàng phá vỡ đá cứng, hầu như chỉ cần tốc độ đao và người là đủ, đẽo bí ngân gắn chặt trên vách gỗ xuống.

Chỉ là quáng tài này chừng hơn bốn trăm thước, bốn phía ba mặt tất cả đều là bí ngân quáng, lớn hơn mỏ bí ngân trước không chỉ mười lần.

Dịch Vân tuy có nhị phẩm đỉnh phong ma binh nhưng cũng đào đủ năm ngày mới đưa cả tòa bí ngân mạch khoáng đoạt sạch. Sau đó hắn tính ra, bí ngân hắn thu hoạch nơi này, chừng hơn hai nghìn cân, đủ để hắn luyện ra năm trăm thanh tứ phẩm ma binh.

“Ha ha ha, hơn hai nghìn cân nha, phân lượng chừng đủ cho năm trăm thanh, đến bây giờ ngươi thực sự không cần lo lắng ngày sau không có luyện tài cho tứ phẩm ma binh.” Môn La tâm tình rất tốt, hưng phấn cười to nói.

Dịch Vân khẽ lắc đầu, cười khổ nói: “Xác thực là chuyện tốt, nhưng mà ta hiện tại còn cách tứ phẩm quá xa, không chỉ nói đến tam phẩm thôi, ngay cả ma binh nhị phẩm đỉnh phong ta luyện còn chưa tốt, ta nghĩ lại dùng vài ngày thời gian lưu lại trong ao đầm ma thú, xem có tìm được mạch khoáng tử tinh hay không!”

Dịch Vân từ khi ly khai Thiên Phong học viện đã hơn bốn tháng hơn, hắn đáp ứng Mễ Nặc lão sư tối đa sáu tháng sẽ trở lại, mà từ ao đầm ma thú trở về Thiên Phong thành chỉ ít cũng hơn nửa tháng thời gian, hắn lúc này thời gian không còn nhiều lắm.

“Lang Lang!” Dịch Vân cân nhắc, từ Hồng Liên xuất ra ba viên hỏa phách tinh thạch, nói: “Ngươi nếu trợ giúp ta tìm được cái bí ngân quáng này, ta cũng thực hiện hứa hẹn với ngươi, ba khóa hỏa phách tinh thạch này là của ngươi.”

Lang Lang nhìn ba khóa tinh thạch sáng rực kia, so với viên lúc trước Dịch Vân cho nó lớn hơn cũng gấp đôi, lập tức chạy ngậm lấy trong tay Dịch Vân, ngoào ô không ngừng, hiển thị tâm tình sung sướng.

Năm ngày này, Dịch Vân cả ngày vội vàng khai quáng, lúc ban đầu vốn nó có bạn chơi... nhưng, tên Cầu Cầu ăn lượng lớn bí ngân xong lại lăn ra ngủ say, cho nên nó chỉ có thể đơn độc chờ ở cửa động, coi như bảo vệ cửa hang. Thỉnh thoảng cũng giúp Dịch Vân săn thú, cường chế ma thú cấp thấp tiếp cận đây, hành động y như bảo mẫu sống qua ngày kiểu này khiến nó buồn rầu phiền muộn.

Nó cũng từng nghĩ tới muốn chạy trốn, bởi vì Dịch Vân hoàn toàn không hạn chế hành động của nó, nếu len lén trốn đi, cơ hội không nhỏ, thế nhưng nghĩ đến Dịch Vân từng nói qua... sự mê hoặc của hỏa phách

tinh thạch khó có thể chống cự, tất cả lý do đều khiến nó lưu lại.

Hiện tại chỉ là tứ giai ma thú, nhưng nó đã tiếp cận cánh cửa ngũ giai, trong hỏa phách tinh thạch ẩn chứa năng lượng hỏa hệ tinh thuần, là thứ tối cần thiết hiện nay với nó, chỉ cần lại ăn được vài khối, rõ ràng nhanh hơn tự tu luyện không biết nhiều lần.

Nhân loại là không thể tin, đây là nhận thức chung của ma thú.

Nhưng dưới áp bách phải ở lại bên người Dịch Vân, mấy tháng qua, nó ngoài ý muốn phát hiện Dịch Vân cùng nhân loại khác bất đồng, có thể nói là tồn tại ngoại lệ... cứ nhìn hắc đối đãi con rắn nhỏ kia đúng là hoàn toàn không như đối đãi với ma thú, mỗi ngày đều cho ăn thủy phách tinh thạch, thường xuyên nói chuyện, quả thực đem Cầu Cầu trở thành người như hắc.

Gặp phải một người kỳ quái như vậy, từ không cam lòng tình nguyện như ban đầu, đến giờ nó lại có chút tin tưởng Dịch Vân, hắc sẽ thực hiện điều đã nói, ở lại bên người Dịch Vân tuy có phiêu lưu thể nhưng nó lại nguyện ý đánh cược một keo.

Một mực chờ, một mực đợi, trong lòng cũng thấp thỏm bất an, hiện tại mới được Dịch Vân thực hiện hứa hẹn, tốt hơn so với tưởng tượng nhiều, lại có ba khối vào mồm, làm trong lòng nó mừng như điên.

“Ngao ô ~~~!”

Môn La nhìn phản ứng của Lang Lang cười nói: “Người cấp cho nó mỗi khóa chừng một cân, ba khóa ba cân, tương đối bang trợ nó tu luyện khá tốt, người không sợ Lang Lang bởi vậy tiến giai, thành ngũ giai ma thú quay lại cho người một ngụm ah?”

Lắc đầu, Dịch Vân thản nhiên cười: “Muốn luyện hóa ba khóa tinh thạch hoàn toàn phải mất một đoạn thời gian, ít ra cũng 2-3 tháng, khi đó chúng ta đã sớm khai nơi này. Hơn nữa, nếu Lang Lang thực sự tiến vào ngũ giai, thực lực vẫn kém xa so với Hồng Nhân cự hạt vương, hợp lực ta với Cầu Cầu coi như đánh không lại, cũng thoát được, cho nên ta cũng không lo lắng!”

“Ba tháng qua, chúng ta an toàn ở ao đầm ma thú, đồng thời một đường nhanh chóng đến đây, tất cả đều vì có Lang Lang, cấp phân đại lễ này ta cũng thực hiện đủ hứa hẹn.”

Lang Lang miệng ngậm hỏa phách tinh thạch đi tới ngoài cửa động bí ngân quang, toàn bộ đặt dưới thân, cứ như vậy nằm úp lên bắt đầu luyện hóa.

Kế tiếp, Dịch Vân duy trì mỗi ngày đều lai vãng tìm tử tinh mạch khoáng, hắc mặc dù cần mẫn thể nhưng tìm mạch khoáng cần nhất là vận khí, hắc thiếu may mắn cũng chỉ về tay không, qua tiếp mười ngày, Dịch Vân biết rằng nên bỏ qua rồi.

“Dịch Vân, người cũng đừng nản lòng, tìm kiếm mạch khoáng vốn phụ thuộc chín phần vận khí, tận lực là được rồi! Huống chi, người tuy tìm không ra tử tinh quang, nhưng tìm được bí ngân quang càng quý hiếm, chuyện này coi như mười phần đáng giá.” Môn La thoải mái nói.

Dịch Vân nghe xong cười nói: “Điểm ấy ta cũng hiểu! Kỳ thực ta một điểm cũng không có nản, thậm chí vui vẻ nữa là khác, tử tinh quang tuy không thấy, nhưng vẫn có thể mua, mà bí ngân muốn mua cũng không được, chúng ta lần này thu hoạch coi như phát tài rồi!”

Môn La gật đầu, cũng cười nói: “Người minh bạch thì tốt rồi.”

Khi hai người nói chuyện, Lang Lang vừa lúc đi qua thủy đầm, cái đầm này cũng không lớn, dài chừng hơn năm thước, từ xa mà nhìn, mặt nước phản quang chiếu sáng, hiển nhiên nước rất trong.

Dịch Vân đang muốn kêu Lang Lang dừng lại nghỉ ngơi thì Cầu Cầu bỗng nhiên rít lên, thoáng cái vọt vào thủy đầm, sau đó quay lại nhìn Dịch Vân giữa đầu kêu một tiếng, lập tức lặn xuống đầm, “ba...” văng lên một đám bọt nước, trong chớp mắt chìm vào trong nước, không thấy bóng dáng.

“Cầu Cầu!” Dịch Vân bị một màn dọa cho hãi, hắc cũng lập tức tiến đến thủy đầm.

132. Chương 132: Huyết Động Dưới Cổ Đàm

Đi tới cạnh đầm nhìn xuống, chỉ thấy nước trong đầm trong vắt, liếc sơ qua là thấy sâu hơn 10 thước, một đầu rắn xanh đang bơi trong đó, như vật nặng rơi dưới nước, không ngừng lặn sâu xuống dưới.

“Là Cầu Cầu !”

Dịch Vân vừa thấy Cầu Cầu tại đó, đang không ngừng lặn xuống, thoáng cái không còn thấy bóng dáng, không nghĩ ngợi nữa, buông người nhảy vào trong đầm.

Nước trong đầm trong và rất lạnh, Dịch Vân tay chân cùng động, rất nhanh bơi xuống dưới, nháy mắt liền hạ trăm mét, nhưng vẫn không thấy thân ảnh Cầu Cầu, hấn trong lòng tức giận, lặn xuống sâu hơn nữa.

Đầm nước càng sâu càng lạnh, lặn khoảng 300 thước thì bốn phía có băng nhỏ bồng bênh, càng xuống thể tích băng càng lớn, nước càng lạnh, Dịch Vân không sợ lạnh chỉ là kinh ngạc đầm nhỏ như thế mà lặn sâu hơn vài trăm thước lại chưa thấy đáy, ra ngoài ý liệu của hấn.

Chìm xuống dưới 1 đường thẳng tắp, khi tiếp cận 400 thước thì rốt cục hấn nhìn thấy phía trước bóng dáng đầu rắn xanh dưới đáy, duy trì lặn xuống, Dịch Vân vui mừng đang muốn tăng tốc đuổi theo chỉ là hơi thở dần đến cực hạn, khí tức không thông, đành thả lỏng thân thể hướng lên trên phóng đi.

“Lang Lang, người đi phụ cận tìm một viên nham thạch nặng nặng một chút !”

Khi Dịch Vân trở lại trên mặt đầm, một bên hít thở từng dồn dập, một bên bảo Lang Lang.

“Cầu Cầu tên này nếu tìm được nhất định phải cho ăn roi !” Dịch Vân thở dài một hơi nói.

Môn La đi tới cạnh đầm nhìn xuống trầm giọng nói: “Chỉ là một đầm nước nhỏ mà lặn xuống 3-400 thước còn không thấy đáy, việc này kỳ lạ! Còn có, rắn là loài ma thú tuy rằng kỹ năng bơi không kém nhưng không có khả năng ở trong nước hít thở, không biết vì sao Cầu Cầu lại lặn xuống đó?”

Không lâu sau, Lang Lang dùng đầu lặn một tảng đá lớn về, Dịch Vân lập tức đem quần áo và đồ dùng hàng ngày cởi sạch, ôm tảng nham thạch lại nhảy vào trong đầm, hấn căn dặn Lang Lang: “Ta xuống dưới kéo Cầu Cầu lên, người ở chỗ này chờ !”

Lang Lang gật đầu, ghé lại ven đầm, nhìn Dịch Vân lần thứ hai nhảy xuống.

Lúc này tốc độ trầm xuống nhanh hơn rất nhiều, tới chỗ mảnh băng, lại xuống chút nữa, xung quanh băng lớn di động ngày càng nhiều, theo chiều sâu đi xuống lát sau tảng đá đụng đáy ngừng rơi.

Chiều sâu lúc này đã hơn 600 thước, quay đầu tìm kiếm Cầu Cầu chỉ thấy bốn phía phát ra tia sáng yếu ớt, hai mắt có thể thấy sự vật, nhưng không thấy hình bóng Cầu Cầu, Dịch Vân liền tìm bốn phía, trong lòng khẩn trương.

“Thế nào tìm không thấy? Ở đâu đã là đáy rồi mà ?”

Tay chạm mặt đầm truyền đến cảm giác lạnh lẽo, cúi đầu nhìn kỹ thì ra là một khối huyền băng to lớn, bốn phía nhìn lại, phát hiện khối băng này bao trùm toàn bộ đáy đầm, dưới băng tầng mơ hồ còn thấy nước gợn lưu động.

Dịch Vân dưới một góc huyền băng, tìm được một cửa động người có thể đi qua, phát hiện vết tích Cầu Cầu hấn ngẩng người một chút lập tức suy nghĩ cẩn thận:

“Thì ra chỗ này là chỗ này là do hàn khí ngưng kết thành một tầng huyền băng, không phải đáy đầm, Cầu Cầu nhất định lặn xuống dưới!” Dịch Vân lúc này cũng hiểu: “Cầu Cầu rõ ràng đoán được ta sẽ đuổi theo, mới đục ra một cửa động cho một người đi qua, không phải như thế thì chỉ cần một lỗ nhỏ cũng đủ cho nó rồi !”

Đi qua chầm hơn 10 thước tường băng cứng rắn, tại phía dưới tường băng quả nhiên là một đầm nước khác, lần này không có đá lớn lặn xuống hấn không thể khác hơn là tay chân cùng quẫy lặn xuống phía dưới.

Môn La lúc này cũng sợ hãi than: “Dưới mặt nước sáu trăm mét lại có một phiên tường băng to như vậy, việc này không bình thường, cực kỳ kỳ quái, ta rốt cục mở rộng nhãn giới.”

Dịch Vân hươ tay chân lại lặn xuống hơn trăm mét nhưng vẫn không thấy đáy đầm, hần thận trọng suy nghĩ: “Cái đầm nước này không tầm thường, đầm nước kết băng vốn đều kết ở trên mặt nước, đáy nước trái lại bảo trì nhiệt độ không có khả năng đóng băng, mà chỗ này ngược lại, đáy đầm kết băng hơn 10 thước, quá kỳ lạ !”

Khi lặn sâu hơn 900 thước thì Dịch Vân hơi thở gần nghẹn, phía xa xa thấy một tia sáng, hần mừng rỡ vội vàng bơi đến chỗ sáng, ngay khi sắp đến gần nguồn sáng bỗng nhiên một cổ lực đẩy mạnh mẽ đập hần trở lại, một hơi thở dùng hết, hiện tại trở về cũng không thể tới được mặt đầm.

Hần cắn răng dùng hết toàn lực phóng xuống dưới, đối chọi lực đẩy lặn tới chỗ sáng, bơi hơn 10 mét chỉ thấy thân thể nhẹ hẫng, không hiểu lực nổi đột nhiên biến mất, hần thoáng cái vọt tới tia sáng dưới đáy đầm.

Đi vào cửa động phát hiện mảnh băng tà tà trôi về trước, hần hơi thở đã hết từ lâu, vội vàng tay chân thuận thể đi lên, mảnh băng không dài, chừng hơn trăm mét, chỉ lát sau “Ba!” một tiếng phóng lên khỏi mặt nước.

“Vù vù vù vù hô...”

Dịch Vân vô lực tựa vào bờ nước hít từng ngụm lớn, một chuyến lặn sâu gần nghìn mét lúc đầu nghĩ không ta, thiếu chút nữa khiến hần chết dưới đáy nước.

“Tê tê tê!” ngay khi Dịch Vân há mồm thở dốc thì một đoàn quang ảnh màu xanh đột nhiên bay đến, thoáng cái nhảy lên đầu hần, đúng là tên Cầu Cầu tìm hoài không thấy.

Thì ra Cầu Cầu vẫn ở chỗ này chờ hần.

Dịch Vân vừa thấy Cầu Cầu ở chỗ này, cục đá trong lòng liền thả xuống, vốn định lên tiếng trách mắng một câu, nhưng lúc này vô lực, không thể khác hơn là cười khổ nói: “Cầu Cầu, người một cú nhảy xuống nước thật tốt, thiếu chút nữa hại ta chết trong đầm nước, người ...”

Dịch Vân còn chưa nói hết, Cầu Cầu lại bay xuống, tiến vào địa đạo bên trong, Dịch Vân thấy thế cũng đành lắc đầu cười khổ, đứng dậy đi theo vào.

Chỉ một lúc sau, hần cùng Cầu Cầu đi ra khỏi địa đạo, bỗng nhiên trước mắt sáng ngời, chỉ cảm thấy ánh dương quang chói mắt, gió nhẹ quạt vào mặt, đúng là một chốn bông lai tiên cảnh, phía trước vài trăm thước là một cốc nhỏ rừng câu đứng thành hàng, sinh trưởng tươi tốt, hoa hồng lá xanh, y như hoa viên toàn mỹ, trong rừng còn có dã cầm, thỏ truy đuổi chạy trốn, bầu trời mệnh mông vô bờ, ba đầu chim chóc bay xẹt qua.

Môn La đi ở bên người Dịch Vân mở miệng sợ hãi than: “Tốt cho một cái thể ngoại đào viên! Ai có thể nghĩ đến, dưới ma thú ao đầm gần nghìn mét lại cso một chỗ tồn tại như thế này ?”

Dịch Vân vừa mừng vừa sợ, hần đưa mắt nhìn chung quanh, bốn phía khung cảnh an bình, hướng trung tâm u cốc, có một khối đá lớn màu xanh, ẩn ẩn thiện địa nguyên tố lưu động, hần hiểu kỳ đến gần, tới trước khối đá lớn.

Chỉ thấy nhiều loại hoa cỏ xinh tươi mọc vòng quanh, hần không đành lòng đạp lên, cất bước đi qua, nhưng thoáng nhìn hoa cỏ dưới mặt đất hình như có khắc đồ hình gì đó, gạt ra 1 đám, phát hiện đồ hình này vây quanh tảng đá trung ương, nhìn tỉ mỉ hần liền ngây dại.

“Ma pháp trận đồ?” Dịch Vân cả kinh kêu lên.

Dưới đầm nước sâu, có một xứ sở nhân gian tiên cảnh như thế, làm hần bất khả tư nghị, hiện tại còn tìm được ma pháp trận ở chỗ này, nhất thời đối với nơi này cảm thấy quý dị.

Môn La đi vào ma pháp trận, cũng không có cảm thấy dị thường, lúc sắp tới trước khối đá lớn, hần liếc mắt cả kinh nói: “Phách thạch? Đây là phong hệ Phong phách tinh thạch !”

Dịch Vân sửng sốt, cũng đi tới trước nhìn một chút, khi hần đang ở ngoài ma pháp trận chỉ cảm thấy một chút nguyên tố lưu động, thể nhưng vừa tiến vào ma trận thì bỗng cảm thấy một cỗ năng lượng nguyên tố

khổng lồ từ khối đá tuôn ra, tình hình như vậy Dịch Vân đã thấy qua hai lần, tại tổ ốc mật thất khi gặp Thủy Hỏa phách tinh thạch.

Nhìn quanh u cốc, Dịch Vân cúi đầu nghĩ một chút, liền hiểu được: “Ma pháp trận hẳn là vì hạn chế nguyên tố năng lượng Phong phách tinh thạch chỉ trong u cốc. Núi này nhiều loại cây cỏ, rừng cây tươi tốt, sinh cơ dạt dào, bốn phía linh khí dư thừa, nhân gian sao lại cạo một điệu cảnh như thế? Hiển nhiên dùng ma pháp trận cùng Phong phách tinh thạch tạo ra một nơi tiên cảnh tuyệt vời.”

Môn La cũng đồng nhận thức nói: “Người nói không sai, thủ pháp như vậy cùng tổ ốc mật thất giống nhau, chỉ là ma pháp trận này nhỏ hơn nhiều mà thôi, nhưng có thể làm tới trình độ này cũng không đơn giản, nhìn kỹ u cốc núi này bài biện giống như thiên nhiên, nếu chỉ dùng nhân lực thì không biết ai làm nên danh tác thế này?”

Dịch Vân cũng có cùng nghi vấn, ai lại đến ao đầm ma thú, tại dưới đầm nước một cây số dùng ma pháp trận phong hệ tinh thạch, kiến tạo tòa u cốc điệu cảnh? Ở đây cỏ xanh sinh trưởng ngang đầu người, bốn phía không có dấu hiệu hoạt động nào, hiển nhiên người này từ lâu đã ly khai nơi này, nhưng lại không mang dị bảo Phong phách tinh thạch đi, thật nghĩ không ra.

Dịch Vân đứng ngốc tự hỏi trước phong hệ phách thạch, chợt thấy Cầu Cầu coi như không thấy, trực tiếp bò qua tảng phách thạch, cử động này làm Dịch Vân và Môn La song song không giải thích được, nếu Cầu Cầu lúc này bắt đầu mở miệng cắn nuốt vài ngum, thưởng thức mỹ vị thì rất bình thường, nguyên tố phách thạch luôn luôn là món nó yêu thích nhất, mà hiện tại...

“Nó đã minh bạch độ trân quý của nguyên tố phách thạch, tỉnh ngộ rồi a, ta quyết định không gọi nó rắn phá sản nữa? Có tiến bộ, một con rắn nhỏ có tâm lý không đơn giản nha!” Môn La vui mừng cười nói.

Mỗi khi nhìn Cầu Cầu đem tinh thạch trân quý ăn thay cơm, Môn La trong lòng co rút, tất cả đều là dị bảo nha! Hiện tại thấy nó đột nhiên đổi tính liền tán thưởng.

Dịch Vân lắc đầu: “Ta với Cầu Cầu biết rất rõ, cạo như lửa đóng băng, nước đốt cháy đều có thể xảy ra, nhưng nó tuyệt không thể thay đổi tính, hẳn phía trước phải có cái gì hấp dẫn nó hơn thôi!” Dứt lời, Dịch Vân cất bước đuổi theo.

133. Chương 133: Hải Cốt Tinh Vực

Đi qua rừng cây, tới một góc sơn cốc, Dịch Vân chợt cảm thấy tại vách núi hơn 10 thước phía trước có một cái cửa động, sau một cây đại thụ, nếu không đi tới gần sẽ không thể phát giác nó tồn tại.

Đi vào trong động, phát hiện bên trong động có dạng hình vuông, cho thấy thạch động là do người tạo ra, bên trong động không lớn, kích thước y như thiết phòng của hắn tại Thiên Phong thành, có đặt một cái giường đá với bụi cây nhỏ như ghế nằm, chỉ vậy thôi.

Đi tới trước giường đá Dịch Vân thấy trên giường một bộ hải cốt, trên đó quần áo và đồ dùng hàng ngày đã cũ nát, phong hóa nghiêm trọng, hiển nhiên người này đã chết rất lâu.

“Người này... hẳn là người tạo ra u cốc núi này, cũng là chủ nhân Phong hệ tinh thạch.” Dịch Vân nhìn hải cốt trên giường đá, nhẹ giọng nói.

Sơn cốc kiến tạo khác thường, tuy là do nhân lực nhưng dung nhập tự nhiên, có tòa ma pháp trận cùng phong hệ tinh thạch tồn tại, làm chung quanh đây thiên địa linh khí, trở thành địa phương như tiên cảnh, người này khéo tay sáng tạo như thế, thủ pháp tầm mắt rộng rãi, hiển nhiên sinh tiền phải là nhân kiệt, hôm nay cô đơn chết trong sơn động, Dịch Vân tưởng niệm trong lòng thổn thức không nguôi.

Lại nhìn quanh một lần, phát hiện thạch thất không có vật gì đặc biệt, đang muốn đi ra, nhưng Dịch Vân mơ hồ cảm thấy căn phòng có một cổ nguyên tố dồi dào lưu động, hắn ngoảnh đầu tìm kiếm, phát hiện năng lượng xuất ra từ bộ xương khô trên giường đá.

Nhẹ nhàng mở quần áo trên người hải cốt, cái gì cũng không có, chỉ là một bộ hải cốt hoàn chỉnh, đầu khớp xương màu sắc kỳ dị, màu xanh lục, mà nguyên tố năng lượng phát ra từ đây.

Phát giác điểm này Dịch Vân cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nghĩ không rõ, lúc này Môn La đột nhiên kinh hô: “Nguyên tố nhập cốt tủy? Người này còn sống khẳng định là cường giả tinh vực !”

“Cái gì?”

Môn La xác nhận lại lần nữa, chỉnh sắc nói: “Là tinh hài ma cốt, khẳng định không sai được! Đây là di cốt cường giả tinh vực, khi một người đạt tới tinh vực, hần thu hút thiên địa nguyên tố tu luyện sẽ sinh chất biến, không chỉ có khí hải và kinh mạch vận hành, mà hoàn toàn dung nhập toàn thân, dù là máu hay cơ quan nội tạng, khớp xương đều thế.”

“Nhìn hài cốt có màu xanh lục, hần còn sống nhất định là tu luyện phong thuộc tính ma pháp hoặc đấu khí, sau khi chết thân thể phong hóa, chỉ còn lại ma cốt trần đầy nguyên tố mới lưu lại được tới giờ.”

Dịch Vân lắng nghe, hỏi: “Cường giả tinh vực cũng sẽ chết ?”

“Nói cái gì? Bất luận là ai sau cùng đều phải chết.” Khoát tay áo, Môn La khê cười nói: “Lúc đó ngoại công người Phổ Tu Tư từng nói, người đạt được tinh vực tối đa có thể sống hơn ngàn năm, lời này không đúng lắm, chính xác phải nói, tinh vực sơ giai sống một nghìn năm, sau đó mỗi lần tấn giai lại sống thêm được 300 năm, coi như chân chính đạt được tinh vực đỉnh phong cũng chỉ có thể sống đến hai nghìn tuổi mà thôi.”

“Là như thế? Ta vẫn cho rằng cường giả tinh vực không gì không làm được, cugn không bị hạn chế thọ mệnh... ngẫm lại, đây cũng là đương nhiên, ai...!” Dịch Vân than thở.

Môn La liếc trộm Dịch Vân một cái, cười xùy một tiếng, sau đó nhẹ giọng nói: “Kỳ thực, sống hay chết đều thuộc về sinh mệnh, tựa như bước đi, chân giờ lên cũng phải hạ xuống. Mỗi người đều nhất định như vậy, chẳng phân biệt địa vị, chẳng phân phân biệt mạnh yếu, quan trọng là... tại lúc giờ lên thì hạ xuống như thế nào ...”

“Người ... đến tột cùng ta phải làm gì ?”

Dịch Vân nghe lời Môn La nói, nhìn giường đá đơn sơ, bộ hài cốt trên đó, trong lòng lặng lẽ...

Môn La lúc này cũng than thở: “Đáng tiếc đây là khối xương phong hệ, nếu là hỏa hệ hoặc thủy hệ, người có thể hấp thu luyện hóa.”

“Người nói cái gì? Luyện hóa xương cốt người?” Dịch Vân bị những lời này làm giật mình, ngạc nhiên hỏi.

“Đây chính là nguyên tố áp súc hình thành ma cốt, nếu người không để ý luân lý làm người, tinh hài ma cốt có thể dùng để luyện hóa. Tuy rằng nguyên tố năng lượng trên xương cốt lưu lại không nhiều lắm nhưng một chút năng lượng của cường giả tinh vực lại vượt xa đấu khí ma lực trong cơ thể người hiện tại.” Môn La thần nhiên nói.

Dịch Vân nghe xong vội vã lắc đầu nói: “Dù hần thực sự là ma hài thủy hay hỏa hệ ta cũng tuyệt đối không luyện hóa, đây chính là xương cốt nhân loại! Đồng dạng là người, còn là cường giả tinh vực, đối với nhân kiệt ta thế nào không tôn trọng đây? Ta làm sao khinh nhờn di thể của hần?”

“Ai, người nói rất đúng, ta không nên kiến nghị vậy.” Môn La thở dài, gật đầu nói: “Kỳ thực, tuy rằng di cốt cường giả tinh vực có khả năng luyện hóa, nhưng từ xưa đến nay người gặp phải đều là có thật lực, chẳng phải đáng để làm chuyện đó. Đây là vấn đề khí phách cường giả !”

“Cường giả hai bên tôn trọng lẫn nhau, tôn kính cường giả cũng là tôn trọng chính mình !”

“Thật có việc này? Tinh hài ma cốt lưu lại năng lượng rất nhiều hả?” Dịch Vân hỏi.

Môn La suy nghĩ một chút lắc đầu: “Cái này còn phải xem trình độ tinh vực nào, nhưng coi như hài cốt tinh vực sơ giai, năng lượng nguyên tố lưu lại cũng rất kinh người, so với nguyên tố tinh phách cũng hơn gấp mười.”

“Thế nhưng loại năng lượng xương cốt này luyện hóa khá trắc trở, một ngày bắt đầu luyện hóa, xương cốt sẽ hao tổn rất nhanh, chân chính hấp thu trái lại rất ít, cho nên mới nói, từ xưa đến nay, thật sự gặp phải chuyện này đều là nhân vật nhị lưu, vì một ít năng lượng khó luyện hóa mà bỏ qua tâm cường giả... Trừ phi như Cầu Cầu vậy, có thể một ngụm nuốt vào, tại trong cơ thể tiến hành luyện hóa, như vậy nguyên tố sẽ không hao tổn, hiệu quả rất...”

Nói đến đây, Dịch Vân cùng Môn La đều nhảy dựng lên, song song quay đầu nhìn về phía sau, Cầu Cầu đâu?

“Tê tê tê!”

Khi hai người cùng quay đầu thì Cầu Cầu từ lâu lặng yên bò sát dưới giường, thoảng cái bay lên hướng ma hài trên giường đánh tới, thế như lôi thiểm, Dịch Vân thấy thế cả kinh, đang muốn xuất thủ ngăn cản thì nó trong nháy mắt há mồm đem toàn bộ hài cốt nuốt vào, tinh vực hài cốt trên giường liền biến mất, chỉ còn một con rắn nhỏ lưu lại đang ngửa mặt lên trời hứng chí.

“Đây... ai, đã quá muộn, Cầu Cầu thật là...” Dịch Vân nhìn Cầu Cầu tỏ vẻ no nê, đáng đáp thảo mãn, không khỏi lắc đầu than thở.

Môn La cũng há mồm trợn mắt, một lúc sau mới cười khổ nói: “Đã sớm nghĩ tới, Cầu Cầu thế nào nhảy xuống đầm nước, cũng không phải do tăng phong hệ tinh thạch ngoài kia, nhất định là vì ma hài mà đến... Ta đột nhiên nghĩ đến, cơ thể ta khi trước lưu lại không biết có hay không bị một đầu ma thú đem làm điểm tâm.”

Cầu Cầu sau khi ăn khối xương, một bên vui rít, một bên thân thể bắt đầu biến sắc, từ đầu toàn thân màu xanh biển, nay chuyển thành xanh nhạt, xanh lục, sau cùng biến thành xanh đen, cùng màu với cỏ xanh, khi hoàn thành biến màu, nó chậm rãi bò lên người Dịch Vân, bởi Dịch Vân lúc này không có mặc quần áo, cho nên nó quấn ngay eo Dịch Vân, lát sau bắt đầu ngủ say.

Hai người Dịch Vân đều lộ vẻ trợn tròn ngốc khẩu, bộ dạng Cầu Cầu biến sắc đã thấy qua, toàn bộ quá trình cũng chỉ có mấy hơi thở, nhưng đến khi tiếng ngáy Cầu Cầu vang lên bọn hắn mới tỉnh táo lại.

“Ai, năng lực biến màu lạ thường, tuy rằng ta đã xem qua hai lần, lần này là thứ ba thế nhưng mỗi lần đều làm ta kinh ngạc... Con rắn nhỏ này làm ta không nói được gì nữa.” Môn La lắc đầu than thở.

Dịch Vân gật đầu theo, nhớ khi lúc đầu nhìn thấy Cầu Cầu, nó thuần một màu trắng, sau đó biến màu đỏ, rồi thành xanh biển, nay lại bỗng nhiên chuyển thành xanh đen, bản lĩnh như vậy, sợ là tắc kè hoa cũng thua nha.

Nhìn cái gì cũng không còn, Dịch Vân đối với vị cường giả tinh vực không biết tên cảm thấy có chút hổ thẹn, dù sao Cầu Cầu là ma thú của hắn, mà hắn nguyên bản dự định an táng vị cường giả này tốt một chút.

Đi ra phòng đá, lần thứ hai tới trước tầng Phong hệ tinh thạch, trên đỉnh sơn cốc mây mù lượn lờ, ánh mặt trời không thể chiếu đến, nhưng lúc này mây trên bầu trời sắc vàng, có chút sắc trắng, liền biết lúc này mặt trời lặn về tây, một phen biến cố nhẹ nhàng kết thúc, một đêm cứ thế đã qua.

Bầu trời sơn cốc như là có một tầng màng mỏng che đậy, dần dần thành vàng nhạt, hoàng hôn như vậy mà tới, thêm một tầng mờ mờ, bốn phía truyền đến tiếng chim chóc, dưới chân khóm hoa theo gió lay động... Dịch Vân chỉ cảm thấy tình cảnh này, thật đẹp!

“Thảo nào tên cường giả tinh vực lại tuyển chọn nơi này sống nốt quãng đời còn lại.” Dịch Vân thì thào nói.

Đang lúc Dịch Vân muốn rời đi, chợt thấy Cầu Cầu thoảng chốc truyền đến một cỗ năng lượng lớn lao, từng giọt từng giọt dừng mảnh tiến vào trong cơ thể hắn, toàn thân run run kịch liệt, cứ như vậy dựa vào phong pháp tinh thạch ngồi xuống.

Môn La thấy vậy cả kinh vội hỏi: “Dịch Vân, ngươi làm sao vậy?”

Khóe miệng nẩy một cái, mồ hôi không ngừng trên trán đổ ra, hắn mang theo thần tình khó tin, có chút gian nan nói: “Ta không chế không được... hình như đang muốn hướng năm sao pháp đồ, tấn cấp ...”

“Ngươi nói cái gì?” Môn La vẻ mặt không dám tin, thoảng cái nhảy dựng lên.

134. Chương 134 + 135: Một Ngày Khung Võ Đại Lục

Màn đêm buông xuống, đó là một đêm không thấy ánh trăng sao.

U cốc lờ mờ không ánh sáng, lúc này chuyển mình hiện ra một màn dị cảnh.

Dịch Vân khoanh chân mà ngồi, nhắm mắt toàn lực luyện hóa ma lực từ Cầu Cầu truyền tới, trong cơ thể thủy hỏa ma lực như nước cuộn trào không ngừng, từng giọt từ khí hải nhẹ nhàng tiết ra, tại chu vi thân thể hiện lên ánh sáng nhàn nhạt, trái đỏ phải xanh, chiếu sáng vùng hắc ám.

Cầu Cầu quán trên lưng hắc hắc, hắc hắc tựa lưng vào tảng phong hệ tinh thạch to lớn, sờ sát thân thể Cầu Cầu vào đó, cùng với tòa phong quang liên kết 1 thể.

Cầu Cầu thời khắc nuốt chửng ma hải, năng lượng khổng lồ trong đó làm cho nó đủ cho nó tiến giai nên rơi vào ngủ say, mà ma hải nguyên tố vừa vận là phong hệ, đồng nguyên với tòa phong hệ tinh quang.

Mặc dù thân thể tiến giai rơi vào ngủ say, nhưng bản năng cảm ứng được tinh quang phía sau năng lượng tinh thuần không gì sánh được, ma thú bản năng cực kỳ mẫn cảm với nguyên tố đồng nguyên, khiến Cầu Cầu bất giác tham lam đem cỗ năng lượng kia hút vào cơ thể.

Dịch Vân ma lực thuộc thủy hỏa lưỡng hệ, phong hệ nguyên tố vốn là bài xích, theo lý mà nói khối phong hệ tinh quang với hắc hắc không tạo thành bất luận ảnh hưởng gì, nhưng có Cầu Cầu tồn tại, làm tình huống phát sinh biến hóa bất ngờ.

Cầu Cầu hấp thu năng lượng phong hệ khổng lồ, rất nhanh luyện hóa trong cơ thể, nó thể chất đặc dị, không chỉ có thể trực tiếp nuốt phách thạch để hấp thu mà luyện hóa năng lượng cũng đặc dị, phong hệ phách thạch luyện hóa ra lại không phải phong thuộc tính cũng không phải thất hệ ma pháp nguyên tố khác, đây là năng lượng thuần túy không hề có bất luận tạp chất gì.

Cỗ năng lượng kỳ lạ thuần túy mặc dù không thuộc bát hệ nguyên tố ma lực, nhưng dù là hệ gì lại cùng nó đồng chất nguyên sơ, khiến cho các hệ ma lực cùng tồn tại cũng có thể dung hợp một chỗ, có thể nói chuyện bất khả tư nghị, chưa bao giờ nằm trong sách vở, cũng là năng lượng thuộc tính chưa từng xuất hiện qua ở Khung Võ đại lục, đã thuần túy lại có lực dung hợp cường đại, cũng khiến Dịch Vân cảm thấy kinh dị.

Tinh hải ma cốt ẩn chứa phong hệ ma lực khổng lồ, cùng phong hệ tinh phách truyền ra phong hệ nguyên tố, tổng hợp một chỗ thành một cỗ năng lượng thật lớn, Cầu Cầu vô pháp hấp thu hoàn toàn năng lượng này, liền đem năng lượng thuần túy không kịp hấp thu đẩy ra khỏi cơ thể, mà thân thể nó cùng cơ thể Dịch Vân nối liền phần eo, vừa vận tác động lưỡng hệ ma lực trong cơ thể Dịch Vân, liền có sức hút kỳ lạ không ngừng hấp thu năng lượng này đưa vào trong khí hải.

Trong cơ thể chất lượng cùng số lượng của khí hải quyết định cường độ ma pháp sư và tinh cấp của hắc hắc, Dịch Vân lúc rời đi Thiên Phong học viện đã ở bốn sao pháp đồ đỉnh phong, bốn tháng nay mặc dù một đường bôn ba nhưng chẳng bao giờ có ngày nào ngừng nghỉ tu luyện ma lực và đấu khí, khí hải hắc hắc tích tụ ma lực sớm đạt cực hạn, nếu không có lần ngoài ý muốn này chỉ cần qua tiếp một năm thì cũng tới bình cảnh tấn giai.

Mà Cầu Cầu lúc này không lưu tâm truyền ra năng lượng lại khiến rút ngắn thời hạn tấn giai.

Tấn tinh cấp và Tấn tinh giai thuộc quá trình hoàn toàn giống nhau, nhưng yêu cầu hàm lượng và chất lượng ma lực là trên hết, tuyệt nhiên là hai chuyện khác nhau, có thể nói một người một chỗ. Dịch Vân ban đầu chỉ cần ba tháng thời gian liên tục tấn tứ giai ma lực, cũng không biểu thị hắc hắc cũng đơn giản như vậy mà tấn tinh cấp.

Mỗi một lần đề thăng tinh cấp, nhất định gian nan hơn rất nhiều so với tấn tinh giai, huống chi Dịch Vân hôm nay đối mặt với bức tường năm sao.

Ma pháp sư đối mặt bình cảnh năm sao chậm thì 1-2 năm luyện hóa ma lực, lâu thì 5-6 năm, thậm chí ngoài 10 năm, dùng thời gian dài đằng đặc như vậy nơm nớp lo sợ chuẩn bị, cũng không nhất định vượt được cánh cửa năm sao. Người có thể chỉ dùng hai năm để loại bỏ hạn chế như thế, trong hàng tỉ người không một người nào không phải nhân tài bạt chúng, thiên tài anh kiệt.

Mà Dịch Vân nhờ có ưu thế pháp môn ma lực tổ truyền, khiến cho ma lực luyện hóa ổn định trong khí hải, không hề sản sinh loạn động, tốc độ luyện hóa ma lực hơn xa pháp sư thường rất nhiều, hơn nữa còn có thủy hỏa tinh phách trợ giúp, hắc hắc có thể tự tin chỉ dùng một năm để chuẩn bị, khi tấn cấp cơ hội đánh bay cánh cửa năm sao lĩnh vực không nhỏ.

Chỉ dùng một năm thời gian, cường đại tự tin, tại niên sử Khung Vô đại lục vạn năm dài, người đạt được tuy là có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng cũng không thể hơn thế, có thiên phú, lại có cơ duyên, một năm thời gian, đã là cực hạn.

Dịch Vân vốn có ý nghĩ như vậy, nhưng mà việc không tuyệt đối.

Cầu Cầu tồn tại cùng thể chất đặc dị đã phá vỡ thiết luật vạn năm trên đại lục, trong cơ thể tiết ra năng lượng thuần túy quý dị, hoàn mỹ dung hợp ma lực lưỡng hệ trong khí hải Dịch Vân, tựa như một viên banh tuyết không ngừng lăn xuống, kéo ma lực trong cơ thể Dịch Vân xoay chuyển, càng lăn càng lớn, càng nhanh, làm khí hải hấn sản sinh ma lực như suối chảy.

“Năng lượng Cầu Cầu tinh thuần như vậy, vượt qua tưởng tượng của ta, chỉ là, năng lượng hoàn toàn thuần túy như vậy, hình như rất quen thuộc, tựa như... giống năng lượng quý dị từ Hồng Liên truyền ra...” Dịch Vân nội tâm kinh ngạc vô cùng.

Ma lực trong khí hải không ngừng xoay chuyển, rất nhanh ổn định rồi tăng cường lên, khi ma lực chất lượng số lượng đồng loạt đạt tới đỉnh điểm, dòng suối trong khí hải nhất thời dừng lại, tĩnh lặng ngẩn ngui, ngay sau đó ma lực rất nhanh tập trung, hướng trung tâm khí hải tập trung, áp súc lại áp súc...

Ma lực trong cơ thể duy trì áp súc luyện hóa với tốc độ kinh người, cũng rất nhanh chậm lại, thế nhưng tại trong quá trình này, ma lực mới cũng tự nhiên sinh ra, mỗi phần ma lực bị áp súc sẽ có một phần ma lực mới được sản sinh, chất lượng ma lực đổi mới hoàn toàn tinh thuần, hơn xa phẩm chất ma lực ban đầu.

Trong u cốc đen kịt, đột nhiên dị biến nổi lên, ba đoàn ánh sáng khác nhau bạo phát ra, trong nháy mắt chiếu sáng cả u cốc, dị tượng đột ngột này làm chìm chóc trong rừng chấn kinh bay lên, cảm thú cũng hoảng chạy. Ba đoàn sáng đỏ, xanh biển, xanh lục chiếu thẳng lên, sau đó lập tức nhạt dần, rồi biến mất, u cốc lần thứ hai phục hồi bóng đêm đen huyền bí.

Lại qua tiếp mấy canh giờ, Dịch Vân chậm rãi mở hai mắt, phát hiện bốn phía dần dần trở nên trắng xóa, ngẩng đầu nhìn lên, bầu trời trong cốc giống như dải lụa trắng, vàng sáng dần lên, thì ra một đêm vừa qua, đúng lúc nghênh đón ánh bình minh.

Trong đêm tối, ánh sáng mặt trời mọc dần, trời cao khí tốt, tâm trạng sáng khoái.

“Hô!” Nặng nề thở ra một hơi, phát hiện Cầu Cầu vẫn quần trên eo, ngủ say chưa tỉnh,, hấn dựa vào tòa tinh quang sau lưng đứng dậy, xương cốt phát sinh tiếng rắc rắc liên tiếp, đứng thẳng trước mặt tảng đá phong hệ hấn lộ vẻ kỳ lạ, quan sát kỹ lưỡng, ánh mặt trời chiếu xuống yếu ớt lưu chuyển trên mặt đá, nửa ngày trời qua đi, khóe miệng hấn bỗng nhếch lên ngửa mặt lên trời cười ha ha.

“Ha ha ha, nếu không phải vừa vạn gần kề khối phong hệ tinh quang, lại có Cầu Cầu quần bên người ta chỉ ít còn muốn mất hơn 1 năm nữa mới thử trùng kích lĩnh vực 5 sao, thuận lợi hay không còn chưa biết, hôm nay thế mà vừa khớp nhảy qua, việc khó như vậy mà một đêm thành tựu, thế sự kỳ lạ cùng lắm cũng đến thế này!”

Thật khéo may mắn tạo thành kết quả hôm nay, Dịch Vân cảm thấy hoang đường, cũng thấy buồn cười, chương bích phức tạp của người tu luyện nghĩ đến cảnh tượng bây giờ, thế nhưng so với tấn giai còn muốn đơn giản hơn, quá mức hoang đường.

“Dịch Vân, ngươi hiện tại cảm thấy thế nào?” Môn La cả đêm canh gác bên người Dịch Vân, nay thấy hấn tỉnh lại, có chút khẩn trương.

Dịch Vân cười nói: “Lão đại, ra ngoài ý liệu, rốt cục sớm hơn một năm thời gian... ta hiện tại đã đạt tới năm sao pháp đồ nha!”

Môn La nghe xong ngây người, lập tức lắc đầu than thở: “Quả nhiên là như thế! Ai, Khung Vô đại lục thiết luật vạn năm không đổi hình như đối với người vô dụng, tiểu tử ngươi trên người tổng cộng sẽ phát sinh bao nhiêu chuyện cổ quái đây? Ta mặc dù sớm có sự chuẩn bị nhưng vẫn có chút không tin nổi... Có thể đột phá tấn tinh cấp như tấn tinh giai... không nói chưa từng có, sợ rằng sau này cũng không có người ...!”

Môn La đợi bên cạnh cả đêm, lấy nhãn lực của hấn đương nhiên sự tình đều rõ ràng, khi hấn cảm ứng được Dịch Vân thành công đem toàn bộ ma lực ở khí hải áp súc luyện hóa toàn toàn thì hấn cả kinh thiếu chút

nửa cầm rút xuống đất, hần rất minh bạch đó đại biểu cho cái gì, chỉ là kết quả này quá mức kinh hãi, có thể nói tuyệt đối không thể, cho nên mới hỏi lại một lần, trên thực tế hần sớm đã biết.

“Ai, ta thật không biết nên nói cái gì cho tốt... từ khi người tới bốn sao đỉnh phong đến giờ mới có 4 tháng hơn, dùng 4 tháng thời gian có thể tiến lên 5 sao lĩnh vực, thiết luật vạn năm ở trước mặt người chỉ khiến chê cười, vô số cường giả thiên tài từ cổ chí kim phải gọi là cái gì đây? Thật là không thể tưởng tượng được!”

Lắc đầu Dịch Vân cười nói: “Lão đại, có thể nói có thành quả như vậy, hoàn toàn bởi vì Cầu Cầu và Phong hệ tinh quáng, tất cả vừa khớp mà thôi, chỉ có thể nói là may mắn.”

Dịch Vân nói thoải mái thế, Môn La nghe xong cũng lắc đầu: “Chỉ xuất hiện một hai lần vừa khớp thì là may mắn, mà ở trên người người quái sự loại này không chỉ vài lần? Chuyện trùng hợp theo nhau mà đến sẽ không thể dùng 2 chữ may mắn để giải thích, đây là một loại thực lực, tựa như chinh phục mỹ nữ, liên tiếp mà đến thì phải gọi là thực lực!”

Chuyện gì cũng không tuyệt đối, Môn La vốn không tin thần may mắn tồn tại nhưng hiện tại hần tin, hơn nữa hần tin vị thần này là nữ, phải là chị em gái, mà Dịch Vân thường xuyên trần chuồng thành tập quán, hiện tại toàn thân trợ trụ, thảo nào nữ thần may mắn đặc biệt ưu ái hần...

Khả năng câu dẫn nữ thần là một loại thực lực, ách, mặc kệ là nam hay nữ đều ước ao có thực lực cường hãn, Môn La nghĩ như vậy.

“Có muốn hay không khiến Dịch Vân ngày sau mỗi lần tấn giai tấn cấp thì đều mặc y phục ít một chút, hay nhất là như bây giờ, trần trần chuồng chuồng, thi triển mỹ nam kế, nói không chừng hữu hiệu a...”

Môn La còn đang suy nghĩ miên man, lại nghe Dịch Vân bỗng nhiên nói: “Lão đại, ta hiện tại đấu khí trong cơ thể tràn đầy, ta nghĩ... hần cũng có thể tấn thêm nhất giai, ta hiện tại thử xem sao.”

Dứt lời, Dịch Vân lại ngồi giữa ma pháp trận, tựa vào Phong hệ tinh quán.

Đấu khí lại tăng nhất giai là cái gì? Hần hiện tại đã là bốn sao đỉnh phong, lại muốn lên năm sao vô đồ?

Môn La nghe vậy cơ hồ té ngã, hầu như không thể tin được lỗ tai, cả kinh nói: “Đấu khí người hiện tại tấn tinh cấp? Điều này sao có thể? Cho dù Phần kiếp tử diễm là huyết kế tuyệt học, dù người có huyết mạch ưu tú hơn thường nhân nhưng cũng không nên thái quá như thế, chí ít lại còn muốn nửa năm thử tấn lên năm sao vô đồ?”

Thảo nào Môn La kinh ngạc như thế.

Dịch Vân có thể nhanh như vậy tăng lên năm sao pháp đồ, căn bản không phải thực lực của hần, mà là nương ngoại lực trợ giúp, hơn nữa còn các loại trùng hợp. Thế nhưng, đấu khí hần nếu muốn tấn cấp hoàn toàn do chính hần, tự lực mới được. Cầu Cầu đem phong hệ tinh thạch trợ giúp là ở ma lực. Không liên quan gì đến đấu khí.

Dịch Vân nghe vậy chỉ mỉm cười nói: “Lão đại, người còn nhớ ta từng nói qua, bởi vì có Hồng Liên, nếu ta tu luyện ma pháp với đấu khí, sẽ sản sinh ảnh hưởng tương hỗ, khi đấu khí ta tiến triển thì dĩ nhiên bang trợ ma pháp dễ thăng, ngược lại tốc độ ma pháp tu luyện càng thuận lợi thì cũng có ảnh hưởng như thế với đấu khí...”

“Chỉ là trước đó ta chỉ suy đoán bằng cảm giác, hiện tại ta đã hoàn toàn khẳng định... Đấu khí trong cơ thể ta vốn mạnh hơn ma lực nhiều hơn một ít, khi ta thuận lợi tấn cấp 5 sao pháp đồ thì ma lực trong khí hải áp súc cao độ, sản sinh chất lượng biến hóa, hiện tại ma lực đã hoàn toàn không giống với lúc bốn sao, càng mạnh càng tinh hơn, nó bắt đầu khiến đấu khí dễ thăng nhanh chóng... Hiện tại đấu khí cũng đã đến điểm hạn tấn tinh cấp.”

“Song song tu ma luyện võ, với tốc độ tu luyện hai bên đều không chậm lại, mà là dễ thăng!” Dịch Vân kết luận đơn giản.

Dịch Vân nói câu này cũng minh bạch, tại một quan niệm nào đó, cách tu luyện ma khí truyền thừa vạn năm trên toàn đại lục đều sai rồi.

Cái quan niệm này cũng không phải mới mà là vẫn tồn tại, chỉ là những người khác tư tưởng đều đi lầm đường, cho tới hôm nay Dịch Vân tìm ra mà thôi.

Môn La ngơ ngác nhìn Dịch Vân, thật lâu một câu nói cũng nói không nên lời...

Dịch Vân là do một tay hắc, lão đại chỉ bảo, khi hắc năm bảy tuổi, Môn La một tắc cũng không rời hắc, biết cá tính hắc, biết hắc tìm tòi, truy cầu cái gì! Thế nhưng ngay cả như vậy, vẫn đánh giá thấp tiến cảnh của hắc, có lẽ là, hắc từ lâu đã siêu thoát bất luận cái gì lẽ thường, không bao giờ... hắc nằm trong vòng lý luận bình thường, hắc là như thế, còn người khác?

“Như vậy cũng tốt, như vậy cũng không sai, như vậy tốt! Nhanh, cũng nhanh! Thời đại không thú vị, nước trong đầm lầy yên quá lâu rồi, Khung Võ cũng nên thay đổi! Vì tiểu đệ Môn La ta mà biến đổi, ha ha ha,, ha ha, ha ha ha ha ha!” Môn La đầu tiên thì thảo tự nói, sau đó nở nụ cười, cười khẽ, cười to, cuồng dã mà cười, tiếng cười hào hứng vang vọng khắp u cốc không gì ngăn trở...

Dịch Vân hai mắt nhắm nghiền, cảm ứng không được biến hóa bên ngoài, hắc hoàn toàn chìm đắm trong nội tâm, đầu khí tím đỏ như ánh sáng chảy xuôi trong cơ thể, cho thấy hắc đang ở mấu chốt tấn tinh cấp, lúc này hắc không phải là đứa nhỏ trong lòng mẫu thân hồi đó, một người không thể thực hiện mộng tưởng hào huyền của mình...

Hiện tại hắc đang đứng ở ngoài đại môn năm sao vô đồ, bước đi vượt qua cánh cửa quá khứ.

Mộng tưởng hào huyền, không hề là mộng!

135. Chương 136: Nguyên Do Thất Truyền

Trong u cốc yên lặng, một tia hỏa nguyên tố từ thiên địa tụ tập vào chính giữa, sau đó chậm rãi chui vào trong cơ thể Dịch Vân.

Trên người hắc cũng ẩn hiện ánh sáng đầu khí nhàn nhạt, theo hơi thở lần lượt hô hấp hình thành vòng tuần hoàn uyển chuyển.

Khi Dịch Vân hít vào thì thu hút ánh sáng đỏ vào cơ thể, mà khi hắc thở ra thì phun ra luồng khí xoáy tím hồng, đầu khí tím, còn đậm hơn trước đây vài phần.

Phần kiếp tử diễm đầu khí, là điều khiển lửa tím tàn diệt, là hỏa viêm hung ác nhất trên đời, chỉ cần có khả năng luyện tuyệt học này đến tầng thứ mười, màu sắc đầu khí sẽ chuyển hoàn toàn thành tím đậm, gần như màu mực đen.

Bốn phía vắng vẻ không một tiếng động, đầu khí lưu chuyển tạo nên uy áp cho cả tòa u cốc, trong cốc chìm chóc toàn bộ đã trở vào trong tổ, dưới tầng uy áp vô hình này, không có bất kỳ cảm thú nào tiếp cận trăm mét vùng trung ương.

Khi luồng đầu khí tím cuối cùng tiến vào cơ thể Dịch Vân thì dòng chảy bên ngoài chợt dừng lưu chuyển, nguồn uy áp vô hình trong u cốc cũng đột nhiên biến mất, u cốc lại hồi phục yên tĩnh, chỉ một lúc sau, cảm thú trong cốc mới dần nhô đầu ra khỏi ổ thăm dò.

“Hô!” Thở ra một ngụm trọc khí, Dịch Vân chậm rãi mở hai mắt, thần thái có chút uể oải, thấy bốn phía sắc trời bừng sáng, hắc mới hồi phục tinh thần.

“Lần này tấn cấp năm sao vô đồ, ta mất bao nhiêu thời gian?” Dịch Vân hỏi.

“Không nhiều lắm, chỉ một ngày một đêm, hiện tại là chính Ngọ ngày thứ hai.” Môn La đi tới trước mặt Dịch Vân, tỉ mỉ quan sát một lần, cười nói: “Quả nhiên thuận lợi tấn cấp năm sao vô đồ! Người lần này tấn cấp y như nước chảy thành sông, thật là mạnh mẽ, chỉ nhìn hiện tại trong cơ thể người đầu khí sinh sôi không ngừng vận hành đã biết người thành thạo, tốt!”

Ban đầu, Dịch Vân lúc tấn cấp Bốn Sao Vô Đồ thì hầu như đem đầu khí toàn thân hút sạch, xem chút thất bại, trái lại lần này tấn cấp năm sao lại thoải mái vô cùng.

“Một ngày đêm? Lâu như vậy? Ta còn tưởng rằng không khác ma pháp lắm, chỉ cần nửa ngày là xong.” Dịch Vân kinh ngạc nói.

Môn La nghe xong cũng cười khở: “Người lần này không thể như lúc tấn giai, đây là khiêu chiến tấn tinh cấp năm sao lĩnh vực a, dùng tới 3-4 ngày đều là bình thường, mà người dùng có 1 ngày đêm, người còn nói gì nữa? Ta vốn đang dự định người nhanh nhất đêm nay mới thành công...”

“Người cũng đừng tưởng rằng ma pháp tấn cấp dễ như đấu khí, hôm qua người sở dĩ dùng nửa ngày thời gian để tấn cấp năm sao thủy hỏa ma pháp, là bởi vì dưới ngẫu nhiên may mắn người có ngoại lực cường đại làm chỗ dựa, nếu không như vậy, người muốn cho một hệ ma pháp tấn cấp cũng phải mất hơn hai ngày.”

Nghe Môn La nói xong, Dịch Vân suy nghĩ một chút, cười nói: “Lão đại, người nói rất đúng, ta là người vài lần trước tấn giai đều chỉ dùng khoảng một ngày đêm là đủ, nhưng đã quên tấn tinh cấp với tấn giai không đồng dạng, nếu không phải đấu khí vì ma pháp thuận lợi tấn cấp mà đề thăng lớn thì lần này chắc phải mất 2-3 ngày.”

Đứng dậy, bay lên đánh ra vài quyền vài đá, sau đó trở mình chột nhảy đến khu rừng cách trăm mét, chạy nước rút trở về, cảm thụ đấu khí hùng hồn cường đại hơn gấp đôi trước kia, Dịch Vân hài lòng bật cười.

“Thì ra cảnh giới năm sao Vô đồ với năm sao Pháp đồ so với lĩnh vực bốn sao có chênh lệch tuyệt đối. Tự thể nghiệm mới rõ ràng, thảo nào lão đại nói chênh lệch tinh cấp hầu như không thể vượt qua, coi như tu luyện huyết kế công pháp như nhau, bởi tấn tinh cấp đấu khí ma lực không phải đề thăng mà là lột xác.” Dịch Vân cười nói.

Dịch Vân cảm thấy, bởi vì đấu khí trên người hắn hùng hậu so với trước đây thì cường đại gấp hai có thừa, hơn nữa cũng phát hiện đấu khí trong cơ thể màu sắc chuyển sang đậm hơn một điểm, uy lực cũng đại tăng.

Đương nhiên, ma lực thủy hỏa lưỡng hệ ma lực sau áp súc lột xác cũng mạnh hơn lúc đầu không thể so sánh.

Môn La lúc này cũng cười nói: “Người hiện tại cảm giác được rồi, chỉ là bốn sao lĩnh vực cùng năm sao lĩnh vực khác biệt mà thôi. Theo tinh cấp đề thăng, chênh lệch giữa các tinh cấp cũng càng ngày càng gia tăng, nhất là lĩnh vực ngoài thất tinh, hơn kém một cấp, cự ly trong đó như trời với đất, ba người lực tinh đỉnh phong hợp lực cũng thắng không được một cường giả thất tinh sơ giai, đây là tuyệt đối chênh lệch.”

“Cho nên, tinh cấp thất tinh không chỉ được xưng hào “Tước”, lại còn được xưng là “Rãnh trời”, hơn chính thành người tu luyện ma khí cả đời đều không thể bước vào lĩnh vực này, chỉ cần một ngày đạt được, sẽ chính thức liệt danh cường giả chân chính trong đại lực.”

Hai người nói chuyện một phen, cũng qua một khắc thời gian, ngoại trừ Dịch Vân hiểu rõ biến hóa thực lực, cũng khiến hắn từ uể oải hồi phục khá nhiều, hắn nghỉ ngơi một chút, lại lần thứ hai ngồi xuống tu luyện, mỗi lần tấn giai tấn cấp thì có thời cơ tốt sẵn sốc kinh mạch, hắn không thể bỏ qua.

Đấu khí trên người chuyển động, ánh sáng tím đỏ xuất hiện, Dịch Vân tiến nhập trạng thái tu luyện ngưng đọng trên kinh mạch.

Phương pháp dùng đấu khí sẵn sốc ân cần cho kinh mạch, xoay chuyển đấu khí đưa tới 108 huyết mạch then chốt, vòng qua các đầu mối trở thành xoáy tụ, đấu khí lấy kinh mạch làm cầu dẫn, lưu động qua lại huyết mạch và khí hải, một vòng qua lại gọi là “một vòng ngưng luyện”.

Mỗi khi qua một lần ngưng luyện là có thể cường hóa kinh mạch một chút, tăng cường độ được nhiều ít toàn bộ dựa vào ngưng luyện nhiều ít mà định.

Mà cái phương pháp ngưng luyện kinh mạch này, kỳ thực hiệu quả cùng ma lực chi luân là như nhau.

Tiến hành ngưng luyện đấu khí, cấp tốc chuyển động qua kinh mạch, lại thôi thúc đấu khí vòng qua 108 huyết mạch, song song xoay chuyển cao tốc, tất nhiên tạo thành lượng lớn trùng kích lên kinh mạch, bởi vậy mạch huyết vận chuyển ngưng luyện tuy rằng hiệu quả càng tốt, nhưng cũng phải nhìn độ chịu đựng của kinh mạch trong cơ thể mỗi người mà tiến hành.

Nếu chỉ được một lần, quên đi độ chấp nhận cực hạn của kinh mạch, chỉ là đem kinh mạch hủy hoại, trở thành phế nhân hoặc người chết, ban đầu Dịch Vân tại Dịch Cầu cốc tấn nhất tinh Chiến sĩ thì xem chút

phạm vào cái tối kỵ này, tạo thành hạ tràng bị cực không thể cứu vãn.

Khi Dịch Vân kết thúc lần ngưng luyện kinh mạch này, từ tu luyện tĩnh lại, đầu tiên là hô hấp thở ra, sau đó lập tức lộn về phía sau, nằm dang tay trên mặt đất hình chữ đại, hít thở hỗn hển.

“Rất cực làm được 110 lần ngưng luyện, so với lần tấn giai trước thì hơn rất nhiều, nhưng loại việc khổ cực này không chỉ mệt mỏi mà còn hành xác người a!” Dịch Vân một bên thở rồi cười nói.

Môn La ngồi xổm bên cạnh Dịch Vân, cúi đầu nhìn hẩn cười nói: “Nếu phương pháp này thực sự không khó thì sao tại thời đại ngươi lại thất truyền, cho nên toàn bộ võ giả Khung Võ đại lục cũng không biết pháp môn ngưng luyện kinh mạch này? Ngươi đây là ăn nhò còn chê chua đó!”

“Ngươi lần trước chỉ có thể ngưng luyện 91 lần, lần này tiến bộ hai mươi vòng, rất cực rất tiến bộ nha!”

Trước đây Dịch Vân khi nhị tinh cấp, hẩn mỗi lần tấn giai tối đa cũng chỉ có thể ngưng luyện 3-4 lần, thăng cho đến bốn sao thì mới có thể mỗi lần tấn giai ổn định gia tăng trên dưới 10 lần, mà hiện tại hẩn vừa đạt năm sao lĩnh vực là có thể tăng lên 20 lần ngưng luyện, xác thực là tương đối lớn.

Dịch Vân hơi thở dần đều lại, ngồi dậy hỏi: “Lão đại, cái pháp môn ngưng luyện kinh mạch này nếu đối với cường độ tu vi đấu khí của võ giả ảnh hưởng thật lớn, vì sao còn có thể thất truyền?”

Môn La hồi tưởng một chút nói: “Ta cũng không biết. Thế nhưng, cái pháp môn ngưng luyện này coi như tại thời đại của ta cũng đại bộ phận mọi người đều không biết, chỉ có các thế gia võ học hoặc cao đẳng học viện cùng cường giả cao tinh cấp mới nắm giữ. Cái pháp môn này ... người không có bối cảnh không thể biết được.”

“Nhưng dù là như vậy thời đại này cũng không khoa trương như ngươi nói, ngay cả giáo sư cao đẳng học viện cũng không biết, hơn nữa, tại tàng thư quán của Thiên Phong học viện, cũng không có bất luận cuốn sách gì đề cập qua phương diện này... cũng chỉ có pháp môn hoàn toàn thất truyền mới có thể tạo thành chuyện như vậy.”

Dịch Vân từng lật xem đếm rõ số lượng trăm cuốn sách về đấu khí, thật không có một quyển nào nói qua nửa chữ pháp môn ngưng luyện, cũng từng đến nghe qua giáo sư võ học giảng dạy tu luyện đấu khí, trên đài tất cả giáo sư toàn là ngoài lục tinh Võ cuồng, mà bọn họ chưa hề nói qua phương diện này.

“Đây là nhân tính a!” Cười xòa một cái, Môn La nói tiếp: “Cái phương pháp ngưng luyện đấu khí này cũng không phải tuyệt học gì, chỉ là một quan niệm tu luyện mà thôi, nhiều lắm đem tập luyện cũng hơi phiêu lưu, không dễ dàng gì, tuy rằng lúc đó người biết đến không nhiều lắm nhưng toàn bộ đại lục cũng có không ít, chỉ là không ai nguyện ý dạy cho đệ tử ngoài gia tộc, mấy nghìn năm trôi qua... những gia tộc này đều diệt vong, cái pháp môn này đương nhiên cũng thất truyền theo, ha ha!”

Dịch Vân nghe xong lạng lẽ, sau đó lại bỏ đi, việc này đối với hẩn chỉ có lợi không có hại, chí ít Lam Duy Nhĩ gia tộc sẽ không biết pháp môn ngưng luyện, nghĩ như vậy, hẩn cũng bình tĩnh lại, nở nụ cười theo.

“Kỳ thực, nhân tính này nọ, xưa nay không có gì khác. Tựa như Mễ Nặc giáo sư đưa cho ngươi phương pháp vận chuyển ma lực chi luân, ngươi cho rằng các pháp sư khác cũng biết? Ta dám nói, nếu tiếp qua một ngàn năm, pháp môn vận chuyển ma lực chi luân nhất định đồng dạng cũng đổi mặt số phận như vậy, lần thứ hai thất truyền.” Môn La cười hắc hắc nói.

Dịch Vân nghe xong cũng hơi suy ngẫm, việc này rất có thể phát sinh lắm.

“Được rồi, ngươi không phải vừa tiến vào năm sao Pháp đồ hã? Hiện tại không có Mễ Nặc giúp đỡ ngươi, ngươi có thể chuyển động ma lực chi luân tăng cường ma lực không?” Môn La đột nhiên hỏi.

Dịch Vân lắc đầu, cười khổ đáp: “Không được! Ta hôm qua đã thử qua, hoàn toàn không chuyển động được. Mễ Nặc lão sư từng nói với ta, nếu như ta muốn tự lực xoay chuyển ma lực chi luân, chí ít phải đạt tới thất tinh pháp tước thì may ra, hơn nữa cũng không dễ dàng, mà muốn dễ dàng xoay chuyển thì phải ngoài bất tinh pháp tướng mới có khả năng.”

“Ai! Cũng không có biện pháp rồi.” Môn La than thở.

Cũng giống như đầu khí, thời cơ vận chuyển ma lực chi luân chỉ có trong vòng hai tháng vừa tấn giai hoặc tấn cấp mới có thể, bỏ qua đoạn thời gian hoàng kim này thì đành phải đợi cơ hội thăng cấp lần sau.

Dịch Vân lúc này trái lại cười nói: “Lão đại, không có gì đáng tiếc cả. Tuy rằng vô pháp dùng ma lực chi luân tăng cường ma lực, nhưng ta đã ngoài ý muốn tấn cấp năm sao pháp đồ, chuyện tốt khó thành mà, được 1 chuyện trong đó nên thỏa mãn đi.”

“Người thật là hào hiệp, nhưng mà nói như vậy cũng không sai, muốn thành cường giả, lĩnh vực tinh cấp mới là quan trọng nhất, chuyện khác chỉ là phụ trợ mà thôi.” Môn La gật đầu nói.

Trên đại lục, tiêu chuẩn của cường giả phải là tinh cấp giai biệt, cũng chỉ có tinh cấp mới quyết định một người có bao nhiêu thực lực, Dịch Vân ý là không bỏ gốc lấy ngọn.

“Người tại sơn cốc hai ngày rồi, cũng nên ly khai nhỉ?”

Dịch Vân trầm ngâm một hồi, chợt lắc đầu nói: “Ta vốn định ly khai, nhưng Cầu Cầu hôm nay còn đang ngủ say, muốn trở lại phải vượt qua nghìn mét nước chẳng biết có hay không tạo thành ảnh hưởng với nó... Ta không thể mạo hiểm như vậy, đành phải chờ Cầu Cầu tỉnh lại đã !”

Dứt lời Dịch Vân cúi đầu nhìn về bên hông, Cầu Cầu đang quần trên eo hắn, đang ngủ say.

Dịch Vân hiểu rằng Cầu Cầu đang lâm vào quá trình tiến giai, hắn không thể làm hỏng giai đoạn này được.

Tuy rằng hắn từng hứa với Mẹ Nặc tối đa nửa năm sẽ trở lại học viện, hiện tại cũng chỉ chờ Cầu Cầu tỉnh lại mới tính tiếp.

“Ừ ừ ừ !”

Thanh âm bao tử sôi sục vang lên, nhớ tới hai ngày vội vàng tấn tinh cấp, không hề ăn chút gì, ngẩng đầu nhìn xung quanh chốc lát, hắn hướng rừng cây đã quả chạy đi.

Lúc này, Dịch Vân nói đùa với Môn La, một bên thả lỏng ăn thực vật, lại không biết xa xa mấy nghìn dặm đang có người vì hắn không trở về, mà nổi điên đến sắp nổ tung cả tòa thành.

136. Chương 137: Giá Của Ma Binh

“Ngạc Đa Đồ, thần bí bằng hữu của người đến tột cùng bao giờ mới trở về ?”

Ngồi ghế trên trong phòng khách, Cát Âu hỏi Ngạc Đa Đồ, trong giọng nói có vẻ sốt ruột.

“Cái này... tộc trưởng, hắn lúc rời Thiên Phong thành từng nói qua, tối đa nửa năm sẽ quay lại.” Ngạc Đa Đồ rất bất đắc dĩ đáp.

Từ khi Dịch Vân rời khỏi, Cát Âu luôn luôn ba điều bốn chuyện gọi hắn tới hỏi, bắt đầu từ ba tháng trước cứ 10 ngày lại gọi hắn một lần, kể từ tháng thứ 4 thì 3-4 ngày một lần, cho tới bây giờ chỉ cách 1-2 ngày lại gọi, không cần Cát Âu tìm người gọi, hắn cũng biết bản thân cần trả lời cái gì.

Có thể được tộc trưởng gia tộc coi trọng như vậy, đã vượt xa chức vị hiện tại của hắn, đãi ngộ của một nghị trượng cao cấp không thể như vậy, Ngạc Đa Đồ cũng thành người có tiếng trong Kiệt Nặc Tư gia tộc.

Mọi người trong gia tộc thấy hắn được tộc trưởng sủng ái như vậy, người người đều đỏ mắt, các nghị trượng cao cấp khác càng đỏ kị, hận không thể được tộc trưởng ngày ngày triệu kiến là chính mình.

Tuy là như vậy, nhưng trong lòng Ngạc Đa Đồ cũng không có một tia vui mừng, ngược lại có điều bất đắc dĩ.

Cát Âu đương nhiên sẽ không tìm hắn uống trà nói chuyện phiếm, mỗi lần nhìn thấy hắn, cũng chỉ hỏi một câu như nhau: “Người đó đã quay về chưa ?” Mà hắn mỗi lần đều trả lời như nhau: “Một hai ngày nữa, có thể là ngày mai trở về !”

Đồng dạng hơn nửa năm, hiện tại mỗi ngày hắn đều cố ý đi đến trước tộc trưởng, sớm tối nói hai ba câu như nhau, hắn thực sự không biết làm sao...

“Ồ, nửa năm rồi nhỉ? Ngạc Đa Đồ, nửa năm trước cho tới hôm nay, vừa lúc ngươi cầm 20 thanh ma pháp binh khí cho gia tộc, không nghĩ tới một lần, ta lại đợi nửa năm.” Cát Âu nhàn nhạt nói.

Ngạc Đa Đồ không nghĩ tới tộc trưởng lại nhớ kỹ như thế.

“Ngồi, đừng quá khấn trương!” Chờ Ngạc Đa Đồ ngồi vào chỗ của mình, Cát Âu cười nói: “Ngạc Đa Đồ, bản tộc trưởng đã nói qua vài lần, sau này chỉ cần bản tộc trưởng tìm người nói chuyện, không cần ta nói, chính ngươi tự tìm ghế mà ngồi.”

“Đây... có phân biệt trên dưới, tộc quy có ghi rõ, Ngạc Đa Đồ không dám làm như vậy.”

Cát Âu lắc đầu, trầm giọng nói: “Tộc quy có quy định, đơn giản là Thượng Phật phân minh bốn chữ, người có khả năng nửa năm trước vì gia tộc hiến 20 thanh ma binh, tại toàn bộ đế quốc mà nói, là đã lập một đại công cho gia tộc, cho người ngồi có quyền lợi ngồi trước mặt tộc trưởng cũng là thưởng một phần nhỏ công lao mà thôi!”

“Về phần thưởng khác, phải đợi chính thức kết thúc buôn bán, bản tộc trưởng sẽ cùng trưởng lão gia tộc, sẽ quyết định thưởng cho người loại nào!”

Ngạc Đa Đồ hiểu rõ ý tộc trưởng nói, buôn bán nếu có thể chân chính xong xuôi, hay hai bên thỏa thuận ổn thỏa, cũng là muốn chờ Dịch Vân trở về mới được.

“Ngạc Đa Đồ vì gia tộc làm việc, không dám lại yêu cầu phần thưởng nào nữa!” Ngạc Đa Đồ cúi đầu nói.

Cát Âu cười nói: “Tộc quy gia tộc tổng cộng 360 điều, điều ở giữa là bốn chữ Thượng Phật phân minh, tất cả đều là vì lâu dài của Kiệt Nặc Tư gia tộc, không phải là hậu đãi một mình ngươi, việc này trong lòng bản tộc trưởng đã có định kiến, giao dịch kết thúc ngày nào, sẽ chính thức tìm người nói chuyện!”

“Vâng... Ngạc Đa Đồ minh bạch, đa tạ tộc trưởng!”

“Nếu nói sẽ trở về, đã qua nửa năm, bằng hữu kia của người thế nào còn không quay lại?” Cát Âu lại hỏi.

Ngạc Đa Đồ cười khổ một trận đáp: “Tộc trưởng, bằng hữu ta nửa năm trước có nói ra ngoài du lịch một phen, từng bảo tới đa nửa năm quay lại, hắn cũng đã xin phép nghỉ dài hạn ở Thiên Phong học viện, hắn sẽ phải trở về thôi!”

“Ồ... bằng hữu ngươi có hay không từng nói qua hân thuộc gia tộc nào?”

“Không có! Hân rất không thích người khác tìm hiểu lai lịch xuất xứ, Ngạc Đa Đồ tự nhiên sẽ không chạm đến điểm đó của hân, cho nên ta vẫn luôn một mực không hỏi.”

Cát Âu suy nghĩ một chút lại hỏi: “Hân giao cho ngươi ma pháp binh khí, là hân lấy từ gia tộc hay là hân có phương pháp đặc thù khác?”

“Ta cũng không biết, nhưng mà, hân bình thường rất hứng thú ở thiết phòng, thường xuyên luyện khí trong đó.”

Ngạc Đa Đồ nói vừa mới nói xong, cát Âu lập tức đứng dậy thất kinh hỏi: “Cái gì? Ngươi nói hân tự chế tạo binh khí?”

“Vâng... hân không sai. Thế nhưng ma pháp binh khí này hân không phải hân tự thân luyện tạo, ta từng vài lần nhìn qua hân, mỗi lần đều thấy hân đem quang tài đập cho phệ đi, trong góc phòng thiết phòng luôn luôn có một đồng lớn binh khí phệ phẩm, xem ra đã luyện binh khí của hân so với thợ rèn bình thường kém rất nhiều, mỗi tháng đều chính ta phải người đem phế quang mang đi.”

Ngạc Đa Đồ thấy cát Âu đột nhiên đứng lên, vội vàng giải thích.

Cát Âu đứng trầm ngâm một hồi, lại ngồi xuống nói: “Ta đương nhiên không phải nó bằng hữu ngươi chế tạo ra ma pháp binh khí, một người có thể nào luyện ra 20 thanh ma binh nhị phẩm đây? Thế gia luyện khí từ xưa đều là một người phụ trách một khâu, một thanh ma pháp binh khí luyện thành thường thường là do 2-3 luyện khí đại sư cùng hợp tác mới có thể... chỉ là nghe được hân có tập quán luyện tạo binh khí, ta mới kinh ngạc chút...”

“Ta trước nghĩ hần phải là thiếu gia ăn chơi của một gia tộc lớn, hiện tại hầu như xác định suy đoán này, hần rất khả năng là một trực hệ đệ tử luyện khí thế gia, chỉ có tại gia tộc lớn dạng này mới có thể vẫn duy trì tập quán luyện khí, mà hần có khả năng xuất ra một khoản lớn như vậy, bằng hữu kia của người khẳng định là đến từ một luyện khí thế gia cổ xưa của đế quốc.”

Ngạc Đa Đồ yên lặng gật đầu, hần có thể lý giải Dịch Vân rõ ràng hơn Cát Âu, sớm đã suy luận như thế.

“Việc này là lần đầu tiên xảy ra a!” Cát Âu nói: “Hai viên Long đảm thạch bao giờ mới có thể đưa đến Thiên Phong thành?”

Ngạc Đa Đồ lập tức đáp: “Hai viên Long đảm thạch chúng ta mua xuống từ nửa năm trước, chỉ là từ Bối Mông Đặc đế quốc đường xá xa xôi, hơn nữa hiện tại biên cảnh đế quốc kiểm tra gắt gao, thương đoàn vận chuyển của chúng ta không thể khác hơn phải đi đường vòng... Hần là thêm một tháng thời gian mới đến được Thiên Phong thành.”

Cát Âu nghe xong chợt trầm mặc, Ngạc Đa Đồ biết tộc trưởng đang suy nghĩ chuyện gì, cũng lẳng lặng ở một bên không nói một câu.

Một lúc lâu, Cát Âu nhàn nhạt hỏi: “Ngạc Đa Đồ, lấy người lý giải bằng hữu kia, 20 thanh nhị phẩm ma binh chúng ta ra giá thế nào mới làm hần thỏa mãn?”

“Ah... hần lúc đó chỉ vì mua đủ số 20 vạn Long đảm thạch mới đem ma pháp binh khí giao cho ta tiêu thụ, ta nghĩ chỉ ít cũng phải vượt qua cái số này mới được, hơn nữa ta gần nhất có tra qua giá cả thị trường, một thanh ma binh nhị phẩm trung giai đã ngoài 20 vạn kim tệ, gia tộc bọn ta cũng không thể chém giá quá lớn được!” Ngạc Đa Đồ nói.

Ngạc Đa Đồ sở dĩ nói như vậy là bởi vì lo lắng Cát Âu ép giá quá thấp, làm hần vô pháp giao cho Dịch Vân mà thôi.

Cát Âu lắc đầu, than thở: “Ngạc Đa Đồ, người quả nhiên không rõ giá trị chân chính của ma pháp binh khí, lại là ma binh nhị phẩm giai... cũng không trách người, dù sao nghi trọng cao cấp chỉ là phụ trách sinh ý, sẽ không biết loại này...”

“Bản tộc trưởng nói cho người biết, giá 20 thanh ma pháp binh khí này, ta một thanh cũng không bán ra ngoài, toàn bộ phải do Kiệt Nặc Tư gia tộc chúng ta giữ lấy, mới cố ý hỏi người, chúng ta cần ra nhiều ít giá cả cho bằng hữu người thỏa mãn?”

Ngạc Đa Đồ nghe xong kinh hãi, gia tộc mua toàn bộ ma binh?

Nếu một thanh 20 vạn kim tệ, 20 thanh là 400 vạn nha, cái giá này coi như là Kiệt Nặc Tư gia tộc cũng là kim ngạch khổng lồ, trừ khi đem giá này đè xuống, gia tộc phải cấp tốc đem hàng hóa toàn bộ bán ra mới đủ cái số này.

Ngạc Đa Đồ có chút khó xử nói: “Tộc trưởng, nếu là chúng ta ra giá cả thấp hơn giá thị trường, ta không biết bằng hữu có thể tiếp thu hay không...” Nói đến đây, Ngạc Đa Đồ cũng không biết nên nói thế nào nữa.

Khoát tay áo, Cát Âu nhàn nhạt nói: “Xem ta người hiểu sai ý, sở dĩ ta nói, Ngạc Đa Đồ người không rõ giá trị chân chính ma pháp binh khí. Làm sao có thể dùng tiền để mua được ma binh? Giá cả trong đế quốc đều là tham khảo, coi như gấp 2-3 lần cũng rất phổ biến.”

Ngạc Đa Đồ thất kinh, nếu là như thế, tộc trưởng vì sao còn hỏi ý kiến hần?

Cát Âu đứng lên, trầm giọng nói: “Bản tộc trưởng dự định lấy 1 thanh 20 vạn kim tệ, mua đứt 20 thanh, Ngạc Đa Đồ người cho giá như vậy bằng hữu kia có tiếp thu không?”

Ngạc Đa Đồ nghe vậy toàn thân chấn động, đứng im tại chỗ.

137. Chương 138: Phá Gia Chi Tử? (thượng)

Một thanh ma pháp binh khí bốn vạn kim tệ, như vậy, 20 thanh là 80 vạn, số tiền này trong vương thất đế quốc hay tứ đại gia tộc cũng là một khoản khiến kẻ khác lè lưỡi, đủ để dùng thành lập một chi quân đội

quy mô, Kiệt Nặc Tư gia tộc có thể xuất ra số tiền khổng lồ này sao?

(có sự chênh lệch số tiền giữa các chương là dịch theo TG, người đọc lượng thứ - DG)

Ngạc Đa Đồ bị số tiền này dọa phát sốc, cả kinh thiếu chút nữa cắn đứt lưỡi nói: “Tộc trưởng... khoản này thật sự quá khổng lồ, gia tộc có thể...”

Khoát tay áo, Cát Âu vẽ mặt biểu tình nghiêm túc nói: “Người không hiểu giá trị thực của ma pháp binh khí, không có nghĩa bằng hữu của người cũng không hiểu, ta đã nói rồi, dùng giá cả trên thị trường không có khả năng mua được bất luận một thanh ma binh nào.”

“80 vạn là giá cả thấp nhất gia tộc khai ra, nếu bằng hữu người không hài lòng, bản tộc trưởng hiện tại cho người quyền hạn, cho phép người đại diện toàn quyền gia tộc cùng hắn mặc cả, tối cao có thể lên 120 vạn kim tệ !”

Ngạc Đa Đồ ngẩn ngơ, một trăm hai mươi vạn kim tệ? Đủ để nuôi sống một quân đội biên phòng hoàn chỉnh của đế quốc, hơn 30 vạn quan binh tiền tuyến trong mấy tháng ?

“Tộc trưởng, cái giá này... có hay không quá lớn?” Nuốt xuống một ngụm nước bọt, Ngạc Đa Đồ gian nan hỏi.

Hắn vốn lo lắng gia tộc đem ma pháp binh khí buôn bán chen ép giá xuống, làm hắn không tốt giao cho Dịch Vân, mà hiện tại tương phản, tộc trưởng khai bằng giá hoàn toàn vượt qua hắn dự liệu, quả thực đem kim tệ vứt đi mà, hiện tại hắn lại lo lắng gia tộc có xuất ra nổi số tiền này không.

Cát Âu mỉm cười, lắc đầu nói: “Khoảng trăm vạn này tuy rằng đối với Kiệt Nặc Tư gia tộc là một khoản gánh rất lớn, có khả năng phải đem đại bộ phận vật tư tích lũy nhiều năm bán tháo ra ngoài, miễn cưỡng đủ số này, chiến tranh ở biên cảnh đế quốc trong thời gian ngắn không thể kết thúc, hàng hóa ngày ngày sẽ mỗi một tăng giá, hiện tại bán tháo là chúng ta lỗ nhiều... thế nhưng, có thể giữ lại 20 thanh ma pháp binh khí nhị phẩm lại là một khoản đầu tư siêu giá trị! Thế gia khác nếu muốn đem trăm vạn kim tệ để có 20 thanh này chỉ có thể nói là si tâm vọng tưởng mà thôi.”

“Nếu bằng hữu của người còn không hài lòng cái giá tối cao này, người cũng đừng vội vã cự tuyệt, để bản tộc trưởng cùng các trưởng lão lại thảo luận, bất luận thế nào, những thanh ma pháp binh khí này gia tộc bọn ta nhất định phải ăn toàn bộ! Ta đưa ra bằng giá thấp là đánh bạc ở người cùng hắn giao tình, cùng với sự nhờ cậy của hắn, nhờ bọn ta sưu tầm các loại kỳ quảng kỳ thạch, nói không chừng bằng hữu kia cho người mặt mũi, tuy rằng cơ hội không lớn...”

Dừng một chút, Cát Âu liếc Ngạc Đa Đồ nói: “Nếu như, Ngạc Đa Đồ người thật sự dùng 120 vạn kim tệ, thậm chí 80 vạn kim tệ có thể làm hắn gật đầu đáp ứng cũng là cấp cho gia tộc một khoản chi đáng kể, đại công góp làm một, gia tộc cũng sẽ tưởng thưởng thật to cho người, tận lực mà làm đi !”

Ngạc Đa Đồ lúc này đã sợ ngây người, trăm vạn kim tệ chỉ là bằng giá thấp nhất, số tiền này Kiệt Nặc Tư gia tộc chỉ ít cũng phải kiếm hơn 8-9 năm a, nghe tộc trưởng căn dặn thận trọng như vậy, ma pháp binh khí thật có giá trị?

“Được rồi.” Cát Âu lại nói: “Về phần danh sách kỳ quảng kỳ thạch, người lại chuẩn bị một khoản nghìn phần đưa ra, đem danh sách phát xuống cho chính phó nghị trưởng gia tộc, cùng với các chủ quản cửa hàng, bảo bọn họ đem hết toàn lực sưu tầm, chỉ cần hàng không nói giá, nếu có tìm được nhiều ít, trước tiên không nên mua, lập tức hồi báo gia tộc.”

“...Ta lập tức đi làm.” Ngạc Đa Đồ tỉnh táo lại nói.

“Vẫn còn một chuyện.” Cát Âu đi tới bên người Ngạc Đa Đồ, vỗ nhẹ đầu vai hắn thận trọng nói: “Ta biết việc này không quá khả năng, chỉ là người đi thử một lần... Nghĩ biện pháp tham khảo ý bằng hữu người, nhìn hắn có hay không ma pháp binh khí khác muốn bán ra, nếu có, người có thể thuyết phục hắn, công việc tiêu thụ toàn bộ để Kiệt Nặc Tư gia tộc chúng ta xử lý...”

“Đây là công lao rất lớn, có thể ba lần vì gia tộc lập đại công, mấy trăm năm lịch sử gia tộc không ai làm được, dựa vào công tích rõ rệt này, đủ để bản tộc trưởng đem người đặc biệt tấn chức, trở thành phó trưởng lão của Kiệt Nặc Tư gia tộc.”

Có thể đem về 20 thanh ma binh nhị phẩm trung giai, cực kỳ khó thấy trên đại lục, hẳn cố nhiên vui vẻ, nhưng ánh mắt xa hơn, muốn càng nhiều hơn, ổn định bán ra ma pháp binh khí, chỉ cần có thể làm được cái này, chính là cao hơn 20 thanh ma binh trăm ngàn lần, để Ngạc Đa Đồ nhận chỗ tốt như vậy, hẳn đã có chủ ý.

Ngạc Đa Đồ nghĩ một tý, làm như không tin lỗ tai mình, kinh hãi nói: “Ta trở thành phó trưởng lão, điều này sao có thể? Tộc quy quy định, chỉ có gia tộc trực hệ đệ tử hoặc đạt tới Lục tinh Pháp Cuồng mới có khả năng liệt vào chức vị trưởng lão !”

Vỗ vỗ vai Ngạc Đa Đồ, Cát Âu cười nói: “Tộc quy là như thế không sai! Thế nhưng ma pháp binh khí nhị phẩm thực sự khó có được, có thể có được nhiều ma pháp binh khí là cơ hội không thể cầu, mà trước mắt hiện tại có một cái, bằng hữu thần bí kia của ngươi... Nếu ngươi có thể vì gia tộc làm được những thứ này... đương nhiên cũng làm cho bản tộc trưởng đặc biệt mở lệ, cho ngươi Ngạc Đa Đồ trở thành thành viên trưởng lão của gia tộc.”

Chờ Ngạc Đa Đồ rời đi một lúc, Cát Âu ngồi xuống, trầm mặc một hồi, quay lại phía sau bình phong, đột nhiên mở miệng nói: “Địch An trưởng lão, ngươi thấy việc này thế nào?”

Nói vừa xong, sau bình phong bỗng nhiên đi ra một người, hẳn chậm rãi đi tới bên cạnh Cát Âu, ngồi xuống nói: “Theo như lời Ngạc Đa Đồ, tất cả đều là thật, không có nửa điểm lừa dối, chỉ là nghe xong cuộc nói chuyện này, ta đối với bằng hữu kia của hắn rất tò mò.”

Người này tóc bạc trắng, y phục trắng tinh, tên là Địch An, một trong những trưởng lão già nhất Kiệt Nặc Tư gia tộc.

“Hả?”

Địch An cười nói: “Từ khi Ngạc Đa Đồ vừa bắt đầu tiến vào ta liền dùng tinh thần lực tập trung tâm thần hắn, nếu hắn có một câu nói dối, ta lập tức liền biết, mà trong quá trình hắn nói chuyện cùng tộc trưởng, hắn chỉ có kinh ngạc, không hề bịa đặt, cho nên vấn đề lai lịch bằng hữu kia của hắn, hẳn chắc cũng không biết.”

“Ta tin tưởng Ngạc Đa Đồ hẳn không có lá gan ở trước mặt ta nói cuồng.” Cát Âu gật đầu nói: “Chỉ là mỗi lần hỏi tên bằng hữu hắn, thân phận, nơi ở, thì hắn luôn luôn ngậm miệng không đáp, im lặng ứng phó ta, điểm ấy khiến ta hơi buồn bực.”

Cát Âu nửa năm qua, đã mấy lần hỏi Ngạc Đa Đồ chuyện bằng hữu thần bí kia, chỉ là hắn tổng quát đáp ứng không tiết lộ, không nói là không nói, Cát Âu lấy thân phận tộc trưởng áp bức hắn cũng như nhau nên Cát Âu có chút bất mãn.

138. Chương 139: Phá Gia Chi Tử? (hạ)

Lắc lắc nhẹ đầu, Địch An cười nói: “Tộc trưởng, Ngạc Đa Đồ đã đáp ứng bằng hữu hắn giữ kín lai lịch, cho nên mới không thể nói rõ với tộc trưởng ngươi, nhưng vẫn giải thích rõ ràng nguyên do, tuy là có điểm cứng ngắc, nhưng từ điểm đó nhìn ra Ngạc Đa Đồ người này trọng tín nghĩa, phẩm tính chính trực, chuyện đáp ứng tuyệt không dối ý, người tâm tính như vậy gia tộc nên trọng dụng.”

Cát Âu nghe vậy đầu tiên là kinh ngạc, trầm tư một hồi liền cười nói: “Đối với trung tâm của hắn, ta chưa từng hoài nghi qua, cho nên mới một đường đề bạt hắn, thăng hắn làm cao cấp nghị trưởng cùng một thương đội đi theo. Chỉ là, Ngạc Đa Đồ cũng quá xem thường bản tộc trưởng, cho rằng hắn không nói, ta không tìm ra được thân phận bằng hữu hắn ?”

Địch An sững sờ, lại cười nói: “Tộc trưởng hiện tại đã biết lai lịch người này ?”

Địch An một năm này đều làm việc bên ngoài, mấy tháng trước bỗng nhiên biết gia tộc thu được ma pháp binh khí nhị phẩm, lúc này mới vội vã trở về gấp, thẳng đến hôm nay vừa trở lại Thiên Phong thành, nghe Cát Âu nói chuyện này một hồi, đối với người thần bí hắn cảm thấy hứng thú, vì vậy ẩn sau bình phong, muốn nghe Ngạc Đa Đồ nói ra sao.

Địch An là Lục Tinh cao giai Pháp cuồng, lấy tinh thần lực cảm ứng tâm thần người khác mà phán đoán nói thật hay giả, cho nên Cát Âu khiến hắn quan sát Ngạc Đa Đồ, thử hư thực, lúc này mới nói chuyện.

Cát Âu gật đầu nói: “Từ khi Ngạc Đa Đồ mang ma binh về gia tộc thì ta phái mật thám điều tra thân phận người này, chỉ mới tra đã phát hiện căn bản không cần xuất động mật thám gia tộc ra ngoài, thân phận người này thật sự qua dễ tra xét, mật thám đi ra nửa ngày trở về mang theo toàn bộ tư liệu của hắn.”

“Không phải nói người nọ là trực hệ đệ tử nhất đại thế gia sao, loại này nếu muốn ẩn nấp thân phận một người, đều có thể nói một giọt nước cũng không lọt mới đúng, thân phận hắn tra sao lại dễ?” Địch Ân không giải thích được.

“Toàn bộ ma khí học viên Thiên Phong học viện chừng hơn 10 vạn người, chỉ có một tân sinh, lại dốc lòng cầu học viện nghỉ dài đến nửa năm, lão viện trưởng Mễ Nặc cũng lần đầu tiên phê chuẩn, mà Ngạc Đa Đồ bằng hữu thân bí vừa khớp là tân sinh của Thiên Phong học viện, người nói còn không dễ tra?” Cát Âu cười nói.

Dừng một chút, Cát Âu còn nói: “Chỉ là tư liệu hắn có ý vị sâu xa, đem tư liệu tra được xem qua, bằng hữu này của Ngạc Đa Đồ vốn cha mẹ là bách tính bình thường đều đã chết, không khác biệt lắm, tốt nghiệp Bối Lợi Mỗ sơ đẳng học viện, mới đến thi vào Thiên Phong học viện... một người như vậy, sao lại có đại lượng cao giai ma hạch cùng ma pháp binh khí đây? Tư liệu thân phận hắn khẳng định là tư liệu giả.”

Địch An gật đầu: “Nói đến đây, ta cũng hiểu rồi! Nguyên nhân chính là đã chuẩn bị tốt thân phận giả, hắn mới dám lớn mật đem ma pháp binh khí nhị phẩm bán đi.”

“Mà có thể giả tạo một thân phận giả như vậy, tư liệu không một kẻ hở, hơn nữa đại lượng ma pháp binh khí, hầu như có thể khẳng định hắn là một trực hệ đệ tử luyện khí thế gia, hơn nữa thân phận hắn trong gia tộc không tầm thường!” Cát Âu khẳng định nói.

“Luyện khí thế gia cổ xưa trong đế quốc không nhiều, có thể xuất ra nhiều ma pháp binh khí như vậy, hẳn phải là dòng họ Tát Ma, thành viên Mã Đình gia tộc?” Địch An trầm ngâm nói.

Cát Âu cười nói: “Những thế gia cổ xưa này một cái bất kỳ chúng ta đều rước không nổi, mặc kệ hắn thuộc luyện khí thế gia nào, chỉ cần cho người hướng hắn giao hảo với gia tộc phía sau, chỗ tốt hắn không ít. Huống chi, hắn bắt quá chỉ là quần áo lụa là mà thôi, muốn lấy lòng một người ăn chơi trác táng còn không dễ?”

Địch An ngạc nhiên: “Vì sao nói hắn là một người quần áo lụa là?”

“Địch An trưởng lão, người hắn đã biết, động cơ hắn xuất ra ma pháp binh khí? Chính là vì mua hai khóa Long đảm thạch, loại kỳ thạch này ngoại trừ phát sáng trong một nơi bí mật nào đó, không có bất luận tác dụng gì khác, cũng chỉ có nữ nhi mà tài phú mới thích những vật đẹp dễ này, nhưng hoàn toàn long không có tác dụng kỳ lạ, mà hắn lại dùng ma pháp binh khí nhị phẩm giai đổi một phần tiền chỉ để mua những cái này, tảng đá không có chút tác dụng nào, không phải quần áo lụa là thì gọi là gì?” Ngữ khí Cát Âu đầy ý tứ trào phúng.

Địch An kinh ngạc, cười ha ha: “Dùng ma pháp binh khí chỉ đổi tảng đá phát sáng? Xác thực một tên quần áo lụa là, cực phẩm lụa là a! Nếu như vậy, gia tộc bọn ta cần phải gia tăng tìm tòi kỳ quang kỳ thạch, không chừng hắn thật vì các loại kỳ thạch này lại nhất cử lưỡng đắc, đem ma pháp binh khí ra mà đổi, ha ha!”

“Được rồi.” Địch An nở nụ cười, một hồi mới nói: “Nếu người này thân phận không muốn ra ánh sáng, tộc trưởng người cũng không nên tra xét chuyện của hắn, lai lịch hắn chúng ta toàn bộ giao cho Ngạc Đa Đồ tiếp xúc, nếu vì vậy mà làm một người như hắn mất hứng, gia tộc có thể được không bù nổi mất.”

Cát Âu gật đầu nói: “Trưởng lão nói đúng, loại này phá gia chi tử cá tính luôn luôn hỉ nộ thất thường, lúc nóng lúc lạnh, huống chi cái loại cực phẩm đốt nhà này cần gì phải làm chuyện thừa... Nhưng mà, nói hắn quần áo lụa là chỉ là dựa trên tâm tính, còn tại ma pháp thực lực, hắn có thể nói là một nhân tài khó kiếm!”

“Có ý tứ?”

“Dịch An trưởng lão người một năm bên ngoài, cho nên không biết việc này. Đầu năm nay, Thiên Phong học viện thu một gã tân sinh ma pháp siêu phẩm tinh thần lực, khiến thủ đô Kỳ Võ tứ đại thế gia cùng Vương thất liên tiếp phái người mời chào, việc này sôi sùng sục mấy tháng, tên tân sinh này cũng may là tên quần áo lụa là.” Cát Âu nói.

Cát Âu đương nhiên biết việc này, hắn cũng từng vì tân sinh Thiên Phong học viện này mà phái Ngạc Đa Đồ mời chào, lại bị cự tuyệt, nghe nói các đại thế gia bao quát cả thành viên Vương thất tất cả đều như thế.

Hắn lúc đó còn chưa nghĩ ra, thế nhưng sau khi biết tên thiên tài pháp sư này với bằng hữu Ngạc Đa Đồ là một người, ý định hắn cũng tiêu tan, đã là trực hệ đệ tử luyện khí thế gia, tại gia tộc vui vẻ về vẻ, ngay cả ma pháp binh khí nhị phẩm cũng có thể xuất ra, đương nhiên không có khả năng thuận phục gia tộc khác.

Dịch An nghe xong lập tức đứng lên, thất kinh hỏi: “Siêu phẩm tinh thần lực? Thiên Phong học viện? Người họ là Dịch Vân Tất Nhĩ Đạt?”

Cát Âu có chút kinh ngạc, gật đầu nói: “Là hắn! Trưởng lão hôm nay vừa mới trở về, sao biết việc này?”

Pháp sư có siêu phẩm tinh thần lực, có thể nói thiên phú dị bẩm, Kỳ Võ đế quốc trăm năm cũng có hơn 31 người mà thôi, ngày sau ít nhất cũng đạt tới Lục tinh Pháp cuồng, nhân vật như vậy như là sừng lân long phượng tồn tại, mà năm nay lại có một người, việc này từng chấn động khắp đế quốc một thời, Dịch An mặc dù không ở Thiên Phong thành nhưng cũng nghe nói qua.

“Nếu bản thân có siêu phẩm tinh thần lực, ngoại trừ coi trọng thiên phú, từ nhỏ cần phải duy trì liên tục khắc khổ tu hành, một ngày không thể gián đoạn, ta tự nghĩ cũng vô pháp làm được... thời gian từ khi còn nhỏ ai có thể trường kỳ gian khổ tu luyện, hạng người bền gan vững chí như thế sau khi lớn lên sao trở thành quần áo lụa là?” Dịch An thì thào nói.

139. Chương 140: Tâm Cảnh Vô Vi

Giữa đầm nước sâu trong u cốc, cảnh vật ở đây quả thật là ở cõi lai tiên cảnh, lúc này cảnh tượng vừa biến hóa xong

Chỉ thấy ở giữa trung ương u cốc, nguyên lai chỉ có một khối cự thạch màu xanh đứng vững, hiện tại xuất hiện hai khối gò đất cao bằng cự thạch, một gò màu thủy lam, đang phát ra một luồng khí tức băng hàn, gò thứ hai màu đỏ tươi, đang tản ra nhiệt lực giống như hỏa diễm sơn.

Đây là hai khối gò đất có sắc màu hồng lam tương phản so với cự thạch màu xanh lớn hơn gấp ba lần, chu vi xung quanh tảng đá chia thành một trái một phải, tạo thành thể tam giác, và lại toàn bộ vị trí đều đặt ở trong phạm vi ma pháp trận ở trung ương u cốc.

Tảng đá lớn gồm ba màu hồng xanh lam, sắp xếp nằm gần nhau, rất có thể đánh sâu vào thị giác, sinh ra kỳ cảnh.

Một màn này nếu có thể làm cho người khác nhìn thấy, khẳng định trông mắt cũng lồi ra ngoài, tam giác cự thạch này, trong mắt người tu ma khí trên toàn bộ đại lục đều xem là vật chí bảo, là tinh phách quang tam hệ nguyên tố hỏa, thủy, phong!

Tam hệ tinh phách quang nhiều như vậy nếu cho người bên ngoài biết được, khẳng định sẽ khiến tam đại đế quốc dẫn đầu, lấy toàn bộ Khung Võ đại lục làm vũ đài kịch liệt tranh đoạt, chỉ có thể máu mòi đao mà bắt đầu chém giết, lấy vô số máu tanh mới có thể kết thúc, lịch sử vạn niên của đại lục, đối việc này phát sinh không biết bao nhiêu mà kể.

Lúc này, Dịch Vân đang ngồi ở trung ương tinh quang tam hệ nguyên tố, nhắm mắt ngồi xếp bằng, đôi môi nhếch lên, toàn thân mồ hôi đầm đìa, vẻ mặt trông có vẻ thận trọng.

Ước chừng một canh giờ sau, hắn chậm rãi mở hai mắt, thở phào một hơi, toàn thân như là vô lực dựa vào hỏa phách tinh quang, nhưng trên khuôn mặt không che được nét vui mừng.

“Ha ha ha, cái biện pháp này thực sự có thể thực hiện được, thật sự thành công, ta rốt cục có thể dựa vào chính thực lực của mình, có thể xoay chuyển khí hải trong ma lực hải dương, tiện đà chuyển động ma lực chi luân” Dịch Vân cười to nói.

“Ma lực chi luân chân chính chuyển động, như vậy cũng được sao?” Môn La đi tới bên người, lộ vẻ tương đối kinh ngạc: “Khi người đưa ra cái ý nghĩ này, ta còn cho rằng đó là ý tưởng viễn vông, không nghĩ tới người thật có thể dùng đấu khí xoay chuyển khí hải trong ma lực được, thực sự là cực kỳ bất khả tư nghị! Mà người có thể nghĩ ra cái biện pháp này, quả thực làm cho ta kinh dị!”

Nháy nháy mắt vài cái, Dịch Vân cười nói: “Lão Đại, phương pháp này ta lúc ngưng luyện đấu khí thì đột nhiên nghĩ đến, ta lúc đó là muốn : nếu trong lúc đấu khí cùng ma lực, đều có thể tương hỗ lẫn nhau nâng cao hiệu quả, vậy có đúng hay không có thể sử dụng đấu khí làm ảnh hưởng ma lực chuyển động. Phương pháp này có ý nghĩ kỳ lạ, không sai, ta nguyên bản cũng không có nhiều lòng tin như vậy, chỉ là đánh giá thử nó một lần, không nghĩ thử một lần liền thành công, chính ta cũng rất kinh ngạc.

“Hiện tại ta phát giác, trên người của người chung quy có rất nhiều quái sự, tựa như trên đồng ruộng lại có rất nhiều chuột đồng tụ họp lại với nhau, tập quán thì tốt rồi. Nói chung, người tấn cấp lên năm sao pháp đồ cũng trải qua một tháng, hiện tại có thể làm cho ma lực chi luân chuyển động coi như đúng lúc”.

Môn La nhún nhún vai, sau đó xoay người, nhảy đến trên mặt hỏa hệ tinh quang, phát ra một tiếng rên rỉ hưởng thụ một trận.

Từ khi Dịch Vân đi tới u cốc này, đã qua một tháng thời gian.

Trong mấy ngày này, Cầu Cầu vẫn như cũ ngủ say, còn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Trong khi Dịch Vân chờ đợi, lúc đó cũng không có xao lãng tu luyện, mỗi ngày đều dậy từ rất sớm bắt đầu tu luyện một mạch tới đêm khuya mới có thể nằm xuống nghỉ tạm, một tháng qua đi, mỗi ngày như vậy, ngày ngày như thế, tuy rằng bản thân như đang ở trên tiên cảnh trong u cốc, nhưng hần cũng đã từng sinh hoạt có kỷ luật không gì sánh được.

Cường độ tu luyện tăng lên thì cuộc đời rất là buồn khổ, người bình thường đều không thể duy trì trạng thái này lâu được, nhưng đối với Dịch Vân thì không giống, ngay từ nhỏ hần được Môn La giáo dục, hầu như mỗi ngày sinh hoạt cũng như tu luyện đều như vậy cả, tâm tính nghị lực sớm đã kiên nghị, đối với thường nhân không thể chịu đựng được khắc khổ tịch tịch, nhưng với hần cũng bình thường thôi, có tâm tính như vậy, đương nhiên tại tu luyện ma lực, có thể viễn siêu giống người tu ma khí rất nhiều.

Trong cổ đàm u cốc ngoại trừ hần ra không còn người nào khác nữa, so với bên ngoài nhộ nhíp hỗn loạn thì ít hơn nhiều, hần đều không chú ý tới, mặc kệ là ở trên đấu khí hay là ma lực tu luyện đều có tiến triển, so với tại Thiên Phong thành, còn nhanh hơn một bậc.

Hơn nữa tại nơi này còn có ma pháp trận có thể kiềm chế tinh phách nguyên tố xói mòn, hần dứt khoát đem hai thanh tòa thủy hỏa tinh quang lấy ra nữa, phong hệ tinh quang ở cùng một chỗ, chính bản thân mình ngồi ở trung ương của nó tu luyện thì hiệu quả càng rõ rệt.

Loại tình hình này thật giống như trở lại lúc trước đây, tại tổ ốc trong mật thất tu hành như nhau, tốc độ tu luyện chỉ có thể hình dung hai chữ cực nhanh.

Chỉ là tại tổ ốc trong mật thất, lúc đó mỗi ngày cũng chỉ cho phép một người ở lại thạch thất, hiện tại cũng tại đây có một loại hoa nở rộ, ở hoàn cảnh rừng cây cỏ xanh tươi đẹp, tuy rằng đều là tu luyện, nhưng tâm tình trong lòng có bất đồng rất lớn

Ở chỗ này, Dịch Vân nhàn hạ tu luyện, khi rảnh rỗi thì chạy khắp nơi trong u cốc, khi thì tìm kiếm dược liệu trong rừng cây, khi thì nằm ngửa tại trên thảm cỏ mịn màng, ngày ngày tu luyện tuy là buồn khổ khô khan, nhưng hần ở chỗ này cũng hài lòng lắm rồi.

Trong cốc có rất nhiều chim bay cá nhảy, chúng nó nếu không phải đào đất mà sống, thì lên trên đại thụ hoặc vách đá mà xây tổ. Ngoại trừ Dịch Vân có thể hái hoa quả tươi ở bên ngoài dùng để ăn, những loại... đã cầm này cũng thành một trong những thực vật của hần.

Hoàn cảnh ở trong u cốc thực sự là một bảo địa, ở chỗ này có rất nhiều dã thú sinh trưởng, đặc biệt thịt của chúng rất ngon, thịt nước điều ngon ngọt, Dịch Vân chưa từng có ăn nhiều thực vật ngon như vậy.

Trừ lần đó ra, hắn cũng không có bước vào trong thạch thất, nghĩ đến Tinh vực cường giả chết ở trên giường đá, ngực hắn cũng không tự tìm hãm được run run đứng lên.

Hắn mỗi ngày ngay tại ba tòa nguyên tố tinh quán, tiến hành tu luyện ở trong ma pháp trận, khi thì tạm nghỉ, khi thì cũng tại chỗ tịch mịch mà ngủ, hành sự vừa thoải mái vừa tự nhiên, là m cho tâm tình của hắn rất phù hợp với cảnh giới “Vô vi”, tại đây dưới dạng tâm tình này, quá trình tu luyện của hắn càng có tiến triển, đấu khí cùng ma lực đều vượt qua tu luyện bình thường gấp mấy lần.

T oàn bộ những cái này tại trong mắt Môn La, tuy rằng trong miệng hắn không nói ra, nhưng tâm trạng cũng phi thường ngạc nhiên!

“Tiểu tử này ... rốt cục nhanh như vậy mà có thể đạt được cảnh giới Vô Vi, nếu tâm tình như vậy vẫn có thể bảo trì được lâu dài, không chỉ có lĩnh vực lực tinh, coi như là cường giả chân chính lạch trời ... thất tinh lĩnh vực đại hạm, cũng có thể thuận lợi vượt qua quá chứ! Thật không biết vận may này của hắn, chính vận may luôn luôn hướng đến hắn rất nhiều? Lúc đó ta có thể tiến vào lực tinh lĩnh vực, có thể lĩnh hội được tâm tình này cũng đã quá giỏi rồi...”

“Ai, ta đây là lão Đại trái lại so ra vẫn kém tiểu đệ, dựa vào cái gì a ... Vận may chi thần khẳng định là nữ nhân, nhưng lại là một nữ nhân mê gái, ngay cả trước mặt nam nhân lấy lại hình tượng cũng không làm được!” Môn La trong lòng than thở: “Tên tiểu tử này còn chưa tới tuổi thành niên a !” Môn La than thở trong lòng.

Trong nháy mắt, một tháng lại trôi qua.

Ngày ngày, Dịch Vân ăn một bữa cơm duy nhất vào giữa trưa, Bạch Mao Sơn Trư, bức nó vào một góc vách núi, chính heo rừng này nhìn thấy Dịch Vân từng bước tới gần, nó không có đường nào thoát được nữa, liền xoay người nhằm thạch động phía vách núi chạy tới.

“Con heo rừng thật đúng là chưa từ bỏ ý định, chui vào trong sơn động không phải tự mình là tiến vào lồng giam, không đường nào để chạy?” Dịch Vân cười nhạt, cũng đuổi theo vào.

Lại thấy Dịch Vân đuổi đến, bạch mao sơn trư quỳnh lên, ngay trong thạch động đầu đá lung tung tránh né, lập tức xoay mình đụng phải bàn đá, lúc Dịch Vân xuất thủ bắt được, tại một góc giường đá cũng bị nó phá đi một góc.

“Con heo rừng thật đúng là phiền phức, lại quấy rối thạch động tinh vực tiền bối, cuối cùng cũng cấp cho ta ăn một bữa trưa ... Di?”

Vác trên vai heo rừng đã bị đánh bất tỉnh, Dịch Vân chính là muốn đi ra ngoài động thì bỗng nhiên hướng giường bị đánh qua một góc, tựa hồ lộ ra một cái động khẩu bằng một người đi.

Đến gần vừa nhìn, lại phát hiện bên trong giường đá có ánh sáng hắt ra!

...

140. Chương 141: Ma Pháp Trận

Buông con heo rừng xuống, Dịch Vân thử di chuyển giường đá sang một bên, dùng chút sức lực coi lại khối đá, lập tức hắn bắt đầu trở mình, chỉ thấy phía dưới thạch sàng, dĩ nhiên có rất nhiều thư tịch xếp chồng lên nhau, có rất nhiều sách, ước chừng hơn một trăm đầu sách.

Dịch Vân thấy thế có chút sững sốt, kinh ngạc nói: “Nguyên lai dưới thạch sàng này, dĩ nhiên có một chỗ tàng thư, đây đúng là tàng thư của vị tiền bối tinh vực kia!”

Lúc này Môn La cũng đi tới trước giường đá, nhìn một lần, rồi nói: “Cái tàng thư này cũng không tính là bí mật, chẳng qua là chưa có người nào nghĩ đến, ở dưới giường đá này còn có một chỗ như vậy, nếu không phải con heo rừng này chạy bậy chạy bạ xông tới chỗ này, đây là bộ phận then chốt rất khó bị phát hiện”.

Dịch Vân đến nơi này đã được hai tháng, trong u cốc này không có chỗ nào mà hắn không đi, hắn hầu như cũng đi tất cả các nơi đều hơn mười lần, duy độc nhất chỉ có chỗ thạch thất này, hắn ngoại trừ theo Cầu Cầu vào ở bên ngoài một lần, hắn không bao giờ ... đi đến đây dù nửa bước

Ở đây chính là nơi ở của vị tinh vực cường giả kia, xuất phát từ bản năng tôn trên kính dưới, hắn không muốn tới chỗ này quấy rối, có chăng nữa, vị cường giả kia chết ở chỗ này, khiến hắn càng không nghĩ tiếp cận nơi này, nếu không phải bởi vì ... con heo rừng này, hắn hẳn là vĩnh viễn sẽ không phát hiện dưới cái giường đá này có bộ phận cơ quan.

Dịch Vân đưa tay lấy một trong những quyển sách, nhưng mới vừa nắm lấy trên tay thì thoáng chốc toàn bộ quyển sách tản ra, vỡ thành bột phấn rơi xuống, đúng là quyển sách đều đã bị mục nát

“Ách ... Những ... thư tịch này bị hư hỏng rất nghiêm trọng, hẳn là ở đây hơn trăm năm qua, thậm chí còn có lâu hơn, tưởng muốn nhìn nội dung bên trong một chút đúng là không có khả năng”.

Dịch Vân không dám đưa tay lấy lần nữa, chỉ là cúi người thấp xuống nhìn những ... trên mặt bìa thư tịch này, chữ viết rất mơ hồ, không có nhận ra, nhưng lơ mơ có thể nhìn thấy thư mục: “Ma pháp tu luyện pháp môn”, “Ma pháp thiết tắc quy tắc chung”, “Ma pháp phá giải đấu khí” ... Chờ một chút.

Dịch Vân nhìn những ... thư mục này, trong lòng ngứa ngáy khó chịu, khổ nỗi là vô pháp động thủ lấy đi, chỉ có thể than thở, than thở không thôi: “Không có cách nào, nhìn mấy quyển sách trên giá, cuối cùng làm cho ta thấy được thành quả cùng kích thích ... Đáng tiếc! tàng thư tinh vực cường giả, nói không chừng là mấy ngày liền ở trong ám học viện trong tàng thư cũng không có, ai ... !”

Hừ một tiếng, Môn La cũng cắn răng hừ nói: “Hừ! Ta vốn cũng muốn nhìn một chút “Ma pháp phá giải đấu khí”, ta xem trong sách sẽ viết những sai lầm gì mà hết sức vô lý, rốt cuộc là viết ra cái gì đối mình đối người ? Nếu ma pháp thật có thể khắc chế đấu khí, ta đây đương nhiên sớm đã chết trên trăm lần rồi, ta xem ngày nào đó ta cũng muốn viết một quyển sách “Vô phá ma pháp”, thôi quên đi!

Nhìn cái đầu Môn La dí sát vào quyển sách trừng mắt giận dữ nhìn nó, Dịch Vân không nói gì ...

Hai người cúi đầu quan sát thư mục, một bên nhìn, một bên suy đoán nội dung trong sách viết cái gì, vài khắc đồng hồ sau, đột nhiên một trận gió to từ động khẩu thổi vào, trong thạch thất thoáng chốc có tiếng gió thổi nổi lên, gió to cũng quét qua bên dưới thạch sàng, ở bên dưới là chỗ bày đặt thư tịch, tức thì theo gió hóa thành bụi phấn, bay bay trong thạch thất.

Gió thổi tới rất nhanh mà đi cũng nhanh, lập tức bên trong thạch thất trở lại về yên lặng, nguyên bản chỉ là thư tịch đặt ở dưới thạch sàng, tất cả trang giấy đều hóa thành bột phấn rơi lả tả từng góc ngách ở trong phòng.

Dịch Vân thấy thế, trong lòng ngực có chút co rút đau đớn, nhưng ... thư tịch này, nói không chừng chính là những sách cổ ngàn năm trân quý, hôm nay tan bay theo gió, cũng không biết trong đó có thể có hay không những pháp môn tuyệt học đã thất truyền?

“Ai ... ! Đáng tiếc, quả thật đáng tiếc!” Dịch Vân thở ra một hơi thật dài, lắc đầu than thở.

Trong lúc hắn muốn đem ván giường kéo về chỗ cũ thì thoáng nhìn lại tàng thư ở dưới giường đá, có vô số trang giấy vỡ vụn ra bao trùm lên, hình như có một bộ phận nhô lên, hắn lấy tay đẩy bột phấn ra, phát hiện dưới chân có một quyển trục nguyên vẹn, trong lòng vui vẻ hẳn lên, lập tức cầm nó lên.

Nắm nó trong tay có cảm giác kết tủa, cảm xúc rất quen thuộc, vừa mở ra nhìn, Dịch Vân lập tức ngây dại!

“Long lân thư quyển!” Dịch Vân cùng Môn La hai người đồng thanh kinh hô.

Không sai, đây chính là “Long lân thư quyển!”

Có thể đem chất liệu ghi chép lại văn tự đồ hình, bảo tồn qua mấy ngàn năm mà không hư, đúng là trên đại lục có thể bảo tồn được không tới chín cuốn sách.

“Phải dùng đến Long lân thư để bảo tồn tư liệu, cũng không làm qua loa được, nhanh nhìn một chút !” Môn La thấp giọng thúc giục.

Lập tức Dịch Vân cầm cuốn sách lật lại, đầu tiên nhìn tiêu đề được viết “Ma pháp trận đồ!”

“Ma pháp trận đồ”

Chậm rãi lật từng trang xem qua, cuốn sách tổng cộng vẽ nhiều hơn mười đồ hình ma pháp trận, tại mỗi một đồ hình hai bên phải trái, đều có văn tự diễn giải rõ ràng, nói rõ hình vẽ pháp đồ, công dụng, quy tắc cùng điều khiển ma pháp trận từ tinh cấp linh vực thấp nhất, chờ một chút.

Cuốn sách viết rất tường tận rõ ràng, từ ma pháp trận đơn giản nhất, nhưng đều có những đồ hình ma pháp trận hết sức phức tạp không gì sánh kịp, mà có thể vẽ ra ma pháp trận tinh cấp thấp nhất, chỉ có ngoài lực tinh pháp cường, trong cuốn sách có ghi chép trận đồ tối cao, còn lại là từ trình độ ngang Tinh vực sơ giai.

Rất nhanh Dịch Vân xem quyển trục qua một lần, lại quay về nhìn lại một lần nữa, một lúc lâu, hẳn mới đưa quyển trục ma pháp trận đồ thu lấy.

“Đồ hình ma pháp trong quyển trục này đều rất thâm ảo! ta ngay cả trận đồ thấp nhất giai lực tinh đều nhìn không quá minh bạch, chỉ có thể ngày sau từ từ nghiên cứu đến” Dịch Vân lắc đầu nói rõ.

Môn La gật đầu: “Người bây giờ chỉ là năm sao sơ giai linh vực, coi như là không có thể nhìn thấu được, cũng tới một lúc nào người có đủ năng lực, còn nhiều thời gian, việc này từ từ rồi cũng tốt thôi”.

Trầm ngâm một hồi, Dịch Vân nói rằng: “Ồ ... , ta không có hiểu biết gì về ma pháp trận, tại trong học viện ngoài Lục Tinh Linh Vực mới học chương trình cao giai, ta tự nhiên là không có thông qua, nhưng ta tại tàng thư quán có xem qua thư tịch liên quan, ma pháp trận hầu như đều dùng phụ trợ là chính, có thể sử dụng khi bắt đầu chiến đấu tăng thực lực, có thể nói không đáng kể ... “

“Sở dĩ ma pháp sư rất ít hướng đến phương diện này nghiên cứu, nếu đúng là không có trợ giúp gì gia tăng thực lực, như vậy tác dụng đối với ta rất có hạn chế”.

Môn La nghe xong cũng lắc đầu nói rằng: “Không thể nói như vậy, ma pháp trận phụ trợ kém hiệu quả, nếu như dùng để đối chiến với đối phương, chỗ tốt cũng là không ít. Giống như ma pháp trận ở ngoài cốc, nó phòng ngừa rất hiệu dụng đối với nguyên tố xói mòn, người chỉ cần đem tinh quang xấp đặt trên mặt đất, dùng để tu luyện, ta nghĩ sẽ có tiến triển rất nhiều, hai tháng nay người không phải là như vậy sao?”

“Còn có tổ ốc trong mật thất có một ma pháp trận to lớn, nó cũng có công dụng như nhau, chỉ bất quá hiệu quả lớn hơn nữa mà thôi”.

Nghĩ đến có công dụng hội tụ lại nguyên tố thiên địa, xác thực có thể tốc độ tu luyện tăng rất nhanh, coi như gián tiếp ảnh hưởng đến cường độ thực lực, Dịch Vân cũng không thể không gật đầu đồng ý.

Môn La lúc này còn nói tiếp: “Kỳ thực, ma pháp trận có thể tăng thực lực chiến đấu cũng không phải không có, chỉ là nó đều là bí pháp cấp ma pháp trận khác mà thôi”.

“Bí pháp cấp ma pháp trận?”

“Ân, ta đối với lý giải ma pháp trận cũng không hiểu nhiều, chỉ là biết một số ít ma pháp trận cần phải có năng lực tinh vực cường giả thi triển ... ma pháp trận này hay bí pháp cấp bậc trận đồ. Trước đây, ta tại trước lúc chết, liền thi triển phương pháp cấm thuật ngưng luyện cấm huyết cùng đem linh hồn ta phong ấn tại trong tổ ấn Hồng Liên, chính là thuộc về bí pháp cấp bậc pháp trận”. Môn La nói rõ.

Dịch Vân giật mình: “Lúc đó cũng có dùng đến ma pháp trận sao?”

“Đương nhiên! Việc này ta không phải đã nói qua cho người rồi sao, lúc đó là do ba Tinh vực pháp sư liên hợp thi triển bí pháp, bằng năng lực của bọn họ làm cho ta trở thành khí linh ở trong tổ khí Hồng Liên.

Dịch Vân có một chút khó có thể tin, do ba pháp sư cấp bậc Tinh vực liên thủ, còn muốn mất những sáu ngày?

Sờ sờ mũi, hẳn biết chính mình quá xem thường công dụng ma pháp trận.

Đẩy ván giường trở lại chỗ cũ, cũng thuận tiện đem Bạch Mao Sơn Trư thả ra, bởi vì ... chính nhờ năng lực con heo rừng này mà mình phát hiện ngoài ý muốn quyển trục ma pháp trận đồ, rốt cục đối với chính mình có ân, Dịch Vân tự nhiên không có khả đem nó thành bữa cơm ăn trưa.

Bắt đầu từ hôm nay, Dịch Vân mỗi ngày ngoại trừ tu luyện đấu khí cùng ma pháp, lại một ... chương trình khác, chính là nghiên cứu phần ma pháp trận đồ này.

Lần đầu tiếp xúc ở phương diện tri thức này, Dịch Vân cố gắng hết sức đọc nó, nhưng nghiên cứu một thời gian dài như vậy, càng phát hiện ra công dụng của ma pháp trận xác thực là diệu dụng vô cùng, chỉ cần có thể sử dụng thời cơ chính xác, dùng để đối địch với đối phương, đoạt được thật nhiều chỗ tốt có thể nói là vô pháp đánh giá.

Một ngày một đêm đã qua, trong nháy mắt, ba tháng cũng qua đi, tại một ngày đêm ban đêm, Cầu Cầu rốt cục kết thúc ba tháng ngủ say dài đằng đằng, tỉnh táo lại.

141. Chương 142: Lang Lang Ngũ Giai

Sáng hôm sau.

Dịch Vân chậm rãi đi dọc theo ngoại vi của u cốc. Cầu Cầu vẫn cuộn trên đầu hắn, hiếu kì nhìn ngó xung quanh, không lâu sau khi tới được u cốc, nuốt chửng hài cốt của Tinh Vực cường giả thể nên rơi vào giấc ngủ say để tiêu hóa năng lượng khổng lồ trong đó, mãi tới tối hôm qua mới tỉnh lại. Lúc trước vẫn chưa kịp xem xét diệu cảnh nơi đây, thể nên hiện giờ thấy nhiều điều mới như vậy thì hưng phấn không ngớt.

Cầu Cầu rời bỏ đỉnh đầu của Dịch Vân nhảy về phía trước, kêu lên “tê tê” vui mừng, nhất là khi thấy đã trư, sơn lộc, ... các loại dã thú béo mập trong sơn cốc thì sớm đã nước miếng đầy miệng.

“Cầu Cầu, ngươi cũng không nên ăn chúng nó. Ba tháng qua, ta cũng đã làm thịt không ít, hiện giờ cũng phải cho chúng thời gian sinh sản trở lại, chứ không với sức ăn của ngươi thì bọn chúng đều sẽ tuyệt diệt mất”. Dịch Vân căn dặn.

“Tê tê tê!” Cầu Cầu bất mãn kháng nghị, trong ba tháng ngủ say nó cũng không có ăn cái gì, sớm đã đói gần chết. Dịch Vân cười nói: “Yên tâm, ta cũng sẽ không để ngươi phải đói, đợi lát nữa ly khai nơi này ta sẽ làm thịt một đầu sơn lộc cho ngươi. Trước hết cứ hảo hảo thưởng thức diệu cảnh ở đây trước đã, từ từ rồi hãy trở về. Cũng không biết là khi nào mới có thể trở lại, huống chi, chúng ta cũng không nhất định có cơ hội đó”.

Ba tháng vừa qua, Dịch Vân không lúc nào không muốn ly khai nơi này, hiện giờ rốt cuộc cũng đợi được Cầu Cầu tỉnh lại, thể nhưng nghĩ lại thì thấy có chút không muốn. Mang theo Cầu Cầu vờn quanh một chút, quay lại liếc mắt một cái, chỉ cảm thấy sương khói vô định, tràn ngập linh khí, thực giống chốn tiên cảnh, thể giới bên ngoài tay lớn nhưng chưa chắc đã có được một chỗ ở tuyệt vời thể này.

Môn La hiện ra bên người, cười nói: “Đã muốn đi lại còn ngoái đầu lại, luyến tiếc sao?”.

Dịch Vân lắc đầu: “Nơi này cách biệt với thế giới bên ngoài, thật là đẹp đến hút hồn người, là một nơi dưỡng lão lý tưởng, nhưng cũng không phải là nơi hiện tại ta sở cầu. Sở dĩ lúc cuối cùng ta liếc mắt một cái là để cho Cầu Cầu nhìn, dù sao nếu không có nó thì ta cũng không tìm được địa phương này”.

Môn La gật đầu nói: “Thứ quá tốt sẽ khiến người ta chìm đắm trong đó, quên mất chí tiến thủ. Tu rằng nơi đây cũng là địa phương tuyệt hảo cho tu luyện, nhưng lại không thích hợp cho một thiếu niên như ngươi ở lại. Thứ một thiếu niên cần không phải là sự an nhàn, mà là máu, nước mắt cùng với kiếm. Phải thử kiếm, chỉ có máu tươi mới có thể khai quang cho kiếm, mà chỉ thế giới bên ngoài mới có máu người cần, thể nên, phải đi !”.

Môn La có thể coi như là một kẻ si kiếm, đối với hắn, kiếm cốt như nhân, phải dùng máu luyện kiếm mới có thể có được linh khí, mới có thể đạt tới cảnh giới vô kiên bất tồi.

Đi tới trước cửa thạch động bên dưới vách núi, Dịch Vân yên lặng đứng ngoài động, bỗng nhiên hạ thấp thắt lưng, khom người tạo thành một góc chín mươi độ, lớn tiếng nói: “Tinh Vực tiên bối, chúng ta dù chưa từng gặp mặt, thể nhưng u cốc này cùng ma pháp thư đối với ta có trợ giúp rất lớn, Dịch Vân xin được cảm tạ !”.

Khom người hành lễ đứng một khắc, Dịch Vân đứng thẳng dậy xoay người rời đi.

Sau khi làm thịt một con sơn lộc cho Cầu Cầu, Dịch Vân đi đến trung ương của u cốc, đối mặt cự đại phong hệ tinh quang, một kiếm chặt bỏ một góc khoảng chừng hai ba trăm cân, tương đương lượng thủy hỏa song hệ tinh quang đang tàng trữ trong Hồng Liên, số còn lại hần vẫn để im chỗ cũ không hề động đến.

Môn La đối với hành động này của Dịch Vân không thể giải thích được, kì quái hỏi: "Sao lại chỉ lấy có chút đó, sao không lấy hết luôn đi?"

Dịch Vân cười nói: "U cốc này có thể tráng lệ như vậy có một phần nguyên do rất lớn là do phong hệ tinh quang này. Nếu ta mang đi hết thì nơi này cũng không thể giữ được mỹ cảnh như hiện giờ nữa rồi, ta không muốn như vậy".

"Hơn nữa, phong hệ phách thạch ngoại trừ có thể dùng để luyện chế Phong hệ ma binh, thì đối với ta cũng không có tác dụng gì nữa. Ta lấy chừng này chẳng qua muốn cho Cầu Cầu ăn mà thôi, chừng này hần là cũng đủ rồi".

Còn có một nguyên do khác mà Dịch Vân chưa nói, tuy rằng sau này không biết có thể có cơ hội quay lại nơi này hay không, nhưng Dịch Vân vẫn mong muốn, một khi trở lại thì nơi này vẫn có thể giữ được mỹ cảnh như hiện giờ, trường tồn bất diệt.

Đi tới địa đạo rời khỏi u cốc, nhìn thủy đàm, Dịch Vân hít sâu một hơi liền cùng Cầu Cầu nhảy xuống, lao qua thông đạo hẹp dài một hồi tựa nhìn thấy một cái động khẩu, trở lại thủy đàm cũ đáy sâu ngàn mét.

Thoát ra cái cửa động, dưới sức nổi nâng thân thể hần dập dềnh, tuy ở đáy nước sâu, nhưng xung quanh vẫn thấy được khá rõ ràng, đưa mắt nhìn khung cảnh màu xanh lam, trong đó hoàn toàn có thể thấy được các loài cá đang bơi lội.

Dịch Vân biết đây là ánh sáng từ phía trên lớp băng thẩm thấu xuống dưới, tay chân cùng động, rất nhanh hướng phía trước bơi đi. Càng lên cao, chu vi lam quang lại càng sáng ngời. Bơi tới ngay phía dưới lớp băng, sâm lâm u quang phẳng phát như một lớp màng mỏng bao bọc lấy hần, phẳng phát như một người trong lớp lam sắc mê vụ ảo cảnh.

Bơi bên dưới lớp băng một lúc vẫn không tìm được cái động khẩu Cầu Cầu tạo ra lúc trước, Dịch Vân thâm nghĩ hần là cái động khẩu kia lại một lần nữa đông kết lại rồi.

Xuất ra trường kiếm, Dịch Vân tận phá ra một cái động khẩu lao vào thì phát hiện phía trên dĩ nhiên còn một tầng huyền băng nữa. Thế nên hần vừa phá băng vừa tiến tới, chỉ cảm thấy ma binh trên tay dùng không được tốt cho lắm, cho dù hần có gia tăng lực đạo thì nhiều lắm cũng chỉ có thể phá được nửa thước băng, điểm ấy khiến hần cảm thấy không thể giải thích được.

Cho dù huyền băng có cứng rắn thế nào đi nữa thì cũng không thể nào sánh bằng nham thạch được, thanh ma binh này tuy rằng chỉ là hàng thứ phẩm nhưng cũng là một thanh Nhị phẩm đỉnh giai ma binh hàng thật giá thật, khai phá nham thạch cũng vô cùng dễ dàng, vậy mà đụng phải tầng huyền băng này lại khiến hần phi thường tổn sức, rất là kì quái!

Lúc này Môn La mới nói: "Bình thường thì huyền băng đều ở sâu dưới nước, ở trong nước thì độ cứng rắn hoàn toàn có thể sánh ngang với nham thạch. Mà thanh ma binh này vừa vặn lại là hỏa thuộc tính, thủy hỏa tương khắc, ở trong nước tất nhiên là uy năng bị giảm đi đáng kể".

Dịch Vân yên lặng một lát, nghĩ thầm: "Tuy rằng sớm đã biết nguyên tố thuộc tính có sự tương khắc, nhưng không nghĩ tới lại có sự ảnh hưởng lớn đến uy năng của ma binh đến vậy. Ta trước giờ đều chế luyện ma binh hỏa thuộc tính, sau này nhất định phải làm một thanh ma binh thủy thuộc tính mới được".

Cầu Cầu vẫn theo sát phía sau Dịch Vân, tuy rằng nó có thể dễ dàng phá khai lớp huyền băng này, nhưng nếu Dịch Vân đang động thủ thì nó cũng sẽ không nhúng tay vào, đó là sự ăn ý có được sau khi sống cùng nhau của bọn họ.

Một lúc sau, Dịch Vân đã phá được khoảng mười xích, rất nhanh lấy tốc độ thần tốc bơi lên phía trên.

Lang Lang rất là buồn chán ghé vào bờ của thủy đàm, ngửa mặt lên trời ngáp một cái lớn.

Từ khi Dịch Vân nhảy xuống đến nay đã được hơn ba tháng, từ đó đến nay nó đều túc trực bên thủy đàm chờ hần trở lại.

Lấy cái thủy đàm này làm trung tâm, phạm vi phương viên ước chừng năm mươi lý nguyên bản là địa bàn của một đầu Tứ giai ma thú khác. Đối với ma thú thì ý thức lãnh địa là rất mạnh, một lãnh địa tuyệt không thể chứa cùng lúc hai đầu ma thú.

Ma thú chủ nhân của phiến lãnh địa này, từ hai tháng trước đã bị cái tên khách không mời Lang Lang này đuổi đi, từ đó nó cũng không dám trở về nữa, thế nên từ đó về sau nơi đây trở thành lãnh địa của Lang Lang.

Lang Lang sở dĩ dám lớn gan như vậy bởi vì hiện tại nó đã không để Tứ giai ma thú vào trong mắt.

Tại lúc Dịch Vân cùng Cầu Cầu nhảy vào thủy đàm, trong lúc chờ đợi nó cũng lấy ra ba khóa hỏa pháp tinh thạch cho nó lúc trước mà hấp thu luyện hóa. Hỏa pháp tinh thạch đối với hỏa hệ ma thú thì chẳng khác nào dị bảo vô giá, đối với quá trình tu luyện có sự trợ giúp không có thể đánh giá được, Lang Lang mặc dù là ma thú nhưng cũng không hề ngu ngốc, đương nhiên phải nắm lấy cơ hội nghìn năm khó gặp như vậy.

Ngày đêm không ngừng luyện hóa tinh thuần năng lượng trong hỏa pháp tinh thạch, một tháng sau nó đã thuận lợi đột phá tấn giai lên ngũ giai, trở thành Ngũ Giai Thiết Cốt Viêm Lang.

Ma thú muốn tấn giai so với nhân loại còn muốn khó khăn hơn rất nhiều, Lang Lang muốn được thế phải mất hơn 10 năm, nay rốt cuộc hoàn hảo đạt thành mục tiêu. Nếu không có ba khóa hỏa pháp tinh thạch thì chỉ sợ nó phải tiêu tốn hơn mười năm mới có thể, thế nên nó vô cùng cảm kích Dịch Vân. Ai nói lang đều có dã tâm? Đây đều chỉ là giải thích của nhân loại đối với ma lang mà thôi, bản tính của nó kì thực cũng không phải là xấu, cũng ngày đêm hy vọng Dịch Vân mau mau trở về.

Có thể Dịch Vân còn có thể cho nó một ít hỏa pháp tinh thạch nữa a...Lang Lang nghĩ thầm.

Nhìn thủy đàm yên ả không hề có chút sóng gợn nào, Lang Lang lại ngáp một cái, đang muốn đứng lên đi tìm cái gì ăn thì bỗng nhiên từ mặt nước truyền đến một trận lay động kịch liệt. "Ba ba" hai tiếng, lưỡng đạo xạ ảnh từ thủy đàm lao ra.

"Vù vù vù hô...".

Dịch Vân một mặt tiến vào mặt biên của thủy đàm, một bên đưa mắt quan sát sự vật xung quanh, cảnh sắc so với lúc trước cũng không có gì khác biệt cho lắm. Bỗng nhiên, hắn nhìn thoáng qua một gốc cây đại thụ bên cạnh thủy đàm, một đạo hỏa hồng thân ảnh đang đứng ở đó, bộ dáng kinh ngạc đến ngây người, đang trừng trừng nhìn hắn.

"Lang Lang?"

Dịch Vân khá là kinh ngạc, trong ba tháng thời gian hắn ở tại u cốc hắn sớm đã nhận định đầu Thiết Cốt Viêm Lang bị hắn điều khiển lúc trước tuyệt sẽ không ngoan ngoãn nghe lời mà đợi ở đây. Ấy vậy mà sự vật đầu tiên hắn gặp được sau khi rời khỏi u cốc lại là nó.

"A ô ~ ~ !".

Lang Lang nghe được tiếng kêu to của Dịch Vân, ngậy người ngẩn ngơ, lập tức phi thân đến trước mặt hắn, không ngừng dùng cái lưỡi lớn của mình liếm liếm khuôn mặt hắn.

"Đúng thật là Lang Lang! Ba tháng qua ngươi đều chờ ở chỗ này? Quả thật hiếm thấy ma thú nào như ngươi, quả thật là làm ta phải kinh ngạc rồi!". Dịch Vân đẩy cái đầu to của Lang Lang ra, bơi nổi trên mặt thủy đàm, cười nói.

"Di?". Nhìn Lang Lang trước mặt, Dịch Vân phát hiện có chút điểm không đúng.

Kích thước thân thể cũng không có gì thay đổi, chỉ là da lông có đậm hơn một chút. Nhớ lúc trước nguyên bản là mà hồng nhạt, nhưng nay đã biến thành ám hồng sắc, uy áp phát ra cũng có sự khác biệt, khiến cho Dịch Vân có cảm giác kinh hãi.

Môn La lúc này đột nhiên nói: "Dịch Vân, đầu Viêm Lang này đã tấn giai lên ngũ giai! Lúc trước ngươi dùng thực lực cùng dụ dỗ mới có thể khiến nó khuất phục, nay thực lực đại tăng, khó có thể bảo đảm là thái độ vẫn như trước, cẩn thận một chút vẫn hơn".

142. Chương 143: Âm Dục Ngột Ủng (thượng)

Nghe lời nhắc nhở của Môn La, Dịch Vân sững sờ!

Cẩn thận cảm thụ vô hình uy áp phát ra từ trên người Lang Lang, dịch thực giống với Ngũ giai ma thú tại Lạc Nhật Sơn Mạch, chỉ yếu hơn Hồng Nhân Cự Hạt Vương một chút mà thôi. Hắn rất sửng sốt, như thế nào mới có ba tháng đã tấn giai rồi? Hắn chợt nhớ lại lúc trước cũng có cho Lang Lang ba khóa hỏa pháp tinh thạch, rốt cuộc hiểu được toàn bộ sự tình.

Tránh khỏi thái độ niềm nở của Lang Lang, Dịch Vân lui về phía sau một khoảng, biểu tình không chút khấn trương nào, chỉ nhàn nhạt nói: "Lang Lang, ngươi đã là Ngũ giai ma thú, hoàn toàn có thể đánh bại ta vô cùng đơn giản, mà ta cũng là một mối uy hiếp đối với ngươi, ngươi có còn tiếp tục nghe lệnh của ta không? "

Dịch Vân tuy rằng cũng thành công tấn cấp ngũ tinh linh vực, đồng cấp với Lang Lang, thế nhưng ma thú đồng cấp so với nhân loại còn mạnh hơn tới mấy lần, gần như là chênh lệch nguyên một cái tinh cấp vậy, với thực lực của Dịch Vân bây giờ thì hoàn toàn không thể địch lại một Lục tinh cường giả của nhân loại.

Theo lý mà nói, hiện tại Dịch Vân cũng không phải tìm cách chạy trốn mà phải ngưng thần đề phòng Lang Lang đột nhiên bạo phát công kích. Thế nhưng mỗi lời nói, cử động đều rất nhàn hạ, ung dung thoải mái, phảng phất như hoàn toàn không thêm để ý sự uy hiếp mà Lang Lang có thể gây ra đối với hắn, bởi vì lúc tại Lạc Nhật Sơn Mạch hắn đã nhìn qua vô số ma thú so với hắn mạnh hơn biết bao nhiêu lần.

Lúc đó, hắn vẫn còn là Tứ tinh mà vẫn có thể vượt nhiều lần vượt qua vô số lần hiểm nguy, tiếp tục sinh tồn trong các hoàn cảnh cực kỳ tồi tệ mà tìm được một con đường sống trở ra. Hiện tại hắn đã mạnh hơn lúc đó nguyên một cái tinh vị, cho dù Lang Lang có ác ý thì nhiều lần cũng chỉ tạo thành điểm phiền phức đối với hắn mà thôi, tuyệt đối không thể thương tổn đối với tính mạng, đây cũng là điểm tự tin của Dịch Vân hiện giờ.

Bởi vì Dịch Vân hiểu rõ thực lực bản thân và có sự tích lũy kinh nghiệm thực chiến, thế nên hắn mới tự tin. Mà bởi vì tự tin nên hắn mới thông thả.

"A ô. . .".

Lang Lang vừa nghe được lời nói của Dịch Vân thì biểu tình tựa hồ như bị kinh hãi cực độ, lập tức liên tục dùng mảnh gập đầu, sau đó đưa toàn bộ thân thể hướng tới trước mặt Dịch Vân, cái mũi to lớn cúi xuống nhẹ nhàng nức nở, cấp tốc bày tỏ thái độ của bản thân.

Dịch Vân thấy thế thì cười to: "Không phải ma thú đều là cá lớn nuốt cá bé hay sao chứ? Tiện nghi trước mặt ngươi còn không xơi, Lang Lang ngươi quả thật không giống một đầu ma thú a".

Lang Lang vừa nghe lập tức lắc đầu liên tục, trong miệng thấp giọng kêu ô ô, quả thật có cái bộ dáng khả ái nói không nên lời, ngay cả Môn La cũng cười ha hả.

Lời nói vừa này Dịch Vân thuận miệng nói ra suýt chút nữa đã dọa Lang Lang sợ vỡ mật.

Thực giác của ma thú mạnh hơn nhân loại rất nhiều lần. Lang Lang rất minh bạch hiện giờ nó mạnh hơn Dịch Vân rất nhiều. Thế nhưng nó lại có một cảm giác không rõ ràng khiến nó rất sợ khi phải đối mặt với Dịch Vân. Mặc dù thực lực của mình hơn xa hắn, nhưng một khi khai chiến thì ngay cả một chút lòng tin đánh bại hắn mình cũng không có.

Nghe được câu hỏi bình thần của Dịch Vân, ngữ khí tuy rằng bình thản, khóe miệng tươi cười ảm áp, thế nhưng chỉ trong nháy mắt đã khiến nó lạnh hết cả sống lưng. Thế nên nó mới lập tức nằm úp sấp trên mặt đất, đó cũng là tư thế thần phục của ma thú.

Ba tháng qua nó vẫn chờ ở chỗ này, theo thực lực bản thân tăng vọt, nó cũng đã từng nghĩ tới việc dùng cường lực cướp đoạt hỏa pháp tinh thạch của Dịch Vân, cái ý niệm này vẫn không ngừng lẩn quẩn trong đầu khiến nó cứ do dự không quyết. Nhưng tại lúc Dịch Vân đột nhiên xuất hiện, phát hiện hắn càng mạnh hơn so với lúc trước, cái loại cảm giác không rõ ràng đó lại càng thêm cường liệt. Trong nháy mắt nó tự làm ra một cái quyết định, kể từ bây giờ, nó thực sự cam tâm tình nguyện nghe Dịch Vân sai phái, không dám có bất luận ý niệm lỗ mãng nào nữa.

“Tê tê tê”.

Cầu Cầu chứng kiến Lang Lang quỳ rạp trên mặt đất, thoảng cái đã nhảy lên cái đầu to lớn của nó, vui mừng nhảy dựng lên. Lúc trước tuy rằng nó vẫn hay khi dễ Lang Lang, nhưng cũng đã công nhận nó là một người bạn, cách biệt ba tháng gặp lại, đương nhiên giống như mới gặp đã quen thân.

Lang Lang mặc cho Cầu Cầu nhảy loạn trên đầu, chậm rãi đi tới một gốc đại thụ, lập tức đào bới, một lúc sau tịt đào được một cái hố lớn.

Dịch Vân hiểu kì tiến đến xem thì thấy trong đó là một y phục của nhân loại, cầm lên xem thì đích thực là bộ y phục hần quăng ra khi nhảy vào thủy đàm lúc trước. Lúc này hần mới nhớ ra là vẫn còn đang trong trạng thái lơ đãng.

Dịch Vân thực là có thói quen khóa thân. Trong ba tháng ở tại u cốc, tu luyện, ăn, ngủ hần đều không có mặc y phục. Hiện tại chợt mặc lại y phục, thật sự có chút không quen.

“Lang Lang, người chờ ở đây suốt ba tháng, cũng thật là khổ cực cho người. Như vậy đi, người dẫn ta ly khai ma thú đầm lầy, ta sẽ cho người sáu khóa hỏa pháp tinh thạch nữa, có được không? ”. Dịch Vân vuốt ve đầu Lang Lang, cười nói.

“A ô ~ ~ !”.

Lang Lang vừa nghe liền ngẩng cao đầu hưng phấn tru lớn.

“Ha ha ha, một lời đã định, chúng ta đi thôi!”.

Dịch Vân nhảy lên người Lang Lang, quay người liếc mắt nhìn thủy đàm một cái liền lập tức ly khai nơi này.

Ba ngày sau.

Có sự dẫn đường của một đầu Ngũ Giai Thiết Cốt Viêm Lang là Lang Lang, ma thú đầm lầy nguyên bản đối với hần là nguy cơ tứ phía thì nay bỗng nhiên trở nên phi thường bình ổn. Những ma thú yếu hơn Lang Lang dĩ nhiên không dám cản đường, còn nếu như gặp phải ma thú mạnh hơn thì nó liền dốc hết sức mà tránh né. Dịch Vân bỗng nhiên có một loại ảo giác, nơi đây căn bản không phải là cái gì ma thú sào huyệt mà trái lại lại có chút giống với một danh lam thắng cảnh vùng ngoại ô.

Trên đường về, Dịch Vân thoải mái nằm trên lưng Lang Lang, nhìn cảnh lá đại thụ bay vút qua, tự tại như là đang ngồi trong một chiếc mã xa xa hoa lộ thiên (nói nhanh cho nó vuông thì là xe mui trần). Mà Cầu Cầu lại cuộn tròn trên đầu Lang Lang, khi thì hướng Dịch Vân làm nũng, khi thì đùa Lang Lang một chút, nói chung bộ dáng của ai cũng rất tự đắc thoải mái.

Môn La thấy thế lắc đầu cười nói: “Từ cổ chí kim, bất luận là ai, hễ là ở giữa ma thú sào huyệt thì đều nơm nớp lo sợ, cho dù là cao giai cường giả cũng như nhau. Cái bộ dáng của các người hiện giờ sợ rằng trên Khung Võ đại lục rộng lớn cũng là độc nhất rồi”.

Dịch Vân cười nói: “Ta có Lang Lang trợ giúp, đương nhiên tốn ít sức hơn”.

“Được rồi”. Dịch Vân còn nói: “Lúc trước tại ma thú đầm lầy tìm kiếm khoáng mạch hao tổn bốn tháng, lại tiếp tục đợi tại u cốc ba tháng nữa, tổng cộng là bảy tháng thời gian, mà để có thể ra khỏi đây thì cũng thành chín tháng mất rồi. Ta nghĩ, Mễ Nặc lão sư hần là lo lắng cho ta lắm”.

Lúc trước, Dịch Vân đã đồng ý với Mễ Nặc, trễ lắm là nửa năm thì sẽ quay trở lại. Ai ngờ sự tình lại kéo dài tới hơn chín tháng, lúc trở lại nhất định sẽ bị Mễ Nặc hung hăng giáo huấn.

“Tối đa cũng chỉ bị hần quát cho vài đạo ma pháp thôi mà, cái đó so với thụ hoạch của người tại u cốc thì có xá gì. Nếu như mỗi lần xin nghỉ dài hạn ly khai học viện mà đều có thể gặp được kì ngộ bậc này thì bị quả trách vài lần có là cái gì? ”. Môn La ha ha cười nói.

Dịch Vân gật đầu biểu thị sự đồng tình. Trong ba tháng thời gian tại u cốc, hần không chỉ tìm được một ma pháp quyển trục nói về ma pháp trận của một vị Tinh Vực cường giả lưu lại, hơn thế nữa còn giúp cho ma khí song hệ linh vực đều vượt qua ngưỡng cửa Ngũ Tinh linh vực. Kết quả bội thu như vậy, lúc trước hần hoàn toàn không ngờ tới.

Dừng một chút, Môn La tiếp tục nói: “Ngoại trừ sự tình lúc này ra, ngươi còn phải chú tâm xem thử có thể mua được lưỡng khóa Long Đầm Thạch hay không. Tuy rằng nói ngươi giao ra hai mươi bả Nhị phẩm ma binh là sẽ không thành vấn đề, thế nhưng chỉ khi cầm chắc trong tay thì ta mới có thể an tâm được. . . Rất khó để có thể tìm được Long Đầm Thạch a”.

Dịch Vân kinh ngạc, hần hần như đã hoàn toàn quên mất việc này, nhưng hần cũng không lo lắng, hần hoàn toàn tín nhiệm năng lực làm việc của Ngạc Đa Đề, lần này hần hần cũng sẽ không làm cho mình phải thất vọng.

Lúc Lang Lang phóng qua một cái ao đầm, rẽ qua một phiến sơn lâm khác, Dịch Vân đột nhiên nghe được từ trong sơn lâm vọng ra tiếng gầm rống của một đàn ma thú cùng tiếng quát tháo của nhân loại.

“Đi? Nơi đây tuy rằng không phải là chỗ sâu bên trong ma thú đầm lầy, nhưng cũng đã gần sát rồi. Nếu không có Lang Lang thì ta cũng không dám tới đây, không ngờ còn có nhân loại dám tiến tới nơi này? ”. Dịch Vân có chút kinh ngạc.

Ma thú đầm lầy mặc dù không có hung hiểm như Lạc Nhật sơn mạch, nhưng cũng tồn tại lực, thất giai ma thú. Những cao đẳng ma thú này đều sống tại sâu bên trong đầm lầy, thế nên nếu không phải là người cực kì tự tin với thực lực bản thân thì cũng tuyệt đối không tiến vào sâu bên trong.

“Lang Lang, mau qua xem”.

Gật đầu, Lang Lang buông ra tứ chi, như tạt phong xẹt qua sơn lâm, gần như ngay lập tức đã ngoại vi chiến trường.

Nấp sau rừng cây, phía trước đích thị là một cái ao đầm rất lớn, chỉ thấy có hơn trăm danh chiến sĩ nhân loại được vũ trang đầy đủ đang chém giết cùng một đám phi hành ma thú toàn thân đen kịt.

“Là Tứ giai ma thú Âm Dục Ngột Ưng!”. Dịch Vân thấp giọng nói.

Dọc theo ao đầm hình tròn, đám chiến sĩ nhân loại tản ra khắp nơi thành hơn mười đội, mỗi đội khoảng hơn mười người đều đang ứng phó với một đầu Âm Dục Ngột Ưng. Trên chiến trường, tứ chi đứt gãy khắp nơi, của nhân loại có mà của ma thú cũng có, chỉ là thi thể nhân loại tản mát khắp nơi dọc theo chiến trường, khó có thể tìm được một cỗ thi thể mà vẫn còn nguyên vẹn, hoàn toàn vượt hơn số lượng thi hài ma thú.

Môn La nhìn một hồi rồi nói: “Đây là một dong binh đoàn có chiến lực khá cao. Hai đầu lĩnh phân biệt là một Lục Tinh Võ Cuồng cùng một Ngũ Tinh Pháp Đồ, hơn mười người là Tứ Tinh, những đội viên còn lại thấp nhất cũng là Tam Tinh. Với thực lực như vậy, phóng nhân toàn Kỳ Võ đế quốc cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay”.

Sở hữu đội hình như vậy, thảo nào lại có tự tin tiến sâu thế này.

143. Chương 144: Âm Dục Ngột Ưng (hạ)

“Trong đám bọn họ thì có hai người mạnh hơn ta, vừa vặn một ma một võ, bù trừ cho nhau vô cùng tuyệt hảo. Đối thủ cũng chỉ là Tứ giai ma thú mà thôi, vậy sao phía ma thú lại nhỉnh hơn một chút nhỉ? ”.

Ngồi nhìn một lúc hần liền hiểu được.

Âm Dục Ngột Ưng sở hữu tốc độ cực nhanh, lại có thêm bản lĩnh lảng không tránh né cùng tấn công. Chỉ cần tình huống hơi có chút bất lợi, chúng nó liền lập tức bay lên cao. Sau đó lợi dụng sơ hở tấn công chớp nhoáng. Các dong binh chỉ có thể lợi dụng ưu thế về nhân số bao vây kích sát. Với loại phi hành ma thú lại có tốc độ cực nhanh như thế này quả thật là vô kế khả thi.

Mà gã Lục Tinh Võ Cuồng kia lại đang bị ba đầu Âm Dục Ngột Ưng vây công. Tuy rằng hần có thể ứng phó sự liên thủ của ba đầu Âm Dục Ngột Ưng nhưng khổ nỗi lại không thể chặn đánh bất kì đầu nào. Chúng nó phi thường giáo hoạt, một kích không trúng lập tức bay ra xa, điều này khiến cho tình hình chiến đấu lâm vào trạng thái giằng co. Hần có thừa khả năng tự bảo vệ, nhưng đối với đồng bọn tử thương lại vô pháp tương trợ.

“Đáng lý ra tình hình cũng không có tiến triển thành ra thế này. Thế nhưng thuộc tính của Ngũ Giai Pháp Đồ kia vừa vặn lại là Hắc Âm, tương đồng với Âm Dực Ngộ Ứng. Thế nên uy lực Hắc Âm ma pháp của hắn đều bị hạ xuống mức thấp nhất. Tuy rằng tất cả các đạo ma pháp của hắn đều kích trúng Âm Dực Ngộ Ứng nhưng hầu như không tạo được thương tổn quá lớn nào đối với chúng nó, đây chính là nguyên nhân chính khiến cho cuộc chiến thành ra cái tình trạng này”. Môn La phân tích.

Nhìn về phía tên Ngũ Tinh Pháp Đồ kia, chỉ thấy hắn có một mái tóc dài, hiển nhiên là một nữ nhân. Dưới sự bảo hộ của tám gã võ giả không ngừng phát ra Hắc Âm ma pháp, chỉ là đại bộ phận đều bị Âm Dực Ngộ Ứng né tránh, mà có trúng thì cũng chỉ khiến cho Âm Dực Ngộ Ứng bị đánh bay vào không trung, một lúc sau lại tiếp tục lao vào tấn công tiếp. Hầu như không hề gây cho bọn chúng bất kì thương tổn thực chất nào cả.

“Nguyên lai đối thủ là ma thú cùng thuộc tính thì tạo thành kết quả như thế này. Giả sử ta dùng Hỏa hệ ma pháp oanh kích Lang Lang thì cũng chẳng tạo cho nó bao nhiêu thương tích cả”. Dịch Vân nhìn tình hình chiến đấu trước mặt, thầm nghĩ trong lòng.

“Cũng không hoàn toàn như vậy”. Môn La lắc đầu nói tiếp: “Tuy rằng đối thủ có cùng thuộc tính thì có thể đem thương tổn do ma pháp đem lại giảm xuống mức thấp nhất. Thế nhưng cũng chỉ là yếu đi rất nhiều mà thôi. Lấy ví dụ, chúng ta tu luyện Phần Kiếp Tử Diễm đấu khí sẽ có đặc tính kháng hỏa rất mạnh, nhưng cũng chỉ trong một giới hạn nào đó mà thôi. Nếu nhiệt độ hỏa diễm vượt qua giới hạn của chúng ta thì vẫn bị thiêu thành tro như thường”.

“Ma pháp của gã Ngũ Tinh Pháp Đồ kia sở dĩ không thể gây bất kì thương tổn nào cho Âm Dực Ngộ Ứng kia bởi vì uy lực ma pháp của nàng ta thấp hơn kháng lực của Âm Dực Ngộ Ứng. Nếu như uy lực ma pháp của nàng ta có thể mạnh hơn vài phần tương đương với Âm Dực Ngộ Ứng thì khả năng nhất kích tất sát cũng không phải là không thể”.

Môn La vừa nói xong thì chiến sự đã xảy ra biến hóa.

Một đội hơn mười võ giả đã vây khốn được một đầu Âm Dực Ngộ Ứng vừa mới phi xuống. Lập tức hơn mười lưỡi binh khí bén nhọn từ bốn phương tám hướng xả lên thân thể nó. Chỉ thấy đầu Âm Dực Ngộ Ứng kia rú lên một tiếng thê thảm, thanh âm ngẩn ngui mà sắc bén. Chu vi xung quanh thân thể đột nhiên xuất hiện từng đạo hắc mang. “Oanh!”. Một tiếng nổ vang. Một đạo sóng xung kích như thủy triều cấp tốc tràn ra bốn phương tám hướng. Chấn cho tất cả võ giả trong phạm vi mười thước xung quanh thành tương thịt, khắp bầu trời là mảnh tay chân cùng thịt vụn.

Mưa máu đầy trời. Cả một đội hơn mười danh võ giả đã đồng quy vu tận cùng đầu Âm Dực Ngộ Ứng. Tình huống thảm không thể tả!

Dịch Vân chứng kiến chuyển biến to lớn đó thì toàn thân chấn động, sững sờ đứng im một chỗ!

Môn La lúc này cũng hít một ngụm lương khí: “Hắc Âm hệ ma thú thường chủng loại không nhiều lắm, số lượng cũng rất thưa thớt, mà sở hữu kĩ năng tự bạo như vậy thì đã ít lại càng thêm ít. Âm Dực Ngộ Ứng là một loại như vậy, khi chúng nó biết sắp chết sẽ dùng tự bạo để đồng quy vu tận cùng địch nhân. Tương đối khá khó chịu. Thế nên một khi đối đầu với loại ma thú như thế này thì cách an toàn nhất là phải thuấn sát trước khi chúng kịp phản ứng”.

Dịch Vân hướng ánh mắt nhìn về phía những mảnh vụn thi thể phía trước. Hít sâu một hơi nhượng chính mình bình tĩnh trở lại. Loài ma thú có kĩ năng tự bạo đích thực khiến kẻ khác khó đề phòng, uy lực cũng là cực đại. Quả thật tương đối đáng sợ!

Trên chiến trường lúc này đã thiếu đi một đầu ma thú nhưng cũng mất đi mười danh võ giả. Ngũ Tinh Pháp Đồ kia bị phần gầm rú, tự phóng xuất một đạo ma pháp đánh lên một đầu Âm Dực Ngộ Ứng gần đó. Nàng ta sốt ruột hướng gã Lục Tinh cường giả hô lớn: “Ba Khắc, bên người thế nào rồi? Ma lực của ta đã cạn kiệt rồi. Nếu cứ tiếp tục thế này sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ bị giết sạch!”.

Ba Khắc một mặt ứng phó ba đầu Âm Dực Ngộ Ứng, một mặt quát: “Khiết Tây Táp, người nhất định phải kiên trì! Ba đầu Âm Dực Ngộ Ứng này không ngừng cùng ta du đấu, khiến ta chỉ có thể tìm cách thuấn sát mà không thể giết chết. Trong khoảng thời gian ngắn ta vô pháp kết thúc chiến sự bên này, kĩ năng tự bạo quả thật đáng sợ!”.

Lời vừa nói xong lại một tiếng nổ vang lên. Lại thêm một đội dong binh đồng quy vu tận cùng một đầu Ấm Dục Ngột Ứng. Người bên cạnh thấy ma thú sắp bạo tạc đã biết cơ về phía sau lui nhanh, rất may mắn tìm được đường sống. Chỉ là hai tay của hắn từ vai trở xuống đã bị chấn nát bấy. Lăn lộn trên mặt đất kêu khóc thảm thiết, tạo thành một vết máu đỏ sẫm loàn lên trên mặt đất. Mặc dù không chết nhưng so với cái chết còn muốn thảm hơn.

“Hiện tại chỉ còn bảy đầu Ấm Dục Ngột Ứng, dong binh cũng còn khoảng trăm người. Giả sử đánh tới cuối cùng thì hẳn là nhân loại sẽ thắng. Chỉ là tử thương sẽ rất thảm trọng. Ngoại trừ gã Lục Tinh Vô Cuồng kia ra thì người của hắn mười thành chết tới chín thành”. Quan sát tình huống chiến trường, Dịch Vân trong nháy mắt đưa ra một cái phán đoán.

Đúng lúc này, lại một tiếng nổ truyền từ phía một đầu Ấm Dục Ngột Ứng. Lại có thêm mười danh dong binh tử trận. Tình hình chiến đấu đã phát triển tới mức này thì cho dù đám dong binh có muốn chạy trốn thì đám Ấm Dục Ngột Ứng há có thể tha cho họ?

Thế nên dong binh đoàn chỉ có thể kiên trì ngạnh kháng. Dùng phương pháp mạng đổi mạng tìm tới thắng lợi cuối cùng. Chỉ không biết tới lúc đó bọn họ còn lại mấy người.

Dịch Vân thấy thế thì trầm ngâm một lúc rồi nhảy khỏi người Lang Lang, nhẹ giọng nói: “Lát nữa ta sẽ ra tay tương trợ bọn họ. Lang Lang, người tìm địa phương nào đó tránh đi. Không nên để bọn họ phát hiện, nếu không có chỉ thị của ta thì tuyệt đối không được xuất hiện. Ma thú cùng nhân loại vốn là ở hai phía đối lập, như vậy sẽ tránh khỏi nhiều phiền phức”.

“Còn Cầu Cầu, người cứ đợi ở đây, không nên xuất thủ bộc lộ thực lực của người. Trừ phi ta gặp phải nguy nan thì hãy ra tay tương trợ. Hiện tại nhân loại đang chiếm ưu thế, ta chỉ cần xuất ra chút lực là được. Nếu sự tình chuyển biến xấu, ta cũng sẽ không liều mạng cùng Ấm Dục Ngột Ứng, nhanh chóng thoát ly chiến trường, các người không cần lo lắng”.

Dứt lời, Dịch Vân nắm lấy ma binh tiến về phía chiến trường tùy thời mà động.

“Dịch Vân, người dự định giúp đỡ họ? ”. Môn La hỏi.

Dịch Vân gật đầu: “Có thể giúp đỡ một ít. Ít ra thì ra cũng tự tin là có thể bình yên thối lui. Bọn họ sợ dĩ rơi vào cục diện bế tắc thế này là do vũ khí của bọn họ căn bản không thể thương tổn thân thể cứng rắn của Ấm Dục Ngột Ứng. Thanh Nhị phẩm đỉnh giai ma binh này hẳn là có thể làm được”. Lúc này trên chiến trường truyền đến một tiếng kinh hô tuyệt vọng, chính là từ Ngũ Tinh Pháp Đồ Khiết Tây Tập kia.

Chỉ thấy hai đầu Ấm Dục Ngột Ứng đột ngột lao xuống đánh chết năm tên võ giả bảo hộ bên người nàng. Một kích đắc thủ vẫn không lui bước, ngay sau đó lập tức hướng nàng giết tới. Tốc độ cực nhanh. Nàng ta căn bản không thể né tránh.

Hai mắt Dịch Vân hiện lên một đạo tử diễm, nắm chặt chuôi kiếm. Dựng lực lên hai chân, thân thể phóng nhanh về phía trước.

Một đạo hồng mang xẹt qua cự ly hơn mười thước bằng qua chiến trường. Lao vọt tới bên cạnh hai đầu Ấm Dục Ngột Ứng đang định cắn xé Khiết Tây Tập. Một thanh hỏa hồng cự kiếm chém xuống, nhanh như cắt đơn giản xẹt qua hai đầu Ngột ứng, chết ngay tại chỗ.

“Bính ~ ~ !”.

Thân thể Ấm Dục Ngột Ứng bỗng nhiên bị kiếm hãm giữa không trung. Lập tức vết kiếm ở cổ dần mở rộng. Lường đạo vết máu rõ ràng xuất hiện ở chỗ đó. Sau đó, đại lượng máu tươi từ trên người chúng song song phun ra, rơi xuống mặt đất.

“A!”. Bị chuyển biến đột ngột cấp kinh ngạc từ nãy giờ, mãi tới khi đại lượng tiên huyết tanh hôi phun lên người thì Khiết Tây Tập mới giật mình tỉnh lại.

Lúc này Dịch Vân đã xoay người đối phó với ba đầu Ấm Dục Ngột Ứng này giờ vẫn dây dưa với gã Lục Tinh cường giả kia. Thừa dịp gã Lục Tinh cường giả kia thu hút sự chú ý của chúng, Dịch Vân từ phía sau đột ngột chém tới một con ở gần nhất. Hai con còn lại thấy thế thì kinh hãi, đồng thời hướng bầu trời bay đi.

Dịch Vân ngay từ đầu đã dự liệu chúng sẽ có phản ứng như vậy nên ngay lập tức xoay người, kiếm trong tay chém xuống một đầu Âm Dực Ngột Ưng chưa kịp bay lên cao, chém nó thành hai mảnh.

Người gọi là Ba Khắc kia cũng phản ứng không hề chậm. Tại thời khắc Dịch Vân chém xuống đầu Âm Dực Ngột Ưng thứ nhất, hắn chỉ là cả kinh rồi lập tức minh bạch đây là một cơ hội tốt. Phi thân đuổi theo hai con đang muốn chạy trốn. Khi con Âm Dực Ngột Ưng bị Dịch Vân trảm sát, hắn lập tức phi theo con đã chạy xa nhất. Đầu khí toàn thân cuồn cuộn mãnh phóng ra, không một tia bảo lưu, một kiếm đã đem đầu của nó chém xuống.

Ba Khắc là Lục Tinh cường giả, thực lực so với Dịch Vân mạnh hơn nhiều. Sở dĩ rơi vào trạng thái giằng co với Âm Dực Ngột Ưng vì bọn chúng luôn đồng thời tấn công từ ba hướng. Hắn rất sợ nếu chỉ là khảm thương mà không thuận sát chúng nó thì chúng sẽ tự bạo. Thế nên mới có tình cảnh tả hữu thiếu hụt như vừa rồi.

Ngoài ra, nguyên nhân tối trọng yếu chính là binh khí, nó không sắc bén bằng của Dịch Vân. Chém giết Âm Dực Ngột Ưng như chém bùn. Đây là ưu thế của ma pháp binh khí, là điều kiện phụ trợ cần thiết giúp Dịch Vân trong khoảng thời gian ngắn đạt được kết quả to lớn. Trong mắt người khác, Dịch Vân so với Ba Khắc còn cường đại hơn một bậc.

Ba đầu Âm Dực Ngột Ưng song song bị trảm sát. Ba Khắc kinh dị liếc mắt nhìn Dịch Vân. Lập tức ánh mắt rơi trên thanh hỏa hồng sắc trường kiếm trên tay Dịch Vân. Hắn chỉ thoáng nhìn là đã há hốc mồm: "Ma binh? Đúng là Nhị phẩm ma binh!"

Dịch Vân thấy người nọ mới nhìn đã có thể xác định phẩm giai của ma binh là biết đây là một hành gia (người trong nghề). Hắn xoay đầu nhìn sang một hướng khác, chiến đấu vẫn còn đang tiếp tục, nói: "Hiện tại chỉ còn hai đầu Âm Dực Ngột Ưng. Với thực lực Lục Tinh Vô Cuồng của ngươi hẳn là đủ để kết thúc trận chiến này rồi".

Ba Khắc ngẩn người. Chợt gạt đầu. Chỉ là ánh mắt vẫn đặt trên bả ma binh trong tay Dịch Vân, sau đó lập tức nhắm về phía hai đầu Âm Dực Ngột Ưng còn lại.

Có sự trợ lực của hắn. Kết quả có thể nói là đã định. Một lúc sau, trận chiến tự hoàn toàn kết thúc.

Sau khi Ba Khắc kiểm tra chiến trường, có một trăm ba mươi người tử trận. Số còn lại, kể cả Ba Khắc thì chỉ còn lại một trăm lẻ năm người. Dong binh đoàn bọn họ tuy thắng, nhưng là thảm thắng. Một nửa thành viên đã chết trong tràng chiến đấu thảm thiết này.

144. Chương 145: Ba Bố Á Dong Binh Đoàn

Lúc này thì Dịch Vân mới biết rằng khi mới bắt đầu chiến đấu thì số lượng Âm Dực Ngột Ưng là hai mươi đầu. Trong đó thì có tám con đều dùng phương thức tự bạo mà đồng quy vu tận cùng các dong binh. Tràn chiến đấu này phi thường thảm liệt, hoàn toàn vượt xa dự liệu của bọn họ. Đó cũng là nguyên nhân chính khiến cho thương vong thảm trọng như thế này.

Ba Khắc tập trung di hài đồng đội trên chiến trường vào một chỗ. Trong đó có một người, chính là dong binh bị bạo tạc chấn nát hai tay. Hắn lúc này vẫn chưa chết nhưng do mất máu quá nhiều đã ngất đi. Thế nhưng Ba Khắc thừa dịp hắn không cảm giác mà một kiếm hạ sát hắn. Sau đó phóng một mũi lửa rồi tập trung tất cả thi hài lại một chỗ rồi thiêu.

Dịch Vân thấy tác phong Ba Khắc tuyệt tình như vậy thì có chút không đành lòng. Nhưng hắn cũng biết đây là hành động chính xác nhất lúc này, nhất thời trầm mặc không nói gì.

"Chỉ cần chúng ta nguyện ý cứu thì hắn cũng có thể sống sót. Thế nhưng, một võ giả mà mất đi cả hai tay thì sống liệu còn ý nghĩa nào nữa chứ? Thế nên cái chết mới là sự giải thoát đối với hắn!". Ba Khắc nói.

Dừng một lát, Ba Khắc hướng Dịch Vân cười nói: "Được rồi, ta còn chưa hảo hảo tạ ơn ngươi. Nếu không có sự tương trợ của ngươi thì thương vong của dong binh đoàn chúng ta còn muốn thảm trọng hơn nhiều".

Dịch Vân lắc đầu: "Không cần phải nói gì cả, ta cũng chỉ thuận tiện bang trợ một chút mà thôi. Người trước tiên cứ đi hỗ trợ đồng đội bị thương đi. Ta thấy vết thương của bọn họ vẫn chưa được cầm máu. Nếu các người thiếu thuốc trị thương thì ta có thể cung cấp một ít".

Ba Khắc lắc đầu, có chút mệt mỏi cười nói: "Trước khi tiến vào ma thú đầm lầy, dong binh đoàn chúng ta đã chuẩn bị chu đáo hết rồi. Người trước hết cứ ở chỗ này nghỉ ngơi đi. Chờ ta dàn xếp mọi chuyện xong xuôi rồi sẽ quay trở lại tạ ơn người".

"Không cần đâu. Hiện giờ ta cũng có việc cần làm gấp. Nếu chúng ta có duyên thì sau này sẽ còn gặp lại". Dịch Vân nhẹ nhàng cự tuyệt, đang muốn xoay người ly khai đã bị Ba Khắc kéo lại.

Ba Khắc vội vàng nói: "Người chính là ân nhân của dong binh đoàn chúng ta! Chưa tạ ơn mà để người đi, như thế nào có thể cho người đi? Hơn nữa, hiện tại cũng đã là hoàng hôn, nơi này ban đêm rất hung hiểm. Không bằng như vậy đi, tối nay người cứ nghỉ tạm tại doanh trại chúng ta, để cho dong binh đoàn chúng ta cùng người nói chuyện biểu lộ chút tâm ý. Bằng không trong lòng ta sẽ rất băn khoăn. Chờ sáng mai rồi tính tiếp".

Dịch Vân ngẩng đầu nhìn bầu trời, quả nhiên mặt trời đang dần lặn về Tây. Trợ giúp dong binh đoàn kết thúc trận chiến thế mà cũng mất thời gian nửa ngày trời. Hẳn nguyên bản muốn lập tức rời đi, có sự dẫn đường của Lang Lang thì hẳn cũng không cần phải e ngại bóng đêm tại ma thú đầm lầy. Thế nhưng lại không thể chối từ thịnh tình của Ba Khắc nên rốt cuộc đáp ứng ở lại, sáng mai mới rời đi.

Hai canh giờ sau trời đã tối hẳn. Các thành viên dong binh đoàn cũng đã hoàn tất việc thiết lập doanh trường cùng băng bó chữa trị thương binh. Lúc này tất cả đều đang tập trung tại trung tâm dùng bữa.

Ba Khắc múc một chén canh nóng đưa cho Dịch Vân, nói: "Ám Dục Ngột Ưng quả thật là hung bạo. Những thành viên bị chúng cắn xé thì chỉ có chết mà thôi. Thế nên những đội viên hiện tại chỉ có những vết thương ngoài da do va chạm mà thôi. Tuy rằng vết thương quá sâu, mất nhiều máu nhưng cũng không có gì đáng ngại".

"Ra là vậy". Dịch Vân nhìn qua những người này. Trên người đều có băng bó, lớn có nhỏ có. Nhiều chỗ vết thương vẫn còn đang rỉ máu nhưng vẫn là cái bộ dáng sinh long hoạt hổ.

"Dong binh đoàn các người mạo hiểm tiến sâu thế này là để kiếm ma hạch? ". Dịch Vân hỏi.

Ba Khắc gật đầu: "Không sai! Hiện tại tại địa phận đế quốc, ma hạch càng ngày càng khó kiếm. Cho dù có thì cũng là giá trên trời. Thế nên tự mình kiếm có lời hơn. Ai ngờ lại đụng phải cái loại ma thú khó nhằn như Ám Dục Ngột Ưng. À, nói đến đây mới nhớ. Mang qua đây!". Một gã mang một cái túi hương bên này tiến tới. Mở ra thì bên trong có bốn quả ma hạch đen như mực. Bên ngoài mơ hồ còn có quang mang hắc ám lưu động.

"Tứ giai Hắc Ám ma hạch!". Dịch Vân vừa nhìn đã nhận ra.

Ba Khắc đưa bốn khóa ma hạch tới trước mặt Dịch Vân, nói: "Người một mình hạ sát bốn đầu Ám Dục Ngột Ưng, mà trên người chúng đều tìm được ma hạch. Bốn khóa ma hạch này hiển nhiên là của người".

Dịch Vân phóng mắt nhìn bốn khóa ma hạch trước mặt, suy nghĩ một chút lại hỏi: "Trên người đám ma thú đó chỉ có tổng cộng bốn khóa thôi à? ".

Về mặt Ba Khắc đột nhiên hãm lại. Thở dài nói: "Ngoài bốn khóa này thì cũng chỉ có ba khóa mà thôi".

Dịch Vân nghe xong có chút kinh ngạc. Hai mươi đầu Ám Dục Ngột Ưng mà chỉ có bảy khóa ma hạch. Cơ suất như vậy cũng coi như là cao rồi. Chỉ là trong số đó thì có tới bốn khóa là thuộc về hắn. Mà dong binh đoàn này đã tử trận hơn phân nửa thành viên mà chỉ được có ba viên. Như vậy thì bọn mất nhiều hơn được, thu hoạch ít đến đáng thương!

"Trước khi bị hạ sát ma thú sẽ tự hủy ma hạch của chúng, thế nên rất khó để kiếm được ma hạch. Mà bọn họ chỉ dùng chiến thuật biến người vây sát ma thú, không có chút kỹ năng nào, thế nên cơ suất đương nhiên là cực thấp!". Môn La ở trong lòng cười nhạo nói.

Dịch Vân cân nhắc một lúc thì đẩy túi ma hạch trở lại, đạm nói: "Ta đã nói rồi, hôm nay ta chỉ tiện tay tương trợ một chút mà thôi. Căn bản là không nghĩ tới tìm được cái gì. Số ma hạch này ta không nên lấy,

mà ta cũng không muốn lấy”.

“Thế nhưng...”. Ba Khắc cùng những dong binh nghe được thì sửng sốt.

Không ngờ còn có người không cần ma hạch. Những người này nếu có thể tìm ra ma hạch là lập tức mang ra thị trường bán đấu giá. Tứ giai ma hạch, dưới tình huống cung không đủ cầu nghiêm trọng như hiện nay thì ít nhất cũng được mấy nghìn, thậm chí hơn vạn kim tệ.

Dịch Vân cười nói: “Ta nói rất nghiêm túc. Hắc Ám hệ ma hạch đối với ta chẳng có tác dụng gì. Hơn nữa ta cũng không thiếu thốn tiền bạc, không có cái ý định đem chúng đi bán”.

“Chúng ta tiếp nhận hảo ý của người. Ba Bồ Á dong binh đoàn xin đa tạ!”. Nếu Dịch Vân đã kiên quyết không nhận thì Ba Khắc cũng vui vẻ tương tự. Tràn chiến đấu vừa rồi khiến cho dong binh đoàn bọn họ tổn thất trầm trọng, ba khóa ma hạch chiến lợi phẩm căn bản không đủ để bù đắp tổn thất. Thế nên hẳn rất nhanh đã thu hồi bốn khóa ma hạch lại.

“Ba Bồ Á dong binh đoàn? ”. Dịch Vân trầm nhắc lại một lần, hiển nhiên là chưa từng nghe qua cái tên này.

“Chưa từng nghe qua có phải không!”. Ba Khắc cười nói: “Đây cũng là chuyện bình thường. Bởi vì chúng ta cũng không phải là dong binh đoàn tự do như các đoàn đội khác trên đại lục. Mà chúng là một tư nhân dong binh đoàn trực thuộc một gia tộc”.

Dong binh đoàn còn có phân loại? Lắc nhẹ đầu. Dịch Vân nghe không rõ.

“Dong binh đoàn chia ra làm ba loại hình. Loại thứ nhất gọi là đế quốc dong binh đoàn, trực tiếp dưới quyền điều khiển của một đại đế quốc, thực hiện nhiệm vụ do đế quốc trực tiếp phát ra. Rất giống với quân đội trực thuộc đế quốc, chỉ có điều thành viên đều là dong binh, không phải quân nhân. Loại thứ hai là dong binh đoàn tư nhân thuộc về một đại thế gia, tiếp nhận những nhiệm vụ có liên quan tới lợi ích của gia tộc, tương tự như tinh nhuệ tư binh của các thế gia. Số lượng dong binh loại này là có số lượng nhiều nhất trên đại lục. Mà Ba Bồ Á dong binh đoàn chúng ta chính là như vậy”.

“Mà loại thứ ba gọi là dong binh đoàn đội, do các dong binh tại các quốc gia, thành thị cấu thành. Không thuộc về một quốc gia hay gia tộc nào. Chỉ cần có người ra giá hợp lý thì họ sẽ làm việc cho người. Nhưng mà các đại đế quốc đều coi loại hình dong binh này như mối uy hiếp ngầm. Tùy thời đều có thể bị đại quân đế quốc bao vây tiêu trừ. Thế nên loại hình dong binh này tồn tại cũng không lâu. Trên đại lục, những dong binh đoàn nổi danh thường thì đều là loại hình này”. Ba Khắc giải thích.

Dịch Vân nghe xong lập tức nhớ lại. Lúc còn ở Đa Ni Tạp thành, Ni Tư cũng đã từng giải thích cho hắn vài chuyện về dong binh đoàn trên đại lục. Chỉ là lúc đó do sự tình không liên quan đến mình nên vừa nghe đã quên. Hiện tại liền nhớ lại.

Ba Khắc vừa nói xong thì bỗng nhiên từ phía sau truyền đến tiếng cười của nữ tử. Dịch Vân quay đầu nhìn lại. Một nữ tử quyền rũ đang đi tới, chính là Ngũ Tinh Pháp Đồ Khiết Tây Tạp.

Khiết Tây Tạp đi tới bên hai người, ngồi xuống cạnh Dịch Vân. Nhìn hắn rất có hứng thú, nũng nịu nói: “Lúc chiến đấu không thấy rõ, chỉ thấy bỗng nhiên có một cường giả viện trợ. Hiện giờ mới phát giác người là một đại nam hài. Các người đang nói chuyện gì vậy? ”.

Khiết Tây Tạp dường như cố ý phả ra một ngụm hương khí trên mặt Dịch Vân. Dịch Vân đại quân, chợt dời về phía sau một đoạn. Khiết Tây Tạp thấy thế thì cười rộ lên.

Tại chiến trường, Khiết Tây Tạp hao hết ma lực, bị đại lượng tiên huyết của ma thú phun đầy lên người, tựa bị hù chết khiếp, mãi đến vừa này mới tỉnh lại.

Nghe các dong binh khác nói về Dịch Vân. Một gã thiếu niên đạt tới trình độ Ngũ Tinh Vô Địch, lại sở hữu một thanh Nhị phẩm ma binh. Dưới sự hiếu kỳ mới bắt chấp sự mệt mỏi mà tới đây.

Ba Khắc cười nói: “Chúng ta đang nói về chuyện dong binh đoàn chúng ta. Quên, ân nhân, ta còn chưa biết đại danh người? ”.

Khiết Tây Tạng kinh ngạc, dịu dàng nói: "Ba Khắc, người cùng hắc nói chuyện cả ngày mà còn không biết tên hắc. Nói đi, tỷ tỷ cũng muốn biết a".

Sắc mặt Dịch Vân đỏ lên. Hắc thật sự vẫn chưa quen với sự bạo dạn của Khiết Tây Tạng. Vừa mới gặp mặt, từ lúc nào đã thành tỷ tỷ của ta rồi?

"Ta là Dịch..." Lờ mờ ra khỏi miệng đã ngưng lại, ánh mắt Dịch Vân dừng lại trên bộ ngực cao vút của Khiết Tây Tạng, sững sờ tại trận.

Thời gian như phẳng phất ngừng trôi.

Môn La lúc này hiện ra bên cạnh, hào hứng nhìn Dịch Vân, cười sảng sặc nói: "Tiểu tử, ta đã nói người bắt đầu tư xuân rồi mà. Người còn phủ nhận nữa không? Thấy đại nãi tửu ngây đại. Thật là làm mất mặt ta a. Bất quá, hàng hóa cũng thật là bất phàm. Sóng vỗ đập chồm. Chỉ nhìn bằng mắt cũng có loại cảm giác bông bênh như sóng biển. Nhân lực cũng coi như là không sai. Biết xem hàng. Có tiến bộ. Ha ha ha".

"Lão đại". Dịch Vân chấm dứt tràng hồ ngôn loạn ngữ của Môn La, nói rằng: "Người nhìn trước ngực nàng ta kìa".

"Nhìn? Muốn ta cho người biết thế nào là lớn nhỏ không? Tuy rằng nhân lực của ta là nhất lưu, chỉ có 4 chữ "Hỏa nhân kim tinh" mới có thể hình dung. Nhưng y phục ăn mặc bất hảo! đi?". Môn La ban đầu cười cợt nhưng sau đó lập tức ngậm miệng.

Y bào trước ngực Khiết Tây Tạng có thêu một con mãnh hổ màu vàng kim. Mãnh hổ trông rất sống động, tư thế hàm chứa khí phách oai hùng. Dường như là chuẩn bị nhảy ra vậy.

"Thiểm Điện Hổ Văn! Nữ tử kia là huyết mạch đệ tử của Lam Duy Nhĩ gia tộc. Bọn họ là dong binh đoàn tư nhân của Lam Duy Nhĩ gia tộc!". Dịch Vân trầm giọng nói trong lòng.

145. Chương 146: Người Như Thế Mới Đáng Sợ

Ba Khắc thấy Dịch Vân nói được một nửa thì dừng lại, trong lòng kì quái hỏi: "Người là cái gì Dịch, sao nói được một nửa đã dừng rồi? ".

Khiết Tây Tạng nhẹ liếc mắt nhìn Dịch Vân, cười duyên nói: "Tiểu tử, có phải đang nhìn tỉ tỉ không, không né không tránh, tính tình hào sảng, rất có khí khái nam tử, tỉ tỉ rất thích những nam nhân lớn mật a, ha ha".

Nhẹ hít vào một hơi, Dịch Vân cấp bản thân bình tĩnh trở lại, nhàn nhạt nói: "Ta là thấy biểu tượng trước ngực Khiết Tây Tạng, đoán được lai lịch dong binh đoàn các người thế nên mới có chút sững sốt, xin đừng chú ý".

"Người biết gia huy Thiểm Điện Hổ Văn của bọn ta? ". Khiết Tây Tạng có chút kinh ngạc, biết là mình đã hiểu sai ý Dịch Vân.

Dịch Vân gật đầu: "Lam Duy Nhĩ gia tộc là một trong tứ đại thế gia của đế quốc, biểu tượng Thiểm Điện Hổ Văn của họ cũng rất nổi tiếng, gặp qua cũng không có gì ngạc nhiên".

Ba Khắc nghe hai người đối đáp, khẽ rùng mình, lập tức cười nói: "Vốn ta còn đang định mở miệng giải thích với người, hóa ra người sớm đã biết, nhân quan không tệ nhỉ, đỡ cho ta một phen tốn công".

Khiết Tây Tạng liếc mắt nhìn Dịch Vân, bật cười khúc khích: "Nguyên lai người nhìn cái này, làm tỉ tỉ hiểu lầm người, mà người còn chưa nói người tên gì a? ".

Hơi trầm ngâm một chút, Dịch Vân nói: "Ta là Dịch Hỏa".

"Dịch Hỏa? Một cái tên kì lạ, nghe qua tựa khó quên, thế còn họ của người là gì? ". Khiết Tây Tạng thầm nhắc lại cái tên một lần nữa, hơn nữa lại tiếp tục hỏi tiếp.

Dịch Vân chợt ngậm miệng, chỉ lắc đầu cười yếu ớt, nhất thời không khí trở nên trầm mặc.

Khiết Tây Tạng ban đầu là giết mình, sau đó thấy Ba Khắc bên cạnh gấp gáp hướng mình nháy mắt một cái, lập tức hiểu được, che môi áy náy nói: "Là ta sai rồi, người không muốn thì cũng không cần trả lời".

Ở trên đại lục, song phương lần đầu gặp mặt, mà lại không hiểu nội tình đối phương thì sẽ không mạo muội hỏi về dòng họ đối phương, nhất là thành viên của các đại thế gia thì lại càng như vậy.

Bởi vì một cái họ đại biểu cho một gia tộc, các gia tộc khác nhau thì sẽ có những mối quan hệ khác nhau, có quan hệ lợi ích tự nhiên cũng có quan hệ thù địch. Thế nên, trừ phi là thực sự tin tưởng đối phương, hoặc là đối phương tự báo thân phận ra trước, còn không thì sẽ không đề cập đến vấn đề này, đây cũng là một lễ nghi cơ bản trên đại lục.

Ba Khắc thận trọng nói: "Dịch Hỏa huynh đệ, người đã biết lai lịch chúng ta thì ta cũng sẽ nói rõ, Ba Bó Á dong binh đoàn chúng ta cũng bài danh trong số mười dong binh đoàn đứng đầu tại Kỳ Vô đế quốc. Hiện tại tuy rằng do vừa mới giao chiến xong nên thương vong thảm trọng, thế nhưng chỉ cần trở về Lam Duy Nhĩ gia tộc là lập tức có thể bổ sung số lượng thiếu hụt".

"Mà ta chính là đoàn trưởng của, Khiết Tây Tạng là phó đoàn trưởng, hiện tại chúng ta thành tâm mới người gia nhập Ba Bó Á dong binh đoàn chúng ta!".

Dịch Vân có chút kinh ngạc: "Người mời ta gia nhập? "

Khiết Tây Tạng cũng gật đầu nói: "Dịch Hỏa, người hiện tại hẳn là Ngũ Tinh Vô Địch! Với thực lực của người hoàn toàn đủ tư cách đảm đương chức vụ phó đoàn trưởng, quân số tối đa của Ba Bó Á dong binh đoàn chúng ta khoảng sáu trăm người, một gã đoàn trưởng cùng hai gã phó đoàn trưởng. Chỉ là hiện tại chiến tranh tại biên cảnh đế quốc kéo dài không ngừng, nhân số của chúng ta vô pháp bổ sung, vẫn duy trì ở mức ba trăm người".

"Mà một phó đoàn trưởng trong lúc chiến đấu vừa mới bắt hạnh trận vong, nếu người gia nhập liền có thể lập tức đảm đương chức vụ phó đoàn trưởng, đương nhiên trước tiên là phải thông qua quá trình xác nhận thân phận của gia tộc bọn ta. Bất quá với tình hình hiện giờ, người cứ tiếp nhận chức phó đoàn trưởng trước cái đã, tương lai quay về gia tộc rồi hoàn thành mấy cái đó sau cũng được".

"Thành viên dong binh đoàn các người đều đến từ Lam Duy Nhĩ gia tộc? ". Dịch Vân suy nghĩ một chút rồi hỏi.

Ba Khắc gật đầu: "Gia tộc có một tổ chức chuyên môn huấn luyện, mời chào các nhân tài trong lĩnh vực chiến đấu, thành viên dong binh đoàn chúng ta đích thực đều do gia tộc cung cấp, thế nên nhân số cũng như chất lượng thành viên đều được bảo chứng rất cao, không hề có chuyện tuyển cho đủ số, tình hình thực tế là mình chúng rất tốt! Đây cũng là lực lượng chiến đấu của Lam Duy Nhĩ gia tộc, đó chính là lý do gia tộc có thể đứng trong tứ đại thế gia tại đế quốc!".

Dịch Vân trở nên trầm mặc, nhưng tâm trạng lại cuộn cuộn không ngớt.

"Không ngờ Lam Duy Nhĩ gia tộc lại có một tổ chức chuyên mời chào, huấn luyện tinh cấp cường giả, đây không phải là chuyện mà chỉ có vương thất đế quốc mới có thể làm hay sao chứ, rốt cuộc vì sao vương thất lại cho bọn họ quyền lợi lớn như vậy nhỉ? Mà bọn họ làm như vậy thì phải hao tốn bao nhiêu đại giới? Chỉ riêng chuyện tuyển lựa, huấn luyện nhân viên đã là một con số trên trời rồi".

Khiết Tây Tạng chứng kiến Dịch Vân có dấu hiệu động tâm, lập tức nói: "Dịch Hỏa, gia nhập dong binh đoàn chúng ta còn có một chỗ tốt khác nữa, ngoại trừ lương bổng cố định hàng tháng, mỗi lần hoàn thành còn có thêm mấy trăm thậm chí mấy nghìn kim tệ thưởng thêm, điều kiện tuyệt hảo như thế này các thế gia khác căn bản không thể đưa ra a!".

Nghe xong lời nói của Khiết Tây Tạng, Dịch Vân cũng không có chút nào cân nhắc, lập tức lắc đầu nói: "Không được, ta rất cảm tạ việc các người để mắt đến ta, nhưng mục tiêu của ta cũng không phải ở nơi này, ta cũng không muốn núp dưới đôi cánh của bất kì gia tộc thế gia nào!".

Ba Khắc cùng Khiết Tây Tạng đều không nghĩ tới nói ra nhiều chỗ tốt như vậy mà Dịch Vân vẫn trực tiếp cự tuyệt.

Khiết Tây Tạng vẫn chưa từ bỏ ý định, nũng nịu nói: "Dịch Hỏa, người tự suy nghĩ thêm một chút đi, tỷ tỷ rất mong được làm cộng sự với người nha".

"Thực sự cảm tạ hai vị, nhưng ý ta đã quyết". Cắt đứt lời nói của Khiết Tây Tạng, Dịch Vân đứng dậy nhàn nhạt nói: "Hôm nay chiến đấu khiến ta rất mệt mỏi, hiện giờ ta muốn đi nghỉ, sáng mai còn phải đi khá xa".

Ba Khắc im lặng một lúc, mắt thấy Dịch Vân đang định quay về doanh trường, lập tức hô: "Dịch Hỏa huynh đệ, thỉnh chờ một chút!".

Dịch Vân quay đầu lại, có chút nghi hoặc, mọi chuyện đều đã nói rõ ràng, còn có gì để nói đây?

"Ta có chuyện muốn hỏi Dịch Hỏa huynh đệ một chút, thanh Nhị Phẩm Ma Binh của người có thể bán cho ta được không? Hay là người có thể nói cho ta biết người mua được ở đâu, giá cả thế nào có được không?". Ánh mắt của Ba Khắc lại đảo lên thanh binh khí trong tay Dịch Vân, khát khao hỏi.

Dịch Vân nghe vậy thì sửng sốt, chợt nói: "Thanh Ma Binh này cũng không phải là ta mua được, nó là kiện di vật duy nhất do gia gia đã qua đời lưu lại cho ta. Đối với ta mà nói, nó không chỉ là một thanh binh khí, sự tồn tại của nó thì lại càng vô giá!".

Dịch Vân vừa nói đến đó liền nhớ về Phổ Tu Tư, lúc trước nếu không phải Phổ Tu Tư mang hấn về Yêu Đạt Trấn thì bây giờ hấn vẫn còn ở lại cái tiểu biệt viện đó tại Lam Duy Nhĩ gia tộc, tiếp tục cuộc sống hèn mọn, cũng tuyệt không có khả năng làm sống lại Môn La trong nhà tổ của Tư Đạt Đặc gia tộc, sau đó học được Phần Kiếp Tử Diễm đấu khí cùng ma pháp, còn có pháp môn chế luyện ma binh.

Về phương diện khác, còn lại là muốn Ba Khắc không tiếp tục dây dưa với hấn, hấn có thể nhìn ra khát vọng trong mắt Ba Khắc.

Nếu là có giao tình thâm hậu, không nói tới việc mua, Dịch Vân cũng sẽ đem một thanh thật tốt tặng cho hấn, thế nhưng Ba Khắc không phải, hấn vĩnh viễn cũng sẽ không phải, bởi vì hấn là người của Lam Duy Nhĩ gia tộc.

Từ khi gặp mặt đến nay, Dịch Vân đối với có cảm tình rất tốt. Lúc trước chiến đấu, hấn một mình đối chọi sự công kích của ba đầu Âm Dực Ngộ Ứng mà vẫn kiên trì bám trụ để đồng bạn đào tẩu. Chiến đấu xong, xử lý đối với người chết cùng người bị thương không hề có sự qua quýt qua loa, các quyết định đưa ra cũng không hề do dự, chỉ điểm này thôi đã muốn hơn hấn hấn, thế nên Dịch Vân mới nhận thức hấn, thưởng thức hấn.

Ba Khắc đau long cúi đầu biểu thị bản thân đã minh bạch, chờ Dịch Vân đi vào doanh trường do dong binh đoàn chuẩn bị từ trước, hấn lập tức cấp Khiết Tây Tạng một cái ánh mắt, sau đó cả hai liền đi vào đại doanh ở giữa dong binh đoàn.

Đêm khuya, bốn phía là một mảnh vắng vẻ, ngoại trừ thanh âm do các dong binh gác đêm phát ra thì chỉ còn lại tiếng côn trùng cùng chim chóc.

Dịch Vân nằm trên tấm thảm hành quân đơn giản, trong đầu suy nghĩ về hàng nghìn hàng vạn chuyện, nửa điểm khốn ý cũng không có.

Môn La ngồi ở đầu giường, cười nói: "Thế nào? Mới chỉ gặp ngoại hệ tộc nhân của Lam Duy Nhĩ gia tộc đã làm người phát sầu như vậy, Khiết Tây Tạng kia mặc phục sức có gia huy gia tộc bọn họ, có phải là người thân của người hay không?".

Dịch Vân suy nghĩ một hồi, lắc đầu nói: "Mặc trang phục có gia huy Thiểm Điện Hồ Văn, khẳng định là thành viên của gia tộc không thể nghi ngờ, chỉ là ta đối với nàng ta không có cái gì ấn tượng, hấn là chi thứ của gia tộc".

"Không nghĩ tới hôm nay người lại đột phát thiện tâm cứu bọn họ, cũng chính là tư nhân dong binh đoàn của Lam Duy Nhĩ gia tộc, vậy mà lại làm người phát sầu, đây là cái kiểu gì? Làm chuyện tốt thì phải hào lòng mới đúng chứ". Môn La lắc đầu ngao ngán.

Dịch Vân lắc đầu nói: "Ta cũng không hối hận vì đã giúp bọn họ. Lúc ta sơ ngộ Lang Lang, không phải là nó đang đại chiến cùng một đầu Bàn Thạch Bạo Ngưu hay sao chứ, khi ta bất ngờ tập kích Bàn Thạch Bạo Ngưu, nó cũng biết tạm thời từ bỏ lập trường đối địch, xoay người tương trợ Bạo Ngưu, ngay cả ma

thú cũng biết hỗ trợ lẫn nhau, không lẽ ta ngay cả một đầu ma thú cũng không bằng? Người với người vốn nên giúp đỡ lẫn nhau, cho dù là thời gian có quay ngược thì ta cũng không thay đổi quyết định. Chỉ là ta tịnh không muốn có bất kì quan hệ dây dưa nào cùng bọn họ nữa, bọn họ cũng chính là ngoại hệ binh đoàn, ngày sau có thể không bao giờ gặp lại, nếu đã thế thì cứ như hiện giờ là tốt nhất”.

“Từ trước tới nay, trong lòng người vẫn không ngừng thống hận Lam Duy Nhĩ gia tộc, vậy nếu như tới ngày có đủ thực lực, người sẽ xử trí như thế nào? ”. Môn La đột nhiên hỏi.

Dịch Vân nghe xong thân thể có chút chấn động, trầm ngâm một lúc lâu rồi nói: ”Ta cũng không biết, cho tới bây giờ ta vẫn chưa có nghĩ tới giết sạch bọn họ, nếu có thể, ta chỉ muốn đòi họ một món nợ!”.

“Một món nợ? ”.

Hàn quang trong mắt Dịch Vân đột nhiên trở nên nồng đậm, ngữ khí hờ hững: ”Ta mặc dù tới sáu tuổi vẫn còn ở tại Lam Duy Nhĩ gia tộc, thế nhưng trong kí ức của ta chỉ có ba năm bị mọi người coi là phế vật. Trong ba năm đó, mỗi ngày mẫu thân đều ôm chặt lấy ta mà khóc. Trong ba năm đó, ta vẫn cho rằng ngôi nhà nhỏ hẹp cũ nát mà ta bị giam giữ trong đó chính là toàn bộ thế giới”.

“Trong suốt thời gian đó, nhân thần của mẫu thân không có lấy một tia vui sướng, chỉ có ai oán bi thương. Ba năm sau, mẫu thân bệnh chết ngay trước mặt ta, lúc ấy ta chỉ có thể thủ hộ bên người. Thế nhưng cho dù đã chết thì người vẫn nắm chặt bàn tay ta không hề buông ra, bây giờ cần thận nghĩ lại thì mới thấy người không muốn ta tự oán trách bản thân”.

“Oán lệ của mẫu thân, ta tuyệt không bao giờ quên!Ta nhất định sẽ hoàn trả toàn bộ cho họ!Ha ha ha.... ”. Dịch Vân nói xong, cười rộ lên, thế nhưng trong tiếng cười lại không có chút tiểu ý nào mà tràn ngập lãnh ý.

Môn La mặc dù hiểu rõ Dịch Vân nhưng từ trước tới giờ vẫn chưa từng thấy hắn có biểu tình lạnh lẽo như vậy, từ trước tới giờ hắn không nói tới chỉ vì chôn sâu vào tận đáy lòng, chỉ chờ thời điểm thích hợp là một hơi bộc phát ra hết.

Bao nhiêu năm rồi, hắn chẳng bao giờ đề cập việc này, chỉ là nghĩ về thoáng qua, và rồi cất giấu, vẫn ẩn nhẫn đến nay, giống như dòng chảy dưới mặt hồ, mặt ngoài nhìn không ra, bên trong sôi trào kịch liệt, chỉ chờ đến ngày đó, hắn phần đầu vì thời khắc đó.

Trong lòng ngực hắn vẫn là một đóa hỏa diễm vẫn đang hùng hực thiêu đốt.

Môn La thoáng chốc như rơi vào hầm băng vạn trượng, hàn khí lạnh lẽo thấu xương, không khỏi giật mình một cái, thì thào lầm bầm: ”Người thế này mới thực sự là kẻ đáng sợ!”.

146. Chương 147: Thí Tâm Thạch - Đá Thử Tâm (thượng)

Đêm dần khuya, nhìn ánh nến yếu ớt bên cạnh, Dịch Vân không ngờ một điểm khốn ý cũng không có, đơn giản ngồi xếp bằng trên giường, hồi tưởng tràng chiến đấu kinh qua ngày hôm nay.

“Lão đại, kỹ năng tự bạo của Âm dực ngọt ưng thật đáng sợ, cả cường giả Lục tinh Võ cuồng như Ba Khắc cũng e ngại ba phần, mà chúng nó mới là tứ giai ma thú. Nghe nói Ba Bố Á dong binh đoàn đại bộ phận thương vong đều là do Âm dực ngọt ưng tự bạo mà chết, sau này nếu gặp phải ma thú như vậy, ta chắc phải biến gấp là tốt nhất.”

Dịch Vân nhớ tới uy lực bạo tạc, trong phương viên 10 thước hầu như không có bất luận cái gì sống sót, tự nghĩ mình tuyệt đối không có năng lực chống lại, thật là may mắn không có chết, nếu gặp chỉ sợ bị oanh tạc hai tay như gã dong binh, tay chân không nguyên vẹn.

Môn La cười nói: “Người không cần lo lắng cái này! Ta đã nói rồi, loại ma thú có kỹ năng tự bạo thế này nhất định đều là Hắc Âm thuộc tính, chủng loại này số lượng không nhiều, dù người tận lực đi tìm còn chưa chắc gặp được, sinh thời lão đại ta ngang dọc toàn đại lục, gặp qua hàng nghìn vạn ma thú, nhưng nhìn thấy loại ma thú thuộc tính này cũng là cực nhỏ, Ba Bố Á dong binh đoàn gặp 20 đầu Âm dực ngọt ưng vậy công chỉ có thể nói bọn họ đủ xui mà thôi.”

“Ma thú Hắc Âm hệ rất ít hả ?” Dịch Vân ngạc nhiên nói.

Gật đầu, Môn La nói: “Trong bát đại nguyên tố, chủng loại ma thú Hắc Âm cùng Quang minh hệ số lượng đều là ít nhất, là hi hữu tồn tại. Nhưng mà cũng là tương đối, mấy loại ma thú này một đầu bất kỳ đều ngoài thất giai, thực lực phi thường cường hãn, còn hơn cùng giai ma thú thuộc tính khác.

“Nhìn Âm Dực Ngột Ưng thì biết, rõ ràng chỉ là đẳng cấp tứ giai thể nhưng năng lực phòng vệ cũng gần tới đẳng cấp ma thú ngũ giai, chúng nó tốc độ cực nhanh, còn hơn Lang Lang ngũ giai một bậc, mà chênh lệch loại này, càng cao giai càng rõ ràng.”

Dịch Vân nghi hoặc: “Tốc độ Âm dực ngột ưng cực nhanh không sai, thế nhưng lực phòng vệ lại mạnh? Ta không nghĩ thế a, ngày hôm nay ta đơn giản làm thịt 4 đầu, ngoại trừ bay tốc độ nhanh, hơn nữa kỹ năng tự bạo mang tính hủy diệt, ngoài ra không có đặc điểm gì nữa !”

“Đó là bởi vì người cầm trên tay là ma binh nhị phẩm đỉnh phong a!” Môn La cười khỏ nói: “Tràng chiến đấu thảm liệt trước đó, các dong binh lấy đao kiếm chém vào người Âm dực ngột ưng, đại bộ phận chỉ có thể lưu lại vết thương, không hề chạm vào miếng thịt nào, bởi vậy mới để hơn 10 người liên hợp phục kích một đầu, lấy mạng đổi mạng vậy sát.”

“Ngay cả Lục tinh Võ cuồng Ba Khắc bị vây công cũng thấy khó khăn, bởi hắn không có nắm chắc một đao thuận sát chúng nó, trối tay trối chân cho nên mới làm hắn bị tứ giai Ngột Ưng quần lấy.

Dịch Vân lúc đó bị Ngột Ưng đột nhiên tự bạo làm sợ hãi, đại bộ phận tâm lực đặt trên người Ba Khắc cùng Khiết Tây Tạt, trái lại không như Môn La tỉ mỉ quan sát tình hình chiến đấu chung quanh.

Dừng một chút, Môn La còn nói: “Còn nhớ Hồng nhãn cự hạt ở Lạc Nhật sơn mạch? Kỳ thực, Âm dực ngột ưng phòng vệ tuy hơi kém so với chúng nó nhưng chỉ hơi yếu một ít mà thôi, nếu ngày hôm nay người cầm trên tay không phải ma binh nhị phẩm, mà là ma binh nhất phẩm cao giai chỉ ít người phải dùng 8 phần đấu khí mới có thể thuận lợi chặt xuống một đầu Âm dực ngột ưng.”

Lúc đầu Dịch Vân bất luận thể nào cũng khảm không vào lớp vỏ cứng Cự Hạt, mà Âm dực ngột ưng chỉ hơi yếu hơn chút.

Trầm mặc một hồi, Dịch Vân than nhỏ nói: “Lão đại nói như vậy, hẳn là như thế đi, thật không nghĩ tới đồng dạng là ma pháp binh khí hơn kém một phẩm giai, uy lực sẽ khác biệt lớn như thế a !”

“Ma binh phẩm giai phân ra, tổng cộng lục phẩm 24 giai, một phẩm khác biệt kỳ thực giống như đấu khí ma pháp, cách 1 cự ly tinh cấp là một khoảng hào cực rộng, uy lực căn bản không thể so sánh với nhau, ma binh cao phẩm giai đều là vật người người tranh cướp đó !” Môn La cười nói.

“Ha ha, ta hiểu rồi, ban đầu Ni Tư thành chỉ hay lời ngon tiếng ngọt muốn ta mỗi tháng đưa cho hắn nhiều hơn một ít ma binh, mỗi tháng số lượng 50 thanh, căn bản vô pháp ứng phó nhu cầu của thể gia đại tộc tìm tới, làm hắn đau đầu nhỉ ?” Nói đến Ni Tư, Dịch Vân bỗng nhói lên một trận ảm áp, bằng hữu hắn không nhiều lắm, Ni Tư hẳn coi như một người trong đó đi.

Nói đến Ni Tư hẳn nghĩ tới La Lôi, chẳng biết nàng ta hiện tại ra sao, ban đầu nói qua sẽ tới học viện bài danh đệ nhất đế quốc, tham gia khảo hạch Kỳ Võ học viện, cũng không biết có thuận lợi tiến vào hay không?

Lúc đầu từ biệt, trong nháy mắt đã qua hai năm, mà bằng hữu này cũng không hẹn ngày gặp lại, Dịch Vân chỉ có thể chờ đợi bọn họ mọi sự đều tốt.

“Không đồng dạng như vậy, người chưa minh bạch rõ ràng !”

“Có ý tứ gì?” Dịch Vân từ suy nghĩ thanh tỉnh lại, không giải thích được liền hỏi.

Môn La nhàn nhạt nói: “Trên lịch sử đại lục, một ma binh cao phẩm giai có thể khiến cho đấu tranh diễn ra vô số kể, không chỉ địch nhân đánh nhau, còn cso đồng tộc thân nhân, huynh đệ dòng họ phản bội lẫn nhau, vì ma binh mà chém giết, cuối cùng đều nhuộm đầy máu mà kết thúc, đây là một khúc kịch máu, mặc kệ nhiều năm trôi qua, tại đại lục chuyện này không ngừng xảy ra khắp nơi.”

“Cho nên tại thời đại của ta, ma pháp binh khí có một danh xưng.”

“Là cái gì?” Dịch Vân ngạc nhiên nói.

Môn La lắc đầu, một chữ một chữ nói ra: “Thí tâm thạch !”

“Thí tâm thạch?” Dịch Vân mặc niệm một lần, hai mắt mờ mịt, hiển nhiên là nghe không hiểu.

Đang định hỏi rõ ràng thì ngoài lều bỗng nhiên truyền đến tiếng vang.

Chỉ thấy lều vải bị giật nhẹ một cái, một bóng người xinh đẹp tay chân nhẹ nhàng đi đến, người này tóc dài, áo choàng qua vai, vóc người tinh tế, theo động tác từng bước mà quần áo trước ngực bỗng bành, rõ ràng là một nữ tử vóc người hoàn mỹ, đúng là Khiết Tây Tập.

“Khiết Tây Tập, đã nửa đêm vì sao tới lúc này?” Dịch Vân thấy Khiết Tây Tập lén lút mở màn tiến đến, tâm trạng nghi hoặc, lập tức mở miệng hỏi.

Khiết Tây Tập vừa tiến vào liền thấy Dịch Vân không ngủ, dĩ nhiên ngồi xếp bằng trên giường, bị dọa sợ, bưng ngực bình tĩnh trở lại, nhẹ giọng kiêu nói: “Dịch hỏa, vừa lúc ngươi còn chưa ngủ, tỷ tỷ là có chuyện nói với ngươi một chút.”

Nói xong, Khiết Tây Tập đi tới trước mặt Dịch Vân, ngồi bên cạnh hắn, thở ra một ngụm hương khí: “Dịch hỏa, nghĩ đến ngày mai rồi đi, cũng không biết sau này có gặp lại, tỷ tỷ rất không muốn a!”

Khiết Tây Tập lúc này thân thể nhích lại gần, Dịch Vân phát giác hiện tại nàng đang mặc một tầng áo sa mỏng, dưới ánh nến phản chiếu, ẩn ẩn ôn ngọc hùng vĩ, khu vực thần bí giữa hai chân, đúng là hắn nhìn một cái không sót lại gì.

Lơ đãng thoáng nhìn, Dịch Vân nhất thời ngây người!

Hắn vốn là tiểu tử đầu xanh tơ đã bao giờ gặp qua ngọc cảnh tuyệt vời như vậy, hắn không phải không thấy qua nữ nhân, hình ảnh La Lôi tắm rửa thường hiện lên trong óc, vẫn như cũ róc rách trong mắt, thân thể nữ tính tuyệt vời, nam tử bình thường xem qua làm sao quên được ?

Chỉ là, khi đó hắn thấy là quả táo xanh còn ngây ngô, làm sao so được với táo chín đỏ hồng trước mắt, tư vị nữ nhân thành thực, chỉ liếc mắt là khiến người mê say.

“Khiết Tây Tập tỷ tỷ có việc gì ngày mai gặp đi, mau trở về đi thôi !”

Dịch Vân da mặt đỏ bừng, bối rối dời ánh mắt, đang muốn đứng dậy đi ra ngoài trướng, nhưng bị Khiết Tây Tập ôm lấy gáy gao.

Khiết Tây Tập ôm chặt Dịch Vân, gương mặt kề sát, dùng mũi thon ghé sát mũi hắn, hai đầu nhón không ngừng cạ sát trên lưng Dịch Vân, thở ra một hơi hương khí: “Tỷ tỷ luyện tiếu người, muốn cùng ngươi vượt qua một đêm mê say, khiến cơ thể ta vĩnh viễn nhớ kỹ ngươi.”

Lúc này thân thể hai người kề sát một chỗ, Dịch Vân phát hiện trên ngực đang có hai luồng lửa nóng mê người không ngừng ma sát, dục niệm nguyên thủy bị khơi mào, biết không tốt, hai mảnh môi thơm mềm mại đột nhiên khấp trên miệng hắn, một cổ tư mị kéo tới, đầu óc dần mê, mí mắt dần khép, nguyên bản muốn đưa tay đẩy ra, lúc này vô lực đặt trên ngực Khiết Tây Tập, đúng là sử không ra một điểm khí lực.

Dịch Vân cho tới bây giờ chưa từng buồn ngủ qua, cảm thụ thân thể cảm giác tuyệt vời không gì sánh bằng, người đẹp đặt trong lòng như mơ, đầu hắn dần chìm vào khoảng không, không còn có ý định gì nữa.

Ngay thời khắc ý loạn thần mê, trong đầu đột nhiên nổ lên một tiếng rống, là thanh âm Môn La: “Hắc Ám ma pháp? Hôn mê thuật? Cần thận !”

Dịch Vân nghe tiếng lập tức kinh tỉnh lại, mở mạnh hai mắt, kinh hãi thấy trong mắt Khiết Tây Tập đột nhiên hiện lên tia lạnh băng, chưa kịp phản ứng thì bỗng nhiên cảm ứng được một cổ sắc bén hướng yết hầu hắn đâm tới.

Không kịp suy nghĩ, đầu khí trong cơ thể bạo chuyển, vô ý thức vận kinh lên tay đánh ra, “Ba!” một tiếng, hai tay Khiết Tây Tập bị đánh văng ra, thân thể cũng bị lực đạo ép bay, lúc này một thanh chủ thủy nhọn hoắt rơi xuống trên mặt đất “Ba!” một tiếng.

Dịch Vân cúi đầu vừa nhìn, liền sửng sốt, nhất thời một thân mồ hôi lạnh đổ ra.

Chỉ thấy chuôi trủy thủ này toàn bộ màu đen, thân kiếm lóe mũi nhọn lạnh ngắt, đây là một thanh ma binh nhất phẩm trung giai, hơn nữa lại là trủy thủ hắc ám thuộc tính, trên thân vẽ loạn một tầng xanh lét dịch thể, dưới ánh nến chiếu xuống thâu ra quang mang quỷ dị, hiển nhiên trên đó là kịch độc, nếu dưới hoàn cảnh không hề phòng bị, bị chuôi trủy thủ này đâm trúng yếu huyệt, khẳng định không thể không chết !

Nếu không phải Môn La nhắc nhở đúng lúc, hẳn hiện tại đã...

Nghĩ đến hậu quả có khả năng nhất, trong lòng Dịch Vân đột nhiên nổi giận, đầu khí hỏa hồng tức thì vận chuyển toàn thân, hướng Khiết Tây Táp đang ở giữa không trung bay đến.

Kể Khiết Tây Táp lập ra có thể nói lưới trời không lọt, trong ao đầm ma thú muốn giết một gã năm sao Vô đồ coi như cường giả Ba Khắc xuất thủ nếu một kích không trúng, khả năng còn cho hắn nường địa thế trốn chạy, đến lúc đó có thể phiền phức nặng nề.

Phương pháp ổn thỏa nhất là như tình hình ban nãy, làm Dịch Vân ngoan ngoãn một chỗ, cho hắn một phát Hôn mê thuật, cận thân ám sát.

Hôn mê thuật chỉ là Hắc Ám hệ ma pháp ba sao, vị giai không cao nhưng nếu do năm sao Pháp đồ thi triển thì coi như năm sao Vô đồ cũng vô pháp chống lại, mặc dù hiệu quả chỉ ngắn ngủi vài giây, nhưng cũng đủ giết Dịch Vân 3-4 lần.

Kế hoạch vẫn tiến hành thuận lợi, Dịch Vân y như mong muốn, đơn giản bị nàng làm hôn mê, chỉ là tại thời khắc trọng yếu Dịch Vân bỗng nhiên tỉnh táo lại, không được một lần chớp mắt như sét đánh rớt chũy thủ kịch độc, cũng tuyên cáo kế hoạch lưới trời không sót thất bại.

Khiết Tây Táp bị Dịch Vân đánh bay thì đã biết tình hình không ổn, lập tức niệm khởi ma pháp chú ngữ, thấy vẻ mặt Dịch Vân nổi giận, trong mắt sát ý đại tăng thì trong lòng run rẩy, nhưng chú ngữ đã hoàn tất, đưa tay về phía trước hô: “Kịch độc toan thực thuật!”

Dịch Vân vận khởi thập thành đầu khí mãnh liệt hướng Khiết Tây Táp truy kích, hẳn lúc này nổi giận phi thường, dưới tràng chiến đấu với Ám dục ngọt ửng hẳn từng hai lần tương cứu, nếu không có hẳn Khiết Tây Táp chỉ có thể thành xác chết không toàn thây, mà thị lại báo đáp hẳn như thế?

Trong lòng lửa giận bốc lên, trên mặt cũng lạnh lùng bình tĩnh, trong chớp mắt vọt tới cách Khiết Tây Táp hai thước, bỗng nhiên một đoàn nước xanh đen quỷ dị hiện lên hướng hẳn bao trùm, Dịch Vân đang muốn tách ra, thoáng nhìn xuyên qua bóng nước Khiết Tây Táp nhân cơ hội xoay người bay ra ngoài trường bỏ chạy.

“Tuyệt không buông tha ả!”

Hàm răng cắn chặt, Dịch Vân trong nháy mắt bỏ qua ý niệm tránh né, vận khởi đầu khí hình thành vòng bảo hộ bên ngoài cơ thể, toàn thân hiện lên màng ánh sáng bay qua bóng nước xanh đen quỷ dị.

“Tư tư tư ”

Trong nháy mắt tiếp xúc bóng nước, luồng nước xanh đen bắt đầu tan rã rất nhanh, bốc hơi thành hơi nước, mùi tanh hôi không gì sánh được, trong lúc đó hỏa đầu khí hộ thể của hẳn cũng hòa tan rất nhanh, khi phá tan bóng nước quỷ dị hẳn toàn thân hơi tiếp xúc làn nước thể nhưng dùng mắt có thể thấy da thịt lấy tốc độ hư thối dần lan ra.

“Hắc Ám ma pháp thật đáng sợ, ngay cả kinh khí hộ thể của Phần kiếp tử diễm cũng có thể ăn mòn, ngoài ý liệu ả!” Dịch Vân trong lòng kinh hãi.

Vận chuyển đầu khí chảy đi khắp toàn thân, bức độc tố ra ngoài cơ thể, dưới chân không hề chậm lại, mà còn nhanh hơn chạy ra, đuổi theo Khiết Tây Táp.

Khiết Tây Táp chạy ra ngoài trường, cũng chỉ mới cách 2-3 thước, đột nhiên nghe được phía sau một trận thanh âm dịch thể hóa khí, quay đầu vừa nhìn liền kinh hãi thấy bóng nước nàng sử ra toàn bộ bị Dịch Vân đốt tiêu tán, một đoàn thân ảnh cháy đỏ bùng mãnh hướng nàng trùng kích, khiến nàng không kịp thoát ra vòng doanh trường này.

Khiết Tây Táp dưới kinh hãi, lập tức xoay người xuất ra một ma pháp: “Hắc Ám ma thuật !”

Dịch Vân đuổi tới phía sau Khiết Tây Tật, thấy nàng đột nhiên xoay người kinh hoảng xuất ra ma pháp hộ thuẫn đen như mực, cười lạnh một tiếng, toàn thân đầu khí tụ tập song quyền, bạo kích lên ma pháp thuẫn.

“Rầm!” vang lớn một tiếng, ma pháp thuẫn nhất thời vỡ vụn, thân ảnh Khiết Tây Tật lúc này cũng xuất hiện trước mặt Dịch Vân.

Trong lúc Dịch Vân gom toàn lực một quyền kích lên Khiết Tây Tật thì đột nhiên nhìn thấy nàng kinh hoảng chảy nước mắt, khuôn mặt mang theo kinh hãi không gì sánh được, Dịch Vân tức thì nhớ tới nàng có thể có huyết thống quan hệ với Lam Duy Nhĩ gia tộc, do dự một hồi, liền hóa quyền thành chưởng, thu hồi bảy thành lực đạo đánh lên bụng, oanh Khiết Tây Tật nặng nề bay ra ngoài doanh trường.

“Phịch!” Bụng Khiết Tây Tật truyền đến âm thanh xương vỡ, trong miệng phun ra ngụm máu lớn, thân thể như điều đứt dây ngã trên mặt đất.

147. Chương 148: Thí Tâm Thạch - Đá Thử Tâm (hạ)

Dịch Vân lúc thu hồi bảy phần lực trở về, trong ngực khí huyết bốc lên, đang muốn điều tức thì một cổ uy áp đáng sợ từ ngoài vọt tới, một trận tiếng gió chói tay phát động, Dịch Vân chưa có phản ứng, Môn La thanh âm sốt ruột truyền đến: “Lực tinh cường giả? Ba Khắc tới!”

Gió chưa đến, kiếm đã tới người, Dịch Vân vừa kịp nhắc ma binh, Ba Khắc một kiếm đã bổ về cái cổ yếu đuối của hắn, tốc độ cực nhanh, thời cơ cực xảo, có thể nói không hề có kẽ hở, làm Dịch Vân tình cảnh không ổn, chỉ có thể đưa mắt trừng trừng nhìn lợi kiếm phách lên cổ hắn.

“Đương!” một cổ trùng kích thật lớn đánh bay Dịch Vân, thân thể đau đớn, lảo không phun ra một ngụm máu đen, đầu Dịch Vân choáng váng, ngực cực kỳ khó thở, căn bản không rõ xảy ra chuyện gì, một hồi mới nghe Cầu Cầu khê rít, chính đang quần trên cổ hắn, lập tức hiểu thì ra một kiếm vốn phải chết may Cầu Cầu đỡ giúp hắn.

“Vì sao Khiết Tây Tật cùng Ba Khắc muốn giết ta?” Bức ra một ngụm trọc khí, cấp tốc vận đầu khí điều tức, thân thể cuộn giữa không trung, Dịch Vân không thể giải thích được, tìm hiểu chuyện bất thành linh này.

Lúc này hắn toàn thân đều đã tê dại, da thịt dần dần đen xám, lấy tốc độ ăn mòn tiếp tục như vậy, chỉ cần qua một đoạn thời gian chỉ sợ cơ quan nội tạng, khớp xương cũng gặp tao ương.

Hắn thấy thể kinh hãi, Hắc Ám ma pháp thực sự ác độc, đã dùng tới 5 thành đầu khí trừ độc, cũng chỉ có thể trì hoãn tốc độ khuếch tán, nhưng không cách nào chân chính đuổi độc ra ngoài, hiện tại thân đang trong hoàn cảnh nguy nan, làm sao toàn lực chuyên tâm hóa giải kỳ độc quỷ dị này?

“Dịch Vân, Kim Ngạc Bạch Liên, mau ăn!” Môn La sốt ruột hô lớn.

Dịch Vân vừa nghe liền minh bạch, lập tức từ Hồng Liên lấy ra một đóa Bạch Liên nuốt vào.

Kim Ngạc Bạch Liên vừa vào miệng liền hóa thành làn khí trắng lượn lờ, dũng mạnh tiến vào cơ thể hắn theo kinh mạch chạy khắp toàn thân, y như giọt nước rơi trên mặt hồ, tạo nên một trận rung động.

Trong phút chốc, trên người hắn toàn bộ cảm giác tê dại liền biến mất, các bộ vị ăn mòn cũng bắt đầu chuyển biến tốt đẹp. Hiệu quả cực nhanh, quả thực làm Dịch Vân không thể tin được.

Kỳ hoa như vậy, thảo nào ban đầu Môn La biểu tình lưu luyến, quả nhiên là thiên tài địa bảo.

Từ khi Dịch Vân bị Ba Khắc đánh bay đến lúc hắn ăn Kim ngạc bạch liên giải độc, chỉ qua vài cái nháy mắt, khi Ba Khắc từ doanh trường đuổi theo chỉ thấy Dịch Vân ở giữa không trung xoay nhẹ người, an toàn rơi xuống cách mười thước trên mặt đất, mới phát hiện Dịch Vân dĩ nhiên còn chưa chết.

Lúc rơi xuống đất Dịch Vân kinh ngạc nhìn bốn phía, lấy hắn làm trung tâm, hơn trăm người bao quanh hắn, hoàn toàn phong kín đường lui.

Hắn nhìn quanh một lần, những người này ai ai cũng vũ trang hạng nặng, trên tay đều cầm binh khí, tất cả đều là thành viên Ba Bố Ái đoàn binh từng ăn chung bữa cơm chiều nay.

“Đội hình chỉnh tề như vậy, trang bị khô giòn giáp hoàn hảo, binh khí trên tay đã ra khỏi vỏ, thì ra bọn họ đã dự mưu trước rồi, đã sớm dự định muốn giết ta!” Dịch Vân kinh hãi không thôi.

Môn La lúc này cũng ảo não nói: “Ài, nếu không phải lúc xú nữ câu dẫn người, ta không muốn quấy rối nhả hứng của người, sớm quay về Hồng Liên, động thái những người này ta có thể sớm phát hiện, sao có thể để cho bọn họ nhẹ nhàng thiết lập sát cục hoàn mỹ như vậy đối phó người?”

Thì ra, lúc Khiết Tây Tạng đi vào doanh trường, Môn La đã đoán trước thị muốn câu dẫn Dịch Vân, Dịch Vân là một thiếu niên còn nai, da mặt còn mỏng, hẳn không muốn vì hắn mà Dịch Vân bối rối trước mặt nữ nhân này, nên hắn rất tự giác trốn vào Hồng Liên.

Cho đến khi cảm ứng được phản ứng kỳ dị của Dịch Vân, tựa như không chế tâm thần không được, mới có thể lập tức vọt ra, nhưng vừa kịp lúc nhìn Khiết Tây Tạng muốn ám sát Dịch Vân.

Trong vùng đầm lầy. lúc này một mảng yên tĩnh, thành viên dong binh đoàn sớm biết có trận ám sát này, bọn họ toàn thể trùng vây doanh trường Dịch Vân, cũng chỉ là cử chỉ phòng ngừa vạn nhất. Đây là đoàn trưởng cùng phó đoàn trưởng, Lục tinh Võ cường với Năm sao Pháp đồ liên thủ thiết lập sát cục hoàn mỹ, không ai cho rằng Dịch Vân thật có thể từ trong doanh trường chạy ra ngoài.

Thế nhưng tình huống hiện tại cùng dự liệu của bọn họ hoàn toàn bất đồng!

Dịch Vân thối ra vài ngụm huyết nhưng lại êm đẹp đứng ở ngoài kia, Khiết Tây Tạng phó đoàn trưởng đi ám sát đang nằm trên mặt đất máu phun ứot đầm, mà đội trưởng đại nhân lại từ trong lều chạy ra, nhìn về mặt kinh ngạc của hắn, hiển nhiên chuyện vừa xảy ra khiến hắn kinh ngạc.

Thành viên dong binh đoàn lúc này đã khẳng định, cái sát cục hoàn mỹ này đã triệt để thất bại!

Dịch Vân ngẩng đầu nhìn về phía Ba Khắc nhàn nhạt hỏi: “Vì sao?”

Ba Khắc không đáp, chỉ là nhìn chăm chăm Cầu Cầu trong lòng Dịch Vân, kinh dị nói: “Con rắn nhỏ? Hẳn không phải ma thú, chưa thấy qua ma thú nhỏ như vậy, thế nhưng dĩ nhiên giúp người chịu một đòn toàn lực công kích của ta mà vô sự, không thể tưởng tượng nổi!”

“Lý do là gì?” Dịch Vân hỏi lại.

Ba Khắc trầm mặc một trận, sau đó nói: “Dịch hỏa huynh đệ, Ba Bố Á dong binh đoàn chúng ta có thể nói là người cứu, người là ân nhân của chúng ta không sai, chỉ là trên người người là thanh ma binh nhị phẩm giai!”

Dịch Vân nghe vậy ngẩn ra, gơ binh khí trong tay lên: “Là cái chuỗi binh khí này?”

Từ khi Khiết Tây Tạng dùng thủ đoạn quyết liệt muốn ám sát hắn, Dịch Vân vẫn nghĩ không ra nguyên nhân, hiện tại lại thấy toàn bộ dong binh đoàn gom cả Ba Khắc dường như nhất tâm nhất trí đưa hắn vào chỗ chết, trong lòng càng nghi hoặc không ngớt, hiện tại vừa nghe đến là vì một thanh binh khí, ngược lại làm cho hắn có chút không thể tin.

“Quả thế!” Môn La than thở, hắn không đơn thuần như Dịch Vân, đã sớm đoán được nguyên nhân.

Ba Khắc vừa thấy ma binh trên tay Dịch Vân, trong mắt lập tức bắn ra một cổ lửa nóng rực: “Không sai! Chỉ cần có chuỗi ma binh nhị phẩm này, thực lực của ta lập tức thăng lên mảng lớn, dinh binh đoàn chúng ta là vì thế! Trùng chiến đấu với Âm dục ngọt ừng hôm nay nếu trên tay ta có chuỗi ma binh này, cần bản không cần người viện thủ, một mình ta là có thể chém giết Âm dục ngọt ừng, mà nó lại nằm trên tay người, là lý do chết tiệt đó!”

Nói xong, ánh mắt Ba Khắc lại nhìn chăm chăm ma binh, không chút che dấu thần tình thèm khát, giống như nhìn một mỹ nhân lỏa thể.

Dịch Vân sau khi biết nguyên nhân chân chính, trong lòng càng thất vọng, lắc đầu nhàn nhạt nói: “Ta đã cứu các người, cũng chẳng cầu bất kỳ báo đáp, các người chỉ vì một thanh binh khí mà muốn giết ta, là như thế nhĩ?”

Ba Khắc nghe xong ngẩn ra, lập tức ngửa mặt lên trời cười ha ha dữ tợn, nói: “Thì làm sao? Dịch hỏa huynh đệ, cơ hội ta đã cho người, chỉ cần người lúc đó đáp ứng gia nhập Ba Bố Á dong binh đoàn chúng ta,

dâng hiến chuôi nhị phẩm ma binh này cho đội trưởng là ta, nếu là như vậy mà nói ta cũng luyện tiếc giết người a !”

“Cũng hay, nếu ta lúc đó gia nhập vào dong binh đoàn các người, cũng không tặng cho người ma binh, chính là phải chết ?”

“Hừ, nói nhảm! Trong dong binh đoàn thực lực là quyết định địa vị, giai tầng trên dưới phân chia rõ ràng, người chỉ là một sơ giai năm sao Võ đồ, mà ta là đội trưởng sáu sao Võ cường cường giả, lý do gì người cầm là nhị phẩm ma binh, mà ta dùng lại là nhất phẩm hử?” Ba Khắc nói xong hơi binh khí hần lên cao, còn nói: “Lúc đó chỉ cần người nguyện ý tặng ma binh cho ta, ta cũng sẽ đưa ma binh của ta đáp lễ cho người, một thanh ma binh đổi một mạng, người không có hại!”

Thì ta ban đầu Ba Khắc mời Dịch Vân gia nhập dong binh đoàn, tuy rằng là thưởng thức thực lực năm sao Võ đồ của hắn, thế nhưng nguyên nhân căn bản lại là mơ ước thanh ma binh nhị phẩm của Dịch Vân.

Dịch Vân nhìn binh khí trong tay Ba Khắc, bỗng nhiên thấy rất quen thuộc, nhìn kỹ mới phát hiện: “Hỏa hệ nhất phẩm trung giai ma binh, trăm lần luyện tạo, thân kiếm hoa văn như nước, rõ ràng là thủ pháp Tư Đạt Đặc gia tộc ta, không sai, cái chuôi binh khí này là ta luyện ra tại Đa Ni Tạp thành !”

Nghĩ đến Ba Khắc thiếu chút nữa đem đầu mình chặt bỏ, đúng là dùng binh khí mình luyện ra khi trước, Dịch Vân trong lòng bỗng nhiên có cảm giác hoang đường.

“Binh khí của người là mua ở Đa Ni Tạp thành nhĩ?” Dịch Vân tùy ý hỏi.

Ba Khắc có chút kinh ngạc: “Di? Người là làm sao mà biết được? Người...”

“Ba Khắc !” một đạo thanh âm cắt đứt lời Ba Khắc.

Khiết Tây Tạp được một gã đoàn viên đỡ đến bên người Ba Khắc nói: “Không nên cùng hắn nói nhiều như vậy, mau giúp ta bắt giữ hắn, ma pháp kịch độc cũng không tồn tại lâu, ta muốn trước khi hắn chết hành hạ hắn tốt một chút, dám dă thương ta tới mức này, ta chẳng bao giờ chịu qua loại khuất nhục như vậy, ta nếu một đao khiến hắn ném thử tư vị sống không bằng chết... ỷ?”

Khiết Tây Tạp hai mắt tròn vo, kinh ngạc nhìn thân thể Dịch Vân kinh hô: “Hiệu quả ăn mòn đình chỉ? Tại sao lại như vậy ?”

Lúc này Dịch Vân hơi khẽ động, bộ phận hủ thực bởi kịch độc trên người toàn bộ rơi xuống, lộ ra da thịt mới sinh, trắng nõn như trẻ con, hoàn toàn không có dấu hiệu gì trúng độc.

“Kịch độc ăn mòn ma pháp dĩ nhiên hoàn toàn mất đi hiệu lực? Thế nào có khả năng? Cui như Ba Khắc lực tinh Võ cường bị đánh trúng cũng không có khả năng hoàn toàn vô sự a... Điều đó không thể xảy ra! Không có khả năng ...!” Khiết Tây Tạp căn bản vô pháp tin tưởng tình cảnh trước mắt.

Thấy Khiết Tây Tạp kinh hoảng thất thố, Ba Khắc cau mày hướng đoàn viên bên cạnh nói: “Dìu phó đoàn trưởng xuống dưới nghỉ ngơi! Ma pháp vô hiệu thì sao, chỉ cần ta ở đây, kết quả cũng như nhau!”

Ba Khắc nhìn Dịch Vân cười nói: “Dịch hỏa huynh đệ, người là ân nhân dong binh đoàn chúng ta, ta sẽ cho người thêm một lần cơ hội, lập tức đem nhị phẩm ma binh bỏ lại, ta sẽ cho người một con đường sống, thế nào?”

Ba Khắc đi về trước vài bước, mắt nhìn binh khí trong tay Dịch Vân chăm chăm, tình thế như là bất buộc, chỉ là đột nhiên hắn giật mình, sắc mặt hoài nghi kinh hãi, sau cùng như là khiếp sợ kinh hô: “Cái chuôi này không chỉ là nhị phẩm, mà là ma binh nhị phẩm đỉnh phong a!”

Nhị phẩm đỉnh phong ma binh? Hầu như thành viên dong binh đoàn không thể tin được lỗ tai mình, kích động đứng lên.

Binh khí giai phẩm này toàn bộ Kỳ Võ đế quốc cũng chỉ có gần 10 thanh, hầu như đều nằm trong tay luyện khí thể gia cổ xưa, giá trị đã ngoài trăm vạn kim tệ, cho dù người có tiền cũng cực khó có một thanh, không phải dong binh đoàn bọn họ có khả năng sở hữu.

Ba Khắc nhìn binh khí trong tay Dịch Vân không tha, trong mắt xuất hiện ngọn lửa, thần tình mê say: “Dịch hỏa huynh đệ, ta nói chuyện giữ lời, chỉ cần ngươi lập tức đưa ra ma binh, ta khẳng định cho ngươi bình yên ly khai, ngươi từng là ân nhân Ba Bồ Ái dong binh đoàn chúng ta, ta cũng không nghĩ giết ngươi !”

Môn La cả giận nói: “Miệng đầy huynh đệ, gọi là ân nhân, trong lòng lại có hành động ác độc loại này! Ta dám cam đoan hần nói như vậy chỉ là kiêng kỵ uy năng chuôi ma binh này của ngươi, nếu ngươi buông xuống, hần khẳng định lập tức giở mặt giết ngươi !”

Dịch Vân một trận trầm mặc, nhẹ giọng nhìn Cầu Cầu nói: “Cầu Cầu, lúc chiến đấu ngươi không ly khai ta, người khác ta không sợ, thế nhưng Ba Khắc xác thực vướng chân, nếu hần phát động công kích ta ngươi có thể giúp ta chống đỡ ?”

“Tê tê!” Cầu Cầu gật đầu.

“Thí tâm thạch, ta thực sự minh bạch !”

Dịch Vân nắm chặt trường kiếm, đầu khí thăm vận, thăm nghĩ: “Lão đại, là Ba Khắc ác độc, chính là người như vậy không chịu nổi? Ba Khắc như thế, Khiết Tây Tạp cũng vậy, không biết vì sao tối nay ta đối với nhân tính triệt để thất vọng rồi.

Ma thú đều hỗ trợ lẫn nhau, thấu hiểu đạo lý ân báo ân, mà người so với động vật còn không bằng!

Thí tâm thạch, thử ra người ti tiện, đồng thời Dịch Vân đổi được tâm tình thất vọng!

“Chiến đi!”

148. Chương 149: Máu Thơm Như Mật

Lúc này đúng lúc nửa đêm, thời khắc ánh bình minh đã tới phủ lên bóng tối, trên đỉnh một mảng mây đen bỗng thổi qua, che ánh trăng bạc, đầm lầy nhất thời rơi vào một mảnh hắc ám.

Cuồng phong thổi rất mạnh, khuôn mặt tươi cười của Ba Khắc đột nhiên cứng đờ lại.

Một đạo hồng mang mang theo uy áp cường đại đột nhiên xuất hiện, hướng hần xông đến. Dịch Vân dường như đã quên mất Ba Khắc là một lực tinh cường giả, không hề xoay người chạy trốn mà lại hướng hần công tới, cái hành vi không khác nào chịu chết này khiến Ba Khắc không thể nào giải thích được, nhưng đồng thời cũng khiến hần không yên lòng.

Điều hần sợ nhất không phải là giết không được Dịch Vân, mà chính là sợ hần nhân loạn mà đột phá vòng vây đào tẩu, một khi để hần tiến vào phạm vi rừng rậm thì với diện tích của ma thú đầm lầy là rất khó để truy kích. Lực Tinh Vô Cuồng đã có thể xem như là một cường giả trong nhân loại, thế nhưng đứng trước một đàn ma thú thì cũng chỉ là con gà mà thôi, tại ma thú đầm lầy này, số ma thú có thể khiến hần kiêng kỵ cũng không phải là ít.

Lại nói tiếp, cường đại uy năng từ thanh Nhị phẩm đỉnh giai ma binh trong tay Dịch Vân cũng khiến cho hần rất kiêng kỵ!

Nghĩ đến tràng chiến đấu lúc trước, lực phòng ngự của Âm Dục Ngột Ứng hầu như có thể sánh ngang với Ngũ cấp ma thú, Lực Tinh Vô Cuồng như hần cũng bó tay. Thế nhưng Dịch Vân so với hần yếu hơn rất nhiều lại có thể dựa vào thanh ma binh xông vào chém giết như chốn không người. Với uy lực của Nhị phẩm ma binh như vậy, muốn dùng võ lực bắt Dịch Vân cũng không phải là chuyện dễ dàng, mà để cho Dịch Vân đột phá vòng vây cũng là chuyện có thể xảy ra, thế nên hần phải phòng ngự trước.

Thế nên hần mới dùng tới thủ pháp bí ối như vậy, để cho Khiết Tây Tạp dùng mĩ nhân kế ám sát Dịch Vân. Chỉ cần hần trúng kế thì đây quả là cơ hội nghìn năm khó gặp, Nhị phẩm đỉnh giai ma binh có thể nắm trong tay, mà Dịch Vân thì nhất định sẽ chết!

Đối với căn nguyên nội tình của Dịch Vân, hần hoàn toàn chẳng biết gì. Thế nhưng có thể sở hữu một thanh cực phẩm ma binh như vậy thì gia tộc đằng sau nhất định rất khổng lồ, cũng không phải là cái loại dong binh đoàn như bọn họ có thể đụng tới, thế nên Dịch Vân nhất định phải chết, người chết thì không có chứng cứ!

Ba Khắc thấy Dịch Vân huy kiếm vọt tới, chẳng khác hình ảnh giấy chết là mấy, tâm trạng vui vẻ lập tức giờ kiểng đón nhận.

“Đương!”. Theo một tiếng vang lớn, hai thanh ma binh giao kích trong nháy mắt, hoa lửa bắn ra dữ dội. Dịch Vân bị chấn bay ra ngoài, Ba Khắc chỉ bị chấn động một chút, vẫn đứng yên bất động, chỉ một lần giao kích đã biết song phương chênh lệch như thế nào.

Ba Khắc cũng không để cho Dịch Vân có thời gian hồi khí, cười lạnh một tiếng lập tức đuổi theo.

Dịch Vân trong khoảnh khắc song phương giao kích đã sử dụng thủ pháp chuyển bát lực, nương theo lực đạo cuồng mãnh của Ba Khắc, giúp hắn phóng về hướng ngược lại như một mũi tên, rất nhanh đã tiếp cận vòng vây sau lưng do các thành viên Ba Bộ Ái dụng binh đoàn tạo thành.

“Sát sát sát!”. Dong binh từ bốn phía xung quanh lập tức lao vào chỗ Dịch Vân đáp xuống, bọn họ tuy chỉ là ba, bốn giai tu vị nhưng cũng đã trải qua sự huấn luyện khắc nghiệt của Lam Duy Nhĩ gia tộc, hoàn toàn bất đồng với những dong binh đoàn bình thường, tất cả đều am hiểu một loại phương pháp liên kích vây sát. Dựa vào sự liên thủ của hơn trăm người bọn họ, hoàn toàn có thể vây sát một gã Ngũ Tinh Vô Địch.

Vừa đáp xuống đất, Dịch Vân phun ra một ngụm tiên huyết, bỗng nhiên xoay mạnh thân thể tạo thành một vòng hỏa hồng sắc kiểng quang, ngay lập tức phá vỡ vô số binh khí từ bốn phương tám hướng chém tới. Dư lực tiếp tục chém năm tên dong binh trước mặt thành hai đoạn, giữa không trung liền xuất hiện năm cái vòi máu phun như suối.

Máu phun như suối, một màu đỏ mỹ lệ, kiểng diễm biểu hiện một đêm không hề yên ả.

Thân kiểng lại xoay thêm nửa vòng, lại thêm ba cái đầu lâu bay lên. Dịch Vân nhân cơ hội xoay người, lao vào một nhóm dong binh gần đó, đầu khí mãnh liệt quán thấu vào ma binh, hai tay song song giờ lên cao.

“Chết hết đi!”. Quát lên một tiếng lớn, đem toàn bộ lực lượng ra sức chém về phía trước, một đạo tia sáng đỏ rực hình bán nguyệt phóng ra từ thân kiểng, phóng thẳng tắp kéo dài hơn 10 thước, hễ là dong binh nào tiếp xúc với đoàn kiểng quang này lập tức bị phân thành hai nửa, ngay cả một tiếng “hừ” cũng không kịp phát ra, mười hai cỗ thi thể không toàn vẹn thê thảm đổ xuống, nội tạng cùng tiên huyết tràn đầy trên mặt đất.

Bỗng nhiên từ sau lưng có một cỗ uy áp cường đại kéo tới, Dịch Vân hơi chững lại một chút, vận khởi ma binh xoay người chém lại một phát. “Đương!”. Chỉ một tiếng vang, hoa lửa vừa hiện ra là lại biến mất, Dịch Vân lần thứ hai bị đánh bay đi, lao thẳng vào đám người đang bao vây phía sau hắn.

“Mau ngăn hắn lại, chỉ cần kiểng giữ hắn một chút là ta có thể lập tức đánh chết hắn!”. Ba Khắc hét lớn.

Các thành viên dong binh đoàn đều lên tiếng xác nhận, mỗi người đều trừng lớn con ngươi đỏ hồng, toàn bộ nhắc lên binh khí lao về phía Dịch Vân. Những người này đều đã kinh qua khoảng thời gian lưỡi đao nhiễm huyết, số người giết qua so với bọn hắn nhận biết còn muốn nhiều hơn, sớm đã trải qua máu tanh. Vừa nãy chứng kiến hơn hai mươi danh đồng bạn chết thảm, mà Dịch Vân lại không mấy may tổn hao gì, cái sự tình thái quá thể này trước giờ chưa từng phát sinh qua, lập tức đã kích khởi hung tính trong bọn họ, thể nhất định phải đem Dịch Vân băm thành thịt vụn!

Trong khi bay ngược trở lại, miệng mũi Dịch Vân đều phun ra tiên huyết, lực đạo trên thân kiểng của Ba Khắc cũng phải hơn nghìn cân, chỉ một kích đơn giản đó thôi cũng đã khiến cho kinh mạch của hắn bị thương tổn. Hít sâu một hơi áp chế thương thể, hai tay Dịch Vân cũng không hề nhàn rỗi, liên tục chém ra tám kiểng như thiểm điện. Lại có thêm tám cái đầu lâu bay lên, sau đó, tám cỗ thi thể không đầu máu phun xối xả như huyết tuyến chậm rãi đổ xuống.

Lúc này, hơn mười thanh binh khí từ bốn phương tám hướng liên tục chém tới. Dịch Vân chân bước nhỏ sang bên, nâng kiểng ngang ngực, đầu khí tức thì chuyển lên ma binh trong tay, thân thể chợt quay ngược trở lại. Dưới sự kích phát của đầu khí, ma binh tựa hồ sinh ra một tầng huyết hồng sắc kiểng quang mang, phạm là binh khí tiếp xúc với tầng hồng mang này lập tức gãy đoạn. Cùng những mảnh binh khí đứt đoạn là mười cánh tay trắng kiểng song song rơi xuống, tiếng la thảm còn chưa kịp vang lên thì đã có thêm năm cái đầu lâu biểu tình kinh khủng dữ tợn bay lên, máu huyết cũng theo đó phun ra. Đồng thời, Dịch Vân cũng ngay lập tức lao vào một đoàn người khác.

Tới khi Ba Khắc nổi giận đùng đùng đuổi theo thì lại có thêm tám người ngã xuống hòa trong tiếng la thảm thiết. Lần này, những người này cũng bị Dịch Vân chém thành hai đoạn, thế nhưng khi nửa thân trên cùng nửa thân dưới rớt xuống thì họ vẫn chưa chết hẳn, chỉ có thể ôm lấy nửa thân dưới đã xa rời mà kêu khóc, tiếng khóc hàm chứa sự tuyệt vọng kinh khủng không gì sánh được (mịa, chết mà không tuyệt vọng mới lạ -DG), như góp phần phác họa nên một bức họa về địa ngục phi thường rõ ràng.

Nhận thấy Ba Khắc sắp tiếp cận, Dịch Vân lại tiếp tục lén vào một nhóm người khác, một mặt né tránh một mặt tiếp tục đồ sát. Chỉ trong thời gian vài cái hô hấp, đã có thêm mười cái đầu lâu nữa, mà trên người Dịch Vân lúc này cũng chỉ còn lại một màu đỏ tươi của máu, hần cơ hồ đã bị nhuộm thành một cái huyết nhân. Mà không biết có phải do chém giết hay không mà hần đột nhiên cảm giác được, máu người cũng không có tanh hôi như máu ma thú, tưới lên mặt thì rất ấm, nuốt vào họng thì lại có một cỗ hương vị ngọt ngào, như mật vậy. Huyết vị như mật, lại phẳng phất như rượu ngon, rất dễ làm cho người ta chìm đắm trong đó, vô pháp tự kiềm chế.

Đầu lưỡi vươn ra liếm lấy vết máu chưa khô trên môi, một tia mỹ vị lập tức lan tràn trong vòm họng, quả nhiên là như vậy, rất ngọt!

Miệng hần bắt giác tạo thành một đường cong, điều đó trong mắt các dong binh đang muốn ngăn cản hần lại mang theo một sự đáng sợ quỷ dị, trong đầu họ chỉ có một chữ: "Yêu!"

Từ thời khắc này trở đi, đại bộ phận dong binh đều bị dọa cho sợ vỡ mật, đã có người không hề nghe mệnh lệnh của Ba Khắc mà bỏ lại binh khí xoay người chạy trốn. Điều này ngược lại lại cho Dịch Vân đuổi theo phía sau tùy ý chém giết, một kiếm một người, chẳng khác nào hần đang bỏ dưng vậy. Ba Khắc bị người tứ tán cản trở nên chỉ có thể theo sát Dịch Vân mà không thể bắt kịp hần, trong đầu tưởng chừng như muốn nổ tung. Nguyên bản tầng tầng lớp lớp bao vây để phòng ngừa Dịch Vân chạy trốn, nay lại trở thành tầm chắn tốt nhất cho hần tránh né, là trở ngại cho Ba Khắc tiến công.

Tình hình chiến đấu phát triển ra cái dạng này đã hoàn toàn vượt khỏi tầm kiểm soát của hần, rất nhanh đã vượt xa khỏi kết quả mỹ mãn mà hần tiên liệu.

Hai tay Dịch Vân vận kiếm giơ lên cao, bỗng nhiên hướng phía dưới khảm phách, đem thanh đại đao của một người dong binh tiểu đội trưởng thực lực cỡ Tứ Tinh Đỉnh Giai Vô Đồ cấp băng toái, kiếm quang thẳng tiến xẻ đôi hần thành hai mảnh từ đầu đến chân. Khi hai nửa thân thể phân biệt tả hữu đổ xuống, Dịch Vân không hề né tránh lao qua giữa, một mảng lớn tinh huyết đổ đầy lên người hần, nhưng hần cũng chẳng thêm để ý, chỉ là huy kiếm tiếp tục truy sát các dong binh đang xoay người chạy trốn.

Lúc này, hần một đường chạy vội tới địa phương ven rừng, hơn 10 cái đầu lâu rơi xuống trên mặt đất.

"Dịch Vân, cứ tiếp tục như vậy, người sắp đến biên giới sơn lâm rồi, chỉ cần chạy vào rừng rậm thì Ba Khắc cũng vô pháp đuổi kịp người". Môn La hưng phấn kêu lên.

Thế nhưng ngoài ý liệu của Môn La, Dịch Vân chỉ hắc hắc cười nhạt: "Chạy trốn? Lão đại, ý ta lại muốn đem bọn chúng giết sạch a!"

Môn La dường như không thể tin được những gì lỗ tai mình vừa nghe được, thiếu chút nữa kinh ngạc đến kinh người, lẳng lặng nói: "Không phải từ trước tới giờ người vẫn không muốn giết người hay sao? "

Dịch Vân nghe vậy thì khoe miệng hơi nhếch lên, bộ dáng tươi cười rất xán lạn: "Bọn họ không phải là người, máu người không có ngọt như vậy!"

Môn La hoàn toàn ngây dại!

Khi đã hoàn toàn giết sạch các dong binh bỏ chạy, đồng thời cũng đã tới biên giới ma thú đầm lầy, Dịch Vân không có lập tức tiến vào, mà lại quay đầu lại, tiếp tục lao vào chém giết các dong binh đuổi theo phía sau. Cái hành động điên cuồng đó khiến cho tất cả các thành viên dong binh đoàn, kể cả Ba Khắc, đều khiếp sợ mà không thể giải thích được!

Lại tiếp tục nhào vào một tiểu đội hơn mười dong binh, Dịch Vân như hổ nhập bầy dê, chỉ trong nháy mắt đã chém chín người chắn ngang trước mặt thành hai đoạn, máu phun như suối lên trên mặt Dịch Vân. Tiếng kêu rên liên miên không dứt, một tiếng vừa tắt là lại có thêm một tiếng vang lên, điệp vẫn không ngừng. Cái thanh âm này mà vào tai kẻ khác chính là tiếng kêu gào thảm khóc kinh hồn táng đảm tràn đầy tuyệt vọng,

mà Dịch Vân thì lại chẳng khác nghe được một tiên khúc phi thường tuyệt vời êm tai, lại càng thêm hưng phấn, càng có thêm động lực tiếp tục truy sát đám dong binh biểu tình kinh hãi.

Tới lúc này, nguyên bản thân phận kẻ đuổi giết cùng người đào vong đã hoàn toàn đảo ngược.

Chỉ thấy các dong binh vừa thấy Dịch Vân lao tới liền quăng kiếm xoay người chạy trốn, mà Dịch Vân cũng đuổi kịp họ từ phía sau, không ngừng huy phách một kiếm rồi lại một kiếm. Mỗi một lần huy kích là lại có một quả đầu lâu được quăng lên và một đạo huyết tuyến được sinh ra. Bối cảnh như vậy, quy luật như vậy, giống như là một huyết sắc kịch mã (sân khấu kịch trần ngập máu) đã được an bài tốt đẹp, mà thanh âm gào khóc kinh khủng trần ngập tuyệt vọng lại chẳng khác nào phối nhạc tốt nhất.

Thí tâm thạch, hương thơm của máu, sân khấu huyết hồng, Dịch Vân ở trong đó một lòng điên cuồng vũ động.

Khi hấn đã hoàn toàn giết sạch hơn hai mươi danh dong binh, Ba Khắc rút cuộc đã đuổi tới.

“Lại còn quay trở lại? Ha ha, được lắm, ta nhất định phải cho ngươi một cái chết thảm khốc nhất, cho ngươi sống không bằng chết. Ha ha ha”.

Ba Khắc giận dữ cười lớn, dong binh đoàn của hấn chỉ còn lại chưa tới bốn mươi người, cho dù hiện tại hấn có giết chết Dịch Vân thì dong binh đoàn cũng đã xong đời rồi!

Hấn có chút hối hận vì đã gặp phải Dịch Vân, có chút hối hận đã nhìn thấy thanh Nhị phẩm đỉnh giai ma binh trong tay hấn, có chút hối hận về quyết định của chính mình, chỉ là hiện tại đã quá muộn rồi. Toàn bộ dong binh đoàn, tâm huyết tích lũy của hấn, nay phải đổi mặt với số phận chắc như đinh đóng cột là sẽ bị phế bỏ, giết Dịch Vân đã trở thành lựa chọn duy nhất hấn có thể làm ngay lúc này!

“Đương!Đương!Đương”.

Vượt ngoài ý liệu của Ba Khắc, lần này Dịch Vân hiển nhiên không hề né tránh, chính diện giao kích cùng hấn. Mỗi một lần giao kích, miệng mũi Dịch Vân đều có máu loãng phun ra, hai thanh ma binh đều sứt mẻ nghiêm trọng, nhất là thanh Nhất phẩm ma binh trên tay Ba Khắc.

“Đương!”.

Ba Khắc một kiếm đẩy ra ma binh của Dịch Vân, lực đạo giao kích mạnh mẽ đã làm trường kiếm trong tay hấn vỡ ra một mảnh lớn. Hấn lúc này đã vô cùng giận dữ, thừa dịp trung môn Dịch Vân mở ra, Ba Khắc điên cuồng vận khởi mười thành đấu khí xuất ra một kiếm hướng về phía trái tim của Dịch Vân. Kiếm này cực nhanh, cực độc, cũng cực hận, hoàn toàn siêu việt thực lực mạnh nhất của hấn lúc bình thường. Thế kiếm như sét đánh, Dịch Vân căn bản không thể nào né tránh.

“Oanh bính!”. Phải chịu một đạo cự lực trùng kích không thể địch nổi, Dịch Vân bị oanh chấn hướng thẳng lên bầu trời đêm, tiên huyết điên cuồng phun ra từ miệng và mũi, hộ thân đấu khí toàn bộ bị chấn nát, đây là bị thương nặng nhất từ khi khai chiến cho đến nay.

“Đây là một kích toàn lực của Lục Tinh Võ Cuồng? Đáng sợ thật, chỉ một kích đã có thể chấn nát toàn bộ hộ thể đấu khí của ta, đây không phải thứ ta có thể đối phó với thực lực hiện giờ, hoàn hảo có Cầu Cầu đồ cho một kiếm đáng sợ đó”.

Dịch Vân một bên bắt đầu điều tức, một bên kinh hãi thâm nghĩ.

“Lại là cái đầu kia phá hư đại sự của ta!”. Ba Khắc ngửa mặt lên trời rống giận, hai chân cố sức nhảy, hướng Dịch Vân tiếp tục truy sát.

Lúc này, ma pháp nguyên tố các hệ trong phạm vi chiến trường đột nhiên kịch liệt tụ tập lại, trong nháy mắt, hơn mười đạo ma pháp song song hướng Dịch Vân phóng tới. Phong nhận, hỏa cầu, thủy tiễn, địa mâu, lôi oanh hướng về phía Dịch Vân bị đánh bay lên không trung nhưng chưa đáp xuống đất mà trùng kích.

Đại bộ phận thành viên của Ba Bồ Á dong binh đoàn đều là tinh vị võ giả, đồng thời cũng có hơn mười danh tam, tứ giai ma pháp sư. Trong số đó, Khiết Tây Tập lại càng là cường giả với thực lực Ngũ Tinh

Pháp Đồ, với thực lực như vậy nên Ba Bối Ái đông binh đoàn mới có thể được liệt vào hàng ngũ thập đại đông binh đoàn tại Kỳ Võ đế quốc.

Ma pháp các hệ nhanh chóng bắn tới, Dịch Vân lúc này đang ở giữa không trung, căn bản vô pháp vọt người tránh né, Ba Khắc vẫn còn ở phía sau, thấy được một màn này không khỏi mừng rỡ quát to một tiếng: "Rất tốt! Hẳn chết chắc rồi!"

Thanh âm Ba Khắc vừa phát ra đã thấy bàn tay Dịch Vân vung lên một cái, phạm vi xung quanh thân thể đột nhiên xuất hiện hơn mười cái thủy lam quang thuẫn, hoàn toàn đem hắn bao bọc bên trong. Sau đó, hơn mười đạo ma pháp các hệ phân biệt liên tục công kích lên bằng tinh thủy thuẫn.

"Bính bính bính bính!"

Thanh âm va chạm kịch liệt liên tục phát ra giữa không trung, một lúc sau, ma pháp oanh kích các hệ nhất loạt đều tiêu tán, duy chỉ còn lại Dịch Vân cùng hơn mười đạo ma pháp thuẫn vẫn đang phiêu phù quanh thân hắn.

Những ma pháp này đều do tam, tứ giai ma pháp sư phát ra, mà Dịch Vân không chỉ là Ngũ Tinh Võ Đồ mà còn là song hệ Ngũ Tinh Pháp Đồ, những ma pháp sư này có tinh vị hoàn toàn thua sút hẳn đương nhiên không thể làm gì được hắn.

Ba Khắc thấy thế thì hãi kinh: "Ma pháp hộ thuẫn? Sao có thể như thế được! Hẳn dĩ nhiên lại là ma khí song tu!"

Rốt cuộc có thể thoát được sát trận, Dịch Vân còn đang thở hổn hển thì một đạo cự đại hắc sắc trường thương mang theo ma lực cường đại đã hướng hắn phóng tới.

149. Chương 150: Chết Một Cách Đặc Sắc !

"Hắc ám ma lực thật khổng lồ, là Hắc Ám chi Thương !" Dịch Vân liếc cái nhận ra, kinh hô lên.

Hắc Ám Chi Thương là hắc ám ma pháp cấp bậc năm sao, không chỉ có siêu cường lực sát thương, lại còn chứa tính ăn mòn cường liệt, là ma pháp công kích và kịch độc dung hợp hoàn mỹ, thuộc tính kịch độc luôn là đặc điểm của hắc ám ma pháp, mà pháp thuật Hắc Ám Chi Thương là điển hình, hiện tại ở chỗ này chỉ có một người có thể thi triển ra ma pháp ác độc như vậy.

v

Hắc ám chi thương cuồng mãnh, một kích đánh lên lập tức phá hơn 10 ma pháp thủy thuẫn trước người Dịch Vân, tốc độ vẫn không giảm, tiếp tục đâm lại Dịch Vân. Hắn đang ở không trung thực sự tránh không được, chỉ phải vận khí trong cơ thể, toàn bộ đầu khí hộ thân, giờ kiểm chém vào Hắc ám chi thương.

"Ầm !"

Nổ vang một tiếng Hắc ám chi thương nhất thời tiêu tán, một đoàn hắc vụ tiêu tán giữa không trung, Dịch Vân thân như điều đứt dây, bảy lỗ chảy máu đen, miệng hắn phun ra một ngụm máu lớn, lập tức vận hành đấu khí còn sót lại cầm máu, miệng bỗng nhiên hô lớn: "Lang Lang xuất thủ, giết !"

Lang Lang vẫn ẩn ở một nơi bí mật quan sát chiến sự, nó rất muốn hỗ trợ thế nhưng Dịch Vân lúc trước căn dặn qua nên đành kìm chế, nó thật tâm phục tùng Dịch Vân, theo ý lời hắn nói.

Nhìn thương thế Dịch Vân không ngừng nặng thêm nó hoảng hốt cuống quýt, len lén bò sát lại gần chiến trường, chuẩn bị tùy thời cứu viện, đối với đông binh đoàn ác hại Dịch Vân nó càng hận trong lòng, hiện tại Dịch Vân mở miệng phân phó, mệnh lệnh đơn giản "Giết" đúng là bản tính ma thú, rất phù hợp tâm tình tức giận lúc này của nó, Lang Lang u uất đã lâu, không chút nghĩ ngợi lập tức phóng như sét đánh nhập vào chiến trường.

"Ngao ô!"

Trên chiến trường đầm lầy, tất cả mọi người nghe tiếng sói tru cuồng dã, uy thế mãnh liệt, vang lên đột ngột ở ngoài phương viên vài dặm khiến vô số chim rừng dã thú kinh hãi phóng bay xao xác, uy áp cường đại mang theo sát ý rõ ràng, trong nháy mắt sự kinh sợ lấp đầy tâm trí mọi người ở đây.

Mọi người đều hoảng hốt quay đầu, chỉ thấy một đầu Thiết cốt viêm lang thật lớn đột nhiên xông vào chiến trường, vừa thấy thành viên Ba Bó Ấm đồng binh đoàn liền khiêu rống giết đến.

“A a a a a!”

Ma thú ngũ giai xông vào một đám tam tứ giai võ sĩ nhân loại y như sói vào đàn dê, hơn 10 con dê làm sao cản một đầu sói?

10 người đứng trước ma lang to lớn, nó cuồng mãnh xông vào bọn họ, đều bỏ lại binh khí trên tay xoay người chạy trốn, lại không nghĩ tốc độ hai chân sao qua được bốn chân? Trong khoảnh khắc toàn bộ bị ma lang đuổi theo nhất thời tiếng kêu thảm thiết, máu rơi đầy đất, thịt nát, chân tay hỗn độn không ngừng từ trong đó rớt ra.

Phương thức công kích của ma lang cực kỳ đơn giản, vuốt cào, răng cắn, không có bất kỳ dụng binh nào có thể kháng cự một đòn, bọn họ tự hào phương pháp liên thủ, nhưng trước mặt ngũ giai ma lang tựa như trò đùa, qua vài lần hô hấp, hơn 20 đồng binh tán thành mảnh nhỏ.

Một màn máu tanh, hung tính ma thú thời khắc này hoàn toàn lộ ra, tình cảnh này khiến Dịch Vân cũng âm thầm kinh hãi, tốc độ so với hắc tàn sát còn nhanh hơn, càng thêm tàn nhẫn.

“Lang Lang thời gian qua luôn luôn hiền lành, đã tính bực phát lại đáng sợ như thế! Thật khó tưởng tượng vì sao ban đầu nó lại dễ dàng phục tùng ta như vậy... xem ra ma thú và nhân loại thật sự khác nhau, không chỉ đơn giản ở thể chất mạnh mẽ, mà bản tính khát máu chúng nó mới là thiên tính a!” Dịch Vân nghĩ thầm trong lòng.

“Đây là... tứ giai Thiết cốt viêm lang? Sai, đã tấn lên ngũ giai, trời ạ, sao lại có ngũ giai ma thú chạy ra?” Ba Khắc kinh hãi hô.

Ngũ giai ma thú thực lực so với Lục tinh cường giả nhân loại, Ba Khắc hôm nay là Lục tinh Võ cuồng không sai, nhưng cũng chỉ là sơ giai, ma thú thể chất mạnh hơn nhân loại rất nhiều, cấp bậc ngang nhau ma thú chắc chắn mạnh hơn một bậc, hắc không tin rằng mình có thể thắng được một đầu ngũ giai ma thú Thiết cốt viêm lang.

“Viêm lang nghe mệnh lệnh Dịch hỏa mới chạy đến, rõ ràng vẫn ẩn núp quanh đây, khẳng định là ma thú của Dịch hỏa rồi... Sai rồi, ta quyết định hoàn toàn sai rồi! Căn bản không nên trêu chọc đến sát tinh kinh khủng như vậy...” Ba Khắc cân nhắc chút kinh hãi phi thường, càng hối hận vô cùng, cũng nhanh chóng quyết định.

“Ầm !”

Dịch Vân vô lực rớt xuống mặt đất, toàn thân đau nhức kéo tới, cùng lúc phun ra ngụm máu lớn, liền phát hiện ra ma pháp Hắc ám chi thương ngoài lực công kích hung hãn, cũng không có sinh ra chút phản ứng kịch độc, chắc là do công hiệu Kim ngọc bạch liên đã ăn vào kia.

Hắn mạnh mẽ đứng lên, chợt thấy Ba Khắc đột nhiên xoay người chạy trốn vào rừng, hiển nhiên định bỏ bạn chạy trốn chết, lập tức hô tới Lang Lang: “Lang Lang, lưu lại người nọ !”

Lang Lang theo ánh mắt Dịch Vân liền thấy Ba Khắc đang kinh hoảng xoay người cướp đường mà chạy, giờ này khắc này, hắn bất chấp thành viên đồng binh đoàn, ngũ giai ma thú đột nhiên hiện thân làm hắn hoảng sợ, quyết định một mình đào sinh.

Răng nanh bén nhọn trong miệng mở ra, Lang Lang như đang cười nhạt, lập tức bỏ qua con mồi còn lại hướng Ba Khắc phóng qua, tốc độ cực nhanh, nhằm vào hắc căn xé.

Khiết Tây Tạng vẫn trốn ở cạnh ven rừng cây, sau khi thi triển Hắc ám chi thương với Dịch Vân, thị đã hao hết toàn bộ ma lực, mắt thấy Dịch Vân bởi vậy bị thương nặng, nhận định trận chiến sẽ kết thúc, không nghĩ tới Dịch Vân la lên một tiếng lại có một đầu ngũ giai Viêm lang bỗng nhiên hiện ra.

Ngũ giai ma thú đột nhiên xuất hiện trên chiến trường, hơn nữa lại là kẻ địch, một màn đáng sợ đê xuống, tình hình chiến trường lập tức xoay chuyển, trong khoảnh khắc 31 thành viên chết tại rừng nanh vuốt sắc, ưu thế, thắng bại nhảy mắt ngược chiều.

Khi thấy Viêm lang dây dưa Ba Khắc mà Ba Khắc rơi ngay vào hạ phong thị lập tức thống khổ biết được Ba Bố Á dong binh đoàn đại thế đã mất, lúc này Ba Khắc đánh lâu lực kiệt thân trọng thương, chỉ mỗi ma lang đã giết sạch người còn lại.

Thị lén lút chạy lẫn vào rừng rậm ao đầm, trên mặt biểu tình kinh hoảng hiện rõ, trong lòng hối hận không ngớt: “Trời ạ! Dịch hỏa đến tột cùng là ai? Ma binh nhị phẩm đỉnh phong, ma vũ song tu song song năm sao lĩnh vực, lại có ngũ giai ma thú Thiết cốt viêm lang... Nhân vật nguy hiểm như vậy tại sao mạng lưới tình báo Lam Duy Nhĩ gia tộc ta không có chút gì tin tức? Người đáng sợ như thế hẳn phải danh liệt hàng đầu trong danh sách các đại thế gia, không nên vô danh mới đúng, chúng ta thật không nên chọc tới hẳn !”

Lúc này Dịch Vân thấy Lang Lang cùng Ba Khắc đánh nhau chết sống, tuy rằng kịch liệt nhưng Lang Lang yên ổn chiếm thượng phong, tâm trạng liền thoải mái, lại thấy hơn 10 dong binh đang muốn chạy trốn, Cầu Cầu, người qua lược trận cho Lang Lang, nhớ kỹ đưa Ba Khắc đến trước mặt ta, không nên giết hẳn quá mau.”

Cầu Cầu tê rít biểu thị mình bạch, nhảy xuống đất bò nhanh về trước.

Nhìn đám dong binh chạy trốn, Dịch Vân sát ý trong mắt đại thịnh, nén đau nhức trên người lập tức đuổi qua. Nếu không phải hẳn viện thủ, lúc trước bọn này đã chết cùng Âm dục ngọt ưng, ngoại trừ Ba Khắc những người khác khẳng định phải chết, hẳn cứu bọn họ mà chúng lại thiết lập sát cục giết hẳn... có ân thì báo, lấy oán báo ân người không bằng thú, Dịch Vân giết bọn hắn không thẹn với lương tâm, cho nên tất cả đều phải chết.

Không lâu sau, Dịch Vân người đầy máu quay lại, trên người máu chưa khô, áo quần tan nát, một giọt máu nơi góc áo rơi xuống... máu đây hiển nhiên không phải máu hắn chảy xuống, tất cả đều là máu hơn 10 dong binh sót lại kia.

Máu ấm, tâm hắn lạnh, máu xâu thành chuỗi như những giọt nước mắt, đây phải hay không là sự sám hối của bọn hắn trước khi chết...?

Đi tới cạnh Cầu Cầu và Lang Lang, chỉ thấy Ba Khắc nằm ngửa không nhúc nhích trên mặt đất, không còn lực phản kháng, Dịch Vân đến gần vừa nhìn liền chứng kiến hai tay hai chân Ba Khắc toàn bộ bị cắn đứt, thành một khúc thịt vuông, hẳn lúc này đang hấp hối.

Nhìn thấy thảm trạng Ba Khắc như vậy, hắn cũng cả kinh, một hồi lắc đầu than: “Các người cũng quá độc ác! Ta chỉ muốn các người đừng giết hẳn, các người lại làm đến nông nổi...”

Cầu Cầu cùng Lang Lang nghe Dịch Vân nói, liếc nhau rồi song song lộ ra vẻ mặt vô tội, biểu tình thiện lương trong sạch, lúc này Lang Lang mở miệng cắn khúc chân gãy Ba Khắc đi lại thả xuống dưới thân hắn, rồi quay lại hướng Dịch Vân quấy đuôi.

“Dịch hỏa huynh đệ...” Ba Khắc bỗng nhiên gian nan nói: “Ta biết phải xin lỗi người... ta coi như là gieo gió gặt bão...không trách người... giết ta đi !”

Dịch Vân than thở: “Nhìn dáng dấp hiện tại của người, biết ta vì sao lưu người đến bây giờ không? Bởi ta muốn cho người biết ta nguyên bản thích tính cách người.”

“...”

Dịch Vân nói tiếp: “Ta đối với Lam Duy Nhĩ gia tộc không có chút gì hảo cảm, người là ngoại lệ, tính tình hào sảng từng gọi qua một tiếng huynh đệ, mặc dù biết người không hẳn thật tâm, nhưng cũng khiến ta cảm thấy một trận ấm áp, đã thật nhiều năm không có ai gọi ta như thế! Thế nhưng người lại làm ta thất vọng rồi !”

“Ma binh... đối với võ giả giá trị không thể so sánh... người không hiểu được...”

Dịch Vân nghe vậy nhợt nhạt cười nói: “Ma binh? Người biết vì sao ta biết ma binh nhất phẩm trung giai của người là mua ở Đa Ni Tập thành không? Bởi vì nó là do ta luyện ra !”

Ba Khắc vốn đang hấp hối, đột nhiên trợn mắt: “Thế nào có khả năng? Đó là Môn La đại sư luyện tạo !”
“Ta là Môn La !” Dịch Vân nói xong, từ Hồng Liên xuất ra một thanh ma binh nhị phẩm đỉnh phong khắc cắm ngay trước mặt Ba Khắc, nói: “Hai thanh nhị phẩm đỉnh phong ma binh này cũng là ta luyện ra!”

Ba Khắc gian nan ngẩng đầu, nhìn chằm chằm ma binh, trong mắt mở rộng không thể tin được.

“Chỉ cần ngươi có cơ hội trở thành bằng hữu của ta, thậm chí ngươi gọi một tiếng huynh đệ, ta coi như cho ngươi một thanh thì có khó gì? Chỉ là ngươi không chọn lựa trở thành bằng hữu, mà là địch nhân mà thôi !” Dịch Vân thở dài nói.

“Ta ... hiểu rồi !”

“Ta cho ngươi thông khoái, tống ngươi ra đi một đoạn !”

“Đa tạ, Dịch hỏa huynh đệ !” Ba Khắc nhìn Dịch Vân thật sâu, sau cùng hai tiếng Huynh đệ là thật tâm thật sự, lập tức nhắm mắt chảy xuống hai giọt nước mắt muộn màng.

Một giờ sau, Dịch Vân tập trung thi thể dong binh đoàn một chỗ, mỗi lửa thiêu đốt sạch sẽ, nhưng trong đó không có Khiết Tây Tạng, trầm tư chốc lát, nói: “Những thi thể này không có Khiết Tây Tạng, như vậy thì lúc kia bị thương bỏ chạy, hẳn là biết thời cơ sớm bỏ trốn rồi !”

Môn La gật đầu nói: “Nữ nhân này rất ác độc, ngươi hiện tại nếu bảo Lang Lang và Cầu Cầu truy tìm bốn phía hẳn có cơ hội rất lớn tìm ra thị, dù sao bị trọng thương thì không thể chạy xa được !”

Dịch Vân lắc đầu: “Nếu là người khác hiển nhiên chạy không xa nhưng thị tu luyện là hắc ám hệ, ma pháp tự xưng là tử linh ma pháp, rất am hiểu ẩn nấp khí tức, thị nếu ẩn trốn một nơi Lang Lang và Cầu Cầu cũng rất khó tìm được, Lam Duy Nhĩ gia tộc, trên danh nghĩa là thân tộc ta, thế nào hết A Bố Lý lại cho ra Khiết Tây Tạng... ai !”

“Loại thân nhân này không có cũng tốt! Nữ nhân này tâm tính hung ác, giữ lại là họa lớn đối với ngươi !”

“Lão đại nói không sai, trước đây ta quá mức ngây thơ! Ngay cả thân nhân thì sao, ta từng cứu thị một lần, lại tha chết một lần, nhưng thị hoàn hai lần ba lượt đưa ta vào chỗ chết, thủ đoạn mỗi lần một hung ác, đáng chết! Nếu thị bây giờ còn ở đây, ta tất nhiên một kiếm giết ngay, chỉ là hiện tại xem ra, mạng thị còn chưa tuyệt... ma thú ao đầm lớn như vậy, trong đó cao giai ma thú vô số, thị bị trọng thương, có hay không bình yên chạy đi, coi như tự cô ta đổ vận đi!” Dịch Vân nhàn nhạt nói.

“Đầu tiên là A Bố Lý, bây giờ là Khiết Tây Tạng, tương lai phải đối mặt Lam Duy Nhĩ gia tộc kia... thêm một Khiết Tây Tạng không nhiều, bớt đi thị không ít, sống hay chết xem tạo hóa của cô ta, hiện nay ta không cần để ý quá mức.”

“Vận khí xú nữ nhân còn tốt, toàn bộ dong binh đoàn đều chết hết, duy còn mỗi một thị chạy thoát... cũng được, coi như hài kích thôi, chung quy không được làm vai chính, coi như thị là Lệ tâm thạch (đá rên tâm), Ký ma kiếm (kiếm trừ tâm ma) của ngươi, qua lần này ngươi phải hiểu rõ, thị đáng giết mà không giết, là sai lầm hôm nay ngươi phạm phải !”

Dịch Vân yên lặng gật đầu.

Môn La suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Ngươi vì sao phải lưu lại Ba Khắc, lẽ nào chỉ để nói với hắn mấy câu ?”

Dịch Vân nhợt nhạt cười: “Ta với hắn vốn có hảo cảm, chỉ muốn biết hắn trước khi chết sẽ nói ra cái gì, như vậy mà thôi.”

“Cũng chỉ để hiểu kỳ?” Môn La có chút vô pháp tin tưởng.

Dịch Vân cười nói: “Đều không phải! Có thể... là muốn hắn mang hối hận đi chết a!”

“Người chết bất quá đầu cắm xuống đất, đã chết là kết thúc, chỉ có hối hận cho dù chết cũng có thể tiếp tục cắn thụ thống khổ khi còn sống, hắn thống khổ là niềm vui của ta, đối với địch nhân, chết loại này là đặc sắc nhất !”

Dịch Vân nói xong, xoay người đi tới bên vách Cầu Cầu cùng Lang Lang.

Môn La cũng ngốc tại chỗ, nói không ra lời...

150. Chương 151: Đôi Nhân

Đầm lầy Đông Phương, ánh sáng mặt trời từ từ lan ra, bốn phía tối đen dần dần sáng lên, đêm tối qua đi, sáng sớm rốt cục đã đến. Trung tâm doang địa xếp hơn một trăm thi hài đang bị hỏa thiêu, sau một thời gian thì ngọn lửa tắt chỉ còn xương khô lưu lại, Lang Lang đào ngay một cái hố lớn ở đó, đem xương cốt để xuống hố sau đó lại lấp đất che lại.

Cứ như vậy, đầm lầy lại trở lại như cũ, ngoại trừ nhiều vết máu đỏ sậm lưu lại trên mặt đất cái gì cũng không còn lưu lại. Tất cả những việc đêm qua giống như là một giấc mơ, một giấc mơ tràn đầy máu tươi của hơn trăm nhân mạng.

Lúc Dịch Vân trở lại doang địa ở đầm lầy sau khi rửa sạch hết máu trên cơ thể thì đã thấy phía trước Cầu Cầu, một đồng lớn vật phẩm mà nó tìm tới từ các nơi trên chiến trường. Lang Lang thì ngoan ngoãn ở bên cạnh Cầu Cầu, lộ ra bộ dáng nhu thuận. Xem ra mấy ngày nay Cầu Cầu giáo dục phi thường thành công, làm cho Lang Lang thực hiểu được đến tột cùng ai mới chính là lão Đại. Dịch Vân đến gần có chút kinh ngạc nói:

“Không ngờ có nhiều ma hạch như vậy!”

Bày ra tên mặt đất là ma hạch các hệ khác nhau: ngũ giai Lôi Hệ cùng Phong Hệ mỗi loại một mai, cấp 4 có 18 mai thì hầu như các hệ đều có, tam giai trở xuống tổng cộng 40 mai, tất cả ma hạch gom lại cùng có hơn 60 mai!

Với số lượng ma hạch hiện giờ, dưới hoàn cảnh không có nguồn cung cấp, nếu ở trong thành Thiên Phong mở một cửa hàng nhỏ mua bán ma hạch cũng được. Dịch Vân sợ run lên một hồi mới cười nói: “Từ số lượng ma hạch này xem ra Ba Bố Á dong binh đoàn hẳn là ở ma thú đầm lầy một đoạn không thời gian không ngắn, thu hoạch cũng rất phong phú.”

Hắn thuận tay cầm lấy một viên ma hạch màu trắng đưa lên nhìn cẩn thận, phát hiện mai ma hạch này ánh sáng lưu chuyển, đúng là thuộc tính quang minh hiem thấy lại là cấp 4. Ngồi xuống tìm với tâm trạng vui vẻ, sau khi tìm kỹ hắn tìm được một mai ma hạch cấp 4 quang minh hệ giống vậy, cộng lại có hai mai, Dịch Vân lập tức đem chúng thu vào bên trong Hồng Liên. Quang minh thuộc tính ma thú số lượng rất ít có thể sánh bằng ma thú bảy hệ khác. Cũng như Hắc ám Hệ ma thú càng khó tìm gặp, loại ma hạch này bình thường không dễ dàng có được, có thể nói là tinh phẩm trong ma hạch, giá cả đương nhiên cũng so với ma hạch bình thường cao hơn nhiều.

Ba Bố Á dong binh đoàn có thể có được hai khóa ma hạch như vậy, có thể nói là rất quý. Bởi vì quang minh hệ ma thú cấp 4 không dễ chọc, tuy là cấp 4 nhưng thực lực của ma thú là vô hạn tới gần ngũ giai. Cũng không biết bọn họ là trả giá nhiều ít mới có thể thuận lợi chém giết ma thú này? Sau khi đem hai khóa ngũ giai ma hạch, cùng mấy mai cấp 4 thu được bên trong Hồng Liên sau một lúc lựa chọn, còn lại hắn đem hỏa chúc ma hạch toàn bộ phân ra, còn đầu toàn bộ nhét vào bên trong không gian giới chỉ.

“Lang Lang, người là hỏa chúc ma thú, hỏa chúc ma hạch này hẳn là hữu dụng đối với người, toàn bộ cầm đi.”

Dịch Vân chỉ vào mười mai hỏa chúc ma hạch dưới đất nói.

“Ngao ô ~~~~~!”

Lang Lang vui sướng ngậm toàn bộ ma hạch này, cũng không quên dùng đầu to cọ vào Dịch Vân, biểu đạt sự cảm kích của nó rồi lập tức chạy đến bên cạnh đầm lầy tìm một địa phương ẩn mật giấu đi. Ma hạch nhiều như vậy nó một lần luyện hóa không hết, trước phải giấu đi sau đó mới chậm rãi luyện hóa mới được. Tác dụng của ma hạch mặc dù còn xa mới bằng năng lượng tinh thuần của Hỏa Phách tinh Thạch, nhưng lại tương đối dễ dàng lấy được, lấy tích lũy số lượng để luyện hóa, đối với thực lực của nó cũng có thể sinh ra ảnh hưởng rất lớn.

Hiện tại nó đã ngũ giai, muốn đạt tới lục giai cần một thời gian dài, mười mai hỏa chúc ma hạch này đối với nó có tác dụng rất lớn. Lại nói, Hỏa Phách tinh Thạch dị bảo loại này như thế nào dễ có, Dịch Vân tuy giàu có nhưng có lúc sẽ rời đi, nó dùng hết cũng không còn nữa.

Nhìn nhất cử nhất động của Lang Lang, Môn La lắc đầu cười nói:

“Người nói đúng, Lang Lang này thực không giống như là ma thú, còn biết trước tiên phải đem mấy khóa hỏa chúc ma hạch bên kia toàn bộ giấu kín. Nhưng kẻ dối trá như vậy, cùng Cầu Cầu cũng có chút tương tự, không biết có phải là bị Cầu Cầu làm hư? Đúng rồi, người vì sao phải đem ma hạch phân loại, trực tiếp toàn bộ thu lại không phải tốt hơn sao?”

Dịch Vân cười nói: “Ma hạch đó đối với ta không có tác dụng gì, ta chỉ muốn lấy vài viên thuộc tính khác nhau rồi sau dùng để luyện chế các loại Ma Pháp binh thuộc tính khác nhau là được rồi, còn lại toàn bộ bán cho Ngạc Đa Đồ đi. Dù sao về sau chúng ta còn muốn gia tộc hắc hổ trợ thu thập quảng thạch hiếm.”

Môn La gật đầu: “Phương pháp của người không tồi! Hiện tại trên thị trường không đổi được ma hạch, các đại thế gia đều dùng hết các phương pháp đến thu thập, giống như là Lam Duy Nhĩ gia tộc, Ba Bố Á dong binh đoàn chính là bọn họ phái ra tìm kiếm ma hạch, số lượng tìm được cũng coi như nhiều, lại làm cho người chiếm tiện nghi. Nếu người có thể bán cho Ngạc Đa Đồ Kiệt Nặc Tư gia tộc cũng giống như đưa than trong lúc trời lạnh, coi như bọn họ thiếu người một phần nhân tình, như vậy sẽ càng thêm ra sức thu thập tài liệu rèn luyện cao cấp Ma Pháp binh cho người.”

“Ta cũng không nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần hai khóa Long Đám Thạch đã hai mươi vạn kim tệ, quảng thạch hiếm hoi khác có thể hay không giá cũng trên trời như vậy? Chúng ta bây giờ là có hàng liên bán, về phần giao dịch Ma Pháp binh vẫn là hết sức giảm bớt. . . Lần này Ba Khắc sự kiện làm cho ta hiểu rõ, ma pháp binh khí thật sự sẽ mang đến phiền toái lớn!”

Dịch Vân nói xong liền thở dài. Ma Pháp binh khí được gọi là thử tâm thạch (đá thử lòng người), Dịch Vân ở Ba Bố Á dong binh đoàn đã thử qua một lần, kết quả là phản bội nhau, có thể lấy oán báo ân, làm cho hắc đối với nhân tâm tuyệt đối thất vọng, sai sót như vậy hắc không muốn tiếp tục phạm phải lần thứ hai. Đem ma hạch toàn bộ thu lại, Dịch Vân đi đến một đồng vật phẩm khác, tất cả đều là binh khí, hơn nữa lấy loại vũ khí kiếm là nhiều nhất.

“Đi? Tất cả đều là Ma Pháp binh khí, nhiều như vậy? Lại có hơn hai mươi bả!”

Dịch Vân có chút kinh dị nhìn Cầu Cầu. Tất cả Ma Pháp binh này đều là Cầu Cầu từ các nơi trên chiến trường tha về, hơn nữa nó lại hiểu được chọn hàng, các loại phạm binh nó cũng không thèm nhìn tới, chỉ tuyển chọn Ma Pháp binh khí có phát ra nguyên tố hơi thở mới cầm lại, một con rắn đối với ánh mắt thưởng thức và giám định Ma Pháp binh so với Ngạc Đa Đồ cao hơn mình, thực khiến cho người ta khó có thể tưởng tượng. Sớm biết Cầu Cầu có linh tính, nhưng cũng không nghĩ tới nó lại có trí tuệ đến như vậy.

Môn La lúc này cũng đã ngồi xổm xuống cẩn thận quan sát. Sau một hồi, hắc ngẩng đầu lên, cười quỷ dị nói :

“Dịch Vân, người tuyệt đối sẽ không nghĩ đến, ở đây chỉ có một thanh Ma Pháp binh của Ba Khắc là nhất phẩm trung giai, còn lại tất cả đều là nhất phẩm sơ giai, hơn nữa còn có 15 thanh là do người tự tay tạo ra.”

Dịch Vân sửng sốt, lập tức đem Ma Pháp binh toàn bộ nhìn kỹ một lần, một lúc sau hắc mới lắc đầu cười khổ:

“Đúng là như vậy, 15 thanh này tất cả đều là lúc ta ở Đa Ni Tạp thành chế luyện cấp cho Ni Tư, nghĩ đến lúc đó thành viên của dong binh đoàn từ Ni Tư đấu giá hội mua hàng . . . Mà bọn họ lại dùng binh khí do ta tạo ra để đối phó ta. Tình hình như thế cũng không phải lúc trước có khả năng nghĩ đến, thật sự là quá sai lầm!”

Môn La cười to nói: “Ni Tư bán Ma Pháp binh cũng không ít a, xem ra loại chuyện này về sau vẫn sẽ tiếp tục phát sinh. Người phải sớm quen mới tốt! Ta nghĩ dong binh có Ma Pháp binh của người chế luyện, khẳng định không chỉ có 15 thanh này mà thôi. Đêm qua lúc chiến đấu, người bỏ gậy không ít binh khí, nói không chừng cũng có Ma Pháp binh. Cầu Cầu chỉ chọn những thanh không tổn hao gì mới mang trở về.”

Dịch Vân nghe vậy thêm cười khổ . . . Hắn cầm lấy chuôi binh khí của Ba Khắc, chỉ thấy trên thân kiếm có lỗ, mũi kiếm còn mẻ một góc, cái chuôi kiếm Ma Pháp binh này bị hao tổn nghiêm trọng, có thể nói là đã phế, không thể tiếp tục sửa chữa. Hắn nghĩ một chút rồi rút ra Nhị phẩm đỉnh núi Ma Pháp binh của mình cùng một chỗ quan sát. Mặc dù so với ma binh của Ba Khắc tốt hơn một ít, nhưng ở thân kiếm cũng có hơn mười lỗ, bị hao tổn cũng tương đối nghiêm trọng, nếu không tu bổ một phen chỉ sợ lúc chiến đấu lần tới cũng đã không chống đỡ được thời gian dài. Một khi lại gặp được tràng diện chiến đấu kịch liệt giống như đêm qua chỉ có nguy cơ kiếm gãy người chết. Dịch Vân thấy thế có chút nghi hoặc:

“Ma Pháp binh Của ta là Nhị phẩm đỉnh núi, so với Ba Khắc cao hơn hai cấp nhất phẩm, như thế nào còn có thể để Ba Khắc bỏ ra nhiều lỗ như vậy? Ma Pháp binh cấp độ, phẩm chất khác biệt, không phải chỉ cần kém nhất phẩm sẽ có khoảng cách rất lớn sao, thật sự là không đạo lý a!” Khoát tay áo, Môn La chế nhạo nói: “Người còn là một luyện khí sư sao? Người trong nghề lại nói như người thường, quả thực thật là tức cười! Người chắc không quên bản chất của Ma Pháp binh khí, ngay cả có năng lượng truyền vào Ma Pháp binh, cho dù là Ma Pháp binh phẩm cấp cao tới đâu nó cũng có giá trị nhất định, cũng không phải thân mình sắc bén là có thể chịu được nhiều ít nguyên tố ma lực cùng đấu khí, đương này đó năng lượng chăm chú đến Ma Pháp binh khí bên trong, mới có thể đem uy lực của Ma Pháp binh hoàn toàn phát ra. . . . Đêm qua cái tràng chiến đấu kia, tay người cầm Ma Pháp binh phẩm cấp mặc dù cao, nhưng chất lượng đấu khí của Ba Khắc cũng là hơn xa người, cho nên Ma Pháp binh trong tay hắn mới có thể phát huy uy lực lớn nhất, dù chỉ là nhất phẩm trung giai Ma Pháp binh mà thôi, uy lực bị hoàn toàn kích ra cũng là khá đáng sợ . . . Nghĩ lại, nếu là một gã Tinh Vực cường giả, tay cầm chỉ là một thanh nhất phẩm sơ giai Ma Pháp binh, người còn có tin tưởng có thể chặt đứt binh khí của hắn sao? Mà người là tiểu hài tử cầm trong tay đại đao cũng dùng không được nên có kết quả như vậy, đó là đương nhiên.”

Dừng một chút, Môn La nói tiếp: “Nhớ kỹ, Ma Pháp binh chỉ là vật ngoại thân, cường giả chân chính đến từ thực lực của bản thân, đó mới là đạo lý!”

Dịch Vân yên lặng nghe, rồi gật gật đầu, đạo lý này Môn La cũng từng mấy lần nói đến. Dịch Vân đã sớm hiểu được chỉ là người ở trong cục thường mê muội, không chú ý, Môn La kịp thời khiến hắn tỉnh ngộ. Dịch Vân đem toàn bộ dê giai Ma Pháp binh này thu vào, mặc dù hắn không cần nhưng vẫn có thể lần thứ hai bán đi, đến lúc đó lại có thể thu vào một số lớn kim tệ, coi như cũng có chỗ dùng. Tối hôm qua hắn cả đêm không ngủ, lại trải qua một hồi chém giết thảm thiết, đến lúc xử lý xong toàn bộ, tâm tình bất đầu thả lỏng, cũng cảm thấy mệt mỏi. Lúc này, Lang Lang vừa mới quay về mang theo một con dê giai ma thú làm bữa sáng. Trong lúc nướng thịt, hắn phát hiện một chút mùi vị cũng không có, nhìn không khí xung quanh lúc ăn thịt, ngược lại có một cổ cảm giác buồn nôn mãnh liệt, cảm giác ghê tởm, ngồi chồm hổm ở một bên nôn ra.

Hành động này bị Môn La ở một bên vui sướng khi thấy người gặp họa cười ha hả, nói: “Giết người không đủ nhiều, gặp qua huyết tinh quá ít, giống một đứa con nít, còn muốn lại tiếp tục hảo hảo tôi luyện mới được...”

Dịch Vân nôn ọe ngay cả mặt cũng muốn phun ra rất khó chịu, tự nhiên không để ý tới lời nói bóng gió của Môn La. Có chút vô lực liền đi trở về bên trong doanh trường tối hôm qua nằm xuống, liền nặng nề ngủ. Hắn ngủ đến giữa trưa hai ngày hôm sau mới tỉnh giấc. Hắn đem tất cả doanh trường của lính đánh thuê đốt hủy, di vật cuối cùng của Ba Bồ Ái dòng binh đoàn ở thế giới này từ nay biến mất, sau đó liền mang theo Cầu Cầu cùng Lang Lang rời đi đầm lầy doanh địa, nói hắn vĩnh viễn cũng không quên được. Hắn ở chỗ này mặc dù chỉ ngắn ngủn một đêm, cũng là ở đây mài kiếm, đồng thời cũng là mài tâm, người dính đầy huyết tinh, tự tay giết hơn trăm nhân mạng, cũng đã đem nơi này khắc sâu vào trong tim hắn, vĩnh không có khả năng quên.

Mười ngày sau, dưới sự hướng dẫn của Lang Lang, hắn rốt cục ra khỏi ma thú đầm lầy, cách thời điểm lần hắn tiến vào đã gần bảy tháng.

“Lang Lang, trong khoảng thời gian này thật đa tạ ngươi! Nếu không có ngươi, ta tuyệt đối không có thể tìm được Bí Ngân quảng mạch, cũng không đến được cổ đầm u cốc, lại càng không có an toàn đi ra nhanh như vậy.”

Dịch Vân vuốt đầu Lang Lang, khẽ cười nói.

“Ngao ô ~”

Lang Lang ngoan ngoãn nằm sấp trên mặt đất, nhẹ giọng than, biểu hiện là có chút không muốn. Dịch Vân nghĩ một chút, nói:

“Ngô, như vậy đi, ta lấy Hỏa Phách tinh Thạch đến đáp tạ ngươi như thế nào?”

Nói xong, Dịch Vân lập tức từ bên trong Hồng Liên lấy ra một tảng Hỏa Hệ tinh phách lớn ra, so với cái đầu của Lang Lang chỉ nhỏ hơn một ít mà thôi.

“Chỗ này cỡ chừng trăm cân, so với khối tinh phách đưa cho ngươi lần trước gấp trăm lần, có thể đủ cho ngươi hảo hảo tu luyện để tiến giai.”

Ngơ ngác nhìn khối Hỏa Phách quặng tinh lớn, cơ hồ lớn như khuôn mặt của nó, cảm nhận được hỏa chúc năng lượng phát ra, miệng của Lang Lang ngoác ra, hoàn toàn ngây dại! Cầu Cầu lúc này cũng đã từ đầu của nó nhảy vào trong lòng ngực của Dịch Vân, hướng nó “tê” kêu một tiếng, bỗng nhiên nó lại tát Lang Lang một cái, tựa như một lời chia tay. . .

Chỉ nghe Dịch Vân cười nói: “Chúng ta phải đi ! Chỗ này ta sẽ còn trở về, nếu lãnh địa của Lang Lang ngươi là ở chỗ bờ đầm, như vậy chúng ta hẳn là còn có thể gặp lại, bảo trọng!” Vừa nói hết, Dịch Vân liền xác định biên giới phía tây của Kỳ Vũ Đế Quốc, thân thể nhẹ nhàng vọt một cái, lập tức chạy khỏi rừng rậm chỉ trong chớp lát liền nhìn không thấy thân ảnh của hắn .

Lang Lang lúc này mới tỉnh lại, nhìn bóng dáng Dịch Vân rời đi, trong lòng đột nhiên run lên, ngửa mặt lên trời tru lên:

“Ngao ô ~~~~~!”

Hào phóng sói tru, hoài vọng vang theo, theo cơn gió nhỏ truyền xa xa ra ngoài, ngay cả Dịch Vân đã đi xa mấy trăm mét cũng còn có thể nghe rõ. “Lang Lang, thật sự là một thú vị lang! Thật hy vọng về sau vẫn còn có cơ hội nhìn thấy nó.” Trong lúc đi, nghe được tiếng lang tru quen thuộc ở sau lưng truyền đến, Dịch Vân trong lòng ấm áp, mỉm cười cười nói.

Môn La lúc này cũng thở dài: “Tiểu tử, ngươi bị Cầu Cầu phá sản xà này làm hỏng rồi! Ai, tốt không học, học toàn chuyện xấu. Trăm cân Hỏa Phách quặng tinh ngươi cũng bỏ được cấp ra ngoài, mấy cái đó đều là sản nghiệp của tổ tiên, đời đời tổ tiên mười năm một lần cũng chỉ có thể khai thác một cân, dùng giống ngươi về sau còn có để dùng sao? Ngươi nhiều ít cũng nên vì con cháu sau này suy nghĩ một chút, nhìn hành vi phá sản như thế ta cũng đau lòng a! Còn có, ngươi không sợ sau này lúc ngươi gặp lại đại bốn lang đối trá kia, nó vì vậy mà tấn giai thành lục giai ma thú, sẽ đối với ngươi bất lợi sao? Lòng của ma thú khó mà biết trước được.”

Dịch Vân lắc đầu, thản nhiên nói: “Không nói trước được về sau còn có thể gặp lại hay không, dù sao cơ hội không lớn. . . Xem như gặp lại, ta tin tưởng Lang Lang sẽ tuyệt đối sẽ không đối với ta bất lợi, so sánh với những người của Ba Bố Á dong binh đoàn, nó càng giống người hơn. Hơn nữa, ma thú tấn giai so với nhân loại còn khó khăn hơn rất nhiều. Nếu sau này ngay cả Lang Lang đều cũng có thể thuận lợi trở thành lục giai ma thú, mà ta vẫn còn dậm chân ở ngũ tinh linh vực không có gì tiến thêm, dù chết cũng xứng đáng!”

“Từ nhỏ đến lớn, ta cũng chỉ có một giấc mộng, nếu không có khả năng thực hiện, nếu cuộc đời này không thể trở thành cường giả, xem như sống cũng như chết! Người mà sống không bằng chết, còn có thể sợ chết sao?”

Môn La nghe vậy liền ngây người, thật lâu sau, khóe miệng hắn không ngừng mở rộng, ngửa mặt lên trời cười ha ha: “Ha ha ha, lời này ngươi nói thật hay, như thế nào lại êm tai như vậy, như thế nào lại hợp với lòng ta như vậy chứ? Lời nói này rất nhiều năm trước ta cũng từng nói với mình, đúng vậy! Không thành cường giả, cũng chỉ có thể coi như sống tạm, sống như thế còn không bằng chết sớm! Lời nói của ngươi giống như uống rượu ngon, uống ít say ít, uống thả cửa mới thống khoái a, ha ha, ha ha ha!”

Khẩu vị của con người có trăm loại ngàn dạng, chỉ cần gặp đúng người, mỗi người đều là đàn rượu ngon. Vị của Dịch Vân mới phù hợp với dạ dày của Môn La, hai người cùng một chỗ rất phù hợp. Khi còn sống, Môn La chưa bao giờ gặp người hoàn toàn phù hợp với lòng hắn, không ngờ gần 7000 năm sau lại gặp Dịch Vân, chỉ có thể nói rằng thiên ý trêu người. Trùng hợp như vậy, hẳn thích rượu yêu rượu, mà Dịch Vân cũng là

hảo tửu tốt nhất mà cuộc đời này của hắn nhấm nháp qua. Rượu ngon như thế, ngàn vạn người cả đời ước muốn chỉ cần có thể uống một ngụm, cuộc đời này còn có đòi hỏi gì hơn? Hắn vui sướng, hắn mừng như điên, hắn cảm thấy mình may mắn sau gần 7000 năm sau thời đại của mình, bởi vì Dịch Vân!

“Đúng rồi”

Môn La cười xong liền hỏi Dịch Vân: “Hiện tại đấu khí của ngươi ngưng luyện tới trình độ nào?” Dịch Vân nghĩ một chút, nói: “Từ hơn ba tháng trước bắt đầu đi vào ngũ tinh lĩnh vực, chất lượng đấu khí liền trở nên tinh thuần, loại chất lượng đấu khí này luyện hóa tốc độ không nhanh, bởi vậy tiến độ của ta cũng không nhanh như thời điểm tứ tinh, chỉ có thể từ từ. . Nhưng sau lúc cùng Ba Bố Ái đồng binh đoàn kia chiến đấu, không biết tại sao đấu khí của ta đột nhiên tăng mạnh, tốc độ cực nhanh ngay cả ta cũng không thể tin được. . . Hiện tại hắn là đã muốn đạt tới trình độ có thể lại tiếp tục tấn nhất giai.” Môn La nghe xong lập tức hiểu được, nói: “Loại tình huống này là đương nhiên ! Mặc kệ là đấu khí hay Ma Pháp, chỉ đóng cửa tu luyện hiệu quả là có hạn, chỉ có trong chiến đấu không ngừng đem hết thực lực bản thân không hề giữ lại thì triển ra, trong quá trình liều mạng, mới có thể đạt được tiến bộ nhảy vọt, bởi vì đây cũng là một quá trình luyện tâm, ma khí tu luyện, luyện ma luyện thể cũng là luyện tâm! Chỉ có trải qua máu và lửa lễ rửa tội, từ bên trong núi thây biển máu đi ra, mới có cơ hội trở thành cường giả chân chính.”

Lời nói này trước kia Môn La cũng đã nói qua, chỉ là lúc ấy Dịch Vân cũng không hiểu được, cho tới bây giờ mới có thể hơi chút hiểu được.

“Ngô. . .”

Môn La trầm ngâm một hồi rồi nói: “Nếu là như vậy nói. . . bây giờ ngươi và ta sẽ đi tìm ngay một nơi ẩn mật. Lúc này, chúng ta ngoại trừ tấn giai, còn có một chuyện quan trọng khác cần làm!” “Là chuyện gì?” Môn La có chút ngưng trọng, một chữ một chữ nói: “Tẩy tủy luyện mạch!”

151. Chương 152: Tẩy Tủy Luyện Mạch

Ra khỏi Ma thú đầm lầy là một khu vực có địa hình là dãy núi cùng đất vàng, mây trắng dày này là ở giữa Kỳ Vũ Đế Quốc cùng Bàn Thạch công quốc, nó là nơi vô chủ không thuộc về đế quốc nào, cũng là khu vực hòa hoãn của hai đại đế quốc.

Dịch Vân tìm được một chỗ vách núi ẩn mật, dùng Ma Pháp binh đào ra một cái thạch động, theo sau khoanh chân ngồi xuống.

Giống lần trước, Cầu Cầu cũng đi tìm đồ vật có thể lấp kín cửa động, chẳng qua lần này nó là lăn đến một tảng đá lớn vừa vặn có thể đem cửa động che kín, chính nó cũng canh giữ ở ngoài.

Rất khó tin một con rắn nhỏ dài không đến một thước có thể dễ dàng động đậy một tảng đá lớn nặng mấy trăm cân. Dịch Vân ngồi ở trong động hứng thú nhìn Cầu Cầu phong bế cửa động đến lúc trong động không còn một tia sáng, thoáng chốc lâm vào bóng tối.

“Con rắn phá sản này càng ngày càng thông minh, trí tuệ của ma thú phát triển theo giai vị. Hiện tại đã có trí tuệ như vậy, thật không hiểu về sau khi nó lại tấn giai đến tột cùng sẽ biến thành bộ dáng gì nữa?” Môn La đối với hành động tự phát của Cầu Cầu cảm thấy rất ngạc nhiên.

Dịch Vân cười nói: “Nghe lão Đại nói như thế, ta cũng cảm thấy tò mò đối với tương lai của nó. Từ sau khi nó nuốt vào tinh Cốt Ma hài thuận lợi tấn giai bắt đầu trở lên kén chọn, rất kỳ quái! Hiện tại nó chỉ thích ăn Phong Hệ tinh Thạch, dù cho nó Hỏa Phách hoặc Thủy Phách thì ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt một cái. Sớm biết như vậy lúc ấy mang nhiều Phong Hệ quặng tinh một chút.”

Lúc trước hắn chỉ từ bên trong Cổ Đàm u cốc mang ra khoảng hai trăm cân Phong Hệ phách Thạch, vốn nghĩ rằng còn có thủy hỏa hai hệ phách Thạch mà cho Cầu Cầu ăn. Không nghĩ tới hiện tại nó đúng là rất kén chọn, không phải Phong Hệ phách Thạch thì không ăn, nếu cứ như vậy số lượng hai trăm cân sẽ tuyệt đối không đủ cho Cầu Cầu ăn mỗi ngày.

Môn La nghe xong gật đầu: “Ngươi sợ không đủ cho nó ăn sao? Nếu có cơ hội trở lại, ngươi hãy lấy nhiều một chút đi. Như vậy cũng tốt, nó trước kia ăn Thủy Phách cùng Hỏa Phách đúng là làm phá sản sản

nghiệp của tổ tiên, hiện tại đổi thành làm phá sản nhà người khác. Trước tiên ngay cả xương cốt của đối phương cũng nuốt vào, giờ lại tiếp tục ăn sản nghiệp của hắn đến loại trình độ này, coi như là thiên cổ hiếm có!”

Dịch Vân nghe xong đổ mồ hôi, không ngờ Môn La nghĩ Cầu Cầu như vậy...

“Chuẩn bị tốt sao? Lấy Luân chuyển kỳ linh quỳ ra đi.” Môn La nói.

Tử mang lóe lên, từ bên trong Hồng Liên, Dịch Vân lấy ra một đóa hoa màu tím đen để trên tay cẩn thận nhìn. Chung quanh đóa hoa mơ hồ tỏa ra vài tia sáng màu tím, kỳ lạ phi phàm, lại sáng lạn xinh đẹp.

Đóa Luân chuyển kỳ linh quỳ này ở trong Lạc Nhật sơn mạch, hái ở sơn đạo bên ngoài thần bí viễn cổ điện phủ, cũng là một đóa “Hoa vương” sinh trưởng ngàn năm duy nhất tìm thấy ở giữa khối đá lớn.

Luân chuyển kỳ linh quỳ là ở bên trong xác chết của bát giai ma thú sinh trưởng, mà ít nhất phải hơn 500 năm phát triển mới có thể hình thành, thân mình chính là dị bảo. Có thể thấy ngàn năm “Hoa Vương” Luân chuyển kỳ linh quỳ là kỳ trân có một không hai vô cùng khó tìm, mà ngay cả kiến thức rộng rãi như Môn La cũng chỉ nghe nói chứ chưa từng thấy qua cũng biết được chỗ quý giá của đóa ngàn năm “Hoa vương”.

“Lão Đại, Luân chuyển kỳ linh quỳ có thể chỉ cần hấp thu năng lượng của thủy, hỏa hai quặng tinh là có thể sống, quả nhiên là chuyện lạ. Mà đóa “Hoa Vương” hái đã gần hai năm mà vẫn đẹp như cũ, không có một chút dấu hiệu héo tàn, việc này thật là không biết nói sao.” Dịch Vân nói.

Lúc đầu Dịch Vân cùng Môn La đều cho rằng, vật thể có sinh mệnh không cách nào tồn tại ở không gian bên trong của Hồng Liên cho nên vẫn không dám hái xuống hai đóa Luân chuyển kỳ linh quỳ thu vào bên trong Hồng Liên.

Một hôm Môn La có phát hiện ngoài ý muốn, hoa này không cần nước cũng không khí, ngược lại chỉ cần hấp thu một lượng nhỏ thiên địa nguyên tố mới có thể tồn tại. Môn La liền thử đem một đóa Luân chuyển kỳ linh quỳ mang vào bên trong Hồng Liên. Trải qua một tháng thí nghiệm quả nhiên đã chứng thật ý nghĩ của hắn.

Luân chuyển kỳ linh quỳ có thể hấp thu thiên địa nguyên tố, cũng chỉ có thể dùng thiên địa nguyên tố để tẩm bổ sinh trưởng. Người bình thường chỉ biết nó là do xác của bát giai ma thú sinh trưởng ra mà thực tế là nó chỉ có thể từ ma hạch của bát giai ma thú mới có thể sinh trưởng ra. Bởi vì chỉ có ma hạch của ma thú từ bát giai trở lên mới có thể cung cấp đủ nguyên tố để nó sinh trưởng. Không cần nước, không cần ánh sáng mặt trời cũng không khí, chỉ cần hấp thu ma pháp nguyên tố để phát triển, trong thiên hạ lại có loại hoa kỳ lạ như vậy, là hoa mà không giống hoa.

Môn La gật đầu nói: “Luân chuyển kỳ linh quỳ đặc biệt như vậy trước kia ta cũng không biết. Nếu không phải lúc ấy người xuất ra tinh phách cho Cầu Cầu ăn làm cho ta phát hiện nó có thể hấp thu nguyên tố năng lượng của phách Thạch, mới có thể tìm ra phương pháp dùng quặng tinh bảo tồn nó, đúng là kỳ hoa.”

“Hoa này dùng như thế nào?” Dịch Vân hỏi.

“Trực tiếp nuốt vào!” Môn La nói: “Luân chuyển kỳ linh quỳ gặp nước miếng sẽ gặp lập tức tan rã, nếu độc tính của nó phát ra ở miệng của người, lập tức sẽ xông thẳng tới não chỗ, đến lúc đó cho dù Quang Minh thần buông xuống cũng không cứu được người! Cho nên không thể cắn, đem tất cả đóa hoa gom lại, sau đó trực tiếp nuốt vào bên trong bụng là tốt rồi.”

“Đây là chỗ đáng sợ của loại hoa này. Một khi nuốt đến trong bụng, nó sẽ nhanh chóng phát ra, lập tức hóa thành một cỗ năng lượng chứa độc tính rất mạnh, cường độ của nó so với Hắc ám ăn mòn Ma Pháp của xú nữ nhân Khiết Tây Tập kia gấp mấy lần... Sau đó sẽ dọc theo mỗi cái kinh mạch trong cơ thể, cuồng bạo chạy khắp thân thể của người, mãnh liệt ăn mòn tất cả khí quan, gan, trái tim, đại não, kinh mạch trong cơ thể... Chờ một chút, chỉ có dùng đầu khí mới có thể đem nó luyện hóa hết. . .”

“Sở dĩ nói có năm phần sống năm phần chết là bởi vì một khi để cho loại năng lượng độc mãnh liệt này xông vào đại não cùng trái tim của người chính là chết chắc. Vì phải dẫn thông hơn 10 bộ vị kinh mạch, rất khó toàn lực luyện hóa độc tố cùng một lúc, lại phải bận tâm dẫn luồng năng lượng đi.”

“Năng lượng kịch độc này rất mãnh liệt tán loạn cơ bản rất khó có thể nắm lấy cho nên mới nói có năm thành, cũng chỉ là đánh giá mà thôi.”

“Bởi vì nếu có thể luyện hóa cổ năng lượng quý dị này cần phải dùng đến đại lượng đầu khí, cho nên lựa chọn tốt nhất chính là thời cơ muốn tấn giai. Lúc này hàm lượng đầu khí thật sự dư thừa, có thể cơ hội luyện hóa thành công cũng lớn hơn.”

“Mà sau khi luyện hóa xong, cường độ của đầu khí cùng kinh mạch cũng sẽ tăng lên trên diện rộng, làm cho tấn giai kế tiếp thuận lợi hơn, đúng lúc phù hợp với tình huống của người hiện nay. Hiện tại đúng là thời cơ tốt nhất để người dùng Luân chuyển kỳ linh quý!” Môn La một hơi nói xong.

Dịch Vân càng nghe càng kinh hãi, đột nhiên nhớ tới Hắc ám ăn mòn Ma Pháp mà Khiết Tây Tập sử dụng ngày đó. Nếu so với loại hiệu quả ăn mòn kia còn mạnh mẽ hơn vài lần lại phát sinh ở trong cơ thể, lại là ở đại não cùng trái tim, thì theo như lời Môn La chỉ sợ là Quang Minh thần cũng cứu được.

Liên quan đến sinh tử, hắc vội vàng hỏi: “Kia.. Lão Đại, người nói bên trong Tư Đạt Đặc bộ tộc có đặc biệt bí pháp, có thể không dùng sinh tử làm tiền đặt cược, đến tột cùng là cái phương pháp gì?”

Môn La nói: “Phương pháp rất đơn giản, chỉ là lúc làm lại không dễ dàng... Nếu để cho cổ năng lượng kịch độc này xông vào đại não cùng trái tim đó là một con đường chết. Như vậy chỉ cần đem nó chế trụ, không cho nó chạy vào này hai bộ vị này là được.”

“Làm như thế nào?”

“Kinh mạch thông tới đại não cùng trái tim có 36 điều, chỉ cần có thể phong bế 36 điều kinh mạch này là được rồi. Chỉ là kinh mạch một khi bị phong bế đầu khí cũng không cách nào thuận lợi lưu chuyển, trong cơ thể máu cũng không cách nào lưu thông. Làm như vậy hiển nhiên chỉ có chết nhanh hơn mà thôi, cho nên bí pháp của Tư Đạt Đặc bộ tộc chính là...”

“Không phong bế kinh mạch, chỉ là tại 36 điều kinh mạch, lấy đầu khí ngưng kết thành một đám khí xoáy tụ, chỉ cần này cổ năng lượng độc tố tiến tới là có thể đem nó ngăn cản đồng thời luyện hóa. Hơn nữa bản chất của khí xoáy tụ này là đầu khí ngưng kết, cho nên sẽ không trở ngại đến đầu khí lưu chuyển trong kinh mạch, đây là gia tộc bí pháp.” Môn La nói.

Dịch Vân nghe xong thiếu chút nữa nhảy dựng lên, cả kinh nói: “Trong kinh mạch lấy đầu khí hình thành khí xoáy tụ, còn muốn 36 cái? Điều này sao có thể! Đầu khí có thể vận dụng như vậy sao? Ta một cũng không làm được!”

Bí pháp này của Môn La quả thực là nghe rợn cả người, ở 36 điều kinh mạch ngưng kết 36 cái khí xoáy tụ? Khó khăn so với lấy ma lực xoay chuyển Ma Lực Chi Luân mà Mễ Nặc từng dạy cho hắn còn khó hơn gấp mấy lần.

Môn La cười nhạo nói: “Người đúng là ếch ngồi đáy giếng, người làm không được đã nói không có cách nào sao? Dùng đầu khí ngưng tụ thành khí xoáy tụ, lúc này vận dụng đầu khí cần độ kỹ xảo cao, cần phải khống chế đầu khí rất tinh tế. Muốn được ít nhất phải là Cửu Tinh linh vực cường giả mới có thể làm được.”

“Cửu Tinh Vũ Tôn mới có thể? Ta đây...”

Khoát tay áo, Môn La cười nói: “Người đã quên còn có lão Đại ta tồn tại sao? Mặc dù ta hiện tại chỉ có thể phát huy thực lực của tam tinh chiến sĩ, nhưng đó cũng là đầu khí cường độ mà thôi. Giúp người khống chế đầu khí trong cơ thể, thay người làm khí xoáy tụ cũng không khó, chỉ cần lấy năm thành đầu khí của người vận chuyển đến 36 điều kinh mạch này là ta có thể cho người làm được.”

Môn La khi còn sống không phải là Cửu Tinh Vũ Tôn, mà là Tinh Vực cấp bậc cường giả. Mặc dù hiện tại phân thực lực này đã không còn nữa, nhưng kỹ xảo khống chế đầu khí cần phải tích lũy kinh nghiệm lâu dài, ai cũng không tự nhiên có được.

Với thực lực tam tinh của Môn La hiện nay, đại lực có khối người hơn hắn. Nhưng nếu nói đến đối với linh ngộ vận dụng đầu khí, chỉ sợ xem như Tinh Vực võ giả cực mạnh bây giờ cũng là xa không bằng hắn.

Dịch Vân nghe vậy sửng sốt một lúc mới thở dài nói: “Phương pháp này không chỉ làm rất khó, ý tưởng lại kỳ lạ, lấy đầu khí ngưng thành khí xoáy tụ trong kinh mạch... Ai có thể nghĩ đến lại có phương pháp thần

diệu như thế, khó trách nói là bí pháp của Tư Đạt Đặc bộ tộc, tổ tiên sáng chế phương pháp kia quả nhiên là rất giỏi!”

Môn La nghe xong cười hắc hắc nói: “Nếu phương pháp kia dễ dàng nghĩ đến như vậy lại dễ làm như vậy thì không còn là độc môn bí pháp của Tư Đạt Đặc bộ tộc rồi! Còn có, thấy tiểu tử người khen ngợi trong mắt lộ ra sự tôn kính bội phục, mới có thể làm cho ta thoải mái.”

“Phương pháp đấu khí ngưng kết khí xoáy tụ này chính là lão Đại ta sáng tạo ra !”

“Cái gì?” Dịch Vân thiếu chút nữa nhảy dựng lên, không dám tin nhìn Môn La.

152. Chương 153: Tử Linh Chuyển Sinh

Môn La ha ha cười nói: “Không sai, là ta muốn như vậy. Ta đã cảm nhận được sự bội phục của người đối với ta dài như Trường Giang và Hoàng Hà! Bí pháp này là lúc ta 20 tuổi đạt tới Cửu Tinh Vũ Tôn, trong lúc nhàm chán vô tình nghĩ ra, cũng đã bắt cái văn bối trong gia tộc mạnh mẽ thí nghiệm, mới chứng minh quả thật không sai, từ đó về sau trở thành gia tộc bí pháp.”

“Trong lúc nhàm chán sáng tạo ra?”

Dịch Vân miệng há to, thật lâu sau hần mới lắc đầu nói: “Nên sớm nghĩ đến, cũng chỉ có tác phong làm việc của lão Đại người mới có thể nghĩ ra phương pháp thiên mã hành không như vậy.”

Môn La gật đầu nói:

“Thiên mã hành không? Cách nói này của người rất chuẩn xác! Lúc ấy ta tìm cái văn bối kia, lúc đầu còn sống chết không muốn phối hợp cùng ta, lại còn la hét đó là một ý tưởng hại chết người không đền mạng của người điên, sau khi nghe ta nói hết liền lập tức xoay người chạy đi.”

“Ta có thể hiểu được hành động của vị tổ tiên này, sau đó thì sao?” Dịch Vân ngạc nhiên nói.

“Đương nhiên là tóm hần trở về, đem hần trời lại, bức hần làm theo! Buồn cười chính là khi hần phản đối không có hiệu quả thì lúc đầu còn mang theo biểu tình thấy chết không sợ, không cam lòng, không muốn phối hợp với ta. Nhưng sau khi thử thành công, hần còn ôm chặt ta, khen ta không dứt, hại ta nghe xong như đi trên mây, trong lúc nhất thời vui mừng nhận lấy hơn mười vỏ rượu ngon của hần đưa tới, liền tiếp uống say hơn mười ngày.”

Môn La nhớ lại nói. Dịch Vân nghe xong thật sự không biết nói gì, tâm tình vốn tôn kính nể phục lập tức toàn bộ tiêu tán... Nguyên lai bí pháp này đúng là kết quả thực nghiệm vô sỉ trong lúc hần xúc động mạnh mẽ bắt văn bối của mình đến làm vật thí nghiệm. May mà thành công, nếu thất bại, với độc tính của Luân chuyển kỳ linh quỳ, vị tổ tiên không may này hẳn là chết chắc rồi đi.

“Đúng rồi, khi người tiến hành luyện hóa Luân chuyển kỳ linh quỳ cùng tấn giai, trước tiên người cởi hết quần áo đi!” Môn La đột nhiên nghĩ đến.

“Vì sao?” Dịch Vân khó hiểu.

“Này... Như vậy có thể càng thuận lợi một chút. Dù sao không phải người có thói quen như vậy sao?”

Môn La không biết giải thích như thế nào, cũng không thể nói cho Dịch Vân thần may mắn kỳ thật là nữ nhân, có phải hay không còn không biết, nhưng là nhất định là loại háo sắc đi. Đương nhiên, tất cả chỉ là Môn La suy đoán mà thôi. Dịch Vân nghĩ một chút, không thể nói là nói:

“Cũng đúng, ta không mặc gì quả thật là thói quen.”

Nói xong liền đem quần áo cởi hết. Nhắm mắt, đem năm thành đấu khí toàn thân vận chuyển theo lời của Môn La đến ba đường kinh mạch. Lúc này Môn La cũng đã đưa đấu khí của hần vào trong cơ thể Dịch Vân, khổng chế đấu khí vận hành trong kinh mạch. Chỉ trong chớp lát, 36 cái khí xoáy tụ sinh ra trong cơ thể Dịch Vân cũng tự động xoay chuyển.

Tốc độ xoay chuyển của khí xoáy tự sinh ra ở mỗi bộ vị cũng không giống nhau. Kinh người nhất quán, mỗi giây mỗi phút phải liên tục không chế, dẫn đường cho tự xoáy thể này không dễ dàng chút nào, phương thức quy luật xoay chuyển như thế, có thể nói là đạt tới cảnh giới không chế đầu khí cao nhất.

Dịch Vân rất ngạc nhiên! Nghe thấy sao bằng mắt thấy? Hắn chưa bao giờ nghĩ tới đầu khí cũng có thể vận dụng như vậy, đối với thực lực chân chánh của Môn La, hoặc nói đúng hơn là thực lực cường hãn của Tinh Vực cường giả hẳn lại có sâu hơn một tầng nhận thức.

Sau đó, hắn lấy chín cánh hoa của Luân chuyển kỳ linh quỳ vừa hái xuống lập tức ăn vào. Một cỗ năng lượng tím đen cực kỳ quỷ dị thoáng chốc sinh ra, theo sau với bộ dạng vô cùng cuồng bạo nhanh chóng xông vào khắp nơi trong kinh mạch.

Cỗ năng lượng này cực kỳ mãnh liệt, trong nháy mắt đã lan đi khắp nơi trong cơ thể, kinh mạch bị đi qua lập tức biến thành màu tím bắt đầu kịch liệt bị ăn mòn. Mặc dù Dịch Vân sớm có chuẩn bị nhưng vẫn bị sốc. Cỗ năng lượng này mãnh liệt dị thường, cũng không phải Hắc ám ăn mòn Ma Pháp của Khiết Tây Tập có thể bằng, lập tức chú tâm, toàn lực đem nó luyện hóa.

Môn La nói đúng, phương thức tiến lên của cỗ năng lượng kịch độc này căn bản không thể nào đoán trước, chợt trái chợt phải, chui lên lủi xuống, muốn hoàn toàn đem nó phong bế nói dễ hơn làm. Nếu không có bí pháp này, hẳn thật sự chỉ còn cách nghe theo mệnh trời, tiếp tục cùng trời cao đánh cuộc.

Tẩy tủy luyện mạch là phương pháp cực kỳ nguy hiểm được ghi trong sách cổ lúc này chính thức bắt đầu rồi! Một cỗ uy áp lớn như thể từ trong thạch thất tràn ra bên ngoài, Cầu Cầu đang canh giữ ở bên ngoài lập tức cảm ứng thấy. Đầu tiên nó ngẩn ra, theo sau vui mừng nhảy lên, dường như biết ở bên trong Dịch Vân bắt đầu biến hóa.

Về mặt của Môn La lúc này cũng ngưng trọng, đem một tia đầu khí đưa vào trong cơ thể Dịch Vân, không chế 36 đạo khí xoáy tự. Đối với hắn mà nói, tuy nghĩ là việc trong lòng bàn tay nhưng cũng không dám khinh thường, không cẩn thận sẽ tạo thành hậu quả không cách nào挽回.

Hai ngày sau, Dịch Vân chậm rãi mở hai mắt, mồ hôi đầm đìa, dựa vào vách đá thở hào hển.

“Thành công! Tẩy tủy luyện mạch cùng thăng cấp ngũ tinh trung giai, có thể cùng lúc hoàn thành trong vòng hai ngày, mặc dù sớm biết sẽ có kết quả như vậy nhưng vẫn làm cho ta vui sướng không thôi!” Môn La lớn tiếng cười nói.

“Lão Đại. . .” Dịch Vân thở dốc nói:

“Người cũng không nói tẩy tủy luyện mạch sẽ thống khổ như vậy! Toàn thân kinh mạch giống như lửa đốt, suốt sáu canh giờ làm cho ta khổ không muốn sống, giống như còn có thể ngửi thấy mùi thịt nướng...”

“Muốn đạt được chỗ tốt phải chấp nhận đau khổ đó là công bằng, chân lý này từ trước tới nay đều như vậy, không có ngoại lệ! Sau tẩy tủy luyện mạch, người hẳn là có cảm nhận được chỗ khác biệt?”

Môn La cười nói. Dịch Vân gật đầu, chỉ là hiện tại hắn thật sự không thở nổi, một lúc sau hắn mới lên tiếng:

“Sau khi thuận lợi tấn giai, ta lấy phương pháp ngưng luyện đến cường hóa kinh mạch, phát hiện tốc độ vận hành đầu khí trong kinh mạch so với trước kia nhanh hơn nhiều, xoay chuyển đi qua 108 đường kinh mạch cũng mau hơn một ít. Khi ta làm xong toàn bộ quá trình ngưng luyện lại phát hiện lần này ngưng luyện đạt đến 150 vòng ngưng luyện, gia tăng 40 vòng ngưng luyện làm cho ta cảm thấy kinh ngạc, đây hẳn là hiệu quả sau khi tẩy tủy luyện mạch.”

Môn La nghe xong có chút kinh ngạc:

“Gia tăng bốn mươi vòng ngưng luyện? ... Cho dù là Luân chuyển kỳ linh quỳ luyện mạch có hiệu quả, cũng không có khả năng làm người có tiến triển thái quá như vậy. Nguyên nhân hẳn là người dùng để luyện mạch chính là Hoa vương, 40 vòng ngưng luyện? Năm đó ta tiến vào lục tinh võ cuồng mới có thể làm được, mà người hiện tại mới là ngũ tinh linh vực a, quả thực là bất khả tư nghị!”

“Lão Đại, hiệu lực của Luân chuyển kỳ linh quỳ thực chỉ có một lần sao, lần thứ hai sẽ không có hiệu quả gì sao?”

Môn La cười nói:

“Tiểu tử, có thể có một lần như vậy cũng đã là chuyện rất khó có! Lịch sử đại lục có biết bao nhiêu người vì tranh giành cơ hội này mà đánh mất sinh mạng, hoặc là buông tha. Nếu không có tiên thiên hạn chế, như vậy có ai còn có thể khắc khổ tu luyện, chỉ cần không ngừng dùng Luân chuyển kỳ linh quỹ là được rồi. Nếu như vậy, cường giả cũng mà mất đi giá trị. Cái gọi là cường giả, cũng bất quá chỉ là điểm mốc, cả quá trình chính là không ngừng tu tâm, trong gian khổ rèn luyện, giống như luyện tinh cương trong lửa, trước rèn luyện, sau đánh, lại tiếp tục đánh, luyện chính là người, cũng là tâm, người sẽ chết ở trong đó hoặc tiếp tục đợi ở trong lò lửa, tùy theo sắt có luyện thành thép hay không đi!”

Dịch Vân trầm mặc nghe, thầm nghĩ đúng là như vậy. Trở thành cường giả, là lý do duy nhất hấn còn sống. Nếu trở thành cường giả dễ như vậy, mà lại còn dùng ngoại lực đạt thành, vậy còn có gì vui sướng đáng nói? Hấn sống cũng là nông cạn!

Môn La là người từng trải qua máu lửa, biết cường giả cũng có phân biệt, tâm dựa vào một đóa hoa, dù thiên phú cao tới đâu, tinh giai thực lực có mạnh hơn nữa, cũng chỉ có thể là nhị lưu mà thôi. Chân chính mạnh chính là tâm cảnh mạnh đi lên! Mà cũng là một trong điều kiện tiên quyết đi vào Tinh Vực linh vực.

“Lão Đại” Dịch Vân nghĩ một chút, bỗng nhiên nói:

“Bên ngoài cái tòa thần bí điện phủ ở sâu trong Lạc Nhật sơn mạch kia, còn có hơn mấy trăm đóa Luân chuyển kỳ linh quỹ, mặc dù ta không cần những độc tính của Luân chuyển kỳ linh quỹ này mãnh liệt phi thường, nhưng cũng ẩn chứa một cỗ năng lượng khổng lồ... Ta nghĩ, nếu đưa cho Cầu Cầu ăn có thể hay không cũng có hiệu quả giống như nguyên tố phách Thạch?”

Môn La nghe vậy ngẩn ra, trầm ngâm một lát mới gật đầu nói:

“Kịch độc của Luân chuyển kỳ linh quỹ đúng là lấy phương thức năng lượng hiện ra, mà Cầu Cầu có thể cắn nuốt vật phẩm có chúc tính năng lượng, ngay cả Tinh Vực cấp bậc tinh Cốt Ma hài đều có thể luyện hóa, ý tưởng này của ngươi nói không chừng cũng được...Chỉ là năng lượng của Luân chuyển kỳ linh quỹ có chứa kịch độc mãnh liệt, điểm ấy ngươi vừa mới thừa nhận hấn là so với người khác cũng rõ ràng hơn, cũng không biết con rắn phá sản kia có hay không có bản lĩnh kháng độc. Hơn nữa, cấu tạo cơ thể của con người hoàn toàn khác ma thú, con rắn nhỏ kia so với ma thú bình thường kỳ quái hơn nhiều, sẽ sinh ra hậu quả như thế nào thực khó dự đoán. Ý tưởng này cũng được nhưng cũng có không ít nguy hiểm, dù sao bên trong Hồng Liên còn lưu trữ một đóa Luân chuyển kỳ linh quỹ, chính ngươi quyết định đi.”

“Đúng như vậy, tốt hơn không cần để Cầu Cầu mạo hiểm như vậy, không đáng giá! Huống chi, Luân chuyển kỳ linh quỹ lưu trữ này giữ lại cho Hán Khắc.”

Môn La nghe xong lắc đầu thở dài:

“Ai, đã sớm muốn nói với ngươi, Luân chuyển kỳ linh quỹ một khi hái xuống cũng chỉ có thể tồn tại trong ba năm, ba năm lúc sau tất nhiên sẽ héo tàn, dù ngươi dùng thủy Hỏa Phách quặng mỏ đến nuôi dưỡng nó cũng như vậy, hiện tại đã qua hai năm, ngươi có biện pháp trong một năm tới tìm thấy Hán Khắc sao?”

“Lại có hạn chế như vậy?”

Dịch Vân sững sờ. Phải trong vòng một năm tìm thấy Hán Khắc, lấy thực lực của hấn lúc này là không thể, điểm ấy Dịch Vân hiểu được.

“Nếu ngươi thật chưa từ bỏ ý định, sau này có thể tiếp tục trở lại tòa viễn cổ điện phủ kia lấy một gốc cây Luân chuyển kỳ linh quỹ trở về. Chỉ là nơi đó có thể có một đầu Tinh Vực ma thú canh chừng, lúc đó ngươi có thể mượn Hồng Liên ẩn nấp hơi thở của bản thân mới không bị nó phát hiện, chỉ có thể nói là vận may, lần tới thì khó nói.” Môn La nhắc nhở nói.

“... Tóm lại, cái địa phương kia tuyệt đối là một trong những hiểm địa lớn nhất đại lục. Tinh Vực cự thú kia rất đáng sợ, tận lực không cần lại đi tới đó là tốt nhất. . . về Luân chuyển kỳ linh quỹ đợi khi tìm được Hán Khắc mới nói đi.”

Dịch Vân im lặng gật đầu, theo sau mí mắt nặng trĩu, vô lực nói:

“Tất cả sự tình đều làm xong để ta ngủ đi! Luyện hóa Luân chuyển kỳ linh quỹ thật vất vả.”

Nói xong, Dịch Vân dựa vách đá, cứ như vậy ngủ say. Môn La thấy thế, tươi cười thì thầm tự nói:

“Tiền cảnh của tiểu tử này thực ra ngoài ngoài ý liệu của ta. Ở thời đại của ta năm đó, ta đã là Khung Vũ Đại Lục đệ nhất thiên tài, nhưng bây giờ hẳn so với ta năm đó, thậm chí nhỏ hơn ta. Nhớ lại lúc cùng hắn lần đầu tiên gặp mặt, mới có bảy tuổi, nhất định chọn hắn, là bởi vì hắn chính hợp khẩu vị của ta, dưới ý niệm đó mới sáng khoái cùng hắn hạ lời thề, lại không nghĩ rằng đúng là kiếm được báu vật.”

Dịch Vân tiếng ngáy bình ồn vang lên, Môn La xuyên đá đi ra bên ngoài, Cầu Cầu vẫn ngồi xếp bằng trước động khẩu, phía chân trời xa ánh tà dương dần dần tắt, ngày hôm nay đang dần kết thúc, mà vinh quang của Tư Đạt Đặc bộ tộc lại vừa bắt đầu.

Ở sâu trong trung tâm ma thú đầm lầy.

“Hô hô hô hô...” Một bóng người cô đơn một mình giữa rừng rậm rộng lớn bí mật di chuyển. Hắn đi cực kỳ cẩn thận, di chuyển với bộ dáng cà nhấc, mỗi một động tác di chuyển đều cùng với âm thanh đau buồn truyền ra, người này thân thể hiện ra là đã bị thương rất nặng.

“Sách sách sách sách...”

Trong bóng tối phía trước đột nhiên truyền đến một loạt tiếng giẫm cây cỏ, bên trong còn có chứa tiếng gầm của dã thú. Hắn nghe thấy đột nhiên kinh sợ lập tức trốn sau một cây đại thụ, che dấu toàn bộ hơi thở của bản thân, giống như dung hợp làm một cùng cây đại thụ, ngay cả mùi máu tươi cần có trên người bị trọng thương cũng bị che dấu. Khi hắn thấy rừng rậm phía trước đi ra chính là một đầu Hung lồi bạo hổ toàn thân màu vàng, trong lòng mừng thầm:

“Đáng chết! Chỉ là một con tam giai ma thú, nếu không phải ta bị thương nghiêm trọng, với thực lực ngũ tinh pháp đồ của ta, giết người bắt quái cũng chỉ là việc trong nháy mắt, đâu cần phải trốn người sợ người, thật đáng chết!”

Người này chính là Khiết Tây Tạt! Lúc đầu nàng biết thời cơ nên sớm chạy trốn, may mắn ngày đó thoát khỏi đòn sát thủ của Dịch Vân, liền một mực ẩn nấp ở bên trong ma thú đầm lầy muốn tìm đường rời đi.

Xuất phát từ đặc tính của lính đánh thuê, nàng nhớ rõ tất cả đường lúc đi vào trong chỗ sâu ở ma thú đầm lầy, cũng không có vấn đề tìm không thấy đường ra mà lạc đường. Thế nhưng thân thể của nàng đầu tiên là bị Dịch Vân đánh thành trọng thương, sau đó lại bị Thiết Cốt Viêm Lang đáng sợ kia của Dịch Vân truy đuổi. Mấy ngày nay, nàng vẫn lo lắng chạy trốn chết, mà ma thú bên trong ma thú đầm lầy rất nhiều, nàng vẫn không thể tìm được nơi an toàn để chữa thương.

Một đòn của Dịch Vân đánh mạnh vào ngực của nàng, mặc dù lúc cuối cùng đã thu lại hơn một nửa lực đạo, nhưng cũng đánh nát hơn mười khớp xương trong cơ thể nàng, ngay cả các khí quan trong cơ thể cũng bị thương nặng, thương thế có thể nói rất nghiêm trọng, nàng cũng không dừng lại chữa thương cho tốt, hết lần này tới lần khác còn liên tiếp chạy đi, thương thế toàn thân càng ngày càng nghiêm trọng.

Sau khi trọng thương, thực lực cũng đã từ ngũ tinh pháp đồ giảm đến tam tinh pháp sư, lúc này đối mặt với tam giai ma thú Hung lồi bạo hổ, nàng cũng không có biện pháp đánh lại. Đầu Hung lồi bạo hổ kia không ngừng đến gần, ngẩng đầu thoáng nhìn đại thụ nơi Khiết Tây Tạt đang ẩn thân, làm như không phát hiện bất cứ dị thường nào, không lâu sau liền thay đổi phương hướng rời đi.

Khiết Tây Tạt thấy thế nhẹ nhàng thở ra, đây đã là chích ma thú thứ hai mươi nàng gặp, nghĩ đến chính mình thân mang trọng thương một đường chạy trốn chết, nhưng cũng chỉ mới đi vài chục dặm đường, rời ma thú đầm lầy ra khỏi còn một đoạn đường dài, trong lòng mừng thầm:

“Đầu khí của Dịch hỏa này rất kỳ quái! Rõ ràng ta đã dùng hết toàn bộ ma lực còn sót lại để áp chế thương thế, nhưng một chút dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp cũng không có, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng, trong cơ thể còn có thể cảm nhận được một tia đầu khí của hắn còn sót lại, lúc đầu còn nhẹ, hiện nay lại càng thêm nóng, không ngừng tăng thêm thương thế của ta, như thế nào có đầu khí quỷ dị giống như vậy?”

“Ai, nếu ma lực của ta đầy đủ sẽ hóa giải được cổ đầu khí này trong cơ thể để chữa thương, nếu Ba Khắc ở đây có thể trợ giúp ta một phen, nhưng bây giờ thì không được ... theo tình huống trước mắt, xem ra ta

tuyệt không có cách đi ra phiến rừng rậm này rồi!”

Khiết Tây Tạng nói xong dựa vào đại thụ thật lâu, dường như đang do dự làm ra một quyết định rất khó. Nửa canh giờ sau, nàng đột nhiên ngẩng đầu, đem toàn thân tất cả còn thừa ma lực ngưng kết trên hai tay giơ lên cao, ma lực Hắc ám Hệ chậm rãi ngưng kết ở tay nàng thành một quả cầu màu đen xoay chuyển không ngừng, quả cầu ẩn hiện hàn quang tối đen, xem ra cực kỳ yêu dị. Khiết Tây Tạng nhìn quả cầu màu đen không ngừng xoay chuyển trên tay nàng, mặt lộ ra tuyệt vọng, nghiêng răng oán hận nói:

“Dịch hỏa, người hại ta thật thâm! Cuối cùng bất ta không thể không xuất ra cái hắc ám Ma Pháp Tử linh chuyển sinh này!”

Dứt lời, Khiết Tây Tạng bắt lấy quả cầu màu đen quỷ dị trên cao, mãnh liệt hướng thân mình đưa tới, khi quả cầu màu đen tiếp xúc thân thể của nàng giống như nước rơi vào trong cát, nhanh chóng bị hấp thu vào bên trong thân thể của nàng.

“Ba ca ba ca...”

Theo Hắc ám ma lực tiến vào, thân thể Khiết Tây Tạng cũng đã xuất hiện biến hóa. Chỉ thấy mấy chỗ ở ngực nàng vốn bị Dịch Vân đánh nát giờ đang một chút một chút chậm rãi khôi phục lại, trong cơ thể cũng vang lên tiếng xương gãy liên tiếp, một cỗ Hắc ám Ma Lực nàng vô cùng quen thuộc nhanh chóng tụ tập trong khí hải, khó có thể tin tốc độ nháy mắt hồi phục lại đây, chỉ là lập tức, nàng lại nhớ tới bị thương tọt ngũ tinh cao giai thực lực trình độ, hơn nữa ma lực sự dư thừa trình độ, càng hơn phía trước một bậc.

“Khanh khách khanh khách lạc...”

Cảm nhận được thực lực hoàn toàn khôi phục, Khiết Tây Tạng nở nụ cười, trong tiếng cười không có chút nào khoái ý, ngược lại còn mang theo mỏng manh tiếng khóc, nghe rất sâu thẳm. Nàng cười nhưng nước mắt cũng chảy xuống.

Chỉ thấy da của nàng vốn đang mềm mại, lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ trở nên nhăn nheo, mỗi bộ phận trên cơ thể rất nhanh khô quắt lại, phẳng phất như máu toàn thân tức thì bốc hơi. Khuôn mặt diêm lệ cũng đã rất nhanh già nua, nếp nhăn ngang dọc trên mặt so với người 80 tuổi gần đất xa trời còn già hơn.

“Khanh khách lạc..., Tử linh chuyển sinh phương pháp thành công . . . Thật không nghĩ tới một ngày mình lại có thể sử dụng pháp thuật Hắc ám này ”

Khiết Tây Tạng lúc này vẻ mặt dữ tợn rất đáng sợ, lộ vẻ bị thương gào lên:

“Lấy toàn bộ thanh xuân của một nữ nhân đổi lấy Tử linh thân thể, đổi lấy thương thế một lần khỏi hẳn, mua bán này như thế nào có lời? Bút trưởng này nên như thế nào tính?”

“Dịch hỏa! Khiết Tây Tạng ta thề cho dù là sau này lời toàn bộ đại lục lại đây, ta cũng nhất định phải tìm ra người, nhất định phải cho người nhận hết trăm ngàn cực hình thảm khốc nhất trong thiên hạ, cho đến khi người muốn sống không được muốn chết không xong mới tốt!”

“Rống ~~~!”

Khiết Tây Tạng ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét, giờ phút này trong lòng nàng chỉ có hận, cho dù là dốc hết nước Trường Giang cũng khó rửa sạch. Dịch Vân không thể nào nghe thấy hận ý của nàng lúc này đối với hắn, nhưng lại khiến đầu Hung Lôi bạo hổ mới vừa đi không xa kia dẫn trở về.

Hung Lôi bạo hổ vừa thấy một người đứng dưới đại thụ, đầu tiên là gầm lớn một tiếng rồi đi tới, trong nháy mắt nó thấy một khuôn mặt cực kỳ dữ tợn, cũng đã cảm nhận được uy áp ma lực cường đại từ người nó toát ra, nó thấy sợ hãi lập tức xoay người bỏ chạy.

“Hắc hắc hắc, vừa rồi người bức ta không thể không trốn, hiện giờ nếu đã trở lại còn có thể đi sao?”

Khiết Tây Tạng hắc hắc cười to nói. Một tay đưa ra trước, một đoàn quả cầu nước màu đen mãnh liệt hướng Hung Lôi Bạo Hổ đánh tới, tùy ý một kích đã khiến nó va chạm thật mạnh vào một gốc cây đại thụ cao ngút bên cạnh.

“Bính!” Một tiếng vang lớn, cả cây đại thụ lập tức bị gãy thành hai đoạn, mà Hung Lôi Bạo Hổ kia cũng đã bị thương nặng, ở bên cạnh cây đại thụ gãy lún lộn dưới đất gầm rú. Khiết Tây Tạng chậm rãi bước đi đến bên cạnh bạo hổ, như hưởng thụ tiếng thét này, chỉ thấy toàn thân Hung Lôi Bạo Hổ da lông huyết nhục không ngừng hư thối lan dần ra, da thịt hư thối liên tiếp mảnh mảnh rơi xuống, lộ ra cốt nhục thịt bần ở dưới, mà ngay cả vết máu phun ra cũng đều một màu đen quỉ dị.

Khiết Tây Tạng thấy thể hiện ra một nụ cười tàn khốc, ngồi xổm xuống mặt đi đem toàn bộ bốn chân của bạo hổ bẻ gãy, sau đó một lần nữa xuất một đạo Ma Pháp trên thân bạo hổ, cười khanh khách nói:

“Ta đã dừng lại hiệu quả của Ma Pháp ăn mòn để cho người hưởng thụ tư vị tốt đẹp của da tróc thịt bong. Nghe nói thể chất của ma thú mạnh mẽ hơn xa con người, loại trạng thái này hẳn là người còn có thể chống đỡ được ba ngày rồi mới chết, khanh khách lạc!”

Hung Lôi Bạo Hổ không ngừng rống, toàn thân ngứa ngáy, bốn chân của nó đều bị bẻ gãy, cũng chỉ có thể liên tục lún trên mặt đất mới có thể hơi chút giảm bớt rất lớn thống khổ trên thân thể.

“Hắc hắc hắc! Dịch hỏa, ta hiện tại liền trở lại gia tộc dùng lực toàn tộc tìm ra người, làm cho người so với chết càng thê thảm hơn gấp trăm lần ngàn lần!”

Khiết Tây Tạng cười hắc hắc nói, lại nhìn thoáng qua thảm trạng của Hung Lôi Bạo Hổ, nàng mới mang theo một nụ cười cực kỳ tàn khốc đầy hận ý biến mất trong bóng tối vô tận.

153. Chương 154: Khai Trừ ?

Ngủ chừm một ngày, khi Dịch Vân tỉnh lại đã là sáng sớm ngày hôm sau.

“Người hiện tại cảm thấy ra sao, tinh thần cùng thân thể mỗi một toàn bộ cũng đã khôi phục?” Môn La thấy Dịch Vân tỉnh lại liền hỏi.

Nhắm mắt cảm thụ tình huống của cơ thể, sau đó mở mắt ra gật đầu nói: “Bây giờ ta cảm thấy không thể tốt hơn, toàn thân dường như tràn ngập lực lượng, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?” Môn La nghĩ cơ thể Dịch Vân có tình huống khác, có chút khẩn trương hỏi.

“Chỉ là sau khi đấu khí của ta thành công tấn giai cũng liền đem ma lực bên trong Khí Hải tăng lên, hiện tại đã muốn tới điểm tấn giai. Ta nghĩ ít nhất ta còn muốn dùng hai ngày để đem thủy, hỏa hai hệ Ma Pháp tấn giai mới được.” Dịch Vân nói xong, trong giọng nói mang theo tình cảm vui sướng.

“Cái gì?” Môn La nghe xong, lập tức nhảy nhẩy dựng lên.

Nhìn vẻ mặt vô tội của Dịch Vân, Môn La bất khả tư nghị địa nói: “Người hiện tại cũng không còn là cấp bốn sao, mà là ngũ tinh linh vực a! Mỗi một tinh cấp tăng lên thì tốc độ tu luyện nhất định là sẽ chậm lại mới đúng, từ lần người cấp ngũ tinh pháp đồ ở cổ đầm u cốc thăng đến bây giờ cũng không quá ba tháng... Tại sao lại là ba tháng, cùng khoảng cách liên tục tấn giai lúc tứ tinh giống nhau như đúc?”

“Này...” Dịch Vân suy nghĩ một lúc rồi nói: “Lão Đại, không phải người đã nói là sau khi trải qua liêu chết chiến đấu, đấu khí cùng ma lực so với lúc một mình tu luyện tất nhiên cũng có tiến triển sao? Đấu khí của ta bởi vậy tăng lên, ma lực cũng tăng lên theo, đạo lý chắc cũng giống nhau.”

Môn La nghe xong mãnh liệt lắc đầu nói: “Tuy rằng ta có nói như vậy, nhưng cũng không nên giống như người tốc độ thái quá như vậy a! Điều này căn bản là vượt qua lẽ thường!”

Sờ sờ cái mũi, Dịch Vân cũng không hiểu, vì thế nói: “Lão Đại, người không phải cũng đã nói qua, lẽ thường chỉ dùng để đến đánh vỡ sao? Chỉ cần ở trước mặt cường giả chân chính, cái gọi là lẽ thường sẽ không tồn tại.”

Môn La nghe xong giận dữ nói: “Người bây giờ là cường giả? Mới là ngũ tinh, trên đại lục có thể chỉ dùng một bàn tay bóp chết người có khối người, còn đánh vỡ lẽ thường... Quên đi, dù sao việc lạ trên người người quá nhiều, nếu ta lại tiếp tục kinh ngạc thì ta có vẻ ngu ngốc, mặc dù việc này cực kỳ thái quá nhưng cuối cùng cũng là chuyện tốt, nên cao hứng mới đúng!”

Tuy trong miệng nói vậy nhưng Môn La lại nghĩ: “Vây cũng tốt chán. Hiệu quả nam kế xem ra hảo? Pháp môn tu luyện này chắc cũng có thể đưa vào bên trong gia tộc bí pháp phổ, xem ra Nữ Thần háo sắc này không chỉ háo sắc còn đặc biệt thiên vị ăn nhấm cây cỏ a!”

Sự thật nhiều lần chứng minh, đến lúc này Môn La đối với sự tồn tại của “Nữ Thần háo sắc” cũng rất tin tưởng không hề nghi ngờ.

Sau khi nghỉ ngơi, Dịch Vân hít sâu một hơi, lại nhắm hai mắt.

Trong khoảnh khắc, lấy thạch động làm trung tâm, xung quanh vài trăm thước, Thủy Hỏa nguyên tố bắt đầu rất nhanh trở lên sinh động, diên cuồng hướng trung tâm mãnh liệt tiến lại, xuyên qua vách núi ngăn cản, không ngừng chui vào trong cơ thể Dịch Vân.

Canh giữ ở ngoài động, Cầu Cầu đột nhiên cảm ứng được sự dư thừa nguyên tố năng lượng tụ tập, cao giọng kêu không ngừng, ở ngoài động nhảy nhót không ngừng, nó như đoán được tình huống lúc này của Dịch Vân ở trong động.

Tai nghe thấy bên ngoài Cầu Cầu không ngừng truyền vào tiếng kêu vui sướng, Môn La trong lòng sợ hãi than: “Trong một thời gian ngắn ngủi có thể tụ tập lượng thiên địa nguyên tố lớn đến như vậy, tốc độ như thế so với tổ tông có Ma Pháp thiên phú năm đó của gia tộc, bọn họ không có chỗ nào mà không phải là ngút trời kỳ tài Ma Pháp...Thật khó tin tưởng đây là chuyện một ngũ tinh pháp đồ có thể làm được! Đây là năng lực của người có được thiên phẩm tinh thần lực sao? Quả thật đáng sợ, đáng kinh ngạc!”

Môn La kinh ngạc qua đi, lại bật cười: “Tiểu tử toàn làm ra những chuyện bất khả tư nghị, ai có thể nghĩ lúc ấy ta tuyển chọn cái tiểu tử gầy yếu kia nhưng lại là một bảo bối như vậy... Như vậy rất tốt! Có lẽ, hẳn có thể giúp ta đi hết con đường năm đó ta đi đi không xong...”

Ba ngày qua đi, Dịch Vân rốt cục thuận lợi ở ngũ tinh Ma Pháp lĩnh vực, đem hai hệ Ma Pháp đồng thời tấn giai thành ngũ tinh trung giai, mỗi một giai dùng một nửa ngày, cùng thời gian đấu khí tấn giai không sai biệt lắm.

Môn La ngồi ở một bên thì thảo luận, dùng đầu ngón tay tính toán nếu y theo tốc độ trước mắt, Dịch Vân phải bao lâu mới có thể thăng lên lục tinh lĩnh vực.

Dịch Vân cũng không biết, Môn La cũng sơ ý, hai người bọn họ đều không có ý thức được, từ lúc bốn sao Dịch Vân mỗi một lần tấn giai thăng cấp, cũng không ngừng đánh vỡ ghi chép vạn năm của đại lục.

Ma khí tu luyện muốn tấn tinh cấp cần có một khoảng thời gian, trong mắt các cường giả ở đại lục chính là Thiết tắc định luật, chỉ có thể kéo dài tuyệt đối không có thể ngắn lại, vô số cường giả đối với điều này chỉ có làm theo không dám đi ngược lại, mà Dịch Vân thì lại ở ngoài thiết tắc này.

Đó là do Môn La dạy có cách, là Hồng Liên tổ khí thần diệu kỳ dị, là...

Dịch Vân mặc quần áo, khẽ chạm cự nham ở cửa động, hơi ra sức, cự nham lập tức vỡ ra. Đi ra bên ngoài, bóng tối trước mắt chuyển thành ánh sáng ban ngày, Cầu Cầu vui sướng nhìn hẳn, “tê” kêu một tiếng, lập tức nhào vào trong lòng ngực của hẳn.

Dịch Vân hai tay vuốt ve Cầu Cầu, tùy tay xuất ra ba khối lớn Phong Hệ phách thực cho nó ăn, ngẩng đầu nhìn lên trời, trời quang, vạn dặm không mây, đúng như tâm tình lúc này của hẳn.

“Lần này dùng Luân chuyển kỳ linh quỳ đến tẩy tẩy luyện mạch, quá trình có thể nói là khá thuận lợi, còn khiến ngươi đem hai hệ Ma Pháp đồng thời tấn một giai. Đại sự như thế nếu đạt được hoàn mỹ như vậy, hiện tại nên là lúc trở về! Trước hết ngươi đến biên giới đế quốc mua một con ngựa, kế tiếp chạy trở về.” Môn La nói.

Dịch Vân nghe xong nghĩ một chút rồi lắc đầu: “Từ lúc rời Thiên Phong học viện đã qua tám tháng rưỡi, dùng ngựa trở về phải nửa tháng, còn không bằng ta dùng tốc nhanh độ để đi, không bằng cứ một đường nhanh chóng trở về.”

“Hiện tại, ta đối với điều khiển đấu khí cùng ma lực càng thêm tự nhiên, cho dù là trong lúc bồn tẩu cũng có thể ở trong người như bình thường tự tiến hành tu luyện, cho nên không cần! Trở về nhanh một chút cũng tốt.”

“Cho dù người dùng hai bàn chân chạy về cũng mất mười đến 20 ngày, còn so sánh thời gian sao? Mà một đường cưỡi ngựa du ngoạn cũng càng thêm thoải mái.”

Dịch Vân cười nói: “Lão Đại, có người cùng Cầu Cầu ở bên cạnh ta, tâm tình của ta rất thoải mái. Chẳng qua ta càng tham một chút, phải càng thêm mạnh mẽ! Quay về tới đó, có ngũ tinh linh vực Ma Pháp đang chờ ta, càng có thể luyện ra một Ma Pháp binh mà hiện tại ta cần nhất, một Nhị phẩm đỉnh núi Ma Pháp binh, thậm chí là tam phẩm Ma Pháp binh!”

Xác định phương hướng, Dịch Vân động thân, vọt một cái thân thể chọt bay xa hơn trăm mét, sau đó biến mất không thấy, chỉ để lại bụi mù bay lên đầy đường.

Chỉ dùng ba lượt, Dịch Vân đã đến trạm gác ở biên giới phía tây Kỳ Vũ Đế Quốc. Hơn tám tháng trước từ nơi này đi ra, cũng không dừng lại nghỉ, hần lập tức rời đi, sĩ quan binh ở biên giới thấy hần một mình tiến đến, lại một mình rời đi, cũng không mua ngựa mà đi bộ, mỗi người đều ngạc nhiên lại khó hiểu.

Đi qua biên giới chính là ngàn dặm bình nguyên, trong cơ thể Dịch Vân đấu khí tự sinh ra, một đường phóng nhanh ra ngoài, tốc độ đúng là tựa cơn lốc điện xẹt, hơn xa tuần mã ngày đi trăm dặm, từ đi sáng sớm đến chiều, vùn vụt mới tiêu hao một nửa đấu khí, chỉ cần luyện hóa một nửa là có thể đem đấu khí toàn bộ phục hồi. Tốc độ ngưng luyện đấu khí cao như thế, trước kia căn bản hần không cách nào làm được.

Cho đến lúc này hần mới chính thức cảm nhận được, sau khi thăng cấp ngũ tinh linh vực, chất lượng của đấu khí hoàn toàn lột xác.

Tứ tinh đỉnh núi cùng ngũ tinh nhập môn, tuy vùn vụt chỉ kém một bước nhưng khác biệt như trời với đất, khó trách Môn La vẫn nói tinh cấp vượt cấp khiêu chiến cơ hồ là chuyện không có khả năng, căn bản vì là chất lượng chênh lệch, đơn độc sức người là không thể vượt qua.

Mới là tứ tinh cùng ngũ tinh đã khác biệt lớn như thế, như vậy cao giai tinh cấp lĩnh vực kế tiếp thì sao? Trong lòng Dịch Vân tràn đầy chờ mong.

Một đường vội vã, trong cơ thể đấu khí ma lực tự vận chuyển như thường, cùng lúc cũng là một lần tu luyện, làm cho hần càng thêm quen thuộc biến hóa trong cơ thể. Trải qua 17 ngày như vậy, hần rốt cuộc đã trở lại thành Thiên Phong sau chín tháng rời đi.

“Dịch Vân, thành Thiên Phong ở ngay trước mắt, như thế nào người không đi vào?”

Môn La thấy Dịch Vân trực tiếp lướt qua cửa thành, thẳng hướng vùng ngoại ô đi đến, trong lòng khó hiểu, vì thế mở miệng hỏi.

Dịch Vân cười đáp: “Hiện tại không cần vội trở lại trong thành, về Thiên Phong học viện trước mới trọng yếu. Ta nghĩ Mễ Nặc lão sư hần là đang rất sốt ruột.”

“Lúc trước người chỉ xin nghỉ sáu tháng, hiện tại đã qua chín tháng, ta nhớ rõ trong học viện đường như không có quy định này, hơn nữa đối với tân sinh rất nghiêm khắc, người quá hạn chưa về cũng đã phạm vào quy định này, lão nhân kia không bởi vậy đem người khai trừ chính là chuyện tốt, mắng một bữa hần là tránh không thoát.” Môn La gật đầu nói.

“Cho nên, hiện tại ta trở về chính là nghe mắng . . .” Dịch Vân cười khổ nói: “đúng là không nghĩ đến, vừa ly khai đã chín tháng, sớm biết như vậy lúc trước xin hần một năm thì tốt rồi.”

Khoát tay áo, Môn La cười nói: “Lúc ấy người xin nghỉ sáu tháng, lão nhân kia đã do dự liên tục, lo lắng thật lâu mới miễn cưỡng đáp ứng, nếu người mở miệng đã xin một năm, hần đáp ứng mới là lạ! Dù sao cũng bởi vậy mà người chiếm được cuốn Ma Pháp Trận, ma khí lĩnh vực cũng đều có tiến triển lớn, cho dù là bị mắng hoặc là khai trừ học tịch cũng đáng giá.”

“Hần là không đến mức bị khai trừ...” Dịch Vân trong lòng bất an.

Đi hết 600 bậc đá trước học viện, lúc đi vào cửa học viện, đệ tử trông cửa học viện đầu tiên là sưng sốt, sau đó liếc mắt một cái đã nhận ra hần, đầu lĩnh trông cửa lập tức chạy tới, vui sướng nói:

“Tàng thư quán quá!... , khụ, Tất Nhĩ Đạt học đệ, rốt cục cũng đợi được người, Mễ Nặc viện trưởng có lệnh chỉ cần người đến, phải lập tức đến viện trưởng thất báo danh, người mau một chút đi thôi!”

Dịch Vân nghe xong sững sốt, Tất Nhĩ Đạt? Đối với xưng hô này hẳn cảm thấy mặc danh kỳ diệu, danh hiệu tàng thư quán quá nhân hẳn còn biết, nhưng xưng hô này là gọi hẳn sao?

Một lúc sau hẳn mới nhớ tới, đây là thân phận mà Mễ Nặc làm giả cho hẳn, vừa lúc cũng là họ của Mễ Nặc, trong lòng cười khổ hỏi: “Viện trưởng như thế nào như vậy phân phó các người, hẳn đợi đã rất lâu sao?”

Mặt khác đệ tử trông cửa nhìn Dịch Vân liếc mắt một cái, lập tức đáp: “Ba tháng nay, viện trưởng đại nhân gần như mỗi ngày đều tới đây một hai lần, chính là tới hỏi học đệ người có trở về không. Vài lần sau, tính tình của viện trưởng hẳn càng ngày càng hung dữ, sau khi la hét thì nói nhất định phải ra sức đánh người một bữa, sau đó lại khai trừ học tịch của người, đá ra học viện, cho nên, học đệ người nên nhanh đi tìm viện trưởng đại nhân thỉnh tội đi!”

Nói xong, hẳn lại nói một câu: “Vừa ly khai đã hơn chín tháng, so với thời gian người học tập tại học viện còn nhiều hơn, thật không hiểu vì cái gì người lại có thể đi vào học viện, chưa bao giờ có một tân sinh lười biếng giống như người, bị khai trừ cũng đúng.”

Dịch Vân nghe vậy cười khổ, xem ra một cửa này cũng không dễ chịu a...

154. Chương 155: Khí Thế

Đi tới phòng viện trưởng, sau khi nhờ thông báo, một nhân viên vội vã chạy tới, vừa thấy Dịch Vân lập tức reo lên: “Dịch Vân, người rốt cục đã trở về, nửa năm qua viện trưởng đại nhân suốt ngày tưởng tượng niệm niệm, một ngày chửi ba lần, ném bẻ không biết bao nhiêu ly chén rồi !”

Dịch Vân biết người này, hẳn là bí thư của Mễ Nặc, tuy chỉ là văn chức giáo viên nhưng được Mễ Nặc viện trưởng tin cậy, mỗi lần tìm Mễ Nặc đều phải đầu tiên qua hẳn một cửa, hẳn cười khổ hỏi: “Ta xác thực về trễ, Mễ Nặc lão sư hiện tại thế nào ?”

“Viện trưởng đại nhân đang họp, người trước đợi một chút !”

Dịch Vân vừa nghe, vội vã nói: “Ta đây quấy rầy lão sư, tối nay trở lại cũng được .”

Thở dài một hơi, đang muốn xoay người ly khai, nhưng gã bí thư bắt lại: “Người không thể đi! Vì chuyện của người, ta đây hưởng không biết bao nhiêu nợ khí viện trưởng đại nhân rồi, người vào trong chờ một lát, ta lập tức thông báo Mễ Nặc viện trưởng .”

Bí thư cũng không chờ Dịch Vân đồng ý, hẳn lôi kéo đưa vào phòng viện trưởng, sau đó vội vã ly khai.

Bên trong không nhiễm hạt bụi, hai bên trái phải toàn là sách. Phía trên đặt mấy trăm quyển sách, lại thêm một bộ tách trà trăm bài biện năm lịch sử, Mễ Nặc rất hứng thú phẩm trà đọc sách, tất cả so với chín tháng trước không khác tí gì.

“Mễ Nặc lão sư hẳn rất giận rồi, ta phải giải thích thế nào mới tốt đây ?” Dịch Vân thì thào nói.

“Làm sao phải giải thích.” Môn La đột nhiên nói: “Nam nhân với nhau không cần ngôn ngữ, lão nhân kia không phải rất quan tâm tiến cảnh ma pháp của người sao? Người vừa thấy hẳn lập tức đem hết toàn lực dùng ma pháp đánh tới, nói không chừng hẳn vừa thấy tiến độ gia tăng ma pháp kinh người của người sẽ không chửi mắng gì cả, thậm chí nói cũng không ra lời a!”

Dịch Vân nghe xong thực không biết nói gì, không có lý do tự dừng công kích lão sư? Loại ý tưởng hoang đường này cũng chỉ có Môn La lão nhân tài này mới nghĩ ra.

Một lúc sau, hành lang bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một trận gấp gáp, sau đó cánh cửa căn phòng bị đẩy mạnh ra, người vừa xuất hiện, râu tóc bạc trắng, không phải Mễ Nặc thì là ai đây...

Mễ Nặc vừa thấy Dịch Vân, đầu tiên là vẻ mặt kinh hãi, sau lại giận dữ, tốc độ cực nhanh làm Dịch Vân kinh dị, hẳn nhìn chằm chằm Dịch Vân, trầm giọng cả giận nói: “Người cái tên học sinh hỗn đản, nói là nửa năm, nhưng tới bây giờ mới xuất hiện, ham chơi cũng nên có mức độ, hiện tại vui chơi một phát, rốt cục cũng chịu trở về hả ?”

“Mễ Nặc lão...” Dịch Vân nói. Còn chưa nói xong, chỉ thấy Mễ Nặc bỗng nhiên vung tay lên, một đạo phong khí thoáng cái hiện ra, hướng Dịch Vân phóng tới.

Dịch Vân kinh hãi.

Môn La vừa bảo hắn công kích Mễ Nặc, hắn không làm, không nghĩ tới Mễ Nặc lại công kích hắn.

Phong nhận tới cực nhanh, Dịch Vân lập tức niệm chú ngữ, tự giác lui về sau một bước, hai ma pháp hộ thuẫn đỏ rực che trước mặt, cử động này là hắn tự nhiên phản ứng, căn bản là phản xạ, đến khi ma pháp xuất ra hắn mới giật mình nghĩ “Mình không nên làm như vậy”, lão sư muốn giáo huấn hắn, hắn nên khiêm tốn thừa nhận mới đúng, chỉ là không kịp rút tay rồi.

“Ầm ầm !”

Ai thanh âm kinh khí va chạm vang lên, bên trong phòng viện trường khí lưu cuộn trào mãnh liệt, thư tịch trên giá, trà cụ đều bị cuốn ào ào rơi xuống đất, thanh âm đồ vật tan vỡ không ngớt, ba đạo ma pháp tiếp xúc xong, cũng song song tiêu tán, một hồi, trong phòng viện trường khôi phục tĩnh lặng.

“Ách, Mễ Nặc lão sư, học sinh không cố tình !” Dịch Vân chột dạ nói.

Thấy phong nhận bị Dịch Vân hóa giải, Mễ Nặc giật mình, bản ý lão muốn giáo huấn Dịch Vân một chút, lại không nghĩ rằng hắn dễ dàng hóa giải như thế, phong nhận tuy rằng là ma pháp cấp thấp, nhưng qua tay cửu tinh pháp tôn hắn xuất ra, uy lực tự nhiên không thể so sánh, lần này hắn dùng đủ hai thành lực đạo, không phải một tên bốn sao pháp đồ có thể đỡ được.

Hắn dự đoán tình huống của Dịch Vân, dù có chống đối cũng phải bị đánh bay lên trời, tuy không có bị đại thương tổn nhưng một thân đau đớn, khí huyết trào dâng là không thể tránh khỏi, đây là lão sư hắn quản giáo tên học sinh không nghe lời này.

Kết quả lại ra ngoài ý liệu.

“Thế nào có khả năng? Chỉ là bốn sao pháp đồ làm sao đỡ được phong nhận của ta? Người làm như thế nào, nói !” Mễ Nặc trùng tiến lên, nắm hai vai Dịch Vân lắc lắc kịch liệt, truy vấn tới tấp.

Hai tay vừa chạm thân thể Dịch Vân lập tức cảm nhận năng lượng ma pháp dư thừa trong cơ thể hắn. Mễ Nặc đầu tiên cả kinh, sau đó hình như ngộ ra, ngây ngốc tại chỗ, kinh ngạc hỏi: “Năm sao? Lại là trung giai! Thế nào có khả năng, người lúc ly khai chỉ là bốn sao đỉnh phong, đây là có chuyện gì ?”

“Ách, Mễ Nặc lão sư, ngài lắc ta như vậy làm sao ta trả lời được ?” Dịch Vân cười khổ nói.

Mễ Nặc lúc này mới phát hiện, Dịch Vân bị lão rung lắc y như sóng biển, thật vô pháp trả lời, hai tay buông ra, hai mắt lão không thể tin nhìn Dịch Vân, mới chú ý quan cảnh trong phòng.

“Aa...a...aaa, sách yêu của ta, thế nào rách? Trời ạ, trà cụ niên cổ ba trăm năm của ta, thế nào nát?” Mễ Nặc nhìn bốn phía sợ hãi la lên.

Dịch Vân đương nhiên không dám nói lời nào, lại nghe Môn La có chút hả hê cười nói: “Lão nhân này không phải già quá ngốc chứ, đây là một tay hắn tạo thành mà ?”

Qua nửa ngày, Mễ Nặc quay đầu lại, nhìn chằm chằm Dịch Vân nói: “Tiểu Dịch Vân, người rời đi chín tháng, một hồi làm lão sư kinh hỉ lẫn kinh hãi, không chỉ có tu vi ma pháp tiến xa, còn phá hư thư tịch với trà cụ yêu của vi sư, vi sư dạy học hơn 30 năm chưa từng gặp học sinh càn quấy như người, thật chưa gặp bao giờ a!”

Dịch Vân nghe xong kêu oan một trận: “Mấy thứ này đều là ngài làm mà? Coi như ta đứng yên cho ngài đánh, khí áp do phong nhận sản sinh cũng không thể tránh a!” Nhưng không dám nói ra:

Mễ Nặc thấy Dịch Vân không nói lời nào, hắn nổi giận dưng dưng đi tới, ngồi xuống trước bàn, hỏi: “Nói đi, người chín tháng này làm cái gì? Còn có, thế nào nhanh như vậy tấn cấp năm sao lĩnh vực? Vi sư vốn dự đoán người nhanh nhất chỉ ít cũng phải hơn ba năm mới có thể đến cảnh giới hiện tại.”

“Ta đi có việc, còn ma pháp tiến cảnh, học sinh chỉ là mạo danh kỳ diệu !” Dịch Vân kiên trì đáp.

Dịch Vân thật chẳng biết trả lời ra sao, hắn tiến cảnh quá thần tốc, liên tiếp mà lên.

Nếu không có cổ đàm u cốc, nếu không có bộ tinh vực hài cốt, nếu không có phong hệ tinh quáng, nếu không có Cầu Cầu, hẳn nhanh nhất cũng hơn một năm mới tấn cấp năm sao sơ giai, về phần năm sao trung giai như hiện tại sợ rằng như Mễ Nặc dự đoán, phải mất 2-3 năm... chỉ là, làm sao hẳn nói ra ?

Mễ Nặc nghe Dịch Vân trả lời u u cạc cạc, lông mày khê nhú, một lúc lâu nói: “Tiểu Dịch Vân, ngươi luôn luôn thần bí như thế, quên đi, vì sư cũng không hỏi thêm thời gian này ngươi làm cái gì, chỉ là tiến cảnh của ngươi rất quý dị! Vì sư ngồi ở Thiên Phong học viện vị trí viện trưởng này hơn 30 năm, gặp qua học viên cũng có trăm vạn, nhưng không có một người tấn tinh cấp tốc độ thái quá như ngươi.”

“Hắn đây cũng là thành tích pháp môn tu luyện ma pháp kia hả ?”

Dịch Vân kinh ngạc, biết Mễ Nặc là nói phương pháp tu luyện Môn La chỉ dạy cho hắn, xem ra Mễ Nặc đối với pháp môn này vẫn canh cánh trong lòng a!

“Từ nhỏ đến lớn, ta tu luyện chưa từng đổi, đúng như lời lão sư nói !” Dịch Vân gật đầu đáp.

Mễ Nặc nghe vậy cũng lắc đầu nói: “Pháp môn tu luyện này của ngươi tới bây giờ vì sư vẫn đang suy nghĩ cẩn thận, ta cũng từng thử qua, nhưng thủy chung vô pháp tu luyện cho thuận lợi, hơn nữa, cái ma lực pháp môn này mặc dù có khả năng ổn định ma lực não động, giúp cho khó khăn khi tu luyện giảm không nhỏ, nhưng cũng không thể giúp ngươi tiến cảnh nhanh như vậy, thật sự quá quý dị !”

Dịch Vân minh bạch, Mễ Nặc vô pháp thuận lợi tu luyện, không có đả thông ba đường kinh mạch, là hạn chế của pháp môn tổ truyền này, thì cũng y như lời Mễ Nặc mà thôi.

Hắn chỉ có thể bảo trì trầm mặc.

Mễ Nặc lẳng lặng nhìn Dịch Vân, học sinh này làm cho hắn kinh ngạc nhiều lắm, xung quanh lông mày khê động, tựa như có phát hiện, kinh ngạc nói: “Ý? Mùi vị trên người ngươi rất nồng đậm a! Hiển nhiên từng nhiễm rất nhiều máu, người mấy ngày này ở Lạc Nhật sơn mạch hoặc ma thú ao đầm hả ?”

Dịch Vân cả kinh! Cái này cũng nhìn ra được ?

Hắn không biết, Mễ Nặc là người từng trải, Dịch Vân tuy rằng biểu hiện ra không có gì khác, thế nhưng trên người hắn có một cỗ khí ẩn hiện, chỉ có người từng nhiễm rất nhiều máu huyết mới có. Mễ Nặc cũng từng trải qua giai đoạn này, đương nhiên nhìn ra được.

Giống như mãnh hổ, nuôi trong chuồng, hay tự sống nơi hoang dã, trong mắt người sáng suốt là hoàn toàn khác nhau, vừa nhìn là biết ngay.

Khí thể hổ, khí phách bá vương, khí thế, luôn luôn mang theo cảm giác xơ xác tiêu điều, không phải cựa ầm trong mà chỉ dạy bồi dưỡng là được, cho nên mới khiến người kinh ngạc.

Trong mắt Mễ Nặc, Dịch Vân lúc này trên người lộ ra khí tức nhàn nhạt sắc bén, ẩn hiện chút ý vị phiêu đăng, uy mà không phách, hiển thị ra từng kinh qua một hồ lễ rửa tội, tựa như mãnh hổ, lần đầu lộ ra khí thể oai hùng.

Nhưng mà so với vị đã ngoài cửu tinh này, dĩ nhiên vẫn là hổ con trong nhà gầm gừ chút oai phong mà thôi.

Thấy phản ứng Dịch Vân, hắn lập tức hiểu rằng không thể sai rồi!

Cũng biết được khoảng thời gian này Dịch Vân ở đâu. Mễ Nặc mắt sáng như đuốc, chỉ là hắn nghĩ thế nào cũng không nghĩ đến, Dịch Vân phải ở trong sào huyệt ma thú, cũng không chỉ từng nhiễm máu huyết ma thú, mà còn có tiên huyết nhân loại.

Lấy máu người mà lớn, không thể so với máu thú, máu ma thú nóng ầm, máu người lạnh lạnh.

Mễ Nặc trầm ngâm một hồi, nói: “Chín tháng qua, không ít giáo sư trong học viện đòi khai trừ ngươi, bởi vì lịch sử Thiên Phong học viện, chưa bao giờ có học sinh như ngươi, nhập học ba tháng, lại nghỉ một lần hơn chín tháng a!”

“Quy củ học viện rõ ràng, ta tuy là viện trưởng cũng không thể vì tình riêng làm vậy, thế nhưng vì sư không giống những người khác, cho rằng ngươi lười biếng tu luyện, không nghĩ ngươi tích cực thua những người khác, đúng là tới tu luyện trong sào huyệt ma thú.”

Dừng một chút, Mễ Nặc lại nói tiếp: “Ồ, việc này cứ thế đi, vì sư sẽ giúp người thuyết phục đám giáo sư kia. Chỉ là, tiểu Dịch Vân, ghi nhớ sau này không nên lại tu hành nguy hiểm kiểu như thế, năm sao pháp đồ nói yếu cũng không yếu, mạnh cũng không mạnh, không được chủ quan, trong học viện người có thể thắng người cũng có khối người, mà ma thú còn mạnh hơn nhân loại nhiều, cho dù cường giả thực lực cao hơn chúng cũng phải cần tổ đội mới dám đi vào sào huyệt ma thú, người lần này trở về an toàn chỉ có thể nói là may mắn, lần sau chưa chắc đã vậy đâu !”

Dịch Vân vừa nghe liền nhớ lại tình cảnh lúc trước, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, vội vã gặt đầu xác nhận.

Thấy Mễ Nặc gương mặt tươi cười, Dịch Vân lập tức nói: “Mễ Nặc lão sư, học sinh hiện tại đã đến năm sao pháp đồ nhưng còn không có ma pháp lĩnh vực này, thỉnh lão sư chỉ giáo !”

“Cái này không vội !” Mễ Nặc cười nói: “Người vừa mới trở về, trước hết nghỉ tạm 1-2 ngày, chờ người tĩnh dưỡng đủ tinh thần, vì sưxon ý kiến phê bình rồi truyền cho người ma pháp cấp năm sao !”

Việc này nhất định, Dịch Vân cũng đồng ý, hần đang định ly khai thì Mễ Nặc gọi lại nói: “Tiểu Dịch Vân, người lại tu luyện một lần cho vì sư nhìn, cái pháp môn ma lực kia đến tột cùng phải vận hành như thế nào!”

Dịch Vân sửng sốt, sau đó cười khổ làm theo.

155. Chương 156: Phá Sản

“Mễ nặc lão sư đối với ma lực pháp môn này vô cùng hứng thú a, đáng tiếc là ta vô pháp nói rõ cho người biết được”. Ly khai Thiên Phong học viện, Dịch Vân nói.

“Đây là điều đương nhiên !”. Môn La cười nói: “Chỉ cần người đem việc người ngoại trừ tu luyện ma pháp mà còn đồng thời tu luyện đấu khí thừa nhận công khai thì đối với người điều này không có chỗ tốt nào, đến lúc đó người làm sao giải thích? Tự kiểm lấy phiền phức mà thôi, nhiều thêm một chuyện không bằng ít đi một chuyện, đây chính là đạo lý a!”.

“Ân, nhưng nhìn Mễ Nặc lão sư cứ khổ sở suy nghĩ không thôi, mà đến cuối cùng khẳng định cũng nghĩ không ra đáp án , ta làm đệ tử cũng thấy có chút không đành lòng”.

Môn La nói : “Có chuyện này ta phải nói cho người biết, nếu như người thật lòng muốn giúp hần, trước tiên không nói hần có chịu để người động tay động chân tiến hành cải tạo kinh mạch hay không, người hiện giờ thực lực đã gần đến ngũ tinh nhưng kiểu hành động nguy hiểm này , chỉ cần một sai lầm nhỏ thôi cũng sẽ sinh ra tổn hại rất lớn đối với thân thể hần. Còn nếu để ta làm tuy rằng tính nguy hiểm sẽ giảm xuống thấp nhất nhưng như vậy sẽ làm cho hần phát hiện ra sự tồn tại của ta, việc này chắc chắn là không thể được cho nên người cũng không nên hao tổn tâm trí suy nghĩ làm gì nữa. ”.

Dịch Vân trầm mặc một lúc, sau đó chậm rãi gặt đầu. Ngẩng đầu nhìn bầu trời thì trời đã sắp tối . Tính ra một ngày đã sắp trôi qua, Dịch Vân lập tức hướng theo hướng Thiên Phong thành trở về.

Ngạc Đa Đồ trong lòng rất bất đắc dĩ.

Nhìn tiểu thiết phường hầu như không có chỗ nào để ngồi, đồ vật thường dùng hàng ngày cũng không có, đơn sơ giống như khu ổ chuột ở phía nam Thiên Phong thành, coi như là khu ổ chuột thậm chí so với nơi này có khi còn tốt hơn, thật khó có thể tưởng tượng rằng một vị đệ tử trực hệ của một luyện khí thế gia đại tộc lại nguyên ý ở nơi này.

Cảnh tượng trước mắt đơn sơ như vậy, nhưng hần đã ngồi đây nhìn suốt hơn ba tháng qua. Từ khi Dịch Vân ly khai nửa năm trước tới nay, cứ nhiên bất tâm, một điểm tin tức cũng không có . Cát Âu tộc trưởng gấp gáp đến độ bảo hần không cần làm bất cứ việc gì trong gia tộc, mạnh mẽ đem công tác trong tay hần chuyển qua cho một cao cấp nghị trưởng khác trong gia tộc đảm nhiệm, mà công tác duy nhất của hần từ nay về sau là tìm cách kiếm Dịch Vân trở về.

Tìm Dịch Vân trở về ?Hần ngay cả việc Dịch Vân đi đâu cũng không biết?Làm thế nào tìm hần trở về? Vì thế đã ba tháng nay, sáng nào Ngạc Đa Đồ cũng tới đây từ sớm, ngồi đợi ở tiểu thiết phường cũ nát này

đến tận khi mặt trời lặn mới rầu rĩ lê bước về nơi ở của mình, nước mắt ngấn nước mắt dài tổ khổ với diệt nữ Ny Khả của mình, ăn không ngon, ngủ không yên. Buổi tối nào hấn cũng chỉ mơ đến hảo cảnh Dịch Vân trở về, tới sáng sớm hôm sau lại quay lại đây ngồi đợi, liên tiếp ba tháng liền, ngày nào cũng vậy.

Mắt thấy ngoài cửa sổ ánh mặt trời sắp tắt, lại thêm một ngày sắp trôi qua, hấn quả thực chỉ muốn khóc thật lớn, chờ cho bốn phía đều tối mịt, thở dài một hơi, hấn đang định đi ra khỏi cửa về nhà với diệt nữ Ny Khả cho thoải mái thì cánh cửa nhỏ của thiết phòng bỗng nhiên mở ra, một nhân ảnh quen thuộc xuất hiện trước mắt.

Dịch Vân khi trở về Thiên Phong thành có đi qua Cửu Nguyệt Lâu, ngoạn tâm nổi lên, tùy ý ở trên đường lớn đi dạo một lần, sau đó ghé vào một tửu quán mua một bàn tiệc thịnh soạn đủ cho mười người ăn, nhét đầy một túi lớn rồi mới chậm rãi đi về phía thiết phòng. Lúc này trời đã tối đen như mực, đẩy cửa ra đang muốn cùng Cầu Cầu hưởng thụ đại tiệc thì đã thấy trong phòng có một người ngồi yên với ánh mắt vô cùng ngạc nhiên, vui mừng nhìn hấn.

“Dịch Vân người rốt cuộc đã trở về!”. Ngạc Đa Đồ đầu tiên là sửng sốt, dụi dụi mắt sau đó nhảy dựng lên.

“Ngạc Đa Đồ”. Trong phòng đen kịt một mảnh, Dịch Vân một lát sau mới nhận ra hấn, có chút kinh ngạc nói: “Người sao lại ở chỗ này?”.

“Ồ ô”, Ngạc Đa Đồ lúc này quả thực đang khóc lớn một hồi, hấn hưng phấn không gì sánh được nói “Người đã trở nổi khổ của ta mấy hôm nay rốt cuộc cũng đã chấm dứt! Người trong khoảng thời gian này đi đâu vậy? Ta hàng đêm đều mơ tới người a, chờ người thật là khổ sở!”.

Dịch Vân sửng sốt, thế nào mà ai gặp hấn cũng hỏi vấn đề này, cười khổ nói: “Ta đi có chút cần làm, người tại sao lại chờ ta ở đây? mà sao người biết được hôm nay ta trở về?”.

“Ai, làm sao biết được hôm nay người sẽ trở về chứ, tìm kiếm người thật khổ mà tìm mãi cũng chẳng thấy đâu, vì thế từ ba tháng trước đây ta mỗi ngày đều ngồi chờ ở đây a!”. Ngạc Đa Đồ thở dài một hơi nói.

Dịch Vân sửng sốt, suy nghĩ một lát lập tức minh bạch, hướng Ngạc Đa Đồ nói: “Ta mới từ Thiên Phong học viện trở về đây, người hấn còn chưa dùng bữa, ta nhân tiện mua rất nhiều thức ăn, thiết phòng quá nhỏ, chúng ta ra bên ngoài cùng ăn nào”.

Bên ngoài thiết phòng có một chiếc bàn gỗ, đây là Ngạc Đa Đồ vì riêng Dịch Vân mà đem tới, phần thức ăn của mười người được lấy ra đặt lên bàn, Cầu Cầu lập tức bò ra, bắt đầu ngấu nghiến thức ăn. Ngạc Đa Đồ ngồi vào chỗ của mình, thấy dáng dấp của Cầu Cầu, dụi dụi mắt cả kinh nói: “Ta nhớ kĩ rằng con rắn nhỏ này vốn không phải màu xanh cơ mà, thế nào mà bây giờ lại biến thành màu xanh vậy?”.

“À, nó thỉnh thoảng đổi màu cho vui ấy mà, ta cũng thấy rất kinh ngạc”>Dịch Vân cười nói.

Ngạc Đa Đồ từ ngay lần đầu gặp Dịch Vân thì đã thấy Cầu Cầu, hấn chỉ biết con rắn nhỏ này là sủng vật mà Dịch Vân nuôi dưỡng, tuy lấy làm ngạc nhiên nhưng lâu dần thành quen.

“Rắn cũng biết đổi màu?”.

Dịch Vân không muốn dây dưa ở vấn đề này nói: “Cầu Cầu tương đối đặc biệt, chúng ta trước tiên cứ ăn đi đã, nếu không để lâu thức ăn nguội lạnh mất”.

Ngạc Đa Đồ thì mừng rỡ, cũng không muốn từ chối ý tốt của hấn, cùng với hấn và Cầu Cầu cùng nhau dùng bữa, chờ toàn bộ ăn xong, Dịch Vân cũng đã ăn no, đem Cầu Cầu đang ngủ say đặt vào chiếc giường bên trong thiết phòng, sau đó tới ngồi trước mặt Ngạc Đa Đồ hỏi: “Lần này xuất môn, ta cũng không ngờ qua thời gian dài như vậy mới có thể trở về, để người phải chờ đợi hơn ba tháng, thực sự là có lỗi, à hai khóa Long đàm thạch đã mua được chưa?”.

“Đã mua được rồi, đợi lát nữa ta sẽ cầm qua cho người”.

Dịch Vân cười nói: “Ta cũng không cần gấp, người lúc nào rảnh rồi mang tới sau cũng được. Được rồi, số nhị phẩm ma pháp binh khí bán được với giá bao nhiêu?”.

“Điều này!”. Ngạc Đa Đồ chần chờ một hồi cuối cùng quyết tâm nói: “Dịch Vân, ta cũng không gặt người, hai mươi thanh ma binh đó, Kiệt Nặc Tư gia tộc một thanh cũng không đem ra bán, toàn bộ do gia tộc

chúng ta lấy cả!Mà gia tộc bọn ta đưa ra một bảng giá thấp nhất là tám mươi vạn kim tệ, chẳng hay người thấy bảng giá này thế nào?”.

“Tám mươi vạn kim tệ?: . Dịch vân thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Dịch vân chẳng bao giờ quan tâm tới giá cả cụ thể của việc buôn bán ma binh, chỉ ước chừng ít nhất cũng có thể có thể bán được chừng khoảng bốn mươi vạn kim tệ gì đó, hiện tại đột nhiên nghe một cái giá trên trời như thế, đúng là đã bị hoảng sợ một phen.

Lúc này thanh âm của Môn La truyền đến, hần cười nói: “Giá này cũng không tính là kinh ngạc. Lấy hai mươi thanh nhị phẩm ma binh mà tính, mottj thanh bán được bốn vạn kimm tệ, ngẫm lại cái đó Ba Khắc mà nói, đừng nói bốn vạn chứ giá mười vạn hần cũng sẽ nghĩ biện pháp kiếm tiền mua lấy một thanh Ma binh, cái giá này nghe thì cao nhưng thật ra khá hợp lý”.

Dịch Vân nghe Môn La nói xong, tỉnh táo lại, lại hỏi: “Người nói rằng do Kiệt Nặc Tư gia tộc của người toàn bộ mua hết?”.

Ngạc Đa Đồ gật đầu.

“Tám mươi vạn là giá thấp nhất vậy giá cao nhất là bao nhiêu?”.

Ngạc Đa Đồ do dự một chút, thở dài, thành thực đáp: “Gia tộc ủy thác toàn quyền đàm phán với người, giá thấp nhất là tám mươi vạn, trong quyền hạn của ta cao nhất có thể đưa ra giá một trăm hai mươi vạn, nếu Dịch Vân người chưa hài lòng với giá cả này, vẫn có thể thương lượng tiếp, chỉ bất quá khi đó phải do tộc trưởng cùng các trưởng lão họp bàn quyết định mới được”.

Ngạc Đa Đồ nói ra toàn bộ việc này, như vậy đối hần tính không có lợi, hần tại thương trường bên ba sống hơn mười năm qua nhưng bản tính không hề bị lệch lạc, ở thương trường , tiền bạc chính là đạo lý. Chỉ là Dịch Vân đối với hần có đại ân, Dịch Vân hỏi đó giúp đỡ hần, nếu không hần không có cơ hội đặt chân vào chức phó trưởng lão, nguyên bản cùng lắm hần cũng chỉ là một quân sự cấp cao mà thôi, có ân báo ân, vì thế không muốn lừa gạt Dịch Vân.

Từ điểm đó xem ra, Ngạc Đa Đồ cùng Ba Khắc, Khiết Tây Tập quả là khác nhau một trời một vực.

“Giá cao nhất là một trăm hai mươi vạn kim tệ?Mà lại còn có thể thương lượng thêm?” Dịch Vân chưa từng nghĩ tới nhị phẩm ma binh lại có thể bán được với giá cao như vậy, quá thực khó mà tin được.

Ngạc Đa Đồ lại thở dài một hơi, chậm rãi gật đầu, lúc này hần trong lòng cũng minh bạch, Cát Âu tộc trưởng đặc cách cấp cho hần vị trí phó trưởng lão địa vị cao hần lên, chung quy chỉ là công giả trăng không khỏi hạ bệ. Hần chỉ là một nhân viên bình thường, không giống những người tu luyện đấu khí, ma pháp một mực truy cầu thực lực, vì gia tộc làm việc đem hết toàn lực nâng cao địa vị của mình trong gia tộc chính là toàn bộ mong muốn của hần.

Phó trưởng lão là một vị trí nóng con mắt, tự mình cũng không nỡ buông cơ hội này, nhưng hần cũng không chút nào hối hận, nói hần không tiếc thì cũng không đúng nhưng Dịch vân đã từng ra tay giúp đỡ hần , trong lòng được yên tĩnh thoải mái chính là nguyên tắc xử sự của hần.

“Ha ha ha, hần mặc dù đối với người thừa nhận giá quy định nhưng trong lòng lại thở dài, coi như thiên nhân tranh đấu, thú vị a!” Môn La bỗng nhiên ở trong lòng cười nói: “Bất quá, cũng chứng minh người này quang minh lỗi lạc, hành sự nhưng vẫn để ý tới lương tâm, là kẻ có thể tin được!Cố gắng giữ vững nguyên tắc trong tâm, phải làm cái nghề thương nhân này đúng là làm khó hần, ha ha. ”

Dịch Vân suy nghĩ một hồi, lập tức đoán được suy nghĩ trong lòng Ngạc Đa Đồ, trong lòng không khỏi âm áp, nói rằng: “Nếu như gia tộc nhà người muốn mua, , vậy tám mươi vạn được rồi, cái giá này cũng không thấp, ta có thể thỏa mãn rồi”.

Ngạc Đa Đồ nghe vậy giật mình, khó có thể tin điều lỗ tai nghe được, hần lấp bắp một hồi nói: “Cái này Dịch Vân, người xác định không tăng giá thật à?”. Cát Âu tộc trưởng từng nói, hần nếu có thể ghìm giá xuống chẳng khác nào vì gia tộc lập đại công, chẳng qua hần cũng không nghĩ rằng, điều hần nói lại đúng như vậy, Dịch Vân có thể chấp nhận cái giá thấp nhất thật là làm hần vô pháp tin tưởng.

Dịch Vân nhìn phản ứng của Ngạc Đa Đồ, cười nói: “Nếu là bán cho nhà khác, giá cả đương nhiên càng cao càng tốt, thế nhưng thu mua chính là Kiệt Nặc Tư gia tộc của người, điều này không phải nói, với giao tình của chúng ta, lại muốn phiền phức các người giúp ta tìm kiếm kỳ quáng kỳ thạch, giá cả đương nhiên là phải tốt hơn rồi”.

“Người thật xác định chỉ cần tám mươi vạn thì tốt rồi?” Ngạc Đa Đồ lại hỏi lại.

“Sau này có lẽ cần người giúp đỡ không ít việc đâu!”.

“Ai, Dịch Vân thực sự là đa tạ người quá! Người chấp nhận cái giá này làm cho ta lập được đại công, quả là giúp đỡ ta rất nhiều!”. Ngạc Đa Đồ thở dài nói rằng, chỉ là trong lời nói mang theo một vẻ vui mừng. Dừng một chút, hắn còn nói: “Lại nói cho người một việc, sau khi người rời khỏi, gia tộc ta dùng hết toàn lực, giúp người kì quáng, kì thạch trong danh sách trong khắp phạm vi Kỳ Vô đế quốc đồng thời mở rộng ra cảnh nội ba đại đế quốc, ngoại trừ hai khóa Long đằm thạch ra, hiện tại tìm thêm được ba khóa Long đằm thạch khác cùng một khối kỳ thạch huyết văn quỳnh ngọc”.

“Huyết văn quỳnh ngọc?” Môn La vừa nghe, lập tức hưng phấn kêu lên: “Mới nhanh như vậy là có thể tìm được huyết văn quỳnh ngọc? Đây chính là một trong những luyện tài không thể thiếu khi luyện chế ngũ phẩm Ma binh, Dịch Vân, người nhất định phải mua tới tay đó!”.

Dịch Vân nghe thấy cũng rất kinh hỉ, ba loại tài liệu luyện chế ngũ phẩm Ma binh dễ dàng tìm được rồi, Kiệt Nặc tư gia tộc hiệu suất làm việc thật là nhanh a, cùng bọn họ hợp tác đúng là không có sai, hắn lập tức nói rằng: “Những thứ đó ta toàn bộ mua hết, Ngạc Đa Đồ người hôm nào mang tới cả cho ta”.

“Vậy người thực sự muốn mua sao?”. Ngạc Đa Đồ lại hỏi.

“Đương nhiên! Khấu trừ lưỡng khóa long đằm thạch giá hai mươi vạn, ta thấy không phải còn có sáu mươi vạn kim tệ sao? Số tiền lớn như vậy cứ trừ vào đó là tốt rồi”. Dịch Vân đương nhiên nói.

Ngạc Đa Đồ liếc mắt nhìn Dịch Vân, cười khổ nói: “Điều này có chút khó xử, bởi vì dùng giá sáu mươi vạn mua không nổi a! Tam khóa long đằm thạch, là do đế quốc tam đại thế gia cung cấp, chỉ là họ đưa ra bằng giá mười lăm vạn một viên, mà mảnh huyết văn quỳnh ngọc còn lại là do một vị công chúa trong Kỳ Vô vương thất bán ra, nói đó là di vật của mẫu thân nàng để lại thật giả chẳng biết, nhưng hét lên một cái giá trên trời, bốn mươi vạn kim tệ a!”

“Cái gì?” Dịch Vân lập tức bị hù dọa cho ngây người!”.

Nói cách khác, tổng cộng cần tám mươi lăm vạn kim tệ, khấu trừ sáu mươi vạn thì còn thiếu hai mươi lăm vạn.

“Cao cấp nghi trọng của gia tộc ta cũng tới thương lượng với bọn họ để hạ giá xuống, thế nhưng vô dụng, bọn họ toàn bộ đều ra giá này, giá khác nhất quyết không bán.” Ngạc Đa Đồ bất đắc dĩ nói rằng.

Dịch Vân yên lặng một lúc lâu, lúc này mới lắc đầu nói rằng: “Bọn họ đây là cố tình nâng giá, cái giá này thật là thái quá, nhất là mảnh huyết văn quỳnh ngọc, càng không hề có đạo lý, bốn mươi vạn? Bảo vị công chúa đó quên đi!”.

Ai, ta cũng vậy nghĩ như vậy, chỉ là kẻ bán lại là bọn họ, đều là quyền quý đại thế gia, ta cũng vô kế khả thi, gia tộc bọn ta cũng chỉ có thể mặc cả mà thôi, không đáp ứng cái giá ấy, như vậy, Dịch Vân người dự định buông tha sao?” Ngạc Đa Đồ hỏi.

Môn La lúc này nhưng ở trong lòng hô: “Mua ngay, mua ngay! Người coi như là phải đi trộm cướp thậm chí xé thịt mình ra mà bán cũng được, nói chung nhất định phải mua được! Những ngũ phẩm tài liệu luyện chế khó lòng mà tìm được, nếu chính người đi tìm, có thể nói thị không có khả năng tìm được!”.

Dịch Vân trong lòng cười khổ: “Lão đại, nếu thật muốn mua mà nói, chúng ta sẽ phá sản a! Người chẳng phải không muốn ta đem ma binh ra bán sao? Nếu là tin tức bị lộ ra, phiền phức sẽ đến cả đồng, giáo huấn về Gia Bô Á dong binh đoàn cũng vừa mới đây xong!”.

“Ta mặc kệ! Tất cả những chuyện đó, dù thế nào người với gia tộc bọn họ cũng đã quan hệ chặt chẽ với nhau, nếu có phiền phức thì cũng đã tới rồi, cẩn thận an bài cũng có thể dự phòng có việc phát sinh, ngoài ngũ

phẩm luyện tài, là dị bảo cùng cấp với ma phách tinh thạch, khả ngộ bất khả cầu, hiện tại người lập tức đem chúng tới tay thật nhanh!” Môn La giục nói rằng.

“Tiểu tử, nói cho người biết, huyết văn quỳnh ngọc khá là hiếm thấy, thời của ta số lượng cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi!”

Từ thời kì xa xôi trước kia, Môn La từng thu thập ngũ, lục phẩm Ma binh luyện tài, thế nhưng hầu như đem toàn bộ Khung Vô đại lục lật tung cướp đoạt một lần, nhưng cũng chỉ lấy được một phần của số luyện tài cần thiết, Dịch Vân đối với sự quý giá của kỳ thạch hoàn toàn không biết gì cả, dị bảo khó cầu, Môn La cũng chỉ có thể trước tiên ép buộc hắn mua về thật nhanh.

Dịch Vân trầm tư một lúc lâu, lúc này mới hướng Ngạc Đa Đồ hỏi “Hiện tại ma thú tinh hạch giá cả thế nào?”.

156. Chương 157: Nhân Tình

Kiệt Nặc Tư gia tộc đại sảnh.

Ngạc Đa Đồ ngồi trên một cái ghế ở phía dưới, trước mặt ngoại trừ Cát Âu tộc trưởng, còn có mười một vị trưởng lão ngồi song song với nhau, Ngạc Đa Đồ nhìn những nhân vật trọng yếu nhất trong gia tộc tề tụ, trong lòng cũng rất rụt rè, thở mạnh cũng không dám thở một tiếng.

“Ngạc Đa Đồ”, Cát Âu mở miệng nói rằng: “Người nói rằng vị bằng hữu kia không những đã trở về, lại còn đồng ý với bằng giá thấp nhất mà gia tộc ta đã đưa ra, chỉ dùng tám mươi vạn kim tệ thì sẽ bán hai mươi thanh nhị phẩm ma binh cho gia tộc ta sao ? ”

“Đúng vậy! Tộc trưởng, còn có các vị trưởng lão, Ngạc Đa Đồ mới vừa cùng hắn nói chuyện, hắn nói sau này còn phải làm phiền nhờ vả gia tộc ta không ít chuyện, bởi vậy nguyện ý tiếp thu cái giá này.”

Ngạc Đa Đồ ngay sau khi gặp qua Dịch Vân, cũng không quản thời gian đã muộn. lập tức trở về hướng tộc trưởng bẩm báo, chỉ là hắn cũng không nghĩ tới, ngoại trừ tộc trưởng ra, các vị trưởng lão trong gia tộc cũng tới, xem ra gia tộc thập phần coi trọng việc này.

Ngạc Đa Đồ đáp : “ Bởi vì hắn muốn có đủ tiền để mua ba khối long đàm thạch cùng với Vương gia công chủ Huyết văn quỳnh ngọc, mới đưa ra quyết định như vậy.”

” Dùng ma binh cùng với ma hạch đem bán lấy tiền để mua mấy viên kỳ thạch vô dụng, thực sự là cực phẩm hoàn khổ a!” (ND hoàn khổ - quần áo lụa là ta ko biết dịch thế nào)

Cát Âu lắc đầu cười nói: “Đây là chuyện tốt, đối gia tộc bọn ta rất có lợi.Chỉ là, những ma hạch này cao nhất chỉ có tứ giai vả lại ma binh chỉ là nhất phẩm sơ giai, thì cho dù bán toàn bộ, tối đa cũng chỉ thu về hơn mười vạn kim tệ mà thôi, cùng với hai mươi lăm vạn kim tệ còn cách khá xa, bằng hữu kia của người chẳng lẽ không biết sao ?”

Ngạc Đa Đồ chưa bao giờ thấy cảnh tộc trưởng và các trưởng lão tề tụ đông đủ như vậy tại một nơi, trong lòng áp lực rất nặng, toàn thân mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cẩn thận đáp: “Ta, bằng hữu này tự hồ có điều không đúng, có lẽ giá cả của ma hạch với ma pháp binh khí ta nghĩ hần hẩn là không biết rõ ràng”

” Thân là đệ tử trực hệ của một luyện khí thế gia cổ xưa, mà lại không biết giá cả ma pháp binh khí ? Đây là một việc rất khó hiểu đó.” một vị trưởng lão đột nhiên nói.

Bởi vì Cát Âu đã hạ nghiêm lệnh, bất kì kẻ nào cũng không được tự tiện điều tra lai lịch Dịch Vân, cũng không đưa quan hệ bằng hữu của Dịch Vân và Ngạc Đa Đồ để lộ ra, vì thế cho đến nay, trong gia tộc biết được thân phận của Dịch Vân trừ Ngạc Đa Đồ ra, chỉ có hai người Cát Âu và Dịch An trưởng lão”

Hiện tại trong toàn bộ thành viên cao tầng gia tộc Kiệt Nặc Tư, kể cả các trưởng lão đều nhận định vị bằng hữu thần bí của Ngạc Đa Đồ là trực hệ đệ tử đến từ một luyện khí thế gia trong đế quốc, hơn nữa còn là một kẻ phá gia bại sản, siêu cấp hoàn khổ.

Dịch An trầm ngâm một lát, sau đó lập tức nói ” Hắn có thực không biết giá cả của ma pháp binh khí ? Ta kiến nghị mua hết nhóm kỳ thạch lần này, phần còn thiếu gia tộc chúng ta sẽ bù vào, mà Ngạc Đa Đồ

người tìm một thời cơ, đem việc này vô ý tiết lộ cho bằng hữu đó của người biết được, bản trưởng lão đối với phản ứng sau đó của hắn rất có hứng thú.”

Cát Âu có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn Dịch An, cũng hướng Ngạc Đa Đồ nói: “Ngạc Đa Đồ, người cứ chiếu theo lời Dịch An trưởng lão đi làm, lập tức thông tri gánh cho cao cấp nghị trưởng phụ trách việc này đem toàn bộ số kỳ thạch mua lại, sau đó nên làm thế nào người hắn có thể làm tốt không khó khăn gì chứ”

“Còn có,” Cát Âu còn nói: “Tuy rằng người lần này cầm tới, chỉ có mười lăm thanh nhất phẩm sơ giai Ma binh, đối với gia tộc trợ giúp cũng không lớn, như lời bản tộc trưởng lúc trước nói vẫn như cũ giữ đúng, liên tục ba lần lập đại công, nên lần này đặc biệt phá lệ tộc quy, từ hôm nay trở đi, người trở thành phó trưởng lão của Kiệt Nặc Tư gia tộc !”

“Tộc trưởng, đây là” Ngạc Đa Đồ trong lòng mừng như điên, lại không biết nên nói cái gì mới tốt.

Cát Âu cười nói: “Có công có thưởng, gia tộc tộc quy là như vậy, đây là điều người nên được, cứ an tâm mà tiếp nhận.”

Dịch An lúc này cũng nói rằng: “Ngạc Đa Đồ, người bằng hữu đó của người đối với gia tộc hết sức trọng yếu, dù hắn không có khả năng gia nhập gia tộc chúng ta, người cũng phải nghĩ biện pháp đưa hắn xích lại gần gia tộc chúng ta, điều này phải ghi nhớ rõ ràng, về phần dùng cách nào chính người phải nghĩ cách, có điều người phải hiểu được bằng hữu chỉ là quan hệ cá nhân, việc của gia tộc chính là đại sự hàng đầu, người phải cẩn thận mà làm việc a.”

Chờ Ngạc Đa Đồ cùng với các trưởng lão khác toàn bộ lui ra, trong phòng nghị sự chỉ còn có hai người ngồi đối mặt, Cát Âu uống một ngụm trà, sau đó ngẩng đầu lên hỏi Dịch An : “Dịch An trưởng lão, dụng ý vừa rồi của người ta vẫn chưa rõ, thỉnh trưởng lão nói rõ.”

Dịch An trưởng lão cười nói: “Mười lăm thanh đích nhất phẩm ma pháp binh khí kia ta đã xem qua toàn bộ, độ tinh tế, và lại thủ pháp luyện chế rất đặc biệt, tất cả đều cùng có một phương pháp luyện chế, trong số hàng trăm phương pháp rèn khá là hiếm thấy, kì lạ cũng không giống luyện khí thủ pháp thông thường.”

“Dịch Vân Tát Nhĩ Đạt, người này khẳng định là đệ tử trực hệ của một luyện khí thế gia cổ xưa, chỉ có như vậy mới có thể giải thích chỗ đặc biệt trong cách chế tạo binh khí. Với thân phận hiện tại hắn dù chỉ là một kẻ ăn chơi trác táng, giá trị con người cũng đã không thể đối xử bình thường, hơn mười vạn kim tệ chênh lệch đó gia tộc ta bù ra, coi như bán cho hắn một cái nhân tình.”

” Trừ lần này ra, chúng ta cần phải tăng cường thu mua các loại kỳ thạch, không cần nhiều, chỉ cần một khối thôi cũng đủ, lấy về thật thiết thèm muốn đối với kỳ thạch của hắn, hắn sẽ không tiếc đại giới để mua, đến lúc đó, chúng ta sẽ biết trên người hắn còn có ma binh lấy ra để bán nữa hay không.”

Cát Âu nghe xong sững sốt, sau đó cười nói: “ tính toán này của trưởng lão thực sự rất hợp ý ta, chỉ dùng một chiêu bắt hắn phải lộ ra quân bài tẩy, mưu kế rất hay a! Dịch vân thất tung liền chín tháng khiến ta ăn không ngon ngủ không yên, hiện tại hắn đã trở về, ta vừa chờ mong lại vừa có chút lo sợ bất an, kẻ có thể tác động nhân tâm ta quả thực chưa bao giờ gặp qua người này quả nhiên là kỳ nhân a! Thiên phong học viện cho hắn xưng hào : ” Quái nhân” quả nhiên không sai, để chúng ta mỗi mắt mong chờ a!”

Sáng sớm hôm sau, Ngạc Đa Đồ vận chuyển đại lượng quặng sắt và tử tinh quặng đến chỗ thiết phòng của Dịch Vân.

Đế quốc cảnh nội là có hạn định mỗi một thiết phòng mỗi tháng chỉ được phân phối một lượng quặng nhất định, nếu như vượt cao hơn, lập tức sẽ bị để ý tới, Dịch Vân tận lực bảo trì tâm tính đương nhiên cũng sẽ không làm trái pháp luật, mỗi tháng cũng chỉ dùng đủ số hạn ngạch đó mà thôi.

Bất quá trước khi rời đi, hắn đã nhờ Ngạc Đa Đồ thay hắn mỗi tháng vẫn thu mua quặng sắt đủ hạn ngạch, tụ tập lại, hiện tại số lượng quặng chín tháng qua cần bản vô pháp chất vào trong thiết phòng, phải chất đống ở bên ngoài phòng.

Phải vận chuyển nhưng khoáng tài này quả là làm khổ Ngạc Đa Đồ, để không làm người khác chú ý, hắn chỉ dám thuê một chiếc xe ngựa thông thường, lần lượt vận chuyển từng ít một, tới lui hơn mười lần mới chuyển xong toàn bộ.

” Có số quặng này chỉ ít trong mấy tháng ta không cần vì tài liệu luyện chế ma binh không đủ mà phát sầu rồi.” Ngay sau khi Ngạc Đa Đồ rời khỏi, Dịch Vân thấy bốn phía chất đầy quặng sắt cùng với tử tinh quáng cười nói.

Hắn lần này đi ra ngoài một chuyến, mặc dù tìm được mỏ bí ngân nhưng lại không tìm được một mỏ tử tinh nào, việc này nghĩ có chút đáng tiếc hiện tại đột nhiên thấy nhiều quáng tài như vậy, cuối cùng cũng tạm đủ cho nhu cầu trước mắt, chỉ ít có số quặng tử tinh này hắn cũng có đủ để sửa chữa ma binh bị hao tổn cùng với chế tạo vài thanh nhị phẩm ma binh đỉnh giai.

” Trước tiên dừng cao hứng quá sớm!” Môn La lắc đầu nói rằng: “Số quặng tử tinh này xem ra tuy nhiều, bất quá xem ra nhiều nhất cũng chỉ đủ cho tám mươi thanh ma binh. nếu như mỗi ngày người đem chúng để luyện tập thủ pháp luyện khí thì chỉ một tháng là hết, hơn nữa với bản lãnh luyện khí của người trong đó có thể luyện ra năm thanh nhị phẩm ma binh đỉnh giai thì coi như là binh khí chi thần đã phù hộ người rồi.”

” nói chung là trong một tháng thì không có vấn đề gì“. Nói xong Dịch Vân thở dài:”Ai, những quáng tài này tổng giá trị đến một vạn kim tệ, vừa ta đem toàn bộ tiền cho Ngạc Đa Đồ thanh toán, trên người chỉ còn có năm mươi kim tệ, không nổi tiền mua quáng tà tháng sau mà chỉ riêng tiền học phí cũng thành vấn đề, chúng ta thực sự phá sản a..!”

Trước đó một khắc còn là phú hào với tám vạn kim tệ trong người, ngay sau đó chưa bao lâu, giờ đây lại phá sản, một nghèo một giàu kịch liệt tương phản khiến cho chính Dịch Vân cũng phải cảm khái.

“Ách nhanh như vậy à?” Môn La vừa nghe cũng là nói không ra lời.

Dịch Vân cười khổ: “Lão đại, giá kỳ thạch chúng ta mua một khối những mười vạn, cái giá trên trời a, ta thì binh khí bán được cũng không nhiều, hiện tại đã vậy thật không dám nghĩ sau này sẽ càng cần cao giai kỳ thạch, kỳ quáng, thì phải trả cái giá thế nào a?”

” Ai, người đây là sướng mà không biết sướng a, có thể sử dụng kim tệ mua được chúng là may mắn rồi !” Môn La nói rằng: ” Tại thời đại của ta, đối với những luyện khí thế gia trên đại lục mà nói những kỳ thạch là cao phẩm Ma binh tài liệu, người người đều xem như trân bảo, dù người có đem trăm nghìn vạn cũng không mua được đâu”

“Vì thế cho nên ta mới phải thành lập một dong binh đoàn ngành đoạt khắp đại lục. Hiện tại các người cũng chỉ coi chúng như trân bảo để ngắm nhìn, dùng kim tệ mà mua được dù với giá trên trời, người cũng có thể nói là may mắn đó.”

Nguyên lai những kỳ thạch này mỗi người đều kêu ra giá trên trời, hắn trái lại còn muốn vì thế vui vẻ? Nghe vậy là có chút sai lầm a.

Trầm ngâm một hồi, Dịch Vân nói rằng: ”Vừa rồi nghe Ngạc Đa Đồ dường như không nhắc tới việc này, chúng ta kế tiếp muốn mua ba khối long đàm thạch và hòa huyết văn quỳnh ngọc, đúng là do Kiệt nặc Tư gia tộc bù thêm cho chúng ta hơn mười vạn kim tệ thiếu hụt, nghĩ tới phải thiếu nợ một nhân tình lớn như vậy, thật ra ta cũng thấy rất áy náy.

Môn La xuy cười một tiếng, cười to nói: “Cái gì không có đem việc ấy kể ra ? Hắn rõ ràng là muốn người mình bạch, gia tộc bọn họ cho người một nhân tình thật lớn, đối với người mà nói từ nay về sau Kiệt nặc Tư gia tộc sẽ không giống với các gia tộc khác, bởi vì người nợ họ một phần nhân tình.”

“Nhân tình? Tựa như ta hồi đó cấp cho Ni Tư cũng như thế sao?”

Môn La gật đầu: “Cái gọi là nhân tình thực ra cũng là một thủ đoạn khiến người mắc nợ, thì sau đó phải có trả nợ, thân phận càng cao, thực lực càng mạnh, phân lượng lại càng nặng. Đối với những kẻ bạc bẽo mà nói thì chẳng có chút giá trị nào, nhưng đối với những người trọng tình trọng nghĩa mà nói, nhân tình là vô giá.”

“Tỷ như, người Dịch Vân chẳng hạn.”

Dịch Vân nghe xong trầm mặc đứng lên, sau đó xoay người đi trở về thiết phòng không lâu sau, từng đợt tiếng búa rèn sắt vang lên không ngừng.

157. Chương 158: Diễn Võ Ma Trận (thượng)

Sáng sớm, bên ngoài Thiên Phong học viện sương mù lượn lờ trong không khí, Dịch Vân bước từng bậc trên thêm đá, khi đến tới bước thứ sáu trăm thì đại môn của học viện xuất hiện ở trước mặt.

Hai đệ tử bảo vệ trước cửa học viện vừa liếc mắt đã nhận ra Dịch Vân, biểu tình mỗi người đều rất đặc sắc, nghĩ không ra đây chính là cái gã tân sinh trốn học chín tháng liền, dáng vóc này đúng là không sai đi đâu được, hôm nay thật là khác thường, sớm như vậy đã tới học viện.

Dịch Vân hướng bọn họ đánh tiếng nói chuyện, vừa đi vào học viện, tiếng nói chuyện từ phía bảo vệ đại môn truyền tới, dù cách khá xa nhưng những câu rõ ràng hẳn nghe rõ từng chữ.

“Trốn học đại vương? Cái danh hào này nghe rất kêu a! Sao mà xưng hào của người ở học viện này không phải là “Tàng thư quán quái nhân” thì lại là : “Trốn học đại vương” vậy? Ta tịnh không có thấy một cái tên bình thường, xem ra đúng là ác danh lan xa rồi, ha ha ha!”. Môn La cười to nói.

Dịch Vân trong lòng cũng cười khổ không thôi, vừa mới ngày thứ hai trở về học viện, thế nào lại lời thêm ra một cái danh hào mới nữa?

Đi vào văn phòng viện trưởng, chỉ thấy Mễ Nặc đang ngồi thư thả, vẻ mặt nhàn nhã phẩm trà, thấy hắn đến , trong mắt lập tức hiện lên một tia tinh quang, biểu thị đang chờ hắn tới.

“Tiểu Dịch Vân người sớm như vậy đã tới rồi, như vậy rất tốt. Có tiến bộ! Lại đây ngồi xuống, bồi vi sư tế phẩm một chén thanh trà nào”. Mễ Nặc lấy thêm một chén trà đặt lên trước mặt, cười nói.

Chén trà nóng hôi hổi, Dịch Vân cầm lấy nhấp một ngụm nhỏ, ngay lập tức cảm thấy một cỗ mùi hương thơm ngát truyền xuống cổ họng, dù dòng nước ấm đã trôi đi mà hương vị vẫn còn đậm đà, thật lâu không có tiêu tan.

Dịch Vân lần đầu uống trà, nhưng cũng biết loại trà này không phải loại bình thường, thốt ra: “Thực sự là trà ngon!”.

“Loại trà này là tuyết lộ trà”. Mễ nặc cười nói: “Chúng sinh trưởng ở trên đỉnh núi trong hậu sơn của học viện. Trên đó quanh năm tuyết phủ, nhưng loại trà này lại có thể sinh trưởng ở đó, hấp thụ tinh hoa của tuyết, làm cho hương vị vừa nó mãi không tan, hàng năm sản lượng chỉ có khoảng một trăm cân, được xưng là một trong tam đại kỳ trà của Kỳ Võ đế quốc”.

Dịch Vân nghe vậy, uống thêm một ngụm, mùi thơm vẫn như cũ, quả là khiến kẻ khác phải say mê.

“Tiểu Dịch Vân a, ngày hôm qua, sau khi người đi xa tận chín tháng mới trở về, khi đó ta thấy tu vi người đã tấn cấp ngũ tinh linh vực, thật là thái quá, vi sư giờ vẫn còn khiếp sợ, nên chưa nói chuyện cẩn thận với người”. Nói đến đây Mễ Nặc dừng một chút, biểu tình bỗng chuyển thành nghiêm túc, nhìn chằm chằm Dịch Vân trầm giọng hỏi: “Ngày hôm sau khi người rời khỏi, vi sư đột nhiên nhớ tới một việc, một việc vốn tuyệt đối không thể xảy ra, chính là ma lực chi luân trong khí hải của người cư nhiên lại cứ chuyển động không ngừng. ”

“Có thể nói cho vi sư , người làm thế nào không?”.

Dịch Vân nhất chinh! (ko biết dịch thế nào)

Tình huống vận hành của ma lực trong cơ thể hắn, Mễ Nặc đã biết rõ, ma lực chi luân chuyển động mãi không dừng, đương nhiên không thể thoát khỏi mắt hắn.

Chỉ là, Dịch Vân lúc trước chỉ áp dụng kĩ xảo để làm, mà hiện giờ là do đấu khí tới khiến cho ma lực chi luân liên tục chuyển động, căn bản cùng với thực lực ma pháp của bản thân không có quan hệ gì, nhưng việc này làm sao có thể nói ra?

Dịch Vân trầm mặc một lúc, không biết làm thế nào trả lời, hắn mới giả ngô giả nghệ nói: “Việc này đệ tử cũng không rõ, quả thực rất mặc danh kỳ diệu, tự mình nó cứ chuyển động thôi”.

Mễ Nặc nghe xong ngẩn ngơ, vẻ mặt nhúu chặt, sau đó giãn ra, bỗng nhiên cười to: “Mạc danh kỳ diệu có thể khiến cho ma lực chi luân chuyển động? Nếu thật là như vậy, hơn chín thành số ma pháp sư trên đại lục sẽ không gặp trở ngại nữa!”.

“Muốn chuyển động ma lực chi luân cần lượng ma lực rất lớn, chỉ ít cũng phải ngoài thất tinh pháp tước mới miễn cưỡng có khả năng làm được, không hề quan hệ với vận khí gì cả, đây là vấn đề chênh lệch thực lực, hơn nữa lại là tuyệt đối chênh lệch! Dù cho Quang Minh thần phủ xuống, cũng không có khả năng làm cho một người vượt qua thiên tiệp hồng câu(ko bí dịch thể nào) này, mà người rõ ràng mới chỉ có thực lực ngũ tinh pháp đồ mà thôi”.

Nhìn Dịch Vân cúi đầu, hiển thị không muốn đáp lại trọng tâm câu chuyện này, hắn than thở: “Ai! Người, tên đệ tử luôn thần thần bí bí, vì sư dạy học hơn ba mươi năm, chưa bao giờ thấy qua một tên như vậy, hoàn toàn nhìn không thấu cái ma lực pháp môn tổ truyền của người, hiện tại lại là mạc danh kỳ diệu là ma lực chi luân tự nhiên chuyển động, thật là làm cho vi sư nghĩ đến nát đầu cũng không rõ a! Quên đi, người nếu không muốn nói, ta cũng sẽ không nghiên cứu kỹ, dù thế nào cũng không phải việc xấu, nếu là cố ý bức bách, người nói ra một nguyên do vớ vẩn, thì cũng quá tầm thường rồi”.

Mễ Nặc lại trầm ngâm một hồi, chợt đứng dậy, nói: “Vi sư chưa từng nhìn qua người thi triển ma pháp một lần, chính vì thế mới không thể lí giải thực lực chân chính của người, người theo vi sư đến đây đi. ”

Dịch Vân theo Mễ Nặc đi ra khỏi viện trưởng đại lâu, hướng phía hậu sơn của học viện đi tới.

Đi tới cổng vào sơn đạo trong hậu sơn có thấy một cánh cửa sắt, bên cạnh có hai gã thủ vệ đang canh gác, Dịch Vân tỉ mỉ nhìn hai người, phát hiện họ đều có thực lực trình độ ngũ tinh vô đồ, một là ngũ tinh sơ giai, người kia là ngũ tinh trung giai.

Hai người này vừa thấy Mễ Nặc tới, lập tức cung kính chạy ra mở cánh cửa sắt, sau đó đứng ở một bên, chờ Dịch Vân bọn họ đi qua, ngay lập tức ở phía sau đóng cửa lại.

Mễ Nặc thấy Dịch Vân không ngừng quay đầu nhìn lại, làm như đối với hai người kia rất hứng thú, cười nói: “Bọn họ đều là đệ tử của học viện, mỗi tháng thay đổi một lần, học viên đạt tới trình độ ngũ tinh thay phiên canh giữ ở những nơi quan trọng”.

“Đều là đệ tử? Lẽ nào bọn họ không cần tu luyện sao?”. Dịch Vân hỏi.

“Tu luyện đương nhiên là phải, nếu không tiến nhập thiên phong học viện chẳng phải lãng phí thời gian?”. Mễ Nặc nói tiếp: “Học phí hàng năm của Cao đẳng học viện cũng không rẻ, chỉ ít cũng ngoài một trăm kim tệ, cũng không phải ai cũng trả được, vì vậy học viện chúng ta mới đề ra những phò thù công tác, để cho những đệ tử nghèo không trả nổi học phí làm thêm kiếm tiền”.

“Canh giữ ở đây cùng với đứng gác ở cửa học viện đều là bọn họ dùng sức lao động của bản thân để có thể tiếp tục ở lại học tập trong học viện”.

Dịch Vân minh bạch gật đầu. Trên một trăm kim tệ, một gia đình bình dân khó mà gánh được, người tu luyện có sinh mệnh dài hơn người thường rất nhiều, thời gian tu luyện ở học viện, nhanh thì mười năm, lâu thì vài thập niên đều có, học phí hàng năm tích lũy lại thành một con số lớn khó có thể tưởng tượng, học viện có thể an bài như vậy, đúng là đã thay các đệ tử suy nghĩ rất nhiều.

Đi hết khoảng một dặm lộ trình, tới đầu cuối của sơn đạo, lại thấy một cánh cửa sắt, chỉ là lần này hai đệ tử canh gác đều là ngũ tinh pháp đồ, một nam một nữ, tuổi khoảng chừng ba mươi, so với Dịch Vân lớn hơn rất nhiều.

Đi qua cánh cửa sắt thứ hai, ở bên trong xuất hiện trước mắt hắn một hồ nước mỹ lệ, mặt nước trong như gương, những cây liễu bên hồ rủ xuống như một chiếc vòng màu xanh, trên mặt hồ đàn thiên nga tung tăng bơi lội, từng đàn chim bay qua trên bầu trời, phong cảnh như tranh vẽ, linh hoạt kỳ ảo không ngừng.

Dưới rặng liễu ven hồ có một gian mộc ốc, hẳn là có người ở đây, phía sau mộc ốc có hơn mười gốc cây phượng hoàng (ngô đồng), hòa với màu xanh của hồ, của liễu tạo nên một vẻ đẹp mỹ mãn đập vào mắt.

Dịch Vân đưa mắt nhìn chung quanh, nghĩ thầm: “Người ở chỗ này thật là rất biết hưởng thụ, ánh mắt thật tinh tường, ở đây cảnh sắc tuyệt đẹp, nhưng so với cảnh tượng nơi cổ đàm u cốc, hơn một chút ở chỗ

có bàn tay con người tạo nên, nhưng lại thiếu một tia thoát tục.

“Lão sư, nơi này là địa phương nào, sao lại có tầng tầng thủ vệ vậy?”.

“Nơi này là nơi ở của vi sư, cũng là lãnh địa cá nhân của các thời viện trưởng Thiên Phong học viện. Mễ Nặc cười nói.

Dịch Vân có chút kinh ngạc, Mễ Nặc không phải nói muốn kiểm tra thực lực ma pháp của hắn như thế nào sao, thế nào lại đưa hắn tới nơi này?

Mễ Nặc hướng về phía hồ nước vừa đi vừa nói: “Lại đây đi! Lúc rảnh rồi vi sư sẽ lại cùng với người phẩm trà bên cạnh bờ hồ một phen, ở đây non xanh nước biếc, ngồi đây phẩm trà thì quả là rất thích thú, nhưng hiện tại chúng ta sẽ đi tới một chỗ khác”.

Lại đi vào trong khoảng một dặm, đi vào một khe núi hẹp, sau khi ra khỏi thì một vùng bình nguyên xuất hiện trước mắt, ba mặt núi đồi trùng điệp, tạo ra một thung lũng rộng tới bốn năm dặm, Dịch Vân thấy vậy sợ hãi than, Thiên Phong học viện không hổ là một đế quốc tối cổ lão học viện, cả một vùng núi mà lại ở trong phạm vi học viện, chiếm một khu đất rộng như vậy, làm người ta khó mà tin được.

Ở giữa vùng núi có một tòa bình thai bằng đá trắng, cùng với Diễn võ trường trong học viện giống nhau y đúc, đến gần thì thấy trên mặt khắc đầy những ký hiệu có hình thù kì lạ, giương mắt nhìn lên, cả tòa bình thai đều đầy rẫy những ký hiệu như vậy che kín toàn bộ sân bãi.

Dịch Vân tỉ mỉ nhìn, chỉ cảm thấy những Ma văn kí hiệu này nhìn rất quen thuộc, đột nhiên giật mình một cái, hắn lập tức nhớ tới một cái trong quyển sách Ma pháp trận, kinh hô : “Diễn võ ma trận?”.

Mễ Nặc đứng ở một bên, vừa nghe Dịch Vân nói ra tên của trận pháp, cực kì kinh ngạc: “Đây là Diễn võ ma trận không sai! Chỉ là người làm sao mà biết được? Đây chính là ma pháp trận cấp bậc cửu tinh, phần lớn giáo sư trong học viện cũng chưa từng nhìn thấy”.

Dịch Vân trong lòng nhớ lại trong quyển sách giới thiệu pháp trận này: “Diễn vũ ma trận là một đại phạm vi tù lung ma pháp trận, trong phạm vi của nó , có khả năng hấp thu hoàn toàn ma pháp và đấu khí chạm vào ma pháp trận, lập tức chuyển thành năng lượng để vận hành trận pháp liên tục, không ngừng thế lại có khả năng cùng với ma pháp, đấu khí phản ứng, làm cho trong phạm vi ma pháp trận, ma pháp và đấu khí không thể vào hay ra, thông thường áp dụng làm nơi luyện tập cho người tu luyện ma pháp, đấu khí trên mặt đất”.

Dịch Vân ngây người một hồi, nói: “Đệ tử từng xem qua một đoạn giới thiệu về Diễn vũ ma trận trong một quyển sách về ma pháp trận”.

“Thì ra là thế. ” Mễ Nặc nói: “Kỳ thực trận pháp này ở học viện lớn nào cũng có, nhưng phần lớn đều chỉ ở thất tinh hoặc bát cấp bậc, mà trước mắt ngươi là một Diễn vũ ma trận tối cao có cấp bậc cửu tinh, có khả năng hấp thu toàn bộ công kích của một cửu tinh pháp tôn, toàn bộ Kỳ Võ đế quốc không có quá năm cái đâu”.

Dịch Vân nghe vậy gật đầu, đúng như lời Mễ Nặc nói, điều này hắn từng xem qua tại quyển sách ma pháp , bởi thế hắn không có biểu hiện quá mức kinh ngạc, chỉ là Mễ Nặc còn nói sai một điểm, tối cao của Diễn vũ ma trận không phải chỉ là cửu tinh, trong quyển sách đó có thấy một bức ma pháp trận đồ dị thường phức tạp, chính là Diễn vũ ma trận cấp bậc tinh vực.

Mễ Nặc lúc này còn nói: “Cửu tinh Diễn vũ ma trận này ngoài khả năng bao vây đấu khí và ma pháp bên trong phạm vi trận pháp, điều này thì chẳng hơn gì so với thất tinh, bát tinh trận pháp, hay là ở chỗ khi ở trong pháp trận , tốc độ tiêu hao đấu khí và ma pháp bị chậm đi, hơn nữa lại tốc độ hồi phục bổ sung rất nhanh, nếu dùng để tiến hành tập luyện ma pháp , không chỉ có an toàn, cũng có thể đạt được hiệu dụng gấp đôi”.

Vừa nói hết , Mễ Nặc đã đi vào trong Diễn vũ ma trận, vung tay lên, hơn mười Tật phong tiễn bắn ra, lập tức bắn tới một chỗ khác của pháp trận, khi phong tiễn bay ra khỏi phạm vi pháp trận, chạm vào vách núi thì bỗng nhiên liên tiếp tại không trung vỡ vụn, sau đó tiêu tán, như là đánh lên một bức tường dày đặc vô hình vậy.

Mễ Nặc quay lại hướng Dịch Vân cười nói: “Nhìn xem, chính là như thế này, bất luận một ma pháp nào cũng không thể bay ra khỏi phạm vi của pháp trận, vì thế người có thể thoải mái thi triển ma pháp, để vì sự nhìn xem minh bạch trình độ thực lực chân chính của người”.

Dịch Vân cũng đi vào trong pháp trận, trong lòng hưng phấn một trận, hẳn rốt cục có thể không hề cổ kị, toàn lực thi triển ma pháp.

Ma pháp sư khi luận đấu gặp phải một hạn chế lớn, đó là vấn đề giới hạn của sân bãi. Võ giả có khả năng ở mọi lúc mọi nơi đem đấu khí thi triển ra, ma pháp sư thì không thể làm như vậy, ma pháp một khi thi triển, sẽ tạo ra sự phá hoại cực lớn cho khu vực xung quanh, trừ khi là nơi rộng lớn, vắng vẻ không người hoặc là tại Diễn võ trường chuyên môn, có giáo sư mở ma pháp trận bảo hộ, thì mới có thể toàn lực sử dụng ma pháp.

Tại diễn võ trường thì Dịch Vân không muốn bị vô số cặp mắt nhìn chằm chằm vào mình, Dịch Vân thông thường điều là không phải đi đường thì cũng là lẩn trốn, cơ hội có thể tu luyện tới giờ cũng không nhiều lắm, hiện tại có thể có một Diễn vũ ma trận, có thể đáp ứng nhu cầu trước mắt của hắn.

Trước mặt là một vùng trống trải, Dịch Vân vận khởi ma lực, lẩm nhẩm đọc chú ngữ, đang muốn phóng ra ma pháp thì nghe thấy Mễ Nặc nói: “Tiểu Dịch Vân, người không cần hướng vào không khí ma pháp phóng xuất ma pháp, như vậy không hay! Vì sư sẽ đứng tại đây, có ma pháp nào người cứ việc oanh tạc khu vực ta đang đứng”.

Dịch Vân nghe vậy, còn đang do dự thì, Mễ Nặc cười nói: “Cho dù là công kích của bất tinh pháp tướng cũng không thể gây thương tổn ta được, người chỉ là ngũ tinh pháp đồ, lo lắng cái gì chứ? Nhớ kỹ, phải xuất toàn lực, vì sư cũng không muốn nhìn mấy ma pháp vớ vẩn đâu!”.

Môn La lúc này cũng nói: “Cho dù lão đầu kia đứng yên bất động, thoải mái cho người dùng ma pháp, người cũng không tổn thương được một sợi lông chân của hắn! Hai người thực lực chênh lệch nhau tới bốn tinh cấp, người cứ thoải mái đem toàn bộ thực lực ra mà thi triển, xem rõ người thực lực nông sau ra sao nào”.

Đối với cường giả, tà sát hàng trăm cái sát, cũng không có thể nhẹ nhàng đụng chạm gương mặt hắn, người trước chính là tôn trọng hắn thì kẻ sau chính là vũ nhục hắn gấp bội.

158. Chương 159: Diễn Võ Ma Trận (hạ)

Dịch Vân lúc này không do dự nữa, nặng nề gặt đầu thối lui năm bước, kéo dài cự ly ra 10 thước, hét lớn một tiếng: “Viêm báo tới!”

“Xuy!” viêm báo thật lớn vừa hiện rơi xuống đất lập tức phóng tới trước, thanh âm xuy xuy không ngừng phát ra, đó là âm thanh do hỏa viêm thiêu đốt không khí, thân thể viêm báo nhiệt độ cao dọa người, kéo lên một trận gió nóng quần quanh, gió thổi lửa bay, giống như một đoàn hỏa cầu cực lớn bay tới Mễ Nặc.

Ầm ầm nổ một tiếng, viêm báo mãnh liệt công kích, bỗng nhiên xuất hiện ánh sáng xanh lục tạo thành tấm chắn, cường đại xoay chuyển dòng xoáy, sinh ra một cỗ hấp lực cực đại rất nhanh tiêu hao hỏa viêm nóng cháy trên người viêm báo, vền vền nháy mắt viêm báo liền hóa thành nhiệt khí tiêu tán, Mễ Nặc bình yên đứng trong ánh sáng xanh, vẻ mặt như đang dạo chơi.

“Thương xà kích!” ngay lúc viêm báo tiêu tán, Dịch Vân co tay lại, đưa ra một vòng cung phóng ra hơn 10 tia nước, mũi nhọn như thương màu xanh thẫm, quỹ tích bắn ra quỹ dị, toàn bộ đều phóng tới Mễ Nặc.

Hơn 10 mũi thương theo nhiều hướng khác nhau, bao vây tấn công, từ sáu phương song song bắn tới người Mễ Nặc, hoàn toàn phong kín khả năng chạy trốn.

“Phốc phốc phốc” hơn 10 âm bạo vang lên liên tiếp, bằng thương lam thẫm hầu như cùng lúc đánh lên bức tường gió xoáy, nhiệt độ bằng hàn bị làn gió hấp thu tản ra, thoáng cái không gian mờ mịt, sau đó hơn 10 mũi nhọn trước người Mễ Nặc băng tan tứ tán, chốc lát toàn bộ chu vi an tĩnh lại, bằng thương hóa giải xong, nhưng Phong hệ hộ thuẫn vẫn bập bênh, một điểm rách cũng không có.

Mễ Nặc cười khê một tiếng, sau đó trên mặt hắn hiện lên vẻ ngưng trọng nhìn Dịch Vân.

Lúc này nhiệt độ bên trong diễn võ ma trận đột nhiên tăng lên, một đoàn khói xanh đột khởi, hoa lửa thăng thiên, càng ngày càng dày đặc, bỗng nhiên một hỏa long bên trong tinh hỏa bay ra, lừng không xoay chuyển, một đầu viêm long khác theo sau, hai cự long giao nhau quấn quít, mạnh mẽ lao tới Mễ Nặc.

Dịch Vân đầu đầy mồ hôi, miệng phun ra một câu chú ngữ: “Song long viêm vũ !”

Hỏa hệ ma pháp bốn sao đỉnh phong, cũng là hỏa ma pháp tối cao hắn hiện nắm trong tay.

Hai đầu viêm long trên trời giáng xuống, cũng không xông tới Mễ Nặc mà chỉ quấn lấy hắn từ đầu đến chân, hỏa viêm thiêu đốt vang lên từng đợt “Xuy xuy”, thân thể Mễ Nặc rơi vào trong biển lửa.

Hỏa long vừa chạm vào thân thể hắn, liền đưa hắn vây khốn, sau đó dịch thể chuyển hóa hình thái, biến thành nham tương nóng chảy đổ xuống thân hắn, nhiệt độ lúc này dĩ nhiên lên tới hơn ngàn độ, bất luận sinh vật gì đều không có khả năng bên trong viêm lưu còn sống.

Dịch Vân có lo lắng cho Mễ Nặc? Không! Hắn lúc này lại ngâm một tràng chú ngữ, hai tay kết thành một tư thế cổ quái, trong miệng hô đạo chú ngữ sau cùng: “Nộ viêm nhiên !”

Sau đó, tựa như ma lực toàn thân cạn kiệt, thân thể run rẩy không ngừng, ngã ngối về phía sau.

Mễ Nặc thân ở trong hỏa viêm, lúc này lại bị một dòng suối lửa phun tới, từ dưới chân hắn phun ra không trung hình thành một đóa hoa đỏ tươi, trong nháy mắt bao bọc hắn lại, biển lửa càng thêm nóng, lửa văng tứ tán, một bộ phận chạm vào đường biên diễn võ ma trận bị bức tường vô hình ngăn trở, lại chảy về Mễ Nặc, chỉ vì năm thước quanh hắn toàn bộ hóa thành biển nham tương.

Dịch Vân ngã ngối trên mặt đất, thở hổn hển từng ngụm lớn, liền tiếp phát ra ma pháp hiển nhiên ma lực trong thân thể hắn sớm chịu không nổi, hắn cũng không lo lắng tình huống Mễ Nặc, chỉ là hiểu kỳ lão sẽ hóa giải ra sao hai hỏa hệ ma pháp cực mạnh của hắn.

Gió thay đổi, đầu tiên dần dần hội tụ, sau đó ngưng kết thành cuồng phong, rồi một đoàn gió xoáy xoay chuyển quanh thân Mễ Nặc.

Viêm lưu bên người hắn toàn bộ bị gió xoáy lưu chuyển phóng lên cao, một màn kỳ cảnh, chỉ thấy gió xoáy vô hình quấn lấy viêm lưu, lửa cháy trong gió hình thành một hỏa trụ cao hơn 10 thước, dưới tác dụng của gió xoáy, lát sau gió tan lửa tàn, toàn bộ tiêu tán trước mặt Dịch Vân, diễn võ ma trận khôi phục về tĩnh lặng.

Mễ Nặc không dính chút bụi đứng tại chỗ, y phục trên người hoàn hảo một điểm cháy xém cũng không có, vẻ mặt tiêu ý nhìn Dịch Vân.

Dịch Vân thấy thế ngây người một hồi, sau đó lắc đầu cười nói: “Ta biết thực lực của ta, khẳng định không thể gây thương tích cho lão sư, thế nhưng không nghĩ tới ngay cả một mảnh áo lão sư cũng đốt không được, thực lực cửu tinh cường giả, học sinh thật sự nhận thức được rồi !”

Mễ Nặc đi tới trước mặt Dịch Vân cười nói: “Ta có nói ngươi xuất ra toàn lực, nhưng không nghĩ tới ngươi thực sự dùng toàn lực đốt vì sư, nếu không phải ngươi dùng hết ma lực chắc còn muốn khảo vì sư thêm chút nữa a! Ta dạy qua mấy nghìn học sinh nhưng chưa có một người toàn lực hạ thủ như ngươi, nói vậy, nhưng ta lại thưởng thức điểm ấy của ngươi, ha ha ha !”

Dịch Vân cũng cười nói: “Thực lực của ta ta rõ ràng, xác định không thể gây thương tổn cho lão sư, cho nên ta tận lực thi triển ma pháp, nếu còn lưu thủ thì không có ý nghĩa gì nữa !”

Mễ Nặc nghe xong cười to một trận, hắn nói: “Ma pháp của ngươi phát ra rất thông thuận, đã vượt qua mong muốn của vì sư, nhưng mà kỹ xảo còn phải cải tiến rất nhiều, vì sư hiện tại truyền cho ngươi một pháp môn sử dụng ma pháp tuyệt hảo !”

“Nhìn !” Mễ Nặc nói xong chuyển qua hướng khác, tay phải huy nhẹ, một đạo phong nhận bắn ra, sau đó hơn mười phong tiễn bỗng nhiên xuất hiện từ sau phong nhận, hai đạo ma pháp va chạm giữa không trung, một hồi lâu hóa thành gió nhẹ tiêu tán.

“Cùng lúc xuất ra hai ma pháp ?” Dịch Vân lập tức nhảy dựng lên, kinh hãi.

“Không sai !” Mễ Nặc giải thích: “Kỳ thực cũng không phải đồng thời, chỉ là thời gian trước sau chênh lệch rút ngắn tối đa mà thôi !”

Nói xong, Mễ Nặc lại sử ma pháp, lần này lại là một đạo gió xoáy hơn 10 thước và một con phong hổ, hai ma pháp phân ra trước sau đánh tới giữa không trung, rồi song song tiêu tán.

Dịch Vân hai mắt mở to, rất là khiếp sợ.

Mễ Nặc cười nói: “Phong hổ cùng Gió xoáy rồng đều là ma pháp năm sao, tinh vị hiện tại của người hẳn cũng khả dĩ làm được như thế !”

Dịch Vân vừa nghe, tâm trạng vui vẻ, gấp giọng nói: “Cùng một lúc xuất ra hai ma pháp? Lão sư, người làm như thế nào?”

“Nói qua thì... chỉ là một loại kỹ xảo đặc thù mà thôi !” Mễ Nặc nói: “Khi người niệm một loại ma pháp chú ngữ, sắp sửa thi triển ra thì dùng một tầng ma lực trong cơ thể bao bọc lại, đưa trở lại trong khí hải. Sau đó lập tức ngâm tụng chú ngữ thứ hai, khi hoàn thành thì giải trừ màng bao thi triển hai ma pháp ra !”

Dịch Vân nghe xong lập tức bừng tỉnh đại ngộ, theo lý luận mà nói thì xác thực làm được !

Mễ Nặc lúc này nói tiếp: “Cái yếu quyết này nói thì đơn giản, thế nhưng nếu muốn nắm vững thời cơ thật không dễ dàng, làm sao để hai cỗ ma lực song song sinh ra, tại trong cơ thể không ảnh hưởng nhau là vấn đề then chốt, phải luyện tập rất nhiều mới thuận lợi thi triển .”

“Nếu người không chế không được, ma lực trong khí hải trùng kích nhau làm đảo loạn ma lực vận hành, tuy không hại đến sinh mệnh nhưng ... vài ngày nằm điều dưỡng khôi phục là không tránh khỏi rồi !”

Mễ Nặc lúc này giảng thuật cho Dịch Vân mấy điều lưu ý, Dịch Vân dụng tâm ghi nhớ, nửa giờ sau, Dịch Vân khôi phục ma lực hơn phân nửa, cảm nhận chỗ thần kỳ của diễn võ ma trận, bên trong này tốc độ phục hồi ma lực quả nhiên nhanh hơn bên ngoài rất nhiều.

“Người hiện tại bắt đầu thử xem, có vi sư một bên nhìn, sẽ không có tình huống ma lực trùng kích nhau đâu !” Mễ Nặc nói.

Dịch Vân gật đầu, hít sâu một hơi, lập tức luyện tập.

Ngay khi Dịch Vân làm đến lần thứ 10, phục hồi tinh thần lại thì mảnh rừng phía xa xa vàng rực, ngày hôm nay thế nhưng lại ở trong ma trận luyện tập mà qua.

Mễ Nặc nhìn Dịch Vân, thoả mãn cười nói: “Tiểu Dịch Vân, người đã hiểu môn đạo, mấy ngày sau, người cứ tu luyện như thế, chờ người hoàn toàn nắm giữ pháp môn này, vi sư lại truyền cho người ma pháp lĩnh vực năm sao.”

“Ma pháp phải học tập từ đầu đến đuôi, một lòng muốn nhanh vội vã học ma pháp uy lực cường đại, không bằng ưu tiên củng cố toàn bộ ma pháp cấp thấp trước mới là trọng yếu !”

Nói đến đây, Mễ Nặc từ trong lòng xuất ra một thẻ bài, nói: “Vi sư cũng không thể mỗi ngày đều đến nhìn người tu luyện, khối lệnh bài này người cầm, sau này có thể tự do đến đây, ngày mai bắt đầu, người ở đây tu luyện, chờ người hoàn toàn nắm giữ pháp môn này, đến phòng viện trưởng tìm ta.”

Dịch Vân tiếp lấy lệnh bài, cảm tạ Mễ Nặc, theo đường cũ trở về.

Đi qua hai trạm kiểm soát, ra khỏi Thiên Phong học viện, sắc trời hoàn toàn tối đen, màn đêm đã phủ xuống.

Dịch Vân đi xuống bậc thang, trong lòng vẫn là hưng phấn không ngớt: “Ngày hôm nay thu hoạch quá tốt! Tuy rằng mới là ngày đầu tiên, chỉ vừa mới hiểu nhưng ta nghĩ so với hôm qua ta lại mạnh hơn không ít !”

Môn La lúc này đi tới bên người Dịch Vân, cũng cười nói: “Mễ Nặc lão nhân này cũng thật có bản lĩnh, dạy người không hề giữ lại, xác thực làm cho thực lực người tiến bộ không ít !”

“Ừ! Cơ hội khó có được như vậy không thể để vô ích, đoạn thời gian tới ta nhất định nắm giữ hoàn toàn kỹ xảo pháp môn này mới được ! Đây là việc hàng đầu trước mắt !”

“Đừng quên! Còn có luyện khí!” Môn La nói xong, thở dài: “Ài, luyện tạo ma binh một ngày đêm, dĩ nhiên liên tục phế đi bảy phần tử tinh quáng, nhưng chỉ luyện ra có một thanh ma binh nhị phẩm đỉnh phong! Lấy tu vi đầu khí hiện tại của ngươi rõ ràng luyện ra được ma binh tam phẩm sơ giai, làm sao làm ra cái dạng này không biết, ta nhìn mà đau lòng a!”

“Ách, việc này từ từ mới được, gấp không tốt đâu!” Dịch Vân chợt dạ nói.

“Quên đi, ta chỉ nói suy nghĩ trong lòng thôi, việc luyện tạo ma binh không phải chỉ cần mạnh hơn là được, luyện tập hàng ngày cho quen thuộc cũng quan trọng không kém, nếu ngươi thật muốn ngày sau luyện ra cao phẩm ma binh, hiện tại chuẩn bị công phu cho kỹ đi!” Môn La nhắc nhở.

Dịch Vân nghe xong gật đầu: “Lão đại, ta hiểu mà! Chờ ta nắm giữ hoàn toàn pháp môn này, lại học ma pháp ngũ giai xong, ta sẽ toàn tâm luyện khí, việc này ta cũng rất sốt ruột a!”

“Ngươi hiểu là tốt rồi! Được rồi, ngươi để Cầu Cầu đơn độc cả ngày ở thiết phòng, nó không phát giận sao?”

“Có thể! Hẳn hơi hốt hoảng chút, chúng ta để lại phần thực vật cho 10 người là được rồi!” Dịch Vân cười nói.

Môn La lắc đầu: “Con rắn phá sản này thật đúng là kỳ lạ, lại muốn uống rượu ăn thịt, tên này đúng là nuôi không nổi, hết lần này tới lần khác đều ăn không lớn lên chút nào, vẫn là con rắn nhỏ, không biết đồ ăn nó chạy đi đâu nữa?”

Dịch Vân mỉm cười, không đáp lời, đem xuống, một đường đi nhanh trở lại...

159. Chương 160: Đạo Tặc Vua

Từ nay về sau, mỗi ngày từ sáng sớm đến Thiên Phong học viện, đi vào luyện tập võ nghệ trong Ma trận tu luyện, cho đến trời tối lưu luyện không nghỉ mới quay về.

Để có thể thuận tiện tu hành hơn, hẳn dự định bắt đầu ngày thứ ba, mang theo Cầu Cầu, “Trụ” tiến luyện tập võ nghệ bên trong Ma trận, tu luyện ma pháp bắt đầu từ trời sáng ngời, cho đến đêm khuya, một mỗi thì ngủ dưới đất, liên tiếp mấy lần đều là như vậy.

Mễ Nặc cuối cùng nhìn không được, ngay trong căn nhà gỗ nhỏ của hắn, liền chuẩn bị một chiếc giường chiếu, để cho Dịch Vân yên nghỉ, tu luyện ma pháp sư là việc tương đối hao tâm tổn sức, có thể được nghỉ ngơi trọn vẹn, mới có lợi cho ngày tiếp theo không có gián đoạn tu luyện ma pháp.

Hắn cũng không biết, Dịch Vân tập quán sinh hoạt đã sớm không bị ngoại cảnh chi phối, cuộc sống tại vùng đất hoang vu tính ra cũng được mấy năm, có thể ngủ ở trong luyện tập võ nghệ Ma trận, so với ngủ ở bên trong sơn lâm ma thú bốn phía vẫn tốt hơn rất nhiều, căn bản Dịch Vân không lưu tâm ở điểm này.

Bản thân Mễ Nặc không có con cái, người nhà của hắn hơn trăm năm trước toàn bộ đã qua đời, sinh hoạt của hắn sớm là cô độc một mình, hiện tại đột nhiên có thêm Dịch Vân đến làm bạn với hắn, lúc đầu hắn thật là không có quen, chỉ là vài ngày sau, hắn cũng dần dần quen thuộc với sinh hoạt như thế này. Ban đêm không có ai để nói chuyện với hắn, không có ai bầu bạn với hắn. Đây là một loại gia đình ấm áp mà thật lâu thật lâu rồi hắn dĩ nhiên đã quên mất, Dịch Vân làm cho hắn nhớ tới từng người từng người nhà của hắn. Hiện tại, Dịch Vân thật muốn ly khai, hắn cũng cảm thấy không muốn chút nào.

Trừ lần đó ra, Mễ Nặc còn có một việc khiến hắn hiếu kỳ rất nhiều, hay nhìn biểu hiện cử động ra bên ngoài của Cầu Cầu, nảy sinh hứng thú rất nhiều.

Hắn hiếu kỳ, là bởi vì nhìn nó không thấu.

Cầu Cầu khiến người ta kinh ngạc, làm cho hắn khẳng định nhất định là nó. Bình tĩnh đúng là một loại ma thú, nếu giống như sủng vật thì không có khả năng thông tuệ như thế!

Chỉ là, nếu là ma thú, nhưng Mễ Nặc không có nhìn thấu. Nó thuộc về vị giai ma thú nào, rất ý vị sâu xa, chuyện này hầu như không có khả năng, hắn đã là cửu tinh pháp tôn đỉnh cấp cường giả, coi như là ngang

hàng cửu giai ma thú hắc liếc mắt cũng nhận ra, nhưng hết lần này đến lần khác hắc không nhận thức được Cầu Cầu, khiến cho hắc càng kinh ngạc hơn, càng hiếu kỳ thêm.

Không nói Mễ Nặc không nhìn thấu được, Môn La coi như là tinh vực cường giả, vẫn như cũ cũng vô pháp phán đoán, chỉ là Môn La từ lâu đã buông tha đối với Cầu Cầu không tìm tòi nghiên cứu nữa, cũng chỉ đem nó chỉ là một con phá sản bại sản, và lại còn đối đãi tốt với con rắn phá sản kiêm có thể tìm bảo, Mễ Nặc cũng vừa ... vừa dính vào mà thôi, hết lần này đến lần khác Cầu Cầu như thế nào không để ý tới hắc, vài ngày thời gian trôi qua, khiến hắc suy nghĩ đến tóc bạc mọc thêm nhiều.

Mễ Nặc là người từng trải học thức uyên bác, biết không ít sự tình tuyệt mật trên đại lục. Nghe, những ... sự cố truyền kỳ viễn cổ, Dịch Vân thích nghe, Môn La lại càng muốn nghe, Cầu Cầu tựa hồ cũng nghe hiểu được, mỗi khi Mễ Nặc nói lên những ... sự cố này thì Cầu Cầu lộ ra cái đầu dài trông lòng Dịch Vân, tùy ý khoát lên vai Dịch Vân, an tĩnh nghe Mễ Nặc nói chuyện.

Buổi tối hôm nay, Mễ Nặc bắt đầu thuật lại sự tình nghìn năm trước: “Tại một nghìn năm trước, trên Khung Võ đại lục còn có hơn mười quốc gia song song tồn tại, chỉ là trải qua mấy trăm ngàn chiến tranh thảm liệt, trong lúc đó quốc cùng quốc tranh đấu, đại quốc chiếm tiểu quốc, nên hình thành đại lục như hiện tại, chỉ còn lại tam đại đế quốc độc bá tồn tại.

“Trong quá trình này, mười quốc gia cổ bị tiêu diệt, mấy trăm thế gia tiêu vong, hơn mấy vạn thất tinh lĩnh vực cường giả chiến đấu, cũng làm cho vô số loại tuyệt học cổ võ cũng như ma lực pháp môn theo đó mà thất truyền, tạo thành trên đại lục chúng ta trình độ ma khí xuống thấp, thua xa ma khí hưng thịnh của nghìn năm trước đây”.

“Hiện tại trình độ võ học chúng ta trái lại quá kém so với nghìn năm trước sao?” Dịch Vân hỏi.

Mễ Nặc gật đầu, tiếp tục than thở: “Căn cứ sổ sách cổ ghi chép lưu truyền tới nay, tại nghìn năm trăm năm trước đây, trên đại lục có hai cửu tinh cường giả, trên ba trăm người, mà hiện tại toàn bộ các quốc gia Khung Võ đại lục, cửu tinh cường giả có gia tăng thêm nhưng chỉ còn hơn một trăm người, cái chênh lệch này thật sự rất lớn, nếu tiếp tục qua một nghìn năm nữa, sợ rằng số lượng cường giả còn có thể so với hiện tại càng ít hơn, ai ... !”

“Cửu tinh cường giả, như lão sư vậy, còn cường giả ngoài tinh vực chứ?” Dịch Vân suy nghĩ một chút, lại hỏi.

“Lúc đó số lượng tinh vực cường giả, còn lại sách cổ truyền xuống cũng không có ghi chép lại, bất quá tục truyền có gần bốn mươi người, mà hiện tại chỉ còn lại có hơn mười một người, tại Kỳ Võ đế quốc, cũng chỉ có bốn người tinh vực siêu cường tồn tại mà thôi, so với lúc đó ít hơn phân nửa!”

Dịch Vân nghe xong nghi hoặc nói: “Kỳ Võ đế quốc có bốn người như vậy? Thế nhưng ta từng nghe ngoại công nói qua, trong đế quốc chỉ có một tinh vực cường giả a!”

“Ngoại công người?” Mễ Nặc kỳ quái liếc mắt nhìn Dịch Vân, nói: “Hắc nói đúng nhưng là tin tức trước đây lâu rồi, đế quốc Kỳ Võ ta nguyên bản chỉ có một tinh vực cường giả không sai, nhưng tại cách đây mười năm, lại có ba thiên phú vô cùng cao minh là thiên tài, niên kỷ không quá năm trăm tuổi, thành công đạt đến cấp tinh vực truyền thuyết, hơn nữa ba gã này đều là người của Quang Minh giáo đình, cũng song song thuần phục vương thất đế quốc Kỳ Võ chúng ta, tổng cộng có bốn người”.

Nói xong, Mễ Nặc vẻ mặt si mê nói tiếp: “Thế nhưng cảnh giới thần của tinh vực giống nhau a! ,, , thật không biết cuộc đời này của ta cũng có thể đạt đến lĩnh vực này nữa không?”

Một tiếng cười nhạo quen thuộc từ dưới đáy lòng vang lên, Môn La chẳng thềm cười nói: “Nghe như thế này, trên Khung Võ đại lục, tại cái thời đại của mình trước kia, bắt đầu xuống dốc! Thời đại này tiêu điều rất nhiều không cần phải nói, tại một nghìn năm trăm năm trước, tinh vực cường giả cũng gần hơn – ba mươi người? ngay cả cái thời đại trước kia một phần ba cũng không đến, Mễ Nặc lại còn nói đó là thời đại ma khí hưng thịnh, thật sự là buồn cười!”

Dịch Vân nghe xong liền trầm mặc, trong lòng đang suy nghĩ: số lượng cường giả trên đại lục một đời không bằng một đời, điểm ấy có thể khẳng định, chỉ là vì sao lại như vậy chứ? Chỉ là các quốc gia đại chiến khốc liệt, hắc là còn không phải tạo thành kết quả này.

Chỉ nghe Mễ Nặc lúc này lại nói: "Trong lúc các quốc gia đánh trận không ngừng, từ trước hơn mười quốc gia, đến bây giờ có tam đại đế quốc, như vậy cứ nói trắng ra chiến tranh đang còn duy trì liên tục, cũng bất quá là vì vương quyền tranh đoạt, tranh giành lãnh thổ mà thôi! Như vậy chiến đấu có ý nghĩa không lớn, có thể nói là cực kỳ ngu xuẩn!"

"Đất đai trên Khung Võ đại lục có một chút như thế, như thế nào còn tranh đoạt nữa, tối đa cũng chỉ có thể chiếm được phân nửa lãnh thổ trên đại lục, còn lại là toàn bộ sào huyệt của ma thú, căn bản nhân loại vô pháp chiếm hữu! Đạo lý này, trải qua các triều đại đế vương cho tới nay tưởng phải rõ ràng chứ?"

Dịch Vân nghe xong cũng cả kinh: "Trên đại lục hơn phân nửa là lãnh thổ của ma thú, nhiều như vậy sao?"

Mễ Nặc mặt không còn chút máu liếc mắt nhìn Dịch Vân nói: "Đây chính là thường thức trên đại lục, người dĩ nhiên chẳng rõ? Tại trong học viện một người nào đó không tốt với người! Thiên Phong học viện ta, cũng không chỉ dạy đấu khí cùng ma pháp mà thôi, phạm là quân sự, lễ nghi, lịch sử, phong tục đều là trong phạm vi phải học, tri thức cũng là bài vở và bài tập là một a"

Dịch Vân nghe xong cúi đầu, cái mũi cười khúc khích.

Mễ Nặc nói tiếp: "Ma thú chiếm lãnh thổ phi thường rộng lớn, tại cảnh nội đế quốc Kỳ Võ, thì có Lạc Nhật sơn mạch cùng ma thú ao đầm, hai cái địa phương này chiếm phân nửa trên toàn bộ đế quốc, mà ở phương Bắc cảnh nội Bối Mông đế quốc cũng có Huyết Hồng sơn cốc cùng cánh đồng tuyết u ám, phía Tây Bàn Thạch công quốc, có Cửu U chi cảnh cùng cửu vạn núi to lớn như vậy, toàn bộ ma thú tụ tập ở nơi này đều, những ... địa phương này chiếm cả khối phải trái phân nửa đại lục, nhân loại chúng ta tuyệt đối vô pháp chinh phục".

Dịch Vân nghe xong ngơ ngơ ngẩn ngẩn, hẳn chỉ biết hai cái địa phương là Lạc Nhật sơn mạch cùng ao đầm ma thú, cho tới bây giờ mới nghĩ tới, tại các địa phương khác cũng có rất nhiều ma thú sống ở đó.

Một hồi sau, hẳn lại hỏi: "Toàn bộ đại lục có hơn phân nửa bị ma thú chiếm, thật là bất khả tư nghị, rốt cuộc nhân loại cùng đại lượng ma thú chính là hàng xóm của nhau, những ... ma thú này từ nơi nào tới?"

Mễ Nặc lắc đầu: "Những ... ma thú này hẳn là tồn tại từ xưa đến nay, cũng là đại đa số mọi người đều nhận thức như vậy, bất quá còn có người nói rằng, đây chỉ là truyền thuyết mơ hồ mà thôi"

"Truyền thuyết?"

"Ân, chỉ là truyền thuyết" Dừng lại một chút, Mễ Nặc nói tiếp: "Cũng không biết trải qua bao lâu, là ở mấy vạn năm trước sao, lúc đó thế giới này ngoại trừ Khung Võ đại lục ra ở bên ngoài còn có các đại lục khác song song tồn tại, hơn nữa cũng đều so với Khung Võ đại lục hiện tại lớn hơn rất nhiều.

"Trên đại lục này có rất nhiều ma thú khác nhau, thế nhưng có một ngày, những ... trong lúc đó đại lục này đồng loạt chìm xuống biển, chỉ còn lại duy nhất một đại lục Khung Võ được bảo tồn, sở dĩ những ... ma thú trên các đại lục này, để chạy nạn tất cả chúng đều chạy đến Khung Võ đại lục của chúng ta. Cũng bởi vậy, trong toàn bộ lãnh thổ Khung Võ đại lục hơn phân nửa đều bị ma thú chiếm đoạt"

Dịch Vân ngơ ngác nghe, mấy vạn năm trước? lịch sử hiện tại Khung Võ đại lục cũng bất quá là một vạn năm mà thôi, mấy vạn năm trước vẫn còn có con người tồn tại sao?

"Ngoại trừ Khung Võ đại lục ra, còn có nhiều người khác tồn tại trên các đại lục sao, cái này có khả năng sao?" Dịch Vân thì thào nói.

Mễ Nặc cười nói: "Sở dĩ cái này chỉ là truyền thuyết mà thôi, căn bản không có tính chân thật, lịch sử Khung Võ đại lục chúng ta bất quá cũng có vạn năm thời gian, cái này nói ra là đại bộ phận mọi người không tin, vì sự cũng chỉ là xem nó như những cổ sự mà thôi".

Hừ một tiếng, Môn La lúc này cười nhạo nói: "Cổ sự này chỉ lừa gạt được những tiểu hài tử, cái thuyết pháp này rõ ràng là ở thời đại của ta, chỉ là không nghĩ tới trải qua bảy nghìn năm, lại còn có thể lưu truyền cho đến hiện nay, các người những ... hậu nhân này, hẳn là truyền thừa xuống cái gì đó không truyền, trái lại những ... thuyết pháp sai lầm này, hoàn hảo một chữ cũng không sai truyền xuống, thực sự là làm cho ta không biết nên khóc hay nên cười a".

“Lão đại ngươi cũng nghe qua cái truyền thuyết này à? Vì sao lại như vậy khẳng định này nhất định điều không phải thực sự?” trong lòng Dịch Vân hỏi.

“Đương nhiên khẳng định!” Môn La nói: “Có thể làm cho cả một khối đất đai to lớn mấy vạn dặm chìm xuống trong biển, ngươi biết việc này phải mất bao nhiêu lực lượng chứ? Coi như là một trăm tinh vực đỉnh cấp siêu cường song song liên thủ, cũng là vô pháp làm được! chứ đừng nói đây là bị thiên tai, vạn dặm đại địa tuyệt không bởi vì một hai người thiên tài có thể đánh chìm, huống chi mấy người này còn muốn chết trước Khung Vô đại lực.”

Dịch Vân nghe xong lập tức đồng ý!

Tinh vực cường giả có bao nhiêu thực lực mạnh mẽ, không ai có khả năng so với Môn La rõ ràng hơn, nếu hẳn đều khẳng định như vậy, nhất định sẽ không sai!

Dịch Vân cười nói: “Lão sư, cái chuyện này nói thật ra qua mức huyền huyền mơ hồ, hẳn là không có người nào tin tưởng chứ”.

“Hầu như là không có ai tin!” Mễ Nặc nói tiếp: “Bất quá, có một số ít cường giả, cũng đối với chuyện ấy tin tưởng không nghi ngờ gì cả, không chỉ cho là cái truyền thuyết này là đúng lại không chút nghi ngờ, còn đi khắp mọi nơi tìm kiếm di tích thượng cổ tiền sử vạn năm, muốn chứng nhận truyền thuyết này là chuyện có thật”

“Di tích thượng cổ?”

“Ân, Truyền thuyết những ... ma thú chạy nạn đến Khung Vô đại lực, có một vài bộ phận là ngoài cửu giai ma thú đỉnh cấp, thậm chí là tồn tại vu thuật trong tinh vực ma thú, tục truyền, những ... ma thú này đều có trí tuệ cực cao, nguyên lai lúc đó chúng nó đem các di tích trên đại lực này cùng đưa tới Khung Vô đại lực, mà trong những ... di tích này, đều cất giấu một ít dị bảo, những cường giả tin tưởng vào các thuyết pháp này, cũng bởi vậy không ngừng tìm đến những ... di tích này”.

“Dị bảo?” Dịch Vân ngạc nhiên nói.

“Thế nào, ngươi cũng tin sao?” Mễ Nặc cười nói: “Truyền thuyết tại trong di tích này, có nhân loại lưu lại thượng cổ thần binh, hoặc truyền thừa điển tịch dấu khí ma pháp vạn năm, thậm chí còn có người cho rằng bên trong thượng cổ thần binh có thần linh bị phong ấn, chỉ cần đưa hẳn tỉnh lại, thì bất luận nguyện vọng cái gì cũng giúp ngươi thực hiện được quả thực là lời nói vô căn cứ!”

Chẳng hiểu vì sao, Dịch Vân đột nhiên nhớ tới cái điện phủ viễn cổ cùng đầu ma thú cấp tinh vực đáng sợ kia.

“Như vậy, thật có người tìm được di tích thượng cổ sao?” Dịch Vân vội vàng hỏi.

Mễ Nặc lắc đầu nói: “Căn cứ sách cổ ghi chép lại, thì không có! Bất quá, có một số ít lần lượt tìm trong điển tịch, nhưng có một chút nhìn ở bên ngoài di tích cùng miêu tả vị trí, điều này cực kỳ mờ mịt, làm cho người ta nhìn không rõ loại này, trong đó, một vài bộ phận chống lại việc giảng thuật điển tịch di tích thượng cổ một cách rõ ràng, chính là vương thất bí văn lục của Khải Tát vương quốc”.

“Khải Tát vương quốc?” Dịch Vân chưa bao giờ nghe qua quốc gia này.

Mễ Nặc nói rằng: “Hiện nay nó nằm ở trong cảnh nội Biệt Mông đế quốc, hơn một nghìn năm trước vương quốc này đã bị diệt vong. Hơn nữa, nguyên nhân Khải Tát vương quốc tiêu vong cũng không hề đơn giản, trong lúc đó chỉ trong một đêm, những thành viên vương thất trong quốc gia này, đều bị một người cửu tinh đỉnh cấp cường giả giết chết, một người cũng không lưu lại, đó là nguyên nhân vương quốc này bị diệt vong”.

Dịch Vân nghe xong ngỡ ngàng sửng sốt, không thể tin được bèn nói: “Toàn bộ thành viên vương thất đều bị giết? Đến tận cùng là ai mà hung tàn như vậy? Có thâm cừ đại hận sao?”

Mễ Nặc than thở: “Toàn bộ thành viên vương thất hơn ba trăm người chỉ trong một đêm bị giết, vì cái gì, đương nhiên chính là bản giảng thuật vị trí di tích trong vương thất bí văn lục kia!”

“Người hạ thủ, lúc đó chỉ có một người cứu tinh đỉnh cấp cường giả. Là người hung tàn được xưng danh là vua đạo tặc”.

Lắc đầu, Mễ Nặc nói tiếp: “Kỳ thực, vương thất bí văn lục của Khải Tắt vương quốc có hay không có vị trí di tích thực thụ, cũng chỉ nghe người ta đồn đãi mà thôi, nếu thực sự có, những di bảo trong di tích kia sớm đã bị lấy đi, người này cũng không hề căn cứ vào thuyết pháp, liền ra tay giết hết toàn bộ vương thất hơn ba trăm người.

“Tên là vua đạo tặc, bất luận cái gì so với người độc ác khác càng muốn hung ác hơn rất nhiều!”

“Sau đó hẳn thật có tìm được di tích thượng cổ sao?” Dịch Vân hỏi.

“Không biết!” Mễ Nặc nói: “Tại sau chuyện này, nguyên nhân thủ đoạn của hắn quá mức hung tàn, các quốc gia trên đại lục, cùng tinh vực cường giả cùng nhau liên hợp lại, đối với hắn tuyên bố truy sát lệnh, thế nhưng tên vua đạo tặc này cũng không còn có xuất hiện nữa, ta nghĩ, hẳn nếu không phải bị bí mật giết chết, hay chạy đến chỗ nào không có người rồi ẩn nấp ở đó”.

“Người này là ai!” Dịch Vân lạnh giọng nói rằng.

“Hắn là người có kết vạ tội cũng không sai, thế nhưng cũng rất không dễ dàng bị giết. Ngoại trừ bản thân hắn chính là cứu tinh đỉnh cấp thực lực mạnh mẽ, công phu trốn tránh của hắn có một không hai ở thời đại đó, chỉ cần không gặp phải tinh vực cường giả ngay trước mặt, không ai có khả năng lục soát tìm ra được hành tung của hắn.

“Hắn, tại một nghìn sáu trăm năm trước, trên toàn bộ đại lục người người đều danh xưng giết người điên cuồng thập phần hung ác vua đạo tặc – Kỳ Lôi Tư!”

“Cái gì ?” Dịch Vân cùng Môn La thân thể song song chấn động.

160. Chương 161: Ma Pháp Miễn Dịch

“Người đã nghe qua tên Kỳ Lôi Tư ?” thấy Dịch Vân kịch liệt phản ứng, Mễ Nặc khó hiểu hỏi.

“Đã từng nghe qua.” Dịch Vân cười khổ.

Hắn không chỉ nghe qua, còn tận mắt nhìn thấy thi hài di cốt tàn phá của Kỳ Lôi Tư, ngay tại tòa điện phủ viễn cổ thần bí, cũng trên người hắn lấy được 10 viên ma hạch cao giai cùng với công pháp thủy hệ đấu khí cao nhất – Nhu vân đăng thiên quyết. Từng nghĩ đến người này có thể là cường giả cứu tinh tuyệt đỉnh được người người kính ngưỡng, lại không nghĩ rằng hoàn toàn tương phản, hắn 600 năm trước là công địch toàn bộ đại lục, bị cường giả khắp nơi truy sát.

Một người đồ diệt sạch sẽ 300 người huyết mạch vương thất, quả thực nghe đến rợn người, thậm sự thiên cổ ít có, khó trách dẫn đến công phản, hắn coi như lợi không bù được hại.

Người làm sao có thể nghe qua tên này ?” Mễ Nặc đứng dậy, kinh ngạc nói: “Kỳ Lôi Tư lúc ấy từng tàn sát rất nhiều nhân vật cao tầng trọng yếu của Quang Minh giáo đình, giáo đình cũng từng mấy lần xuất động cường giả thánh giáo vây giết hắn, nhưng vẫn để hắn chạy thoát. Từ khi hắn biến mất, Quang Minh giáo đình khổ công tìm hắn mấy chục năm không có kết quả, cuối cùng vì bảo tồn mặt mũi cùng với uy tín, đã đem toàn bộ dấu vết Kỳ Lôi Tư trong sách sử xóa đi, không có khả năng lưu truyền tới nay, vì sự vô tình mới tìm được một quyển Âm bộ thư cổ xưa, mới biết được a !”

Dịch Vân lại bắt đầu nhớ lại, sâu trong Lạc Nhật sơn mạch, viễn cổ điện phủ, tinh vực ma thú cùng với di thể Kỳ Lôi Tư, hẳn thật sự không thể giải thích, chỉ có thể trả lời: “Từng nghe tổ tông trong gia tộc nói qua.”

Hắn đem Môn La đẩy ra.

Mễ Nặc không thể tin, chỉ là từ trước tới nay Dịch Vân luôn thần bí, giống như hồ sâu không đáy, trên người hắn nhiều chuyện đoán không ra, cũng không muốn làm rõ, tuy rằng trong lòng nghi hoặc nhưng biết có hỏi cũng vô dụng, nên không muốn nói nhiều.

Một đêm này, liền trôi qua.

Một phen nói chuyện, một đoạn bí văn ngàn năm bí ẩn, một cái tên cấm kỵ. Làm cho Mễ Nặc đối với thân thể gia tộc, lai lịch càng thêm tò mò, hẩn lòng đầy hiếu kỳ quay lại trên người Cầu Cầu, con rắn nhỏ kỳ lạ.

Mà Dịch Vân nghe xong một đoạn bí sử, suy nghĩ hồi lâu, cẩn thận quy ra tiền căn hậu quả:

“Đoạn bí sử vua đạo tặc Kỳ Lô Tư lúc ấy đến Khải Tắt vương quốc. Đồ sát toàn bộ huyết mạch vương thất hơn ba trăm người vì bản bí văn, hẩn là không muốn tin tức tiết lộ ra ngoài mới làm như vậy. Lúc sau, lấy công phu ẩn thân trác tuyệt đương thời của hẩn, tránh thoát toàn bộ cường giả đại lục liên hợp truy sát, cuối cùng y theo ghi lại trên bí văn đi sâu vào trong Lạc Nhật sơn mạch, rốt cục tìm được thượng cổ di tích trong truyền thuyết. Chính là tòa điện phủ viễn cổ thần bí kia, rồi bị tinh vực ma thú giết chết.

“Mà Khải Tắt vương quốc đã sớm biết viễn cổ điện phủ tồn tại, do quan hệ tới tinh vực ma thú bọn họ không thể tiến vào bên trong tìm kiếm, cũng có thể họ đã từng phái ra rất nhiều cường giả tới, kết quả đều bị đầu tinh vực cự thú kia đồ diệt, vào không được cho nên mới chỉ có thể ghi lại trong bí văn vương thất, bởi vậy mà gặp họa diệt vong, hết thấy đều rõ ràng.

“Bí văn ghi lại là chân thật, viễn cổ điện phủ tồn tại là sự thật, phải là thượng cổ di tích vạn năm! Nếu đúng như vậy, theo lời Mễ Nặc lão sư thì truyền thuyết mấy vạn năm trước có hay không đã từng thật sự xảy ra?”

Không biết rõ làm cho người ta tò mò, Dịch Vân cũng không ngoại lệ.

Môn La trầm ngâm một lát mới lắc lắc đầu: “Việc này quá ly kỳ, ta cũng rất kinh ngạc, không nghĩ tới sâu trong Lạc Nhật sơn mạch tòa viễn cổ điện phủ cùng với di cốt tàn phá kia, phía sau lại có chuyện cũ rĩ rậm như thế, còn câu nói kia, thượng cổ truyền thuyết chỉ là lời nói vô căn cứ thôi!”

Dừng một chút, Môn La nói tiếp: “Truyền thuyết này ta từ nhỏ đã nghe qua, so với người còn rõ ràng hơn. Nếu thế giới này ngoại trừ Khung Vũ đại lục còn có đại địa khác, người thử tưởng tượng diện tích có bao nhiêu lớn? Tuyệt đối không có khả năng đồng thời chìm ngấm biến mất, không có lực lượng gì có thể tạo thành kết quả này, mặc kệ thiên tai hay nhân lực.

“Thế gian này cường đại nhất chính là tinh vực đỉnh phong, cực hạn linh vực, là thần ở nhân gian. Mà lực lượng này có lớn đến đâu, cũng có mức độ, bài sơn đảo hải, toái sơn liệt địa mấy vạn lý, thậm chí mấy trăm ngàn dặm, đồng thời khiến đại địa chìm vào biển sâu, trừ bỏ Quang Minh Thần căn bản không tồn tại, không có khả năng phát sinh!”

“Có lẽ, cho dù là thần linh cũng không có năng lực đó.” Môn La đơn giản kết luận.

Dựa theo lẽ thường tự hỏi, Dịch Vân tin tưởng suy luận của Môn La, tuyệt cường lực lượng phải có hạn độ, người nào cũng hiểu. Nhưng phải nghĩ lại, lẽ thường thật sự tồn tại sao? Vài năm này, quá trình hẩn tu luyện ma khí không phải luôn luôn phá vỡ cái gì là lẽ thường, định luật thiết tắc vạn năm đó sao?

Có lẽ, nhân loại tự mình vẽ ra một vòng tròn, khiến bản thân luẩn quẩn trong đó, kỳ tích không thể phát sinh mà thôi.

Rau xanh vô vị, chung quy phải bỏ chút muối ăn mới có thể trở thành món ngon, hẩn nguyện ý tin tưởng, cùng ý nghĩ với Kỳ Lô Tư lúc trước.

Bắt đầu cách ngày, Dịch Vân đều đặn lui tới Diễn Vũ ma trận luyện phóng ma pháp, luôn kiên trì sử dụng hết toàn bộ ma lực mới đình chỉ, rồi ngồi khôi phục ma lực, một canh giờ sau lại tiếp tục.

Diễn Vũ ma trận cấp 9 này không giống với pháp trận cấp 7 hay 8, còn có công hiệu có thể nhanh chóng bồi bổ ma lực, bởi vậy hẩn ở trong này tiến hành tu luyện ma pháp, cường độ liên tục trước nay chưa từng có, tốc độ tiến triển đương nhiên không thể so sánh.

Mễ Nặc không như ngày đầu tiên, cả ngày ở bên cạnh theo dõi hẩn tu luyện, cũng không thể đem toàn bộ thời gian đặt lên người một đệ tử. Hẩn cách vài buổi, cố định sáng, chiều, một ngày ba lượt ghé qua đây, thuận tay mang theo cơm nước đến cho Dịch Vân, đồng thời cũng là thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi của Dịch Vân.

Liên tiếp bảy ngày, mỗi ngày đều là như thế.

Nhìn Dịch Vân cùng Cầu Cầu mồm miệng đầy thịt, trong lòng Mễ Nặc bỗng nhiên có cảm giác vớ vẩn, hẳn bây giờ còn là cường giả cửu tinh pháp tôn, hay là viện trưởng Thiên Phong học viện sao?

Mỗi ngày đích thân đến tiệm cơm học đường lấy cơm, xách giỏ đồ ăn đi qua trạm kiểm soát, thủ vệ nơi đó đều lộ vẻ mặt không dám tin nhìn hắn, cử chỉ mặc dù là cung kính, trong mắt lại nghi hoặc, còn có lo lắng, rất sợ viện trưởng đại nhân có phải hay không tu luyện có vấn đề, tâm lý bất thường, đột nhiên ham thích việc nấu cơm xào rau vặt vãnh.

Mễ Nặc đương nhiên có thể chứng kiến ánh mắt quái dị của những người này, nhìn ra nghi hoặc trong lòng bọn họ.

Xem hắn bây giờ sa đoạ thành cái dạng gì?

Là cha hiền sao? Cho dù sa đoạ cũng nên có giới hạn, cha hiền hai chữ này cùng với hắn không hề có quan hệ, có rơi vào vực sâu cũng không nên có bộ dáng buồn cười như hiện tại, hắn đã ở dưới địa ngục, đây là hoàn toàn trầm luân, hắn thế nhưng sa đoạ, trong lòng Mễ Nặc trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Mễ Nặc luôn đứng giờ mang thực vật lại đây, chờ Dịch Vân ăn xong hắn mới rời đi, hắn nhìn ra được làm viện trưởng cao đẳng học viện cũng không phải việc thoải mái, ngay cả một ngày chuẩn bị cho đệ tử ba bữa cơm cũng bị soi mói, Dịch Vân hẳn thâm nghĩ.

Một ngày nọ, khi Mễ Nặc vừa rời đi, Dịch Vân đang muốn bắt đầu tu luyện thì thấy Cầu Cầu nhảy đến trước mặt hắn, kêu tê tê không hiểu là vì chuyện gì?

Dịch Vân nhìn cả buổi vẫn không rõ Cầu Cầu vì sao có hành động này, Môn La một bên lại đoán được: “Nó tựa hồ kêu người bắn ma pháp đánh nó a!”

Dịch Vân ngần ra, suy nghĩ rồi hỏi: “Cầu Cầu, người muốn ta xuất ma pháp đánh người hả?”

“Tê tê tê” Cầu Cầu lập tức gật đầu kêu lên.

Dịch Vân không khỏi mỉm cười, lắc đầu cười nói: “Người là ở trong này đợi đến nhàm chán a? Lại đây, ta lấy chút Phong pháp tinh thạch cho người ăn.”

Cầu Cầu không để ý tới, vẫn là tại chỗ nhảy bắn lên, tiếng kêu càng lớn hơn nữa, Dịch Vân lại coi nó như con rắn lười biếng chỉ biết ăn ngủ, khiến nó bất mãn.

Dịch Vân thấy Cầu Cầu hô to, rõ ràng kháng nghị lời hắn nói, không khỏi bật cười, đang muốn bắt Cầu Cầu quay trở về lại nghe Môn La đột nhiên nói: “Dịch Vân, người theo ý nó thử xem.”

“Vì cái gì?” Dịch Vân nghi hoặc.

Môn La nói: “Con rắn này tuy rằng phá sản, tuy là tên đối trá nhưng không đến nỗi ngu ngốc, nó nếu có hành động như vậy hẳn phải có dụng ý.”

Dịch Vân nghe xong trầm ngâm một hồi, nhìn Cầu Cầu, đột nhiên bàn tay to vung lên, lập tức hơn 10 băng tiễn hướng nó đánh tới: “Xuy xuy ...” thanh âm phá gió vang lên, băng tiễn không ngừng đánh lên người Cầu Cầu, tiếng động bạo phá không ngừng phát ra.

Một hồi, hơn 10 băng tiễn tiêu tán đi, phía sau sương mù Cầu Cầu bình yên vô sự tại chỗ cũ, vền vền bị oanh lùi nửa bước, trên người xà lân sáng loáng bình thường, cho thấy không có chút tổn thương, sôi nổi kêu lên.

Dịch Vân thấy thể hai mây giương lên, lần này hắn có chút đánh thật, liên tiếp hai đạo thủy hỏa sơ giai đồng thời đánh ra, hướng Cầu Cầu bay đến.

“Viêm Báo, đến!”, “Thủy Thương Xà Kích, đánh!”

Hắn hiện tại có thể đồng thời xuất ra hai ma pháp, nhưng cơ hội thành công chỉ có 6-7 thành, vẫn không tính thật sự quen thuộc, so với 1-2 tháng trước, độ thuận thực xem như tiến rất xa, lần này thuận lợi thi triển ra.

Viêm Báo cùng với Thủy Thương phân thành hai đường trái phải, một đỏ một lam thành hình bán nguyệt bay đi, một cực nóng một cực hàn đồng thời oanh lên người Cầu Cầu, “Rầm!” “Xoẹt !” Hai tiếng vang lớn, Cầu Cầu bị đánh bay từng bước, hai đạo thủy hỏa ma pháp chợt biến mất, nó lại tiến lên chỗ cũ, ngửa mặt lên trời tê hô, đúng là không tổn hao gì.

Dịch Vân hơi kinh ngạc, biểu hiện Cầu Cầu vượt ngoài thực lực phải có, cho tới này đều mạnh hơn hẳn, hẳn không cho rằng mình có thể bị thương Cầu Cầu nhưng giờ phút này nhìn nó, đúng là nhẹ nhàng đậm mật đỡ hai đạo ma pháp bốn sao, vẫn có chút ngơ ngác.

Đang muốn tăng cường độ ma pháp, chợt nghe Môn La vội vàng thúc giục nói: “Dịch Vân, dùng hết toàn lực, lấy ma pháp cường đại nhất công kích nó, ta cần xác nhận một chuyện !”

Dịch Vân kinh ngạc, không biết môn la vì sao nói như vậy, dù rất là lo lắng , hẳn do dự một trận, quyết định làm theo lời Môn La, Cầu Cầu mạnh hơn hẳn, hẳn là không có việc gì.

Tập trung tinh thần, ma lực vận hành, tức thời trong Diễm Vũ ma trận nhiệt độ tăng lên, hỏa nguyên tố rất nhanh tụ tập, bên trong quang lửa hai Viêm Long hiện ra bay quanh trong gió, quán quanh thân Cầu Cầu.

Lát sau, một đoàn lửa đỏ từ dưới nền đất bắn ra, hướng Cầu Cầu phun tới, giáp công cùng với hai hỏa long, làm nhiệt độ nhất thời cuồng thăng áp lên thân Cầu Cầu, bên trong ngọn lửa ngàn độ đốt cháy liên miên.

“Nộ Viêm Nhiên!”, “Song Long Viêm Vũ !”

Hai ma pháp này là Dịch Vân ngày đó thi triển lên Mễ Nặc, hiện tại uy lực cảnh mạnh hơn một bậc, thi triển ma pháp cũng nhanh vài phần, cho thấy mấy ngày nay khổ tu trong Diễm Vũ ma trận quả thật không uổng phí, ma pháp hẳn nắm trong tay càng tinh chuẩn, càng thuần thực.

Hai ma pháp hoàn toàn bất đồng, lại cùng thời gian phát ra, ngọn lửa giao nhau, uy lực không thể so sánh với bình thường.

“Tê ~!”

Diễm Vũ ma trận vang lên một tiếng xà ngâm, ngọn lửa lữ lượt xoay chuyển bốc lên, tất cả hỏa viêm lập tức hợp lại biến thành thiên địa thuần túy hỏa nguyên tố. Lúc này, trong Diễm Vũ ma trận hàm lượng hỏa nguyên tố đột nhiên bạo tăng gấp trăm lần. Cầu Cầu lúc này mở to mồm hít một cái, nhất thời đem toàn bộ hỏa nguyên tố nuốt vào bụng, sau đó ngửa mặt lên trời ra vẻ no nê, chậm rãi bò lại Dịch Vân.

“Đây là có chuyện gì?” Dịch Vân hai mắt trừng trừng, mồm há ra, thiếu chút nữa cằm cũng rớt xuống đất.

Hai đạo hỏa hệ ma pháp uy lực cường đại trong nháy mắt bị hóa giải thành hỏa nguyên tố thuần túy, đây là trong quá trình ma pháp sinh ra, lại lấy phương thức tương phản nghịch chuyển, việc này tuyệt đối không thể phát sinh.

Mọi người đều biết lý luận ma pháp, muốn cho ma lực ngưng kết thành một ma pháp đầy đủ không khó, chỉ cần ma lực sung túc, lại phối hợp ma chú riêng biệt cũng có thể làm được. Nhưng nếu muốn đảo ngược ma pháp lại thành ma lực, thậm chí là nguyên tố cơ bản nhất, trên lý luận là không được, mà bắt tay làm lại càng muôn vàn khó khăn.

Giống như một ngọn núi, người trong nháy mắt đem cả tòa núi lớn biến trở lại thành vụn đá, thậm chí thành cát, để làm được như vậy thì có bao nhiêu khó khăn ?

“Ma pháp hoàn toàn miễn dịch !” Môn La hít sâu một ngụm lương khí, khiếp sợ vô cùng nói: “Cầu Cầu có thể vô hiệu hóa hoàn toàn mọi ma pháp, công kích ma pháp với nó không tạo thành ảnh hưởng gì, có thể tổn thương nó hiện giờ chỉ có đầu khí vật lý công kích.”

“Điều này sao có thể?” Dịch Vân cả kinh nói.

“Ai!” Môn La thở dài, cười khổ nói: “Ta sớm nên nghĩ tới, Cầu Cầu có thể cắn nuốt ma hạch, cũng có thể ăn các hệ tinh phách, thậm chí cả cốt hài tinh vực nó đều nuốt vào luyện hóa, thân nó có thể nói là tổng hợp thiên địa nguyên tố, ở trong cơ thể lại trở thành năng lượng tinh thuần, ma pháp cũng là các hệ nguyên tố tụ tập lại, đối với nó không chỉ không có hiệu quả, ngược lại là đại bổ, lại là lương thực ngon miệng !”

Lúc này, Cầu Cầu chậm rãi bò đến cạnh chân, lập tức quẩn vào lòng Dịch Vân, không lâu liền truyền ra tiếng ngáy, bắt đầu ngủ say.

“Xem đi, người vừa thi triển ra hai hỏa hệ ma pháp, nó biến thành năng lượng tinh khiết ăn vào rồi hiện tại đi ngủ, ăn no rồi ngủ, ngủ đã rồi ăn, không phải là tập tính của con rắn phá sản này sao?” Môn La lắc đầu nói.

Dịch Vân nhìn Cầu Cầu trong lòng ngực, không thể tin được, lại hỏi: “Tất cả ma pháp đều không có hiệu quả sao?”

“Là ma pháp đồng tính mới không có hiệu quả, như nhiệt hỏa, khí băng hàn,... nhưng nếu là ma pháp bạo liệt, hoặc là ma pháp có thương tổn vật lý sẽ không nằm vào loại này, lại như: kịch độc, va chạm, phong ấn hạn chế, ... sẽ không ở trong phạm vi đó.”

Dịch Vân cúi đầu suy nghĩ nói: “Không đúng a! Lúc ấy đầu lục giai Băng Lân Báo không phải xuất ma pháp thương nặng Cầu Cầu, khiến nó ngủ sâu ba tháng mới hồi phục lại đó sao?”

Môn La nói: “Đó là lúc đó Cầu Cầu quá yếu, không thể lập tức tiêu hóa năng lượng quá lớn, hơn nữa khi đó Băng Lân Báo xuất ma pháp trực tiếp phóng vào trong miệng Cầu Cầu, uy lực lớn hơn rất nhiều, nó đương nhiên phải cần ba tháng thời gian mới có thể luyện hóa hấp thu.”

“Người hẳn là không quên a, ba tháng sau đó Cầu Cầu tỉnh lại thực lực không phải đề thăng mấy lớn sao? Đó là nó hấp thu năng lượng ma pháp của Băng Lân Báo, sau khi hoàn toàn luyện hóa, nó liền tấn nhất giai.”

Dịch Vân hồi tưởng, quả thật tình hình lúc đó đúng như lời Môn La nói.

Môn La nhìn Cầu Cầu đang ngủ, cười nói: “Con rắn phá sản này thật sự rất kỳ lạ. Cho tới bây giờ chưa từng nghe qua trên đại lục có ma thú loại này, nếu tất cả ma thú cũng có thể hấp thu trực tiếp thiên địa nguyên tố để tấn giai như vậy, nhân loại chúng ta đã sớm diệt vong! Ta cũng không muốn theo đuổi lai lịch của nó, nó tương đối ỷ lại với người, cũng có trợ giúp rất lớn với người, biết như vậy là đủ rồi.”

Dịch Vân trầm mặc một lát, mỉm cười gật đầu, cùng với Cầu Cầu khi đó đột ngột xuất hiện, chỉ biết nó là bị phách thạch ẩn chứa năng lượng tinh thuần hấp dẫn mà đến, lai lịch nó vẫn là ẩn số, nhưng không sao cả, hẳn chỉ biết Cầu Cầu không chỉ là bằng hữu của hắn, cũng là người nhà, chỉ là hiểu được điểm này đã là đủ rồi.

Sau một lúc, Dịch Vân lại bắt đầu tu luyện.

Toàn tâm toàn lực chuyên chú, thu hoạch cũng nhiều, giống như tình yêu nam nữ, bất luận thời gian dài ngắn, phải đợi đến cao trào mới được hưởng sung sướng, còn quá trình trước đó dù là gian khổ cũng là một loại hưởng thụ khác.

17 ngày sau, chính là 20 ngày hắn tu luyện trong Diễn Vũ ma trận, Dịch Vân rốt cục có thể cùng thời gian phát ra hai đạo ma pháp khác nhau, hoàn toàn nắm giữ yếu quyết, mặc kệ là ma pháp thủy hay hỏa hệ, hắn cũng có thể vận dụng xen nhau mà không hề trở ngại, hắn đến nay xem như chân chính bước vào cánh cửa huyền ảo của ma pháp.

Cánh cửa này quá nhỏ, chín thành ma pháp sư trên đại lục cả đời chỉ có thể đứng ngoài cửa, hắn đã bước vào được, tiếp tục hướng cánh cửa khác tiến lên.

161. Chương 162: Lĩnh Vực

Thiên Phong học viện, trong phòng viện trưởng.

“Hai mươi ngày, thế nhưng vền vẹn có hai mươi ngày người có thể nắm giữ ma pháp quyết khiêu này a ...”

Mễ Nặc lẳng lặng nhìn Dịch Vân đang ngồi ở trước mặt nhàn nhạt nói.

Ngữ khí của hắn mặc dù nhạt, nhưng trong lòng lại giống như kênh đào bốc lên!

Mới vừa rồi hần cùng Dịch Vân từ trong ma trận Diễn Vũ trở về, thấy tận mắt Dịch Vân thoải mái sử dụng liên tục xuất ra mười đạo ma pháp, một lần là hợp với hai đạo ma pháp đồng thời xuất ra, khoảng cách thời gian của hần chỉ là trong vài cái nháy mắt, tính ra tổng cộng có 5 lần, trong quá trình này không thấy hần có trở ngại nhỏ nhỏ nào, dễ dàng lưu thông, chỉ riêng lấy tốc độ mà nói, cũng như hần đã từng một tay dạy dỗ vài tên thất tinh pháp tước không có khác biệt lắm, hiển nhiên là hần đã hoàn toàn học được ma pháp đồng xuất mà hần đã truyền thụ.

“Lão phu vẫn tự nhận chính mình là thiên tài, không đến ba trăm tuổi, có thể thăng cấp linh vực pháp tôn cửu tinh, An Kiệt La lão hồn đần kia có lẽ so với ta còn mạnh hơn một ít, lại là chúng ta so sánh với tiểu tử này, có vẻ là không đáng kể ... Chỉ có hai mươi ngày a! Lúc trước, ta cùng với An Kiệt La luận bàn ma pháp quyết khiếu này, ước chừng phải mất tới 6 tháng, mới có thể đạt đến trình độ như hiện tại của hần a!” trong lòng Mễ Nặc nghĩ thầm.

Chính mình thường thức đệ tử có thể vượt ra ngoài dự kiến, làm ra thành tích như vậy quả thật quá tốt, hần hần là đang cao hứng, nhưng trong lòng hần lúc này đã có một cỗ cảm giác mất mát mà ngay cả chính hần cũng không thể lý giải được ...

Tất cả cường giả đều có ngạo khí riêng, về lâu về dài không ngừng biến thành cường đại, chẳng những đối với người khác phải siêu việt, càng phải siêu việt đối với chính mình, không sợ cường, không phục yếu, cỗ huyết khí giận dữ này có thể tạo nên cường giả. Mễ Nặc là tuyệt thế cường giả, trong ngạo khí cũng so với người bình thường quật cường hơn, cho nên lúc này trong lòng mới sinh ra cảm giác mất mát.

Dịch Vân không biết ý nghĩ trong lòng Mễ Nặc. Chính là đón tách trà Tuyết lộ trà liền uống từng ngụm từng ngụm, trà này, uống vào cổ thấy ngọt ngọt, xuống dạ dày một luồng nhiệt khí thẳng tắp chạy khắp tứ chi trăm mạch, hần càng uống càng thích.

Lúc này, Dịch Vân còn không biết, có thể có Tuyết lộ trà này. Là một trong tam đại trà của Kỳ Vô đế quốc, hàng năm sản lượng vền vền chỉ có hơn trăm cân, uống xong vốn không có, Mễ Nặc mỗi ngày cũng chỉ bỏ một ít vào hai chén nhỏ, nếu biết được như vậy hần có thể hã to mồm mà uống sao.

Lúc này Mễ Nặc đem một quyển sách được làm tinh xảo. Để lên trước mặt Dịch Vân, Dịch Vân cầm lấy mở ra, đúng là một quyển sách cổ trân quý.

“Bản sách cổ này có ghi lại toàn bộ năm sao pháp đồ bát hệ ma pháp, từ sơ giai cho đến đỉnh phong, không sót chút gì, trong đó cũng có hai loại ma pháp đỉnh cấp là thủy hỏa nhất hệ, là ma pháp hiện thời trên đại lục đã bị thất truyền, đối với người nó trợ giúp rất nhiều, sách cổ ngàn năm không thể mang ra bên ngoài học viện được, người ngay tại nơi này toàn bộ nhớ kỹ a!” Mễ Nặc nói.

Dịch Vân nghe vậy lập tức rất nhanh trở mình một lần nữa, trong lòng nổi lên một trận mừng như điên, hướng Mễ Nặc nói một tiếng cảm ơn lão sư, chợt chìm đắm chìm trong câu chữ chú ngữ ngôn linh thâm ảo ở trong sách.

Mễ Nặc nhìn bộ dáng Dịch Vân toàn tâm toàn ý đọc sách, vẻ mặt mỉm cười, trong lòng lại là ở trong đầu xuất hiện một ít ý niệm tính toán sâu xa, chỉ nhìn ánh mắt của hần thỉnh thoảng lấp láy liếc nhìn Dịch Vân, nhìn từ đầu cho tới chân, lại nhìn từ chân lên trên đỉnh đầu, đôi mắt chưa bao giờ rời khỏi người hần, hai mắt thỉnh thoảng hiện lên một chút tinh quang, giống như chính đương lang nhìn, trong lòng hần đang tự hỏi, nhất định cùng Dịch Vân có liên quan.

Bản sách cổ năm sao ma pháp này, Dịch Vân đọc đến ba lần, trong sách nói về tất cả chú ngữ ngôn linh về thủy, hỏa hai hệ ma pháp, hần toàn bộ đã ghi tạc sâu trong lòng, trong tâm đã có thể hiểu rõ một ít.

Khi hần đi ra khỏi đại lâu của viện trưởng, chính Ngọ vừa qua đi, mặt trời đúng là độc ác, chợt nhớ tới, hần đã suốt mười bảy ngày không có đi ra khỏi Thiên Phong học viện.

“Lão Đại, chúng ta trở về nơi này cũng quá hai mươi mấy ngày mà thôi, lại lập tức thấy được tiến bộ như vậy, hơn nữa đầu khí cùng ma pháp đều song sử, hiện tại cho dù là chống lại ngũ giai ma thú, ta tin tưởng cũng có thể liều mạng đánh một trận!”

Đi xuống thêm đá trước học viện, Dịch Vân cười nói.

“Hai mươi ngày tiến cảnh giới, người đứng là làm cho người ta nhìn bằng cặp mắt khác xưa. Bất quá chỉ tại trên phương diện ma pháp mà thôi, tu vi đấu khí của người cơ hồ không có chỗ nào tiến thêm, người đừng quên bộ tộc Tư Đạt Đặc chúng ta tối trọng yếu là tuyệt học tổ truyền, hay là trên phần kiếp tử diễm đấu khí, cũng là tuyệt học đấu khí mới có thể làm cho tộc ta vượt qua từ từ vạn năm truyền thừa cho tới bây giờ, nhưng người đừng lẫn lộn đầu đuôi!” Môn La lắc đầu nói.

“Người dạy ta pháp môn ma lực, lúc đó chẳng phải tổ truyền pháp môn sao, như thế nào nói chỉ có đấu khí là tuyệt học trọng yếu?” Dịch Vân cùng với Môn La bất đồng, nhìn hần mà nói, ma pháp cùng với đấu khí là có thể phối hợp với nhau, không có phân biệt ai nặng ai nhẹ, đều trọng yếu ngang nhau.

Hừ một tiếng, Môn La lại nói tiếp: “Quan niệm của người là sai lầm! tuy rằng hai cái pháp môn đều là từ tổ tiên đời thứ nhất truyền xuống đúng vậy, nhưng phần kiếp tử diễm là tuyệt học đấu khí lại là huyết kế công pháp, mà pháp môn ma lực không phải, đương nhiên là không thể đánh đồng!”

“Ta trước đây có nói qua, đối với người có huyết mạch, huyết kế công pháp chiếm ưu thế tuyệt đối! Cho nên, hiện tại trên đại lục các thế gia cổ đều đem huyết kế tuyệt học đều là vật trấn bảo, quản chi một thế hệ huyết mạch bọn họ ngày càng mỏng cũng là không đành lòng buông tha cho, như phụ thân người Lam Duy gia tộc không phải như thế này phải không?”

Nghe đến Lam Duy gia tộc, sắc mặt Dịch Vân lập tức trầm xuống.

Môn La thấy phản ứng Dịch Vân như vậy cười ha hả nói: “Ha ha ha, quả nhiên như ta sở liệu, phản ứng trực tiếp của người như vậy ... về đặc điểm huyết kế tuyệt học, người còn nhớ rõ ta đã từng đề cập qua “Linh vực” sao.

“Linh vực?” Dịch Vân sửng sốt, tựa hồ hần từng nghe Môn La nói qua, chính là lúc ấy Môn La còn nói “Linh vực” này đối với hần còn quá mức xa xôi, cho nên chưa từng nói rõ.

Gật gật đầu, Môn La nói: “Đúng vậy! Huyết kế tuyệt học đều có thể diễn dịch ra linh vực một cách độc đáo, hơn nữa mỗi loại linh vực cũng sẽ không giống nhau, cho dù cùng tu luyện một loại huyết ký công pháp, hợp chất đơn giản biến thành hợp chất phức tạp ra linh vực chỉ biết cùng một loại, cũng không hoàn toàn giống nhau, loại linh vực độc đáo này chỉ có thể dùng huyết mạch để kích thích, cũng là đặc điểm huyết kế công pháp cường đại nhất”.

“Linh vực này rốt cuộc là cái gì? Ta cho tới bây giờ không có thể cảm nhận được a!” Dịch Vân truy vấn nói.

“Đương nhiên hiện tại người là không có cảm thụ đến”. Dừng một chút, Môn La cười nói: “Huyết kế linh vực, chỉ có thực lực đạt tới ngoài lục tinh Võ cuồng, mới có thể làm cho huyết mạch kích phát thức tỉnh lại! Chờ cho người có thể vượt qua bức tường lục tinh linh vực là lúc huyết mạch trong cơ thể người sẽ bắt đầu hoạt hóa, thuộc loại linh vực độc đáo của người mới có thể xuất hiện”.

“Linh vực này có tác dụng gì?” Sẽ trở nên càng mạnh mẽ sao?” Nghe xong nửa ngày, Dịch Vân có thể là không rõ linh vực rốt cuộc là cái gì ...

“Chỉ nói cho người nghe khẳng định sẽ không hiểu được, không bằng ngày sau từ chính người tự mình cảm thụ, hơn nữa, căn bản ta cũng không thể đoán trước linh vực của người là một loại hình gì ... Cho nên, hay là mau đưa tu vi đấu khí của người tăng lên đi a, ma pháp chỉ có thể là phụ trợ, đấu khí Phần kiếp tử diễm, mới là mấu chốt để người chân chính có thể đứng vào hàng cường giả cao nhất của đại lục!” Môn La dặn dò nói.

Ngay khi Dịch Vân trở lại thiết phòng trong Thiên Phong thành, lại gặp được một thân ảnh quen thuộc, Ngạc Đa Đồ đang ngồi ở bàn gỗ trong phòng khách, trên khuôn mặt hần lúc này đây xuất hiện một chút ai oán, cực kỳ giống như vợ đang chờ chồng ở xa về nhà, hần si ngốc chờ chờ đợi hần.

“Dịch Vân, người rốt cuộc cũng trở về, ta có thể chờ người hơn mười ngày rồi!” Ngạc Đa Đồ hưng phấn kêu lên.

Không nghĩ tới chính mình mới đi một hồi, lập tức làm cho hần đợi chờ, Dịch Vân cười nói: “Người đã đợi hơn mười ngày rồi à? Có chuyện gì tìm ta sao?”

Lập tức Ngạc Đa Đồ từ trong ngực lấy ra một cái hộp sắt tinh xảo, nói: “Bên trong là người mua Tân hạ kỳ thạch, ta là một mình đi qua giao cho người”

Mở hộp sắt ra, chỉ thấy bên trong bày đặt ba khối hòn đá màu xanh lục, cùng với một quả kỳ thạch màu trắng.

Hòn đá màu xanh lục hắn đã từng gặp qua một lần, lần trước Ngạc Đa Đồ từng đưa cho hắn hai viên giống như đúc, đúng là Long đảm thạch không thể nghi ngờ.

Mà Kỳ thạch màu trắng này là lần đầu tiên nhìn thấy, liền lấy tay cầm lên, lập tức cảm giác ở trong tay lạnh như băng, bằng nửa nắm tay, hình dáng tựa như bạch ngọc, trên này được che kín vô số đường vân màu đỏ, nhìn kỹ, phát giác đường vân này ẩn hiện hồng mang nhàn nhạt, phẳng phất như là mạch máu chảy xuôi chính dòng máu này chậm rãi lưu động, một viên kỳ thạch này hẳn là Huyết văn quỳnh ngọc.

Nhìn Dịch Vân cầm kỳ thạch đánh giá, Ngạc Đa Đồ nói: “Bốn viên kỳ thạch này ở mười ngày trước cũng đã đưa đến, đang muốn đưa tới cho người, lại chợt phát hiện người không có ở đây, Ny Khả cũng nói người cũng không có ở trong học viện, cho nên ta chỉ hảo hảo chờ người ở chỗ này”.

Trong lòng Ngạc Đa Đồ cười khổ, hắn ở trong này đã chờ hắn những mười ba ngày rồi.

Hiển nhiên Kiệt Nặc Tư gia tộc nhìn Dịch Vân tương đối coi trọng, hiện tại hắn lại lần nữa mất tích, tộc trưởng Cát Âu có thể gấp gáp, lập tức bảo Ngạc Đa Đồ buông bỏ tất cả công việc, nghĩ biện pháp đem Dịch Vân tìm trở về, cái này lại hại khổ Ngạc Đa Đồ rất nhiều.

Hắn như thế nào có năng lực tìm kiếm Dịch Vân? Cho nên cũng chỉ có thể mỗi ngày ngồi ở chỗ này đợi hắn mà thôi.

Hắn hiện tại đã là phó trưởng lão trong gia tộc, có thể nói là địa vị cực cao, làm cho mỗi một người trong gia tộc phải đổ mắt, lại chính là việc nho nhỏ mỗi ngày là đưa hàng, truyền tin tức, so với lúc trước còn làm chấp sự cao cấp còn có chỗ không bằng, từ khi bắt đầu lên chức phó trưởng lão nhưng lại hạ giá như thế? Trong lòng hắn thật sự là buồn khổ.

Đem kỳ thạch bỏ vào hộp sắt, Dịch Vân nhìn Ngạc Đa Đồ cười xin lỗi: “Trong khoảng thời gian này ta đều ở tại bên trong học viện, cũng không biết người tới, cực khổ cho người rồi”

“Người đã ở trong Thiên Phong học viện? Ny Khả như thế nào tìm không thấy người ở đâu?”

Dịch Vân cười không đáp. Việc hắn trở thành đệ tử Mễ Nặc, chỉ có một số rất ít người biết, cũng không nghĩ muốn tin tức này truyền ra ngoài, chỉ muốn tránh bàn tán về chuyện này.

Rồi cùng với Ngạc Đa Đồ hàn huyên chuyện một hồi, vào lúc này Ngạc Đa Đồ lại thử hỏi hắn có hay không bán ma binh khi phòng đấu giá mở cửa, Dịch Vân hỏi: “Ngạc Đa Đồ, vì sao gia tộc Kiệt Nặc Tư các người còn có thể cần ma binh đó?”

Lần trước gia tộc Kiệt Nặc Tư mua hai mươi ma binh nhị phẩm trung gia đã nhiều rồi, hiện tại nghe Ngạc Đa Đồ, gia tộc bọn họ còn muốn mua tiếp một ít nữa, điều này làm cho Dịch Vân có chút khó hiểu.

Ngạc Đa Đồ lập tức giải thích nói: “Các trưởng lão cùng với đệ tử gia tộc bọn ta tổng cộng có hơn 900 người, nếu thật sự phát cho bọn họ mỗi người đều có một thanh ma binh, lấy số lượng trước mắt là không đủ rồi. Nhưng là ma binh khó tìm lắm, giả cả cũng quá đắt, cho nên gia tộc nhất định là không thể chi ra được.

“Cho nên, gia tộc của ta muốn có nhiều hơn nữa, chỉ có những đệ tử đã đạt ngoài năm sao linh vực, mới có thể chia cho một thanh binh khí ma pháp, mà trong gia tộc hiện tại đạt tới yêu cầu này, còn có hơn 80 người, cho nên mới nghĩ là muốn mua thêm một ít nữa”.

Dịch Vân nghe xong có chút kinh ngạc: “Đã ngoài năm sao cường giả, trong gia tộc Kiệt Nặc Tư lại có hơn 80 người?”

Ngạc Đa Đồ gật đầu: “Gia tộc Kiệt Nặc Tư ta đã có mấy trăm năm lịch sử truyền thừa, cũng là tại đế quốc Kỳ Vô cũng có danh tiếng là một trong đại gia tộc, hơn tám mươi năm sao cường giả cũng không có gì kỳ

quái. Chính là trong những người này, trưởng lão đoàn chiếm hơn hai mươi người, phần lớn còn lại là từ bên ngoài mới chào về, ngược lại đệ tử trong gia tộc cũng không nhiều lắm”

Dịch Vân trầm mặc xuống, nghĩ thầm: Lấy quy mô gia tộc Kiệt Nặc Tư, có thể có được cường giả đông đảo như thế, như vậy, Lam Duy gia tộc của người thân là một trong tứ đại thế gia ở đế quốc, chẳng phải là càng kinh người sao?

“Tiểu tử ngươi suy nghĩ nhiều quá đó, nghĩ cũng không đúng!” Môn La đột nhiên ở trong lòng cười nói: “Năm sao lĩnh vực xem như cường giả? Chỉ cần ngươi có thể đạt tới lực tinh thậm chí là trên thất tinh, cho dù nhân số năm sao là một trăm, hai trăm lại như thế nào, chỉ có thể là tra ra thôi, nhưng ngươi lại vì điều này mà ưu phiền, thật sự buồn cười, ha ha!”

Dịch Vân nghe vậy bưng bình tĩnh lại!

Lời nói này quả thật là không sai, lúc trước khi hắn chống lại dong binh đoàn Ba Bồ Á, khi đó hắn mới là năm sao sơ giai mà thôi, lại có thể đem hơn một trăm tên tu giả ma khí, tam tứ giai toàn bộ chém giết sạch sẽ, chênh lệch tinh cấp là tuyệt đối, chênh nhau một cái tinh cấp chính là quá lớn.

Suy nghĩ một chút, Dịch Vân lại hỏi: “Nói như vậy, hai mươi thanh ma binh nhị phẩm trung giai kia, gia tộc các người hẳn là ưu tiên cấp cho toàn bộ trưởng lão?”

“Đúng vậy! Lúc trước đây, trừ bỏ một thanh binh khí ma pháp nhị phẩm đỉnh cấp của gia tộc ta ra, trên tay toàn bộ các trưởng lão chính là ma binh nhất phẩm, trưởng lão đoàn ở trong gia tộc chiến lực lớn nhất, đương nhiên tộc trưởng là ưu tiên bọn hắn trước”.

Nghe đến đó, Dịch Vân cuối cùng cũng hiểu được gia tộc Kiệt Nặc Tư đối với hắn tính toán.

Lúc này Ngạc Đa Đồ mang một chút nghiêm túc nói: “Kỳ thật, chuyện bên trong gia tộc, là ta không nên hướng người nói rõ ràng như vậy. Chính là, người đã từng giúp ta, hơn nữa người đối với nhóm gia tộc ta mà nói, là chỉ có ơn, không có gì uy hiếp, cho nên ta mới nói rõ ràng như vậy, dù sao, vừa rồi chúng ta nói chuyện, cũng không xem như cái gì cơ mật, người có lòng chỉ cần tra ra thì biết liền ... Nhưng là, ta có khả năng nói, cũng chỉ có thể đến đây mà thôi, nếu nói thêm nữa, là ta không thể đáp ứng người được”.

Dịch Vân ngăn ra, sau đó gật gật đầu nói: “Ta hiểu được mà. Ta sẽ không đi tìm tòi nghiên cứu chuyện cơ mật ở bên trong gia tộc các người, người có thể yên tâm!”

Liếc mắt nhìn Dịch Vân một cái thật sâu, Ngạc Đa Đồ nói tiếp: “Có chuyện này người còn không biết ... Khi tộc trưởng ta biết được, người nguyện ý chỉ dùng tám mươi vạn kim tệ, đem binh khí ma pháp này bán cho chúng ta, nhưng lại không ngoại lệ đem một thanh ma binh nhị phẩm tặng cho ta, nói là phải chuyển giao cho diệt nữ của ta Ny Khả, lúc sau Ny Khả lấy binh khí ma pháp, nhưng lại cao hứng khóc đi ra, ta chưa bao giờ gặp qua nàng hưng phấn như vậy ...”

“Ny Khả có một thanh ma binh nhị phẩm?” Dịch Vân có chút ngoài ý muốn, gia tộc chính mình ma binh cũng không đủ, hắn còn bỏ một thanh đem ra ngoài. Tộc trưởng này đúng là hào phóng.

Ngạc Đa Đồ gật gật đầu, lại thở dài nói: “Từ sau khi gặp được người, là ta bắt đầu thuận lợi đứng lên, hiện tại trong gia tộc ta có thể lên làm phó trưởng lão địa vị cao, Ny Khả được một thanh binh khí ma pháp mà tất cả huynh muội trong gia tộc đều mơ mộng, việc này trước đây cũng không thể mơ tưởng đến được, người đã giúp cho ta thật sự là quá lớn ...

“Ta cũng phi thường thích người, nếu người không có thân phận là một đệ tử trực hệ của đại thế gia tại đế quốc, ta nhất định phải đem người mời chào tiến vào trong gia tộc Kiệt Nặc Tư của ta!”

“Ta là đệ tử trực hệ của một đại thế gia đế quốc? thế gia a ?” Dịch Vân cười nói.

“ ... Chẳng lẽ không đúng sao?” Ngạc Đa Đồ kinh ngạc hỏi.

162. Chương 163: Căn Nguyên Chi Khế

Hơi nóng bốc lên trong căn thiết phòng, cùng với tiếng búa sắt đều đặn có quy luật, Dịch Vân thần sắc chuyên chú dị thường bên lò lửa, không ngừng lặp lại các động tác đập đánh, trên người hắn một tầng lửa

đỏ nhàn nhạt bốc lên, tay phải huy búa đánh xuống, theo mỗi lần đánh một tia đầu khí chậm rãi rót vào giữa luyện tài, lúc lâu sau âm thanh ngừng lại.

“Rốt cục... thành công luyện ra chuỗi ma binh nhị phẩm đỉnh phong !” Dịch Vân đem ma binh vừa luyện ra để vào thùng nước hạ nhiệt độ, lấy ra vừa nhìn thấy, lập tức kêu lên vui sướng.

Môn La lúc này cũng đi tới, ngồi chồm hổm nhìn cẩn thận, hần cười nói: “Cái chuỗi ma binh nhị phẩm đỉnh phong này, đạt tiêu chuẩn ! Thời gian dài như vậy, ngươi rốt cục có thể luyện ra một thanh ma binh như thế !”

Từ sau khi nói chuyện với Ngạc Đa Đồ đã qua 10 ngày.

10 ngày này, hần một bước cũng không rời thiết phòng, cả ngày không ngừng đập sắt luyện khí, nếu mệt mỗi liền ngồi xuống tại chỗ ngừng luyện đầu khí, luyện tạo ma binh sẽ liên tục tiêu hao đầu khí trong cơ thể, hần có thể đồng thời tu luyện đầu khí, pháp môn tu luyện đầu khí cùng lúc rèn luyện ma pháp binh khí chính là kỹ năng độc môn của Tư Đạt Đặc gia tộc.

Đoạn thời gian này, hần tổng cộng đánh phế 62 phần tử tinh quặng, luyện tạo ma binh liên tiếp thất bại 62 lần, cho đến hôm nay hần mới thuận lợi tạo ra cái chuỗi nhị phẩm đỉnh phong ma binh không có chút vết này.

Dịch Vân thở ra một hơi thật mạnh, cười nói: “Có thể làm cho lão đại ngươi vừa lòng thật sự không dễ dàng a! Hiện tại, ta rốt cục cso một thanh ma binh tiện tay rồi !”

Môn La liếc nhìn Dịch Vân, thở dài nói: “Ai, ngươi chỉ có điểm chí khí như vậy sao? Lấy cường độ đầu khí năm sao trung giai hiện tại của ngươi, đã đủ để luyện ra ma binh tam phẩm sơ giai, mà ngươi công phu luyện khí mới chỉ ra một thanh ma binh nhị phẩm đỉnh phong, ngươi liền tự đắc ?”

Dịch Vân nghe xong cười khổ: “Ta đương nhiên không phải thỏa mãn như vậy, chỉ là trải qua 10 ngày mới thuận lợi luyện ra cái chuỗi ma binh này, chứng minh mấy ngày làm việc cực nhọc không uổng phí, liên tục thất bại hơn 60 lần, chính là ta hướng mục tiêu mà tiến gần từng bước... Tiếp theo, ta cso tin tưởng chỉ dùng năm ngày thời gian, có thể luyện ra ma binh như thế này, sau đó luyện ma binh tam phẩm cũng có thể !”

Môn La nghe xong hơi giật mình, chợt gật đầu nói: “Ngươi nghĩ cũng đúng. Thật ra ta quá vội, bất cứ chuyện gì đều phải tuân tự mà tiến, cao quá thì không thực tế, mục tiêu thấp một chút, đi ổn hơn một chút, chung quy vẫn đạt mục đích.”

Quay đầu nhìn góc bên cạnh, nhìn tử tinh quặng phế phẩm chất cao như núi, Dịch Vân nói: “Luyện tạo hơn 60 lần mới thành công một thanh, tỷ lệ quá thấp, đường đi còn rất dài mà !”

Nói xong, thu ma binh vào trong Hồng Liên, Dịch Vân thay một bộ quần áo màu đen, đẩy cửa thiết phòng đi ra ngoài.

Môn la hỏi: “Ngươi bây giờ là muốn đi nơi nào ?”

Dịch vân cười nói: “Ta đã đáp ứng Mễ Nặc lão sư, cách vài ngày phải trở lại Diễn Vũ ma trận tu luyện ma pháp, hiện tại đã qua 10 ngày, không bằng trở về xem cái đã, mấy ngày nay cũng chỉ luyện khí cùng tu luyện ta muốn thay đổi tâm tình một chút.”

Một lúc lâu sau, Dịch Vân đi vào phòng viện trưởng Thiên Phong học viện, không thấy Mễ Nặc, nghe bí thư nói viện trưởng Mễ Nặc đã rời đi, hần đành phải một mình đi vào Diễn Vũ ma trận.

Có lệnh bài Mễ Nặc cho hần, rất nhanh thông qua hai trạm kiểm soát, đệ tử thủ vệ thấy Dịch Vân có lệnh bài viện trưởng có vẻ giật mình, nhưng không dám hỏi nhiều lập tức cho đi, Dịch Vân đương nhiên cũng không cần giải thích cho bọn họ cái gì.

Đi vào trung tâm Diễn Vũ ma trận, Cầu Cầu đột nhiên nhảy bắn ra, tự nguyện đứng trước tay Dịch Vân, làm công kích của hần có mục tiêu rõ ràng, đối với thời cơ phóng ma pháp, phương thức phối hợp lưỡng hệ ma pháp có mục tiêu hiển nhiên tốt hơn so với đánh vào hư không, càng có thể lĩnh hội sâu hơn một tầng.

Từ khi phát hiện Cầu Cầu có thể chất miễn dịch ma pháp, chỉ cần Mễ Nặc không có ở đây, Cầu Cầu sẽ tự động cùng Dịch Vân luyện tập, có cái địch thủ rõ ràng này, Dịch Vân vận dụng ma pháp mỗi ngày một

chính xác.

Đó là do Dịch Vân chỉ mới luyện tập ngắn ngủi trong 20 ngày, liền có thể hoàn toàn nắm giữ pháp môn song song thi triển hai loại ma pháp.

Cầu Cầu so với hắn còn mạnh hơn, không cần biết là ma pháp công kích loại gì, có thể nói là khắc tinh tất cả pháp sư trên đại lục, cho nên hắn có thể yên tâm sử dụng hết toàn lực, tùy tâm thi triển ma pháp công kích, mỗi một lần công kích, Cầu Cầu có thể dễ dàng hóa giải hấp thu, giống như trải qua một hồi chiến đấu thật sự, một đối thủ như vậy có thể ngộ không thể cầu, rất giống như đối diện lục tinh cường giả Ba Khắc ngày đó.

Tu luyện là có thể đóng cửa từ từ mà tăng, nhưng ở trong chiến đấu mới tiến bộ nhanh nhất.

Cầu Cầu có lẽ cũng không ý thức được mục đích chỉ để chơi đùa của nó lại mang đến cho Dịch Vân nhiều trợ giúp tăng cường thực lực như vậy.

Tu luyện ma khí là quá trình tương đối tịch mịch, cơ bản phải cố gắng khắc khổ, cho dù tình cấp vị giai thật sự đột phá, thực lực tăng trưởng trên diện rộng, nhưng tối trọng yếu vẫn là nhìn người chiến đấu thực tế có thể phát huy ra chân chính bao nhiêu thực lực?

Ma pháp cùng đấu khí bản chất chính là chiến đấu.

Cũng chỉ có trong chiến đấu thật sự thực lực ma khí mới có thể tiến triển rõ ràng, phương thức đóng cửa tu luyện xa xa không thể so sánh. Môn La từng dặn dò Dịch Vân không chỉ một lần, chỉ có trong chiến đấu máu và lửa mới có tư cách trở thành cường giả chân chính, ngoài đó ra, tất cả cái khác đều chỉ là mặt hàng loại hai, đây chính là đạo lý.

Cầu Cầu tồn tại, với thể chất hoàn toàn miễn dịch ma pháp, coi như là tuyệt thế cường giả đánh không chết, oanh không thương, làm đối thủ bồi luyện với Dịch Vân, cùng cấp chiến đấu, trải qua một quá trình thực sự lột xác, mỗi lần gặp Cầu Cầu hóa giải ma pháp công kích, đều khiến Dịch Vân lĩnh ngộ càng sâu ưu khuyết điểm ma pháp bản thân.

Đây chính là hiểu rõ thực lực bản thân, lĩnh ngộ bản chất thực sự của ma pháp.

Trên tu luyện đấu khí hắn có Môn La, tu luyện ma pháp hắn có Mễ Nặc, hiện tại lại có Cầu Cầu tồn tại, nói coi như là minh sư, bằng hữu khó cầu, mà hắn đồng thời có cả ba, cuộc đời gặp gỡ ly kỳ của hắn có thể nói là xưa nay ít thấy, thường làm cho Môn La lắc đầu thở dài, nữ thần may mắn có mê giai cũng nên mê mẩn có giới hạn a?

Ngày này, Dịch Vân ở trong Diễn Vũ ma trận tu luyện quá mức xuất thần, đến tận khuya mới hết sạch tự thân ma lực, thở hổn hển ngã xuống, lập tức ngủ luôn trong đó, đến khi hắn tỉnh lại thì đã là chính Ngọ hôm sau.

“Thời gian tu luyện trôi qua thật mau, chỉ chớp mắt cái là đêm khuya, ngủ một cái lại là sáng hôm sau, một ngày thế mà trôi qua nhẹ nhàng như vậy.” Dịch Vân thì thào nói.

Môn La lúc này xuất hiện bên người cười nói: “Mỗi người thời gian đều giống nhau, một ngày có người cảm thấy dài bởi vì không có việc gì, có người cảm thấy ngắn là do vận dụng hết thảy, người hiền nhiên là người sau, thời giờ của người mặc dù ngắn nhưng cũng sẽ có càng nhiều phần khích.”

Đi vào ven hồ liễu xanh tùy tiện rửa mặt, Dịch Vân lập tức đi ra sau núi, ngay khi sắp rời khỏi học viện, một nữ tử từ xa thấy hắn liền kích động chạy tới, dĩ nhiên là Ny Khả đã lâu không thấy.

Ny Khả vừa thấy Dịch Vân, một mồm trách cứ kêu lên: “Dịch Vân ngươi cái tiểu quỷ đầu, nghe thúc thúc nói qua ngươi trở về đã một tháng như thế nào vẫn không có tới tìm ta?”

Dịch Vân đã hơn 10 tháng không có gặp Ny Khả, hiện tại vừa thấy, nàng lúc này một thân vàng nhạt, vừa hợp mái tóc ngắn vàng kim gọn gàng, thân cao hơn một chút, nàng tuy mang bộ mặt giận dữ, hai má hơi ửng đỏ hiển nhiên việc thấy Dịch Vân khiến nàng kinh hỉ. Giống như trái cây vừa chín, hương vị ngọt ngào, diễm lệ lóa mắt.

Dịch Vân lẳng lặng nhìn Ny Khả, hần mới cười nói: “Vừa trở về vội chút việc, hiện tại không phải đã gặp sao?”

Ny Khả trợn mắt nhìn Dịch Vân, sau đó cười duyên nói: “Ngay từ đầu ta còn lo lắng ngươi sẽ bị học viện khai trừ, có rất nhiều giáo sư nói như vậy, rất bất mãn với ngươi, ai lại có tân sinh giống như ngươi? May mắn Mễ Nặc viện trưởng đơn độc bác bỏ toàn bộ ngôn luận, cho ngươi một cơ hội, ngươi đừng lại trốn học, lần sau không có tốt như vậy đâu !”

Dịch Vân nghe trong lòng âm ỉ, hần gặp mặt Ny Khả không được mấy lần, không có giao tình gì sâu đậm, mà nàng lại thẳng thắn cho hần một chút quan tâm làm bản thân hần cảm thấy ấm áp...

Không kiêu cách, không màu mè, lời nói và việc làm toàn bộ xuất phát từ bản tâm, đây là ưu điểm của Ny Khả.

“Ngươi còn nhớ Tô Ly sao? Nàng cũng nhớ tới ngươi, vẫn oán oán nói ngươi tại sao trở về không có gọi nàng? Lúc trước ngươi đi là hai chúng ta đưa tiễn ngươi ra cửa, ngươi thế nào lại dễ dàng quên? Tiểu quỷ đầu hiện tại bạc tình bạc nghĩa, tương lai lớn lên nhất định là tai họa vong ân phụ nghĩa trong nhân gian mà.” Ny Khả uất ức nói.

Dịch Vân nghe mà đổ mồ hôi, bạc tình bạc nghĩa? Vong ân phụ nghĩa? Nhân gian tai họa... một cái thái độ làm người thôi, cái nào cũng lớn lao, như thế nào nhất nhất đều quy lên đầu hần đây?

Môn La lúc này ở trong lòng cười to nói: “Cô gái nhỏ này có ý tứ! Ngay cả vô ơn bạc nghĩa phụ tình đều nói ra, hình như có vẻ bị nam nhân vứt bỏ bản thân à? Thật sự cho dù đắc tội tiểu nhân cũng không thể đắc tội nữ nhân à! Tiểu tử, hiện tại ngươi có thể học xong rồi, ha ha ha!”

Dịch Vân đang muốn nói cái gì đó, lại thoáng nhìn thanh bình khí trên người Ny Khả, kiếm khí trong vỏ nhưng hỏa hệ di động vẫn toát ra mơ hồ, hần liếc cái liền nhận ra, đây đúng là ma binh nhị phẩm trung giai hần luyện ra.

Ny Khả thấy Dịch Vân không nói lời nào, theo ánh mắt hần, quay đầu nhìn bình khí tùy thân, nàng vui sướng kêu lên: “Tiểu quỷ đầu, ngươi cũng chú ý tới chuỗi ma pháp bình khí này sao? Ánh mắt ngươi cũng không tệ !”

Dịch Vân gật đầu nói: “Ngạc Đa Đồ có đề cập qua việc này, đây chính là nhị phẩm ma binh !”

Dịch Vân bán ma pháp bình khí cho Kiệt Nặc Tư gia tộc, ngoại trừ cao tầng gia tộc, Ngạc Đa Đồ không hề nhắc tới trước mặt ai, đương nhiên trong đó có Ny Khả.

Ny Khả biết Dịch Vân hứng thú với nghề rèn, hơn nữa toàn rèn ra sắt vụn, “Thợ rèn cứng chân”, mặc cho trí tưởng tượng của nàng có phong phú cũng tuyệt không nghĩ tới, hần có bốn sự luyện tạo ma pháp bình khí, ma binh tùy thân của nàng cũng là tự tay Dịch Vân chế tạo, Đừng nói là nàng, ngay cả Ngạc Đa Đồ cùng tộc trưởng Cát Âu cũng không nghĩ tới đó.

Ny Khả nói chuyện ma binh, hai gò má nổi lên đỏ bừng, cực kỳ hưng phấn nói: “Đúng rồi, đây là ma pháp bình khí truyền thuyết! Nghe nói là sau khi thúc thúc lên làm phó trưởng lão gia tộc, tộc trưởng đưa ra hạ lệnh, chưa từng nghĩ tới ta thật sự có được một thanh ma pháp bình khí đâu, không chỉ tất cả học viên hâm mộ, mà ngay cả giáo sư trong học viện cũng nhìn đổ mắt !”

Lúc này Dịch Vân đột nhiên phát hiện một cỗ ma lực dị thường theo vỏ kiếm mơ hồ phát ra, không phải là tự thân ma binh có khả năng sinh ra, hần hơi kinh ngạc, cái chuỗi ma binh là từ tay hần luyện ra, không có khả năng sinh ra phản ứng năng lượng kỳ dị như thế mới đúng, duỗi tay tiếp nhận ma binh trên tay Ny Khả, rút ra một nửa, đã thấy nguyên bản thân kiếm trơn nhẵn, lúc này chính giữa thân kiếm có một ma trận hình tròn bám vào, cỗ ma lực kỳ dị kia là từ pháp trận này sinh ra.

“Căn nguyên chi khế !” Dịch Vân cả kinh, bật thốt lên.

Căn nguyên chi khế hần đã đọc được trong sách ở cổ đàm, còn có giới thiệu pháp trận này.

Căn nguyên chi khế là một loại ma pháp trận cấp bậc thất tinh, chỉ cần hạ pháp trận này trên vật phẩm, ở trong phạm vi trăm dặm, người thi pháp đều có thể cảm ứng được vị trí vật phẩm, bình thường dùng để bảo hộ vật phẩm trọng yếu không bị ăn trộm.

Nó còn có một đặc điểm, pháp trận một khi hạ dấu vết, có thể duy trì 10 năm thời gian, qua đoạn thời gian này phải thi pháp lại lần nữa, hơn nữa pháp trận trừ người thi pháp khó ai có thể giải trừ, những người khác nếu mạnh mẽ phá đi chỉ có thể là người thực lực cao hơn ít nhất một sao mới được.

Ở Kỳ Vũ đế quốc, các cao đẳng học viện đều có một quy định bảo hộ đệ tử, chỉ cần là người có ma pháp binh khí đã ngoài nhất phẩm trung giai liền giao cho giáo sư Thất tinh Pháp Tước hạ căn nguyên chi khế, trong khi đệ tử còn học tại học viện ma binh trên tay hẳn được toàn bộ học viện bảo hộ, nếu có người mạnh mẽ giết người đoạt bảo tuyệt đối không thể chạy thoát, bởi sẽ là kẻ địch bị cả học viện tuyên chiến.

Một học viện cao đẳng, không chỉ có giáo sư thực lực ngoài Lục tinh lĩnh vực, hơn nữa Thất tinh giáo sư không dưới 10 người, mà các học viện lại giúp đỡ lẫn nhau, cố thể lực to lớn như vậy thậm chí vượt qua toàn bộ thế gia đế quốc hợp lại, cùng nó đối địch chỉ là tìm chết mà thôi.

Bởi vậy, quân ma pháp binh khí quý hiếm ra sao, có thể khiến người đổ mắt, cũng tuyệt không có người dám đánh chủ ý lên đệ tử học viện, căn nguyên chi khế tuy được xưng trăm dặm truy tung nhưng theo thực lực người thi pháp, khoảng cách trăm dặm chỉ là cơ bản. Chỉ cần đệ tử không ly khai học viện quá xa, cho dù thật sự có ngoại nhân cướp được, có chạy bán mạng cũng chưa chắc ra ngoài phạm vi cảm ứng căn nguyên chi khế.

Ny Khả thấy Dịch Vân chăm chú nhìn đạo pháp trận trên thân kiếm, cười ha hả nói: “Tiểu quỷ đầu người cũng đã nhìn ra? Pháp trận này do Mễ Nặc viện trưởng đích thân hạ lạc nha !”

Dịch Vân nghe vậy ngẩn ra!

Chỉ nghe Ny Khả nói tiếp: “Bởi vì đây là ma binh nhị phẩm trung giai, ngay cả cao cấp giáo sư trong học viện cũng không có, có thể nói là cực phẩm ma binh, cho nên Mễ Nặc viện trưởng tự mình đến thi pháp.”

Mễ Nặc tự tay hạ căn nguyên chi khế, khoảng cách cảm ứng sợ có hơn mấy trăm dặm, hơn nữa nếu muốn bài trừ đạo pháp trận này phải là cường giả trên tinh vực... Khó trách Ny Khả dám lớn mật như vậy, hào phóng đem đi điều phổ.

Dịch Vân cho ma binh vào vỏ, trả lại cho Ny Khả, suy nghĩ một chút nói: “Cái chuỗi ma binh này mang trong học viện còn không có việc gì, nhưng nếu phải đi xa nhà, trước khi thực lực tăng lên, ngàn vạn lần không được mang theo bên người, trên đại lục đệ tử bỏ mạng rất nhiều, đều là do bảo vật thu hút cuồng đồ ác sát, không cần thiết rước lấy phiền toái này nọ.”

“Ha hả, tiểu quỷ đầu người cũng quan tâm người ta. Yên tâm, thúc thúc ta cùng nhóm giáo sư đều nói như vậy với ta, ta hiểu được.”

Ny Khả cao hứng nói xong, không tự giác lôi kéo Dịch Vân đứng lên, tư thế bộ dáng hai người vô cùng thân thiết, một đôi nam nữ trẻ tuổi ở ban ngày ban mặt có hành động thân mật như vậy, nhất thời khiến đệ tử chung quanh tò mò, thậm chí ánh mắt ghen tỵ.

Ny Khả cá tính tuy rằng hào sảng, rất có phong thái, không tính là ôn nhu động lòng người nhưng bề ngoài xinh đẹp, với tính tình kết giao phóng khoáng, rất được đông đảo nam tử bạn học yêu thích, giống như Tô Ly, cũng là một trong những mỹ nhân Thiên Phong học viện.

Hơn nữa, Ny Khả cùng Tô Ly đều là đệ tử Võ bộ, cảm tình vô cùng tốt, thường đi chung với nhau, nên có danh hiệu là “Vũ bộ song kiều”, nam đệ tử theo đuổi hai người rất nhiều, chắc đủ để tạo thành vạn đại quân không chừng.

Ny Khả không hề cảm giác, Dịch Vân lại chú ý tới ánh mắt lợi hại xung quanh bắn tới, đại bộ phận đều mang theo địch ý nồng đậm, hơn nữa tất cả đều nhắm vào hắn, ho nhẹ một tiếng, lập tức lui về phía sau từng bước.

Ny Khả mỹ lệ, người theo đuổi nhất định không ít, hắn không nên đốt lửa lên người a!

“Đúng rồi!” Ny Khả đương nhiên không biết suy nghĩ trong lòng Dịch Vân, đột nhiên nói: “Dịch Vân người hiện tại hẳn là bốn sao đỉnh phong Pháp đồ a, người có tham gia khảo hạch thi đấu học viện không?”

Nàng lâu lắm không gặp Dịch Vân, phán đoán thực lực Dịch Vân còn dừng lại ở trình độ 10 tháng trước.

“Học viện thi đua? Đó là cái gì?” Dịch Vân hiển nhiên chưa từng nghe qua việc này, hỏi.

Ny Khả gặp dịch vân thật sự không biết, thở dài nói: “Việc này ở học viện chúng ta đã ồn ào bao lâu, người thế nào không biết? Ai, cho nên người không cần lại trốn học... đó là khảo hạch chọn lựa, ở các tinh vị, chính là bốn sao, năm sao, còn có sáu sao linh vực, lựa ra 10 đệ tử cực mạnh đi tham gia Kỳ Vũ Ma Đấu đại hội.”

“Kì Vũ Ma Đấu Đại Hội?” Dịch vân ngạc nhiên nói.

Ny Khả đầu tiên là sửng sốt, xem vẻ mặt nghi hoặc của Dịch Vân, mới giật mình nói: “Việc này người cũng không biết? Chỉ cần là người dân Kỳ Vũ đế quốc không thể không biết, cho dù là con nít ba tuổi cũng phải nghe qua, người không phải sinh sống ở rừng núi chứ?”

Lời này vừa mới nói xong, Ny Khả đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy Dịch Vân, khi còn bộ dáng dã nhân, hai gò má lại là đỏ lên, trong lòng lại khẳng định phán đoán của chính mình.

Dừng một chút, Ny Khả nói tiếp: “Kì Vũ ma đấu đại hội là tràng tỷ thí 10 năm một lần do đế quốc tổ chức, là để cho tất cả đệ tử ba tinh vị kia của cao đẳng học viện tham gia, nếu có thể tiến vào 10 thứ hạng đầu không chỉ học viện phong quang mà còn có phần thưởng rất tốt.”

“Ngoài ra, đại hội sẽ y theo thành tích cuối cùng mà sắp xếp bài danh trong 10 năm của các cao đẳng học viện, cho nên hiện tại tất cả giáo sư trong học viện chúng ta đều dụng tâm chọn lựa, cần phải lựa ra được đệ tử cực mạnh đi dự thi.”

Kì Vũ Ma Đấu Đại Hội, có thể nói là “Mười năm đại kế” của toàn bộ cao đẳng học viện trong đế quốc, quyết định bài danh tương lai 10 năm sau ở đế quốc, nhóm giáo sư tranh đấu, chính là mặt mũi học viện, mà học viên tham dự là vì con đường phát triển trong tương lai, chỉ cần học viện thứ hạng bay lên, tất cả mọi người đều có chỗ tốt.

Kỳ Vũ Vương Gia học viện có tiếng “Đế quốc đệ nhất học viện” là bởi vì trong hơn 300 năm qua, Kỳ Vũ học viện đều an ổn ngồi ở thứ nhất, hơn 300 năm, 30 kỳ ma đấu đại hội không có một lần ngoại lệ.

Mà Thiên Phong học viện cơ hồ nhiều lần ở thứ ba, bởi vậy tên “Lão Tam” cũng dính trên người Thiên Phong học viện, dính trên đầu viện trưởng Mễ Nặc, khiến lão day dứt mãi không tiêu.

Dịch vân nghe xong suy nghĩ một chút, hẳn không có hứng thú gì, hỏi: “Ny Khả người tính toán định tham gia sao?”

“Đây là đương nhiên ! Ta hiện tại đã là bốn sao đỉnh núi Vũ đồ, rất có cơ hội thông qua khảo hạch trong học viện.” Ny Khả nói.

Nhớ rõ lần đầu tiên ở vùng hoang vu hoàng thổ nhìn thấy Ny Khả, nàng đang ở bốn sao cao giai linh vực, gần một năm nay Dịch Vân đột nhiên tăng mạnh, mà nàng cũng thuận lợi tấn nhất giai.

Lúc này, ở xa xa có một giáo sư kêu to Ny Khả, Ny Khả hướng Dịch Vân cười cười, nói: “Trước hết nói đến đây đã, sư phụ ta gọi, hẳn là muốn nói chuyện thi đua tham gia với ta, nhớ phải thường đi học, lần sau gặp người lại hàn huyên.”

Nói xong, liền lập tức xoay người rời đi, trước khi đi nàng lại hướng Dịch Vân dặn dò: “Tiểu quỷ đầu, người nếu là không có việc gì, cũng có thể đi thử tham gia học viện chọn lựa, lấy người vị giai bốn sao đỉnh phong Pháp đồ rất có cơ hội đó, nói không chừng hai ta đều có thể đồng thời đại biểu Thiên Phong học viện cùng tham gia Ma Đấu Đại Hội.”

Dịch vân nhìn Ny Khả rời đi, lắc lắc đầu, cũng rời khỏi học viện.

Môn la lúc này cười nói: “Cô gái nhỏ này thật thú vị, ta là càng xem càng yêu, Dịch Vân người đối với nàng có hay không ý tưởng đặc biệt?”

Dịch Vân nghe được cười khở: “Lão đại người nghĩ cái gì? Ny Khả lớn hơn ta 5-6 tuổi mà !”

Lắc lắc đầu, Môn La nói: “Cường giả sinh mệnh đều lớn hơn người thường rất nhiều, mấy trăm năm thời gian, vèn vèn 5-6 năm tính là cái gì? Tình người như thế cũng là một phen hương vị, nếu có ý với nàng đừng có buông tha nha!”

Dịch Vân nghe mà đổ mồ hôi, ý tưởng Môn La hình như có chút chủ ác a...

Hắn lắc đầu nói: “Chuyện ta muốn làm còn rất nhiều, cảm tình không phải một trong những thứ hiện tại nên có, vấn đề này không cần người lo lắng thêm.”

Một hồi, Môn La lại nói: “Xem như lão đại ta lắm miệng, như vậy người cảm thấy Kỳ Vũ Ma Đấu Đại Hội thế nào? Nghe rất thú vị a!”

Dịch Vân cười nói: “Đại hội này hẳn các đệ tử cần công danh mới có hứng thú! Ta không cảm thấy gì hết, tương lai cũng không định dốc lực cho thế gia nào, cho nên không cần lãng phí thời gian cho việc này.”

“Hơn nữa, một trận đấu mang tính đại hội, như thế nào có thể so với cùng ma thú huyết sát tranh đấu? Tròng thi đấu đẹp đẽ, trên thực tế là nơi người người khoe khoang phong cách mà thôi, rất không thích!”

“Ai, nghe tới mới để ý, khi không lại bỏ qua một chuyện thú vị như vậy, ta thế nào dạy dỗ ra một tiểu đệ như thế? Người quá mức khô khan a!”

“Là lão Đại người quá mức tò mò ham chơi mới đúng chứ.”

“.....”

“.....”

Hai người dọc đường đi tranh luận không ngừng nghỉ, cùng hướng Thiên Phong thành quay trở về.

163. Chương 164: Duy Đa

Vừa về tới thiết phòng nhỏ, liền phát hiện Ngạc Đa Đồ đưa tới luyện tài tháng này, chất thành đồng đặt ở góc tường ngoài phòng khách, trong lòng Dịch Vân vui vẻ, lập tức hắn bắt đầu bước vào nghiệp lớn - luyện khí

Trong suốt mười ngày, hắn một bước cũng không ra khỏi thiết phòng, vẫn duy trì cường độ cao không ngừng luyện khí.

Lấy đầu khí Phần kiếp tử diễm luyện tạo binh khí ma pháp, không chỉ có luyện binh khí, cũng là luyện đầu khí, cho dù lấy toàn bộ Khung Vô đại lực rộng lớn, đồng thời có thể làm được một lúc hai việc, cũng chỉ có gia tộc Tư Đạt Đặc nhất mạch mới có thủ pháp như vậy, Dịch Vân đã tu luyện tuyệt học đầu khí đã thất truyền – Phần kiếp tử diễm

Mười ngày sau.

Trước mặt Dịch Vân là hai thanh ma binh vừa mới luyện thành không lâu, hắn cẩn thận đánh giá, sau đó cười ngây ngô đứng lên.

“Hai thanh ma binh đạt tiêu chuẩn nhị phẩm đỉnh cấp, trong đó một thanh là thủy hệ ma hạch đã luyện tạo qua, tiểu tử, người thật sự hoàn toàn nắm giữ cách luyện tạo ma binh nhị phẩm!” Môn La cười to nói.

Hai thanh ma binh ở trước mặt, một thanh là kiếm ở trên thân nó ẩn hiện nguyên tố hỏa hệ, thanh còn lại nguyên tố thủy hệ nhàn nhạt vờn quanh, ngay cả Môn La cũng đều nhìn không ra chỗ thiếu hụt của thanh ma binh nhị phẩm đỉnh cấp.

Dịch Vân cười ngây ngô một hồi nói: “Ta vẫn hy vọng. Có thể luyện ra một thanh ma binh thủy hệ, chính là chẳng biết tại sao, phải làm sao luyện ra thủy hệ, so với các nguyên tố khác khó hơn một chút, lần trước ta dùng một quả lõi chúc ma hạch luyện tạo qua, tuy rằng luyện ra chính là một thanh tàn thứ phẩm, nhưng là so với lần này thoải mái hơn, lần này ta liên tiếp thất bại hơn mười lần, thật vất vả mới tạo ra cái chuỗi thanh thủy hệ ma binh này”.

“Đây là điều đương nhiên! Tất cả ma binh đều là của người luyện tạo. Lấy Phần kiếp tử diễm đầu khí làm vật dẫn, thủy, hỏa hai hệ nguyên tố vốn chính tương khắc, người lấy thủy hệ ma hạch phụ trợ, bản chất của nó là sẽ là bài xích hỏa hệ đầu khí, đương nhiên khi luyện tạo là so với ngọn lửa khác khó hơn nhiều”. Môn La thản nhiên nói.

Dừng lại một chút, Môn La nói tiếp: “Ân. Hiện tại người luyện thành ma binh nhị phẩm đỉnh cấp. Đạt được ba thành vẫn là có tiến bộ một chút, khi người có thể đề cao đến sáu, bảy thành, là có thể thử qua luyện tạo ma binh tam phẩm”

Lúc này Dịch Vân cười khổ nói: “Lão Đại, chỉ cần tử tinh quặng số lượng sung túc, chính là ta tin tưởng trong tương lai nội trong hai tháng liền đạt tới mục đích này”

“Tử tinh quặng dùng hết rồi sao?” Môn La ngạc nhiên hỏi.

“Trước mắt còn một ít, chẳng qua chiếu theo tốc độ luyện khí của ta hiện giờ, đại khái số lượng chỉ còn lại không tới năm ngày”. Dịch Vân đáp.

“Ai” Môn La miệng hít thở không thôi. Quên đi, bắt dất dĩ nói: “Thật vất vả mới dần dần có khởi sắc, không nghĩ gặp được vấn đề này, nếu là dùng quặng sắt để luyện tạo, nhiều nhất cũng chỉ có thể luyện ra nhị phẩm trung giai mà thôi, trước mắt đối với người phải nắm giữ thủ pháp luyện khí là trợ giúp không quá lớn, hơn nữa người có thể để cho Ngạc Đa Đồ mang tới nhiều hơn một ít cũng không được sao?”

Dịch Vân suy nghĩ một chút nói: “Ta hôm nào hướng đến hắc hổ xem một chút, xem quặng tử tinh này ở nơi nào phát ra, thật đúng là đại phiền toái”.

Nói xong, Dịch Vân cởi bộ hắc bào đã ướt đầm mồ hôi, thay một quần áo sạch sẽ, đi ra bên ngoài.

“Người muốn đến Diễn Vũ ma trận sao” Môn La hỏi.

Dịch Vân gật đầu nói: “Ân, liên tiếp mười ngày đều ở trong này, không một tia biến hóa, quá chán ngấy, thay đổi không khí một chút cũng không tốt sao”.

Lại đi vào trong phòng viện trưởng của Thiên Phong học viện, vẫn như cũ không tìm thấy Mễ Nặc, vừa hỏi ở dưới, mới biết hắc hổ xuất môn hơn một tháng nay, trong thời gian ngắn chắc là không có trở về, Dịch Vân chỉ phải một mình đi về hướng phía sau núi.

Lần này hắc hổ ở trong Diễn Vũ ma trận, đúng là liên tiếp nghỉ ngơi năm ngày, chỉ vì hắc hổ nghĩ ra một phương pháp tu luyện mới để tu luyện.

Lấy Cầu Cầu làm như đối thủ, chính là Dịch Vân không hề sử dụng ma pháp mà thôi, mà là đem đấu khí vận đến cực hạn, tất cả đều thi triển trên người Cầu Cầu, ma pháp cùng với đấu khí phối hợp cho nhau, như là cùng với ma thú cao giai ở Lạc Nhật sơn mạch chiến đấu không khác biệt mấy, nếu nói khác biệt chỉ là duy nhất ở chỗ, hắc hổ không có lấy ma binh ra mà thôi.

Cái phương pháp tu luyện này, quả nhiên là lập tức chỉ ra ưu khuyết điểm Cầu Cầu.

Mặc kệ ma pháp của hắc hổ có bao nhiêu dày đặc, công kích có bao nhiêu mãnh liệt, Cầu Cầu vẫn như cũ toàn bộ không có ảnh hưởng gì, thậm chí còn có thể chuyển hóa hấp thu năng lượng ma pháp của hắc hổ, lại là, một khi dùng tới quyền cước đấu khí va chạm nhau, mặc dù Cầu Cầu không bị tổn thương, nhưng thân thể nó quá nhỏ, lực đạo chống lại yếu ớt, thường làm cho hắc hổ bị oanh kích bay ra xa xa.

Ngay cả khi Cầu Cầu liên tiếp bị Dịch Vân bắn cho mấy mươi lần, sau lại bò tới, nó bắt đầu phát giận rồi.

Chỉ thấy nó không ngừng ở tại chỗ nhún nhảy, kêu lên tê tê, hiển nhiên đúng là Dịch Vân khi dễ nó, nó bắt đầu bắt nạt!

Dịch Vân nhìn thấy hành động Cầu Cầu như thế, không khỏi cười lên một tiếng, suy nghĩ một chút, lập tức xuất ra hai khóa phong hệ tinh thạch cho nó, quả nhiên, Cầu Cầu vừa thấy phong hệ tinh thạch lập tức không nghĩ hơn thiệt, phi lại đây ngậm nuốt một phát, lại tiến vào trong lòng Dịch Vân ngủ say.

Môn La thấy thế, lắc đầu thở dài nói: “Quả nhiên thật sự là một con rắn phá gia chi tử a! Ta hoài nghi, sở dĩ nó phát giận, nhất định là canh chừng người chuẩn bị xuất ra phong hệ tinh thạch”

“Chính là một chút lẫn lộn, hí ra hai tiếng, có thể người xuất ra phong hệ tinh thạch cho ai đi nữa, nguyên tố phách thạch là tại trong mắt mỗi một người trên đại lục đều là vật dị bảo a, mà nó ở trong tay người lại hạ giá như thế?”

Dịch Vân cũng không nói gì, chính là Cầu Cầu ở trong lòng mình chiếm một vị trí không nhỏ.

Năm ngày sau, Dịch Vân cảm thấy được lần tu luyện này có thể không giúp ích gì nữa, liền rời đi khỏi nơi này.

Sau khi hẩn rời đi khỏi núi, đi xung quanh Thiên Phong học viện quan sát, bỗng nhiên một gã thanh niên nam tử thân thể cường tráng từ phía sau hẩn gọi lại:

“Tất Nhĩ Đạt học đệ, ta tìm ngươi rất nhiều ngày rồi, ngươi ‘Vua trốn học’ thật danh bất hư truyền, nhưng lại cho tới hôm nay mới có thể nhìn thấy ngươi” Thanh niên nam tử này nói.

Dịch Vân ngạc nhiên, nhìn trái nhìn phải, nhìn xung quanh bốn phía cũng không có người nào khác ngoài mình, mới hiểu được đúng là hẩn gọi mình, trong lòng thầm mắng Mễ Nặc tùy tiện sửa đổi lại dòng họ hẩn, lại sửa như vậy thật là khó nhớ, hỏi: “Ngươi là?”

“Ta gọi là Duy Đa, là đệ tử Võ bộ, ta đi vào học viện này đã được 4 năm” Thanh niên này tên là Duy Đa nói.

“Ngươi hảo, Duy Đa học trưởng ngươi nói ngươi luôn tìm ta, là có chuyện gì sao?” hiển nhiên Dịch Vân chưa thấy qua người này, nghi hoặc hỏi.

Duy Đa gật đầu nói: “Đúng vậy! Ta tìm ngươi hơn mười ngày rồi, mặc dù ngươi không biết ta, nhưng đối với ngươi ta nhận ra được, này là thiên tài tinh thần lực siêu phẩm, tàng thư quán quái nhân, vua trốn học, cái danh nào của ngươi cũng có thể nổi tiếng, ở Thiên Phong học viện người mà không biết ngươi, chỉ sợ là không có a”

Dịch Vân nghe trong lòng đổ mồ hôi, ... cái danh nào của hẩn cũng không đứng đắn, một hồi lâu hẩn mới hỏi lại: “Học trưởng ngươi tìm ta có việc gì sao?”

“Đương nhiên!” Duy Đa gật đầu, trong mắt tinh quang chợt lóe, chiến ý không chút nào che đậy toát ra, nói: “Ta nghĩ ta cùng với ngươi tỷ thí công bình một hồi!”

Dịch Vân sửng sốt, lập tức lắc đầu nói: “Xin thứ cho ta không thể đáp ứng ngươi! Chuyện tỷ thí linh tinh, là ta không có hứng thú gì, nói tiếp, cũng không có lý do gì”

“Ta có rất nhiều lý do nhất định ngươi đáp ứng yêu cầu!” Duy Đa nhìn chằm chằm Dịch Vân, chậm rãi nói: “Bởi vì ngươi đoạt bạn gái của ta!”

“Cái gì?” Dịch Vân nghe xong cả kinh, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, đây tốt cùng là cái quái gì a?

Duy Đa nhìn Dịch Vân đột nhiên cười nói: “Ta cũng không nên làm khó gì ngươi, cũng không có ý định giáo huấn ngươi, chỉ muốn biết thực lực của ngươi thôi! Trong lúc đó nam nhân không nói lời dư thừa, ta nghĩ cùng với ngươi luận bàn một chút, đương nhiên, chính là điểm đến mới thôi, ta tuyệt đối sẽ không hạ độc thủ với ngươi”.

“Duy Đa học trưởng, ngươi không phải là có cái gì đó hiểu lầm chứ ? ta hiện tại cũng không có bạn gái”

Duy Đa lắc đầu nói: “Đó không phải là điều trọng điểm! Ta đã nói rồi, ta cũng không có ý định giáo huấn ngươi, chỉ là muốn cho ngươi nhận thức, chiến đấu chính là phương thức trực tiếp nhất, nếu ngươi thật sự là sợ hãi không dám tiếp nhận, ta lập tức xoay người bước đi, chính là từ nay về sau ta sẽ khinh thường nhà ngươi mà thôi, bởi vì ngươi cự tuyệt lời mời của ta”

Dịch Vân nghe vậy càng sửng sốt, người này thật là thẳng thắn, mặt dù trong mắt đối với hẩn có chút địch ý, nhưng vẫn là thanh minh, hẩn hơi lo lắng, lập tức đáp ứng: “Ta tiếp thụ lời mời của ngươi!”

“Nghe nói ngươi là bốn sao Pháp đồ a? Ngươi chẳng lẽ nhìn không ra được ta là năm sao Võ đồ sao? So với ngươi mạnh hơn không ít! Dịch Vân thống khoái đáp ứng lời thỉnh chiến của hẩn, ngược lại làm cho Duy Đa kinh ngạc sửng sốt.

Dịch Vân cười đáp lại: “Lấy lời học trưởng của ngươi mà nói, mạnh yếu không phải là vấn đề trọng điểm, ta chỉ là tiếp thụ một phần lời mời mà thôi”

“Ta bắt đầu thưởng thức ngươi rồi?” Duy Đa ngoài ý muốn liếc mắt nhìn Dịch Vân một cái, cười nói.

Không lâu sau, hai người đi vào trong diễn võ trường, những đệ tử ở chung quanh nghe được cũng ùa theo đến, mọi người vừa nghe cái tàng thư quán quái nhân tỷ thí, cũng không hẹn cùng chạy tới nơi này, theo thời gian trôi qua, người tới quan sát càng lúc càng nhiều.

“Dịch Vân, ngươi vì sao tiếp nhận trận khiêu chiến này” Môn La đột nhiên hỏi.

“Lão Đại ngươi không ủng hộ sao?”

“Không! Người này mặc dù cho rằng ngươi cướp đi nữ nhân của hắn, nhưng hắn làm việc này là quang minh lỗi lạc, không có cường bức, là hán tử chân chính, ngươi có thể ngoại lệ tiếp nhận lời mời của hắn, chứng minh ngươi có thể nhận biết được bản chất của hắn, lão Đại ta cảm thấy rất là vui mừng”. Môn La nói.

Dịch Vân nghe xong cười khổ: “Ta đã từng đoạt lấy nữ nhân? Rõ ràng hắn là hiểu lầm, lão Đại ngươi như thế nào lại nói như vậy?”

Môn La cười nói: “Hoặc là không phải, không phải thì thôi, lấy nhân phẩm của người này ứng với lời nói của hắn sẽ không nói chuyện lung tung, chính là ngươi biết rõ là do hiểu lầm, vì sao còn có thể đáp ứng hắn được?”

Nhìn Duy Đa đi ở phía trước liếc mắt một cái. Dịch Vân cười nói: “Ta tiếp thụ tỷ thí không rõ ràng này, là bởi vì ta thích tính hào sảng ngay thẳng của hắn, hắn đối với ta là có địch ý, nhưng cũng không có nói ra mà thôi, không muốn hạ độc thủ, ta rất là thương thức người như vậy, tiếp thụ lời mời của hắn, chính là bởi vì tôn trọng hắn mà thôi”

Người quang minh có thể làm cho người khác nhận thức được, cho dù là địch nhân, cùng so sánh với loại tiểu nhân khẩu phật tâm xà rõ ràng đáng yêu hơn.

“Tất Nhĩ Đạt học đệ, ngươi chuẩn bị tốt chưa?” Đi vào trung ương diễn võ trường, Duy Đa cất cao giọng hỏi.

“Hay là ngươi kêu ta là Dịch Vân a, kêu dòng họ nghe không được tự nhiên cho lắm”. Dịch Vân thật sự là nghe không quen tai dòng họ Mễ Nặc của hắn.

“Dịch Vân? Tên này ta nghe rất là quen tai, hình như ở địa phương nào đó đã từng nghe qua nhưng lúc này ta không nhớ, hiện tại ta cần là phải tiến công!” Duy Đa quát lên.

“Bắt đầu đi! Dịch Vân nhân nhạ nói, trong cơ thể ngưng kết ma lực tùy theo vận chuyển.

Lúc này, hai mắt Duy Đa hiện lên một tia tinh quang, chung quanh thân thể hiện lên hào quang thủy lam rõ ràng, dùng sức bước tới một bước, lập tức hướng Dịch Vân đang ở ngoài hai mươi thước bay qua.

“Thủy hệ đầu khí! Năm sao cao giai Vô đồ!” Dịch Vân liếc mắt nhìn một cái lập tức đoán được Duy Đa có đầu khí chúc cùng với thực lực tinh vị của hắn, chính là đầu khí này nhìn phương thức vận chuyển như thể nào có vẻ quen mắt, giống như ở địa phương nào đã từng gặp qua?”

Lui về phía sau hai bước, bàn tay to vung lên, một đạo hộ thuẫn hỏa hệ ma pháp to bằng hai thước bỗng nhiên che ở trước mặt Duy Đa.

Duy Đa lạnh lùng cười, thầm nghĩ: “Dĩ nhiên là buồn cười ma pháp thấp giai? Quả nhiên hắn thực lực của hắn là bốn sao linh vực, chính là một cái ma pháp hộ thuẫn lại có thể nào đỡ được thể công của ta?”

164. Chương 165: Sao Lại Thế Này?

Vừa thấy hỏa thuẫn hư không xuất hiện, Duy Đa tốc độ không chậm mà tăng, trong nháy mắt tiến đến trước hộ thuẫn, đầu khí vận chuyển một quyền mãnh liệt đánh tới ma pháp thuẫn trước mặt, “Bính!” một thanh âm vang lên, hỏa thuẫn lập tức tắc tắc vỡ vụn, tiêu tán thành một đoàn nhiệt khí, Duy Đa một kích đắc thủ, không hề dừng lại, thuận thế phóng về phía trước, nhảy vào phạm vi đầy hơi nước, gặp một đầu viêm báo thật lớn bỗng nhiên hướng hắn lao tới liền kinh hãi.

“Viêm Báo tới !” Lui lui ba bước, Dịch Vân tùy tay phóng đạo ma pháp này ra.

Duy Đa hai chân đạp mạnh lên mặt đất, nháy mắt dựa vào chỗ hở vọt ra, thể công liền bị kiềm hãm, hấn cũng không e ngại ma pháp cấp bốn sao, chính là Dịch Vân phóng ma pháp tốc độ quá nhanh, ma pháp thuẩn vừa bị hấn đánh nát, viêm báo thoảng chốc vọt tới rồi, hấn vì khinh địch, đem phần lớn đầu khí phá hủy ma pháp thuẩn, hiện tại đột nhiên gặp đầu viêm báo đánh úp lại, cũng đành phải hoãn thể công, trước tiên hóa giải đạo ma pháp này cái đã.

Duy Đa hóa quyền thành chưởng, hai tay đẩy ra phía trước, toàn thân thủy hệ đầu khí ngưng tụ về tay, đầu khí đột ngột phóng ra, một trận hơi nước màu lam lao ra phía trước, vừa vịn đánh lên thân viêm báo.

Năng lượng thủy hỏa hoàn toàn tương phản, vốn là tương khắc, một khi va chạm lập tức triệt tiêu lẫn nhau, song song giằng co tại không trung, quá trình mãnh liệt này lại im ắng dị thường, không có phát ra một chút tiếng vang.

Học viên đứng xem, chỉ thấy chính giữa diễn võ trường hai đạo năng lượng xanh đỏ đánh sâu vào, sau một lát lam quang đại thịnh, mãnh liệt cắn nuốt liệt hỏa, chỉ thấy viêm báo rất nhanh bị cắn nuốt nhỏ lại, trong nháy mắt bị lam quang dày đặc hóa giải thành hư vô, đạo ma pháp này cứ thế bị Duy Đa dễ dàng ngăn cản.

Duy Đa vừa chạm đất liền hít sâu một hơi, lại hướng Dịch Vân tiến lên, hai người lúc này khoảng cách chỉ còn trên dưới 15 thước.

Mắt thấy Dịch Vân càng ngày càng gần, Duy Đa kinh hãi, biết pháp sư một khi xuất ra ma pháp sẽ có khoảng đình trệ ngắn ngủi, cần thời gian tụ tập ma lực, mà đó cũng là thời cơ tốt nhất hấn tiến công.

Khi hấn đang nhắm tính, tiếp cận còn cách ba thước lại bị một đạo hỏa thuẩn ngăn cản trước người, Duy Đa lần này không hề huy tay công kích, mà hai tay che đầu, cấp tốc lao về phía ma pháp thuẩn, va chạm “Ầm !” thanh âm nổ mạnh, hỏa thuẩn lại vỡ vụn, hấn từ giữa nhảy ra, đầu khí trên người chớp cái khoảnh khắc xẹt tới phía trước.

Bỗng nhiên

Chung quanh diễn võ trường hỏa nguyên tố đột nhiên cấp tốc tụ lại, nhiệt độ bốn phía tăng nhanh. Trong mắt Duy Đa đột ngột có một đám tinh hỏa đầy trời vọt xuống, tựa như mưa bụi nhẹ nhàng rơi. Tinh hỏa vừa chạm vào thân hấn lập tức hóa thành khói nhẹ bốc lên, căn bản không thể tổn thương hấn, nhưng hấn vẻ mặt vô cùng ngưng trọng, lập tức toàn bộ đầu khí trong cơ thể vận chuyển lên, bởi vì hấn rất rõ ràng, đây là dạng ma pháp gì, kế tiếp chuyện gì lại phát sinh.

Trong mắt đệ tử đứng xem bên ngoài, diễn võ trường nháy mắt nóng lên, một mảnh lửa đỏ, hoa lửa phiêu linh nhảy múa, như lá đỏ rụng cuối mùa thu, một màn xinh đẹp quỷ dị.

Trong khoảnh khắc đó, hai con hỏa long thật lớn đột nhiên bay ra, một trước một sau cùng giáp công hấn, Duy Đa nhất thời rơi vào tình cảnh áp bách.

Hai hỏa long phân ra trước sau, cao thấp, một con từ trên cao phóng xuống, một đầu khác từ dưới áp sát quần lại, Duy Đa lúc này muốn tránh trái phải đều không còn kịp.

Hấn giật thót người, vận chuyển đầu khí che chở bên ngoài cơ thể, hai đấm nắm chặt, lập tức hướng một con viêm long đánh tới, hai đầu rồng cực nhanh lao tới nhưng tốc độ Duy Đa còn nhanh hơn, trước sau bị vây kín hấn trước tiên đánh một đầu hỏa long bắn ra, một con viêm long khác lúc này đã đập vào lưng hấn, oanh hấn bay về phía trước.

Viêm long vừa tiếp xúc với hấn, màng đầu khí lam rất nhanh bốc hơi tiêu tán, trong nháy mắt nhiệt khí tràn ngập, “tê tê tê” tiếng vang truyền ra không gián đoạn, viêm long thể tích cũng rất nhanh thu nhỏ lại, lát sau liền hóa thành nhiệt khí bốc lên cao.

Duy Đa hít sâu một hơi, cảm thấy âm thầm kinh hãi, ma pháp này cấp bậc chỉ là bốn sao đỉnh phong, nhưng uy lực có thể so với năm sao ma pháp, mặc dù hấn thuận lợi hóa giải nó, vẫn phải trả giá ba thành đầu khí toàn thân.

Duy Đa có kinh ngạc cũng không nghĩ nhiều, cùng cấp chiến đấu không được một tia do dự, thời gian hấn cần khá ít, lập tức lại hướng Dịch Vân tiến lên, võ giả chiến đấu với pháp sư là tranh đoạt khoảng cách song

phương, chỉ cần hấn có thể đến bên người Dịch Vân thì tên kia chỉ có thể trở thành dê béo, cũng là kết thúc trận tỷ thí này.

Khoảng cách còn không đến 10 thước, tâm lý Duy Đa dần sững, hấn biết cơ hội thắng ở ngay trước mắt.

Lúc này một màn cảnh tượng dị thường quen thuộc lại xuất hiện trước mặt, đốm lửa giáng hạ, tinh hỏa bay ra, chung quanh nhiệt độ tăng lên, nhiệt khí khê vuốt da thịt hấn, mang đến một cỗ cảm giác nóng rực đau đớn.

Đột nhiên, một đầu viêm long xuất hiện phía trước hấn, theo đó lại một đầu viêm long phía sau hiện ra, trong lúc Duy Đa kinh ngạc, lại một đầu viêm long phía trên hấn múa lượn, giống như một đám mây lửa thật lớn che kín bầu trời, tức thì quay đầu lao xuống phía dưới, cuồng mãnh tấn công hấn. Lần này dĩ nhiên liên tiếp ba đầu hỏa long, lại theo ba hướng che kín đường lui, giáp công phóng tới.

“Tam long viêm vũ !” Hỏa hệ năm sao trung giai ma pháp, cũng là ma pháp năm sao Dịch Vân vừa học được không lâu.

“Ặc ***!” Là ai nói hấn chỉ mới bốn sao đỉnh phong Pháp đồ? Đây rõ ràng là trận hình ma pháp năm sao?” Duy Đa vô cùng kinh dị kêu lên.

Trong lòng hấn lúc này phát khổ, ngay từ đầu trận tỷ thí này hấn hoàn toàn đánh giá sai thực lực chân chính Dịch Vân, dẫn đến sai lầm trong đối chiến, mất đi thời cơ tốt nhất, tuy rằng hấn một thân thực lực cực mạnh, nhưng vẫn bị Dịch Vân từng bước chế trụ.

Khinh địch, làm cho hấn chuyển giao quyền chủ động trận đấu này đến tay Dịch Vân.

Đúng lúc này, ba đầu viêm long trước sau cùng quẩn, trên đầu hạ xuống hình thành vòng vây thật lớn, đem hấn vây trong biển lửa nóng rực, giống như lồng giam không có lối ra, bỗng nhiên một trận co rút kịch liệt, biển lửa vô tận theo bốn phương tám hướng bạo liệt.

Khi hấn hao hết bảy thành đấu khí chống đỡ công kích của ba đầu viêm long, trên mặt đất đột nhiên tuôn ra bốn đạo ngọn lửa, vây hấn ở chính giữa, không ngừng phun viêm hỏa cực nóng như nham thạch, mỗi đạo viêm hỏa phun lên người hấn, khi chạm đến màng đấu khí lập tức hóa thành làn khí nóng rực bốc lên không, nhanh chóng ăn mòn thủy hệ đấu khí.

“Xích diễm hỏa hải !” Thanh âm Dịch Vân ngâm xướng ma pháp truyền đến.

Duy Đa càng đánh càng kinh, tốc độ Dịch Vân thi triển ma pháp vượt xa tưởng tượng của hấn, cơ hồ không chút nào gián đoạn, trình độ quá cao.

Bốn đạo ngọn lửa như suối phun, càng phun càng mạnh, thủy hệ đấu khí rất nhanh tiêu hao, vượt xa tốc độ hồi phục, rốt cục hấn không chịu nổi.

Duy Đa tâm kinh hãi, không nghĩ tới Dịch Vân loại ôn hòa này lại chơi tiêu hao chiến, cho tới bây giờ hấn mới hoàn toàn nhận thức thực lực Dịch Vân, thừa nhận hấn đủ uy hiếp chính mình, vì thế hấn vận hết đấu khí còn sót lại, nhảy tới trước, hy vọng thoát ra được địa ngục viêm hỏa này.

Duy Đa hiện tại áp dụng chiến pháp này mới chính là chiến thuật chính xác đối chiến với ma pháp sư, nếu hấn ngay từ đầu có thể nhìn thẳng được thực lực đối thủ, không phải ỷ vào bản thân lực lượng cường hấn, trực diện đón đỡ ma pháp công kích thì trận tỷ thí này tuyệt không gian nan như thế. Hấn cũng sẽ không rơi vào tình huống chật vật như bây giờ, chỉ là hấn tính ngộ quá muộn, hiện tại không kịp quay đầu.

Không nghĩ tới, Duy Đa khi nhảy lên, đỉnh đầu lập tức đụng phải một bức tường vô hình, bị phản chấn đánh bay về mặt đất. Hấn kinh ngạc ngẩng đầu lên liền thấy trên đỉnh đầu có 3-4 hỏa thuẫn che chắn ngang trời, một mặt áp một mặt, làm cho con đường nhỏ duy nhất của hấn hoàn toàn che kín.

Khi hấn đang muốn liều lĩnh phá vây lên trên thì bỗng dưng kinh hãi, ma pháp thuẫn đột nhiên nhiều lên, 5-6 hỏa thuẫn hiện ra, vững vàng vây khốn hấn vào tình thế nguy hiểm.

“Vận dụng ma pháp thật đáng sợ. Rõ ràng chỉ là ma pháp thuẫn cấp thấp mà thôi, ta lại nông cạn chưa từng nghĩ thế nhưng lại còn có thể thi triển như vậy, quái nhân học đệ kia tốc độ thi triển cũng quá nhanh! Chưa từng gặp qua ma pháp sư nào làm được như hấn, rất kỳ quái a!”

Mắt thấy bốn phía ngọn lửa như nước lũ bùng nổ mãnh liệt, toàn bộ hướng chính giữa hấn bao phủ lại, nhất thời thân hấn hăm trong biển lửa rực trời. Duy Đa tâm lý chỉ đành cười khổ, biết được lấy đấu khí còn lại căn bản vô lực lao ra lồng giam lửa này, hiện tại không còn cách nào khác, chỉ có thể vận hết đấu khí hộ thân, đợi cho thời hạn ma pháp triệt tiêu tự tiêu tán đi.

Hấn lập tức vận chuyển đấu khí trong cơ thể, lam quang trên người đại thịnh, không né tránh, lẳng lặng đứng yên tại chỗ, trực tiếp đối kháng biển lửa bốn phía.

Một khắc sau, Duy Đa mồ hôi đổ đầy người ngã ngồi dưới đất, vô lực thở hổn hển.

Dịch Vân lúc này cũng không khá hơn, hấn liên tiếp thi triển ra mấy đạo ma pháp, trong đó còn có hai cái hỏa hệ ma pháp năm sao, cũng là có uy lực lớn nhất có thể nắm giữ, thi triển tiêu hao hơn xa ma pháp bốn sao, sớm tiêu sạch toàn thân ma lực, hấn cũng vô lực ngồi xuống đất, y như Duy Đa thở gấp.

“Người căn bản không phải bốn sao Pháp đồ, mà phải năm sao lĩnh vực mới đúng !” Duy Đa thở hổn hển nói.

“Ta chưa bao giờ nói qua ta là bốn sao pháp đồ a.” Dịch vân đồng dạng thở gấp đáp.

“Thật là! Ma pháp của người phóng ra tốc độ nhanh như vậy, quả thực là tới rồi trình độ thái quá, chưa từng gặp qua ma pháp sư nào có thể làm được như vậy, ta căn bản là gần không được thân của người.”

Dịch vân nhàn nhạt cười nói: “Người là tiếp cận không được ta, ta cũng không làm gì được người a! Ta đem tất cả ma pháp mạnh nhất toàn bộ đều thi triển ra, trong đó còn có cấp độ năm sao, người lại có thể nhất nhất tiếp thụ, ma lực trong cơ thể ta toàn bộ tiêu sạch, nếu người duy trì thêm một hồi, trận này người thắng chắc.”

Duy Đa lắc đầu nói: “Đấu khí của ta cũng cạn kiệt, căn bản nửa điểm bất người cũng không có, ta từng tỷ thí qua hàng trăm ma pháp sư, tinh cấp vị giai cao hơn người cũng có, nhưng không có một ai phiền toái giống như người, tốc độ phóng ma pháp thật sự quá nhanh !”

Trong khi hai người nói chuyện, chung quanh truyền đến tiếng quát to, Dịch Vân quay đầu nhìn lại, nhất thời bị dọa sợ, chỉ thấy bốn phía đệ tử tụ tập không ngờ hơn mấy ngàn tên, đưa mắt quét qua diễn võ trường toàn là biển người, khi nào thì nhiều người đến đây như vậy?

Đối với người xem mà nói, đây là một hồi ma khí quyết đấu cực kỳ phấn khích, có thể nói là chiến đấu đặc sắc nhất gần một năm qua, chỉ là hai người đang quyết đấu lúc này lại đồng thời ngã xuống, thắng bại chưa phân mới khiến bọn họ bất mãn, hy vọng hai người tiếp tục chiến đấu phân ra.

Dịch Vân nghe bốn phía không ngừng truyền đến thúc giục, hấn lắc đầu nói: “Dù sao ta cũng vô lực, đánh tiếp nữa không có khả năng, trận tỷ thí này là ta thua a!”

Duy Đa sững sốt, đang muốn nói chuyện thì thấy một nữ tử chạy vào trong diễn võ trường, đến bên cạnh hai người, nhìn bọn họ kinh ngạc hỏi: “Dịch Vân, Duy Đa, các người thế nào đánh nhau ?”

Nữ tử này đúng là Ny Khả.

Dịch Vân thấy Ny Khả nhận thức Duy Đa, nghi hoặc hỏi: “Ny Khả người nhận biết Duy Đa học trưởng sao ?”

Ny Khả còn chưa trả lời, Duy Đa đã nói: “Đương nhiên biết, nàng là bạn gái ta.”

Dịch Vân nghe thiếu chút nữa kinh ngạc ngây người, toàn thân cứng ngắc.

Ny Khả lúc này cả giận nói: “Duy Đa người đừng nói lung tung, là bạn gái trước đây mới đúng, chúng ta đã chia tay !”

“Đó là người tự mình quyết định, ta cũng không đáp ứng a!” Duy Đa cười khổ nói.

“Không đáp ứng cũng phải đáp ứng, tóm lại, ta và người đã không có bất cứ quan hệ nào ! Dịch vân, người không sao chứ?” Ny Khả đầu tiên là trừng mắt Duy Đa, theo đó đi tới bên người Dịch Vân quan tâm hỏi.

Dịch Vân nghe hai người đối thoại, trong lòng kinh ngạc không thôi, hẩn nhìn nhìn Ny Khả, sau đó lập tức nói với Duy Đa: “Thì ra người là vì Ny Khả mới đến tìm ta, lại là ta với Ny Khả chỉ là bằng hữu thôi, ngoài ra không có quan hệ gì, cho nên người cần bản nhằm lẫn rồi! Ny Khả, đúng hay không?”

Dịch Vân vốn định đương trường làm sáng tỏ hiểu lầm, không nghĩ Ny Khả nghe xong sắc mặt liền xanh mét, nàng trừng mắt Dịch Vân bỗng nhiên tát mạnh một cái, đánh Dịch Vân nghiêng qua một bên, cả giận nói: “Dịch Vân người tiểu quỷ đầu, ta đã nói người là bại hoại bạc tình bạc nghĩa, quả nhiên là không sai, ta hận người!”

Nói xong, Ny Khả hai mắt ửng đỏ, lập tức bỏ lại hai người, chạy ra khỏi diễn võ trường, biến mất trong đám đông.

Dịch Vân đang lúc mệt mỏi, cần bản không nghĩ đến Ny Khả đột nhiên làm khó dễ, bị nàng đập một cái trong thời gian ngắn ngắn ra.

Duy Đa lúc này đứng dậy, nhìn Dịch Vân sững sờ nói: “Hiện tại ta thật sự tin tưởng hiểu lầm người, chính là, tóm lại dù có thế nào, ta đều hy vọng chúng ta không trở thành địch nhân, bởi vì ta rất thưởng thức người, Tất Người Đạt học đệ.”

Nói xong, Duy Đa liền đứng dậy đuổi theo Ny Khả.

Dịch Vân nhìn hai người trước sau rời đi, trên gương mặt truyền đến nhiệt cảm nóng, chỉ cảm thấy mặt danh kỳ diệu, thì thảo khó hiểu nói: “Rốt cuộc là sao lại thế này a?”

165. Chương 166: Gặp Gỡ Tô Ly

Dọc đường rời đi Thiên Phong học viện, Dịch Vân hồi tưởng lại sự tình vừa trải qua, chỉ vì hẩn vẫn không rõ rốt cục chuyện gì xảy ra, không không bị đánh đến mơ hồ.

“Ny Khả vì cái gì đột nhiên đánh ta một cái tát? Ta chưa từng đắc tội quá nàng a.” Dịch Vân thì thảo thì thâm.

Dịch Vân nghi hoặc, Môn La ở một bên cười quái dị, làm như cố nén ý cười, chau mày hai mắt hí thành một đường, bộ dáng xem ra rất khó coi.

Nhìn Môn La biểu tình như xem kịch vui, Dịch Vân rốt cục nhịn không được hỏi: “Lão đại, người không phải hiểu được gì đó? Nói mau cho ta nghe a!”

Môn La nuốt ý định muốn ôm bụng cười xuống, lại xúc động giữa mặt cười cuồng dại, nói: “Việc này lão đại ta sẽ không nói cái gì, hẩn coi như chuyện tốt, tự người lo liệu đi!”

Nói xong, Môn La không để ý tới Dịch Vân, lập tức hóa thành lưu quang bay vào Hồng Liên.

Trước khi đi, Môn La nói thầm mà chính hẩn mới nghe được: “Thật là một đầu nai tơ a! Như vậy cũng tốt, việc này lại quá thú vị, ta còn muốn xem thêm một hồi, làm sao nói cho người biết chứ? Ta đây chẳng phải làm khán giả một bên mà nhìn sao, ha ha!”

Dịch Vân trong lòng tuy nghi hoặc khó hiểu, nhưng cũng không bận tâm nhiều, vừa về tới thiết phòng liền đem việc này toàn bộ quên sạch, hẩn lại bắt đầu vào việc luyện tạo ma binh.

Vài ngày sau, khi Ngạc Đa Đồ lại tới thiết phòng, Dịch Vân cũng không khách khí tức giận mở miệng hỏi, có hay không nghĩ biện pháp gia tăng tử tinh quặng mỗi tháng lên, không ngờ Ngạc Đa Đồ không chút nghĩ ngợi, hào khí một phát đáp ứng, trả lời rõ ràng như thế ngược lại làm Dịch Vân ngây người.

Hôm sau, Ngạc Đa Đồ lập tức đưa thêm một đám tử tinh quặng qua, số lượng ước chừng gấp ba số cố định mỗi tháng, điều này làm cho Dịch Vân vui sướng không thôi, luyện tài là chuyện trước mắt khiến hẩn đau đầu nhất, hiện tại đã đủ tử tinh quặng, hẩn lại mỗi ngày bắt đầu luyện tạo ma binh nhị phẩm đỉnh phong không gián đoạn, tuy rằng phân lượng không nhiều, chỉ khoảng đủ cho 10 ngày, nhưng chung quy so với không có tốt hơn rất nhiều.

Qua tháng này, hắn trở về diễn vũ ma trận hai lần, mỗi lần đều nghỉ ngơi 5 ngày, Mễ Nặc rời đi vẫn chưa trở về, hắn cũng không gặp qua Ny Khả ở học viện, trừ lần đó ra, hắn luôn ở thiết phòng không ngừng luyện tạo ma binh, đồng thời tu luyện đấu khí.

Một tháng sau, khi hắn trở lại Thiên Phong học viện, lại ở diễn võ ma trận năm ngày, lúc đi ra gặp được một người từng làm hắn kinh diễm không thôi, Tô Ly.

“Thật sự đã lâu không thấy! Hắn là đã một năm a, ta nên gọi người quái nhân tàng thư quán hay là trốn học đại vương mới tốt đây?” Tô Ly đi tới cười nói.

“Hay là gọi ta Dịch Vân đi.” Dịch Vân thật sự nghe không quen hai cái danh hào không đứng đắn này, thật không hiểu ai nghĩ riêng cho hắn nữa.

Tô Ly lúc này mặc một bộ váy áo màu trắng, tóc dài vàng óng tùy ý buộc sau ót, theo gió mà bay, trên mặt mỉm cười ý vị, phảng phất gió xuân ủa tới, đúng là so với lần trước càng thêm kiều diễm.

Tô Ly nhìn Dịch Vân, mặt mỉm cười nói: “Từ khi lần trước từ biệt, lúc sau gặp mặt đã là 1 năm, trở về cũng không biết lên tiếng, lúc trước ta cùng với Ny Khả vẫn lo lắng người bị học viện khai trừ nha!”

“Ách, ta là đã quên, xin đừng để ý.” Tô Ly nhẹ giọng nói làm như mang theo một loại ma lực, làm cho Dịch Vân đặc biệt cảm thụ, nói qua nói lại một chút nói lấp.

“Đã quên?” Tô Ly cười duyên đứng lên: “Còn không gặp qua nam sinh trong học viện, có người đem ta cùng Ny Khả đồng thời quên đi, người quả nhiên là quái nhân a, ha ha!”

Dừng một chút, Tô Ly nhìn chăm chú Dịch Vân, làm như tùy ý nói: “Mới vừa gặp người từ phía sau núi đi tới, nơi đó là chỗ ở của Mễ Nặc viện trưởng, cũng có văn bản quy định cấm rõ ràng, ngay cả giáo sư học viện cũng không thể tới, người từ nơi nào đi ra, người quả nhiên là đệ tử viện trưởng phải không?”

“Ách, là cái tin vịt kia sao? Ta chỉ đến phía sau núi dạo chơi mà thôi.”

“Còn phủ nhận? Mễ Nặc viện trưởng bữa trước đã chính miệng thừa nhận, tin tức này hiện tại đã truyền ra toàn học viện a.” Tô Ly đưa đẩy cười nói.

Dịch Vân nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, lúc sau nhảy dựng lên: “Làm sao có thể? Mễ Nặc lão sư như thế nào nói ra?”

Tô Ly vừa nghe nháy mắt ngây người, miệng há to kinh hô: “Tin tức này dĩ nhiên là thật? vốn ta còn tưởng ai đó tung tin đồn thôi, viện trưởng là cửu tinh pháp tôn a! Hơn mười năm trước hắn đã tuyên bố sẽ không thu đệ tử, đúng là hắn coi trọng người quá !!”

“Đây không phải nói đã truyền ra?” Phản ứng của Tô Ly làm cho Dịch Vân khó hiểu.

“Đồ ngu !” Môn La trong lòng mắng: “Cô gái giáo hoạt này vừa rồi nói đại ra, người lại thật bị lừa tuốt, một hai câu nói khiến người đem con bài chưa lật xóc cả lên. Bị cô gái trêu đùa, ta như thế nào dạy dỗ ra gốc tử như người chứ, thực đem mặt mũi lão đại của ta toàn bộ lau sạch hết rồi!”

Dịch Vân ngốc ngây một lát, lập tức hiểu được, giận dữ nói: “Tô Ly, người lại nói lừa ta?”

“Quái nhân người đừng có tức!” Tô Ly mở hai mắt ra vẻ vô tội, nói: “Ai kêu lời đồn về người bay đầy trời, hơn nữa các loại phiên bản này nọ đều có, trong đó còn nói người là con riêng viện trưởng, ai kêu các người có họ giống nhau. Viện trưởng lại không hề bác bỏ tin đồn, mà người luôn thần thần bí bí? Người ta chính là tò mò thôi, hơn nữa nữ hài tử vốn sẽ gạt người, đây là đặc quyền nữ sinh, nam sinh các người hẳn phải mặc mỉm cười yên lặng thừa nhận mới đúng, đó là phong độ !”

Phong độ? Nói cách khác bị ả xem ngốc đùa giỡn, ta còn không thể sinh khí, phải giả bộ khuôn mặt tươi cười trưng ra mới được ?

Không nhìn Dịch Vân đứng ở bên, Tô Ly thì thào tự nói: “Thì ra là như vậy! Toàn bộ hiểu được. Khó trách người tiến cảnh nhanh như vậy, lần trước tỷ thí còn có thể đáng ngang Duy Đa. Hắn là năm sao Vô đồ, cũng là người nổi tiếng trong học viện, chỉ có thể nói Mễ Nặc viện trưởng dạy dỗ quá thần kỳ! Thực hâm mộ người có một lão sư thực lực mạnh mẽ a!”

Ngẩng đầu, Tô Ly đắc chí cười, cười sáng lạn: “Quái nhân yên tâm! Ta sẽ không nói ra, coi như là bí mật hai người chúng ta đi!”

Dịch Vân ngay cả một chút tinh tâm cũng không có, chỉ đành âm thầm lắc đầu, lại hỏi: “Người cũng nhận thức Duy Đa sao?”

Tô Ly gật đầu, nũng nịu nói: “Đương nhiên biết! Ny Khả cùng với ta lại là tốt lắm, mà Duy Đa vừa lúc là bạn trai Ny Khả, khụ, nên là bạn trai trước mới đúng, bọn họ đã chia tay.”

“Tốt như thế vì sao chia tay? Ta xem Duy Đa là hán tử hào sảng, mặc dù mới thấy một lần nhưng cảm giác hẳn không tệ a!” Dịch Vân hỏi.

Tô Ly lẳng lặng nhìn Dịch Vân, cho đến khi đem hán run người mới thôi, lắc đầu nói: “Việc này tự chính người suy nghĩ đi! Thật là một tiểu quỷ đầu, hoặc là quái nhân mới đúng, ngay cả chuyện này cũng không hiểu.”

Dừng một chút, Tô Ly đột nhiên hỏi: “Người hiện tại đã là năm sao trung giai pháp đồ?”

Dịch Vân hơi sững sốt, cũng không trả lời, nghĩ thầm: “Việc này làm sao nàng cũng biết?”

“Xích diễm hỏa hải, Tam long viêm vũ, hai ma pháp này đều là năm sao lĩnh vực, có cái gì khó đoán?” Tô Ly cười nói: “Tuy rằng người là đệ tử Mễ Nặc viện trưởng thân truyền, ma pháp tiến triển cũng mau, ta không phải muốn đả kích tín tâm của người, chỉ muốn người hiểu được.”

“Lần trước tỷ thí nếu không phải Duy Đa ngay từ đầu khinh địch, chỉ một thân cây mạnh vọt thẳng lên, hoàn toàn không đem đặc điểm võ giả phát huy ra, người chắc chắn phải thua không thể nghi ngờ! Chỉ bằng năm sao trung giai pháp đồ, cộng với ma pháp bốn sao rất khó vây khốn năm sao cao giai Vô đồ, chỉ là Duy Đa quá sơ suất, lần tỷ thí đó các người lấy kết quả hòa, có thể nói là may mắn của người mà thôi.”

“Ta biết, Duy Đa quả thật không đơn giản, đơn thuần ma pháp mà nói, hiện tại thực lực ta không bằng hẳn.” Dịch Vân gật đầu nói lại.

Trải qua lần trước tỷ thí, Dịch Vân rất rõ ràng, chỉ lấy ma pháp hỏa hệ đúng là đối phó không được Duy Đa, ngay cả ma pháp mạnh nhất Tam long viêm vũ cùng với Xích diễm hỏa hải, Duy Đa đều có thể cứng rắn ngăn cản, nếu không phải ngay từ đầu hẳn không để mình vào mắt, cho nên khinh địch mất cơ hội, thật sự một chút thắng cũng không có, tràng tỷ thí kia hẳn phải thua rất khó coi.

Chỉ là, mặc cho Tô Ly tưởng tượng phong phú, bất luận thế nào cũng không thể nghĩ tới Dịch Vân không chỉ là hỏa hệ ma pháp sư, nếu thật sự gặp phải tình cảnh sinh tử, hẳn còn có thủy hệ ma pháp cùng với đấu khí hỗ trợ nhau, cùng phối hợp vận dụng, chính thể thực lực đề cao bao nhiêu đây? Cứ như vậy, Duy Đa không chỉ bại, mà lại thất bại cực thảm cực nhanh.

Tô Ly thấy Dịch Vân làm như không thêm để ý, thế nhưng liền đồng ý cách nói của nàng, ngược lại ngăn người.

Hẳn là thân truyền đệ tử Mễ Nặc viện trưởng, bản thân lại có thực lực bất phàm, thiên phẩm tinh thần lực, ma pháp thiên phú kinh người, tiến cảnh tương lai có thể nói là một mảnh bằng phẳng. Loại người này, đều là một thân cao ngạo, biết mạnh không phục yếu, khinh thường kẻ tầm thường, sẽ không chấp chận mình không bằng người, mỗi một người được xưng thiên tài luôn luôn một là khối ương ngạnh, mà Dịch Vân thì ngược lại.

Nàng không biết, trước khi Dịch Vân được xưng thiên tài, đã bị xem như phế tài, danh hiệu phế tài này đi theo hẳn rất nhiều năm.

Một hồi, Tô Ly nhìn Dịch Vân, lắc đầu nói: “Trong học viện mọi người đều nói người là siêu cấp quái nhân, chuyên làm chuyện người ta không nghĩ tới, lời này thật không sai. Ta mới gặp người hai lần, mỗi lần đều làm cho ta kinh dị, nói là quái nhân thật còn nhẹ, nên gọi là quái thai mới đúng.”

Dịch Vân nghe mà sắc mặt trắng bệch, một câu không nói nên lời, bị mỹ nữ gọi là quái thai, còn có chuyện gì thảm hơn sao?

Lúc này Tô Ly nói thêm: “Lần sau gặp Ny Khả, nhớ đối với nàng tốt một chút, ôn nhu một chút, nàng hiện tại vừa nghe tên ngươi sẽ lập tức bạo nộ, nghiêng răng nghiêng lợi mắng người.”

Dịch Vân nghe xong lạnh gáy, nghi hoặc hỏi: “Ny Khả nàng rất cực làm sao vậy? Lần trước không đứng nàng còn đánh ta một tát, ta cho tới bây giờ còn không chêu trọc qua nàng a, thật không rõ vì sao Ny Khả khác thường như vậy ?”

Tô Ly lắc đầu, thở dài nói: “Ài, việc này ta không thể nói gì, dù sao ngươi với Duy Đa đều là bằng hữu ta, Duy Đa càng có giao tình thâm hậu với ta, việc này ta mặc kệ !”

Nói xong, Tô Ly trừng mắt Dịch Vân một cái, lập tức xoay người ly khai.

“Đây không phải là nói cũng như không sao? Ta còn chưa hiểu mà.” Dịch Vân vẫn mơ hồ thì thào nói.

Dịch Vân mang theo nghi hoặc đi ra học viện, hắn đang khổ não, lại không biết Môn La trong Hồng Liên đang ôm bụng cười, lăn lộn mà cười.

Vừa về tới thiết phòng, cầm lấy cây búa, Dịch Vân liền đem toàn bộ quặng đi ra khỏi đầu, tập trung luyện tạo ma binh.

Môn La thấy thế sợ hãi than: “Tiểu tử này thật sự đơn thuần, có thể lập tức buông bỏ mọi sự, toàn tâm toàn ý chuyên chú vào việc quan trọng, đây là thuần túy! Cũng chỉ có loại người thuần túy mới có thể trên đường chuyên tâm liên tục tiến tới mà thôi.”

Dịch Vân không biết Môn La lúc này nghĩ gì, chỉ chuyên chú mau mau luyện tạo, sớm ngày chế tạo quen thuộc nhị phẩm đỉnh phong ma binh, sau đó có thể tiến một bậc, mau chút tạo ra ma binh tam phẩm.

10 ngày sau, khi Dịch Vân tạo ra ba thanh nhị phẩm đỉnh phong ma binh, cũng đã xử lý quặng mỏ thành phế chất cao gần bốn thước, hắn lại trở lại Thiên Phong học viện, đi tới diễn vũ ma trận cấm địa sau núi.

“Mễ Nặc lão sư còn chưa có về, đã hai tháng, không biết lão sư đi ra ngoài làm chuyện gì ?”

Đi qua hồ nước, Dịch Vân ngẩng đầu nhìn cây liễu chung quanh nói.

Môn La cũng đi bên người cười nói: “Mễ Nặc lão nhân không ở mới tốt, hắn nếu luôn luôn tại bên cạnh nhìn, ngươi còn có thể trong diễn vũ ma trận đồng thời luyện tập ma pháp cùng đấu khí sao? Có thể cùng Cầu Cầu bồi luyện sao? Đồng bọn của ngươi so với cường giả còn mạnh hơn, lại không hoàn thủ, tu luyện tốt hơn nhiều.”

“Không thể nói như vậy.” Dịch Vân lắc đầu nói: “Có lão sư ở bên chỉ điểm ta đối với lĩnh ngộ ma pháp sẽ cao hơn, từ khi tiến vào lĩnh vực năm sao, ta liền phát giác tại khi tấn chức tinh cấp, không chỉ dựa vào khắc khổ tu luyện, mà lĩnh ngộ ma khí càng trọng yếu, đó là một loại ngộ đạo, Mễ Nặc lão sư có thể giúp ta tiến triển nhanh hơn.”

Đi qua sơn đạo, đi vào trước diễn vũ ma trận, nhìn trong sân đá trắng bóng, khắc đầy đồ hình ma pháp, Dịch Vân bỗng nhiên nghĩ đến: “Diễn vũ ma trận này đối với ma khí tu luyện hiệu quả như thế, so với diễn vũ trường tốt hơn nhiều, vì sao không đem trận pháp này phát triển ra ngoài, cho tất cả học viên đều cùng tu luyện? Đây cũng giúp đệ tử học viện tu luyện tăng nhanh hơn.”

Môn La nghe xong, ánh mắt như nhìn thẳng ngóc, nói: “Vấn đề này quả thực ngóc đến cực điểm! Đây chính là pháp trận cấp bậc cửu tinh, còn nhớ Mễ Nặc lão nhân còn nói, ma pháp trận như vậy toàn Kỳ Võ đế quốc cũng không có, có thể nó Thiên Phong học viện độc môn. Chỉ nhìn nơi đây là cấm địa, ngay cả giáo sư học viện cũng không thể tiến vào, chỉ có viện trưởng mới có thể tùy tiện ra vào, làm sao có thể hào phóng phát triển ra ngoài ?”

“Cái gọi là tuyệt học hoặc dị bảo, chỉ có số rất ít người mới có thể thành lập, giống như nguyên tố phách thạch, nếu mỗi người đều có một khối, phách thạch này liền hạ giá, không còn là dị bảo.”

Môn La vừa nói xong, Dịch Vân trong lòng run một trận, Cầu Cầu không hề báo trước đột nhiên nhảy bắn ra.

166. Chương 167: Thạch Bích Quỷ Di

Cầu Cầu vừa thấy được diễn vũ ma trận, lập tức nhảy tới giữa trận, chờ Dịch Vân công kích vào nó.

Đây tựa hồ đã thành thói quen, khi Dịch Vân xem như đối thủ, công kích nó, sau khi chịu đủ loại ma pháp, nó liền có được hai khóa phong hệ phách thạch làm điểm tâm, rắn vì miếng ăn mà chết, Cầu Cầu mới đầu còn có thể nghiêm chỉnh kháng nghị, hiện tại đã cam tâm tình nguyện bị đánh.

Dịch Vân thấy Cầu Cầu tự động như thế, cười ha hả nói: “Cầu Cầu, ngươi về đây đi, ta bây giờ còn không có tâm tình, chuyện tu luyện chậm rãi sau đi.”

Môn La nghe xong tò mò hỏi: “Ngươi đến nơi đây, không phải là vì tu luyện sao? Như thế nào không có tâm tình?”

Dịch Vân suy nghĩ một chút, nói: “Chúng ta theo ma thú đầm lầy về tới đây, đã có hai tháng, đều không ngừng tu luyện. Ngay lúc vừa rồi, ta mới thuận lợi luyện ra ba thanh nhị phẩm đỉnh phong ma binh, hiện tại lập tức vùi đầu vào tu luyện ma pháp, thật có chút chán ngấy, ta hiện tại nghĩ ra ngoài dạo một chút, chuyện gì cũng không muốn, chuyện gì cũng không làm, tốt a!”

Môn La nghe xong, gật đầu nói: “Ngươi hiện tại có tâm tình như vậy hẳn là đối với hoàn cảnh giống nhau dẫn đến phiền chán. Hoàn cảnh không thay đổi, người không thay đổi, đương nhiên cũng không có gặp gỡ quan hệ mới, cuộc sống tu luyện vốn chính vì một ngày vui vẻ, tổng thể tìm chút không khí mới hồi phục tinh thần thể chất mới tốt.”

“Hoàn cảnh ở cổ đàm u cốc kia thực lý tưởng, bất luận dùng để tu luyện hay cuộc sống đều là lựa chọn tuyệt vời, nếu ngày sau ngươi không có chỗ để đi, lại tìm được nữ nhân vừa ý, không cần phải lo lắng nơi trở về.”

Dịch Vân cười khổ: “Lão Đại, ngươi nói đều quá xa. ! Chuyện ta muốn làm còn có rất nhiều, như thế nào nói đến nữ nhân?”

“Đúng rồi!” Môn La bỗng nhiên nói: “Ta nghĩ hỏi ngươi, ngươi hiện tại tới gần gũi có ba nữ nhân, ngươi nặng ý nhất người nào a?”

“Ba nữ nhân? Ta khi nào thì có từng ấy người?”

“Chính là La Lôi, Ny Khả và Tô Ly.” Môn La thản nhiên nói: “Nếu ngươi không có chủ ý, lão đại mãnh liệt đề nghị ngươi toàn bộ nhận hết! Đem các nàng dồn hết vào u cốc đỉnh cư, tiếp theo bắt đầu sinh con, mỗi người một năm một đứa, 10 năm sau Tư Đạt Đặc gia tộc chúng ta có 30 huyết mạch mới, chờ bọn nhỏ toàn bộ trưởng thành lại cho chúng sinh con, kể từ đó, vài chục năm sau, Tư Đạt Đặc gia tộc liền có thể khôi phục vinh quang, hưng thịnh!”

Dịch Vân nghe xong toàn thân nổi gai ốc, lông tóc dựng lên kinh hô: “Lão đại ngươi nói khủng điên gì đó? Đừng nói ta đối với các nàng một chút ý cũng không có, lại thế nào đồng thời mang cả ba cùng đi?”

Môn La lắc lắc đầu, chỉnh sắc nói: “Gia tộc sinh sản, duy trì nòi giống là chuyện tốt đẹp, nhiều người lực lượng liền lớn, ta còn ngại ba người quá ít, tốt nhất có thể đem tỷ muội đồng học tất cả hốt hết, mọi người cùng nhau ngày ngày năm năm sinh đẻ, nhiều lắm mỗi đêm ngươi sẽ mệt một chút mà thôi, như thế không cần trăm năm, Tư Đạt Đặc chúng ta nhất mạch có thể cường thịnh trở lại.”

Nói xong, Môn La thở dài tru mỏ hướng Dịch Vân nói: “Ny Khả đứa nhỏ này thường ngày sinh khí, Tô Ly khuôn mặt tốt, ôn nhu, tâm tư chặt chẽ, thiên sinh là quản gia, mà La Lôi mạnh mẽ cường thể dùng để giáo dục tiểu hài tử vừa đẹp linh tinh.

Còn có, vật hợp theo loài, tỷ muội các nàng hẳn cũng sẽ không kém mới đúng, có thể yên tâm.

Hắn vắng nước miếng thao thao bất tuyệt, muốn cho Dịch Vân tiếp thụ đề nghị này, giống như rao hàng ngoài chợ, chẳng qua hắn tiêu thụ không phải vật phẩm, mà là ba cô gái nhu mì thanh xuân mà thôi.

Dịch Vân nghe mà thật sự không nói nên lời. Loại ý tưởng này quá hoang đường, tin tưởng toàn đại lục cũng không có người thứ hai đồng dạng vớ vẩn, hẳn rõ ràng nên ngậm miệng không tranh cãi đề tài này.

Ma trận trong sơn cốc cũng không lớn, chỉ có 3-4 lý, Dịch Vân tùy ý dọc theo vách núi mà đi, chung quanh cây cỏ thưa thớt, địa hình núi, trên cao chỉ có cây anh đào, lúc này đã gần thu, lá trắng dần chuyển sang đỏ, cùng với màu vàng của đất, có nhàn nhạt ý cảnh tiêu điều.

Tiếp tục đi vào sát góc hai tòa núi, cũng là góc xa nhất cách trung tâm diễn võ ma trận, nơi này có hơn 20 cây anh đào, vách núi có vẻ bóng loáng bằng phẳng, không giống với mặt ngoài lởm chởm.

Hai tay khẽ chạm vách núi, cảm giác lạnh lẽo trơn nhẵn, Dịch Vân liếc mắt đánh giá, nghĩ thầm: “Cả tòa vách núi vuông góc, trông bằng phẳng như gương, tựa như bị nước mài mòn lâu ngày vậy, mà sơn cốc không có nước chảy a, thế nào lại thành ?”

Quan sát kỹ chung quanh vẫn không thấy bất cứ dị thường nào, đang muốn xoay người trở về diễn vũ ma trận Cầu Cầu bỗng nhiên từ trong lòng hắt bắn ra, đi đến trước vách núi, hai mắt mở to, lộ ra vẻ hoang mang hiềm thấy.

Biểu hiện của Cầu Cầu lúc này khiến Dịch Vân không hiểu ra sao, thật lâu sau, hắt mắt kiên nhẫn, đang định đem Cầu Cầu đột nhiên nó có động tác.

Chỉ thấy nó cuộn mình thành hình cầu không ngừng nhảy qua nhảy lại trên mặt đất, miệng rít lên không ngừng, thanh âm cao vút, Dịch Vân biết đó là tiếng kêu hưng phấn.

Dịch Vân thu tay, giật mình hỏi: “Cầu Cầu, vách núi này có cái gì hay không ?”

“Tê tê!” Cầu Cầu kêu rất nhanh gật đầu.

Nhớ tới Cầu Cầu mấy lần phát hiện mạch khoáng, chẳng lẽ ở đây cũng có? Hắt không do dự, lập tức rút ra một thanh ma binh, đi tới trước vách đá chỗ Cầu Cầu dùng sức chém một kiếm.

“Đương !” Một tiếng vang lớn, ma binh lập tức bị phản chấn trở về, Dịch Vân lui từng bước, hai tay cầm kiếm run lên một trận, mềm nhũn, ma binh rơi xuống trên mặt đất.

Hắt ngơ ngác nhìn vách đá, lộ ra biểu tình kinh dị, trên vách núi đá vẫn sáng bóng như cũ, ngay cả một vết hằn cũng không lưu lại.

“Thế nhưng ngay cả ma binh cũng không vào, mặt vách đá này thực quỷ dị a!” Môn La kinh hô.

Nhặt ma binh lên, toàn lực vận chuyển đấu khí trong cơ thể, trên người Dịch Vân hiện lên một vầng ánh sáng, hai tay nắm chặt, đấu khí xuyên vào ma binh, dùng sức bổ, một đạo kiếm quang đỏ rực nhanh như chớp đánh tới vách đá.

“Đương !” giống như chém vào cương thiết, ma binh lại bị phản chấn trở về, Dịch Vân lần này đã có chuẩn bị, thân thể không lùi mà tiến, một kiếm một kiếm liên tục không gián đoạn trăm tới vách đá.”

“Đương đương đương đương đương.”

Qua vài lượt hô hấp, Dịch Vân liên tục chém ra hơn 30 kiếm, mỗi kiếm đều trăm ở cùng một chỗ, dưới toàn lực thi triển đấu khí, một một đồn đều hơn mạnh hơn trăm cân, ngàn cân, tuôn ra một mảnh hoa lửa.

Trên tay hắt lúc này là thanh ma binh nhị phẩm đỉnh phong vừa luyện ra, phải xuyên qua mặt đá dễ dàng mới đúng, mà vách núi này thực quỷ dị, không chỉ đem đồn đánh phản lại, hơn nữa còn không có vết lưu nào.

“Mặt nham thạch này rốt cục là chất liệu gì? Nó tựa hồ so với ma binh còn cứng hơn a!” thời gian trôi qua, Dịch Vân càng chém càng kinh hãi, hắt lúc này đã sử hết toàn lực, kể cả đấu khí Phần kiếp tử diễm, ma binh cùng với kiếm quang đã chuyển thành lưỡi kiếm tím đỏ, nhưng vẫn khảm không vào vách đá tắc nào.

Mỗi một lần giao kích, đều đem đấu khí bắn ngược về, đánh sâu vào hộ thể trên thân hắt, giống như hắt tự dùng ma binh đánh chính mình, không ngừng suy yếu đấu khí trong cơ thể hắt, hơn nữa lực đánh về làm cho hắt dần dần không đỡ không được.

“Lạch cạch !” ma binh trên tay truyền đến một tiếng thanh thúy, Dịch Vân lập tức dừng công kích, kỳ quái nhìn lên thân kiếm, liền ngẩn người.

“Mũi kiếm thế mà gãy đoạn ?” Dịch Vân không tin được kinh hô.

Chỉ thấy đoạn đầu ma binh, mũi kiếm bén nhọn dĩ nhiên gãy một khúc, vết gãy xấu xí không có quy tắc, chuôi ma binh này đã không còn sửa chữa được nữa, chỉ đem phế đi.

“Trời đất! Tiểu tử ngươi công phu luyện khí có phần sứt sọc nhưng đó là nhị phẩm đỉnh phong ma binh hàng thật giá thật. Như thế nào mới chém hơn 30 kiếm liền gãy đoạn?” Môn La nhìn chỗ gãy ma binh, hai mắt tròn to, kinh hãi nói.

Dịch Vân đi đến trước vách núi, nhìn chỗ vừa chém, đúng là một chút dấu vết lưu lại cũng không có, tựa như hấn dùng miếng vải mà chém chứ không phải là ma binh a!

Trầm ngâm một hồi, hấn đi đến chỗ khác, hơi dùng sức đem đoạn kiếm đâm tới, lập tức chuôi kiếm cũng không đâm vào. Dịch Vân thấy thế gật đầu, nghĩ thầm thế mới bình thường, quay lại vách đá, hơi lo lắng, thu lại đoạn kiếm, lại xuất ra một thanh ma binh hoàn hảo khác.

Môn La kinh ngạc hỏi: “Ngươi còn muốn thử lại? Chính là nhị phẩm ma binh đó nha, phá không được vách núi quỷ dị này a!”

Dịch Vân nhàn nhạt nói: “Vách núi này chất liệu kỳ dị như thế, bên trong nhất định cất giấu gì đó, ta nếu không thể tìm ra tốt cùng trong lòng không khỏi khó chịu. Hơn nữa, ma binh nhị phẩm đỉnh phong ta hiện tại có 6 thanh, cho dù có gãy thêm vài chuôi ta cũng có thể thừa nhận, cùng lắm luyện ra nhiều thêm chút là ổn.”

“Ta hiện tại liền đổi địa phương khác thử một lần, nói không chừng có thể tìm ra điểm yếu của nó.”

Nói xong, Dịch Vân liền chuyển nơi khác của vách đá, vận đấu khí toàn lực khảm tới.

Nửa canh giờ sau, Dịch Vân người đầy mồ hôi, thở hổn hển ngồi đó, bên người hai thanh ma binh gãy đoạn, trong đó có một thanh thân kiếm gãy ngang làm hai, rất thê thảm.

Tính cả thanh lúc trước, hấn đã liên tục chém đứt ba thanh nhị phẩm đỉnh phong ma binh.

“Ai, tuy rằng ma binh nhị phẩm đỉnh phong cũng không tính là gì, nhưng trước mắt ngươi chỉ có thể luyện ra như thế, chưa đầy một giờ ngươi liền chém đứt ba chuôi, phá sản đến cực điểm a.” Môn La thở dài nói.

Dịch Vân nhìn vách đá bóng loáng, trên bề mặt không hề có vết kiếm, hấn lắc đầu nói: “Ít nhất ta hiện tại có thể xác định, chỉ dùng ma binh nhị phẩm tuyệt đối không thể phá vỡ nơi này, có thể tam phẩm cũng không được, có lẽ phải ngoài tứ phẩm mới lại thử một lần xem.”

“Có thể hiểu được điểm ấy xem như đáng giá!”

Môn La nghe xong gật đầu: “Vách đá này thật rất quỷ dị! Có thể ngay cả Mễ Nặc cũng không biết điểm này, Thiên Phong học viện có nhiều năm lịch sử, chỗ này nói không chừng chính là di tích ngàn năm.”

Dịch Vân lẳng lặng nhìn vách đá, hồi lâu thì thào tự nói: “Chờ ta luyện ra tam phẩm ma binh nhất định sẽ lại đến thử một lần, tam phẩm không được liền tứ phẩm, hoặc ngũ phẩm, ta nhất định phải biết sau chỗ này cất giấu cái gì.”

Nói xong, Dịch Vân ôm lấy Cầu Cầu xoay người rời đi, bỗng nhiên vách núi rung lên một trận nhỏ, mặt nam thạch trước mặt Dịch Vân đột nhiên lõm xuống, lộ ra một lối đi tối tăm.

“Đây là chuyện gì?” Dịch Vân thấy thế kinh hãi, lập tức xoay người lui hơn 10 bước, tránh xa cái cửa động tối đen kia.

“Việc này là như thế nào? Ngươi vừa rồi có làm gì không?” Môn La kinh ngạc hỏi.

Dịch Vân vội vàng lắc đầu: “Ta có làm gì đâu, nó tự nhiên mở ra!”

Cẩn thận đến gần, cửa động này chỉ hơn một thước, muốn đi vào phải khom người, Dịch Vân nhìn vào bên trong, chỉ thấy một mảnh tối đen, nhìn kỹ mới phát hiện hình như có ánh sáng xám trắng mờ mờ lưu chuyển, tình cảnh thật quỷ dị.

“Thật muốn vào?” Môn La dè dặt hỏi.

Dịch Vân do dự một trận cũng không có chủ ý.

Hắn rất muốn đi vào, nhưng cái cửa động tự nhiên xuất hiện, phương thức quỷ dị hiển nhiên bên trong không có cái gì tốt, nguy hiểm cơ hồ có chắc hơn một nửa rồi.

Lúc Dịch Vân còn đang do dự, Cầu Cầu đã từ trong tay áo rất nhanh bò vào trong động, Dịch Vân cả kinh, đang định đuổi tay kéo lại Cầu Cầu đã biến mất trong bóng đêm, liền không thấy bóng dáng nó.

“Ai, không lo lắng gì nữa, cẩn thận một chút là được !” Dịch Vân cười khổ, lập tức theo Cầu Cầu đi vào.

167. Chương 168: Đại Viện Trưởng

Vừa tiến vào trong động, chỉ thấy một mảnh tối đen, Dịch Vân rút ra một thanh ma binh, rót đầu khí vào, ma binh lập tức phát ra ánh lửa đỏ, chiếu sáng xung quanh động.

Ba mặt đều là vách đá, cực kỳ nhỏ hẹp, hầu như chỉ đủ chỗ xoay người, một đường thẳng vào bên trong, dưới ánh sáng liền thấy Cầu Cầu cũng đang bò sát trên đường, Dịch Vân lập tức đuổi theo.

Thông đạo này cũng không dài, chỉ hơn trăm thước, bốn phía tương đối bằng phẳng, ma binh trong tay phát ra ánh lửa phản chiếu như gương, thông đạo sơn động này tuyệt không phải tự nhiên, nhất định phải có người tạo ra, chỉ là ở trong núi đào ra một con đường tinh tế như vậy, đến tột cùng phải cần bao nhiêu nhân lực, thời gian bao lâu, cùng với sử dụng công cụ để làm đây ?

Cho dù là nhị phẩm đỉnh phong ma binh có thể dễ dàng chém sắt phá thạch, cũng không có khả năng chém ra một cái vách núi thế này.

“Phía sau diễn vũ ma trận của Thiên Phong học viện, lại có một vách núi kỳ lạ thế này, hơn nữa ẩn giấu bí mật, cho dù Mê Nặc lão sư cũng không biết? Hơn nữa, vừa rồi cửa động tự nhiên hiện ra trên vách núi là chuyện gì? Ta liền tiếp chém gãy ba thanh nhị phẩm đỉnh phong ma binh cũng không để lại chút vết xước trên đó, thông đạo dài trăm mét này tạo ra như thế nào? Quá quỷ dị a !”

Dịch Vân càng xâm nhập, càng không thể hiểu, càng nghĩ càng kinh, vội tăng tốc chạy theo Cầu Cầu.

Khi hắn đi đến cuối thông đạo, phát hiện bên trái, còn có một chỗ rẽ, lại xuất hiện một con đường hơn 10 thước, hơi sừng sốt, hắn lại xoay người đi đến cuối con đường này, chuyển hướng bên phải, bỗng dưng xuất hiện một căn phòng đá rộng lớn trước mặt.

Căn phòng rất lớn, chiều cao hơn 50 thước, diện tích có hơn 2-300 thước, tựa như địa hình trống trải ngoài sơn cốc, nhìn như thạch động thiên nhiên tạo thành, chỉ là ở chính giữa lại đặt một cự thạch đen như mực, trên tảng đá mơ hồ phát ra ánh sáng xám trắng.

Dịch Vân thấy thế cả kinh, ma binh trên tay ngọn lửa giảm xuống, ánh sáng đỏ vừa giảm, hào quang trắng trên tảng đá đột nhiên sáng lên, tựa như pháo hoa trắng bùng nổ, đem cả căn phòng đá chiếu sáng như ban ngày, Dịch Vân vội vàng lấy tay che mắt, sau một lát hắn từ từ mở mắt ra.

Chỉ thấy ánh sáng ở tảng đá chính giữa dần giảm, yếu đi nhưng vẫn không biến mất, le lói tựa như ánh nền chiếu sáng căn phòng, bốn phía sương mù nhàn nhạt, nguyên căn phòng hiện ra trước mắt Dịch Vân.

Lúc này, hắn bỗng nhiên thấy Cầu Cầu đang ở trước tảng đá đen kia, hắn liền đi qua, mới đi được năm bước, bỗng nhiên kinh ngạc phát hiện năng lượng thiên địa nguyên tố tràn ngập căn phòng, một đường đi tới hắn hoàn toàn không hề có cảm ứng, lúc này lại đột nhiên dâng lên, hiện tượng không hợp với lẽ thường hắn cũng từng gặp qua, có thể nói là phi thường quen thuộc, chính là khi trước lúc gặp thủy hỏa phong tam hệ tinh phách, đều cảm nhận loại tình cảnh năng lượng nguyên tố dư thừa này.

Tảng đá lớn kia là nguyên tố phách thạch?” Dịch Vân lập tức hiểu được.

“Đúng vậy!” thanh âm kinh hỉ Môn La truyền đến: “Tinh phách đen như mực lại có thể phát ánh sáng như ban ngày, nếu ta đoán không sai nó hẳn là hắc ám hệ tinh phách thạch! Không nghĩ tới ở cấm địa Thiên Phong học viện lại cất dấu một tòa dị bảo như vậy, tiểu tử ngươi vận khí thật sự thần kỳ, mà Cầu Cầu cũng đúng là rắn tầm bảo, địa phương ẩn mật như vậy nó cũng có thể tìm ra!”

Thế nhưng lại tìm được một tòa nguyên tố phách thạch? Đây không phải thiên địa trên bảo cả Khung Võ đại lục một chút cũng khó cầu sao? Thế nào nó có thể bỗng dưng tìm được, hơn nữa mỗi lần đều là một tảng lớn, Dịch Vân có chút phát mộng.

“Hàm lượng nguyên tố kinh người, cơ hồ có mặt khắp nơi, tràn ngập mỗi một chỗ bên trong không gian, quả nhiên là nguyên tố tinh phách! Chỉ là nguyên tố lưu động đầy đủ như thế vì sao ta đi đến đây mới cảm thụ được?” Dịch Vân thì thảo tự nói.

“Nhìn dưới chân người đi! Chỗ này kỳ thật cũng giống nhau, người còn không có nhìn ra sao?” Môn La nói.

Dịch Vân cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy mặt đất dưới chân hắn khắc vô số đồ hình ma pháp, mỗi một thước đất đều có ngoài 10 ma văn trận, tạo thành một bức ma pháp trận phức tạp dị thường. Hắn thấy thể kinh ngạc dị thường, lập tức ngừng đầu hướng bốn phía nhìn lại, chỉ thấy lấy tảng đá đen làm trung tâm, phạm vi hai trăm thước vuông, mỗi một khối đá đều có khắc ma văn đồ án đồng dạng, tính cả vách tường bốn phía đều thế.

Hắn đã từng thấy qua ma pháp trận cùng loại, trong lòng giật mình lập tức hồi tưởng lại, thất thanh kêu lên: “Cũng giống ma pháp trận trong tổ ốc mật thất?”

Môn La biểu tình ngưng trọng, gật đầu nói: “Đúng vậy, cùng dạng với mật thất Tư Đạt Đặc gia tộc ta! Loại ma pháp trận này không chỉ có thể hoàn toàn giam giữ năng lượng thiên địa nguyên tố, mà còn có thể bảo hộ không cho ngoại nhân xâm nhập, là ma pháp trận cao cấp nhất, cuối cùng ta có thể hiểu được vách núi bên ngoài vì sao cứng rắn, ngay cả ma binh cũng không thể phá vỡ, chính là do ma pháp trận này bảo hộ!”

Dịch Vân cúi đầu nhìn dưới chân, vừa mới bước vào ma pháp trận này, ám hện nguyên tố liền tràn ngập không gian, khó trách hắn một đường đi tới đều không phát hiện nguyên tố lưu động, chính là do ma pháp trận này hạn chế phạm vi.

“Như thế nào có cùng địa phương giống như tổ ốc? Thạch thất này do ai kiến tạo, không có khả năng lại là tổ tiên đời thứ nhất a? Còn có, cái cửa động kia xuất hiện như thế nào? Bí ẩn nhiều lắm, thật sự nghĩ không ra mà.”

Dịch Vân trong lòng tức thì hiện lên vô số nghi vấn, cẩn thận nhìn bốn phía, chẳng biết tại sao khi hắn đi vào nơi này, luôn có một cảm giác khác thường không nói nên lời/

Cầu Cầu không giống Dịch Vân suy nghĩ nhiều như vậy, nó đi đến trước hắc ám tinh phách dừng một chút, vui mừng rít một tiếng lập tức nhảy lên không, há to mồm hướng quặng mỏ cắn tới.

“Cầu Cầu, chờ một chút, có thể có nguy hiểm!” Dịch Vân nhìn thấy Cầu Cầu hành động, hoảng sợ nhớ tới tổ ốc Tư Đạt Đặc, bên trong quặng mỏ từng đặt ma pháp cấm chế, nếu động vào không thương nặng cũng chết chắc, hắn lập tức quát bảo ngưng, chỉ có điều không còn kịp rồi.

Cầu Cầu rất nhanh bổ nhào vào hắc ám tinh quặng, đang muốn cắn một ngụm xuống, một đạo ma lực đột nhiên bắn tới, nhìn như bụi mù thông thả, lại phát sau đến trước, đánh mạnh lên người Cầu Cầu.

“Oanh!” một tiếng trầm đục vang lên, Cầu Cầu gào thét một tiếng, thân thể nặng nề bay ra xa, đập vào vách đá ngoài hai trăm thước.

“Cầu Cầu” Dịch Vân gấp chuyện bất thành linh liền kinh hãi. Đang muốn tiến đến cạnh Cầu Cầu lại nghe một thanh âm truyền đến:

“Con rắn nhỏ dạy dỗ không tốt, đi vào nhà người khác không nói một tiếng, thấy hắc ám tinh phách liền cắn tới, tốt xấu cũng phải hỏi chủ nhân một cái a? Ta chỉ thay người dạy nó ngoan ngoãn, tiểu hài nhi người không cần cảm tạ lão phu, hắc hắc.”

Thanh âm già nua vọng lại trầm thấp, trong không gian hắc ám quỷ dị, càng thêm vẻ ghê rợn.

“Nơi này có người? Là ai? Đi ra.” Dịch Vân nghe thấy kinh hãi, lập tức đem ma binh hoành ngang ngực, đầu khí toàn thân toàn lực sử ra, vắng sáng hiện lên, thận trọng đề phòng.

“Tiểu hài nhi nhà ngươi giáo dưỡng cũng không tốt a, xông vào nhà người khác lại lấy ma pháp binh khí đe dọa chủ nhân, không thể không dạy, lão phu chỉ bảo cho người ngoan một chút!”

Nói xong, một đạo ma lực màu đen cấp tốc bay đến, tốc độ quá nhanh, Dịch Vân căn bản phản ứng không kịp, chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên chột lóe, lại “Oanh” một cái, hắn căn bản chưa hiểu chuyện gì xảy ra, tay cầm kiếm tê rần, buông bỏ ma binh, bị đánh bay ra ngoài.

Dịch Vân kinh hoảng quay đầu, thấy ma binh đang nằm ngoài trăm thước kia, va chạm đến vách tường bắn ra tia lửa tung tóe, “Ba” một thanh âm giòn tan, thanh ma binh hoàn hảo nháy mắt gãy thành hai đoạn.

“Một kích chặt đứt ma binh.” Dịch Vân nhất thời sợ ngây người.

Ma binh nhị phẩm đỉnh phong, cho dù là hắn cầm hai thanh trăm nhau, sử hết toàn lực cũng tuyệt không thể gãy làm hai.

Người này thực lực đáng sợ, căn bản không phải loại hắn có thể ứng phó.

Hắn không dám lưu lại nơi đây, lập tức hướng Cầu Cầu chạy tới, đang muốn ôm Cầu Cầu chạy trốn chết thì nghe thanh âm Môn La vô cùng kinh hoảng truyền đến: “Dịch Vân đừng nhúc nhích, ngàn vạn lần không cần hành động gì, người nọ là cường giả tinh vực, giờ phút này người bất luận làm gì đều dư thừa, nghe hắn cái đã, không nên chọc giận hắn a!”

Dịch Vân nghe vậy toàn thân kịch chấn, quay đầu nhìn về phía sau thất thanh kêu lên: “Cường giả tinh vực?”

Thanh âm già nua trong thạch thất quanh quẩn: “Ái, mới đối mặt ngắn ngủn thời gian người lại có thể thấy được tu vi lão phu? Một tiểu hài nhi năm sao có cái nhãn lực này, không đơn giản a.”

Dịch Vân nhìn phía phát ra thanh âm, không thấy bất cứ thân ảnh nào, trước mắt chỉ là một mảnh tối đen, Cầu Cầu lúc này bò lại bên người, hắn ôm Cầu Cầu vào lòng, thấy nó không quá tổn thương mới khẽ thở ra, áp chế nội tâm hoảng sợ, hắn rất cẩn thận nói: “Tiền bối, tiểu tử là trong lúc vô tình mới xông vào nơi này, về phần vào bằng cách nào ta cũng không biết, không phải cố ý quấy rầy tiền bối, ta hiện tại lập tức rời đi, hy vọng ngài bỏ qua cho.”

Thanh âm già nua cười hắc hắc nói: “Tự dừng đi vào? Nếu đến đây, liền cùng lão phu nói mấy câu, lão phu đã 900 năm hơn chưa thấy qua người nào a.”

Dịch Vân đến bây giờ vẫn tìm không ra vị trí cường giả tinh vực, lại nghe hắn nói có đến hơn 900 năm không gặp người, trong lòng dâng lên một trận hàn ý.

Một lát sau, thanh âm già nua kia lại vang lên: “Đừng tìm, lão phu ở góc ngay trước người, đi tới là có thể thấy lão phu.”

Dịch Vân nghe vậy, từng bước đi tới phía trước, cực kỳ thông thả, trong lòng hắn vẫn còn kinh hãi, nhẹ giọng hỏi: “Tiền bối, nơi này là cấm địa sau núi Thiên Phong học viện, bình thường không cho ngoại nhân tiến vào, ngài rốt cục là người nào?”

“Ta là ai? Ha ha ha, lão phu chính là viện trưởng đầu tiên Thiên Phong học viện, Bối Lợi Mỗ!”

168. Chương 169: Tù Thần Vây Ma Tuyệt Trận

“Thiên Phong học viện viện trưởng đời thứ nhất?” quả thực Dịch Vân không dám tin, thất thanh kêu lên.

Lúc này trong lòng Môn La thở ra một hơi, an ủi: “Nếu thật sự là như thế thật quá tốt! Đồng dạng đều là Thiên Phong học viện, mà người lại là đệ tử ở nơi này, lại có quan hệ với Mễ Nặc lão sư, hắn là hắn sẽ không đối với người bất lợi a”

Tuy nhiên nói là nói như vậy, người này tự xưng là viện trưởng đời thứ nhất của Thiên Phong học viện - Tinh vực cường giả, nhưng lại đột ngột xuất hiện ở trong mật thất bí mật này, thật sự là quá mức quý dị, ngay cả Môn La cũng không dám xác định Dịch Vân sẽ không có việc gì xảy ra.

“Đệ nhất viện trưởng Bối Lợi Mỗ, ngài vì sao lại ở trong thạch động này?” Dịch Vân cẩn thận hỏi.

“Cách xa như vậy, lão phu sao lại có tâm tình nói chuyện, lại gần đây nói chuyện không được sao”.

Dịch Vân đi về phía trước hơn mười bước, mắt nhìn thấy ở góc cuối thạch bích ngay trước mặt, vẫn là không có một bóng người, đang muốn mở miệng, đột nhiên ở trong thạch bích âm u hai đạo bạch sắc sắc bén chợt lóe lên, bỗng nhiên một khối thân ảnh khô quắt đi ra, nhìn hẩn nhếch miệng cười, trong mắt bắn ra tinh quang dày đặc, quang mang lấp lánh rất yêu dị.

“Tê tê” Cầu Cầu kinh hoảng hí lên, lập tức chui vào trong lòng ngực Dịch Vân, không dám ngẩng cái đầu dài tìm hiểu qua, vừa rồi thành linh xảy ra nó bị oanh kích một đòn nghiêm trọng, đem nó giáng lên trên tường thạch bích, sớm chút sợ hãi, hiện tại đột nhiên gặp lại bộ dáng đáng sợ này, lại dọa cho khiếp sợ, chui vào tránh ở trong áo lạnh run.

“A!” Dịch Vân cũng bị dọa làm cho nhảy dựng lên, liên tiếp lui về phía sau ba bốn bước, cảm giác được một cổ hàn ý lạnh như băng tràn ngập trong thân thể, nếu không phải biết khối “Xương cốt” này là Tinh vực cấp bậc cường giả, vô luận là giấy dựa như thế nào cũng đều dư thừa, hẩn sớm đã bỏ chạy đi.

Bộ “Xương cốt” đi được hai bước liền ngồi xuống, toàn bộ thân thể của hẩn chỉ còn da bọc xương, mỗi một động tác đều phát ra vang lên âm thanh “Khái thác khái thác”, thực giống như là một khối thi thể biết đi.

Hẩn ngồi xuống, liền hướng Dịch Vân ngoác tay, ý bảo hẩn đi tới, cười nói “Ta đây, cái thân thể này là bởi vì có hơn chín trăm năm đã chưa nếm qua thực vực mới biến thành bộ dáng như thế này” Nói xong, hẩn lại nhìn về phía trung ương hắc ám hệ pháp quặng mỏ, nói: “Mà ta tu luyện chính là ma pháp hắc ám, chỉ cần có rất nhiều nguyên tố hắc ám trong thiên địa là có thể hấp thu được, cho dù không có ăn uống, không có không khí, không ánh mặt trời, cũng có thể bình yên sinh tồn, đây chính là người tu luyện ma pháp hắc ám mới có thể làm được, cho nên liền biến thành bộ dáng khô lâu mà hiện tại như người chứng kiến”

Nhìn bộ xương khô đã mấy trăm năm ở trước mặt, cả người cũng chỉcứng đờ, nghĩ bộ hài cốt này vẫn mở miệng hướng về chính mình nói, Dịch Vân thật sự sợ ngây cả người.

Về mặt hẩn kinh ngạc nhìn “Xương cốt biết đi”, cả kinh nói: “Tiền bối người thật sự còn sống chứ?”

“Người đã gặp qua người như thế này nói chuyện sao? lão phu đương nhiên còn sống, cũng sống rất tốt, tiểu hài tử người không cần phải sợ, lại đây ngồi xuống, chúng ta hảo hảo tâm sự a”

Dịch Vân lại đi về phía trước mấy chục bước, đi tới chỗ cách bộ xương khô một thước, trong lòng mới áp chế hoảng sợ, ngồi xuống đối mặt cùng với hẩn. Cầu Cầu lại tiếp tục tránh ở trong lòng ngực hẩn phát run, tuyệt không dám lò đầu ra ngoài.

Đôi mắt của Bối Lợi Mỗ rất có hứng thú quét qua toàn thân Dịch Vân, làm cho Dịch Vân run lên, lúc này hẩn mới cười nói: “Ngày đầu tiên người đi đến sơn cốc này ta đã chú ý đến người rồi, rất tốt!”

“Ngày đầu tiên? Tiền bối ngài làm sao có thể nhìn thấy ta?” Dịch Vân cả kinh nói.

“Lão phu tuy là ở trong này, nhưng chỉ nếu có người đi vào sơn cốc này, ta cũng có thể cảm ứng được, người, còn có con rắn nhỏ này nữa”.

Dịch Vân nghe vậy kinh ngạc sửng sốt, nguyên lai hẩn vừa mới đến, tất cả đều bị Bối Lợi Mỗ nhìn thấy hết, mà chính mình đứng là hoàn toàn không hay biết gì cả!

“Người trẻ tuổi như vậy, lại là ma khí song tu, đồng thời đạt tới năm sao trung giai lĩnh vực, lão Mễ Nặc kia là lão tiểu tử không ra gì còn không có thể biết trong cơ thể người còn có dấu khí tồn tại, hắc hắc, năm đó lão phu coi như là gặp qua rất nhiều thiên tài, nhưng cũng chưa nhìn thấy qua một người nào có thể giống như người vậy”

Dịch Vân nghi hoặc hỏi: “Mễ Nặc lão sư như thế nào là không ra gì? Hẩn là cửu tinh pháp tôn a!”

Bối Lợi Mỗ lắc đầu: “Lúc trước khi lão phu sáng lập ra Thiên Phong học viện, từng lập ra một cái quy tắc, phạm làm viện trưởng của Thiên Phong học viện, ít nhất đạt tới cấp bậc “Tinh vực sơ giai” mới có thể làm. Quy củ này lại là do người đời sau hủy bỏ, Mễ Nặc tuy là viện trưởng Thiên Phong học viện đương nhiệm, nhưng chỉ đạt tới cửu tinh lĩnh vực, ở trong mắt lão phu, hẩn còn chưa đủ tư cách”

Dừng một chút, hần còn nói tiếp: “Đấu khí của người che dấu tốt lắm, nếu không phải tận mắt nhìn thấy người đem đấu khí thi triển qua, đến ngay cả lão phu cũng không có phát giác ra được, trên người của người hần là có bảo vật không hề tầm thường chắc là loại bảo khí nhất phẩm a?”

Dịch Vân có chút gật đầu, biết hần nói đúng chính là tổ khí Hồng Liên.

“Bối Lợi Mỗ viện trưởng, ngài nói là ngài làm cho ta tiến vào nơi này, chỗ thạch thất cực kỳ bí mật, nói vậy là ngay cả Mễ Nặc lão sư cũng không biết, vì sao nguyện ý làm cho ta tiến vào?” Dịch Vân khó hiểu hỏi.

“Người cho là lão phu thật sự nguyện ý sao?” Bối Lợi Mỗ nhếch miệng cười nói: “Ta đang ngủ ngon giấc, người tiểu tử này lại ở bên ngoài, cầm ma pháp binh khí đánh đập lung tung, lại đem ma binh tam phẩm ra, còn nói cái gì ma binh tam phẩm không được, mượn tứ phẩm, vẫn không được sẽ lấy ra ngũ phẩm, lão phu vừa nghe người không có tâm, liền hào phóng một chút cho người vào, cũng không thể để cho người lấy ra tam, ngũ ma binh, đập phá cửa nhà của ta, nhiều giấc ngủ của ta”.

Dịch Vân nghe xong chợt dạ, không nghĩ tới phen này đúng là hần hồ ngôn loạn ngữ mới có thể đi vào nơi này, thế sự kỳ thú, chớ có làm quá mức, chỉ không biết đối với hần mà nói, rốt cuộc chuyện này là tốt, hay là xấu đây.

“Lão phu làm cho người tiến vào đây, còn có một nguyên nhân khác, chính là nghĩ muốn hảo hảo nhìn xem con rắn nhỏ này!” Nói xong, một tay Bối Lợi Mỗ lẳng không một cái, cũng không thấy hần dùng sức như thế nào, thân thể Cầu Cầu đang còn cuộn mình lập tức bay ra khỏi Dịch Vân, rơi xuống trên tay Bối Lợi Mỗ.

“Tê tê tê” Cầu Cầu kêu lên mấy tiếng vừa thấy dung mạo khô héo của Bối Lợi Mỗ ở trước mắt, vừa sợ biết mình ở trên tay hần, sợ tới mức kêu to tê tê, thân thể cuộn mình thành một đồng, lạnh run.

Ma thú đối với cường giả cảm ứng luôn luôn so với nhân loại muốn cao hơn, cơ hồ trên người Bối Lợi Mỗ mơ hồ vọng lại uy áp, Dịch Vân không có cảm ứng được, lại là Cầu Cầu tương đối rõ ràng, người này xem ra tuy chỉ là bộ xương như là gió thổi qua sẽ bỏ nhào, nhưng thực tế thực lực của hần bỏ quá xa xa nó, vượt qua khả năng cực hạn mà nó tưởng tượng, có thể dễ dàng niết chính mình giống như niết một con kiến, vô luận nó phản kháng như thế nào cũng không được, cường đại, khủng bố, kinh tủng, chính là Cầu Cầu đối với Bối Lợi Mỗ cảm giác được toàn bộ.

“Bối Lợi Mỗ viện trưởng thỉnh người hạ thủ lưu tình!” Dịch Vân cũng kinh hãi, nhìn ánh mắt cầu cứu của Cầu Cầu đối với hần, hần lập tức đứng dậy hô.

“Con rắn nhỏ đừng sợ, lão phu chỉ muốn nhận thức người thôi” Bối Lợi Mỗ không để ý đến Dịch Vân, nhìn Cầu Cầu nhếch miệng cười nói, Cầu Cầu vừa thấy hàm răng nanh dày đặc lại sợ hãi đứng lên, lập tức cái đầu dài chui ở trong thân, lui thành một đồng kịch liệt run rẩy.

Lúc này Bối Lợi Mỗ nhìn về phía Dịch Vân, nói: “Ma pháp trận trong thạch thất là pháp trận cấp bậc tinh vực, cho dù là tinh vực đỉnh cấp cấp bậc pháp sư cường giả cũng không có thể phát hiện nơi này mới đúng, nhưng con rắn nhỏ này vẫn tìm được, chuyện lạ a! Lúc trước gặp người cùng với nó ở Diễn ũ ma trận tu luyện, ma pháp thể chất miễn dịch đã làm cho lão phu tương đối kinh ngạc, lại không nghĩ rằng con rắn nhỏ vẫn có thể tìm ra bốn sự ở nơi này a”.

Nói xong, Bối Lợi Mỗ chỉ vào mỏ tinh quặng hắc ám ở xa xa nhìn Cầu Cầu nói: “Con rắn nhỏ a, không phải người mới vừa rồi rất muốn ăn hắc ám phách thạch sao? Chỉ cần người khách khí có thể nói cho lão phu một tiếng, lão phu như thế nào lại keo kiệt chứ? Người hiện tại là có thể đi tới đó ăn”

Nói xong buông Cầu Cầu ra, hần vốn định hần nó sẽ lập tức bò tới quặng mỏ, không nghĩ mới buông lỏng tay, thế nhưng Cầu Cầu chạy trời chết, lập tức tiến vào trong lòng Dịch Vân, đem Dịch Vân quấn quanh rắn chắc, không dám thò đầu ra ngoài.

Bối Lợi Mỗ thấy thế cười hắc hắc nói: “Không nghĩ con rắn nhỏ này không có can đảm lượng a, lão phu như thế nào lại đáng sợ như vậy a? Hắc hắc”.

Dịch Vân nhìn Cầu Cầu bình yên trở về, cũng yên lòng, Bối Lợi Mỗ thật không có làm tổn thương gì đúng như ý đồ của hần, vì thế hần to gan hỏi: “Bối Lợi Mỗ viện trưởng, vì sao ngài lại ở chỗ này đây?”

“Ai, điều này nói đến dài dòng quá! Lão phu vốn tuyệt không hướng đến những người khác nói chuyện này, chính là ta sống thêm cũng không quá vài năm nữa, vừa vặn người tiểu hài nhi này có thể phát hiện thạch bích bí mật này, có năng lực tới đây, nói cho người nghe cũng không có làm sao cả”.

“Ngài sống không lâu sao?” Dịch Vân cả kinh nói.

“Là không lâu, đại khái còn hơn hai mươi năm nữa”

“Hai mươi năm? Còn rất dài a” Dịch Vân ngây ngô nói.

“Tiểu hài nhi ngươi không rõ rồi! sinh mệnh cường giả giống như là mầm mống, còn sống vì chờ đợi đóa hoa nở rộ, nếu cuộc đời này lại không có thể biến cường tấn giai, còn sống cũng như chết, lão phu còn có thể sống thêm hai mươi năm, cũng chỉ là khổ thân thôi!” Bối Lợi Mỗ thở dài.

“Ngài hiện tại đã là tinh vực cường giả, chẳng lẽ còn chưa đủ cường giả sao?”

“Tinh vực cũng có phân biệt, hiện tại lão phu cũng chỉ đạt tới tinh cực cao giai thôi, nếu không tấn giai đến cấp bậc đỉnh phong, cuộc đời này lại vô vọng rồi!”

“Tinh vực cao giai?” Dịch Vân nghe thiếu chút nữa nhảy dựng lên, hần nhớ rất rõ Mễ Nặc nói qua, hiện tại trên đại lục có hơn mười danh tinh vực cường giả, cũng đều đạt tới sơ giai mà thôi, mà dĩ nhiên Bối Lợi Mỗ đạt tới tinh vực cao giai, nếu như hần nguyện ý đi ra khỏi nơi này, lập tức trên Khung Võ đại lục là cường giả đứng đầu.

Dịch Vân đứng dậy, cả kinh nói: “Ngài chỉ cần đi ra khỏi nơi này, chính là trên Khung Võ đại lục là người mạnh nhất! Vì sao ngài còn muốn ở lại trong thạch thất nho nhỏ này?”

“Ngồi xuống, ngồi xuống nói chuyện” Bối Lợi Mỗ khoát tay, cười nói: “Lão phu có nói qua, việc này quả thật rất dài dòng”.

Chờ cho Dịch Vân ngồi xuống, Bối Lợi Mỗ mới từ từ nói: “Ồ hơn một ngàn năm trước, lão phu cũng không phải là người ở Kỳ Võ đế quốc, tổ quốc của ta tên “Phân Tật Na” chỉ là tiểu quốc.

“Phân Tật Na?” Dịch Vân chưa từng nghe qua quốc gia này.

“Quốc gia đã mất, bị Kỳ Võ đế quốc diệt vong, cũng chính là ở phía nam của Kỳ Võ đế quốc hiện nay” Bối Lợi Mỗ nhàn nhạt nói.

“Tuy rằng Phân Tật Na là tổ quốc của lão phu, ta đối với quốc gia này cũng không có nhiều tình cảm, lão phu từ nhỏ cho đến khi lớn lên đều ở Phân Tật Na, theo thời gian trôi qua, người nhà một đám rời đi, sau trăm tuổi, toàn bộ gia tộc cũng chỉ còn lại có một mình lão phu, cũng ngay tại khi đó, lão phu trần tục đi du lịch khắp các đại lục, hơn sáu trăm năm sau, mới có thể định cư ở Kỳ Võ đế quốc, hơn nữa một tay sáng lập nên Thiên Phong học viện này, đương nhiên viện trưởng Thiên Phong học viện đời thứ nhất”

“Người nhà của ngài đều rời đi, chẳng lẽ ngài đều không có thù tử sao? Dịch Vân hỏi.

Bối Lợi Mỗ lắc đầu, ngữ khí có chút sầu não: “Tiểu hài nhi chắc là không hiểu biết rồi. Lão phu từng có hai thê tử, cũng sinh hạ năm đứa con, có thể tất cả bọn họ một đám không đạt tới cường giả, sinh mệnh cường giả rất dài nội trong trăm năm, chậm chí mấy trăm năm, lâu thì mấy ngàn năm, cũng người nhà của mình, thê tử của lão phu đều không có tư chất thiên phú để trở thành cường giả, cho nên, lão phu cũng chỉ có thể một lần lại một lần, nhìn bọn họ nhắm mắt rời đi”

“Loại đau khổ này, không có ngôn ngữ gì có thể hình dung được, cũng bởi vì việc này, lúc ấy lão phu mới rời đi khỏi tổ quốc Phân Tật Na, nếu không đã có thể trở về”

Dịch Vân nghe xong im lặng

Lúc này Bối Lợi Mỗ lại nói tiếp: “Ngay khi lão phu đi vào quốc gia này, sau này cũng sáng lập nên Thiên Phong học viện, lại qua hơn một trăm năm, tổ quốc của ta Phân Tật Na cùng với Kỳ Võ đế quốc khai chiến, là Kỳ Võ đế quốc chủ động xâm lược Phân Tật Na, theo sau, như vậy Phân Tật Na mất nước.

“Lão phu cảm thấy được có chút thương tâm, nhưng không có ra tay can thiệp, chính là vì tồn tại Thiên Phong học viện, địa vị Thiên Phong học viện được bảo tồn siêu nhiên, không thể can thiệp vào bên trong

chiến tranh của quốc cùng với quốc, trong lịch sử, có nhiều học viện cổ bởi vì can thiệp vào chiến tranh chính trị, ngay sau đó quốc gia mất nước, chính mình cũng tiêu vong theo sau, vì vậy vô số điển tịch cổ võ cũng vì như vậy mà thất truyền, ta không nghĩ chính mình sáng lập nên Thiên Phong học viện cũng đi theo khuôn rập như vậy?

Dịch Vân nghe gật đầu, nói: “Cách làm của ngài rất đúng, nếu không có như thế, hiện tại Thiên Phong học viện cũng không thể tồn tại”.

Bối Lợi Mỗ nghe xong nhếch miệng cười, hắn đang cười, Dịch Vân nhìn xem ra như là một nụ cười đau khổ, hắn nói: “Không phải mỗi người đều có thể nghĩ như người vậy, Nửa năm sau Phân Táp Na mất nước, một thần bí cường giả tìm tới cửa”.

“Tên cường giả kia nói ta ngồi nhìn xem tổ quốc Phân Táp Na bị diệt vong, là một phản quốc cầu vinh, bắt trung bất nghĩa, ham sống sợ chết, vô đức vô năng, bại hoại gia phong vân vân và vân vân, nói tóm lại một câu, căn bản ta không xứng đáng là viện trưởng Thiên Phong học viện, vì thế, hắn ta đã bại ta, đưa đến phía sau núi ở học viện này và giam cầm ở đây, mở ra thạch thất bí mật này, từ nay về sau, đem ta giam cầm ở trong này”

Dịch Vân nghe nói như vậy biến chuyển không thôi, thất kinh hỏi: “Lúc ấy ngài còn chưa đạt tới tinh vực sao? Như thế nào lại bị đánh bại?”

Bối Lợi Mỗ lắc đầu, giọng trầm thấp nói: “Lúc ấy lão phu không có cường giả như hiện tại, nhưng là tinh vực sơ giai cường giả, cái thần bí cường giả kia, lại chỉ dùng một quyền dễ dàng đánh bại ta, hắn đem ta nhốt ở nơi này, thiết lập một ma pháp trận khổng lồ, nói là làm cho lão phu lưu lại nơi này để sám hối, sau đó hắn rời đi, nếu không từng xuất hiện trước mặt của ta, mà ta từ nay về sau cũng không có lý khai nơi này”

“Một quyền liền đánh bại ngài là tinh vực sơ giai cường giả?” Dịch Vân kinh ngạc nói.

“Đúng vậy! Thực chỉ có một quyền, hơn nữa ngay cả chính mình cũng không biết bị như thế nào, mà ngay cả hiện tại hơn chín trăm năm sau, một quyền, lúc ấy liền hôn mê bất tỉnh, vừa tỉnh lại, cũng đã ở trong này”.

Dịch Vân nghe xong như si dại, một hồi sau, hắn mới hỏi lại: “Ngài như thế nào không lý khai nơi này? Ma pháp trận này ta đã từng gặp qua, chẳng qua là có thể làm cho thiên địa nguyên tố không tiết ra ngoài mà thôi, cũng không thể đem người vây ở bên trong này”

Bối Lợi Mỗ khàn khàn cười to nói: “Tiểu hài nhi ngươi từng gặp qua “Câu linh pháp trận?” này. Đây chính là trận pháp cấp bậc tinh vực a, sớm đã thất truyền mấy ngàn năm, mà ngay cả lão phu cũng bị nhốt ở trong này lúc sau mới có thể nhìn thấy, việc này rất kỳ lạ! Còn có, ngươi đã từng xem qua đồng dạng như “Câu linh pháp trận”, nhưng hiện tại ngươi từng gặp qua ma pháp trận này sao?”

Dịch Vân nghe vậy nhìn xuống dưới, chỉ thấy ở phía dưới hắn cùng với Bối Lợi Mỗ, có một vòng ma pháp trận hình tròn khác thường, đồ hình pháp trận cùng với ma ngôn đều sắp hàng cùng với mới vừa rồi nhìn thấy hoàn toàn bất đồng, phạm vi chỉ có hơn mười thước, tuy nhỏ, nhưng càng phức tạp, cũng càng khó hiểu!

“Đây là...”

“Tù thần vây ma tuyệt trận!” Bối Lợi Mỗ nhàn nhạt nói.

169. Chương 170: Ma Tuyệt Đấu Bảng

“Tù thần khôn ma tuyệt trận?” Dịch Vân hiển nhiên là chưa từng nghe qua, nhưng tên pháp trận tương đối bá đạo, trong tên có mang ý nghĩa lâm liệt vô song.

Bối Lợi Mỗ gật đầu lạnh nhạt nói: “Trước khi cường giả thần bí kia rời đi đã từng nói, pháp trận này chính là pháp trận cấp bậc Tinh Vực đỉnh phong. Chỉ sau khi ta đạt tới Tinh Vực đỉnh phong thì mới có thể phá bỏ mà đi ra ngoài, muốn ta một mặt hoài niệm quốc gia Phân Táp đã mất kia, một mặt đề cao thực lực của chính mình.

“Hiện tại ngấm lại, thủ đoạn của hắn rất cao minh! Một mặt cho ta một tia hy vọng, để ta không đến mức không muốn sống, một mặt lại sắp xếp để ta căn bản không có khả năng đạt được mục tiêu. Lão phu tại lúc ấy đã là Tinh Vực sơ giai, qua hơn chín trăm năm, hiện giờ bất quá cũng miễn cưỡng đạt tới cấp độ cao giai. Hiện tại, của tuổi thọ của ta chỉ còn lại không tới hai mươi năm nếu như ta không thể tiến thêm một giai để đạt tới Tinh Vực đỉnh phong!”

Dịch Vân nghe mà phát mộng. Sau một lúc, hắn mới nói: “Ta nghe nói tuổi thọ của Tinh Vực cường giả đều rất dài, hình như nhiều nhất cũng có thể sống đến ngoài hai nghìn tuổi, ngài bây giờ bao nhiêu tuổi?”

Bối Lợi Mỗ cười nhạt nói: “Tin tức của tiểu hài tử ngươi thật ra rất linh thông. Ngươi nói không sai, chỉ là hiện tại lão phu đã hơn một ngàn bảy trăm tuổi, đã sắp đạt tới giới hạn sinh mệnh của cường giả Tinh Vực cao giai. Do đó, lão phu mới nói là sống thêm cũng sẽ không vượt quá hai mươi năm.”

Hơn một ngàn bảy trăm tuổi? Dịch Vân quả thực không tin vào tai mình!

“Ngài thật sự không ra khỏi ma pháp trận này được à?” Sau một lát, Dịch Vân lại hỏi: “Nhưng trước đây không phải ngài có thể công kích vào pháp trận làm thành lối vào để ta cùng với Cầu Cầu ở ngoài cũng có thể đi vào mà?”

Bối Lợi Mỗ thở dài bằng một thanh âm già nua: “Lão phu sở dĩ có thể đưa ngươi vào được là do hơn ba trăm năm trước, sau khi ta đạt tới Tinh Vực cao giai, thì ta đã tìm được phương pháp có thể khống chế một chút thạch thất pháp trận này, mà đó cũng chính là việc làm ra cửa trận nhỏ, chỉ có thể giúp cho người khác ra vào được, trong khi chính mình lại không ra khỏi Tù thần khốn ma tuyệt trận này được.

“Về phần vừa rồi có thể công kích đến người và tiểu xà là do lão phu đã dùng đến hơn năm thành ma lực mới có thể làm được. Một khi ma lực của ta không dùng ở chỗ này mà ra ngoài pháp trận thì sẽ suy yếu còn không tới một phần mười, muốn giết các ngươi thì là dễ dàng, nhưng nếu muốn phá hư thạch thất pháp trận này thì đúng là vọng tưởng!

“Việc này kỳ thật lão phu ở đây hơn chín trăm năm qua đã thử không biết bao nhiêu lần. Trong thạch thất này, chỉ cần bây giờ ngươi có thể nhìn đến nơi nào thì nơi đó đều đã từng bị lão phu dùng ma pháp mãnh liệt công kích, mỗi một kích đều đủ để làm cho một tòa núi nhỏ biến thành đất bằng, nhưng thạch thất này vẫn cứ như vậy, không hề tổn hao gì cả!”

Một siêu cường giả đạt tới Tinh Vực cao giai, lấy toàn lực thi triển ma pháp công kích thì uy lực sẽ lớn chừng nào, Dịch Vân quả thực là khó có thể tưởng tượng, thế mà vẫn không thể làm tổn hại thạch thất này chút nào, so với việc vừa rồi hắn lấy ma binh chém lên vách núi bên ngoài là giống hệt nhau.

Lúc này, Dịch Vân cuối cùng đã hoàn toàn hiểu được!

Trừ phi Bối Lợi Mỗ có thể đạt tới cảnh giới Tinh Vực đỉnh phong, còn không thì tuyệt không có khả năng thoát khỏi nơi này.

“Ngài cứ chờ đợi như vậy ở thạch thất này hơn chín trăm năm, chẳng lẽ lại chưa bao giờ nghĩ tới việc tìm người đến giúp sao?”

“Nếu có người có thể giúp đỡ, lão phu cho dù bỏ đi mặt mũi của mình, cũng sẽ đi thỉnh cầu, nhưng Tù thần khốn ma tuyệt trận này chỉ có Tinh Vực đỉnh phong cường giả mới có thể phá giải. Không nói đến hiện tại, cho dù hơn ngàn năm trước kia thì trên đại lục cũng không có ai có thể đạt tới cảnh giới tối cường chỉ tồn tại trong truyền thuyết đó, có lẽ chỉ có cường giả thần bí kia là ngoại lệ mà thôi!”

“Nếu không ai có thể hỗ trợ lão phu thoát ra được thì lão phu cần gì phải để những người khác vào nơi này nhìn ngấm tình huống bí ẩn hiện giờ của lão phu? Vô luận là năm đó hay hiện tại, lão phu đều là siêu cường giả cấp bậc Tinh Vực, ánh mắt cảm thông đối với ta chỉ có thể là vũ nhục, lòng tự tôn của ta không thể để cho bất luận kẻ nào chà đạp được!”

Dừng một chút, Bối Lợi Mỗ nhìn Dịch Vân liếc mắt một cái, chậm rãi nói: “Bởi vì sinh mệnh của lão phu đã không còn dài, hơn nữa tiểu tử ngươi lại là người kỳ lạ nhất mà lão phu cả đời mới gặp, còn có tiểu xà kỳ dị kia nữa, nên ngay lúc Mê Nặc đưa ngươi đến sơn cốc cấm địa này, lão phu đối với ngươi mới có thể cảm thấy vô cùng hứng thú!”

“Cảm thấy hứng thú với ta?” Dịch Vân kinh ngạc nói.

“Ma pháp song thuộc tính cũng không ngạc nhiên. Năm đó, khi lão phu vẫn còn là Thiên Phong viện trưởng, lúc đó Thiên Phong đệ tử có song thuộc tính ma lực cũng thấy được khá nhiều, nhưng người không giống với họ, không ngờ lại là thuộc tính thủy, hỏa tương khắc hoàn toàn thật quý hiếm, hơn nữa thể chất song thuộc tính tương khắc lại có thể đạt tới ngoài tứ tinh linh vực thì lại càng đặc biệt !

“Kỳ thật, người có thể chất song thuộc tính tương khắc giống người, có năng lực cùng tu luyện song hệ nguyên tố trong lịch sử đại lục là rất ít, nhưng không phải chỉ có mình người mà thôi. Chẳng qua, pháp môn này đã thất truyền mấy ngàn năm, vậy mà tiểu tử người lại vẫn có thể làm được việc này, vì thế, lão phu mới nói người rất đặc biệt.”

“Trừ ta ra còn có người có thể làm được?” Dịch Vân kinh hãi hỏi.

Hắn sở dĩ có thể vượt qua khiếm khuyết của thể chất song thuộc tính tương khắc, tất cả đều do có tổ khí Hồng Liên hỗ trợ, trong khi những người khác lại không có Hồng Liên a, sao có thể làm được đây?

Bối Lợi Mỗ gật đầu nói: “Đúng vậy, có những người khác có thể làm được như thế, theo ‘Đại lục kỳ văn lục’ ghi lại thì còn có sáu người nữa. Chỉ bất quá họ dựa vào việc tu luyện một pháp môn kỳ dị đã thất truyền hơn ba ngàn năm, mà loại pháp môn tu luyện có thể phá tan chướng ngại của thể chất song thuộc tính tương khắc từng được ghi lại trong ‘Kì ma tuyệt đấu bảng’, đứng vị trí thứ nhất trong kì ma tu luyện pháp.”

“Kì ma tuyệt đấu bảng? Đây là cái gì?”

“Đúng là trong lịch sử vạn năm của Khung Võ đại lục, đã từng xuất hiện đấu khí tuyệt học cùng với ma lực pháp môn đặc thù ảo diệu, mỗi một loại kì ma tuyệt đấu pháp môn đều có thể hoàn toàn làm đảo ngược thiết tắc định luật (quy tắc) tu luyện ma pháp và đấu khí cố hữu, mở ra một cánh cửa lớn hoàn toàn mới cho ma khí chi đạo. Nói đơn giản, chính là bỏ đi những quy tắc cố hữu thông thường, tự nghĩ ra ra một pháp môn hoàn toàn mới, chỉ có làm được như vậy thì mới có thể được liệt danh trong ‘Kì ma tuyệt đấu bảng’.

“Mà trong số đó cũng bao gồm cả người vì đã đạt được thủy hỏa dung hợp ma pháp!”

Dịch Vân nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, sau đó cũng muốn hiểu được: vào ngày đầu tiên chính mình đi vào Diễn Vũ ma trận, Bối Lợi Mỗ đã bắt đầu chú ý mình, đương nhiên cũng từng thấy qua lúc hắn cùng với Cầu Cầu tu luyện, bản thân mình cũng từng mấy lần tiến hành dung hợp ma pháp .

Dịch Vân cười nói: “Thực sự là cách dung hợp ma pháp này trước đây tổ tiên ta đã sử dụng qua, ta còn vẫn chưa dám tự mình sáng chế ra đâu.”

Bối Lợi Mỗ nghe vậy nhếch miệng cười nói, hàm răng đầy đặc trắng nhõn lóe ra hàn quang khiến cho Cầu Cầu đứng lúc lén lút nhô đầu ra cũng sợ tới mức phải rút trở về: “Trong lịch sử vạn năm của Khung Võ đại lục, hạng người kinh tài tuyệt đỉnh mỗi trăm năm đều có mấy người, nếu ai cũng có thể tự mình sáng tạo ra một bộ pháp môn tuyệt học hoàn toàn mới thì chẳng phải là nói dễ hơn làm sao? Trải qua hơn ngàn năm, đại lục mới có vài bộ đấu khí ma pháp tuyệt học mới mẻ xuất hiện, đại bộ phận mọi người đều nghĩ rằng đó là pháp môn tu luyện hoàn toàn mới, mà không biết rằng tuyệt học này mấy ngàn năm trước đã sớm được các tổ tiên sáng tạo ra rồi, chẳng qua là sau đó lại thất truyền mà thôi.

“Nói tới đây, lão phu đột nhiên phát giác, tiểu hài tử người có thể thật sự sáng tạo ra một bộ công pháp chưa từng có ai sáng tạo ra đó!”

“Cái gì? Ta chỉ sáng tạo ra dung hợp ma pháp thôi a, không phải đã có tổ tiên từng sử dụng rồi sao?”

Lắc lắc đầu, đôi mắt trũng sâu của Bối Lợi Mỗ đột nhiên hiện lên một tia quang mang hưng phấn, nói: “Tổ tiên sáng tạo chính là song hệ ma pháp dung hợp, chẳng qua có chút không giống với của người, người không chỉ đem thủy hỏa ma lực dung hợp, hơn nữa còn đem một ít đấu khí dung hợp cùng một chỗ, đây là chuyện bất khả tư nghị! Ma pháp cùng với đấu khí là hai hệ thống hoàn toàn bất đồng, đáng lẽ phải không có khả năng dung hợp cùng nhau mới đúng. Lão phu cũng từng xem qua ‘Kì ma tuyệt đấu bảng’, nhưng trong đó không có pháp môn hạng nhất này, vì thế đây chính là độc môn của người!”

Lúc này, ở bên trong, Môn La cũng nói: “Dung hợp ma pháp của người là đem uy năng của ma pháp đột ngột đưa lên một tinh vị (tầm cao) mới, loại chuyện thái quá này, lão Đại ta cũng chưa bao giờ thấy qua, chênh lệch tinh vị là tuyệt đối, nhưng người lại có thể vượt qua khoảng cách này, chính là người đem đấu khí dung nhập vào trong song hệ ma pháp mới có thể làm được, lão khô lâu bất tử này nói ý là như vậy đó.”

Cuối cùng, Môn La lại nói thêm một câu: “Chẳng qua ma pháp dung hợp của người thành tựu xác suất thật sự quá thấp, xác suất thuận lợi sử dụng ra được cao nhất bất quá cũng chỉ có năm thành, cho dù thành công hay thất bại thì đều trong nháy mắt rút bớt ít nhất một nửa ma lực trong cơ thể. Nếu thi triển ra trong chiến đấu, chính là một nửa chết một nửa sống, căn bản là cùng với đánh bác với tính mạng không hề khác biệt, chỉ có thể nói là nhìn được mà không dùng được thôi!”

Bối Lợi Mỗ thấy Dịch Vân ngẩn người, lại cười nói: “Ngoại trừ dung hợp ma pháp ra thì đấu khí pháp môn trên người của người cũng là hạng nhất trong ‘Kì ma tuyệt đấu bảng’, tiểu hài tử người quả nhiên là gặp may mắn a!”

“Đấu khí của ta?” Dịch Vân nghi hoặc.

“Phần Kiếp Tử Diễm đấu khí a, người hẳn là hậu nhân của cổ truyền thế gia, Tư Đạt Đặc gia tộc.”

Dịch Vân miệng há hốc kinh hãi, cảm thiếu chút nữa rơi xuống đất, kinh hô: “Ngài sao lại biết ta là hậu nhân của Tư Đạt Đặc gia tộc?”

Thân phận thực sự của Dịch Vân là bí mật không thể nói, cho tới bây giờ cũng chỉ có hắn và Môn La hai người, còn có Ni Tư biết nữa mà thôi, ngay cả Mễ Nặc là lão sư của hắn, đối với hắn cũng không hề có tư tâm, dốc túi truyền dạy, tính ra còn có thêm cả vài phần yêu thích, vậy mà hắn vẫn không muốn nói ra chi tiết thân phận thực sự của hắn. Thế nhưng, hiện tại Bối Lợi Mỗ lại chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra?

“Phần Kiếp Tử Diễm đấu khí tổng cộng chia làm mười đoạn, đoạn sau so với đoạn trước càng khó luyện, là một trong rất ít tuyệt học được coi là siêu phẩm đấu khí, lão phu không có nói sai phải không?” Bối Lợi Mỗ nói về các điểm đặc biệt của Phần Kiếp Tử Diễm thuộc như lòng bàn tay, rồi lại nói tiếp: “Đấu khí của người trong đồ ngoài tím, xem ra còn luyện chưa thành. Trên toàn đại lục, đấu khí tuyệt học có cả ngàn loại, nhưng có thể luyện ra ‘Tịch diệt tử viêm’ màu tím cũng chỉ có tuyệt học Phần Kiếp Tử Diễm đấu khí của Tư Đạt Đặc gia tộc mà thôi!”

Bối Lợi Mỗ không chỉ có thực lực rất mạnh, mà ngay cả nhãn lực cũng không kém, chỉ bằng màu sắc của hỏa viêm đấu khí cũng dễ dàng đoán ra con bài chưa lật của Dịch Vân.

Dịch Vân nghe xong ngây người sững sờ, thật lâu sau mới hỏi: “Cái này được ghi lại trong ‘Kì ma tuyệt đấu bảng’ sao?”

“Đúng vậy, đấu khí Phần Kiếp Tử Diễm được xếp hạng thứ bảy trong ‘Kì ma tuyệt đấu bảng’, pháp môn dung hợp song hệ nguyên tố được xếp hạng thứ chín, hơn nữa pháp môn tu luyện ma lực song thuộc tính tương khắc được xếp hạng thứ nhất. Trên một con người nhỏ nhỏ như người lại có ba loại pháp môn khoáng thể được xếp hạng trong ‘Kì ma tuyệt đấu bảng’, lại đều nằm trong mười hạng đầu, đây là còn không kể đến pháp môn đấu khí dung hợp ma pháp do chính người tự nghĩ ra, là tuyệt học trước đây chưa từng gặp a.

“Ở vào hoàn cảnh của người, có thể nói là chưa từng có ai làm được! Cho dù người lần này không có nổi điên cầm ma binh mãnh liệt đánh lên cửa nhà lão phu, lão phu vẫn sẽ nghĩ biện pháp đưa người vào nơi này, nhất định phải gặp người một lần mới được a!”

Dịch Vân lúc này thật sự là không còn gì để nói, nhất thời cảm thấy toàn thân một trận mất tự nhiên. Tất cả các con bài chưa lật của chính mình ở trước mặt Bối Lợi Mỗ từng cái bị mở ra, có thể nói là chính mình không thể giấu diếm một chút bí mật riêng tư nào, hắn rất không quen cảm giác như thế.

Bối Lợi Mỗ dường như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Dịch Vân, bèn dùng giọng trầm thấp cười nói: “Tiểu hài tử người không cần đề phòng lão phu, cho dù lão phu nhận thức chính xác bí mật của người thì sao? Ta nói không ra ngoài được, cũng không đi ra ngoài được, cho dù là muốn giết người cũng chỉ là một ý niệm trong đầu là đủ, tất cả lo lắng của người đều là dư thừa mà thôi!”

Dừng một chút, Bối Lợi Mỗ lại nói thêm: “Ồ, người bây giờ đi theo học tập ma pháp của Mễ Nặc không ra gì kia, hẳn đối với người trợ giúp cũng lớn, chẳng qua về phương pháp dạy, lão phu có thể thoáng cải tiến một chút.

“Mễ Nặc dạy người pháp môn song sử ma lực, dùng ma lực làm màng bao bọc ma pháp sinh ra trong cơ thể, để đạt tới hai đạo ma pháp đồng thời thi triển ra ?”.

Dịch Vân gật đầu

“Phương pháp này là không sai, cũng đơn giản, chẳng qua là có điểm ngu ngốc, hơn nữa cũng dễ dàng bỏ qua thời cơ phóng ra ma pháp tốt nhất. Hiện tại, lão phu sẽ dạy người một phương pháp mới nhé!”.

“Chính là dùng ma lực trực tiếp bao quanh bên ngoài toàn bộ khí hải, như vậy có thể hoàn toàn tránh cho hai đạo ma lực đó xung kích lẫn nhau, lại có thể khống chế tốc độ tập trung ma lực, tuy rằng thực hiện rất không dễ dàng, nhưng so với pháp môn Mễ Nặc dạy người thì mạnh hơn nhiều lắm.”.

“Trực tiếp bao quanh toàn bộ khí hải? Điều này sao có thể! Ma lực chỉ có thể tồn tại ở giữa khí hải, thế mà trái lại, lại muốn cho ma lực bao quanh toàn bộ khí hải, điều này hoàn toàn vi phạm quy tắc tu luyện và phát động ma pháp a!” Dịch Vân cả kinh nói.

Khó trách Dịch Vân kinh ngạc như thế, giống như một vò rượu, lấy vỏ để trang sức cho rượu thì là chuyện bình thường vô cùng, nhưng trái lại nếu muốn lấy vỏ chứa rượu ngon để làm trang sức cho vỏ thì chỉ có thể nói là ý nghĩ kỳ quái nực cười mà thôi.

Bối Lợi Mỗ cười hắc hắc phối hợp với giọng nói vô cùng trầm thấp kia của hắn rất có mùi vị tà ác: “Ma pháp thiết tắc? Hắc hắc hắc, ngày sau khi người có cơ hội đạt tới Tinh Vực thì sẽ biết cái gọi là thiết tắc định luật là tồn tại hiển nhiên, nhưng đại bộ phận cũng chỉ là trò cười mà thôi, ở trước mặt chân chính cường giả thì quy tắc không phải dùng để tuân thủ, mà là dùng để phá vỡ!”.

Dịch Vân nghe vậy sửng sốt! Lời này cùng với những lời Môn La từng nói sao lại giống nhau như vậy?

“Pháp môn lão phu hiện tại muốn dạy cho người thì sau khi đạt tới Tinh Vực mới có thể cảm nhận được đích xác kỹ xảo vận dụng, vô cùng may mắn bởi đây chỉ là một cái quan niệm kỹ xảo thôi, cũng không hạn định chỉ có Tinh Vực cường giả mới có thể sử dụng. Chỉ cần người có thể cảm nhận được, cho dù là nhất tinh sơ giai pháp sư cũng có thể học được, chẳng qua xác suất thành công là rất thấp thôi.

“Người hiện tại đã là ngũ tinh trung giai pháp đồ, hơn nữa người đã có thể nắm giữ ảo diệu của dung hợp ma pháp, có cơ hội rất lớn để có thể học được bí pháp này. Người cứ thử coi, dù sao cho dù là học thì đối với người cũng sẽ không có gì thiệt thòi cả.”.

Nói xong, Bối Lợi Mỗ lập tức đem pháp môn này nói ra một lần.

Dịch Vân nghe xong đúng là ngây ngẩn cả người, lo lắng hỏi: “Ngài thấy pháp môn này thật sự không có vấn đề sao? Nghe thấy toàn là trái với quy tắc cơ bản nhất của tu luyện và phát động ma pháp a”.

Bối Lợi Mỗ cười nói: “Quan niệm của tiểu hài tử người có phần lệch lạc! Kỳ thật, bất luận pháp môn nào cũng không có gì là tuyệt đối cả, chỉ cần thật sự khả thi thì chẳng có gì là bất hợp lý, đều nằm trong phạm vi thiết luật. Chỉ là hiện tại, trình độ của người quá thấp, nhãn giới quá mức chật hẹp, cứ gặp những việc huyền ảo cao thâm hơn thì lập tức phủ định ngay. Hiện tại, lão phu dạy người chính là ma pháp huyền ảo ở cấp độ Tinh Vực, đương nhiên là người không thể lý giải rồi.”.

Dịch Vân nghe xong gật gù đầu, lập tức theo pháp môn kỳ dị mà Bối Lợi Mỗ dạy cho, ngồi xếp bằng bắt đầu thử luyện theo.

170. Chương 171: Tam Đại Tuyệt Trận

Pháp môn Bối Lợi Mỗ dạy có thể nói là hoàn toàn trái với quy tắc ma pháp Dịch Vân biết, nghe Bối Lợi Mỗ nhắc lại vài lần, tự mình biểu diễn trước mặt hắn, Dịch Vân hoàn toàn không thể lý giải, cảm thấy có phần gian nan.

Môn La càng không cần phải nói, hắn vẫn ở bên cạnh Dịch Vân khi nghe giảng, cũng như người chết nghe tiếng sấm, trong mắt hắn Bối Lợi Mỗ nói đến nước miếng tung bay, Dịch Vân lại nghe về mặt mù mịt, bỗng nhiên có cảm giác vớ vẩn, hai người này một dạy một chịu, giống như tuần mã ngàn dặm đi dạy một đầu trâu.

Khi hắn nghe Bối Lợi Mỗ giảng đến chương thứ ba cũng chịu không nổi, tự giác chui vào Hồng Liên nằm ngủ.

Từ đầu đến cuối, Bối Lợi Mỗ đều không có phát hiện bên cạnh hắn có một linh hồn cấp bậc tinh vực như hắn tồn tại.

Vì học loại lý giải ma pháp huyền ảo kỳ lạ khó khăn này, bắt đầu từ hôm nay Dịch Vân ở luôn trong thạch thất.

Tại mấy hôm trước, Dịch Vân luôn ngồi cả ngày trước mặt Bối Lợi Mỗ nghe hắn giảng thuật phương pháp vận hành huyền ảo ma pháp, hắn lần lượt nghe toàn bộ, nhưng hiệu quả không lớn, hắn đem từng chữ Bối Lợi Mỗ nuốt vào trong, cũng khoa tay múa chân, nhưng tổng quát không thể đem ma lực trong cơ thể thuận lợi vận hành, mặc hắn dùng sức thể nào ma lực hải dương trong khí hải vẫn ở cục diện tĩnh lặng đáng buồn không một chút gợn sóng.

Bất luận đầu khí hay ma pháp muốn học được, điều kiện đầu tiên là lý giải, có thể hiểu nguyên lý thì càng dễ lĩnh ngộ.

Nhưng Dịch Vân lại không thể hiểu được nguyên lý vận hành ma pháp huyền ảo này, hắn tựa như ấu trùng giữa mùa hè, sinh mệnh chỉ có một tháng, từ sinh ra cho đến chết chỉ thấy ánh mặt trời mùa hè, hiện tại muốn cho hắn hiểu tuyết trắng, cái gì là mùa đông, cái gì là băng hàn, có thể nói là chuyện cực kỳ khó khăn.

Trải qua mấy ngày liên miên học tập, lại không chiếm được hiệu quả gì, lúc sau Dịch Vân tạm thời hoãn lại nghiên cứu ma pháp huyền ảo, lại quay về cuộc sống tu luyện theo quy luật.

Ban ngày hắn mang Cầu Cầu trở lại ma trận luyện tập chiêu thức, tiến hành tu luyện phối hợp ma pháp và đầu khí. Buổi tối quay về thạch thất nghe Bối Lợi Mỗ dạy dỗ, nghiên cứu vận hành ma pháp huyền ảo. Nếu hai ba lượt đều không có hiệu quả hắn cũng không tiếp tục, hết thấy tùy tâm, tự nhiên mà làm, ngồi đó tu luyện, hoặc nghe Bối Lợi Mỗ giảng thuật kỳ sự văn sử nhiều năm trước.

Nghĩ đến Bối Lợi Mỗ nhiều năm chưa ăn thứ gì, Dịch Vân lựa một ngày trở lại Thiên Phong thành mua lượng lớn đồ ăn, mang về thạch thất cho lão với Cầu Cầu hưởng dụng.

Mà Bối Lợi Mỗ cũng thực... thời gian quá dài không có đụng qua thực vật, dạ dày hắn sớm thoái hóa, ăn vào cái gì lại phun ra thứ đó, nhưng hắn không ngừng đem thực vật lấp kín miệng, tuy rằng là nhổ ra, nhưng hương vị hoa quả trong miệng thật tuyệt vời, làm hắn phảng phất nhớ lại hơn 900 năm trước, quay lại thời đó...

Vài ngày sau, dạ dày Bối Lợi Mỗ rốt cục khôi phục bình thường, cuối cùng đã có thể ăn uống yên ổn, hảo hảo hưởng dụng mỹ thực, vì thế Bối Lợi Mỗ mừng như điên, ngay cả nước mắt cũng tiêu sái bay ra.

Về ngoài hắn là bộ xương khô, biểu tình mừng quá phát khóc lại y như khóc tang, Dịch Vân nhìn thấy không rét mà run, Cầu Cầu cũng bị dọa lạnh run núp vào một bên.

Cầu Cầu rất kiêng kỵ Bối Lợi Mỗ, ma thú đối với cường giả kinh hãi là thiên tính, hơn nữa bộ xương khô luôn biểu hiện ra rất có hứng thú với nó, càng làm cho Cầu Cầu phi thường sợ hãi, luôn trốn hắn rất xa, với việc này Dịch Vân cũng không có biện pháp.

Lại qua vài ngày, rốt cục Cầu Cầu không nhịn được hấp dẫn của Hắc ám hệ phách thạch, thừa dịp Dịch Vân cùng Bối Lợi Mỗ nói chuyện, lén lút bò đến trước mỏ tinh phách, hỏa tốc cắn xuống ba khối tinh thạch, lại chậm rãi bò lại tiến vào lòng ngực Dịch Vân, một hồi vang lên tiếng ngáy, bắt đầu ngủ say.

Cầu Cầu tự cho là hành động ẩn mật, Dịch Vân cùng Bối Lợi Mỗ hai người kỳ thật đều xem thấy, khi nhìn thấy thân thể Cầu Cầu bắt đầu nhanh chóng chuyển từ xanh thẫm thành màu đen, Dịch Vân cả kinh, một bên Bối Lợi Mỗ cũng trừng hai mắt, cơ hồ gần rót hai tròng mắt kinh hãi nói: “Con rắn nhỏ không ngờ lại biến màu? Nhanh như vậy hoàn toàn thay đổi, chưa từng nghe ma thú nào có bản lĩnh này a!”

“Cầu Cầu tựa hồ ăn uống nguyên tố phách thạch khác nhau thân thể sẽ chuyển thành màu của nguyên tố khác nhau.” Dịch Vân giải thích.

Ngây người một trận, Bối Lợi Mỗ nhìn chăm chăm Cầu Cầu đang ngủ say, nói: “Lúc trước thấy người luyện tập trong ma trận, xuất ra phong hệ phách thạch cho nó làm điểm tâm, lão phu đã tương đối kinh ngạc! Không nói nguyên tố phách thạch là thiên tài địa bảo rất khó tìm, người lại cho nó ăn? Càng làm lão phu khó hiểu chính là nguyên tố phách thạch là năng lượng vô cùng thuần túy, làm sao mà ăn được? Ăn mà không chết ư? Loại ma thú này quả nhiên kỳ lạ đến cực điểm!”

Dịch Vân suy nghĩ một chút hỏi: “Ngài đã tới lĩnh vực tinh vực cao giai, cơ hồ là tối cường giả đại lục, có thể biết Cầu Cầu thuộc loại ma thú nào chứ?”

“Không thể! Cho nên lão phu mới có hứng thú như thế với con rắn này!” Bối Lợi Mỗ nói: “Lấy nhãn lực của lão phu không nói cửu giai ma thú, cho dù là ma thú tinh vực cũng có thể nhìn là phán đoán ra, mà con rắn nhỏ này thực lực không mạnh, nhiều lắm cỡ lực giai ma thú, nhưng lão phu nhìn không ra giai vị, việc quái lạ a!”

Ngay cả Bối Lợi Mỗ tối cường giả đương thời cũng nhìn không ra? Dịch Vân có chút kinh ngạc, lúc này thanh âm Môn La trong óc vang lên: “Khô lâu này nhìn không ra là bình thường! Chỉ là tinh vực cao giai mà thôi, ta đây, tinh vực đỉnh phong a, ngay cả lão đại ta nhìn còn không ra, huống chi là hần!”

Dịch Vân nghe xong trong lòng cười khổ, chỉ là tinh vực cao giai? Những lời này thật ngông cuồng, rất ngạo! rất phách! Tin rằng cả Khung Vô đại lục, người có tư cách nói như vậy chỉ có mỗi Môn La.

Một hồi, Bối Lợi Mỗ nhìn Dịch Vân, đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, lão phu có một chuyện không rõ, người vì sao có Phong hệ phách thạch? Máy cái nguyên tố quặng mỏ này đều là dị bảo, người bình thường muốn có một khối cũng rất khó, nhưng người tựa hồ có không ít, có thể cho con rắn nhỏ kia ăn như cơm?”

Ở trong thạch thất thần bí gặp Bối Lợi Mỗ là chuyện ngoài ý muốn của Dịch Vân.

Hai người ở chung vài ngày, cũng không có cái gì tín nhiệm, lại không có gì xung đột lợi ích, Bối Lợi Mỗ nếu có lòng xấu xa với hần, Dịch Vân tuyệt đối không thể ngăn cản, vì thế hần không giấu diếm, đem cổ đàm u cốc toàn bộ nói ra.

“Dưới nước ngàn mét có một sơn cốc di thể, bên trong người tìm được Phong hệ phách thạch với di hài cường giả tinh vực?” Bối Lợi Mỗ nghe xong kinh ngạc.

Dịch Vân gật đầu cười nói: “Trong u cốc còn có một ma pháp trận, có thể lưu lại phong nguyên tố trong sơn cốc, làm cho u cốc trở thành tồn tại nhân gian tiên cảnh, ta chưa bao giờ thấy qua địa phương đẹp như vậy!”

“Người nói còn có một quyển ma pháp trận, có thể cho lão phu xem chứ?”

Dịch Vân không thèm để ý, lập tức đưa ra quyển sách.

Bối Lợi Mỗ rất cẩn thận lật xem, một giờ sau hần mới trả lại cho Dịch Vân nói: “Tiểu hài nhi người đoán chắc đúng, tên cường giả tinh vực phong hệ kia hần là tinh vực trung giai, bởi vì cuốn sách ma pháp trận ghi lại cao nhất chỉ ở trình độ tinh vực trung giai, hơn nữa cũng chỉ có hai pháp trận tiếp cận tinh vực mà thôi!”

“Cuốn sách ma pháp trận này ghi lại trận đồ, tuy rằng cấp bậc không cao, nhưng được cái tường tận, từ đơn giản cho đến khó hơn, từng bước mà học lên coi như sách quý.”

Dịch Vân gật đầu: “Ma pháp trận thật phức tạp, tuy rằng trong sách ghi lại xác thực tỷ mỉ, nhưng ta học lần nào cũng cảm thấy rất lao tâm tổn sức.”

Bối Lợi Mỗ trầm trầm cười nói: “Ma pháp trận ít nhất cũng phải có ma lực cấp bậc lục tinh mới được, tiểu hài nhi hiện tại mới có năm sao, cho dù có học được cũng vẽ không ra một cái, gấp cái gì?”

“Người xem ma pháp trận trong thạch thất này, chủ yếu hình thành từ ba pháp trận: Tù thần khốn ma tuyệt trận, Câu linh pháp trận cùng Thiên la địa mạc trận. Ngoại trừ Câu linh pháp trận là Tinh vực cao giai pháp trận, còn lại hai cái kia đều là pháp trận Tinh vực đỉnh phong, so với pháp trận trong cuốn sách

kia còn cao hơn hai bậc, ba cái ma pháp trận này ngay cả lão phu cũng bắt lực, tương lai ngươi đi, còn rất dài !”

“Hai cái pháp trận kia ta biết, cái Thiên la địa mặc trận chưa từng nghe qua, tác dụng là gì vậy ?” Dịch Vân ngạc nhiên nói.

“Là phòng ngự !” Bối Lợi Mỗ nói: “Vài ngày trước ngươi không phải ở ngoài vách đá đứng bắt lực sao, còn gây liên tiếp ba chuỗi ma binh sao? Đây là uy lực sinh ra từ Thiên la địa mặc, “Tuyệt đối phòng ngự”.”

“Tuyệt đối phòng ngự? Cũng chính là bất luận như thế nào cũng không thể phá giải sao ?”

“Việc này lão phu cũng vô pháp trả lời, bởi vì ta cũng không biết !” Bối Lợi Mỗ nhắm mắt lại, tựa như đang nhớ lại: “Ba cái pháp trận đều là ma trận cao nhất đã thất truyền mấy ngàn năm, lão phu ban đầu cũng chỉ đọc được trên sách cổ, sau khi bị giam nơi đây mới nhìn thấy lần đầu tiên, nhưng mà, trải qua hơn 900 năm nghiên cứu vẫn không rõ.”

“Chẳng qua, thế gian này không có pháp trận không thể phá, chỉ cần lực lượng ngươi có thể vượt qua uy lực của pháp trận, hẳn có thể phá giải, bản chất lực lượng chính là phân biệt mạnh yếu, trước lực lượng tuyệt đối, cái gọi là phòng ngự tuyệt đối không tồn tại .”

Dừng một chút, Bối Lợi Mỗ nhìn Dịch Vân bỗng nhiên nở nụ cười nói: “Hiện tại tiểu hài nhi hiểu được ngươi ngày đó có ngu ngốc bao nhiêu chưa? Lấy thực lực năm sao trước mắt của ngươi, không ngờ đi cứng rắn đụng Thiên la địa mặc trận? Cho dù lúc ấy trên tay ngươi là ma binh tuyệt thế, cấp độ cao nhất, ngươi cũng chỉ có năng lực phát huy ra vài thành, vận mệnh đứt gãy là chắc chắn a!”

Dịch Vân nghe vậy ngậy ngó cười, trong lòng lại nghĩ: “Hoàn hảo ngày đó Bối Lợi Mỗ viện trưởng chủ động mở cửa cho ta vào, bằng không ngày sau không biết ta tại vách núi kia chém đứt bao nhiêu thanh ma binh đây?”

Dịch Vân nhìn quang mang lưu chuyển từ hắc ám phách thạch trong căn phòng, đột nhiên nghĩ đến một chuyện lập tức nói: “Một khi ngài lúc ấy bị đánh bất tỉnh đem vào thạch thất này, như thế nào di chuyển hắc ám thạch đến nơi đây ?”

Bối Lợi Mỗ nghe xong miệng nghiêng răng kéo kẹt, oán hận nói: “Chỗ tinh quặng này cũng không phải lão phu mang đến, mà là thần bí nhân kia vì không cho ta đói chết chỗ này, cho nên Rất Thiện Ý đem một tòa Hắc ám phách thạch tới đây cho lão phu ăn !”

Dịch Vân nghe vậy kinh hồn.

Nghĩ thầm, thần bí nhân phục vụ cũng quá chu đáo đi? Thật sự bỏ ra vốn cố này, mấy nguyên tố tinh thạch chỉ cần một khối nhỏ cũng đủ khiến mỗi người trong đại lục tranh đấu đầu rơi máu chảy, huống chi là một tòa lớn thế này?

Cẩn thận nghĩ lại, cường giả thần bí này làm việc thực làm cho người ta khó hiểu, hẳn không có thù oán sâu nặng với Bối Lợi Mỗ, lại tiêu phí công sức lớn như vậy, ba ma pháp tuyệt trận cao nhất, một tòa núi Hắc ám tinh thạch cùng đem vào trong căn phòng này, danh tác như thế chỉ vì muốn giam Bối Lợi Mỗ ở tổng này, một đao giết cho rồi không phải xong việc?

Dịch Vân không khỏi suy nghĩ sâu xa, trong lòng nghi hoặc càng lúc càng lớn, chỉ cảm thấy chuyện này từ đầu tới cuối đều không có chút đạo lý, nhưng mà nhìn bộ dáng Bối Lợi Mỗ nghiêng răng nghiêng lợi nên cũng không dám nhắc lại vấn đề này.

171. Chương 172: Năm Sao Cao Giai

Qua cuộc đàm thoại này, Dịch Vân bắt đầu y theo lời Bối Lợi Mỗ tu luyện ma pháp huyền ảo, cho đến bây giờ hẳn vẫn không thể nắm giữ huyền ảo vô cùng thâm thúy này. Hắn cố hết sức học tập, có thể nói là tốn rất nhiều thời gian, chỉ biết tiếp tục kiên trì, ngày ngày trôi qua như vậy.

Buổi chiều ngày hôm sau, khi Dịch Vân từ bên ngoài diễn vũ ma trận tu luyện trở về, Bối Lợi Mỗ gọi hắn đến nói: “Tiểu hài nhi, ngươi ngày hôm qua nói ngươi học ma pháp trận rất khó khăn hả?”

Dịch Vân gật đầu.

“Như vậy, từ hôm nay trở đi, lão phu thuận tiện dạy ngươi nguyên lý ma pháp trận.”

Dịch Vân nghe được mừng rỡ, một hồi, liền lắc đầu nói: “Ta bây giờ mới có năm sao pháp đồ, vẫn không có cách nào lập một ma pháp trận, cho dù muốn học cũng không có biện pháp.”

Bối Lợi Mỗ cười nói: “Cho nên lão phu mới nói sẽ dạy ngươi nguyên lý! Đại bộ phận pháp sư kỳ thật không hiểu biết ảo diệu của nguyên lý ma pháp trận, chỉ dựa vào hình dạng đại khái mà làm, cứ như vậy sẽ có hai chỗ hỏng: một là bọn họ muốn học một ma pháp trận mới phải tốn thời gian rất dài, hơn nữa cũng không dễ dàng lĩnh ngộ.”

“Thứ hai chính là, đối với nguyên lý huyền ảo không hiểu biết nên không thể ứng dụng ma pháp trận linh hoạt biến hóa, đương nhiên cũng không thể phát triển nâng cấp ma pháp trận mới. Ngươi xem ba đại pháp trận trong thạch thất này, mỗi một cái đều khắc vào cùng một chỗ, có thể đưa các ma pháp trận bất đồng vào một khối, lại khiến chúng nó không bài xích nhau, ngược lại sinh ra tác dụng phụ, muốn làm được việc này phải thông thấu lý giải nguyên lý ma pháp trận.”

“Tuy rằng không muốn thừa nhận nhưng lão phu không thể không bội phục thần bí cường giả kia đem ta giam ở trong này, hấn ở các phương diện đều vượt ta quá xa, dù ở thực lực hay lĩnh ngộ ma pháp trận, nơi này khắc tam tuyệt trận, ảnh hưởng lẫn nhau, tất cả đều là cấp bậc tinh vực, cả Khung Vũ đại lực to lớn nhưng chỉ ở tại thạch thất này mới có thể nhìn thấy nó, đối với ngươi chính là giáo án hoàn mỹ nhất!”

Dịch Vân ngẩng đầu nhìn ma pháp trận bốn phía, cùng ý kiến với lão. Lúc này hấn đột nhiên nhớ lại ma pháp trận trong tổ ốc, thầm nghĩ: “Không biết ta cảm giác sai không, pháp trận ở Tư Đạt Đặc mật thất hình như so với ở đây lớn hơn rất nhiều, càng phức tạp hơn.”

Bắt đầu từ ngày này, Dịch Vân mỗi ngày học tập nguyên lý ma pháp trận.

Từ khi Cầu Cầu ăn hắc ám hệ phách thạch rồi ngủ say, hấn cũng không cần ra ngoài, liên tục ngụ trong thạch thất.

Tam đại ma pháp trận so với diễn vũ ma trận đúng là mạnh hơn nhiều. Mặc cho hấn dùng ma pháp hay đấu khí oanh tạc đầy trời, tường đá bên trong cũng không bóc ra một mảnh nào.

Dịch Vân tò mò đi đến , một góc tường đá chỗ xa nhất ma pháp trận, vận khởi song hệ ma pháp mạnh nhất hiện nay hấn có thể nắm giữ cùng với Phần kiếp tử diễm, nhằm một điểm trên bức tường công kích, đấu khí ma pháp vận dụng xen kẽ, uy lực phá hoại tăng gấp bội, có thể nói đây là lực công kích lớn nhất hấn có thể thi triển.

Khi hấn hồi thần, đấu khí và ma lực trong cơ thể hầu như tiêu hao sạch sẽ, hấn mệt mỏi ngã ngồi tại chỗ, mà mặt tường đá kia vẫn y nguyên không tổn hao gì, bụi mù tản đi, hấn cuối cùng mới thật sự hiểu được, Bối Lợi Mỗ bị giam ở trong Tù thần vậy ma tuyệt trận hơn 900 năm thủy chung không ra được là bất đắc dĩ.

Bối Lợi Mỗ nhìn Dịch Vân hành động không nói một câu, chỉ ở một bên lặng lẽ cười, cười Dịch Vân không biết lượng sức mình, thế nhưng hấn lấy thực lực năm sao cứng rắn công kích tòa tam đại tuyệt trận.

Hấn hơn 900 năm qua, không ngừng dùng hết ma pháp oanh tạc tam đại ma trận này, vẫn không hề tạo thành tổn hại chút gì với nó, cho thấy căn phòng đá này căn bản không phải lực người có thể phá hủy.

Lực phòng vệ mạnh mẽ như thế, thiên địa mạc trận, ngay cả công kích của cường giả tinh vực cao giai cũng có thể hấp thu vài ngàn năm, pháp trận thần kỳ như thế thật sự đạt đến tinh vực đỉnh phong có thể dùng lực phá giải sao?

Bối Lợi Mỗ nghĩ đến chỗ đó, trái tim không khỏi run lên. Tinh vực đỉnh phong thực lực tuy mạnh hơn cao giai gấp mấy lần, nhưng mạnh đến mấy cũng có giới hạn, không phải như trong miệng đại chúng thật sự thành thần, người là người, thế nào thành thần ?

Không phải thần bí cường giả có âm mưu gì khác với hấn chứ?

Ở trong này hơn 10 ngày nữa, Bối Lợi Mỗ không biết từ nguyên nhân nào luôn tận tâm tận lực dạy dỗ Dịch Vân, đây là bạn duy nhất của hắn hơn 900 năm qua? Hay là bởi thưởng thức tư chất thiên phú Dịch Vân?

Dịch Vân cũng không biết, hắn chỉ xác định hắn không có ác ý với mình, nhìn hắn một bên chỉ dạy đồng thời không ngừng đem Cầu Cầu trên đùi trong lòng, làm cho Cầu Cầu kinh hãi, lâu dần sự đề phòng trong lòng giảm bớt, sau mấy ngày toàn bộ buông thả, toàn tâm toàn ý theo sát Bối Lợi Mỗ học tập tri thức ma pháp trận, an tâm ở cùng hắn một chỗ.

Trong thạch thất có một cái Tự linh pháp trận, lớn hơn trong cổ đầm mấy lần, Dịch Vân đem hai tòa thủy hỏa pháp thạch trong Hồng Liên ra, đặt cạnh Hắc ám pháp thạch, chính hắn ngồi ở giữa mà tu luyện, hiệu quả tu luyện ma pháp hay đấu khí đều tăng猛 lớn, phương thức không khác gì lúc ở u cốc.

Khi Bối Lợi Mỗ chứng kiến Dịch Vân tùy ý lấy ra hai tòa thủy hỏa pháp thạch, quả thực kinh ngạc không nói nên lời, lập tức nhảy dựng, đầu óc quay cuồng làm ra mấy động tác quái dị khiến Dịch Vân chấn động.

Dưới sự truy vấn của Bối Lợi Mỗ Dịch Vân đương nhiên trả lời sự thật, Bối Lợi Mỗ nghe xong ngơ ngác thất thần, thật lâu sau hắn mới thì thào: “Không thể nào, ăn nói không thể linh tinh a!”

“Lão phu vốn nghĩ tam đại tuyệt trận tề tụ trong thạch thất này đã là chỗ tối thần kỳ trên đại lục, không nghĩ tới trong tổ ốc Tư Đạt Đặc người lại có tồn tại ma pháp trận to lớn, phức tạp hơn so với nơi này, hơn nữa tồn tại hơn vạn năm!”

“Hơn ngàn năm trước, trên đại lục từng có một đồn đại nói Tư Đạt Đặc gia tộc là một trong những thế gia truyền thừa xa xưa nhất trên Khung Vũ đại lục, lão phu lúc ấy vừa nghe liền buồn cười, vạn năm trước ngay cả lịch sử Khung Vũ đại lục còn chưa chính thức bắt đầu, như thế nào có gia tộc xuất hiện, hiện tại không tin không được!”

Nhìn ba loại nguyên tố pháp thạch khác nhau như tòa núi nhỏ chính giữa thạch thất, không phải là điều hắn tưởng tượng được, sống hơn ngàn năm trước khi sinh mệnh chấm dứt còn có thể có loại kinh hãi này, cảm giác mừng như điên y như hồi sinh tuổi trẻ.

Bối Lợi Mỗ hưng phấn rất nhiều, lại vì Dịch Vân nghĩ ra một phương pháp tu luyện mới.

Từ lực khống chế của hắn lấy một bộ phận lực lượng công kích Dịch Vân, Dịch Vân phải nghĩ biện pháp chống đỡ.

Bối Lợi Mỗ ngồi ở trong tuyệt trận chỉ phát huy không đến một phần mười lực lượng, mà cường giả tinh vực so với cửu tinh pháp tôn hay vũ tôn mạnh hơn không chỉ một hai, Dịch Vân chính phải đối diện với một cường giả hơn Pháp tôn, không phải hắn có khả năng ngăn cản.

Bối Lợi Mỗ đương nhiên không có khả năng dùng lực công kích cửu tinh Pháp tôn đánh Dịch Vân, trải qua vài lần thí nghiệm, hắn phát hiện Dịch Vân nếu có thể xuất ra ma pháp thủy hỏa dung hợp là miễn cưỡng đỡ được một thành thực lực của hắn, bởi vậy huấn luyện kế tiếp hắn đều khống chế lực đạo công kích ở trong vòng một thành.

Dịch Vân tùy thời mạo hiểm bị vây trong hoàn cảnh đau khổ, tu luyện tiến triển cũng nhanh nhất.

Nếu Dịch Vân thành công xuất ra thủy hỏa dung hợp ma pháp “Băng sơn viêm thuẫn” là có thể ngăn được mấy lần Bối Lợi Mỗ công kích?

Đáp án là một lần!

Dung hợp ma pháp cường độ cao này, ngay cả lực giai ma thú Băng lân báo có thể ngăn cản, lại không chống đỡ được một kích của hắn là hoàn toàn tàn phá.

Dịch Vân lúc này cũng cảm nhận thật sâu sự đáng sợ của cường giả tinh vực, đối với lực lượng tuyệt luân như vậy hắn càng hứng khởi tu luyện.

Môn La thường nói Dịch Vân dung hợp ma pháp không tới năm thành, trong chiến đấu căn bản không thể sử dụng, những lời này là chính xác, cũng là bình cảnh lớn nhất Dịch Vân gặp phải.

Khi đối mặt công kích của Bối Lợi Mỗ, mỗi khi phóng ra hai dung hợp ma pháp, luôn luôn một lần thất bại, lúc này khí hải ma lực sẽ náo động, trong chốc lát thân thể hắn không thể nhúc nhích, nếu bị Bối Lợi Mỗ đánh trúng, hắn khẳng định sẽ trọng thương.

Nếu thật sự xuất hiện tình huống này Cầu Cầu liền biểu hiện.

Mặc kệ nó có hay không tình nguyện, khi Dịch Vân thi triển dung hợp ma pháp thất bại Cầu Cầu sẽ thay thế Dịch Vân nghênh đón công kích, mỗi một lần đều đánh nó bay nện dính lên vách tường cách đó hơn 200 thước, tung lên đỉnh rồi lại rớt xuống đất y như trái bóng cao su.

Cầu Cầu mặc dù có thể chất ma pháp miễn dịch, nhưng lực công kích ma pháp Bối Lợi Mỗ vượt quá giới hạn thừa nhận, mỗi lần dính đòn đều khiến nó đau tê rít không thôi.

Khi nó lắc lắc thân thể bò qua, thân thể không ngừng lạnh run, hai giọt nước mắt chảy xuống, làm cho Dịch Vân đau lòng mãi, hắn mấy lần yêu cầu lập tức đình chỉ phương thức tu luyện như vậy, Bối Lợi Mỗ lại không đồng ý.

“Đau lòng con rắn nhỏ kia sao? Vậy ngươi nghĩ biện pháp đề cao tỷ lệ dung hợp ma pháp đi! Mỗi ngày tu luyện thực chiến một giờ, nhất định tiếp tục!” Bộ xương khô quý quái tà ác cười nói, Cầu Cầu nghe xong thân thể kịch liệt run rẩy.

Theo điểm này mà xem, Bối Lợi Mỗ năm đó nhất định là viện trưởng nghiêm khắc không nói tình lý, cũng không biết có bao nhiêu cường giả bị hắn dùng loại phương thức này áp bức nữa?

Dịch Vân phản đối không có hiệu quả, chỉ đành tiếp tục đợt huấn luyện cực kỳ tàn khốc, cso thể nói là phương thức tu luyện dã thú.

Thạch thất không có ngày đêm, Dịch Vân căn bản không thể biết đã qua bao nhiêu ngày, mỗi ngày tu luyện, khi nào mệt thì nghỉ, tỉnh lại tập, hắn mất quyền tự chủ, hết thảy đều do Bối Lợi Mỗ quản lý.

Tại hoàn cảnh khắc nghiệt tu luyện, Dịch Vân thân thể không có cảm giác nhưng Môn La đứng xem một bên cảm ứng được, tu vi dấu khí và ma pháp Dịch Vân đang tiến triển cực nhanh.

Một ngày, Dịch Vân ngồi giữa ba tòa phách thạch luyện hóa ma lực, hai mắt chợt mở, ngẩng đầu nói: “Đã có thể!”

“Cái gì có thể?” Bối Lợi mỗ nghi hoặc nói.

Dịch vân lạnh nhạt cười nói:“Đấu khí cùng ma lực trong cơ thể ta đồng thời đều đã tới giới hạn, đã có thể tấn giai!”

Nói xong, Dịch Vân lập tức quẳng sạch quần áo trên người, liền nhắm mắt, sau đó trên người tràn ngập đấu khí tím đỏ, thiên địa nguyên tố trong thạch thất đại thịnh, hỏa hệ tinh phách cũng tỏa hồng quang, hỏa nguyên tố khổng lồ chậm rãi chảy vào trong cơ thể Dịch Vân, đấu khí tấn giai bắt đầu.

Lúc này hắn đạt năm sao trung giai mới có gần ba tháng.

Dùng hai ngày thời gian Dịch Vân rốt cục thành công tấn giai năm sao cao giai Vũ đồ, mà hắn nhưng luyện kinh mạch cũng đề cao lên đến 190 lần ngưng luyện.

Hiệu quả kinh người làm cho Bối Lợi Mỗ là pháp sư đương nhiên không có cảm giác nhưng Môn La sợ ngây người.

“Tiểu tử này mới năm sao cao giai đã có thể ngưng luyện 190 vòng, đợi hắn đạt tới cửu tinh Vũ tôn thậm chí tinh vực thì ngưng luyện nhiều ít ra sao đây?” Môn La trong lòng cả kinh nói.

Đấu khí thuận lợi tấn giai, Dịch Vân nghỉ tạm hai canh giờ lại bắt đầu tấn giai thủy hỏa ma pháp.

Đồng dạng qua hai ngày hỏa hệ ma pháp tấn giai xong, Dịch Vân không cần nghỉ ngơi liền tấn giai thủy hệ ma pháp.

Bối Lợi Mỗ chưa từng gặp qua tình hình Dịch Vân tấn cấp, lúc này hắn thấy liên tiếp bốn ngày không gián đoạn liên tục tấn giai đấu khí cùng hỏa hệ ma pháp, kinh hãi không nói nên lời, nay lại thấy Dịch Vân nhắm

mắt thủy hệ nguyên tố đột nhiên tụ tập trong nháy mắt thạch thất tràn ngập thủy nguyên tố, hẳn giống như ở trong đại dương rộng lớn, lập tức hiểu ra Dịch Vân đang làm cái gì!

“Thủy hệ ma pháp tấn giai?” Bối Lợi Mỗ nhảy dựng lên, hoảng hốt nói: “Liên tục ba lần tấn giai? Điều này sao có thể? Còn có thiên lý sao?”

Dịch Vân lúc này đang ở thời điểm tấn giai khẩn yếu, đương nhiên không biết Bối Lợi Mỗ phản ứng, nhưng Môn La một bên lại hướng Bối Lợi Mỗ cười nói: “Lão gia hỏa người lúc này mới kinh ngạc sao? Đã quá muộn a, dù sao cũng giống ta khi ấy, bị dọa đến tê dại, ha ha ha!”

Bối Lợi Mỗ đương nhiên nghe không được lời Môn La, hẳn kinh hãi nhìn Dịch Vân ngồi giữa thạch thất.

Lại qua tiếp hai ngày, Dịch Vân tỉnh lại, chậm rãi mở mắt, một tia sáng tím lướt qua, hẳn lẩm bẩm nói: “Năm sao cao giai lĩnh vực, so với tưởng tượng hơi dễ dàng, còn nhanh hơn dự đoán.”

Ngày này là ngày thứ 29 hẳn đi vào thạch thất, mặt trời bên ngoài dâng lên, cũng là ngày hẳn được 17 tuổi. Hẳn đã 17 tuổi, ừ, 17 tuổi.

172. Chương 173: Nhớ Kỹ Ngày Này

“Tiểu hài nhi, trước giờ người đều tấn cấp ma pháp cùng đấu khí như vậy sao?”

Đợi Dịch Vân hồi tỉnh, Bối Lợi Mỗ mang theo biểu tình hiểm thấy lập tức hỏi đến.

Dịch Vân hoạt động một chút gân cốt, xương cốt toàn thân tuân một tràng thanh âm răng rắc, cảm thấy cả người thư sướng, đi tới cười nói: “Đúng vậy, mỗi lần tấn tinh giai tinh cấp đều ít nhất là hai ngày, lại phải tìm một chỗ không người, ở phương diện thăng cấp có chút phiền toái!”

“Phiền toái? Một ít?” Bối Lợi Mỗ nghe vậy cười khở, mặt khô quắc cười lộ lên còn khó coi hơn khóc, nói: “Lão phu chân chính muốn hỏi, vấn đề là đấu khí cùng ma pháp là hai hệ thống tu luyện hoàn toàn bất đồng, cho dù đồng tu ma khí khi tấn tinh cấp phải nhất định sau mấy tháng mới được, chỉ sợ khí hải ma lực và đấu khí ảnh hưởng liên lụy nhau, đây là tu luyện thường thức!”

“Không nghĩ tới, có người lại đem trộn lẫn, tu luyện đồng thời thăng cấp, người tiểu hài nhi có thể làm được việc này coi như kinh thế hãi tục! Lão phu cả đời gặp qua người tài vô số, kể cả vài tên siêu cường giả tinh vực sơ giai, nhưng cũng không có một người giống người.”

Dừng một chút, Bối Lợi Mỗ lại nói: “Cũng có thể làm lão phu cảm thấy kinh ngạc đến như thế, quả nhiên sống càng lâu chuyện lạ gặp càng nhiều, lão phu có thể thấy một màn như vậy không uống lúc trước cho người đi vào nơi này, coi như là nhân duyên vậy.”

“Ngài nếu sống thêm 20 năm không chừng ta có biện pháp đem ngài đi ra ngoài!” Dịch Vân nói.

Bối Lợi Mỗ đoạn thời gian này mỗi ngày dốc lòng chỉ dạy hẳn, tuy nói phương thức rất nghiêm khắc nhưng hẳn bây giờ nhanh như vậy thăng cấp năm sao cao giai, là do công lao Bối Lợi Mỗ. Điểm ấy Dịch Vân thực sự hiểu được, tâm hẳn rất cảm kích, nếu ngày sau thật sự có biện pháp hẳn khẳng định sẽ giúp lão rời khỏi nơi này.”

“Ha ha, tam đại tinh vực tuyệt trần, đương thời có ai có khả năng phá giải. Đây không cần phải quá để tâm, việc này không cần nói nữa.” Bối Lợi Mỗ cười nhạt nói: “Ồ, người song hệ ma pháp vừa thuận lợi tấn giai, cái tên Mễ Nặc không ra gì kia cũng chưa trở lại, vậy lão phu giúp người một tay, thay người vận chuyển ma lực chi luân a, người lại đây, ý?”

Bối Lợi Mỗ nghi hoặc nhìn Dịch Vân, hai mắt tròn tròn, một hồi hẳn giật mình hô: “Khí hải người ma lực chi luân thế nhưng chuyển động? Đây là chuyện gì, lấy thực lực người năm sao lĩnh vực không có khả năng chuyển động nó mới đúng a!”

Lấy nhân lực Bối Lợi Mỗ, liếc mắt một cái là nhìn ra nội trạng Dịch Vân, liền phát giác ma lực chi luân đang thông thả xoay quanh vận chuyển.

Dịch Vân cười nói: “Ta không có cách nào khác nên dùng ma lực chuyển động ma lực chi luân, Mễ Nặc lão sư nói phải tới thất tinh Pháp tước mới được, cho nên ta dùng đấu khí chuyển động nó.”

“Đấu khí có thể chuyển động ma lực chi luân? Tiểu hài nhi ngươi nói đùa đúng không? Ma pháp cùng đấu khí là hai hệ thống hoàn toàn khác nhau, không có khả năng sinh ra ảnh hưởng.”

Gãi gãi đầu, Dịch Vân nói: “Thật là như vậy sao? Nhưng mà ta thật sự dùng đấu khí chuyển động ma lực chi luân a!”

Ngơ ngác nhìn Dịch Vân, thật lâu sau, Bối Lợi Mỗ mới nói: “Ai, đối với người lão phu không còn lời nào để nói, như thế nào việc lạ xuất hiện một đồng a? Người có thể không biết, phương pháp người dùng đấu khí xoay chuyển ma lực chi luân, cho dù là Thiên bảng kỳ thư, Kỳ Ma Tuyệt Đấu Bảng cũng không có ghi lại, lão phu có thể khẳng định, nếu bộ Thiên bảng còn tồn tại mà nói, cái pháp môn quái dị này của người nhất định sẽ có tên trên đó!”

“Ma lực chi luân xoay chuyển, tuy rằng có thể gia tăng khí hải ma lực, có thể đề cao hàm lượng ma lực cho pháp sư, là một trong những pháp môn tu luyện bí mật. Nhưng có hạn chế là để xoay chuyển nó cần phải có cường giả ngoài thất tinh Pháp tước mới đủ thực lực, điểm này là tuyệt đối!”

Dừng một chút, Bối Lợi Mỗ nhìn Dịch Vân một cái, nói tiếp: “Mà người hiện tại tìm ra phương pháp dùng đấu khí chuyển động ma lực chi luân, cùng cấp tu luyện ma pháp, mở ra một con đường hoàn toàn mới, phương pháp này đối với tất cả ma khí tu giả đều có tác dụng rất lớn. Có thể viết lên Kỳ Ma Tuyệt Đấu Bảng là chuyển đương nhiên!”

Kỳ Ma Tuyệt Đấu Bảng đã biến mất hơn 3000 năm trước, ngay cả Bối Lợi Mỗ cũng ở sách cổ mới biết được, cường giả đương thời hẳn không có người biết được đại lục từng có bộ Thiên Bảng kỳ thư tồn tại.”

Nói chuyện với Bối Lợi Mỗ một lúc sau, Dịch Vân phát hiện nguyên liệu thức ăn hẳn mua lần trước cơ hồ đã gần hết, bởi vậy hẳn không thể không đi ra ngoài lần nữa mua đồ, khi hẳn nghỉ ngơi nửa ngày, vừa thích ứng biến hóa sau khi tấn giai năm sao cao giai linh vực, đang muốn đi ra thạch thất liền bị Bối Lợi Mỗ gọi lại.

“Vân Vân, tiểu hài nhi ngươi xác định muốn đi ra ngoài như vậy sao?” Bối Lợi Mỗ biểu tình kỳ quái hỏi.

“Đúng vậy, có cái gì không đúng?”

“Người phía ngoài hiện tại đều lưu hành không mặc quần áo sao?”

Dịch Vân ngẩn ngơ, lập tức cúi đầu nhìn xuống, liền phát giác chính mình bây giờ trần như nhộng, toàn thân trụi lủi, hần mặt ửng đỏ, lập tức chạy vào giữa thạch thất cầm quần áo mặc lên.

Lão phu đã sớm muốn hỏi, vì sao người trước khi thăng cấp thể nào cũng phải cởi toàn bộ quần áo trên người, đoán rằng có phải là truyền thống Tư Đạt Đặc gia tộc các người hay không, hiện tại thấy người như thế muốn đi ra ngoài, lại nghĩ đại lục hiện tại đang thịnh hành loại này? Ha ha ha.” Bối Lợi Mỗ cười to nói.

Dịch Vân đỏ mặt đi ra thạch thất, trong lòng oán hận nói: “Lão đại, ngươi sao không nhắc ta một tiếng a?”

Môn La hai tay giơ lên, ha ha cười nói: “Ta cũng quen nhìn người không mặc quần áo, thật không có để ý tới, trong mắt của ta, người so với mặc vào quần áo càng thuận mắt hơn, ha ha!”

“Lão đại, ngươi từng nói khi thăng cấp tấn giai, không mặc quần áo sẽ có ưu điểm, là thật sao?” Dịch Vân nghi hoặc nói.

“Ách, có lẽ, người lúc đó chẳng phải có thói quen như vậy sao?”

“Đúng là có thói quen như vậy, nhưng ta không thể mỗi lần tấn tinh cấp liền thoát y a, không phải địa phương nào cũng như vậy.”

“Đơn giản, người chỉ cần tìm địa phương không có ai là tốt rồi!” Môn La thần nhiên nói.

Chỉ cần Dịch Vân đối với nữ nhân may mắn còn có mê lực, nhất định liền đắc thủ. Cho dù là thần gì nữa cũng thế, Môn La nghĩ thâm.

Đang lúc hoàng hôn, trên đường Thiên Phong thành người đến người đi, vừa mới tiến vào thành định đi tới thương điếm, Dịch Vân ở trong đám người, trong lòng rất vui sướng, đã thiệt nhiều ngày không thấy nhiều người như vậy, chung quanh tạp âm truyền đến, đối với hắn giống như nhạc vui.

“Lão đại, người có biết chúng ta ở trong thạch thất tổng cộng bao nhiêu ngày không ?” Dịch Vân hỏi.

“Hai mươi chín ngày.”

“Lâu như vậy sao?” Dịch Vân cả kinh.

Môn La hứng thú nhìn một nữ tử bên cạnh, cười nói: “Người dưới Bối Lợi Mỗ bức bách đúng là thời gian quá chậm, ngược lại thấy nhanh? Xem ra người thực có thói quen chịu ngược đãi a. Cầu Cầu cảm thụ với người hoàn toàn bất đồng, với nó mà nói, hắn là một ngày bằng một năm, ha ha ha.”

“Hôm nay là ngày 29 đúng không?”

“Nhoáng một cái đã một tháng, thực mau.” Dịch Vân nhẹ giọng nói.

Loại cảm thán này không có ý nghĩa, có một ngày người bỗng nhiên quay đầu cũng sẽ thấy được, chỉ chớp mắt là cả đời tới, lập tức mới biết toàn bộ cuộc sống, chỉ cần hưởng thụ giờ phút này là được.” Môn La nhàn nhạt nói.

Lúc này một cô gái tạt ngang qua, Môn La vội vàng nói: “Dịch Vân người cảm thấy cô ế kia như thế nào? Lấy ánh mắt lão đại ta giám định, khẳng định cặp vú kia là trần phẩm, nhất định là còn tơ, từ nhỏ sinh ra là để người ta cắn.”

“Lão đại, người thế nào luôn nhìn nữ nhân?” Dịch Vân cười khổ.

“Thân là nam nhân nếu không nhìn nữ nhân vậy người ánh mắt để làm gì?” Môn La nói rất hợp tình hợp lý.

Dịch Vân ngậm miệng không đáp.

“Tiểu tử học một vài điểm đi, nếu có một ngày người cái khúc kia chỉ cần để phóng nước, lão đại với người đoạn tuyệt quan hệ, ta không dạy nổi người như thế a!”

Dịch Vân cười khổ não, Môn La như thế nào càng nói càng quá?

Chạy đến tiệm cơm Lục gia, Dịch Vân mua chừng 100 phần lương thực, tìm một chỗ không người thu toàn bộ vào trong Hồng Liên, liền hướng ra thành mà đi.

Sắc trời lúc này dần tối, Thiên Phong thành đường cái toàn bộ nhộn nhịp, một ngày đang muốn rời đi, ban đêm đang đến.

Đêm Thiên Phong thành mới là thời gian đẹp nhất, rất nhiều người cuộc sống đều bắt đầu vào thời khắc này.

“Thiên Phong thành ban đêm thật sự rất khác nhau, ta tựa hồ chưa bao giờ xem qua nó kỹ càng, từ khi vào thành đi ăn khi trước đã qua thời gian bao lâu?” Ở ngã tư đường rất náo nhiệt, Dịch Vân hứng thú nhìn bốn phía thì thào tự nói.

“Đã hơn một năm, nhưng qua hơn 9 tháng bên ba trong đầm lầy ma thú, lại đóng cửa trong thiết phòng và học viện, người chân chính sống trong thành hắn không đến một tháng.” Môn La bấm đầu ngón tay tính.

“Nguyên lai đã hơn một năm.” Dịch Vân cảm thán nói.

“Ta đã nói rồi, chân chính là không đến một tháng!” Môn La sửa lại.

“Có phân biệt sao?”

“Một cô gái ngang đường đi qua với ôm nàng khiêu vũ, người nói có phân biệt không?”

Dịch Vân tự biết ngậm miệng không đáp, nói với Môn La loại chuyện này, một trăm lần cũng không phải đối thủ Môn La.

Khi hắn đi qua một tửu quán hướng cửa thành đi đến, lại nghe người sau lưng kêu to hắn.

“Tất Người Đạt học đệ !” Dịch Vân quay đầu, xưng hô này hẳn nghe tới quen thuộc, một đại hán cường tráng hướng hẳn đi tới, đang cười với hắn, đúng là Duy Đa từng tỷ thí với hắn kia.

“Tất Người Đạt, người thế nào ở trong này?” Duy Đa vỗ vai hắn một cái cười hỏi.

“Ta chỉ tới trong thành mua vài thứ thôi, Duy Đa học trưởng.”

“Ngoài học viện còn gọi học trưởng cái gì, trực tiếp gọi là Duy Đa thì tốt rồi.” Duy Đa nhìn Dịch Vân, còn nói: “Người hiện tại không có việc gì chứ?”

“Ta đang muốn trở lại học viện.” Dịch Vân còn chưa nói xong, Duy Đa liền lôi kéo hắn hướng tửu quán đi tới, nói: “Buổi tối còn về học viện làm gì? Ta vừa lúc tìm không được bạn nhậu, người theo tiếp ta vài ly nào!”

Dịch Vân bị kéo đi, hắn vội vàng nói: “Chờ một chút, ta không uống rượu a.”

“Không uống rượu? Vậy càng phải uống, nam nhân thế nào có thể không biết uống rượu?” Duy Đa dắt Dịch Vân tiến vào một tửu quán thật to.

Dịch Vân đang muốn thoát thân Môn La lại nói: “Dịch Vân, đi với hắn đi! Hôm nay cũng là ngày người đáng ăn mừng.”

“Cái gì?”

“Người hắn đã quên, hôm nay là sinh nhật 17 tuổi của người.”

Dịch Vân ngây một hồi, có chút kinh ngạc hỏi lại: “Ta 17 tuổi? Lão đại người nhớ rõ ngày sinh của ta?”

Môn La gật đầu cười nói: “Người quên, ta đành phải nhớ dùm, người đi một cái không có đường về, mặc kệ tương lai người có thể sống bao nhiêu năm, cho dù 100 tuổi cũng tốt, sinh nhật 17 tuổi chỉ có hôm nay, chúc mừng một cái, phải làm chuyện đặc biệt, tận hứng một chuyến, không để trôi qua uổng phí.”

“Cho người vĩnh viễn nhớ kỷ ngày này!”

173. Chương 174: Mộng Phấn Hồng

Thiên Phong thành là mảnh đất màu mỡ là nơi giao thương của Kỳ Vô đế quốc, bình thường không chỉ khách lữ hành lui lui tới tới, ở bên trong thành ước chừng có hơn mười tửu quán nổi tiếng, mà tửu quán tên gọi “Phấn hồng mộng trong mộng” tại bên trong Thiên Phong thành là một trong những tửu quán nổi tiếng nhất.

Màn đêm buông xuống, ở trong “Phấn hồng mộng trong mộng” huyền ảo vô cùng, giờ phút này mới đúng là một ngày mới bắt đầu, âm thanh nỉ non của các nữ nhân cười duyên cười đáng không ngừng, hòa cùng với tiếng cười hào phóng của các nam nhân, tựa như âm khúc oanh oanh yến yến, nói chung có thể trong lòng mọi người tiềm tàng diễm cảnh như trong mộng.

Duy Đa cùng Dịch Vân đi vào một phòng đã đặt trước ngồi trên ghế lô, lúc này trên mặt bàn bày la liệt những món ăn ngon, rượu ngon, bên cạnh còn có ba cô gái xinh đẹp trẻ tuổi làm bạn.

“Tất Nhĩ Đạt, đi, chúng ta làm một ly!” Duy Đa đẩy cái chén ra, trực tiếp cầm lấy bình rượu, hướng Dịch Vân giương tay lên, liền ngửa đầu uống.

“Duy Đa học trưởng, hay là người gọi ta là Dịch Vân đi nha, tên Tất Nhĩ Đạt ta thật sự nghe không có quen” Dịch Vân cũng rảnh tay nâng chén rượu lên uống.

Dịch Vân buông cái chén xuống để một bên. Lập tức kim phát nữ tử rót rượu vào chén, mà Duy Đa lại đem bình rượu một hơi uống sạch cạn, không đợi để bình xuống lại duỗi tay ra cầm lấy một bình rượu khác, cái phương thức uống thả cửa như thế, làm cho Dịch Vân mới thấy lần đầu.

Uống rượu như vậy, giống như bản chất của hắn, ngay thẳng hào khí!

“Dịch Vân? Được rồi, ta liền gọi người như vậy, nhưng người cũng trực tiếp gọi ta là Duy Đa” Duy Đa cười nói, lại ngửa đầu đem bình liệt tửu uống một hơi sạch cạn.

Môn La ngơ ngác nhìn món ngon cùng rượu ngon đầy bàn. Liền nuốt một ngụm nước miếng, thì thào nói: “Rượu, thật có nhiều rượu a! Nếu có thể làm cho ta uống một ngụm, cho dù lập tức (+.) ta cũng nguyện ý a”

Dịch Vân nghe xong lắc đầu cười khở, đã không chỉ một lần chứng kiến Môn La đối với rượu quá thèm khát, cũng chưa bao giờ nghe nói qua có người uống rượu, còn có thể uống cái gì là “Rượu trong tam vị”, khi hẳn còn sống nhất định là một tửu quỷ không thể nghi ngờ.

Duy Đa một bên uống rượu mạnh mẽ, một bên hai tay ôm hai nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp. Tử, vui vẻ nói giỡn đứng lên.

Ngay khi chứng kiến khi môi của lam phát nữ tử hôn lên hai má của Duy Đa, đôi mày của hắn nhíu lại không hờn không giận nói: “Duy Đa, người không phải là bạn gái của Ny Khả sao? Như thế nào có thể cùng một nữ tử khác cùng thân thiết?”

Duy Đa nhất thời sững sốt. Chợt cười ha ha: “Dịch Vân, người nói lời này cho thấy người là cái người thường! nam nhân cùng uống rượu và trêu đùa với nữ tử, cũng không nhất định là vì màu, chỉ là vì tìm kiếm tâm tình thư giãn, đây là một loại cảm xúc không bị cản trở được, làm sao so được với tình cảm che giấu trong lòng.

“Nói tiếp, nếu ta thật sự là có cái tâm tư khác, cũng không tìm người đi cùng”

Cô gái lam phát vừa mới hôn hắn lúc này cũng nói: “Ta nhận thức Duy Đa ca cũng đã được bốn năm, có thể mỗi lần hắn đều đến nơi này uống rượu, cũng không cùng với chúng ta” Cô gái có chút ai oán nói.

Dịch Vân sững sốt, ngượng ngùng nói: “Nhưng thật ra ta đã hiểu lầm người Duy Đa, người cũng đừng để ý”

Lắc đầu, Duy Đa cười nói: “Ta Duy Đa thực hiểu giá trị của mình trên thị trường, chắc là không biết tiêu tiền mua nữ nhân, nếu thật sự muốn mua, cũng là nữ nhân bỏ tiền ra mua ta bồi đêm a, ha ha ha!”

Cười xong, hắn tựa đầu sát vào Dịch Vân, thấp giọng nói: “Lại là ta không đề nghị người học như ta vậy a, nguyên nhân chính là có loại kiên trì nhằm chán này, cho nên, ta hiện tại đã hai mươi tám tuổi, vẫn là một cái thanh đầu tiểu tử, ngay cả chuyện nam nhân còn chưa rõ. Thân là một gã đạt tới năm sao cao giai Võ đồ, “thanh kiếm kia” còn chưa chém, bắn được phát nào, bảo kiếm nhưng số mệnh nó long đong, tư vị này thật chịu không nổi a!”

Dịch Vân nghe xong “Phốc” một tiếng, lập tức cười ha hả.

Duy Đa lúc này tựa đầu lại để sát trước mặt Dịch Vân, nhìn một hồi, mới cười hắc hắc nói: “Hắc hắc hắc, nếu ta thật sự không nhìn lầm, người cũng là một cái thanh đầu tiểu tử, cùng với ta kẻ tám lạng người một cân, người cười cái gì a?”

Ngồi trở lại, ôm một lúc hai cô gái, Duy Đa cười nói: “Các cô gái, ta nói cho các người một đại bí mật, ta cùng với Dịch Vân đây, đến bây giờ vẫn còn là thanh đầu a, không yêu ai, cũng không người nào yêu a, ha ha, ha ha ha!”

Ba cô gái cùng lúc nhìn qua, đều che miệng yêu kiều cười duyên, tức thì khuôn mặt Dịch Vân ửng hồng lên, trong lòng thầm mắng Duy Đa tự bộc gièm pha coi như xong, còn kéo theo cả mình cùng liên lụy”

Cô gái tóc vàng bên cạnh nhìn Dịch Vân, nhẹ giọng nói: “Dịch Vân đại ca, nếu người xem được Bối Ny, ta liền cùng người một đêm, không thu lộ phí của người”.

Dịch Vân nghe xong tức thì sắc mặt trắng bệch, vội vàng lắc đầu.

Lúc này Môn La bỗng nhiên mở miệng, cả giận nói: “Tiểu tử, đưa đồ ăn lên tới miệng mà người còn cự tuyệt, như vậy người như thế nào không làm ... tâm lý cô gái thất vọng, còn có, bộ tộc Tư Đạt Đặc chúng ta khi nào mới hưng thịnh lên được? Sinh đứa nhỏ không chỉ là nguồn sống, càng phải có kỹ xảo, một khi “bảo kiếm” ra khỏi vỏ là cả một nghệ thuật, “múa may” một thời gian dài hay ngắn lại quyết định giá trị một người nam nhân. Bởi vậy, lão Đại ta mãnh liệt đề nghị người, nắm lấy cơ hội này, bước lên “chiến trường” đi tới tới luyện luyện a!”

Dịch Vân u ám liếc nhìn Môn La một cái, sinh đứa nhỏ? Như thế nào hiện tại hẳn lại giảng giải chuyện này, cho dù là hẳn muốn ôm vô số tầng tôn tử, lúc này cũng không phải vội vàng vàng như vậy chứ, huống chi, hiện tại hẳn mới có vài tuổi a?

“Ba người các người trước tiên ra ngoài cả đi a!” Duy Đa lấy một túi kim tệ đặt lên bàn, nói.

Ba cô gái cầm lấy túi tiền, đều rất là không muốn đi ra ngoài, cái cô gái tóc vàng kêu là Bối Ny ánh mắt ai oán liếc mắt nhìn Dịch Vân một cái, hai con mắt tròn như viên bi trượt đi trên người hẳn một vòng, lúc này mới yêu kiều ai thán một tiếng, chậm rãi đi ra khỏi ghế lô.

Dịch Vân bị nhìn xem toàn thân run lên, còn Môn La thở ra một hơi dài thật mạnh, không nói một tiếng nào liền chui vào trong Hồng Liên.

Nhìn Duy Đa lại cầm một bình liệt tửu, ngửa đầu mở to miệng, trên mặt ý cười mà không phải cười, lại có chút sầu khổ, hẳn mở miệng nói: “Duy Đa người không có vui sao?”

“Đương nhiên là không vui!” Duy Đa uống thêm một ngụm, bực mình nói: “Hôm nay, Ny Khả lại cự tuyệt lời thỉnh cầu của ta”.

“Ny Khả? Dịch Vân có chút cả người ngầy ngẩn nói: “Người của người không sai, nàng như thế nào lại cự tuyệt người, là người có làm chuyện gì không làm cho Ny Khả không vui sao?”

Duy Đa lẳng lặng nhìn Dịch Vân, một hồi sau mới mở miệng: “Ta hỏi người câu này, có thể người không đáp, nhưng nếu nguyện ý trả lời câu hỏi của ta, nhất định phải nói chi tiết chuyện này mới được, người đối với Ny Khả có ý kiến gì không?”

“Chính là bằng hữu, thực thưởng thức tính tình ngay thẳng của nàng a”.

“Đối với nàng không có muốn theo đuổi sao?”

“Không có!” Dịch Vân không chút nào lo lắng nói.

“Thật không có?” Dịch Vân đáp rõ ràng như thế, ngược lại làm cho Duy Đa kinh ngạc rất nhiều.

Dịch Vân lắc lắc đầu nói: “Ta không biết người vì sao hỏi ta vấn đề mạo danh kỳ diệu, nhưng hiện tại chuyện ta cần làm thì có rất nhiều, việc này đều rất trọng yếu, cũng bởi vì chuyện này, ta mới có thể đi vào Thiên Phong học viện, về phần chuyện tình linh tinh, đối với ta mà nói, không phí thời gian cùng tâm lực, chuyện lo lắng trước mắt là cuộc thi đấu toàn quốc.

Nói xong, Dịch Vân lại bưng chén rượu lên, uống một hơi, một cỗ mùi rượu ấm áp nhiệt lực dâng lên hướng lên não, loại cảm giác này hẳn lần đầu tiên cảm nhận được, cảm thấy rất là kỳ dị đặc biệt. Trước kia, hẳn cũng không có cho rằng uống rượu có cái gì tốt, mà hiện tại, bỗng nhiên hẳn cảm thấy được, loại huân thưởng tư vị này, rất là không sai.

Duy Đa chủ động rót rượu vào chén, chính mình cũng uống một ngụm, lại hỏi: “Nếu, là ta nói nếu, nếu Ny Khả chủ động theo đuổi người thì sao?”

“Làm sao có thể có việc này? Người uống say a” Việc này chắc là không có phát sinh đâu!”

“Cho nên, ta mới nói là nếu, nếu thật sự là có việc này phát sinh, người người sẽ đáp ứng sao?” Duy Đa uống rượu, lại hỏi.

“Sẽ không” Dịch Vân đáp rất kiên quyết.

Có lẽ còn có duyên cớ, hiện tại ý nghĩ của Dịch Vân có chút u mê, đối với vấn đề của Duy Đa hẳn căn bản không để trong lòng, là có hỏi tất có đáp, trong lòng cũng không suy tư nhiều, bằng toàn bộ cảm giác dễ chịu nói ra

“Khụ khụ khụ” Duy Đa uống rượu bị sặc, Dịch Vân đáp chắc chắn như thế trực tiếp rõ ràng, thật sự ra ngoài ý liệu của hẳn, làm cho hẳn có cảm giác kinh ngạc sâu sắc.

Duy Đa ngơ ngác nhìn Dịch Vân, tưởng tượng nghĩ lại, bỗng nhiên lại hỏi: “Còn Tô Ly thì sao? Nàng lại như thế nào nếu chủ động theo đuổi người?”

“Như thế nào lại nhắc tới nàng?” Dịch Vân có chút kinh ngạc, cũng là không chút nghĩ ngợi, lập tức lắc đầu nói: “Vẫn là không! Ta đã nói rồi, lúc này đây cũng không phải là mục tiêu của ta, chuyện tình cảm không phải là chuyện trước mắt của ta, ai đều là giống nhau”

Duy Đa lại đem bình rượu trong tay toàn bộ rót ra hết, nặng nề thở ra một hơi mang theo mùi rượu nóng rực, mới lắc đầu nói: “Tất Nhĩ Đạt học đệ, lần này mới là lần thứ hai chúng ta gặp mặt a! Ta đối với người cũng không hiểu biết gì nhiều, tất cả hiểu biết về người đều là theo lời từ miệng bên ngoài mà thôi, lời đồn đãi trong học viện cùng với Tô Ly đối với người cũng đánh giá đúng như vậy, thậm chí còn có chút xính dĩnh, người thật là một đại quái nhân!”

“Chính là, người là quái nhân như vậy, cũng rất hợp với ta cùng uống rượu với ta, bất luận tương lai phát triển như thế nào, người Tất Nhĩ Đạt là bằng hữu của ta - Duy Đa, điểm này sẽ không thay đổi!”

Thẳng đến cuối cùng, Duy Đa vẫn là không nhớ đến tên Dịch Vân, hắn vẫn đều lấy dòng họ Tất Nhĩ Đạt mà xưng hô, Dịch Vân nghe vài lần cũng thành thói quen.

Ngay khi Duy Đa lại mở miệng uống bình liệt tửu thứ hai, Dịch Vân cũng không khách khí vút chén rượu đi, trực tiếp cầm lấy bình rượu đứng lên cùng với Duy Đa đối ẩm, phương thức uống rượu hào phóng như thế, cũng làm cho trong lòng hắn buông lỏng ra rất nhiều, mặc dù lúc này ba cô gái bồi rượu đã rời đi, nhưng không khí so với vừa rồi càng nhiệt liệt hơn.

Rời đi Phần hồng mộng trong mộng, ánh trăng nằm trên đỉnh đầu – lúc này đã là nửa đêm rồi.

Dịch Vân cước bộ vẫn bước đều đi về chỗ ở của hắn ở trong thành - thiết phòng.

Muộn như thế rồi, Thiên Phong học viện gác cổng có hạn chế, hắn cũng chỉ có thể đợi cho các thiên tài đi học mới trở lại viện được.

“Vừa rồi Duy Đa hỏi rất nhiều vấn đề kỳ quái, Ny Khả, Tô Ly? Như thế nào lại nhắc tới các nàng?” Dịch Vân thì thào nói.

“Có thể là hắn uống quá nhiều rượu, mới có thể hỏi ra điều này a” Môn La không chút để ý nói, trong lòng đang mắng nói: “Người là thanh đầu tiểu tử khi nào mới có thanh tỉnh? Người khác đều là uống rượu mới có thể say, nhưng thật ra người vẫn đều bị vây trong trạng thái hôn mê a”

Dịch Vân gật đầu, nói: “Hắn là chính là như vậy đúng không! vừa rồi uống một chút rượu làm cho ta rất là hứng thú, lấy phương thức này chúc mừng sinh nhật thứ mười bảy quả là lựa chọn không sai, Duy Đa là một người không sai, cùng uống rượu với hắn thực khoái trá, ta cố thưởng thức, thật không hiểu vì sao Ny Khả không thích hắn?”

Môn La nặng nề không nói.

“Lão Đại, vì sao người không nói?”

Môn La thở dài nói: “Bởi vì mộng của ta bị vỡ!”

“Mộng của người? Là mộng cái gì?” Dịch Vân ngạc nhiên nói.

Nhưng Môn La cũng có giấc mộng?

“Là mộng làm cho bộ tộc Tư Đạt Đặc hưng thịnh! Ba nữ nhân, sống một năm một người, ngay cả sinh mười năm, mười năm sau còn có ba mươi cái huyết mạch mới mẻ là mộng đẹp a!” Môn La tức giận kêu lên.

“Đây là mộng của người sao? Nói là ép buộc mới đúng!” Dịch Vân lắc đầu cười khổ, lại nói: “Ồ trong thạch thất kia là nơi tu luyện lý tưởng, lại có Bối Lợi Mỗ Viện trưởng hỗ trợ tu luyện, ta thực vừa lòng cuộc sống như bây giờ, cũng không có nghĩ muốn thay đổi”

“Cuộc sống như vậy chỉ sợ duy trì không lâu như bộ xương khô của hắn” Môn La nói nhỏ, âm thanh như sợi chỉ, âm thanh lại rất nhẹ, Dịch Vân cũng không có nghe được.

174. Chương 175: Lại Thấy Thiểm Điện Hồ Văn

Sáng sớm hôm sau, tiếng đập cửa ở ngoài vang lên làm cho hắc bồng tỉnh dậy.

Khởi thân, lập tức cảm thấy đầu đau kịch liệt như muốn nứt ra, miệng lưỡi đều rất khô khan, sau khi uống một ngụm nước, mới đi ra mở cửa, nhìn thấy vẻ mặt kinh hãi của Ngạc Đa Đồ xuất hiện trước mặt.

“Dịch Vân, quả nhiên ngươi đã trở lại ... Di? Tối hôm qua ngươi đi uống rượu sao?” Ngạc Đa Đồ đầu tiên là hưng phấn kêu lên, sau lại ngửi được mùi rượu nồng nặc xông vào mũi, ngạc nhiên hỏi.

Thân thể Dịch Vân có chút lắc lắc lắc lắc, làm như không thể đứng vững được, bắt đầu đi gập gật đầu xác nhận.

Lúc này hai mắt hắc bồng được che kín tơ máu, quần áo hỗn độn, hai tay nhẹ nhàng xoa xoa huyết Thái Dương, bộ dáng của hắc bồng như vừa mới tỉnh ngủ, mùi rượu trên người lan tỏa khắp nơi, vừa nhìn thấy biết đã say rượu.

Ngạc Đa Đồ áy náy nói: “Ta không biết ngươi, tối hôm qua uống rượu, nhưng sớm như vậy đánh thức ngươi dậy ... Ngươi hiện tại nói chuyện được không? Ngươi có muốn hay không ngủ một giấc nữa?”

Dịch Vân xoa cái trán, hiện tại hắc bồng quả thật rất không thoải mái, đầu óc mơ mơ màng màng, ngày hôm qua là ngày sinh nhật tuổi mười bảy của hắc bồng, ở trong tửu quán Phấn hồng mộng trong mộng, cùng với Duy Đa lấy rất nhiều rượu ngon chúc mừng hắc bồng, động cơ uống của song phương bất đồng, nhưng phương thức uống thả cửa lại giống nhau, không nghĩ tới mới tỉnh dậy, cũng là ngê ngà lần đầu tiên trong đời - say rượu.

“Tối hôm qua cùng với Duy Đa uống nhiều như vậy đến quá nửa đêm, cảm giác rất thư sướng, như thế nào mới tỉnh ngủ liền thay đổi bộ dáng được, ngay cả đứng dậy cũng không dễ dàng chút nào, ta bây giờ rất khó chịu nhiều lắm” Dịch Vân trong lòng nghi hoặc.

Một trận lưu quang từ trước ngực bay ra, Môn La xuất hiện bên người. Đánh Dịch Vân một cái, cười nói: “Tư vị uống rượu phải chậm rãi mới có thể thưởng thức thuần mỹ nhất, tối hôm qua Duy Đa thất tình mới có thể uống rượu như trâu để giải sầu, nhưng ngươi đi theo đối ẩm cùng hắc bồng, Duy Đa gọi rượu tới tất cả đều liệt tửu, với ngươi tửu lượng còn quá kém, hiện tại có thể ném quả đắng là chuyện thường thôi?”

Nguyên lai tư vị uống rượu trước ngọt sau đắng, đầu tiên uống thả cửa vì vui sướng, sau khi say rượu là thống khổ, Dịch Vân cuối cùng cũng cảm nhận được.

Dịch Vân đi đến ngoài phòng hít một hơi không khí mới mẻ, lập tức ý thức thanh tỉnh được không ít, nói: “Ta không sao, Ngạc Đa Đồ ngươi tìm đến ta có chuyện quan trọng gì sao, nói thẳng thì tốt rồi”.

Ngạc Đa Đồ cười khổ: “Xác thực, là có chuyện! Lần này ngươi ly được một tháng thời gian, cơ hồ ta chạy đến Thiên Phong học viện cùng với các góc ngách ở Thiên Phong thành tìm ngươi, lại không thể để cho người trong gia tộc hỗ trợ tìm kiếm, tìm ngươi thật là khổ sở a... Trước kia, ngươi đưa cho ta danh sách, có một hạng mục là bí ngân kỳ quặng mỏ, chúng ta đã tìm được người nguyện ý bán ra rồi”

“Bí ngân? Nhưng ngươi lại nhanh như vậy lại tìm được rồi! Có bao nhiêu lượng?” Dịch Vân vui sướng hỏi.

“Cùng sở hữu có được một trăm cân lượng, chính là giá cả không tiện nghi chút nào a! Dừng lại một chút, Ngạc Đa Đồ nói tiếp: “Một cân là một vạn kim tệ, một trăm cân là một trăm vạn kim tệ a!”

“Một trăm vạn kim tệ?” trên khuôn mặt Dịch Vân đang tươi cười trong nháy mắt đọng lại, sau đó nhảy dựng lên, cả kinh nói: “Làm sao có thể có giá trên trời như vậy? Bí ngân tuy là quặng mỏ, nhưng một cân giá chỉ có ba, bốn ngàn kim tệ a!”

Tuy rằng Dịch Vân không biết rõ ràng về giá cả binh khí ma pháp, nhưng đối với giá cả trên thị trường của tửu tinh quặng mỏ cùng bí ngân quặng mỏ rất rõ ràng.

“Ngươi nói đúng, chẳng qua giá cả kia đều là của mấy năm trước” Ngạc Đa Đồ thở dài nói: “Hiện tại thế cục của tam đại đế quốc rất khẩn trương, chiến sự tại biên cảnh truyền đi, các loại giao dịch quặng mỏ đều bị các đại đế quốc giám sát chặt chẽ, mua bán với số lượng lớn đều bị quản chế nghiêm khắc, mặc kệ người mua hay người bán đều chịu hạn chế pháp quy trong thời gian chiến tranh, toàn bộ giá cả không chỉ tăng

lên gấp đôi, mà bí ngân quặng mỏ là một trong tài sản cao đẳng, số lượng rất thưa thớt, cho nên bằng giá cũng không tính quá cao ...

“Cho dù thế gia luyện khí cổ tại đế quốc, Tát Ma gia tộc cùng với Mã Đình gia tộc, hiện tại nếu muốn mua được bí ngân quặng mỏ, cũng gặp không ít khó khăn”

Dịch Vân trầm mặc xuống, nghĩ thầm: Hẳn trước sau hai lần tìm kiếm được mạch khoáng bí ngân, đã tồn trữ được mấy trăm cân, hẳn là đủ dùng, không đáng bỏ ra một trăm vạn kim tệ để mua giá trên trời này, giá này đã vượt qua khả năng hẳn có thể chấp nhận.

Đang muốn mở miệng từ chối vụ mua bán này, bỗng nhiên Môn La nói: “Tiểu tử, người không nên cho rằng, hiện tại người đã có mấy trăm cân bí ngân quặng mỏ như vậy đã đủ rồi, cho nên không cần mua nữa phải không?”

“Đúng, ta nghĩ như vậy, chẳng lẽ không đúng sao?”

Cười nhạo một tiếng, Môn La nói: “Bí ngân là luyện tài duy nhất làm ra ma binh tứ phẩm, mà muốn luyện thành ma binh tứ phẩm, ít nhất phải dùng đến năm cân bí ngân, khả năng luyện thành cũng thấp hơn so với ma binh tam phẩm, mấy trăm cân nghe có vẻ rất nhiều, nhưng người cho rằng lấy trình độ luyện khí của người bây giờ, lại có năng lực luyện ra mấy thanh tứ phẩm ma binh”

Dừng lại một chút, Môn La nói tiếp: “Hiện tại người luyện thành dẫn ma binh nhị phẩm đỉnh cấp có được bốn thanh, nhưng người có tính hay không tính người sẽ dùng hết bao nhiêu tử tinh quặng mỏ, mới có thể luyện thành như vậy? Ước chừng hơn ba trăm cân tử tinh quặng mỏ! chỉ biết luyện tạo ma binh tứ phẩm khó khăn chồng thêm khó khăn, mà số lượng bí ngân quặng mỏ nhất định không chỉ sử dụng một lần, chính người tự lo liệu đi a!”

Dịch Vân nghe xong ngẩn ngơ, chợt cười khổ: “Hiện tại ta không có tiền! Nếu thật muốn tiếp tục mua bán lần này, cũng chỉ có đường bán binh khí ma pháp mà thôi, có thể lấy ra ma binh nữa, ngày sau sẽ đưa tới những phiền toái không đâu”.

Lúc ấy Ba Bố Á dong binh bội tín thiết cục vây giết hẳn, chính vì binh khí ma pháp, hẳn lại nhớ rất rõ ràng, cũng không có nguyên ý sự tình tái diễn thêm một lần nữa.

“Ai, bộ tộc Tư Đạt Đặc ta nhưng lại cũng vì tục khí kim tệ mà đau đầu a, có thể nói là rơi xuống tận cùng mặc vận, nếu mấy lão tổ tông của ta năm đó còn tại thế, khẳng định tức muốn chết ...” Môn La thở dài, bất đắc dĩ nói: “Bán thì bán a! Dù sao trước đó người cũng đã bán ra một lần rồi, nếu thật sự có phiền toái cũng đã sớm đến đây, thêm một lần nữa cũng không sao.”

“Trước người từng ở Lạc Nhật sơn mạch cùng với ao đầm ma thú tìm lấy mạch khoáng, đã hơn một năm thời gian, lại có Cầu Cầu là chuyên gia tâm bảo trợ giúp, cũng mới tìm được hai tòa mạch khoáng bí ngân, bất quá tổng cộng lại có mấy trăm cân, bí ngân quý hiếm khó tìm, người nên so với bất luận kẻ nào hiểu được, chỉ cần có hàng, bất luận nhiều hay ít, người toàn bộ tiếp lấy a”

Lúc trước hẳn từng xuất ra hai mươi thanh ma binh nhị phẩm trung giai bán cho Kiệt Nặc Tư gia tộc, đến nay cũng đã qua một năm, nhưng cũng giống như lời Môn La nói, cũng không có chuyện phiền toái gì tìm tới cửa, nghĩ đến đó hẳn toàn bộ cao tăng của gia tộc Kiệt Nặc Tư đối với việc này giấu kín, thật sự làm được, bởi vì lúc ấy hẳn dặn Ngạc Đa Đồ dấu kín chuyện này, đúng là đối tượng giao dịch đáng tin cậy.

Nếu ngày sau thật muốn luyện ra ma binh cao hơn ma binh tứ phẩm, tìm kiếm nơi phát ra kỳ quặng mỏ kỳ thạch là cả một vấn đề đau đầu. Hiện nay bộ tộc Tư Đạt Đặc chỉ còn lại một mình hẳn mà thôi, không có lực lượng gia tộc khổng lồ hậu thuẫn, hẳn cũng không có thể học theo Môn La năm đó được, lập một đội dong binh đoàn đi cướp đoạt trên toàn bộ đại lục được a?

Luyện tài ma binh chỉ dựa vào một mình hẳn là không có khả năng làm ra cho đều, trở mắt có quan hệ cùng Ngạc Đa Đồ ở gia tộc Kiệt Nặc Tư hiệu suất làm việc cực cao, cũng có thể thủ tín, có lẽ là đồng bọn hợp tác đáng giá.

Dịch Vân trầm ngâm một hồi, cũng đưa ra quyết định, nói: “Một trăm vạn kim tệ a, thật là một cái giá trên trời ... Không có biện pháp, vẫn là muốn mua nó”.

Nói xong, ở không gian giới chỉ xuất ra hai mươi binh khí đặt ở trước mặt Ngạc Đa Đồ, nói: “Nơi này có hai mươi thanh ma binh nhị phẩm trung giai, là trữ hàng cuối cùng của ta, lần này hy vọng một thanh có thể bán được hơn sáu vạn kim tệ, tổng cộng một trăm hai mươi vạn kim tệ, không chỉ có thể đem một trăm cân bí ngân toàn bộ mua hết, cũng có thể thanh toán tiền nợ mỗi tháng người chuyển tới tử tinh quảng mỗ, còn có lần trước gia tộc Kiệt Nặc Tư của người cho ta mượn tiền trả hơn mười vạn cũng nhất định trả lại cho người a”

Lần trước khi mua Huyết văn quỳnh ngọc, gia tộc Kiệt Nặc Tư vì hấn mà bỏ tức hơn mười vạn kim ngạch, Dịch Vân cũng không nghĩ muốn nhận nhân tình này, lần này vừa vận nhất định trả hết nợ, về sau hai bên đều không còn nợ nhau nữa, thì ân nhân tình không dây dưa nữa

Ngạc Đa Đồ thấy Dịch Vân đột nhiên xuất ra hai mươi thanh ma binh, lại nói tất cả đều là ma binh nhị phẩm trung giai, cảm thấy mừng như điên, kinh hỉ nói: “Một thanh hơn lục vạn kim tệ trong vòng quyền hạn mà ta có thể quyết định, ta có thể đáp ứng người, chẳng qua vẫn muốn chờ ta cầm lại gia tộc, sau khi báo cáo với tộc trưởng, mới có thể chân chính định ra vụ mua bán này”

Dịch Vân cười nói: “Người lần trước từng nói, ma binh này có thể bán được hơn lục vạn kim tệ, nhiều hơn ta cũng không cần, cũng chỉ giới hạn này thôi, cũng có thể trả hết tất cả tiền nợ đối với Kiệt Nặc Tư gia tộc của người, nếu tộc trưởng người có thể đồng ý, vụ bút mua bán này cứ như vậy định đến ngang đây đi”.

Chờ cho sau khi Ngạc Đa Đồ rời đi, Dịch Vân một đường lắc lắc lắc lắc đi trở vào trong phòng, hấn say rượu còn không có tỉnh, vì thế cởi áo quần trên người tràn đầy mùi rượu, đi đến giếng ở bên ngoài, lấy một thùng nước lạnh hương trên đầu đổ xuống, một trận lạnh lẽo thâm nhập vào cơ thể lan ra toàn thân, tức thì cũng thanh tỉnh không ít.

“Tác dụng uống rượu chậm cay đắng nhưng lại có cảm giác mãnh liệt, cùng với uống rượu lúc vui sướng hoàn toàn trái ngược nhau, cảm giác thật sự khó chịu, rượu này về sau uống ít vẫn là tuyệt vời nhất”. Thay đổi bộ quần áo sạch sẽ vào, Dịch Vân thì thào nói.

Môn La nghe xong, ở một bên cười nói: “Tư vị trong rượu vốn là cam khổ cùng trần, cho nên mỹ vị mới, người bây giờ còn rất trẻ cũng không hiểu được, đường quá ngọt sẽ làm đầu lưỡi tê dại, chỉ có trong ngọt mang theo cay đắng, mới có thể trở về vị cam quỳnh”

“Bởi vì, trong khổ có vị ngọt cũng là thực vị trong cuộc đời của mỗi con người”

Dịch Vân không thể lắc đầu phủ nhận, hấn nghe mà không hiểu gì, cũng không tất yếu hiện tại liền biết, hấn hiện tại đang đứng ở đoạn đầu mùa xuân trăm hoa đua nở, tương lai còn dài, không tưởng tượng đến mùa đông giá lạnh.

“Đúng rồi”, Môn La làm như nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên mở miệng nói: “Người mới vừa xuất ra hai mươi thanh ma binh nhị phẩm trung giai, là trữ hàng cuối cùng của người. Có lẽ ngày sau gia tộc Kiệt Nặc Tư còn có thể tìm được kỳ quảng mỗ kỳ thạch, đến lúc đó, người cũng không thể đem ma binh cao hơn nhị phẩm đỉnh cấp đổi lấy tiền a ...

“Làm như vậy phiêu lưu quá lớn! Cho nên, khi người có rảnh, luyện ra mấy chục thanh ma binh nhị phẩm trung giai, dù sao cấp bậc ma binh này chỉ cần dùng quảng sát có thể đánh luyện ra, luyện khí của người đã đạt ngoài tám, chín thành rồi, tuyệt không có phiền toái”.

Dịch Vân nghe xong trầm ngâm một hồi, gật đầu nói: “Lão Đại người nói đúng! Có vết xe đổ Ba Bồ Á dong binh đoàn, ta tốt nhất không chế việc tiêu thụ binh khí ma pháp nhị phẩm đỉnh cấp, mà nhị phẩm trung giai là lý tưởng sáng suốt nhất.

“Cứ như vậy đi, cho dù ngày sau thật sự có địch nhân cầm ma binh do ta luyện tạo ra để đối phó với ta, nhiều nhất của chỉ có nhị phẩm thôi, chỉ cần khi đó ta có một thanh ma binh ngoài tam phẩm, cũng không chừng gây sợ hãi cho những người này, phiêu lưu buôn bán ma binh có thể hạn chế đến mức thấp nhất, giống như ngày đó Ba Khắc cùng với dong binh đoàn của hấn cũng như vậy”.

Ngày đó ở ma thú đầm lầy dong binh đoàn Ba Bồ Á thiết cục vây giết hấn, trong tay bọn họ có phần lớn là ma binh cấp bậc nhất phẩm sơ giai, cũng chỉ Ba Khắc kia có thanh nhất phẩm trung giai, may mà lúc ấy Dịch Vân có thể luyện ra ma binh nhị phẩm đỉnh cấp, tuy rằng vẫn là thứ tàn phẩm, nhưng có thể làm cho

thực lực hấn tăng cao nghiêm chỉnh trối chân trối chân cái lực tinh cường giả, nước có thể lấy yếu thắng mạnh, hơn nữa Lang Lang chi trợ, chung quy có thể giết hết toàn bộ thành viên dong binh đoàn Ba Bỗ Á, trải qua lần này có thể nói đến nay chỉ có Dịch Vân, gặp được sát cục quá thảm thiết mà thôi.

Hắn tắm rửa xong, đang lúc muốn đi khỏi thiết phòng, phát hiện Ngạc Đa Đồ lại lại chạy đến đây, khoảng cách mới vừa rồi hắn rời đi, cũng bắt quá cách nửa canh giờ mà thôi.

”Ngạc Đa Đồ, người như thế nào mà nhanh như vậy đã trở lại? Tộc trưởng người đáp ứng bằng giá ta đưa sao?” Dịch Vân cười nói.

Ngạc Đa Đồ quay đầu lại, thở hổn hển vù vù nói: “Ta lần này đây quay lại, có hai sự kiện ... Chuyện thứ nhất, người nói rất đúng, giá cả so với người đưa ra rất cao hơn một ít, tộc trưởng của ta đồng ý lấy mỗi thanh sáu vạn năm nghìn kim tệ, thu mua tất cả hai mươi thanh ma binh nhị phẩm trung giai!”

“Sáu vạn năm nghìn kim tệ?” Dịch Vân kinh ngạc, cái này so với giá hắn đưa ra sáu vạn kim tệ cao hơn năm nghìn kim tệ.

“Đúng vậy! Tộc trưởng của ta sau khi đích thân xem xét hai mươi thanh ma binh kia, lập tức liền làm ra quyết định này. Ngoài ra, tộc trưởng còn muốn chuyển cáo người, kim bút hơn mười vạn không sai biệt lắm, coi như chỉ gia tộc Kiệt Nặc Tư của ta đối với người toàn tâm toàn ý, cũng không dùng người hoàn lại ... “

“Không!” Ngạc Đa Đồ còn chưa nói xong, lập tức Dịch Vân lắc đầu nói: “Ta nói phải giữ lời! Ta cũng không nghĩ muốn khiếm hạ bất cứ nhân tình nào! Thỉnh lời của ta nói lại với tộc trưởng lời cảm tạ, hảo ý đó ta tâm lĩnh là được rồi”

Ngạc Đa Đồ nghe vậy sửng sốt, sau đó thở dài nói: “... Ai, ta hiểu được, cũng sẽ đem lời nói này của người chuyển cáo lại với tộc trưởng”.

Dịch Vân vẫn như vậy không du đưa thêm, ngay cả lược bỏ ân huệ nhân tình hắn cũng không nguyện ý tiếp nhận, có thể hắn làm cho gia tộc Kiệt Nặc Tư cho tới nay nghĩ gắt gao tính toán ở hắn đều thất bại.

Nghĩ đến số tiền vừa rồi, Cát Âu tộc trưởng còn dặn hắn nếu muốn tất cả biện pháp đem Dịch Vân gắt gao lắm trên người Kiệt Tư Nặc gia tộc bọn họ, không nghĩ tới lại bị Dịch Vân không chút nghĩ ngợi từ chối, ngay cả cho hắn cơ hội thương lượng cũng không có, Ngạc Đa Đồ còn có thể nói cái gì nữa, cũng chỉ có thể lắc đầu dài.

“Trừ cái đó ra, còn có một sự kiện nữa, gia tộc bọn ta đã tìm được “Lục tùng thạch tủy” ngọc thạch kỳ dị, không biết người có nguyện ý mua không?”

“Lục tùng thạch tủy?” Dịch Vân còn không có phản ứng kịp, chợt nghe Môn La kinh hỉ kêu lên: “Đây trợ giúp thật tốt luyện tạo thành ma binh tam phẩm a!”

“Lục tùng thạch tủy” nghiêm khắc mà nói, cũng không thuộc về một loại khoáng mạch nào, hoặc nói là một loại băng lãnh ngọc thạch a. Nó cũng không phải nhu yếu phẩm luyện tạo ma binh, có thể cùng với tử tinh khoáng sản có tác dụng điều hòa, làm cho tử tinh quặng mỏ mềm hóa, cũng có gia tăng tính dai, có thể đề cao trên diện rộng khả năng luyện thành ma binh tam phẩm!”

Dịch Vân nghe xong kinh hỉ nói: “Đương nhiên là muốn mua, ta muốn mua ... “ Nói đến một nửa liền dừng lại, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, cẩn thận hỏi: “Không phải vền vẹn một viên Lục tùng thạch tủy, lại có giá trên trời a?”

Ngạc Đa Đồ lần nữa mang đến tin tức hắn có thể tìm được kỳ quặng mỏ kỳ thạch, Dịch Vân tự nhiên cao hứng, nhưng mỗi lần đều mang đến mức giá trên trời, làm cho hắn nhiều lần đều vì tiền mà đau đầu không thôi, lại không biết lần này “Lục tùng thạch tủy” có thể hay không lại có tình huống giống nhau?

Ngạc Đa Đồ nhìn vẻ mặt cẩn thận của Dịch Vân, cười khổ gật đầu: “Không phải một viên, mà là sáu khối, hơn nữa một khối hơn một cân, vị tất lục khối Lục tùng thạch tủy tổng cộng mười cân ... Đối phương mở giá: Một cân là năm vạn kim tệ, mười cân vị chi năm mươi vạn kim tệ”.

Tựa hồ như thường lệ mỗi một lần đều có giá trên trời, Dịch Vân cũng không hề kinh ngạc, vẻ mặt đau khổ nói: “Kỳ thạch đó như thế nào lộ vẻ thái quá quá ... bằng giá? Tựa hồ đáng giá hơn so với ma binh a! binh khí ma pháp không phải là thực đáng giá sao, như thế nào giá ngược lại không bằng kỳ thạch này?”

Ngạc Đa Đồ đáp: “Một cái vật phẩm có giá trị bởi vì người mà sắp xếp, nó giá trị cũng từ người muốn quyết định đến nó, cũng không phải tuyệt đối. Trên danh sách kỳ thạch mà người sở liệt ra, đối với gia tộc Kiệt Nặc Tư chúng ta mà nói, ngay cả một ngàn kim tệ cũng không mua, nhưng đối với các đại thế gia cùng với tiểu thư vương thất được chiều chuộng, ăn chơi trác táng mà nói ... “

Vừa nói đến ăn chơi trác táng, bỗng nhiên Ngạc Đa Đồ cảm miệng, cẩn thận liếc mắt nhìn Dịch Vân một cái, thấy hắn cũng không có ý nào, mới khụ lên một tiếng, nói tiếp: “Khụ khụ khụ, đối với đệ tử thế gia cao quý mà nói, kỳ thạch này nọ thực quý hiếm. Vừa lúc, số lượng kỳ thạch rất thưa thớt, tự nhiên khó tìm được, đại bộ phận đệ tử cao quý cũng không phải là người tu ma khí, binh khí ma pháp đối với bọn họ căn bản không có gì hấp dẫn, ngược lại không bằng kỳ thạch quý hiếm này nọ là điều trọng yếu nhất.

“Lần này có người bán được Lục tông ngọc thạch, cùng với lần trước có được huyết văn quỳnh ngọc, cùng là thành viên Kỳ Võ vương thất, hắn khai ra muốn ngưng một miếng to tướng, giá không tốt, hắn tình nguyện không bán, thành viên vương thất đều coi trọng đồng tiền, cũng chỉ đối với tuyệt bút kim tệ có hứng thú, đối với không có tiền khinh thường nhất”

Cùng với lần trước xuất ra Huyết văn quỳnh ngọc là công chúa trong vương thất? Xem ra đối phương nhận được tin tức mua bán lần trước, tất nhiên đoán chừng hắn sẽ mua, mới dám đưa ra cái giá thái quá như vậy cái giá trên trời liền xuất hiện.

“Lần này đối phương chủ động tìm tới gia tộc Kiệt Nặc Tư của ngươi sao?”

Ngạc Đa Đồ ngăn ra, gạt đầu kinh ngạc hỏi: “Người làm sao biết được? Đúng vậy, như lời người nói, đúng là thông qua vị công chúa lần trước kia giật dây mới tìm đến gia tộc bọn ta”

“Quả thế! Dịch Vân suy nghĩ một chút trong lòng nói: “Lão Đại, chúng ta vừa mới kiếm được một trăm ba mươi vạn kim tệ, mua một trăm cân bí ngân quảng mỗ cùng với trả hết tiền nợ, chỉ còn lại không đến mười vạn, nếu “Lục tông thạch tử” không phải là nhu yếu phẩm luyện tạo ma binh, sẽ không muốn mua, vừa lúc, chúng ta căn bản không có tiền, thứ hai ta cũng không muốn cho vương thất quần áo lụa là cho ta trở thành kẻ ngốc trước tiên a”

Hừ một tiếng, Môn La lắc đầu nói: “Ta lập danh sách đưa cho người, mỗi một dạng đều phải nghĩ biện pháp muốn mua cho bằng được, nếu trình độ luyện khí của người đủ cao, “Lục tông thạch tử” này không mua cũng không sao, nhưng mà thủ pháp luyện khí của người thật sự quá mức không xong, hiện tại ma binh nhị phẩm đỉnh cấp cũng có luyện thành hơn bốn thành, nhất định ma binh cao hơn tam phẩm ngay cả nửa thành cũng không tới, chúng ta là người coi tiền bạc như cỏ rác, tất cả đều bởi vì duyên cớ của người, người không có sự lựa chọn nào khác!”

Dịch Vân trong lòng cười khổ, thủ pháp luyện khí của hắn đúng là có tiến bộ, nhưng không tất yếu dùng “Rất không xong” ba chữ để hình dung a?” thực đả thương người.

Ngạc Đa Đồ nhìn Dịch Vân trầm mặc xuống, có chút do dự, hắn khuyên nhủ: “Dịch Vân, ta lấy thân phận phó trưởng lão gia tộc Kiệt Nặc Tư, không nên khuyên người như vậy: Đối với gia tộc bọn ta mà nói, hy vọng người có thể không tiến hành mua đoạn kỳ thạch này, gia tộc của ta mới có thể lấy tiền ra mua ma pháp binh khí, đối với gia tộc của ta chỉ có ưu đãi ... Nhưng nếu vền vẹn lấy thân phận là bằng hữu, ta thật muốn khuyên người nếu,,,”

“Kỳ thạch mà người liệt kê ở trong danh sách, có thể nói thực chất không có tác dụng gì, kỳ thạch cũng chỉ đẹp để như tảng đá phát sáng lên mà thôi, cùng với binh khí ma pháp căn bản không thể đánh đồng! Cho tới nay, người đều dùng ma binh quý hiếm đối lấy tảng đá vô dụng, hành vi như vậy, có thể nói là kẻ ăn chơi trác táng quần áo lụa là ...

“Nếu phải lấy lòng ngưỡng mộ một cô gái nào đó, còn có rất nhiều phương pháp có thể dùng, cũng không nhất định mua tảng đá có giá trên trời để lấy lòng”

“Quần áo lụa là? Lấy lòng nữ hài tử?” Dịch Vân nghe được mạc danh kỳ diệu

“Người mua nhiều kỳ thạch xinh đẹp như vậy, không phải vì lấy lòng một nữ tử sao? Cũng chỉ có nữ tử mới có thể thích vẻ bề ngoài xinh đẹp của nó, thực chất hòn đá không có chỗ tác dụng gì” Ngạc Đa Đồ đương nhiên nói.

Dịch Vân quả thực trong lòng xúc động muốn khóc cũng không được!

Hắn muốn kỳ thạch để luyện tạo ma binh cao giai, như thế nào bị hiểu lầm lấy lòng nữ tử? Còn cho rằng quần áo lụa là nữa chứ?

“Ha ha ha, lấy lòng nữ nhân, quần áo lụa là? Danh hào nào của người cũng bắt nhả cả! Người ngoài nghề sẽ hiểu lầm như vậy cũng bình thường thôi. Sẽ cho là như thế, hắn không chỉ có Ngạc Đa Đồ mà thôi, ngay cả toàn bộ gia tộc của hắn cũng nghĩ như thế à? Bọn họ lấy ánh mắt quần áo lụa là đến thăm hỏi người, tự nhiên cũng sẽ thả lỏng đề phòng đối với người, cũng chỉ có ưu đãi người mà thôi, sự tình này không cầu mà được” Môn La cười ha ha nói.

Môn La nói đúng, quần áo lụa là là cái ô dù, che cho hắn đỡ phiền toái, vượt qua mưa gió.

Trầm tư một hồi, Dịch Vân nói: “Ngạc Đa Đồ cảm ơn thiện ý nhắc nhở của người, nhưng ta quyết định mua nó, kỳ thạch kỳ quặng mỏ đối với ta rất trọng yếu. Mặt khác, trừ bỏ vừa rồi mới đem hai mươi thanh binh khí ma pháp ngoài ra, cái chuôi ma binh này người mang về gia tộc xem xét, giúp ta bán giá cao một chút a”

Dịch Vân lại xuất ra một thanh ma binh đặt ở trước mặt Ngạc Đa Đồ.

Cái chuôi ma binh này rõ ràng cùng với ma binh trước không giống nhau, trên binh khí bao quanh một vòng hào quang màu vàng nhàn nhạt, ở giữa còn có hồ quang lấp lánh, người sáng suốt vừa nhìn có thể thấy được, đây là một thanh binh khí ma pháp lõi hệ.

“Một thanh binh khí ma pháp có thể nào bán được hơn năm mươi vạn kim tệ? Ngạc Đa Đồ vẻ mặt nghi hoặc, cũng không hỏi nhiều, mang theo cái chuôi ma binh này lập tức ly khai.

“Dịch Vân, người vừa rồi ngay cả ma binh nhị phẩm trung giai cũng không quá quan tâm muốn xuất ra nữa, như thế nào nguyện ý đem thanh lõi hệ ma binh nhị phẩm cao giai đưa cho Ngạc Đa Đồ?” Môn La nghi hoặc hỏi.

“Lão Đại, người mới vừa rồi không phải đã nói sao, ma binh nhị phẩm trung giai toàn bộ đã bán ra ngoài, bây giờ ngay cả tàn trử một thanh cũng không có, trước đó bốn thanh ma binh nhị phẩm đỉnh cấp liên tục gãy đổ, hiện tại cũng chỉ còn lại hai thanh ma binh đỉnh cấp, một hỏa hệ, một thủy hệ, trước mắt đây binh khí tiện tay nhất của ta, đương nhiên cũng không có khả năng bán ra, cũng chỉ có thể luyện ra ma binh cao giai để bán ra mà thôi” Dịch Vân nói.

“Lúc ấy người vì sao nghĩ muốn luyện ra ma binh lõi hệ?”

“Cũng chỉ là thí nghiệm thôi, thí nghiệm như thế nào dùng ma hạch luyện tạo ra bất kỳ ma binh có thuộc tính bất đồng, bởi vì lúc này đây có thí nghiệm, mới có thể làm cho ở lúc sau thuận lợi tạo ra một thanh ma binh thủy hệ đỉnh cấp a”

Dịch Vân nói xong, bước đi ra thiết phòng, hướng cửa thành đi đến, hắn ngày hôm qua muốn đi ra chọn mua thực vật, không nghĩ muốn ở lại lâu tại Thiên Phong thành, hiện tại thăm nghĩ nhanh trở về một chút, Cầu Cầu bị hắn để ở lại trong thạch thất, hiện tại đã đói bụng lắm rồi a.

Đang đi trên đường cái, trên đường rất có nhiều người đi đi lại lại, đại bộ phận đều là thương lữ, Dịch Vân hướng cửa thành đi đến, bỗng nhiên hắn thoáng nhìn trên một chiếc xe ngựa, có một đạo đồ đằng rất quen thuộc, “Thiểm điện hổ văn!”

Đúng là đoàn xe của Lam Duy Nhĩ gia tộc đến Thiên Phong thành!

175. Chương 176: Không Thể Tĩnh Tâm.

“Đoàn xe Lam Duy Nhĩ gia tộc đến nơi này làm gì?” Dịch Vân đứng ở một bên chăm chú nhìn, trong lòng nghi hoặc.

Đoàn xe ngựa gồm có ba chiếc, hơn ba mươi người hộ vệ ở phía sau, vị chi một chiếc xe đều có mười người thủ hộ, thực lực bọn hộ vệ trình độ cao nhất là ba sao chiến sĩ, thấp nhất cũng hơn hai sao chiến sĩ, một

đoàn xe thương lữ có thể phô trương giống thế này, cũng chỉ có tứ đại thế gia đế quốc mới có năng lực như thế, gia tộc Kiệt Nặc Tư tuyệt đối không thể theo chân bọn họ được.

Chỉ thấy một đám người kia đi theo đoàn xe đến trước các cửa hàng rồi dừng lại một chút, không ngừng đem rất nhiều vật tư chất vào trong xe ngựa, làm như chọn mua vật phẩm vậy.

Dịch Vân ở phía sau nhìn khoảng nửa canh giờ, nhìn thấy người bước xuống xe, đều là người hắc không biết, lại không ngừng xem xét đồ đạc gia tộc ở trên xe ngựa, lại tỏ vẻ hiểu được, bên trong xe tất có đệ tử huyết mạch Lam Duy Nhĩ gia tộc, hắc cùng với Khiết Tây Tạp giống nhau, đều tộc nhân chi thứ của gia tộc a.

Lúc này về mặt Môn La khinh thường, trào phúng nói: “Lam Duy Nhĩ gia tộc này thật uy phong thật lớn a! Không chỉ đệ tử gia tộc có cách ăn mặc trên người đều đồ đạc, mà ngay cả trên xe cũng có, bọn họ rất sợ người khác không biết bọn họ là một trong tứ đại gia tộc đế quốc sao? Nhìn xem, trên đường người đi đường vừa nhìn thấy huy hiệu đồ đạc trên xe liền tự chủ tránh đi nhường đường, một đội vệ sĩ trong thành cũng đi theo phía sau đội mệnh sai phái, sắc mặt lấy lòng a dua, không biết bọn họ không biết ngay cả quần áo trên người cũng không giống nhau a?”

“Ân, có lẽ hoa văn bên ngoài quần áo, chỉnh. Ngày ngày đều có thể đem đệ tử gia tộc mặc đồ đạc trên người, ha ha ha”.

Dịch Vân cũng không để ý tới Môn La nói bậy nói bạ. Ngừ, liền tự nói với chính mình: “Những người này ta cũng không nhận ra được, hắc cũng không phải đệ tử trực hệ, không biết vì sao bọn họ lại đến Thiên Phong thành, không có khả năng đơn thuần chỉ vì mua chọn thực phẩm a?”

Mắt thấy bọn họ mua vật phẩm lương thực nước uống, quần áo linh tinh cùng vật phẩm hằng ngày, cũng không có hành động đặc dị khác thường, mấy ngày này Thiên Phong thành thành chủ cũng đích thân đến bồi bọn họ một đường mua chọn, thoát nhìn như là bộ dáng đưa tiễn, làm như không lâu sẽ rời đi nơi này ...

Dịch Vân trong lòng nghi hoặc, Thiên Phong thành là ở trung bộ của Kỳ Vô đế quốc. Thành, khoảng cách đến thủ đô Kỳ Vô chỉ có một tháng đi bằng sức ngựa, nơi này có vật tư, ở Kỳ Vô thành cũng đều có, cho dù buôn bán làm ăn, cũng không hẳn lại chạy tới nơi này, mà hẳn đi đến thành thị khác xa hơn mới đúng chứ.

Lại nửa canh giờ qua đi, rốt cuộc không phát hiện được cái gì cả. Trong lòng hắc, mặc dù không rõ ý đồ bọn họ đến nơi này có mục đích gì, nhưng cũng không hề đi theo bọn họ, trực tiếp đi ra ngoài thành.

“Như thế nào? Mỗi lần nhìn thấy người Lam Duy Nhĩ gia tộc, ngươi luôn không mở lòng mình một chút sao?” Môn La cười buồn nói.

Trầm mặc một hồi, Dịch Vân nhàn nhạt nói: “Không phải nhìn thấy bọn họ đều không vui, chính là nhìn thấy huy hiệu hổ văn kia, không ngừng nhắc nhở ta, bọn họ còn thiếu ta một món nợ, phải sớm một chút hướng bọn họ đòi lại thôi”

“Phải như thế nào đòi lại?”

“... Ta không rõ ràng lắm, nhưng ít ra ngay cả vốn lẫn lời, một cái đồng tiền nhỏ, cũng không có thể thiếu được!”

Môn La không thêm nói lại, biết rõ giờ phút này trong lòng Dịch Vân tình cảm phức tạp, vấn đề Lam Duy Nhĩ gia tộc chỉ có thể từ bản thân Dịch Vân để ý tới, bởi vì hắc có đủ động cơ, cũng chỉ có hắc mới có tư cách này, những người khác, chính là ở bên trong hắc, đều không có lập trường nói một câu, tại đây là chuyện của Dịch Vân cũng không cần bắt luận kể nào ý kiến.

“Vấn đề Lam Duy Nhĩ gia tộc thật khó giải quyết, tuy có oán có hận, nhưng cũng không thể bày vẽ Dịch Vân ngày sau đem toàn bộ gia tộc bọn họ chà đạp được?” Môn La trong lòng lẩm bẩm nói: “Hơn nữa, một cái tay nguyên soái đế quốc là một trong hai đại thực quyền gia tộc lại dễ chọc như vậy sao? Có một quân đội có thể nói là tư binh của gia tộc – quân đoàn lõi hổ tinh nhuệ, lại có cường giả thực lực bát tinh võ tướng tọa trấn trong quân, trong tộc hắc cũng có vài cái thất tinh “Tước” cường giả a ... Hơn nữa, một trong tứ đại gia tộc hàng đầu tại đế quốc, cùng địch ý với bọn họ chẳng khác nào cùng cả Kỳ Vô đế quốc không có khác biệt mấy, trái cây này rất cứng rắn, Dịch Vân muốn ăn nó cũng không dễ dàng chút nào a ...

“Cũng không biết tiểu tử này tương lai sẽ như thế nào đối đãi với gia tộc Lam Duy Nhĩ, trên danh nghĩa cũng là thân tộc của hắn, hy vọng hắn không nên nhất thời xúc động, lấy trứng đập vào tảng đá là chuyện quá ngu xuẩn a... Tóm lại, việc này ta ở bên cạnh nhìn là tốt rồi, ít nhất trước mắt vẫn an toàn!”

Dịch Vân cũng không chú ý tới trong lòng Môn La lúc này có những suy nghĩ phức tạp, tự mình chạy đi, một đường không nói gì, rất nhanh trở về thạch thất ở phía sau núi cấm địa của Thiên Phong học viện.

“Tê tê tê!” Cầu Cầu vừa thấy Dịch Vân rút cuộc cũng trở về, lập tức liền phi lại đây, tiếp theo Dịch Vân đang muốn mở miệng nói chuyện với Cầu Cầu, đột nhiên thấy nó kích động nhìn hắn, ở trong mắt nhiều giọt lệ không ngừng chảy xuống, gương mặt bộ dáng thê thảm làm cho người ta trù mến, sau đó, lập tức tiến vào trong ngực hắn, mặc cho hắn như thế nào kêu to cũng không đi ra.

“Sao lại thế này?” Dịch Vân cảm thụ trong lòng Cầu Cầu không ngừng lạnh run, hình như đã từng bị đả kích thật lớn, khó hiểu hỏi.

“Ha ha ha!” một tiếng cười trầm thấp vang lên, Bối Lợi Mỗ cười to nói: “Không có gì, sau khi người rời khỏi, lão phu thay người huấn luyện nó một tí chút thôi”

“Con rắn nhỏ này tuy rằng thân thể có ma pháp miễn dịch không sai, nhưng năng lực chống lại đả kích của nó quá kém, cho nên, lão phu nghĩ ra một cái phương pháp huấn luyện thật tốt: Chính là không ngừng dùng ma pháp oanh kích nó, lấy lực đạo đánh thật mạnh tới thân thể nó, lại làm cho nó cảm giác đau đớn, lại liên tiếp huấn luyện nó cả ngày, hắc hắc, bởi vậy con rắn nhỏ này cũng có chút tiến bộ”

Dịch Vân nghe xong sững sờ đứng lên, đây không phải ngược đãi động vật sao? Khó trách Cầu Cầu vừa thấy được hắn trở về, có phản ứng kích động như vậy.

Xuất ra thực vật mới mua được, Dịch Vân ngồi xuống phía trước Bối Lợi Mỗ cùng nhau ăn, nhưng như thế nào kêu to Cầu Cầu cũng không dám trở ra, xem ra nó tình nguyện đói bụng, cũng không nghĩ muốn đối mặt với cái vị gây sức ép cho nó cả ngày - khô lâu đầu quỷ.

Dịch Vân bắt đầu đi, đi đến phía trong trung ương thạch thất, cầm kiếm chặt bỏ hai khúc phách thạch hắc ám hệ, đưa đến trước ngực cấp cho Cầu Cầu, Cầu Cầu sau khi nuốt một mạch, lại bắt đầu ngủ say, chờ nó lần sau tỉnh lại, nhanh nhất cũng một ngày.

“Bối Lợi Mỗ viện trưởng, lần này ta còn giúp ngài mang về năm vò rượu, không biết ngài có uống rượu không?” Dịch Vân nói.

“Rượu?” Bối Lợi Mỗ nghe xong hai mắt tỏa sáng, giọng gấp gáp thực giục nói: “Ở nơi nào? Mau lấy ra đi a! Lão phu đã hơn chín trăm năm không có uống qua một giọt rượu nào!”

Dịch Vân đem năm hũ rượu lớn đặt trước mặt Bối Lợi Mỗ, hắn lập tức bỏ miếng thịt trên tay xuống, ôm một vò rượu giữa đầu mảnh liệt tu ừng ực, vò rượu ước chừng cao bằng nửa người, nặng mấy trăm cân, hắn lại dễ dàng nhấc lên không trung, thế nhưng mới không đến một khắc đồng hồ, hắn liền buông cái hũ rượu xuống, Dịch Vân nhìn xem trợn mắt há mồm.

“Mấy trăm cân liệt tửu có thể nào cho toàn bộ vào trong bụng, tuy rằng Duy Đa cũng có thể uống thả cửa, nhưng uống vô pháp vô tướng bậc này căn bản không thể so sánh được, hắn như thế nào chịu được? Xem ra Bối Lợi Mỗ viện trưởng cùng với lão Đại cũng là một cái rượu si a! ... Ân, cả hai đều Tinh vực cấp bậc siêu cường giả, có thể hay không tất cả Tinh vực cường giả đều thích uống rượu như vậy sao?” Dịch Vân trong lòng không khỏi thầm nghĩ như vậy.

“Dịch Vân ... Người cho hắn ăn cái gì cũng liền bãi, bây giờ còn lấy liệt tửu cho hắn nữa ... Năm hũ lớn a, ngàn cân liệt tửu đó ... Đây sẽ ... Ai, quên đi, ta không nói ... Môn La muốn nói gì đó lại thôi, theo sau là một tiếng thở dài thật mạnh, một hồi sau chui vào trong Hồng Liên.

Dịch Vân nhìn biểu hiện khác thường của Môn La, hình như có cái gì đó chưa nói xong, trong lòng kêu lên vài tiếng, nhưng Môn La không lên tiếng trả lời hắn, hắn cũng không nghĩ nhiều, cúi đầu tiếp tục cùng với Bối Lợi Mỗ ăn uống.

“Bối Lợi Mỗ viện trưởng, hiện tại chúng ta bắt đầu tu luyện ma pháp a, nếu Cầu Cầu đang ngủ, chờ một chút ta thì triển ma pháp hướng ngài oanh kích”. Sau khi cơm nước xong, Dịch Vân đứng lên nói.

Một tháng lại qua đi, phương thức Bối Lợi Mỗ huấn luyện ma pháp cho Dịch Vân có hai loại, một từ hấn phóng ra ma pháp công kích Dịch Vân, tất nhiên Dịch Vân chủ yếu dùng ma pháp thuần dung hợp để ngăn cản, một loại khác, Dịch Vân toàn lực vận dụng ma pháp oanh kích hấn, khi hấn hóa giải, đồng thời tìm ra chỗ thiếu hụt trên ma pháp Dịch Vân, làm cho Dịch Vân lập tức ngay tại đây có thể sửa chữa.

Loại phương thức tu luyện ma pháp song song này, có thể cường hóa hiệu quả nguyên bản ma pháp phòng vệ, cũng có thể huấn luyện gia tăng tốc độ thi triển ma pháp cùng với lực công kích, đối với Dịch Vân trợ giúp phi thường lớn, nếu lấy Cầu Cầu làm đối thủ, nó chỉ có thể thừa nhận, nhưng không cách nào chỉ điểm được, mà Bối Lợi Mỗ lại không giống nhau.

Hấn thân là pháp sư hắc hệ Tinh vực cao giai, vô cùng có khả năng là người đương thời mạnh nhất của Khung Vô đại lục, lấy nhãn lực để lý giải ma pháp công hoặc phòng ngự, có thể nói cao hơn một pháp sư độc bộ đương thời, đương nhiên cũng bỏ xa Mễ Nặc không phải cửu tinh pháp tôn này có khả năng bằng được.

Thường thường đề nghị hấn thuận miệng chỉ điểm một câu, có thể làm cho Dịch Vân ở trên ma pháp lại có linh ngộ mới, một tháng qua nghiêm khắc tu luyện liên tục với cường độ cao, không chỉ có làm cho hấn dung hợp ma pháp thành công thi triển cơ bản dần đề cao đến gần thất thành, mà ngay cả ngay từ đầu hấn cũng không thể lý giải được, Bối Lợi Mỗ dạy đạo ma pháp của hấn là pháp môn huyền ảo, cũng từ từ bắt đầu chạm đến môn đạo.

Tại nơi bí mật ở phía sau núi là cấm địa của Thiên Phong học viện, tam đại pháp trận tề tụ ở trong thạch thất, hấn vền vền trong một tháng, đối với ma pháp linh ngộ, cùng với ma pháp linh vực có tiến cảnh vượt bậc, tổng hợp kết quả cũng đã vượt qua vài năm tu luyện.

Ở đầu khí hấn có Môn La, ở ma pháp linh vực người đầu tiên là Mễ Nặc, hiện tại lại được Bối Lợi Mỗ đích thân dạy bảo, có thể nói hai cái linh vực trong ma khí hoàn toàn bất đồng, ở linh vực hấn đều tìm đến cường giả trong cường giả, trên đại lục lấy sức mạnh để nói chuyện, hơn nữa rất được quý trọng!

Dịch Vân hấn cực kỳ quý trọng kỳ ngộ khó gặp được như vậy, hấn tu luyện luôn luôn một mình, mặc dù khổ, nhưng vẫn có thể kiên trì bền bỉ kiên trì đi xuống, tuyệt không nản lòng ý lãng phí thời gian. Điểm ấy, Môn La, Mễ Nặc cùng với Bối Lợi Mỗ rất thưởng thức ở hấn.

Hiểu được kỳ ngộ khó gặp được, liền tận dụng mỗi một phân một giây, người như thế, nhất định tuyệt đối không thể bình thường được!

Bối Lợi Mỗ trên mặt hiện lên một chút vui mừng, mỉm cười nói: “Tiểu hài nhi vừa mới trở về, liền khẩn cấp bắt đầu tu luyện? Nghị lực kiên nhẫn như thế thật không gặp được nhiều, không sai! Muốn có tâm tính như vậy, ngày sau mới có cơ hội bước vào điện phủ tuyệt thế cường giả”

“Chính là, chúng ta đã sống qua một tháng đến ngày hôm nay đã kết thúc, hôm nay trước lúc hoàng hôn buông xuống, người nhất định phải rời khỏi chỗ thạch thất này!”

Dịch Vân nghe vậy ngây ngốc đứng lên, chột khó hiểu kinh ngạc hỏi: “Ngài vì sao nói như vậy? Là ta làm cái chuyện gì không đúng sao?”

“Cũng không phải giống như người nói vậy, là có nguyên nhân khác ... Ngồi xuống, ngồi xuống nói chuyện”. Khoát tay áo, Bối Lợi Mỗ dùng âm thanh trầm thấp nói, dừng một hồi, hấn cười nói: “Lý do có hai cái. Thạch thất này là từ tam đại ma pháp trận tinh vực bảo hộ, cũng đồng thời bị quản chế bởi tam đại tuyệt trận cấp tinh vực hạn chế, người đã biết a?”

Ngây người một hồi, Dịch Vân cũng không hiểu được vì sao Bối Lợi Mỗ nhắc lại việc này, hấn ngồi trước mặt Bối Lợi Mỗ, chậm rãi gật gật đầu.

“Ba cái tinh vực ma pháp trận được phân biệt là: Thiên La Địa Mạc Trận, Câu Linh Pháp Trận cùng với Tù Thần Vây Ma Tuyệt Trận. Mà ma trận thực sự có thể khống chế thạch thất này, chính là Thiên la địa mạc trận, đây pháp trận tinh vực cấp bậc đỉnh cấp, cũng không phải tinh vực cao giai như ta có khả năng khống chế ...

Trước đây lão phu đã nói qua, ta bị nhốt ở trong này hơn chín trăm năm, vẫn không có biện pháp gì đối với tam đại pháp trận này, chỉ là ở ba trăm năm trước, lão phu thành công tiến vào tinh vực cao giai, mới miễn

cường tìm được phương pháp khống chế Thiên la địa mạc trận, nhưng là có thể sử dụng mở ra cửa thạch thất, nói mở ra nhưng cũng có hạn chế của nó, cũng chỉ có một tháng thời gian thôi, một tháng sau đó, nó sẽ tự động vận hành đóng cửa lại... Hôm nay hoàng hôn buông xuống, khoảng đêm tối đã là hết một tháng !”

Dịch Vân yên lặng nghe, không nghĩ tới thạch thất mở ra còn có hạn chế về thời gian, hẳn sau khi suy nghĩ, nói: “Sau khi mở ra, đóng lại, hẳn ngài còn có thể lại mở ra nó chứ, lúc trước không phải liền mở ra một lần làm cho ta tiến vào được?”

Bối Lợi Mỗ lắc đầu cười khổ nói: “Lão phu tùy ý có thể mở ra, đúng vậy, nhưng pháp trận này là tinh vực đỉnh cấp, nếu có thể khống chế nó cần phải tiêu hao rất nhiều ma lực vượt qua khả năng tưởng tượng của người. Chính vì vậy, lão phu không nói ra điểm mấu chốt mà thôi, lúc trước mở ra cho người tiến vào, cũng đã hao hết ma lực tổng hợp ở khí hải hơn tám phần của ta, trong vòng một thời gian ngắn, là không có biện pháp tái mở cửa lần nữa”

Dịch Vân nghe xong cả kinh!

Nguyên lai một tháng qua, Bối Lợi Mỗ ngày đêm bồi hấn tu luyện, vền vẹn dùng có hai thành ma lực còn thừa của hắn, vền vẹn như thế, là có thể đem hắn cùng Cầu Cầu đánh cho hoàn toàn không thể hoàn thủ, hơn nữa nơi này hắn vẫn bị Tù thần vây ma tuyệt trận nơi này khắc chế, hắn thi triển ra ma pháp chỉ cần ly khai khỏi phạm vi tuyệt trận, uy lực ma pháp có thể lập tức chột giảm xuống một phần mười ... Thực lực Tinh vực cường giả thật sự quá kinh người! Nếu hắn thật có thể đi ra chỗ thạch thất này, đi ra thế giới bên ngoài, nhất định là người mạnh nhất Khung Vô đại lục không thể nghi ngờ!

“Ngài lần sau có thể đánh mở chỗ thạch thất này phải mất bao lâu thời gian?” Dịch Vân áp chế kinh hãi trong lòng, lại hỏi.

“Ai!” Bối Lợi Mỗ giận dữ nói: “Lão phu bị nhốt trong Tù thần vây ma trận chết tiệt này, không chỉ có thực lực bị hạn chế rất nhiều, mà ngay cả ma lực luyện hóa bồi bổ cũng chịu ảnh hưởng không ít, khó trách ở trong sách cổ ghi lại, Tù thần vây ma tuyệt trận này, lại có một cái tên khác, là một trong “Thượng cổ tuyệt trận” đã thất truyền .

“Đây là một cái tuyệt trận vây khốn, ít nhất cũng có hơn năm tháng thời gian, lão phu mới có thể đem ma lực hoàn toàn trở về a”

Thế nhưng, phải lâu như vậy sao?

Dịch Vân kinh ngạc không thôi, nếu ma lực của hắn toàn bộ tiêu hao không còn, chỉ cần hai ba ngày thời gian liền có thể toàn bộ đền bù đầy đủ, nếu có thủy hỏa tinh phách trợ giúp, chỉ cần một đêm thời gian là có thể, thế nhưng Bối Lợi Mỗ muốn dùng đến hơn năm tháng, hơn của hắn một trăm lần thời gian.

“Xem ra hiệu lực của Tù thần vây ma tuyệt trận cũng quá quá dọa người rồi, có thể hạn chế ở cái Tinh vực cường giả đến trình trạng như vậy ... Có thể nếu lấy việc này suy luận qua, thật có thể như lời nói của cái cường giả thần bí kia, chỉ cần đạt tới cảnh giới tinh vực đỉnh cấp, có thể lấy thực lực bản thân đột phá tuyệt trận này sao ... ?” Dịch Vân nghĩ thầm.

“Kia ... ta có thể tạm gác lại bồi ngài a? Chờ năm tháng sau ngài lại có thể mở ra lần nữa, ta lại đi tới cũng được” Dịch Vân không lịch sự suy nghĩ, bất thốt lên hỏi.

Hắn tại thạch thất này tu luyện rất hiệu quả, so với thế giới bên ngoài mạnh hơn rất nhiều, nếu như có thể làm cho Bối Lợi Mỗ giống như một tháng qua tiếp tục chỉ đạo hắn tu luyện, thực lực ma pháp tinh tiến vượt bậc bất luận kẻ nào có khả năng tưởng tượng được, vì thế, hắn nguyện ý bị nhốt ở trong này nửa năm.

“Hắc hắc hắc, tiểu hài nhi ngươi xác định sao?” Bối Lợi Mỗ cười một tiếng nói: “Nếu lão phu ở trong vòng năm tháng này, có cái gì đó phát sinh trước khi cửa động được mở ra, tỷ như ăn thịt ối – chết, hoặc là uống rượu – chết, vậy ngươi vĩnh viễn cũng vô pháp đi ra khỏi thạch thất này, nga”

Dịch Vân nghe vậy toàn thân run rẩy, nghĩ đến Bối Lợi Mỗ bị nhốt ở nơi này hơn chín trăm năm, lập tức cảm mồm!

“Hơn nữa, một khi thạch thất này bị phong bế, không lâu sau, bên trong sẽ trở thành không có không khí tồn tại, không gian bị bịt kín, trừ bỏ tu tập hắc ám ma pháp của lão phu ra, cũng không có bất cứ sinh vật nào có thể tồn tại ở bên trong!”

Dừng một chút, Bối Lợi Mỗ lại nói tiếp: “Đó chính là nguyên nhân thứ nhất. Còn lại, người sư phụ của người đã đã trở lại, người đương nhiên cũng sẽ không có thể tiếp tục ở trong này”

“Mễ Nặc lão sư đã trở về? Ngài như thế nào biết được?”

“Ngày hôm qua người rời đi nửa canh giờ, Mễ Nặc từng đi vào Diễn vũ ma trận tìm người, lão phu đương nhiên có thể cảm ứng được”

“Mễ Nặc lão sư đã đến sơn cốc này? Hẳn như thế nào không có phát hiện trên vách núi đá có một cái động khẩu?” Dịch Vân khó hiểu hỏi.

Trên vách đá có một cái động khẩu tuy rằng cũng không bắt mắt, nhưng cũng không thể nói là bí ẩn, Mễ Nặc phải là phát hiện không quá khó lắm.

Bối Lợi Mỗ cười nói: “Sau khi người rời khỏi, lão phu ngay cái động khẩu bố trí một tầng hắc ám ma pháp thủ thuật che mắt, cho dù Mễ Nặc lão tiểu tử kia là cửu tinh pháp tôn đi đến gần mới có thể phát giác khác thường, hướng hồ trước cái động khẩu còn có một hàng cây anh đào bạch quan che mắt, muốn phát giác không dễ dàng chút nào”

Dịch Vân gật đầu tỏ vẻ hiểu được, nguyên lai Mễ Nặc lão sư rời đi được 3 tháng, tối hôm qua đã trở lại, vừa vận hắc đi vào trong Thiên Phong thành chọn mua vật phẩm, cũng lưu lại một đêm, lúc này cũng thực xảo hợp a.

“Cũng đến năm tháng sau, mới có thể tái kiến ngài a?” Dịch Vân rất là không muốn nói.

Khoát tay áo, Bối Lợi Mỗ tiếng trầm thấp cười nói: “Mới mấy tháng thôi, ta cũng ở đây hơn chín trăm năm so với năm tháng, chỉ là chớp mắt thôi. Lần sau khi người đến đây, ít nhất cũng thăng cấp lên năm sao đỉnh cấp pháp đồ mới được, bằng không lão phu chắc là không biết cho người hảo hảo ăn trái cây gì, hắc hắc hắc!”

Dịch Vân hiện tại đã là năm sao cao giai pháp đồ, nếu có thể năm tháng sau tấn một giai đạt tới đỉnh cấp lĩnh vực, có thể nói là rất khó làm nên chuyện, tinh cấp giai vị càng cao, có thể phá giai thăng cấp cũng là tăng độ khó lên cao, thời gian lại tăng lên gấp bội, Bối Lợi Mỗ đưa ra một cái mục tiêu khó đạt được, coi như khảo nghiệm năng lực Dịch Vân.

Dịch Vân không lưỡng lự, nặng nề gật đầu đồng ý, suy nghĩ một chút, lại nói: “Ta lần này mang về, chỉ có một trăm phần thực vật mà thôi, không đủ cho ngài ăn dài ngày, ta hiện tại lại ra đi mua thêm một lần nữa, chỉ cần trước hoàng hôn trở về đến nơi là được”

Nói xong, Dịch Vân như muốn đứng dậy rời khỏi làm cho Bối Lợi Mỗ gọi lại: “Không cần, lão phu sức ăn không lớn, lượng lương thực này đủ ta ăn hơn nửa năm, chẳng qua, rượu cũng không đủ a! Nhưng là vô phương, lần sau tiểu hài nhi lại đến, hơn nữa mang đến mấy chục hũ rượu ngon lại đây là được rồi”

Dừng một chút, đầu tiên Bối Lợi Mỗ cúi đầu không nói gì, bỗng nhiên mở miệng nói: “Bất quá ... Người nếu thật sự có tâm vậy đi ra bên ngoài, giúp lão phu bẻ lấy một nhánh cây anh đào bạch quan về đây a”

Dịch Vân nghe Bối Lợi Mỗ nói ra yêu cầu như vậy đúng là quá đơn giản, hơi hơi ngạc nhiên, cũng không chần chờ, lập tức đi ra thạch thất, đi đến vách núi tới trước dưới tàng cây anh đào bạch quan, bẻ gãy một nhánh hoa khoảng nửa thước, lấy về đưa cho Bối Lợi Mỗ.

Duỗi tay tiếp nhận cành hoa, ở trên mặt có mấy đóa hoa anh đào nở rộ trắng noãn như tuyết, Bối Lợi Mỗ hai tay khẽ run run, vỗ về đóa hoa anh đào, ngửi mùi hoa, giọng rất là hoài niệm nói nhỏ: “Cây anh đào bạch quan này là cây mà ta mang từ tổ quốc “Phân Tập Na” của ta qua đây, là loại cây sinh trưởng đặc thù, cùng những loại cây khác không quá giống nhau, giữa hệ cây anh đào bạch quan nở rộ, cuối thu hoa bắt đầu tàn dần, những năm tháng xa xôi kia, ta cùng với mọi người trong nhà chính là quây quần dưới tàng cây anh đào bạch quan ở bên ngoài phòng nhỏ, sinh trưởng tại đó, sau này, bọn họ cũng được táng tại nơi đó ...

“Rất nhiều năm sau, ta đi vào Kỳ Vô đế quốc, cũng chính mình kiến tạo thành một khu nhà học viện, dựng lên Thiên Phong học viện cũng là viện trưởng đời thứ nhất, cũng không quên được cây bạch anh nở rộ rất xinh đẹp ở cổ hương, cho nên cố ý trở về cố quốc cũ, nhỏ cây anh đào bạch quan này trồng ở phía sau núi là cấm địa học viện, ngày ngày nhìn, nó làm bạn với ta giống như năm đó mọi người vẫn ở trong nhà ngắm hoa đào nở ...

“Tại thạch thất này hơn chín trăm năm qua, ta ở bên trong, tự tay trồng cây anh đào bạch quan ở bên ngoài, ta mặc dù nhìn không thấy, nhưng có thể cảm thụ được, đây là một phần an ủi, làm bạn với ta vượt qua hơn chín trăm năm dài đằng đẳng ... “

Bối Lợi Mỗ làm như lằm bằm lằm bằm nhẹ giọng nói, Dịch Vân nghe được rất rõ ràng, trong lòng đồng cảm xúc động.

“Tiểu hài nhi đa tạ người, rốt cục làm cho lão phu tận mắt nhìn thấy cây anh đào nở rất xinh đẹp, cũng có thể ngửi được hương thơm đặc hữu của nó, quả chỉ năm ngàn năm tới, cây bạch anh này vẫn trắng nõn như tuyết, giống như năm đó, ha hã”

Bối Lợi Mỗ xem hoa, nói với hoa, kỳ thật trong lòng mà là từng ở dưới tàng cây anh đào bạch quan, làm bạn với hã qua năm tháng dài đằng đẳng

“Hoàng hôn đến chỉ còn lại ba cái thời gian” Dịch Vân đang muốn nói cái gì đó, lại bị Bối Lợi Mỗ cắt ngang, hã nói: “Thời gian không nhiều lắm, lão phu muốn thấy người vận hành ma pháp huyền ảo mà lão phu dạy cho người một lần nữa, lão phu muốn tái chỉ điểm cho người một hồi cuối cùng a!”

Khi Dịch Vân đi ra khỏi thạch thất, sắc trời đã hoàng hôn, hã đứng ở trước động khẩu thạch bích, ở phía sau còn lại một hàng cây anh đào bạch quan, những điều này là do ngàn năm trước Bối Lợi Mỗ tự tay trồng nó, lại đợi gần nửa thời gian, bỗng nhiên phía trước vách núi một trận rất nhỏ chớp lên, sau đó, cái động khẩu tối đen trước mắt đột nhiên dần dần thu nạp đứng lên.

Dịch Vân nhìn cái động khẩu ngày càng càng nhỏ, trong lòng không hiểu chua xót, lập tức đối với bên trong động khẩu hô lên: “Ta nhất định xem ngài trở về, ngài phải đợi a, cũng không nên ăn thịt ổi – chết nữa!”

“Ừ ù long ... “ Lời nói vừa dứt, cái động khẩu liền khép kín lại, vách núi hồi phục như trước trơn nhẵn trong như tấm gương.

Trong lòng Dịch Vân bỗng nhiên một trận không hiểu buồn bã, hã đối với vách núi thì thào nói: “Nửa năm thời gian rất nhanh qua đi, ngài cũng không nên tức giận chết đi ... “

Hã ngơ ngác đứng trước thạch động, đợi cho hoàng hôn buông xuống, trên trời đầy sao lấp lánh, mới bực mình rời đi.

Trong thạch thất là một mảnh tối tăm, một trạm âm thanh trầm thấp vang vọng ở giữa: “Tiểu hài nhi này thật thú vị, lão phu có thể gặp người một lần thật là đáng giá! Bỗng nhiên có loại cảm giác ... lão phu đã ở trong này hơn chín trăm năm, hình như là chờ đợi người vậy ... Ha hã, ý niệm trong đầu thái quá, vì sao ta có ý nghĩ như vậy chứ ... ?”

Một lát sau, trong thạch thất lại phục hồi như cũ, còn lại một nhánh bạch anh trắng nõn như tuyết tô đẹp thêm vẻ hắc ám, cùng với một người tâm không thể bình tĩnh, ở giữa động nhảy lên ...

176. Chương 177: Giao Dịch Không Thể Cự Tuyệt.

Dịch Vân rời khỏi Thiên Phong học viện, theo từng bậc đá bước xuống. Mặc dù đã biết Mễ Nặc trở về rồi nhưng lúc này hã cũng chẳng có tâm tư đi gặp lão. Hã trực tiếp rời khỏi đại môn của học viện, cứ vô thức mà đi về phía Thiên Phong thành.

Trong lòng hã lúc này cứ thấy rầu rĩ, nỗi buồn ly biệt cứ gợn lên, khó chịu mà không làm sao có thể nói ra được ...

Đều là trong Thiên Phong học viện, bất quá cũng chỉ cách một bức tường mà thôi, vậy mà bên trong và bên ngoài lại là hai thế giới hoàn toàn bất đồng. Với ba đạo Tinh Vực đỉnh phong tuyệt thế ma pháp trận

ngăn cách thì không ai có thể vượt qua được. Không hiểu tại sao, hắn đột nhiên có loại cảm giác sinh ly tử biệt ...

Dịch Vân lắc lắc đầu, trong lòng thầm cười nói, dù sao thì chỉ nửa năm sau là có thể gặp lại, loại cảm giác thế này là quá mức rồi.

Ánh trăng chiếu xuống như kéo bóng của hắn dài thật dài. Kể từ sau khi rời khỏi Yêu Đạt trấn đã bị tàn sát, bóng dáng của hắn vẫn luôn đơn độc, cũng may vẫn có Môn La cùng với Cầu Cầu làm bạn bên mình, không có khắc nào, phút giây nào rời nhau.

Môn La cũng không giống bình thường, chẳng nói nửa câu, chỉ lẳng lặng đi bên hắn. Hai người một bóng, trong lòng suy nghĩ cũng chẳng giống nhau. Trên cao, trăng vẫn sáng, sao vẫn lấp lánh, đêm yên tĩnh nhưng lòng không hề yên tĩnh.

Cả chặng đường không nói gì cả, hắn cứ lững thững mà đi, trong lòng hồi tưởng từng chút một về một tháng qua ở chung với Bối Lợi Mỗ. Đáng lẽ chỉ cần ngăn ngắn một canh giờ lộ trình, thì hắn phải dùng thời gian gấp ba lần mới đi nổi. Khi hắn đi qua cửa thành, trở về Thiên Phong thành cũng đã đến nửa đêm, trăng đã treo cao rồi.

Vào buổi đêm, đường phố Dịch Vân đi qua càng náo nhiệt. Từ quán hai bên truyền đến tiếng những tiếng cụng ly, trên đường nam thanh nữ tú áo quần rực rỡ kiều diễm, bên tai không ngừng vang lên tiếng trêu chọc đùa giỡn. Người trên đường rất nhiều, nhưng không hiểu sao cảm giác tịch mịch trong hắn lại cứ dâng lên...

Cô đơn và tịch mịch không giống nhau, cô đơn thì có thể hưởng thụ, nhưng tịch mịch lại chỉ có thể chịu đựng mà thôi.

Lúc trước, sau khi mẫu thân và đám người Phổ Tu Tư rời khỏi hắn, hắn cũng chưa từng trải qua cảm giác trống rỗng tịch mịch như vậy, tựa như trong lòng có một lỗ hổng không thể lấp đầy, một loại trạng thái trống rỗng mà hắn vô cùng không thích.

Khi hắn trở lại phường rèn thì đã thấy một người đang đi đi lại lại bên ngoài, vừa đi vừa lẩm bẩm trong miệng, thần sắc lộ rõ vẻ lo lắng, rõ ràng nấn ná chờ ở đây đã lâu. Lúc này đã là đêm khuya, lại vẫn có người ở nơi này chờ hắn, người đó ngoại trừ Ngạc Đa Đồ ra thì chẳng còn ai khác.

“Ngạc Đa Đồ, đêm đã khuya rồi, sao ngươi không ngủ cho ngon mà lại mò đến đây. Hôm nay ta đã gặp ngươi đến lần thứ ba rồi đó.” Dịch Vân cố gắng vui vẻ, khẽ cười nói.

“Ôi chào, ngươi rốt cục đã về, ta tìm được ngươi đến là khổ, ta đã chờ ngươi cả ngày rồi đấy!” Ngạc Đa Đồ thấy Dịch Vân rốt cục đã trở về, lập tức cảm thấy kinh hỉ không thôi, lập tức xông lại vừa lói Dịch Vân vừa kêu.

“Sáng nay, ngươi đưa ma binh kia cho ta, không ngờ lại là nhị phẩm cao giai Lôi Hệ ma binh. Thật không ngờ ngươi lại có loại cực phẩm ma binh vạn kim khó cầu như vậy, thật sự làm người ta vô cùng giật mình nha! Việc này đã làm khiếp sợ đến cả các cao tăng nhân vật từ trên xuống dưới của Kiệt Nặc Tư gia tộc chúng ta. Tộc trưởng chúng ta cũng lập tức phân phó ta đến tìm ngươi nói chuyện giá cả.” Ngạc Đa Đồ ngồi xuống lập tức vội vàng nói ra ý định của mình.

Dịch Vân nhìn hắn, trong lòng thầm lắc đầu. Ngạc Đa Đồ dù sao cũng là phó trưởng lão của Kiệt Nặc Tư gia tộc, cũng coi như là một chức vị cấp cao trong gia tộc, vậy mà lần nào cũng bị phái tới phường rèn cũ nát này buồn thiu chờ đợi hắn, thường thường một lần khoảng mười ngày nửa tháng, còn để hắn đi làm vài chuyện vụn vặt, vận chuyển quặng tài, lưu thông tin tức...?

Năng lực làm việc của Ngạc Đa Đồ rất tốt, vậy mà lại bị phái tới làm mấy cái việc vặt vãnh này, thật đúng là mỗ gà lại dùng dao mổ trâu, Dịch Vân cũng vì hắn mà cảm thấy không đáng giá.

Dịch Vân không biết rằng những chuyện này trong suy nghĩ của hắn thì là những chuyện nhỏ nhất nhưng đối với Kiệt Nặc Tư gia tộc thì lại là đại sự hạng nhất!

Ma hạch, các bộ phận của ma thú, ma pháp binh khí nhị phẩm cùng với lôi thuộc tính ma binh nhị phẩm cao giai..., đó đều là các vật mà tất cả thế gia trên đại lục đều vô cùng mong muốn có được, nhất là ma binh

từ nhị phẩm cao giai trở lên thì trên toàn bộ đại lục đều là vô giá, quý hiếm vô cùng, vạn kim khó cầu.

Hiện tại Kiệt Nặc Tư gia tộc có cơ hội có được những thứ đó, tất nhiên là hưng phấn nhưng lại còn cả sợ hãi. Hưng phấn là vì ma pháp binh khí phẩm cấp như thế này cho dù là tứ đại thế gia của đế quốc cũng rất khó có được, vậy mà hiện tại họ lại có cơ hội như vậy. Thương thiên đột nhiên đưa đến một cái bánh lớn như thế, bọn họ đương nhiên là phải bảo vệ và thao túng rồi.

Mà sợ hãi chính là cái “Cực phẩm hoàn khố” Dịch Vân này sẽ đột nhiên thay đổi chủ ý, muốn cứng rắn thu hồi lại cực phẩm ma pháp binh khí đó không bán nữa, vậy không phải là bọn hắn đau lòng muốn chết sao!

Loại đại gia ăn chơi trác táng, tính tình lúc vui lúc giận này tựa như thời tiết cuối hè, phiêu du bất định, sáng sớm ấm áp, buổi chiều có thể lại có đông tố lớn mà chẳng báo trước. Vậy nên cần phải cấp bách nắm lấy thời cơ, thừa dịp Dịch Vân còn đang mơ màng, chưa hồi phục bình thường, trước khi hắn còn chưa đổi ý phải bằng tốc độ nhanh nhất sắp xếp ngay vụ mua bán này. Đây chính là ý tưởng của tộc trưởng Cát Âu.

Mang nhị phẩm cao giai ma pháp binh khí ra để mua bán trao đổi, cũng chỉ vì muốn mua lấy mấy viên đá kỳ lạ vô dụng này, đây quả thực là chuyện ngu xuẩn cực kỳ, Cát Âu tộc trưởng cả đời cũng chưa bao giờ nghe nói đến. Cho dù là hoàn khố cũng cần có cực hạn, vậy mà Dịch Vân cứ ngông cuồng mà mạnh mẽ vượt qua giới hạn thông thường này. Phá sản tán tài “Cực phẩm hoàn khố”, cái tên này Dịch Vân hoàn toàn xứng đáng, đây chính là nhận thức chung mà hiện tại cao tầng trong gia tộc Kiệt Nặc Tư đều nhất trí.

Việc phái Ngạc Đa Đồ qua lại truyền tin cũng không như Dịch Vân suy nghĩ là chuyện nhỏ vụn vặt, ngược lại, hiện tại, đối với Kiệt Nặc Tư gia tộc lại là đại sự tới trọng yếu hàng đầu, cơ hội ngàn năm một thuở, không ai nguyện ý uống công mà mất đi cả. Biểu hiện lo âu như vậy của Ngạc Đa Đồ cũng chính là vì nguyên nhân này.

“Kiệt Nặc Tư gia tộc các người nhanh như vậy lại có thể đưa ra quyết định rồi? Giá cả thế nào đây?” Dịch Vân hỏi.

Ngạc Đa Đồ hít sâu một hơi, định thần, rồi lập tức đáp: “Nhị phẩm cao giai ma binh tại đế quốc được đặt giá công khai là tám vạn kim tệ một thanh. Tộc trưởng của ta nguyện ý lấy gấp năm lần giá đó, cũng chính là bốn mươi vạn để mua, người thấy như vậy đã được chưa?”.

“Bốn mươi vạn?” Dịch Vân ngẩn ngơ, quả thực là không thể tin được!

Một thanh nhị phẩm trung giai ma binh công khai đặt giá cũng chỉ có hai vạn kim tệ, hắn bán ra giá cao nhất cũng vền vền chỉ có sáu vạn năm nghìn kim tệ mà thôi. Vậy mà chỉ đề cao có một giai, giá cả liền tăng gấp rất nhiều lần rồi?

Môn La lúc này giống như quỷ mỵ bỗng nhiên xuất hiện một bên, cười nói: “Cái này có gì mà phải kinh ngạc? Ma binh chỉ cần có thể tăng lên nhất giai, thì có nghĩa là thực lực tăng lên rất nhiều! Người còn nhớ lần đó cùng với Ba Khắc quyết chiến chứ, thực lực của hắn rõ ràng mạnh hơn người hắn một tinh, thế mà người lại làm đứt đoạn được binh khí của hắn. Hắn đã không có cách nào bắt người, lại còn phải mang hết toàn lực ra để né tránh ma binh của người đánh tới, chỉ sợ người chém trúng một nhát. Bị trời chân trời tay như vậy, thực lực của hắn phát huy ra không đến được tám phần trình độ của hắn, nếu không như thế, người đã sớm bị hắn chém chết rồi. Đây chính là mị lực của ma binh !

“Ma binh chênh lệch một giai, chỉ cần vận dụng thích đáng thì sẽ đủ để ảnh hưởng tới toàn bộ tình huống chiến đấu, quyết định người ở trong chiến đấu là chết hay là sống.”.

Ngạc Đa Đồ thấy nét mặt kinh ngạc của Dịch Vân thì còn tưởng rằng hắn không hài lòng với giá này, liền vội nói: “Nếu người còn không vừa lòng, với quyền hạn của ta, cao nhất có thể đưa ra giá là năm mươi vạn, giá này có được không?”.

Dịch Vân lại bị dọa thêm một lần nữa. Một lát sau, hắn mới lắc đầu nói: “Người hiểu lầm ý ta, một thanh nhị phẩm cao giai ma binh thực sự có thể bán được năm mươi vạn sao... Người nhanh như vậy đã quay lại đây, hắn là ma binh này Kiệt Nặc Tư gia tộc của người cũng muốn có được phải không?”.

Gật gật đầu, Ngạc Đa Đồ nói: “Đúng vậy, hơn nữa tộc trưởng của ta cực kỳ hợp ý thanh ma binh này... Kỳ thật, với một thanh nhị phẩm cao giai ma binh thì không quá dễ dàng bán được năm mươi vạn, gia tộc bọn ta sở dĩ đưa ra giá như vậy là bởi vì thanh ma binh này chính là ma binh có lời thuộc tính.”.

Dịch Vân nghe vậy ngẩn ra, cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó mới bật thốt lên hỏi: “Lôi thuộc tính? tuyệt học gia truyền của Kiệt Nặc Tư gia tộc các người là lôi chúc đấu khí công pháp?”.

“Đúng vậy ! Đệ tử sinh trưởng trong tộc, toàn bộ đều học tập lôi chúc đấu khí.”.

“Nguyên lai là như vậy.” Dịch Vân cuối cùng hiểu được vì sao chỉ một thanh nhị phẩm cao giai ma binh lại có thể bán được với giá trên trời là năm mươi vạn.

Ma pháp binh khí so với binh khí thông thường thì tất nhiên là sắc bén hơn rất nhiều, nhưng giá trị lớn nhất của ma binh lại là đặc tính truyền ma lực. Cho dù là vũ giả có đấu khí không cùng thuộc tính thì cũng có thể sử dụng một hệ ma binh bất kỳ, chỉ là việc này đối với tác dụng cường hóa, tăng phúc đấu khí thì chỉ là có hạn mà thôi.

Nếu có thể có được ma binh có thuộc tính phù hợp đấu khí của bản thân, thì việc tăng phúc đấu khí sẽ được gấp lên mấy lần, bởi vì thuộc tính đấu khí nguồn gốc tương đồng, nên đối với vũ giả, việc phát ra, vận dụng đấu khí sẽ càng thuận buồm xuôi gió, khi lâm trận quyết đấu, tổng thể thực lực cũng sẽ lớn hơn nữa.

Nguyên nhân là như vậy, cho nên thanh nhị phẩm cao giai lôi chúc ma binh này, đối với Kiệt Nặc Tư gia tộc mà nói, đã vượt qua giá trị của nhị phẩm đỉnh phong ma binh không cùng thuộc tính, có thể nói là đã gần như tiếp cận đến cấp bậc tam phẩm sơ giai ma pháp binh khí .

Trước kia, cho dù là tại Đa Ni Tập thành, hoặc là tại Thiên Phong thành này, ma binh Dịch Vân tạo ra tất cả đều là hỏa thuộc tính ma binh. Không ngờ rằng khi nhất thời hứng khởi, luyện ra một thanh lôi chúc ma binh, lại vừa vặn chính là nhu cầu cấp bách của Kiệt Nặc Tư gia tộc, chỉ có như vậy thì mới có thể có cái giá trên trời năm mươi vạn đó.

Ngạc Đa Đồ lúc này nói: “Ma pháp binh khí lưu truyền trên đại lục đại bộ phận đều là hỏa thuộc tính, bảy hệ thuộc tính khác cũng không nhiều. Chỉ có một vài luyện khí cổ lão thế gia cực kỳ thừa thớt, trong đó Tất Ma gia tộc có thể tạo ra hỏa thuộc tính cùng với địa thuộc tính ma binh, mà Mã Đình gia tộc thì lại là hỏa thuộc tính, phong thuộc tính, còn có một vài gia tộc khác thì có thủy thuộc tính, âm thuộc tính hoặc một số rất ít là quang minh thuộc tính, nhưng đều lấy hỏa thuộc tính làm cốt lõi...”

“Cho nên, chỉ cần là hỏa thuộc tính bên ngoài ma binh, thì giá cả cũng đã cao hơn một lượng lớn, bởi vì đối với vũ giả tu luyện đấu khí thuộc tính khác mà nói thì cũng thực sự không dễ dàng tới tay. Ở trên đại lục có thể luyện ra lôi thuộc tính ma binh cũng chỉ có vài cái cổ lão thế gia luyện khí gia truyền có thể làm được. Chẳng qua, các gia tộc đó đều ở tại hai đại đế quốc còn lại, do đó, tộc trưởng của ta mới có thể vừa ý thanh lôi chúc ma binh này của người như vậy.”.

Dịch Vân nghe Ngạc Đa Đồ giải thích xong, ngược lại, thần tình nghi hoặc, trong lòng hần thềm nói: “Muốn luyện ra ma binh khác hỏa thuộc tính, chỉ cần ma hạch không cùng thuộc tính phối hợp thì tốt rồi, chỉ như vậy mà luyện khí thế gia cũng không biết sao?”.

Môn La một bên cười nhạo nói: “Bọn họ không phải không biết, mà là căn bản không thể làm được! Người dùng ma hạch để luyện khí như thế nào? Chỉ dùng đấu khí để bao bọc lấy ma hạch và đốt tan, sau đó sẽ đem nguyên tố năng lượng của ma hạch đưa vào tài liệu luyện khí, lại phải trải qua thủ pháp luyện khí độc đáo , tinh luyện kim loại đảo ngược thuộc tính, lúc này mới có thể luyện ra được ma binh không cùng thuộc tính.

“Người sao lại không nghĩ ma thú tinh hạch là nguyên tố năng lượng cô đọng với mật độ cao mà thành, người thông thường sử dụng lửa bị bỏng, thì việc nó tạo ra sự nổ tung mãnh liệt thì sao lại không thể! Toàn bộ đại lục cũng chỉ có Phần Kiếp Tử Diễm đấu khí của Tư Đạt Đặc bộ tộc chúng ta mới có thể tinh luyện năng lượng bên trong ma hạch an toàn mà thôi.

“Các thế gia khác không có Phần Kiếp Tử Diễm đấu khí thì đương nhiên không có khả năng sử dụng ma hạch để luyện tạo ma binh, bởi vì đó chính là muốn chết mà thôi!”.

“Chỉ có Phần Kiếp Tử Diễm đấu khí mới có thể luyện hóa ma hạch? Những người khác không có biện pháp khác có thể làm được sao?” Dịch Vân tò mò hỏi.

Môn La nghĩ một chút, nói: “Nếu nói về đấu khí, lấy toàn bộ Khung Vô đại lục to lớn, thực ra cũng chỉ có Phần Kiếp Tử Diễm tổ truyền của ta mới có thể làm được. Nhưng nghe nói là vẫn có thể dùng một vài

vật phẩm kỳ lạ để tinh luyện nguyên tố năng lượng bên trong ma hạch, chỉ là vật phẩm này cũng không dễ dàng tìm được mà thôi.”

Ngạc Đa Đồ vẻ mặt lo lắng nhìn Dịch Vân, thấy hắn không nói trầm mặc, trong lòng quỳnh lên, lại nói: “Dịch Vân, nếu ngươi còn không vừa lòng với giá này, ta cũng có thể trở về bẩm báo với tộc trưởng, giá cả vẫn có thể thương lượng mà ...”.

“Không phải như thế.” Dịch Vân nghĩ một chút, nói: “Cứ làm theo lời người nói, lấy năm mươi vạn để quyết định vụ mua bán này đi.”

Một thanh nhị phẩm cao giai ma binh tùy tay luyện ra có thể bán được tới năm mươi vạn kim tệ đã nằm ngoài ý liệu của Dịch Vân rất nhiều. Dù sao, đó cũng chỉ là thanh nhị lưu tàn thứ phẩm chưa hoàn thành mà thôi, nếu Kiệt Nặc Tư gia tộc nguyện ý bỏ ra giá này thì hắn bán liền, bởi vì phẩm chất trên có chỗ khiếm khuyết, hắn cũng không tiếp tục ra sức đòi giá rất cao hơn nữa.

“Người đáp ứng sao ?” Ngạc Đa Đồ vui sướng nói: “Ta coi như là đã hoàn thành chuyện tộc trưởng phân công rồi!”

Có thể khiến cho Dịch Vân đáp ứng lấy năm mươi vạn để quyết định vụ mua bán này, Ngạc Đa Đồ hiển nhiên là rất hưng phấn. Hắn biết tộc trưởng Cát Âu đối với thanh ma binh này là nhất định phải có, nếu Dịch Vân thật sự không vừa lòng, cho dù là giá hơn sáu mươi vạn, thì Cát Âu vẫn phải nhịn đau mà mua thôi.

Ngạc Đa Đồ trước khi rời đi, lại chợt nhớ đến một chuyện, bèn quay đầu lại nói: “Đúng rồi, trăm cân quặng Bí Ngân kia đã được vận chuyển đến gia tộc bọn ta, sáng mai ta sẽ đưa đến đây.”

“Nhanh như vậy à?” Dịch Vân có chút kinh ngạc, buổi sáng vừa mới nói chuyện mua bán xong xuôi, hiện tại Ngạc Đa Đồ cũng đã lấy đến hàng. Mặc dù năng suất làm việc cao của Kiệt Nặc Tư gia tộc đã sớm được khẳng định, nhưng đây cũng vẫn là quá nhanh chóng đi!

“Hai mươi thanh nhị phẩm trung giai ma binh của người, cũng là do gia tộc bọn ta thu mua toàn bộ, mà người bán quặng Bí Ngân chính là Lam Duy Nhĩ gia tộc, vừa lúc đoàn xe của gia tộc bọn họ cũng vì đợt mua bán này vừa đi vào trong thành Thiên Phong, cho nên chúng ta liền lập tức trả tiền mua lấy quặng Bí Ngân, tiền trao cháo múc, nửa ngày thời gian liền hoàn thành vụ giao dịch này.” Ngạc Đa Đồ nói.

“Bí Ngân quặng là do Lam Duy Nhĩ gia tộc cung cấp?” Dịch Vân ngây ngốc một chút, chợt đứng dậy truy vấn.

Khó hiểu phản ứng của Dịch Vân, Ngạc Đa Đồ kỳ quái nói: “Lam Duy Nhĩ gia tộc nắm giữ vào khoảng một nửa quặng mỏ của đế quốc, cũng chỉ có bọn họ mới có thể có vụ mua bán như thế, một lần có thể xuất ra chừng trăm cân quặng mỏ Bí Ngân hiếm thấy đem bán.”

“Lam Duy Nhĩ gia tộc tại sao lại đi vào thành Thiên Phong, có phải để cùng Kiệt Nặc Tư gia tộc các người nói chuyện về vụ mua bán này không?” Hồi tưởng lại đoàn xe nhìn thấy buổi sáng, Dịch Vân lập tức hỏi.

“Nghe nói quân đoàn Lô Hổ tinh nhuệ của gia tộc bọn họ đang ở biên cảnh của đế quốc cùng với hai đại đế quốc còn lại giằng co, đã đánh một trận hai ba năm, nuôi một đội quân tinh nhuệ cần phải tiêu tốn không ít tiền, phỏng chừng mỗi tháng không thể thiếu hơn mười vạn kim tệ, một năm chính là hơn trăm vạn thậm chí hơn hai trăm vạn, tiêu tốn kinh người, cho dù là đối với Lam Duy Nhĩ đại gia tộc này mà nói thì cũng vẫn là một gánh nặng cực kỳ trầm trọng.

“Cho nên, gia tộc bọn họ liền phái ra mấy chục đoàn xe của các thương đoàn theo các tuyến, đến các đại thành thị buôn bán khoáng sản của gia tộc để kiếm quân phí, thậm chí không tiếc ngay cả cao cấp quặng mỏ Bí Ngân cũng đều lấy ra để giao dịch. Chuyện này trước đây thật là hiếm thấy. Mà đến thành Thiên Phong chúng ta cũng là do thu được danh sách thu mua quặng mỏ hiếm thấy được Kiệt Nặc Tư gia tộc chúng ta phát ra đối với các đại thế gia của đế quốc, biết chúng ta nguyện ý mua với giá cao cho nên lần này bọn họ mới đặc biệt đến đây để tiến hành giao dịch.”

Dịch Vân đột nhiên trầm mặc, trong lòng hiện lên vô số suy nghĩ, cuối cùng hắn ngửa đầu lên, khuôn mặt nghiêm nghị, trầm giọng nói với Ngạc Đa Đồ: “Ngạc Đa Đồ, giao dịch vừa rồi nói chuyện tạm thời bỏ đi, ta có phương thức giao dịch mới ...”.

“Một giao dịch mà Kiệt Nặc Tư gia tộc các người không thể cự tuyệt!”

177. Chương 178: Lợi Tức Và Hiện Kim.

Đêm đã khuya, đường phố Thiên Phong thành trở nên hết sức yên tĩnh, với một số người thì ban đêm mới là bắt đầu cuộc sống. Lúc này ở khu thành đông Thiên Phong thành, một trạch viện to lớn và mỹ lệ, tại nghị sự phòng của Kiệt Nặc Tư gia tộc, vẫn đang có người bàn bạc.

“ Người nói cái gì, bằng hữu của người hy vọng thương hội Kiệt Nặc Tư gia tộc chúng ta mang chuỗi ma binh này mang ra đấu giá công khai với toàn bộ đế quốc?”, Cát Âu mặt xanh mét, trầm giọng hỏi.

“ Đúng vậy. Hẳn còn nói, muốn chúng ta nghĩ biện pháp đem chuỗi nhị phẩm cao giai lôi chúc thuộc tính này bán với giá trên trời, càng cao càng tốt, mà bất luận thế nào cũng phải là người gia tộc Lam Duy Nhĩ gia tộc mua mới được.... ”, Ngạc Đa Đồ cẩn thận nói.

Cát Âu nghe xong bỗng nhiên chụp lấy bàn trà, một chưởng đem nó chấn nát, cả giận nói: “ Chỉ có thể bán cho Lam Duy Nhĩ gia tộc? Đây là yêu cầu kiểu gì, công khai bán đấu giá, lại chỉ định người mua, như thế cần gì phải công khai đấu giá, tùy tiện đem bán là được, có loại phương thức mua bán thế này sao?”.

“ Ngạc Đa Đồ, từ lúc người với bằng hữu kia hợp tác, không phải ta đã dặn dò người rồi sao, cái chuỗi lôi chúc ma binh này đối với gia tộc ta có ý nghĩa rất lớn, nếu lần này bỏ qua, sợ về sau không có cơ hội tốt như vậy. Tóm lại, chuỗi lôi chúc ma binh này chúng ta bắt buộc phải có. Giá cả có thể thương lượng, 50 vạn không được thì 60 vạn, không được nữa thì liền 70 vạn, tóm lại, bản tộc trưởng tuyệt không bỏ qua!”.

Chỉ là một thanh nhị phẩm cao giai lôi chúc ma binh căn bản không đáng 70 vạn, Cát Âu thịnh nộ đưa ra một cái giá kình người này. Cũng không phải Cát Âu giận quá mảhoof ngôn, mà là đối với tu luyện giả tu luyện lôi chúc đấu khí mà nói, chuỗi ma binh này gần như tương đương với tam phẩm cao giai cấp bậc. Thẳng thắn mà nói, nếu có phải xuất ra giá ngoài 100 vạn, Cát Âu có lẽ cũng không tiếc hết thảy để mua.

Ngạc Đa Đồ luôn thấy tộc trưởng trầm ổn nhưng giờ này lại nổi giận như vậy, nhất thời một thân mồ hôi lạnh, không biết nói tiếp thế nào...

“ Tộc trưởng, xin chớ tức giận, suy nghĩ cẩn thận, yêu cầu này thật quá kì quái, ta thế nào cũng không hiểu được...Chúng ta nên nghe tiếp xem Ngạc Đa Đồ còn nói gì nữa a”, nguyên bản Dịch An trưởng lão vốn lắng lắng ngồi nghe, bỗng nhiên nói.

Cát Âu nghe Dịch An trưởng lão nói, liền áp chết lửa giận, nghĩ cũng có lý, liền hít sâu một hơi khiến mình bình tĩnh trở lại : “ Ngạc Đa Đồ, người nói xem, bằng hữu của người có dụng ý gì”.

Ngạc Đa Đồ chạy nhanh tới nói : “ Hẳn còn nói là, Lam Duy Nhĩ gia tộc đệ tử tu luyện một bộ tổ truyền Lôi chúc công pháp đấu khí, hình như kêu là Cuồng Lôi Phách Quyết, mà cái chuỗi lôi chúc ma binh này thích hợp với tuyệt học đấu khí gia tộc bọn họ,bọn họ hẳn sẽ không tiếc giá cả như thế nào mà mua về...”

“ Đông!!!”, tức giận hừ một tiếng, Cát Âu phất tay làm Ngạc Đa Đồ im bật tiếng, rồi trầm giọng nói : “ Hẳn lẽ nào không biết đệ tử Kiệt Nặc Tư gia tộc chúng ta cũng nhiều thế hệ tu luyện lôi chúc đấu khí sao? Lam Duy Nhĩ gia tộc là một trong tứ đại thế gia của đế quốc, nhưng như thế thì sao, gia tộc chúng có thể mua, gia tộc ta cũng có thể, nói như hẳn rõ ràng là khinh thường tài lực Kiệt Nặc Tư gia tộc chúng ta!!!”.

Dịch Yên vốn trầm ngâm nhất, mở miệng hỏi : “ Bằng hữu của người và gia tộc chúng ta đang hợp tác rất vui vẻ, ta có chút không hiểu, gia tộc chúng ta đã vì hắn mà tìm không ít khoáng thạch quý hiếm mà không đòi hỏi gì cả, theo lý mà nói, hẳn không có lý do gì xem thường Kiệt Nặc Tư gia tộc chúng ta mới phải... Như vậy hẳn giá ma binh có vấn đề. Bằng hữu của người có lẽ không hài lòng cái giá 50 vạn a, vậy hẳn muốn bao nhiêu đây?”.

Lời của Dịch Yên là dịu cơn tức giận của Cát Âu tộc trưởng khiến Ngạc Đa Đồ cảm động lập tức đáp : “ Hẳn nói muốn gia tộc chúng ta đem chuỗi lôi chúc ma binh này bán với giá trên trời mà hơn nữa còn phải là Lam Duy Nhĩ gia tộc mua mới được. Bán xong, hẳn chỉ cần....40 vạn kim tệ, còn lại lời lãi bao nhiêu, toàn bộ là của Kiệt Nặc Tư gia tộc ta!”.

“ Cái gì???”, Cát Âu cùng Dịch Yên trưởng lão nghe xong liền ngẩn người ra, rồi kinh hô nói. Cát Âu bật dậy, vẻ mặt không tin nổi : “ Người... Người vừa nói cái gì???”.

“ Bằng hữu kia nói hần chỉ cần 40 vạn kim tệ, tiền lời lãi bán đấu gia cho Lam Duy Nhĩ gia tộc đều là của Kiệt Nặc Tư gia tộc chúng ta, hần nói đó là thù lao cho chúng ta!!!”, Ngạc Đa Đồ lặp lại lần nữa.

Dịch Yên đứng lên, nét mặt già nua tràn đầy thần thái khó hiểu, liên tục lắc đầu nói : “ Thật không hiểu nổi, yêu cầu này thật bất khả tư nghị! Với điều kiện giao dịch này, đối với hần không có ưu đãi gì, tại sao hần phải làm vậy?”.

“ Dịch... Hần không muốn nói, ta cũng không dám hỏi, hần còn có 2 điều kiện muốn chúng ta đáp ứng.”

“ Hai điều kiện gì? Nói mau!!!”, Cát Âu thúc giục nói, việc này đã quá mức quỷ dị, hần rất muốn biết Dịch Vân đến tột cùng là có chủ ý gì.

“ Điều kiện thứ nhất chính là vô luận thể nào cũng không tiết lộ thân phận của hần, nếu có người truy vấn xuất xứ ma binh, hần muốn gia tộc chúng ta tự tìm một thể thân khiến cho các gia tộc khác không thể tìm ra hần, hần nói nếu điều kiện này không được chấp thuận thì hợp tác giữa hai bên bị huỷ bỏ!!”

“ Điều kiện thứ hai, hần hy vọng gia tộc chúng ta có thể đem thanh lôi chúc ma binh này đến Vũ Đô thành bán đấu giá, tốt nhất là tất cả ma binh hần cấp, nếu gia tộc chúng ta muốn tiêu thụ thì tùy tiện kiếm một cái thành thị nào cũng được, cái chính là không được bán ở Thiên Phong thành”.

Dịch Yên nghe xong lắc đầu nói : “ Hai điều kiện này chỉ có một mục đích chính : đó là không tiết lộ thân phận của hần, cũng không muốn để người khác theo dấu vết gia tộc ta, tìm đến Thiên Phong thành, có thể tìm thấy.... Hần cẩn thận như vậy, chắc bởi tất cả ma binh này đều là hần từ gia tộc trộm đi a?”.

Cát Âu nghe Dịch Yên nói xong cũng gật đầu nói : “ Cũng chỉ có cách là mới giải thích mới giải thích được vì sao hần không muốn người khác tìm được mình, nếu trong lòng không có quỷ, hần mà nguyện ý công khai đấu giá, sẽ có vô số thể lực quyền quý mời chào, lấy lòng hần. Nếu điều này là thật, gia tộc chúng ta thay hần bán thanh ma binh này, e sẽ gặp phải đại phiền toái!!!”.

Ngạc Đa Đồ nghe tộc trưởng cùng trưởng lão nói đều nhất trí hoài nghi xuất xứ ma binh của Dịch Vân, vội vàng nói : “ Bằng hữu đó từng cam đoan với ta xuất xứ của ma binh đều sạch sẽ, tuyệt không có người vì ma binh mà làm khó gia tộc ta, hần chỉ không hy vọng bị một đám người đuổi theo đòi ma pháp binh khí mà thôi”.

Cát Âu cùng Dịch Yên đồng thời sững sốt,họ không thể hiểu tên cực phẩm phá gia này trong lòng rốt cục nghĩ cái gì?.

Cát Âu cúi đầu trầm tư một lát bỗng ngẩng đầu nghiêm túc nói : “ Nói như vậy, vô luận thể nào hần cũng không nguyện ý đem thanh ma binh này bán cho gia tộc ta?”. Nói đi nói lại, Cát Âu vẫn muốn mua thanh ma binh này, hần thập phần ưng ý thanh lôi chúc ma binh này.

“ Cái này... Hần sau đó còn nói một câu, là”, Ngạc Đa Đồ thật không biết nên nói thế nào, bởi câu nói này cũng thực sự làm cho hần choáng váng.

“ Hần nói cái gì?”, Cát Âu cùng Dịch Yên đồng thời hỏi, sau đó nhìn nhau một cái đều thấy trên mặt nhau một biểu hiện kì quái.

“ Hần nói là... thanh lôi chúc ma binh này tuy là nhị phẩm cao giai nhưng thật ra chỉ là hàng thứ phẩm, hần cố ý cho chúng ta đem đấu giá công khai với giá trên trời, thật ra là muốn Lam Duy Nhĩ gia tộc mất một món tiền lớn mà thôi...”

“ Cái gì???”, Cát Âu cùng Dịch Yên nghe vậy đều nhảy dựng lên, Cát Âu lập tức rút thanh ma binh với yêu thích không muốn buông tay nhìn chằm chằm với thần tình không thể tin nổi!!!.

Kiểm thể hoàng mang ẩn hiện lưu chuyển, lôi chúc thuộc tính cường hãn hàm ẩn trong đó, kiếm thân thông doanh,phong cách cổ xưa loé mắt, giống như một tác phẩm mỹ nghệ trân phẩm, rõ ràng là một thanh ma binh nhị phẩm cao giai hàng thật giá thật, cực phẩm binh khí như thế nào lại là nhị lưu tàn thứ phẩm?

Ngạc Đa Đồ lúc này vội vàng nói tiếp : “ Hẳn nói thanh ma binh này chỉ nhìn đẹp mắt mà thôi, trông được mà không dùng được, so sánh với hàng cực phẩm còn khác biệt lắm. Hẳn còn nói chỉ cần chúng ta giúp hẳn thoả đáng việc kia, khiến Lam Duy Nhĩ gia tộc mất một món tiền lớn để mua thanh ma binh thứ phẩm kia, có khi sau này hẳn có thể lấy một thanh nhị phẩm cao giai lôi thuộc tính bán cho chúng ta!”.

“ Oanh!!!”, Cát Âu cùng Dịch Yên toàn thân đồng thời chấn động, ngây dại ra!

Ánh nguyệt như ngân bàn trải về phía chân trời, bầu trời đêm đầy sao lấp lánh.

Dịch Vân đứng ngoài cửa phòng ngẩng đầu nhìn trời, một trận gió nhẹ thổi tới làm mái tóc dài tùy tiện buộc lên sau lưng hẳn vũ động lên.

Môn La đứng sau Dịch Vân cười nói : “ Tiểu tử ngươi, một chiêu này thật không sai, lấy một thanh phế phẩm ma binh mà có thể đem một đại thế gia đùa giỡn xoay vòng vòng, hơn nữa là, đối phương hoàn toàn chẳng hay biết gì, cam tâm tình nguyện xuất một cái giá trên trời, lại còn đắc chí, hoàn toàn không biết mình bị ăn một vỏ lừa thật đau, hahaha, cao a! Coi như lần này có thể khiến ngươi vui một ít lửa giận.”

Dịch Vân nghe xong mỉm cười

“ Nga, Lam Duy Nhĩ gia tộc lần này khẳng định sẽ cắn câu, lúc trước chỉ vì một thanh tam phẩm sơ giai hoá hệ ma binh, đã phái ra trưởng lão gia tộc tự mình tìm đến Phổ Tu Tư để mua, mà hiện tại lại là một thanh nhị phẩm cao giai lôi hệ, bọn họ rất cần lôi chúc ma binh a”.

“ Hắc hắc hắc, ngươi đoán thử xem bọn họ ra giá bao nhiêu?”, Môn La ác ý cười nói.

Dịch Vân nhàn nhạt nói : “ Bất luận Lam Duy Nhĩ gia tộc trả giá cao bao nhiêu đi chăng nữa, đối với ta mà nói, chỉ là một ít lợi tức mà thôi!”.

“ Lợi tức? Lợi này nghĩa là sao?”

“ Lúc trước họ đem ngoại công cùng cậu vất vả chế tạo ra binh khí rồi ép bán với giá cực thấp, mỗi tháng lợi nhuận buôn bán binh khí không vượt quá 500 kim tệ, bây giờ ta chỉ đòi lại một ít lợi tức mà thôi, xem như giúp ngoại công cùng cậu đòi lại một cái công đạo a, chỉ là một chút lợi tức mà thôi...”

Lợi tức cùng tiền vốn chồng chất lên nhau như một khối tuyết cầu lớn.

Tiền vốn là gì???

Hẳn thừa thối ấu thì mấu thân mất.

“ ... Nếu Phổ Tu Tư cùng Ba Đức Lợi còn sống nhất định sẽ kiêu ngạo vì ngươi”, Môn La nhẹ giọng nói.

“ Hiện tại? Bây giờ còn chưa được, ta chỉ mới đi những bước đầu tiên mà thôi.....” Dịch Vân ngẩng đầu nhìn trời, ánh trăng ôn nhu chiếu rọi trên mặt, chỉ nghe hẳn thì thào nói : “ Chưa trả được mối thù đó, ta còn mặt mũi nào đối mặt với bọn họ!”

178. Chương 179: Cường Giả Chi Đạo

Sáng sớm hôm sau, Ngạc Đa Đồ lại đến tìm, Dịch Vân cũng không có vẻ gì kinh ngạc.

“Dịch Vân, tộc trưởng đã chấp nhận đề nghị của ngươi, chúng ta trước hết...” Tâm tình Ngạc Đa Đồ giờ rất thoải mái, vừa thấy Dịch Vân liền hưng phấn nói năng lưu loát không thôi, nhưng lại bị Dịch Vân ngăn lại.

“Ngạc Đa Đồ, quá trình vận chuyển và phương pháp không cần nói rõ với ta, điều ta muốn chỉ là kết quả thôi !” Dịch Vân nhàn nhạt nói: “Về buôn bán ta không hiểu, toàn bộ cứ theo ý tứ các ngươi mà làm đi.”

Ngạc Đa Đồ sững sờ một hồi, mới nói thêm: “Dịch Vân, còn có một việc, tộc trưởng chúng ta rất hy vọng có thể gặp ngươi, mong ngươi đáp ứng một lần.”

Dịch Vân chỉ lắc đầu: “Đối với tộc trưởng Kiệt Nặc Tư gia tộc các ngươi, ta vẫn kính nể, nhưng ta không muốn gặp mặt các thế lực gia tộc, càng không muốn thân phận mình bại lộ ra, cho nên đành phải từ chối thôi, bất luận là ai ta đều như thế, hy vọng ngươi nhắn lại tới tộc trưởng .”

“Dịch Vân, tuy rằng ta chưa bao giờ nói ra thân phận người cho bất cứ ai, nhưng ta tin rằng tộc trưởng đã biết được lai lịch thật sự của người, cho nên có thấy mặt hay không cũng vậy.”

“Ta biết là không thể gặp được tộc trưởng Cát Âu.” Dịch Vân cười nói.

“Người biết?” Ngạc Đa Đồ ngạc nhiên.

Dịch Vân gật đầu cười nói: “Từ khi lần đầu ta xuất ra ma binh cho người, cũng đã dự đoán được. Kiệt Nặc Tư gia tộc tại Thiên Phong thành có thể nói là thế lực lớn nhất, lại nằm trong 50 đại thế gia toàn Kỳ Võ đế quốc, người có thể lên ngôi chức tộc trưởng, làm sao có thể để ta qua mặt? Hẳn không điều tra ta, thì cũng để mặt thám đi theo người!”

Ngạc Đa Đồ nghe vậy ngạc nhiên: “Người nếu sớm đoán được, như thế nào còn... ..”

“Ngay từ lúc ta hợp tác với Kiệt Nặc Tư gia tộc các người. Ta luôn luôn quan sát các người, nhìn người có hay không giữ lời hứa với ta, kiểm tra khả năng Kiệt Nặc Tư gia tộc các người, xem gia tộc các người có hay không đạt được yêu cầu thấp nhất của ta...Hiện tại ta rất vừa lòng! Tộc trưởng người mặc dù biết thân phận thật của ta, lại không tiến hành áp bức đòi hỏi ma binh, và cũng cần ta đồng ý mới gặp mặt, đưa người bàn bạc với ta, đối với điểm này, ta rất thưởng thức!”

Dừng một chút, Dịch Vân còn nói: “Điểm mấu chốt là, tuyệt đối không để thân phận ta lộ ra ngoài, hơn nữa trong gia tộc người ta chỉ muốn gặp mặt người, những người khác đều không được, bởi vì ta tin nhiệm người, bằng hữu của ta không nhiều, nhưng người coi như là một trong đó đi!”. Nói đến đây, Dịch Vân cười sáng lạn: “Ít nhất cho tới bây giờ, người vẫn là bằng hữu của ta.”

Vì sao chỉ nói ít nhất bây giờ, chỉ nói hiện tại? Bởi vì thế sự vô thường, nhân tâm khó lường, tình nghĩa hiện tại cũng không có nghĩa là vĩnh viễn. Nhân tâm thiện ác, chỉ có trải qua năm tháng lâu dài mới phân biệt được.

Ngạc Đa Đồ sau khi rời đi, Môn La đi đến bên cạnh Dịch Vân, nhẹ giọng nói: “Dịch Vân, như thế nào ta cảm thấy người từ tối hôm qua bắt đầu thay đổi?”

“Bởi vì ta lại đã trải qua một lần ly biệt.”

“Lại?”

Đi ra bên ngoài, cảm thụ không khí tươi mát buổi sáng sớm, Dịch Vân nói: “Lần đầu tiên là mẫu thân mất đi, khi đó ta rất thương tâm, ... lần thứ hai là ngoại công cùng cậu, mợ chết đi, khi đó ta cảm hận chính mình vô năng, ... lại đến lần này ta ly biệt Bối Lợi Mỗ viện trưởng, chẳng biết tại sao, ta cảm giác bất an, tựa như sẽ không còn được gặp lại hẳn...”

“Bối Lợi Mỗ viện trưởng cho ta cảm giác rất giống ngoại công, không xảo trá, quan tâm ta, như là thân nhân, mới gặp không lâu thì chia lìa, nghĩ đến hẳn một mình một người trong căn phòng đá kia, trong lòng ta rất khó chịu... Thế sự vô thường, thật sự khó thể nắm giữ a!”

Môn La nghĩ ngợi một hồi, gật đầu nói: “Mặc dù mới gặp gỡ ngắn ngủi một tháng, nhưng hẳn làm cho người rất nhiều! Không hề có tư tâm tính toán, thiết tình quan tâm, đây là thân nhân, thân nhân không có quan hệ huyết thống.” Thân nhân, là người thật tâm nguyện ý thân cận mình. Có quan hệ huyết thống, ngược lại không nhất định trở thành thân nhân, ví như phụ thân hắn, Mặc Tây Lam Duy Nhĩ.

Bắt đầu từ hôm nay, Dịch Vân lại một bước không rời, cả ngày trú tại thiết phòng tạo ma binh, đề thăng kỹ thuật luyện tạo ma pháp binh khí, đầu khí Phần Kiếp Tử Diễm mặc dù là căn bản phẩm cấp ma binh, nhưng cảm giác cường độ đầu khí và đề cao công phu mới có thể luyện ra ma pháp binh khí cao phẩm, cái này cần nhiều thời gian luyện tập. Cũng bởi luyện tạo ma binh có nhiều hạn chế, cho nên Luyện khí sư mới có thể trở thành chức nghiệp khó nhất đại lục, đương nhiên cũng là cao quý nhất. Dịch Vân hiện tại đã là ngũ tinh cao giai võ đồ, theo lý thuyết có thể đánh ra tam phẩm sơ giai thậm chí trung phẩm ma binh, lại bởi công phu luyện khí theo không kịp cường độ đầu khí, cho nên hiện tại hắn chỉ tạo ra nhị phẩm đỉnh phong ma binh, tỷ lệ thành công cao nhất cũng chỉ có 5 thành. Đương nhiên là không thể luyện tạo tam phẩm ma binh.

Lúc này đóng cửa luyện khí, trong suốt ba ngày thời gian trôi qua, không biết tâm tình chuyển biến hay do luyện khí có tiến triển, hần đề cao tỷ lệ thành công lên tới hơn 6 thành. Ba ngày nay, hần không vội vàng, chậm rãi thể ngộ luyện tạo ma pháp binh khí, tốc độ luyện khí so với trước nhanh hơn rất nhiều, ba ngày qua tổng cộng đập năm phần tử tinh quặng, đã thuận lợi luyện ra ba thanh, tất cả đều là nhị phẩm đỉnh phong ma binh không tỳ vết. Thành quả như vậy, trước đây hần phải mất hơn một tháng mới được.

Môn La thấy Dịch Vân tiến triển rõ ràng như thế, cũng vui vẻ không thôi, cười nói: “Người luyện khí lại tiến thêm một bước, chỉ cần người đề cao luyện tạo ma binh nhị phẩm đỉnh phong lên tới bảy thành, là có thể bắt đầu luyện tạo tam phẩm ma binh rồi!”. Hần cẩn thận đánh giá ba thanh ma binh mới, miệng không ngừng “chặc chặc” than thở vừa lòng, cuối cùng chỉ một thanh trường kiếm phát ra ánh sáng vàng, hỏi: “Ba chuỗi ma binh vừa luyện ra, hai chuỗi là hỏa hệ, chỉ có chuỗi này là Lôi thuộc tính, người tạo riêng cho Kiệt Nặc Tư gia tộc sao?”

Dịch Vân nhìn chuỗi ma binh một bên, gật đầu đáp: “Ta từng đáp ứng Ngạc Đa Đồ, chỉ cần Kiệt Nặc Tư gia tộc vì ta làm thỏa đáng lần đầu giá ma binh này, sẽ bán cho bọn họ một chuỗi ma binh nhị phẩm Lôi hệ, cho nên trước hết luyện ra để đó đã!”

Môn La nghe xong, lại liếc thanh ma binh một cái, lắc đầu cười nói: “Người đáp ứng Ngạc Đa Đồ chỉ là ma binh nhị phẩm cao giai mà thôi, thế nhưng đây là nhị phẩm đỉnh phong a, cao hơn một cấp, thật là để cho Kiệt Nặc Tư gia tộc chiếm tiện nghi rồi!”

Đem ma binh toàn bộ thu vào Hồng Liên, Dịch Vân đứng lên, nói: “Chỉ cần bọn họ hoàn thành chuyện ta phân công, cho bọn họ một vài chỗ tốt thì sao? Binh khí này đó đối với chúng ta chỉ cần tiêu phí một chút thời gian để luyện tạo, còn đối với bọn họ lại là vạn kim khó cầu, cho nên ta cấp cho chúng!”

Nói đến đây, Dịch Vân cười nhạt: “Chỉ cần đủ luyện tài, nhị phẩm ma binh ta muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, xuất ra một vài cái ban thưởng, làm cho bọn họ ngày sau có thể càng tận tâm lực hoàn thành việc ta cần, đầu tư đáng giá mà!”

Môn La nghe vậy sững sốt, lập tức cười ha ha: “Tiểu tử người nói đúng! Gia tộc bọn họ mấy ngàn người, đều là loại cá đói khát, mà người tuy chỉ có một người, nhưng lại là người câu cá, quyền chủ động vĩnh viễn nằm trên tay người. Muốn ăn?, vậy bọn họ phải làm cho người càng nhiều chuyện tốt vừa lòng, ha ha ha!” Câu cá bắt cá, cho cá ăn, ưu thế vĩnh viễn trên tay người đi câu.

Dịch Vân thay quần áo bẩn, đang muốn ăn gì đó, lại nghe ngoài cửa đột nhiên có tiếng đập cửa dồn dập. Trong lòng hần kỳ quái, nếu là Ngạc Đa Đồ chắc là không gõ cửa như vậy, vừa mở cửa liền thấy đứng bên ngoài là nữ tử thanh xuân, đúng là Ny Khả lâu không gặp. “Ny Khả? Như thế nào lại tới đây?”, Dịch Vân ngây ngốc một chút, kinh ngạc nói. Hần nhớ rõ Ny Khả rất không thích nơi đơn sơ bẩn thỉu này, chỉ ghé qua một lần rồi thôi, hiện tại đột nhiên thấy nàng chạy tới, làm cho hần lắp bắp kinh hãi.

“Làm bầm gì đó? Tiểu quỷ, từ khi người nói ra cái kia, đã qua một tháng, ta vẫn cho là người sẽ như một nam nhân, chủ động tìm tới ta giải thích, nào biết người thế nào lại một chút động tâm cũng không có, ngoại trừ trốn học còn muốn bốn tiểu thư tự mình đến tìm người.” Ny Khả nghiêng răng nghiêng lợi, vẻ mặt u oán nói.

“Không nên nói như thế? Mà giải thích cái gì?” Dịch Vân biết Ny Khả nói tới chuyện lần trước tỷ thí với Duy Đa, nàng tát hần một cái, chỉ là hần có nói sai gì đâu? Còn muốn hần tìm nàng giải thích? Chính cô ta mặc danh đánh hần một bạt tai, người phải nói xin lỗi là nàng mới phải?

Ny Khả thấy vẻ mặt Dịch Vân nghi hoặc khó hiểu, làm như mịt mù không hiểu ý nàng nói, trong lòng tức giận nháy mắt dâng lên, yêu kiều giận dữ nói: “Người lần trước... lần trước nói... người cùng ta không có cái gì... cái kia quan hệ, chỉ là bạn hữu bình thường, không phải nói sai sao?”

“Đây là sự thật a, nàng với ta không phải bạn hữu sao?” Dịch Vân nghe xong lại càng không hiểu.

“Người... người... người tiểu quỷ đầu thật sự là ngu ngốc mà!” Ny Khả mặt mũi đỏ bừng, ngón tay run rẩy chỉ Dịch Vân, một hồi lâu mới mắng được một câu.

Dịch Vân thấy Ny Khả tức khí đỏ cả mặt, chỉ càng ngạc nhiên, hần không nói sai a, nghi hoặc hỏi: “Nàng rốt cục làm sao vậy? Thật làm cho ta hồ đồ rồi!”

Ny Khả hít một hơi thật sâu, lẳng lặng nhìn Dịch Vân. Nam tử trước mặt một đầu tóc đen, dài đến lưng, trên mặt không còn nét trẻ con, khuôn mặt hơi gầy, hiển lộ ra khí khái nam tử trưởng thành đầy kiên nghị, cao hơn năm trước rất nhiều, đôi mắt đen láy, tựa như vì sao khuya, ôn nhu lóa mắt. Hắn tài hoa kinh thiên, gấn cái danh thiên tài, lại khiêm tốn vô cùng, từng cự tuyệt tất cả thế gia mời chào hắn, ngay cả Kỳ Vô vương thất tung quả ô liu cho hắn, hắn cũng khinh thường không để ý, tình nguyện một mình ở trong thiết phòng cũ nát, tác phong làm việc như thế khiến người ta khó hiểu không thôi. Trong lòng hắn nghĩ cái gì, theo đuổi cái gì, cho tới bây giờ chưa một ai đoán ra... Giờ phút này, nam tử đó đứng ngay trước mắt nàng chỉ cách có hai bước chân, nhưng lại phẳng phất như bầu trời đêm trăng sao phản chiếu, thấy rõ ràng nhưng duỗi tay với không tới được ... có thể thấy nhưng không cảm giác được, đây là mị lực! Mị lực thần bí, đối với mỗi tình đầu của thiếu nữ nó như là mặt đường, ngửi được, đến gần, hưởng qua, sẽ thấy thân bất do kỷ, cam tâm lưu lạc, tỷ như ... Ny Khả !

179. Chương 180: Cường Giả Chi Đạo (hạ)

Ny Khả bắt giác tiến hai bước tới trước mặt Dịch Vân, nhìn nam tử trước mặt, trong lòng Ny Khả khê run lên một hồi, đột nhiên không tự chủ dang hai tay ra, gắt gao ôm nam tử này vào người. Một cảm giác ấm áp tuôn trào, giờ khắc này, lòng Ny Khả đầy mê say.

Dịch Vân thấy Ny Khả đột nhiên tới gần, đang muốn mở miệng hỏi thì trong chớp mắt bị Ny Khả ôm chặt lấy. Dịch Vân cảm thấy trong lòng mình một thân hình nhuyễn ngọc ôn hương. Một mùi thơm say lòng người toả tới. Hắn bỗng chốc trở lên ngây ngốc.

“ Dịch Vân...người... ta... ta giờ rất hạnh phúc...liệu...người... ta có thể làm bạn gái của người không?”, Ny khả cắn chặt môi, ngập ngừng nói.

Dịch Vân nghe vậy bỗng sững sốt, toàn thân chấn động, nhất thời trong đầu trở nên trống rỗng.

“Ny Khả đang nói cái gì vậy? Làm bạn gái ta ư Nàng thích ta ư?!”

Nhất thời, hắn liền hồi tưởng lại cái ngày Duy Đa tìm hắn tỷ thí, khi hắn vừa nói ra lời kia, Ny Khả đột nhiên tức giận tát hắn một cái, cả cái lúc cùng Duy Đa uống rượu tại phần hồng viện, Duy Đa cũng hỏi hắn nhiều vấn đề kỳ quái...

Trong nháy mắt, hắn suy nghĩ lại toàn bộ một cách cẩn thận rồi đột nhiên hiểu ra !

Thì ra, Ny Khả, nàng lại thích ta!!!... Dịch Vân kinh hãi, âm thầm thở dài một hơi...

Ny Khả ôm chặt lấy Dịch Vân, cảm thụ toàn thân hắn cứng ngắc, đợi thật lâu không thấy hắn đáp lại, trong lòng liền cảm thấy bất an.Lúc này, Dịch Vân nhẹ nhàng đẩy nàng ra, lui một bước nói: “Ny Khả, ta đã hiểu được tâm ý nàng, cũng cảm ơn nàng đã để mắt tới ta... chỉ là, ta không thể tiếp thụ tâm ý nàng, mong nàng thứ lỗi .”

Ny Khả nghe vậy, thân thể mềm mại bỗng kịch chấn, nhất thời ngây ngốc rồi đột nhiên khóc to hỏi: “Vì cái gì? Là tại ta không tốt sao? Là người thấy ta chướng mắt sao? Ta không tốt điểm nào chứ?”

Ny Khả nói xong càng khóc càng lớn, nói đến câu cuối cùng cơ hồ gào lên.

Dịch Vân nhìn Ny Khả hai mắt đỏ ửng, nước mắt chảy xuống, bộ dáng đáng thương, phút chốc bỗng luống cuống tay chân, vội vàng nói: “Nàng ngày thường xinh đẹp, cá tính thẳng thắn, ta rất thích làm bạn với nàng, nàng cũng không có gì không tốt! Chỉ là, ta chỉ muốn chúng ta là bạn mà thôi, ngoài ra không có hề có ý gì khác. Cho nên... thật có lỗi với nàng !”

“Thật có lỗi... ư?”

Dịch Vân im lặng gật đầu.

Ny Khả buồn bã, chăm chú nhìn Dịch Vân. Dịch Vân cũng thần nhiên đối mặt với nàng. Hai người cứ như vậy yên lặng nhìn nhau. Thời gian lặng lẽ trôi, thật lâu thật lâu sau, Ny Khả bỗng nhiên xoay người, quay lưng về phía Dịch Vân cười nói: “Người như thế nào... Lại để ta lừa rồi !”

“Cái gì?”

“Vừa rồi ta chỉ tìm người đùa một chút cho vui vẻ thôi.” Ny Khả vẫn quay lưng lại, Dịch Vân chỉ nghe tiếng nàng cười truyền đến: “Một tiểu quỷ đầu, lại còn thích loã thể chạy ngoài đường, có nữ hài tử coi trọng người mới là lạ đó !”

Lời vừa dứt, Ny Khả hướng ngoài viện tử chạy đi, chỉ là vừa đến cửa, thân thể nàng đột nhiên ngừng lại, hai hàng lệ trên khuôn mặt tuôn rơi, yêu kiều hướng Dịch Vân hô: “Xú tiểu quỷ, tiểu quỷ đầu chết dẫm, ta hận chết người !”

Dịch Vân nhìn Ny Khả không quay đầu, khóc lóc rời đi, chỉ đành cười khổ. Ny Khả khiến hắn có ấn tượng rất tốt. Hắn quả thật vui mừng có nữ bằng hữu ngay thẳng như thế, chỉ là sau chuyện lần này, tương lai hai người gặp mặt có chút cảm thấy xấu hổ.

“Lão đại, nói giờ mới nhớ, lúc trước khi ta đánh với Duy Đa, người đứng bên ngoài xem kịch vui, người sớm đã biết Ny Khả có tâm ý với ta sao?” Dịch Vân khổ não hỏi.

Môn La từ thiết phòng đi ra, nhún vai, cười to nói: “Nha đầu này có biểu hiện rõ ràng như thế, chỉ cần không phải người mù đều nhìn ra được, Duy Đa có thể, Tô Ly có thể, chỉ độc mỗi người, tên tiểu tử ngốc nghếch ngây thơ. Lão đại ta tự đứng có trò hay để mà xem, ha ha ha!”

Môn La cười xong bỗng lắc đầu thở dài: “Chỉ là ta vẫn còn chưa xem hết a, người, tên tiểu tử thú vị này, trình độ si ngốc của người hoàn toàn vượt ra ngoài dự liệu của lão đại ta! Vừa rồi, người chỉ cần ôm chặt cô gái kia, tùy tiện nói ra một hai câu thể non hèn biến như : Ta nguyện ý....gì gì đó, là người có thể thuận lợi mang nàng lên giường rồi... Lấy năng lực kinh nhân của người, nhiều lắm chỉ cần nửa canh giờ sau là có thể hoàn thành đại sự nói dối tông đường rồi, có lẽ một năm sau, Tư Đạt Đặc gia tộc ta có thể dẫn sinh tân huyết mạch, người đã để lão đại ta thất vọng rồi, ai...!”

Dịch Vân nghe xong toàn thân sồn tóc gáy, không nghĩ Môn La còn chưa chịu buông giấc mộng “Một năm một đứa” kia của hắn.

“Tiểu tử”, Môn La lúc này cười quỷ dị, nhìn hắn nói: “Hiện tại, khổ chủ đang núp ở sau thiết phòng, người không chiêu đãi hắn một lần sao? Dù sao tối hôm qua, các người cũng đã có một đêm làm bạn rượu, cùng say túy lúy a.”

Dịch Vân hơi kinh ngạc, chợt tỉnh tâm cảm ứng, quả nhiên phía sau thiết phòng truyền đến một đạo khí tức mỏng manh, lấy thực lực trước mắt của hắn không thể đoán được người đang trốn ở đó là ai, nhưng nghe thấy lời Môn La nói, hắn cũng tạm đoán được người nọ là ai.

Dịch Vân xoay người lại, nhìn về phía thiết phòng hô: “Duy Đa, tối hôm qua hai ta mới cùng say một trận. Bây giờ còn sớm như vậy, người đã lại tìm ta đi uống rượu sao ?”

Dịch Vân vừa nói xong. Đằng sau thiết phòng, thân thể Duy Đa đột nhiên chấn động, rồi ngượng ngùng đi ra. Sắc mặt hắn đầy sùng sốt, nói: “Người làm thế nào phát hiện ra ta? Người hiện tại mới là ngũ tinh trung giai pháp đồ. Thực lực ta rõ ràng cao hơn người một giai cấp, hơn nữa ta ẩn nấp rất cẩn thận. Theo lý mà nói, người tuyệt đối không thể phát hiện ra ta a.”

Duy Đa tưởng rằng thực lực Dịch Vân vẫn ngũ tinh trung giai pháp đồ như khi tỷ thí với hắn. Lúc này, Duy Đa không phát hiện ra Dịch Vân đã đạt tới ngũ tinh cao giai cùng cấp hắn.

Dịch Vân cười nhạt, không đáp liền hỏi ngược: “Người đi theo Ny Khả tới đây sao?”

Mặt Duy Đa lại lần nữa ửng đỏ, lúng ta lúng túng không biết trả lời ra sao.

Dịch Vân thấy hắn bối rối như vậy, lắc đầu thở dài nói: “Người cũng thật là! Tối hôm qua, chúng ta cùng nhau uống rượu đến nửa đêm đến nỗi say túy lúy. Ta đến bây giờ còn chút mơ màng, thế mà người lại có thể sáng sớm đi tìm Ny Khả, rồi theo nàng một đường đến tận đây. Người bất chấp kiên nhẫn như vậy thật làm ta cảm thấy không bằng a!”

Duy Đa thần tình cứng ngắc, miệng muốn nói ra lại khép, không biết nên trả lời thế nào mới tốt. Hắn một đường đi theo Ny Khả đến đây, lại trốn một bên nghe lén hai người nói chuyện, đây vốn là việc thất lễ, bất luận thế nào cũng không thể bào chữa.

Dịch Vân nhìn Duy Đa còn đang lúng túng không biết phản ứng ra sao, bỗng nhiên cười nói: “Người không cần lo lắng, việc này ta hoàn toàn không để ý, cũng không nhắc lại nữa, người có thể yên tâm !”

“Này...!” Duy Đa nghe Dịch Vân bảo đảm, rất cục cựa yên lòng, liền hồi phục tính tình hảo sảng của mình, cười nói: “Việc này là lão ca không đúng, hy vọng huynh đệ thứ lỗi !”

Dịch Vân khẽ cười nói: “Ta tin tưởng người thật lòng với Ny Khả, bằng không lấy cá tính thẳng thắn của người, thì không có hành động hoang đường như thế. Ny Khả vừa mới rời đi không lâu, người nhanh đuổi theo đi thôi.”

“Ai, Tát Nhĩ Đạt huynh đệ, thật sự là đa tạ !” Duy Đa chần chờ một lát, rồi mới miễn cưỡng nói một câu phóng thích mâu thuẫn cấp bách trong lòng hẩn.

Vừa mới đi vài bước, Duy Đa bỗng nhiên quay đầu lại, hỏi : “Đúng rồi, Tát Nhĩ Đạt, ta có chuyện muốn nói với người. Thời gian vừa qua, người không có trở về học viện sao?”

Thiên Phong học viện? Không phải mới vài ngày không trở về sao? Dịch Vân không rõ dụng ý Duy Đa.

Duy Đa thấy Dịch Vân không nói gì, cho rằng hẩn mặc nhận, liền nói tiếp: “Sáng nay khi ta đuổi theo Ny Khả... Khụ ..khụ ..khụ.... Tóm lại khi rời khỏi học viện, ta thấy Mễ Nặc viện trưởng đứng ở đại môn học viện, vô cùng giận dữ, dẫn dò với hộ vệ, chỉ cần thấy người liền áp giải người đến phòng viện trưởng, rồi cứ một hồi lại phái đệ tử tìm kiếm người khắp nơi, nghe nói chỉ cần có người tìm được người, và đưa người tới gặp hẩn, liền cấp mấy trăm kim tệ học bổng, hiện tại có không ít đệ tử đều vì phần học bổng này mà tìm người khắp nơi đó !”

Dịch Vân nghe xong liền đổ mồ hôi, hành động này của Mễ Nặc không khỏi quá lớn đi sao? Dịch Vân lập tức muốn đến gặp Mễ Nặc viện trưởng ngay. Mễ Nặc lão sư không biết chỗ ở của hẩn, cho tới bây giờ cũng không hỏi hẩn, cho nên hẩn cũng chưa nói. Hiện tại không biết chuyện lớn gì mà Mễ Nặc lão sư lại có động tác lớn như thế để tìm hẩn ?

“Ny Khả mới sáng sớm tìm người, nguyên bản cũng vì muốn nói cho người việc này, chỉ là người lại làm nàng tức giận bỏ đi...” Duy Đa nói xong liền lập tức rời đi đuổi theo Ny Khả.

“Ai, thật là người cuồng si a, mặc dù có chút ngu ngốc, nhưng đối với người này ta lại không có cảm giác chán ghét ...” Nhìn thân ảnh Duy Đa vội vàng rời đi, Môn La lắc đầu cười nói.

“Duy Đa nhân cách cũng không tệ, lại là ngũ tinh cao giai võ đồ, tiền đồ có thể nói sáng lạn, chỉ là chẳng biết tại sao, Ny Khả lại cảm thấy hẩn chướng mắt?” Dịch Vân gật đầu phụ họa nói.

Lắc lắc tay, Môn La cười nhạo nói: “Này còn phải hỏi sao? Bởi vì tiểu tử ngốc kia không có cảm giác thần bí!”

“Cảm giác thần bí?”

“Đúng !” Môn La gật gật đầu, rồi nói tiếp: “Nữ nhân là một loại sinh vật rất kỳ quái. Nếu người cứ cố ý lấy lòng nàng, đón ý nàng, lâu dần nàng sẽ quen, nhìn thấu người, tự nhiên cũng không có cảm xúc, Duy Đa là như thế .”

“Đối đãi với nữ nhân, phải giống như nuôi mèo. Hôm nay cho nó ăn đuôi cá, ngày mai phải cho nó một tát. Đầu tiên nó được ăn ngon, sau đó tự nhiên bị đánh đập, nó sẽ nhìn không thấu người, cảm giác thần bí liền mạc danh sinh ra, hứng thú đối với người càng thêm nồng hậu ...”

“Người nhìn việc nữ nhân thích thay đổi y phục mà xem, các nàng so với nam nhân lại càng thích mới nới cũ! Chỉ cần nàng cảm thấy hứng thú với người, người có thể mỗi ngày chơi đùa với nàng. Nàng cho dù khóc đến nước mắt mũi chảy dài nhưng vẫn nhu thuận gắt gao theo sát phía sau người. Sau đó dần dần biến thành chấp nhất, nếu không phải người thì sẽ không lấy chồng. Tỷ như, con rắn phá sản Cầu Cầu kia !”

Dịch Vân vốn đang hứng thú nghe, chỉ là càng nghe càng không hợp tai, mơ màng một chút rồi cuối cùng nhắm mắt làm ngơ.

Môn La vẫn oang oang nói tiếp: “Cái tên Duy Đa kia gốc đến cực điểm, theo đuổi nữ nhân kia phiên toái như vậy, chỉ cần coi trọng người ta thì trực tiếp động thủ, chỉ cần có lần đầu tiên, tất nhiên có lần thứ hai, đến lần thứ ba nhà gái cũng đành nhận mệnh mà thôi. Đạo lý này cũng không rõ, hắn sống hơn 20 năm thực uống mà.”

Dịch Vân nghe xong liền đổ mồ hôi: “Lão đại, chỉ cần với lời này, của người sẽ trở thành công dịch toàn đại lục a!”

“Thân là cường giả, thì sao phải sợ cái đó?” Môn La hợp lý hợp tình nói: “Nếu đã là cường giả thì muốn đạt mục tiêu gì, muốn đoạt thứ gì, liền đập bằng mọi thứ để đoạt lấy, coi thường tất cả đạo lý, đây mới là cường giả chi đạo !”

Dịch Vân quả nhiên không còn gì để nói: “ Việc theo đuổi nữ nhân cũng có quan hệ với đạo cường giả? Đây là cường giả chi đạo? Công phu hồ ngôn loạn ngữ của Môn La có thể nói đại lục đệ nhất cường giả.

Hắn không muốn bàn luận tiếp về đề tài này, nghĩ thầm: “Mễ Nặc lão sư phô trương như thế tìm ta, rốt cục là vì chuyện gì ?”

180. Chương 181: Phục Sát

“Mễ Nặc lão đầu muốn tìm người, vậy người nên trở lại học viện một chuyến a, người luyện khí cũng đến giai đoạn bình cảnh, đi gặp cũng tốt” Môn La nói.

Dịch Vân nghe xong gật gù đầu, tiến vào trong thiết phương thay một bộ quần áo mới sạch sẽ, đem Cầu Cầu phóng lên giường, lại cho nó một khối phách thạch hắc ám hệ, lập tức xuất môn, trong lòng thầm nghĩ: “Mễ Nặc lão sư xa nhà trở về cũng mới qua ba ngày, không biết hắn có chuyện gì mới vội vàng rống lên tìm ta như thế?”

“Người vì sao không mang theo cái tên phá sản kia cùng xuất môn?” Môn La đột nhiên hỏi.

Dịch Vân khê cười nói: “Cầu Cầu lúc trước ăn qua phách thạch hắc ám lúc sau biến sắc một lần nữa, bây giờ thân thể toàn bộ đều một màu đen, cùng với ánh sáng than đá quặng mỏ không có khác biệt lắm, hồi trước Mễ Nặc lão sư chỉ thấy qua nó có màu lam, bây giờ nếu thấy nó không khỏi một phen truy vấn, đến lúc đó ta cũng khó tự bào chữa được, không bằng lưu nó lại đỡ một chút phiền toái”

Mễ Nặc vẫn đối với biểu hiện Cầu Cầu vô cùng tò mò, từng tra ra nó thuộc loại giống ma thú gì, còn tự thân liên tiếp mấy ngày ở tầng thư quán xem sách cổ, nhưng chẳng thu hoạch được gì, vì thế, hắn lo lắng làm cho tóc thêm bạc trắng, nếu tái cho hắn biết Cầu Cầu còn có bản lĩnh biến sắc, nhất định là nhất định truy đuổi sự việc này đến cùng.

“Người nói đúng, như vậy cũng tốt ... Có một số việc người vẫn tự một mình đi đối mặt ... “ Môn La giọng cô tịch hiem thấy, một hồi sau, hắn lại nói tiếp: “Người vừa mới đánh luyện ra ba thanh ma binh nhị phẩm đỉnh cấp ta còn không nhìn kỹ, hiện tại ta trở về trong Hồng Liên hảo hảo nhìn một cái, không có việc gì đừng có quấy nhiễu ta đó nghe!”

Nói xong, Môn La liền hóa thành một cỗ lưu quang, bay vào trong Hồng Liên ở trước ngực Dịch Vân.

Nhìn hành động Môn La khác thường, trong lúc nhất thời Dịch Vân cũng không hiểu được ý nghĩ, cũng không có nghĩ nữa, liếc mắt nhìn Cầu Cầu đang cuộn mình ngủ gật trên giường một cái, liền hướng đường cái đi ra ngoài.

Đi ra cửa thành, Dịch Vân như thường lệ lui lui tới tới, trên đường vô cùng quen thuộc, khoảng cách từ trong thành đến Thiên Phong học viện bất quá khoảng hơn mười dặm lộ trình, con đường có khả năng thông hành cũng chỉ một cái, con đường này hắn đã đi qua đi lại hơn mấy trăm lần rồi.

Lúc này đúng là giữa mùa hè, chung quanh đường xá một hàng cây xanh tươi tốt, rất nhiều loại hoa nở, nở rộ xinh đẹp vô cùng, đang lúc lá vàng bay là đà ở trong bụi hoa xuyên qua, tạo nên một bức tranh thiên nhiên xinh đẹp.

Lần trước hần hướng Thiên Phong học viện xin nghỉ dài hạn 6 tháng thời gian rời khỏi nơi này. Khi đó cuối mùa thu lá hồng phong rơi rụng, lại xa cách hơn chín tháng mới trở về, đường xá quen thuộc, phố cảnh hoàn toàn bất đồng, cuối mùa thu đến giữa hè, cảnh sắc có nhiều thay đổi, có phần phấn khích, hần rất hứng thú nhìn cảnh sắc một màu xanh dào dạt ở hai bên đường.

Chỉ một lát sau, Dịch Vân chợt thấy ở bên một con đường, đột ngột có một cây hoa trắng như tuyết, ở trong một cây đại thụ xanh mượt, trong một màu xanh bạt ngàn, xuất hiện một đốm màu trắng, rất đáng chú ý.

Hần tiến lại gần nhìn xem, phát hiện dĩ nhiên một cây anh đào bạch quan! Giống như cây anh đào bạch quan ở phía sau núi cấm của Thiên Phong học viện không có khác biệt lắm.

Hần đi đến dưới tàng cây bạch anh, chỉ thấy trên đỉnh cây anh đào tuyết phủ thành một chuỗi trắng xóa, từng cánh hoa trắng nõn như tuyết, cùng với cây anh đào bạch quan ở Diễn Vũ ma trận thực giống nhau, lại hướng hàng cây đi tới, trải qua một đoạn đường dốc, sau khi đi được hơn trăm bước, đã thấy bên trong đúng là hàng cây anh đào bạch quan, lọt vào tầm mắt là một mảnh tuyết trắng, cảnh tượng tuyết rơi rất dày ở khắp nơi, giống như cảnh tuyết rơi giữa mùa hè, không gian tuyệt đẹp.

“Nhớ rõ Bối Lợi Mỗ từng nói qua, cây anh đào bạch quan là loài cây sinh trưởng đặc thù ở quốc gia của hần – Phân Tạt Na, ở phía nam Kỳ Vô đế quốc bây giờ, sau đó mang đến sau núi cấm khoảng 20 cây anh đào, cả ngàn năm trước rồi, chỉ riêng mình hần trồng loại này thôi, tại sao ở chỗ này lại có cây anh đào bạch quan lớn như vậy chứ?” Dịch Vân trong lòng nghĩ thầm.

Chứng kiến cây anh đào bạch quan tự nhiên nhớ đến Bối Lợi Mỗ, Dịch Vân cảm thấy ảm đạm: “Nếu hần có thể mở ra cái cửa động thạch thất kia đi ra ngoài, thấy cảnh trí xinh đẹp của những đóa hoa trắng nõn như tuyết này, làm cho hần nhớ đến cố hương cũng không sai biệt lắm a, nói vậy sẽ rất sung sướng mới đúng ... “

Trong lòng tưởng niệm vừa nhón nhén lên, thân thể đột nhiên chấn động, hần thoáng chốc cảm ứng được có người ẩn nấp sau cây đại thụ, ánh mắt vụng trộm nhìn hần, còn có một tia hàm ẩn sát khí, một, hai ... ba, có ba người phát ra!

Dịch Vân hít sâu một hơi, quay đầu về phía sau quát to: “Xuất hiện đi! Ta đã phát hiện các ngươi rồi!”

Giọng nói vừa xong, hần lập tức cảm ứng được phía sau cây có bốn đạo hô hấp mạnh mẽ dừng lại, hiển nhiên không nghĩ nhanh như vậy khiến cho hần phát hiện, Dịch Vân lại giật mình, núp ở phía sau cây có bốn người?! Vừa rồi hần vụng trộm cảm ứng được có ba người, như vậy, cũng chỉ có thể cái kia, nhân vật thứ tư nhất định cường giả cao hơn so với hần!

Lúc này, bốn người cũng đều từ sau phía cây đại thụ đi ra, đi đến trước mặt Dịch Vân hơn mười thước lập tức dừng lại, chỉ thấy người ở giữa ba người mà hần vừa cảm ứng được, một dáng người thân thể đều cường tráng, xem ra uy vũ mạnh mẽ, tất cả đều là dáng dấp tiêu chuẩn của võ sĩ, ba người mang bên hông mang một thanh đoản kiếm tùy thân, khẳng định đều là người tu luyện võ kỹ, mà còn lại một người khác, toàn thân mang quần áo ma pháp bào rộng thùng thình, hiển nhiên là một ma pháp sư không thể nghi ngờ, nhìn như vẻ mặt tao nhã, trên mặt mang nụ cười lạnh chăm chú nhìn hần, ánh mắt rõ ràng là băng hàn, trên người một cỗ ma lực uy áp mơ hồ phát xuyên thấu ra, người này, mới là Dịch Vân coi trọng nhất.

Trang phục bốn người mặt đều là pháp bào thượng hạng, cũng không phải người bình thường mua được, hiển nhiên xuất thân từ một gia tộc nào đó, xem ra tuổi tác của ba người cũng đều hơn ba mươi, tất cả đều so với hần lớn rất nhiều.

Nhìn bốn người trước mặt, cảm nhận được một cỗ uy áp vô hình bắn tới, Dịch Vân không khỏi ngum một lương khí: “Ba tên võ giả, hai người ngũ giai trung giai, một người người năm sao cao giai, mà cái ma pháp sư kia đáng sợ hơn, đạt đến năm sao đỉnh cấp pháp đồ! Sát khí trên người bọn họ rất rõ ràng, không có khả năng tìm sai người, rõ ràng nhắm vào ta mà đến, đối với người cũng chưa từng gặp qua bọn họ, đây là vì sao?”

Dịch Vân đang còn suy nghĩ, một người mang biểu tình có chút kinh dị, nhìn Dịch Vân nói: “Chúng ta một đường theo đuôi người mà đến, người cũng chưa có thể phát hiện, như thế nào đột nhiên phát hiện bốn người chúng ta trốn tránh ở một bên? Công phu ẩn giấu tung tích của chúng ta tuyệt đối rất khó làm cho

người ta phát hiện, theo lý thuyết, người nắm sao trung cấp pháp đồ, ở vô tâm vô tính, ta quả quyết người không có khả năng phát hiện ra chúng ta mới đúng a!”

Dịch Vân không đáp hồi lại, lạnh giọng nói: “Các người là người nào? Vì sao đi theo ta?”

Người nọ nghe vậy vẻ mặt hiện lên dữ tợn, cười hắc hắc nói: “Người còn không rõ ràng tình cảnh của người hiện giờ sao? Người hiện tại như cá nằm trong chậu, còn dám lấy loại ngữ khí này trả lời nữa chứ? Hắc hắc hắc, chúng ta cũng không nói với người dài dòng, chỉ cần người lập tức báo cáo chi tiết cho bốn người chúng ta biết, người đem binh khí ma pháp nhị phẩm giấu ở nơi nào, nơi phát ra ma binh như thế nào lấy được, như vậy, chúng ta sẽ toàn lực tha cho người một con đường sống, hắc hắc!”

Dịch Vân nghe xong chấn động toàn thân!

Hắn có ma binh hãn chỉ Ngạc Đa Đồ cùng gia tộc của hắn mới biết được, bọn họ tuyệt đối không có khả năng đem việc này lộ ra ngoài, còn có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào gắt gao đem tin tức này phong kín, tối không hy vọng đưa tồn tại của hắn thoát ra bên ngoài được, ngược lại không phải hắn, hãn gia tộc Kiệt Nặc Tư mới đúng. Bởi vì chỉ có như vậy, gia tộc bọn họ mới có thể lũng đoạn mua bán toàn bộ ma binh mà hắn đưa ra, gia tộc cầu lợi, đại lợi trước mắt, sẽ không làm ra chuyện hại hắn mà bất lợi cho mình.

Nếu là như thế, như vậy bốn người trước mắt lại như thế nào biết được tin tức tuyệt mật này?

Dịch Vân cẩn thận nhìn bốn người, phát hiện, trừ bỏ tên ma pháp sư nắm sao pháp đồ đỉnh cấp kia ra, ba người còn lại, trên người có chút giống nhau đều thoát ra một cỗ nguyên tố lôi chúc, nguyên tố này sau chuyển thành dấu khí, ở trong cơ thể lưu chuyển vận hành rất giống nhau, cho thấy bọn họ sở hữu tu luyện cùng một dấu khí công pháp, đồng dạng đều lôi chúc dấu khí pháp quyết, nhất định là đến từ một cái thể gia ...

Hắn suy nghĩ, không khỏi thốt ra: “Lôi chúc dấu khí? Các người ba người đều là đệ tử trực hệ của gia tộc Kiệt Nặc Tư!”

Bốn người kia vừa nghe Dịch Vân nói lời này, tất cả thân hình bọn họ đều kịch liệt chấn động, vẻ mặt kinh ngạc, hiển nhiên không dự đoán được nhưng từ trong miệng Dịch Vân nói ra như vậy, phản ứng như thế cũng gián tiếp chứng thực phán đoán của Dịch Vân.

Dịch Vân nhìn ba người, nhàn nhạt nói: “Kiệt Nặc Tư gia tộc cùng với ta hợp tác luôn luôn vui vẻ, lần nói chuyện mua bán gần đây nhất là một thanh ma binh nhị phẩm cao giai lôi chúc, ngày sau còn có thể hợp tác nhiều hơn, tộc trưởng các người Cát Âu tuyệt đối không có thể làm ra chuyện ngu xuẩn mổ gà lấy trứng này, hành động của các người lần này hãn lừa gạt gia tộc một mình tìm tới ta a?”

Tên vô giả vừa mới mở miệng trả lời, người cực mạnh trong ba người nắm sao cao giai Vô đồ, hãn lúc này bị người ta nhìn thấu thân phận mà xấu hổ biến thành giận dữ đứng lên, lại mở miệng cướp đoạt đáp, cho thấy hãn là đầu lĩnh của ba người này: “Như thế nào? Người nếu không muốn chết liền chiếu theo như lời ta vừa nói ...”

“Khó Mã, đừng tìm hãn nhiều lời!” Vẫn trầm mặc, bỗng nhiên pháp sư mở miệng nói: “Chỉ có thể bắt giữ hãn, cho dù hãn nhận biết thân phận ba người các người cũng không việc gì, thừa dịp còn không có người phát hiện, trước đem hãn chế phục đã rồi nói sau. Chính là đừng nuốt lời ước định của nhóm, làm cho hãn phun ra ma binh nhị phẩm giấu ở chỗ nào, sau khi lấy được đem một nửa trong số binh khí ma pháp đó toàn bộ thuộc về ta, đó cũng là điều kiện của các người khi tìm tới ta!”

“Hắc hắc hắc!” Đại hán tên Khó Mã lạnh lẽo cười nói: “Yên tâm đi! Ước định giữa ba người chúng cùng với người nhất định sẽ tuân thủ. Lúc trước nhìn hãn cùng với Duy Đa kia ở tràng tử thí ma khí, thực lực quả thật không kém, nếu dựa vào ba người chúng ta chẳng đánh giết hãn dễ dàng, nhưng không có tuyệt đối nắm chắc có thể bắt giữ hãn, nếu để cho hãn chạy mất rất phiền toái, hiện tại lúc này đây có người nắm sao đỉnh cấp cường giả dễ dàng thắng hãn, hãn đương nhiên có chấp cánh bay cũng khó thoát, ha ha ha!”

“Có chuyện ta không rõ!” Dịch Vân thoáng chốc đem dấu khí trên người cùng với ma lực âm thầm vận chuyển, trong miệng khó hiểu hỏi: “Ta từng bán cho gia tộc Kiệt Nặc Tư các người mấy chục thanh ma binh nhị phẩm, theo lý mà nói, gia tộc các người hưởng lợi một mình, sao còn có thể tìm ngoại nhân như ta

bức bách muốn ta xuất ra ma binh, càng lấy ra một nửa ma binh làm điều kiện thỉnh hấn ra tay? Rõ ràng hoàn toàn trái với lợi ích của gia tộc các người”

Khố Mã nghe xong sắc mặt đột nhiên biến đổi, phẫn hận kêu lên: “Gia tộc bọn ta hưởng lợi đúng vậy! Nhưng chúng ta đệ tử chi thứ này nọ thì không có! Ma binh nhị phẩm mỗi một thanh đều có giá trên trời, cho dù nghe đồn người là đệ tử luyện khí thế gia cổ, ngày sau có năng lực xuất ra nhiều ít này nọ binh khí ma pháp cực phẩm a?”

“Trước kia người bán cho gia tộc của ta ma binh nhị phẩm, tất cả đều do tộc trưởng phân cho trưởng lão trong tộc cùng với đệ tử trực hệ, cho dù chúng ta ba người tất cả đều đạt tiêu chuẩn năm sao linh vực, gia tộc đối với chúng ta là chi thứ, vĩnh viễn đều chỉ có thể sắp xếp phía sau đệ tử trực hệ, người có thể xuất ra ma binh nhiều như vậy sao, khi nào mới có thể đến phiên chúng ta đây?”

“Cực phẩm ma binh đối với một gã võ giả giá trị không thể cân nhắc, cho dù là tổn hại lợi ích về lâu về dài của gia tộc, chúng ta cũng không tiếc, chỉ có thể từ trên người người xuống tay, ha ha ha!” Khố Mã nói xong, âm âm cười ha hả.

Dịch Vân trên mặt hiện lên một chút biểu tình quái dị, lời này nghe hình như nghe quen quen, cùng với ngày đó như lời nói Ba Khắc trước khi chết không có khác biệt lắm!

“Không cố ý nguy hại đến lợi ích gia tộc, sát!” Đây là toàn bộ các gia tộc trên đại lục đều có quy tắc chung, cho dù người phạm tội là đệ tử huyết mạch gia tộc của bốn tộc cũng không có ngoại lệ, nói cách khác ... “Nhìn mặt Khố Mã lạnh lẽo cười, Dịch Vân nhàn nhạt nói: “Người mới vừa nói nếu ta phối hợp sẽ tha cho ta một mạng đúng là lời cuồng ngôn a? Không sợ sau khi ta còn sống hưởng tộc trưởng Cát Âu các người quở trách các người, không phải sao?”

Khố Mã nghe vậy đầu tiên sửng sốt, một trận ghen tức, theo sau, khuôn mặt giận dữ, hắc hắc cười ha hả: “Hắc hắc hắc! nếu đã nói rõ ràng như vậy, ta cũng không tất yếu giữ người lại, sớm nói ra nơi cất giấu ma binh, ít nhất còn có thể chết một cách thống khoái một chút, nói cách khác ... Chúng ta tìm tới sự giúp đỡ của Thập Khả Địch, cũng là đệ tử cao giai của Thiên Phong học viện, xem như học trưởng của người, hấn cũng không phải lựa chọn tùy tiện, là chuẩn bị đối phó với người đó, ha ha!”

Khố Mã có thể tự động báo ra danh tính Thập Khả Địch, rất rõ ràng hấn là đệ tử ma bộ Thiên Phong học viện, cũng không có hảo ý, hấn đây muốn Thập Khả Địch thật sâu dụ dỗ, nếu hôm nay làm cho Dịch Vân chạy mất, không chỉ ba người bọn họ sẽ bị gia tộc Kiệt Nặc Tư của chính mình lấy tộc quy cấp cực hình xử tử, mà ngay cả có chết cũng mang theo Thập Khả Địch đi theo cùng.

Gã Thập Khả Địch là pháp sư làm như không thèm để ý chút nào khi Khố Mã báo ra danh hào của hấn, hấn cười khanh khách, nói: “Khanh khách lạc, trước hết để cho người biết, tất cả các loại khổ hình trong thiên hạ, ta ngoại trừ ma pháp ra còn có một sở trường khác, cũng có thể nói là thú tiêu khiển, ta có ít nhất hơn một trăm phương pháp, có thể làm cho người cam tâm tình nguyện phun ra nơi cất giấu ma binh, chỉ vì cầu cho người chết nhanh hơn, miệng của người cứ việc cứng rắn đi, khi chết cũng rất thảm, khanh khách lạc !”

Hấn tuyệt đối có tự tin! Chỉ cần hấn ra tay, lại có ba người bọn họ ở bên ngoài lược trận, một gã năm sao pháp đồ đỉnh cấp, sao có thể không bắt được một gã tân sinh học viện văn văn có năm sao trung giai?

Ở trong ấn tượng của hấn, tuy Dịch Vân có được thiên phẩm tinh thần lực ma pháp thiên tài, nhưng đồng thời từ khi vào Thiên Phong học viện tới nay, hấn một tân sinh lười biếng nhác học, cho dù thiên phú có cao tới đâu, thực lực ma pháp của hấn tất nhiên tương đối có hạn.

Thập Khả Địch nặn một khuôn mặt cười hưng phấn nhìn chăm chú Dịch Vân, đầu lưỡi le ra ngoài đôi môi liếm liếm, trong mắt bắn ra quang mang huyết lệ, giống như đối phương đã là sơn dương nằm trên thớt, chỉ có thể mặt hấn tùy ý xử lý như thế nào.

Bọn họ bốn người nhìn Dịch Vân phán đoán thực lực, cũng còn duy trì như mấy tháng trước, cùng với Duy Đa tử thí ở học viện khi đó trình độ năm sao trung giai, hoàn toàn không có phát hiện đến, hấn lúc này đã đạt tới năm sao cao giai linh vực, ở bọn họ, cũng chỉ có Thập Khả Địch mới có thể đối với hấn chân chính tạo uy hiếp mà thôi.

“Người là cái người tu luyện ma pháp, cũng đạt tới năm sao pháp đồ đỉnh cấp lĩnh vực, binh khí đối với ma pháp sư không hề tác dụng, cần gì phải dùng ma binh?” Dịch Vân lui hai bước, thuận miệng hỏi.

“Ma binh đối với ta tất nhiên không dùng được, không có nghĩa gia tộc ta cũng không trọng dụng, mặc dù không phải như thế, ma binh nhị phẩm giá trị vạn kim, tùy tiện đem một thanh binh khí bán ra, chính là mấy chục vạn kim tẽ chảy vào túi, ai không cần? Lời nói này đúng là ngu xuẩn!”

“Gia tộc của người? Gia tộc của người là ai?”

“Người phun ra nơi cất giữ ma binh, trước khi chết chịu hết khổ hình trong thiên hạ, ta sẽ nói cho người biết đáp án, khanh khách lạ!”

Dịch Vân nở nụ cười, trên khuôn mặt tuấn tú toát ra nụ cười vui phát ra từ nội tâm, nét tươi cười như ánh mặt trời, tùy ý tiêu sái, nhìn bốn người đang sững sờ, một bên Khó Mã lại giận dữ, hấn hét lên: “Chết đến nơi rồi, người cũng còn dám cười?”

Dịch Vân khẽ cười nói: “Các người biết ta vì cái gì phải cười không? Bởi vì quá muộn rồi! Lấy đội hình bốn người các người, thực lực có thể nói cường đại, nếu các người động thủ ở một tháng trước, không thể nghi ngờ, ta nhất định phải chết, hiện tại, chết sẽ là các người, không phải ta!”

Bốn người đồng thời ngẩn ra, Tháp Khả Dịch sắc mặt trong nháy mắt trầm xuống, hai tay hấn đưa tới trước mặt, đại lượng phong hệ nguyên tố nhanh chóng tụ tập, ở trước mặt hấn ngưng kết thành hơn trăm ngọn gió xoáy lưu chuyển, hét to nói: “Chết đến nơi còn dám cuồng ngôn, xem chiêu!”

Hơn một trăm ngọn gió lớn nhỏ lừng không nhất thời toàn bộ biến thành mũi tên sắc bén, đầu mũi tên còn có luồng khí phong hệ mạnh mẽ bắt đầu khởi động, từ trong hai tay Tháp Khả Dịch thu lại một trận mãnh thổi, toàn bộ phong tiễn này tựa như là thoát ra từ kinh tiễn, mãnh liệt hướng Dịch Vân tiến đến.

181. Chương 182: Vượt Qua Dự Kiến

“Thở phì phò thở phì phò thở phì phò.....!”

Hơn trăm tiếng âm thanh xé gió sắc bén nhức óc điếc tai bạo lên, giống như mưa to gió lớn rơi xuống, một trận nước dày đặc hướng trên người Dịch Vân rơi xuống, ma pháp phong hệ tốc độ cực nhanh, giỏi hơn nhiều các thất hệ ma pháp khác, trong nháy mắt, tiến đến trước người Dịch Vân cách đó mấy thước, càng ở trong phạm vi cố định, hình thành một cái vòng tròn phong kín toàn bộ không gian khí lưu, tựa như đặt mình vào trung tâm mắt bão, làm cho thân hình Dịch Vân kịch liệt lay động, lại khó vững vàng đứng thẳng.

“Hỏa thuận chiêu lại!”

Đúng lúc này, trong miệng Dịch Vân ngâm nga ma ngôn chú ngữ, một tay trước người hoa lên, nháy mắt xuất hiện từng đạo hỏa viêm hộ thuẫn, một đạo, hai đạo, ba đạo ... Nhưng tức thì phát ra tới bảy đạo hỏa thuẫn bảo vệ phía trước, ngay trước mặt nghênh đón hàng trăm đạo cuồng phong bạo vũ đến.

“Bồng bồng bồng bồng bồng.....”

Trăm đạo cuồng phong loạn tiễn cuộn cuộn nổi lên một luồng khí lưu mãnh liệt hung hăng oanh kích trên bảy đạo hỏa viêm hộ thuẫn, đồng thời nhất nhất đánh nát hỏa thuẫn, cũng không tiêu hao số lượng phong vũ, một đạo hỏa viêm thuẫn bị nổ nát bảy, sẽ kích ra đại lượng hỏa lửa bắn tung tóe, chợt lại bị phong áp toàn lưu cuốn vào, hình thành một màn kỳ cảnh hiếm thấy, chỉ thấy ở trước người Dịch Vân, hình thành một cái hỏa viêm lốc xoáy cao ba thước, xoay tròn chuyển tròn, gió lửa tương liên, lại lại cứ gần cách nửa thước trước người Dịch Vân không tiến thêm được nữa, làm như nặng kháng sinh ra vô hình khí tràng ngăn trở hỏa viêm gió bão dừng lại, đứng tại chỗ không xoay chuyển được, nhất thời có thể kỳ cảnh.

Ngay khi một đạo phong cuối cùng tiến tới oanh kích ở trên hỏa thuẫn sau đó tiêu tán, gió lửa bão cũng bị đánh tan đi, một cơn gió cuối cùng trước mặt Dịch Vân trên hỏa hệ hộ thuẫn có nhiều vết loang lỗ rách nát, mà vẻ mặt hấn nhàn nhạt ý cười đứng phía sau hỏa thuẫn, không bị chút tổn thương gì.

Tháp Khả Dịch thấy một kết quả như thế, hai con mắt trũng lên như trâu điên, không thể tin được kêu lên: “chính là một cái năm sao trung giai pháp đồ, có thể lòng tức vô phương tiếp nhận trận cuồng phong loạn

vũ của ta? Tuy rằng vì bắt giữ người, ta để lại một ít ma lực, nhưng là sử dụng dần thất thành ma lực, hẳn là có thể đem người đánh trọng thương tàn phế mới thôi, mà kết quả này thực sự là quá khó khăn để tin tưởng!”

Hắn mặc dù là đối với kết quả như vậy. Có chút kinh ngạc, nhưng vẫn là tin tưởng tràn đầy, thực lực ma pháp của Dịch Vân là khó có thể vượt qua sự phán đoán của hắn đúng vậy, nhưng cũng nghĩ không ra, đối với hắn mà nói, phải bắt giữ Dịch Vân là có chút khó khăn, nhưng nói đến muốn giết hắn là chuyện hoàn toàn khả năng của hắn.

“Thực lực của hắn hẳn là năm sao trung giai đúng vậy! Chính là, hắn tốc độ phóng ra ma pháp như thế nào nhanh chóng như vậy, tuy rằng hỏa viêm hộ thuẫn chính là thấp tinh pháp thuật, có thể hắn có khả năng ở trong nháy mắt ngừng nghỉ liên tiếp phóng ra bảy đạo, tốc độ như vậy cũng quá dị thường a? Coi như so với ta tốc độ thi pháp còn nhanh hơn một bậc a...” “Tháp Khả Dịch trong lòng tràn đầy khó hiểu.

Ngay tại Tháp Khả Dịch ám súc ma lực, đang muốn thi triển một đạo ma pháp công kích, bỗng nhiên cảm ứng được trong thiên địa một đại lượng hỏa hệ nguyên tố lấy tốc độ điên cuồng nhanh chóng tụ lại làm cho người ta cực kỳ sợ hãi, trong không trung hàm lượng hỏa chúc nguyên tố bạo tăng một chút tăng đến hơn mấy trăm lần so với bình thường, hơn nữa, hỏa nguyên tố tụ tập tại dưới lòng bàn chân của hắn ...

“Xích diễm hồng lưu!” Dịch Vân nhẹ giọng hô lên bốn chữ này.

Túng ma ngôn chú ngữ bốn chữ này vừa dứt, độ ẩm chung quanh đột nhiên bay lên trên cao một cỡ nhiệt lưu ở trong không khí bay lên cao, đột nhiên, một trận nước lũ từ dưới Tháp Khả Dịch thoát ra, giống như ở trong lòng đất một mạch nước ngầm thoát chốc bùng nổ phun trào hiện ra, Tháp Khả Dịch kinh hãi, lập tức thi triển phong hệ ma pháp “Phiêu phù thuật” hướng về phía trước bay lên.

Bay cao cao hướng trên không trung, cách đó khoảng tám thước, cũng là “Phiêu phù thuật” mới có khả năng đạt được đến độ cao cực hạn, nhìn xuống dưới một hỏa viêm cao chừng năm thước không ngừng phun ra ngọn lửa, lại phun thấp hơn vị trí độ cao chính mình, Tháp Khả Dịch mới nhẹ nhõm thở ra một hơi dài, bỗng cảm thấy dưới chân một cổ đau đớn truyền đến, cúi đầu nhìn thấy, hắn thấy hai cái đùi bị một bộ phận ngọn lửa bò lên, dọc theo ống quần hướng về phía trước hừng hực thiêu đốt.

Hắn thấy thế vừa vội vừa giận, bị một cái nguyên bản không để vào mắt – năm sao pháp đồ trung giai phóng ma pháp làm tổn thương thân thể của hắn, lập tức vận khởi ma lực phong hệ trong cơ thể, ở dưới chân hình thành một cỡ cường phong lưu chuyển, nháy mắt dập tắt hai ngọn lửa đang thiêu đốt, khi nhìn lại hai cái đùi phần lớn toàn bộ ống quần bị đốt cháy thành tro, cả hai chân đều bị ngọn lửa đốt cháy da tróc thịt bong, một cảm giác đau đớn kịch liệt cũng theo đó mà tràn lên, trong lòng hắn lửa giận phát ra trên toàn thân, hắn hiểu được vì quá coi thường đối thủ, nhìn lại Dịch Vân thống giận bùng lên, chờ cho sau khi bắt giữ, phải đem tên Dịch Vân một đao đao sống không bằng chết mới có thể giải được oán khí trong lòng hắn.

Tháp Khả Dịch thi triển phiêu phù thuật hướng phía trên bay lên, đang định rời đi phạm vi ngọn lửa nước lũ, bỗng nhiên phát giác trên không rơi xuống một cơn mưa phùn, giọt mưa xúc thế lại là ôn ôn, liền ngừng đầu, ngây dại, nhìn này nọ giọt mưa? Chỉ thấy tinh hỏa bay tán loạn đầy trời, mặt ma trạng nếu mao vũ, hỏa nguyên tố khổng lồ rất nhanh hướng bốn phía hắn tụ tập ...

Bên trong hỏa vũ, ba con viêm hỏa ngưng kết mà thành một con viêm long rất lớn đột nhiên nhảy ra, giống như ba con mây lửa bảy màu bao phủ toàn bộ bầu trời, tự trên không xoay quanh bạo xuống dưới, tốc độ nhanh như sấm chớp, hướng Tháp Khả Dịch đang ngây người kinh ngạc đánh cuốn xuống.

Ma pháp Hỏa hệ năm sao trung giai – Tam long viêm vũ!

“Làm sao có thể?” Tháp Khả Dịch chấn kinh nhìn ba con hỏa long thật lớn đập vào mắt mà đến, cảm thấy kinh hãi, hắn cấp tốc vận khởi tất cả ma lực trong cơ thể phân bố ra chung quanh thân thể bố trí một vách tường phong hệ dày đặc, cũng gia tốc Phiêu phù thuật tới tới tốc độ cực hạn, cấp tốc hướng phía trước ra ngoài phạm vi phóng đi, muốn tránh trực diện giáp công: “Tốc độ hắn phóng ra ma pháp như thế nào mà nhanh như vậy? Liên tục hai lần - ma pháp năm sao trung giai, nhưng lại có thể ở vài cái hô hấp liền hoàn thành?! Việc này ngay ra ta cũng không có thể làm được, căn bản là không phải hắn vị giai pháp đồ này có khả năng làm chuyện này được a!”

Trong lòng Tháp Khả Dịch hoảng hốt, đang muốn tránh thoát ba con viêm long cuồng triều đến, rồi lại bên tai truyền đến một tiếng âm thanh làm hấn kinh hãi: “Viêm bảo chiêu lai!”

Một đầu viêm bảo thật lớn toàn thân hừng hực liệt diễm thiêu đốt đột nhiên hiện thân, chỉ thấy đầu viêm bảo này phủ vừa xuất hiện, thân thể cao lớn ngồi chồm hổm, đột nhiên chột bốn chân đập một đập, lập tức nhảy lên bay lên không cao cao, nhẹ nhàng như một con phi điều linh động, hướng Tháp Khả Dịch ở giữa khung trung cật lực tránh né phi nhanh tới, viêm bảo hướng tới được phương vị, vừa lúc cũng là trùng phương hướng mà hấn tung bay trốn chạy, gắt gao che lại một đường lui của hấn.

“Viêm bảo chiêu lai” Chính là bốn sao sơ giai ma pháp, dưới tình huống bình thường, đối với Tháp Khả Dịch là năm sao đỉnh cấp căn bản không sinh bất cứ tổn thương gì. chính là Dịch Văn đem ma pháp vận dụng phối hợp đúng thời cơ hoàn mỹ, đầu tiên là hai đạo ma pháp trung giai theo cao thấp đồng thời công kích Tháp Khả Dịch, bức bách hấn là lúc phải chọn lựa một cái địa phương vọt tới đằng trước để trốn, mới bắt được thời cơ, sau gọi ra Viêm bảo.

Một con Viêm bảo đối với Tháp Khả Dịch cố nhiên không được tạo thành tổn thương gì, lại có thể tại thời khắc mấu chốt vọt tới trước phong kín đường chạy trốn của hấn, một đạo thường thường bốn sao ma pháp không có gì lạ, lại ở hấn an bài bố trí ở dưới hấn một cách xảo diệu, sinh ra không nghĩ dùng được gì, đối với vận dụng ma pháp đúng thời cơ chỉ là xảo hợp thôi, có thể nói năm sao pháp đồ kinh điển chỉ chỉ, chùng bỏ qua việc tiến vào học viện học trong điển tịch về cách dạy ma pháp này, giờ này khắc này, Tháp Khả Dịch cho dù là nghĩ muốn lui về phía sau chuyển hoán phương vị để trốn cũng không còn kịp rồi.

Viêm bảo nhảy lên cao cao, trên không trung vẽ lên một đạo quỹ tích lửa đỏ, dũng mãnh hướng ngay mặt Tháp Khả Dịch đánh xuống, một đạo phong lưu xoay chuyển thành một phong hệ thuần thoáng chói hình thành ở ngay trước mặt hấn, cùng với Viêm bảo nặng nề đánh ầm nhau một khối, “Oanh bính!” một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, cùng con viêm bảo này va chạm sinh ra lực đạo viễn siêu mà hấn không tưởng tượng được, lâm thời thi triển ra phong hệ ma pháp thuần dĩ nhiên là bị nó cấp cho nổ tan tành, ngay cả hấn cũng bị cổ lực đạo thật lớn oanh đập vào sau lưng, vừa lúc ba con hỏa long từ phía sau như cuồng phong hướng hấn mà đến.

Đúng lúc này, dưới xích diễm hồng lưu bỗng nhiên hướng về phía trước cuồng phun vội dũng, nguyên bản chính là hỏa tuyến cao đến năm thước, hiện tại thể nhưng lập tức nhân lên, trực tiếp phun lên không trung cao tám thước, trong nháy mắt đem Tháp Khả Dịch bao vây ở trong biển lửa, ngọn suối lửa phun từ phía dưới không ngừng phun lên phía trên, trên không trung nổ rộ xuất hiện một đóa hoa khói, sáng lạn giống như một đóa hoa đỏ tươi đung đưa trong gió mùa hè, hoa hệ mà tàn khốc, Tháp Khả Dịch còn bị cuốn vào trung ương đóa hoa đỏ thắm đó, bị một mảnh cánh hoa đỏ tươi hình thành hỏa viêm gắt gao bao vây ở giữa.

Lúc này, tam đầu hỏa long cũng vừa hảo hảo từ phía trên đánh xuống, lập tức nhảy vào giữa không trung trong biển hỏa lưu diễm hải, Viêm Long từ dưới tuôn ra đi lên hỏa tuyến nên không chịu ảnh hưởng, ngược lại cùng một thuộc tính, giống như một đốm lửa nhỏ du nhập vào trong biển lửa, làm liệt diễm dấy lên nóng cháy hơn, tam con Viêm long hình thể đại trưởng mạnh lên, uy năng của ma pháp tức thì cũng bạo tăng lên, phân theo trái phải, cùng với bên trên đỉnh đầu ba phương hợp lại hướng trên người Tháp Khả Dịch gắt gao quần quanh.

Viêm bảo lúc này cùng ma pháp thuần phong hệ va chạm nổ mạnh, bản thân có uy năng hỏa diễm cũng đột nhiên hình thành một nguyên bản, nó lấy hỏa viêm ngưng kết thân hình, lúc này chiều dài cũng còn sót lại một thước tả hữu, có thể nói nếu không có sinh ra lực sát thương hữu hiệu, tuy là như thế, nó vẫn như trước là hướng Tháp Khả Dịch dũng mãnh oạch kích tới, trong nháy mắt cũng không có vào đến giữa không trung trong hải dương khói lửa.

Luồng khí nóng rực lưu chuyển làm cho cây cỏ xung quanh xuất hiện nhan sắc khô héo, từng mảnh bạch anh nhất thời cũng hóa thành màu vàng, giống như là lá hồng phong cuối thu vậy, nguyên là giữa hè thời tiết trong lòng trăm hoa đua nở, hiện tại nơi này lại biến thành một màn cuối mùa thu đầu mùa đông lạnh giá thê lương.

Giữa không trung, trên, dưới, trước sau ngọn hỏa diễm mãnh liệt giáp công từ bốn phía, bốn ngọn hỏa diễm ma pháp nhanh chóng vén, ở trung tâm độ ẩm bỗng dưng cuồng lên tới hơn một ngàn độ, không có một loại sinh vật có thể tại đây, hoàn cảnh này mà sinh sống được, hoàn toàn bị phong kín hấn làm gì có thể

tìm đường lui, không nói chuyện được, không chỗ tránh được, Thập Khả Dịch nhất thời lâm vào một cái hỏa viêm giống như ngọn lửa treo cổ ở trong địa ngục

“Thật sự quá mức thái quá! Bốn đạo hỏa hệ ma pháp liên tục phóng ra, nhưng lại chỉ trong vài cái hô hấp liền hoàn thành, pháp sư sau khi phóng ra ma pháp ứng với sẽ lâm vào trạng thái ma lực thoát khí trong thời gian ngắn ngủi, hửn như thế nào không có giai đoạn này không có thời gian đình trệ, hửn ma lực lại là như thế nào để tiếp tục được? Vấn đề căn bản này hoàn toàn trái ngược với phép tắc thi thiển ma pháp, hửn chính là mới có năm sao trung giai pháp đồ, rốt cuộc như thế nào làm được?!”

Thập Khả Dịch càng đánh càng kinh hãi, Dịch Vân đích thực chính thực lực đã hoàn toàn vượt qua hửn, rất khó tin tưởng hửn tinh giai còn xa thấp hơn hửn, cho dù là chống lại đối thủ cùng cấp năm sao đỉnh cấp, hửn cũng có tuyệt đối tự tin, tuyệt đối không có khả năng bị rơi vào tình thế bị thảm hoàn toàn không có thể trốn.

Mà người này, nghe đồn là lừa nhác, lừa biếng nhất tại Thiên Phong học viện, không bị khai trừ đã là may mắn lắm rồi, như vậy một cái danh “Thiên phẩm tinh thần lực” được nhiều người cưng chiều nhưng thực lực tương đối có hạn, hửn chưa từng đem một tên tân sinh như vậy để trong mắt, biết hiện tại lại bị người này lấy ma pháp cùng chính diện giao đấu với hửn, còn có thể đưa hửn tiến vào tử lộ, mặt khác những cường giả năm sao đỉnh cấp khác cũng không làm được điều này.

Dịch Vân sau khi đem viêm báo vấy gọi ra, trong cơ thể ma lực hỏa hệ cơ hồ tiêu hao hết, cảm thấy một mệt mỏi cực độ đánh úp lại, thiếu chút nữa như muốn ngã xuống, đây là triệu chứng phản ứng của một gã pháp sư sau khi sử dụng ma lực khí hải

Vừa rồi hửn bỏ qua hoàn toàn không quen thuộc ma pháp năm sao cao giai không cần, liền liên tiếp thi triển ra bảy đạo đề giai hỏa thuần, hai đạo trước mắt hửn có thể thành thạo nắm trong tay ma pháp năm sao trung giai cùng với đưa ra một đạo viêm báo cấp bốn sao trung giai, bốn đạo ma pháp cùng sử dụng đồng thời, khoảng cách có mấy hô hấp thời gian, quá trình rất thuận lợi ngay cả hửn cũng cảm thấy kinh dị!

Lúc trước hửn ở trước Mễ Nặc lão sư, khi học được pháp môn độc môn – ma pháp song sử, trong lúc đó khả năng chỉ có thể sử dụng hai ba cái hô hấp ngắn ngủi, ngay quả sử xuất ra hai đạo ma pháp này đã làm cho Mễ Nặc phi thường kinh dị. Lúc sau ở dưới sự dạy dỗ nghiêm khắc của Bối Lợi Mỗ, trong toàn bộ một tháng thật vất vả mới học được ma pháp huyền ảo hửn tự xưng là tinh vực cấp bậc

Ma pháp huyền ảo này có thể nói là Mễ Nặc dạy hửn độc môn pháp môn cường mạnh, nếu có thể lĩnh ngộ học được, chỉ cần ma lực bản thân sung túc, đồng thời sử dụng vài cái ma pháp có thể nói là không có hạn chế, là hoàn toàn nghịch phản quy tắc định luật thi triển ma pháp, ma pháp huyền ảo như thế thực sự làm cho người ta sợ hãi, cũng chỉ có Bối Lợi Mỗ này đạt tới cấp bậc Tinh vực cao giai siêu cường giả mới có khả năng ngộ ra, pháp sư lại như thế nào có tưởng tượng đến, cũng khó trách Thập Khả Dịch vừa rồi biểu hiện ra giật mình như vậy.

Dịch Vân đối với ma pháp huyền ảo trước mắt này cũng chỉ là bước đầu lĩnh ngộ mà thôi, thi triển ma pháp trong lúc vừa thu lại phóng ra, trong đó còn có cái khoảng cách tồn tại, nói đến phải linh hoạt ứng dụng còn kém quá xa, liên quan đến thực lực tinh giai của hửn, cũng cùng có liên quan đến tâm tình hửn đột phá thăng hoa, đứng ở độ cao không đủ, hửn trước mắt có khả năng lãnh hội cũng tương đối hữu hạn rồi.

Còn tại trong thạch thất Bối Lợi Mỗ, hửn nhiều nhất cũng chỉ có thể dùng sử dụng ba đạo ma pháp liền không thể tiếp tục được nữa, mà hiện tại có lẽ là ở chiến trận vô cùng chân thật, đối mặt với lựa chọn sinh tử, trong nháy mắt cũng đưa toàn bộ tiềm năng hửn kích phát ra, liên tiếp cùng sử dụng bốn đạo ma pháp, xa xa vượt qua thực lực cùng với trình độ của hửn, không chỉ có Thập Khả Dịch đối với việc này vô cùng hoảng sợ, mà ngay cả hửn cũng cảm thấy kinh dị, một hồi chiến đấu, ngắn ngủi vài cái hô hấp, hửn ở trên ma pháp lĩnh ngộ lại có đột phá.

“Chết triệt! Chờ cho ta sau khi bắt được ngươi, nhất định phải giáo huấn hết trên người người trăm loại khổ hình thảm thiết nhất thiên hạ, nhất định đem ngươi chặt chân lột da, một đao đao làm cho ngươi sống không bằng chết!”

Thân ở trung ương cực nóng ngàn độ, Thập Khả Dịch giậm giữ ngựa mặt lên trời điên cuồng hét lên!

Lúc này hắc pháp phình ma pháp sớm đã mất đi hiệu lực, lại là toàn bộ thân thể lại làm cho toàn bộ thân thể,, hỏa viêm cuồng bạo tứ phía giáp công vây khốn hắc ở giữa, hắc là làm không được cũng sượng mặt, bị bao vây ở trong trung tâm một đoàn hải dương lửa, nếu không phải thân thể hắc quanh mình còn có một tầng hộ thuẫn phong hệ, hiện tại cũng chỉ có thể rơi vào kết cục xương cốt đều tiêu tán hết, chính là phong hệ hộ thuẫn kia chính là bị hỏa viêm điên cuồng ăn mòn dần, không bao lâu ... thời gian dài nữa có thể duy trì được.

Đúng lúc này, phong lưu ,, bỗng nhiên cải biến, đại lượng phong hệ nguyên tố giữa không trung toàn bộ hướng trên người tụ tập lại đây, đầu tiên là gió nhẹ nổi lên, lại đều xoay chuyển thành cuồng phong, sau đó rất nhanh hình thành hoàn toàn dạng ốc xoáy, cuối cùng hình thành một đạo ốc xoáy thật lớn, lấy Tháp Khả Dịch làm trung tâm điên cuồng xoay chuyển lan tràn ra chung quanh.

Dịch Vân nhận biết đạo ma pháp này, Mễ Nặc thân mình là cửu tinh phong hệ pháp tôn, hắc ở trong Diễm Vũ ma trận từng gặp qua Mễ Nặc thi triển ra ma pháp giống như thế này, ma pháp phong hệ năm sao cao giai – Long toàn phong!

Lấy Tháp Khả Dịch làm trung tâm, bốn phía một đạo long toàn phong cao hơn mười thước đột nhiên xoay chuyển lên trên, ở quanh mình hắc hình thành một đạo ẩn hình một luồng nhiệt lưu mãnh liệt, nhất thời đem tam đầu viêm long đang quấn trên người hắc, cùng với hỏa viêm ở phía dưới phun lên cấp mở ra.

Long toàn phong cường đại cuộn cuộn nổi lên luồng khí lưu, gió tuy thổi mạnh, nhưng là không thể nhanh chóng dập tắt ba đạo hỏa long đang quấn trên người hắc, chỉ có thể đem cùng với thân hắc cách trở phân ra mà thôi, chính là một đầu viêm báo yếu ớt không chịu nổi cuồng phong xâm nhập, gần như lập tức liền bị luồng gió cuốn vào trong ốc xoáy, ở trung gió bão chậm rãi suy yếu, cùng tiêu tán biến mất.

Đồng dạng một đạo phong hệ ma pháp, từ Mễ Nặc là cửu tinh pháp tôn cùng với Tháp Khả Dịch mới đạt năm sao đỉnh cấp pháp đồ thi triển qua, có uy lực lớn nhỏ thể nhưng kém hơn rất nhiều, tinh cấp giai vị tuyệt không pháp vượt qua thiết tắc, ,, không hề nghi ngờ bị

Nhớ rõ lúc ấy Mễ Nặc từng nói qua ma pháp Long toàn phong một khi sử xuất, lập tức đem Diễm Vũ ma trận tất cả hỏa diễm hồng lưu cuốn lên cao hơn mười thước, mà Tháp Khả Dịch lại chỉ có thể đem hai đạo hỏa lưu trở lại ở ngoài thân thể, hỏa lưu còn lại, đang cùng với long toàn phong lúc giao tranh triệt tiêu cho nhau, hắc vẫn bị vây ở trong đó, từng bước cũng không thể động đậy.

Cuồng phong trợ trưởng hỏa thể, nhưng cũng đang không ngừng suy yếu uy năng liệt hỏa trong ma pháp nguyên tố, theo long toàn phong không được xoay chuyển, từng giọt từng giọt tiêu hao hai đạo hỏa hệ ma pháp dư uy, Tháp Khả Dịch từ giữa hỏa long diễm hải vây quanh thoát ly đi ra, cũng chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn mà thôi.

“Đáng chết! Khổ Mã các ngươi ba người vì sao còn đứng ở bên nhìn, hắc ma lực lúc này dĩ nhiên tiêu hao hết, đối với võ giả các ngươi này đó không có uy hiếp gì, còn không mau đi bắt giữ hắc!” Tháp Khả Dịch lúc này tình huuống cực kỳ bi thảm, chỉ thấy toàn thân hắc quần áo đều bị đại hỏa làm cho cháy sạch sẽ, ngay cả bộ lông mày cũng không thừa, tất cả các bộ phận khắp trên người đều bị lưu lại vết cháy bỏng.

Trận chiến này qua đi, với thương thế như vậy ít nhất cũng phải trải qua hơn tháng chữa thương mới có thể hồi phục lại như trước đây, nhưng là dấu vết bỏng kinh tâm không thuận mắt này rốt cuộc không thể khôi phục được, hắc bởi vậy đối với Dịch Vân lại hận đến cực điểm, trong lòng một cơn lửa giận, nhìn đám Khổ Mã ở bên cạnh hét lớn lên.

Đám người Khổ Mã vừa nghe xong Tháp Khả Dịch rống to trách cứ đồng thời sững sốt, nhưng cũng phát hiện Dịch Vân lúc này sắc mặt trắng bệch, thân thể chính là bị thương không nhẹ, rõ ràng là ma lực tiêu hao quá lớn, ba người nhìn cho nhau liếc mắt nhìn một cái, khóe miệng đều mang theo một hàm ý cười u ám, lập tức đứng dậy hướng Dịch Vân tiến tới gần.

Từ lúc ba người bọn họ tìm được Tháp Khả Dịch giúp đỡ, cũng nói chuyện thỏa thuận điều kiện nhờ hắc ra tay, Tháp Khả Dịch sẽ tin thệ giao đãi với bọn họ, chỉ cần chiến đấu ngay từ đầu, ba người bọn họ chỉ cần ở bên đề phòng, phòng ngừa không cho Dịch Vân này đào thoát là tốt rồi, về phần chuyện chiến đấu, toàn bộ giao cho hắc một người phụ trách, còn nói, bọn họ gia nhập cũng chỉ sẽ làm hắc cấp ngộ thương, chỉ có thể liên lụy mà thôi.

Cho nên trận chiến đấu ma pháp này cho đến nay, bọn họ đều chỉ tại một bên lược trận quan khán, từ sau khi phong kín đường lui mà Dịch Vân có thể bỏ chạy, cũng không gia nhập chiến đấu.

Hồi tưởng lại Tháp Khả Dịch lúc trước tràn đầy tin tưởng nói như vậy, đối chiếu tình hình thâm hiển tại của hắn, ba người bọn họ ngược lại không có một tia vui sướng khi người khác gặp họa, ngược lại thật sâu may mắn lúc trước đó không dám đương đầu với hắn chiến đấu, thật sự là cái quyết định vô cùng chính xác.

Trận chiến đấu vừa rồi hai cái ma pháp năm sao pháp đồ đại chiến, bọn họ thu toàn bộ vào trong mắt, cũng không giải thích được, từ kinh ngạc cùng khiếp sợ cho tới bây giờ, chính là một cái tân sinh mới nhập học cấp bậc năm sao trung giai, nhưng lại làm Tháp Khả Dịch rơi vào hoàn cảnh như thế này, Tháp Khả Dịch hẳn tại Thiên Phong học viện ở năm sao trung giai là một trong vài tên đệ tử cường giả xếp „, cũng là gia tộc Kiệt Nặc Tư bọn họ từng có dự vọng tranh thủ là đối tượng tiềm lực, mà Dịch Vân nhưng lại làm một người như vậy, bức bách đến không mở miệng tình cảnh không mở miệng cầu viện được ... Đối với Dịch Vân thực lực biểu hiện ra ngoài, bọn họ thật sự quá sợ hãi!

Vừa rồi Dịch Vân liên tiếp sử dụng ra bốn đạo ma pháp, nếu là oanh kích trên người bọn họ, bọn họ ngay cả có thể tránh né một chút cũng không tin tưởng cho lắm, lại càng không „, bọn họ cảm tạ có Tháp Khả Dịch chỉ điểm đầu đàn dè, bởi vì hắn cho nên ba người bọn họ bây giờ mới hảo hảo còn sống.

Lúc này, đám người Khố Mã không hề sợ hãi Dịch Vân, một cái ma pháp sư ma lực toàn bộ trống rỗng liền cũng giống như một người bình thường không khác biệt lắm, bọn họ đối diện cười, trong nụ cười mười phần hàm xúc ý tứ đùa cợt, bằng tốc độ nhanh nhất hướng vị trí Dịch Vân chạy tới.

“Khố Mã các ngươi nhớ kỹ, ngàn vạn lần không cần dể thương hắn, ta muốn chính là sống, nhất định phải một đao đưa hắn sống không bằng chết mới giải oán hận trong đầu của ta được, hắc hắc hắc!” Tháp Khả Dịch thân vẫn ở trong lòng toàn phong, chung quang hỏa diễm hồng lưu đang lấy tốc cực nhanh yếu bớt, xem ra chỉ cần tiếp qua một lát, hẳn có thể từ biển lửa đang vây quanh đi ra.

Dịch Vân nhìn đám người Khố Mã chính là mang theo vẻ mặt dữ tợn cười cợt hướng hắn chạy vội tới đây, ba người phối kiếm tùy thân vẫn ở trong vỏ kiếm chưa rút ra, xem ra đã nhận định hẳn không có năng lực phản kích gì nữa, phải đồ thủ bất chế phục hắn.

Lúc này Dịch Vân, trong lòng tĩnh táo dị thường, chiến đấu vừa rồi đã tiêu hao hết của hắn chín phần hỏa hệ ma lực, có thể ở đây bốn người chân chính không một ai bị thương vong, bọn họ sức chiến đấu dư âm, bị suy yếu ngược lại chính là thực lực của chính hắn, tình huống hiện tại so với vừa mới khi bắt đầu chiến đấu, còn muốn hiểm ác vài phần.

Hắn gương mặt liếc mắt nhìn Tháp Khả Dịch ở giữa không trung một cái, tính ra hẳn đem đột phá hỏa diễm hồng lưu vây chung quanh mất một thời gian, hít sâu một hơi, sau đó ở trong ánh mắt vô cùng kinh hãi của bốn người bọn họ, hướng ba người Khố Mã chạy tới đồng thời bàn tay to vung lên, thoáng chốc ba đạo thủy thuẫn to lớn hiện ra trước mắt ba người, thủy thuẫn một khi xuất hiện, lập tức tự chủ ngang ngay cả ngưng kết lại, hình thành một đạo tường băng hình bán nguyệt thật lớn, lập tức ngăn cản ba người bọn họ „, đem bọn họ

Sau này phiêu hốt lui ba bước, Dịch Vân trong miệng mặc tụng ma ngôn chú ngữ, hai tay trước thân, bàn tay mở ra hướng về phía trước, một đại lượng thủy nguyên tố điên cuồng hướng hai tay tụ tập lại, độ ẩm chung quanh đột nhiên hạ xuống, ban đầu từ lửa nóng chuyển sang băng hàn, mà ở phía trên hai tay đã có hai luồng hơi nước màu sẫm lam rất nhanh ngưng kết xoay chuyển „, đột nhiên đồng thời dừng chuyển động lại, hai cổ hơi thở cực kỳ lạnh lẽo quang lam đứng yên ở trên song chưởng của dv.

Tháp Khả Dịch nguyên bản đang không ngừng lấy ma lực tăng cường uy lực long toàn phong, cũng sắp xuyên thấu ra bên ngoài hỏa diễm hồng lưu, đột nhiên cảm giác đại lượng thủy nguyên tố trong không trung không hiểu từ đâu cấp tốc tụ tập lại, ma pháp sư đối với nguyên tố không khí cảm ứng cực kỳ mẫn cảm, hắn lập tức nhìn chỗ trung tâm tập trung thủy nguyên tố, vừa nhìn thấy xuống dưới liền ngây ngốc: “Năm sao thủy hệ ma pháp? Trời ạ! Hẳn dĩ nhiên là tu giả song hệ ma pháp!”

Bốn phía nhiệt độ chợt hạ thấp cực nhanh, một tia lãnh ý tràn ngập trong lòng bốn người, giống như bản thân đang nằm trong băng thiên vạn lý, trận chiến đấu cho tới tận thời điểm này, quyền chủ động đều là bọn họ nắm giữ, nhưng giờ đã vượt qua dự kiến lúc đầu.

182. Chương 183 : Đẹp Như Hoa Hạ , Lệ Như Thu Diệp (thượng)

Làm sao có thể?” Thập Khả Dịch run giọng kinh hô: “Thủy hỏa nguyên tố hoàn toàn tương phản, hẳn là người có thể chất song hệ tương khắc, hẳn là đời không thể bước vào bốn sao lĩnh vực mới đúng a! Ngược lại hai hệ ma pháp đồng thời đạt tới năm sao?! Quá mức biến thái, quá mức khó tin !”

Dịch Vân lúc này cũng ngẩng đầu nhìn Thập Khả Dịch, hẳn nở nụ cười, cười rất sáng lạn: “Thập Khả Dịch, người không phải luôn miệng nói phải bắt giữ ta, tươi sống đánh chết sao? Nhớ kỹ người nói, ta chờ, ta hy vọng, ta mong người !”

Dứt lời, Dịch Vân đem hai luồng sáng trên tay, một trước một sau từ không trung hướng Thập Khả Dịch đang vô cùng kinh hãi kia lao đi.

“Khó Mã! Các người lập tức giết hắn! Phải nhanh, nhất định mau lên, thừa dịp hắn còn chưa xuất ra ma pháp tiếp theo !” Thập Khả Dịch tràn đầy hoảng sợ: “Không cần ma binh vào tay nữa, hôm nay nếu không phải hắn chết, chính là chúng ta bốn người xong rồi !”

Khó Mã ba người thấy Dịch Vân không ngờ còn có thể thi triển ra thủy hệ ma pháp, đồng thời đại chấn, trên mặt cũng lộ vẻ hoảng loạn, song hệ ma pháp có thể đồng thời đạt đến năm sao lĩnh vực? Toàn bộ Thiên Phong học viện mấy vạn người tu luyện, một cũng không có, hẳn lại còn là thủy hỏa lưỡng hệ tương khắc...

Bọn họ cũng đồng thời cảm thấy hối hận, ngàn vạn lần không nên trêu chọc tên này, có thể trong vạn năm qua trên Khung Vô đại lục, hẳn là người thứ nhất tu thành lưỡng hệ ma pháp tương khắc, nhân vật thiên tài... chỉ là, hiện tại đã quá muộn, Thập Khả Dịch nói đúng, hôm nay hẳn nếu không chết, như vậy người chết là bọn họ rồi.

Cho dù là bọn họ hiện tại xoay người chạy trốn, về đến gia tộc cũng chỉ còn đường chết, bởi vì Dịch Vân tuyệt đối sẽ không buông tha bọn họ.

Ba người Khó Mã chắc chắn điểm này, rút phổi kiếm tùy thân, dấu khí nhanh chóng vận chuyển, nhất thời trên người bọn họ quang mang rực sáng, thân kiếm ánh lên tia sáng, mãnh liệt phân ra ba đạo đánh tới Ma Pháp Thủy Thuần, Dịch Vân đứng ở sau tường băng, khoảng cách không tới năm thước, sinh tử một đường, toàn bộ chỉ tại mấy thước này, bọn họ không muốn chết, phải đánh!

Hai đạo sáng màu lam một trước một sau 2 luồng gió xoáy hướng Thập Khả Dịch kích tới, xoay chuyển trên không trung, không ngừng thu nạp thủy nguyên tố, rất nhanh lớn lên, càng thêm rắn chắc, lạnh lẽo . Nguyên lai hai cái lớn nhỏ bóng nước chừng ba thước khi bay đến người Thập Khả Dịch đã biến lớn thành hai quả cầu băng có hơn năm thước, mãnh liệt ập tới.

Thủy hệ năm sao trung giai ma pháp băng chi rít gào !

Lúc này, tại bên ngoài luồng lốc xoáy, hỏa diễm đã bị dập tắt, một băng cầu đập mạnh lên lốc xoáy, băng hàn uy áp, lực va đập thật lớn tức thì luồng lốc xoáy cao 10 thước bị khoét thành một lỗ động , đồng thời băng cầu cũng bị tan rã thành vô hình. Ngay sau đó, băng cầu thứ hai nổi đuôi mà lên, trực tiếp từ lỗ hổng kia tiến vào trong.

Thập Khả Dịch thấy thế kinh hãi, lập tức bố trí trước người hai đạo phong hệ hộ thuẫn, từ đầu đến giờ hẳn không ngừng tiêu hao ma lực tăng cường uy lực cho lốc xoáy, bốn ý là muốn vây chết Dịch Vân, một thân ma lực cường đại hơn ma lực Dịch Vân, từ lâu đã hao hết bảy thành, không thể tiếp tục thi triển ra phong hệ ma pháp năm sao, trong lúc nguy cấp có hai hộ thuẫn hộ thân, lấy chất lượng ma lực hẳn hơn xa Dịch Vân hẳn tin tưởng có thể bình yên đón đỡ quả băng cầu này.

“Ầm !” Một tiếng thật lớn vang lên, băng cầu cực to đầu tiên là nổ nát hộ thuẫn thứ nhất, tiếp theo va chạm cái thứ hai, vừa tiếp xúc, băng cầu lập tức nổ tan, cùng hộ thuẫn kia tiêu tan, hộ thuẫn tuy tiêu tan nhưng đã an an ổn ổn tại trước mặt Thập Khả Dịch, đón đỡ dùm hắn hai đạo công kích trí mạng.

Thập Khả Dịch lúc này mới thở dài một hơi, phát hiện biển lửa bên ngoài đều bị băng cầu dập tắt, đang muốn đi qua tiếp viện ba người Khó Mã, chợt thấy một cỗ lạnh lẽo tràn ngập không trung, nhiệt độ giảm xuống cực thấp, lạnh thấu xương, mũi băng lóe ra tia sắc nhọn, rất nhanh tuôn ra từ trung tâm luồng lốc

xoáy, đem tứ chi hắt lạnh đến cứng người, chờ hắt phát giác được không ngờ đã không thể động đậy, ngay cả nháy mắt cũng không được, ...

Thì ra, ngay khi băng cầu kia va chạm nổ tung, dòng lãnh khí lan ra bốn phía, hình thành thế công chân chính “Băng chi rít gào !”, cũng là đòn sát thủ ẩn dấu của Dịch Vân.

Băng chi rít gào tuy rằng nhiệt khí cực thấp nhưng đối với đã ngoài ngũ tinh pháp đồ không có bao nhiêu tác dụng, nếu không phải Thập Khả Địch ma lực bị hao tổn quá mức, hơn nữa ma pháp thủy hệ đánh bắt ngờ nên mới trúng chiêu, hắt đương nhiên dễ dàng hóa giải công kích ma pháp băng hàn này, chỉ là lấy ma lực hiện tại của hắt còn quá ít, nên chỉ đành bắt lực.

“A a a a ~~~~~”

Không trung truyền đến một tiếng rên la hãi lòng người, thanh âm thê lương, ba người Khố Mã vừa thuận lợi chém tan ba tấm băng thuẫn, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Thập Khả Địch da thịt đóng băng cứng đờ, một mảng da trên người hắt tróc ra rơi xuống, dòng máu đỏ tươi theo đó tuôn ra, mưa máu đỏ tươi tưới lên khung cảnh tuyết trắng như hoa anh đào, mỹ lệ kinh tâm.

“A... A... A... ..”

Tiếng kêu khóc đầu tiên cao vút, thời gian trôi qua dần dần chuyển thành đứt quãng, mong manh, rên rỉ, Thập Khả Địch toàn thân không thể nhúc nhích, ngay cả động tác há mồm muốn cắn đứt lưỡi tự sát cũng không được, lúc này ma pháp lốc xoáy trong thời gian còn lại, người hắt bị kéo xoay giữa không trung, da thịt toàn thân đã bị bóc ra gần hết, lộ ra bên trong huyết nhục mạch máu rõ ràng, một màn tàn nhẫn “Khổ hình lột da !”

Thân hình máu chảy đầm đìa, theo luồng lốc xoáy bắn ra hoa máu, đem hoa tuyết trắng nhuộm thành huyết hồng như lá cuối thu.

Hắt luôn mồm nói phải đem Dịch Vân một đao tươi sống lột da xử tử, không nghĩ tới qua lúc sau, lại phát sinh chính trên người hắt.

Hai mắt Dịch Vân đều đặt trên người Thập Khả Địch chưa hề di động, trong bốn người đây là uy hiếp lớn nhất của hắt, chỉ có tên này mới có thể đào thoát từ tay hắt, cũng chỉ có ma pháp của gã mới chân chính gây thương tích đến Dịch Vân. Ba người Khố Mã nếu không có hắt giúp đỡ, trận chiến này tuyệt không thể diễn ra dài dòng phiến toái như thế.

Cho nên, cái thứ nhất hắt muốn giết, là Thập Khả Địch.

Dịch Vân giương mắt nhìn Thập Khả Địch, trên mặt không biểu tình, thản nhiên nói: “Người từng nói đem ta lăng trì xử tử, ta cũng lấy đó đáp lễ người, cho người thử tư vị tươi sống lột da, người hiện tại hắt hiểu được chút gì rồi chứ ?”

“A...a...a!” Miệng Thập Khả Địch không thể khép kín, chỉ biết kêu ai ai, trong ánh mắt phát ra một tia khẩn cầu, hiện tại trên người hắt truyền đến cảm giác nhúc nhích thấu tim, hắt hy vọng Dịch Vân cho hắt chết một cách thống khoái.

“Người từng nói qua, người tinh thông trăm loại khổ hình thảm nhất phải không ? Nói vậy người từng bị người hành hạ đến chết không phải là ít...” Nói tới đây, khóe miệng Dịch Vân lộ ra một nụ cười sáng lạn: “Nếu đã như vậy, người nên nhắm nháp một chút cái tư vị chết không được, sống không xong này đi, từ từ mà chết !”(Khiếp thẳng DV này ác quá)

Dịch Vân vừa dứt lời, chợt sau lưng có ba cổ kinh phong đánh tới, đầu khí hình kiếm chia ba phần hướng ba bộ vị yếu hại mãnh liệt đâm tới.

Đột nhiên bị tập kích bất ngờ, Dịch Vân đương nhiên biết người đến sau lưng là ai, có chút ngoài ý muốn, cũng không cảm thấy kinh ngạc, hắt đã sớm để tâm đến ba người này, thân thể chớp nhoáng, chân đạp một cái, lấy một phương vị không thể tưởng, hiểm hiểm né qua ba đạo kiếm phong.

Nhìn ba người trước mặt, Dịch Vân thản nhiên nói: “Ta rất kỳ quái, tại lúc ta nói chuyện với Thập Khả Địch các người có cơ hội chạy trốn, hiển nhiên các người không thể bỏ qua cơ hội này. Thấy ta thủy hỏa song hệ ma pháp, các người chẳng lẽ không sợ sao, vì sao không trốn ?”

Còn lại hai người thấy Dịch Vân tránh thoát đột đánh lên bất ngờ của họ, lập tức thối lui ra sau Khố Mã, hiện tại nghe ngữ khí lạnh nhạt hỏi, tùy ý tựa như bằng hữu, trong lòng dâng lên một cảm giác quý dị, hai tay cầm binh khí run run nhẹ.

Trạng thái Khố Mã cũng không tốt gì lắm, hấn mặc dù là Năm sao cao giai vô đồ, cùng cấp Dịch Vân, nhưng chứng kiến hấn lấy sức một người đánh bại Năm sao đỉnh phong pháp đồ Tháp Khả Dịch, hơn nữa đánh bại một cách tàn khốc, quay mắt về Dịch Vân, trong lòng hấn sợ hãi không nói nên lời.

Nếu thời gian thật có thể quay lại, hấn tuyệt không lập lại chuyện ép hỏi ma binh này, lại càng không muốn cùng Dịch Vân có cái gì quan hệ, cả đời không chạm mặt, hiện tại... đã quá muộn.

Mặt Khố Mã hiện lên vẻ dữ tợn, cười hắc hắc nói: “Chúng ta chạy trốn có tác dụng sao? Chỉ cần người nói với nhà ta chuyện hôm nay, chúng ta ba người không chỉ khó thoát chết, càng bị gia tộc cực hình mà chết, cứ cho chúng ta phản bội gia tộc trốn đi, ngày sau cũng sẽ bị quân chấp pháp gia tộc không ngừng đuổi giết, sớm muộn vẫn là chết !”

“Cho nên, hắc hắc hắc, chúng ta chẳng qua cùng chơi với người, chỉ cần người chết, việc này sẽ vĩnh viễn không lan truyền ra ngoài, người thật sự song hệ ma tu thì sao? Hiện tại ma lực của người không nhiều lắm, chúng ta ba người cơ hội chém chết người không thiếu, thậm chí bắt giữ người thu ma binh vào tay nữa, hắc hắc !”

Nghe bọn họ đến thời khắc này còn nhớ việc ma binh trên người hấn, Dịch Vân khẽ cau mày, lạnh nhạt hỏi: “Ta chỉ hỏi các người một vấn đề, các người vì sao biết hôm nay ta vừa vặn trở lại học viện, thiết lập mai phục giết ta ?”

Khố Mã nghe xong chỉ cười ha ha: “Buồn cười! Chúng ta làm thế nào biết người khi nào mới có thể xuất môn ? Trước kia theo đuôi Ngạc Đa Đồ tìm thấy thiết phòng người ở, luân phiên canh gác bên ngoài, cẩn thận quan sát giờ giấc làm việc của người, cho tới hôm nay đợi người rời Thiên Phong thành, chúng ta mới đi theo người tới.”

“Vốn đang khổ não phải dụ người tới chỗ kín nào đó mới xuống tay, không ngờ người tự mình đi vào rừng, cho nên tất cả đều do người tự tìm chết, chết rồi chẳng trách được ai a, ha ha ha!”

Dịch Vân nghe vậy hơi chấn động, có chút hiểu ra...

183. Chương 184 : Đẹp Như Hoa Hạ , Lệ Như Thu Diệp (hạ)

Khố Mã nói xong, cước bộ cũng chậm rãi đi tới Dịch Vân, hai người còn lại thấy thế cũng đi theo lên, trong lòng bọn họ chắc chắn rằng Dịch Vân chỉ là một năm sao pháp đồ, võ giả đánh với ma pháp sư, mấu chốt quan trọng nhất chính là khoảng cách, chỉ cần có thể tiếp xúc ma pháp sư, liền không quản hấn tu vi bao cấp, không khác gì sơn dương đợi làm thịt ...

Rất kỳ quái, Dịch Vân nghe hấn trả lời xong, làm như có điều suy nghĩ cúi đầu trầm tư, đám người Khố Mã mặc dù không rõ phản ứng của hấn, trong lòng lại mừng như điên, tốt nhất hấn cứ ngốc ngốc ngơ ngác đứng đó đi, hấn nắm cơ hội, không ngừng rút dần khoảng cách. Khi còn khoảng ba thước, Dịch Vân đột nhiên ngẩng đầu lên, khẽ cười với Khố Mã nói: “Ta hoàn toàn hiểu rồi! Đa tạ người giải đáp, hiện tại các người có thể chết !”

Chữ vừa rời miệng, tay Dịch Vân đột nhiên lóe hồng quang, thanh kiếm lửa đỏ rực hiện trên tay, ba người Khố Mã bị màn này dọa ngây người, binh khí trên tay hấn hồng mang hừng hực, thân kiếm truyền lại một cỗ thiên địa hỏa nguyên tố lưu động, lấy thân phân đệ tử Kiệt Nặc Tư gia tộc của bọn họ, đương nhiên liếc một cái liền nhận ra đúng là ma binh nhị phẩm đỉnh phong không sai.

Chỉ là, trong khoảng thời gian ngắn ba người đều không rõ, Dịch Vân làm thế nào lấy ra ma binh, lại càng không hiểu là, hấn thân là ma pháp sư tay cầm ma binh là có ý gì? Hấn sử dụng? Hay quỳ xuống dâng kiếm van xin họ?

Dịch Vân lấy hành động trả lời nghi vấn bọn họ.

Ma binh nằm trên tay, hần lập tức vọt tới trước, mãnh liệt vận khí vào ma binh, thẳng tiến ba người phía trước.

Ba người Khố Mã thấy Dịch Vân giống như thiêu thân lao vào lửa, không mừng còn kinh, trong lòng đồng thời dâng lên một dự cảm xấu, trong nháy mắt lui về sau, Dịch Vân vọt tới còn cách bọn họ hai thước, bỗng nhiên giơ kiếm xoay một vòng to trong không không khí, ba người chỉ kịp thấy tàn ảnh đi qua, nhất thời một đạo đầu khí hình trăng khuyết lao ra, hướng ngang lưng bọn họ chém tới, kiếm quang như chớp, sát ý cực nồng, tốc độ lôi đình bùng nổ.

“Là đầu khí, hần không ngờ còn là một võ sĩ, người? làm sao có chuyện vớ vẩn như vậy?” Khố Mã liếc mắt một cái liền nhìn ra đạo kiếm quang hỏa hệ vừa xuất hiện, cổ đầu khí kích động trong không trung, uy thế mãnh liệt, rõ ràng là năm sao lĩnh vực vũ giả mới sử ra được, chất lượng đầu khí còn mạnh hơn hần một bậc.

“Là năm sao đầu khí, hần đã ngoài năm sao cao giai !” Khố Mã hoảng sợ vô cùng, cho tới bây giờ hần mới minh bạch mình đã chọc tới hạng người gì.

Song tu thủy hỏa hai hệ nguyên tố, thuộc tính tương khắc, còn kiêm tu vô đạo, đồng thời đạt tới năm sao lĩnh vực? thành tựu như vậy, toàn bộ Kỳ Vũ đế quốc mấy ngàn vạn người ngoài hần ra chắc chắn không còn người thứ hai.

Trong nguy cơ, phản ứng của hần rất nhanh, dưới chân đạp mạnh một cái nhảy lên cao. Hiểm hiểm né qua đạo kiếm quang phong duệ, hai người còn lại thấy Khố Mã né lên không, cũng nhảy lên theo, chỉ là chậm một bước, khi hai người vừa mới nhảy lên, kiếm quang đỏ rực đã vọt tới trước người, cắt hạ thân bọn hần thành một đường thẳng lồi, tuy tránh khỏi kết cục bị cắt làm hai, nhưng kết quả thế này đối với bọn họ mà nói ngược lại còn thảm hơn nhiều.

Hai người mới nhảy lên, liền lập tức lại té rớt xuống dưới, một cổ đau đớn từ dưới truyền lên, bọn họ lúc này mới phát giác hai đùi đã mất, kinh hãi, nhức nhối, tuyệt vọng, hai người ôm đoạn chân gãy khóc thét vang lên.

Khố Mã thấy thảm trạng kinh người của đồng bọn, sớm đã sợ đến mất mật.

Hần chưa từng rời khỏi Kiệt Nặc Tư gia tộc, từ khi trưởng thành vẫn dốc lòng tu luyện võ kỹ trong Thiên Phong học viện, có thể nói là lớn lên dưới ô dù gia tộc, sống hơn ba mươi năm thuận buồm xuôi gió, cũng không tham dự một trận chém giết chân chính nào, hiện trạng trước mắt hần làm sao thấy qua ?!

Tuy rằng tuổi hần so với Dịch Vân gấp đôi có thừa, nhưng kiến thức, tâm lý lại xa xa không bằng.

Vừa chạm đất, Khố Mã lập tức xoay người muốn trốn, hiện tại hần sợ hãi Dịch Vân đã tới cùng cực, ngày sau có bị gia tộc truy đuổi cũng tốt, giờ khắc này trong lòng hần thậm chí mong cách xa Dịch Vân một chút tốt một chút, người này không giống người, quá đáng sợ. (Đã quá muộn rồi em ơi)

Vừa mới chạy đi bước đầu tiên, một nắm quyền nóng rực đột nhiên oanh mạnh lên bụng hần, xương cốt liên tiếp dập nát, vang lên thanh âm giòn rụm, cơn đau tê tâm liệt phế truyền đến toàn thân, miệng hần phun máu tươi thành vòi, văng ra xa.

Dịch Vân lạnh lùng nhìn hai người kêu khóc dưới đất, thuận tay cắt đầu chúng xuống, chậm rãi đi đến trước người Khố Mã, mặt không hề có chút biểu tình, nhàn nhạt lãnh ý nhìn Khố Mã, tên này trong lòng vô cùng kinh hãi, muốn giãy dụa bỏ lên, nhưng lồng ngực lại đau nhức chật vật té sấp xuống, lại phun một ngụm máu lớn, thì ra xương ngực của hần đã nát bét.

Ngoài cái đó ra, Khố Mã còn cảm giác, xương cốt nứt gãy mặc dù khổ, nhưng trong cơ thể có một cỗ năng lượng kỳ dị, chạy loạn cả lên. Giống như một đoàn lửa nóng không ngừng thiêu đốt cơ thể hần, hần gắng sức dồn lôi hệ đầu khí còn sót lại, khắc chế xuống, thì cơn đau nhức trong cơ thể lại càng làm hần thống khổ.

Biết rõ đoàn năng lượng quý dị này là đầu khí của một quyền khi nãy lưu lại, liệt hỏa có khả năng đã thương địch thủ, lại còn tồn tại tàn phá nội tạng con người. Năng lượng đầu khí, tuyệt kỹ như vậy thì cho dù là bí điển gia truyền Kiệt Nặc Tư gia tộc vẫn còn kém. Quả thực làm hần tàn tâm...

“Dịch... Vân... .. Ta biết sai rồi! Thỉnh... Mời người phóng... .. giết ta đi!” Máu tươi đỏ sẫm không ngừng tràn ra khoe miệng, hần cổ nén thống khổ phân thân toái cốt cầu xin tha thứ.

Dịch Vân mắt lạnh nhìn hần, lạnh nhạt nói: “Gia tộc là Cần, cấp cho một người Cơ, ta tuy cũng từng rời bỏ một gia tộc, nhưng đó là bọn họ phụ ta, cho nên ta không thẹn với lương tâm. Mà người, lớn lên, hưởng lạc dưới bóng của gia tộc, hiện tại bỏ qua lợi ích gia tộc, bỏ qua gốc rễ chính mình, còn có mặt mũi cầu xin khoan thứ?”

“Ta... gia gia là tam trưởng lão... .. cho nên, người... ta... .. không thể giết !”

Dịch Vân nghe vậy ngẩn ra, chợt cười nhạt nói: “Thì ra gia gia người là Tam trưởng lão Kiệt Nặc Tư gia tộc, cho nên người mới biết chuyện Ngạc Đa Đồ? Ta rất kỳ quái, Cát Âu tộc trưởng hần không phải kẻ ngu dốt, chuyện liên quan đến ta hần che dấu còn không kịp, tuyệt không cho đệ tử gia tộc biết mới đúng, huống chi người chỉ là đệ tử nhánh phụ, thì ra là như vậy.”

“Người...cầu người... ..” Khổ Mã nói chưa xong hoàn toàn, Dịch Vân cũng không muốn nghe dông dài, lấy kiếm chọc vào cổ họng hần, toàn thân hần kịch liệt run rẩy vài cái, lúc sau không thấy động đậy.

Tiện tay thả ra ba hỏa cầu, thi thể ba người Khổ Mã rất nhanh biến mất trong đám cháy, chỉ còn lại ba bộ xương trắng, một trận gió thổi qua, tro xương theo gió bay đi, không còn gì lưu luyến.

Đi tới trước người Thập Khả Dịch, ma pháp lốc xoáy sớm đã biến mất, hần cũng rơi xuống trên mặt đất, chỉ thấy toàn thân hần khung xương đã gãy đoạn, da thịt không còn chút nguyên vẹn, là một tên huyết nhân thật sự, nhưng tánh mạng lực hần thật sự ương ngạnh, vẫn còn sống tốt, đôi mắt hần đang cầu khẩn nhìn Dịch Vân vô cùng thành ý, trong miệng chỉ kêu mỗi “a..a” khóc than, hiển nhiên nỗi đau đớn hần thừa nhận là rất lớn.

Dịch Vân tâm can ảm đạm, nhàn nhạt nói: “Khổ này người đã hưởng qua, cũng là trừng phạt đúng tội, ta cho người một cái thống khoái đi !”

Thập Khả Dịch nghe vậy, hai mắt truyền lại một tia cảm kích, lập tức chậm rãi nhắm mắt...

Lúc đem xử lý hỏa táng thi thể Thập Khả Dịch xong, Dịch Vân lững thững đi đến một gốc cây không bị ảnh hưởng trận chiến vừa rồi, dưới tán cây là một mảng anh đào nhiễm máu đỏ tươi, một hồi, hần mở miệng nói: “Lão đại, có phải ta không mở miệng người vẫn trốn hả? Xuất hiện đi !”

Một đạo lưu quang chợt lóe, Môn La lập tức bước ra bên cạnh, cười to nói: “Ha ha ha, lão đại ta muốn cho người cảm thụ thêm một chút tư vị sau chiến đấu, cho người một mình yên lặng, không có trốn tránh a.”

“Vả lại, tiểu tử người lần biểu hiện này thật làm lão đại ta kinh dị! Ta lúc đầu đánh giá người thắng chỉ hơn 6 thành, chính là thắng thảm, không ngờ người chỉ hao hết ma lực, còn lại vô tổn đại thắng, đi ra ngoài ý liệu của ta!”

Dịch Vân thần nhiên nói: “Theo lời Khổ Mã nói, bốn người bọn họ vài ngày trước đã thay nhau canh gác trước thiết phòng, hơn nữa liên tiếp mấy ngày như thế, lão đại người hần là không phải không biết chứ ?”

Môn La nghe xong thần nhiên nói: “Việc này ta đương nhiên sớm biết! Chỉ là bốn tiểu quỷ năm sao, sao có thể tránh được hỏa nhãn kim tinh của lão đại ta chứ? Không chỉ có như thế, ta còn nghe rất rõ ràng quá trình kế hoạch bọn chúng an bày đối phó người, nghe cái tên Thập Khả Dịch nói là muốn lấy cái loại khổ hình này bức bách người phun ra ma binh, thật làm cho lão đại ta nghe được trong lòng tức giận, mấy ngày nay ta giống như chú nai tơ gặp mối tình đầu, đứng ngồi không yên, rất là lo lắng cho người nha...”

“Ân, bọn họ sớm tìm được người, chỉ là không dám trong Thiên Phong thành động thủ, cho nên luôn luôn khổ sở chờ người ra ngoài mà thôi.”

“Nếu như vậy, vì sao không còn sớm nói cho ta biết ?”

Môn La biểu tình tiểu phi tiểu, cười nhạt nói: “Trước kia người vừa xuất môn ta nói qua với người, có một số việc người tự lực đi đối mặt, báo cho người biết trước thì sao? Người đánh hay chạy, hay muốn có thời gian chuẩn bị thích đáng mới dám tiếp chiến ?

“Không thể nghỉ ngơi, việc này có chút phiêu lưu, có 4 thành người chết, nhưng có 6 thành người có thể sống, đổ một ván ra một con đường bằng phẳng đi lên cường giả, đáng giá! Thực lực người hiện tại không tệ, tâm tính là hơi yếu đuối, giống như thanh kiếm đủ sắc bén nhưng chỉ có kiếm hình, lại chưa có kiếm tâm. Như thế nào mới trở nên hoàn mỹ? Lấy máu tế kiếm, cũng là tế tâm, người mạnh nhất cho tới bây giờ đều là từ núi thầy huyết hải đi ra, người vừa rồi chiến đấu biểu hiện ra ngoài sát phạt quả quyết, làm cho lão đại ta rất vừa lòng.”

Dừng một chút, Môn La đột nhiên hỏi: “Người cảm thấy được thực lực Khố Mã kia thế nào?”

Dịch Vân suy ngẫm một chút, nói: “Rất yếu! Ta ngay từ đầu nghĩ là đồng cấp năm sao cao gia vô đồ, nên hết sức cẩn thận đối chiến với hắn, không ngờ hắn không chịu nổi một kích, rất khó tin tưởng hắn lại là thực lực năm sao, làm ta rất thất vọng.”

“Không phải nghiệm chứng ta vừa mới nói sao?” Môn La cười nói: “Lấy cường độ đấu khí hắn mà xem, thật sự là trình độ năm sao cao giai. Nhưng hắn chưa bao giờ trải qua huyết tinh, chưa trải qua lựa chọn sinh tử lần nào, tâm tính căn bản không có đề thăng, người như vậy cho dù là tinh cấp vị giai cao tới đâu cũng chỉ có thể đứng ở hàng ngũ nhị lưu, hoàn toàn không có gì sợ hãi...”

“Cho dù là một con hổ con, chưa trải qua tư vị huyết tinh, sau khi lớn lên cũng sẽ thuần hóa như mèo con, muốn thành Hổ, phải trả giá đủ lớn! Đương nhiên, giá này không phải ai cũng đều trả nổi, trong đó, đôi khi có cả tánh mạng của chính người...”

“Người, sợ sao?”

Dịch Vân nghe vậy im lặng không nói... ... Hắn sợ sao?

Một trận gió lớn thổi qua, cuốn hoa lá anh đào trên cây tung bay tứ phía, chính giữa một điểm hồng làm nổi bật cả khung cảnh chung quanh, như hoa hồng trong gió cuối thu, hai đóa hoa trắng đỏ bay lượn khắp không trung, một bức tranh xinh đẹp tựa giữa trưa mùa thu, đẹp một cách quỷ dị, lại cực kỳ hoàn mỹ.

Ngẩng đầu nhìn anh đào trên đầu, Dịch Vân trong lòng sáng khoái lên nhiều, cảm khái: “Ta đã sớm quyết định, từ nhỏ chỉ là mộng, bất luận trả giá nào ta đều làm tốt hết, là chết hay sống, không sao cả, đánh ra một cái “giấc mộng”, chỉ hy vọng...”

Nhìn hai mảnh anh đào trắng đỏ trong lòng bàn tay, hắn lẩm bẩm: “... trước mắt chỉ là ảo mộng, để sinh mệnh đẹp như hoa đầu mùa hè, nước mắt như cuối mùa thu.”

Trương đại thiếu gia

184. Chương 185: Nộ Hoả

Dịch Vân thu hồi bội kiếm tùy thân lại, liếc mắt nhìn ba người Khố Mã, bất đắc dĩ nói: “Quả nhiên, lúc này giao thủ ta đã có cảm giác, ba thanh ma binh này đều là ma binh thu hồi từ trên người Ba Bó Á dong binh đoàn lúc trước, không nghĩ lại bị người khác cầm để đối phó ta.”

Môn La đánh mắt nhìn ba thanh binh khí, giận dữ nói: “Ba người này cầm ma binh trong tay còn không biết cảm ơn, chỉ vì tư dục cá nhân liền không để ý đến gia tộc. Nếu người chết, Kiệt Nặc Tư gia tộc bọn họ còn có thể tìm được ma pháp binh khí sao? Lại dám để ngoại nhân đối phó người, đệ tử như thế trong gia tộc quả thực sâu một, bại hoại. Người giết bọn hắn ngược lại vì gia tộc Kiệt Nặc Tư thanh lý môn hộ, bọn họ còn phải cảm kích người nữa là.”

Dừng một chút, Môn La ngữ khí lạnh xuống, biểu tình nghiêm túc nói: “Đối với đệ tử huyết mạch mà nói, chính là căn cốt gia tộc, là tồn tại căn bản, đối với đế quốc có thể bất trung nhưng với gia tộc không thể bất nghĩa !”

Từ khi Môn La ngủ say gần bảy ngàn năm tỉnh lại, thấy hậu nhân trầm lạc thành tiểu gia tộc, hắn đau đớn vô cùng, nên vẫn không mỗi một truyền thụ tuyệt học tổ truyền cho Dịch Vân, nhất tâm chỉ vì tồn tại huyết mạch của gia tộc, làm Từ Đạt Đặc gia tộc lại hiển hách uy danh. Từ điểm đó cũng biết trong lòng Môn La gia tộc có địa vị cao cỡ nào.

Không quản năm đó hắn từng bị gia tộc mấy lần đuổi khỏi nhà, đoạn tuyệt quan hệ, nhưng hắn vẫn tự coi mình là một phần của gia tộc, hắn vẫn trung tâm, cho tới bây giờ phần tâm ý này cũng không bị năm tháng trôi qua mài mòn, lời này từ trong miệng hắn nói ra, tự nhiên rất có sức thuyết phục.

Cuối cùng, hắn nhìn về Dịch Vân, nói một câu: “Đương nhiên, cái danh nghĩa Lam Duy Nhĩ gia tộc kia của người không tính trong này.”

Dịch Vân nghe vậy không nói gì thêm, tùy tay đem ba ma binh thu vào Hồng Liên, bước ra khỏi rừng anh đào bị máu tươi nhuộm đỏ.

“Người tại sao thu hồi ba thanh ma binh này, muốn lại bán cho Kiệt Nặc Tư gia tộc sao?” Môn La khó hiểu hỏi.

Dịch Vân lắc lắc đầu, nói: “Kiệt Nặc Tư gia tộc trong Thiên Phong thành là đại thế gia, bên trong hắn phải có vài đệ tử ngu dốt như Khố Mã, nhưng người khôn khéo giang cũng không thiếu, cùng một kiện binh khí nếu liên tục hai lần bán trao tay không chừng sẽ lộ ra. Ta giết ba người Khố Mã tâm không then, cũng không để ý, không sợ bọn họ biết, chỉ là nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, tuyệt không làm chuyện ngu ngốc đó.”

“Ta thu hồi binh khí, chỉ là muốn đem căn cứ phiền toái này mang trở lại thiết phòng tiêu hủy thôi.”

Ngẩng đầu nhìn trời, vừa trải qua một hồi ác chiến, lúc này đã gần giữa trưa, Dịch Vân xuất ra bộ y phục, thay bộ đồ rách đang mặc, xử lý xong xuôi, lại tiếp tục đi tới Thiên Phong học viện.

Trên đường đi, Môn La đột nhiên mở miệng nói: “Đối với việc đệ tử Kiệt Nặc Tư gia tộc cùng ngoại nhân chặn giết người, cũng là bởi cao tầng gia tộc chúng lộ phong thanh, người có đối sách gì cho sau này không?”

Dịch Vân nghe vậy liền im lặng, trầm ngâm một hồi lâu, mới lắc đầu nói: “Nghe Khố Mã kia nói, hắn là tôn nhi của tam trưởng lão gia tộc, hắn có thể tìm được nơi xuất ra ma pháp binh khí, chính là do Ngạc Đa Đồ tìm gặp ta, chắc là tam trưởng lão kia miệng mồm không cẩn thận hoặc là Khố Mã nghe lén ...”

“Từ điểm ấy cũng biết tin tức có liên quan đến ta, Kiệt Nặc Tư gia tộc vẫn luôn kín miệng, giới hạn trong cao tầng mới biết được, chuyện đệ tử bọn họ tìm tới ta phiền phức về sau sẽ không phát sinh nữa, ta coi như không biết đi !”

“Cho là người nói đúng, việc này khó thể phát sinh lại, nhưng gia tộc bọn họ để lộ tin tức của người là sự thật, người không sợ một ngày nào đó một nhóm khác lại đến bức người xuất ra ma pháp binh khí sao?”

Dịch Vân nghe vậy không có biểu tình gì, khoé miệng cười nhạt, nói: “Lão đại, người cho rằng, Kiệt Nặc Tư gia tộc ngoại trừ đoàn trưởng lão còn có người có thể tạo uy hiếp với ta sao? Chỉ cần không phải gia tộc bọn họ muốn toàn lực đối phó ta, loại đệ tử này đụng đến ta thì sao ...”

“Nếu đúng như lời lão đại người nói thì đến bao nhiêu giết bấy nhiêu thôi !”

Môn La ngạc nhiên!

Chỉ nghe Dịch Vân ngữ khí bình thản nói tiếp: “Ta nếu muốn hợp tác với Kiệt Nặc Tư gia tộc tìm kiếm luyện tài cao phẩm, như vậy sẽ không dễ bên trong gia tộc bọn họ có người có tâm tư bất chính gì với ta, có người như vậy, tốt nhất diệt sớm một chút !”

“Cái gọi là hợp tác, điều kiện tiên quyết là cùng có lợi với an bình, bọn họ phải cấp cho ta ích lợi, làm ta an tâm. Ta giết nhóm đệ tử như Khố Mã ngu ngốc kia, cũng là thay bọn họ thanh lý khối u ác tính cho gia tộc, như vậy ta mới có thể yên tâm tiếp tục hợp tác với Kiệt Nặc Tư gia tộc .”

Môn La kinh ngạc lắng nghe, một câu cũng không nói nên lời...

Hắn biết Dịch Vân nói đúng, xử lý mọi việc rất ổn thỏa, không còn chút khờ dại của dĩ vãng, chỉ là... hắn biến hóa quá nhanh !

Lần này, nếu giết vài đệ tử Kiệt Nặc Tư gia tộc, hắn đơn giản thoải mái xuống tay, không chút biểu tình, tựa như nước chảy xuôi mà thôi, rõ ràng không đem tính mạng đệ tử gia tộc hợp tác để trong lòng, so với hắn trước kia quả thực tưởng như hai người.

Liên tiếp mấy tràng giao chiến chứng kiến nhân tính ghê tởm, hay là tâm tình hằn quan niệm đã hoàn toàn thay đổi ?

“Sớm biết ngày này nhất định sẽ đến, chỉ là không nghĩ nhanh như vậy, tên tiểu tử ngốc nghếch này cuối cùng có chút thành thực rồi nhỉ?” Môn La thì thảo tự nhủ.

Tâm tính thành thực, kỳ thực nói thì rất đơn giản, chỉ cần học hỏi là tốt rồi, còn cởi bỏ tính khờ dại kia, đơn giản mà làm, nam nhi ít nhất cũng tiêu tốn 10 năm sinh tử, thậm chí lâu hơn nữa mới có thể.

Vừa đi đến đại môn Thiên Phong học viện, môn vệ (người gác cổng) vừa thấy Dịch Vân đồng thời ngẩn ra, lập tức liếc mắt nhìn nhau, dường như đồng thời cùng nhau tới, kẹp hai tay hấn hưng phân kên lên: “Tất Nhi Đạt học đệ, thật không nghĩ tới người không ngờ tự chui vào lưới, à không, là chúng ta chờ người thật khổ a! Mau, mau cùng chúng ta đi đến phòng viện trưởng, viện trưởng đại nhân đang đợi người kìa !”

Nói xong, liền cử một gã bảo vệ cửa, cũng không chờ Dịch Vân đồng ý, lôi kéo hấn bước nhanh về phòng viện trưởng. Tên môn vệ này làm như sợ Dịch Vân bỏ chạy, ôm chặt cánh tay phải của hấn, nhìn như hai người dắt tay nhau ... song song đi, không biết người khác nhìn thấy tình cảnh như vậy sẽ nghĩ bọn họ có vấn đề gì hay không?

Sau khi thông báo, hai người đi vào phòng viện trưởng. Vừa vào cửa, chỉ thấy Mễ Nặc vẻ mặt lạnh lẽo nhìn chăm chú bọn hấn, chậm rãi nhấp một ngụm trà, mặt không chút thay đổi nói với tên môn vệ: “Người có thể đem tên lười biếng thành tính này về, tên đệ tử lười nhác nhất từ khi Thiên Phong học viện sáng lập tới nay, xem như có công, hôm nay môn vệ trực gác có mấy người ?”

Tên đệ tử này lập tức cung kính đáp: “Cả đệ tử nữa tổng cộng là sáu người.”

“Ừ, các người tìm được hấn, thưởng cho sáu người các người năm nay tất cả học phí toàn bộ miễn, hơn nữa thưởng mỗi người 300 kim tệ, đi xuống đi.” Mễ Nặc nhàn nhạt nói.

“Tạ ơn... cảm ơn viện trưởng đại nhân.” Hấn vừa nghe Mễ Nặc viện trưởng không ngờ thưởng lớn như thế, liền sửng sốt, tay chân múa may chạy ra cửa, hấn là đi báo tin vui cho đồng bạn hấn.

Một năm học phí toàn bộ miễn, coi như hơn ngàn kim tệ đi, lại được thưởng 300 kim tệ, thủ bút này đối với xuất thân gia đình như hấn mà nói là một con số không tưởng, hấn tự nhiên vừa mừng vừa sợ.

Tên đệ tử rời đi, Mễ Nặc bỗng nhiên biến sắc mặt, từ lãnh đạm lập tức chuyển qua bộ dáng hờn hờ, ngoắc ngoắc Dịch Vân cười nói: “Tiểu Dịch Vân mau tới đây, vì sư hơn hai tháng không gặp người, lại đây bồi vi sư chén trà đi nào.”

Dịch Vân bị công phu sắc mặt nói biến là biến của Mễ Nặc làm hoảng sợ, nhúc nhích, không rõ nên ngồi hay đứng, hấn mở miệng nói: “Lão sư người...” Như thế nào mới chớp mắt, hai khuôn mặt bất đồng đều lộ ra, quả thực không bình thường a.”

Mễ Nặc thở dài, bất đắc dĩ cười nói: “Đó cũng là chuyện bất đắc dĩ, vì sư tìm mãi không thấy người, khắp chốn mò không ra, ta sợ người lại trốn học như trước, không có cách nào khác đành tuyên bố treo giải thông tri tìm người. Trước mặt đệ tử khác, vì sư đương nhiên phải ra giá viện trưởng đại nhân chứ, bằng không về sau lời của ta còn ai nghe? Vị trí viện trưởng này ngồi cũng không ổn a.”

Dịch Vân nghe Mễ Nặc nói chuyện thiếu chút nữa bật cười, thật vất vả mới nhịn xuống được, lát sau hấn mới hỏi: “Lão sư, người vội vã tìm ta như vậy, là có chuyện quan trọng gì sao?”

“Thật là có việc, vì sư là muốn cho người... ..” Mễ Nặc vừa mới nói một nửa, bỗng nhiên sững ra, hai mắt chăm chăm nhìn Dịch Vân, khuôn mặt từ ngạc nhiên chuyển sang kinh hãi, cuối cùng không thể tin nói: “Người đã tấn giai ngũ tinh cao giai pháp đồ.”

Dịch Vân sớm biết việc này tuyệt không thể gạt được Mễ Nặc , nhẹ nhàng gạt đầu.

Mễ Nặc ngậy người thêm một hồi, lúc sau cả người rung động, lập tức đứng lên kinh hô: “Điều này sao có thể? Lúc ta rời đi người vẫn là ngũ tinh trung giai, lúc này mới qua không lâu người lại tăng lên lĩnh vực cao giai, ta rời đi bao lâu chứ ?”

Mễ Nặc đột nhiên đi đến trước mặt Dịch Vân, hai tay để lên vai hắn, lay động không dứt nói: “Nói, mau nói cho vi sư người rốt cục là làm như thế nào? Đừng nói là cái pháp môn tổ truyền kia a, đây căn bản là không có khả năng! Người nhất định là có quyết khiếu gì đó đúng không?”

Dịch Vân nghe vậy trong lòng cười khổ, hắn là được Thiên Phong đệ nhất viện trưởng Bối Lợi Mỗ dạy, mới có thể trong thời gian ngắn như vậy thuận lợi tấn cao giai, hiện tại tòa thạch thất cấm địa kia đã phong bế, lần sau mở cửa cũng phải nửa năm, hắn có thể nói thật với Mễ Nặc sao? Lão tin sao ?

Đệ nhất viện trưởng Thiên Phong học viện hiện tại vẫn còn sống, lại đã tới cấp bậc tinh vực cao giai siêu cường giả, bị phong ấn trong tam đại tinh vực ma pháp trận, việc này quá mức ly kỳ, quá xảo diệu khó làm người ta tin tưởng, hắn bây giờ nhớ tới cũng thấy không thể tin, những người khác càng không cần phải nói.

Dịch Vân cười khổ nói: “Lão sư, người đừng lắc nữa, đầu của ta sắp hôn mê rồi.”

Mễ Nặc tự biết mình thất thố, liền ngừng lại. Dịch Vân nói: “Khi lão sư xuất môn, ta vẫn lui tới đây như thường, hơn một tháng đều ở trong Diễn vũ ma trận tu luyện, bất tri bất giác tấn một tinh giai, về phần tại sao đệ tử cũng không biết.”

Mễ Nặc nghe vậy nhất thời trầm mặc.

Hắn đã sớm từ đám đệ tử canh giữ cấm địa nghe được, Dịch Vân hơn một tháng qua quả thật đều ở phía sau núi, ít có đi ra, nên cũng không có hoài nghi gì, chỉ là, đối với tiến cảnh ma pháp của Dịch Vân lão nghĩ mãi vẫn không thông...

Mễ Nặc trầm ngâm tại chỗ một lúc lâu, cuối cùng thở dài, nói: “Quên đi, tốc độ tiến cảnh ma pháp của người làm người ta thật kinh hãi, giống như dụng được mà tăng, vi sư tuy không thể lý giải, nhưng đó là việc tốt, chứng minh lúc trước ta không có nhìn lầm người.”

Thấy Mễ Nặc không hề truy vấn việc này, Dịch Vân trong lòng nhẹ thở một hơi, hỏi: “Lão sư người vội vã tìm ta như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Mễ Nặc không đáp lại hỏi lại: “Người hẳn là nghe qua chuyện “Kỳ Vũ ma đấu đại hội”?”

Dịch Vân ngắt ra, lập tức nhớ lại Ny Khả từng nói tới chuyện đại hội này.

Kỳ Vũ ma đấu đại hội là Kỳ Vũ Đế Quốc mỗi mười năm mới tổ chức một lần tỷ thí ma khí.

Đối tượng dự thi vền vẹn giới hạn trong cảnh nội đế quốc. Tất cả đệ tử cao đẳng học viện có tinh cấp giai vị từ tứ tinh tới thất tinh lĩnh vực là có tư cách tham gia.

Đại hội phân ra tam tổ, phân biệt là tứ tinh, ngũ tinh, lục tinh, người dự thí phải dựa theo tinh cấp mà đăng ký, cũng không hạn chế niên kỷ, nghe nói chỉ cần có thể đạt được hạng mười người đứng đầu, đều được vương thất đế quốc phong thưởng.

Dịch Vân gật gật đầu, đáp: “Đã từng nghe qua, lão sư tại sao hỏi vậy ?”

Mễ Nặc cười nói: “Bởi vì mục đích vi sư tìm người chính là muốn cho người trở thành tuyển thủ Thiên Phong học viện cấp bậc Ngũ tinh lĩnh vực, cho nên mới kêu người lại đây hỏi một chút ý của người thế nào ?”

Dịch Vân sửng sốt, khó hiểu hỏi: “Muốn ta đại biểu học viện tham gia thi đấu Kỳ Vũ ma đấu đại hội, không phải trước phải trải qua chọn lựa thi đấu trong học viện sao? Chọn lựa thi đấu sớm đã xong, hơn nữa người chọn đã tuyển xong, ta như thế nào có thể trở thành đại biểu ?”

Mễ Nặc khoát tay áo, nói: “Chọn lựa lúc trước người vẫn là ngũ tinh sơ giai, đương nhiên không có khả năng đem người thi đấu, nhưng người ngắn ngủn mấy tháng một đường từ sơ giai đến hiện tại là cao giai lĩnh vực, tốc độ thái quá như vậy có thể nói tiềm lực vô cùng, bây giờ còn cách Kỳ Vũ ma đấu đại hội nửa năm, tuy không dám chắc nhưng không chừng người còn có thể tấn giai đến ngũ tinh đỉnh phong, đến lúc đó, lấy thực lực đỉnh phong của người khẳng định là tuyển thủ chủ lực, rất có thể lấy được danh vị mười người đứng đầu tổ Ngũ tinh lĩnh vực, phong quang uy danh cho Thiên Phong học viện ta.

“Vốn vi sư còn tưởng rằng người bây giờ ngũ tinh trung giai chắc tăng mạnh tu luyện thêm mấy tháng là có thể tấn đến cao giai, đến lúc đó mới quyết định có đề danh hay không, hiện tại người không ngờ tấn giai, đương nhiên rất tốt !

“Về phần người không trải qua việc chọn lựa thi đấu trong học viện, lấy thân phận viện trưởng, vì sự giới thiệu, lại tùy tiện loại một gã đệ tử cuối hạng ra, căn bản không có vấn đề.”

Dịch Vân nghĩ một chút, sau lắc đầu nói: “Lão sư, đa tạ ý tốt người tiến cử đệ tử, nhưng ta không có hứng thú với cái đại hội này, cho nên ta không đi dự thí.”

Mễ Nặc nghe vậy sững sốt, lại nói thêm: “Tiểu Dịch Vân, Kỳ Vũ ma đấu đại hội, chỉ cần có thể tiến vào mười hạng đầu liền được đế quốc phong thưởng rất hậu. Lấy tổ ngũ tinh linh vực mà nói, người đứng đầu ngoại trừ trăm vạn kim tệ, mỗi một người dưới đều được bình khí nhất phẩm sơ giai, hơn nữa có thể được đế quốc phong Tử tước, từ binh dân tấn thăng quý tộc đế quốc, có thể nói là một phát thắng thiên, người tu luyện ma khí chỉ cần thực lực đủ không ai buông tha cơ hội khó cầu như vậy.”

Kim tệ, ma binh, tước vị? Dịch Vân nghe xong chỉ cười thầm trong lòng: “Ta đâu có cần mấy thứ này?”

Dịch Vân vẫn lắc đầu, cười nhạt nói: “Phần thưởng này một thứ ta cũng không muốn, nếu ta thật có thể lấy được danh vị đứng đầu, danh hiệu quý tộc gì đó ngược lại làm ta đau đầu, tiền thưởng trăm vạn kim tệ tuy là không ít, nhưng ta cũng không muốn vì thế mà xuất hiện chốn đông người, đối với ma pháp bình khí ta không có hứng thú...”

“Nếu những thứ này đều không cần, đệ tử đi dự thí làm gì cơ chứ?”

Mễ Nặc nghe xong giật mình sững sờ, không ngờ Dịch Vân ngay cả danh hiệu quý tộc mà mọi người khao khát cũng không để ý, đối với một gã cường giả mà nói, không hẳn là chuyện tốt, hẳn không khỏi hỏi lại một lần: “Người lần này lại làm vì sự kinh ngạc! Thật sẽ không đổi ý sao?”

Dịch Vân chỉ cười nhạt không nói một câu, ý tứ biểu đạt ra rõ ràng dễ hiểu.

“Ai! Vì sự biết rồi.” Mễ Nặc thở dài: “Tuy rằng vì sự hy vọng người có thể đại biểu học viện, nhưng nếu dự thí mà người không có nguyện ý, mà lấy thân phận vì sự áp bức người cũng không có ý nghĩa.”

“Đáng tiếc!” Mễ Nặc khổ não nói: “Tổ Lục tinh linh vực ta cơ bản sớm bỏ qua, mà ở tứ tinh ngũ tinh lấy thực lực học viện ta liệu mạng, một trong mười người đứng đầu là không có vấn đề, chỉ là cơ hội đứng đầu không lớn, nguyên bản còn hy vọng người dự thí còn làm vì sự ôm hi vọng lớn... Ai, lần thi đấu đại hội này có thể lại thua một lần nữa, sau 10 năm lại không có mặt mũi nào gặp Yên Kiệt La rồi”

Yên Kiệt La là đối thủ một mất một còn của Mễ Nặc, đồng thời là viện trưởng Kỳ Vũ vương gia học viện.

Dịch Vân thấy Mễ Nặc than ngắn thở dài, tò mò hỏi: “Kỳ Vũ học viện thật sự mạnh hơn Thiên Phong học viện ta? Có thể ở ba tổ đều đứng nhất sao?”

Mễ Nặc bắt đầu dĩ gạt đầu, giận dữ nói: “Ai, tuy rằng không muốn thừa nhận nhưng tố chất đệ tử Kỳ Vũ học viện tốt hơn so với chúng ta một ít, ở toàn đế quốc, phân tổ dưới lục tinh, học viện chúng ta cần phải liệu mạng, nhưng đệ tử bọn họ cả chất lượng hay số lượng đều đều cao hơn một bậc so với chúng ta, muốn độ với bọn họ thật không dễ dàng...”

“Nhất là năm nay, vương thất đế quốc phong thưởng ở tổ lục tinh linh vực là cao nhất, Kỳ Vũ học viện nhất định đem bảo bối cất trong hòm ra rồi, Thiên Phong học viện chúng ta một chút cơ hội cũng không có.”

“Phong thưởng cao nhất ma đấu đại hội? Đó là cái gì?” Dịch Vân tò mò hỏi.

Mễ Nặc uống ngụm trà, nói: “Ba người đứng đầu lục tinh linh vực lập tức phong Bá tước, gã thứ nhất còn có một khối lãnh địa riêng dài trăm dặm...”

“Khối lãnh địa kia là chỗ xung yếu phía Bắc đế quốc, phía nam Đa Ni Tư thành, vốn thuộc gia tộc truyền đời đã mất, Tư Đạt Đặc gia tộc, hiện tại bị gọi là Quỷ Vực, Yêu Đạt Trấn.”

“Cái gì?” Dịch Vân nghe vậy ngây người vài giây, rồi lập tức nhảy dựng lên, bật thốt kinh hô kêu lên.

Trong tâm như có đóm lửa nhỏ nháy mắt hừng hực bốc lên liệt hỏa, lúc này hân lửa giận đang dâng.

185. Chương 186:thánh Đường

Mễ Nặc khó hiểu nhìn Dịch Vân phản ứng có phần thất thố, một hồi như hiểu được, cười nói: “Như thế nào? Người cũng vì cái phong thưởng hậu hĩnh này mà ngạc nhiên sao? Cũng đúng, cho dù là Bá Tước đế quốc thụ phong, có khả năng nhập vào giới thượng lưu cao tầng, nhưng nhiều nhất chỉ có thể xây dựng một thế gia quý tộc mới, hơn nữa thì cũng được đế quốc cho hai ba mươi dặm đất phong. Lần này có thể nói là phong thưởng lớn nhất trăm năm nay của đế quốc, thật sự rất ít gặp.”

Kỳ Vô đế quốc xưa nay dùng võ lập quốc, quân công vi thượng, gia tộc có lãnh địa trăm dặm cũng không ít, nhưng phần lớn đều là các thế gia trải qua trăm năm, thậm chí ngàn năm tích lũy mới có được.

Hiện tại tứ đại thế gia đế quốc, tất cả đều có lãnh địa mấy trăm dặm. Lãnh địa Lam Duy Nhĩ thế gia là lớn nhất, có hơn 300 dặm, toàn bộ phân tán khắp đế quốc có thể nói từ nam ra bắc, từ tây sang đông, đều là lãnh địa tư gia Lam Duy Nhĩ gia tộc tồn tại, lấy lãnh địa lớn nhỏ mà phân biệt, mở mang phong thổ, Lam Duy Nhĩ thế gia an ổn đứng đầu tứ đại thế gia.

Những gia tộc có lãnh địa lớn hơn 300 dặm như thế, tất cả đều là một thế hệ gia tộc trải qua ngàn năm tuế nguyệt, vì đế quốc lập vô số quân công mới đạt được.

Hiện tại, vương thất đế quốc một lần ban tứ Yêu Đạt Trấn trăm dặm đất phong, diện tích gần bằng ba phần lãnh địa Lam Duy Nhĩ gia tộc, ngang với 300 năm tích lũy, phong thưởng hậu hĩnh như thế từ khi kiến quốc tới nay không được mấy lần. Trong miệng Mễ Nặc phần thưởng này tựa như rất bình thường, một điểm cũng không để ý.

Hít sâu một hơi, Dịch Vân tận lực giữ bình tĩnh, lãnh đạm nói: “Vì sao đế quốc lại chọn phạm vi trăm dặm Yêu Đạt Trấn làm phần thưởng?”

“Bởi vì đó là nơi vô chủ.” Mễ Nặc không có phát hiện điểm dị thường của Dịch Vân, cười cười nói: “Chủ nhân Yêu Đạt Trấn là một thế gia luyện khí Tư Đạt Đặc, nhưng thế gia này toàn bộ tộc nhân đều đã chết vài năm trước, tính cả trấn trên hai ngàn dân đều bị đồ diệt, hung thủ tới nay tra không ra, vụ thảm án này vào năm đó từng làm huyền não khắp đế quốc, cũng là một trong những án lớn nhất của đế quốc.”

Dừng một chút, Mễ Nặc lại nói tiếp: “Nghe đồn Tư Đạt Đặc gia tộc là một gia tộc cổ truyền mấy ngàn năm, lịch sử so với đế quốc còn muốn lâu hơn, từ lúc Kỳ Vũ đế quốc ta kiến lập, gia tộc này đã tồn tại. Ai, đồn đại này thật khó làm người ta tin tưởng, lại có gia tộc truyền thừa mấy ngàn năm ?

“Hiện đế quốc ta có tứ đại gia tộc từ khi kiến quốc tới nay bất quá cũng chỉ truyền thừa ngàn năm mà thôi, đó đã là thế gia xa xưa nhất, ít nhất vì sự cũng không tin tưởng rằng thế gia kia vượt qua tứ đại gia tộc này.”

“Bất luận lời đồn có thật hay không, nhưng khối lãnh địa này là thật. Thẳng cho đến lúc đó là sở hữu của Tư Đạt Đặc gia tộc là sự thật, lịch sử đế quốc ta các đời đế vương đều thừa nhận điều này. Chính là, hệ gia tộc này tại vài năm trước đã diệt tộc, không có một hậu nhân còn sống, khối lãnh địa này từ đó về sau liền thành vô chủ, theo luật pháp đế quốc, lãnh địa Yêu Đạt Trấn liền trở về tay đế quốc, bởi vậy mới có thể lần nữa lấy ra làm phần thưởng Kỳ Vũ Ma Đẩu đại hội lần này.”

Cúi đầu trầm ngâm một lát, Dịch Vân lại hỏi: “Sẽ có rất nhiều người tranh đoạt lãnh địa Yêu Đạt Trấn chứ ?”

Mễ Nặc gật đầu: “Theo lý thì đương nhiên, vừa rồi nói, một lần phong thưởng lãnh địa trăm dặm, việc này tại đế quốc là rất ít, hơn nữa, Yêu Đạt Trấn nằm ngay phía Bắc đế quốc, trừ Bắc Bộ đại thành – Đa Ni Tạt thành, là địa điểm tiếp cận cực bắc biên giới đế quốc, vị trí chiến lược quá tốt, lại còn có sông dài trăm dặm đi qua, hoàn toàn đủ yếu tố kiến thiết một đại thành thị.”

“Kỳ thật, tại ngàn năm trước, địa điểm Yêu Đạt Trấn vốn là một đại thành, quy mô thậm chí không thua thủ đô Kỳ Vũ thành hiện tại của đế quốc ta, chỉ là trong một hồi chiến tranh quốc gia, địch quốc phía Bắc tiến nhập vào mới bị phá hủy. Mà lãnh địa chủ Tư Đạt Đặc gia tộc vô lực trọng kiến thành thị, các hạng mục cần thiết xây dựng là một con số kinh người a, lúc này mới từ đại thành thu nhỏ lại thành quận, cuối cùng biến thành trấn nhỏ bình thường.”

Dịch Vân nghe xong, nhất thời trầm mặc, hẳn từng nghe Môn La nói qua, tại mấy ngàn năm trước, mấy trăm dặm chung quanh Yêu Đạt Trấn một cảnh phồn vinh, quy mô to lớn, thành trì có cư dân hơn mấy trăm vạn, hẳn liên tưởng một hồi mơ hồ, một đại thành phồn thịnh mấy trăm dặm vì sao lại biến thành Yêu Đạt Trấn bình thường, chỉ hơn hai ngàn dân, thì ra là bởi vì hơn ngàn năm trước phá hủy trong chiến tranh để quốc.

Lại nghe Mễ Nặc nói, trước chiến tranh Yêu Đạt Trấn vốn quy mô không thua gì thủ đô Kỳ Vũ thành hiện tại, chỉ biết một thế gia có thể nắm giữ đại thành như thế cũng biết ngày xưa Tư Đạt Đặc gia tộc hẳn khẳng định là đệ nhất thế gia Kỳ Vũ để quốc lúc ấy, không phải tứ đại thế gia có thể so sánh.

Đáng tiếc, thế sự vô thường, mỹ mãn cũng sẽ điêu linh, thời gian trôi đi chỉ còn lại trong ký ức.

Dịch Vân hồi tưởng lan man, một hồi lại nghe Mễ Nặc tiếp tục nói:

“Lần này phân tổ Lục tinh lĩnh vực đệ nhất phong thường quá mức hậu hĩnh, không nói cự ngạch kim tệ cùng danh hiệu bá tước hiển hách, lãnh địa trăm dặm tư gia quả là dọa người, không thể nghi ngờ là đệ nhất phong thường trăm năm nay.”

“Bởi vậy, các cao đẳng học viện có đệ tử lục tinh lĩnh vực đều ma quyền sát chương tham dự tranh đoạt. Người có tâm tranh đoạt tuy nhiều, nhưng cuối cùng thắng lợi hẳn là một trong tứ đại thế gia.”

Dịch Vân nghe vậy thân hình khẽ chấn động, lập tức nghĩ đến thân tộc hẳn, nói: “Trận đấu chưa bắt đầu, các đại học viện có cường giả ngoài lục tinh cũng vô số, cho dù Kỳ Vũ học viện tại đế quốc bài danh đệ nhất, vị trí đứng đầu này không nhất định là thành viên mấy cao môn vọng tộc, vì sao lão sư lại đoán cuối cùng tứ đại thế gia sẽ thắng?”

Mễ Nặc uống ngụm trà, khẽ cười nói: “Không phải đoán, là khẳng định! Tứ đại thế gia phân biệt là: Tát Ma, Martin, Khải Thuộc Đề, cùng Lam Duy Nhĩ tứ đại danh tộc, mấy gia tộc này đều có một bộ tổ truyền huyết kế tuyệt học lưu truyền cho đệ tử trong tộc tu luyện, trong đó đệ tử huyết mạch có thiên phú, thực lực đương nhiên cũng sẽ hơn ma vũ tu giả bình thường một khoảng lớn.”

“Lấy cùng tinh cấp vị giai mà nói, huyết kế tu giả khẳng định là cực mạnh, điểm ấy trên đại lục không ai hoài nghi, chỉ cần tại tứ đại gia tộc có đệ tử lục tinh cao giai tham dự, thậm chí đỉnh phong, như vậy hẳn liền là người thắng cuối cùng trong Kỳ Vũ Ma Đấu đại hội lần này.”

Dừng một chút, Mễ Nặc lắc đầu cười khổ: “Còn vài điểm, chính là đế quốc tứ đại gia tộc, các đệ tử cơ hồ đều tập trung học tại Kỳ Vũ Vương Gia, mấy gia tộc này dùng tư nguyên cực lớn bồi dưỡng ra đệ tử huyết mạch nổi nghiệp, đương nhiên không phải ma vũ tu giả bình thường có thể sánh bằng, cũng là nguyên nhân này cho nên vì sự mới nói tứ tinh, ngũ tinh của Thiên Phong học viện có thể liều mạng, nhưng phân tổ Lục tinh lĩnh vực khẳng định là Kỳ Vũ học viện chiếm đệ nhất.”

Mễ Nặc lại nói tiếp: “Lại nói, tứ đại thế gia này khẳng định sẽ không buông tha cơ hội tuyệt hảo bổ sung trăm dặm lãnh địa vào trong gia tộc, chắc chắn là tranh thủ đến cùng vị trí này.”

Tứ đại thế gia tuy đều có lãnh địa gia tộc mấy trăm dặm nhưng không ai hội sợ đất mình nhiều, ngược lại mấy gia tộc này đều vì cơ hội này để tăng ảnh hưởng thế lực cho gia tộc, đối với họ mà nói, đây là một hồi tranh đấu không thể để thua, thành bại trực tiếp ảnh hưởng đến đại thế mấy trăm năm sau này.”

Dịch Vân nghe xong lập tức cúi đầu không nói gì, trong lòng ý niệm liên chuyển, thật lâu sau, hẳn đột nhiên đứng lên: “Lão sư, đệ tử có thỉnh cầu!”

Đi ra khỏi cổng Thiên Phong học viện, Dịch Vân bước nhanh vào thành, xem hẳn mày cau mặt khấn, trong lòng hiển nhiên trầm trọng.

Môn La lúc này bỗng nhiên xuất hiện bên người Dịch Vân, không hề buông thả thần thái cợt nhả mọi khi, nhẹ nhàng thở dài nói: “Theo ta từ ngũ say tỉnh dậy sau bảy ngàn năm, đã thấy Tư Đạt Đặc tộc nhân khí thế luân lạc liên cả kinh, lại thêm trừ người ra toàn bộ tộc nhân đều bị đồ diệt, đến cả tổ ốc bảo hộ gia tộc vạn năm cũng bị người khác chiếm giữ, thực sự không phải năm đó ta có khả năng tưởng tượng được, ai...!”

Môn La từng chính mắt thấy qua vinh quang ngày xưa Tư Đạt Đặc gia tộc, giống như ánh mặt trời chói chang giữa trưa, đối với thânm trạng gia phá nhân vong hần đương nhiên cũng bị ảnh hưởng tâm lý như Dịch Vân.

Nếu tổ bối Tư Đạt Đặc có sống lại chỉ sợ cũng tức mà chết tiếp thôi.

Than nhẹ một tiếng, Môn La hỏi: “Người cương quyết yêu cầu Mễ Nặc xin nghỉ ba tháng là muốn trở lại Yêu Đạt Trấn sao ?”

Dịch Vân không nói một câu, gật gật đầu.

“Đáng tiếc! Người lần trước xuất môn làm Mễ Nặc ghi nhớ rất sâu, hần không đáp ứng thỉnh cầu này, người hiện tại quyết định ra sao ?”

Thì ra, vừa rồi Dịch Vân mở miệng liền xin Mễ Nặc cho nghỉ ba tháng, bị Mễ Nặc truy vấn, hần cũng không giải thích được, một khi đã không có lý do hợp lý Mễ Nặc đương nhiên kiên quyết không ký, còn phát giận, cường lệnh Dịch Vân sau này mỗi hai ngày một lần phải gặp hần báo cáo, đi vào trong Diễn vũ ma trận tu luyện.

Dịch Vân hiện tại vì thế mà đau đầu không thôi.

Một cái lý do hợp lý, hần làm sao lấy ra được? Không thể hướng Mễ Nặc nói hần là người còn sống duy nhất của Yêu Đạt Trấn, thực là truyền nhân của Tư Đạt Đặc gia tộc?

Hần nếu thực nói như vậy, Mễ Nặc sợ cũng không tin.

Năm đó đế quốc từng cho người điều tra thẩm án Yêu Đạt Trấn, tận lực tìm kiếm người còn sống, mấy năm qua đều không có kết quả, cổ truyền thể gia diệt vong đã thành sự thật. Hôm nay đế quốc tuyên bố muốn đem lãnh địa thu hồi đem phong thưởng ra, lại đột nhiên hiện ra một người tự xưng là đệ tử gia tộc, việc này thật không thể khiến người ta tin tưởng.

Một hồi, Dịch Vân như hạ quyết định, quay đầu nói với Môn La: “Yêu Đạt Trấn từ khi bị người ta đồ diệt cho đến khi có tên Quỷ Vực, không ai nguyện ý tiếp nhận. Nhưng đến hiện tại, đế quốc vương thất đã công khai lấy khối lãnh địa này làm phần thưởng Kỳ Vũ Ma Đấu đại hội, nên sẽ khiến cho rất nhiều người hứng thú, muốn tìm tòi một chút chỗ tốt.”

“Ta rất quan tâm đến tình huống của trang viên Tư Đạt Đặc cùng phần mộ tổ tiên, hài cốt ngoại công, cửu cửu, cửu mẫu,... nói không chừng sẽ bị làm hư tổn, nhất định phải trở về một chuyến mới được.”

Lắc lắc đầu, Dịch Vân kiên định nói: “Không còn cách nào khác, cho dù làm Mễ Nặc lão sư tức giận ta cũng phải trở về một chuyến mới được .”

Khi Dịch Vân trở lại thiết phòng, nghĩ muốn mang Cầu Cầu đi thì thấy Ngạc Đa Đồ đang ngồi ngoài phòng chờ hần.

“Dịch Vân!” Ngạc Đa Đồ vừa thấy Dịch Vân trở về, lập tức kinh hỉ kêu lên: “Ta lúc này mới đến không lâu, vốn tưởng đợi cả ngày không ngờ người nhanh như vậy trở lại.”

Dịch Vân có chút kinh ngạc, Ngạc Đa Đồ sáng sớm đã tìm hần một lần, hiện tại chẳng qua vừa giữa trưa, không đến mấy giờ đã quay lại, chẳng biết lần này là chuyện gì?

Không đợi Dịch Vân mở miệng, Ngạc Đa Đồ lập tức nói: “Ta lần này tìm đến ngươi là có hai chuyện. Thứ nhất là cho ngươi biết, hai thanh ma binh cao giai lõi hệ kia chúng ta đã định ngày bán. Thời gian là một tháng sau, địa điểm là trong thủ đô Kỳ Vũ thành, tin tức này Kiệt Nặc Tư gia tộc ta ngày mai sẽ công bố toàn đế quốc, tin rằng nhất định sẽ khiến các đại gia tộc chú ý.

Nói đến đây, Ngạc Đa Đồ nhìn Dịch Vân nói: “Trong đó có Lam Duy Nhĩ gia tộc.”

Đối với đề xuất yêu cầu không được cho Lam Duy Nhĩ gia tộc mua được ma binh lần này, kể cả Ngạc Đa Đồ lẫn thành viên Kiệt Nặc Tư gia tộc đều không thể lý giải.

Lam Duy Nhĩ thế gia là một trong tứ đại thế gia đế quốc, luận lực lượng quân sự trong tay gia tộc này khẳng định là đứng đầu, chỉ cần là người bình thường, tuyệt sẽ không làm địch thủ bọn họ, lại không biết Dịch Vân có ân oán gì với thế lực cường đại này, áp đặt gì bọn hắn?

Dịch Vân nghe xong, cười nhạt: “Buổi sáng đã nói qua, sự việc không cần cho ta biết, chỉ cần kết quả khiến ta vừa lòng là tốt rồi.”

Ngạc Đa Đồ nghe vậy nói: “Ta tìm người là muốn hỏi, Dịch Vân ngươi có hay không muốn tham gia hội đấu giá mua bán ma binh lần này? Nếu ngươi có ý đó gia tộc ta sẽ vì ngươi an bày một chỗ bí mật, cho ngươi chính mắt quan khán cuộc hội tiến hành, cam đoan không thể khiến người khác hoài nghi.”

Suy nghĩ một chút, Dịch Vân lập tức lắc đầu: “Không được, ta không có hứng thú với đấu giá hội, càng không có thời gian, ta lập tức phải viễn trình một lần nữa.”

“Người lại muốn đi xa? Lần này là thời gian bao lâu?” Ngạc Đa Đồ rung mình, khẩn trương truy hỏi.

Dịch Vân nói: “Phỏng chừng trên dưới ba tháng.”

“Khi đó ma binh đấu giá đã sớm chấm dứt. Dịch Vân ngươi sẽ trở về chứ?”

Nhìn thấy vẻ mặt Ngạc Đa Đồ bộ dáng khẩn trương, Dịch Vân cười khổ trong lòng, hắn chẳng qua là một lần xuất môn về chậm mà thôi, thế nào tất cả mọi người đều không có tin tưởng hắn đây? Mễ Nặc, Ngạc Đa Đồ cũng thế, tựa hồ uy tín của hắn đã tiêu tùng rồi?

“Chắc rồi!” Dịch Vân khẽ cười nói: “Ngạc Đa Đồ ngươi nói có hai sự kiện, còn một cái nữa là chuyện gì?”

“Việc thứ hai là...” Ngạc Đa Đồ làm như muốn nói lại thôi, một hồi hắn nói: “Ai, Dịch Vân ngươi đừng trách, tộc trưởng muốn ta đến cho ngươi xác nhận, sau khi đấu giá hội lần này, ngươi thực sự còn có một thanh nhị phẩm cao giai ma binh lõi hệ để bán cho Kiệt Nặc Tư gia tộc sao chứ?”

Cũng khó trách tộc trưởng Cát Ấu có nghi ngờ như vậy. Nhị phẩm cao giai ma binh cho tới bây giờ đều là binh khó truyền thừa hơn ngàn năm, thế gia luyện khí từ xưa mới có thể tạo ra, hơn nữa tỷ lệ luyện thành cực thấp, bình thường mấy năm mới xong một thanh, cho nên mỗi một ma binh như vậy đều khư khư giữ trong nhà, hạn chế nghiêm khắc đem ra ngoài, tự nhiên là vô giá.

Dịch Vân lúc trước xuất ra một thanh nhị phẩm cao giai ma binh làm Cát Ấu kinh ngạc không thôi, hiện tại hắn còn nghe còn một thanh khác đương nhiên sẽ có nghi hoặc, lại sợ thua thiệt, giống như thiếu nữ hoài xuân, đây là tâm tình tộc trưởng Cát Ấu đang mang.

Dịch Vân hơi kinh ngạc, liền hiểu dụng ý Ngạc Đa Đồ, nhàn nhạt nói: “Điểm ấy mời tộc trưởng ngươi yên tâm, nếu Kiệt Nặc Tư gia tộc ngươi làm ta vừa lòng lần này, Dịch Vân đương nhiên sẽ thực hiện hứa hẹn, lời này nhấn tới tộc trưởng ngươi đi.”

Dịch Vân trả lời tự tin, làm Ngạc Đa Đồ tinh thần treo trên cây cũng yên ổn xuống, đang muốn rời đi về trình báo Cát Ấu thì Dịch Vân kêu lại, nghe hắn nói: “Ngạc Đa Đồ, ngươi có thể giúp ta một việc?”

Ngạc Đa Đồ nghe vậy một sửng sốt!

Sau khi Ngạc Đa Đồ rời đi, Dịch Vân đi vào thiết phòng, thấy Cầu Cầu đang ngủ say trên giường, hắn cảm khái trong lòng.

Buổi sáng xuất môn, trải qua một hồi phục sát, tuy nhiên toàn thắng đi ra, đây cũng là một trận thảm thiết, không thể không thừa nhận thất bại này thua là thân tử.

Lại sau đó nghe Mễ Nặc bảo Yêu Đạt Trấn sắp đổi chủ, vì thế tâm tình hắn như bị đè nặng ngàn cân, một hồi, thấy con rắn nhỏ say ngủ an tường, tất cả đều như huyền mộng, hắn cảm thán nói: “Có lẽ, một con rắn chỉ biết ăn với ngủ, ít nhất cũng không có cái gì phiền lòng hay sầu bi.”

Đem Cầu Cầu quấn vào lồng ngực, đơn giản thu thập một chút, Dịch Vân liền xuất môn.

“Tiểu tử, không ngờ ngươi lại bảo Ngạc Đa Đồ kêu Ny Khả xin phép học viện dùm, đây là không cáo mà biệt, chỉ sợ Mễ Nặc lão nhân sẽ tức chết mất thôi, ha ha ha.”

Đi ra cửa thành, Môn La bỗng nhiên cười nói với Dịch Vân.

Dịch Vân vẫn không dừng bước, miệng nhàn nhạt nói: “Hiện tại chuyện tối sù là tình huống Yêu Đạt Trấn, tuy nhiên lần này nhất định lão sư không cho ta xuất môn, cũng không thể làm khác, trở về lại hướng lão sư giải thích vậy.”

“Lấy thực lực người trước mắt, hoàn toàn không thể ngăn cản lãnh địa gia tộc thay chủ, trở về người định làm gì?”

“Ta cũng không biết, chỉ là, ít nhất có thể xác định trang viên Tư Đạt Đặc cùng tổ ốc không có bị phá hư mới được, mặt khác, đợi trở về nói sau đi.”

Nhìn thấy đường xá phía trước kéo dài như vô tận, Dịch Vân thì thào: “Cho tới bây giờ, thời gian tốt đẹp nhất của ta đều tại Yêu Đạt Trấn, nơi đó có nhà của ta, thân nhân, thân tình,... trong lòng ta vĩnh viễn là thánh đường, tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào chà đạp lên.”

Dứt lời, Dịch Vân lao người phóng đi, một đường khởi lên bụi mù đầy trời.

Thánh đường đang chờ hân !!!!

186. Chương 187: Dê Và Sói

Ngày hôm sau, trước giáo chức đại lâu Thiên Phong học viện, hai nữ đệ tử trẻ tuổi dắt tay nhau đi tới, trong đó một nữ tử y phục gọn gàng tóc ngắn hết sức xinh đẹp, nữ tử còn lại mặc một chiếc áo váy vàng nhạt, mỗi bước đi đều làm chiếc váy tung bay, một cảnh tượng hết sức cuốn hút. Hai người cùng đi tới trước giáo chức đại lâu rồi dừng lại, thoáng nhìn lẫn nhau, giống như do dự có nên tiến vào hay không.

Hai người này chính là Ny Khả cùng Tô Lị. Hai người trước đại lâu thông thả đi qua đi lại, nhìn trông giống như đang tản bộ. Một khắc sau, hành động kì quái của hai người bị các giáo sư học viện phát hiện, lập tức kêu hai nàng tới.

Ny Khả lúc này thoáng giật mình, lập tức lấy một bức thư hảo hảo giao cho vị giáo sư kia, nhợt nhạt cười, rồi kéo Tô Lị chạy nhanh như chớp, trước khi đi còn với tới vị giáo sư kia nói : “ Thỉnh lão sư đem bức thư này giao cho Thước Nặc viện trưởng”

Vị giáo sư kia vừa thấy các nàng nói xong liền chạy mất, nhất thời nhìn bức thư không hiểu gì, rồi sau người tiến vào đại lâu hướng phòng của viện trưởng đi tới.

Không lâu sau, một tiếng rít gào đầy giận dữ từ phòng viện trưởng truyền ra, nộ khí lên cao, âm thanh cuồng mãnh, có thể so với tiếng rống của cao giai ma thú, cơ hồ truyền khắp Thiên Phong học viện : “ Tên đệ tử hỗn trưởng! Hôm qua mới nói xong, dám đem lời lão phu như gió thoảng bên tai , cuối cùng dám không từ mà biệt. Người nếu còn có đảm lược trở về, lão phu sẽ tự tay lột da rút gân ngươi! A a a a a.....!!!”

Ny khả cùng Tô Lị lúc này sớm đã chạy ra khỏi đại môn học viện, đột nhiên tiếng gầm từ sau truyền đến, hai người nhất thời cả kinh, hai nàng đều rõ tên đệ tử hỗn trưởng trong lời viện trưởng là ai, khiếp sợ trước cơn giận của Thước Nặc viện trưởng. Hai người liếc mắt nhìn nhau, lập tức chạy ra khỏi học viện.

Toàn thể giáo sư, đệ tử Thiên Phong học viện đều biết, bình thường Thước Nặc viện trưởng nói năng điềm đạm, nhưng một khi tức giận sẽ không để ý hậu quả. Như đột người nhà vương gia có tiếng của Kì Vũ thành, dám giáo phong giáo vũ, đem phó viện trưởng cùng hơn mười cao cấp lão sư đã thương bất tỉnh, cơ hồ mỗi lần gặp đều bị viện trưởng đem một đám người truy đánh ra khỏi Kì Vũ thành.

“ Vũ vũ hô, nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, Thước Nặc viện trưởng bạo nộ thật đáng sợ! Nếu không cẩn thận bị ngộ thương, thì rắc rối to.”, một đường chạy không biết trời đất ra ngoài thành, Ny Khả thở hổn hển, cười nói : “ Hoàn hảo! may mà có thể thân, tên kia không biết viện trưởng đang hết sức giận dữ, thay ta hứng chịu nộ khí của viện trưởng đại nhân, hi hi hi.”

Tô lị thở hổn hển vài tiếng, một hồi cười nói : “ Lão sư kia hảo tâm giúp người, đã giúp người đưa thư, hiện giờ hân xui xẻo rồi. Bà cũng thật vô tâm lại còn nói bóng nói gió, ta thực vì lão sư kia cảm thấy đau lòng thay a”

“ Hi hi, chính hân chủ động gọi chúng ta tới, không thể trách ta được ”

“ Đứng rồi”, Tô Lị bỗng nhiên nói : “ Ta biết việc quái nhân kia là đệ tử thân truyền của Thước Nặc viện trưởng là do lần trước hấn vô tình nói ra, việc này hấn cùng viện trưởng che dấu thật tốt. Đáng lý ra phải không ít người biết mới đúng. Người như thế nào biết được?”

Chu chu cái miệng nhỏ nhắn, Ny Khả nói : “ Việc đó cũng phải hỏi sao? Ta luôn luôn chú ý hành tung của hấn, mỗi lần hấn đi vào học viện ta đều lén lút theo sau. Tháng trước, nhiều lần ta thấy hấn tiến vào hậu sơn cấm địa của học viện mà thủ vệ đều cho hấn thông qua, nơi đó là cấm địa học viện a, trừ bản thân viện trưởng ra, ngay cả giáo sư học viện cũng không thể tiến vào a! Từ đầu ta cũng không nghĩ ra, sau khi nghe lời đồn huyền náo trong học viên, ta lập tức hiểu ra toàn bộ.”

“ Thì ra là thế!”, Tô Lị như đại ngộ bừng tỉnh, rồi nhìn Ny Khả, biểu tình như cười như không nói : “ Bà thế nào lại làm cái việc vụng trộm đi theo nam nhân như vậy. Làm tỉ muội với bà nhiều năm, tôi tưởng đã nhìn thấu bà, nhưng lần này vẫn bị hành động này của bà dọa người đó, không ngờ gì sao?”.

“ Có gì mà ngờ gì chứ?”, Ny Khả mặt không chút đỏ nói : “Một con sói mà muốn bắt được một con dê, đều phải trốn một bên quan sát con dê đó, đây là cách săn bắn, có gì kì lạ đâu.”

Tô Lị nghe vậy sững sốt, chợt “ Phốc xuy!!!”, một tiếng cười khanh khách vang lên : “ Lời này đúng, cực kì đúng. Lời này vốn phải do bọn nam nhân nói ra mới đúng. Từ một cô gái không nhẽo như bà chính mồm nói ra, như thế nào nghe thật kì quái a !”

Dừng một chút, Tô Lị nhìn Ny Khả, vẻ mặt như cười như không : “ Nói đi cũng phải nói lại , bà hôm nay mạo hiểm giúp tên quái nhân kia xin phép, thật khiến ta ngạc nhiên, Hấn là con dê, bà không phải là con sói sao?”

Ny Khả nghe vậy, thân thể mềm mại khẽ run lên, kinh hô : “ Việc này sao bà biết? Hôm qua, bà vụng trộm theo sau tôi sao?”

Nguyên lai, Tô Lị sáng sớm ở trong học viện, nhìn thấy Ny Khả nhìn trước ngó sau chạy ra khỏi học viện, nhất thời tò mò, vụng trộm theo sau.

Duy Đa theo đuôi Ny Khả còn nàng thì theo sát hấn.

Lấy thực lực bốn sao đỉnh phong của nàng, vốn không thể qua mắt Duy Đa đã là năm sao cao giai, nhưng Duy Đa là một gã nam nhân lúc đó lại đang đối mặt với hoàn cảnh bất đắc dĩ, người hấn yêu thích lại phẳng phẳng chạy đi tìm nam nhân khác.

Còn có cái gì bí hiểm hơn nữa chứ?

Hấn tâm phiền ý loạn, lo lắng vô cùng, hoàn toàn không phòng bị, cho nên hấn không phát hiện hấn đang làm bộ ngựa lại bị se sẽ bám theo sau.

Sau một lúc, Tô Lị thấy Ny Khả nước mắt nước mũi từ phòng Dịch Vân chạy ra, bèn đuổi theo. Nàng vốn chỉ định theo xem náo nhiệt, không ngờ gặp phải màn huyết kịch này, cũng ngoài dự đoán của nàng

Chính là, nàng không ngờ chỉ sau một đêm. Ngày hôm sau, Ny Khả chủ động qua tìm nàng, không chút biểu hiện khác thường, vẫn như mọi ngày như kiểu chuyện hôm qua chưa hề xảy ra. Nàng còn đang khổ tư suy nghĩ làm như thế nào để an ủi Ny Khả, nhưng giờ thì không cần nữa rồi.

Ny Khả đến tìm nàng, hoá ra là do Ngạc Đa Đồ nhờ Ny Khả giúp Dịch Vân xin phép, Ny Khả biết việc này sẽ làm viện trưởng bạo nộ, vì thế mới nhờ Tô Lị đi cùng mới có can đảm để mạo hiểm.

Lúc này, đối mặt với nghi vấn của Ny Khả, Tô Lị chỉ mỉm cười, nàng biết việc này không cần nói toạc ra, việc này dừng ở đây là được rồi.

Ny Khả thấy Tô Lị đột nhiên im lặng, không nói gì, thậm giật mình, rồi cũng không truy vấn tiếp. Một hồi, nàng cười nói : “ Ta mặc dù không thể cự tuyệt giúp cái tên tiểu quỷ đầu đáng giận kia, nhưng chỉ là tạm thời. Không quản con dê ngốc này giảo hoạt đến mức nào, phải tỉnh táo, chung cuộc cũng không thoát khỏi định mệnh làm bữa tối cho sói ta, ta sẽ một lần bắt hấn ăn luôn, ha ha a”.

Tô Lị nghe xong chợt sững sốt, rồi khẽ cười

Xích*** thăng thần, không che giấu, không thẹn thùng, đây hào khí nam nhi, đó là Ny Khả.

Lấy tính tình của nàng, trên chiến trường tình yêu, nàng là đấu sĩ, không sợ gì cả, không bao giờ quay đầu lại.

Ny Khả trong lòng thầm nói : “ Tên quỷ đầu đáng giận kia! Đây là chức dục cầm cổ tủng sao? Cao a! Làm cho bồn cô nương phải rơi lệ, nợ này sau này phải đòi trên người người gấp bội! Người là dương, ta là lang, sớm hay muộn ta sẽ hảo hảo hưởng dụng ăn người a, ha ha a”.

Ny Khả lúc này chiến ý cực thịnh, xem ra, phiền toái của Dịch Vân sắp bắt đầu rồi a.

Kì Vũ thành, Lam Duy Nhĩ gia tộc.

Mặc Tây cùng Bối Cách đang ngồi trên vị trí chủ vị, hai người trong tay đang cầm một bức thư, vẻ mặt ngưng trọng nhìn. Thật lâu sau, Mặc Tây mới mở miệng nói : “ Ma binh đấu giá đại hội. Bối Cách, người nghĩ thế nào về việc này?”

Trầm ngâm một lát, Bối Cách mới chậm rãi nói : “ Việc này có chút kì quái. Lần này Kiệt Nặc Tư gia tộc mở ma binh đấu giá đại hội, hơn nữa lại còn ban đấu giá một thanh nhị phẩm cao giai lôi chúc ma binh. Nếu ta nhớ không lầm, đấu khí tuyệt học tổ truyền của Kiệt Nặc Tư gia tộc cùng là lôi chúc đấu khí, như vậy thanh lôi chúc ma binh này hẳn phải rất quan trọng với họ mới phải, theo đạo lý họ sẽ không mang bán nó mới đúng.”

Mặc Tây gật đầu nói : “ Ân, thanh nhị phẩm cao giai lôi chúc ma binh này đối với Kiệt Nặc Tư gia tộc hay Lam Duy Nhĩ gia tộc ta đều rất quan trọng, đó là một trân phẩm ma binh a. Quyết định lần này của bọn họ thật khiến người ta khó hiểu! Người nói xem, có phải hay không Kiệt Nặc Tư gia tộc đang lâm khốn cảnh, thế nên họ mới quyết định như vậy?”.

Nghĩ một hồi, Bối Cách chợt nhớ tới điều gì đó cười nói : “ Đại ca, người nhắc ta mới nhớ. Mấy tháng trước, ta từng nghe được một ít tin cơ mật , Kiệt Nặc Tư gia tộc một năm qua luôn không tiếc đại giới hướng các đại thế gia thu mua các loại khoáng thạch quý hiếm, không quản giá cao thế nào, bọn họ cũng thu mua toàn bộ. Nghe nói, Kiệt Nặc Tư gia tộc bỏ ra gần 200 vạn kim tệ.”

Mặc Tây nghe vậy không khỏi kinh hô : “ Hoa, 200 vạn kim tệ để đi mua khoáng thạch mà không sử dụng được thì tác dụng gì. Tộc trưởng Kiệt Nặc Tư gia tộc, Cát Âu lẽ nào thành lão hồ đồ rồi sao?”.

“ Trong đó cũng có không ít người hoàng thất Kì Vũ Vương, nghe nói có không ít công chúa cùng vương tử đều bảo thạch quý giao dịch với bọn họ, giá cả đều toàn giá cao trên trời, tổng lại cũng trăm vạn kim tệ. Lấy tầm của gia tộc ta lúc này mà nhìn, đám thạch đầu này ngay cả 1 vạn kim tệ cũng không có a! Kiệt Nặc Tư gia tộc thật sự đã làm như vụ buôn bán lớn, coi tiền như rác, những chữ này rất hợp với bọn họ thời điểm này!”, Bối Cách trào phúng nói.

Một lát sau, như thấy được đầu mối gì đó, hai mắt híp thành một đường, cười sáng lạn ; “ Không chỉ có thế, một năm qua, gia tộc bọn họ tích không ít thứ, họ liên tiếp lấy thụ giới bán ra, duyên cớ chắc do không còn kim tệ”.

“ Khi trước ta thu được tin tức, cũng không rõ lý do vì sao bọn họ làm vậy, hiện tại cũng hiểu rồi. Hiện tại, biên cảnh đế quốc chiến sự liên miên, chiến tranh còn tiếp diễn sẽ khiến giá cả vật phẩm tăng cao, các thương hành của các đại gia tộc đều tìm biện pháp để tích trữ càng nhiều vật phẩm, thế mà Kiệt Nặc Tư gia tộc lại làm ngược lại, đem bán đi, hẳn là do chuyện thu mua bí thạch a”.

Mặc Tây nghe xong chợt ngẩn ra, rồi cười to nói : “ Ha ha ha, nói như thế có nghĩa là lần này bọn họ đem nhị phẩm cao giai lôi chúc ma binh rất quan trọng với bọn họ đem đấu giá, cũng chỉ vì để bù khoản tiền thu mua bí thạch a!”

“ Cát Âu thật sự là lão già hồ đồ, thấy bảo thạch là loá mắt, cái đó tuyệt không thể cùng ma pháp binh khí đánh đồng! Điều hiển nhiên như thế, hẳn một chút cũng không hiểu sao? Kiệt Nặc Tư gia tộc kinh doanh bao đời mới tại Thiên Phong thành trở thành nhất đại thế gia, đáng tiếc đó chỉ còn là quá khứ, xem ra ngày gia tộc bọn họ suy tàn đã không còn xa, ha ha ha!”

Bối Cách lúc này chợt hỏi : “ Đại ca, lần đầu giá đại hội này còn không đến một tháng nữa, người xem gia tộc chúng ta trả giá bao nhiêu để đem ma binh về tay ?”

Mặc Tây không chút nghĩ ngợi lập tức nói : “ Tuyệt học của Lam Duy Nhĩ gia tộc là cuồng lôi phách quyết, chính là lôi chúc đầu khí, thanh nhị phẩm cao giai lôi chúc ma binh này đối với gia tộc ta rất quan trọng, chỉ cần là hàng thật, chúng ta bất luận phải trả bao nhiêu cũng phải đoạt nó tới tay! ”

“Ma binh cấp bậc cao nhất của gia tộc chúng ta là của phụ thân đại nhân, tam phẩm sơ giai hoả chúc ma binh, duy chỉ có thanh đó thôi. Kiệt Nặc Tư lần này mở đầu giá tuy chỉ là nhị phẩm cao giai, nhưng nó lại phù hợp với tuyệt học đầu khí tổ truyền của gia tộc – cuồng lôi phách quyết, nó gần như sẽ tiếp cận tam phẩm ma binh, nếu gia tộc ta có thêm một thanh ma binh như thế, thực lực há không phải đề thăng một bậc sao ?”

“ Vô luận ra sao, không tiếc hết thảy đại giới, chúng ta phải đem thanh ma binh này đoạt về mới được!”

Bối Cách nghe xong cũng gật đầu nói : “ Xem trong thư mới có nói, ma binh đầu giá đại hội sẽ công khai đầu giá trong vòng 10 ngày, hơn nữa địa điểm lại là Kỳ Vũ thành, không bằng đến khi đó, hai ta giám định cùng thưởng thức chuỗi ma binh này a, nhìn xem nó đến tột cùng có xứng đáng với cái tên nhị phẩm cao giai lôi chúc ma binh ”.

Mặc Tây gật đầu cười nói : “ Đương nhiên ! Chỉ có tận mắt chứng kiến, chúng ta mới có thể tính xem nó tột cùng đáng giá để gia tộc ta đại giới hay không. Ân, hôm đó ngoài hai chúng ta hãy đem theo các vị trưởng lão khác đi cùng để thử nhãn lực giám thưởng ma binh a, lần giao dịch này có thể sẽ hơn trăm vạn kim tệ, chúng ta phải hảo hảo bình giám một phen, đề phòng mua nhầm hàng giả a”

Bối Cách minh bạch nói : “ Việc này liền giao ta xử lý a, vừa lúc gia tộc ta vừa chiêu lãm được trưởng lão mới, trong đó có hai gã là người của luyện khí gia tộc nhỏ, đối với giám định ma pháp binh khí khẳng định là hơn xa ta và người, lần này tới đầu giá ma binh tốt nhất nên dẫn theo bọn họ ”.

Vừa quyết định sự việc xong, đúng lúc này, một gã hộ vệ đại môn đột nhiên báo “ Tộc trưởng đại nhân, ngoài cửa có một thần bí hắc nhân y nói yêu cầu gặp tộc trưởng, hắn tự xưng là gia tộc bàng hệ đệ tử, Khiết Tây Tập”

“ Khiết Tây Tập? Nàng không phải đang chấp hành nhiệm vụ dong binh sao, như thế nào nhanh như vậy đã trở lại?” Mặc Tây cùng Bối Cách đồng thanh nghi hoặc nói.

187. Chương 188: Vì Dịch Nhân Rơi Lệ

Từ sau khi rời khỏi Thiên Phong thành, Dịch Vân muốn tới Yêu Đạt Trấn. Đêm nghỉ ngày đi, cuối cùng sau mười ngày, hắn rốt cục cũng đi tới Yêu Đạt Trấn .

Khi hắn đứng tại tiểu đồi trên núi cách trấn vài dặm, trông về Yêu Đạt Trấn có hương, hắn bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người.

“ Đây là Yêu Đạt Trấn của ta sao?”

Chỉ thấy có ước chừng ngàn danh binh lính mặc đồ trang, toàn bộ đóng doanh tại bên ngoài Yêu Đạt Trấn, cứ mỗi trăm mét lại có một cái doanh trường, đem toàn bộ Yêu Đạt Trấn vòng vòng bao quanh.

Càng làm hắn không thể tin được là tại nơi binh lính vòng vây chính là Yêu Đạt Trấn ngày xưa, nhưng hiện tại đã thành một mảnh đất trống hơn mười dặm. Trên mặt đất là vô số đoạn tường bị tàn phá ngổn ngang. Tất cả nhà dân, phương tiện đều bị phá hủy bỏ xuống.

Hơn nữa, hắn còn chứng kiến có mấy trăm danh sĩ binh tay cầm công cụ phá dỡ, chia ra thành hơn mười tiểu đội, tiến hành công việc phá dỡ phòng ốc.

Cổ hương ngày xưa của hắn, thánh đường trong lòng hắn... Đang không ngừng bị phá hủy....

“ Đây rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”, Dịch Vân nhìn trùng trùng phòng ốc theo thời gian từng cái bị phá hủy, toàn thân run lên kịch liệt, trong lòng đại thống kinh hô.

Cuộc sống vài năm ở Yêu Đạt Trấn, như còn trước mắt hần thôi.... Đó là khoảng thời gian vui sướng nhất, ấm áp nhất. Người nhà, hàng xóm, bằng hữu.... tất cả còn trong kí ức hần là đẹp nhất. Quân chi tất cả bọn họ hiện tại đã mất, trong lòng hần nơi đây vẫn là Vĩnh Hằng điện phủ, tất cả là của hần.

Ký ức về cõi yên vui đó, hiện giờ trước mắt hần từng cái bị phá huỷ. Tất cả đã bị phá huỷ, cây không có nước làm sao mà sống? Hần giờ đã không có nhà để về nữa rồi.

Môn La lúc này đứng một bên Dịch Vân, trên mặt xanh mét đầy ngưng trệ, trong mắt tràn ngập lửa giận, trầm giọng nói : “ Những người này hiển nhiên là binh lính Kỳ Vũ đế quốc, dám có hành động lớn như vậy, nhất định là được vương thất đế quốc cho phép. Tư Đạt Đặc bộ tộc chúng ta thủ hộ tổ truyền vạn năm nơi đây, bao nhiêu hậu nhân cũng đều ở nơi này sinh sống. Đối với tổ tiên đời thứ nhất lưu lại tổ huấn nơi này không được để xâm phạm., nhưng hiện giờ bị huỷ hoại trong chốc lát. Nếu tổ tiên chúng ta mà biết, nhất định ở dưới kia tức giận mà chết lần nữa.”

Hít một hơi thật sâu, Dịch Vân cực lực khiến cho mình trấn định lại. Thân hình vẫn run nhẹ hiển nhiên trong lòng có chút khó thở, lạnh lùng nói : “ Yêu Đạt Trấn tuy rằng được đưa ra làm phần thưởng cho Kỳ Vũ ma đầu đại hội, nhưng chưa chính thức thụ phong cấp cho ai, nó vẫn là của Tư Đạt Đặc bộ tộc ta. Không biết đám binh lính này sao lại trú tại nơi này , lại còn phá huỷ những phế kiến của Yêu Đạt Trấn?”

“ Ta cũng không rõ”, Môn La đảo mắt nhìn toàn bộ Yêu Đạt Trấn, liếc mắt một cái , cười tà nói : “ Vậy sao ngươi không bắt một người tới để hỏi đi?”

Một hồi sau, trời chuyển về đêm, bán luân khuyết nguyệt cao cao trên trời đêm tản ra màu ngân bạch.

Đập tường phá ngõ là việc cực kì hao tổn thể lực. Hơn ngàn sĩ binh sau một ngày, ngoại trừ thay phiên nhau canh gác đêm, đại bộ phận người tất cả đều sớm tiến vào trong doanh trường để nghỉ ngơi.

Nơi này không phải chiến trường, họ chỉ phụng mệnh canh giữ nơi này, nếu có người ngẫu nhiên đi tới nơi này, chỉ cần nhìn thấy hơn ngàn binh lính đế quốc trú đóng, cũng lập tức sẽ lựa chọn đường vòng mà đi, tuyệt đối sẽ không lỗ mãng đi tìm phiền toái. Quân nhân cầm đao trên tay, trên chiến trường để giết địch, sẽ không cùng người khác nói đạo lý.

Cho nên, binh lính chiếm đóng nơi này, không quá cảnh giác, ngoại trừ đại bộ phận binh lính đang ngủ say như chết trong đại trường, ngay cả mười mấy binh lính phụ trách gác đêm canh giới cũng tìm cây dựa vào cứ như vậy mà ngủ gục.

Ban đêm yên tĩnh, Dịch Vân nhìn khắp nơi toàn là phá phòng phế tích, một cỗ nộ hỏa tận tâm gan bốc lên.

Đúng lúc này, một hắc ảnh tiếp cận bên ngoài quân doanh. Một binh sĩ đang say ngủ tại gốc cây đại thụ, bất chợt bị một đôi bàn tay lớn kéo vào trong rừng rậm, sau đó bàn tay gắt gao nắm lấy cổ hần nhấc lên dễ dàng như nhấc con chó con mèo vậy, tiếp thể cứ thế mà tiến vào trong hắc ám rừng rậm.

Tên binh lính hoảng sợ muốn mở miệng kêu to lên nhưng hần phát hiện vô luận hần cố gắng thế nào cũng không không thể kêu to lên được, một chút âm thanh hần cũng vô pháp mà phát ra. Cảm thấy chung quanh cây cối không ngừng chạy ngược, tốc độ thật kinh người, người này một tay dễ dàng nhấc hần lên vậy lại còn dẫn theo hần chạy còn nhanh hơn so với hần cuối tuần mã phi nước đại. Hần càng nghĩ càng thấy kinh hãi, đang muốn ra sức giãy giụa, chợt cảm thấy một cỗ khí kinh nóng rực quỷ dị nhập vào cơ thể, sau đó đau đớn mà ngất đi.

.....

“ Ta có mấy vấn đề muốn hỏi ngươi. Thành thật trả lời thì sống, không chịu phối hợp hay lớn tiếng kêu to, sẽ chết!”

Dịch Vân đưa tên binh lính bắt được đi qua vài dặm trong rừng rậm, cuối cùng vứt trên mặt đất cứu tỉnh, trầm giọng hỏi.

Tên binh lính vừa rơi xuống đất đau đớn mà tỉnh lại, chỉ thấy một người cao lớn mặt che bằng một miếng vải đen, ngữ khí âm lãnh hỏi hần. Hần chỉ là một tên binh lính bình thường, vụn vặt chỉ là nhất tinh chiến sĩ, hần rõ ràng biết người này cũng không thể chính mình có khả năng đối phó, nên vội vàng gật đầu xác nhận.

“ Vấn đề thứ nhất, các người có phải binh lính đế quốc hay không, tới đây có mục đích gì? Vì sao lại đem Yêu Đạt Trần toàn bộ phá bỏ?”, Dịch Vân nhàn nhạt hỏi.

Tên binh lính còn đang run rẩy, lập tức đáp : “Chúng ta là tân quân mới được đế quốc tổ kiến, chúng ta nhận được hai mệnh lệnh. Một là coi chừng nơi này, không cho bất kì kẻ nào tới gần nơi này. Hai là nhanh chóng đem toàn bộ trấn này san thành bình địa, để tiện cho sau này trùng kiến.”

Dịch Vân hỏi tiếp : “ Ai là người ra mệnh lệnh này?”

“ Đế quốc đại sư thủ tịch đại thần - Lam Duy Nhĩ bá tước!”

Dịch Vân nghe vậy đột nhiên chấn động, thanh âm nháy mắt trở nên âm lãnh : “ Các người là Lam Duy Nhĩ gia tộc tư binh quân đội?”

Tên binh lính vừa thấy thần bí nhân nghe hắn nói , sát khí bỗng nhiên đại thịnh, sợ tới mức ứa ra mồ hôi lạnh, mãnh liệt lắc đầu : “ Chúng ta không phải tư binh, chúng ta thật sự đều là binh lính chính qui của Kỳ Vũ đế quốc, chẳng qua thuộc quyền quản hạt của Lam Duy Nhĩ bá tước, tuy rằng đại bộ phận quan quân đều là đệ tử xuất thân từ Lam Duy Nhĩ gia tộc nhậm chức, nhưng chúng ta chỉ tuân theo quân mệnh từ vương thất đế quốc, mà ngay cả lĩnh lương bổng cũng là đế quốc cấp phát.”

Dịch Vân nháy mắt hồi tưởng lại , Lam Duy Nhĩ ra tộc tại Kỳ Vũ đế quốc là một trong hai đại thực quyền (hai thế lực lớn), thông lĩnh mấy cái đại quân của đế quốc, mà đại bộ phận đệ tử gia tộc bọn họ cũng tại quân ngũ nhận những chức vị quan trọng, hiện tại ngàn binh lính quân đội này cũng là một trong số đó.

Trầm ngâm một lát, Dịch Vân lại hỏi : “ Người nói dỡ bỏ Yêu Đạt Trần để sau này còn trùng kiến lại, nhưng Kỳ Vũ ma đầu đại hội vẫn chưa bắt đầu, khối lãnh địa này tương lai hà tất đã tất cả đã thuộc về Lam Duy Nhĩ gia tộc, các người hiện tại vội vã động thủ, chẳng lẽ đế quốc vương thất cùng các thế gia khác không nói gì sao?”

Tên binh lính thấy Dịch Vân đã tỉnh táo lại, tạm thời chưa giết hắn, cũng thở dài nhẹ nhõm, nhanh chóng đáp : “ Bởi vì khối lãnh địa này đã bị đế quốc vương thất thu hồi, tương lai sẽ đem phong thưởng, cho nên đã cử chúng ta tới đây để coi chừng khối lãnh địa này, không cho người khác tùy tiện tới gần”.

“ Mà Lam Duy Nhĩ bá tước hạ lệnh chúng ta đi trước phá bỏ Yêu Đạt Trần cũng đã được đế quốc vương thất cho phép, chỉ là sau khi dỡ bỏ xong, cũng không lập tức trùng kiến, cho nên những đại thế gia khác cũng không nói gì. Dù sao tương lai bất kể thế gia nào được phong thưởng lãnh địa này, bước đầu tiên nhất định cũng là dỡ bỏ, cho nên chúng ta được cử đi trước làm việc này...”

“ Mà Lam Duy Nhĩ bá tước tại sao lại hạ lệnh quân ta đi trước dỡ bỏ, nguyên nhân bá tước làm như vậy ta cũng không rõ, nhưng là ta từng nghe quan quân cao cấp trong quân nói phiếm với nhau là bởi vì Lam Duy Nhĩ bá tước đối với tương lai có thể lấy được khối lãnh địa này cơ hồ mười phần nắm chắc, cho nên không để ý gì, trước tiên cứ đem Yêu Đạt Trần dỡ bỏ hoàn thành đã.”

Lam Duy Nhĩ bá tước trong mồm tên binh lính nói ra chính là phụ thân của Dịch Vân – Mặc Tây Lam Duy Nhĩ.

Dịch Vân nghe xong cười nhạo nói : “ Mười thành nắm chắc ư ? Kỳ Vũ ma đầu đại hội còn chưa chính thức bắt đầu, Lam Duy Nhĩ bá tước tin tưởng mười phần như vậy, hẳn coi các đại học viện, các đại thế gia khác đều là con rối để mặc hắn muốn làm gì thì làm sao? Nói nói, sự tin tưởng của hắn đến từ đâu?”

Nghe tiếng cười của thần bí nhân đầy sự trào phúng, tên binh lính như thế nào nghe không hiểu, hắn nhìn ra được người này cùng Lam Duy Nhĩ bá tước rất không thân mật a, chỉ hi vọng chính mình không khiến hắn tức giận mới tốt.

Hắn rất cẩn thận trả lời : “ Ta đây chỉ từ quan trên nghe thế, về phần tình cụ thể như thế nào, ta chỉ là binh lính quen, không thể nào rõ được nguyên do... Chỉ biết là, Lam Duy Nhĩ bá tước đối với trăm dặm Yêu Đạt Trần là tình thế bất buộc phải có, nơi này địa lý vị trí tốt, thích hợp để huấn luyện quân sự hậu cần”

“ Còn nói, lãnh chủ trước kia hoàn toàn không biết giá trị của lãnh địa này, chỉ dùng để kiến thiết một toà trấn nhỏ rách nát, thế là giày xéo một khối lãnh địa tuyệt hảo như vậy. Bị diệt tộc cũng là xứng đáng, ngược lại còn để Lam Duy Nhĩ gia tộc hắn chiếm đại tiện nghi... Ta nghe nói, chính là như vậy”

Nghe xong những lời cuối cùng của tên binh lính, toàn thân Dịch Vân kịch liệt chấn động, một cỗ khí tức cực kì băng hàn đột ngột từ trên người hắn phát ra, không gian xung quanh nhất thời ngưng trệ, tràn ngập hàn ý lạnh thấu xương, sát khí lăm lăm, đem tên binh lính sợ tới mức cứng đờ (sợ hãi cứng, sợ hãi), trong lòng phi thường hoảng sợ, nhưng toàn thân như bị một cỗ khí kinh vô hình bao lại, muốn di động cũng không được, cứ như vậy vô lực quỳ sụp xuống trước mặt Dịch Vân.

Môn La một mực bên cạnh nghe, thần tình hắn lúc này như sương lạnh, hai mắt loé lên một tia yêu dị tử viêm, giận dữ cười nói : “ Hahaha, gia tộc cha ngươi thật sự tốt lắm! Nguyên lai Tư Đạt Đặc toàn tộc bị tru diệt, hắn không có nửa điểm thương tiếc, ngược lại còn cho thế là xứng đáng, như thế làm cho gia tộc bọn chúng chiếm được đại tiện nghi sao ? Tộc nhân của ta có thể có thân gia như vậy thật sự là vinh hạnh a ! Ha ha haha...”

Chỉ có Dịch Vân mới có thể nghe thanh âm cuồng tiếu đó trong đêm khuya quanh quẩn, Môn La nhìn Dịch Vân tà tà cười nói : “ Lam Duy Nhĩ gia tộc nhận định ngươi sớm đã bị giết hại năm đó, thế mà phái quân binh tới Yêu Đạt Trấn, nhưng lại không tìm tro cốt di vật của ngươi, ngược lại để đại quân đem toàn bộ trấn phá huỷ, trong mắt bọn họ chỉ có căn cứ huấn luyện quân sự hậu cần, hoàn toàn không để ý niệm hai nhà từng có quan hệ thông gia chi nghị, cùng với con trai ruột thịt đã chết ở đây. Như vậy thân tộc, phụ thân của ngươi đối với ngươi như thế là đúng hay sai a!”

Nghe Môn La câu hỏi đầy cuồng tiếu và giận dữ của Môn La, Dịch Vân im lặng không trả lời, chỉ hít sâu một hơi, cố gắng áp chế cỗ hỏa niệm trong lòng, nhất thời trầm mặc xuống.

Tên binh lính bỗng nhiên thấy thần bí nhân trở nên im lặng, chỉ ngửa đầu nhìn trời. Trên cao bán nguyệt quang mang chiếu trên người hắn làm nổi bật trong bóng đêm đen với ngân bạch ánh trăng, giống như một một pho tượng đá hùng vĩ, cùng với khí tức âm lãnh hư hư thực thực, làm hắn sợ không dám phát ra âm thanh nào.

Thật lâu sau, Dịch Vân quay đầu nhìn tên binh lính xụi lơ trên mặt đất, nhàn nhạt hỏi : “ Vấn đề cuối cùng, các ngươi phá huỷ Yêu Đạt Trấn, có phá hư đám mồ ở trấn trên không?”

Tên binh lính ngẩn ra, khó hiểu nói : “ Trấn trên có mộ viên sao?...Theo lời ngươi nói, mấy năm trước đội quân thay hơn hai ngàn dân Yêu Đạt Trấn bị giết hại, đào chôn thầy sao?”

Nghe được nơi hắn chôn đám người Phổ Tu Tư chưa bị phát hiện phá huỷ, Dịch Vân thở dài nhẹ nhõm, nhưng khi nghe tên lính mở miệng nói : “ Bãi tha ma”, hắn hơi sững sốt lập tức truy vấn : “ Ngươi biết cái bãi tha ma đó ở chỗ nào sao?”

Mấy năm trước, hắn từ Ny Tư biết được, toàn bộ thi cốt của cư dân Yêu Đạt Trấn đều được đế quốc phái quân đội đi chôn lấp, hắn từng nghĩ muốn đến tế bái những người đã sống cùng hắn ở Yêu Đạt Trấn, nhưng lại không tìm được chỗ chôn cất bọn họ. Mà hình như tên lính này dường như biết, lập tức truy vấn hỏi.

Tên binh lính hồi nhớ một thoáng, lập tức đáp : “ Ta từng nghe quan quân trên nói qua, hình như bên ngoài Yêu Đạt Trấn về phía đông ba mươi dặm đường, bên trong một chỗ rừng rậm. Bởi vì vài năm trước, đế quốc vương thất cũng đã tính toán đem khối lãnh địa này làm phong thưởng chi dụng (phần thưởng), cho nên lúc ấy tình nguyện chi lệ phí lớn cùng đại lượng xe ngựa vận chuyển và nhân lực đem hơn hai ngàn thi hài đến nơi cách trung tâm lãnh địa hơn mười dặm để chôn lấp”

Từ sau khi Yêu Đạt Trấn bị đồ diệt, đế quốc vương thất đã muốn thu hồi lãnh địa để làm phong thưởng chi dụng?

Dịch Vân trong lòng thầm nghĩ : “ Như vậy xem ra, đế quốc vương thất cũng không lòng dạ nào đi tìm nhóm hung thủ đồ diệt Yêu Đạt Trấn, họ chỉ đem toàn bộ tâm tư xem trong khu vực còn cái thần binh nào không và thu hồi cái lãnh địa giờ đã vô chủ này. Đế quốc vương thất làm việc cũng nhất tâm trục lợi giống như các đại thế gia, làm việc quyết sách chỉ vì tự tư tự lợi, uống mạng hơn hai ngàn con người vô tội chưa bao giờ được họ để trong lòng, ai...!”

Dịch Vân nghe xong khẽ gật đầu, nhìn tên binh lính đang hoảng sợ bất an liếc mắt một cái, nhàn nhạt nói : “ Lời cũng đã hỏi xong, đa tạ ngươi đã phối hợp!!!”

Dứt lời, Dịch Vân đánh nhẹ sau gáy khiến tên binh lính hôn mê nằm trên mặt đất.

“ Đã hỏi xong rồi, giữ hẩn lại cũng vô dụng, sao không giết hẩn luôn đi?”, Môn La hỏi.

Dịch Vân lắc đầu thần nhiên nói : “ Không phải không giết mà không cần phải giết. Mười mấy ngày này, ngày đêm không ngừng đi, lòng như lửa đốt một đường gấp gấp trở lại nơi này, hiện giờ thấy bộ dáng thâm của Yêu Đạt Trấn, mới phát hiện chính mình cái gì cũng làm không được.... Nguyên bản ta muốn trở lại trang viên gia tộc, lấy bộ sách mẫu thân để lại cho ta cùng đi vật ngoại công cấp mang đi, hiện tại xem ra đã muộn rồi...”

“ Một khi đã như vậy, ta ở lại nơi này có ý nghĩ gì nữa sao? Tên này sớm nhất sáng mai mới tỉnh lại, hẩn lại không biết thân phận của ta, cũng không sợ hẩn đi mật báo. Khi đó ta cũng sớm rời khỏi nơi này rồi.”

Dừng một chút, Dịch Vân nói tiếp : “ Hiện tại đã có thể xác định, tại bên ngoài trang viên Tư Đạt Đặc, nơi ngoại công bọn họ được chôn cất chưa bị phát hiện và phá hoại, xem ra cũng là chuyện tốt! Mà thời khắc này, ta lo lắng nhất chính là bọn họ có thể không mang tổ ốc trong nhà bếp phá hủy!”

“ Tổ ốc nơi Tư Đạt Đặc gia tộc thủ hộ vạn năm là không thể nào phá hủy! Người quen bên trong có Tinh Vực ma pháp trận bảo hộ sao?”, Môn La cười nói.

Dịch Vân lắc đầu than nhẹ một hơi nói : “ Lúc trước vào thạch thất của Bối Lợi Mỗ viên trưởng, ta đương nhiên hiểu được tổ ốc có tinh vực ma pháp phòng hộ là không có khả năng bị người khác dùng ngoại lực phá hư. Chính là như vậy mới phiền toái, nếu đám binh lính hao hết toàn lực mà vô pháp làm tổ ốc hư hại, như vậy tin tức sự kì dị của tổ ốc sẽ bị đế quốc vương thất cùng Lam Duy Nhĩ gia tộc biết được, thế chẳng khác nào là phơi bày tất cả ra ánh sáng sao.”

“ Tuy rằng bọn họ tuyệt đối không đi vào được mật thất tổ ốc, nhưng lại đưa tới vô số cường giả tới để tìm tòi nguyên cứu, di tích cổ truyền lưu vạn năm sâu dưới lòng đất, cũng dần sẽ bị hé lộ dưới ánh mắt của mọi người toàn Khung Võ đại lục”

Môn La ngạc nhiên, biểu tình lập tức ngưng trọng : “ Bản thân ta xem ra đã xem nhẹ việc này. Người nói đúng, nếu sự tình này thực sự phát triển đến mức đó, xem ra không xong!”

“ Vô luận thế nào, trước khi người rời đi, chúng ta trước tiên tiến vào tổ ốc xem sao đi đã!”

Tổ ốc nằm ở phía bắc Yêu Đạt Trấn, dựa vào huyền nhai đoạn bích, tại một đồi núi toàn rừng cây, chung quanh không hề có phòng ốc, là nơi cực kì hẻo lánh.

Dịch Vân cố ý vòng qua đông đảo doanh trường, đi tới khu rừng phía Bắc Yêu Đạt Trấn, quả nhiên nơi này quân doanh chỉ có không đến mười doanh trường, so với nơi khác ít hơn. Hẩn chọn đúng thời cơ, thừa dịp binh lính gác đêm không để ý, lập tức nhảy lên cao, tốc độ cực nhanh, nương theo bóng đêm thấp thoáng, lập tức phóng qua tầng tầng thủ vệ đi vào bên trong Yêu Đạt Trấn.

Hẩn hành động nhanh như gió, dựa theo trí nhớ tìm được trang viên của Tư Đạt Đặc bộ tộc ngày xưa. Toà trang viên cùng các phòng ốc trong kí ức đầy ngọt ngào của hẩn giờ chỉ còn một mảnh bình địa, ngoại trừ vẫn còn một đạo tường bên ngoài vẫn chưa hoàn toàn bị phá bỏ, thật sự chẳng còn gì.

Đi vào trong trang viên, mộ viên được chia làm hai được buộc vải trắng lên trước cây, trên đất trông tuy chỉ là một mảnh hoang thổ, nhưng hẩn biết, đây là nơi ngoại công, cậu mợ di hài ba người được chôn ở dưới, nhất thời trở nên đau xót.

“ Năm đó, ta từ nơi này rời đi, đã lập thế sẽ khiến Tư Đạt Đặc gia tộc vinh quang lại như ngày xưa. Nhưng hôm nay, ta lại tận mắt chứng kiến Yêu Đạt Trấn trở thành một mảnh phế tích, tộc địa (đất của gia tộc) sắp đổi chủ nhưng ta lại vô lực ngăn cản. Chưa một khắc nào, ta không ngừng thống hận mình vô năng. Ngoại công, cậu, mợ, các người ở dưới suối vàng có biết, có trách Dịch Vân này không?”

Dịch Vân ngẩng người trước mộ phần, trong lòng tự mình trách cứ, Môn La nhất mực lặng lẽ một bên không nói câu gì.

Có một nỗi đau tên là hối hận. Hối hận cũng chính là hận, hận chính mình vô năng, trăm đau chi tới!

Nhìn về mặt đầy bi thống của Dịch Vân, trên mặt trợt dài hai dòng thanh lệ, Môn La nhìn không được mở miệng nói : “ Dịch Vân, người...”

“ Lão Đại...”, đang lúc Môn La không biết nói gì để an ủi, Dịch Vân lại lau nước mắt, nói: “Người cái gì cũng đừng nói, đây là sẽ lần cuối cùng ta rơi lệ, lần tới ta rơi lệ, nhất định chỉ vì địch nhân của ta mà lưu”.

Dứt lời, Dịch Vân liếc mắt một hồi qua mộ phần, rồi xoay người rời đi.

Nước mắt chia làm hai loại. Một loại là bi thương mà rơi lệ, một loại khác là cuồng hỉ mà rơi lệ, cho nên sau này hẳn chỉ vì địch nhân mà rơi lệ.

Địch nhân đau khổ là sự ngọt ngào của hẳn, loại nước mắt này hương vị không mặn mà ngọt.

188. Chương 189: Hắc Y Nhân (thượng)

Khi Dịch Vân tiến vào khu rừng rậm hẻo lánh phía bắc Yêu Đạt Trấn, ngay khi vừa tới, đã thấy phía trước vách núi cao lớn, tổ ốc ngàn năm Tư Đạt Đặc gia tộc vẫn tồn tại hoàn hảo, bốn phía rừng cây vẫn tươi tốt san sát nhau, tựa như khi hẳn thơ ấu nhìn vẫn giống nhau, không có dấu hiệu bị người ta chặt phá.

Dịch Vân thấy thế trong lòng thầm vui vẻ : “ Xem ra tổ ốc đặt tại nơi hoang vắng này, tựa trước vách núi cho nên đám binh lính nhận định không có giá trị khai khẩn, đương nhiên sẽ không vì nơi này tiêu phí khí lực. Cho dù Yêu Đạt Trấn ngày sau có đổi chủ, bốn phía tổ ốc mà không bị phá hư mới là lạ”.

Theo Dịch Vân trở lại Yêu Đạt Trấn, trong lòng liền trở nên rối rắm, cho tới tận bây giờ mới thật sự thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhìn thấy cổ hương Yêu Đạt Trấn ngày xưa toàn bộ cấp phế kiện bị dỡ bỏ, trong lòng hẳn đương nhiên là bi thương đau đớn phi thường, nhưng là đối với Tư Đạt Đặc gia tộc mà nó thì tổ ốc gia tộc vẫn có tầm quan trọng hơn.

Từ đời tổ tiên thứ nhất liền một thể hệ lưu truyền tổ huấn, chỉ cần là Tư Đạt Đặc bộ tộc huyết mạch hậu nhân đệ tử đều phải tuân theo. Năm đó khi hẳn bảy tuổi, lần đầu tiên tiến vào tổ ốc tiến hành nghi thức tổ truyền, lời của ngoại công Phổ Tu Tư với cậu Ba Đức Lợi, hẳn nghe được rất rõ ràng, cho tới bây giờ kỉ ức đó vẫn lưu sâu trong tâm trí hẳn, một khắc cũng không dám quên.

Hiện tại nhìn thấy tổ ốc tổ truyền thủ hộ vạn năm của Tư Đạt Đặc bộ tộc còn hoàn hảo như ban đầu, không bị người ta cấp phá hư. Dịch Vân cuối cùng cũng có thể buông khối đá lớn đè nặng trong lòng.

Đang lúc hẳn muốn hướng tổ ốc đi tới, Môn La đột nhiên trong đầu hô : “ Tiểu tử đừng nhúc nhích !!! Ở hướng tây của ngươi khoảng 300 thước có hai gã cường giả đang ẩn núp!”

Dịch Vân nghe vậy nhất thời cả kinh!

Lập tức ngưng thần truyền khai thần thức hướng bốn phía tán ra. Quả nhiên phát hiện đang có hai người ẩn thân phía trên một gốc cây đại thụ, tựa hồ không phải đám binh lính cũng không phải người qua đường. Hẳn phải quan Môn La nhắc nhở mới có thể phát hiện hành tung của hai người này, cho thấy bọn họ tu vi nhất định không kém, cũng không phải đám binh lính tầm thường bên ngoài Yêu Đạt Trấn có thể so sánh.

Lòng hiếu kì dâng lên, hẳn lập tức bế khí lén lút hướng về hai gã kia chạy tới.

Hẳn đi cực kì thông thả, phi thường cẩn thận tới gần. Khi hẳn tiếp cận đến nơi cách hai gã đó khoảng năm mươi thước, trốn dưới một gốc cổ thụ mới nhìn rõ hai người kia đang ngồi xổm trên cành cây to, nhìn về phía quần doanh phía xa, giống như đang nói chuyện với nhau.

Hai người đều mặc bộ hắc sắc dạ hành y, ngay cả khuôn mặt cũng được che kín dưới lớp vải đen chỉ để lại hai con mắt ra ngoài, cùng với hẳn khi giả dạng để bắt tên binh lính tra hỏi không có gì khác biệt.

Chính là, hai người này nếu không phải cùng đám quân đội bên ngoài cùng một bọn, như vậy tại sao bọn họ lại xuất hiện nơi này, không có khả năng bọn họ tới nơi này để tấn bộ a?

“ Thật ngoài ý liệu, hai người này đều là lục tinh cấp bậc cường giả!”, Môn La hít một ngụm lương khí, lập tức ở bên trong Dịch Vân nói.

Dịch Vân đột nhiên nghe Tiêu Viêm cảnh báo cũng cả kinh, nguyên lai hai người kia đều là lục tinh lĩnh vực cường giả, bọn họ so với hẳn mạnh hơn nhiều lắm, khó trách hẳn không dễ dàng phát hiện ra bọn họ.

“ Tiểu tử ngươi đừng động, cứ như vậy ở tại chỗ này là tốt rồi, ngươi có Hồng Liên có thể tự bế khí tức ma lực cùng với đấu khí, bọn họ tuyệt đối khó phát hiện sự tồn tại của ngươi, chỉ chờ bọn họ tự thân rời đi, ngươi sẽ bí mật rời khỏi nơi này!”, Môn La khẩn trương dặn dò.

Cũng khó trách Môn La khẩn trương như thế, Dịch Vân bây giờ chỉ là năm sao cao giai trình độ. Nếu đối phương là địch nhân, cùng lúc đối mặt với hai gã lực tinh cường giả, tuyệt đối không phải là may mắn, cho dù hắn có song hệ ma pháp cùng đấu khí có thể cùng lúc phối hợp chiến đấu, nhưng có thể khẳng định là hắn vẫn sẽ thua cực thảm và cực nhanh.

Tinh cấp trong lúc chênh lệch, không thể so với tinh giai hơn kém, lực tinh cùng với năm sao linh vực, mạnh yếu cơ hồ là tuyệt đối!

Dịch Vân lập tức thu liễm toàn bộ khí tức, trái tim dần đập nhanh hơn. Đúng lúc này, thanh âm hai gã hắc y nhân nói chuyện truyền vào lỗ tai hắn.

“ Ngươi vừa rời tại quân doanh tìm tòi trở về, có phát hiện gì không?”, một hắc y nhân hỏi.

“ Không có, đám binh lính này phá ngôi, chủ yếu tìm được mấy mai ngân tệ, kim tệ linh tinh, nhiều nhất chỉ là mấy chuỗi binh khí rách nát, cùng với một ít bộ sách mà thôi, cũng không phải là vật mà chúng ta tìm kiếm”, hắc y nhân còn lại đáp.

“ Ân, theo bọn họ tới nơi này từ khi bắt đầu công tác dỡ bỏ tiến hành, chúng ta luôn theo dõi sát sao, suốt sáu ngày, hiện tại những nơi có thể giấu kín vật phẩm cùng kiến trúc của Yêu Đạt Trấn toàn bộ bị dỡ bỏ, chúng ta vẫn không thấy vật phẩm cần tìm kiếm. Xem ra cấp trên đã đoán sai, Yêu Đạt Trấn vốn không có cái đồ vật kia tồn tại!”

Hắc y nhân kia cũng gật đầu nói : “ Nếu thật sự có đồ vật kia tồn tại, mấy ngày nay cũng đã sớm đào ra, xem ra nhiệm vụ lần này nhất định là tay không mà quay về. Hiện tại thượng cấp chỉ cho thời hạn sáu ngày cũng đã đến, không bằng, ta hãy đi về trước bẩm báo kết quả a.”

“ Cũng tốt, ngươi hãy đi về trước bẩm báo, cấp trên đối với việc này có thể rất nóng nảy, ta sẽ ở lại một ngày nữa theo dõi xem, nếu không có thu hoạch , ta cũng sẽ trở lại tổng bộ báo cáo.”

Nói xong, hắc y nhân liền lập tức nhảy xuống đại thụ hướng về ngoài Yêu Đạt Trấn chạy đi, chỉ một lát liền biến mất trong bóng đêm.

Nấp ở một bên Dịch Vân nghe vẫn không hiểu ra sao, không rõ đồ vật trong miệng hai gã Hắc y nhân muốn tìm kiếm rốt cục là vật gì?

Yêu Đạt Trấn là nơi thâm sơn cùng cốc, trừ bỏ có thể rèn luyện binh khí bán ra ngoài thì không có gì đặc biệt quý hiếm tồn tại mới đúng.

Lúc này, gã Hắc y nhân lưu lại thì thào lẩm bẩm : “ Đem Yêu Đạt Trấn toàn bộ bào địa dỡ bỏ chúng ta đã sớm muốn làm như vậy, nhưng ngại thân phận bị tiết lộ nên không thể làm được.... Lúc này, để quốc phái binh lính tới thật đã giúp chúng ta một cái đại ân. Chính là, sự thật cũng đã chứng minh thủ lĩnh đã đoán sai, nơi này không có cái mạch khoáng kia tồn tại. Lúc trước mai hoá hệ phách thạch kia hẳn thật sự là không may bị lão nhân kia thu nhặt”

“ Hắc hắc hắc, nhặt lầm một khối nguyên tố phách thạch lại làm hại toàn bộ trấn hơn hai nghìn người cùng bồi với hắn toi mạng, lão đầu kia cho dù chết hẳn cũng là chết không nhắm mắt a”

Dịch Vân cùng Môn La nghe vậy đồng thời chấn động, trái tim đều mạnh mẽ run rẩy dữ dội lên : “ Là đám Hắc y nhân lúc trước đồ trấn!!!”

Cảm xúc nháy mắt trở nên kịch liệt, làm hắn rốt cục không thể duy trì trạng thái bình ổn, Hắc y nhân kia bỗng nhường mày lên, ánh mắt hướng về phía Dịch Vân đang trốn.

“ Bị phát hiện ! Mau lui lại!”, Môn La cả kinh kêu lên.

“ Hưu!”

Hắc y nhân tức thì nhảy xuống khỏi đại thụ, hoá thành một đạo hắc ảnh lưu quang bắn về phía Dịch Vân. Ngay khi Dịch Vân biết tên hắc y nhân trước mặt là một trong những tên hắc y nhân đã đồ sát toàn bộ

người của Yêu Đạt Trấn, hai mắt liền bắt ra một cổ cừu hận nồng đậm, cho dù dốc hết nước sông Trường Giang cũng không thể làm phai đi cổ cừu hận này. Nhưng hắn hiểu được, lấy thực lực trước mắt của hắn tuyệt không thể nào chống trả được. Dịch Vân liền không chút nghĩ ngợi, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất hướng về sâu trong rừng rậm thối lui.

Dịch Vân bốn ý là muốn, vì biết Hắc ý nhân cùng với đám quân đội kia không cùng một bọn, điểm ấy Dịch Vân từ lời bọn họ vừa nói đủ để xác nhận. Nếu lúc này hắn chạy về phía quân doanh binh lính nghỉ, phá bình phá suất, có lẽ có thể sinh ra cục diện hỗn loạn có lợi cho hắn chạy trốn.

Không nghĩ tới, hắn đã xem nhẹ tên Hắc ý nhân này, ngay lập tức, tên Hắc ý nhân tốc độ nhanh như thiểm lược, đuổi tới phía sau cách hắn ba thước, rồi lại tiếp tục vọt một cái, thoáng chốc đã tới ngay phía sau đuổi tay ra là có thể đụng được hắn. Hắc ý nhân lặng lẽ cười nhạt một tiếng, nhanh chóng vận khởi đấu khí, một đạo liên hướng cổ Dịch Vân chém ngang qua.

“ Hảo!!! Tốc độ thật khiến người ta sợ hãi!!! Là lực tinh trung giai Vũ cuồng”

Một đạo sắc bén, đạo mang lôi thiểm tới, Dịch Vân thấy thế hoảng hốt, hắn sử toàn lực cuồng mãnh lui lại, nhưng chỉ hai ba cái hô hấp, đã bị truy đuổi tới, tốc độ của tên hắc ý nhân này hơn xa mình, gấp đôi còn có thừa.

Mà lúc này một đạo ẩn chứa đấu khí uy năng khổng lồ, tốc độ lại nhanh như lôi đình, căn bản không có khả năng né tránh. Ngay trong lúc nguy cấp, tay phải Dịch Vân hồng quang hiện ra, một thanh hỏa hồng trường kiếm hiện trên tay, lập tức quay người hướng về đạo đạo mang như lôi đình đánh tới chần phách trở về.

“ Đương!!!”, một âm thanh binh khí giao tranh vang vọng phương viên vài dặm xung quanh, giống như tiếng chuông chiều làm thức tỉnh cả màn đêm yên lặng, cũng đồng thời làm bừng tỉnh cả ngàn tên binh lính đang ngủ say bên trong mấy trăm cái quân doanh. Nhất thời cả ngàn người đồng thời chạy ra khỏi doanh trại. Bọn họ đáng lẽ đều ngủ say mơ những giấc mơ đẹp nhưng đồng thời đều bị âm thanh ầm ầm cấp tỉnh lại, quay đầu nhìn về nơi âm thanh phát ra, đó là ở ngay nơi quân đội bọn họ vây quanh , vách núi hẻo lánh phía bắc Yêu Đạt Trấn.

Các quan quân cảm thấy một trấn khó thở, để người ta vô thanh vô thức lên vào nơi bọn họ phụng mệnh nghiêm giữ cảnh mật, vội vàng tổ chức quân đội, liên tục hạ vài đạo quân lệnh, chỉ để lại năm trăm quân lực tiếp tục ở ngoài thủ hộ, mặt khác đám binh lính còn lại đều tập trung đầy đủ tại võ tràng, như ong vỡ tổ hướng về phía bắc Yêu Đạt Trấn nơi thanh âm phát ra.

“ Phốc!!!”, Dịch Vân phun ra một ngụm máu tươi, bị cổ lực đạo lớn bắn bay đi, hướng về phía đại thụ san sát nhau bắn tới, một gốc cây, hai gốc, ba gốc cây.... liên tục gãy đổ đám cổ thụ hắn mới từ không trung ngã nhào xuống mặt đất. Vừa chạm đất, hắn lại phun ra một ngụm máu tươi đỏ sẫm, toàn thân huyết lưu chảy ra nhất thời trở thành huyết nhân.

“ Chỉ là ngũ tinh cao giai võ đồ, có thể cứng rắn đỡ tám phần đấu khí phách trảm không chết, trên tay có lẽ là một thanh nhị phẩm cao giai ma pháp binh! Hắn tốt cùng là người nào, sao lại xuất hiện tại Yêu Đạt Trấn, lặng lẽ ở một bên nghe lén ta cùng Tứ Hào nói chuyện?”, tên Hắc ý nhân liếc mắt nhìn ra nội tình của Dịch Vân, rất kinh ngạc, nhưng không nghĩ tiếp, lập tức hướng Dịch Vân chạy tới.

Hắn lần này tới Yêu Đạt Trấn là được thượng tầng tổ chức giao phó nhiệm vụ, tuyệt không để người khác phát hiện hành tung, nếu có, lập tức đem giết chết.

Mà Dịch Vân không chỉ phát hiện hành tung bọn họ mà còn nghe lén hắn cùng một hắc ý nhân đồng bọn nói chuyện, đối với tổ chức bọn hắn mà nói là tuyệt không cho phép. Cho nên mặc dù hắn đối với thân phận Dịch Vân có chút cảm thấy tò mò nhưng tuyệt không để Dịch Vân sống rời khỏi nơi này.

Mạnh mẽ áp chế nội thương, Dịch Vân không đợi điều tức lập tức nhảy lên, tuy ngoài mặt kinh hoàng, thúc thủ vô sách nhưng nội tâm lại trầm ổn lạnh lùng.

“ Đây là thực lực lực tinh trung giai Vũ cuồng? Vừa rồi hắn một đạo kia lực đạo vẫn chưa toàn lực nhưng lại nhảy mất phá tan toàn bộ đấu khí hộ thể của ta. Nếu không có Cầu Cầu chung quy quán ở thắt lưng,

vừa vặn thay ta thừa nhận va chạm kịch liệt, chỉ sợ hiện tại ta cho dù không chết, cũng trọng thương mà hôn mê, một đao hảo kinh người, thực lực hảo đáng sợ!”

Dịch Vân vọt lên liền lập tức quay đầu đổi phương hướng, không hề chạy về đại quân doanh trường bên ngoài Yêu Đạt Trấn, ngược lại hướng về đường gần nhất tiến về tổ ốc vạn năm Tư Đạt Đặc bộ tộc.

189. Chương 190: Hắc Y Nhân (hạ)

Qua một hồi giao phong, Dịch Vân liền minh bạch rằng, lấy tốc độ của hắn tuyệt đối không thoát khỏi truy kích của Hắc y nhân. Hắc y nhân không chỉ thực lực hơn hắn trù tính rất nhiều mà tốc độ lại so với hắn gấp đôi có thừa, tuyệt đối hắn không thể một đường bình yên chạy vài dặm tới quân doanh ngoài trấn.

Giờ phút này, chỉ có Nhà Tổ cách vài trăm thước mới là sinh cơ duy nhất của hắn, chỉ cần hắn thuận lợi chạy đến mật thất trong Nhà Tổ, năng lực Tinh Vực ma pháp trận siêu cường phòng vệ, ngay cả Bối Lợi Mỗ đã đạt tới Tinh Vực cao giai lĩnh vực siêu cường giả cũng không có cách nào mấy may làm tổn hại, thì đám Hắc y nhân này cũng không có khả năng.

Mặc dù, như vậy sẽ làm cho bí mật Nhà Tổ bị phát hiện nhưng hiện nay hắn không có lựa chọn nào khác.

Môn La sốt ruột hô lớn : “ Thực lực của hắn người bây giờ không thể đối phó, hơn nữa trên tay hắn cầm một thanh nhị phẩm sơ giai ma pháp binh hàng thật giá thật, thực lực sai biệt quá lớn, người tuyệt đối không có cách nào làm đứt đoạn binh khí của hắn, mau hướng về Nhà Tổ chạy trốn, mau a!”

Dịch Vân nghe nói trên tay đối phương là một thanh nhị phẩm sơ giai ma pháp binh, trong lòng thầm sợ hãi. Khi trước gặp Ba Bố Á đông binh đoàn, hắn có thể cùng lực tinh sơ giai cường giả Ba Khắc giao phong mà bất bại toàn bộ là bởi vì lúc ấy Ba Khắc cầm trên tay chỉ là một thanh nhất phẩm trung giai ma pháp binh, bị thanh nhị phẩm cao giai ma pháp binh của hắn cấp gắt gao áp chế. Cho nên, cuối cùng hắn mới có thể đánh đứt đoạn thanh binh khí của Ba Khắc, tìm được một đường cơ hội chiến thắng.

Nhưng lúc này, Hắc y nhân không chỉ hơn Ba Khắc một cái tinh giai, mà ma pháp binh của hắn lại là nhị phẩm giai cấp, Dịch Vân tuyệt đối không thể giống như khi đối phó với Ba Khắc, đem binh khí đánh đứt đoạn, tại binh khí song phương cùng giai. Nguyên bản ưu thế của hắn cũng đã mất, tình huống bây giờ có thể nói là cực kỳ hung hiểm.

Dịch Vân vừa mới chạy đi hơn mười thước, Hắc y nhân đã lại đuổi theo, tốc độ cực nhanh hoàn toàn vượt qua khả năng tưởng tượng của Dịch Vân, chỉ thấy cùng với vừa rồi giống nhau như đúc, một lực sắc đao mang từ sau bổ tới. Đao khí mãnh liệt mà phách, đao mang chưa tới mà làn da đã cảm giác đau nhức. Nếu như bị phách trúng, thân thể hắn lập tức bị cắt thành hai đoạn.

Dịch Vân vẫn hướng về phía trước không đổi, trong miệng thầm nói chú ngữ. Âm tụng, ma lực trong cơ thể nhanh chóng quay ngược trở lại, đột nhiên hắn hướng một tay cấp tốc về phía sau, một đạo Hồng Lam hộ thuẫn cực lớn thoáng xuất hiện.

Thuỷ Hoả lưỡng hệ dung hợp ma pháp — Bằng sơn viêm thuẫn.

Hắc y nhân đuổi sát phía sau, trường đao trên tay giơ lên cao, đang muốn huy đao đem Dịch Vân cấp trầm, thì một đạo song sắc cự thuẫn quý dị cỡ tầm ba thước che trước mặt hắn. Hắn thấy thế cả kinh, bật thốt kinh hô : “ Ma pháp hộ thuẫn? Hắn là ma vũ song tu giả! Còn có, mặt ma pháp hộ thuẫn này như thế nào có điểm quý dị?”

Trong lòng hắn rất kinh ngạc, nhưng mà đao trong tay chém ra Lôi đình đao không bởi vì thế mà tạm dừng, lấy thực lực lực tinh trung giai Vũ cuồng của hắn, cho dù là ngũ tinh lĩnh vực ma vũ song tu giả, cũng không có năng lực đỡ một kích toàn lực mười thành đầu khí của hắn.

“ Oanh!!!”, một đạo giao phong lớn nhất tạo thành một âm thanh nổ lên. Thanh âm to lớn, phạm vi hơn mười dặm đều có thể nghe thấy rõ ràng.

Hồng Lam lưỡng đạo quang mang Thuỷ Hoả ma pháp hộ thuẫn lấp lánh, nhất thời vô số vết rách cứ như vậy nứt toác ra, tựa hồ tùy thời cả thể tan vỡ, nhưng cho dù thế nào, nó vẫn hảo hảo huyền phù phía trên không trung. Ngược lại, Hắc y nhân bị một cỗ phản chấn lực đạo lớn chấn bay trở về sau.

“Làm sao có thể? Chỉ là một đệ giai Ma pháp hộ thuẫn có thể nào đỡ một đao toàn lực của ta, còn có thể đem ta đã thương chấn bay?”, Hắc y nhân bật ngược lại phun ra một ngụm tiên huyết, hoảng sợ cả kinh nói.

Lần giao phong vừa rồi sinh ra một lực phản chấn thật lớn, đã khiến hắn nhận thương tích không nhỏ.

Chỉ là một đệ giai ma pháp hộ thuẫn lại có thể thành công ngăn trở thế công của hắn, làm cho hắc y nhân trầm tư khó hiểu.

Dịch Vân xuất Thủy Hoả dung hợp ma pháp hộ thuẫn khiến Hắc y nhân mãnh liệt bắn lui về. Vèn vèn chỉ một hai lần hô hấp, khoảng cách song phương mở rộng ra, Dịch Vân thừa cơ hội này, đem đầu khí trong cơ thể toàn bộ không giữ lại hướng xuống hạ chân, toàn lực hướng về động khẩu Tổ ốc dưới vách núi, khoảng cách chỉ mấy chục thước. Sinh tử chỉ kém vèn vèn tại đây một đường.

“Còn muốn chạy?”

Hắc y nhân hạ xuống trên mặt đất, lập tức vận đầu khí toàn thân mãnh liệt quán chú vào thanh Nhị phẩm sơ giai ma pháp binh trên tay. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, lực mang dày đặc trên tay hắn bùng nổ mà ra, theo sau đó ma pháp binh giờ lên cao ngay lập tức huy hạ xuống, Kinh Lôi đao mãnh liệt hướng tàn phá Thủy Hoả ma pháp hộ thuẫn phách tới.

“Bính!”, một âm thanh vang giòn vang lên. Dịch Vân thật vất vả mới thi triển ra Thủy Hoả dung hợp ma pháp hộ thuẫn rốt cục cũng không chịu được lần thứ hai phách kinh của Hắc y nhân, lập tức hoá thành phần muối vỡ vụn ra.

Hắc y nhân một kích thành nhưng không ngừng tay, nhắc thanh ma pháp binh trong tay hướng phía Dịch Vân truy tới. Tốc độ của hắn cực nhanh, trong nháy mắt đã phóng qua hơn mười thước khoảng cách đuổi tới phía sau Dịch Vân.

Vừa rồi Bằng sơn viêm thuẫn thành công ngăn cản Hắc y nhân một lát, Dịch Vân liền tranh thủ thời gian quý báu này. Ngoài ý liệu của Hắc y nhân, chỉ thấy Dịch Vân quay lại trên hai tây đều lấp lánh quang mang năng lượng thiên địa nguyên tố. Tay trái dày đặc lam quang, thấu phát cổ cổ băng hàn khí. Tay phải như hoả hồng mang, tản ra một đạo nhiệt khí kinh người.

Khoảnh khắc lúc này lập tức đem mảnh đất trống phân thành hai khu vực bất đồng. Tả lam hữu hồng, bên nóng bên lạnh, thật quỷ dị.

Sau đó, Dịch Vân hai tay mạnh mẽ hướng Hắc y nhân đẩy tới. Ánh mắt Hắc y nhân tràn đầy kinh ngạc, một con viêm báo thật lớn cùng với một đại đoàn xà trượng thủy thương, đột nhiên ở giữa khoảng không giữa hắn và Dịch Vân nhảy ra, với khí thế mãnh liệt nhanh chóng hướng hắn xuyên qua.

“Viêm báo chiêu lai”, “Thủy thương xà kích”

Lưỡng đạo thủy hoả ma pháp này là ma pháp Dịch Vân sử dụng nhiều nhất cũng là ma pháp thành thạo nhất.

Mặc dù chỉ là tứ tinh giai trình độ, uy lực không lớn nhưng thời gian ngâm chú ngữ thi triển ngắn. Hắc y nhân truy đuổi với tốc độ quá nhanh, căn bản không cho hắn thời gian thi triển nhưng ma pháp ngũ tinh giai cường mạnh hơn. Có thể gọi là viêm báo cùng xà thương đã gọi là tương đối miễn cưỡng.

“Thủy hoả lưỡng hệ hoàn toàn tương khắc lại có thể ở trên cùng một người đồng thời xuất hiện? Đây là tứ tinh vị giai ma pháp, điều này sao có thể?”. Từ lúc bắt đầu chiến đấu tới giờ, Hắc y nhân vẻ mặt đều trầm lãnh, tin tưởng mười phần. Hắn mang theo tâm tình mèo đuổi chuột để chiến đấu, giống như là đang chơi với một tiểu thí hài. Hiện tại mọi việc đột nhiên xảy ra làm hắn không thể lý giải nổi, rốt cục cũng không còn bình tĩnh như ban đầu, vẻ mặt lộ ra biểu tình kinh ngạc.

“Hưu! Hưu hưu hưu.....”

Liệt hoả viêm báo thiêu đốt hùng hực cùng với hơn mười đạo xà thủy thương phân thành hai bên trái phải đồng thời hướng hắn mãnh liệt trùng vây. Hắc y nhân trong lòng tuy kinh ngạc vô cùng nhưng gặp nguy không loạn cuồng vận khởi đầu khí toàn thân quán vào thanh ma pháp binh trong tay, không lùi mà tiến tới. Dưới chân đạp một cái, xử đạo hướng tới hai đạo Thủy hoả ma pháp đánh tới.

Tốc độ của hắc cực nhanh, đao pháp cũng mãnh liệt. Đầu tiên là một đao tạt đâm sát nhập vào trong cơ thể viêm báo, đầu khí ẩn chứa trong ma binh tức thì bạo liệt đi ra, đột nhiên một đao kinh phong vô hình bắt đầu dừng động, đem toàn bộ thân thể cực lớn của viêm báo do liệt hỏa ngưng kết thành xé nát, lập tức đã đem toàn bộ viêm báo cấp cuốn tiến vào khối khí xoáy do đầu khí sinh thành, theo sau đó đao vô hình kinh phong đầu khí lặng yên tiêu tán.

Lúc này, hơn mười đao xà thủy thương thuận xạ thủy thương bắn tới, lập tức đem hắc y nhân cấp vây quanh, nhằm vào những chỗ yếu hại toàn thân hắc mà mạnh mẽ đâm tới.

Hắc y nhân không chút hoang mang, rút ma binh về. Sau đó, một đại đoàn u lục đao mang ở trước mặt hắc bạo trưởng ra, đầu khí khổng lồ thoát chốc xoáy tụ rải tràn toàn bộ không gian.

Đúng là trong nháy mắt hắc đã liên tiếp bổ hơn mười đao, hơn mười đao ẩn chứa lực tinh đầu khí uy năng đao khí. Tại giữa không trung, một đoàn hạ tất cả thủy thương đang công kích, bạo xuất liên tiếp nổ, trên không trung vụn bằng chậm rãi phiêu tán.

Chỉ trong nháy mắt, Dịch Vân thi triển hai đao ma pháp đồng thời bị Hắc y nhân hoàn mỹ phá giải.

Vén vén chỉ là tứ tinh giai ma pháp, sao có thể làm tổn hại lực tinh lĩnh vực cường giả, Hắc y nhân cười lạnh một tiếng, đang muốn tiếp tục hướng tới Dịch Vân đuổi theo. Một viên băng cầu chừng năm thước hướng hắc trọng oanh đánh tới.

“Ngũ tinh thủy hệ ma pháp — Băng chi rít gào! Như thế nào lại nhanh như vậy?”, Hắc y nhân vẻ mặt không thể tin nổi, kinh hô kêu lên.

Hắc kinh ngạc, không phải vì ma pháp Băng chi rít gào này. Lấy thực lực lực tinh cấp bậc của hắc, căn bản là không sợ ma pháp ngũ tinh vị giai.

Cái hắc kinh ngạc chính là tốc độ phóng ma pháp của Dịch Vân quá nhanh, cơ hồ cách mỗi lần hô hấp là có thể triển khai một ma pháp, đây là điều không thể, điều này đã hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của hắc.

“Oanh !!!”

Đồng dạng vẫn không tránh né, Hắc y nhân giờ cao ma pháp binh, đầu khí cường đại quán chú vào, một đao sẽ đem khối băng cầu khảm thành phần toái, theo sau một luồng khí hàn lưu cuồng mãnh từ khối băng cầu vỡ vụn trào ra, nháy mắt đã đem Hắc y nhân toàn thân đông băng lại.

“Tưởng nghĩ lấy cổ hàn lưu này để phong kín ta? Buồn cười!”

Thấy mình nhiều lần bị tên pháp sư thực lực ngũ tinh giai cấp ngăn trở lại, hắc không khỏi tức giận, một trận u lục quang mang đầu khí từ người hắc vọt ra, bắn ra bốn phía của hắc tạo thành một đao khí tường vô hình trong suốt, cấp tốc mang màng băng đang ngưng kết trên người hắc phá vỡ, cũng khiến khí hàn lưu cực lạnh tràn ra từ khối băng cầu thổ tán đi.

Ngay khi ma pháp Băng chi rít gào bị đầu khí phá giải, Hắc y nhân đang muốn hướng Dịch Vân chém tới thì một đao nhiệt khí hỏa lưu như suối phun ra, từ phía dưới hắc kích phun, nháy mắt đã đem cả người hắc vây trong trận hỏa diễm hồng lưu.

Ngũ tinh hỏa hệ ma pháp — Xích diễm hỏa hải.

“Liên tục thuận phát hai đao ngũ tinh ma pháp? Làm sao có thể có loại sự tình này, tốc độ thi pháp quá mức biến thái rồi? Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”, Hắc y nhân vẻ mặt hoảng sợ, rốt cục cũng biến sắc.

Một luồng hỏa diễm tuyến cực đại không ngừng từ dưới đất phun trào lên trên, mang theo dung nham nồng đặc gắt gao đem hắc vây quanh lại. Chung quanh hắc đồng thời có bốn đao hỏa hệ ma pháp thuận cực mạnh vây khốn, ngay cả phía trên cũng có một mặt hỏa hệ hộ thuẫn cấp mang phong kin. Hắc nhất thời lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, không thể thoát khỏi hỏa diễm địa ngục này.

“Đáng chết! Người cho là như vậy có thể vây khốn ta sao?”, Hắc y nhân càng đánh càng kinh hãi. Mới ban đầu hắc cho rằng lần chiến đấu này dễ như trở bàn tay. Từ lúc bắt đầu giao phong đến giờ vẫn không có kết quả, mà hắc lại nhiều lần bị khuất nhục. Nếu đối thủ cũng là một gã lực tinh cường giả thì hắc có thể tiếp thụ.

Nhưng hết lần này tới lần khác ma vũ song tu giả không rõ lai lịch này chỉ mới ngũ tinh cao giai cấp bậc mà thôi, tinh cấp giai vị chênh lệch một trời một vực, bị một đối thủ kém hẳn một tinh cấp khiến cho lâm vào hiểm cảnh, lòng tự trọng hẳn không thể chịu đựng được, lòng tự trọng của cường giả.

Giờ khắc này, hẳn không muốn tiếp tục giữ thực lực nữa. Chỉ trong khoảnh khắc, một cỗ đầu khí lớn từ trong cơ thể hẳn kích tràn ra, một đạo đầu khí xoay chuyển như dòng xoáy tụ vọt lên nhu cuồng quyền, lập tức đem bốn phía viêm lưu dung nham đang vây khốn hẳn trong nháy mắt áp chế dập tắt, tốc độ cực nhanh, cơ hồ Xích diễm hồng lưu ma pháp bị đầu khí cường đại hơn nó rất nhiều gắt gao áp chế cho đến lúc tiêu thất đi.

Hai đạo ngũ tinh trung giai Thủy , hỏa ma pháp cùng lúc bị phá giải, Hắc y nhân ngoại trừ bị tiêu hoa một lượng lớn đầu khí cũng không chịu bất cứ thương tổn nặng nề nào khác. Trên mặt hẳn mang theo vẻ tàn nhẫn ý cười, một khắc cũng không ngừng lại, hướng Dịch Vân tiến đến.

Lúc này, Dịch Vân đã chạy tới trước Nhà Tổ 10 thước, chợt cảm thấy phía sau một trận uy áp cuồng mãnh hướng tới. Trong lòng thầm than, biết cuối cùng cũng muộn một bước.

190. Chương 191: Hẳn Khó Chịu !

Liên tiếp phóng ra năm đạo ma pháp, trong đó không chỉ có hai đạo năm sao trung giai thủy hỏa ma pháp, còn có một đạo dung hợp ma pháp Băng Sơn Viêm Thuần cực kỳ hao tổn ma lực.

Mỗi lần sử xuất loại ma pháp này, trong nháy mắt hai hệ ma lực trong khí hải mất đi một nửa, dung hợp ma pháp là sáng tạo độc đáo của riêng hẳn, toàn bộ Khung Vũ đại lực ma pháp sư vô số nhưng không chắc có người thứ hai làm được, hiệu quả phòng ngự rất tốt nhưng ma lực hao tổn cũng cực kỳ kinh người. Hơn nữa, bốn ma pháp còn lại kia đã sớm hút sạch sẽ ma lực của hẳn.

Đối với một ma pháp sư mà nói, khí hải mất hết ma lực sẽ làm cho tinh thần lẫn thân thể cực độ mệt mỏi. Loại hiện tượng này cho dù là cường giả đạt đến cấp Tinh Vực cũng không thể tránh khỏi.

Dịch Vân lúc này khổ không thôi, cơ hồ toàn thân đều thoát lực (xuất ra nhiều quá đấy mà ^^” – DG). Hẳn hoàn toàn dựa vào ý chí mới có thể kiên trì tới bây giờ.

Cách tổ ốc không đến 10 thước, tốc độ hắc y nhân quá nhanh, không nghĩ tới, vừa rồi hẳn không tiếc tiêu hao ma lực hai hệ liên hoàn tấn công, vẫn không thể ngăn trở được gã, giờ phút này ma lực trong cơ thể hẳn đã hết, không thể thi triển bất kỳ ma pháp gì, chỉ phải vận khởi đầu khí còn sót lại, giờ kiểm quay người đánh chặn thể công bá đạo kia.

“Ầm !” một tiếng nổ rung trời, lực đạo mạnh mẽ đánh sâu vào thân hẳn, tức thì đánh bay hẳn bay đi, thất khiếu Dịch Vân tức thì trào máu, ngũ tạng kinh mạch đồng thời bị thương nặng, trong lúc bay ngược mồm hẳn phun máu thành vòi, mưa máu như mưa phiêu tán đầy trời. Dịch Vân cường thế ổn định tinh thần, chống đỡ không cho mình ngất đi, nhưng ma binh trong tay giữ không nổi, rơi xuống mặt đất.

Hắc y nhân nhìn thấy một kích đả thương đối phương, ma binh cũng rơi ra, giờ phút này đã là nỗ lực hết đà, thể bại không thể xoay ngược, lặng lẽ cười lạnh một cái, lập tức đề đao đuổi theo.

Thân hình Dịch Vân quay cuồng trên không, hướng xéo phía Tây tổ ốc rơi xuống, khi hẳn té mạnh lên mặt đất, cố nén một thân trọng thương lắc lư đứng lên, lúc này mới phát hiện hẳn đã bay xa hơn 20 thước, cách tổ ốc xa hơn nữa.

Hắc y nhân khi thấy Dịch Vân đứng lên, nháy mắt phóng tới trước mặt hẳn, dừng lại cách 3 thước, gã chậm rãi đi lại gần Dịch Vân, vẻ mặt cười tàn nhẫn như mèo vờn chuột, trong miệng âm hiểm cười “hắc hắc” liên hồi.

Hít sâu một hơi, Dịch Vân lúc này cũng bỏ qua ý định chạy trốn, hồng quang trong tay lóe cái, nắm chặt ma binh nhị phẩm trung giai.

Hắc y nhân đang dùng đầu khí uy áp hẳn, tập trung vào hẳn, tốc độ lại hơn hẳn gấp đôi, Dịch Vân hiểu được chỉ cần hẳn xoay người chạy trốn, nhất định sẽ bị truy tới ngay lập tức.

“Người lại còn một thanh ma binh nhị phẩm đỉnh phong khác? Còn có, phương pháp vừa rồi người lấy ma binh ra? Người có không gian giới chỉ trên người à!” hắc y nhân thấy ma binh trên tay Dịch Vân, đầu tiên giật mình, sau đó tựa như không thể tin được kinh hãi kêu lên.

“Người đến tốt cùng là ai? Vì sao có được hai thanh ma binh cực phẩm, lại có không gian giới chỉ vô cùng quý hiếm, vì sao xuất hiện nơi này?” hắc y nhân lạnh giọng hỏi.

Dịch Vân không đáp, vận khởi đầu khí sót lại trong cơ thể, âm thầm áp chế thương thế, nắm chắc từng giây hồi phục thực lực.

Hắc y nhân thấy Dịch Vân không trả lời, một đôi mắt ngang tàng nhìn gã, con ngươi phát ra khôn cùng sát ý, thực lực hai bên chênh lệch lớn như thế, đối phương lại vẫn còn quyết tâm phản kháng, không có một chút sợ hãi cầu xin tha thứ.

Gã thấy Dịch Vân không để ý tới câu hỏi, biểu hiện một sống hai chết, tư thái hiên ngang, hơi giật mình một chút, chợt cười lạnh nói: “Không trả lời? Không sao cả, dù sao người không chỉ nhìn thấy hành tung của ta cùng Tứ Hào, nghe lén nội dung nói chuyện của chúng ta, bất luận như thế nào, người hôm nay chết chắc rồi!”

“Về phần hai thanh ma binh nhị phẩm đỉnh phong kia, còn cả không gian giới chỉ, đương nhiên ta thuận tay tiếp nhận, ha ha ha!”

“Ta chỉ hỏi người một câu!”, cắt ngang tiếng cười âm hiểm của hắc y nhân, Dịch Vân mở miệng hỏi: “Năm đó thảm án Yêu Đạt Trấn có hay không phần của người?”

Hắc y nhân đột nhiên nghe thấy những lời này, toàn thân chấn động mạnh, tiếng cười liền ngưng, tái mặt nói: “Người làm sao biết chuyện Yêu Đạt Trấn có liên quan tới ta? Người đến tốt cùng là người phương nào?”

Ngắn gọn một câu, hoàn toàn chứng thật suy đoán trong lòng Dịch Vân.

Hai tròng mắt xẹt qua một tia lửa tím, sát khí đại thịnh, hắc quát lên một tiếng, ma binh trăm một đường về trước, kiếm quang nửa vầng trăng xuất hiện, thân hình hắc theo sau phóng tới hắc y nhân.

Hắc y nhân qua cơn kinh hãi, khuôn mặt bình tĩnh lại, cười tàn nhẫn nói: “Chỉ cần người biết đến thảm án Yêu Đạt Trấn, mặc kệ là ai, đều phải biến mất trên đời này!”

Dung nhập đầu khí vào ma binh, hai tay vung lên, lập tức hóa giải luồng kiếm quang kia, công kích ngoại phóng cấp năm sao như thế nào làm khó được sáu sao cường giả như hắn?

Hắn lúc này không còn ý đùa, toàn tâm bằng tốc độ nhanh nhất chém chết Dịch Vân, mặc kệ thân phận người này là gì, chỉ cần biết thảm án Yêu Đạt Trấn có liên quan đến bọn hắn, liền phải chết mới được.

Cực nhanh nhảy đến trước Dịch Vân, ma binh giơ lên cao, đang muốn hạ dịch Vân thì Cầu Cầu vốn tránh trong lòng Dịch Vân bỗng bạo bắn ra, mồm ta như chậu máu mở ra, cắn nuốt hắc y nhân sợ đến ngất người.

“Đây là cái gì?” hắc y nhân thấy Cầu Cầu đánh lén cả kinh, nhưng phản ứng của hắn cũng nhanh, ma binh vốn giơ lên cao, nháy mắt thu về, hướng Cầu Cầu trước người đâm tới, thân thể Cầu Cầu lảng không đột ngột chậm lại, chợt phía sau phóng tới một bóng ảnh, tốc độ cực nhanh, nó lấy đuôi mạnh mẽ chặn đao công, đẩy ma binh ra một bên, mồm to vẫn hướng đỉnh đầu cắn tới.

“Aa...aaa...!”

Trong nguy cấp, hắc y nhân ngửa mặt lên trời quát lớn, đầu khí toàn thân phóng ra hết, lui một bước, rút ma binh về, từ dưới huy đao chém lên, lập tức đập Cầu Cầu bay ra ngoài, trực tiếp đụng lên vách đá ngoài tổ ốc.

Cầu Cầu tuy có thể chất miễn dịch ma pháp, cơ hồ tất cả nguyên tố ma pháp không thể thương tổn nó, nhưng thân thể nó quá nhỏ, năng lực phòng ngự tuy cao nhưng đối mặt với công kích đầu khí sẽ bị phản chấn oanh bay đi.

Bối Lợi Mỗ từng nói qua, lấy thể chất miễn dịch ma pháp của Cầu Cầu cùng thực lực trước mắt của nó, chỉ cần chống lại pháp sư dưới thất tinh Pháp Tước cơ hồ chiếm ưu thế.

Nhưng nếu nó đối mặt với võ giả, cơ hồ không có năng lực phản kích, cho nên lúc trước Bối Lợi Mỗ mới có thể nhắm vào khuyết điểm đó, liên tiếp huấn luyện động vật cấp “ngược đãi”.

Lại nữa, thực chiến huấn luyện khắc nghiệt cũng không thể bù đắp hoàn toàn nhược điểm này của Cầu Cầu, nhiều nhất chỉ tăng cường năng lực phản kháng mà thôi, kết cục bị đánh bay hầu như là chắc chắn, vừa rồi nó bị hắc y nhân toàn lực thi triển đấu khí đập bay, tuy không có thương tổn gì lớn, nhưng rốt cục nó không giúp Dịch Vân được gì thêm.

Cầu Cầu ẩn nấp cao siêu, từ đầu trận chiến đến giờ nó đều không có can thiệp, hiện tại chợt đánh bất ngờ, hắc y nhân mặc dù hữu kinh vô hiểm nhưng bị dọa đổ mồ hôi lạnh, hồi tưởng lại cái mồm to như chậu máu, tim hắc y nhân còn dồn dập, tin tưởng chỉ cần bị nuốt vào, cũng chỉ thành đồ thừa bị thải ra mà thôi, nhất định chỉ có đường chết.

“Con rắn nhỏ rốt cuộc là cái gì? Vốn cứ nghĩ là sủng vật, không ngờ lại là ma thú, chưa từng nghe nói qua loại ma thú này, thân nhỏ như vậy, nhưng trong nháy mắt mở mồm to khủng bố, xem chút nữa nuốt sạch ta rồi...”

“Ma vũ song tu đồng thời đạt tới năm sao cao giai, ma binh nhị phẩm đỉnh phong, dị bảo không gian giới chỉ, ma thú quái dị, như thế nào tất cả bảo bối quý hiếm đều ở trên người hắc? Hắc là ai đây chứ?”

Toàn thân hắc y nhân vẫn toát mồ hôi lạnh, trong lòng rét run, chợt thấy phía trước một cổ đấu khí chém tới, không kịp suy nghĩ, gã lập tức cử đao ngăn cản.

“Keng !”

Hai thanh ma binh nhị phẩm giao nhau, vang lên thanh âm chói tai.

Dịch Vân sớm hiểu được, lấy sức mạnh cùng tốc độ của hắc y nhân mà tính, cho dù hắc y nhân có muốn trốn vào tổ ốc cơ hồi cũng cực kỳ nhỏ, hơn nữa, đã biết sau lưng gã này là tổ chức năm đó giết hại người dân Yêu Đạt Trấn, trong lòng hắc y nhân giận dữ vô cùng, hoàn toàn bỏ qua ý niệm bỏ trốn, liều lĩnh tấn công, đánh bừa vào.

Trốn là chết, đánh thì cũng chết, một khi đã như vậy, hắc y nhân còn vương vấn cái gì?

Hai thanh ma binh chạm nhau trong nháy mắt, thân thể Dịch Vân run rẩy dữ dội, đột nhiên há mồm phun một ngụm máu tươi, cổ nén đau nhức toàn thân, một bước cũng không lui, lại giờ kiểm chém tới hắc y nhân.

Trong lòng hắc y nhân lửa giận thiêu đốt, tâm linh hùng hực bốc cháy, vết thương Yêu Đạt Trấn ngày đó, phải dùng máu tươi mới có thể chữa trị.

Mà hắc y nhân trước mắt này, là một trong những hung thủ năm đó giết hại người dân Yêu Đạt Trấn, cũng là giết hại ông ngoại, cậu, mẹ,... máu của hắc y nhân là thuốc giảm đau tốt nhất, Dịch Vân cần dòng máu đó giảm bớt lửa giận trong lòng, bình ổn nỗi đau ẩn sâu trong linh hồn hắc y nhân.

Hắc y nhân khó chịu!

Vì người trước mắt đã cướp đi hết thấy tốt đẹp nhất hắc y nhân từng có !

Phá hủy thánh đường duy nhất trong lòng hắc y nhân !

Cướp đi người nhà hắc y nhân, làm cho hắc y nhân trở thành một thân cô linh hiu quạnh trên đời.

Khung Vũ đại lục tuy lớn, hắc y nhân lại ngày đêm hoài niệm trang viên Tư Đạt Đặc ngày đó, nay ngọn đèn không còn được thấp sáng.

Đau cực, hận cực, giận dữ!

Bi thống trong lòng như lửa đốt, tổn thương đó đưa tất cả tiềm lực hắc y nhân có hoàn toàn kích ra.

191. Chương 192 : Lời Huyết Thề

“Keng keng keng keng keng ~!”

Dịch Vân trong nháy mắt liên tục khảm bỏ 19 kiếm, mỗi một kiếm đều va chạm thật mạnh với ma binh của hắc y nhân, bản thân hắn phun ra một tràng tiên huyết. Thương tích mỗi lúc một tăng, cơ quan nội tạng bị chấn động mạnh, nhưng hắn mặc kệ toàn bộ, một bước không lùi, cũng vung mạnh ma binh trên tay, cho dù chết cũng nhất định đem tên hắc y nhân xuống địa phủ mới được.

Lúc này, hắn đã bỏ qua hết thấy bản khoãn, còn sống là mục đích duy nhất ở đây, phải giết người trước mắt !

Hắc y nhân càng đánh càng kinh hãi.

Trận chiến đấu này ngay từ đầu hắn mang tâm tình mèo giỡn chuột mà đánh, dưới sự khinh địch làm cho hắn liên tục bị vây khốn trong năm đạo thủy hỏa ma pháp, vì phá vây hắn phải hai hết 6 thành đấu khí toàn thân.

Tuy rằng hiện tại còn dư gần 4 thành đấu khí, nhưng hắn tin tưởng mười phần sẽ chiến thắng.

Chính là, người này từ khi bỏ ý định chạy trốn, chủ động giao phong với hắn, về sau càng đánh càng hăng, đánh một kiếm nặng một kiếm, cuồng phách, mãnh liệt. Tất cả đều vượt qua khả năng võ giả lĩnh vực năm sao, khiến hắn ngẩn đờ phi thường vất vả.

Hắn phi thường chắc chắn người này chỉ là năm sao cao giai, nhưng thực lực hắn chém ra lại hơn cả trình độ năm sao đỉnh phong, thậm chí tiếp cận cấp bậc sáu sao, phát hiện điểm này, trong lòng hắn không hiểu vì sao kinh hoàng lên.

Cho tới hiện tại, hắn mới thực đem Dịch Vân trở thành đối thủ có thể uy hiếp đến hắn, nên không còn chút nào khinh thị.

Dịch Vân dưới cơn phẫn hận, tuy rằng phát huy thực lực vượt xa bình thường, nhưng dù sao chênh lệch tinh cấp không phải chỉ tinh thần là bù đắp đủ.

Sáu sao trung giai so với năm sao cao giai, cách xa nhau ngàn dặm!

Trước mặt thực lực tuyệt đối, kỳ tích không tồn tại!

“Đương!”

Đến khi ma binh giao kích lần thứ 20, đấu khí trong cơ thể Dịch Vân đã dùng hết toàn bộ, một đạo kinh phong ập tới chém tay hắn gãy làm hai, tạo thành góc vuông kỳ dị, ma binh trong tay nháy mắt rời ra rơi xuống, văng xa hơn 10 thước, cắm trên mặt đất.

Hắc y nhân thấy thế mừng như điên, đấu khí toàn thân hắn bây giờ cũng gần cạn kiệt, chỉ còn dưới 2 thành, vốn trận chiến đấu rất dễ dàng lại phát triển cho tới hiện trạng này, giằng co khổ chiến không phải là điều lúc trước hắn nghĩ đến.

Một gã thiếu niên chỉ ở năm sao cao giai, có thể đánh với hắn dai dẳng tới nay, chuyện này mà để cho cao tầng tổ chức biết được, hắn nhất định phải chịu xử phạt cực kỳ nghiêm khắc.

Mất thấy Dịch Vân dần dần bất lực, ma binh cũng mất đi, đã vào thế nỗ lực hết đà, hắn làm sao bỏ qua cơ hội?

Nhanh chóng lao tới, giờ cao ma binh, đang định chém Dịch Vân làm hai thì một cái bóng đen như mực đột nhiên vọt tới cạnh hắn, lấy một góc độ cực kỳ xảo quyết há mồm cắn bàn tay đang cầm ma binh của hắn.

Chính là Cầu Cầu tại lúc nguy cấp kịp thời trở về.

“A ~~~~~!”

Hắc y nhân cả kinh, bàn tay hắn bất ngờ bị con rắn nhỏ cắn đứt, khúc tay gãy còn nắm ma binh rớt xuống đất, một cổ đau nhức kinh khủng ào tới.

Hắn giận dữ, đau đớn, lập tức vung chân đá mạnh một cú, hất Cầu Cầu văng ra xa.

Đúng lúc này, Dịch Vân đột ngột chạy ba bước tới trước mặt hắn, đem toàn bộ đầu khí còn sót lại vào cánh tay trái, nhắm chuẩn thời khắc hắc y nhân đá bay Cầu Cầu, một quyền bạo liệt đâm thẳng vào giữa ngực hắn.

“Ầm !”

Ầm thanh nặng nề truyền ra, hắc y nhân há mồm phun một ngụm máu lớn, bay thẳng vào mặt Dịch Vân, xương ngực hắn dưới một kích kia gãy nát gần hết.

Một quyền này là Dịch Vân ngưng tụ khí lực cuối cùng, là một quyền cầu sống trong cái chết, lực đạo hiển nhiên không nhỏ, ngay cả hắc y nhân đạt tới sáu sao trung giai cũng không thể thừa nhận.

Tiếng xương gãy, quyền kinh va chạm, hắc y nhân không có bị đánh bay ra, bởi cánh tay trái Dịch Vân thuận thế cắm vào trong ngực hắn.

Giờ khắc này, thân thể hai người áp sát vào nhau, Dịch Vân nhìn hắn, hắc y nhân trợn trừng mắt nhìn Dịch Vân, trong mắt hừng hực lửa giận, khuôn mặt vặn vẹo cùng kinh hãi.

Hai người y như tình nhân thân cận, nhưng không có chút mật ý nào bên trong, mà là tử ý lấp đầy tâm can.

Tay trái Dịch Vân trong cơ thể hắc y nhân đột nhiên mở ra, xoay qua chui vào trong tim hắn.

Hắc y nhân cảm giác một trận đau nhức vọt tới, vô cùng kinh hãi, bàn tay kia bóp chặt tay Dịch Vân đang thâm nhập vào ngực hắn, dùng chút lực muốn nghiền nát cánh tay Dịch Vân.

Dịch Vân làm như không hề đau đớn, bàn tay tiếp tục tiến vào thân thể hắc y nhân, sau đó năm ngón tay mở ra, đem một khối thịt trong đó kéo ra ngoài.

Hắc y nhân chấn động kịch liệt, trong nháy mắt vô lực ngã xuống, trên mặt hiện lên nét thống khổ, hắn nhìn Dịch Vân, con ngươi lộ ra ý cầu khẩn.

“Người không phải vẫn muốn biết thân phận ta sao? Khụ khụ khụ...!” Nói một nửa, Dịch Vân lại ho ra một búng máu đen, ngẩng đầu lên, dùng ngữ khí lạnh lùng nói tiếp: “Nhớ kỹ tên ta, ta là Dịch Vân Tư Đạt Đặc. Là người năm đó còn sót lại khi các ngươi đồ diệt Yêu Đạt Trấn.”

“Năm đó, ta mới 9 tuổi, tận mắt thấy các ngươi giết hại dân làng, một ngày kia, ta sẽ trả gấp bội cho các ngươi !”

Hắc y nhân nghe vậy toàn thân chấn động kịch liệt, ánh mắt không dám tin nhìn người thiếu niên trước mặt, chỉ nghe Dịch Vân nói cực kỳ bình thản: “Ta hiện tại liền lấy máu của ngươi cùng của ta mà thề, ngày sau ta sẽ tự tay đồ diệt tổ chức các ngươi, gà chó không tha, như có phạm lời thề này, ta Dịch Vân, thề không làm người !”

Máu của hắn cùng máu hắc y nhân trộn lẫn vào nhau, đan lại nhỏ xuống một trời hận ý.

Dịch Vân phun thêm một ngụm máu, dính lên người hắc y nhân, chính thức hạ lời thề !

Dứt lời, tay trái Dịch Vân hơi dùng sức, lập tức bóp nát khối thịt đang nhảy trong lòng bàn tay, nghiền nát trái tim thành thịt vụn.

Lúc sau, khí lực toàn thân hắn đã cạn sạch, hai chân mềm nhũn, ôm xác hắc y nhân còn đang co rút, ngã lăn ra đất.

Dịch Vân hiện mệt mỏi đến cùng cực, thân thể đau nhức thấu tâm can, hắn đang muốn nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, lại nghe tiếng rống kinh hoàng vang bên tai:

“Dịch Vân, mau, hơn ngàn binh lính đóng quân bên ngoài Yêu Đạt Trấn đã bị trận đánh của các ngươi lôi kéo lại đây, trong đó còn một tên áo đen khác, mau trốn vào tổ ốc, mau !” Môn La sốt ruột hét lớn.

Dịch Vân nghe vậy cố nén đau đớn, lập tức nhảy lên, nhanh chóng tiến tới cửa động mật thất, Cầu Cầu bên kia cũng bỏ lệ đuổi theo, cả hai lại gần thạch động.

Dịch Vân nhìn thấy Cầu Cầu không có việc gì cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại nhìn thi thể hắc y nhân, trầm ngâm nửa khắc hắc bóng nhiên nói với Cầu Cầu: “Cầu Cầu, ngươi lại ăn hết hắc, nhớ kỹ, một chút cũng không để sót !”

Cầu Cầu giơ bộ mặt ngạc nhiên lên, rồi hình như hiểu ý, bò đến cạnh hắc y nhân, mở to mồm nuốt cả thân thể hắc vào, y như ý muốn Dịch Vân.

Môn La nhìn cảnh tượng như vậy, khó hiểu hỏi: “Hắc đã bị ngươi bóp nát tim chết chắc rồi, ngươi còn muốn cho Cầu Cầu ăn làm gì ?”

Dịch Vân vừa đi vội tới tổ ốc, vừa nhàn nhạt nói: “Lão đại ngươi không phải nói một tên khác đang chạy tới đây sao? Nếu cái xác bị đồng bọn hắc tìm được, nhất định sẽ bị lộ người giết hắc là song tu giả đồng đạt năm sao lĩnh vực, ngày sau chỉ sợ tổ chức sau lưng mấy tên này tìm được manh mối trên người ta, hủy thi diệt tích cho nó chắc...”

“Mặt khác, tên này có thể là một trong những hung thủ đã tự tay tham dự giết hại Yêu Đạt Trấn năm đó, tuy ta tự tay giết hắc nhưng cũng không thể hóa giải chút nào phần hận trong lòng ta, một mẫu của hắc ta cũng không để lại trên đời này !”

Môn La nghe vậy giật mình, lập tức im lặng.

Cầu Cầu ăn xong hắc y nhân, liền bò theo Dịch Vân đi vào động.

Chẳng qua khi nó thấy binh khí hắc y nhân lưu lại cùng với hai thanh ma binh Dịch Vân làm rơi, liền nhân tiện quần trở về, lại bò tiếp vào cửa động.

Khi người và rắn đều cùng đi vào tổ ốc, đóng cửa xong, Dịch Vân nhất thời buông lỏng, lại há mồm phun một búng máu đen, cả người hắc đổ thẳng xuống đất, hôn me ngay lập tức.

“Hừ ~!”

Thời khắc mật thất đóng cửa, một bóng đen trong rừng cây phóng ra, tốc độ cực nhanh.

Hắc chính là hắc y nhân vừa rời đi.

Khi hắc đi tới bãi đất trống trước tổ ốc, phát hiện mấy vết đỏ sẫm trên mặt đất, chung quanh bị tàn phá thay đổi hoàn toàn, cả kinh đứng dậy nhìn bốn phía, trầm giọng kêu lên: “Số 3, ngươi còn ở đây không ?”

Liên tục gọi to hai tiếng không có người đáp lại, hắc ngẩng đầu nhìn sơn động trên vách đá núi, nơi đó là chỗ duy nhất có thể giấu người ở cánh đồng này. Hàn quang chợt lóe trong mắt, lập tức hướng vách núi chạy tới.

Tiến đến trong động, phát hiện bên trong không lớn, trừ một tòa luyện thiết cũ kỹ không còn cái gì khác, nơi nhỏ hẹp như vậy không có khả năng có người núp, hắc chỉ nhìn thoáng qua liền quay đầu đi ra ngoài, lại tới gần mấy vết máu bên ngoài.

“Nơi này rõ ràng từng có một trận đánh nhau kịch liệt, số 3 tu luyện đấu khí phong hệ, mà ở đây ngoài phong hệ còn có dấu tích thủy hỏa nguyên tố, xung động vô cùng rõ ràng, hiển nhiên vừa rồi số 3 đã chiến đấu với hai pháp sư thủy hỏa hệ, nhưng vết máu lưu lại không có thi thể, không biết hắc đã bại trận chưa?” Hắc y nhân thần tình khó hiểu lắm lắm.

Vừa rồi hắc chạy ra ngoài Yêu Đạt Trấn, chợt nghe phía sau thanh âm binh khí va chạm mạnh mẽ, lập tức đoán ra chỗ số 3, cho nên hắc phi nước đại quay về, nhưng khi hắc tới nơi, chiến đấu đã sớm kết thúc, số 3 cùng địch nhân vô thanh vô tức biến mất, làm cho hắc vô cùng hoang mang.

Một hồi, phía trước truyền đến tiếng binh lính rầm rập chạy tới, hắc biết quân đội ở đây đã lại gần, lại nhìn bốn phía một lần nữa lạnh giọng nói: “Bất quá chỉ là hai ma pháp sư mà thôi, nguyên tố lưu lại cũng không lớn, phán đoán hắc không mạnh lắm, cao lắm chỉ là năm sao pháp đồ, số 3 lại vô dụng đến nỗi bị loại đó bắt đi, chết cũng đáng !”

Nói vừa xong, hắc y nhân nhảy một cái, biến mất trong rừng cây.

192. Chương 193 :triển Lãm “kinh Lôi”

Ba ngày sau Dịch Vân mới từ hôn mê tỉnh lại.

Hai mắt hần trợn trừng ra, chỉ thấy Môn La mặt mũi nhìn hần, quan tâm hỏi: “Người hiện tại cảm thấy ra sao ?”

“Ta...” Dịch Vân vừa nhớ tới thân thể, cảm giác đau nhức toàn thân ập tới, rên một tiếng lại nằm xuống.

“Người nên nghỉ ngơi thêm đã, thương thể lần này không nhẹ, tay trái dập nát, cánh tay gãy rời, chín đường kinh mạch trong cơ thể bị thương nặng, cùng hơn 10 vết rách toàn thân,... may mà thương tổn có thể xử lý, đều là ta giúp người chữa, nhưng mà cũng cần hơn một tháng mới khôi phục được !” Môn La nhẹ nhàng cười nói.

“Bên ngoài không có việc gì chứ ?” Dịch Vân hỏi lại.

“Đã an tĩnh lại.” Tên hắc y nhân kia biến mất, đồng bọn hần cũng rời đi, mà binh lính lại càng không để ý người, khi bọn hần phát hiện vết máu, phát động toàn quân tìm tòi một ngày không có kết quả cũng bỏ qua, bây giờ chỉ đóng ngoài Yêu Đạt Trấn thôi.”

“Kia..... Cầu Cầu đâu?”

Môn La cười nói: “Con rắn phá sản canh cho người ba ngày nay, mới vừa ngủ đó, cho nên mới nói người nghỉ ngơi cho tốt đã.”

Dịch Vân gian nan ngẩng đầu lên quả thực thấy Cầu Cầu cuộn mình nằm bên cạnh hần ngủ gà ngủ gật, trong lòng thoải mái rồi nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Lần này Dịch Vân bị thương nặng có thể nói là nặng nhất từ khi bị Băng Lân Báo truy đuổi trong Lạc Nhật sơn mạch, cường giả lực tinh trung giai vô cùng, trong tay cầm nhị phẩm ma binh, thật làm hần ăn đủ đau khổ, xem bỏ cả mạng, may mà hần bây giờ vẫn còn sống, ngày sau ráng mạnh lên nữa mới tốt.

Mỗi khi gặp cường giả hơn mình quá xa, sẽ làm quyết tâm truy cầu lực lượng của hần gia tăng không ít.

Đạo cường giả, chính là chiến đấu.

Một con chuột đối diện mèo... chỉ đành bắt lực. Mà mèo gặp hổ rồng cũng chỉ vô năng, cho nên hần phải thành hổ.

Môn La từng nói, muốn thành hổ phải trả đủ giá.

Thẳng cho đến nay, trừ cái mạng ra, hần đều có thể quảng ra trả giá để có thực lực.

Chỉ không biết, hiện tại hần còn có cái gì để bỏ ra nữa...

.....

Triển lãm hội Lạc Cách Phi Nhĩ hôm nay náo nhiệt phi thường, bởi cuộc triển lãm hôm nay hầu hết các đại thế gia đều muốn đạt được vật quý hiếm – ma binh nhị phẩm cao giai lôi hệ.

Nếu vãn vẹn là một thanh ma binh nhị phẩm cao giai thì tuy rất trân quý, nhưng không thể hấp dẫn lượng lớn người tham dự như thế.

Trong đế quốc vài luyện khí thế gia đều có thể luyện ra đồng phẩm chất, thậm chí nhị phẩm đỉnh phong, nhưng mà cần phải mất vài năm.

Quan trọng hơn là, ma binh cấp bậc nhị phẩm cao giai, đồng thời là lôi hệ, trong Kỳ Võ đế quốc không một luyện khí thế gia nào có khả năng tạo ra.

Luyện tạo ma binh nhị phẩm giai rất khó, mà muốn đánh ra ma binh ngoài hỏa hệ càng khó hơn.

Các hệ nguyên tố muốn dung nhập vào ma pháp binh khí không chỉ xác suất thành công cực thấp, lại rất nguy hiểm và khó khăn, cho dù luyện khí thế gia ngàn năm cũng không dám tuyên bố mạnh miệng.

Cho nên, triển lãm chuỗi ma pháp binh khí lôi hệ hiện tại tuy chỉ là cấp bậc nhị phẩm cao giai, nhưng cũng làm cho các đại thể gia đặc biệt phái người đến quan khán thưởng thức, Mã Đình gia tộc và Tát Ma gia tộc đều có mặt.

Hai luyện khí thể gia này không phải muốn mua ma binh, chính là muốn xem xét thanh ma binh lôi hệ này thực có như lời đồn, dù sao thông tin lưu truyền nhiều khi không đúng hàng đúng giá, nếu chuỗi ma binh này đúng như lời đồn thì gia tộc bọn họ sẽ ra giá cực lớn chào mời luyện khí đại sư kia.

Mã Đình cùng Tát Ma hai đại luyện khí thể gia mang theo tâm tư như thế mà tới cuộc triển lãm ma binh lần này. Bọn họ sẽ giám định và thưởng thức, không ra tay cạnh tranh ra giá.

Thật sự có muốn mua thì phải tính các thể gia tu luyện lôi hệ đấu khí, tỷ như Lam Duy Nhĩ gia tộc.

Triển lãm hội Lạp Cách Phi Nhĩ trang trí quy mô cực lớn trong Kỳ Vũ thành, có sức chứa vô hạn khách mời, đồng thời bảo đảm an toàn cho đại hội. Bởi vì nó trực tiếp kinh doanh trong lãnh địa Kỳ Vũ vương thất, có thiên uy vương tộc chắc chắn không ai dám làm chuyện xằng bậy nơi này.

Hôm nay là ngày thứ 10 của đại hội, bên trong lại xuất hiện cảnh tượng khá quái dị.

Ngoài triển lãm quán có tám cửa ra vào, lúc này ở lối đi vào toàn bộ chật ních người, xếp hàng dài dằng dặc ở trước cửa, đều là người của các đại thể gia chờ vào tham gia đấu giá “Lôi hệ ma binh”. Trong đó có cả nhân vật của tứ đại thể gia.

Quái dị chính là lối đi vào được trung tâm khu triển lãm, lại chỉ có 2 người đứng, một lão già người hơi mập, lão mặc lễ phục cao cấp Kỳ Vũ vương thất, vẻ mặt cung kính đứng sau một người tựa như tỳ tùng.

Nếu cao tăng các đại thể gia nhìn thấy cảnh này nhất định sẽ cực kỳ giật mình.

Bởi vì lão mập này chính là quán trưởng hiện tại cuộc triển lãm Lạp Cách Phi Nhĩ này, đồng thời còn là thành viên Kỳ Vũ vương thất, ở Kỳ Vũ đế quốc lão địa vị rất cao, cho dù gia chủ tứ đại thể gia thấy hắn cũng phải khách khí chào hỏi.

Mà người kia, xem ra mới hơn 30 tuổi, mặc áo bào dài giản dị, một tay để sau lưng, một tay khẽ vuốt mái tóc lam dài, buộc tùy ý sau lưng, hắn đang hứng thú đánh giá triển lãm ma binh diễn ra trước mặt.

Cảnh tượng quái dị như thế duy trì hơn một canh giờ.

Bốn phía khu triển lãm chia đều nhóm thủ vệ thực lực năm sao, tất cả đều khó hiểu, kinh ngạc, thấp giọng trao đổi về thân phận nam tử kỳ lạ kia.

“Khách nhân kia lai lịch cỡ nào nhỉ? Quán trưởng lại chỉ vì mình hắn phong bế một khu triển lãm, mặc kệ người bên ngoài kháng nghị!”

“Ai, hiện tại xếp hàng bên ngoài đều là thượng tầng các đại thể gia của đế quốc, không phải bá tước cũng là đại thần, mà ở trong mắt quán trưởng tính ra còn kém nhân vật tóc lam kia a!”

“Quán trưởng đối với người kia rất cung kính, hẳn là khách nhân trọng yếu trong vương thất, không thể trêu vào loại này, chúng ta làm bộ không phát hiện, cứ làm tốt chuyện bên này thôi.”

Các thủ vệ gật gật đầu, đều xoay người sang chỗ khác, chỉ sợ chứng kiến chuyện không nên thấy, rước lấy phiền toái.

“Ân, chuỗi này là “Kinh Lôi”? tên thật dễ nghe, cũng thật là hàng nhị phẩm cao giai.” Người tóc lam trẻ tuổi khỏe miệng hơi nhếch lên, cẩn thận đánh giá triển lãm ma binh một phen, rồi cười nói: “Cái thanh ma binh này rất thú vị a!”

Quán trưởng đứng ở phía sau một canh giờ, lần đầu nghe hắn mở miệng nói chuyện, vội hỏi: “Đại nhân, ngài xem trọng thanh ma binh này sao? Nếu vậy ta lập tức vì ngài an bài.”

Quán trưởng cũng không biết lai lịch thanh niên tóc lam, chỉ biết là ngày hôm qua đương nhiệm đế vương Kỳ Vũ đế quốc vội vàng rồng gọi hắn, cũng đích thân dẫn dò, người này là khách quý tối trọng yếu của đế quốc, phải dùng lễ tiết long trọng đối đãi, phải đem hết sức ra mà làm đáp ứng tất cả yêu cầu của hắn.”

Lúc ấy, trên mặt vị đế vương rất thận trọng, hẳn chưa bao giờ thấy qua, bởi vậy, hẳn mới chỉ vì một người phong bế toàn bộ khu triển lãm, đây là lễ ngộ lớn nhất mà quán trưởng như hắn có thể biểu hiện ra.

Nếu người này thực có ý tứ với thanh ma binh này, cho dù là trái với quy củ đấu giá hội, hẳn cũng đành phải toàn lực xử lý thôi.

Thanh niên tóc lam kia nghe được, cười nhạo một tiếng: “Chuôi ma binh rách nát này sao đặt trong mắt ta được. Ngay cả đặt một đồng ta cũng không cần, cho dù ngươi có đưa còn làm ta vướng thêm.”

Quán trưởng kinh ngạc đến ngây người.

Thanh ma binh lõi hệ nhị phẩm cao giai này ngay cả vương thất cũng thèm muốn, là cực phẩm ma pháp binh khí, các đại thế gia cũng đều có động tĩnh vì nó, không tiếc ngàn dặm mà tới, nhưng lại có người gọi nó là “rách nát”?

“Thanh ma binh này kim loại tinh luyện rất vững về, nhìn ra được công phu luyện khí còn không tốt, trình độ cùng cỡ các luyện khí thế gia các người hay gọi. Nhưng ta hứng thú là thủ pháp luyện tạo và người làm ra nó, ha ha ha!” Thanh niên tóc lam nói xong liền nở nụ cười.

Nghe được ý người tóc lam, quán trưởng có chút khó coi nói: “Đại nhân, ngài muốn gặp mặt luyện khí đại sư tạo ra thanh ma binh này sao? Ài, thật có điều hơi khó !”

“Ồ, lời này là sao?”

Quán trưởng cúi đầu, rất cung kính nói: “Kỳ thật, lúc Kỳ Vũ vương thành chúng ta biết có cái chuôi cực phẩm ma binh này, cũng từng hướng Kiệt Nặc Tư gia tộc truy vấn lai lịch luyện khí đại sư, bởi vì hắn đáng giá vương thất chúng ta chào mời. Lại là, đương nhiệm gia chủ Kiệt Nặc Tư gia tộc lại nói ngay cả hắn cũng chưa thấy qua người này...”

“Nghe hắn nói, vị đại sư này rất thần bí, không muốn thân phận mình đưa ra ánh sáng, mà chuôi ma binh này do vị đại sư tự thân cho người đưa đến Kiệt Nặc Tư gia tộc, Cát Âu Tắc lấy 100 vạn kim tệ mới mua được, từ đó về sau không thấy qua vị đại sư đó...”

“Hiện tại sinh ý Kiệt Nặc Tư gia tộc bọn họ có chút khó khăn, mới đem thanh ma binh này nhịn đau mà bán đấu giá.”

“Kiệt Nặc Tư gia tộc sao?” Thanh niên tóc lam hơi trầm ngâm, chợt cười nói: “Không tệ! Xem thủ pháp luyện khí của thanh ma binh này, bây giờ còn không đáng ta đi gặp hắn, ta cảm thấy hứng thú là tương lai luyện khí đại sư này, không biết sau này hắn có thể luyện ra ma binh cấp bậc nào nữa, ha ha ha !”

“Xem được thanh ma binh này, chuyến đi này không vô ích rồi, đáng giá ta từ Bàn Thạch công quốc ghé qua Kỳ Vũ thành các người một chuyến.”

Nói xong, thanh niên tóc lam liền xoay người chậm rãi rời khỏi khu triển lãm Lạp Cách Phi Nhĩ, quán trưởng thấy khách quý đi ra, vội vàng đi trước mở đường, vô cùng cung kính tiễn hắn ra đường chính.

Bên ngoài đại hội triển lãm, một chiếc xe ngựa vương thất chuyên dụng sang trọng đang đợi, to gấp ba xe ngựa thường, trong ngoài nạm vàng, sáu con ngựa to kéo, trong thành Kỳ Vũ này, người có tư cách ngồi trên chiếc xe ngựa này nhất định là huyết mạch vương thất mới được, mà ngay cả tứ đại thế gia đế quốc còn chưa đủ tư cách đó.

Mà hiện tại, Kỳ Vũ Vương lại cho phép cấp xe ngựa này ra đón khách, đã đủ lễ tôn trọng đối với khách nhân.

Bên xe ngựa có hai người đứng đợi, bọn họ vừa thấy quán trưởng dắt người tóc lam đi ra, lập tức cung kính nghênh tiếp.

“Khách quý, người xem triển lãm ma binh xong, kế tiếp muốn đi nơi nào ?”

“Àn, phát hiện lần này đáng giá, tâm tình tốt, liền đi uống rượu đi.” Người tóc lam ngồi vào xe ngựa rồi nói.

“Ta dẫn quý khách đi phường rượu vương thất, nơi đó bất luận rượu ngon hay nữ nhân, cả đại lục đều tính là nhất lưu.” Một người ngồi trước xe ngựa, khách khí đề nghị.

“Không, người trong phường rượu vương thất đều đã được huấn luyện, có cung kính nhưng không có cá tính, uống rượu nhìn y như con rối. Phải đi tửu lâu bình dân, mồm to uống rượu, mạnh miệng ăn thịt, lớn tiếng trêu đùa, mạnh mẽ chạm cốc, uống rượu mới thú vị !” Người tóc lam lớn tiếng cười nói, bỗng nhiên quay đầu nhìn vào xe ngựa, tên ngồi cạnh hắn, nhàn nhạt nói:

“Người thế nào ngồi bên cạnh ta? Chẳng lẽ người không biết, ta có thói quen ngồi một người sao ?”

Người nọ nghe khách quý tóc lam ngữ khí đậm mạc, kinh hãi một trận, đang muốn rời xe, lại thấy người kia đột nhiên thông thả gơ tay lên, một thanh âm vang lên, sau đó cơn gió nhẹ đập vào mặt, đầu hắn nháy mắt vỡ nát, thân thể bay thẳng ra ngoài.

Mã phu ngồi đằng trước xe ngựa thấy đồng bạn nháy mắt chết thảm, trong lòng hoảng hốt, toàn thân bất giác run rẩy, chỉ nghe người tóc lam kia cười to nói: “Thấy một thanh ma binh rách nát làm ta vui vẻ một chút, ta giết người trợ hứng, người không nên để ý nha !”

Tên mã phu ngạc nhiên, đầu tiên đang muốn chạy tới chỗ vệ sĩ, sau lại hướng phía sau run run đáp: “Đương... đương nhiên không .”

Dứt lời, hắn coi như không thấy gì hết, rất nhanh cho xe ngựa phi tới tửu lâu.

Hai tay hắn không chế ngựa run rẩy, trong lòng thật sự sợ hãi không cách nào hình dung.

Đồng bạn hắn vừa rồi chết thảm là cường giả thất tinh Vũ Tước, chuyên phụ trách Kỳ Vũ vương thành.

Lúc trước vương thất ra lệnh cho bọn họ hầu hạ người tóc lam không rõ lai lịch này, bọn họ đều cực kỳ không phục, khi thấy người này lại không biết tu vi đích thực của hắn, nên bọn họ cảm thấy kinh ngạc mà thôi.

Lấy nhãn lực bọn họ, cho dù là cường giả cửu tinh, cũng liếc mắt là đoán ra, lại nhìn không ra thực lực của hắn, bởi vì không biết nên bọn họ cũng chỉ cung kính chiếu lệ.

Nhưng mà, người này vừa rồi bất thành linh làm khó dễ, nháy mắt một chiêu giết đồng bạn thất tinh Vũ Tước, hắn mới bắt đầu cảm thấy người tóc đen này khủng bố thế nào, thuần sát một gã thất tinh cường giả, loại này thái quá, cho dù là cửu tinh đỉnh phong cũng làm không nổi.

Đáp án chỉ có một, đó là thực lực xưng thần nhân gian, cường giả tinh vực.

“Ồ, xe ngựa chạy vội vậy muốn chết sao? Chậm một chút, hơn mười năm không tới Kỳ Vũ thành, ta nghĩ muốn nhìn xem cảnh phố một chút, làm cho nội tâm ta thư thái một ít !” Trong xe ngựa truyền ra thanh âm.

Hắn lập tức gật đầu xác nhận, mồ hôi lạnh sớm ướt nhẹp toàn thân, lập tức thả xe ngựa thông thả đi, chậm rãi hướng tửu lâu bình dân náo nhiệt nhất chạy tới.

193. Chương 194: Hiềm Nghi

“Bối Cách, người cũng đã thấy qua ma binh nhị phẩm cao giai lôi hệ hôm nay, nói suy nghĩ của người xem nào.”

“Xứng danh tên nó, mặc kệ đó là phẩm giai hay là thuộc tính.” Bối Cách khẳng định nói: “Đã không còn nghi ngờ, ma binh lôi hệ kia chính là vũ khí gia tộc ta tối cần, nhất định phải tới tay mới được.”

Thở dài một hơi, Mặc Tây bất đắc dĩ nói: “Hàng là hàng thật! Nhưng giá tiền của nó lại thái quá, người hôm nay cũng nghe Kiệt Nặc Tư gia tộc công bố quy định đó... suốt một trăm vạn kim tệ, so với mua ở Tát Ma gia tộc còn đắt hơn.”

Bối Cách lắc đầu nói: “Đại ca, không thể so như vậy, ma binh nhị phẩm cao giai của Tát Ma gia tộc tuy giá khá thấp. nhưng số lượng bán ra rất ít, vài năm lại phải trải qua cạnh tranh với các gia tộc, mới có thể thắng một thanh, nếu vượt hạn ngạch cho dù có tiền cũng không bán. Hơn nữa, ma binh Tát Ma gia tộc bán ra tất cả đều là hỏa thuộc tính, đối với gia tộc Cuồng Lôi Phách Quyết chúng ta mà nói, tính hữu dụng thua xa thanh ma binh lôi hệ này.

“Trước mắt, trong gia tộc chúng ta, ma binh cao nhất chính ở trên tay phụ thân đại nhân, cấp bậc tam phẩm sơ giai, vẹn vẹn một thanh mà thôi. Tam phẩm ma binh phóng nhân toàn đại lục một cái khó cầu, cho dù Tát Ma hay Mã Đĩnh gia tộc luyện khí thể gia hơn 10 năm cũng không nhất định luyện ra đem bán. Gia tộc bọn họ còn luyện tiếc tiền bạc đổ ra đúng không?”

“Mà ma binh lõi hệ hôm nay chúng ta xem qua, tuy chỉ là nhị phẩm cao giai, nhưng nếu ở trong tay người Lam Duy Nhĩ gia tộc chúng ta, liền phát huy hoàn toàn Cuồng Lôi Phách Quyết ra, công hiệu không kém ma binh tam phẩm, so với thanh trên tay phụ thân đại nhân kém một ít mà thôi...”

“Một trăm vạn kim tệ đối với thể gia khác mà nói thì hơi cao, nhưng không thể nói thái quá. Với gia tộc chúng ta, nếu thật có thể chỉ dùng 100 vạn kim tệ mua được, còn lời to đó nha !”

Cuối cùng, Bối Cách nói một câu: “Còn có, nghe nói Kiệt Nặc Tư gia tộc lúc trước mua thanh ma binh này phải xuất ra 100 vạn kim tệ mới đủ, hiện tại bọn họ lấy giá này bán đấu giá coi như hợp lý !”

Mặc Tây nghe Bối Cách phân tích xong, trầm mặc nghĩ ngợi, thật lâu sau hắn mới nói: “Phân tích của người có lẽ đúng, nhưng người lại quên 100 vạn chỉ là giá quy định. Nếu chúng ta muốn cướp đoạt ma binh kia vào tay, phải tốn cái giá cao hơn thể này nhiều.”

“Đại ca !” Bối Cách nhìn Mặc Tây, chậm rãi nói: “Đứng ở lập trường gia tộc bọn ta mà xem, chỉ cần trong vòng 200 vạn kim tệ mua được, chúng ta đều tiếp thu hết, thật sự có vượt quá hạn này, cũng ráng thêm một ít, chẳng qua kẻ có tài lực vượt qua gia tộc bọn ta cũng không có nhiều nhỉ?”

“Hai trăm vạn kim tệ?” Mặc Tây cả kinh nói.

“Đúng vậy, bởi vì đáng giá !” Bối Cách khẳng định nói: “Vừa rồi nói qua, ma binh lõi hệ kia ở trong tay tộc nhân chúng ta phát huy uy lực rất lớn, kém không ít so với tam phẩm sơ giai. Khi trước Tát Ma gia tộc bán cho phụ thân ma binh tam phẩm sơ giai, liền ra giá trên trời 300 vạn kim tệ, lấy mức 200 vạn mà so, tuyệt đối rẻ !”

Mặc Tây ngơ ngác nghe, một hồi lâu nói không ra lời, lát sau, hắn mới thở dài nói: “Ai, có lẽ người nói đúng, dưới 200 vạn liền làm đi, nhưng nếu vượt qua, lấy tình trạng trước mắt gia tộc bọn ta rất khó xuất ra kim tệ...”

“Hiện tại chiến sự ở biên cảnh đế quốc vẫn còn tiếp tục, chúng ta mỗi tháng phải vận chuyển vật tư cho Lôi Hồ quân đoàn của phụ thân, rồi phải huấn luyện chiến đấu cho tân binh, tiền bạc rất hao tốn, chỉ cần chiến sự ở biên cảnh một ngày chưa chấm dứt, gia tộc bọn ta còn khó khăn, một ngày không thể giải trừ.”

“Chỉ là nhiều ngày qua triển lãm ma binh người người tấp nập, cơ hồ các thể gia đế quốc đều phái người tham dự, trong đó còn có thành viên vương thất, đợi đến ngày đấu giá, khẳng định đối thủ không ít, đấu khí gia truyền lõi thuộc tính, không chỉ một nhà Lam Duy Nhĩ chúng ta, người nắm chắc giá cả sẽ dưới 200 vạn kim tệ sao?”

Bối Cách lúc này cũng lập tức trầm mặc, dùng sức day day huyệt Thái Dương, đau đầu nói: “Đây cũng thật là một nan đề !”

“Việc này tạm thời như vậy đi.” Trầm ngâm một hồi, Mặc Tây nói: “Dù sao hiện tại còn cách đấu giá hội chính thức hơn 10 ngày. Chúng ta liền cùng trưởng lão gia tộc bàn qua chi tiết mua ma binh.”

Dừng một chút, Mặc Tây bỗng nhiên nói sang chuyện khác hỏi: “Đúng rồi, người vài ngày trước nghe tin tức Khiết Tây Táp trở về có ý kiến gì không ?”

Bối Cách nghe được Khiết Tây Táp ba chữ bỗng ngẩn ra, chợt thở mạnh ra nói: “Nói đến Khiết Tây Táp ta cảm thấy bất nhẫn, nàng từ nhỏ do chúng ta nuôi dạy lớn lên, như thế nào từ một nữ tử tao nhã biến thành bộ dáng thể kia ? Ai...”

Ngày đó ở trước mặt tất cả mọi người bọn họ, Khiết Tây Táp cõi hắc bào, lộ ra khuôn mặt khô héo, da thịt nhăn nheo che kín toàn thân, tuổi già sức yếu, y như lão nhân trăm tuổi gần đất xa trời.

Một màn lúc ấy, làm cho Mặc Tây cùng Bối Cách kinh hoàng nhảy dựng lên, hoàn toàn không thể tin được “Lão nhân” này chính là Khiết Tây Táp xinh đẹp trong ấn tượng của bọn họ.

Nếu không phải trong miệng hắn nói ra một ít bí sự chỉ có đệ tử gia tộc biết, cùng với thực lực bản thân tấn cấp, hắc ám năm sao đỉnh phong, bọn họ thật nghĩ người nọ giả mạo Khiết Tây Tạt tới.

Toàn bộ đệ tử Lam Duy Nhĩ gia tộc, tuy có hơn 10 người có thiên phú, nhưng chỉ có Khiết Tây Tạt một người tu luyện hắc ám ma pháp, mà thiên phú của nàng trong gia tộc cũng đứng hàng đầu, một trong những đệ tử huyết mạch được trọng điểm tài bồi, Mặc Tây gia chủ rất xem trọng tiến cảnh của nàng.

Không nghĩ tới, nàng mới một lần đi làm nhiệm vụ dong binh trở về, không chỉ dong binh đoàn toàn diệt mà ngay cả nàng cũng biến thành bộ dạng khiến người sợ hãi thể này, làm cho hai người họ cực kỳ kinh ngạc.

Mặc Tây lúc này cũng thở dài theo: “Nghe nàng nói, là do cùng đường mới hạ quyết tâm chuyển hóa thành Thân Thể Tử Linh, nàng mới có thể phá vây từ Đầm lầy ma thú thoát ra, một thân tu vi ma pháp cũng tiến nhanh, chính là , cái giá này với nàng mà nói cũng quá lớn !”

“Một nữ nhân như hoa như ngọc, tuổi xuân vừa tới, khoảnh khắc tươi sáng nhất cuộc đời...”

“Mà nàng lại sớm điều linh, tuổi già tới mà thời trẻ không có một chút ký ức gì... ngay cả nàng còn... không nghĩ mình là một nữ nhân.”

Lắc lắc đầu, Bối Cách trở lại chính đề: “Lấy tin tức Khiết Tây Tạt mang về, toàn bộ dong binh đoàn bị một tên không tới 20 tuổi, ma vũ song tu, đấu khí cùng ma pháp đồng thời đạt ngoài năm sao đồ diệt. Ở Kỳ Vũ đế quốc ta khi nào có kỳ tài ngút trời thể chứ ?”

“Lấy tư chất không đến 20 tuổi có thể đạt năm sao lĩnh vực, trong gia tộc ta cũng có vài đệ tử, nhưng hắn lại ở ma khí đồng lĩnh vực mà lên, không chỉ trong đế quốc mà phóng ra khắp đại lục cũng gần như không có, thật sự quá mức khó tin !”

Lắc lắc đầu, Mặc Tây nói tiếp: “Còn không chỉ như thế! Hắn còn có một thanh ma pháp binh khí nhị phẩm đỉnh phong, một con thiết cốt viêm lang ngũ giai làm súng vật, dựa vào một người một lang đồ diệt Ba Bố Á dong binh đoàn do gia tộc bọn ta tử mĩ dạy dỗ ra, cũng chém chết luôn sáu sao Võ cuồng Ba Khắc, thương nặng Khiết Tây Tạt,... còn trẻ như thế, thực lực khiến cho người ta sợ hãi, tâm tính sát phạt như thế, người này, quá nguy hiểm !”

Trầm ngâm một hồi, Bối Cách cũng nói: “Ba Bố Á dong binh đoàn là gia tộc chúng ta huấn luyện hơn 10 năm thời gian, thực lực chúng ta đều rõ ràng, thực lực đoàn đội bọn họ có thể ở trong 10 đội mạnh, từng hoàn thành vô số nhiệm vụ gian nan cho Lam Duy Nhĩ gia tộc chúng ta, lần này lại bỏ mình toàn bộ trong đầm lầy ma thú, có cả cường giả sáu sao Võ cuồng trong đó, đả kích nghiêm trọng này gia tộc bọn ta không thể thừa nhận...”

“Một dong binh đoàn chiến lực như vậy, ít nhất phải mất 10 năm nữa mới thiết lập lại được !”

Mặc Tây nghe vậy sắc mặt chuyển sang xanh mét, giận dữ nói: “Nghe Khiết Tây Tạt nói, bọn họ lần đầu mới chào hắn không có kết quả, sau mới động thủ cướp đoạt ma binh nhị phẩm đỉnh phong của hắn, lúc đó mới phát sinh chiến đấu, không chỉ cả dong binh đoàn đồ diệt, hơn nữa gia tộc bọn ta đụng địch nhân nguy hiểm như vậy thật sự là mất vợ còn dợ con, bọn thật làm việc quá mức lỗ mãng! Chỉ là Khiết Tây Tạt cũng trả giá quá mức trầm trọng, ta không thể lại trách cứ nàng, ai...!”

Dừng một chút, Mặc Tây lại nói: “Ma khí năm sao, ma binh nhị phẩm, lại có ma thú ngũ giai đồng bọn,... thiếu niên thiên tài như thế không nên vô danh mới đúng, hắn rất có thể là đệ tử một đại thế gia a?”

Gật gật đầu, Bối Cách nói: “Một người đáng chú ý như vậy, nghĩ muốn giấu cũng không được, ta từng cho mật thám thanh tra các đại thế gia, hắn trong thời gian ngắn có thể tìm ra người này...”

“Nhưng mà, đại ca, nếu tìm được thì chúng ta nên xử lý như thế nào? Nếu vì báo thù giải hận cho Khiết Tây Tạt, có thể khơi mào chiến tranh hai gia tộc, cũng không có lợi ...!”

Khoát tay áo, Mặc Tây nói: “Khiết Tây Tạt là tư oán, đối với ích lợi gia tộc bọn ta mà nói chỉ là việc nhỏ, nếu thật có thể tìm ra thiếu niên này, không chỉ không được động thủ với hắn, càng phải toàn lực tu bổ oán với hắn, chưa tới 20 tuổi ma khí năm sao, ai có thể đoán trước ngày sau hắn còn tấn giai đến trình độ nào cơ chứ ?”

“Như vậy thiên phú rất đáng sợ! Loại này đối thủ, gia tộc bọn ta cũng là tạo không dậy nổi!”

Việc này cứ sắp xếp như vậy, Mặc Tây cùng Bối Cách hàn thuyên về sản nghiệp gia tộc, bọn họ chưa hề phát hiện, ở trên đỉnh nghị sự đại sảnh đang có một bóng đen ẩn nấp.

Người này toàn thân áo đen, dung nhập vào bóng tối, giống như đồ vật không hề có nửa điểm hơi thở người sống.

Hai người Mặc Tây cùng Bối Cách đều là cường giả sáu sao lĩnh vực, nhưng cũng không phát hiện một người vụng trộm trên đó, đồng thời nghe toàn bộ câu chuyện của bọn họ.

Có thể đem hơi thở bản thân che giấu đến trình độ như thế, cũng chỉ có hắc ám pháp sư mới làm được.

Hắn nhìn hai người phía dưới nghị sự sảnh, nhếch môi, hai tròng mắt toát ra một tia oán độc.

.....

Trong tổ ốc Tư Đạt Đặc gia tộc dưới lòng đất, Dịch Vân ngồi giữa mật thất, bên cạnh đặt hai tòa thủy hỏa quang y như ngọn núi nhỏ.

Hắn khoanh chân ngồi, theo mỗi lần hít thở đều kéo theo đại khí thủy hỏa trong quang thạch đưa vào cơ thể, nguyên tố vừa tiến vào khí hải lập tức bị hắn luyện hóa thành ma lực xanh đỏ, khi hai cổ ma lực này nạp đầy toàn bộ khí hải, tức thì bắt đầu vận chuyển, càng lúc càng lớn càng nhanh, làm cho ma lực trong khí hải sinh ra lốc xoáy.

Dòng xoáy trong khí hải quay tròn, đầu tiên cuồng bạo mạnh mẽ nhưng rất nhanh ổn định, khi chất lượng và số lượng ma lực đồng thời đều tăng đến cực hạn là lúc dòng suối khí hải cũng đình trệ, giống như gió tán mây tan, mặt hồ không gợn sóng. Ngay sau đó, ma lực rất nhanh tự động tập trung, hướng trung tâm khí hải hội tụ.

Khi ma lực trong cơ thể lấy tốc độ vô cùng kinh người tiến nhập khí hải biến mất, sau đó đột ngột ngừng lại, nguyên tố dư thừa mạnh mẽ phá ra ngoài, ma lực nở rộ, hàm lượng ma lực trải qua cô đọng, chỉ còn dưới một nửa nhưng rất tinh thuần, phẩm chất cao hơn nhiều so với lúc trước.

Trong mật thất, hai tòa quang thạch bùng lên ánh sáng chói mắt, thoáng chốc chiếu sáng cả căn phòng u ám, nhất thời hiện lên một màn dị cảnh, màu xanh đỏ chia làm hai, tựa như đem không gian mật thất xé đôi, tiếp hợp bởi một lần ranh ở giữa.

Ánh sáng lóa mắt chớp cái lập tức ảm đạm, một hồi sau, hoàn toàn tiêu tán, trong mật thất lần nữa khôi phục về u ám.

Lại qua chút thời gian, Dịch Vân chậm rãi mở hai mắt, thở ra một ngụm trọc khí trong lồng ngực, làm như khí lực mất hết gục xuống.

“Thành sao?” Môn La ngồi cao cao trên đỉnh quang thạch hỏi.

“Quá thuận lợi !” Dịch Vân té trên mặt đất thở hổn hển, nhưng trên mặt tươi cười sáng lạn: “Từ khi tấn cấp năm sao cao giai trong thạch thất Bối Lợi Mỗ viện trưởng, tiến cảnh ma pháp của ta liền gặp bình cảnh, tốc độ ngưng luyện ma lực vẫn rất thông thả, vốn tưởng phải qua 5-6 tháng mới có đột phá, không nghĩ tới hiện tại đã xong, ta chính thức đạt năm sao đỉnh phong nhá !”

“Người thực sự hiểu ý tứ hai chữ “bình cảnh” này sao? Ở cấp năm sao, chỉ qua 5-6 tháng tấn cấp người kêu gặp bình cảnh?” Môn La cười khở nói: “Lấy ma khí tu giả mà nói, cái này xem như cực nhanh rồi. Mà người, hiện tại không đến ba tháng tăng lên đỉnh phong, đây không gọi là thuận lợi, phải nói là thái quá mới đúng, ai ... !”

“Một tháng trước người mới bị đánh nửa chết nửa sống, không nghĩ tới qua một tháng, người không chỉ thương thế lành lặn, ngay cả đấu khí ma pháp đều nhảy lên một giai, đây là đại nạn không chết tất có hậu báo. Nhìn tốc độ tấn giai của người, tu luyện liều mạng sống chết kiểu đó, ma khí tu giả khác vài năm không tăng nổi một giai, không biết nghĩ gì nữa !”

Thì ra bốn ngày trước Dịch Vân đem đấu khí tấn giai năm sao đỉnh phong xong, sau đó mới tiến hành tấn giai lưỡng hệ ma pháp, hiện tại hắn ở lĩnh vực ma khí đều đạt tới năm sao đỉnh phong.

Chỉ dùng thời gian ba tháng, có thể đột phá tấn giai lên đỉnh phong, tốc độ như thế làm cho người ta sợ hãi, xa xa vượt qua mục tiêu Bối Lợi Mỗ đề ra cho hắn !”

Môn La tuy rằng lại bị “dọa” một lần, nhưng hắn hoàn toàn có thể lý giải, tiểu tử này liều mạng chiến đấu, tiến triển phải mau hơn nhiều.

Dịch Vân ngồi dậy, sắc mặt trở nên ngưng trọng, nói: “Lão đại, ngày đó ta tự tay bóp nát trái tim hắc y nhân kia, hắn nhất định là một trong những hung thủ đồ diệt Yêu Đạt Trấn, hắn là cường giả sáu sao Vô cường, bằng cấp tên thủ lĩnh hắc y nhân kia... người nói, bọn họ có phải cùng một người hay không ?”

Lắc đầu Môn La khẳng định nói: “Tuyệt đối không phải cùng người, thủ lĩnh hắc y kia trình độ sáu sao đỉnh phong, không thể nào mấy năm qua tu vi hắn không tăng lại giảm a? Hơn nữa, dấu khí tên thủ lĩnh là thủy hệ, bị người bóp chết là phong hệ, hoàn toàn bất đồng, cho nên khẳng định không phải.”

Dịch Vân nghe xong không nói, một hồi hắn mới lẩm bẩm nói: “Tóm lại, ta đã tìm được một tên trong bọn chúng, tự tay giết chết. Còn có, cũng phát hiện một ít manh mối, những người đó đối với hỏa quang thạch nhớ mãi không quên, lần này hai tên hắc y nhân đến Yêu Đạt Trấn chẳng phải như thế sao?”

“Quảng mỗ hỏa hệ là dị bảo năm đó bọn họ tìm kiếm, một đêm đồ diệt Yêu Đạt Trấn, không nghĩ tới mấy năm sau bọn họ vẫn như cũ chưa từ bỏ ý định, cũng vì vậy ta lần này mới đụng với hắc y nhân kia !”

Gật gật đầu, Môn La lúc này cũng cười nói: “Phát hiện không chỉ có như vậy mà thôi, hiện tại có thể kết luận bước đầu, lúc ấy đội hắc y nhân này cũng với thân tộc trên danh nghĩa của người – Lam Duy Nhĩ gia tộc hắn là không có quan hệ, vốn ta hoài nghi bọn họ chính là đám Lam Duy Nhĩ.”

Dịch Vân nghe vậy ngạc nhiên, khó hiểu hỏi: “Lão đại, trước người hoài nghi chuyện đó là Lam Duy Nhĩ gia tộc làm? Như thế nào lại là bọn họ chứ ?”

Dịch Vân mặc dù hận phụ thân cùng gia tộc hắn, nhưng chưa bao giờ đem thảm án Yêu Đạt Trấn liên tưởng đến trên người bọn họ, hoặc là hắn không dám nghĩ đến.

Khoát tay áo, Môn La nhàn nhạt nói: “Đám hắc y nhân kia nhất định thuộc loại thế lực rất lớn, điểm ấy bây giờ đã xác định! Một khi đã như vậy, các đại thế lực ở Kỳ Vũ đế quốc đều bị hiềm nghi, trong đó Lam Duy Nhĩ gia tộc nắm quyền quân sự cực lớn ở đế quốc, tư binh dưới tay vô số, lại có Lôi Hồ quân đoàn tinh nhuệ, là hiềm nghi nhất, cho nên ta mới hoài nghi bọn họ, lại là hiện tại xem ra, Lam Duy Nhĩ gia tộc cũng nên loại bỏ rồi.”

“Bên ngoài kia là quân đội do Lam Duy Nhĩ gia tộc phái tới, tuy rằng bọn họ một tay san bằng, thu hồi lãnh địa Yêu Đạt Trấn bọn ta, nhưng hiển nhiên bọn họ cùng hắc y nhân cũng không phải là một, không biết chuyện hỏa phách tinh thạch, cho nên bọn họ không có liên hệ.”

Dịch Vân nhất thời trầm mặc, một hồi hắn cảm thanh kiếm xanh biếc bên người, cẩn thận đánh giá, nói: “Trải qua chuyện lần này, làm cho ta càng thêm rõ ràng thực lực đám hắc y nhân kia, chuôi ma binh Cầu Cầu mang về là ma binh nhị phẩm sơ cấp, mặt trên cũng có gắn “Căn nguyên chi khế” ma pháp trận, hơn nữa là do cường giả tám sao hạ ấn.”

“Cho nên, cũng gián tiếp chứng minh, bên trong tổ chức hắc y nhân, ít nhất có một cường giả ngoài tám sao lĩnh vực !”

Môn La ca thán: “Ai! Trước có sáu sao Vô cường, giờ lại là tám sao Pháp tướng, quả nhiên là thế lực lớn, xa xa không phải chúng ta hiện tại có khả năng đối phó...” Lắc đầu, Môn La nói: “Cho nên, người hiện tại trước hết không cần quản chuyện hắc y nhân, trước mắt trình độ của người còn kém lắm, cho dù có thể tìm được hành tung bọn họ thì như thế nào? Đi cũng chịu chết, nghĩ nhiều cũng vô dụng.”

Dừng một chút, hắn tựa hồ nghĩ tới điều gì, hỏi: “Đúng rồi, thanh ma binh hạ căn nguyên chi khế kia bị Tinh vực pháp trận ngăn trở, không thể tra xét được, nhưng đợi đến khi ra ngoài mật thất thì không nên lại lấy ra nữa.”

“Đó là đương nhiên !” Dịch Vân nhìn ma binh xanh biếc một cái, thanh âm chột lạnh nói: “Cái chuôi ma binh này nói không chừng chính là ngày đó bị dùng để giết hại cư dân Yêu Đạt Trấn, ta không chỉ không

cần dùng nó, chờ quay lại Thiên Phong thành sẽ đem nó đánh nát, ta muốn ngay cả một chút còn lại cũng không để sót !”

“... hiện tại thương thế của người đã hoàn toàn khôi phục, kế tiếp có tính toán gì không ?”

Đứng dậy, Dịch Vân không nghĩ ngợi, lập tức đáp: “Ta sẽ lập tức đi cổ đàm u cốc !”

Môn La nhất thời ngạc nhiên, khó hiểu hỏi: “Vì sao đột nhiên lại đi đến đó ?”

“Bởi vì ta cần tòa phong hệ phách thạch kia !”

Dịch Vân thì thảo nói: “Vốn đã bỏ qua, hiện tại, có lẽ còn có cơ hội ...”

194. Chương 195: Kém Có Một Bước

Trước cửa Thiên Phong học viện.

“Tô Ly, sẽ tốt thôi mà, ta chỉ về nhà một chuyến, không cần lo lắng quá như thế !” Duy Đa quay đầu cười nói với nữ tử phía sau.

“Ha ha, chỉ sợ người bởi vì thất tình, liền một đi không trở lại, người không nói lời từ biệt với Ny Khả sao ?” Tô Ly cười cười nói.

Nghe đến tên Ny Khả, Duy Đa hơi sửng sốt, một hồi mới khổ não nói: “Việc này bây giờ còn không xác định, ta vẫn chưa buông tha, còn lời từ biệt... dù sao một hai tháng sau sẽ trở về, cũng không cần, ai !”

“Đúng rồi !” Tô Ly làm như nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên nói: “Còn chưa chúc mừng người nữa, danh sách dự thi Kỳ Vũ Ma Đấu đại hội đã công bố, người cũng có tên. Thật mừng đó nha !”

Duy Đa lắc đầu, cười nói: “Ở trong tổ 10 người ngũ tinh, ta chỉ là hạng bét, dự thi cũng chỉ để thêm kiến thức, tận mắt xem các cường giả đại học viện, thắng lợi phải nói là vô vọng. Ngược lại Ny Khả cũng trúng cử cấp tứ tinh, coi thực lực năng tứ tinh đỉnh phong, rất có thể đánh sâu vào mười người đứng đầu, tỷ lệ cơ hội so với ta lớn hơn nhiều.”

Tô Ly thần nhiên cười nói: “Bất luận thế nào người cùng Ny Khả đều là bạn tốt của ta, hai đứa đồng loạt đoạt được danh ngạch, ta đương nhiên chúc mừng các người rồi !”

“Ny Khả hiện tại đang chuẩn bị cho Ma Đấu đại hội. Nàng bị sư phụ mang đi huấn luyện nghiêm khắc, tất cả đệ tử dự thi cũng giống như hần, muốn lợi dụng mấy tháng này tăng cường thực lực chính mình. Người lại chọn xin nghỉ dài hạn, không sợ sư phụ người bắt nạt sao ?”

Duy Đa nhún vai, không thềm để ý chút nào nói: “Sớm nói qua, đại hội lần này ta chỉ đi học hỏi thêm thôi, muốn vào hạng 10 người đứng đầu cũng không được. Tình trạng của ta ta rõ ràng, nghĩ muốn dựa vào mấy tháng khổ tu liền thăng cấp từ ngũ tinh cao giai lên đỉnh phong, hoàn toàn là không có khả năng...”

“Hơn nữa, cha ta đã viết mấy bức thư thúc giục ta về nhà một chuyến, cho nên ta phải trở về, coi như đi giải sầu vậy.”

Tô Ly nghe xong bật cười một tiếng: “Duy Đa a, lời này nói đi thật không phải, Ny Khả bị bắt đi tập huấn mấy tháng không dễ gì gặp, cho nên người rõ ràng tuyển chọn đi về nhà, nếu không phải như thế, cho dù cha người thúc giục vội cỡ nào, người chỉ sợ còn kéo dài thêm một đoạn thời gian. Tâm tư của người thật tốt quá đi, ha ha ha !”

“Ai ...!” Duy Đa lắc đầu cười khổ, cũng không mở miệng phủ nhận.

“Đầu tiên là tên quái nhân kia lại trốn học rồi đi, người lại về nhà một chuyến, ngay cả Ny Khả cũng không thấy mặt, xem ra lần này ta ở học viện sẽ cô đơn rồi...” Tô Ly thoáng cảm thán.

“Quái nhân? Người nói Tất Nhĩ Đạt học đệ đó hả? Trước ta mỗi ngày đợi hần trở về, gọi hần đi hầu rượu ta, thiếu hần, ta uống rượu không có vị...” Duy Đa nói.

Tô Ly nghe vậy không thể tin: “Duy Đa... cùng tình địch đi uống rượu? Việc này kỳ quái à, thần kinh của người không bị gì chứ?”

Duy Đa lắc lắc đầu, nhàn nhạt nói: “Còn nói gì là tình địch, trước mắt là Ny Khả tự mình tình nguyện mà thôi! Hơn nữa, Tát Nhĩ Đạt người này mặc dù quái quái, ặc, nên nói là rất quái mới đúng, nhưng vẫn là một bằng hữu đáng kết giao, ta rất thích hắn !”

“Đúng rồi, ta đã sớm muốn hỏi ngươi...” Duy Đa nhìn hồng phần tri kỷ trước mặt hỏi: “Ngươi cũng đã đạt tới tứ tinh đỉnh phong, thực lực còn mạnh hơn Ny Khả một ít, vì sao không đi tham gia tuyển chọn? Ngay cả Ny Khả cũng đi, nếu ngươi lúc trước tham gia thì giờ ngươi cũng nằm trong danh sách rồi ?”

Tô Ly nghe vậy đậm mặt cười nói: “Bởi vì gia tộc đã có người tham gia, hắn là một trong những đại biểu ở Kỳ Vũ Vương Gia học viện . Thực lực còn mạnh hơn ta rất nhiều, ta đương nhiên không cần đi làm gì. Đánh không lại, ở đại hội Ma Đấu đại hội ta sẽ đi cổ vũ cho ngươi với Ny Khả.”

“Ngươi có thân nhân học ở Kỳ vũ học viện? Hơn nữa còn là đại biểu Ma Đấu đại hội ?” Duy Đa có chút ngạc nhiên, nói tiếp: “Như thế nào giống y như ta, tiểu muội của ta cũng là đệ tử ở đó, nàng cũng tham gia đại hội lần này.”

Tô Ly ngơ ngác hỏi: “Tiểu muội? Ngươi còn có muội muội? Cho tới bây giờ không có nghe qua ngươi nói, vẫn nghĩ ngươi là con trai độc nhất trong nhà chứ ?”

“Từ khi ta vào Thiên Phong học viện, đã hơn bốn năm, chưa từng về nhà một chuyến, người nhà cũng chỉ gửi thư tới lui mà thôi. Tiểu muội ta năm nay cũng 20 tuổi, đã là thiếu nữ rồi, không biết nàng hiện tại ra sao nữa ?” Duy Đa hồi tưởng một chút, thì thào nói.

.....

Dịch Vân né tránh quân đội canh giữ bên ngoài, một đường từ Yêu Đạt Trấn hướng phía Tây mà đi. 20 ngày sau, hắn rút cục đến ngoài đầm lầy ma thú.

“Từ lần trước rời đi, vãn vãn chỉ qua mấy tháng, không nghĩ tới nhanh như vậy lại quay lại nơi này.” Dịch Vân nhìn lối vào đầm lầy ma thú, cảm khái nói.

“Lần này không có Lang Lang dẫn đường, ngươi có thể tìm được cái đầm nhỏ kia sao?” Môn La đứng một bên hỏi.

Dịch Vân gật gật đầu, khẽ cười nói: “Lúc ấy rời đi cổ đầm u cốc kia, ta liền đoán ngày sau rất có thể còn quay về, bởi vậy, ta đem đường tới nhớ kỹ, dự tính ước chừng 10 ngày, có thể theo đường cũ tìm được thủy đầm kia.”

“Nhớ kỹ hết? Đường dài quanh co như thế mà ngươi có thể nhớ ?” Môn La kinh ngạc trợn mắt.

Lấy tuyến đường đó mà tính đương nhiên không thể nhớ xa như vậy, mà Dịch Vân đã sớm chuẩn bị, tiểu đệ hắn được dạy dỗ thế nào lại khôn hơn hắn thế này?

Dịch Vân ngẩng đầu nhìn trời, lúc này vừa qua chính Ngọ, liền y theo trí nhớ chọn một hướng, lập tức bước đi vào đầm lầy ma thú.

“Tiểu tử, ngươi ở trong mật thất tổ ốc nói qua, trong u cốc có khối phong hệ phách thạch trợ giúp ngươi tăng tốc độ tu luyện. Vì thế đặc biệt chạy về đây, là khẳng định là thật sao?” Trên đường đi, Môn La đột nhiên hỏi.

“..... không thể khẳng định, chỉ là đoán mà thôi.” Dịch Vân suy nghĩ một hồi nói: “Hơn nữa cũng không phải chỉ dùng riêng phong hệ phách thạch tu luyện, mà cùng đặt nó thủy hỏa phách thạch, ta phát hiện năng lượng nguyên tố ba tầng đá phát ra có hiệu quả trợ giúp quá trình tu luyện rất tốt...”

Dịch Vân sở dĩ có ý nghĩ này là bởi vì trước kia khi hắn chữa thương trong mật thất, hắn lại lấy ra thủy hỏa phách thạch, thân hắn là thủy hỏa song thuộc tính, có hai quán thạch này, năng lượng tinh thuần không dứt, giúp hắn tiến triển nhanh trong quá trình tu luyện.

Lại qua một thời gian, hắn phát hiện một hiện tượng quái dị, vốn ra tu luyện trong mật thất hiệu quả thể nhưng so ra kém hơn so với ở cổ đầm u cốc và thạch thất với Bối Lợi Mỗ...

Việc này rất là quái dị!

Mật thất tổ ốc, cổ đàm u cốc cùng với thạch thất Bối Lợi Mỗ, ba địa phương đều có chung một điểm, chính là đều có ma pháp trận tồn tại.

Nếu lấy độ cường đại ma pháp trận mà so, thì pháp trận trong cổ đàm u cốc yếu nhất, rồi đến thạch thất Bối Lợi Mỗ, cường đại nhất chính là tổ ốc gia tộc Tư Đạt Đặc vạn năm truyền thừa.

Dịch Vân trước kia từng mấy lần vào tổ ốc, lúc ấy chỉ cảm thấy bên trong vô cùng rộng lớn, còn ẩn dấu một mật thất khác đồng dạng, mặc dù khiến hắn sợ hãi than bút tích to lớn của tổ tiên đời thứ nhất Tư Đạt Đặc gia tộc, nhưng hắn cũng không nghĩ nhiều lắm.

Cho đến khi phát hiện cấm địa sau núi Thiên Phong học viện, nhờ có Bối Lợi Mỗ giảng giải mới hiểu được bên trong thạch thất tồn tại tinh vực tam đại tuyệt trận, cùng với công dụng của nó.

Mấy năm sau trở về tổ ốc mật thất, lúc này hắn cũng có chút lý giải với ma pháp trận, không còn là tiểu hài nhi ngơ ngác khi xưa.

Lúc ấy, trong tam đại tinh vực pháp trận ở thạch thất Bối Lợi Mỗ, hắn liếc cái liền nhìn ra hai cái: Câu Linh pháp trận và Thiên La Địa Mạc trận, đồng dạng với trong tổ ốc.

Trừ cái đó ra, trong mật thất có mấy ma pháp trận không biết tên cực kỳ phức tạp, phạm vi cực lớn. Hắn tuy rằng nhìn không ra công dụng các ma trận này, nhưng có thể khẳng định tất cả đều thâm thúy, phức tạp hơn pháp trận trong thạch thất Bối Lợi Mỗ, tuyệt đối là pháp trận cấp bậc tinh vực.

“Cấm địa học viện có Thiên La Địa Mạc trận đã là pháp trận tinh vực đỉnh phong, mà theo viện trưởng Bối Lợi Mỗ nói, chỉ có đạt tới siêu cấp cường giả tinh vực đỉnh phong mới có thể phá hủy, có thể nói là phòng ngự tuyệt đối an toàn. Thế nhưng ở trong tổ ốc, ma pháp trận trừ Thiên La Địa Mạc trận còn có vài pháp trận to lớn xem không hiểu. Hơn nữa, xem độ khó khăn của nó so với pháp trận tinh vực đỉnh phong còn muốn phức tạp hơn nhiều...”

“Chỉ riêng một cái mật thất đã có bút tích cỡ đó, nghe lão đại nói, tất cả đều là kiệt tác của tổ tiên đời thứ nhất, như vậy, lão tổ tiên ấy là cái gì nhỉ?” Dịch Vân trong lòng ngập tràn khó hiểu.

U cốc, thạch thất, mật thất tổ ốc đồng thời có cùng công dụng, thì năng lượng phách thạch phát ra cũng rõ ràng đồng nhất, trừ khi có tồn tại khác giúp hắn tạo nên một chỗ tu luyện tuyệt hảo.

Cổ đàm u cốc có phong hệ phách thạch, Bối Lợi Mỗ thạch thất có hắc ám phách thạch, mà ở Tư Đạt Đặc có thủy hỏa hai hệ phách thạch thật lớn. Dịch Vân ở mỗi địa phương đều trải qua một thời gian ngắn, cũng đồng dạng tu luyện tiến triển kinh người.

Lại rất kỳ quái, hiệu quả tu luyện ở u cốc với thạch thất lại nhanh hơn trong mật thất tổ ốc.

Nếu lấy hiệu quả ma pháp trận mà luận thì trong mật thất tổ ốc phải cường đại nhất, hơn xa hai chỗ kia, mà giờ kết quả lại hoàn toàn tương phản, điều này làm cho Dịch Vân nghĩ mãi không thông...

Khi hắn nhận ra sự khác biệt liền tự hỏi hồi lâu, rốt cục Dịch Vân nghĩ ra nguyên nhân có khả năng nhất.

“Ta ở mỗi địa phương đều đem tất cả phách thạch bên người ra tu luyện, mật thất tổ ốc cùng hai chỗ kia có hai chỗ khác nhau, u cốc có phong thủy hỏa ba loại phách thạch, thạch thất cấm địa cũng có ba cái, chỉ có ở trong tổ ốc là hai loại mà thôi...”

“Ta từng cho rằng, phong hệ, ám hệ phách thạch đối với quá trình tu luyện của ta không có ảnh hưởng gì, hiện tại phát hiện, có lẽ đem các loại phách thạch khác nhau để cùng một chỗ, có lẽ sinh ra hiệu quả không thể tưởng tượng, ta phải đi chứng thực điều này.”

“Nếu thật sự là như thế, trong tương lai mấy tháng này ta có thể thăng cấp lên đến sáu sao lĩnh vực, lấy tư cách dự thi cấp bậc lục tinh. Sau đó, lãnh địa Yêu Đạt Trấn do gia tộc Tư Đạt Đặc ta thủ hộ vạn năm cũng quay lại trên tay ta lần nữa!”

Dịch Vân nhàn nhạt nói, ngữ khí tuy rằng bình thản, lại chứa khí thế nghiêm nghị, hai tay hắn nắm chặt, kiên định phóng sâu vào trong đầm lầy ma thú.

Chỉ còn một bước, hắn đang đứng ở ngoài cánh cửa lục tinh, cửa vẫn đóng, hắn chỉ có thể mạnh mẽ phá tan bức tường của nó.

195. Chương 196: Huynh Muội

Nàng chính là La Lôi, hơn 3 năm trước rời nhà đi học ở Kỳ Vũ vương gia học viện.

“Một tháng trước đại ca người gửi thư bảo sẽ về gấp, chắc mấy ngày nay có chuyện.” Ni Tư uống ngụm trà, cười nói.

Về mặt hắc cười cười nhìn cô con gái bên người, rời nhà ba năm không thấy, đã xinh đẹp động lòng người như thế, thiếu chút nữa khiến cho phụ thân không nhận ra, phụ nữ 18 biến đổi kinh người a.

“Phụ thân, ta thật vất vả mới thắng được kỳ tuyển chọn ở Kỳ Vũ vương gia học viện, trở thành một trong những đại biểu cho cấp bốn sao. Hiện tại lại là thời khắc mấu chốt tăng mạnh thực lực, người thế nào liên tục mấy bức thư đem ta gọi về, chuyện gì mà thúc giục vội vã thế chứ?” La Lôi đã khó hiểu, lại oán giận nói.

Ni Tư đang muốn mở miệng trả lời, bỗng nhiên ngoài thành phủ có thủ vệ báo lại, đứa con hắc đã trở lại.

Ni Tư nghe vậy mừng rỡ, rốt cục đã tới rồi, phải ra cửa nghênh đón, La Lôi cũng đứng dậy chạy vội ra ngoài.

Duy Đa sau khi thông báo cho thủ vệ, hắc đã rời nhà hơn bốn năm, nhìn quanh liền thấy bối cảnh bài trí nhà cửa so với khi xưa không khác gì lắm. Một cảm giác hoài niệm từ đáy lòng dâng lên, khi hắc đang cảm khái thì một cô gái từ cửa viện chạy vội ra, vừa thấy hắc liền cười tươi như hoa, đi đến trước mặt hắc.

“Đại ca, suốt bốn năm qua không gặp, bộ dáng người y như con gấu lớn, rất hùng hổ, thay đổi nhiều a !” Cô gái mở miệng cười nói.

“La Lôi ?” Duy Đa hơi sửng sốt, lúc sau mới bật thốt nên lời. Trước mặt hắc là một nữ tử thân mặc áo vàng nhạt, tóc dài mượt mà, mặt trái xoan, đang tươi cười rạng rỡ như ánh mặt trời. Là một cô gái tuyệt mỹ động lòng người, khuôn mặt có chút tương tự với cô nhóc trong trí nhớ của hắc, nhưng biến hóa cũng quá lớn, làm cho hắc mới nhìn cũng nhận không ra.

“Sao hử? Đại ca người bị chính vẻ đẹp của muội muội mình dọa cho sợ hử ?” La Lôi thấy Duy Đa vừa thấy mình liền thất thần, mở miệng cười nói.

“Thật sự là tiểu muội ta, La Lôi? Ai, biến hóa này thật kinh người, thiếu chút nữa nhận không ra! Phụ thân, người hắc có cảm thụ giống ta a!” Duy Đa cùng La Lôi đi vào trong phủ, hắc cảm thán nói với Ni Tư.

“Đúng rồi, phụ thân vì chuyện gì liên tục phóng cho ta mấy bức thư thúc giục về thế?” Ba người ngồi xuống, Duy Đa lập tức hỏi.

La Lôi lúc này cũng cười nói: “Ha ha, trước khi đại ca trở về ta cũng hỏi câu này !”

“Đầu tiên...” Ni Tư nhìn hai đứa con trước mặt, thoáng chút an lòng, mỉm cười nói: “Vi phụ phải chúc mừng các người, đồng thời đều có thể đại biểu học viện tham gia Kỳ Vũ Ma Đấu đại hội, không đơn giản a! Ta thực cảm thấy kiêu ngạo vì các người, hy vọng các người đều có thể lấy được thành tích tốt ở đại hội thi đấu lần này, làm vinh dự cho gia tộc ta.”

Phất phất tay, La Lôi vội vàng nói: “Phụ thân nói lời này quá sớm, ta tuy rằng cũng là một đại biểu, nhưng ở trong 10 người cấp bốn sao, thực lực ta chỉ là cao giai, có thể đánh thắng vài tên đạt tới đỉnh phong chính ta đến bây giờ còn không dám tin tưởng, tham gia Ma Đấu đại hội chỉ có thể nói là may mắn, không có khả năng tiến vào vòng 10 người đầu !”

Duy Đa cũng gật đầu theo: “Ta cũng gặp tình huống không khác lắm, ta bây giờ là năm sao cao giai, lấy thực lực như vậy tuyệt đối không thể thắng được những đệ tử năm sao đỉnh phong của học viện khác. Ta xem việc tham gia đại hội lần này chỉ như lấy thêm kiến thức, đó là mục đích của ta, phụ thân người đừng có ôm kỳ vọng cao quá mới tốt!”

Nghe hai người trước sau nói ra những câu đáng giận như vậy, Ni Tư lại mỉm cười, lắc đầu thở dài: “Hai người như thế nào chưa chiến đã nói bại, một chút chí khí cũng không có, ... bất quá, lấy thực lực hiện nay

của các người đúng là không dễ dàng đối địch với cấp đỉnh phong, nguyên nhân là vậy ta mới gọi các người trở về gấp .”

Dứt lời, Ni Tư bỗng nhiên đứng lên thò tay vào giá sách trong góc tường, một âm thanh “Ca ca ca” vang lên, một cánh cửa ngầm chọt di động lộ ra.

Duy Đa cùng với La Lôi hai người đều không biết cho nên kỳ quái nhìn Ni Tư, thấy cái giá sách bắt đầu di động, hai người đều hoảng sợ, nhanh chóng đi tới bên người Ni Tư, chỉ thấy cửa động sau giá sách dài rộng cỡ 1 thước, tựa như chuyên chứa vật phẩm trân quý, bọn họ từ nhỏ lớn lên ở đây, lại chưa bao giờ biết nơi này còn có ẩn giấu một cơ quan bí mật như thế.

Ni Tư không để ý tới hai người phản ứng, duỗi tay đem cái hộp tinh xảo giấu trong động lấy ra, quay lại đặt nó lên bàn, rồi ngồi xuống.

Duy Đa cùng La Lôi vẻ mặt khó hiểu, đồng thanh hỏi: “Phụ thân, như thế nào có hai cái hộp giấu sau giá sách, bên trong đựng cái gì vậy ?”

Duỗi tay đem hai hộp sắt mở ra trước mặt hai người, Ni Tư nói: “Nhìn vào xem !”

Về mặt nghi hoặc, Duy Đa cùng với La Lôi phân ra cầm lấy hai hộp, chỉ thấy hai thanh binh khí nằm ngay ngắn trong đó, trên vỏ kiếm có khắc vài chữ như rồng bay phượng múa “Bôn Lôi”, “Trục Nguyệt”

Hai thanh kiếm đều đặt trong vỏ, thế nhưng hỏa hệ nguyên tố vẫn nhàn nhạt phát ra, hai huynh muội Duy Đa và La Lôi đều đạt đến 4-5 sao linh vực, đương nhiên biết đây đại biểu cho ý tứ gì...

Hai người toàn thân chấn động, kinh hô: “Ma pháp binh khí !”

Duy Đa ngẩn ngơ nhìn, lập tức duỗi tay cầm lấy thanh ma binh khắc “Bôn Lôi”, hai tay không nhịn được hơi run rẩy, La Lôi thấy thế cũng khẩn cấp làm theo.

Chỉ thấy hai thanh kiếm đỏ bừng ánh lửa, mũi kiếm ẩn hiện quang mang, cho thấy đã trải qua trăm lần tôi luyện, cực kỳ sắc bén !

“Đúng là ma binh nhị phẩm trung giai, cả hai thanh !” Duy Đa liếc mắt một cái, thần tình không dám tin hô lên.

Ni Tư đem phản ứng của hai con vào trong mắt, một hồi hẩn mới cười nói: “Là ma pháp binh khí nhị phẩm trung giai. Hai thanh ma binh này hôm nay vì phụ đem tặng cho các người, các người có thể mang nó tham gia Ma Đấu đại hội lần này, thêm vũ khí có lợi hại, đối với thực lực của võ giả có ảnh hưởng lớn lao. Càng tăng cường thực lực các người một khoảng, gia tăng phần thắng khi chiến đấu.

Kỳ Vũ Ma Đấu đại hội, rất giống như thực chiến bên ngoài, tuy rằng quy tắc cũng nhiều, nhưng không hạn chế đệ tử dự thi mặc giáp nào, dùng binh khí gì, phạm là vũ khí đều được, toàn bộ quy tắc không hạn chế, chỉ vì, có thể tìm được một thanh binh khí tốt, cũng coi như là phần trọng yếu của thực lực bản thân.

Một thanh cực phẩm ma binh có thể tăng mạnh thực lực đối với võ giả, Ni Tư đem cho Duy Đa và La Lôi thật là đúng lúc, nhất là chênh lệch giữa họ và học viên cấp đỉnh phong quá cao, bây giờ thì tạm ổn rồi.

“Phụ thân, người thế nào có cực phẩm ma binh, hơn nữa còn có hai thanh ?” La Lôi kinh ngạc nhìn ma binh nhị phẩm trên tay, vẫn có bộ dáng không tin được.

Nàng hàng năm ở trong học viện bài danh đệ nhất đế quốc, đương nhiên rất rõ ràng ma binh quý hiếm thế nào, mà ngay cả trực hệ đệ tử tứ đại thế gia đế quốc muốn có một thanh cũng không thể, mà nhà bọn họ là tiểu quý tộc, tước vị cũng không có, lại có trong tay hai thanh, đây là chuyện viễn tưởng.

Hai thanh ma binh nhị phẩm này, chính là ngày rời đi Dịch Vân tặng cho Ni Tư làm lễ vật, mà Ni Tư cũng không lập tức đem nó cho con hẩn, cất giấu ẩn mật, hẩn đã sớm tính toán tất cả. Lúc đó Duy Đa cùng La Lôi thực lực rất yếu, dù có cực phẩm ma binh cũng chỉ có thể hại thân, không một chỗ tốt, đạo lý giữ ngọc thân mang tội, Ni Tư ở địa vị thành chủ lâu như vậy, gặp qua chuyện hắc ám nhiều lắm, như thế nào không rõ chứ?

Bởi vậy, hẩn mới đợi đến ngày hôm nay, hai người con tham gia Ma Đấu đại hội, mới quyết định lấy ra.

Đế quốc mỗi mười năm tổ chức một lần Ma Đấu đại hội, lại xưng là “Long Môn” !

Chỉ cần có thể ở đại hội đạt được thành tích tốt, giá trị bản thân hẳn lập tức nhảy vọt, cho dù là bình dân cũng liền nhất cử thành quý tộc thượng lưu. Tiến thêm một bước nữa là phong tước phong hầu cũng là chuyện có khả năng...

Hắn thân là đứng đầu một thành, phi thường rõ ràng cơ hội như vậy khó cỡ nào... chức quan thành chủ không phải là tước vị, cho nên không thể truyền xuống cho con, bởi vậy, Duy Đa cùng La Lôi nếu muốn có tiền đồ rộng lớn, nhất định phải tự tranh thủ, mà lần Ma Đấu đại hội này chính là cơ hội tốt nhất, có thể vượt long môn hóa rồng, sau này mặc sức bay nhảy.

Khoát tay áo, Ni Tư nhàn nhạt nói: “Hai thanh ma binh này, các người không phải hỏi nhiều, chỉ có thể nói là bằng hữu tặng, mà ta cũng không thể nói ra thân phận của hắn, phần này tình nghĩa chúng ta nên tận lực ghi nhớ.”

Dừng một chút, Ni Tư nói tiếp: “Còn có, hai thanh ma binh này ta đã đưa cho viện trưởng Đa Ni Tư Tập học viện hạ Căn nguyên chi khế, chỉ cần người còn trong Kỳ Vũ đế quốc, hẳn không có người dám đánh chủ ý lên chúng.”

Viện trưởng Đa Ni Tư Tập học viện là một Pháp Tước thất tinh đỉnh phong, căn nguyên chi khế do hắn hạ, Ni Tư rất yên tâm.

Bằng hữu đưa tặng ?

Hai người Duy Đa cùng La Lôi nghe Ni Tư nói như vậy càng khó hiểu, ma binh nhị phẩm trung giai là trân phẩm khó cầu, đại bộ phận đều nằm trong tay các đại thế gia. Người bình thường có cầm tuyệt bút kim tệ cũng không có người bán cho người, làm gì có ai dám lấy cực phẩm ma binh đem tặng chứ?

Trong lòng tuy nghi hoặc, nhưng thấy Ni Tư đã quyết tâm, hai huynh muội liếc nhau một cái, không nói gì thêm.

Hai người cầm ma binh trên tay, vẫn còn run run, cảm giác mừng như điên còn vương vấn trong lòng, yêu không ngơi tay, mắt nhìn đắm đắm, thần tình mê say không có nửa điểm buông ra.

“Trước nhận lấy đi, không cần nghĩ ngợi, về sau còn thời gian dài mà chậm rãi xem, chúng ta một nhà ba người cũng đã lâu không gặp rồi, hai người hãy bội phụ thân ta uống chén trà a ” Ni Tư đánh gãy hai người đang cuống đại, nói .

Hai huynh muội nghe Ni Tư nói như vậy, rất gian nan đem ánh mắt từ thanh ma binh thu về, sau đó lại bỏ vào trong hộp, trong nháy mắt đóng nắp hộp lại, hai người đồng thời biểu hiện bộ dáng không nỡ, tiếc nuối, giống như rời xa người yêu vậy.

Ni Tư nhìn hai đứa con, đột nhiên có cảm giác xúc động muốn cười to một trận.

Lúc trước hắn mới thấy hai cái ma binh này cũng có bộ dáng này, cả ngày cầm trong tay, lau, vuốt, vỗ về, khó mà bỏ ra.

Đối với một võ giả mà nói, đây là phản ứng bình thường, đây là mị lực của cực phẩm ma binh.

196. Chương 197: Rốt Cuộc Tìm Được Rồi.

“Đúng rồi, Duy Đa, ” Ni Tư uống ngụm trà, làm như nghĩ đến điều gì bỗng nhiên nói: “Ba năm trước đây thư ta đưa cho người có tu luyện đấu khí kiểu mới, người có hay làm theo hay không?”

Duy Đa đầu tiên là ngẩn ra, chợt gật đầu nói: “Làm theo! Cái phương thức tu luyện đấu khí kia thật sự rất quái dị, rất nhiều quan điểm đều không giống với giáo thụ học viện truyền đạt, hiệu quả tu luyện hết lần này tới lần khác lại còn tốt hơn giáo sư cao giai học viện dạy cho, thật làm cho ta vô cùng kinh ngạc! phụ thân chính là người nghĩ ra à?”

Nguyên lai, năm đó La Lôi từ trong miệng Dịch Vân hỏi rất nhiều về yếu quyết tu luyện đấu khí, cũng lấy toàn bộ chuyển cáo cho Ni Tư, mà Ni Tư sau khi trải qua chính mình thực nghiệm, mới kinh ngạc phát hiện, quan niệm tu luyện đấu khí này không chỉ tốt như bình thường, mà là vượt quá sức tưởng tượng!

Có một ít quan niệm phương pháp cực kỳ quái dị, tất cả đều là ngoài quan niệm tu luyện đấu khí võ giả, mặc dù cổ quái, nhưng khi tu luyện hiệu quả lại rõ rệt hơn, có thể nói là trong lĩnh vực tu luyện đấu khí, tìm ra một đường đi hoàn toàn mới.

Lúc ấy hẳn vì cái này phát hiện này mà kinh ngạc, mừng như điên, cũng đã đem toàn bộ ánh mắt đặt trên một người, kinh ngạc người này chính là Dịch Vân!

Từ nay về sau, Dịch Vân tại trong mắt Ni Tư càng quý dị thần bí, rất khó tin tưởng, khác với lý lẽ thường, con đường tu luyện pháp đấu khí mới, lại do một ma pháp sư đưa ra, còn là một Ma Pháp Sư cả đời tuyệt đối không có cách nào bước chân vào 4 tinh linh vực.

Lúc ấy mọi người đều biết rõ ràng, người này đồng thời là “Thiên tài”, cũng là “Phế vật”, thiên phú Ma Pháp sẵn có, nhưng là còn có song thuộc tính tương khắc nên là thể chất phế vật.

Chỉ có bản thân Ni Tư hiểu được rằng: Có một cái đầu kỳ diệu, mới có thể nghĩ ra lý luận tu luyện chưa từng gặp trước đây, ý nghĩ kia tuyệt đối khác với người bình thường, không phải thiên tài chính là ngu ngốc!

Ni Tư thân mình đạt tới 6 tinh linh vực võ cường cường giả, đối với quan niệm giải thích đấu khí vận hành đều có lý giải tương đối thâm hậu, sau khi hẳn từ trên người Dịch Vân có được lý luận tu luyện hoàn toàn mới, lập tức bắt tay vào làm tu luyện, cùng với phương pháp tu luyện đấu khí của bản thân, trải qua thời gian một năm, cải tạo thành một bộ công pháp tu luyện đấu khí mới.

Sau đó, đã đem bộ công pháp này, truyền cho La Lôi với Duy Đa hai người.

Bộ tu luyện pháp đấu khí này có hiệu quả rất rõ ràng, Duy Đa trong thời gian ngắn là ba năm, đấu khí tu vi từ nguyên bản 4 tinh đỉnh thăng lên đến hiện nay là 5 tinh cao giai; mà La Lôi lại là từ 3 tinh cao giai trực tiếp nhảy lên đến bây giờ là 4 tinh cao giai linh vực, tương đương một cái tinh cấp, tốc độ như vậy, so với võ giả bình thường mà nói, đã tính là kinh người phi thường.

Nghe Duy Đa hỏi, Ni Tư chỉ là lắc lắc đầu, nói: “Cũng không phải ta nghĩ ra được, mà là theo trong miệng một pháp sư 3 tinh có được.”

Lặng đi một chút, Toàn thân Duy Đa chấn động mạnh, lập tức nhảy dựng lên, kinh hô: “Ma Pháp Sư? Phụ thân ngươi chắc là đang nói giỡn đi! Đây chính là đấu khí tu luyện pháp a! Làm sao có thể từ trong miệng Ma Pháp Sư mà có được?”

Lúc này bên cạnh lại truyền đến một tiếng thở dài nhẹ nhàng, đúng là thanh âm La Lôi: “Thật sự là Ma Pháp Sư, hơn nữa, còn là một tên vô lương, vô sỉ siêu cấp bại hoại Ma Pháp Sư, ai!”

Từ khi nàng đến Kỳ Vũ học viện này đã là hơn ba năm, mỗi tháng nàng đều gửi thư về cho Ni Tư, nói vài câu đơn giản, đều là những câu hỏi như: “Cái tên trộm kia có trở về không?” Hoặc là “Tiểu bại hoại kia trở về chưa?”

Những câu này đều mang theo một tia hy vọng vô lý của nữ hài giận dữ, thường thường làm cho Ni Tư vào lúc đêm khuya tĩnh lặng, nhin không được ôm bụng cười cười ha hả.

Hơn ba năm, hơn mười phong thư nhà, lấy được đáp án cuối cùng giống nhau như đúc, ban đầu làm hy vọng nóng bỏng, theo thời gian trôi qua, cũng biến ảo thành thất vọng lạnh như băng, lúc này, La Lôi cũng đã hiểu được rằng: hẳn đã đi rồi, có thể vĩnh viễn cũng sẽ không trở về.

“Ai” La Lôi suy nghĩ một lát, lại tiếp tục khẽ thở dài một hơi, làm cho Duy Đa đứng ở một bên nhìn lại đột nhiên đứng lên.

Hắn bắt gặp cảm xúc trong nháy mắt của tiểu muội, chính là cũng muốn mở miệng tìm hiểu nguyên nhân, lại bỗng nhiên nghe Ni Tư hỏi hắn: “Duy Đa, từ khi ngươi đến Thiên Phong Học Viện, đã gần năm năm, nhưng lại không có về nhà một lần, mà ngay cả ta phái người đi thúc giục, ngươi lại vẫn cứ như gió thổi bên tai, ngay cả quần gia vi phụ phái đi cũng bị ngươi cưỡng chế bắt trở về. Nếu không phải lần này viết

thư, nói rõ nếu người không trở lại, chính là lập tức đoạn tuyệt quan hệ phụ tử, chỉ sợ người vẫn là hội tiếp tục không về, sao người không muốn trở về nhà một chuyến vậy?”

Duy Đa bắt gặp hàm ý tức giận trong giọng nói của Ni Tư, vội vàng giải thích: “Cái này bởi vì tại học viện con có việc quan trọng hơn, cho nên ”

“Việc quan trọng hơn?” Ni Tư nở nụ cười: “Cái việc gọi là quan trọng hơn của người, chính là đi sau mông của một nữ nhân không cần người à?”

Duy Đa vốn là tự biết mình không đúng, đang muốn hướng tới Ni Tư giải thích, bây giờ lại nghe thấy ngụ ý gièm pha từ trong miệng phụ thân nói ra, nhất thời phần nộ kêu lên: “Phụ thân sao người lại biết chuyện Ny Khả, người phái người giám thị ta sao?”

Khoát tay áo, Ni Tư nhàn nhạt nói: “Không có giám thị, không giám thị ba tháng trước, ta phái người đi thì bị người cường chế trở về , việc này người còn nhớ rõ không? Chính là trong lúc đó hần vô tình nhìn người bị nữ tử kia trêu đùa , mới đem chuyện này hồi báo cho ta, như thế thôi.”

Duy Đa nhất thời im lặng, cuối cùng thở dài, ủ rũ ngồi xuống.

La Lô luôn ngồi bên cạnh nghe bọn họ nói chuyện như thế, càng nghe càng có hứng thú, nằng lộ ra vẻ mặt cười như không cười đối với Duy Đa nói: “Nguyên lai, đại ca hơn bốn năm nay vẫn không chịu về nhà, là bởi vì tại Thiên Phong Học Viện tìm được bạn gái , mà bây giờ lại bị người ta quăng đi, lại càng luyến tiếc phải không?”

“Này ai!” Duy Đa nguyên bản muốn nói gì phủ nhận, dù sao tại trước mặt tiểu muội của mình mặt mũi cũng không phải là chuyện tốt, mà kết quả lại là phát hiện ngay cả một câu phản bác cũng không được, thở dài một hơi thật mạnh, đơn giản chấp nhận.

Duy Đa có phản ứng nản lòng, Ni Tư lắc lắc đầu, cũng khuyên nhủ: “Đại trưởng phu không nên vì một nữ tử mà ủ rũ như thế, cùng lắm thì đổi người khác, làm gì dùng mặt nóng đi sau mông lạnh (cái câu này ta thích J)như thế? Tước khi người rời nhà, chính là một thân ngạo khí, như thế nào hiện tại biến thành như vậy , người nghĩ lại đi!”

La Lô càng ngày càng cảm thấy hứng thú , tò mò hỏi: “Là đối phương kết người khác sao? Nếu là như vậy, người cũng thật sự là hết thuốc chữa, lòng dạ của phụ nữ rất là cổ chấp nga, đại ca người cũng nên buông tha đi.”

La Lô lộ ra giọng chuyện gia nói.

“Bây giờ còn không có chính xác, tóm lại, ta là tuyệt sẽ không buông tha đâu!”

Ni Tư nghe Duy Đa không nghe khuyên bảo của mình, sắc mặt trầm xuống, đang muốn mở miệng khiển trách, lại để cho La Lô cướp lời nói: “Đại ca tính tình người vẫn thật là ngang ngược thật đúng là một chút thay đổi cũng không có! Đối với chính mình người biết không rõ ràng à, đại ca người coi như là không đẹp trai lắm đi nhưng cũng được, ít nhất còn có hai con mắt, một cái mũi, thân mình lại là 5 tinh cao giai lĩnh vực cường giả, tiền đồ rộng mở, lấy điều kiện như vậy thì trong giới nữ sinh hần là phải nổi tiếng mới đúng a! Bạn gái người lại không thích, chẳng lẽ điều kiện người kia còn hơn người?”

Duy Đa suy nghĩ một chút, lập tức lắc đầu: “Hần là so với ta sẽ không hơn đâu! Hần chỉ là một cái 5 tinh trung giai pháp sư, ta từng cùng hần tỷ thí qua, nếu là ta toàn lực, trong vòng một khắc đồng hồ ta có thể đánh hần cấp phẩm bại,bỏ qua việc này một bên không nói, thế nhưng hần lại là bằng hữu rất đáng giá kết giao, lại là cái quái nhân, ân, là người rất quái lạ!”

Quái nhân? Duy Đa tranh nữ nhân không bằng một cái quái nhân?

Không chỉ là La Lô mặt nghi hoặc, ngay cả Ni Tư một bên ngồi nghe cũng là đầu đầy mờ mịt, hần không thể không hỏi: “Người nói hần rất quái lạ? Quái lạ như thế nào?”

” Địa phương kỳ quái trên người hần rất nhiều, trong khoảng thời gian ngắn tại Thiên Phong Học Viện hần có hai cái danh hiệu, toàn bộ đệ tử đều công nhận, chính là quái nhân tàng thư quán và trốn học Đại vương!

” Thời gian xin phép nghỉ so với thời gian đi học ở học viện còn nhiều hơn, một tháng cũng chỉ đến học viện vài ngày, cũng không có đến lớp học đi học, chỉ một mình ở bên trong tầng thư quán đọc sách. Hắc mới đi vào học viện năm trước, từng nghe giáo sư học viện bất mãn nói qua, cái tên kia là dạng tân sinh lười nhác, từ khi Thiên Phong Học Viện sáng lập tới nay chưa bao giờ có, cơ hồ toàn bộ giáo sư học viện đều bất mãn, thế nhưng hắc lại hết lần này tới lần khác không bị khai trừ học tịch, rất kỳ quái a!”

La Lôi nghe xong ngạc nhiên nói: “Nếu chỉ vì thích trốn học cùng đọc sách thôi, cũng không thể nói rất quái a, có phải là đại ca ngươi bởi vì bạn gái bị hắc cướp mất, nên đối với hắc có thành kiến không?”

Khoát tay áo, Duy Đa lạnh nhạt nói: “Đại ca là người như thế nào, tiểu muội người không biết à? Ta làm việc, một là một, hai là hai, tuyệt đối không đặt điều, mặc dù hắc là tình địch của ta, nhưng cũng sẽ không ảnh hưởng đến đánh giá của ta đối với hắc, trên thực tế, ta còn thưởng thức hắc mặc dù hắc thật sự rất quái lạ!”

“Nga? Còn có những thứ khác sao?” Ni Tư lúc này cũng hứng thú, không ai biết con bằng cha, phẩm tính Duy Đa phụ thân hắc biết rất rõ, tuyệt đối sẽ không không đặt điều, Duy Đa không ngừng nói người này cổ quái, khẳng định thật sự là như thế .

Duy Đa cúi đầu suy nghĩ một hồi, rồi nói: “Còn có một điểm nữa, chính là hắc rõ ràng có thể tiến vào trong ký túc xá, mà hắc không chịu, chỉ một người một mình ở trong một bên trong cái nhà rên nho nhỏ cũ nát, điểm ấy, ngay cả bạn gái của ta Ny Khả cũng không nghĩ được.”

“Hắc không phải pháp sư sao? Như thế nào ở tại nhà rên?” La Lôi khó hiểu hỏi.

“Bởi vì hứng thú của hắc chính là làm nghề rên.” Duy Đa nói.

Ma Pháp Sư, mỗi tháng chỉ tới học viện một hai ngày, ở nhà rên, hứng thú làm nghề rên?

Ni Tư cùng La Lôi hai người nghe nói như thế, bọn họ cảm thấy hắc là nhận biết một nhân tài như vậy. Đúng, chỉ là lại không nghĩ ra là ai

Duy Đa lúc này còn nói : “Trừ lần đó ra, hắc còn có một cái ham mê thực đặc biệt, chính là dưỡng một cái con rắn nhỏ làm súng vật, hơn nữa dường như không bao giờ rời khỏi người hắc, từ chưa từng nghe qua sẽ có người dường như vui đùa, mà còn là luôn luôn mang theo bên mình, việc này còn không quái sao?”

Nghe đến đó, Ni Tư cùng La Lôi da mặt đều là một trận run rẩy dữ dội, đem những việc Duy Đa nói qua vừa rồi liên kết lại, một cái thân ảnh mơ hồ bỗng nhiên hiện lên trong đầu hai người.

La Lôi lại là lập tức nhảy dựng lên, cầm lấy cổ áo Duy Đa, gấp giọng hỏi: ” rắn kia có màu gì? Còn có, người kia tên gọi là gì? Mau nói cho ta biết!”

Duy Đa đối với hành động của tiểu muội mình rất là khó hiểu, ngỡ ngàng nhìn nàng, một hồi, mới đáp: “Là một con rắn nhỏ màu đen, tựa như nhan sắc quặng mỏ vậy, còn có, hắc gọi là Tát Nhĩ Đạt.”

La Lôi nghe xong ngẩn ra, biểu tình trên mặt biến hóa lo lắng, hy vọng rồi chuyển sang thất vọng nồng đậm, buông Duy Đa ra, ủ rũ ngồi xuống, lẩm bẩm: “Kêu là Tát Nhĩ Đạt, rắn lại là màu đen, Cầu Cầu chính là toàn thân màu hồng, khẳng định không phải hắc , ai ”

Ni Tư so sánh với La Lôi thì bình tĩnh hơn rất nhiều, hắc hơi trầm ngâm, lập tức hỏi: “Tát Nhĩ Đạt không phải họ tộc sao? Ta nhớ Mễ Nặc viện trưởng Thiên Phong Học Viện của các người chính là họ này , như vậy, tên của hắc gọi là gì?”

Gật gật đầu, Duy Đa cười lên: “Cũng bởi vì họ của hắc cùng Mễ Nặc viện trưởng giống nhau, cho nên, ở bên trong Thiên Phong Học Viện còn có lời đồn, nói hắc trên thực tế là con tư sinh của viện trưởng, kỳ quái chính là, lời đồn này truyền đi ồn ào huyền ảo , mà Mễ Nặc viện trưởng không đi bác bỏ tin đồn, làm cho lời đồn này càng ngày truyền càng rộng. Nói đến tên của hắc, phát âm rõ quái , ta cuối cùng cũng không nhớ được gọi là gì?”

Gặp Duy Đa cúi đầu hồi tưởng, Ni Tư một hơi nghẹn tại cổ họng, trong lòng cũng nhảy dựng lên, nhin không được xuất lời dò xét : “Có phải kêu là Dịch Vân hay không?”

“Đúng rồi! Chính là Dịch Vân. Tắt Nhĩ Đạt! Tên này rất quái dị? Phụ thân ngươi như thế nào đoán được?” Duy Đa đầu tiên là hô lên, chợt lại là khó hiểu hỏi.

La Lô lúc này như là bị mèo bị giẫm đuôi nhảy dựng lên, thanh âm run rẩy lại hỏi: “Đại ca, ngươi có biết con rắn hắc nuôi tên gọi là gì hay không?”

Tin tức này tới quá mức đột nhiên, cùng tên nhưng không cùng người cũng đã xảy ra nhiều, bởi vậy, nàng còn muốn tiếp tục xác nhận một lần nữa.

Duy Đa không chú ý tới dị trạng của tiểu muội mình, chỉ là cười nói: “Con rắn kia tên cũng lạ, nhưng là tương đối dễ nhớ, bởi vì nó giống như một quả bóng cao su, cho nên kêu là Cầu Cầu.”

Ni Tư cùng La Lô nghe vậy toàn thân đồng thời kịch chấn, cùng lộ ra vẻ mặt không cách nào tin nhìn Duy Đa, theo sau, hai người “Hừ” một chút bỗng dưng đứng lên, đồng thanh hô: “Rất cuộc tìm được rồi!”

197. Chương 198 : Cường Giả Chi Tâm

Đang ở trong đó như cây cổ thụ che trời, cho dù là ánh mặt trời giữa trưa thì trong đầm lầy vẫn phi thường tối tăm, cổ đại cao hơn đầu người mọc thành bụi, tầm nhìn khá hữu hạn, không nghĩ qua lại bị lạc phương hướng ở bên trong.

“May mắn lúc trước có Lang Lang dẫn đường đi qua một lần, bằng không hiện tại nếu muốn tìm được chỗ đầm nước kia chỉ sợ sẽ phải tiêu phí nhiều sức lực.”

Dịch Vân y như trong trí nhớ, một đường phẩm phẩm chạy trong rừng rậm, lúc này đã là ngày thứ mười hai hắc tiến vào rừng. Trên đường cũng từng gặp vài tam giai ma thú, hắc luôn giữa khoảng cách với chúng, mục tiêu là cái đầm nước nhỏ kia, hắc không muốn lãng phí thời gian vào chuyện khác.

“Tiểu tử, các địa phương trong đầm lầy ma thú nhìn sơ qua đều không khác nhau mấy, một cây một cỏ giống nhau như đúc, ngươi thật có thể xác định đã đi đúng đường?” Môn La đột nhiên xuất hiện bên người, nghi hoặc hỏi.

Bảy ngày qua, nhìn Dịch Vân ở trong rừng rậm đối tới đối lui, hắc nhìn mà đầu choáng váng, căn bản không rõ đâu là đâu.

Gật gật đầu, Dịch Vân tự tin nói: “Ban đầu khi cười Lang Lang ta luôn chú ý sắc trời thay đổi, lấy đó làm phương vị mà phán đoán, một địa phương đi vài dặm đường, rồi chuyển sang địa phương khác, ta nhớ hết toàn bộ, tuy rằng hiện tại không có khả năng giống y như khi ngồi trên lưng Lang Lang nhưng phương hướng nhất định là đúng.”

Môn La im lặng nghe, một hồi, hắc mới ca thán, cả giận nói: “Ai ai, việc nhỏ thế này ta nhớ không hết, tiểu tử ngươi rõ ràng do một tay ta dạy dỗ, tại sao phần tâm tư này... như vậy, theo như ngươi đánh giá, còn bao lâu nữa mới tới đầm nước kia?”

Suy nghĩ xong, Dịch Vân nói: “Lang Lang chạy vội đi, tốc độ có thể nhanh hơn ta, lúc trước nó theo tới đầm nước, đã đi khoảng 10 ngày đường mới đến đầm lầy ma thú. Trừ thời gian gặp Ba Bó Á dong binh đoàn vài ngày, từ đó ta nắm chắc khoảng thời gian phải đi... đại khái hai ba ngày nữa thôi.”

Dịch Vân ngẩng đầu nhìn trời.

Trên đỉnh đại thụ, vô số tán cây chia ra, ánh mặt trời dần dần ảm đạm. Cũng sắp đến lúc hoàng hôn, đến tới là lúc đầm lầy ma thú nguy hiểm nhất, nhận định phương hướng xong hắc cấp bách lao đi, cố tranh thủ đoạn thời gian còn lại trước khi mặt trời xuống núi.

Đêm đó, Dịch Vân chạm phải rừng cây gai, hắc dùng ma binh phạt một khoảng không ở giữa thành bãi đất trống, làm chỗ cắm lều ở tạm đêm nay.

Khi hắc và Cầu Cầu ăn lương khô xong, chuẩn bị nằm xuống nghỉ ngơi thì Môn La đột nhiên hốt hoảng: “Tiểu tử, ta nhớ rõ lần trước đầu kia đại bổ lang cũng không đi đến rừng bụi gai a, ngươi thật xác định không có đi sai đường sao?”

Dịch Vân nghe vậy cười khỏ: “Lão đại, người trên đường hỏi ta mãi, đối với ta một chút tin tưởng người cũng không có hử? Nói rồi, cho dù là đúng phương hướng cũng không nhất định y như con đường Lang Lang đi khi trước, ta có tin tưởng khoảng 2-3 ngày nữa là tới nơi rồi.”

“Ách... thì ra là như vậy !” Môn La vuốt mũi ngậy ngô cười nói: “Lão đại ta cũng chỉ lo lắng người lạc đường mà thôi, nếu ở trong này lạc phương hướng có thể giống như khi ở Lạc Nhật sơn mạch, không được một năm rưỡi không ra ngoài được đâu...”

“Lão đại...” Dịch Vân hình như nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên nói: “Trước người không phải từng tham gia dong binh đoàn sao? Dong binh đoàn thường cẩn thận hơn người bình thường rất nhiều, khả năng tìm đường lại là hạng nhất, ta nhìn người hướng nào cũng không giống nha ?”

“Nực cười !” Môn La rất hợp tình hợp lý nói: “Ai quy định dong binh thì phải giỏi tìm đường? Chuyện vụn vặt ta giao cho đồng bọn, ta chỉ phụ trách tìm bảo vật, còn xử lý đại sự như giết người phóng hỏa, việc nhỏ ta mặc kệ toàn bộ.”

Môn La khiến cho Dịch Vân không biết nói gì.

Tầm bảo hấn còn có thể lý giải, lại còn vợ vét tài sản, phóng hỏa giết người, việc này cũng là tác phong thông thường của dong binh đoàn? Môn La từng thành lập dong binh đoàn chứ không phải đạo tặc đoàn, hấn nhớ nhằm sao...?”

Trầm mặc một hồi, Môn La đột nhiên nói: “Nói tới đây, làm ta nghĩ đến người lần này tìm đường rất cẩn thận, rất giống một đồng bạn của ta hồi đó, người đàn bà kia bất luận ở loại hoàn cảnh nào cũng rất nhanh tìm ra một con đường an toàn thoát ra, có mấy lần dong binh đoàn bị mấy đầu cừu giai ma thú vây công, một tay nàng dắt chúng ta tìm đường sống...”

“Nữ nhân?”

“Ừm, chính là một nữ nhân điên !”

Dịch Vân nghe vậy hơi giật mình, chợt nhớ Môn La từng nói qua, cô nàng kia từng dùng võ lực bức hấn, cứng rắn ép hấn phải cưới nàng.

“Nữ nhân muốn cưới người, từng là thành viên dong binh đoàn ?” Dịch Vân kinh ngạc nói.

“Ồ, chính là nàng! Từ khi gặp nàng, ta giống như trúng tà, vận mệnh đổi thành số con rệp, bị gia tộc đuổi ra khỏi nhà, bị toàn đại lục đuổi giết, ... tất cả đều phát sinh trong đoạn thời gian đó.” Môn La nói xong, trên mặt hiện lên vẻ hối hận: “Biết nàng, cùng với nàng làm nhiệm vụ dong binh, là sai lầm lớn nhất trong cả đời ta.”

“Ài, không nói nữa, dù sao nữ nhân điên kia cũng không còn tồn tại, nếu không vì biểu hiện mấy ngày nay của người khá giống nàng, ta tuyệt không muốn nhắc tới nàng...”

Dịch Vân tuy tò mò nhưng Môn La không muốn nghĩ tới chuyện này, nên hấn cũng không hỏi lại.

Đêm khuya, Dịch Vân đang ngủ đột nhiên bị âm thanh chấn động từ xa làm bừng tỉnh.

“Tiếng đánh nhau, là ma thú sao ?” Phát hiện thanh âm từ phía Tây cách khoảng 400 thước truyền tới, Dịch Vân lén lút hướng bên đó lặng lẽ chạy tới.

Khi hấn im lìm chạy tới nơi phát ra thanh âm, nhảy lên một cành cây to nhìn xuống, phát hiện dưới bụi gai xa xa có hai đầu ma thú, một đen một vàng, chính là Bàn Thạch Báo Ngưu và ... con ma thú đen kia khiến hấn cảm thấy vô cùng kinh dị, hai mắt nó đỏ bừng, toàn thân đen như mực, hình thể cực kỳ khổng lồ, đúng là ngũ giai ma thú hấn gặp qua ở Lạc Nhật sơn mạch – Hồng Nhân Cự Hạt.

“Đằm lầy ma thú lại có loại ma thú như Hồng Nhân Cự Hạt ?” Trong lòng Dịch Vân kinh ngạc lắm lắm.

Hồi tưởng lại lúc trước sơ ngộ ở Lạc Nhật sơn mạch, trong rừng gai quỉ mấy trăm dặm, mà vị trí hiện tại của hấn cũng là bụi gai cao ngất đầu người, gai nhọn cứng rắn đối với giáp xác không ảnh hưởng gì với Cự Hạt nhưng với ma thú khác thì cực kỳ khó chịu, khó trách bọn chúng lại chọn địa hình như vậy làm địa bàn.

Rồi, trận chiến giữa hai đầu ma thú cũng chấm dứt.

Chỉ thấy Bàn Thạch Bạo Ngưu xoay người chạy trốn, nó là ma thú cấp bậc tứ giai, không phải đối thủ Hồng Nhân Cự Hạt Vương, nó vừa thi triển ra ma pháp hộ thuẫn địa hệ, đang muốn ngăn trở một chút để chạy trốn, thì lại bị một cặp cang từ sau vươn tới, hai cang to lớn mở ra, sau kẹp lại, đem thân thể nó nhấc lên khỏi mặt đất.

“Rồng rồng rồng ~~~!”

Bàn Thạch Bạo Ngưu ngửa mặt lên trời tê rống, thanh âm vô cùng hoảng sợ, sau hai cang khê tăng lực, “xẹt ... rắc ...!” một tiếng, thân hình cỡ năm thước của nó bị kẹp đứt thành hai đoạn.

Khi chứng kiến Hồng Nhân Cự Hạt Vương cắn xé thi thể Bàn Thạch Bạo Ngưu, Dịch Vân cả kinh, lẩm bẩm nói: “Con trâu kia từng khiến ta ăn khổ không ít, mà trước mặt con bò cạp kia một chút năng lực phản kháng cũng không có, đây là khác biệt của ngũ giai và tứ giai ma thú ... thực lực chênh lệch quá lớn !”

Khi Dịch Vân đang cẩn thận muốn rời đi, Hồng Nhân Cự Hạt Vương tựa như cảm ứng được, đột nhiên ngẩng đầu lên, lập tức thấy trên cành cây phía xa một tên nhân loại xuất hiện ở địa bàn nó, vung trộm nhìn “bữa cơm” nó vừa săn được, chuyện này đối với ma thú là không thể chấp nhận.

“Xoạt xoạt xoạt ~~~!”

Hồng Nhân Cự Hạt Vương lập tức bỏ thi thể Bàn Thạch Bạo Ngưu, bật người chạy tới chỗ tên nhân loại kia.

“Tiểu tử, mau! Bậc ma thú này không phải bây giờ ngươi có thể đối phó, thừa dịp nó còn chưa tới vọt lẹ đi !” Môn La thấy Hạt Vương đuổi tới, trong lòng kinh hãi, quay qua thúc giục Dịch Vân.

Nếu là ngũ giai ma thú, lấy thực lực năm sao cao giai của Dịch Vân, Cầu Cầu hiệp trợ có lẽ ngăn cản được nó. Nhưng mà, con Hồng Nhân Cự Hạt Vương này hình thể so với Hạt Vương ở Lạc Nhật sơn mạch còn lớn hơn rất nhiều, cho thấy nó đã đạt tới ngũ giai đỉnh, tùy lúc là tấn lên lục giai.

Ngũ giai ma thú tương đương thực lực cường giả sáu sao, con bò cạp này còn mạnh hơn, có lẽ tiếp cận sáu sao trung giai của nhân loại, không phải lấy thực lực hiện tại của Dịch Vân đối phó được.

Môn La kinh hoảng, thúc giục gấp, mà Dịch Vân vẫn như cũ đứng im ở trên cành đại thụ, trên tay hồng quang chợt lóe, một thanh ma binh đột nhiên hiện ra trong tay hắn, hắn nhìn chăm chăm Cự Hạt Vương không ngừng tiến lại gần, nói: “Lão đại, từ khi Yêu Đạt Trấn bị đồ diệt, ta liền không ngừng chạy trốn...”

“Khi thoát khỏi Yêu Đạt Trấn, ta ngay cả một sao chiến sĩ cũng không đến, mà Tát Ma gia tộc cùng các đại thể gia khác tìm còn không thấy, ta ly khai thành Đa Ni Tập, lúc ấy là bốn sao Vô Địch, sau đó, ở Lạc Nhật sơn mạch ta đào vong cả năm, rồi thật vất vả gặp hung thủ đồ diệt Yêu Đạt Trấn ta cũng chạy chổi chết, nếu không phải nhờ Cầu Cầu, ta hiện tại sớm chết lâu rồi...”

“Hiện tại, thực lực ma khí ta đều đạt tới lĩnh vực năm sao đỉnh phong, đây là độ cao mà khi trước ở Yêu Đạt Trấn ta không dám tưởng tượng, ta đã mạnh hơn! Chẳng lẽ, bây giờ còn trốn sao ?”

Môn La nghe vậy kinh ngạc một trận !

“Ta ngàn dặm chạy tới nơi này, là muốn đột phá thực lực bản thân, nghĩ biện pháp tấn giai sáu sao lĩnh vực, sau đó tham gia Kỳ Vũ Ma Đấu Đại Hội, tự tay đoạt lại lãnh địa Yêu Đạt Trấn... cho nên, ta không muốn chạy trốn !” Dịch Vân ngữ khí lạnh lùng, kiên định nói.

Dịch Vân vừa nói xong, dưới chân bỗng nhiên lên hơn 10 cọc gai, trong nháy mắt liền cắt nát cây đại thụ, tốc độ cực nhanh, trong khoảnh khắc đó, trong phạm vi mấy chục thước toàn bộ biến thành núi dao rừng kiếm, không hề có chỗ để né tránh.

Trong sát na từ đại thụ rơi xuống, Dịch Vân mạnh mẽ vận chuyển đấu khí, miệng ngâm tụng ma pháp, hai chân dùng sức đạp lên nhánh cây, không phải lui về mà lại hướng tới Hồng Nhân Cự Hạt Vương lao ra, nguyên tố thủy hỏa chung quanh điên cuồng tụ tập, bàn tay Dịch Vân vung lên, hai đạo ma pháp thủy hỏa hiện ra, hướng tới chỗ Hạt Vương phóng mạnh tới.

Nhìn Dịch Vân dũng cảm tiến tới, Môn La vẫn cực kỳ lo lắng, tuyệt không để ý vô số mũi nhọn ở dưới đâm vào thân thể hư vô, hắn chỉ là linh hồn tồn tại, không có công kích gì có thể thương tổn được, mang theo

chút thần thái kiêu ngạo, lẩm bẩm: “Đã bao nhiêu năm? Từ khi tiểu tử này 7 tuổi, năm ấy ta gặp hắn, suốt đến nay đã 10 năm, từ tiểu tử vất mũi chưa sạch khi ấy, giờ đã có được một cái tâm cường giả ...

“Xem ra vai bà vú của ta cũng sắp thành công tốt đẹp rồi !”

Cái gì là tâm cường giả?

Cường giả không ý mạnh, không hiếp yếu, cho dù ở tuyệt cảnh tâm cũng không mất, có quyết tâm nghịch chuyển thể cục.

“Dám đấu với trời, dám tranh với đất, có loại khí phách này mới xứng là hậu nhân Tư Đạt Đặc gia tộc !” Nói đến đây, Môn La thở dài: “Chỉ là, tiểu tử thú này dám lấy mạng đặt cược, người đồ thua là hết vốn a! Nếu người thực chết trận nơi này, Tư Đạt Đặc gia tộc ta về sau sẽ tuyệt hậu... cho nên, lão đại mới bảo người, nhanh nhanh sinh con, coi như an toàn chút, nếu người lại gặp bất hạnh, cùng lắm lão đại ta lại làm bà vú, thay người nuôi lớn đứa con, nhưng mà, tiểu tử người luôn luôn khiến người ta lo lắng a, ai...!”

“Viêm báo, tới !”, “Thủy thương xà kích, đánh !”

Một con viêm báo hùng lực lao tới, cùng 10 mũi thương bắn ra, một trái một phải từ trên cao hướng Hạng Vương lao xuống.

Bầu trời tối đen, nhất thời bị hai luồng ánh sáng hồng lam chiếu sáng, liệt hỏa nóng rực, thủy thương lạnh lẽo thấu xương, hai năng lượng nguyên tố bất đồng bình yên phân ra hai bên, một chút ảnh hưởng lẫn nhau cũng không có, ngược lại, uy thế còn mạnh hơn vài phần.

Viêm báo, xà thương từ bầu trời đêm lao xuống, vẽ thành hai đường hồng lam. Chỉ thấy một bên rừng gai gặp cực nóng bốc cháy, bên kia bị băng đóng bao phủ chu vi hơn 10 thước. Biển lửa tường băng phân ra trái phải, nhất thời hiện lên một màn thiên địa kỳ cảnh.

“Rầm !”

Đúng lúc này, Dịch Vân sau khi xuất ra hai đạo ma pháp, đột nhiên hai tay hắn nắm chặt ma binh, giơ lên cao, đầu khí toàn thân dưng mãnh dũng nhập vào trong ma binh, toàn thân vận lực lên tay, 1 chiêu đánh ra, một đạo kiếm quang nửa vầng trăng theo đó bắn ra, tốc độ cực nhanh đuổi theo viêm báo phía trước, xông đến chính giữa hai đạo ma pháp, cùng đánh lên thân Hồng Nhân Cự Hạng Vương.

Một đạo kiếm quang, hai đạo ma pháp đan xen vào nhau, cơ hồ cùng thời gian phóng đến trước mặt Hạng Vương, đây đã là thể công phối hợp hoàn mỹ nhất mà hiện thời Dịch Vân có thể xuất ra. Sức mạnh hợp lại, tăng cường lẫn nhau, tiến đến rất gần lực tinh linh vực.

“Hoát hoát hoát!”

Hạng Vương thấy ba đạo thể công lực lượng cường đại cùng đánh úp lại, hỏa tốc ngừng thân thể to lớn lại, mồm to há ra, chỉ trong nháy mắt một mũi tên dài ba thước màu vàng từ đó bắn ra, hướng thể hợp công phía trước oanh tới.

Chỉ thấy quang cầu ẩn chứa năng lượng khổng lồ, lúc tiếp xúc kiếm quang tím đỏ lập tức cắn nuốt sạch luồng kiếm khí đó. Sau đó lại đón đầu viêm báo cùng hơn mười mũi băng thương, tất cả hòa lẫn vào nhau, năng lượng áp chế đối phương, lát sau toàn bộ tiêu thất trong không khí, chỉ còn quang cầu ánh sáng thoáng mờ nhạt...

Bốn đạo công kích uy thế khổng lồ cùng đánh vào nhau, trong đó ba đạo toàn bộ tiêu tán, quá trình này chỉ diễn ra không quá cái chớp mắt, nhưng vô cùng mãnh liệt, chỉ có khí lưu sau khi năng lượng nguyên tố va chạm bị chấn động gợn sóng bắn ra bốn phía.

Mất thấy Hạng Vương phụt ra địa hệ quang cầu, thể nhưng dễ dàng hóa giải thể công mạnh nhất của mình, Dịch Vân trong lòng run lên: “Con Hồng Nhân Hạng Vương này so với con ở Lạc Nhật sơn mạch còn mạnh hơn rất nhiều, đây là thực lực đích thực ngũ giai ma thú sao? Quả nhiên có lực lượng như cường giả lục tinh trung giai của nhân loại.”

Địa hệ quang cầu dài ba thước sau khi đánh tan công kích của Dịch Vân, tốc độ hơi chậm một chút, sau từ không trung cực nhanh bổ xuống đầu Dịch Vân, mạnh mẽ tựa như mũi tên rời dây cung.

Dịch Vân thấy vậy lòng phát lãnh: “Chỉ nhìn nó vừa rồi dễ dàng cắn nuốt ba đạo liên hoàn công kích của ta là biết, nếu bị quang cầu này bắn trúng nhất định thì cốt vô tồn !”

Thân thể lại đang rơi xuống hướng quang cầu, trong lúc nguy cấp, Dịch Vân vận khởi ma lực trong khí hải, hai tay xoay ngang, đột nhiên mở rộng ra ngoài, một ma pháp đại hộ thuẫn chừng năm thước hiện ra trước mặt, gắt gao bảo vệ hắn.

Hai màu lam hồng đan vào nhau tạo thành ma thuẫn cực lớn, chính là dung hợp ma pháp hắc tự nghĩ ra, “Băng sơn viêm thuẫn”.

“Ầm ~!”

Trong nháy mắt Băng sơn viêm thuẫn hiện ra từ hư không, địa hệ quang cầu liên va chạm, cả hai hòa vào một khối, thanh âm nổ vang lan truyền phạm vi hơn 10 dặm, làm bừng tỉnh vô số chim rừng, dã thú hết hoảng chạy trốn.

Hai đạo ma pháp khác thuộc tính va chạm lẫn nhau, sinh ra lực đạo khổng lồ, nhất thời Dịch Vân ở sau Băng sơn viêm thuẫn bị chấn bay về sau.

Lúc đang bay ngược về sau, hắn thấy ma pháp thuẫn cùng địa hệ quang cầu trên không trung từ từ áp chặt, hợp lại thành một khối, rất nhanh triệt tiêu năng lượng của đối phương. Sau đó, địa hệ quang cầu dài ba thước kia rất nhanh thu nhỏ rồi tan rã, tiêu tán bên cạnh dung hợp ma pháp hộ thuẫn.

Môn La vẫn ở tại chỗ cách đó không xa, nhìn thấy kết quả này không khỏi cảm thán nói: “Quả nhiên đúng như ta sở liệu, tiểu tử này có thể đem đầu khí xen lẫn vào trong song hệ dung hợp ma pháp, năng lực phòng vệ quả thật tăng cao lên một tinh cấp. Có thể lấy thực lực năm sao đỉnh phong đối kháng ngoài sáu sao trung giai, thật sự quá đả kích lòng người mà...”

“Pháp môn này thực như lời đầu khô lâu Bối Lợi Mỗ kia đã nói, nhất định có thể viết vào bộ kỳ thư Kỳ Ma Tuyệt Đấu Băng. Pháp môn quỷ dị có thể vượt qua lách trời, ngay cả bản lão đại cũng cảm thấy kinh dị vạn phần, chứ nói gì người khác! Nếu ngày sau tiểu tử đem pháp môn bày ra trước mặt nhân thế, không biết toàn đại lục sẽ rung động cỡ nào đây ...!”

Hồng Nhân Cự Hạt Vương phun ra địa hệ quang cầu, hóa giải ba đạo công kích của Dịch Vân, thân hình to lớn liên tăng tốc lao tới, thời khắc quang cầu bị Băng sơn viêm thuẫn chặn lại, nó ở dưới đập mạnh mấy cái chân, lực đạo đào ra một cái hố to hơn 10 thước, thân hình đồng thời nhảy lên cao, nhằm ma pháp hộ thuẫn công tới.

Băng sơn viêm thuẫn vừa rồi trải qua va chạm, tuy rằng còn lơ lửng giữa không trung, nhưng thân thuẫn đã nứt nẻ khắp nơi, tùy thời đều có thể tan rã.

Hồng Nhân Cự Hạt Vương lúc này đã vọt tới cạnh hộ thuẫn, vung mạnh cái đuôi nhọn, lập tức đập tan hộ thuẫn, băng vỡ hoa lửa bay đầy trời, nó lại thuận thế phóng tới Dịch Vân ở phía sau.

Dịch Vân bị thổi bay ra sau, trong lúc đang thối lui chợt thấy Hạt Vương một kích chấn vỡ dung hợp hộ thuẫn, lấy tốc độ cực nhanh phóng tới chỗ hắn. Trong nháy mắt đã tới trước mặt hắn, hơn nữa hai càng to gấp ba lần đánh tới hắn. Dịch Vân đang ở giữa không trung, đành phải vận đấu khí vào ma binh trong tay, phản kích lại hai cái càng kia.

Hạt Vương là ngũ giai ma thú đỉnh phong, cùng cấp với sáu sao cường giả, một kích chưa đến, đã mang theo kinh phong rất mạnh, cho thấy nó đã dùng toàn lực, căn bản không phải hiện tại Dịch Vân có thể ngăn cản. Mà hắn lại đang lơ lửng thế kia, không có chỗ mượn lực để né tránh, cứng đối cứng với Hạt Vương, thật sự là biện pháp duy nhất hắn có thể làm.

Khi toàn bộ đấu khí trong cơ thể hắn tích tụ vào ma binh, đang muốn đánh tới cái càng, Cầu Cầu đột nhiên từ trong lòng hắn thoát ra, ngay thời cơ không tưởng, bất ngờ lao vào Hạt Vương.

Cầu Cầu từ lồng ngực Dịch Vân lao ra, lợi dụng tốc độ cực nhanh, cùng phối hợp với ma binh của Dịch Vân. Mồm nó há to, cắn tới cái càng còn lại.

Hạt Vương thấy con mồi trước mắt sắp bị đánh gục, lại có một con rắn nhỏ đột nhiên lao ra liền cả kinh, nó phản ứng cực nhanh, một cái cànng khác đập mạnh vào Cầu Cầu, đẩy văng nó bay trở về. Mà cái cànng kia thể công không giảm, hướng người Dịch Vân đánh tới.

Cả kinh khi thấy Cầu Cầu bị phản chấn về, Dịch Vân lập tức thu ma binh che ngang ngực, miệng ngâm tụng ma pháp chú ngữ, trong nháy mắt trước người hắn hiện lên ba hộ thuẫn thủy hệ, ma binh cũng phát ra ánh sáng đỏ rực, bốn đạo phòng ngự liên tiếp ngăn cách hắn với Hồng Nhân Hạt Vương, đây là phòng ngực cực hạn hiện thời của hắn.

“Keng keng keng, Âm ~!”

Một cànng của Hồng Nhân Cự Hạt Vương sử toàn lực, ngay lập tức oanh phá ba thủy hệ hộ thuẫn, sau nặng nề đập lên ma binh trước người Dịch Vân, lực phản chấn vô cùng lớn đánh Dịch Vân bay ra ngoài như đạn pháo. Lực đạo quá mạnh khiến hắn phải há mồm phun ra hai búng máu tươi, giữa bầu trời đêm, thân hắn như lá vàng rụng thẳng xuống bụi gai trong rừng.

198. Chương 199 : Viêm Ngực Tù Lao

Đầu tiên thân thể Dịch Vân đập mạnh xuống bùn, lại lăn hơn 10 vòng mới tạm ổn định thân hình, lúc này toàn thân hắn cảm thấy gai, xây xước da thịt trông cực kỳ kinh dị, ngay cả khuôn mặt vốn rất “đẹp trai” cũng hiện lên hơn 10 vết rách rướm máu, huyết nhục mơ hồ, máu tươi toàn thân không ngừng trào ra, nhất thời hắn thành huyết nhân.

“Thật đáng sợ! Thực lực con Hạt Vương này thậm chí còn mạnh hơn tên hắc y nhân ở Yêu Đạt Trấn, trong mấy con ma thú ta đã gặp trừ con Băng Lân Báo, con này là ghê gớm nhất rồi!”

Dịch Vân vừa điều tức, vừa kinh hãi nghĩ thầm.

“Phụt...” Dịch Vân lại bức ra một cục máu ứ trong cơ thể, mồm miệng đầy vết máu, lẩm bẩm: “Nếu ngay cả con ma thú này ta còn không xử lý được, như thế nào còn hy vọng trong mấy tháng tấn giai lên sáu sao cơ chứ! Làm sao tham gia Kỳ Vũ Ma Đấu đại hội chứ? Rồi phải dả bại đông đảo cao thủ các đại học viện, đoạt lại lãnh địa ngàn năm của Tư Đạt Đặc gia tộc?”

“Ở thời khắc mấu chốt chỉ cần lùi một bước, tâm sẽ chết một nửa, ngày sau tất thất bại, trận chiến này ta thắng!” Giơ ma binh trong tay lên, miệng lại ngâm chú ngữ, Dịch Vân cắn chặt răng, hoàn toàn quyết tâm không quay đầu.

Môn La lúc này cũng chạy tới bên người Dịch Vân, hắn thấy Dịch Vân mất tiên cơ, thực lực song phương lại chênh lệch quá lớn, cơ hội chiến thắng hầu như không có.

Đang muốn mở miệng thúc hắn cướp đường chạy trốn, nhưng nhìn vẻ mặt kiên quyết, thần thái vững vàng của Dịch Vân, hai mắt gắt gao nhìn Hồng Nhân Cự Hạt Vương, hai tay mặc dù còn run rẩy vẫn nắm chặt ma binh, thậm chí vận đấu khí, đọc chú ngữ, cho thấy hắn tuyệt không có ý bỏ qua trận chiến này.

Thấy thần thái đó của Dịch Vân, lời khuyên bỏ trốn còn chưa kịp thốt ra, Môn La liền ngậm miệng, một hồi hắn mới than nhẹ một hơi: “Ai, vốn tưởng rằng tiểu tử này đã trưởng thành, hiện tại lại biểu hiện cái vẻ lỳ lợm kia ra, không khác gì nét mặt khi còn nhỏ... con Hạt Vương này hình thể tuy lớn, nhưng tốc độ không chậm tí nào, địa hình nơi này lại là khu rừng gai thích hợp nhất với nó, Dịch Vân bây giờ lựa chọn chạy trốn, cơ hội thành công cũng không quá ba thành, trừ phi vận khí may mắn, không thì sớm muộn gì cũng bị nó đuổi kịp...”

“Bất luận đánh hay chạy, cơ hội thành công đều không quá năm thành, không bằng để cho hắn đánh cược một chuyến, ai...”

Dừng một chút, Môn La hiện ra biểu tình bi ai, lẩm bẩm nói: “Hy vọng Tư Đạt Đặc gia tộc ta sẽ không tuyệt diệt ở trong trận chiến này, ai...!”

Lấy bụi gai Dịch Vân đứng làm trung tâm, trong vòng phạm vi vài trăm thước... thủy nguyên tố đột nhiên rất nhanh hướng người hắn tụ lại, nhiệt độ cũng đột ngột hạ xuống, hắn tính toán thời gian con Hạt Vương

rơi xuống, hai tay Dịch Vân nắm chặt bồng dừng vờn ra, một mũi tên nước màu lam nhọn hoắt từ hư không hiện ra, bắn mạnh về phía trước.

Năm sao trung giai ma pháp băng chi rít gào!

Hồng Nhân Cự Hạt Vương vừa rơi xuống đất, đang định lao tới gã nhân loại ở ngoài trăm mét kia, bỗng nhiên một quả bóng nước đầy gai hướng nó bắn lại, nó không kịp di chuyển, mà luồng thủy ma pháp kia càng lúc càng lớn, bụi gai cao ngất trên đường nó đi qua lập tức bị đông cứng, rồi bị khí xoáy đập nát, hóa thành vô số mảnh băng vụn.

Trong nháy mắt, khúc băng cầu đường kính hơn 5 thước đã tới trước mặt nó, cho dù nó lúc này muốn tránh cũng đã quá muộn, trong lúc nguy hiểm, Hồng Nhân Cự Hạt Vương chỉ có thể giơ cặp cang cực đại bảo vệ đỉnh đầu, đón đỡ luồng thủy hệ ma pháp này.

“Ầm - Rầm !”

Băng chi rít gào cực nhanh xoay chuyển thủy cầu, khi tới cạnh Hạt Vương liền hóa thành băng cầu u hàn thật lớn, nặng nề va chạm vào hai cái cang, vừa tiếp xúc khúc băng cầu tựa như mảnh ngọc châu yếu ớt, thoáng chốc vỡ vụn, hóa thành băng phấn bay đầy trời, mà hai cang Hạt Vương gắt gao bảo vệ thân thể lại hoàn hảo như ban đầu, không chút dấu hiệu nào bị thương tổn.

“Hoát hoát hoát... ...”

Luồng ma pháp băng thuộc tính đã bị nó hóa giải, quả thực quá kém cỏi, Hồng Nhân Cự Hạt Vương cao giọng gào thét, có ý khinh thường cười nhạo, đang lúc nó muốn bước tới trước thì lại phát hiện toàn bộ thân thể đã bị dòng nước lạnh khi băng cầu vỡ tan kia bao phủ, thoáng chốc đóng băng. Ngay tức khắc nó không thể động đậy.

Hạt Vương thấy thế cả kinh, nhưng cũng không lo lắng nhiều lắm, nó lập tức vận ma lực trong cơ thể, chẳng qua nửa giây đã giải trừ trạng thái đóng băng, ngay khi hành động được bình thường, nó lập tức tăng tốc phóng tới Dịch Vân, gã nhân loại này cực kỳ khó chơi, nó muốn lập tức đánh chết con mồi này. Chợt thấy bốn phía hỏa nguyên tố trong thiên địa bỗng dưng nhanh chóng tụ tập lại, y như dòng xoáy dừng mảnh hướng trung tâm lao tới. Mà điểm trung tâm ấy chính là chỗ nó đang đứng hiện giờ.

Đang lúc Hạt Vương nhận thấy không ổn là lúc... trong phạm vi 10 thước quanh nó, đột nhiên hiện lên một pháp trận hình tròn ma văn kỳ dị, một hình tròn chỉ hơn 10 thước nhưng lại được tạo thành từ mấy trăm cái ma văn, đồ hình tản mát ra hào quang đỏ tươi.

Bên trong pháp trận, hỏa nguyên tố tập trung dày đặc gấp ngàn lần bên ngoài, nhiệt độ bạo tăng, rừng gai nhất thời không ngừng bị thiêu đốt thành tro bụi.

Hồng Nhân Cự Hạt Vương cảm thụ độ nóng chung quanh không ngừng tăng lên, nó phản ứng cực nhanh, lập tức gia tốc phóng ra ngoài vòng tròn, ngay khi nó sắp thoát ra phạm vi pháp trận kỳ dị bỗng nhiên một ma pháp thuần màu lam hiện ra che trước mặt, ngăn cản nó lại.

“Hoát hoát hoát!”

Nó vừa thấy thủy thuần to lớn kia, nhưng không hề dừng lại, tốc độ không giảm còn tăng mạnh mẽ tiến đến thủy thuần, vừa đối mặt, chỉ một lần va chạm thủy thuần lập tức vỡ tan.

Hồng Nhân Cự Hạt Vương trong lòng vui vẻ, chuẩn bị tư thế lao ra ma trận quỷ dị khiến nó kinh hãi thì ... ba cái thủy thuần khác hiện ra ngăn trước mặt nó, ba cái thuần này đột nhiên xuất hiện, hợp lại thành một độ dày đã gần năm thước, trong nhất thời nó cũng vô pháp lập tức phá nát bức tường băng này.

Cảm thụ độ nóng chung quanh đã đến mức độ nó không thể chịu đựng, định dời sang hướng khác, tránh bức tường băng này, thì đột nhiên mấy trăm ma văn đồng thời tỏa sáng, sau đó vòng tròn pháp trận mọc lên bức tường lửa cao mấy chục thước, bao phủ Hồng Nhân Cự Hạt Vương vào trong.

Phạm vi 10 thước biến thành lồng giam lửa, nhốt Hạt Vương vào trong, ma pháp hỏa hệ năm sao đỉnh phong – Viêm ngục tù lao.

Đạo ma pháp này cũng là cao cấp ma pháp mà trước mắt Dịch Vân có khả năng thi triển.

Dịch Vân vừa bắt đầu chiến đấu đã thi triển một ma pháp dung hợp băng sơn viêm thuần, xem như đã rút đi một nửa song hệ ma lực của hắn, sau lại dùng năm sao ma pháp “Băng chi rít gào”, khiến ma lực thủy hệ của hắn tiêu hao hầu như không còn, mà hiện tại khi hắn thi triển ra “Viêm ngục tù lao”, đây là hỏa hệ ma pháp năm sao đỉnh phong, nháy mắt hút hết ma lực hỏa hệ của hắn.

Đối với ma pháp sư mà nói, ma lực trong khí hải tiêu hao hết là trạng thái cực kỳ khó chịu. Thân thể Dịch Vân lúc này không nhịn được run rẩy một trận, toàn thân rơi vào tình trạng thoát lực suýt nữa ngã ngồi xuống đất, chỉ có thể lấy ý chí mà chống đỡ thân thể đứng thẳng lên.

Viêm ngục tù lao không chỉ tạo thành bức tường lửa, mà ngay cả trên đỉnh đầu cũng có một bức màn lửa rất dày phong bế toàn bộ không gian bên trong. Hồng Nhân Cự Hạc Vương nhất thời lâm vào tuyệt cảnh không chỗ trốn.

Tự biết giờ phút này không có đường trốn, Hạc Vương tức thì đem địa hệ ma lực toàn thân mạnh mẽ khuếch tán ra xung quanh, chính diện đón đỡ tường lửa bốn phía đang rút nhỏ lại. Tuy rằng thực lực nó hơn xa Dịch Vân nhưng trong tình cảnh này, nó chỉ có thể dập tắt hai phần ba luồng lửa kia, còn lại ba thành uy lực, viêm hỏa gắt gao bao phủ nó lại, dừng mãnh thiêu đốt thân thể nó.

Vừa rồi Dịch Vân sử dụng Băng chi rít gào mặc dù nó dễ dàng hóa giải, nhưng nhiệt độ thấp lại đóng băng giáp xác bên ngoài của nó, khiến bộ giáp cực kỳ suy yếu. Lúc này lại đem nó mà đốt, nhiệt độ tương phản cao khiến da thịt nó tan rã trong nháy mắt, viêm hỏa ngàn độ vẫn tiếp tục thiêu đốt...

“Hoát hoát hoát... ..!”

Hồng Nhân Cự Hạc Vương bị ngọn lửa viêm ngục tù lao thiêu đốt một khắc sau, đột nhiên ngửa mặt lên trời kêu thảm, thanh âm bi ai vọng khắp không trung.

Chỉ thấy lớp giáp xác bị ngọn lửa đốt cháy trên người nó vốn rất cứng rắn, đột nhiên “Rắc rắc...” nứt ra vô số vết rách nhỏ, sau đó từng bộ phận liên tiếp rời ra, giống như lửa rừng băng tan, tan thành mây khói.

Hạc Vương cố nén đau đớn tê tâm liệt phế trên người truyền tới, đem địa hệ ma lực toàn thân phóng ra, ý muốn chống cự liệt diễm bên ngoài, mà lúc này Dịch Vân từ khoảng cách trăm mét lao tới trước mặt nó, giờ ma binh lên cao, đấu khí mạnh mẽ vận chuyển, kiếm quang tím đỏ liên hiện ra, tốc độ cực nhanh chém xuống, một kiếm một kiếm liên tiếp nhằm chỗ yếu hại đâm vào.

Phần kiếp tử diễm đấu khí không hề giữ lại, dung nhập hết vào ma binh, mỗi khi Dịch Vân bổ một kiếm đều có luồng sáng tím xẹt qua bầu trời đêm, khi kiếm khí đánh vào lớp giáp xác trên người Hạc Vương tạo thành vô số hoa lửa tóe ra, đoàn kiếm quang tím đỏ ẩn chứa nhiệt độ cực nóng, thiêu đốt lớp màng địa hệ ma pháp của nó.

“Keng keng keng keng keng ~~!”

Trong thời gian ngắn, Dịch Vân liên tiếp chém lên người Hạc Vương hơn 20 kiếm, mỗi một kiếm đều cực mạnh, đấu khí tím đỏ trên ma binh đồng thời cũng bám vào vỏ ngoài của nó, hóa thành tia lửa tím yêu dị hùng hực không ngừng thiêu đốt lớp màng ma pháp địa hệ, không lâu sau, một âm thanh giòn tan vang lên, Dịch Vân rốt cục thuận lợi phá một lỗ hổng lớn trên vách tường ma pháp.

Chỗ hổng vừa xuất hiện, ngọn lửa vây quanh bốn phía liền như nước lũ, toàn bộ tuôn vào người Hồng Nhân Cự Hạc Vương, trực tiếp bao phủ nó, địa hệ ma pháp cũng từ từ bị hòa tan.

Thân hãm trong địa ngục lửa, Hạc Vương bị thiêu đốt liên tục, trong khoảng thời gian ngắn không thể đột phá ra viêm ngục tù lao này, thống khổ khi bị liệt hỏa liếm lên người, nó găm rú thảm thiết.

Lấy thực lực ngũ giai ma thú đỉnh của nó, căn bản không sợ ngọn lửa năm sao đỉnh phong này công kích, nó ban đầu tin tưởng tràn đầy, lúc này lại lâm vào tuyệt cảnh, tình hình chiến đấu phát triển đến tận đây, trong lòng nó cũng chưa hiểu rõ lắm.

Ở trong nhà giam lửa như vô cùng vô tận, chỉ thấy lớp giáp xác cứng rắn của Hạc Vương bị đốt cháy khét, từng lớp từng lớp vỡ vụn tróc ra rơi xuống, ưu thế phòng ngự lớn nhất của nó tan thành mây khói.

Nguyên bản chỉ với thực lực đơn hệ ma pháp của Dịch Vân, tuyệt đối không thể gây ra thương tổn lớn như vậy cho Hồng Nhân Cự Hạc Vương, đây là kết quả do hắn sử dụng linh hoạt thủy hỏa thuộc tính, ma pháp

tương phản, đầu tiên là hiệu quả đóng băng, lại đến dùng hỏa hệ thiêu đốt, sinh ra sự chênh lệch nhiệt độ trong nháy mắt, lúc này mới khiến cho Hạng Vương thúc thủ vô sách, bó tay không biện pháp.

Đem thuộc tính ma pháp phối hợp với nhau, phát huy ra tác động cao nhất cho địch thủ, đây là ưu thế lớn nhất của song hệ tu ma giả.

Hạng Vương rống thảm, đồng thời nó cũng chưa định từ bỏ, nhanh chóng tụ tập địa hệ ma lực trong cơ thể còn sót lại phóng ra ngoài cơ thể, nghĩ muốn dập tắt liệt hỏa như nước lũ đang hùng hực thiêu đốt nó.

Dịch Vân nhìn ma pháp “Viêm ngục tù lao” đang không ngừng tiêu hao, chỉ cần qua tiếp một lát, bức tường lửa vây khốn Hồng Nhân Cự Hạng Vương sẽ biến mất, mà ma lực và đầu khí của hắn lúc này cơ hồ hao hết, thân thể đang ở vào trạng thái hư thoát, hơn nữa vừa rồi bị đánh bay ra ngoài còn bị thương tổn, Hạng Vương tuy rằng bị thương nặng nhưng tình huống của hắn cũng không tốt gì hơn.

“Không hổ là ngũ giai ma thú đỉnh, dưới tình trạng đó nó vẫn có thể hóa giải ma pháp uy lực cường đại nhất của ta, lấy tình huống thân thể ta cho dù có chạy cũng không xa, chỉ cần nó phá vây đi ra, chắc chắn sẽ giận dữ triển khai đuổi giết không thôi, đến lúc đó ta chết chắc rồi, cơ hội có chăng...chính là hiện tại !”

Nghĩ rõ ràng, Dịch Vân cắn răng, rút sạch đầu khí còn sót, lập tức rút kiếm vọt tới biển lửa.

Nhiệt độ trong viêm ngục tù lao cực cao, trên người Dịch Vân bao phủ vàng sáng màu tím, ngọn lửa cực nóng không sinh ra chút ảnh hưởng gì với hắn, hắn lập tức vọt tới trước mặt Hạng Vương, gió ma binh lên cao, một kiếm chém ra.

Hạng Vương mặc dù giãy dụa trong biển lửa, nhưng nó cũng chú ý tới nhân loại đáng giận làm thương nặng nó, nó không tránh, một cái càn liền vung mạnh đập ma binh trở về.

“Keng !”

Đột công kích này, hai phe đều đã sử hết toàn lực, khi ma binh va chạm với cái càn, thực lực cao thấp liền hiển hiện ra.

Dịch Vân chợt thấy một cổ lực đạo khổng lồ đánh tới, sau đó từ cánh tay truyền tới một cơn đau đớn, rồi mất cảm giác, ma binh rút cục rời tay văng ra xa. Giao phong ngăn ngừa nhưng làm cho cánh tay phải hắn trật khớp.

Càn của Hồng Nhân Cự Hạng Vương là phần cứng rắn nhất, có thể nói là vũ khí cực mạnh, cho dù phần lớn giáp xác đều nứt tróc ra, nhưng cũng không phải hiện giờ Dịch Vân có thể khảm vào.

Khi ma binh trong tay văng ra, Dịch Vân cũng bị kích chấn đánh lui về sau, lúc này Cầu Cầu đột nhiên từ trong lòng hắn lủi ra, đang há mồm hướng Hạng Vương đánh tới thì chợt thấy cái đuôi dài hơn 10 thước từ sau đâm nhanh vào Dịch Vân.

Tựa như roi dài, tốc độ nhanh như chớp, Dịch Vân bị đẩy lui còn chưa ổn định cước bộ, căn bản không thể tránh thoát công kích bất ngờ này.

Cầu Cầu thấy thế, cả kinh tê rống một tiếng, lập tức trì hoãn thể công, lùi về trước người Dịch Vân, quần quanh ngang thắt lưng hắn, khi nó làm xong động tác, cái đuôi kia cũng đồng thời hung hăng quất lên phần eo Dịch Vân.

“Oanh bính!”

Bên hông đau nhức tê tâm phế phổi, Dịch Vân há mồm phun ra một ngụm máu tươi, thân hình như đạn pháo bắn ra sau, tới lúc này hắn mới thấy được cái roi dài kia là cái đuôi của Hạng Vương.

Đang lúc bay ngược, tay trái hồng quang chợt lóe, lại một thanh nhị phẩm đỉnh phong ma binh hiện ra, liền chặt lên đuôi bò cạp, “Rắc” một tiếng cái đuôi vừa công hết lực bị trăm phân thành hai rơi xuống.

Thấy thuận lợi chém đứt cái đuôi cực đại kia, tay trái hắn lại hăng hái huy động ra trước, ma binh rời tay, hướng tới phần yếu hại trên đầu Hạng Vương không kịp phòng bị, thoáng chốc xuyên qua, ma binh đâm sâu hơn một thước vào khe đầu nó, thân kiếm tuy rằng không phá hết lớp phòng ngự, nhưng cũng cắm được 1 phần 3 ngay chỗ khớp nối yếu hại của nó.

Khi Dịch Vân rút xuống bụi gai cách hơn 200 thước thì trên người lại thêm hơn 10 vết rách rướm máu, hấn cắn răng nhin đau, xoay người một cái lập tức đứng thẳng lên, chợt nghe tiếng Hạng Vương từ xa truyền tới.

Lại phun thêm một ngụm máu tươi, Dịch Vân không cần đổi khí, liền cất bước tiến lên, lúc này hấn chợt thấy Cầu Cầu ở cách chục thước, rất nhanh bò tới Hạng Vương, hấn quát to: “Cầu Cầu dừng lại, không được cho ai nhúng tay vào, nó là của ta !”

Cầu Cầu chưa từng nghe qua Dịch Vân dùng ngữ khí nghiêm khắc như thế nói với nó, lập tức sững sờ đứng trường.

Dịch Vân gia tốc phóng qua Cầu Cầu, một đường thẳng lao tới Hạng Vương.

“Thực lực con Hạng Vương này quá mức đáng sợ! Toàn lực của nó bất quá chỉ là nhân loại sáu sao trung giai hoặc cao giai, nếu ngay cả nó ta cũng vô pháp tự lực chiến thắng, thì tương lai ta làm thế nào chiến thắng những cường giả ngoài sáu sao cao giai ở các đại học viện ?”

“Nó rất mạnh, nhưng ta phải mạnh hơn nó !”

Tâm cường giả chính là cường đại, vô cùng tự tin, dám tranh với trời, dám đấu với đất, khí phách ngang tàng. Mà phần tự tin phát ra, phải trải qua quá trình tích lũy lâu dài, tắm trong biển máu, trui luyện trong chiến hỏa, Dịch Vân hiện tại cần nhất chính là phần chiến tích này, duy trì, dần dần vun đắp tâm hấn thành lòng tự tin của một cường giả chân chính.

Hỏa tốc vọt tới trước người Hồng Nhân Cự Hạng Vương, lúc này toàn thân đấu khí cùng ma lực của hấn đã dùng hết, đã là nỗ lực hết đà, mà Hạng Vương cũng bị một thanh ma binh cắm thẳng trên trán, chính đang hấp hối, chợt thấy Dịch Vân đánh lại, nó triệu tập một tia ma lực cuối cùng, tạo thành một cái địa thuẫn che trước người.

Hai chân Dịch Vân mạnh mẽ dùng sức, lập tức nhảy cao lên, tay trái lóe hồng quang, lại nắm trong tay một thanh ma binh khác, lấy thế công như sấm, toàn lực đánh lên cái ma pháp thuẫn kia.

Cái ma thuẫn này uy lực đã rất yếu, Dịch Vân vừa đâm đã thủng, trực tiếp tiến tới đâm vào đầu Hạng Vương, xuyên suốt đến tận cán.

Đấu khí ít ỏi ẩn chứa trong ma binh nổ tung trong cơ thể Hạng Vương, máu me tanh tưởi cực kỳ văng tung tóe, óc ác đặc sặc bê bết đứng trường. Hồng Nhân Cự Hạng Vương – xong ! (Đoạn này ta hứng chí nên dịch ý cho nó xuôi văn – DG)

Chậm rãi rút ma binh ra, Dịch Vân vô lực ngồi xuống đất, dựa vào thi thể Hạng Vương thở dốc.

Khi thấy Cầu Cầu đem chuỗi ma binh bị đánh bay hồi nãy quay lại, đã thấy Môn La từ xa xa bay đến gần, vẻ mặt kinh hãi hô: “Tiểu tử, ngươi thật sự làm lão đại ta rất kinh ngạc nha! Hôm nay có thể sống sót đi ra, lại còn hạ gục con Hồng Nhân Cự Hạng Vương này, nên biết thực lực nó cùng cấp cường giả nhân loại sáu sao trung giai a!”

Dịch Vân chậm rãi lắc đầu, há mồm hỏn hển nói: “Đây không tính công mình ta, nếu không phải Cầu Cầu vừa rồi đỡ cho ta một kích, chỉ sợ thân ta sớm làm hai rồi, sớm chết từ lâu !”

“Đó cũng là...” Môn La nghe xong không khỏi gật đầu nói: “Một kích kia là toàn lực của nó, không phải loại năm sao như ngươi có thể đỡ nổi. Nhưng mà, biểu hiện vừa rồi của ngươi thật sự rất tốt, đấu khí phối hợp với song hệ ma lực cực kỳ linh mãn, gần như là hoàn mỹ, ngay cả lão đại ta cũng nhìn không ra sơ sót, đáng khen đáng khen !”

Dịch Vân nghe Môn La vô cùng hiếm thấy nói một câu khích lệ, cũng không có chút vui sướng, cảm giác mệt mỏi tràn ngập, đang muốn nhắm mắt ngủ thì bị Môn La nói chuyện làm tỉnh: “Tiểu tử, ngươi bây giờ còn không thể ngủ, vừa rồi trận chiến này đã kinh động phạm vi trăm dặm, khiến tất cả ma thú chú ý, có thể sẽ có lực giai thậm chí thất giai ma thú, nếu chúng nó tìm được tới đây, ngươi muốn chạy cũng không kịp, cho nên, mau một chút, rời đi nơi này a!”

Dịch Vân vừa nghe cảm thấy có lý, chống đỡ thân thể gian nan đứng lên, chịu đựng đau nhức từ cánh tay phải trật khớp truyền đến, đem ma binh thu vào Hồng Liên, quần Cầu Cầu vào trong người, chọn một phương hướng rồi lập tức chạy đi.

Hai giờ sau, hắc ngời xếp bằng ở trên một cây đại thụ cách đó hơn 10 dặm, âm thầm chữa thương, hồi phục sức lực, không lâu sau, hắc nặng nề mê man.

Khi hắc tỉnh lại đã là hai ngày sau, do bị Môn La rống to bừng tỉnh.

“Tiểu tử, đang có một đầu ma thú ngoài ngũ giai đang cấp tốc hướng nơi này chạy lại đây, tốc độ cực nhanh !” Môn La sợ hãi la hét truyền vào tia hắc: “nó bay thẳng đến chỗ ngươi, cho thấy đã phát hiện sự tồn tại của ngươi, cho dù ngươi có khỏe lại cũng tuyệt không thể chạy thoát nó, lập tức chuẩn bị chiến đấu đi !”

Dịch Vân lúc đầu còn mờ mịt, nghe vậy liền tỉnh táo hẳn, đem ma binh nắm chặt trên tay, nhanh chóng đứng thẳng lên.

Quả nhiên đúng như Môn La nói, một cỗ uy áp khổng lồ từ phương xa vọt tới, tốc độ quá nhanh, chừng gấp 2-3 lần toàn lực của hắc, cho dù hắc muốn chạy khăng định cũng bị đuổi kịp.

Tránh cũng không thể tránh, rơi vào đường cùng, hắc lập tức đem đầu khí toàn thân cùng với ma lực mạnh mẽ vận chuyển trong cơ thể, chuẩn bị nghênh đón trận chiến bất thành linh này, lại nghe thanh âm sói tru quanh quanh bốn phía: “Ngao ô ~!”

Một con Thiết Cốt Viêm Lang cực lớn toàn thân đỏ sẫm bỗng nhiên xuất hiện trước mắt, nó phóng tới trước cây đại thụ Dịch Vân đang đứng, vừa thấy Dịch Vân nó ngây người, sau đó cái đuôi không ngừng lắc lư, lại tru thêm một tiếng, mang theo tình cảm mừng rỡ, thần tình vui sướng nhìn về phía Dịch Vân.

“Lang lang?” Dịch vân nhất thời ngu ngốc ngây ngẩn cả người!

199. Chương 200 : Ánh Rạng Đông

Lang Lang rất nhanh chạy tới bên người Dịch Vân, chứng kiến vết máu khô trên người hắc, toàn thân đầy vết gai cật da cắt thịt, hắc lúc này tuy đứng thẳng tắp, thân thể lại suy yếu vô cùng, hiển nhiên từng trải qua một hồi ác chiến, nó thấy thể nhất thời ngẩn ngơ, lát sau hoàn toàn không thêm để ý máu khô trên người, mặt to đưa tới, vô cùng thân thiết liếm liếm lên người hắc.

Cầu Cầu lúc này cũng từ trong lòng Dịch Vân nhảy ra, phóng lên đầu Lang Lang, đối với nó mà nói, Thiết Cốt Viêm Lang – Lang Lang, chính là đồng bọn ma thú cùng loại thứ nhất, hoặc nói cách khác, Lang Lang là đồ chơi duy nhất của nó, lúc trước rời đi đắm lầy ma thú, làm cho nó rất thương cảm, hiện tại phát hiện còn có thể gặp nhau lần nữa, nó tràn ngập vui mừng.

Dịch Vân chợt thấy Lang Lang xuất hiện nơi này, vừa vui sướng lại khó hiểu. Đắm lầy ma thú dài ngàn dặm, vốn hắc nghĩ cơ hội gặp lại Lang Lang gần như là không, không nghĩ tới mới trải qua một hồi chiến đấu sinh tử, thời điểm hắc yếu ớt nhất, Lang Lang lại tìm đến hắc trước tiên. Về phần nó làm sao tìm được, Dịch Vân căn bản không rõ.

Hắc không biết, lúc trước rời khỏi đầm lầy ma thú, hắc thuận miệng nói với Lang Lang: “Nếu lãnh địa của ngươi chuyển sang cạnh cái đầm nhỏ kia, vậy chúng ta còn có cơ hội gặp lại !”

Chính vì những lời này, cho nên sau khi chia tay hắc, Lang Lang liền sống luôn bên thủy đầm, cường hành đuổi đi tất cả ma thú quanh khu đó, lấy thủy đầm làm trung tâm, bán kính 50 dặm chính là lãnh địa của riêng nó.

Nó vẫn giữ cửa tại thủy đầm, một mặt luyện hóa hỏa phách tinh thạch Dịch Vân lưu lại, một mặt si ngốc chờ đợi Dịch Vân quay lại, ma thú sinh mệnh rất dài, tuy rằng không biết Dịch Vân còn trở về hay không, nhưng nó nguyện ý và cũng đủ thời gian để đợi, mà hiện tại chỉ mới qua có mấy tháng...

Đêm khuya hai ngày trước, nó bừng tỉnh trong cơn mơ, cảm ứng được một tràng chiến đấu kịch liệt phát sinh cách đó mấy trăm dặm. Một cỗ địa hệ ma lực đến cả nó cũng sợ hãi đối kháng với luồng ma lực thủy hỏa dung hợp kỳ lạ. Mà năng lượng ma pháp dung hợp kia khiến nó cảm thấy vô cùng quen thuộc, nhất thời hồi tưởng lại một người...

Nhịn không được tò mò, nó lập tức hướng bên đó chạy qua. Khoảng cách mấy trăm dặm đối với nó cũng chỉ là hai ngày thời gian, càng tiếp cận hương vị kia lại càng quen thuộc, nó rốt cục tìm được Dịch Vân trên đỉnh đại thụ.

Lang Lang lúc này bỗng nhiên xuất hiện, đối với Dịch Vân mà nói thật sự là quá tốt, nói với Lang Lang vài câu liền nhảy lên lưng nó, tiếp tục dưỡng thương, mà Lang Lang chở Dịch Vân, chạy nhanh vũng vàng hướng tới thủy đầm.

Giữa trưa hai ngày sau, một người một rắn một sói, rốt cục tới đầm nước nhỏ kia.

Thương thế Dịch Vân cũng khôi phục hơn phân nửa, đang lúc hắn mang theo Cầu Cầu nhảy xuống thủy đầm, phát hiện Lang Lang cũng theo sát sau hắn, Dịch Vân ngạc nhiên một chút, hỏi: “Lang Lang, người muốn cùng chúng ta đi xuống sao?”

“A ô!” Lang lang nghe vậy liền tục gật đầu.

“Thủy hỏa vốn đối lập nhau, ma thú hỏa hệ không phải ghét nhất bị dày đặc thủy nguyên tố vây quanh sao? Thế nào Lang Lang ngươi không giống, muốn đi xuống đó!” Dịch Vân nói.

Nói xong, Dịch Vân liền mang theo Cầu Cầu nhảy xuống nước, Lang Lang cũng theo sát phía sau.

Dịch Vân không biết, Lang Lang thủ hộ chỗ này mấy tháng, từng vài lần tự mình nhảy xuống đầm nước này.

Bởi vì nó từng thấy Dịch Vân biến mất trong đầm nước này mấy tháng, nó khá hứng thú với hoàn cảnh dưới đáy đầm, mỗi lần đều lặn xuống đến vách tường băng thì hết đường, không thể đi xuống tiếp.

Lang Lang tuy là hỏa hệ ma thú, tuy đã là ma thú ngũ giai, nhưng dưới thủy hỏa tương khắc thực lực của nó rất bị hạn chế, khối huyền băng dưới đáy đầm kia dày hơn 10 thước, cho dù nó dùng toàn lực cũng chỉ có thể phá được hơn 2 thước, không thể vượt qua bức tường băng này.

Việc không biết khiến người ta tò mò, với ma thú cũng như vậy, thế giới phía sau tường băng là cái dạng gì càng khiến nó tò mò không nhin nổi, nó đương nhiên không bỏ qua cơ hội hóa giải nghi hoặc trong lòng này.

Có lần kinh nghiệm trước, Dịch Vân lặn một mạch hơn 400 thước đến bức tường băng, lập tức xuất ra một thanh ma binh thủy hệ nhị phẩm đỉnh phong, vận lực chém một kiếm, dễ dàng phá vỡ một đại động sâu hai thước, so với khi trước dùng ma binh hỏa hệ thì thoải mái hơn nhiều.

“Đồng dạng là nhị phẩm đỉnh phong, lại phân ra thủy hỏa thuộc tính mà chênh lệch to lớn như thế. Quả nhiên ở hoàn cảnh khác nhau phối hợp ma binh khác thuộc tính có thể phát huy uy lực cao hơn nhiều, lúc trước quyết định luyện ra cái chuôi thủy hệ ma binh này là chính xác đấy chứ!” Dịch Vân trong vài lần hô hấp liền phá vỡ hơn 10 thước băng tầng, sự dễ dàng quá mức làm hắn hơi kinh ngạc, trong lòng không khỏi bồi hồi.

Lang Lang vẫn theo sau Dịch Vân, chứng kiến Dịch Vân đơn giản phá vỡ bức tường huyền băng mà nó bức xúc mấy tháng nay, nó mừng như điên, lao nhanh vào cửa động phía sau Dịch Vân.

Không lâu sau, Dịch Vân tìm thấy cửa động dưới đáy đầm sâu ngàn thước, rốt cục đã trở lại nhân gian tiên cảnh mà hắn không sao quên được – cốc đầm u cốc.

“Ngao ô ~~~!”

Lang Lang lần đầu tới đây, nó không nghĩ đến dưới đáy đầm lại có một u cốc rộng lớn yên tĩnh như thế, cảm thụ sinh cơ dào dạt, nhìn chim bay hoa nở, nó liền co chân phóng đi, miệng vui sướng tru liên hồi, làm kinh động đã cảm tẩu thú vốn an nhàn trong u cốc.

Dịch Vân lúc này cũng vui sướng không thôi, rất hoài niệm đi một vòng trong u cốc, cảm thán nói: “Tuy rằng đã từng thấy, nhưng cảnh đẹp như mơ như ảo thế này vẫn rung động lòng người, đối lập hoàn toàn với ngoại giới, nơi này có thể nói là nhân gian diệu cảnh không đâu thấy được!”

Môn la cũng gật gù phụ họa: “Thời ta còn sống, cơ hồ đã chạy vòng quanh Khung Vũ đại lục, nhưng chưa từng gặp qua địa phương xinh đẹp lánh đời như u cốc này, lời ngươi vừa rồi thật không sai.”

Đi đến trước khối phong hệ tinh phách ở trung ương u cốc, dưới mặt đất là một vòng ma pháp trận, Dịch Vân lần trước còn không biết tên pháp trận này, chỉ biết nó có thể hạn chế năng lượng thiên địa nguyên tố tràn ra ngoài, hiện tại hắn đã hiểu được đây là Câu Linh ma pháp trận đơn giản.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Lang Lang, Dịch Vân đem hai tòa thủy hỏa tinh phách ra, để cạnh tòa phong hệ kia, sau đó hắn liền khoanh chân ngồi ở giữa chúng, đang muốn bắt đầu tu luyện lại nghe Môn La bỗng nhiên mở miệng nói:

“Tiểu tử, ngươi thật xác định chỗ phong hệ phách thạch có thể trợ giúp ngươi tăng tốc độ tu luyện? Phần kiếp tử diễm đầu khí là đầu khí hỏa hệ, mà song hệ ma pháp của ngươi là thủy với hỏa, theo lý mà nói, phong hệ không chắc có ảnh hưởng gì đối với ngươi!”

Dịch Vân nghe vậy mặc hiện lên một tia bất đắc dĩ, cười khổ nói: “Lão đại, ta cũng vô pháp xác định, vãn vãn chỉ là suy đoán thôi... qua mấy tháng nữa là Ma Đầu đại hội bắt đầu rồi, mà ta hiện tại mới đạt tới năm sao đỉnh phong, nếu trong tương lai cần đột phá thăng cấp lên sáu sao lĩnh vực, có thể nói dù là chuyện cực kỳ khó khăn, dù sao tấn tinh cấp không thể so với tinh giai, khó khăn đầu chỉ gấp đôi, huống chi lại là chứng bích lục tinh này...”

“Bây giờ cũng chỉ có thể ngựa sống không lo ngựa chết, đồ cực một lần cơ hội vậy.”

Trầm mặc một hồi, môn la khó hiểu hỏi: “Còn một chuyện cuối cùng ta không rõ, ngươi hiện tại căn cơ thực lực còn yếu, vì sao nhất định phải đoạt lại lãnh địa Yêu Đạt Trấn? Không nói tham gia lần Ma Đầu đại hội lần này có thể phải đem thân phận của ngươi phơi ra ánh sáng, ngay cả có thể thắng hay không còn không rõ, cho dù ngươi có thể đạt tới sáu sao sơ giai lĩnh vực, phải chiến đấu với cường giả đỉnh phong, cho dù tốc độ tu luyện của ngươi chính là công pháp truyền thừa vạn năm gia tộc ta Phần kiếp tử diễm, cũng rất rất không dễ dàng làm được, dù cho huyết kế tuyệt học cường thịnh cỡ nào cũng có cái cực hạn...”

“Tuy rằng ta cũng không muốn lãnh địa gia tộc Tư Đạt Đặc rơi vào tay người khác, nhưng tình thế quá khó khăn, vì cái gì ngươi không nghĩ tới chuyện đợi cho tương lai thực lực ngươi đủ cường đại, rồi hãy thu hồi lãnh địa về?”

Lắc lắc đầu, Dịch Vân nói: “Lão Đại ngươi nói như vậy, là bởi vì ngươi đối với luật pháp đế quốc có điều không biết, một khối lãnh địa một khi thụ phong ra ngoài, sẽ không còn thuộc vương thất đế quốc, mà thuộc về tư nhân, trừ phi gia tộc được thụ phong phạm vào tội lớn không thể tha thứ, nếu không cho dù đế vương cũng không có quyền thu hồi nó trở về.”

“Đây là luật sắt của đế quốc, ai cũng không thể thay đổi! Cũng vì thế, Tư Đạt Đặc gia tộc xuống dốc đã lâu, lại trấn giữ Yêu Đạt Trấn phạm vi mấy trăm dặm, lãnh địa tiềm chất cực kỳ phát triển, vương thất đế quốc lần các đại thế gia thêm đồ mất, nhưng mà ai cũng không thể đoạt nó từ tay gia tộc ta, không phải bọn họ không muốn mà là không thể!”

Dừng một chút, Dịch Vân nói tiếp: “Nếu lãnh địa Yêu Đạt Trấn thật sự rơi vào tay người khác, như vậy trong tương lai ta muốn đoạt lại chỉ có hai con đường: một là, đợi cho gia tộc sở hữu lãnh địa này phạm tội lớn với đế quốc, chờ bọn họ bị đế quốc tru diệt xong, tự nhiên nó liền về tay đế quốc, đến lúc đó lại tranh thủ, nhưng mà cơ hội này quá nhỏ, cơ hồ như là không có khả năng.”

“Đường thứ hai, chính là giết toàn tộc bọn họ, giống như đám hắc y nhân kia đồ diệt Yêu Đạt Trấn ta, làm cho khối lãnh địa trở thành vô chủ, sau đó nghĩ biện pháp thu về... chỉ là, ta thật sự sẽ làm như vậy sao?”

Thẳng cho đến bây giờ, Dịch Vân hận nhất chính là đám hắc y nhân giết hại người dân Yêu Đạt Trấn, hắn như thế nào lại hành ác giống như bọn chúng chứ?

Môn La nghe xong á khẩu không trả lời được, lát sau nặng nề lắc đầu, thở dài.

Dịch Vân biểu tình lạnh lùng, nhàn nhạt nói: “Y như lời ta nói vừa nãy, hai con đường cái nào cũng không đi được, nếu ngày sau ta cố ý thu hồi Yêu Đạt Trấn chẳng khác nào tuyên chiến với Kỳ Vũ đế quốc... lúc trước Mê Nặc lão sư từng nói qua, hiện tại Kỳ Vũ đế quốc ít nhất có bốn gã cường giả Tinh Vực, tất cả bọn họ đều nguyện trung thành với vương thất đế quốc, huống chi tương lai ta thật có đạt tới cấp Tinh Vực cũng không thể đơn thân đối kháng cả đế quốc a?”

“Cho nên, biện pháp trước mắt chính là không cho Yêu Đạt Trấn rơi vào tay người khác, lãnh địa tổ truyền vạn năm ta nhất định phải lấy về, vì thế cơ hội này ta không thể bỏ qua, dù phải bỏ ra đại giới, ta cũng phải làm !”

Dứt lời, Dịch Vân chậm rãi nhắm mắt lại, lập tức tu luyện.

Bên trong u cốc, Dịch Vân vận khởi song hệ ma lực trong khí hải, hai tòa thủy hỏa tinh phách nhất thời tỏa ra ánh sáng hồng lam, đại lượng nguyên tố hai hệ từ phách thạch tập trung vào trung ương ma pháp trận, dừng mảnh dung nhập vào trong thân thể Dịch Vân.

Có lẽ do thủy hỏa nguyên tố dẫn dắt, phong hệ nguyên tố lúc này cũng tuân ra hướng tới trung ương lao vào, nhập vào nguyên tố hai hệ kia, hỗn hợp thành một khối tràn ngập thân thể Dịch Vân, từng giọt từng giọt chậm rãi hòa tan trong đó.

Lang Lang ở một bên sớm bị kinh ngạc đến ngây người, chợt thấy hỏa hệ phách thạch bỗng nhiên phát ra nguyên tố cực kỳ dày đặc, gấp mấy trăm lần bình thường, nồng độ đậm đặc như thế đối với Thiết Cốt Viêm Lang như nó mà nói giống như một tòa bảo sơn tươi đẹp xuất hiện trước mặt.

Nó mừng rỡ, tru lên một tiếng lập tức chạy vội tới cạnh hỏa phách thạch, nằm sấp xuống đem thân thể dán chặt vào tòa bảo thạch, y như Dịch Vân nó lập tức nhắm mắt tu luyện.

Bên trong cổ đàm u cốc, nhất thời trở lại yên tĩnh, chỉ còn ba tòa phách thạch lẳng lẳng tản mát ra ba dòng năng lượng màu sắc khác nhau.

Ba ngày sau, Dịch Vân từ trạng thái tu luyện tỉnh lại, Môn La vẫn canh giữ bên cạnh, vừa thấy hần tỉnh liền hỏi: “Tiểu tử ngươi hiện tại cảm thấy như thế nào? Có phải đúng như dự đoán không ?”

Dịch Vân không đáp, từ từ đứng lên, trong đầu đột nhiên xẹt qua cảnh tượng toàn trấn giai vong nay thành phế tích hoang vắng, lại còn đám hắc y nhân cùng lũ người Lam Duy Nhĩ gia tộc, lại còn Phổ Tu Tư, Ba Đức Lợi, Hán Khác... từng khuôn mặt phiêu phù trôi qua trước mắt.

“Nhanh, cũng sắp... huyết thù người thân thể không đội trời chung, các ngươi những người này ngày sau ta sẽ đào ra từng đám, ta muốn cho các ngươi biết, muốn các ngươi hối hận, năm đó không diệt trừ được ta, để ta sống sót thoát ra là sai lầm lớn nhất mà các ngươi phạm phải, sai lầm dẫn đến ác mộng !” Hai tròng mắt Dịch Vân lấp lánh hàn quang, khoe miệng từ từ mở rộng, bỗng nhiên bật cười: “Ha ha, ha ha ha, ha ha ha ha ha ha...”

Cười khế, cười to, cười điên dại, từ linh hồn hờ hớt, tiếng cười cuồng dã tựa như tuấn mã tung vó, quanh quẩn bên trong cổ đàm u cốc...

Lúc này đã là nửa đêm, bốn phía sơn cốc một mảnh tối đen, hần từ trong đó nhìn thấy một ánh rạng đông...

200. Chương 201 : Siêu Diễn Vũ Ma Trận

“Phong hệ phách thạch thật có tác dụng với ngươi ?” Môn La nhìn vẻ mặt mừng như điên của Dịch Vân, bất khả tư nghị hỏi.

“Có !” Dịch Vân đi đến trước phong hệ phách thạch, nhẹ nhàng vỗ về bề mặt trơn bóng đó, hần cười nói: “Hần là phải nói, các tòa phách thạch thuộc tính khác nhau đặt chung một chỗ, năng lượng nguyên tố sẽ trộn lẫn vào nhau, sau đó hỗn hợp thành một cỗ năng lượng tinh thuần mới, cỗ năng lượng này không có thuộc tính, bởi vậy có thể làm cho ma khí tu giả như ta chỉ có thủy hỏa thuộc tính vẫn luyện hóa được.”

Dừng một chút, Dịch Vân nói tiếp: “Cỗ năng lượng nguyên tố này biến hóa rất bí ẩn, có khả năng sinh ra năng lượng mới cũng cực nhỏ, nếu ta không để ý, cẩn thận quan sát ba ngày, sẽ rất khó phát hiện.”

Môn La nghe vậy, lắc đầu liên tục nói: “Nguyên tố khác nhau có thể xen lẫn nhau, còn sinh ra năng lượng mới? Ta tuy rằng tri thức với ma pháp là có hạn, nhưng hiểu được đây là chuyện tuyệt đối không thể phát sinh, hoàn toàn trái với lý luận cơ bản a!”

Mang theo một chút ý cười, Dịch Vân gật đầu cười nói: “Lão đại ngươi nói đúng! Nguyên tố ma pháp giống như nước với dầu, phân biệt rõ ràng, tuyệt đối không thể sinh ra biến hóa, đó cũng là kiến thức trụ cột của tất cả ma khí tu giả toàn đại lục... nhưng, nếu thêm vào ma pháp trận này thì sẽ không giống!”

Cúi đầu nhìn ma pháp trận hình tròn dưới đất, Môn La nghi hoặc nói: “Pháp trận này không phải chỉ là hạn chế nguyên tố ở bên trong sao, cái đó với lời vừa rồi của ngươi có quan hệ gì?”

“Rất có quan hệ!” Dịch Vân giải thích: “Pháp trận này có thể đem ba hệ nguyên tố phát ra từ tinh phách hạn chế trong phạm vi pháp trận, hiện tại trong không gian phong bế này, ba hệ nguyên tố có hàm lượng gấp ngàn lần so với bên ngoài.”

“Ba ngày qua, ta phát hiện một hiện tượng không thể tin được, chính là khi hàm lượng nguyên tố đạt tới cực hạn, nguyên tố thuộc tính bất đồng sẽ bắt đầu sinh ra chất biến, do đó sinh ra một cỗ năng lượng kỳ dị.

“Quá trình biến hóa này khá thông thả, năng lượng sinh ra cũng cực nhỏ. Trợ giúp người tu luyện cũng có hạn, nhưng được cái cuộn cuộn không dứt, tích lũy lâu dài có ảnh hưởng rất lớn đến tiến độ hấp thu...”

Dừng một chút, Dịch Vân cười cười nói: “Một loạt biến hóa nguyên tố này, nếu không có Cầu Linh ma pháp trận không thể phát sinh, cho tới bây giờ ta mới thật sự hiểu được lời lão đại ngươi, ma pháp trận tuy không thể sinh ra tác dụng lớn trong chiến đấu, nhưng nếu vận dụng thích đáng, đúng chỗ, đúng thời cơ, có thể phát huy tính hữu dụng tốt nhất, đây là chứng cứ rõ ràng!”

Môn La một lời cũng không nói, lẳng lặng nghe Dịch Vân bình luận, từng câu từng chữ ý nghĩ long trời lở đất, lấy kiến thức rộng rãi của hắn, cũng chưa từng nghe bao giờ, thậm chí nghĩ cũng không nghĩ tới.

Hắn cũng không có nghĩ đến, Dịch Vân lại có thể phát hiện dị nguyên tố trong đó, dung hợp lẫn nhau sinh ra loại năng lượng mới. Điều kiện tiên quyết là phải có ít nhất một pháp trận Tinh Vực – Cầu Linh pháp trận, cùng với ba tòa nguyên tố phách thạch sinh ra năng lượng cuộn cuộn không dứt mới được.

Không nói Tinh Vực pháp trận có bao nhiêu khó khăn, lấy Kỳ Vũ đế quốc, Thiên Phong học viện ngàn năm lịch sử, bài danh đệ tam cao đẳng học viện, cũng chỉ có vụn vặt một cái ma pháp trận cấp cửu tinh Diễn Vũ ma trận, mà nghe Mễ Nặc từng nói qua, ở toàn đế quốc không có quá năm cái.

Còn loại dị bảo như nguyên tố phách thạch, lại càng không phải nói, từ xưa đến nay, người có vận may như Dịch Vân, một người sở hữu ba tòa tinh phách to như núi?

Ngay cả chủ nhân cổ đầm u cốc này, một cường giả Tinh Vực trung giai, hắn cũng chỉ có một tòa phong hệ phách thạch đặt trong u cốc mà thôi, như thế nào có thể phát hiện ra ảo diệu nguyên tố dung hợp?

Dịch Vân cơ duyên kỳ dị, thiên cổ hiếm có, chính là nguyên nhân đó, hắn mới có thể tìm ra phương pháp tu luyện xưa nay chưa từng có.

Sau khi đã chứng thực suy đoán ban đầu, Dịch Vân hiện tại là năm sao đỉnh phong, cách sáu sao lĩnh vực chỉ cách có một bước, nhưng là khoảng cách như trời với đất, ma khí tu giả đối mặt với chương bích này, ít nhất phải cần mấy năm, thậm chí mấy chục năm thời gian mới có cơ hội đột phá.

Hiện tại may mắn có hoàn cảnh tu luyện tốt, nhưng Dịch Vân cũng không dám phát ngôn trong mấy tháng thuận lợi phá tan bức tường sáu sao. Bởi vậy hắn tận dụng từng giây phút, nơm nớp lo sợ, mỗi ngày đều tu luyện từ sáng sớm đến nửa đêm.

Mà làm bạn với hắn, ngoài Môn La với Cầu Cầu, giờ lại thêm một con luôn dán sát vào tòa hỏa hệ phách thạch, không hề rời đi, Lang Lang.

Bên trong u cốc đã cảm thấy thú không ít, nhờ ma pháp trận phong hệ ở nơi này, cho nên sinh cơ dạt dào, dã thú không chỉ to lớn, thịt lại còn tươi ngon, so với bên ngoài thơm tho hơn không ít.

Mỗi ngày Dịch Vân chỉ săn bắt hai con nướng mà ăn, đến thời gian bữa ăn Cầu Cầu và Lang Lang luôn ngoan ngoãn nằm bên cạnh Dịch Vân, một mặt chảy nước miếng, một mặt ghé mắt qua bữa tiệc nướng mỹ vị kia, hai đầu dã thú lúc này thân hình to như trâu, Dịch Vân chỉ cầm mấy khối thịt đủ để ăn no, còn lại đương nhiên phân ra cho Cầu Cầu cùng Lang Lang.

Ngoài đó ra, Dịch Vân còn phát hiện dưới thủy đàm bên ngoài u cốc có một loại cá trắng dài hơn 2 thước, thịt nó ngon vô cùng, hương vị thuộc loại cực phẩm khó tìm trên đại lục.

Từ đó về sau, Dịch Vân liền cách một ngày thay đổi, bữa dã thú bữa ăn cá thay cơm. Mỗi ngày đều biến hóa các loại thủ pháp nấu nướng, ăn mãi không chán, đương nhiên sung sướng nhất chính là hai tên dạ dày vương – Cầu Cầu và Lang Lang.

Tại một sơn cốc phong cảnh tươi đẹp, lương thực không lo, tâm tình Dịch Vân tất nhiên thoải mái lên không ít.

Từ khi chứng kiến Lam Duy Nhĩ gia tộc là chủ đạo hủy hoại Yêu Đạt Trấn, sau lại gặp hung thủ đồ diệt Yêu Đạt Trấn, hắn mới cảm thấy thực lực chính mình không đủ, tâm tình cực thấp, thần kinh luôn ở trạng thái căng thẳng.

Ban đầu đạt tới năm sao linh vực, hắn nghĩ mình đã là một trong những cường giả, nhưng phần thực lực này đưa vào Lam Duy Nhĩ gia tộc và tổ chức hắc y nhân, có vẻ như nhỏ bé không đáng kể, chỉ đáng chê cười mà thôi ! Chưa bao giờ hắn cảm hận mình vô năng như vậy, khát vọng lực lượng tăng cao mãnh liệt...

Chỉ cần hắn có đủ lực lượng mạnh mẽ, Yêu Đạt Trấn có thể không bị hủy, tổ chức phía sau hắc y nhân cũng có thể tìm ra, đương nhiên hắn cũng chỉ giết được toàn bộ thành viên cấp thấp, báo thù cho người dân Yêu Đạt Trấn.

Đúng vậy, chỉ cần hắn có đủ thực lực

Trong lòng hắn có một cỗ liệt hỏa thiêu đốt, lửa giận tràn ngập !

Đốt hắn đau đớn, khiến hắn phải không ngừng lao về phía trước, cho đến khi dùng máu tươi của địch nhân giảm bớt nỗi đau đớn tận tâm can này.

Dịch Vân căn bản không dám dễ dãi chút gì, cấp bách mỗi một giây một phút, trong cổ đàm u cốc, giữa ba tòa phách thạch, hắn chuyên tâm tiềm tu, đấu khí cùng song hệ ma lực tiến cảnh tăng nhanh, tốc độ tinh tiến hơn ma khí tu giả khác gấp mấy lần.

Trong nháy mắt, một tháng liền trôi qua như vậy.

Một ngày mưa to ướt đẫm, Dịch Vân tựa như không để ý tới mưa to tầm tã trút xuống, lững thững đi đến thạch động chỗ xưa kia có Tinh Vực cường giả, hắn không đi vào mà đứng nghỉ chân ở ngoài động, cẩn thận đánh giá thạch động này một lần, hắn hốt nhiên nói: “Thạch động này có dấu riu đục rõ ràng, nhất định là vị tiên bối kia đào ra, lại là, cho dù là cường giả cấp bậc Tinh Vực cũng không thể tự tay đào ra thạch thất như thế, hẳn là dùng lợi khí mới được, di vật hắn lưu lại không có ma pháp bình khí, thật làm cho ta nghĩ không thông a !”

Khoát tay áo, Môn La cười nhạo nói: “Tiểu tử ngươi thế nào lại hỏi một vấn đề ngu ngốc thế kia? Người cái này gọi là ếch ngồi đáy giếng a! Đối với cường giả Tinh Vực mà nói, bằng tay không đào ra thạch động này là bình thường, cần ma binh tương trợ? Trực tiếp chơi tay không còn nhanh hơn...

“Dùng hai tay mở động từ vách nham thạch dày ?” Dịch Vân thất kinh hỏi: “Điều này sao có thể? Cho dù đã đạt tới Chín sao Pháp Tôn Mễ Nặc lão sư cũng làm không được !”

Dịch Vân biết, đối với cường giả chín sao mà nói, muốn dùng đấu khí hoặc ma pháp phá tan một vách núi, hay một tòa núi nhỏ còn có thể, nhưng muốn dùng tay đào núi mở động là không có khả năng. Bởi vì nhân thể cho dù tu luyện thể nào cũng có giới hạn, người dù sao đều là thân thể máu thịt, làm sao tay không đào vách núi cứng rắn ra một cái thạch thất lớn như thế?

Môn La nghe vậy cười ha ha nói: “Cường giả cửu tinh Tôn cấp làm không được, nhưng Tinh Vực cường giả lại dễ dàng, ta từng nói với ngươi, tinh vực so với cửu tinh là hoàn toàn khác nhau, tuy rằng chỉ cách có một bước nhưng chênh lệch thực lực như trời với đất, giống như trẻ nít 3 tuổi đứng cạnh thanh niên, là ... hoàn toàn lộ xác.

“Đối với một người khi đạt đến cấp Tinh Vực thì chuyện dùng tay phá núi chỉ là đơn giản mà thôi !”

Dịch Vân lắng lắng nghe, một hồi lâu mới nói: “Từ khi gặp Bối Lợi Mỗ viện trưởng, ta đã có nhận thức ban đầu sự đáng sợ của Tinh Vực cường giả, vậy mà vẫn không nghĩ tới họ lại rèn luyện thân thể cường đại đến tình trạng đó...”

Dừng một chút, Dịch Vân bỗng nhiên thở dài: “Dù cường giả Tinh Vực có mạnh bao nhiêu, cuối cùng cũng chống không nổi thời gian tàn phá, nhiều nhất sống hơn ngàn năm, chung quy khó thoát khỏi cái chết a!”

Môn La nghe vậy cười nói: “Đây thì có cái gì mà cảm thán? Trên thế gian không có cái gì vĩnh tồn cả, đế quốc là thế, gia tộc cũng vậy, sinh mệnh,... đều biến mất bên trong dòng lũ thời gian, chỉ là cố gắng sống sót, tận lực vượt lên mà đi tiếp.

“Người ngay cả tư vị khi còn sống còn không thưởng thức đủ, lại muốn ném thử chuyện chết, chuyện buồn cười !”

Dịch Vân nghe vậy im lặng, một hồi, hắn quay lại trung ương u cốc, vào trong ma pháp trận, mặc kệ mưa to ướm dầm, lập tức khoanh chân ngồi xuống bắt đầu tu luyện.

Vài ngày sau, Dịch Vân lặn xuống thủy đàm trong u cốc, đang muốn bắt vài con cá bụng trắng làm bữa tối, thì phát hiện Cầu Cầu bám sát phía sau hắn, bộ dáng như muốn xuống nước cùng hắn.

“Cầu Cầu, ngươi là muốn cùng ta đi xuống sao? Như thế nào hôm nay ngươi không tìm Lang Lang chơi?” Dịch Vân cười hỏi.

“Tê tê tê” Cầu Cầu nhấc cao đầu, biểu hiện nhất định phải đi cùng hắn.

Ở trong u cốc hơn một tháng, Cầu Cầu cả ngày chơi với Lang Lang mãi ôm hỏa hệ phách thạch (bị ép buộc mới luyện tiếu tách ra), còn lại thì ăn no rồi ngủ, ngủ lại ăn no, cuộc sống nhàn nhã , nhàn chán, Lâu lâu cùng Lang Lang đùa giỡn vài con dã thú, hoặc tìm Dịch Vân làm nũng, hoàn cảnh nơi này tuy mỹ lệ như tiên cảnh, nhưng cả tháng trôi qua nó cũng bắt đầu phiền muộn.

Dịch Vân và Lang Lang đều là một dạng, cả ngày tu luyện, không có thời gian dư thừa tiếp nó đi chơi, cuộc sống trong u cốc với Cầu Cầu mà nói ngược lại biến thành chuyện nhàn chán, khổ sai, bởi vậy ngoài thời gian Dịch Vân tu luyện, chỉ cần nó thấy Dịch Vân rảnh một tý liền theo sát ngay.

“Vô phương, ngươi nghĩ muốn cùng liên cùng đi a.” Dịch Vân đành cười nói.

Theo sau, hắn liền nhảy vào đầm nước, Cầu Cầu cũng lao xuống theo.

Không gian bên dưới đầm nước cũng không lớn, cỡ chừng 10 thước, ở đây sinh trưởng khá nhiều loài cá bụng trắng độc đáo, vừa xuống là thấy mấy chục con.

Nước tầng dưới lớp băng rất lạnh, nếu Dịch Vân không có thể chất tu luyện thủy hệ, hơn nữa kiên tu đấu khí hỏa hệ thì chắc chắn chịu không được hàn khí lạnh thấu xương nơi này, cũng bởi hoàn cảnh độc đáo như vậy mới có thể dưỡng ra loại cá bụng trắng kỳ lạ này.

Đang khi Dịch Vân chuẩn bị bắt một con gần nhất thì chợt thấy thân thể Cầu Cầu bỗng nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn sâu xuống đáy, vẻ mặt mờ mịt, sau đó liền lặn xuống.

Dịch Vân thấy thế khó hiểu, đầm nước nhỏ này có một sức đẩy rất mạnh quái lạ, cho nên hắn chưa bao giờ lặn sâu xuống, mỗi lần vào trong hắn đều nhanh chóng bắt vài con cá rồi trở về, lúc này đột nhiên thấy hành động của Cầu Cầu, hắn liền lặn theo xuống đáy.

Càng sâu xuống sức nổi càng lớn, khi hắn dùng chừng toàn lực lặn xuống sâu 1200 thước thì chịu không nổi nữa, áp lực nước lớn khó thể tưởng tượng, hắn một mặt lặn cố sức lặn xuống, một mặt vận đấu khí chống lại áp lực khổng lồ bốn bề, lại không thể hô hấp, so với chiến đấu cùng cao giai ma thú càng làm hắn khổ không thể tả.

Ngay khi hắn rút cuộc chống đỡ không được cố áp lực muốn hướng lên trên thì Cầu Cầu bỗng nhiên quay đầu lại, đuôi rần rần quanh eo hắn, sau đó lại lặn xuống tiếp, kéo cả Dịch Vân đi cùng.

Sức mạnh Cầu Cầu vô cùng lớn, hơn nữa hoàn toàn không lo lắng Dịch Vân đang đau khổ đối phó lực ép cường đại bốn phía, cứ thế mà lặn nhanh xuống dưới.

Dịch Vân cho dù muốn thoát khỏi cái đuôi cũng có tâm vô lực, chỉ đành vận đầu khí che chở thân thể.

Khi đến độ sâu 1500 thước, Dịch Vân sắp chống đỡ không được bỗng cảm thấy sức đẩy cực lớn đột nhiên biến mất, lập tức chuyển biến thành lực kéo hần và Cầu Cầu xuôi theo dòng nước, rất nhanh hạ xuống đáy ngay vách núi dưới đáy đầm .

Tốc độ dòng chảy cực nhanh, lực kéo vô cùng mãnh liệt, trong nháy mắt vách núi hiện ra trước mặt hần. Dịch Vân thấy thể kinh hãi, tốc độ này mà chạm vào vách đá cho dù hần đã đạt năm sao đỉnh phong cũng sợ chịu không được.

Huống chi, giờ phút này thân hần lại ở trong dòng nước cuồng bạo, căn bản vô lực kháng lại sức kéo, chỉ có thể dùng đầu khí che chở toàn thân, lấy hai tay bảo vệ đầu, ngay khi sắp va chạm vào vách núi, kỳ tích liền phát sinh, thân thể hần xuyên qua vách đá cứ như nó không hề tồn tại.

Mà ở sau vách núi là một đường hầm băng thật dài, tà tà kéo về phía trước, Dịch Vân lúc này một hơi dùng gần hết, không nghĩ thêm, lập tức theo đường băng lặn nhanh lên, không lâu sau liền cùng Cầu Cầu trôi lên khỏi mặt nước.

“Vù vù hô.....”

Dịch Vân vô lực nằm trên mặt đất thở dốc, lại cẩn thận chú ý địa phương xa lạ quỷ dị này, chỗ này là một thạch thất hoàn toàn phong bế, cũng không lớn, gần 50 thước vuông, bốn phía tản ra ánh sáng yếu ớt.

Bò người ngồi dậy, giương mắt nhìn thể nhưng hần lại phát hiện một tòa phong hệ phách thạch nhỏ hơn cái trên u cốc một chút, nó phát ra hào quang xanh biếc, chiếu sáng khắp căn phòng đá.

“Ngoại trừ u cốc lại vẫn còn thạch thất bí mật khác? Lại có một tòa phong hệ phách thạch ở chỗ này ?” Dịch Vân trong lòng kinh ngạc không thôi.

Môn La lúc này cũng xuất hiện bên người, sợ hãi than: “Không nghĩ tới dưới vài trăm thước đầm nhỏ kia lại vẫn còn người tạo nên một căn phòng ẩn mật như vậy! Đây hẳn cũng do cường giả Tinh Vực đã chết kia làm ra a? Bút tích cũng thật sự quá lớn !”

Đang lúc Dịch Vân hướng toàn phong hệ phách thạch bước tới, khi tới trung tâm thạch thất lúc này mới phát hiện dưới chân có khắc vô số ma văn, hần sửng sốt, chợt kinh ngạc ngẩng đầu, dựa vào tia sáng từ tinh thạch phát ra quan sát toàn bộ căn phòng, trên bốn bức tường đến đỉnh đều khắc vô số đồ hình ma pháp, căn phòng đá này bản thân chính là một ma pháp trận cỡ lớn.

Dịch Vân vô cùng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn xung quanh, sau khi hần thấy rõ ma văn tràn đồ bốn phía , toàn thân chấn động mạnh, hần nhận ra ma pháp trận này đến tột cùng là cái gì...

Trên cuốn sách ma pháp trận có một chương giới thiệu về cái ma trận này:

“Pháp trận cấp bậc Tinh Vực trung giai – Siêu diễn vũ ma trận !”

201. Chương 202: Băng Phách Vân Miếu

Diễn Vũ ma trận ở trong các đại học viện Khung Vũ đại lục chính là pháp trận cơ bản, bởi vì đây là ma pháp trận tốt nhất có thể dùng để huấn luyện ma khí đệ tử, cho nên bất kỳ học viện nào cũng đều biết về cái pháp trận này.

Lại là, chỉ có ít người biết được Diễn Vũ ma trận kỳ thật có phân cấp bậc.

Thấp nhất là Diễn Vũ ma trận cấp sáu sao, ở các sở đẳng học viện là loại cấp bậc này, mà trong cao đẳng học viện, đại bộ phận đều là cấp bậc ngoài bảy sao, có thể có pháp trận hơn tám sao khẳng định đều là cao đẳng học viện bài danh cao ở trong đế quốc.

Giống như pháp trận phía sau núi, cấm địa ở Thiên Phong học viện lại đạt đến cấp chín sao Diễn Vũ ma trận, Mặc Nặc từng nói qua, cái ma trận này là lưu truyền từ ngàn năm trước đến nay, toàn bộ Kỳ Vũ đế quốc không có quá năm cái, nó là bảo vật trấn viện của Thiên Phong học viện, cho nên mới đặt trong vùng cấm, chỉ có lệnh viện trưởng mới được tiến vào.

Diễn Vũ ma trận đối với tu luyện ma khí không chỉ có thể trợ giúp tu giả tăng tốc độ khôi phục đầu khí lẫn ma lực, còn có khả năng triệt tiêu toàn bộ công kích bên trong nó, bản thân ma trận muốn khởi động cần có nguồn ma lực khổng lồ, cấp bậc pháp trận càng cao hai tác dụng trên càng mạnh, càng có lợi cho quá trình tu luyện của cường giả cao tinh cấp.

Cứ như thế, Diễn Vũ ma trận cấp sáu sao cao nhất chống đỡ được công kích ma khí cấp lục tinh đỉnh phong, lấy đơn giản mà suy ra, Diễn Vũ ma trận cấp cửu tinh nhiều nhất có thể trợ giúp cường giả chín sao Pháp Tôn tu luyện, cao hơn nữa sẽ vượt qua khả năng thừa nhận của pháp trận, có thể dẫn đến kết quả Pha Trận.

Mà hiện tại, xuất hiện ở trước mặt Dịch Vân, chính là cái duy nhất trong Kỳ Vũ đế quốc, Siêu Diễn Vũ ma trận cấp bậc Tinh Vực trung giai.

Nhìn căn phòng ẩn giấu dưới đáy sâu nhất của thủy đàm, chỉ thấy bốn phía khắc vô số ma văn đồ án cực kỳ phức tạp, lòng Dịch Vân có điều sở ngộ, sợ hãi than: “Vừa rồi bước vào cửa thạch thất, lấy mắt thường mà xem vách núi kia thực tế có tồn tại cánh cửa, hẳn là có ma trận nhỏ che mắt ẩn ở trong.

“Mà huyết động ẩn mật này tuyệt đối không thể tự nhiên sinh ra, nhất định có nhân lực tạo thành, nếu ta nghĩ không sai thì hẳn là vị tiền bối Tinh Vực kia làm, nơi này chính là địa phương hẳn bình thường dùng để tu luyện phong hệ ma pháp.”

Một người đã đạt tới cấp bậc Tinh Vực, tùy tay phóng ra ma pháp uy lực cũng cực đại, Dịch Vân đã chứng kiến rõ ràng trên người Bối Lợi Mỗ, tính phá hoại là siêu cường không thể tưởng tượng.

Nếu vị tiền bối này đã đạt tới Tinh Vực trung giai, u cốc lại là chỗ hẳn bình thường tu luyện, như vậy nhân gian diệu cảnh hiện giờ liền không phải sinh cơ đào dạt mà rất có thể toàn bộ đều diệt, chìm xuống đáy đàm.

Môn La lúc này ở trong phòng đi một vòng, gật đầu nói: “Người đoán hợp tình hợp lý, hẳn mất thời gian tạo ra cổ đàm u cốc, như thế nào đi tổn hại nó chứ? Cho nên, mới tạo thêm dưới thủy đàm một thạch động khác, bày ra bên trong đó Siêu Diễn Vũ ma trận dùng để tu luyện.

“Có thể lấy sức một người tạo ra thạch động này, đồng thời khắc ra hai cái pháp trận cấp Tinh Vực, người này khi còn sống chắc chắn là nhân tài khó kiếm, ít nhất ta tuyệt không có sự kiên nhẫn làm chuyện như hắn.”

Bên cạnh có một tòa phong hệ phách thạch không ngừng tỏa ra ánh sáng xanh lục, mặc dù ở dưới nước hơn ngàn thước, căn phòng đá này vẫn có thể thấy được rõ ràng, Dịch Vân tùy ý ở bên trong đi một vòng, phát hiện ba mặt tường khắc đầy ma văn, nhưng ở ngoài nhìn vào chỉ có đá lởm chởm không khác gì vách núi.

Nhưng mà, có một vách núi lại khác mấy bức tường kia, chỉ thấy chỗ này sáng bóng như gương, phong hệ phách thạch phát ra ánh sáng chiếu vào đây, liền phản xạ ánh sáng mỏng manh trở về.

Dịch Vân gặp chuyện lạ, trên cuốn ma pháp trận có ghi lại phương pháp lập Siêu Diễn Vũ ma trận, cũng không giải thích gì nhiều về công năng của nó, nghĩ đến hẳn không khác gì lắm Diễn Vũ ma trận, chắc kháng tình cao hơn một tầng mà thôi.

Nhưng bức tường bóng loáng như gương lại rõ ràng không cần trong Diễn Vũ ma trận, khác hẳn ba mặt tường kia, không biết có công dụng đặc thù gì không ?

Trầm ngâm một hồi, Dịch Vân vận ma lực trong cơ thể, trong miệng niệm ma pháp chú ngữ, bàn tay vung ra phía trước, đột nhiên một con viêm báo từ hư không hiện ra, lập tức hướng một mặt núi tiến tới, khi viêm báo đụng đến vách núi, chỉ thấy thân hình thật lớn của nó kịch liệt thu nhỏ lại, trong nháy mắt liền bị ma trận hấp thu hoàn toàn, ngay cả một đốm lửa cũng không lưu lại, tốc độ quá nhanh, hơn hẳn Diễn Vũ ma trận trong cấm địa Thiên Phong học viện.

Thạch bích hấp thu toàn bộ viêm báo xong, đồ hình ma văn đồng thời ẩn hiện nhàn nhạt hồng mang, hào quang hiện rồi tắt, thạch bích không chút tổn hao, yên ổn như cũ.

Dịch Vân thấy vậy, sửng sốt một hồi, sau lẩm bẩm nói: “Trong nháy mắt có thể hấp thu chuyển hóa toàn bộ viêm báo, quả nhiên thật sự là pháp trận cấp Tinh Vực, tốc độ hấp thu ma lực hơn xa cửu cấp ma trận

a!”

Dứt lời, hắn lại quay đầu nhìn thạch bích trơn nhẵn kia, hai tay duỗi ra, một con viêm báo nữa hiện ra, hướng vách đá bóng loáng đó đánh tới.

Ngoài dự đoán của Dịch Vân, dị biến chợt phát sinh, con viêm báo không bị hấp thu giống như lúc trước, ngược lại khi đụng vào mặt thạch bích kia liền bị phản xạ bắn ngược trở về, tốc độ so với ban đầu con nhanh hơn, trong nháy mắt viêm báo đột nhiên phóng ra ngoài đường nhỏ.

Dịch Vân vốn chỉ muốn xem thạch bích bóng loáng này có gì cổ quái, căn bản không nghĩ tới ma pháp tri triển ra lại bắn trở về, hắn lúc này đang đứng cách vách đá không đến 2 thước, phát hiện thấy không đúng thì viêm báo đã tới trước mặt, viêm hỏa cực nóng đập vào mặt, hắn hoàn toàn không kịp thi triển hộ thuẫn phòng ngự.

Đạo ma pháp này mặc dù từ trong tay hắn bay ra, nhưng khi quay lại đánh mình cũng vẫn thương tổn như địch nhân xuất thủ, viêm báo là vật chết ngưng kết từ ma lực không thể nhận biết ai là chủ nhân.

Trong lúc nguy cấp, Dịch Vân vận khởi đấu khí, hai tay dầm thẳng tới, cứng rắn kháng viêm báo.

Tiếng oanh vang lên kịch liệt trong thạch thất, viêm báo vừa tiếp xúc thân thể Dịch Vân, khoảnh khắc liền biến thành một quả cầu lửa thiêu đốt hắn, mà Dịch Vân bị lực va đập mạnh mẽ đánh bay đi, một đường thẳng tắp va chạm vách tường nham thạch phía sau.

Hắn va chạm vào vách đá, sau bị phản chấn té mạnh xuống đất, trên người có một đoàn liệt hỏa thiêu đốt, nháy mắt đốt sạch quần áo, nhưng vào lúc này một ngọn lửa kỳ dị màu tím đột nhiên từ trong thân hắn nổi lên, chớp mắt triệt tiêu hỏa lưu lẫn viêm báo.

Công pháp hắn tu luyện là Phần kiếp tử diễm, bản thân nó là đấu khí hỏa hệ cường bạo nhất, viêm báo cấp bậc bốn sao căn bản không có khả năng làm bỏng hắn, nhưng lực đạo đánh vào thân hắn thì rất lớn, Dịch Vân bị một kích bất ngờ nên dính trọn một đòn.

Cảm giác khí huyết kích động trong cơ thể, ma pháp công kích vừa rồi quá mức đột ngột, làm cho hắn một chút thời gian né cũng không có, đành phải vận đấu khí đón đỡ, ngọn lửa cơ hồ không có ảnh hưởng gì, nhưng mà cổ oanh kích bất thành linh khiến hắn bị thương tổn không nhỏ.

Há mồm phun ra một ngụm máu tươi, Dịch Vân một bên điều tức, một bên cười khổ nói: “Thì ra vách núi bóng loáng độc đáo kia có thể phản chấn hoàn toàn ma pháp quay ngược về, lúc ấy nếu ra không phải thì triển ma pháp viêm báo cấp bốn sao tới thử, mà dùng năm sao đỉnh phong chỉ sợ ta sẽ trở thành lịch sử đầu tiên trên đại lục, pháp sư bị ma pháp chính mình bắn chết.”

Môn La cũng vừa chạy tới cạnh Dịch Vân, xác định hắn ngoài trần truồng ra tựa hồ không có gì thương tổn quá lớn, liền cười to lên: “Ha ha ha, tiểu tử ngươi vừa rồi cũng thật làm chuyện ngu xuẩn a! Đây chính là pháp trận cấp Tinh Vực, ngươi đối với nó còn không hiểu tý gì, đi dùng ma pháp loạn kích nó, không chết đã xem như quá may mắn rồi ...”

“Nhưng mà, ngươi có thể tìm tới căn thạch thất này, kể tiếp chuyện tu luyện của ngươi sẽ có tác dụng rất lớn !”

Dịch Vân đứng lên, nhìn mặt tường trơn nhẵn như gương kia, trong mắt lấp lánh một tia kích động, nặng nề gật đầu.

Thì ra là Diễm Vũ ma trận cấp Tinh Vực, so với cửu cấp Diễm Vũ ma trận thì công dụng khác biệt rõ ràng nhất chính là nó có thể đem ma pháp hoặc đấu khí hoàn toàn phản xạ trở về.

Nếu có thể tận dụng tốt điểm này, chẳng khác nào có một đối thủ đồng cấp tiến hành tu luyện chiến đấu. Lực công kích bị bắn ngược về uy lực không hề giảm, hoàn toàn phản xạ, đấu khí hiện tại của hắn và cả ma pháp đều đạt tới năm sao đỉnh phong, tìm một đối thủ đồng cấp cùng giai, thực lực lại tương đương, đi đâu mà tìm?

Tu luyện thì có thể nhốt trong mật thất từ từ sẽ lên, nhưng tuyệt đối không nhanh bằng thực chiến.

Hắn không lâu vừa thuận lợi thăng cấp lĩnh vực năm sao đỉnh phong, kế tiếp đối mặt với tấn tinh cấp, hơn nữa còn là chướng bích gian nan nhất với tất cả ma khí tu giả, là cách biệt giữa hai chữ danh hiệu “Đồ” và “Cuồng”. Một khi có thể thành công vượt qua lạch trời, lập tức chính là cường giả sáu sao Cuồng cấp. (Cuồng là điên đấy, nghĩa là thăng nào qua cấp này ko khủng cũng điên mới được – DG ^^).

Tấn tinh cấp cùng với tấn tinh giai là hai chuyện hoàn toàn khác biệt.

Nếu đem tấn giai như leo núi thì tấn cấp coi như là vách núi thẳng đứng cao chót vót, độ khó và nguy hiểm tuyệt đối gấp nhiều lần.

Vốn Dịch Vân vừa mới thăng lên đỉnh phong, không quản thiên phú hắn có cao tới đâu, kể cả dị bảo thủy hỏa tinh thạch tương trợ, ít nhất phải tốn hơn hai năm ngưng luyện ma khí mới có cơ hội đánh sâu vào chướng bích lĩnh vực lục tinh.

Dịch Vân cũng hiểu được tình huống này, cho nên hắn mới có thể không tiếc ngàn dặm xăm đi tới cổ đàm u cốc, tìm kiếm ba tòa phách thạch nguyên tố - phong hệ phách thạch, hy vọng có tam hệ tinh thạch tương trợ, đề cao tốc độ tấn tinh cấp.

Tuy rằng, sau khi chứng minh suy đoán của hắn là thật, các hệ nguyên tố khác nhau sau khi cùng chung một chỗ sẽ xảy ra dung hợp năng lượng thuần túy, thực sự có thể giúp tăng tốc độ tu luyện của hắn, nhưng công hiệu cũng có hạn, có thể trong mấy tháng ngắn ngủi, muốn tăng cấp lên lục tinh lĩnh vực, trong lòng hắn cũng biết thật không dễ gì.

Nhưng, hiện tại có Siêu Diễn Vũ ma trận, kết quả lại bất đồng.

Hắn bây giờ không tu luyện một mình, mà đã có cường giả đồng cấp hỗ trợ, tựa như ma pháp viêm báo phản hồi về, hơi chút sơ sẩy kết cục chính mình không thương cũng tử, y như chiến đấu thực sự.

Dịch Vân hiện tại tối cần chính là loại chiến đấu không gián đoạn, hoàn cảnh có thể gấp rút đề cao tu vi.

Áp chế cảm xúc mừng như điên, hắn lại đi đến trung tâm thạch thất, khoảng cách với bức tường gương gần 10 thước, lần này hắn chuẩn bị đầy đủ, sau đó hội tụ ma lực trong cơ thể, hai tay đẩy ra trước, thoáng chốc hai luồng quang mang đỏ lam từ tay hắn phóng ra ngoài.

Chính là hai ma pháp hắn vô cùng thành thạo: “Viêm báo chiêu lai”, “Thủy thương xà kích”!

Chỉ thấy hơn mười cột nước cao áp ngưng kết thành thủy thương cùng với viêm báo thật lớn, phân ra hai bên lao đến. Giống như mũi tên rời khỏi dây cung, hỏa tốc va chạm bức tường gương kia.

Khi chúng nó vừa tiếp xúc với vách tường, một trận ánh sáng xanh đậm lóe lên, theo sau quả nhiên như hắn đoán, hai đạo ma pháp lập tức bắn ngược trở về, tốc độ còn nhanh hơn hồi nãy vài phần.

Đột nhiên, trước người Dịch Vân mười tia ánh sáng đỏ mũi nhọn đồng thời lấp lánh hiện lên, trước mặt hắn hư không xuất ra mười ma pháp hộ thuẫn, năm hỏa năm thủy, chia làm hai hướng nghiêng đóng viêm báo và thủy thương.

Thạch thất trong khoảnh khắc truyền ra tiếng va chạm kịch liệt, viêm báo, thủy thương, 10 hộ thuẫn đồng thời tiêu tán, chỉ chừa lại Dịch Vân một người đứng tại chỗ.

Dịch Vân nhìn mặt tường kính, tia vui sướng trong mắt tăng lên nhiều, lẩm bẩm: “Hiện tại đã có thể xác định, ma pháp ta thi triển ra, sau khi bị phản xạ, uy lực không hề giảm đi, mà còn nhanh hơn trước một bậc, giống như đánh nhau với đối thủ cùng cấp... Công năng phụ trợ của Siêu Diễn Vũ ma trận này là hoàn toàn trên cấp cửu tinh pháp trận trong Thiên Phong học viện, thật sự quá thần kỳ!”

Một khắc cũng không đợi, Dịch Vân liền ngâm tụng chú ngữ, đồng thời tay phải lóe hồng quang, một thanh ma binh nhị phẩm đỉnh phong hiện ra trên tay, hỏa nguyên tố đậm đặc trong thạch thất lập tức dồn xuống, nhiệt độ nhanh chóng thăng lên, ba con viêm long từ hư không bay ra, phóng tới vách tường gương.

Năm sao trung giai, hỏa hệ ma pháp – Tam Long Viêm Vũ.

Ngày đó, Duy Đa cùng với Tháp Khả Dịch từng bị đạo ma pháp này chặn lại vây sát, mà lúc ấy dù đã đạt tới năm sao đỉnh phong vẫn không thể phá tan ma pháp này để thoát khỏi, lúc sau bị Dịch Vân chém chết.

Kính trên vách đá lại lóe lục quang, ba con viêm long lại bị phản xạ hướng Dịch Vân bay về.

Về mặt Dịch Vân ngưng trọng, đầu khí toàn thân cấp tốc vận chuyển, đem bốn thành đầu khí Phần kiếp tử diễm truyền vào ma binh, không tránh né, giờ kiểm lao tới ba con viêm long, ba kiểm như chớp, ba cổ kiểm quang màu tím hiện ra, chính diện đánh tới ba con viêm long.

Khi đầu khí cùng với ba con viêm long va chạm mãnh liệt, đồng thời tiêu tán, một cổ xung lực phản chấn đánh úp tới Dịch Vân, nhất thời bắn hấn bay ra sau, lại đập mạnh lên tường đá mới ngừng lại được.

Hấn há mồm phun ra một ngụm máu tươi, hạ xuống mặt đất, thân thể lại bị hỏa diễm của viêm long quần lấy, đốt cháy hừng hực.

Lúc này, quần áo trên người hấn sớm đã bị đốt sạch, toàn thân trừ thanh ma binh trên tay thì không còn một mảnh, hấn hoàn toàn không thèm để ý vết bỏng trên người, chậm rãi đi đến trung tâm thạch thất, một cổ đầu khí tím từ trong cơ thể chảy xuôi ra, hỏa diễm quanh thân liền tắt ngấm.

Khi hấn lại gần vị trí cách vách tường kính 10 thước, chợt nghe Môn La mở miệng cười nói: “Ngươi vừa rồi liên tiếp công phòng, là chiến thuật ngu ngốc nhất ta từng chứng kiến. Đối mặt hỏa hệ ma pháp, ngươi lại cầm ma binh hỏa hệ, thi triển hỏa hệ đầu khí cùng nó cứng đối cứng, tuy rằng lấy cường độ đầu khí Phần kiếp tử diễm của ngươi hiện tại uy lực không thể xúc phạm tới ngươi, nhưng lực va đập thì ngươi phải tiếp thụ hoàn toàn...”

“Ngươi vì sao không dùng thủy ma pháp khắc chế nó, lại làm chuyện đồng hỏa hệ cứng đối cứng cơ chứ ?”

Đem ma binh thu vào Hồng Liên, Dịch Vân nhàn nhạt nói: “Lấy thuộc tính khắc chế thuộc tính là chiến thuật chính xác nên dùng trong chiến đấu, ta đương nhiên hiểu được, vừa rồi ta chỉ làm thí nghiệm thôi. Nghĩ muốn tự mình thể nghiệm uy lực ma pháp đến tột cùng có bao nhiêu lớn, hiểu biết về ma pháp sẽ tăng lên, khi dùng chắc chắn hiệu quả sẽ cao hơn, ta lại tự thân phân tích ưu khuyết điểm, sau đó lại tiến hành tu bổ khiếm khuyết...”

“Huống chi, đầu khí cùng ma lực hiện tại của ta đều là năm sao đỉnh phong, ta vẫn muốn biết đến tột cùng mạnh mẽ bao nhiêu?”

“Ồ ?” Môn La hứng thú hỏi: “Vậy ngươi hiện tại biết chưa ?”

Dịch Vân không đáp, chỉ nhanh chóng đem đầu khí vận chuyển, trên người hiện lên vàng sáng tím, hấn cúi đầu nhìn hào quang quanh thân, một hồi mới ngẩng đầu đáp: “Vừa rồi ma pháp Tam Long Viêm Vũ kia, ta lấy năm thành ma lực thi triển ra, mà dùng đầu khí ngăn cản ta mới dùng gần bốn thành, không nghĩ tới, đầu khí lại ít hơn một thành năng lượng, lại có thể đập tan năm thành ma lực.

“Cho thấy, ở cùng vị giai, đầu khí Phần kiếp tử diễm của ta xác thực mạnh hơn ma lực một mảng lớn !”

Môn La nghe vậy lập tức ngửa đầu cười ha hả: “Xú tiểu tử, trước ngươi nghe lời lão đại ta còn nghi thần nghi quỷ, hiện tại có thể hiểu được cái gì là huyết kế công pháp, cái gì là tuyệt học tổ truyền chưa ?” Ha ha ha !”

Gãi gãi đầu, Dịch Vân cười nói: “Lúc trước không phải ta hoài nghi lão đại ngươi, chính là, mặc kệ cái gì, chủ yếu nghe tận tai day tận mắt mới rõ ràng, bây giờ ta thật sự hiểu được sự mạnh mẽ của đầu khí Phần kiếp tử diễm này !”

Lấy bốn thành năng lượng đầu khí, oanh tán năm thành công kích ma pháp, đây chỉ có ở tình giai cao hơn mới làm được, hơn nữa đầu khí còn có thể ngăn cản tất cả thương tổn của ma pháp hỏa hệ, chỉ cần cường độ uy lực ma pháp ở dưới đầu khí, hỏa hệ ma pháp sinh ra liệt hỏa thuộc tính không có hiệu quả đối với hấn, đầu khí Phần kiếp tử diễm đúng là công pháp cấp bậc nghịch thiên.

Hơn nữa, uy lực đầu khí cỡ này nghe cũng rộn cả người, lại còn theo tu vi không ngừng đề thăng, lúc đó bạo phát đến tình trạng Dịch Vân không dám tưởng tượng.

Khi hấn nhắm ngay vách tường kính bắn ra ma pháp năm sao trung giai, Băng Chi Bào Hao, sau đó lại lấy hỏa hệ ma pháp – Tam Long Viêm Vũ để ngăn cản, chỉ thấy lưỡng đạo thủy hỏa ma pháp phiêu tán giữa không trung, còn dư một đoàn khí nóng bốc hơi tràn ngập căn phòng, Dịch Vân đứng ở trung ương cúi đầu trầm tư:

“Trải qua liên tiếp thí nghiệm, ta đã hiểu được, hiện tại thủy hỏa song hệ ma pháp uy lực cơ hồ giống nhau, ma lực cũng tương đương, không cái nào hơn cái nào, cũng chỉ có Phần kiếp tử diễm đấu khí mới thắng dễ dàng song hệ ma lực, xem ra đây là khác biệt căn bản đệ tử huyết mạch tu luyện huyết kế công pháp!”

Lúc này trong đầu hắc giết nảy một cái, Dịch Vân không khỏi nghĩ đến: “Cho tới bây giờ ta mới thật hiểu được, vì sao Lam Duy Nhĩ lại là cao môn thế gia, đệ tử huyết mạch tu luyện tuyệt học gia truyền chỉ cần cùng lĩnh vực tinh giai, quả thật là cực mạnh, có thể ngạo thị ma khí tu giả cùng tầng lớp, điểm ấy là khẳng định.”

Bắt đầu từ hôm nay, Dịch Vân ngồi tu luyện ngay tại thạch thất sâu nhất dưới cổ đàm u cốc.

Siêu Diễn Vũ ma trận cũng có tác dụng của Câu Linh pháp trận, hơn nữa hiệu quả bảo tồn nguyên tố còn mạnh hơn ma pháp trận trên u cốc, Dịch Vân đem hai tòa thủy hỏa pháp thạch đều dọn đến căn phòng này.

Lo lắng Lang Lang cũng cần hỏa hệ pháp thạch để tu luyện, vì thế hắc dùng ma binh cắt ra năm trăm cân để lại trong u cốc cho nó hưởng dụng.

Lang Lang cũng không ngu ngốc, nó không có đi theo Dịch Vân và Cầu Cầu xuống căn phòng chứa Siêu Diễn Vũ ma trận, một mình nó ở lại u cốc, trừ ăn uống ra cả ngày nó đều áp vào tảng hỏa thạch tu luyện, tư thế rất cổ quái, cực kỳ giống tư thế động vật xyz, xem tảng hỏa thạch này như “mẫu lang tuyết thể”, khiến nó yêu không ngơi nghỉ, một khắc rời đi cũng luyến tiếc.

Hỏa hệ pháp thạch là thiên địa dị bảo, nguyên bản sẽ không phải một con ngũ giai Thiết cốt viêm lang có khả năng tìm được, bởi ngẫu nhiên gặp được Dịch Vân hào phóng này, coi như là phần số may mắn của nó, Lang Lang hiểu rõ điểm này, ngày đêm dính chặt tảng pháp thạch tu luyện.

Cơ hội luôn dành cho người biết nắm giữ lấy nó.

Mà đạo lý này áp dụng lên con sói này, sử dụng cực tốt.

Có người không hề tiếc rẻ hỏa hệ pháp thạch, hào phóng lấy ra cho như Dịch Vân, Lang Lang bắt được cơ hội này, tu vi của nó tiến triển cực nhanh.

Mà Dịch Vân từ khi dời đi 2 tầng song hệ pháp thạch vẫn ngồi trong Siêu Diễn Vũ ma trận, mỗi ngày đều phân thời gian ra làm hai.

Một nửa an vị ở trung tâm pháp trận, lặng lẽ ngưng luyện đấu khí bản thân và ma lực, thời gian còn lại hắc toàn bộ dùng để đối mặt với vách tường gương kia, dùng đấu khí và ma pháp luyện tập thực chiến, hắc không ngừng tăng cường độ ma khí, gia tăng đối chiến oanh kích Siêu Diễn Vũ ma trận.

Từ lúc trước dùng bốn thành lực, đến năm thành, rồi sáu thành... cho đến cuối cùng lấy chín thành lực đạo mãnh công, coi như đối chiến với cường giả cùng cấp cùng lực lượng, hướng hắc công kích mãnh liệt, phần lực bị Siêu Diễn Vũ ma trận phản hồi về xem chừng còn mạnh hơn công kích ma pháp toàn lực của Tháp Khả Dịch.

Dịch Vân suy nghĩ tất cả biện pháp hóa giải công kích phản xạ, tuy rằng đều có thể hữu kinh vô hiểm ngăn cản nhưng hắc vẫn thường xuyên thương tích đầy mình, nhiều lần sơ sẩy còn bị thương nặng, thậm chí bị đánh bay đập vào bức tường đá sau lưng, thổ máu hôn mê là chuyện thường tình.

Môn La nhìn thấy sự tình này cơ hồ cứ vài ngày sẽ phát sinh một lần, lấy tình hình sau khi bị mất đi thân thể, hắc chỉ có thể phát huy ra thực lực ba sao chiến sĩ, tuy hắc có khả năng giúp Dịch Vân cầm máu chữa thương, nhưng sau 10 lần như thế, đấu khí trong cơ thể cũng ít đi, lấy trạng thái linh thể của hắc, muốn ngưng luyện hồi phục như cũ phải gian nan hao phí tinh lực hơn xa võ giả bình thường, mất thời gian hơn mấy lần.

Cuối cùng, khi hắc thấy Dịch Vân trọng thương hôn mê, cũng chỉ muốn đánh hắc bất tỉnh lại, cho nên Dịch Vân sau khi tỉnh lại tự mình vận công điều tức chữa thương, ngoài ra, hắc cũng lười không quản.

Lấy hình thức huấn luyện cường độ cao, ngày qua ngày vượt xa huấn luyện nghiêm khắc của Bối Lợi Mỗ ngày đó, Dịch Vân mỗi ngày mỗi giờ đều rúc đầu tu luyện, bản thân hắc không có cảm giác, nhưng Môn La ở một bên lại có thể cảm nhận rõ ràng tu vi ma khí đang kích động tốc độ tiến triển cực kỳ kinh người.

Vì đang ở lĩnh vực năm sao đỉnh phong, còn có khả năng tăng trưởng thực lực kinh người như thế, việc này tính cả vạn năm lịch sử ở Khung Vũ đại lục, Môn La tuy ngoài miệng không nói nhưng sớm đã bị kinh hãi chết lặng.

Căn thạch thất này dưới cổ đầm u cốc cả ngàn mét, căn bản không thấy ánh sáng mặt trời, mặt trăng. Cũng chỉ có ánh sáng xanh phát ra từ khối phong hệ phách thạch, ngày ngày đêm đêm lặng lẽ tu luyện trôi qua.

Một ngày, đang khi Dịch Vân tu luyện nửa chừng chợt thấy Cầu Cầu toàn thân ướt đẫm chui vào thạch thất, cho thấy nó vừa từ dưới đầm nước chui lên.

Lấy tính ham chơi của nó, không có khả năng chịu được sự buồn tẻ ở trong căn phòng này, mỗi đoạn thời gian, Cầu Cầu luôn rời khỏi, không lặn xuống chơi đùa với lũ cá thì trở lại u cốc đùa giỡn với Lang Lang, cho đến khi buồn ngủ mới trở lại tìm Dịch Vân.

Rất kỳ quái, dưới chiều sâu cả cây số dưới nước, thủy áp cực kỳ khổng lồ, cho dù Dịch Vân vận khởi toàn bộ đấu khí chống cực cũng thừa nhận không nổi, mà Cầu Cầu hình như không hề ảnh hưởng chút gì, còn có thể ngày ngày tung tăng chơi đùa dưới nước, điểm ấy khiến Dịch Vân kinh ngạc mãi, nghĩ không ra...

Rõ ràng là con rắn nhỏ, Bối Lợi Mỗ từng nói qua, Cầu Cầu cũng chỉ là lục giai ma thú, mà cường độ thân thể không chỉ như thế, cơ hồ còn cường hãn hơn thất giai ma thú.

Nhìn thấy Cầu Cầu hôm nay trở về sớm thần kỳ, Dịch Vân không có để ý thêm, đang muốn tiếp tục bắt đầu tu luyện, đã thấy Cầu Cầu bò đến trước mặt hắn, thân thể cuộn thành một đoàn vòng tròn, đầu không ngừng lắc lư trước mặt hắn, giống như làm nũng hắn thì phải.

Dịch Vân sửng sốt, cười nói: “Cầu Cầu, ngươi trở về sớm như vậy, là đói bụng sao? Rõ ràng mới không lâu đã ăn một khối hắc ám phách thạch kia mà!”

Thời điểm Dịch Vân rời khỏi thạch thất Bối Lợi Mỗ, có nghĩ đến Cầu Cầu thích ăn nguyên tố tinh thạch, nên hắn đơn giản cắt ra một trăm cân hắc ám hệ phách thạch mang đi, số lượng như vậy đủ để Cầu Cầu ăn hơn nửa năm.

Còn một chút khác Dịch Vân nghĩ không rõ, mỗi khi Cầu Cầu ăn một loại nguyên tố tinh thạch mới, thân thể cũng sẽ biến màu đồng với màu trên tinh thạch, sau một thời gian nó tựa hồ kén chọn, chỉ thích ăn nguyên tố phách thạch giống với màu bản thân, cho dù có cầm một tảng bụi loại khác đưa đến trước mặt nó, Cầu Cầu cũng không thèm liếc một cái.

Ví như Cầu Cầu sau khi ăn hắc ám phách thạch, nó liền không ăn thủy hỏa phong nguyên tố như trước. Bởi vậy, hắn nghĩ may mắn Bối Lợi Mỗ cho mang đi một ít hắc ám tinh thạch, bằng không lấy tập tính kén cá chọn canh của Cầu Cầu, nhất định sẽ dây dưa với hắn không dứt.

Cầu Cầu nghe vậy làm như sinh khí, bất mãn Dịch Vân xem như một đứa chỉ biết phóng túng, một con rắn lười biếng, cái đuôi cong lại, nhảy tung tung trước mặt hắn.

Nhìn Cầu Cầu phản ứng khác thường, Dịch Vân sửng sốt đương trường, không rõ ràng lắm, đang khi hắn lại xuất ra một khối hắc ám phách thạch định cho nó ăn, thì phát hiện trong miệng nó đang cắn một khối đá màu lam.

Tò mò, hắn lập tức duỗi tay lấy tảng đá đó ra, đặt trong lòng bàn tay, là một khối đá nhỏ bằng ngón cái màu lam đậm, nó tỏa phát ra ánh sáng lam rạng rỡ, như là bảo thạch, lấp lờ sáng trong đêm tối, rất đẹp.

Dịch Vân chợt thấy điểm lạ trên hòn đá này, làn da tay có cảm giác lạnh băng, hình như có thủy hệ nguyên tố phản ứng, đang muốn nhìn cẩn thận, Môn La lúc này lại ghé cái đầu to sát vào, nhìn chăm chăm hòn đá nhỏ màu lam.

Một hồi, Môn La biểu tình từ nghi hoặc, đến kinh ngạc, lại chuyển thành mừng như điên, mở miệng kêu lên: “Đây là Băng Phách Vân Miếu a!”

202. Chương 203: Cuồng Cấp Danh Hiệu

“Băng phách vân miếu?” Dịch vân ngạc nhiên nói.

Môn La không đáp, gấp giọng thúc giục Dịch Vân: “Không nói cái này, người lập tức hỏi con rắn phá sản kia một chút, tảng đá kia nó lấy ở nơi nào, rồi người liền đi một chuyến, mặc kệ có bao nhiêu lấy hết về cho ta !”

Dịch Vân vẻ mặt nghi hoặc, nhưng vẫn theo lời Môn La, hỏi vị trí tảng đá kia, sau đó cùng với Cầu Cầu nhảy xuống thủy đàm, lặn sâu xuống...

Vừa ra bên ngoài thạch thất, Dịch Vân thấy Cầu Cầu đột ngột chuyển hướng, hẩn lập tức bơi theo.

Khi lặn xuống thêm gần hai ngàn thước, Dịch Vân vẫn chưa hề thấy đáy vực sâu, Cầu Cầu lặn một đường thẳng tắp, nhưng hẩn thì không thể thừa nhận nổi áp lực nước ở chiều sâu này, chỉ cảm thấy bốn phía thủy áp không ngừng đè nén thân thể hẩn, cho dù hẩn dùng năng lượng đầu khí toàn thân cũng khó chịu nổi cổ áp lực khủng bố này lâu hơn.

Khi đầu khí toàn thân bị đè ép hơn năm thành, Dịch Vân biết lấy thực lực trước mắt của hẩn là không có khả năng xuống sâu hơn, liền nương theo sức nổi bơi lên trên.

Trở lại bên trong căn thạch thất, Dịch Vân nghĩ đến lực ép khổng lồ kia trong lòng vẫn còn sợ hãi, hỏi: “Lão đại, tảng đá kia nhất định là do Cầu Cầu lặn được ở đáy đàm về, cũng chỉ có nó mới có thể chịu được thủy áp dưới đó, cho dù là cường giả lực tinh thậm chí thất tinh cũng khó mà thừa nhận. Chỉ là, khối đá người gọi là Băng phách vân miếu này có cái tác dụng đặc biệt gì sao?”

Dịch Vân đem “Băng phách vân miếu” cầm nơi tay, có cảm nhận một cỗ thủy nguyên tố cực kỳ mỏng manh, còn không phát hiện có gì khác biệt.

Môn La lúc này giải thích: “Băng phách vân miếu này gần giống như thủy hệ phách thạch, chỉ có khác biệt ở một chỗ. Người đã biết, thủy hệ phách thạch là từ thủy nguyên tố thuần khiết ngưng kết thành khoáng thạch, có thể dùng để phụ trợ tu luyện, còn dùng để tăng cường uy lực ma binh dưới tứ giai.

“Mà Băng phách vân miếu thì từ khí lạnh mấy trăm hoặc ngàn năm chậm rãi lắng đọng kết tinh mà thành, nó tồn tại ở đáy biển tầng sâu nhất có thủy áp khổng lồ, bản thân có đặc tính thủy nguyên tố ngưng kết, tính chất y như băng khối, chỉ cần để dưới ánh mặt trời, không tới một khắc liền tan mất, cũng không thể làm luyện tài cho ma binh như thủy hệ nguyên tố...”

“Nhưng mà, giá trị cao nhất của nó không dùng trong việc tu luyện, mà dùng trong chiến đấu !”

Dịch Vân nghe xong lại khó hiểu, lay lay hòn đá, hỏi: “Lấy hàm lượng thủy nguyên tố cỡ này, làm sao sử dụng trong chiến đấu ?”

“Nếu lấy hàm lượng nguyên tố mà nói thì Băng phách vân miếu kém xa nguyên tố phách thạch, nhưng nó có một giá trị không thể thay thế, đó là trong thời gian nhất định có thể hấp thu nguyên tố cực mau.”

Thấy Dịch Vân càng nghe càng mơ hồ, Môn La nói thêm: “Vừa rồi Cầu Cầu làm đứt đoạn người tu luyện, người đã thì triển thủy hệ ma pháp Băng chi bào hao, vậy hiện tại trong khí hải người còn mấy thành thủy hệ ma lực?”

Băng chi bào hao là năm sao trung giai ma pháp, cho dù lấy thực lực trước mắt của Dịch Vân là năm sao đỉnh phong, chỉ cần thi triển một lần cũng tiêu hao ma lực gần ba thành.

“Thủy hệ ma lực còn lại bảy thành a!” Dịch Vân đáp.

“Tốt! Vậy người hiện tại lại bóp nát khối Băng phách vân miếu đó đi !” Dừng một chút, Môn La bổ sung: “Nhớ kỹ, trong nháy mắt khối Băng phách vân miếu vỡ nát, năng lượng nguyên tố sẽ trào ra, người phải lập tức hấp thu thủy nguyên tố nó phát ra mới được !”

Dịch Vân không rõ lắm, nhưng vẫn làm theo, tay phải hẩn hơi dùng sức, hòn đá nhỏ lam đậm liền bị hẩn bóp nát, ngoài dự đoán của hẩn, khi Băng phách vân miếu vỡ nát, chợt có một cỗ thuần thủy nguyên tố đột nhiên lan ra, khoáng khắc tràn đầy không gian.

Cổ năng lượng này không giống với thủy nguyên tố, mà nguyên tố tựa như trải qua tinh luyện vô cùng tinh thuần, năng lượng nguyên tố rất nhanh phiêu tán rồi tụ tập trong khí hải.

Cổ năng lượng tinh thuần được hẩn dẫn đường, mãnh liệt đi vào trong khí hải, chỉ ngấn ngủi hai lần hô hấp toàn bộ đã thẩm thấu vào trong cơ thể hẩn.

Dịch Vân bị tình huống làm cho cả kinh, lát sau trên mặt biểu tình quái dị, hẩn phát hiện khí hải vốn chỉ còn bảy thành thủy hệ ma lực, đột nhiên hồi phục lên đến chín thành...

Nói cách khác, vừa rồi hẩn bóp nát khối Băng phách vân miểu kia, chỉ trong chớp mắt, liền hồi phục hai thành thủy hệ ma lực.

Cho tới bây giờ hẩn cũng hiểu được, không trải qua quá trình luyện hóa mà có thể lập tức khôi phục ma lực, đây là giá trị cao nhất của Băng phách vân miểu.

“Như thế nào? Tự mình cảm nhận được cái gì là công dụng của Băng phách vân miểu chưa ?” Môn La cười nói.

Về mặt Dịch Vân ngạc nhiên, nói thẳng: “Thật không thể tin! Có thể làm ma lực hao tổn trong nháy mắt khôi phục lại, dị bảo thần kỳ bậc này ta thế nào chưa từng nghe nói qua ?”

Khoát tay áo, Môn La cười nhạo nói: “Vừa rồi đã nói qua, Băng phách vân miểu chỉ có thể tồn tại trong hoàn cảnh vô cùng lạnh, chỉ có dưới đáy biển sâu nhất mới tìm được, cho dù ở niên đại của ta cũng rất khó tìm thấy. Ta nằm đó cùng đồng binh đoàn trải qua một hành động liều mạng mới có được một viên, nhưng lại tìm không ra phương pháp bảo tồn nó, ngấn ngủi ít phút sau nó liền bị ánh nắng làm tan chảy. Lão đại ta lúc ấy rất đau lòng, đây chính là siêu cấp dị bảo phụ trợ chiến đấu a! Cho nên hiện tại mới có thể liếc mắt là nhận ra !”

Dừng một chút, Môn La cười to nói với Dịch Vân: “Có Băng phách vân miểu giống như thủy hệ ma lực của người tăng lên một mảng lớn, hiện tại người thi triển ra ba hay bốn lần ma pháp thủy hệ cấp năm sao, sẽ hao hết ma lực thủy hệ. Cho nên ta mới nói ma pháp kém đấu khí, chỉ cần một khi ma lực sử dụng hết, pháp sư sẽ không khác người bình thường mấy, chỉ đợi làm thịt mà thôi !”

“Nhưng mà, tình hình này về sau có thể cải thiện a, ha ha ha !”

Môn La cười to, Cầu Cầu lúc này bò tiến vào thạch thất, chỉ thấy trong miệng nó không ngậm tảng đá nào, Dịch Vân nghĩ nó không tìm được khối Băng phách vân miểu thứ hai, trong lòng than nhẹ, đang muốn nói đã thấy Cầu Cầu há to mồm ra “Ba ba ba”, từ trong miệng nó bỗng phun ra số lượng lớn đá nhỏ màu lam đậm, không ngừng rơi xuống đất, nhìn chăm chú vào, thế nhưng tất cả đều cùng kích cỡ và màu sắc với khối Băng phách vân miểu.

“Nhưng lại... thế mà... tất cả đều là Băng phách vân miểu ?” Môn La nhìn thấy lượng lớn Băng phách vân miểu như thế xếp trước mặt, kinh ngạc đến mồm miệng há to, thiếu chút nữa cảm động đất: “Trời đất! Đây đều là dị bảo trên đại lục một khối khó cầu a, trình độ hiếm quý còn vượt qua nguyên tố phách thạch, như thế nào nhiều như vậy ?”

Dịch Vân bị dọa sốc nặng, nhìn đồng đá lớn màu lam trước mặt, số lượng chừng hơn một trăm khối, Môn La không phải nói đây đó là dị bảo, như thế nào Cầu Cầu đi một hồi mang đến nhiều quá cỡ như thế ?

Suy nghĩ một chút, Dịch Vân hỏi Cầu Cầu: “Cầu Cầu, tất cả đây là người lấy ở dưới đáy đầm đó hả?”

Cầu Cầu gật gật đầu.

“Kia... dưới đầm còn nhiều tảng đá này không ?”

Cầu Cầu lắc lắc đầu.

Môn La ở một bên thở dài: “Ài, xem ra con rắn phá sản này đã thu hết toàn bộ Băng phách vân miểu dưới đó cả rồi, cũng không biết số Băng phách vân miểu này đã trải qua bao nhiêu năm trầm tích mới có thể có lượng lớn như trước mắt này, lần sau muốn lấy chắc phải đợi ngàn năm sau đi !”

Dịch Vân thở dài: “Nếu không phải Cầu Cầu ham chơi chạy đến đáy đầm, chúng ta hôm nay ngay cả một viên cũng không có, tìm được khối Băng phách vân miểu cỡ này, chúng ta coi như may mắn lắm rồi .”

“Chính là, nếu theo lời lão đại người nói, Băng phách vân miếu chỉ có thể tồn tại ở nơi cực lạnh, chúng ta phải bảo tồn nó như thế nào đây ?”

Dịch Vân đang suy nghĩ phương pháp, Môn La lại cười nói: “Tiểu tử người đã quên người có tổ khí Hồng Liên rồi sao? Trong Hồng Liên ngay cả không khí cũng không có, là không gian hư vô, đương nhiên cũng không có cái gọi là nhiệt độ, lượng Băng phách vân miếu này gửi vào trong tổ khí, mặc kệ bao lâu đều sẽ hoàn hảo như cũ a !”

Dịch Vân nghe vậy tỉnh ngộ, lập tức đem hơn trăm khối dị bảo Băng phách vân miếu thu vào Hồng Liên.

Có loại dị bảo hiếm quý này, ngày sau thi triển thủy hệ ma pháp có thể nói là không còn vấn đề thủy ma lực hao hết.

Ma lực trong cơ thể quyết định thực lực một pháp sư trên chiến trường, chỉ cần số lượng Băng phách vân miếu đủ dùng, Dịch Vân coi như thi triển năm sao ma pháp không hạn chế, hẳn một người có thể xuất ra ma pháp hơn mười tên pháp sư năm sao đỉnh phong khác, có địch nhân như hắn, coi như là ác mộng đi.

Ở trong thạch thất này đến tháng thứ 3, một ngày, Dịch Vân chợt có cảm giác, lập tức dừng tất cả việc tu luyện, lẳng lặng ngồi ở trung ương ma trận, nhắm mắt luyện hóa đấu khí và ma lực.

Ba thời thần sau (khoảng bằng ba nén nhang – DG ^^), thấy ánh mắt Môn La đang nhìn bên này, hắn thần nhiên nói: “Mặc kệ là song hệ ma lực hay đấu khí, giờ phút này đều đạt tới giới hạn cao nhất, đã đến lúc ta chính thức đánh sâu vào chương bí lục tinh linh vực !”

Dứt lời, hắn khép lại hai mắt.

Khoảnh khắc, trên người Dịch Vân ẩn hiện vàng sáng tím đỏ, theo từng nhịp thở của hắn, hình thành một vòng tuần hoàn hoàn mỹ.

Khi hắn hít vào, hút lấy ánh sáng khí thể màu đỏ, khi thở ra lại là đấu khí tím, luồng khí tím kia so với màu sắc bên ngoài cơ thể hắn càng đậm hơn một tầng.

Chợt một cỗ đấu khí uy áp như nước lũ cuộn trào hướng bốn phía khuếch tán ra, nháy mắt tràn ngập thạch thất, không khí trong không gian cũng trở nên dày đặc dị thường. Giống như hơi nước, bằng mắt thường có thể thấy một mảnh sương mù mờ mờ, căn thạch thất phẳng phất như biển mất, bản thân Dịch Vân tựa như ở trong một không gian cực kỳ thần bí.

Rồi như ném một khối đá vào trong ao, kích khởi một vòng sóng chấn động, đấu khí khổng lồ nháy mắt bao phủ cả tòa thạch thất, áp lực trải đều mỗi một góc trong căn phòng, bức tường bốn phía cũng bắt đầu lay động.

Cầu Cầu lúc này cũng theo tiến vào trong, thấy trạng thái Dịch Vân, thân thể nó run rẩy một trận, không giống như trước cao giọng rít hô, mà lẳng lặng ở một bên, ánh mắt nhìn Dịch Vân, phát ra một loại tình cảm vui mừng, kiêu ngạo vô hạn.

Khi luồng mây tím nhạt toàn bộ tiến vào trong cơ thể Dịch Vân, không khí cả căn thạch thất bị luồng đấu khí cường đại dao động, cỗ lực lượng vô hình áp bách cũng đồng thời biến mất.

Giờ khắc này đã là ngày thứ 4 Dịch Vân thử đột phá thăng cấp đấu khí lên lục tinh linh vực, thời gian bốn ngày hẳn thuận lợi đánh vỡ bức tường lục tinh linh vực ngăn cản chín thành ma khí tu giả trên đại lục. Rốt cục phá cấp, đạt đến danh hiệu “Cuồng”, lục tinh Vũ Cuồng.

Tiếp qua bốn ngày, hỏa hệ ma pháp cũng đồng dạng tiến vào lục tinh.

Lại bốn ngày khác, thủy hệ ma pháp cuối cùng cũng thăng cấp lục tinh Cuồng cấp.

Hắn liên tiếp ba lượt tấn cấp, tổng cộng 12 ngày đồng thời đột phá ba bức tường mà đại đa số ma khí tu giả bị chặn lại cả đời...

Đúng vậy, bắt đầu hôm nay, hắn đồng thời đạt danh hiệu Vũ Cuồng lẫn Pháp Cuồng.

Đồng dạng, hắn cũng lấy được tư cách tham dự thi đấu tổ Lục tinh ở Ma Đấu đại hội.

Cũng theo ngày này, Kỳ Vũ đế quốc không còn yên tĩnh...!

203. Chương 204: Kiểm Kỹ.

Hắn đứng dậy tại chỗ, cảm thụ đầu khí trong cơ thể cùng song hệ ma lực hoàn toàn biến hóa.

Chỉ cảm thấy đầu khí và ma lực choáng đầy khí hải, giống như vô cùng vô tận.

Lòng hắn có cảm giác, lấy chất lượng đầu khí mà nói, Phần kiếp tử diễm trên người hắn rất hùng hậu, so với giai đoạn năm sao đỉnh phong thì ước chừng hơn gấp ba, hơn nữa còn phát hiện trong cơ thể không ngừng lưu chuyển đầu khí không có màu tím đỏ như trước, mà phần lớn đều là màu tím sẫm xen đỏ, có thể nói gần như hoàn toàn là màu tím, uy lực đầu khí Phần kiếp tử diễm lúc này cũng hơn xa giai đoạn năm sao, không thể so sánh nổi.

Đương nhiên, thủy hỏa song hệ ma lực cũng giống như thế, trải qua quá trình lột xác, ma lực đã hoàn toàn không giống trước, mà trở nên nồng đậm, nguyên tố ma lực cũng tinh thuần hơn nhiều.

Năm sao đỉnh phong và lục tinh sơ giai chỉ hơn kém có một bước, một khi tiến vào tầng này nghĩa là hoàn toàn lột xác, có thể nói là thay đổi long trời lở đất.

Kém một bước, như trời với đất.

Dịch Vân khi đồng thời đạt đến ngũ giai, lực lượng ma khí cực mạnh, hơn nữa còn có ma lực thủy hỏa thuộc tính tương phản, lúc trước đối mặt với hắc y nhân lục tinh trung giai lĩnh vực và con Hồng Nhân Cự Hại Vương, vẫn bị chúng cực kỳ áp chế, nếu không có ma pháp dung hợp tự nghĩ ra vượt cấp chống đỡ công kích, còn có Cầu Cầu hỗ trợ, chỉ sợ hiện tại hắn đã chết trận, chỉ vì lúc ấy hai bên quá chênh lệch, không có khả năng bù lại.

Nhìn thấy biến hóa bên trong cơ thể, trong đầu Dịch Vân nổi lên một ý niệm.

Hắn nhanh chóng vận khởi hỏa hệ ma lực, sau đó một tay chỉ tới, viêm báo hiện ra từ hư không, quan sát hình thể và liệt viêm hừng hực trên thân nó, tất cả đều mạnh hơn không chỉ một bậc, uy lực nhiệt độ hỏa hệ cũng tăng cao.

Viêm báo vừa xuất hiện, lập tức lao tới bức tường kính cách không xa.

Vách tường kính chợt lóe, con viêm báo lập tức chạy ngược trở về, khi nó tới trước mặt Dịch Vân, hắn cũng không gọi hộ thuẫn hay ma binh ngăn cản, chỉ đem chút đầu khí vận vào cánh tay, cử quyền đâm vào đầu viêm báo.

“Ầm ầm” một tiếng vang thật lớn quanh quần bên trong thạch thất, chỉ thấy một kích tiện tay của hắn đã cản trở bước tiến của viêm báo, đầu khí trên tay đột nhiên phát động, một tia ánh sáng tím đỏ cực kỳ yêu dị phát ra, dòng xoáy đầu khí xoay chuyển nhanh chóng đem viêm báo cuốn vào trong đó, rất nhanh co rút rồi hóa thành hỏa nguyên tố, biến mất trên tay hắn.

Đem đầu khí vận chuyển thu hồi vào trong cơ thể, Dịch Vân cũng có chút kinh ngạc, thì thào: “Con viêm báo này ta chỉ dùng không đến hai thành ma lực, uy lực của nó lại gần bằng toàn lực lúc trước khi thăng cấp, ma pháp phóng ra căn bản không thể so sánh, đây là sự khác biệt của năm sao đỉnh phong và sáu sao sơ giai ? Chênh lệch thật sự quá lớn !”

Hít sâu một hơi, Dịch Vân lại ngưng tụ đầu khí trong cơ thể lần nữa, khí hải gợn sóng, lần này hắn điều khiển là thủy hệ ma lực.

Duỗi tay đưa ra trước, trong lòng bàn tay liền có một vòng tròn màu lam xoay chuyển, càng lúc càng lớn, tản mát ra không khí lạnh như băng, nhiệt độ trong thạch thất bạo hạ.

Năm sao trung giai thủy hệ ma pháp băng chi bào hao!

Lúc trước hắn dùng ma pháp này lãng phí Tháp Khả Dịch, khi đối phó ngũ giai ma thú Hồng Nhân Cự Hại Vương, ma pháp Băng chi bào hao cũng từng làm tan rã lớp giáp xác phòng ngự vô kiên bất tồi (không gì có thể phá) của nó, tuy là ma pháp năm sao trung giai, nhưng nếu phối hợp với ma pháp hỏa hệ, hoặc đầu khí Phần kiếp tử diễm, lực phá hoại liền có thể thăng lên đến uy lực sáu sao.

Lúc viên ma pháp cầu lam trên tay Dịch Vân lớn hơn ba thước, Dịch Vân lập tức ném nó tới bức tường kính, thủy cầu chạm vào mặt tường, bị phản xạ lúc bay về còn nhanh hơn ban đầu, khi sắp bắn vào thân Dịch Vân nó đã thành một viên băng cầu hơn 6 thước, tản phát ra dòng khí lạnh đông cứng người.

Dịch Vân đứng tại chỗ không tránh né, đem đầu khí vận chuyển nhanh, sau đó hai tay che đầu đón khóa băng cầu đánh vào.

Viên băng cầu khi chạm vào tay Dịch Vân, thoáng chốc sinh ra một lực va đập lớn, đẩy hắn lui về sau năm bước, sau băng cầu từ từ vỡ vụn ra, một cỗ khí lạnh ở bên trong băng cầu tức thì tuôn ra, quấn quanh người Dịch Vân, nhất thời hắn như que kem, đông cứng tại chỗ.

Đúng lúc này, một đoàn đầu khí tím từ trên người Dịch Vân dâng lên, hóa giải cỗ khí lạnh, lớp băng trên người hắn tan nhanh, khi dòng nhiệt khí bốc hơi xong, hắn vẫn đứng ở đó bình yên, không thương không tích.

Môn La đi lại gần Dịch Vân, cười to nói: “Tiểu tử, trải qua mấy lần thí nghiệm, ngươi bây giờ đã hiểu rõ biến hóa của thực lực bản thân chưa?”

Gật gật đầu, Dịch Vân đáp: “Lực tinh linh vực biến hóa quá xa so với năm sao đỉnh phong, khoảng cách như trời với đất, căn bản không thể đánh đồng. Không chỉ có chất lượng đầu khí gấp ba, mà ngay cả cường độ thân thể cũng đều tăng cường gấp mấy lần...”

“Vừa rồi ta thi triển ra Băng chi bào hao, trước chỉ cần xuất ra là hao hết ba thành ma lực thủy hệ, mà hiện tại chỉ cần có một thành, hơn nữa uy lực cũng mạnh hơn một bậc, thân thể ta lại có thể đỡ thẳng đạo ma pháp này mà không thương tổn, lực lượng thân thể đúng là biến mạnh hơn nhiều.”

Không tiếc ngàn dặm trở lại cổ đàm u cốc, tìm được cái Siêu Diễn Vũ ma trận, thật sự là đáng giá, hắn nhờ thế mà mạnh hơn.

Trong lòng Dịch Vân phi thường rõ ràng, lực tinh vực đối với hắn mà nói không chỉ mạnh hơn thôi, mà còn lấy được tư cách tham dự Ma Đấu đại hội.

Chỉ khi đạt tới lực tinh mới có thực lực dự thi, địch thủ hắn gặp phải toàn là cường giả Cuồng cấp, muốn có khả năng đánh bại quần hùng, đoạt giải nguyên thì cơ hội cực kỳ nhỏ bé, điểm ấy hắn biết rõ.

Tuy rằng cơ hội cuối cùng vẫn có nhưng mà không lớn, mà cơ hội đó hắn phải đoạt lấy, chiếm tư cách sở hữu lãnh địa Tư Đạt Đặc thủ hộ vạn năm nay, dù nó rất nhỏ bé.

Đây là vấn đề chính.

Cơ hội tuy nhỏ nhưng nó giúp hắn có thể lên sân khấu, nếu ngay cả lượt trình diễn cũng không có thì cơ hội cũng bằng không, chỉ có thể mở mắt nhìn Yêu Đạt Trấn bị người khác lấy đi, trừ khi ngày sau cử binh đánh Kỳ Vũ đế quốc, còn không thì lãnh địa Tư Đạt Đặc gia tộc coi như mất hẳn từ đây.

“Ngươi tấn tinh kỳ này xong, đầu khí ngưng luyện trong kinh mạch vận hành được mấy vòng?” Môn La đột nhiên nói.

Dịch Vân giật mình, không biết Môn La vì sao hỏi gấp vấn đề này, đáp: “Vừa tính ra là ba trăm lần.”

Môn La nghe vậy, thân thể đột nhiên kịch chấn, trầm mặc xuống.

Lúc trước, khi Dịch Vân vừa tấn giai năm sao đỉnh phong, đầu khí ngưng luyện là 320 hồi, không nghĩ hắn vừa tiến vào lĩnh vực lực tinh sơ giai, liền ngưng luyện tăng lên 300 vòng, tương đương tăng cấp 1 lần là gia tăng bảy mươi lần ngưng luyện.

Hiệu quả ngưng luyện kinh mạch đối với cường độ đầu khí Môn La hiểu rõ hơn bất kỳ kẻ nào, mặc dù trong thời gian ngắn nhìn không ra, nhưng trải qua trường kỳ tích lũy sẽ tạo thành kết quả đầu khí tu luyện long trời lở đất.

Dịch Vân thấy Môn La bỗng nhiên trầm tư không nói, kỳ quái hỏi: “Lão đại, ngươi làm sao vậy?”

“Không có gì...” Môn La ngẩng đầu nhàn nhạt cười nói: “Ngươi có thể đạt tới 300 vòng ngưng luyện nhanh như vậy ta chỉ cảm thấy có chút kinh ngạc mà thôi.”

Dịch Vân không biết, Môn La lúc này rất mâu thuẫn, là vui sướng cùng chút gì đó mất mát.

Vào năm tháng xa xôi, Môn La khi ấy không đến 30 tuổi đã bước vào lĩnh vực Tinh Vực, sáng lập ra một trang lịch sử mới, được mọi người công nhận là đệ nhất thiên tài trên Khung Vũ đại lục.

Mà lấy thực lực đệ nhất thiên tài của hắn cũng phải tới lực tinh cao giai, mới có thể ngưng luyện đấu khí đề cao lên đến 300 vòng, lúc ấy đã phá vỡ kỷ lục ghi lại mấy ngàn năm của Tư Đạt Đặc gia tộc, Môn La cũng bởi vậy mà có được địa vị cao quý đệ tử cực mạnh trẻ tuổi trong gia tộc, cũng trở thành người ưu tiên lựa chọn thành gia chủ kế nhiệm Tư Đạt Đặc gia tộc.

Nhưng ai cũng không ngờ, về sau hắn làm ra vô số chuyện hoang đường nguy hại đến gia tộc, gây thù tứ phía, lại còn khiến cường giả toàn bộ đại lục đuổi giết hắn, Tư Đạt Đặc gia tộc vì thế không chịu nổi tai tiếng, đành đem Môn La phiến toái đá ra khỏi nhà, hắn từ vị trí dưới gia chủ biến thành kẻ không nhà, trước sau biến hóa quá lớn như màn bi hài kịch, quả thực làm cho các đại thế gia cũng trợn mắt nhìn lại.

Môn La kiêu ngạo, Môn La cuồng vọng, dong binh đoàn hắn lập ra được coi là đệ nhất công địch trên đại lục, lúc ấy người nếm qua đau khổ của hắn cơ hồ là tất cả thế lực khắp nơi trên đại lục, các đại thế gia, người muốn giết hắn nhiều không đếm xuể, nhưng không có một ai hoài nghi thiên phú không gì sánh kịp của hắn.

Muốn trở thành đại lục đệ nhất công hại, cũng phải có đủ tiền vốn.

Mà hiện tại, Dịch Vân chỉ vừa có thực lực lực tinh sơ giai, có thể ngưng luyện đấu khí được 300 lần, ngang bằng với hắn khi lực tinh cao giai, cách cả hai giai, đương nhiên hắn nên vui sướng vì thành tích ngạo nhân này của Dịch Vân, ra tiểu đệ tử thiên tài dạy, đương nhiên cũng là thiên tài.

Nhưng cường giả luôn có tự tôn, luôn luôn không sợ mạnh, không khi yếu, là siêu cường giả Tinh Vực đỉnh phong, rõ ràng Dịch Vân là một tay hắn nuôi lớn, hắn vẫn không thể tránh khỏi loại tình cảm mất mát mình không bằng tiểu đệ.

Nhìn Môn La biểu tình phức tạp, Dịch Vân nao nao, tuy khó hiểu nhưng không nghĩ thêm, lập tức đi vào trung ương thạch thất ngồi xếp bằng, lại bắt đầu tu luyện.

Môn La thấy thế có chút kinh ngạc, hỏi: “Người vừa mới tiến cấp ma khsi lên lực tinh lĩnh vực, không nghỉ ngơi vài ngày, lại tiếp tục tu luyện nhanh như vậy?”

Tu luyện ma pháp và đấu khí là một quá trình buồn tẻ dai dẳng, ngoại trừ mỗi ngày đều phải kiên trì, lại phải chịu một thân cô đơn tịnh mịch, cho nên tâm tính là điều trọng yếu nhất, nếu làm cho thần kinh quá căng thẳng ngược lại sẽ không tốt, sẽ tạo thành hiệu quả ngược, thả lỏng một chút là điều tất yếu, giống như Dịch Vân một khắc cũng không ngừng tu luyện, ngược lại làm cho Môn La lo lắng.

Dịch Vân nghe vậy lắc đầu, nói: “Lão đại, tuy rằng ta hiện tại thuận lợi tiến vào lực tinh lĩnh vực, nhưng chỉ là trình độ sơ giai, lấy thực lực như vậy đặt vào Ma Đấu đại hội thì hoàn toàn nằm trong tầng chót, nếu không cấp bách tăng cường thực lực tự thân tương lai như thế nào tranh đấu với cường giả lực tinh của các đại học viện?”

“Trong các đối thủ dự thi, khẳng định sẽ có tồn tại lực tinh đỉnh phong, cũng sẽ có đệ tử thế gia tu luyện Huyết Kế tuyệt học... nói thực ra, phần thắng của ta không lớn, lấy trình độ như bây giờ đi dự thi là không sáng suốt, nhưng lại không thể không đi, chỉ có thể nghĩ biện pháp tăng cường trình độ chính mình.”

Lực tinh sơ giai đối kháng với đỉnh phong rất gian nan, cho dù Dịch Vân tu luyện đấu khí Phần kiếp tử diễm, đấu khí huyết kế tuyệt học siêu hạng, cũng rất khó vượt qua ba tầng chênh lệch này.

Huống chi, Mễ Nặc từng nói qua, đế quốc tứ đại thế gia đều có một bộ huyết kế tuyệt học ngàn năm truyền xuống, ưu thế như vậy không chỉ một mình Dịch Vân có, đối mặt chênh lệch quá lớn thì là chương ngại không thể vượt qua, việc Dịch Vân hiện tại có thể làm không phải hi vọng phát sinh kỳ tích mà là nắm chắc mỗi một giây gia tăng hết mức thực lực tự thân.

Dứt lời, Dịch Vân nhắm lại hai mắt, lại đắm chìm vào trong thế giới của mình, lại bắt đầu tu luyện.

Môn La nghe Dịch Vân nói xong, cúi đầu không nói một câu, giống như trầm tư.

.....

Năm ngày sau, khi Dịch Vân vừa trong tu luyện tĩnh lại, đột nhiên nghe thanh âm Môn La truyền tới: “Tiểu tử, tu vi đấu khí hiện tại của ngươi đã tiến vào lục tinh lĩnh vực, lão đại ta trải qua mấy ngày khổ tâm nghiên cứu, nhằm vào cường độ đấu khí của ngươi, rốt cục thành công nghĩ ra một chiêu Kiếm kĩ mới cho ngươi !”

“Kiếm kĩ ?” Dịch Vân chưa từng nghe qua danh từ này, vẻ mặt nghi hoặc.

Gật gật đầu, Môn La giải thích nói: “Cái gọi là kiếm kĩ chính là phối hợp đặc tính đấu khí tu luyện, sau đó đem biến hóa nó vô cùng thành kiếm chiêu, từ phức tạp thành giản đơn lột xác hoàn toàn ra kỹ xảo gọi là kiếm kĩ !”

“Lúc trước sở dĩ không nói cho ngươi biết, là bởi kiếm kĩ Tư Đạt Đặc gia tộc, lão đại ta đều nhớ nằm lòng y như ma pháp chú ngữ, tiêu chuẩn sử dụng thấp nhất phải ngoài thất tinh lĩnh vực, cho dù ngươi biết cũng dụng không tới, không có chút tác dụng.”

Dịch Vân nghe vậy giật mình, hẳn chưa từng nghe qua chuyện kiếm kĩ này, hỏi: “Nếu sau thất tinh lĩnh vực mới có thể thi triển, lấy thực lực lục tinh sơ giai trước mắt của ta, cũng không học được nha !”

Khoát tay áo, Môn La cười nói: “Cho nên lão đại ta mới nói là thay đổi mới. Nghe kỹ, thức kiếm kĩ này chỉ có thể phối hợp với đấu khí Phần kiếp tử diễm mới có thể thi triển, tên nó là “Luyện kiếm quỷ ngục”, vốn phải lên tới thất tinh Vũ tước mới thuận lợi phát huy, lão đại ta đem thức kiếm kĩ này thay đổi, đem uy lực nguyên bản giảm còn một phần năm, mặc dù cường độ giảm thấp nhưng lục tinh sơ giai như ngươi có thể thi triển, việc sửa chữa kiếm kĩ tổ truyền ta cũng chưa từng thử qua, kết quả thế nào ngươi phải thử xem mới được .”

Dịch Vân nghe vậy sững sờ, hẳn nghe mà không hiểu được kiếm kĩ Môn La nói này giờ là cái gì ?

“Ai !” thở dài, Môn La bắt đầu nói: “Nếu còn lực chọn khác, ta tuyệt không thay đổi kiếm kĩ tổ truyền, chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, bởi vì kiếm kĩ thi triển cần trụ cột vững chắc, cái chính là cường độ đấu khí Phần kiếp tử diễm, lấy năng lượng cấp bậc lục tinh sơ giai trước mắt, uy lực kiếm kĩ ngươi thi triển không chỉ giảm thấp, mà còn hơi phiêu lưu, một chỗ không tốt liền bị lốc xoáy đấu khí phản phệ, đến lúc đó ngươi bị thương nặng là khó tránh khỏi .”

“Nếu không biết quá trình ngưng luyện kinh mạch của ngươi đã đạt tới 300 lần, tạm có thể thừa nhận áp lực khi thi triển kiếm kĩ này, ta bất kể thế nào cũng không dám dạy ngươi !”

“Vì sao lão đại ngươi không có lựa chọn? Ta hiện tại không phải hoàn hảo tốt lắm sao ?” Dịch Vân khó hiểu hỏi.

Đầu tiên là cười nhạo một tiếng, Môn La mặt trầm xuống, giận dữ nói: “Cái gì gọi là ngươi bây giờ rất tốt chứ? Lúc trước ở đầm lầy ma thú tình hình khi ngươi gặp con Hồng Nhân Cự Hạt Vương hẳn không quên a! Ngươi dám lấy mạng đánh cược, nếu có vạn nhất truyền thừa vạn năm Tư Đạt Đặc gia tộc từ đó về sau tuyệt hậu rồi...”

“Không còn cách nào khác, để ngày sau không gặp tình huống như vậy phát sinh, ta phải trước tiên đem kiếm kĩ truyền cho ngươi, đề cao thực lực ngươi, gia tăng cơ hội sống ngươi lên một chút.”

Dừng một chút, Môn La nói thêm một câu: “Còn có, cái này cũng gia tăng cơ hội cho ngươi chiến thắng ở Ma Đấu đại hội, tuy rằng ngươi có thể đem đấu khí che giấu, chỉ lấy song hệ ma pháp ứng chiến, nhưng ít ra có thêm tuyệt chiêu bảo mạng vẫn luôn tốt, ở thời điểm khẩn cấp, thức kiếm kĩ này có thể cứu ngươi một mạng.”

Kỳ Vũ Ma Đấu đại hội tuy rằng chỉ mang tính chất tỷ thí, nhưng đao kiếm không có mắt, ma pháp và đấu khí toàn lực thi triển, ai có thể cam đoan ngươi bình yên vô sự xuống đài ?

Bởi vậy, tuy rằng toàn bộ quá trình đều có cường giả ngoài thất tinh lĩnh vực làm trọng tài, để phòng ngừa phát sinh thương vong ngoài ý muốn, nhưng đại hội 10 năm một lần, đệ tử dự thi trong quá trình kịch chiến không tàn cũng phệ, chiến đấu qua đi, kết quả thiên biến vạn hóa, không ai nói được trước điều gì. Môn La lo lắng nhất chính là việc này.

“Nói nhảm xong rồi !” Môn La nghiêm túc, trầm giọng nói với Dịch Vân: “Ta bây giờ truyền cho ngươi thực giản dị của Luyện kiếm quỹ ngục, kỳ thật để vận dụng linh hoạt thức kiếm kỹ này, có chút liên quan đến công phu luyện khí của ngươi.”

“Luyện khí? Như thế nào liên quan đến nó?” Dịch Vân càng nghe càng mơ hồ.

“Thức kiếm kỹ Luyện kiếm quỹ ngục này nếu có thể thi triển có hai điều kiện trọng yếu: Một là cường độ đấu khí Phần kiếp tử diễm, hai là phải có một thanh ma binh ngoài nhị phẩm mới phối hợp thi triển được.”

“Bởi vì binh khí thường không thể thừa nhận nổi uy lực đấu khí Phần kiếp tử diễm, nếu ngươi đem đấu khí đưa vào trong binh khí, có thể sẽ có kết quả lập tức tan nát hoặc tan chảy thành nước, chỉ có ma binh ngoài nhị phẩm mới thừa nhận nổi cường độ đấu khí Phần kiếp tử diễm lực tinh sơ giai của ngươi.”

Dừng một chút, Môn La nói tiếp: “Mà kiếm kỹ thi triển phải dùng đến phương pháp đem đấu khí nhập vào trong ma binh, cũng không phải đưa vào toàn bộ mà giống như ngươi luyện ma binh, trong thời gian ngắn lấy khoảng cách cố định đem đấu khí phân ra mấy phần đưa vào thân ma binh, sinh ra “Đấu khí chấn tần”, số lần đấu khí đưa vào càng nhiều uy lực tự nhiên càng lớn hơn.”

Biết Dịch Vân nhất định nghe không hiểu, Môn La cũng không nhiều lời, lập tức nói: “Ngươi hiện tại cái gì cũng đừng hỏi, chỉ cần dụng tâm ghi nhớ tâm quyết thi triển kiếm kỹ này, chờ lúc ngươi có khái niệm rồi thi triển thực tế ra, ngươi sẽ hiểu !”

204. Chương 205: Luyện Kiếm Quỹ Ngục.

Hai canh giờ sau

“Hiểu chưa?”, Môn La hỏi.

Dịch Vân gãi gãi rồi gật đầu đáp : “ Phương pháp đấu khí vận chuyển quán thân này, thật vô cùng phức tạp. Phương pháp vận kiếm cũng thật quái dị. Tuy không biết khi vận dụng sẽ sinh ra được cái gì, nhưng tất cả lý giải ta đã ghi nhớ nằm lòng.”

“ Thôi!!! ”. Hồng quang trên tay phải Dịch Vân chợt loé lên. Thanh nhị phẩm phong ma binh liền xuất hiện trên tay, hắn đang muốn vận chuyển đấu khí quán nhập ma binh cũng là lúc Môn La bị hành động của hắn làm cho hoảng sợ, lập tức hô dừng lại : “ Mau dừng lại ! Không được ở siêu Diễm Vũ ma trận lý này huy sử kiếm kỹ, ngươi đến cổ đàm trong u cốc tập luyện đi !!!”

“A?” Dịch Vân thấy khó hiểu liền hỏi : “ Vì sao?”

“ Siêu ma trận này có thể đem đấu khí cùng ma pháp phản hồi trở lại, mà thức Luyện kiếm quỹ nhục này là kiếm kỹ từ thất tinh cấp bậc biến đổi thành, tuy rằng uy lực còn không đạt đến 1/5 lúc trước, nhưng người bây giờ cũng không có khả năng thừa nhận. Nếu diện bích ma trận kia đem kiếm kỹ phản ngược trở lại trên người ngươi, thì kết quả người không chết cũng là trọng thương. Người sẽ trở thành người đầu tiên trong lịch sử bị chính kiếm kỹ mình thi triển giết chết, đó không phải là ngu ngốc tìm chết sao?”

Dịch Vân nghe vậy rất ngạc nhiên.

Hắn cho đến bây giờ vẫn chưa biết kiếm kỹ này có công dụng ra sao, nhưng nghe Môn La nói nghiêm trọng như vậy cũng không dám ở trong thạch thất ma trận này thử kiếm, nghĩ thể hắn liền thu hồi ma binh trong tay lại, nhảy xuống thủy đàm, hướng cổ đàm trong u cốc bơi trở lại.

Tiến vào cổ đàm trong u cốc, Dịch Vân liền cảm thấy một trận thanh khí sảng khoái, hắn liên tục bế quan trong thạch thất đã hơn ba tháng chưa hề rời nửa bước, ngay cả ăn uống cũng đều là Cầu Cầu mỗi ngày từ u cốc mang cho hắn. Đã hơn ba tháng, hắn chưa tiếp xúc với ánh mặt trời, chưa được nhìn những đám mây, cũng không được ngửi mùi thơm của hoa tươi.

Hiện tại, trong u cốc, ánh mặt trời sáng lạn, gió thổi vi vu quanh mình, chim hót líu lo, hương hoa tỏa thơm ngát không ngừng, Dịch Vân giống như đi từ Địa ngục u ám tiến vào Thiên đường sinh cơ dạt dào. Lúc đó, hắn như tiến vào một ảo mộng đẹp.

Mới tiến vào trong u cốc, hần liền thấy Lang Lang đang đứng thẳng trên mỏ Hoả phách tinh quặng, mà Cầu Cầu đang ở trên đỉnh đầu to lớn của nó không ngừng kêu, không hề để ý Lang Lang đang dốc lòng tu luyện, nhất tâm tìm nó vui đùa.

Nguyên lai, ba tháng qua, Cầu Cầu mỗi ngày luôn dành hơn phân nửa thời gian ở cùng hần trong thạch thất, còn lại là chạy tới nơi này vui đùa cùng Lang Lang như hiện giờ.

Cầu Cầu cứ nhảy nhót trên đầu Lang Lang, nhưng Lang Lang lại như một lão tăng nhập định. Bộ dáng không hề nhúc nhích, tựa vào phía trên phách thạch, tiếp tục hấp thu, luyện hoá năng lượng nguyên tố tinh thuần do mỏ hoả hệ phách thạch phát ra, hoàn toàn không để ý Cầu Cầu đang quày rồi, xem ra đã quá quen với tình huống này.

Dịch Vân thấy thế thiếu chút bật cười : “ Xem ra, một xà một lang này ở chung cũng thật là hoà hợp, chỉ là Cầu Cầu khi để Lang Lang đã thành thói quen không thể bỏ được, sợ sẽ làm tình cảm xấu đi”

“ Tê tê tê!”

“Ngao ô ~!”.

Cầu Cầu cùng Lang Lang lúc này cũng đồng thời phát hiện Dịch Vân tiến vào trong u cốc, cả hai vẻ mặt đều vui sướng, chạy nhanh hướng tới hần.

“A?” Dịch Vân nhìn quan người Lang Lang, liền phát giác từ trên người nó phát ra uy áp ma thú so với ba tháng trước cường đại hơn không ít, chỉ sợ đã đề thăng được một bước lớn a!

Dịch Vân cẩn thận nhìn kĩ Lang Lang, chỉ cảm thấy từ thân nó phát ra lực áp bách khiến hần có chút cảm giác run sợ. Cảm giác rất giống ngày đó gặp phải đầu ngũ giai ma thú đỉnh Hồng Nhân Cự Hạt Vương.

Dịch Vân càng nhìn càng kinh hãi, rồi phát ra khẩng đỉnh : “Ma thú tấn giai không phải so với nhân loại khó hơn rất nhiều sao? Như thế nào mà mới 3 tháng thời gian, Lang Lang có thể trên tăng một mảng lớn tới ngũ giai ma thú đỉnh vậy? Lang Lang giờ cũng với Hồng Nhân Cự Hạt Vương ngày đó có thể nói là không khác biệt gì mấy!”

Môn La lúc này cũng đánh giá Lang Lang một lần, sợ hãi nói : “Con Lang đại ngu ngốc này thật sự đã đạt tới cảnh giới giống như Hồng Nhân Cự Hạt Vương mà ngày đó người phải khổ chiến!!! Không đến một năm trước, nó mới là một đầu tứ giai Thiết Cốt Viêm Lang mà thôi, hiện giờ có thể đã tiến cảnh một bước kinh người, thật sự khó tin a!”

“Chỉ là, kết quả như thế không phải chính người tạo ra sao? Người cho nó mấy trăm cân dị bảo Hoả hệ phách thạch, nó có thể cả ngày hấp thụ năng lượng tinh thuần vô hạn của Hoả hệ phách thạch. Xem bộ dạng nó hiện giờ, khẩng đỉnh là ba tháng qua, nó lúc nào cũng đều hấp thu luyện hoá năng lượng. Cảnh giới ma thú đề thăng so với nhân loại đúng là khó khăn gian khổ hơn, nhưng chúng nó tấn giai cũng không giống nhân loại có nhiều hạn chế, vấn đề không phải khó hay không khó, chỉ cần năng lượng trong cơ thể sung túc, đạt đến điểm cực hạn, cơ hồ là có thể thuận lợi tiến giai, hơn nữa tốc độ hấp thụ nguyên tố năng lượng phách thạch của ma thú so với nhân loại còn nhanh gấp mấy lần.”

“ Xem ra con sói ngu ngốc này cũng không phải là quá ngu, ít nhất nó hiểu và biết nắm chắc cơ hội trời ban này a”

Lang Lang cũng không biết tâm tư bây giờ của Dịch Vân, nó vừa chạy đến bên cạnh Dịch Vân liền ngoan ngoãn nằm trước mặt hần, cái đuôi sói dài cứ lắc lư không thôi, còn cái đầu to của nó không ngừng rúc vào đùi Dịch Vân làm nũng.

Lang Lang biểu hiện hành động vô cùng thân thiết với Dịch Vân, kì thật là muốn biểu đạt ý tứ thuận phục của nó với Dịch Vân.

Ma thú tuy rằng có thiên tính hung tàn lãnh huyết nhưng tâm tư của chúng lại tương đối đơn thuần, một khi đã biểu đạt ý tứ thuận phục thì cả đời sẽ không bao giờ thay đổi.

Lấy ví dụ như của Cầu Cầu, khi mới gặp Dịch Vân nó cũng không mạn, nhưng sau vài năm ăn nguyên tố phách thạch dần dần trở nên cường đại lên, thực lực đã vượt qua khả năng Dịch Vân có thể khống chế,

nhưng nó chưa từng có ý định lỗ mãng trong đầu, vẫn luôn bám theo bên người Dịch Vân, ăn no rồi lại ngủ, ngủ dậy rồi lại ăn, không có việc gì thì lại ra ngoài tầm bảo, có khi lại đỡ đao đỡ kiếm cứu sống Dịch Vân.

Sau này, Cầu Cầu nhìn thấy thực lực Dịch Vân chậm rãi cường mạnh lên, trong lòng tràn đầy vui mừng, ước mong chủ nhân của mình thực lực có thể lại tiến thêm một bước, tăng thêm một tầng, thì mới có thể kiếm thêm được nhiều nguyên tố phách thạch cho nó ăn. Đây là toàn bộ tâm tư của Cầu Cầu, là một ma thú đơn thuần.

“Phản bội” Cái từ này đối với ma thú mà nói có thể nói là không bao giờ tồn tại.

“Khá lắm Lang Lang, mới ngắn ngủi có ba thang không thấy mà mi đã tiến thêm nhiều như vậy, thật khiến ta giật mình a! Người nếu tu luyện tích cực như vậy có thể mạnh hơn Cầu Cầu nhiều lắm. Nếu mới ma thú đều khắc khổ tu luyện tấn giai như người, về sau ta đây có thể gặp phiền toái to lắm, ha ha ha!”

Dịch Vân thấy Lang Lang làm ra bộ dáng vui mừng làm nũng, không khỏi mỉm cười vỗ về cái đầu to của nó một cách vui vẻ.

Nếu nói Dịch Vân đối với Thiết Cốt Viêm Lang không có chút phòng bị nào thì là nói dối, tâm tính ma thú vốn lãnh huyết khó dò, dù sao hấn và Lang Lang bắt quá mới gặp mặt hai lần. Tuy rằng hấn tin tưởng Lang Lang đối với hấn sẽ không có tâm tư bất lương, nhưng trong lòng vẫn có chút tâm lý cảnh giác đề phòng, nhưng với giống với Cầu Cầu, hấn lại toàn tâm toàn ý tín nhiệm.

Cho đến giờ phút này, Dịch Vân nhìn Lang Lang thiết tình biểu đạt ý tứ thân cận, hấn mới thật sự hoàn toàn tiếp thụ kẻ đối trá nhất gan vừa không có cốt khí đồng loại này. Ma thú không giống như người, chúng sẽ không mang theo vẻ mặt tươi cười mà tâm không cười, bất kể là chán ghét hay là thích, chúng thuần túy thể hiện trên mặt, nửa điểm giả bộ cũng không có.

Dịch Vân để Cầu Cầu cùng Lang Lang ở lại u cốc trung ương trận pháp, rồi một mình đi đến một góc vách núi xa xôi, rút ma binh ra để thử xem kiếm kỹ vừa học, thì bỗng nghe Môn La mở miệng dặn dò : “Chiêu Luyện kiếm quỷ ngục này bản chất vốn là kiếm kỹ thất tinh linh vực, cũng là tuyệt kỹ bí truyền của bộ tộc Tư Đạt Đặc chúng ta. Ta tuy rằng đem nó thay đổi làm giảm đi uy năng, nhưng vẫn không thể đoán trước được tốt cùng nó sẽ phát ra bao nhiêu uy lực, cũng không biết cường độ thân thể mới lực tinh sơ giai của người có thể hay không thử nhận kiếm kỹ trùng kích.”

“Cho nên, người trước hết dụng ngũ thành đấu khó thử xem sao, tránh phát sinh hậu quả không mong muốn có thể xảy ra.”

Dịch Vân trông biểu tình ngưng trọng hiếm thấy của Môn La, trong lòng cũng trở nên run sợ vài phần, hấn bây giờ đã hiểu được cách vận dụng Luyện kiếm quỷ ngục, nhưng lại không rõ sử kiếm như vậy có công dụng gì, sẽ phát sinh được hiệu quả như thế nào?

Dịch Vân gật gật đầu, rồi liền lập tức vận khởi ngũ thành đấu khí, dựa theo phương pháp giống như làm nghề rèn luyện khí, nháy mắt đem đấu khí mãnh liệt quán nhập vào trong ma binh. Trong nháy mắt, Dịch Vân đông thời đưa vào năm phần đấu khí. Phần Kiếp Tử Diễm đấu khí trong ma binh thoáng chốc trở nên kích động vận phần.

Giống như hải triều cuộn cuộn sóng dâng lên lần lượt giao kích, ma binh lúc này bắt đầu run run kịch liệt, nhất thời tản mát ra một đạo Tử quang yêu dị, một cỗ đấu khí uy năng vượt quá tưởng tượng của Dịch Vân trong nháy mắt từ ma binh trên tay thấu phát cuồng mãnh mà ra.

Đạo đấu khí uy áp này cùng với đấu khí hấn quán nhập vào ma binh hoàn toàn bất đồng, nó như trải qua vô số lần giao thiệp, do đó sinh ra một cỗ đấu khí năng lượng tinh thuần, rất giống với quá trình rèn luyện ma pháp binh khí, mỗi một lần đánh lên đều có thể làm tài liệu quặng mỏ thành kiếm, để sắt thường lột xác thành ma binh, mà bây giờ quá trình này lại chỉ phát sinh chỉ trong nháy mắt.

Khi Dịch Vân cảm nhận được đấu khí trong ma binh chấn tần một cái hấn sắp không nắm giữ được nữa, trong nháy mắt, hai tay hấn đột nhiên giơ kiếm cao lên, sau đó mãnh liệt hướng mặt đất đâm xuống.

Ầm ầm, một tiếng vang thật lớn, ma binh cắm thẳng tấp xuống mặt đất, mà xung quanh nó trong vòng năm thước tạo thành một vòng tròn hoàn mỹ, trong vòng tạo nên một cơn lốc tầm năm thước mạnh liệt, đấu khí năng lượng ẩn chứa bên trong ma binh đều tuôn chảy vào bên trong vòng cơn lốc này.

Phạm vi năm thước xung quanh con lốc, lúc này tràn ngập hơn một trăm đạo vết kiếm theo cuồng phong vũ động tung bay, một đạo kiếm cũng không lớn, cũng chỉ có nửa thước, giống như lá rụng phiêu linh trong gió, tại trong vòng năm thước vuông tự động phiêu linh, tản mát ra đạo tử sắc kiếm quang

Lúc này, phía trên vách núi,

Cự nham vừa tiến vào phạm vi cuồng phong, liền lập tức bị hơn một trăm đạo kiếm quang phiêu linh nhàn nhật xé nát, giống như là cầm ma binh ma kiếm khảm bổ phía trên cự thạch, chỉ trong một khoảnh khắc, khoả núi đá lớn lập tức như bị phân, bị kiếm quang cắt thành những mảnh nhỏ bằng ngón cái, rồi lại bị cuốn vào trong vòng lốc xoáy, cắt đi rồi lại bị cắt lại, cho đến khi trở thành phần bụi theo gió bay đầy trời.

Dịch Vân đứng ở trung tâm cự phong, toàn thân nổi lên tử quang nhàn nhật, bao phủ xung quanh hắn, tất cả kiếm quang chạm vào đầu khí quang mang, giống như là ánh sáng bị kính diện chiếu xạ, lập tức bắn ngược trở lại, một chút cũng không mảy may làm thương tổn được hắn.

Trong vòng bạo phong quyền, ngoại trừ một mình Dịch Vân ra thì toàn bộ đều bị kiếm quang cắt cho thành phi hôi yên diệt (Phấn bụi), mà ngay cả trên mặt đất cũng tạo thành một lỗ thủng lớn.

Phạm vi năm thước ma binh lạc kiếm trở thành một cái kết giới hoàn toàn phong kín, tất cả kiếm quang cũng chỉ có thể tại bên trong dừng động. Phạm vi năm thước cuồng bạo cự phong, phạm vi năm thước kiếm quang luyện ngục, đây là thất tinh kiếm kỹ của Tư Đạt Đặc bộ tộc thất truyền đã lâu – Luyện kiếm quỷ ngục!

Thức kiếm kỹ này mấy ngàn năm trước đã cướp đi vô số sinh mệnh, hung danh nổi lên xa gần, lấy máu người luyện kiếm, là vì quỷ ngục hung kiếm

Mà nay, nó lại tại trên tay Dịch Vân, một lần nữa nở rộ hào quang huyết hồng.

205. Chương 206: Cuồng Phong Nổi Lên

Toàn thân không khỏi có chút run rẩy, vô lực ngồi dưới mặt đất, thở hổn hển nặng nề.

Lúc này, thanh Ma binh kia như trước vẫn được cắm trên mặt đất, mà hai tay của hắn từ chỗ vai cho đến thẳng mười đầu ngón tay, đều đã bị da tróc thịt bong, thắm trạng huyết nhục đầm đìa, máu tươi đầm đìa không khỏi chảy xuôi đi ra, đây chính là kết cục do cường độ đầu khí của hắn chỉ là lục tinh, lại vượt cấp mà sử dụng thất tinh kiếm kỹ, bị đầu khí của bản thân phản phệ lại mà tạo thành tổn thương.

Mặc dù Môn La đã đem uy năng của thức kiếm kỹ này giảm xuống dưới một phần năm so với nguyên bản, nhưng trong nháy mắt đầu khí bùng nổ sinh ra tạo thành chấn động liên tục đánh sâu vào, cũng không phải là vô giả chỉ vẻn vẹn là lục tinh sơ giai, hắn có thể đem thương tổn do sự phản phệ của đầu khí chỉ giới hạn ở hai cánh tay đã là vô cùng khó khăn rồi.

Điều này cũng có thể quy cho việc hắn đã bắt đầu từ lục nhất tinh, đều là nắm chắc cơ hội khó được mỗi lần thăng cấp tấn dai, vận chuyển phương pháp đầu khí ngưng luyện kinh mạch, hơn nữa lại làm được sự ngưng đọng đến số lượng là 300 laafnm làm cho cường độ đầu khí của hắn bây giờ miễn cưỡng có thể đạt đến sự không chế thức kiếm kỹ này đến mức tiêu chuẩn thấp nhất, nếu không có như thế, thương tổn do đầu khí phản phệ khẳng định sẽ đánh sâu trải rộng khắp toàn thân.

“Vù vù hô.....”

Rất nhanh tự mình đã xử trí việc cầm máu, Dịch Vân hiện tại tuy đã vô lực, song chưởng cũng là đau nhức đến nỗi là không thể nâng dậy được, nhưng trên mặt của hắn lại là có chút mừng rỡ như điên không thể giấu được. “Lão Đại, đây là kiếm kỹ sao? Vừa rồi rõ ràng là ta chỉ dùng có năm thành đầu khí để thi triển, có thể trong nháy mắt đem đầu khí ở trong ma binh đều đồng thời phát ra, thế nhưng cũng đem hơn một nửa đầu khí trong cơ thể của ta mạnh mẽ mà hấp thu, ta căn bản là không ngăn cản được. Nếu là dùng trong chiến đấu, chỉ cần vừa sử dụng chiêu này ra, sẽ đem đầu khí của toàn thân ta trong nháy mắt mà giảm đi, nếu lúc đó không thể nhất chiêu đánh bại địch, thì đến lượt ta nguy hiểm rồi...”

“Bất quá, thức này tên là ‘Luyện Kiếm Quỷ Ngục’. Kiếm kỹ, trình độ uy lực thật sự là lớn đến nỗi làm cho người ta cũng phải kinh hãi, tuy rằng phạm vi cũng chỉ có khoảng cách trong vòng năm thước, nhưng nếu

tất cả địch nhân thân hãm trong phạm vi đấu khí cơn lốc này, thì nhất định sẽ bị cơn lốc kiếm quang làm cho đến kết cục loạn kiếm phân thân!”

Môn La lúc này cũng đã đi đến bên người Dịch Vân. Toàn bộ tình huống vừa rồi đều lọt vào trong mắt hắn, chỉ thấy hắn vuốt cằm, cúi đầu trầm ngâm nói: “Quả nhiên kiếm kỹ sau khi thay đổi thì đã thiếu hụt không ít, không chỉ có uy lực là bị giảm đi, mà còn có nguy hiểm khi đấu khí phản phệ, nhất là biên độ quán thâm đấu khí cũng trở nên không tự chủ được, chỗ thiếu hụt này có thể nói là trí mạng, mấy ngày nay, ta nghĩ còn muốn đem thức ‘Luyện Quỷ Kiếm Ngục’ này thay đổi một lần.”

Dịch Vân nghe được như vậy thì không thể tin được, là lưỡi nói: “Hơn một trăm cơn lốc kiếm quang đồng thời tạo thành, mà mỗi một đạo kiếm quang đều có uy lực vô cùng, kiếm uy làm cho người ta sợ hãi đến như vậy mà chỉ là nhỏ sao?”

Khoát tay áo, môn la cười nhạo nói: “Người cái này gọi là ếch ngồi đáy giếng! Thức ‘Luyện Kiếm Quỷ Ngục’ kiếm kỹ này cấp bậc vốn là thất tinh, cấp bậc thất tinh chỉ cần quán thâm chừng ba thành đấu khí, thì có thể đã sinh ra cơn lốc đấu khí kết giới hơn mười thước, số lượng kiếm quang ít cũng là một trăm, mà thời gian duy trì dài ngắn cũng là do mình không chế, uy lực của mỗi đạo kiếm quang thì lại không thể đem kiếm quang nhỏ này đánh đồng với nhau.”

“Tuy rằng là như thế, nhưng cũng không phải nghịch thiên như người suy nghĩ dùng để đối địch. Đối phó với địch nhân dưới lực tinh thì dùng được, nhưng nếu đối phó với cường giả đã ngoài thất tinh thì nhiều nhất cũng chỉ có thể khắc chế, muốn một chiêu mà đánh bại địch lại là không có khả năng làm được, bởi vì thất tinh Kiếm kỹ cũng chỉ có thể phát ra uy lực thất tinh mà thôi, thực lực hiện tại của người mà sử dụng ra, cũng chỉ có uy lực của cấp bậc lực tinh mà thôi.”

Dừng một chút, môn la nói tiếp: “Thức kiếm kỹ này người trước hết không cần dùng. Chờ sau khi ta thay đổi lại, người lại thử dùng xem, ít nhất, nhất định sẽ đem sự thiếu hụt thời giờ của đấu khí toàn thân sửa lại được, bằng không, nếu như đem sử dụng trong chiến đấu, chẳng khác nào là liều mạng!”

Dịch Vân nghe xong, gật đầu, đứng dậy, lúc này mới phát hiện vị trí mặt đất của hắn hiện tại đã bị cơn lốc kiếm quang vừa rồi cắt thành một cái lỗ thủng lớn ra, cái động lớn này đã rộng mà còn sâu, chiều rộng chừng năm thước, sâu hơn một thước, giờ phút này hắn đứng dậy thì cái đầu mới lộ ra khỏi ngoài động, toàn bộ thân thể đều đang ở bên trong động, cũng đã biết thức kiếm kỹ này có uy lực dọa người đến bao nhiêu rồi.”

Ngơ ngác nhìn lỗ thủng này, Dịch Vân không khỏi kinh hãi mà thầm nghĩ: “Khó trách Lão Đại vừa rồi không cho ta thi triển thức kiếm kỹ này ở trong Siêu Diễn Vũ Ma Trận, mới ngăn ngừa có thời gian vài hô hấp, mà có thể đem mặt đất phá hư đến bộ dáng này, nếu như chính trên người mình bị cổ kiếm kỹ có uy lực làm cho người ta kinh hãi này bắn ngược, ta tuyệt đối không thể nhận được.”

Lại bốn ngày nữa trôi qua, Môn La rốt cuộc cũng đã đem thức kiếm kỹ ‘Luyện Kiếm Quỷ Ngục’ này hoàn thành thay đổi.

Dịch Vân suy nghĩ nhanh rồi vận dụng phương pháp khác, lại thử kiếm một lần nữa.

Lần này, quả nhiên không có giống như lần trước mà ngày lập tức đã đem đấu khí toàn thân tiêu hao hết toàn bộ, mỗi lần đại khái cũng chỉ làm hắn tiêu hao khoảng năm thành năng lượng, tuy rằng uy lực kiếm kỹ cùng thời gian duy trì cơn lốc vẫn không có đạt được sự cải tiến gì, cùng với lần trước không có khác lắm, cũng chỉ có thể duy trì trong thời gian hai ba cái hô hấp, nhưng điều này đã làm cho Dịch Vân thực sự vừa lòng.

Bởi vì, thức ‘Luyện Kiếm Quỷ Ngục’ này, so với tất cả các công kích trước kia của hắn cộng dồn lại cũng mạnh hơn rất nhiều, học được thêm một thức kiếm kỹ này, cũng đã có thêm được một tuyệt chiêu vô cùng cường đại phòng thân, cũng có thể gia tăng cơ hội bảo tồn sinh mệnh trong lúc chiến đấu.

Cho tới bây giờ, hắn mới hiểu được vì sao đấu khí của Tư Đạt Đặc bộ tộc của hắn, Phần Diễm Đấu Khí, có thể được đề danh trên “Kì ma tuyệt đấu bảng”, bộ này trong Thiên Bảng kỳ thư xếp thứ bảy, ngay cả siêu cường giả Bối Lợi Mỗ đã đạt tới cấp bậc tinh vực cao giai cũng đã mấy lần tán dương tôn dùng bộ tuyệt học này là ‘Tối cường Hóa Chúc tuyệt học Đấu Khí.’

Phần Kiếp Tử Diễm có thể tự thân mình mà sinh ra tử sắc Liệt Diễm cuồng bạo nhất—Tịch Diệt Tử Viêm, có thể làm cho tất cả hỏa hệ ma pháp có cường độ đấu khí dưới không có hiệu quả, hiện tại lại có thể cùng chi phối hợp, uy lực của kiếm kỹ có thể nói là sự tồn tại long trời lở đất, cường hãn như thế, cuồng phách như thế, không hổ là siêu hạng tuyệt học đấu khí số ít trên đại lục.

“Phần Kiếp Tử Diễm đấu khí đã cuồng phách đến như vậy, nó lại có thể danh liệt ở Kỳ Ma Tuyệt Đấu Bảng ở vị trí thứ bảy, như vậy sáu vị bài danh ở phía trước lại là loại pháp môn kỳ diệu tuyệt pháp nào?” Dịch Vân không khỏi nghĩ như vậy nói.

Đệ nhất vị trong Thiên Bảng Kỳ Thư chính là pháp môn tu luyện Song Thuộc Tính Tương Khắc Ma Lực, điều này hẳn đã biết, hiện tại, hẳn đối với năm hạng tuyệt học có thể xếp trước Phần Kiếp Tử Diễm đấu khí, nổi lên lòng hiếu kỳ nồng đậm.

Bỗng nhiên tập luyện chiêu mới, Dịch Vân tất nhiên là chăm chỉ vô cùng, lấy chất lượng đấu khí của hắn mới chỉ là cấp bậc lục tinh sơ giai, chỉ cần liên tục thi triển hai lần Luyện Kiếm Quỷ Ngục, thì thì toàn bộ đấu khí của hắn sẽ bị mất hết, cho nên, sau khi hắn đã thi triển hai lần, liền trở lại Cầu Linh pháp trận để ngưng luyện hồi bổ đấu khí, sau khi chờ đấu khí khôi phục trở lại, lại lập tức bắt đầu đứng lên luyện tập kiếm kỹ, liên tiếp hơn mười ngày đều là như thế.

Hắn mỗi lần tu luyện kiếm kỹ đều là ở cùng một địa phương, ngay tại lần đầu tiên là thi triển ở ngay dưới vách núi biên giới u cốc, sau đó vài lần đã đem chỗ đó biến thành một cảnh tượng không có một ngọn cỏ, thành một tảng núi lớn ao vách tường thật rách nát, cùng với địa phương như nhân gian tiên cảnh trong u cốc mà so sánh với, thì giống như là một chỗ góc của phế tích Quỷ Vực.

Cầu Cầu cùng với Lang Lang cũng đều là cách xa nhìn Dịch Vân tu luyện, nhìn thấy uy lực của cơn lốc kiếm quang kia từ từ tăng lên, hai ma thú này đều là nhìn xem mà tâm khiếp đảm, nhất xà nhất lang cũng không dám tới gần đó, mà ngay cả Cầu Cầu tò mò ham chơi cũng chỉ dám ở cách xa mà nhìn, vẫn duy trì khoảng cách an toàn, cũng không dám gần bước lại Lôi Trì, rất sợ sẽ bị Dịch Vân làm ngộ thương.

Lang Lang lại là càng xem mà càng kinh hãi, cũng đối với quyết định mình nguyện ý thần phục phục vụ Dịch Vân mà cảm thấy may mắn.

Cách đây ba tháng, nó được sự trợ giúp của một Hỏa Hệ Phách Thạch, thực lực đã đạt tới Ngũ giai ma thú đỉnh phong, cùng cấp với lục tinh trung giai của nhân loại, thậm chí là có thực lực của cường giả cuồng cấp.

Tuy rằng thực lực của Dịch Vân có thể thuận lợi thăng cấp đến lục tinh sơ giai linh vực, so với mấy tháng trước mạnh hơn mấy lần, nhưng kỳ thật trong lòng nó cũng tương đối hiểu được, mặc dù so sánh tổng quát thì nó vẫn còn thua kém Cầu Cầu hay dùng cái tát để khi phụ nó, nhưng trên thực tế, vẫn là hơn xa Dịch Vân một bậc.

Thiết Cốt Viêm Lang cũng là có sự tự tôn, vì thế mà lòng tin tưởng của nó tràn đầy.

Hiện giờ, lại bị Dịch Vân thi triển ra cơn lốc kiếm quang dọa cho một cú sốc, lại thấy uy năng của đạo đấu khí gió lốc này ngày càng tăng, thời gian duy trì mặc dù ngắn, nhưng uy lực lại là long trời lở đất làm người ta phải sợ hãi. Nó tự nghĩ, nếu như là mình mà vào ở trong cái vòng gió lốc kia, thì tuyệt đối cũng không có khả năng thừa nhận được, kết cục cuối cùng cũng chỉ là bị cắt thành một đồng thịt lang trên đất.

Hiện tại, một chút lòng tự tin của nó còn tồn tại đã bị đập nát, đồng thời cũng âm thầm mà đổ một hồi mồ hôi lạnh, vạn phần may mắn là mình chưa từng lỗ mạng mà tồn tại ý niệm chống lại Dịch Vân trong đầu, nếu không, ít nhất, là cũng chưa bao giờ đem ý niệm đó thực hiện qua mới đúng.

Chỉ là ở trong lòng nghĩ là không có tội, cảm tạ Ma Thú chi thần yêu mến, để cho nó biết đường lạc lối mà quay lại.

Ai nói ma lang đều là loại đàn độn mất đi linh quang?

Ít nhất là bắt đầu từ lần đầu tiên nó gặp thấy Dịch Vân, nó chưa từng làm ra một quyết định sai lầm, từ việc cầu xin tha thứ cho đến thần phục, sau đó có thể có được dùng đến vô tận Hỏa hệ Phách Thạch để làm cho thực lực của bản thân tăng vọt, có thể tìm được một chủ nhân có thực lực cường đại lại hào phóng thể này, vụ mua bán này thực sự là rất lời a, nếu cứ như vậy mà còn có vài chỗ tốt, nó tuyệt đối không để ý nhiều mà cầu xin tha thứ thần phục vài lần.

Nó kỳ thật là không ngu ngốc, ngược lại so với đại bộ phận nhân loại còn thông minh hơn nhiều, Lang Lang kiêu ngạo thầm nghĩ trong lòng.

Cứ như vậy sau nửa tháng, Dịch Vân rốt cuộc đã đem thức kiếm kỹ Luyện Kiếm Quỷ Ngục này hoàn toàn nắm giữ đứng lên, đã có thể đem đầu khí vào trong ma binh hạ thấp xuống còn khoảng 4 phần, lại có thể cơ lốc kiếm quang có uy năng đầu khí đã ngoài ngũ thành đi ra.

Tiếp qua mấy ngày, Dịch Vân lại càng có những bước tiến triển thêm, mà ngay cả lần đầu tiên bức bách thi triển thất tinh kiếm kỹ mà bị đầu khí phản phệ làm cho thân mình gánh chịu hậu quả cũng đã được hấn thành công tu chỉnh lại, hiện tại hấn không cần mạo hiểm tự mình hại mình thân nguy hiểm đều có thể thi triển ra thức kiếm kỹ Luyện Kiếm Quỷ Ngục.

Đến tận đây, thức kiếm kỹ này mới thật sự trở thành tuyệt chiêu bảo mệnh của hấn, bằng không, mỗi một lần đem Luyện Kiếm Quỷ Ngục xuất ra sử dụng, song trường đều bị đầu khí phản phệ mà trở thành bộ dáng bị thương nặng mà máu tươi đầm đìa, làm cho sức chiến đấu trong nháy mắt giảm xuống, mỗi lần sử dụng, trọng thương một lần, cùng cấp liều mạng, như vậy kiếm kỹ cho dù có uy lực kinh người thì ở trong chiến đấu cũng vô pháp mà phát huy công dụng.

Vào giữa trưa ngày này, Dịch Vân ngồi xếp bằng ở trong vòng Câu Linh Pháp Trận hồi phục đầu khí hao tổn, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, nhìn Môn La đối diện hỏi: “Lão đại, ta nhớ rõ trước ngươi đã từng nói qua, Huyết Mạch đệ tử tu luyện Huyết Kế công pháp, khi đạt tới lục tinh linh vực, sẽ có người độc đáo có linh vực được Huyết Mạch hoạt hóa mà thức tỉnh, như thế nào ta hiện tại đã tiến vào lục tinh vị giai nửa tháng, cũng không cảm nhận được sự tồn tại của Linh Vực?”

Khoát tay áo, Môn La cười nhạo nói: “Đúng là ta đã từng nói qua như thế! Nhưng Huyết Kế Linh Vực pháp tắc, ít nhất là phải đạt đến Lục tinh cao giai mới có cơ hội được Huyết Mạch kích phát mà thức tỉnh, Lão đại ta đây lúc trước cũng là tại sơ giai mà mới cảm nhận được sự tồn tại của linh vực, mà đại bộ phận Huyết kế tu giả đều là Lục tinh đỉnh núi, hoặc là đi vào thất tinh Linh Vực thì mới có cơ hội linh ngộ đến.”

“Có cơ hội? Nói cách khác, không nhất định là từng Huyết Kế tu giả có thể linh ngộ được?”

“Đương nhiên!” Môn La đạm nhiên nói: “Điểm mấu chốt có thể làm cho Linh Vực pháp tắc thức tỉnh, trừ bỏ sự trọng yếu của sự cao thấp huyết mạch của bản thân, còn phần lớn còn lại đều là nhờ vào cơ duyên vận khí. Năm đó, trong gia tộc, chính là ở trong đệ tử trực hệ huyết mạch của tổ tông cũng có hơn hai trăm người, mỗi người đều có mật độ huyết mạch cao, nhưng lại có thể làm thức tỉnh linh vực pháp tắc thì cũng chỉ có hơn hai mươi người, ta chính là một trong số đó.”

“Hơn hai trăm người mà cũng chỉ có hơn hai mươi người linh ngộ, tỷ lệ như vậy có quá thấp?” Dịch Vân có chút kinh ngạc.

Môn La cười nói: “Lúc ấy ở bên trong các đại gia tộc trên đại lục, đã xem như là một tỷ lệ rất cao! Kỳ thật, mặc kệ có hay không sự tồn tại của Linh Vực pháp tắc, mị lực của Huyết Kế công pháp vẫn như cũ đối với Huyết Mạch đệ tử mà nói vẫn có lực hấp dẫn không thể cưỡng lại. Bởi vì trong vị giai tinh cấp cùng cấp, Huyết Kế tu giả là mạnh nhất, điểm này, Thước Nặc lão nhân kia không phải cũng đã từng nói qua cho ngươi sao...”

“Còn nữa, ngươi cũng không cần lo lắng trong tương lai của ngươi có hay không kích phát được Linh Vực pháp tắc, lão đại ta năm đó đã sớm phát hiện ra được một phương pháp thật tốt, có thể gia tăng tỷ lệ hoạt hóa thức tỉnh Linh Vực pháp tắc trên diện rộng.”

“Lại có sự tồn tại của bí pháp như vậy sao, là cái gì?” Dịch Vân nghe thấy sự xuất hiện của Linh Vực là do vận khí, trong lòng đã sớm nản lòng hơn phân nửa, bởi vì cái chuyện vận khí này, căn bản là không thể nắm giữ trong tay, đem toàn bộ thành bại quy về trên vận khí, là điều hấn không mừng, hiện tại nghe Môn La nói có phương pháp đặc biệt, hấn dường nhiên là hưng phấn mà truy hỏi.

Môn La cười như mà không cười nhìn Dịch Vân, lặng lẽ cười nói: “Kỳ thật, phương pháp này là người thường xuyên làm, cho nên ta mới nói ngươi căn bản không cần lo lắng, rất đơn giản, chính là không ngừng mà đi chiến đấu! Thường xuyên đi đến những đối thủ so với chính mình còn mạnh hơn mà đánh sinh tử, khiến chiến giới hạn năng lực của chính mình, tốt nhất là trải qua mấy lần trạng thái nửa sống nửa chết, cứ như vậy, tỷ lệ thức tỉnh Linh Vực pháp tắc sẽ được đề cao hơn.”

Dịch vân ngạc nhiên:“Liền đơn giản như vậy?”

Môn La gật đầu cười nói :“Dùng lời nói, chính là đơn giản như vậy, nhưng là làm đứng lên cũng không dễ dàng! Chiến đấu theo như lời ta, cũng không phải là có tính chất như loại tỷ thí không hề mạo hiểm của học viên, mà chính là loại chiến đấu liều mạng với nhau ở trên chiến trường, không phải người chết chính là ta sống, làm cho chính mình phải ở vào trong sự lựa chọn lưỡng nan giữa sinh và tử, nếu có vô ý thì chết, lại có ai muốn liên tục đi làm cái chuyện đổ mệnh ngu xuẩn này”

“Cho nên, cơ hội của người so với các Huyết Kế tu giả khác lớn hơn nhiều, bởi vì người đến nay đều là trải qua loại chiến đấu liều mạng với địch, mà những ma khí tu giả ở trong hoàn cảnh tu luyện an nhàn cả đời đều ngộ không đến vài lần. Đối với một cường giả mà nói, ở trong biển máu, trong chiến hỏa, tổng cộng có thể tìm ra được vật quý giá, mà những bảo tàng đó thì chỉ có liều mạng mới có cơ hội tìm được, trong đó mặc dù có vài phần là do vận khí, nhưng lại là nhiều ở kiên trì cùng với nghị lực, điểm này, ta đối với người là trăm phần trăm tin tưởng!”

Môn La đối với Dịch Vân tin tưởng, bởi vì hắn vài lần đều là trong chiến hỏa biển máu mà đi ra, hơn nữa, cừu gia chưa báo, chưa tìm Hán Khắc, ngày sau hắn sẽ vô nghĩa mà nguyên ý đi vào bên trong đó lần nữa..

Sáng suốt, kỳ thật rất đơn giản, chỉ cần người tự đặt mình trong hoàn cảnh, sau đó ở bên trong mà kiên trì đi xuống, tự nhiên như vậy có thể vượt trội chúng sinh, đứng trên hàng ức vạn nhân.

Mà Dịch Vân, bởi vì xuất phát từ lựa chọn của bản thân, con đường của hắn, chỉ có thể dùng vô số máu tươi mà vẽ lên thành huyết đồ, ở trong hoàn cảnh như vậy, càng là giãy dụa đi được cũng càng cao, lỗi lạc sáng suốt, đem tất cả hết thảy hướng hắn mà đến.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là hắn vẫn còn có thể ở trong đó mà sống sót.

Dịch Vân nghe vậy không nói, nếu hiện tại độ cao của hắn còn chưa đủ, có muốn cũng là vô ích, đơn giản là đem ý niệm này đó trong đầu bỏ ra ngoài hết đi, trở về đến trung ương Câu Linh pháp trận, nhắm mắt bắt đầu tu luyện.

Lại tiếp qua nửa tháng.

“Phải đi về sao?” Môn La thấy Dịch Vân dừng tu luyện lại, đột nhiên đứng dậy, đoán được tâm ý của hắn.

Gật gật đầu, Dịch Vân nói: “Ân! Ta đi vào U Đàm Cổ cốc này ngồi cũng đã bốn tháng, hơn nữa trước cũng dừng tại U Đạt Trấn một tháng, cùng với trên đường qua lại bốn ba, khoảng cách đến kỳ Vũ Ma Đấu đại hội khai mạc cũng chỉ còn có một tháng, ta phải tranh thủ chạy trở về để hướng Thước Nặc lão sư làm thủ tục dự thi tư cách Lục tinh Linh Vực mới được.”

“Nói tiếp, Bối Lợi Mỗ viện trưởng hiện tại đã có thể mở được cánh cửa của tòa thạch thất kia, nửa năm không thấy, ta rất là nhớ hắn!”

Môn la suy nghĩ một hồi, lại nói:“Người đầu tiên là không cáo mà biệt xin nghỉ ba tháng dài hạn, hiện tại là trải qua hơn nửa năm mới trở về, Thước Nặc lão nhân nhất định là giận điên lên! Không đem hung hăng mạnh mẽ đánh người, sau đó đem học tịch của người đá khai trừ ra khỏi học viện đã là chuyện tốt, lại như thế nào nghe yêu cầu của người?”

“Hơn nữa, trình độ hiện tại của người cũng chỉ lục tinh sơ giai, mà những đệ tử khác của tổ lục tinh đại biểu Thiên Phong học viện dự thi ít nhất là lục tinh trung giai hoặc hơn, người như thế nào mà lại hướng hắn yêu cầu tư cách dự thi?”

Khóe miệng hơi hơi giơ lên, Dịch Vân nở nụ cười, một chút tin tưởng mười phần mỉm cười:“Lão Đại, người cho rằng bây giờ ta còn lo lắng về vấn đề đi dự thi này sao? Ta có biện pháp làm cho Thước Nặc lão sư gật đầu, tư cách dự thi, ta vô luận như thế nào cũng phải lấy được, nếu cửa không mở, ta liền dùng lực lượng mà mở nó ra!”

“Thế giới cường giả, thực lực nói chuyện!”

Dịch Vân tự đem toàn bộ phách thạch quặng mỏ của tam hệ nguyên tố bỏ vào trong Hồng Liên, nhưng cũng không quên lưu lại ở trung ương Câu Linh pháp trận một tòa hỏa hệ phách thạch quặng mỏ nhỏ, đối với Lang

Lang nói: “Lang Lang, ta cùng với Cầu Cầu phải ly khai, ngươi muốn ở lại chỗ này? Hay là trở lại mặt trên Ma Thú đầm lầy đây?”

“Nếu như ngươi quyết định tiếp tục ngồi ở chỗ này trong u cốc, như vậy, chỗ hỏa hệ phách quặng mỏ ở chỗ ngồi này sẽ để lại cho ngươi dùng tu luyện.”

Lang Lang vốn đang do dự, nhưng chứng kiến cái tòa hỏa hệ phách quặng mỏ thật lớn chừng ba bốn trăm cân kia, liền vang lên tiếng sói tru hân hoan “A ô: hướng về Dịch Vân mà kêu ghẹo giống như là kẻ phá cửa.

Dịch Vân thấy thế cười to nói: “Ngươi cần phải hiểu rõ trên mặt thủy đầm kia mà một tầng huyền băng dày đến mười thước, lấy thực lực của Hỏa chúc ma thú của ngươi là không thể tự lực phá tan, nếu như ngươi thật muốn ở trong này, như vậy, chỉ cần chúng ta một ngày không thể trở lại, ngươi một ngày cũng không thể rời đi, tuy hoàn cảnh của U Đàm Cổ Cốc không tồi, các chủng loại thú trong cốc cũng nhiều, nhưng nơi này có thể tìm không thấy mẫu lang a.”

“A ô ~~~” Lang lang đột nhiên đi trước mặt Dịch Vân, không ngừng liếm thử vào mặt của hắn thấp giọng kêu lên.

“Ha ha ha.....” Dịch Vân vuốt đầu to Lang Lang, vui vẻ cười nói: “Yên tâm đi! Tuy rằng không biết bao nhiêu lâu mới có thể trở về, nhưng một ngày kia, ta nhất định sẽ lại về tới đây.”

Dừng một chút, Dịch Vân nhìn Lang Lang nói tiếp: “Lang Lang ngươi cần phải hảo hảo mà dùng khối hỏa hệ phách thạch này tu luyện, đem sự tích cực bốn tháng này của ngươi tiếp tục, hi vọng, lần gặp mặt sắp tới, có thể chứng kiến ngươi thuận lợi thăng cấp trở thành lục giai ma thú!”

“A ô ~~~” Ly biệt sắp tới, Lang Lang không khỏi gật đầu lia lịa.

Cầu Cầu lúc này cũng theo đầu to của Lang Lang co vào trong lồng ngực của Dịch Vân, “Tê tê” Đưa ra cái lưỡi hồng hướng về Lang Lang mà từ biệt, Dịch Vân lại liếc mắt nhìn chung quang u cốc một cái, mới tới đây vẹn vẹn hai lần, mỗi lần đều là đến mấy tháng mới đi, cũng là mỗi lần làm cho quỹ tích sinh mệnh của hắn có sự chuyển biến.

Yêu Đạt Trấn bị diệt, hắn không còn có quê hương để mà quay lại, chỉ còn có chỗ ngồi này trong di thể u cốc này, là một địa phương mà hắn tùy thời có thể trở về, ít nhất, nếu có thời điểm mà bản thân hắn thấy mệt mỏi, sẽ không có chỗ để đi, chỗ ngồi trong cái U Cốc này cũng sẽ lặng lẽ ở trong này mà chờ hắn, bỗng nhiên có một cảm giác, nơi này dường như đã trở thành ngôi nhà thứ hai của hắn.

Dịch Vân lại liếc mắt một cái ngôi nhà thứ hai của hắn, trong lòng lẩm bẩm nói: “Nhà? Từ này hiện tại đối với ta mà nói thật sự là quá mức xa xỉ...Nhưng, chỉ cần ta còn sống, cũng có một ngày, nhất định sẽ về lại nơi đây, chỉ không biết, là sẽ đến bao lâu lúc sau đây...”

Theo sau đó, một âm thanh của tiếng sói tru vang lên quanh quẩn bên trong U Đàm Cổ Cốc, tiếng sói tru hùng tráng, khiêu âm trào dâng, như vì hắn mà tiễn biệt, cũng như là làm lời tiên đoán chiến đồ hắn mang đi thật lừng lẫy...

Dịch vân khoe miệng khe nhếch, cũng không quay đầu lại, xoay người rời đi.

Năm này, đúng là Khung Vũ lịch năm 10047 đông mạt, tam đại đế quốc trong năm này cũng đã chính thức ngồi xuống hòa đàm, cũng là tuyên cáo chấm dứt chiến sự biên cảnh kéo dài nhiều năm của Kỳ Vũ đế quốc.

Sau đó, các quốc gia đồng thời mở ra biên cảnh quốc phòng, không hề hạn chế mậu dịch lui tới giữa quốc gia với quốc gia, tướng sĩ tá giáp về hương, buôn bán mậu dịch thông suốt, không khí hân hoan vui vẻ nhất thời bùng nổ khắp toàn bộ phía trên Khung Vũ Đại Lục.

Hòa bình như thật sự đã đến .

Giờ này khắc này, ở một nơi nào đó bên ngoài Ma Thú đầm lầy ở tây bộ biên phòng của Kỳ Vũ đế quốc lại nổi lên một trận gió, trận gió này tuy nhỏ, nhưng không ngừng tích tụ bao hàm men say trong đó, sẽ trở thành thể cực mưa rào cuồng phong kích động trên toàn bộ đại lục.

Lấy đại thế cục của toàn bộ đại lục mà luận đàm, hàng tỉ chúng sinh bất quá cũng chỉ là bèo dạt phiêu bạt trên nước.

Cuồng phong nổi lên, làm bên trong đàm nước sinh ra vũ động, làm cả thiên hạ cuốn trong phong vân...

206. Chương 207: Tên Hư Đốn Nhân Thành

Tìm gần mười lăm ngày, Dịch Vân nương theo đường cũ ly khai ma thú ao đầm, cũng thông qua trạm canh gác bộ biên phòng ở phía tây Kỳ Võ đế quốc, chính thức tiến nhập vào cảnh nội Kỳ Võ đế quốc.

Lúc này đã là đêm tối, Dịch Vân tìm được một căn nhà cỏ đồ nát nơi hoang dã tạm dừng chân qua đêm, lấy ra miếng da thú đã qua chế biến ở cổ đàm u cốc, cùng Cầu Cầu cùng ăn với nhau, miếng thịt cứng rắn này đã rời đi cổ đàm u cốc được hơn mười ngày, bọn họ mỗi một ngày đều biến thành lương thực.

Dịch Vân vừa cắn miếng thịt cứng như đá, vừa nói nói: “Lấy vị trí hiện tại của chúng ta mà xem nhiều nhất chỉ cần đi tiếp thêm khoảng mười ngày nữa là có thể trở lại Thiên Phong thành. Lúc này thời gian cũng không vội gì, nhất định có thể đến kịp trước khi Kỳ Võ ma đầu đại hội bắt đầu”

Môn La lúc này đột nhiên xuất hiện bên người, quơ quơ cái đầu hỏi: “Người lần này rời đi đã hơn năm tháng thời gian, Mễ Nặc lão đầu kia khẳng định sẽ không dễ dàng buông tha cho người, không đem người khai trừ học tịch cho dù là tình cảm sư đồ đi nữa, người thật có thể xác định có khả năng làm cho hắn giới thiệu người là đại biểu của Thiên Phong học viện tham gia Kỳ Võ ma đầu đại hội này sao?”

Dịch Vân nghe xong chính là nhàn nhạt cười: “Không sao, lão Đại người không cần lo lắng vấn đề này, ta có mười thành tin tưởng mà!”

Môn La ngạc nhiên: “Người là người nghĩ muốn lấy lực lượng bức bách hắn đáp ứng à? Cái này không phải là tác phong của người a!”

“Mễ Nặc lão sư là cửu tinh cấp bậc cường giả, mà ... thế giới cường giả chính là lấy thực lực để nói chân lý, bất quá ta chỉ là chiếu theo chuẩn quy tắc này. Nếu thật sự lão Đại người lo lắng có tình huống phát sinh, ta đây sẽ đem một gã đệ tử có tư cách tham gia kéo hắn xuống, đến lúc đó Mễ Nặc lão sư cũng không khỏi không gật đầu đáp ứng” Dịch Vân nhàn nhạt nói.

Môn La nghe xong giật mình sửng sốt một hồi lâu, kinh thán nói: “Người nói rất đúng! Chẳng qua cái loại lấy lực lượng đạt tới mục đích chính mình mong đợi, cùng với tác phong làm việc trước đây của người hoàn toàn khác biệt, lúc này mới làm cho ta kinh ngạc ... Người bây giờ, cuối cùng là bắt đầu cụ bị có một ít phong phạm mà cường giả nên có”

Dừng lại một chút, Môn La hốt nhiên nở nụ cười: “Năm năm trở lại đây, nguyên bản người là năm sao cao giai lĩnh vực, đầu tiên là tấn giai đến đỉnh phong, hiện tại lại vừa mới phá giai thăng cấp đến lục tinh lĩnh vực, tốc độ tiến nhanh như thế quả thực là nghe rộn cả người! Cũng không cần nói Mễ Nặc lão đầu kia mà ngay cả lão Đại ta đến nay vẫn là có chút không dám tin tưởng, không hổ là tiểu đệ của ta từ một tay ta dạy dỗ mà ra a, ha ha ha ha ha ha!”

Môn La ngửa mặt lên trời cười dài, Dịch Vân có tiền triển đạt được thành tựu như bây giờ có thể nói là vô tiền khoáng hậu, cổ nhân trước đây hẳn cũng chỉ có hắn là thiên tài mà thôi, mà thiên tài mới có thể dạy dỗ ra thiên tài như vậy.

“Nếu hiện tại nơi này có rượu, mà ta thật sự có thân thể để uống rượu, thực nên hảo hảo say một lần, đây là chúc mừng người dần dần lớn mạnh a!”

“Rượu?” Nghe Môn La nhắc đến danh tự này, chẳng biết tại sao Dịch Vân nhất thời hồi tưởng đến tư vị rượu ngon trước đây.

Trước kia hắn cũng không thích uống rượu cho lắm, bởi vì tư vị trong rượu mang theo nỗi cay đắng, nhưng hiện tại hắn không khỏi hoài niệm cảm giác cay đắng sau khi say mềm, rượu là loại huyền diệu, hắn hiện tại cuối cùng có thể cùng tâm tình thềm rượu như mạng của Môn La.

Vừa rồi Dịch Vân thốt ra một từ “Rượu” vốn là vô tâm, lại làm cho Cầu Cầu chính mình đang gặm miếng thịt nghe được rõ ràng, nó lập tức nhét miếng thịt vào trong miệng nhai nhát bậy, vui mừng kêu lên tê tê, quần lấy Dịch Vân làm nũng.

Dịch Vân thấy thế cười nói: “Như thế nào, Cầu Cầu người cũng muốn uống rượu sao?”

Cầu Cầu không chỉ có là ăn các nguyên tố phách thạch, cũng là rất thích ăn thịt lại càng thích uống rượu, khó trách Môn La có nói qua, nếu là gia tộc không đủ giàu có, thật đúng là nuôi không nổi con rắn phá sản này, đụng cái gì cũng ăn nuốt.

Nhè nhẹ vỗ về Cầu Cầu đang còn làm nũng trong lòng, Dịch Vân suy nghĩ một hồi, nói: “Ta nhớ rõ cách chỗ này một đoạn không xa có một tòa thành nhỏ, như là “Mạt nhược nhân” gì đó, hẳn là đi không đến một ngày lộ trình, dù sao thời gian còn vẫn còn kíp, không bằng chúng ta lên đường đi vòng qua tới Mạt nhược nhân thành một chuyến a. Trong khoảng thời gian này ăn quá nhiều thịt dã thú cũng đã ớn, thuận tiện cũng mua thêm một ít rượu ngon chúc mừng a!”

Cầu Cầu nghe xong lời nói của Dịch Vân, vui sướng hí lên tê tê, cũng là bò lên trên đầu của hắn không ngừng cao thấp bính đất.

Sáng sớm hôm sau, Dịch Vân liền hướng một tòa thành nhỏ ở phía Tây Kỳ Vô đế quốc – Mạt nhược nhân thành phóng đi.

.....

Người trong thành cũng không nhiều lắm, nhưng là mọi người đều biết cách thành thị này mười dặm biên giới phía tây Kỳ Vô đế quốc, cho nên thành thị này tự nhiên cũng vì đó mà phát triển thành một trung tâm buôn bán hàng hóa, bên trong thành lũ khách lui lui tới tới nghỉ tạm hoặc ăn uống, có một điểm là nhiều khách thương lũ như vậy, nhưng mà quy mô lẫn phương thức kinh doanh có thể nói lại rất nhỏ.

Hoàng hôn vừa buông xuống, Dịch Vân chạy một ngày đường rớt cục trước khi trời tối đen mới tiến nhập vào được trong Mạt Nhược Nhân thành, đưa ba cái ngân tệ làm thành phí, mang theo Cầu Cầu đi vào trong thành ở phía tây đế quốc mà hắn chưa bao giờ tới này.

Bên trong thành ngựa xe như nước, hai bên đường phố cửa hàng mọc lên san sát, lũ khách lui tới giữa đường đông như kiến cỏ, tuy rằng so với Thiên Phong thành kém hơn rất nhiều, nhưng là người đi người đến đúng là cảnh tượng náo nhiệt a.

Trong khoảng thời gian này, Dịch Vân vẫn đều ở bên trong rừng sâu hoang dã, cho dù là ở trong cổ đàm u cốc, cũng chỉ có Cầu Cầu cùng Lang Lang làm bạn, hiện tại đột nhiên nhìn thấy nhiều người lui tới ở trên đường như vậy, trong lòng cũng nhất thời hưng phấn nổi lên.

Chỉ cần là người, chung quy không thể rời đi cộng đồng để sống một mình được, Dịch Vân cũng là giống như thế.

Hắn mang theo Cầu Cầu liên tiếp đi vào mấy tửu quán tiệm cơm, mua hơn mười phần rượu cùng đồ nhắm thức ăn, mua một lượng nhiều đồ ăn như thế, đương nhiên làm cho các lão bản miệng cười to đến nỗi như muốn vỡ ra, đều đem thức ăn rượu ngon tốt nhất mang ra, Dịch Vân cũng không mặc cả, xuất ra một viên trân châu tất cả đều mua hết, những lương thực này dùng để dự trữ cho những ngày đường tiếp theo, từ cổ đàm u cốc đi ra, ngày nào hắn cùng Cầu Cầu đều đã ăn thịt đến quá chán ngấy rồi.

Tìm một địa phương không bóng người liền mang những đồ vật mới mua này toàn bộ nhét vào trong Hồng Liên.

Lúc sau, hắn lại tìm được một tửu quán lớn nhất địa phương, boa cho lão bản hai mai kim tệ, lão bản tửu quán cười khách khách khí khí đích thân đưa hắn đến một gian phòng hạng sang. Tiến vào trong phòng ngồi trên ghế lô.

Lão bản một hơi đem tất cả món ngon rượu ngon của tửu điếm tiến vào, hắn liền cùng Cầu Cầu như lang như hổ từng ngậm từng ngậm một hơi đem các món ngon này ăn sạch sẽ, thậm chí đến cả cặn cũng không còn.

Rượu và đồ nhắm cùng cơm rất nhiều, Dịch Vân nhớ tới những ngày ở chỗ hoang vu hẻo lánh không người, hiện tại đi tới chỗ thành thị xa lạ chưa bao giờ này, hứng thú nổi lên liền mang theo Cầu Cầu đi thưởng lãm cảnh vật chung quanh Mạt Nhược Nhân thành này.

Lúc này đã là đang lúc hoàng hôn, ở tận cuối chân trời ánh tà dương đang còn một vài tia sáng, trên bầu trời là một mảnh mờ nhạt, Dịch Vân hạ quyết tâm ở lại trong thành ngủ tại lữ điểm một đêm, sáng sớm mai lại trở lại Thiên Phong thành cũng còn kịp chán, thời gian còn rất dư dả, bởi vậy hắn cứ yên tâm mang theo Cầu Cầu đứng lên đi dạo một vòng trong thành.

Đương nhiên, đồng dạng hứng thú với còn có Môn La đi theo.

“Mạt Nhược Nhân thành này thật sự là rất nhỏ!” Khi bọn hắn đi qua ngã ba đường cái, Môn La mang theo thanh âm có một chút thất vọng, nói: “Những nơi có thể giải trí du ngoạn quả là ít ỏi, không chỉ có so ra kém Thiên Phong thành rất nhiều, mà ngay cả nhiều lữ khách du lịch cũng so với nơi này nhộn nhịp hơn nhiều”

Bọn họ một đường đi tới, phát hiện bên trong Mạt Nhược Nhân thành trừ bỏ cửa hàng ra toàn bộ đều là lữ điểm chiếm đại đa số, ngoài hắn ra phần lớn là thương lữ buôn bán đi ra đi vào chuẩn bị trang bị vật tư, có thể du ngoạn hoặc là những cửa hàng đặc sắc lại có không nhiều, khó trách Môn La thất vọng như thế.

Dịch Vân cười nói: “Chỗ thành thị này là ở biên giới phía tây đế quốc Kỳ Vô, vốn chính là nơi hoang vắng, cách phía tây bộ biên phòng khoảng trăm dặm mã lực, trừ bỏ người dân bản địa ra, cơ hồ những người tới nơi đây đều thương lữ hoặc du khách thưởng lãm, chủng loại cửa hàng ở trong thành đương nhiên đều là thỏa mãn nhu cầu của những người này, phần lớn lữ hành đến chủ yếu buôn bán vật tư, tửu quán giải trí linh tinh cũng rất ít thấy”

Lời này nói đúng hoàn toàn, Dịch Vân đi qua một khu phố bình dân không có chút thu hút, đang lúc này ở bên ngoài căn phòng bình thường, đồng thời có sáu gã đại hán vạm vỡ canh giữ bên ngoài, ở trước cửa phòng có một lượng xe ngựa xa hoa đang đỗ ở đó, như là có một đại nhân vật hạ mình đi vào bên trong phòng bá phủng một người dân bình thường nào đó.

Lúc này người đi đường lui tới chung quanh mình hắn cũng phát hiện một màn không tầm thường này, tất cả đều dừng chân ở bên ngoài phong quan khán, nhưng lại bị sáu gã đại hán thủ vệ kia ánh mắt trợn tròn giận dữ phát ra một tia không hảo ý, làm cho mọi người đang đứng ở thấp giọng đàm luận sợ tới mức không dám tiếp tục dừng lại, nhanh bước rời đi khỏi gian phòng này.

Chỉ nhìn thấy bộ dạng hung ác của sáu tên thủ vệ này liền cũng biết ở bên trong phòng nhất định là một đại nhân vật, cũng chẳng phải là người lương thiện gì, không ai nguyện ý đi trêu chọc nhân vật như vậy cả.

Ngay khi ánh mắt trừng lên cùng cực kỳ kiêu ngạo của sáu tên đại hán này nhìn Dịch Vân, nhún vai, Dịch Vân biết lập tức không bước tới nữa. Hắn cũng không phải sợ những người này, sáu gã đại hán này tu vi đều là ba sao cấp chiến sĩ, đối với uy hiếp được hắn phải là cùng cấp linh, chính là hắn không tất yếu không cần đi tìm phiền toái tới cho mình.

Đối với cái thành thị này mà nói, hắn chính là khách qua đường mà thôi, hôm nay tới ngày mai sẽ đi. Hơn nữa rất có thể sẽ không bao giờ ... quay trở lại, những người này là ai và đang làm những việc gì hắn cũng đều không có hứng thú biết và cũng sẽ không can thiệp vào.

Đang lúc hắn xoay người muốn rời đi, hốt nhiên nghe được một tiếng khóc thê lương vang lên hình như là giọng nữ nhân còn rất trẻ từ bên trong phòng kia truyền ra.

Hắn ngạc nhiên quay đầu lại, tiếng khóc đứt quãng của nữ tử truyền tới, lúc này những người đi trên đường đều nghe thấy được tiếng quát tháo của nữ tử. Đồng dạng là một trận kinh ngạc mà khi nhìn thấy sáu người vạm vỡ với khuôn mặt dữ tợn kia, nhưng lại không có người nào dám đi về phía trước hỏi han. Tất cả đều giả bộ không nghe không thấy bước nhanh rời đi.

Dịch Vân nhìn thấy những người đi đường này có phản ứng lạnh lùng như thế, khê cau mày, không chút nghĩ ngợi liền hướng chỗ sáu gã đại hán thủ vệ ở đại môn đi đến.

Đúng lúc này, ở phía sau hắn một lão nhân hét lên với ngữ khí rất là hoảng sợ: “Tiểu huynh đệ, người là người không phải ở trong thành này phải không?”

Dịch Vân quay đầu lại gật gật đầu xác nhận.

Lão nhân nắm lấy tay hắc khố Dịch Vân ly khai khỏi hiện trường, nói: “Việc này người cũng đừng quản nha! Người đang ở trong phòng chính là đại thiếu gia của thành chủ đại nhân Tháp Đặc, mặc kệ là ai nhúng tay vào chuyện tốt của Tra Lý thiếu gia, nhất định đều không có kết cục tốt đẹp gì”

Dịch Vân đầu tiên là ngẩn ra, theo sau nhàn nhạt hỏi: “Lão nhân gia, người có biết thiếu gia thành chủ đang ở bên trong làm chuyện gì không?”

“Còn có thể có chuyện gì nữa? Đơn giản chính là việc giày xéo trình tiết của nữ tử chứ còn chuyện gì nữa!” Lão nhân thở dài, lại nói tiếp: “Ai, Tra Lý thiếu gia là người háo sắc vô độ, nữ tử ở trong thành này bị hắn giày xéo qua không sao kể hết được. Mà hắn hiện tại coi trọng chính là nữ nhân nhà Nặc Đức, nàng mặc dù còn chưa trưởng thành, lại là ngày thường nhan sắc tiêu sái động lòng người, bởi vì nàng tuổi còn rất nhỏ mới chậm rãi không xuống tay, không nghĩ tới hôm nay hắn vẫn là nhịn không được, cuối cùng cũng tìm tới cửa a, ai ... “

Còn chưa trưởng thành à?

Dịch Vân nghe xong sắc mặt xanh mét, trầm giọng hỏi: “Nghe lão nhân gia người nói như vậy, thành chủ thiếu gia không chỉ một lần làm ra chuyện ác như vậy, chẳng lẽ cũng không có người nào đến quản việc này sao?”

Lắc lắc đầu, lão nhân bắt đầu nói: “Ở trong thành của chúng ta, thành chủ đại nhân là lớn nhất, chỉ cần Tra Lý thiếu gia không mạo phạm trêu vào thế gia quý tộc, chuyện còn lại đều có thể từ thành chủ đại nhân một tay trấn áp, có tội thành vô tội, cũng bắt quá chỉ cần hắn ho lên một tiếng mà thôi ...

“Ở Kỳ Võ đế quốc ta các thành chủ các thành quyền lợi đều là thật lớn, chỉ cần có thể hàng năm cố định nộp lên trên tiền thuế từ thu nhập, đối với chúng ta là bình dân bình thường nho nhỏ, từ đế quốc bắt tất hỏi qua, chuyện Tra Lý thiếu gia tự nhiên cũng không ai dám quản vào”

Dịch Vân nghe xong nhất thời trầm mặc, chợt khoe miệng nhếch lên không ngừng, hắn nở nụ cười tà tà: “Không ai dám quản sao? Ta đây càng muốn quản đến!”

Lão nhân gia trong ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, Dịch Vân đột nhiên xoay người bước nhanh về hướng sáu gã đại hán vạm vỡ kia đi đến.

Đám đại hán kia nhìn thấy Dịch Vân lại vòng vèo quay trở lại đều là sửng sốt, theo sau cả đám liền bao vây chung quanh Dịch Vân ở giữa, đồng thời mang theo một tia ý tàn nhẫn dữ tợn, cười nói: “Người tiểu tử này muốn chết sao? Còn không mau ... “

Lời nói còn chưa xong, sáu gã chợt thấy một cỗ cự lực oanh kích đến thân thể bọn hắn, đồng thời một đòn nghiêm trọng đánh lên trước ngực bọn hắn, một trận xương cốt vỡ vụn “Keng keng keng keng” vang lên không ngừng bạo phát mà ra, bọn họ sáu người đồng thời phun ra một đoàn máu tươi, bất người hướng ngược lại bay đi thật mạnh nện lên trên mặt đất.

Khi sáu người này ở xa xa hơn mười thước rớt xuống trên mặt đất, lập tức hôn mê thì Dịch Vân đã đi vào trong phòng rồi.

Hắn ngay cả hứng thú nhìn lại cũng không có, bởi vì hắn rất rõ ràng sáu gã đại hán kia không chỉ có xương ngực bị chấn cho vỡ vụn, mà ngay cả kinh mạch cũng bị hắn chấn cho nát bấy, cho dù sau này thương thể có thể khôi phục lại, bọn họ một thân tu vi chiến sĩ ba sao cũng bị hắn hoàn toàn phế đi.

Vừa đi vào ở bên trong phòng, Dịch Vân chỉ thấy được hai trung niên nam nữ bị vài tên đại hán mặc trang phục giống như sáu tên gác ngoài cửa đang vây khốn ở bên trong một góc phòng.

Hai người trung niên nam nữ kia không ngừng cầu xin tha thứ, vẫn tưởng nghĩ muốn xông đến cửa của một gian phòng đặt ở góc tường gần đó, nhưng mà lại bị đám người kia đánh cho ngã nhào xuống đất và hoàn toàn coi thường lời cầu xin tha thứ của hai người kia, một bên nhắc chân hướng hai người mạnh mẽ đạp đá, một bên thân tình ý cười lãnh khốc, giống như là đang chơi trò cục kỳ thú vị đến hồi hưng phấn nhất.

Khi Dịch Vân bước vào trong phòng, toàn bộ động tác của mọi người đều dừng lại, nhưng lại thực kinh ngạc nhìn thiếu niên xa lạ này đang đứng sững sờ trước mặt bọn họ.

Một gã đại hán lập tức rút ra trường đao giắt tại bên hông, đi đến trước mặt Dịch Vân lớn tiếng quát: “Người tiểu tử đi vào đây bằng cách nào vậy? Chẳng lẽ không biết vệ đội tư nhân của thành chủ chúng ta à, người ... “

Lời đại hán còn chưa nói xong, chợt thấy ngực một trận đau nhức truyền đến, bị một chưởng nhẹ nhàng của thiếu niên xa lạ không mời mà đến này chấn lên trên ngực của hắn, theo sau đó là âm thanh vang giòn liên tiếp vang lên “Keng keng”. Mũi miệng của hắn đồng thời một đại lượng máu tươi trào ra, lập tức mất đi tri giác ngất xuống đất.

Những tên khác thấy đồng bọn của mình bị thiếu niên này một chiêu đánh bại, đồng cảm giác kinh hãi, đang muốn rút ra binh khí, trong nháy mắt đó tên thiếu niên xa lạ kia như quỷ mỵ đột nhiên xuất hiện ở trước mặt bọn hắn, theo sau là bốn chưởng liên tiếp xuất ra như lôi điện, làm như cử trọng nhược khinh tốc độ lại cực kỳ nhanh, bọn họ chỉ thấy được trước mắt mình hư ảnh chợt lóe sáng liền trên ngực chính mình đã bị một bàn tay in lại.

Bốn người chỉ cảm thấy trên ngực một trận đau nhức truyền đến, mũi miệng đồng thời phun tung tóe ra một đại lượng máu tươi đỏ sẫm, sau đó thẳng tắp đổ ầm ầm về phía sau, hoàn toàn mất đi tri giác – trực tiếp hôn mê.

Từ khi Dịch Vân đi vào trong phòng, thẳng đến nháy mắt liền đánh bại năm tên thủ vệ, chính là qua hai lần hô hấp trong lúc đó là quá trình xảy ra nhanh chóng cùng mãnh liệt, không có nửa điểm tiếng động, chỉ có năm đạo âm thanh xương cốt vỡ vụn cùng tiếng đổ ngã xuống đất cực nhỏ.

Lúc này bên ngoài phòng tiếng ồn ào ào của rất nhiều người dần dần náo nhiệt vang lên, tụ tập ở bên ngoài càng lúc càng nhiều chính là dân chúng ở trong thành!

207. Chương 208: A Lôi Lạp

Hai tay ôm ngực bình tĩnh, nam tử nhắm mắt dựa vào vách tường, lúc này hắn đột nhiên mở hai mắt, cả kinh thấy thiếu niên xâm nhập nơi này, chỉ trong nháy mắt đã đánh bại năm đồng bọn cấp ba sao của hắn, tốc độ quả thực nhanh quá mức tưởng tượng, hắn cảnh giác nhìn qua, chiến đấu đã kết thúc, cho dù hắn muốn ra tay ngăn cản cũng không kịp.

“Người...” Nam tử hoảng hốt, đang muốn rút binh khí tùy thân ra đối địch, Dịch Vân lại chớp mắt vượt qua mây trượng phóng tới trước người hắn, một chưởng ấn lên ngực hắn.

Đơn giản một chưởng, một chiêu không hề hoa xảo, nam tử lại hoàn toàn không thể ứng phó hóa giải một chưởng này, ngay cả động thân tránh né cũng làm không được.

Khi Dịch Vân nhẹ nhàng đặt một chưởng lên ngực hắn, toàn thân gã liền kịch chấn, một tiếng cũng không phát ra kịp, lập tức xụi lơ ngã xuống đất.

Nam tử này mạnh hơn các hộ vệ khác không ít, đã đạt tới bốn sao đỉnh phong, nhưng đặt trước mặt Cuồng cấp cường giả như Dịch Vân, ba sao chiến sĩ hay bốn sao vũ đồ cũng không khác gì lắm, tất cả đều không chịu nổi một kích.

Một con mèo lớn với một con mèo nhỏ đứng trước đầu mảnh hổ còn phân biệt ra sao?

Đồng dạng đều thành mồi ngon trong miệng nó thôi.

Đây là chênh lệch tinh cấp, chênh lệch tuyệt đối.

Dịch Vân lạnh lùng nhìn sáu thủ vệ nằm ngất trong phòng, tính cả nam tử cường tráng trong đó, tính cả sáu đại hán bưu hãn ngoài cửa kia, tổng cộng là 12 người, đều bị hắn một chưởng vỡ xương ngực, kinh mạch toàn thân tan nát hơn phân nửa.

Bọn họ sẽ không chết, chỉ là sau này không thể tu luyện công pháp gì nữa, thân phận võ giả coi như vứt bỏ, ngày sau chỉ có thể như dân chúng bình thường an phận sống qua ngày.

Trợ trụ làm ác là tội, đó cũng là trừng phạt Dịch Vân cho bọn hắn.

Việc này phát sinh quá mức đột ngột, trong chớp mắt toàn trường chỉ còn mỗi Dịch Vân, những người khác nằm dưới đất không rõ sống chết.

Hai tên trung niên nam nữ thấy đám đại hán dữ tợn bị đánh thương tích đầy mình, biểu tình vô cùng hoảng sợ nhìn Dịch Vân, toàn thân lạnh run co lại một góc.

“Là ở bên trong phòng sao ?” Dịch Vân chỉ vào cánh cửa đóng chặt, nhạ giọng hỏi bọn họ.

Hai tên trung niên nam nữ nghe vậy giật mình kinh lạnh, còn không kịp phản ứng thì một tiếng hoảng sợ non nớt từ trong cửa truyền ra: “Người không được lại đây! Van người, đừng lại đây, ô ô ô...”

Rồi một tiếng ngang ngược kiêu ngạo vô cùng vang lên, giọng nam vô cùng phóng đảng, cười nói: “Tiểu bảo bối nhận mệnh đi a, cho dù có kêu lớn cũng vô dụng, toàn thành này làm gì có người dám chống lại cha ta, chỉ cần người ngoan ngoãn một chút, trở thành nữ nhân Tra Lý ta, ngày sau nghe lời ta, Tra Lý ta bảo đảm người nhà người hoàn hảo sống tốt qua ngày, cho nên, bé cưng ngoan đi nhé, hồng hoàn (trinh tiết) của người Tra Lý ta muốn chắc rồi, hắc hắc hắc !”

Dịch Vân lúc này không cần hỏi lại cũng biết gã con thành chủ này đang ở ngay phía sau cửa.

Tra Lý xé nát quần áo trên người cô gái, lại quăng nàng lên giường, chính hắn cũng cởi sạch, hỏa tinh sớm thẳng tắp, đang định phóng lên giường, tiếng la van cầu của cô gái... đột nhiên cửa phòng bị người đập “phanh” một tiếng, văng ra một bên.

Chỉ thấy một gã còn trẻ hơn hắn, chưa bao giờ thấy qua.

Tra Lý đang lúc hứng thú, nhìn thấy thời khắc mấu chốt có người xông ra quấy rầy nhả hứng của hắn, lớn tiếng quát: “Người ở ngoài chết hết rồi sao? Thế nào để cho người ngoài tiến vào làm phiền bổn thiếu gia? Còn không mau đưa hắn ra ngoài, nhớ kỹ, đánh gãy tứ chi hắn xong rồi quăng vào nhà lao, đợi bản thiếu gia ngày sau rảnh rồi chơi đùa với hắn !”

Dịch Vân vừa đi vào cửa phòng, liền phát hiện một nam tử trần như nhộng, ước chừng hơn 20 tuổi, sắc mặt đen đen, đôi mắt nhỏ xíu như hạt đậu, diện mạo hèn hạ, biểu tình hung hãn, cây gậy dưới thân dựng lên, hiển nhiên là đang ở trạng thái hưng phấn...

Mà nữ tử nằm ở trên giường cạnh hắn, toàn thân cũng sạch sẽ, còn vài mảnh vải dính trên người nàng, khắp giường vải vụn văng tứ tung, hiển nhiên quần áo của nàng bị vũ lực xé tan, lúc này tóc dài hỗn loạn không chịu nổi, mặt còn vương nước mắt, lộ vẻ hoảng sợ nhìn khác không mời mà đến.

“Người đâu? Còn không mau lăn ra đây cho bản thiếu gia ?” Tra Lý vẫn như cũ lớn tiếng gào thét, hoàn toàn không hiểu tình huống hiện tại.

Dịch Vân lúc này mới phát hiện tên con thành chủ kiêu ngạo này mới chỉ là một sao chiến sĩ mà thôi, so với bọn vệ sĩ bên ngoài còn thấp hơn nhiều.

Chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, thì ra hắn nửa điểm thực lực cũng không có, chẳng qua bằng vào quyền thế cha hắn, cáo mượn oai hùm làm chuyện ác.

Nhẹ nhàng nhảy một cái, nháy mắt Dịch Vân vọt tới trước mặt Tra Lý, tay phải làm như không có chuyện gì đặt lên vai hắn, tươi sáng cười nói: “Không cần kêu, thủ hạ bên ngoài tuy rằng không chết nhưng cũng không khác lắm, bây giờ đến phiên ngươi !”

Tra Lý thấy thiếu niên phiêu phiêu hiện ra trước mặt hắn, khi bàn tay hắn tiếp xúc vai gã, một cảm giác đau đớn toàn thân ập đến, sau đó tiếng xương vỡ liên tiếp vang lên trong tai, hắn đang muốn phản kháng thì lại phát hiện thân thể bị một lực đạo trầm trọng áp lên, động đậy một phân cũng không được.

“Người... người đến tột cùng là ai ?” vai liên tục truyền đến đau đớn, căn bản không phải loại ăn chơi trác táng như hắn có khả năng chịu đựng, hắn la lớn kêu lên: “Cha ta là thành chủ vĩ đại nhất, nếu người dám đả thương ta, cha ta tuyệt đối không tha cho ngươi !”

Dịch Vân tựa như không nghe thấy uy hiếp của Tra Lý, mắt lạnh lạnh nhìn gã, nhàn nhạt nói: “Nếu ta nghe không sai, người vừa rồi nói đánh gãy tứ chi ta, rồi cho thủ hạ quăng ta vào đại lao a?”

Nói xong, Dịch Vân một tay gắt gao chế trụ vai Tra Lý, đột nhiên mạnh mẽ phát lực giờ hắc lên, nhẹ nhàng như nâng mèo con, tiện tay ném hắc ra ngoài.

Dịch Vân nhẹ nhàng dùng lực, nhưng người Tra Lý như bao cát bay ra ngoài cực nhanh, cực mạnh, từ đầu vai trở xuống, khoảnh khắc đó nguyên cánh tay phải của đại thiếu gia rách ra rớt xuống dưới.

“Aa...a....aaa !”

Tra Lý té xuống đất, chỗ cụt tay máu trào ra như suối phun, đại thiếu gia bình thường vẫn sống an nhàn sung sướng, cho tới bây giờ chỉ có hắc khi dễ người khác, đã từng chịu qua đau đớn chút nào đâu? Hết lên một tiếng hắc hùng, lập tức bất tỉnh.

Dịch Vân đi lại cạnh người Tra Lý, hắc cũng không muốn giết gã này, chỉ một cước đá hắc ra khỏi phòng, thuận tiện lấy đầu khí chặn vết thương trên chỗ tay cụt, khiến máu ngừng chảy.

Sau khi trở lại đại sảnh, hắc không để ý tới hai trung niên nam nữ kia đang luống cuống la lên, thuận tay ném sáu người hôn mê kể cả Tra Lý cụt tay, lần lượt ném ra ngoài đường cái y như phế vật.

Sau đó, hắc đi lại gần nam nữ đang rét run co lại góc tường, cúi người lấy ra một túi kim tệ nói: “Khoản tiền tài này để lại cho các người giải quyết tốt hậu quả a, nếu thành chủ khởi binh hỏi tội, các người chỉ cần nói không biết ta là tốt rồi, ta nghĩ hắc quân binh cũng không làm khó dễ các người !

Dứt lời, Dịch Vân liền quay đầu đi ra khỏi phòng.

Khi Dịch Vân đi ra liền phát hiện trên đường lớn đã bị mấy ngàn dân chúng vây quanh, mà 12 đại hán vạm vỡ còn đang hôn mê kia, trong đó còn có một gã cụt một tay, thân thể trắng trẻo, hắc chính là tên đó mà ai nấy trong thành nghe thấy đều biến sắc, con trai thành chủ, Tra Lý.

Dịch Vân đột nhiên thấy nhiều người vây xem như vậy (y như dân vn ^o^ – DG), trong lòng phiền chán, lập tức len qua đám đông rời đi, nhanh chóng đi đến chỗ không người vận kinh nhảy lên tường đá cao hơn 10 thước, nhắm bên ngoài thành phóng ra.

Vào lúc này, trong cái phòng vỡ tan kia, cô gái xuyết chút nữa chịu khổ bởi nanh vuốt Tra Lý vội vàng khoác quần áo lên người, cũng không đợi chỉnh tề, liền chạy ra ngoài, muốn tìm kiếm người thiếu niên cứu nàng trong lúc nguy nan, trước mắt nàng là đám đông nghìn nghịt vây xem, nhìn quanh nhưng không thấy thiếu niên tóc đen làm nàng ấn tượng sâu sắc.

.....

Dịch Vân rời thành hơn cây số vào trong rừng cây, tìm một địa phương trống trải ngồi xuống, hắc lấy hai bình rượu từ trong Hồng Liên ra, một bình cho Cầu Cầu, khiến nó mừng rỡ quấy đuôi, thân thể lẫn tinh thần thoải mái, hắc đem toàn bộ chuyện không vui quăng ra sau đầu, ngửa đầu uống rượu.

Rượu vừa vào miệng, một cỗ nhiệt khí từ trong cơ thể trào dâng, cảm giác say sảng khoái, tuyệt vời cũng theo lên, đây là loại cảm giác mà rượu mang lại, hắc càng ngày càng thích loại men say thâm trầm này, tư vị thật tuyệt diệu.

Lại uống một ngụm rượu nữa, lại nghe Môn La bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Tiểu tử ngươi vừa rồi vì sao chỉ đánh bị thương, hủy bỏ tu vi đám người kia, mà không chém tiệt chúng nó đi ?”

Dịch Vân ngẩn ra, cười nói: “Lão đại ngươi nói kỳ! Ta với bọn chúng không oán không thù, hủy bỏ tu vi bọn họ, cộng với chém đứt cánh tay tên kia đã là giáo huấn mạnh tay lắm rồi, cần gì đuổi tận giết tuyệt đâu ?”

Môn La nghe vậy trầm mặc, lát sau thở dài một hơi: “Tiểu tử, việc này ngươi làm chắc là đúng, nhưng nghĩ muốn giúp người không phải đơn giản như ngươi suy nghĩ đâu...quên đi, việc này liền để ngươi xử lý đi, ta không nói thêm làm gì...”

Dứt lời, Môn La lập tức hóa thành lưu quang tiến vào Hồng Liên.

Dịch Vân thấy Môn La phản ứng khác lạ, nhưng không nghĩ nhiều, lại uống thêm một ngụm, cảm thấy tạm đủ, còn một nửa bình quăng cho Cầu Cầu, chính hắc không uống thêm nữa.

Rượu là vật cay, uống ít thì mê say, hương vị dù cay nhưng sau ngọt, nếu uống đến say mềm thì ngược lại không đẹp.

Dịch Vân chỉ uống lướt qua, hưởng lấy tư vị đẹp nhất khi vừa say tới.

Lúc này ánh mặt trời vừa hạ xuống phía Tây, sắc trời cũng tối dần.

Sự kiện vừa phát sinh kia, Dịch Vân cũng không nghĩ quay lại Nhân thành nghỉ qua đêm, dù sao trong lúc rảnh rỗi, ở chỗ này tu luyện luôn cũng tốt.

Hắn đã đạt tới lục tinh sơ giai lĩnh vực, tốc độ luyện hóa ma lực và đấu khí đều nhanh hơn cấp bậc năm sao rất nhiều, Kỳ Vũ Ma Đấu đại hội không đến một tháng nữa là khai mạc, tuy rằng hắn tự biết trong thời gian ngắn ngủi muốn thăng lên một giai là chuyện không có khả năng, nhưng Dịch Vân vẫn tận dụng từng giây từng phút, không lãng phí chút thời gian nào tăng thực lực bản thân.

Trong khoảnh khắc, thủy hỏa nguyên tố bốn phía nhanh chóng tụ lại, tạo thành một dòng xoáy vô hình mãnh liệt xoay quanh thân thể Dịch Vân.

Nửa canh giờ sau.

Dịch Vân đột nhiên từ trạng thái tu luyện bừng tỉnh, hắn nghe thấy một tiếng chân di chuyển cực nhỏ vang lên trong rừng rậm, đang chậm rãi hướng chỗ hắn đi đến.

Hắn lựa chọn chỗ này nghỉ tạm, là do vị trí vắng vẻ lại cách xa Nhân thành, sắc trời lúc này đen thui, chính là thời điểm dùng cơm, theo lý mà nói hiện tại không có khả năng có người đến chỗ hẻo lánh thế này mới đúng.

Hắn sinh tâm cảnh giác, nín thở chờ đợi.

Một hồi sau, một bóng người từ trong rừng rậm đi ra, khi tới vị trí trống trải hắn đang ngồi, thì ra là một cô gái nhỏ xinh tóc màu hồng.

Dịch Vân nhìn nàng, tựa như có chút quen mắt, hắn hồi tưởng một chút, cô gái kia vừa thấy Dịch Vân liền giật mình chết lặng đương trường, lát sau lại mang thần tình vui sướng kinh ngạc kêu lên: “Quả nhiên là đại ca ân nhân, ta rốt cục tìm được người!”

Cô bé này, một đầu tóc dài đỏ hồng, một đôi mắt đen to như chuông đồng, trên mặt còn đọng nét trẻ con, nhưng đã lộ nét xinh đẹp động lòng người, có thể đoán được tương lai một khi trưởng thành nhất định là một tuyệt đại giai nhân gây tai họa nhân gian.

Dịch Vân vừa nghe tiếng kêu to của nàng, lập tức nhận ra nàng là thiếu nữ chút nữa chịu khổ bởi tên khốn Tra Lý.

Người thiếu nữ này đến quá mức đột ngột, Dịch Vân căn bản không kịp phản ứng, chỉ thấy cô gái hưng phấn chạy tới trước mặt hắn, vô cùng thân thiết kêu lên: “Ân nhân đại ca, người không nói một lời liền rời đi, ta vẫn muốn tìm người, đối diện người nói một lời cảm ơn!”

Nhìn cô gái phản ứng nhiệt tình, Dịch Vân ngây ngậy nói: “Cô là cô gái kia ở Nhân thành? Không lâu trước bị tên hư đồn kia lừa gạt, bây giờ tốt rồi chứ?”

Cô gái nghe vậy nhất thời trầm mặc, nghiêng rằng nói: “Thật phiền đến đại ca! Ta thà rằng chết đi, cũng không nguyện ý bị tên Tra Lý ác nhân kia chà đạp, nếu thật bị hắn hạ nhục, ta liền một đao cắt cổ tuyệt không sống tạm đến bây giờ!”

Dịch Vân nghe cô gái nói kiên quyết như thế, nhìn thiếu nữ này xem ra chỉ 12-13 tuổi, tính lại nóng như lửa, hai tròng mắt xanh lam phát ra tia quyết liệt, hắn không hề hoài nghi tính chân thật trong lời nói vừa rồi.

“Cô thế nào tìm được tới đây?” Dịch Vân hít sâu một hơi, suy nghĩ một chút, khó hiểu hỏi.

Hắn hiện tại trú trong rừng núi cách Nhân thành hơn cây số, bốn phía cây cối rậm rạp, muốn tìm thấy hắn y như mò kim đáy biển, không phải một câu Vận Khí là có thể giải thích.

Cô gái suy nghĩ một hồi, gãi gãi đầu, cười nói: “Ta cũng không biết cái gì, vừa rồi trong phòng chợt thấy ân nhân đại ca xông vào cứu ta, liền có một cảm giác cực kỳ thân thiết, ta một đường đi theo tia cảm giác này, mới tìm được đại ca ngươi .”

Hơi thở thân cận? Cảm giác? Đây là cách nói gì đây...?

Dịch Vân nghe vậy cười khở một trận, đây là lời giải thích kiểu gì cơ chứ? Huyền diệu cao xa quá, cio như là không nói còn hơn.

“Cô tên gọi là gì ?” Dịch Vân hỏi.

Cô gái nghe vậy vui vẻ cười nói, tuy là đêm tối, nhưng nụ cười của nàng giống như ánh mặt trời rực rỡ: “Tên của ta là A Lôi Lạp !”

...

208. Chương 209: Ác Nhân Ác Báo

“Đáng chết! Đây rốt cuộc là ai làm ?” Một gã trung niên nổi giận gầm vang cả tòa phủ thành chủ.

Gã nam tử xem ra là trung niên mạnh khỏe hơn 40 tuổi, toàn thân phát ra một cỗ uy áp cường hãn mà chỉ võ giả mới có, cho thấy tu vi không thấp, hẳn đúng là Nhân thành chủ - Tháp Đặc.

Đồng thời gã còn là một lực tinh trung giai Vũ cường.

Lúc này Tháp Đặc nhìn đứa con bất tỉnh chỉ còn một tay đang được khiên vào, theo sau còn có hơn 10 tên hộ vệ hấp hối cũng đang nằm trên cán.

Tháp Đặc lo lắng xem xét thương thế cho con mình, phát hiện hẳn tuy bị thương nặng nhưng miệng vết thương đã cầm máu chỗ tay đứt, sinh mạng không có trở ngại, mặt hẳn xanh mét, phần nộ quát mấy tên cấp dưới đang sững sờ đứng một bên: “Các người còn đứng ở đây làm gì? Còn không nhanh chóng gọi Quang minh pháp sư tới chữa cho con ta, nếu Tra Lý thật sự bị cái gì, các người toàn bộ chôn cùng với hẳn hết !”

“Thành chủ đại nhân, Quang minh pháp sư đã phái người đi mời, một lát nữa sẽ tới !” Một tên gia tướng ngồi xổm đang lần lượt xem xét thương thế Tra Lý và người khác trả lời, rồi nói tiếp: “Bọn họ đều bị một cỗ đấu khí cực kỳ bá đạo đánh bị thương, sinh mệnh không lo nhưng kinh mạch toàn thân đã hỏng hơn một nửa, cho dù có hồi phục, sau này cũng chỉ là phế nhân !”

Tháp Đặc nghe vậy càng tức giận, trầm giọng nói: “Người xem thực lực người này tới trình độ nào ?”

Trầm ngâm một lát, tên gia tướng nói: “Tra Lý thiếu gia có hộ vệ tùy thân là Lôi Cấp Đốn, hẳn đã là Vũ đồ bốn sao đỉnh phong, như vậy vẫn bị đánh kinh mạch đứt đoạn, trở thành phế nhân, thực lực người này nhất định hơn năm sao lĩnh vực, ít nhất phải trên năm sao trung giai !”

“Năm sao trung giai ?” Tháp Đặc cả giận nói: “Chỉ một tên võ giả năm sao trung giai, thế nhưng dám thương tổn con ta, còn đoạn tay hẳn? Cần bản không để thành chủ ta vào mắt, người này hiện tại ở đâu ?”

Một tên cấp dưới sớm đỡ mồ hôi lạnh toàn thân, khúm núm nói: “Đây... người này sau khi đánh bị thương thiếu gia và đám hộ vệ, không ai thấy bóng dáng của hẳn, ta đã thông báo quân đội canh giữ bốn cổng thành, toàn lực tìm người này.”

Tháp Đặc hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Không biết các người dùng phương pháp gì, nhất định phải đem tên đó tới trước mặt ta, làm cho con ta trở thành phế nhân, ta muốn đòi lại gấp 10 lần trên người hẳn !”

“Còn nữa, lập tức đem một nhà ba người kia đưa tới đây cho ta! Mặc kệ có hay không từ trong miệng chúng hỏi ra tên kia, chỉ bằng Tra Lý chịu nạn trong nhà bọn chúng, đã không thể trốn tránh trách nhiệm liên quan rồi !”

.....

“A Lôi Lạp ?” Dịch Vân nhìn liếc qua, hỏi: “Đã trễ thế này, người một mình chạy ra ngoài thành, cha mẹ không lo lắng sao ?”

A Lôi Lạp lắc đầu: “Không đâu! Cha mẹ ta đang chuẩn bị hành lý, đợi sáng sớm rời khỏi Nhân thành, hiện tại đang rất bận rộn, ta nói là chỉ đi một chút, sẽ trở về liền, cần bản không chú ý đến ta vụng trộm chạy ra đâu !”

“Nhà người phải rời khỏi thành ?”

“Vâng !” Nói đến đây, A Lôi Lạp nói: “Cha ta nói, Tra Lý thiếu gia bị thương ở nhà ta, sau này thành chủ đại nhân chắc chắn tìm mọi cách khó dễ chúng ta, cho nên phải nhanh chóng rời đi, về sau khỏi phải thấy tên ác nhân Tra Lý kia, ta con mong muốn mau mau rời đi Nhân thành...”

Dịch Vân nghe xong gật đầu:” Con thành chủ bị hấn đánh cho thành tàn phế, tuy rằng không liên quan gì đến nhà bọn họ, thành chủ cũng không có lý do khó dễ bọn họ mới đúng, nhưng về sau mượn cớ gây chuyện hấn là không thiếu, bọn họ nghĩ sớm rời đi là một lựa chọn chính xác, đó cũng là lý do hấn lưu lại cho bọn họ một túi kim tệ.”

Đúng lúc này, Môn La đột nhiên thở dài: “Ngày mai mới rời đi, sợ rằng đã quá muộn !”

Lời này mới nói ra, cách đó không xa, bốn cánh cổng Nhân thành vang lên thanh âm trầm trọng, toàn bộ đóng sập xuống.

Dịch Vân biết khi hạ cửa thành là thành chủ Nhân thành muốn tróc nã hấn, chỉ không rõ lời Môn La vừa rồi, hỏi: “Lão đại, lời này của người là ý tứ gì? Cho dù là đứng đầu một thành cũng không thể vô cớ xâm phạm bình dân, đây là luật pháp đế quốc, chuyện này dính dáng đến con trai thành chủ, người động thủ là ta, một nhà bọn họ có quan hệ gì đâu, thành chủ lấy lý do gì làm khó bọn họ ?”

Dịch Vân trước nay từng đi qua Đa Ni Tập thành với Thiên Phong thành, hai thành chủ này nắm trong tay quyền lực cực lớn, có thể sánh ngang với hai ma khí học viện cùng với Quang minh giáo đường nơi đó, hai tổ chức kia không thể can thiệp việc chính trị trong thành thị, nhưng có thể giám thị, thành chủ tuy là chức vị cao nhất trong thành, nhưng bọn hấn cũng không dám làm bậy trái pháp luật, lại càng không thể vô duyên vô cớ đi xâm hại cư dân trong thành.

Xem như lúc ở Đa Ni Tập thành, A Lí Bố hạ ý muốn sát hại cô gái, tội này đáng giết, lại bị áp lực của các trưởng lão Lam Duy Nhĩ gia tộc, Ni Tư xuyên qua vài động tác bí mật, khiến cho Lam Duy Nhĩ gia tộc trả một khoản kim tệ kék xù, mới miễn cho A Lí Bố tội chết.

Bởi vì từng có tiền lệ, Dịch Vân mới có thể tin tưởng, Nhân thành thành chủ dù trong lòng oán giận, cũng không dám làm khó dễ một nhà A Lôi Lạp mới đúng.

“Quá ngây thơ rồi !” Môn La lắc đầu nói: “Nếu thành chủ thật có thể thủ pháp, như thế nào dung túng con hấn đi dày xéo phụ nữ trong thành, tên hư đốn kia không phải lên lút mà là ngay thẳng chính diện làm. Nhân thành là thành nhỏ nơi biên cảnh Tây bộ đế quốc, cách đế đô quá xa, người cho là vương thất quản cái việc nhỏ nơi này sao ?”

“Nơi này chính là thành chủ lớn nhất, hấn làm chuyện gì cũng chính là luật pháp !”

A Lôi Lạp cũng nghe được âm thanh từ trong thành truyền tới, kinh hoảng kêu lên: “A! Cửa thành thế nào đóng? Không được, ta phải nhanh chóng trở về, cha mẹ ta mà phát hiện ta ra ngoài, lại đi tìm ta.”

Dịch Vân một tay nắm lấy A Lôi Lạp, nhớ lại lời Môn La vừa nói: “Hiện tại nếu Nhân thành có biến, cha mẹ người hấn là... người ở lại chỗ này, ta quay lại nhìn xem có thể mang bọn họ đi hay không !”

A Lôi Lạp nghe không rõ lời Dịch Vân, lo lắng cha mẹ, kêu lên: “Không, ta nhất định phải trở về nhà, đại ca người buông tay !”

Dịch Vân thấy nàng không nghe khuyên bảo, rơi vào đường cùng, đành phải điểm nhẹ lên trán nàng một cái, A Lôi Lạp lập tức bất tỉnh.

“Cầu Cầu, người ở đây canh chừng cho nàng, ta đi làm nhiệm vụ chút !” Đặt A Lôi Lạp dưới một cây đại thụ, Dịch Vân nói với Cầu Cầu.

Cầu Cầu vừa nghe, tê rít gật đầu, liền nhảy từ lồng ngực hấn ra, bò lại bên người A Lôi Lạp.

Dịch Vân nhìn Nhân thành phía xa xa, rất nhanh tiềm hành về phía tường thành.

Khi hấn vào lại trong thành, phát hiện thành thị nghiêm lệnh cấm đi lại ban đêm, toàn bộ cư dân trốn trong nhà không dám đi ra, mà trên phố lớn ngõ nhỏ tiếng vó ngựa vang lên không ngừng, phía trước đang có một tiểu đội thủ vệ chừng hơn 10 người, từng người một truy tìm, không cần hỏi cũng biết mục tiêu đương nhiên là truy nã hấn.

Hấn thật cẩn thận tránh né truy lùng, trở lại bên ngoài nhà của A Lôi Lạp, đám hộ vệ đội đang canh giữ chung quanh nhà, hấn thấy sắc mặt phát lạnh, đang muốn xông vào lại bị một thanh âm từ sau gọi lại, chính là lão nhân đưng phải lúc trước.

“Người thế nào còn dám trở về? Hiện tại trong thành tất cả binh mã đều ra hết, ngay cả tư vệ đội thành chủ phủ cũng được điều động, chỉ một mục đích là tìm được người a !” Lão nhân kéo Dịch Vân vào ngõ nhỏ, kinh hoảng nói.

Dịch Vân trầm giọng nói: “Ta trở về muốn mang cha mẹ A Lôi Lạp đi, bọn họ hiện tại còn trong phòng không ?”

“Vợ chồng Nặc Đức không ở trong phòng, bọn họ nửa canh giờ trước đã bị đội hộ vệ bắt đi thành chủ phủ rồi, nhưng chúng vẫn chưa tìm thấy đứa con gái, hiện tại đang tìm kiếm trong thành, ngoài thành cũng lùng sục ráo riết tìm cô gái kia a !”

Dịch Vân nghe vậy cả kinh, biết đã chậm một bước, sắc mặt tái đi hỏi: “Người có biết bọn họ bị thành chủ mang đi sẽ bị sao không? Còn nữa, đứng đầu một thành dám ngang nhiên bắt bớ dân chúng trái pháp luật vậy à? Hấn không sợ đế quốc truy cứu trách nhiệm sao ?”

Lão nhân giận dữ nói: “Đế quốc vương thất như thế nào quản đến dân chúng sống chết? Đối với bình dân chúng ta mà nói, thành chủ chính là trời, cái lời thành chủ đại nhân không bị đánh chết tươi, thì cũng bị tra tấn bi thảm trong đại lao, cho nên vừa rồi ta mới kêu người dừng để ý tới chuyện Tra Lý thiếu gia... Ài, vợ chồng Nặc Đức bị thành chủ bắt kết cục chắc chắn dữ nhiều lành ít rồi !”

Lúc này Dịch Vân nóng lòng như lửa đốt, hai tròng mắt lấp lánh lửa tím yêu dị, lạnh lùng hỏi: “Thành chủ phủ ở nơi nào ?”

.....

Thành chủ phủ ở trung tâm Nhân thành, là địa phương tươi đẹp nhất, ngoài phủ đang có hơn trăm danh thành vệ canh gác, phòng thủ sâm nghiêm.

Dịch Vân né qua đám thành vệ, tiềm hành vào trong thành phủ, nhìn sơ qua chỉ thấy bên trong có một viện phủ to lớn, kích thước chừng hơn 200 thước vuông, hơn xa thành chủ phủ Ni Tư ở Đa Ni Tạp thành.

Hấn đầu đầu không biết nên tìm kiếm hướng nào, chợt nghe một tiếng cười dữ tợn từ phía Tây truyền tới, tiếng cười âm trầm kiêu ngạo, hấn nhận ra chính là thanh âm tên hư đồn Tra Lý, lập tức phóng tới bên đó.

Trong một căn phòng đá, bày đặt đủ các loại công cụ thiên kì bách quái, ngoài Tra Lý ra còn có mấy tên thủ vệ đứng sau hấn, một góc phòng có hai nam nữ bị xích sắt cố định vào trên bức tường đá.

“Hắc hắc hắc, người rốt cục có nói hay không cái tên ngoại lai chết tiệt kia ra, cùng chỗ con gái của người a? Tra Lý âm hiểm cười, cầm trùy thủ đi lại gần người phụ nữ bị trói đảm tới.

Tra Lý hiện tại tuy chỉ còn một tay, nhưng trải qua quang minh pháp sư trị liệu, thân thể sớm hồi phục, khi thấy vợ chồng Nặc Đức bị thành vệ mang về, đúng lúc hấn không có chỗ trú ẩn, liền sai người đưa hai vợ chồng họ vào trong phòng hình cầu này, tra tấn hai người cho hả cơn tức giận đầy mình.

“Hách, nữ nhân này cũng quá vô dụng a? Bản thiếu gia chỉ mới đảm hơn 10 đao đã chịu không nổi chết đi, ta còn chưa chơi đùa đủ nha !” Tra Lý thấy người phụ nữ bị tra tấn chết đi, hấn còn không tận hưởng, oán hận nói.

Nặc Đức thấy vợ mình chết ngay bên cạnh mình, hấn bị phần hét lên: “Ta đã nói thật, căn bản không biết người ngoài kia là ai, mà con gái ta cho dù có biết cũng không nói cho người, người có bản lĩnh một kiếm giết ta đi !”

“Hắc hắc, người muốn chết? Đáng tiếc, phải được bản thiếu gia đồng ý mới được !” Tra Lý một kiếm đâm vào người Nặc Đức, thủ pháp thuần thực, mỗi kiếm đều nhập vào ba phần, chỉ khiến người ta đau đớn, trong thời gian ngắn không chết được, miệng cười ha hả nói: “Người đừng nghĩ đến căn lưỡi tự sát, nếu người thực dám làm thế, ta cam đoan con gái người tương lai tử trạng sẽ bị thảm hơn người gấp trăm lần...”

“Hiện tại thủ vệ toàn thành đang tìm kiếm từng nhà, con gái người có trốn cũng không được bao lâu, đợi khi tìm được nàng, bản thiếu gia liền hưởng dụng tốt một chút, sau đó ban cho đám hạ cấp, nhất định khiến chúng vui được mấy ngày mấy đêm, người nếu không tận mắt trông thấy, chẳng phải đáng tiếc sao? Ha ha ha... !”

Đám thủ hạ đứng phía sau Tra Lý nghe vậy cũng nhe răng cười theo, bọn chúng tất cả đều là hảo thủ dụng hình, tâm tính đã không còn bình thường, sớm vận vẹo, biến tướng, càng nhìn thấy máu với nạn nhân chịu hình thảm trạng sẽ càng hưng phấn lên.

Mà chuyện hành hạ con gái đến chết chính là chuyện hứng thú nhất của chúng.”

“Người...” Nặc Đức rơi nước mắt đầy mặt, chịu đựng thân thể đau đớn, bị phần hét lên.

Dịch Vân tìm theo thanh âm, đến trước cửa lớn bằng đá tảng, xâm nhập vào trong, mới vào trong phòng chỉ thấy Tra Lý cùng với đám thủ hạ cười dữ tợn, mà trước mặt bọn họ, cha mẹ A Lôi Lạp thương tích đầy người, máu me bê bết, một người đã chết, người còn lại chính là đang hấp hối.

“Là người? Người thế nào có thể vào đây?” Tra Lý vừa thấy Dịch Vân đi vào, thần kinh kinh hoảng rống to.

Hấn bị Dịch Vân xé rách một tay, hơn nữa 10 hộ vệ tùy thân cũng bị đánh thành tàn phế, đối với người này hấn cực phần hận, nhưng sợ hãi còn nhiều hơn.

Dịch Vân thấy thảm trạng của cha mẹ A Lôi Lạp trong lòng căm phẫn, thân thể chợt biến mất, hiện ra trước mặt mấy tên đang kinh hãi, xuống tay không lưu tình, liên tiếp năm nắm đấm đập lên đầu chúng, lập tức năm cái đầu nát bét, máu đỏ não trắng văng tung tóe (ta hình tượng lên 1 chút cho đẹp ^o^ – DG), năm tên không kịp kêu 1 tiếng, ngã xuống đất chết tốt.

Ngay sau đó, tiến lại gần Tra Lý, vẻ mặt Dịch Vân băng lạnh, hai mắt rực lửa, lạnh lùng nói: “Lúc trước ta đoan 1 tay người là cho người một chút giáo huấn, không ngờ người không thấy sai lầm, ngược lại còn làm thêm trầm trọng, tha cho người, là lỗi lớn nhất ta đã làm rồi !”

Dứt lời, Dịch Vân một chưởng đánh lên ngực Tra Lý, tất cả xương sườn vốn được pháp sư chữa khỏi lại gãy nát, miệng Tra Lý phun một búng máu to, bay đập vào tường hôn mê.

Dịch Vân không quản Tra Lý, lập tức lại gần cha mẹ A Lôi Lạp, chỉ thấy người mẹ thân thể bị hơn 10 vết dao sâu hoắm, máu từ miệng vết thương chảy ra, đã không còn phương pháp cứu chữa, người cha thì cũng gần như thế, đang hấp hối thở dốc.

Nặc Đức thấy Dịch Vân xuất hiện, nhìn cái liền nhận ra hấn là người đã trợ giúp bọn họ trước kia, hấn suy yếu nói: “Người... xin người... giúp con gái ta...”

Dịch Vân lúc này cũng định thần lại, biết Nặc Đức không thể cứu, nhẹ giọng nói: “Đại thúc yên tâm, A Lôi Lạp đã tìm được ta, đang ở một địa phương cực kỳ an toàn !”

Nặc Đức nghe Dịch Vân nói tên con gái hấn, biết hai người đã gặp nhau, cảm giác nhẹ nhõm, thở một hơi an lòng, vẻ mặt vui mừng chết đi.

Khoảnh khắc đó, ánh mắt Dịch Vân rất phức tạp, hấn trợ giúp bọn họ, cũng là hại bọn họ, hấn là phúc hay là họa, Nặc Đức không biết nên cảm kích hấn hay là oán hận hấn...

Câu cuối cùng Nặc Đức vô cùng khó khăn nói ra: “A Lôi Lạp... xin nhờ người ...”

Dịch Vân thấy cha A Lôi Lạp không còn thở, mặt buồn bã, vận khí lên tay chặt đứt xích sắt, chậm rãi hạ hai người nằm xuống đất, trong lòng âm thầm thở dài, lại đi tới chỗ Tra Lý.

Tra Lý đang nằm xoạc cẳng hôn mê dưới đất, Dịch Vân tiện tay cầm lấy một thành đao, nhẹ nhàng vung lên, cánh tay còn lại của Tra Lý cũng rớt xuống.

Tra Lý lập tức đau tỉnh, hoảng sợ thấy cánh tay kia cũng đứt nốt, hấn đau đến quay cuồng.

Dịch Vân không chút biểu tình, đặt bàn tay vào chỗ cụt phóng ra một tia lửa tím, âm thanh “xèo xèo...” vang lên, lập tức đốt chín vết thương, đồng thời cũng ngừng máu nơi đó.

Tra Lý ban đầu bị chém đứt tay, lại bị liệt hỏa đốt da đốt thịt, hấn đau hét lên, tím cả mặt mày.

Dịch Vân nghe hấn la thảm, giống như vui tai, hấn mỉ mỉ cười nói: “Người không phải thích chơi trò tra tấn sao? Ta đột nhiên nổi hứng thú, liền như ý người, cùng người chơi đùa một chút !”

Đứt lời, hình đao vung lên, lại cắt rời đùi phải Tra Lý ra.

Tra Lý lúc này đau đến tê tâm liệt phế, không nhận được cứt đá đồng vắng, há mồm la lớn kêu cứu: “Cha ơi, người mau tới cứu ta a! Hung thủ ở trong này, hấn đang ở nơi này, aaa...aa...”

Dịch Vân mặt mang nét cười, nhàn nhạt nói: “Người không phải rất thích chơi trò này sao? Như thế nào mới hai đao đã khóc. Người vừa rồi chém lên người bọn họ hơn 10 đao nha, đây chính là vui cực rồi đến khóc hả?”

Đứt lời, một tay hấn đặt lên cầm Tra Lý, hơi dùng sức, bóp nát cái cầm xuống.

Tra Lý lúc này rốt cuộc không nói nên lời, miệng há to, máu từ họng không ngừng tuôn ra, chỉ còn có thể vang lên chút thanh âm “hức...hức..”

Dịch Vân lại gơ tay chém xuống, cắt luôn cái chân còn lại của hấn xuống, rồi lấy lửa đốt miệng vết thương cầm máu, Tra Lý nhảy mất mất đi tứ chi, trở thành “cục thịt người”.

Vì sao phải cầm máu cho hấn?

Bởi vì Dịch Vân tức giận chưa tiêu, hấn phải giữ mạng Tra Lý lại, chậm rãi đùa, chơi đến khi cơn giận trong lòng hấn tiêu tán, đùa đến khi gã hối hận đã sinh ra làm người !”

Lại một đao chém ra, tùy đao mà hạ, khối thịt Tra Lý chuyên dùng “làm ác” văng lên, một tia lửa đốt ngay dưới đó, vì máu gã phún ra thành vòi, phần còn thừa coi như đốt chín đi (ặc...ác – DG).

Tra Lý đau đã bất tỉnh, lại đau tỉnh lại, hấn sớm mất tứ chi, hạ thân nhẹ nhõm, chỉ có thể rên rỉ không thành tiếng, thân nằm dưới đất giãy dụa, y như con cá đang nằm trong chảo nóng.

Bực thủ đoạn tàn khốc này, thật sự nghe rợn cả người, ngay cả cao thủ huyết tinh Môn La cũng trợn mắt há mồm...

Mặt Dịch Vân không chút thay đổi nhìn Tra Lý giãy dụa, không có vui sướng, cũng không phần hận, ác nhân ác báo, đây là tội hấn phải nhận.

Mà tay Dịch Vân đang cầm dao mổ, hạ một cái khổ hình thảm thiết như thế, trong lòng lại không gợn chút sóng, chỉ vì hấn không thẹn với lương tâm.

209. Chương 210: Thi Sơn Biển Máu

Khi Thập Đặc thành chủ đuổi tới thạch thất, ngoại trừ thấy mấy thi thể tàn phá cùng não tương tung tóe, tử trạng vô cùng thê thảm, lại càng chứng kiến thảm trạng của con mình, một thiếu niên tóc đen vừa xoay người lại nhìn hấn, sắc mặt trầm lãnh, hình đao trên tay còn mấy giọt máu tươi.

Thập Đặc bi phần kêu lên: “Aa...a! Người dám đem con yêu của ta làm thành bộ dáng này, ta sẽ đem tất cả khổ hình dành cho người, cho người sống không được chết không xong !”

Dịch Vân vừa nghe liền biết tên này là thành chủ, mặt hấn không hề thay đổi, lạnh lạnh nói: “Người chính là thành chủ Nhân thành đúng không? Ta chỉ hỏi người một câu, người có biết con của người đem hai bình dân vô tội nhốt trong này, tra tấn bọn họ cho đến chết ?”

Tháp Đặc thấy Dịch Vân một tay nắm cổ Tra Lý không dám hành động thiếu suy nghĩ, cả giận nói: “Bản thành chủ vì sao không biết? Con ta bởi vì dám dân đến đó mà bị đứt một tay thành phế nhân, lấy bọn họ đem cho Tra Lý xả giận là chuyện đương nhiên, dân đến chết sống làm sao so với cánh tay của con ta? Bọn họ không chỉ chết, mà chết còn không đủ để trả nợ!”

Dịch Vân nghe vậy khuôn mặt lạnh lại, vung chân đá Tra Lý vào góc tường, tùy tay tạo một lớp màng băng trên người hắn, lạnh lùng nói: “Chỉ có người cha như ngươi mới có thể dạy dỗ ra loại con cái bại hoại hư đốn như thế này, ngươi cũng nên trả giá rồi, đi chết đi!”

Tháp Đặc thấy Dịch Vân vứt bỏ con mình, lại thấy hắn đem con mình làm trái bóng đá bay đi, hắn giận điên lên, rít gào: “Người nói ai chết? Ánh sáng đom đóm đòi tranh đua cùng mặt trăng à? Muốn bản thành chủ chết?”

Tháp Đặc rút bội kiếm tùy thân, lập tức nhảy lên cao, nháy mắt vượt qua khoảng cách 10 thước, mãnh liệt đánh tới Dịch Vân.

Dịch Vân không chút hoang mang, ngâm tụng chú ngữ, một tay đẩy ra trước, khoanh khắc tám hộ thuẫn thủy hệ đồng thời xuất hiện che trước người, ngăn cản thế công của Tháp Đặc.

“Thủy hệ ma pháp? Hắn dĩ nhiên là ma vũ song tu giả?” Tháp Đặc kinh hãi khi thấy thủy thuẫn hiện ra.

Hắn sớm từ thương thế Tra Lý và hộ vệ đoán ra kẻ ngoại nhập này có thực lực ngoài năm sao trung giai Vũ đồ, kết luận hắn nhất định là võ giả, bây giờ nhìn thấy Dịch Vân có thể xuất ra thủy hệ ma pháp giết mình kinh ngạc.

Tháp Đặc tuy là kinh ngạc nhưng cũng không hoảng hốt, đấu khí vận khởi, lăng không chém ra tám đạo kiếm quang, tức khắc trầm toái tám hộ thuẫn.

Dư uy từ trên cao lao xuống vẫn còn, hắn tin tưởng 10 phần, không cần hồi khí lại thêm một kiếm chém xuống Dịch Vân.

Dịch Vân hai mắt lạnh lẽo nhìn Tháp Đặc, hồng quang trong tay chợt lóe, một thanh trường kiếm đỏ rực đột nhiên hiện ra trên tay, không hề né tránh, xoay người phách kiếm, đón đỡ thế công của Tháp Đặc.

“Keng!” một âm thanh nổ vang rung trời, Tháp Đặc bị đánh bay trở về, Dịch Vân cũng lui liền ba bước, phun ra một ngụm máu nhỏ.

“Là sáu sao sơ giai Vũ cuồng!” Tháp Đặc lui về, vẻ mặt hoảng sợ kinh hô.

Vừa rồi hắn liên tiếp đánh nát ma pháp hộ thuẫn, kiếm thế hơi giảm, nhưng hắn nhận thức Dịch Vân vốn chỉ là năm sao lĩnh vực, nên không thu kiếm, ngược lại thuận thế tấn công tiếp, nháy mắt giao kích, phát hiện mình phán đoán thực lực đối thủ sai lầm, chịu chút thiệt thòi.

Ánh mắt nhìn xuống dưới, Tháp Đặc phát hiện một chuyện kinh ngạc: “Thế nhưng ngay cả ma binh nhị phẩm cũng có, lại là nhị phẩm đỉnh phong, người đến tốt cùng là ai?”

Chính hắn cầm trên tay chỉ là ma binh nhị phẩm sơ giai, vốn là sau khi hắn lên làm thành chủ, trải qua hơn 10 năm tích lũy tài phú mới mua được, hiện tại thấy đối phương cầm ma binh phẩm chất còn cao hơn hắn, như thế nào không sợ hãi?

Nói xong, hai mắt hắn gắt gao dán vào thanh ma binh, không hề che giấu vẻ mặt tham lam.

Binh khí ma pháp cơ này có thể nói là thần binh, không phải thân phận như hắn có khả năng có được, bây giờ là ông trời đưa đại lễ cho hắn nha!

“Thì ra người là sáu sao trung giai Vũ cuồng!” Hít sâu một hơi, Dịch Vân lạnh lùng nhìn Tháp Đặc: “Tuy rằng người làm thành chủ phẩm hạnh có hơi kém, nhưng thực lực bản thân không hề tầm thường, tốt lắm, đáng giá ta giết!”

Tháp Đặc nghe vậy ngẩn ra, lát sau cười dữ tợn nói: “Ha ha ha, là ai giết ai? Chỉ là sáu sao sơ giai cũng dám trước mặt bản thành chủ lên tiếng, cho dù là ma vũ song tu thì như thế nào? Vị giai thấp hơn ta, bại là chắc rồi, mà mạng của người lẫn ma binh đều lưu lại hết đây, bản thành chủ muốn tất...! Xem chiêu!”

Tháp Đặc nói còn chưa xong, định phát động thế công đã thấy Dịch vân lao tới, hần thấy thế không sợ còn mừng, đấu khí toàn thân vận vào ma binh, toàn lực chém một kiếm vào Dịch Vân, lấy thực lực cao hơn đôi phương, một kiếm chừng 10 thành công lực này nhất định có thể đánh thương nặng Dịch Vân.

“Keng !”

Hai thanh ma binh, giao kích một chỗ, ra ngoài dự liệu của Tháp Đặc, đấu khí uy áp trên thân kiếm của đôi phương quá lớn, hoàn toàn vượt qua đẳng cấp sáu sao sơ giai, chất lượng còn hơn cả hần, không chỉ cứng rắn ngăn cản một kiếm toàn lực của hần, còn đánh hần bay trở về.

Tháp Đặc là sáu sao trung giai lĩnh vực, so với Dịch Vân mạnh hơn cả một giai, theo lý mà nói, đấu khí uy áp của hần phải mạnh đè ép Dịch Vân, không có khả năng đối thủ không hề hần mà hần lại lùi về.

Hơn nữa, hần không biết Dịch Vân có cái khác biệt tuyệt đối, chính là Dịch Vân tu luyện Công pháp Huyết kế đấu khí.

Khung Vũ đại lục, ma khí tu giả đều biết Huyết kế tuyệt học là cực mạnh cũng là cực yếu, chỉ có đệ tử huyết mạch thân truyền mới có thể phát huy ra uy lực chính thống.

Nếu một võ giả tu luyện Huyết kế tuyệt học, như vậy ở cùng tinh cấp vị giai hần nhất định là cực mạnh, đó cũng là chỗ đáng sợ của Huyết kế tuyệt học.

Vốn thực lực Dịch Vân hiện nay, cho dù hần tu luyện Phần kiếp tử diễm đấu khí là tuyệt học Huyết kế siêu hạng, cũng không nhất định mạnh hơn võ giả cao giai, nhiều nhất chỉ là ngang tay mà thôi.

Nhưng tình huống của hần không giống, Dịch Vân ngoại trừ tu luyện Huyết kế công pháp, hần còn ngưng luyện kinh mạch mỗi khi tấn giai, lấy phương pháp đó gia tăng cường hóa chất lượng đấu khí, từ khi một sao đã bắt đầu, cho tới bây giờ ở sáu sao lĩnh vực, tính ra hần đã ngưng luyện lên 300 vòng, đối với hiệu quả cường hóa đấu khí, lượng tích lũy như thế cũng đã khá lớn.

Tuy rằng điều đó không có khả năng giúp hần vượt qua tinh cấp, đi khiêu chiến cường giả cao tinh, dù sao chênh lệch tinh cấp cơ hồ là tuyệt đối.

Đấu khí Phần kiếp tử diễm mạnh mẽ phách tuyệt, lại có công pháp ngưng luyện đấu khí, chỉ là hần không rõ chênh lệch vị giai, nhưng mà ta phải biết, trình độ đấu khí của hần hiện tại đã ngoài trung giai, có thể là cao giai không chừng.

Hơn nữa còn có ưu thế ma pháp phụ trợ, đối mặt Tháp Đặc, Dịch Vân cơ hồ ở vào thế bất bại.

Đương nhiên, điều kiện đầu tiên để vượt cấp này là đối phương không phải tu giả luyện Huyết kế công pháp.

Giao phong vài chiêu, hai sáu sao Vũ cuồng toàn lực va chạm, ngoại trừ đánh bay Tháp Đặc, đấu khí bạo phát lan tràn ra bốn phía, nhảy mất chấn động cả tòa thạch thất.

Tháp Đặc bị đánh văng đi hơn 10 thước, vừa rơi xuống đất, liền cảm giác khí huyết toàn thân bốc lên, hai tay truyền đến từng cơn đau nhức, thiếu chút nữa trường kiếm nắm cũng không vững, hần thần tình không dám tin nhìn Dịch Vân.

Lúc này vệ binh canh giữ phủ thành chủ bị tiếng đánh nhau làm bừng tỉnh, âm thanh náo động, ráo riết chạy vào trong phủ.

Vệ binh bao vây toàn phủ thành chủ, vừa thấy thiếu niên xa lạ trong thạch thất, lập tức vây quanh.

Dịch Vân nhìn bốn phía, mặc dù không biết nơi này có bao nhiêu người, nhưng ít ra cũng có mấy trăm tên, hơn nữa, bên ngoài ngã tư, ở cổng thành phủ đang có vô số tiếng vó ngựa rầm rập chạy tới. Binh lực toàn phủ chỉ ít cũng hơn ngàn người, vệ binh càng lúc tới càng nhiều.

Tháp Đặc thấy thủ hạ đã đến, cười to nói với Dịch Vân: “Thực lực của ngươi ra ngoài dự liệu của bản thành chủ, còn mạnh hơn ta một phần, nhưng mà ngươi có thể ứng phó được bao nhiêu người? Ta lấy thịt người đè chết ngươi, hắc hắc hắc !”

Tiếng cười vừa dứt, Tháp Đặc lớn tiếng hô: “Chúng thành vệ nghe lệnh, chỉ cần ai chém chết hần, tiền thưởng một ngàn, quan chức tăng ba cấp !”

Lúc này đám thành vệ nhìn thấy Dịch Vân chỉ có một người bị vây, đã là cá nằm trong chậu, mà bên ta có hơn mấy trăm người, và còn tiếp tục gia tăng... mọi người ai cũng muốn bắt Dịch Vân, hưởng tiền thưởng rồi tăng quan tiến chức.

Nhóm thành vệ bị giải thưởng làm đỏ mắt, bình thường Tháp Đặc phóng túng, hành dân cướp bóc, cưỡng đoạt dân nữ, ... chuyện gì cũng làm, đã sớm hống hách kiêu căng, luôn luôn mắt cao hơn đầu, không nghĩ tới Tháp Đặc thành chủ bản thân là sáu sao Vũ cuồng, nếu hắn có biện pháp còn bỏ ra số tiền lớn như vậy kích thưởng bọn họ làm gì?

Mặt mũi đỏ bừng, mỗi người đều muốn là người đầu tiên bắt Dịch Vân, lập công hưởng lộc, không biết do ai bắt đầu, cứ như vậy trăm người hô sát xung phong, tất cả hướng Dịch Vân rút kiếm tiến lên.

Dịch Vân mặt không chút thay đổi, khoe miệng nhếch lên, cha con Tháp Đặc bình thường làm ác, đám người này cũng từng tham gia đi, tuy là không oán không thù gì, nhưng hắn không có chút thương hại.

Khoảnh khắc đó, vô số hoa hồng đỏ tươi bên người Dịch Vân nở rộ, ma binh trong tay mỗi lần vung lên là có một kiếm quang bắn ra, chậm thì ba bốn, lâu thì năm sáu tên thành vệ lập tức bị phân thân.

Vừa huy kiếm chém, Dịch Vân vừa xuất ma pháp Thủy thương xà kích.

Bốn phía xung quanh hắn, hơn 10 mũi tên nước hiện lên, mấy tên thành vệ đang muốn đánh lén hắn từ sau, một tia thủy thương bắn ra, năm sáu tên lập tức ngực thũng một lỗ, máu phun như suối, ngã xuống.

Trong nháy mắt, Dịch Vân không chút gián đoạn thi triển ra năm lần Thủy thương xà kích, lập tức hơn trăm thành vệ “úp mặt xuống đất xám hối tội lỗi”, tốc độ còn nhanh hơn kiếm quang mấy lần, trong đám hỗn độn phát huy ra hiệu quả kinh người.

Khai chiến không đến một khắc, chung quanh Dịch Vân nằm xuống gần 20 thi thể, chỉ có người chết, không có bị thương, đất dưới chân sớm bị máu nhiễm đỏ sẫm, đây là thủy chất đầy đất, máu chảy thành sông mà người ta hay nói.

...

Về chuyện cha mẹ A Lô Lạp chết đi, đã nói rõ luật pháp đế quốc có vấn đề, Dịch Vân đương nhiên không để chuyện đó lại phát sinh.

Chữ trong sách không phải luôn đúng, diễn viên không phải lúc nào cũng thoát được cái hồn suy nghĩ của tác giả, Dịch Vân hắn từng đi qua hai thành thị, Đa Ni Tạp thành và Thiên Phong thành, thành chủ ai vậy đều không dám trái pháp luật, tiền lệ A Lý Bố ở trong Nhân thành lại coi như chuyện bình thường.

210. Chương 211: Sát Phá Đảm.

Nơi này quân binh chỉ có 1/3, hơn nữa viện binh ngoài thành chủ phủ còn chưa có tiến vào, người ngã xuống tuy nhiều nhưng số vệ binh quay quanh hắn ngược lại nhiều hơn, nó lại khiến Dịch Vân có loại ảo giác giết một tên lại có hai tên tiến lên.

Trong chớp mắt, Dịch Vân sử ra ba đạo ma pháp Thủy thương xà kích, hơn 10 mũi tên nước hình thành bắn ra, nháy mắt lại có hơn 50 thành vệ binh kêu lên ngã xuống, chỉ là chiêu này làm cho thủy hệ ma lực của hắn rút xuống một nửa.

Sở dĩ hắn chỉ dùng ma pháp tứ tinh mà không thi triển cao giai ma pháp đối phó là do không có thời gian ngâm tụng chú ngữ, địch nhân bốn phía không ngừng lao lên áp sát vào hắn, tuy chỉ là bốn sao ma pháp nhưng hiệu quả thu được cũng tương đối lớn.

Khi năm người bị kiếm quang phân làm hai, máu bắn tung khắp sân, thời khắc đó toàn thân hắn nhiễm máu đỏ tươi, hắn đã từng tung hoành chiến hỏa, bơi trong biển máu, mùi máu thơm như rượu, một cảm giác mê say nẩy lên trong lòng, kích thích hưng tính trong hắn ra.

Hắn giết địch thật sự tàn nhẫn khiến người người sợ hãi, không lưu tình chút nào, mặc kệ là ma pháp hay là đấu khí, đều chỉ có người chết ngã xuống, mà không một người bị thương nào tồn tại, đối mặt với địch nhân như vậy, thành vệ binh càng đánh càng kinh, trong lòng dâng lên cảm giác sợ hãi khôn cùng.

Lúc này trên người Dịch Vân phủ một tầng máu huyết dày đặc, phần lớn là máu vệ binh bắn lên người hắn, còn có một chút thịt vụn, nội tạng dính trên mặt hắn, khiến cho nụ cười hắn thêm phần yếu dị, giống như mê tủy, kinh kinh khủng khủng.

Tháp Đặc đứng ở ngoài chiến trường nhìn, hắn tuy kinh ngạc Dịch Vân có thể duy trì đến bây giờ còn không ngã xuống, nhưng thấy dấu khí và ma lực nhanh chóng bị tiêu hao, mặc dù hắn cũng bị thủ đoạn hung tàn của địch thủ chấn kinh nhưng nụ cười trên mặt lại càng dữ tợn.

Một đêm chết mấy trăm thành vệ binh, hắn rất đau lòng, nhưng lúc này hắn đã vào thế cười hổ, không thể đổi ý, chỉ có thể kiên trì làm tiếp, hơn nữa, vừa nghĩ tới con mình bị Dịch Vân phanh thây thành khúc thịt người, phần hận này hắn nhìn xuống không nổi, nhất định phải một sống một chết mới thôi.

Còn thanh ma binh nhị phẩm đỉnh phong kia nữa, hắn đương nhiên càng không thể bỏ qua.

Khi Dịch Vân mặt không chút thay đổi chém chết người thứ 300, một kiếm xả thẳng tên lính ra làm hai, máu bắn tung đầy trời, thủ đoạn kinh dị như thế, sát ý mãnh liệt khiến vệ binh bốn phía lạnh cả tim mật, hắn y như cỗ máy chiến tranh, đi qua địa phương nào chỉ có lưu lại vô tận tử vong lạnh băng, đối mặt địch nhân như vậy, bất cứ ai cũng có cảm giác như gặp ác mộng vĩnh hằng.

Dần dần, đám thành vệ binh lui về phía sau, không còn ai dám tiến lên, trước mặt là địch nhân tử thần, mặc kệ Tháp Đặc ở phía sau gầm rú vẫn không thể sai khiến một ai tiến lên chịu chết, cứ việc hiện tại ở trong phủ đang nằm 5-600 xác thành vệ binh là chứng cứ rõ ràng nhất.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi, mấy trăm thi hài không trọn vẹn nằm dưới đất, hơi thở tử vong lạnh thấu xương.

Trước sau gần ngàn quân binh đối chiến với một người, lại bên ta liên tiếp bại lui, việc này nếu nói ra khẳng định không ai tin.

Chiến ý bọn họ hồng mất, chỉ vì bị cảnh tượng trước mắt dọa vỡ mật.

Đúng lúc này, thủy nguyên tố dày đặc hướng Dịch Vân bay vào, chỉ thấy trên hai tay hắn, đồng loạt xoay chuyển một viên quang cầu màu lam, tản phát ra lam quang dày đặc, sáng lóa, một màn cảnh tượng dọa cả đám sợ hãi.

“Là đại hình ma pháp! Hắn phát ra ma pháp phạm vi lớn! Mau a! Không thể để cho hắn hoàn thành ma pháp này!” Mọi người kinh hoảng kêu lên, toàn bộ lại hướng Dịch Vân xung phong liều chết.

Bọn họ phản ứng mặc dù mau, nhưng vẫn muộn một bước, hai tay Dịch Vân đã hình thành một quả cầu nước to ba thước, hắn lập tức hai tay trái phải vung, quả cầu nước bay nhanh đụng vào biển người, chỉ cần bị quả cầu đụng vào hoặc nước bắn trúng người, chính là kết cục gân đoạn xương nát, hữu tử vô sinh.

Quả bóng nước một đường bay vào đám địch nhân, ngay khi vọt tới trung tâm thành vệ binh, đột ngột bạo phá.

Mọi người chỉ nghe hai tiếng thanh thúy, sau đó liền cảm thấy một cỗ lạnh lẽo mạnh mẽ xâm nhập thân thể, bao phủ toàn thân họ, tức thì cả đám giống như bị cố định, ngay cả động tác đơn giản kiểm tra làm cũng không được, một chút không thể động đậy.

Một hồi qua đi, những người này phát hiện trên người một khoản da thịt bị đông cứng, sau đó không ngừng bóc ra rơi xuống, đầu tiên là làn da, rồi tới thịt gân, cuối cùng ngay cả tứ chi cũng giống như băng nứt, vỡ vụn rời ra.

Khi thân thể bọn hắn ngã xuống mặt đất, thân thể y như băng khối vỡ tan thành từng mảnh, tình cảnh đáng sợ.

Thời điểm hai quả băng cầu bạo liệt, trong phạm vi 30 thước, không ai may mắn thoát khỏi, không người còn sống.

Dịch Vân thi triển ra hai đạo ma pháp Băng chi bào hao, lập tức giết gần 200 địch nhân.

Lúc này nhóm thành vệ binh còn sống hơn 500 người, khi bọn họ chứng kiến thảm trạng kết cuộc lăng trì tử hình, tất cả đều bị dọa kinh tâm, ngồi xổm xuống đất nôn mửa liên tục.

Cảnh tượng này thật sự quá mức khiến người ta sợ hãi, vượt quá mức bọn họ có thể tưởng tượng, người nhất gan sớm bị dọa chết ngất, tốt hơn một chút cũng quỳ trên đất nôn như điên, bây giờ còn đứng được chỉ còn không đến 10 người.

Những người chống đỡ được đều là quan quân phòng thủ thành phủ, từng có kinh nghiệm giết địch trên chiến trường, tuy đã từng thấy qua huyết tinh nhưng lúc này thần tình cũng tái nhợt, thân thể đều nhịn không được khê run lên.

Ở trong chiến đấu vừa rồi, tuy rằng đã chết mấy trăm người, nhưng tốt xấu gì người bị giết cũng là từ từ, chậm rãi tính lên, còn trong phạm vi thừa nhận, làm sao giống như bây giờ, ngay tức khắc chết gần 200 đồng bạn, hơn nữa còn chết kiểu khủng bố thế này.

Tới bây giờ đã không còn ai dám tiến công tới Dịch Vân nữa.

Dịch Vân một người đứng ở trung ương quảng trường, chung quanh nằm đầy thi thể, không ai dám lại gần hắn. Lúc này thân thể hắn hơi hơi chớp sáng, hai đạo ma pháp vừa rồi đã hao hết toàn bộ thủy hệ ma lực của hắn, một cảm giác mỗi một cực độ lướt qua, hắn đứng tựa chỗ thở hỗn hển.

Đúng lúc này Tháp Đặc đột nhiên nhảy cao lên, rút kiếm, đầu khí toàn thân không hề giữ lại dung nhập vào bên trong ma binh, giờ kiếm hướng Dịch Vân đánh lại: “Ha ha ha, làm cho bản thành chủ đợi lâu, người đã hao hết toàn bộ ma lực, bằng vào đầu khí còn lại trong người người, xem người thế nào ngăn cản ta, chết đi cho bản thành chủ nào !”

Tháp Đặc cười rất vui vẻ, cười bừa bãi, hắn dùng mấy trăm sinh mệnh thuộc hạ, rốt cuộc xuất hiện tình hình đúng như mong đợi, trong nhận thức của hắn, Dịch Vân chết chắc rồi.

Dịch Vân không hề có ý tránh né, nhanh chóng từ trong Hồng Liên lấy ra hai viên Băng phách vân miêu nắm trong tay, sau đó bóp nát, thoáng chốc một cỗ thủy hệ ma lực tuôn ra dung nhập vào trong khí hải, nhất thời thủy hệ ma lực tăng lên gần 6 thành.

Khóe miệng khê nhếch, một tia cười ý nhị đột nhiên hiện lên trên mặt hắn, hắn âm tụng chú ngữ, bàn tay vung lên phía trước, một cái ma pháp thuần đỏ xanh từ hư không hiện ra trước mặt.

Khi Tháp Đặc thấy Dịch Vân không tránh mà ở tại chỗ chờ hắn đã cảm thấy kỳ quái, lại thấy nụ cười yêu dị kia liền phát hiện không ổn, trong lòng có một dự cảm xấu dâng lên, thấy ngay một đại hình ma pháp thuần che trước mặt hắn.

Lúc này thân hắn đang ở giữa không trung, cho dù muốn vội vàng thối lui cũng không kịp, chỉ đành kiên trì, toàn lực một kiếm chém xuống ma pháp thuần.

“Keng ~!” một tiếng vang lên thật lớn, ngoài dự liệu của hắn, ma pháp thuần lại bình yên không chút tổn hao, ngược lại hắn bị bắn ngược trở về.

“Làm sao có thể? Chỉ là một cái ma pháp cấp thấp lại chịu được một kích toàn lực của ta !” Tháp Đặc hoảng sợ kêu lên.

Đúng lúc này, Dịch Vân di chuyển, trong chớp mắt đã tới bên cạnh Tháp Đặc, ma binh giờ lên, trảm xuống Tháp Đặc còn đang kinh hãi, góc độ hiểm ác, nhanh như sấm, Tháp Đặc tránh cũng không thể tránh.

Tháp Đặc vừa bị ma pháp thuần phản chấn về ảnh hưởng, khí huyết trong cơ thể bốc lên, giờ phút này đầu khí vận hành chỉ dưới 5 thành, mắt thấy Dịch Vân một kiếm lóe ánh sáng tím, kiếm chưa đến, đầu khí cuồng mãnh đã gắt gao bao phủ hắn, trong lúc nguy cấp hắn không còn lựa chọn đành phải giờ kiếm hoành ngang bảo vệ thân, chống đỡ thế công kinh phách.

Một tiếng nổ vang trời, một cỗ đầu khí khổng lồ đánh úp lại, toàn thân hắn thoáng chốc như bị sét đánh, tay phải cầm kiếm nhất thời mất cảm giác, ma binh trên tay cũng bị đánh văng ra ngoài, hắn hoảng sợ cúi đầu nhìn xuống, liền thấy cánh tay phải đã bị đánh gãy thành hai đoạn vuông góc, trong thời gian ngắn tuyệt đối không thể khôi phục.

Đúng lúc này, Dịch Vân vung tay thêm lần nữa, kiếm quang như tia chớp cắt luôn cánh tay hoàn hảo còn lại của hắn.

Hai tay Tháp Đặc phút chốc bị phé đứt, hấn đau cùng cực, vô cùng kinh hãi vận kinh toàn lực một cước đá tới Dịch Vân.

Lúc này hấn không còn ý nghĩ trả thù cho con hấn, cũng không dám giữ ý định thu thanh ma binh nhị phẩm đỉnh phong kai, chỉ còn lại một ý muốn cách ly tên ác ma khủng bố này càng xa càng tốt, hấn thống khổ phát hiện chính mình thoảng chốc lâm vào tuyệt cảnh, sinh mệnh yếu ớt như ngọn đèn trong gió, hiện tại hấn thậm nghĩ còn sống đi ra là tốt rồi.

Dịch Vân vọt người tới tránh một cước này của Tháp Đặc, nắm tay khê vận, một quyền đâm thẳng vào ngực Tháp Đặc, thanh âm xương gãy vang lên “răng rắc”, thân thể Tháp Đặc bị đánh bay đập vào vách tường phủ viện cách đó hơn 10 thước, nhất thời bức tường rung chuyển dữ dội.

Tháp Đặc đến bây giờ đã không còn khả năng phản kháng, trận chiến đấu này cũng kết thúc.

Dịch Vân nhìn đồng đồ nát xa xa, lạnh lùng cười, Tháp Đặc nằm dưới tường đá cũng vô lực bò lên.

Ngay khi hấn định chấm dứt trận chiến đấu này, bỗng nhiên trong lòng chợt cảnh giác, một đoàn quang cầu màu vàng mạnh mẽ lao tới người hấn, tiếng gió rít xoáy vào tai, tốc độ nhanh khiến hấn không kịp tránh né, chỉ phải vận đầu khí chém ngược ma binh ra sau ngăn cản.

211. Chương 212: Quang Minh Giáo Chủ

“Ầm ầm ~!”

Quang cầu tới cực nhanh, chớp mắt đã đụng mạnh vào người Dịch Vân, đánh văng hấn bay ra sau, liên tiếp đụng vào đám lính vệ binh.

“Quang minh ma pháp? Lực tinh cao giai pháp cuồng? Đáng chết, thế nào nơi này có tới hai gã cường giả lực tinh linh vực ?”

Dịch Vân bay vào đám đông, miệng phun ra một ngụm máu lớn, vừa chạm đất lập tức nhảy lên, liền thấy trừ đám thành vệ bị gãy tay gãy chân ra, còn lại không ai dám tiếp cận hấn, tựa như tránh né ôn dịch, bốn phía tản đi cực nhanh.

Hít sâu một hơi, Dịch Vân áp chế thương thế, nhìn tới trước, người tới tổng cộng là năm người.

Trong đó có bốn trung niên đại hán thân thể cường tráng, bốn người này tách ra hai bên trái phải hộ vệ một lão già đầu bạc, lão mặc ma pháp bào màu trắng rộng thùng thình, hai má gầy gò, đứng ở trong đám người giống như yếu ớt cần được bảo vệ, thế nhưng trên người lão phát ra uy áp ma lực khổng lồ, rõ ràng rất cường đại, không phải bốn tên đại hán có thể so sánh.

Dịch Vân hít một ngụm khí, bốn người kia đã là ngũ tinh đỉnh phong Pháp Đồ, mà lão già đầu bạc còn đáng sợ hơn, chính là lực tinh cao giai Pháp Cuồng, hơn nữa còn là Quang minh ma pháp sư, đòn công kích ma pháp vừa rồi chính từ tay lão phát ra.

“Giáo chủ đại nhân...” Tháp Đặc vừa thấy năm người này đến, lập tức hô khóc giãy giụa đi tới, hai tay hấn đã phé, xương ngực bị Dịch Vân nổ nát hơn phân nửa, hiện tại y như con nhuyển trùng bò bò lê lê trên mặt đất.

Chỉ nghe Tháp Đặc khóc lóc kêu lên: “Giáo chủ đại nhân, các người rốt cục tới đây, chính là người này, hấn vô duyên vô cớ bắt đi tứ chi Tra Lý con ta, lại ẩn vào trong thành phủ chủ giết hại tứ phía, không chỉ giết mấy trăm thành vệ binh, lại đánh ta thành tàn phế, đại nhân, lấy Quang minh thần ở trên, ngài nhất định phải lấy lại công đạo cho ta a !”

Lão già đầu bạc chứng kiến thi thể đầy đất, lại thấy thân thể Tháp Đặc biến thành nhuyển trùng, đã bị dọa sốc, sắc mặt xanh mét, rống giận mắng: “Người từ ngoài đến lại to gan, dám trong một đêm giết hại mấy trăm con người thiện lương ở Nhân thành, lại đánh thành chủ thành bộ dáng này, hung tính cuồng đồ như người thật hiếm thấy, luật không thể tha, thiên địa không dung !”

Vừa nghe “Giáo chủ đại nhân” nói, Dịch Vân lập tức hiểu ra lai lịch năm người này.

“Quang minh giáo đình” là quốc giáo ở Kỳ Vũ đế quốc, được hưởng địa vị cực kỳ cao thượng, trước khi lên ngôi, mỗi một đế vương Kỳ Vũ đế quốc đều phải trải qua Quang minh giáo đình rửa tội, trở thành Thánh Tử, sau đó mới chính thức lên kế thừa vương vị, nhiều đó cũng biết địa vị của giáo đình có bao nhiêu quyền lực.

Trong đế quốc, mỗi một thành trì lớn nhỏ đều có một tòa giáo đường tồn tại, ngoại trừ có nhiệm vụ truyền giáo, cũng có trợ giúp thành chủ quản lý chuyện trong thành, mà nhân viên đảm nhiệm quản lý giáo đường ở đó, phải do Quang minh giáo đình trực tiếp phái xuống, thành chủ không hề có khả năng quản tới.

Mỗi một thành viên đảm nhiệm Thánh chức ở giáo đường địa phương, gọi chung là Giáo chủ.

Năm người này hẳn là thành viên giáo đường Nhân thành.

Dịch Vân lạnh lùng liếc mắt Thập Đặc bò dưới đất một cái, quay đầu nói với giáo chủ đầu bạc: “Giáo chủ đại nhân, ngài cũng biết Thập Đặc thành chủ dung túng con trai mình ý thể áp bức cư dân trong thành, làm vô số chuyện cưỡng bức đàn bà con gái trong thành, mà vừa rồi, Thập Đặc lại vô cớ đem hai bình dân vô tội vào thành phủ chủ, giao cho Tra Lý tra tấn hành hạ đến chết !”

Giáo chủ đầu bạc nghe vậy, không chút nghĩ ngợi, nổi giận quát: “Quả thực ăn nói xằng bậy! Chuyện tốt Tra Lý cùng với con gái trong thành đều là người tình ta nguyện, như thế nào có “Cưỡng bức” trong đó? Còn nữa, một nhà Nặc Đức cùng với hung đồ như người có qua lại, lấy con gái làm mồi dụ Tra Lý vào nhà, người âm thầm phục kích hắn, việc này giáo đình ta đã điều tra rõ, chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, không còn nghi ngờ gì nữa !”

“Thập Đặc thành chủ bắt một nhà Nặc Đức đến nơi này, cũng vì muốn hỏi hành tung hung đồ người, về phần trong quá trình thẩm vấn có thương vong ngoài ý muốn cũng là việc bình thường, bởi vì Quang minh thần sẽ không phù hộ ác nhân, huống chi kẻ đồng lõa với hung đồ người !”

Dịch Vân nghe xong đầu tiên giật mình câm lặng, chợt cất tiếng cười to: “Ha ha ha, biến trắng thành đen, thì ra giáo chủ đại nhân người phán đoán sáng suốt? Vốn ta vẫn tâm sinh kính nể với Quang minh giáo đình, không nghĩ tới bọn người cá mè một lứa, cùng một vũng nước đục thông đồng làm bậy, đáng xấu hổ! Đáng tiếc! Đáng buồn cười !”

Giáo chủ đầu bạc nghe Dịch Vân không chút khách khí châm chọc khiêu khích như vậy cũng không tức giận, chỉ nhàn nhạt nói: “Kể cùng hung cực ác, từng lời nói quả nhiên đều là cuồng ngôn, bản giáo chủ không cùng người so đo...”

“Người vừa rồi chiến đấu một tràng, đã là nỗ lực hết đà, bản giáo chủ hiện tại cho người hai con đường: một, lập tức bó tay đầu hàng, bản giáo chủ cam đoan sẽ dưới ánh sáng giáo đình cho người một cái thẩm lý và phán quyết công bình, còn hai, chính là chúng ta ra tay, đánh chết người ngay đương trường !”

“Người, chọn con đường nào ?”

Dịch Vân cười lạnh, cái gọi là công bình và phán quyết khẳng định là đem ta giao cho hai cha con Thập Đặc báo thù nha ?

Dịch Vân hít sâu một hơi, im lặng niệm chú ngữ, chăm chú nhìn năm người giáo đình, cười nói: “Ta lựa chọn cái thứ ba, giết toàn bộ các người !”

“Làm càn !” Bốn đại hán đứng trước giáo chủ đồng thanh hét to, “keng” một tiếng ma binh đồng thời ra khỏi vỏ, lấy thế vây công hướng Dịch Vân lao tới.

Bốn gã đạt tới ngũ tinh cao giai liên thủ, uy thế kinh người, người chưa đến đấu khí uy áp đã bao phủ toàn trường, xa xa định trụ Dịch Vân.

Giáo chủ đầu bạc nghe Dịch Vân không biết sống chết cuồng ngôn, tức giận trong lòng, thân phận hắn còn trên thành chủ, tôn quý cỡ nào, mỗi người trước mặt hắn đều ngoan ngoãn cúi đầu tiếp thụ câu khẩn, đã bao giờ nghe qua ngữ khí nói chuyện loại này?

Sắc mặt nháy mắt trầm xuống, tay duỗi ra, một đoàn quang cầu bay ra, vượt lên bốn gã Vũ đồ phía trước, oanh đến người Dịch Vân.

Biết thực lực giáo chủ này là lực tinh cao giai Pháp Cuồng, Dịch Vân đương nhiên không đánh bừa với quang cầu, tốc độ cực nhanh động thân né tránh, sát sao né qua quang cầu, chỉ thấy quang cầu sượt qua bên sườn hắn, đánh lên tường phòng phía sau, lập tức phá thủng hơn 10 gian phòng, tiện tay một kích của sáu sao Pháp Cuồng, uy lực quả nhiên làm cho người ta sợ hãi.

“Xích diễm hỏa hải !”

Đúng lúc này, lấy Dịch Vân làm trung tâm, hỏa nguyên tố trong không khí điên cuồng tụ lại, phạm vi 20 thước, dưới mặt đất đột nhiên phun trào dung nham đỏ rực.

Dòng dung nham phun như suối, tốc độ cực nhanh, bao phủ bán kính 20 thước gần đó, thành vệ binh chạy trốn không kịp bị kéo vào dòng biển lửa.

Những người này phần lớn là tam tinh chiến sĩ, làm sao có thể chịu được dung nham ngàn độ, theo dòng lửa từ dưới đất phun ra, như có hấp lực không chỉ người trong vòng 20 thước chạy không kịp mà ngay cả đứng cạnh ngoài cũng bị lôi vào dòng dung nham nóng bỏng.

Vòng tròn 20 thước là khuôn viên của biển lửa, hơn một trăm thành vệ toàn thân bốc cháy lăn lộn không chỗ trốn, tiếng kêu khóc thê lương từ trong miệng bọn họ vang lên, như quỷ khóc, như sói tru, từ thành chủ phủ nháy mắt truyền khắp Nhân thành, lại lần nữa chấn kinh cư dân vốn đã hoảng loạn ngoài kia.

Bốn gã Vũ đồ giáo đình phản ứng cực nhanh, khi dòng dung nham phun lên, trong nháy mắt bọn họ ngừng ngay hành động giáp công, đồng thời nhảy cao lùi về phía sau, nhờ vị giáo chủ đầu bạc hỗ trợ.

Hỏa hệ ngũ tinh trung giai ma pháp, Xích diễm hồng lưu, vốn đối với ngũ tinh cao giai như bọn họ không có tác dụng gì mấy, nhưng nó lại từ tay sáu sao Pháp Cuồng xuất ra, uy lực đương nhiên mạnh hơn hẳn.

Bốn người bọn họ đã vận khởi đấu khí chống đỡ hỏa lưu xâm nhập, nhưng vẫn vất vả phi thường, ngăn ngừa hai ba cái hô hấp đã tiêu hao hơn 3 thành đấu khí, mà ngọn lửa dính trên người vẫn bốc cháy.

Khi bọn hấn phát hiện chuyện này, trong lòng hoảng hốt, đối với thực lực của hung đồ Dịch Vân cũng bắt đầu kiêng kỵ, đành phải trở lại bên cạnh giáo chủ đại nhân tìm sự che chở.

Giáo chủ đầu bạc đứng ở trong phạm vi hỏa diễm, xung quanh thân thể lão có một vòng tròn màu vàng nhạt lấp lóe, tất cả hỏa viêm chỉ cần tiếp xúc tầng hào quang này đều bị cách trở, hơn nữa không ngừng suy yếu.

Giáo chủ thấy nhóm hộ vệ tùy thân trở lại bên người, tùy tay phát ra bốn vòng sáng bao phủ bọn họ, lập tức dập tắt ngọn lửa trên người bọn họ.

Hắn nhìn biển lửa trước mặt, trong lòng cũng ngưng trọng: “Hắn hấn là mới vào lực tinh lĩnh vực, nhưng ma pháp phát ra hơn hẳn sơ giai, đạt tới trình độ trung giai, thậm chí... đã gần tới cao giai lĩnh vực! Hắn rốt cục như thế nào làm được ?”

Giáo chủ đầu bạc đương nhiên không biết từ khi đạt tứ tinh cao giai Dịch Vân mỗi lần tấn thăng giai cấp đều vận chuyển ma lực chi luân, nguyên lý này hiệu quả y như ngưng luyện đấu khí, mỗi lần xoay chuyển ma lực chi luân có khả năng tăng cường ma lực trong khí hải, hiệu quả tuy có hạn nhưng tích lũy từ từ cũng là một lượng không nhỏ.

Hiện tại Dịch Vân mặc kệ ở tinh cấp hay vị giai, khẳng định đều mạnh hơn cường giả đồng cấp một bậc, thậm chí hai bậc !

Nhóm giáo chủ đầu bạc hiện thân kh trận chiến trước đã chấm dứt, bọn họ cũng không chứng kiến Dịch Vân xuất ra thủy hệ ma pháp, hiện tại thấy hấn có thể sử dụng đấu khí và hỏa hệ ma lực, cũng chỉ nghĩ đến hấn là song tu ma vũ, mặc dù kinh ngạc nhưng còn có thể tiếp thu, nhân tài cùng song tu ma vũ ở trên đại lục tuy thưa thớt nhưng ở Quang minh giáo đình không khó tìm.

Thế nhưng, cho dù như thế, trong giáo đình cũng không có người còn trẻ như vậy đã đem ma khí hai hệ tu luyện đạt tới lực tinh, người tài... hung đồ này có thể nói là thiên tài hiếm có.

Hiện tại song phương đã chính thức giở mặt, ác nhân loại này không trừ bỏ, ngày sau nhất định phải lãnh ác quả về thân.

Chỉ cần cho thiếu niên này vài năm thời gian, không ai có thể dự đoán hắn đến tột cùng sẽ đạt tới cảnh giới gì, nói không chừng hắn sẽ là đại địch của Quang minh giáo đình, cho nên, bây giờ phải bóp chết hắn từ trong trứng nước mới được.

212. Chương 213

Giáo chủ đại nhân nghĩ tới như vậy, nhưng mà, thành chủ Tháp Đặc lại bất đồng.

Tháp Đặc hiện tại giống như một con nhuyễn trùng bò trên bề mặt, mấy cấp dưới của hắn tất cả đều chỉ lo bản thân chạy trốn chết, hoàn toàn đã quên vị thành chủ như hắn còn ở chỗ này, chỉ thấy mặt hắn lúc này kinh hãi: “Hỏa hệ ma pháp! Hắn còn có hỏa hệ ma pháp! Thủy, hỏa song hệ, còn có Đấu khí đồng thời đều đạt tới 6 tinh lĩnh vực, sự tình này làm sao có thể xảy ra, không thể tin được ! ”

Tháp Đặc chính là 6 tinh võ cường cường giả, kiến thức và ánh mắt tự nhiên là có, nguyên bản hắn nhìn thấy viện quân của Giáo Đình bên trong thành rất cực đoan tới, còn cho rằng giáo chủ đại nhân nhất định có khả năng giúp hắn báo thù, mình cũng có thể không chết, thế mà hiện tại, một điểm hi vọng cuối cùng cũng tan biến.

“Ma Vũ Tam hệ lĩnh vực đều đạt 6 tinh, quả thực nghe là rợn cả người, toàn bộ đại lục nghìn năm qua không xuất hiện đến một người! ” đây là kết luận của Tháp Đặc.

Hắn biểu tình phức tạp, lại nhìn năm người giáo chủ liếc mắt một cái, nháy mắt đã ra quyết định.

Chỉ thấy hắn không nói lời nào, lén lút hướng mặt thất được che dấu trong thành chủ phủ bò xồm bò đi, mà ở đám người thành vệ quanh mình cùng giáo chủ, lúc này cũng khó có thể bảo toàn bản thân, căn bản là không ai chú ý tới đang có một “Nhuyễn Trùng” âm thầm lẩn trốn khỏi hiện trường.

Lúc này trong lòng Tháp Đặc hối hận không ngừng. Hận nhi tử Tra Lý của mình như thế nào lại đi chọc tới một người như vậy, nếu thời gian còn có thể quay lại, xem như cho hắn mười lá gan, hắn cũng tuyệt không còn tư tưởng muốn vì nhi tử báo thù

“Tam Long Viêm Vũ! ” phảng phất trong vô tận biển lửa. Bỗng dưng truyền tới một âm thanh quát lạnh.

Bỗng dưng, phía trên đám người Bạch giáo chủ. Trên trời rơi xuống các điểm dóm lửa như mưa phùn, độ ẩm đột nhiên tăng lên dữ dội, Ngay sau đó, chợt có vài con Viêm Long thật lớn từ trong tinh hỏa nhảy ra, một đầu, hai đầu, ba đầu, sáu đầu!

Sáu đầu Viêm Long thật lớn xoay tròn trên không trung, làm như một mảng mây lửa lớn. Thất liên bao phủ khắp bầu trời đêm, đem trọn tòa Mật Nhược Nhân thành chiếu rọi thành lửa đỏ, theo sau, sáu đầu Cự Long đồng thời quay đầu xuống phía dưới, y như thiên hỏa giáng trần, mạnh mẽ hướng năm người giáo chủ cúi đầu bay xuống.

“Đúng là liên tục tạo ra hai đạo Tam Long Viêm Vũ! Làm sao có thể có loại này. Cho dù là Thất Tinh Pháp Tước cũng không có biện pháp làm được a! ” Bạch giáo chủ rất cực biến sắc.

Trong nháy mắt, 6 con Viêm Long mãnh liệt lao xuống, nhanh chóng cuốn mọi người vào vô tận hỏa lưu phảng phất như trong Địa ngục.

Đầu tiên là lửa dưới lòng đất phun trào dung nham, lại đến 6 con Viêm Long ầm ầm quần quanh, phủ thành chủ từng tầng phòng lớn khuynh đảo trên quảng trường, nhất thời biến thành mảnh Uông Dương biển lửa, trung tâm nhiệt độ đạt tới hơn hai ngàn độ, không có bất kỳ sinh vật nào trong nhiệt độ cao như vậy mà tồn tại.

Từ lúc năm người giáo chủ đến đây thì nhóm thành vệ mấy trăm người bị Dịch Vân giết đến mất mặt, tất cả đều theo tiềm thức tránh ở phía sau giáo chủ đại nhân, hy vọng có thể được Giáo Đình che chở, không nghĩ tới, hiện tại ngược lại trước tiên sa vào mảnh biển lửa trong địa ngục này, xem ra muốn chạy trốn cũng đã không còn kịp rồi.

Nham thạch chảy đầy mặt đất, tuyệt đối cực nóng, nháy mắt đã đem từng nhóm thành vệ này thêu đốt thành từng khối xương trắng, mà ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp vọng ra một tiếng cứ như vậy chết đi.

Đúng lúc này, ở trung tâm biển lửa, đột nhiên bạo xuất một đạo Kim Quang sáng như ban ngày, kim sắc quang mang phẳng phất như thực chất, nháy mắt đã đem diễm lưu cực nóng ở chung quanh cách li ra, mà ở trung ương hào quang, đang đứng hơn - ba mươi người, ngoại trừ Bạch giáo chủ cùng bốn tùy thân võ đồ 5 tinh, cũng có gần ba mươi thành vệ đã bị cảnh tượng trước mắt hù đến ngất xỉu trên mặt đất.

Quang Minh Hệ ma pháp lực tinh cao giai quang minh chương bích!

Lúc này về mặt Bạch giáo chủ tái nhợt xanh mét, tại phía trước chiến đấu này, hẳn cho rằng chỉ là một tên hung đồ 6 tinh sơ giai, mà một thân thực lực của Dịch Vân nguyên bản đã hoàn toàn nằm hẳn dự đoán trước, liên tục ba đạo hỏa hệ ma pháp cùng giao hòa, uy lực đã tới gần 6 tinh cao giai lĩnh vực, hẳn đành thi triển ra phòng ngự có cấp bậc cao nhất mà hắn nắm giữ quang minh chương bích, mới có thể miễn cưỡng chống đỡ được.

Giáo chủ lúc này cũng không dám ... khinh thị đối thủ này nữa, lập tức đối với bốn gã võ đồ tùy thân kia quát lên: “Nơi này nhiệt độ thật sự rất cao, ma lực của ta tiêu hao rất nhanh, các người mau theo ta rời khỏi biển lửa ”

Lời hắn còn chưa nói hết, bỗng cảm thấy một cỗ uy áp từ đầu khí cực kỳ cuồng bạo từ trên không tới, năm người kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy trong bầu trời đêm, một đoàn vàng sáng tím đậm từ trên trời giáng xuống, thế tựa bôn lôi, uy lực cuồng mãnh như hổ, sát ý nghiêm nghị như ác ma, buông xuống !

Giáo chủ thấy thế trong lòng run lên mạnh mẽ, lập tức tụng chú ngữ, mặt khác bốn người chính là về mặt hoảng sợ rút ra binh khí tùy thân, nhưng khi bọn hắn đồng thời thấy Dịch Vân sẽ triển khai thể công thì đã thấy hắn cũng không phải hướng vị trí bọn họ vọt tới, mà là dừng ở chỗ phía trước bọn họ hai thước, sau đó chỉ thấy hắn bỗng nhiên đem ma binh trên tay xoay ngược xuống, toàn thân đậm tử Đầu khí mãnh liệt rót vào trong ma binh, sau đó là bất ngờ, mãnh liệt chém trường kiếm xuống dưới mặt đất.

Chính là tất cả bọn hắn đều không biết rõ hành động này thì bỗng nhiên một tiếng nổ oanh lên, địa phương trong phạm vi năm thước quanh ma binh, tức thì hiện lên một đạo phong bạo cuồng mãnh dài đến năm thước, mà đúng lúc này, tất cả năng lượng đầu khí tích tụ bên trong ma binh đều tuôn vào bên trong phong quyển.

Theo sau, hơn một trăm đạo kiếm quang đột nhiên từ bên trong phong quyển hiện ra, cũng theo Cuồng Phong cuốn động tán bay, giống như lá rụng phiêu linh, tràn ngập tử mang.

Tuyệt kỹ chỉ có ở Tư Đạt Đặc gia tộc, kiếm kỹ hung sát đã từng thất truyền mấy ngàn năm Luyện Kiếm Quỷ Ngục!

Cái hỏa phong quyển này có phạm vi năm thước lập tức đem quang minh chương bích bảo hộ hơn 30 người toàn bộ cuốn đi vào, gió thổi cuồng mãnh, xoay trở như một dòng xoáy, mọi người chân đứng không vững, thoáng chốc tựa như lá rụng bị xoay vòng theo bạo phong trên đầu, tùy theo Cuồng Phong tuôn chảy mà phiêu động.

“Ông trời! Là kiếm kỹ! Một người có giai vị 6 tinh sao có thể xuất kiếm kỹ! ”

Bạch giáo chủ lúc này đã muốn dọa cho bẽ mặt, rốt cuộc bắt chấp bốn gã võ đồ tùy thân của hắn, lập tức đem toàn bộ ma lực lui trở về, chỉ dùng đến quang minh chương bích ngăn cản cho bản thân, sau đó nhảy lên, muốn chạy ra khỏi phạm vi của luồng lốc xoáy rực lửa này.

Đang lúc thời điểm hắn vừa mới nhảy lên, dưới chân bỗng nhiên bị níu lại, lập tức bị một bàn tay mạnh mẽ kéo xuống, thì ra là Dịch Vân đã vọt tới trong lốc xoáy, chỉ thấy hai mắt hắn lạnh lùng, mang theo một tia ý cười tàn khốc với mình mỉm cười nói: “Giáo chủ đại nhân, ngài đi làm gì vội vã vậy? Ta hiện giờ có chưa có cái bản lĩnh nó trắng thành đen mà, còn muốn tiếp tục nghe ngài dạy bảo một chút, cho nên, lưu lại đi! ”

Nói xong, Dịch Vân nắm chặt phía sau giáo chủ đầu bạc đang cố gắng chống chọi, hai người đang đứng tại trung tâm cuồng bạo Phong Hỏa.

“Buông! Mau thả ta ra! ” mặt giáo chủ kinh hoàng hoảng sợ, không ngừng gào thét giãy dụa, nhưng mà hần là pháp sư làm sao có thể so về lực đạo với Dịch Vân đâu?

Lúc này toàn thân Dịch Vân cơ hồ lâm vào trạng thái hư thoát, đầu tiên là rút đi toàn bộ Thủy Hệ ma lực, lại đến là ba đạo hỏa hệ ma pháp, cũng đã đưa hần Hỏa hệ ma lực cấp rút hết, cuối cùng lại quán chú tất cả Đấu khí còn sót lại, thi triển ra chiêu kiếm kỹ “Luyện Kiếm Quỷ Ngục” này.

Hiện tại hần chỉ cảm thấy một trận bần cùng vô lực, muốn ngắt đi, giờ phút này cũng chỉ còn lại khí lực nắm lại Bạch giáo chủ, hần lại tiếp tục muốn làm gì cũng không có cách nào khác.

Lúc này, trừ hần ra cùng giáo chủ hai người ở ngoài, tất cả mọi người không tự chủ được bị Lốc xoáy cuốn đi lên, sau đó, mặc kệ là bộ vị thân thể nào, một đưng tới Bạo Phong trong vòng mũi nhọn đậm Tử Kiếm, sẽ giống như bị cắt đứt hủ, lập tức chính là kết cục thân thể chia làm hai.

Lốc xoáy xoay chuyển cực nhanh, bên trong có hơn một trăm đạo kiếm quang theo bắt đầu khởi động theo Cuồng Phong, bên trong mỗi người, tại mỗi một lần hô hấp, đều ít nhất sẽ gặp gặp hơn mười đạo kiếm quang cắt lấy thân thể, sau đó là cắt, lại tiếp tục cắt

Trong khoảnh khắc, luồng lốc xoáy này theo Đấu khí tạo ra, liền nhiễm lên sắc thái tiên diễm đỏ sẫm, nó không còn là đơn thuần gió xoáy, mà là mang theo nồng đậm huyết tương, óc, thịt bọt, xương vỡ, da rách xoay tròn lại thành Thủy Long đỏ thẫm, Bạch giáo chủ vền vẹn chỉ chống đỡ ngăn ngừa vài lần hô hấp, cũng bị vô số kiếm quang bắn cho phá vỡ quang minh chướng bích của hần, nhất thời cũng bị cắt phân giải thành chất lỏng nồng đặc cuốn lên trời cao.

Một khắc trước, hơn ba mươi người đồng thời ở bên trong lốc xoáy này, giờ khắc này, bên trong ngoại trừ một người Dịch Vân ra, không tồn tại người thứ hai.

Thời gian Luyện Kiếm Quỷ Ngục có tác dụng vừa qua đi, Đấu khí Quyển Phong cũng đã đình chỉ và tiêu tán, xoay tròn ở giữa không trung là một con Thủy Long đỏ tươi đầu tiên là bị Lăng Không kiềm hãm, sau đó liền giống như hắt nước, đồng thời hướng bốn phía tiên tán hắt ra ngoài, nhất thời đem trọn tòa phủ thành chủ lau thành một màu hồng.

Lúc này nơi này người sống chỉ còn hơn một trăm người, những người này hoặc là rất sợ chết, hoặc là người may mắn sớm cơ trí liền trốn được ra ngoài, khi bọn hần nhìn đến mỗi một miếng ngói, mỗi một mặt tường chảy huyết tương ròng ròng xuống dưới, toàn thân bị tiên huyết nồng nặc, tất cả đều sợ tới mức xụi lơ ngã trên đất, vãi cứt vãi đái .

Dưới bóng đêm, trong quảng trường, dưới ánh mắt mọi người bên trong, một thân ảnh cô độc nhẹ nhàng thở dài .

Dịch Vân trên người tràn đầy huyết tinh, tựa như mới từ bên trong Huyết Trì tắm rửa mà ra, đen nhuộm thành đỏ tươi, hai mắt tơ máu đầy đặc, sát ý như máu nồng đặc, dưới thân thể máu tươi đỏ tươi không được chảy xuôi tích lặc, giống như là phệ huyết ác ma từ vùng đất trong vực sâu bò ra.

Hần không hề để ý tới những người này, đi qua biển máu đầy đất đang chảy, vượt qua vô số tàn khối tay chân, đi vào một mặt tường khuynh đảo bị phá vỡ, đến trước mặt Tháp Đặc đã bị hù đến kinh hoàng, Dịch Vân chậm rãi ngồi xổm người xuống, nhàn nhạt nói: “Trong một đêm đã chết nhiều người như vậy, bởi vì một người nhi tử của người, đây là người hi vọng thấy sao? ”

Thôi, hần cũng không đợi Tháp Đặc đáp lời, đã đem hần nắm lên, ném vào giữa biển lửa còn lại trong quảng trường.

Lại đến trước một tòa nhà đá sập, hần từ giữa lôi ra một nam tử bị băng bích bảo hộ hoàn hảo, trên người này tứ chi đều bị chém đứt, ngay cả gât đầu cũng đập không nổi, là khối điểm của trận giết hại huyết tinh này, Tra Lý!

Dịch Vân giải trừ băng bích, nhìn chằm chằm Tra Lý sớm đã bị hù đến tè ra quần, lạnh nhạt nói: “Thấy một màn cảnh tượng núi thây biển máu địa ngục như vậy sao? Người tạo thành! Nhớ kỹ một màn này, cái này cũng chưa tính địa ngục thật sự, địa phương người sau khi chết sắp sửa đi, mới phải! ”

Xong, hần lập tức đem Tra Lý còn lại đang “A a” gào khóc ném vào trong biển lửa thiêu đốt, trận giết chóc này nguyên ủy do hần dựng lên, cuối cùng cũng đã lấy cái chết của hần để kết thúc.

Lúc này, đại chiến ở phủ thành chủ qua đi, hơn một nửa đã lâm vào trong biển lửa thiêu đốt, xác chết cha mẹ A Lôi Lạp đã ở trong đại hỏa hoạn thành tro, đối với hai người bọn họ mà nói, đây nên xem như giải thoát đi.

Dịch Vân lại nhìn bốn phía liếc mắt một cái, thở dài, sau liền nhảy ra phủ thành chủ, biến mất trong bóng đêm khôn cùng.

“Ác ma! ”

“Hần căn bản không phải người, là ác ma! ”

“Là phệ huyết ác ma! ”

Sau khi Dịch Vân rời khỏi, trong vòng phủ thành chủ, vang lên tiếng khóc của hơn trăm người liên miên không dứt, bọn họ khóc, cũng gọi là hô.

Lúc này, dân chúng từ các nơi đến Mạt Nhược Nhân phủ thành chủ quan khán, cũng bị cảnh tượng núi thây biển máu trước mắt này làm cho sợ tới mức xụi lơ ngã xuống đất, bọn họ căn bản là không biết rõ nơi này đến tột cùng đã xảy ra sự việc gì, tại sao lại chết nhiều người như vậy?

Chỉ là không ngừng nghe được ánh mắt đại ra của hơn trăm người may mắn còn sống giữa sân, tiếng động giống như khóc giống như cười thì trào khóc rùng

Từ một đêm này, tên phệ huyết ác ma, từ đó truyền khắp Kỳ Vũ Đế Quốc cảnh nội, mỗi một chỗ góc, mỗi một địa phương có người!

213. Chương 214: Khách Không Mời Mà Đến.

Ngoài thành Mạt Nhược Nhân.

Lúc này đã là thời gian nửa đêm, trên đỉnh Kiếu Nguyệt đầy sao nhô lên cao, trong rừng gió đêm quét qua mặt mang theo sự lạnh lẽo, đây là một đêm yên lặng, cùng cảnh tượng địa ngục núi thây biển máu vừa rồi trong phủ thành chủ so sánh thật là khác biệt, quả thực chính là hai cái thế giới hoàn toàn bất đồng.

Dịch Vân trên người vẫn còn đầy huyết tinh, hần ngẩng đầu nhìn vầng trăng trên bầu trời đêm, thì trào lẩm bẩm: “Vừa mới bắt đầu, ta chỉ là nghĩ cứu một cái cô gái, cũng bởi vậy giết gần ngàn người, đây cũng không phải khả năng ban đầu ta muốn gặp, cứu một người, giết ngàn người ta làm sai rồi sao? ”

Môn La yên lặng đi theo bên cạnh Dịch Vân, một hồi, hần nhàn nhạt hỏi: “Người hồi hận cứu A Lôi Lạp sao? ”

Không hề nghĩ ngợi, Dịch Vân lắc đầu: “Không có hồi hận, nếu như làm lại một lần, ta cũng là quyết định đồng dạng! ”

“Có thể chứ! Có cái gì phiền não nào? ” Môn La cười yếu ớt nói : ”Xem như lúc ấy ngươi không có đủ thương thiếu gia kia cùng nhóm thị vệ của hần, lấy tác phong làm việc của Thập Đặc cha con, sau đó cũng nhất định sẽ không bỏ qua một nhà A Lôi Lạp, nếu không phải tại thời điểm kia nàng đứng lúc chạy ra ngoài thành, cũng nhất định sẽ giống như cha mẹ nàng, bị Tra Lý hành hạ đến chết, hơn nữa chết kiểu này càng thảm hơn rất nhiều

“Đối với loại người lấy thể khinh người, trời sanh tính hung tàn. Ác đồ, mặc kệ giết bao nhiêu đều cũng ngại ít, mấy cái nhóm thành vệ kia”trợ Trụ vi nghiệt” (ý chỉ:Giúp kẻ ác làm điều xấu-Chữ Trụ trong Trụ vương, là vua Đế Tân, nhà Ân, đốt chết kẻ trung lương, mổ đàn bà chữa, những kẻ tàn nhẫn bắt lương thì ẩn dụ là Trụ)^^diti-2T^^ cũng là cùng tội, lấy quan điểm lão Đại của ta đến xem, người giết thật là tốt! Cũng là giết đúng! ”

Dừng một chút, Môn La lạnh nhạt nói: “Có chút người, tâm sớm đã biến mất, căn bản so với ma thú còn không bằng, đối với mấy người này mà nói, tử vong, là cách trừng phạt nhân từ nhất. ”

Sau, Dịch Vân tìm được một dòng suối đem toàn bộ huyết tinh trên người rửa đi, thay một bộ quần áo sau, trở lại nơi lúc trước lưu lại A Lôi Lạp trong rừng rậm.

Trở về tới đó, nhìn đến A Lôi Lạp vẫn là hôn mê bất tỉnh, mà Cầu Cầu là cuộn thành một đoàn, hào phóng nằm trên ngực A Lôi Lạp ngủ gật(DG: ma thú cũng biết chọn chỗ ngủ nữa ah?), vừa thấy Dịch Vân trở về, Cầu Cầu hân hoan kêu tê một tiếng, nhảy bắn đến trước mặt Dịch Vân chột dừng lại, làm như phát hiện cái gì dị thường, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Dịch Vân.

Ma thú đổi mùi vị máu đặc biệt miễn cảm, tại trong mắt Cầu Cầu, lúc này Dịch Vân tuy là mặc vào một bộ đồ mới thân trắng nõn, nhưng từ trên người hắt lại tràn một cỗ khí huyết tinh nồng đậm, làm như mới từ tắm rửa trong biển máu tắm mà ra, mùi máu cực kỳ nồng đậm, cuộc đời nó chưa bao giờ nhìn thấy.

Dịch Vân không chút để ý ánh mắt quái dị của Cầu Cầu, chỉ là thuận tay đem nó bỏ vào trong lòng ngực, ôm lấy A Lôi Lạp đang trong cơn mê ngủ, xuyên qua bóng đêm, hướng tới cánh đồng hoang vu ở Tây Bộ đi đến.

Mà ở phía sau hắc. Bên trong Mạt Nhược Nhân thành, lúc này lại sa vào hỗn loạn, toàn thành đều sa vào bên trong một loại cảm xúc cực độ khủng hoảng.

Phủ thành chủ lâm vào biển lửa, dư âm khói lửa sáng rực toàn bộ Mạt Nhược Nhân thành chiếu lên một mảnh hồng, bầu trời đêm tàn lửa bay lượn, tàn hồng như máu, dưới đất thi thể thành núi, máu chảy thành sông, giống như là địa ngục buông xuống, vô số người mang theo gia mang quyến phía sau chạy ra ngoài thành, tiếng kêu sợ hãi thảm khóc không ngừng vang bên tai

Đó là một đêm cuồng loạn, mà loạn, bất quá giờ mới bắt đầu mà thôi.

Hai ngày sau, ở nơi nào đó trên bình nguyên Tây Bộ của Kỳ Vũ Đế Quốc.

“Tiểu tử, theo tiến độ hai ngày này của ngươi, có thể phải ngoài một tháng mới có thể đến Thiên Phong thành . ” Môn La nhắc nhở nói.

“Chuyện này ta cũng biết rõ mà” Dịch Vân nói xong quay đầu nhìn về cô gái ngủ bên cạnh, cười khổ nói: ” trạng thái tâm lý của A Lôi Lạp cũng không ổn định, lại không thể mạnh mẽ mang nàng ra đi, ta cũng đau đầu a! ”

Nguyên lai, sau khi A Lôi Lạp biết phụ mẫu nàng đều bị giết chết, hai ngày này nàng đều khóc sụt sùi, làm cho Dịch Vân chỉ có thể giảm tốc độ di chuyển, chậm rãi khuyên nàng.

A Lôi Lạp năm nay 13 tuổi, cũng không có luyện tập qua bất kỳ ma pháp vũ kỹ nào, nàng căn bản không có khả năng theo kịp tốc độ chạy trốn nhanh hơn tuần mã của Dịch Vân, hơn nữa bọn họ cũng không có bất kỳ phương tiện giao thông nào, Dịch Vân cũng đành ôm nàng để chạy đi, tốc độ tự nhiên là giảm mạnh..

Dịch Vân từ năm ấy chín tuổi đã rời đi Ái Đạt Trấn, tới nay đều là một mình, xem như từng được gặp Ni Tư, La Lôi vài người bằng hữu có quan hệ chặt chẽ, nhưng thời gian cũng không dài, gặp lại sau chính là chia lìa, cũng chỉ có thể là khách qua đường trong khúc nhạc đệm ngắn ngủi của cuộc đời hắc, hắc đã sớm có thói quen một thân một mình sống qua ngày.

Không nghĩ, chỉ đi chuyển tới Mạt Nhược Nhân thành, sau khi đi ra, bên người bỗng nhiên liền có hơn một cô gái đi theo, điều này làm cho hắc thập phần không thích ứng được. Hai ngày này, nàng ăn no là khóc, khóc mệt rồi ngủ, tỉnh ngủ lại bắt đầu khóc, quả thực so với Cầu Cầu còn khó hơn nuôi, làm hắc đau đầu không thôi.

Mặt A Lôi Lạp ngủ vẫn còn mang theo nước mắt, Dịch Vân nhìn lên mặt trời, một hồi, hắc mới lên tiếng: “Nếu ta nhớ không lầm, tại chỗ cách Mạt Nhược Nhân thành về hướng đông hai trăm dặm, có một trạm dịch chuyên cung ứng cho lũ khách nghỉ ngơi, cách vị trí chúng ta hiện giờ không xa, ở nơi đó có thể mua được ngựa, ngày mai ta sẽ đi vào trong đó mua hai con ngựa thay đi bộ đi! ”

“A Lôi Lạp làm như từ Vị Ly động Mạt Nhược Nhân thành, nàng làm sao biết cưỡi ngựa? ”

Lắc lắc đầu, Dịch Vân nói: “Mua hai con ngựa là muốn dung cưỡi xong rồi thay đổi, Kỳ Vũ ma đấu đại hội xem ra đã bắt đầu, ta thế nào cũng phải trở lại Thiên Phong thành. Từ ngày mai trở đi, chúng ta có thể sẽ

đi đường ngày đêm bằng ngựa mới có thể tại trong thời gian trở về, A Lô Lạp cùng ta cưỡi cùng một con ngựa đi. ”

Trầm ngâm một hồi, Môn La đột nhiên hỏi: “Như vậy, sau khi trở lại Thiên Phong thành, người tính toán xử lý năng như thế nào? ”

Liếc mắt một cái về A Lô Lạp đang chìm trong giấc ngủ, Dịch Vân lắc đầu cười khổ: “Ta đây tạm thời còn không nghĩ tới, chờ sau khi trở về thì tính toán tiếp đi. ”

Thiên Phong thành, Kiệt Nặc Tư gia tộc.

“Ngạc Đa Đồ, bằng hữu kia của người đến tột cùng khi nào mới có thể trở về? ” Cát Âu uống ngụm trà, nhàn nhạt hỏi.

Lúc này, Ngạc Đa Đồ nơm nớp lo sợ đứng ở trung ương đại sảnh nghị sự, ở trước mặt hắn, chính là hơn hai mươi ghế ngồi xếp chỉnh tề, mà hơn hai mươi danh lão giả ngồi đầy trên ghế này, những người này, tất cả đều là cao tăng cầm quyền của Kiệt Nặc Tư gia tộc, cũng là lực lượng trọng yếu nhất của gia tộc bọn họ thành viên trưởng lão đoàn.

Nếu có thể ngồi trên một địa vị trưởng lão gia tộc, thực lực ít nhất phải đạt tới phía trên 6 tinh lĩnh vực, quy định này, mỗi cái đại gia tộc trên toàn bộ đại lục đều cũng giống nhau, sở dĩ mỗi cái trưởng lão đoàn tại đại thế gia lại có một tên, gọi là ” Tập đoàn cuồng cấp cường giả ”, là chiến lực trung kiên trọng yếu nhất của mỗi một gia tộc.

Ngạc Đa Đồ mặc dù cũng là một thành viên trong trưởng lão đoàn, nhưng chỉ là nhân viên do gia chủ Cát Âu đặc biệt tăng lên, hơn nữa cũng vền vẹn là cái bức trưởng lão mà thôi, mặc kệ là tại thực lực hoặc là trên chức vị, căn bản không cách nào đánh đồng cùng những người trước mắt này, hiện tại bị các trưởng lão thuộc tầng cao nhả gia tộc nhìn chăm chú vào, với hắn mà nói, là một cỗ áp lực cực lớn.

“Tộc trưởng này, còn có các vị trưởng lão tôn kính, người bằng hữu của ta ban đầu trước khi đi, từng nói hắn nhất định trong ba tháng sẽ trở về, về phần tại sao lại trì hoãn tới hiện tại vẫn không thấy bóng dáng, ta thật sự cũng là hoàn toàn không biết gì cả a! ” Ngạc Đa Đồ kiên trì nói.

Kỳ thật nói phen này, đang mấy tháng này hắn đều mỗi ngày ít nhất nói qua trước mặt Cát Âu, hiện tại bất quá cũng chỉ trước mặt các vị trưởng lão, nói lại một lần thôi.

“Ba tháng? ” Dịch An trưởng lão lắc đầu thở dài: “Từ ngày hắn rời đi tính tới, hiện tại đã sắp nửa năm , người xác định hắn còn có thể trở về sao? ”

Ngạc Đa Đồ trong lòng cười khổ, sinh ý ở trên người Dịch Vân, hắn không trở về thì làm sao quyết định ?

Lắc đầu ngán ngại đáp: “Đây biết rồi! Bởi vì bên đây Kinh Lô Ma pháp binh khí vẫn còn được bán tại còn tại gia tộc chúng ta này, không có lý do gì hắn buông tha không công, hắn là nên trở về mới đúng. ”

Nói mặc dù là nói như vậy, nhưng trong lòng Ngạc Đa Đồ thật sự là một chút hi vọng cũng không còn, nhớ tới Dịch Vân làm việc luôn thần thần bí bí, hoàn toàn làm cho người ta cân nhắc không ra, hắn đến tột cùng có hay không đặt ma binh này ở trong lòng, hắn thật sự cũng không dám khẳng định.

“Hừ!” Cả giận hừ một tiếng, Cát Âu bỗng nhiên trầm giọng nói: ”Bằng hữu này của người, không, nên gọi hắn là Dịch Vân Tát Nhĩ Đạt đi! Hắn thật sự còn tốt chứ, lại đem cả gia tộc chúng ta đùa giỡn xung quanh, gia tộc chúng ta vận dụng lực lượng mọi người, toàn lực hoàn thành vấn đề của hắn, đúng hạn đem Ma Pháp binh Kinh Lô bán cho Lam Dục Nhĩ Gia Tộc, mà hắn đâu?”

“Từ sau đấu giá hội Kinh Lô Ma Binh liền bắt đầu mất tích, lúc trước ta tin tưởng lời hứa của hắn, mới không có phái ra mật thám gia tộc đi theo dõi hắn, hắn thật ra còn thiếu bốn tộc một thanh hoàn hảo Nhị phẩm cao giai Ma Pháp binh Lô thuộc tính, hay là hắn là bởi vì phát hiện mình cầm không ra Ma Pháp binh, cho nên mới trốn tránh không dám hiện thân đi?”

Ngạc Đa Đồ nghe nói “Dịch Vân Tát Nhĩ Đạt” tên này lại từ trong miệng Cát Âu tộc trưởng nói ra, toàn thân hắn nhất thời mạnh mẽ run lên, mặc dù hắn sớm đoán được tộc trưởng sớm đã biết thân phận chân thật của Dịch Vân, nhưng hiện giờ chính tai nghe nói, vẫn bị giật mình.

Trong đó một vị trưởng lão lúc này cũng đã mở miệng nói: "Ta từng điều tra qua Dịch Vân Tát Nhi Đạt này, chỉ biết hắn là một thiên tài về tinh thần lực ma pháp, hơn nữa đồng thời cũng là đệ tử lười biếng nhất Thiên Phong Học Viện tới nay, trốn học cùng trốn học là hai chuyện hắn thường làm nhất trong học viện.

"Mà nghe nói lần này hắn chưa từng xin phép bình thường liền một mình trốn học rời viện, việc này ngay cả Mễ Nặc viện trưởng cũng rất là nổi giận, hắn có cử động như vậy, có thể đã muốn hạ quyết tâm không trở về nữa nơi này! "

Dừng một chút, trưởng lão bỗng nhiên đề cao âm điệu nói: "Xét từ suy luận này, hắn thiếu kiệt nặc tư gia tộc chúng ta thanh Nhị phẩm cao giai Ma Pháp binh Lôi thuộc tính, hẳn là không có cách nào thực hiện. "

Ngạc Đa Đồ nghe vậy trong lòng sợ hãi, mà lại cứ vô pháp phản bác lần nói này, lúc trước chính hắn làm cho Ny Khả đi giúp Dịch Vân cầu xin, nhìn Cát Âu càng ngày càng có vẻ giận dữ xanh mét, hắn đang muốn mở miệng nói cái gì đó thì cửa đại sảnh nghị sự bỗng nhiên bị thật mạnh mở thật mạnh, một danh môn hộ vệ nghiêng ngả lao đảo chạy vào.

"Đã xảy ra chuyện gì? " Ở bên trong kể cả Cát Âu, tất cả trưởng lão "Xoát" một tiếng toàn bộ đứng lên.

Kiệt nặc tư gia tộc gia quy sâm nghiêm, nếu vô cớ xâm nhập vào đại sảnh nghị sự đang họp, mặc kệ là đệ tử trực hệ huyết mạch gia tộc hoặc là ngoại hệ tộc nhân, đều bị vào xử phạt cực kỳ nghiêm khắc, cái quy củ này trong gia tộc mỗi người đều biết, cũng không một người dám phạm, hiện ở nơi này bảo vệ cửa xông tới lỗ mãng như thế, nhất định là có đại sự gì phát sinh.

Mặt của hộ vệ cửa kinh hoàng hô: "Tộc trưởng, có người đem hơn mười thủ vệ chúng ta bên ngoài phủ toàn bộ đánh ngã, hiện tại đã xông vào đến đây trong gia tộc! "

Cát Âu nghe vậy vô cùng kinh ngạc!

Kiệt nặc tư gia tộc hắn chính là gia tộc có thể lực lớn nhất tại Thiên Phong thành, cho dù là thành viên vương thất đế quốc đến đây, cũng phải khách khí đối với họ, nhưng lại có người cả gan làm loạn như thế, dám vuốt râu trên người lão hổ, xông vào trong gia tộc bọn họ?

Địch An trưởng lão đi về từng bước phía trước, chợt quát lên: "Đến tột cùng là ai không biết sống chết như thế? Hắn bây giờ ở nơi nào? "

Giọng nói Địch An mới hạ xuống, chỉ nghe thấy ngoài cửa một trận cười dài truyền đến: "Bắt đầu nơi này chính là cứ điểm tổng bộ của kiệt nặc tư gia tộc, ta vốn nghĩ đến ít nhất cũng có một chút khí phái, không ngờ phủ viện này của các người thật sự là quá nhỏ , cùng hoàng cung Kỳ Võ so sánh với, quả thực cùng với xóm nghèo không khác gì a. "

Đột nhiên từ ngoài cửa đi vào một thanh niên mặc áo bào rộng thùng thình, chỉ thấy tuổi người này trên dưới 30, một đầu tóc tùy ý tung bay sau ót, tay không đeo găng tay, cũng không có mang theo bất kỳ binh khí nào, ánh mắt vô cùng cuồng vọng, vẻ mặt ý cười Trương Cuồng, còn có, hắn có một mái tóc dài màu xanh đậm hiếm thấy.

Trên người hắn cũng không có hơi thở của bất kỳ ma Vũ Tu Giả nào, giống như là một người bình thường, mà khí chất trên người hắn thực độc đáo, nhưng lại để ở nơi các trưởng lão đã đạt tới 6 tinh linh vực, kể cả Cát Âu ở bên trong, sinh ra một loại cảm giác kỳ dị không hiểu, kia là một loại không khối, là loại tình cảm sợ hãi sâu trong nội tâm.

"Người là người phương nào? Tại sao lại xông vào kiệt nặc tư gia tộc ta? "Cát Âu nhìn chằm chằm người lam thanh niên này vô cùng cẩn thận hỏi.

Lam nhân không đáp, bỗng nhiên hỏi ngược lại: "Vừa rồi ta cách xa chợt nghe các người nói chuyện, cái luyện khí sư tạo ra Kinh Lôi ma Pháp binh rách nát kia, họ tộc của hắn gọi là Tát Nhi Đạt đúng vậy ư? Kỳ quái a! Hắn như thế nào chính là tộc họ này đâu, chẳng lẽ ta đã đoán sai? "

Cát Âu cùng các trưởng lão nghe Lam nhân không biết lai lịch nói, thân hình mọi người đều đột nhiên chấn động!

Tại trong đại sảnh nghị sự gia tộc này, chính là có bố trí một cái Ma Pháp Trận nhỏ tồn tại, bảo đảm âm thanh nói chuyện trong vòng đại sảnh sẽ không thoát ra, cho dù là đem đầu đặt trên cửa bên ngoài cũng

tuyệt đối khó nghe được tiếng vang bất kỳ nào truyền ra từ bên trong, hẳn lại làm sao có thể nghe được nội dung nói chuyện vừa rồi của bọn họ?

“Người dám nghe trộm cơ mật của kiệt nặc tư gia tộc ta, các hạ đến tột cùng là người nào? ” Cát Âu trầm giọng quát hỏi.

Lúc này, các trưởng lão thấy Dịch An làm như vậy, đều dồn dập rút Ma Pháp binh tùy thân ra chỉ vào Lam nhân không mời mà tới phía xa xa, hơn hai mươi cường giả 6 tinh tỏa ra uy áp cường đại cũng đã đưa hẳn gắt gao bao phủ lại, một bầu không khí trầm trọng xơ xác tiêu điều thoáng chốc tràn ngập phía trên cả tòa đại sảnh.

Lắc lắc đầu, Trương Cuồng cười to, Lam nhân đối với bầu không khí giương cung bạt kiếm giống như không cảm giác chỗ nào, chỉ bước đi chậm rãi lên phía trước.

“Ba đáp” khi hắn đi ra bước đầu tiên, một cỗ uy áp phảng phất như thực chất nháy mắt từ trên người hắn hướng bốn phía tràn ra, Ngạc Đa Đồ cùng hộ vệ cửa kia lập tức bị chấn hôn mê, thân thể thẳng tắp ngã xuống trên mặt đất.

“Ba đáp” đi bước thứ hai, kể cả Cát Âu ở bên trong, khí huyết trong cơ thể mọi người bốc lên một trận kịch liệt, đồng thời phun ra một ngụm tiên huyết.

“Ba đáp” bước thứ ba, thân thể các trưởng lão thoáng chốc mềm nhũn, hơn hai mươi thanh Ma Pháp binh cấp bậc Nhị phẩm trung giai toàn bộ rơi trên mặt đất, mọi người hoảng sợ.

Lúc này, Lam nhân cũng đem hơi thở toàn thân thu liễm, chậm rãi đi đến bên người Cát Âu, theo sau liền hào phóng ngồi trên chủ vị trong đại sảnh, vị trí kia chỉ có gia chủ mới có tư cách ngồi xuống, dài thanh cười ha hả: “Người tới là khách, chỗ ngồi này tặng cho ta ngồi một chút, là các người nên có đạo đãi khách! Còn có, ta gọi là Tạp Lỗ Tư, thỉnh chỉ giáo nhiều, ha ha ha! ”

Hai mắt Cát Âu mở lớn như mắt trâu, vẻ mặt hoảng sợ nhìn vị khách này, chỉ thấy theo sau ngực một trận bực mình, lại tiếp tục phun ra một ngụm lớn máu tươi, nhất thời mắt đi tất cả tri giác, trực tiếp ngất xỉu.

214. Chương 215: Kẻ Chết Thay

“Xa cách gần nửa năm thời gian rốt cục cũng về đến Thiên Phong thành!” Dịch Vân hướng về phía trước nhìn cái thành thị đang đứng sừng sững dưới ánh nắng mặt trời, cảm thán nói.

Từ sau khi hắn ở trạm dịch mua được hai con tuần mã, liền ngày đêm kiên trì chạy trở về, mặc dầu tuần mã tốc độ nhanh nhưng nhìn chung so ra còn kém hơn mình dự liệu, đoạn đường này ước chừng phải cần đến thời gian nửa tháng mới tới được Thiên Phong thành vào buổi trưa.

Lúc hắn rời đi lần này chỉ là một mình một bóng, hiện tại bên người lại nhiều hơn một người – một cô gái cùng đi theo, đây là điều mà lúc trước hắn tuyệt cũng không thể tưởng tượng ra được.

“Ui chớ chớ! Tòa thành thị này thật lớn a, so với Mạt Nhược Nhân thành lớn hơn nhiều, người ở bên trong thành cũng nhiều gấp mấy lần nữa đó!” A Lôi Lạp vừa mới đi vào trong thành liền bị cảnh tượng phồn vinh của Thiên Phong thành cấp cho kinh ngạc đến ngây người.

Trải qua nửa tháng thời gian, A Lôi Lạp trong lòng từ bi thống khi mất đi cha mẹ cũng đã phục hồi lại, tuổi của nàng mặc dù không lớn như là không ngu ngốc, hiểu được lúc ấy, nếu nàng không có lén lút chạy ra ngoài thành tìm kiếm Dịch Vân, vừa vặn tránh thoát đám thành vệ đuổi bắt, nếu không mà nói nhất định cũng không thoát khỏi độc thủ của phụ tử Thập Đặc, hơn nữa chết kiểu này chắc là vô cùng thê thảm.

Hiện tại, nếu còn có thể sống được nàng phải quý trọng chứ lại cũng không thể để những nỗi đau xót vẫn sống ở trong tim, hẳn điều này cũng là hy vọng của cha mẹ nàng.

Huống chi, nàng biết Dịch Vân đã muốn giết phụ tử bọn họ vì phụ mẫu của nàng mà báo thù, nên trong lòng lại không có bất kỳ cừu hận nào tồn tại, liền an tâm theo Dịch Vân ly khai gia hương ngàn dặm xa xôi đi tới tòa thành thị phồn hoa to lớn này sinh sống.

Có lẽ nàng kinh nghiệm sống chưa nhiều, căn bản là không có nghĩ đến vấn đề về cuộc sống sau này. Hiện tại đang ở bên cạnh Dịch Vân làm cho nàng cảm thấy rất an tâm, cha mẹ đã rời đi cuộc sống này rồi, hơn nữa nàng cũng không muốn tiếp tục trở lại Mật Nhược Nhân thành, mà nàng có còn nhà đâu để về chứ. Đối với nàng mà nói, Dịch Vân là người mà nàng tin tưởng nhất, yên tâm nhất.

Nàng đang còn suy tư như vậy, nhưng là Dịch Vân hẳn cũng vì không biết an trí cho A Lô Lạp như thế nào thích hợp nhất mà hao tâm tổn lực.

“Tiểu tử, người đang nghĩ như thế nào để an bài cô bé kia chứ gì?” Môn La hỏi.

Dịch Vân âm thầm lắc đầu, trong lòng cười khổ nói: “Hồi chưa đến Thiên Phong thành ta đều nghĩ đến chuyện này, tuy nhiên thủy chung vẫn không tìm thấy được một cái phương án giải quyết, hơn nữa chuyện của ta cần làm lại còn rất nhiều mà là không thể lúc nào cũng mang nàng bên người, đau đầu a! Lão Đại, người có hay không có cái phương án tốt để giải quyết vấn đề này?”

Môn La nhún vai nhìn hắn thở dài nói: “Nếu A Lô Lạp là cô nương đã đến vị thành niên, ta sẽ đề nghị người thu nhận lấy nàng, làm nương tử tương lai sinh cho người vài tiểu Dịch Vân. Đáng tiếc a, tuổi của nàng quá nhỏ, vẫn chỉ là đứa nhỏ làm sao sinh được tiểu hài tử, ai .. ai, đáng tiếc .. chắc!”

Dịch Vân nghe xong toàn thân lông tóc trong nháy mắt dựng thẳng lên, hắn quả thật hối hận, nguyên bản là không nên cùng Môn La đàm luận cái đề tài này, lão Đại của hắn hiện tại chỉ muốn nghĩ đến chuyện sinh hài tử, hơn nữa xu thế cũng có vẻ trầm trọng,

Mấy ngày qua, bọn họ mỗi đêm ngày đều đang ở trên đường chạy đi. Trên đường đi, ba bữa toàn là ăn lương khô ở trên lưng ngựa. Hiện tại đã về đến bên trong Thiên Phong thành, Dịch Vân liền mang theo A Lô Lạp đến một tửu quán lớn nhất trong thành dùng cơm, tửu điểm mang một lần đến mười món ngon, làm bọn họ ăn trận no nê thỏa mãn.

Sau đó, hắn mang theo A Lô Lạp trở lại tiểu thiết phòng mà gần nửa năm nay hắn không ở.

Ngay khi hai người vừa tới thiết phòng liền nhìn thấy một người trung niên nam tử đang ngồi ở bàn gỗ ngoài phòng khách, trong miệng lẩm ba lẩm bầm gì đó, vẻ mặt rất ư là sầu thảm, đúng là người xa cách nửa năm nay – Ngạc Đa Đồ.

Lúc này, vừa mới trở về Thiên Phong thành là ngay lập tức nhìn thấy Ngạc Đa Đồ. Có thể khẳng định hắn mỗi một ngày đều ở chỗ này chờ đợi hắn trở về?

“A... A? Dịch Vân!” Ngạc Đa Đồ vừa thấy Dịch Vân từ ngoài cửa đi đến, chấn động toàn thân lập tức nhảy dựng lên, kêu hồng lên hướng hắn vọt tới.

“Ngạc Đa Đồ, không nghĩ tới cách xa nửa năm thời gian, lúc này vừa mới về tới trong thành, người thứ nhất nhìn thấy lại là người a, à.. à người tới nói cho ta biết kết quả cuộc đấu giá thanh ma binh lời chúc sao?” Dịch Vân cười hỏi.

“Cuộc đấu giá ma pháp binh đã kết thúc nửa năm trước rồi, chính là ta tới ... “ Ngạc Đa Đồ giọng vội vàng, bất quá bị Dịch Vân cắt ngang liền chỉ nghe Dịch Vân thanh âm trầm trọng nói: “Nga, đã xong rồi sao, như vậy, kết quả có thể làm cho ta vừa lòng không?”

Ngạc Đa Đồ rất hiếm thấy Dịch Vân dùng ngữ khí nghiêm khắc như thế, hắn sửng sốt một khắc, lập tức đáp: “Đấu giá hội toàn bộ dựa theo gia tộc của chúng ta an bài mà tiến hành, đúng vậy người cuối cùng đoạt được thứ hạng cao nhất chính là như hy vọng của người – Lam Duy Nhĩ gia tộc”

“Àn, làm tốt lắm! Như vậy, Lam Duy Nhĩ gia tộc vì thế đã đưa ra bao nhiêu đại giới?”

“Ai! Dịch Vân, việc này sau hãy nói đi, ta bây giờ còn có chuyện quan trọng khác cần đến người phiên toái” Ngạc Đa Đồ lúc này đã muốn khóc lên, rất là lo lắng nói.

Dịch Vân nhìn Ngạc Đa Đồ trên trán mồ hôi không ngừng chảy ra, vẻ mặt kinh hoảng cùng bộ dáng sốt ruột, nhìn ra chuyện phát sinh không tầm thường chút nào. Khuôn mặt nghiêm nghị, giọng nặng nề nói: “Là có cái gì phát sinh nghiêm trọng sao?”

“Nửa tháng trước có một lam nhân (người áo lam?) xông vào đại sảnh nghị sự của gia tộc Kiệt Nặc Tư ta, lúc ấy tộc trưởng của ta cùng với tất cả các trưởng lão đang ở đại sảnh nghị luận chuyện quan trọng, người này hấn ... “ nói tới đây, Ngạc Đa Đồ nhìn Dịch Vân như muốn nói gì lại thôi. Một hồi lâu sau mới nói: “Hấn chỉ tên là muốn gặp người!”

“Gặp ta?” Dịch Vân rất ư là kinh ngạc!

Trong những người hấn quen biết thì không có người nào là Lam, vì sao lại có người như vậy chạy đến Kiệt Nặc Tư gia tộc tìm hấn?”

“Nói chính xác, gã lam nhân muốn gặp chính là luyện khí sư luyện ra Ma pháp ma binh lôi chúc kia! Mà gia tộc chúng ta căn bản là không biết rằng người nọ là ai, chỉ biết là ma pháp binh này từ trên người người giao cho gia tộc ta bán, dĩ nhiên, cái tên lam nhân đó nói là muốn gặp người” Ngạc Đa Đồ bổ sung nói.

Dịch Vân nghe đến đó liền hiểu được, lắc lắc đầu ngữ khí nhàn nhạt nói: “Việc này, lúc trước ta đã nói rõ ràng rồi, ngoại trừ người ra ta sẽ không ra mặt gặp bất cứ kẻ nào, quản chi đến là người cao tăng vương thất Kỳ Vô đế quốc cũng như nhau thôi, việc này không cần bàn lại nữa”

Ngạc Đa Đồ nghe Dịch Vân cự tuyệt rõ ràng như thế, sốt ruột nói: “Tộc trưởng của ta Cát Âu cũng đã nói qua cho lam nhân đó như vậy, nhưng mà hấn căn bản không nghe, hơn nữa gia tộc chúng ta cũng không thể đuổi hấn đi được a!”

“Làm sao mà đuổi không đi được? Các người tộc trưởng Cát Âu cùng các trưởng lão gia tộc cũng không phải là thực lực đạt đến lục tinh lĩnh vực đã ngoài ư?” Dịch Vân ngạc nhiên nói.

“Đúng là như thế! Người này bỗng nhiên xâm nhập vào trong gia tộc chúng ta, tộc trưởng vốn cũng muốn đem hấn bắt lấy, nhưng ... “ Ngạc Đa Đồ nhớ lại tình hình lúc đó, thân thể hơi hơi run rẩy, khuôn mặt chợt hiện lên một chút kinh hoảng: “Lúc ấy, hấn một chiêu cũng không xuất ra, cũng chỉ là đi vài bước đã đem Cát Âu tộc trưởng cùng các trưởng lão chấn cho hôn mê học máu, sau khi tỉnh lại đã bị hấn kèm hai bên! Chúng ta thật sự là một chút biện pháp cầm cự cũng không có, dĩ nhiên là phải đáp ứng yêu cầu của hấn ta”

“Làm sao có loại sự tình này cơ chứ?” Dịch Vân nghe xong liền kinh hô lên.

Ngạc Đa Đồ vẫn là vẻ mặt kinh sợ: “Mặc dù thực là bất khả tư nghị, nhưng đây là sự thật a! Hiện tại, gã lam nhân kia hào phóng ở tại trong gia tộc ta tuyên bố trong vòng một tháng nếu không tìm thấy người sẽ giết sạch toàn bộ thành viên của gia tộc Kiệt Nặc Tư ta, vì vậy ta chỉ liều mạng đến kính nhờ người đến gặp mặt hấn”

Dừng một chút, Ngạc Đa Đồ lại nói tiếp: “Cát Âu tộc trưởng vốn tính toán hướng viện trưởng Thiên Phong Học Viện Mê Nặc đại sư cầu viện, nhưng lại nghe lam nhân này nói, nếu chúng ta có thể phối hợp, hấn ít nhất còn có thể có một tháng kiên nhẫn chờ đợi, nếu mà để ngoại nhân trà trộn vào, hấn không ngại chút nào đem Kiệt Nặc Tư gia tộc chúng ta từ nay về sau không còn hiện diện trên thế giới này nữa.

“Kết quả là như vậy đó, chúng ta gia tộc căn bản là không vực dậy nổi, hiện tại đã tìm đến người, thật sự là chúng ta đã không có con đường khác để lựa chọn”

Dịch Vân nghe đến đó tức thì trầm mặc xuống.

Nghĩ không ra, bằng vào khí thế là có thể đem cả Cát Âu hơn 6 tinh cấp bậc cường giả chấn cho ngắt xủ, phân trình độ thực lực mạnh mẽ này nghe xong mà rợn cả người, mà ngay cả Cửu tinh lĩnh vực Mê Nặc cũng tuyệt đối không có khả năng làm được chuyện này.

Như vậy, lam nhân này lại làm được

“Hấn là Tinh Vực cấp bậc cường giả không sai biệt lắm!” Môn La trong lòng khẳng định nói.

Dịch Vân trong lòng mạnh mẽ run lên!

Như thế nào lại đột nhiên chạy ra một Tinh Vực cường gia vậy?

Chỉ nghe Môn La lúc này nói thêm: “Kiệt Nặc Tư tộc trưởng Cát Âu quả may mắn là hấn không đi cầu viện Mê Nặc, đối mặt với một gã đã đạt tới cấp bậc Tinh Vực cường giả, mà Mê Nặc lại vẹn vẹn là Cửu

tinh cấp bậc thì sao đối phó cho nổi, nói chung là không có khả năng. Cho dù Thiên Phong Học Viện dốc toàn bộ lực lượng để đối phó với hắn đi nữa? Đến lúc đó, không những thành viên gia tộc bọn hắn đều chết là cái chắc, mà còn có thể đem Mễ Nặc kéo xuống dưới”

“Chỉ là, một cường giả như vậy tìm tới ngươi là vì cái gì, sẽ không phải làm cho ngươi vì hắn mà tạo ra một thanh ma binh ma pháp đi”

Nửa ngày qua đi, Môn La trầm giọng nói: “Không biết đối phương lai lịch là gì, cũng không cách nào xác định được mục đích của hắn, mà thực lực của hắn lại có thể đưa ngươi vào chỗ chết, tóm lại việc này quá mức nguy hiểm! Nếu ta là ngươi, tuyệt đối sẽ không nhảy vào biển lửa này, có thể cao chạy xa bay. Còn về phần an nguy Kiệt Nặc Tư gia tộc đã không phải chuyện của ngươi lo lắng”

Môn La lập trường rất đơn giản, nhưng mà cái mạng nhỏ của Dịch Vân cũng đều rất trọng yếu!

Cho dù gia tộc Kiệt Nặc Tư có thiệt mấy trăm nhân mạng đi nữa, hắn cũng không có chút chần chờ.

Trầm ngâm một hồi, Dịch Vân nhìn chăm chú Ngạc Đa Đồ, thản nhiên nói: “Một gã cường giả không biết lai lịch cường ép cả gia tộc của ngươi, nhưng ngươi lúc này đã không tiết lộ thân phận của ta, ta đây có thể hiểu được, chỉ là các ngươi có hay không nghĩ đến ta chưa, nếu vị cường giả này không có hảo ý, vậy mạng của ta còn sống sao?”

“Ý tứ của ngươi chính là muốn ta đi làm người chết thế, chết thay đó, sau đó cứu các toàn bộ thành viên Kiệt Nặc Tư gia tộc các ngươi đúng không?”

Dịch Vân ngữ khí mặc dù lãnh đạm, nhưng trong đó lãnh khí phát ra như phảng phất thực chất, độ âm chung quanh nhất thời hạ xuống làm cho Ngạc Đa Đồ không khỏi run lên, tại trong ấn tượng của hắn, Dịch Vân là người thần bí làm người ta khó hiểu được, mà là không nghĩ ra tay đại công tử thế gia ăn chơi trác táng này tại trên người của hắn còn tồn tại khí chất phát ra có thể làm người khác sợ run.

Ngắn gọn một câu khiến cho trên người của hắn mồ hôi tuôn ra như tắm.

“Dịch ... Dịch Vân, không phải như thế” Vội vàng lắc đầu Ngạc Đa Đồ giải thích: “Gã lam nhân kia từng nói qua, hắn đối với ngươi cũng không có bất kỳ ác ý gì, sẽ không dả thương hại ngươi, cũng sẽ không bức hiếp ngươi, là vì chỉ muốn gặp mặt ngươi mà thôi. Đây cũng là nguyên nhân của hắn nhấn lại như thế, nên ta mới vác mặt dày đến cầu xin ngươi”

“Nga?” Dịch Vân nghe vậy, trong tâm không

Lấy thân phận Tinh Vực cường giả như hắn, đương nhiên sẽ không nói dối như thế, nếu hắn đã có lực lượng cường lại có thể đem Kiệt Nặc Tư gia tộc toàn bộ đồ giết, tự nhiên cũng không mở miệng ra nói lời nói dối, cùng lắm thì toàn bộ bị giết, đây chính là điểm ngông nghênh của cường giả, có độ tin cậy cực cao.

215. Chương 216: Mất Đi Bằng Hữu.

Ngạc Đa Đồ cười khỏ đáp: “Hắn cho gia tộc ta thời gian một tháng, mà hiện tại đã qua hơn nửa, trong khoảng thời gian này hắn thoải mái ở lại trong nhà bọn ta. Hơn nữa không biết hắn dùng phương pháp gì khiến cho tộc trưởng và các vị trưởng lão một thân lực lượng đều bị phong ấn, hiện tại tộc trưởng bọn họ không khác chi người thường, cho nên bọn họ cũng không dám rời phủ viện, y như gã tóc lam cùng nhau ở lại trong nhà tộc trưởng.

“Chuyện liên quan đến gã tóc lam này chỉ có Kiệt Nặc Tư gia tộc chúng ta biết, không có truyền ra ngoài, hơn nữa chúng ta căn bản không biết ngươi tột cùng là đi nơi nào, cho nên cũng không phải người ra ngoài tìm kiếm, chỉ một mình ta canh giữ cái thiết phòng này chờ ngươi trở về, mà một lần chờ, chính là nửa tháng, ai...!”

“Phong ấn lực lượng hơn 20 người đạt tới sáu sao Cuồng cấp ?” Dịch Vân càng nghe càng kinh hãi.

Môn La lúc này vẻ mặt nghiêm túc, trầm giọng nói: ‘Đã hoàn toàn khẳng định gã tóc lam kia tuyệt đối là Tinh Vực cường giả, bởi vì chỉ có thực lực cấp Tinh Vực mới có thể tùy ý phong ấn lực lượng ma khí tu giả đạt tới Cuồng cấp !’

Dịch Vân nghe vậy cực kỳ kinh ngạc nói: “Ta biết cường giả Tinh Vực rất mạnh, nhưng mà chuyện như vậy thì thế nào làm được chứ?”

Khoát tay áo, Môn La nhàn nhạt nói: “Sớm nói với ngươi, không dùng thực lực trước mắt của ngươi mà đoán chuyện lĩnh vực Tinh Vực, hai cái lĩnh vực là hoàn toàn khác nhau, không phải vấn đề mạnh yếu, mà là cảnh giới hoàn toàn khác biệt. Đại bộ phận mọi người nói, Tinh Vực chính là thực lực thành thần trong nhân gian, cách nói này mặc dù có điểm khoa trương nhưng cũng không khác lắm, bởi vì chỉ cần có lực lượng đủ mạnh mẽ, liền có thể bỏ qua ba cái định luật quy tắc...”

“Kỳ thật, để phong ấn lực lượng ma khí tu giả, cùng đường với quá trình tẩy tủy luyện mạch của ngươi, lấy đầu khí xoay chuyển dòng xoáy ma lực, thì nó lấy đầu khí phong bế kinh mạch chủ yếu trong cơ thể. Chẳng qua ngày đó ta dùng để ngăn cản độc tính của Luan chuyển kỳ linh quỳ, còn hần thì dùng đầu khí ngăn cản ma lực đầu khí lưu chuyển trong cơ thể.”

“Đối với một võ giả mà nói, đầu khí không thể tự chủ vận hành, coi như giống người bình thường, đối với pháp sư không thể vận dụng ma lực cũng như thế. Mà phương pháp vận hành đầu khí phong bế cần một lượng đầu khí khổng lồ, lại còn khổng lồ chế tinh vi, độ khó khăn thậm chí so với ta làm ngày đó còn hơn mấy lần, chỉ có cường giả cấp bậc Tinh Vực mới có thể làm được.”

Dịch Vân lẳng lặng nghe, thực lực Tinh Vực cường giả quả nhiên khủng bố, có thể phong ấn lực lượng ma khí tu giả, trước nay hần căn bản không nghĩ tới điều này.

Ngạc Đa Đồ thấy Dịch Vân bỗng nhiên im lặng, trong lòng hần bối rối, khuôn mặt xấu hổ cầu xin nói: “Dịch Vân, ta biết việc này rất là ép buộc ngươi nhưng chỉ có ngươi mới giúp được ta bây giờ.”

Dịch Vân nhất thời trầm mặc, cúi đầu trầm ngâm, lát sau hần mới ngẩng đầu lên nói với Ngạc Đa Đồ: “Tốt! Ta sẽ theo ngươi đi một chuyến!”

“Thật sự! Dịch Vân, thật sự là đa tạ ngươi, như vậy chúng ta lập tức quay trở về!” Ngạc Đa Đồ thấy Dịch Vân gật đầu đáp ứng, trong lòng mừng rỡ.

Hần sợ nhất chính là Dịch Vân sau khi biết chuyện liền quay đầu rời đi, từ đó về sau không quay lại, hiện tại Dịch Vân đã đáp ứng, hần nhất thời buông lỏng tâm tình.

“Hoàn hảo, cuối cùng vẫn không phải dùng bước cuối cùng!” Ngạc Đa Đồ trong lòng thầm kêu may mắn.

Kỳ thật, vì an nguy Kiệt Nặc Tư gia tộc, mặc kệ Dịch Vân có đồng ý hay không, hần đều phải mang Dịch Vân về cho được.

Giờ phút này, chung quanh thiết phòng đang có hơn 10 mật thám của gia tộc ẩn núp, từ khi Dịch Vân bước vào nơi này, đã có người quay về gia tộc hồi báo.

Việc này liên quan đến tồn vong của Kiệt Nặc Tư gia tộc, mỗi mật thám đều là phần tử tinh anh do gia tộc bồi dưỡng, mỗi một người đều có thực lực ngoài năm sao lĩnh vực, nếu Dịch Vân có ý niệm chạy trốn, như vậy, bọn họ sẽ ra tay dùng võ lực bắt Dịch Vân về.

Dịch Vân đối với Kiệt Nặc Tư gia tộc có giá trị cực cao, nhưng dù ích lợi cao tới đâu thì làm sao trọng yếu bằng chuyện hưng vong gia tộc, Dịch Vân nếu thật không đáp ứng, bọn họ cũng đành ra hạ sách, đây là tính toán của Kiệt Nặc Tư gia tộc.

Ngạc Đa Đồ đương nhiên biết toàn bộ kế hoạch, chỉ là Dịch Vân có ân với hần, hần thật sự không muốn dùng võ lực với Dịch Vân, cho nên mới dùng hết lời lẽ, đánh động tình cảm, làm cho Dịch Vân tự đáp ứng cùng hần trở về, chứ không phải trối gô lại vác về.

Trong lòng hần nghĩ gã tóc lam kia đã hứa hẹn không làm hại Dịch Vân, như vậy Dịch Vân gặp một lần cũng không sao, tuyệt không thể để gã đó đồ diệt gia tộc Kiệt Nặc Tư a!

Đôi mắt một người có thể cho thấy hần là hạng người gì.

Khi hần nhìn hai mắt gã tóc lam chỉ cảm thấy một cỗ lạnh như băng khôn cùng sợ hãi, đó là một loại cảm giác khủng bố phát ra từ tận sâu trong linh hồn.

Ngạc Đa Đồ không chút nghi ngờ, nếu trong vòng một tháng không đưa được Dịch Vân đến trước mặt hắn, hắn nhất định sẽ thực hiện lời nói, diệt sạch Kiệt Nặc Tư gia tộc.

Vì thế, bất luận như thế nào hắn đều phải đem Dịch Vân về mới được, bất chấp mọi thủ đoạn.

Mật thám ẩn núp bốn phía thiết phòng đều nghe được cuộc nói chuyện của hai người, khi bọn họ nghe thấy Dịch Vân nguyện ý đi theo Ngạc Đa Đồ về gia tộc đều thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Thân là mật thám gia tộc Kiệt Nặc Tư, tất cả đều là lực lượng trung tâm của gia tộc, đại sự trọng yếu đều có sự tham gia của bọn họ, tất cả đều biết đủ loại sự tình mà Dịch Vân giao dịch với gia tộc.

Bọn họ đều hiểu được giá trị của tên cực phẩm công tử này đối với gia tộc Kiệt Nặc Tư, là trực hệ đệ tử của một đại thế gia, gia tộc bọn họ muốn lớn mạnh lên trong tương lai Dịch Vân chính là một mấu chốt quan trọng nhất.

Từ lúc bọn họ ẩn núp chờ đợi, tộc trưởng Cát Âu thận trọng dẫn dò bọn họ, trừ phi thật sự Ngạc Đa Đồ không thể thuyết phục Dịch Vân, nếu không bọn họ tuyệt đối không nên hiện thân.

Nếu thực phải dùng võ lực đối phó Dịch Vân, cho dù Kiệt Nặc Tư gia tộc có thể bình yên vượt qua tai họa bất ngờ này, nhưng ngày sau bọn họ cũng đừng kiếm thêm được món gì từ tay Dịch Vân.

Trong bản kế hoạch cho tương lai của Kiệt Nặc Tư gia tộc, “gã công tử ăn chơi” Dịch Vân này rất là trọng yếu, nếu lật mặt với hắn, chẳng khác nào tuyên cáo giấc mộng đẹp của họ cũng kết thúc.

Tự tay hủy diệt kế hoạch trăm năm cho gia tộc, chuyện này bọn họ thật không đành lòng.

Có thể hòa bình xong việc như bây giờ đương nhiên là kết quả mỹ mãn nhất.

“Ngạc Đa Đồ !” ngay khi Ngạc Đa Đồ đang dẫn đường về gia tộc, Dịch Vân bỗng nhiên mở miệng nói: “Nhớ rõ ta từng nói qua, tuyệt không cho ai biết thân phận của ta, và ngoại trừ người ra ta không muốn chạm mặt bất kỳ người nào trong gia tộc, người còn nhớ rõ chứ ?”

Ngạc Đa Đồ nghe vậy ngẩn ra !

Chỉ nghe Dịch Vân không chút thay đổi, âm điệu lãnh đạm nói tiếp: “Các người đã hoàn toàn trái với quy ước! Hiện tại, ta sở dĩ mạo hiểm theo người trở về là bởi ta không muốn chứng kiến Kiệt Nặc Tư bị đồ diệt, xem như nhân tình chúng ta từ đây chấm dứt, sau này tất cả giao dịch liên đình chỉ toàn bộ, không còn bất kỳ quan hệ, ta nói trước cho người rõ ràng !”

Ngạc Đa Đồ và đám mật thám núp chung quanh nghe xong tất cả đều kịch chấn.

Đây là chuyện bọn họ không muốn xảy ra, không ngờ cuối cùng vẫn đến...

“Dịch Vân, người trước hết nghe ta nói...” Ngạc Đa Đồ nghe vậy kinh hãi, muốn bào chữa gì đó liền bị Dịch Vân chặn ngang: “Ta đã nói rõ ràng, đó là giới hạn của ta, tuyệt không thể vượt qua !”

Dịch Vân chém đình chặt sắt, đáy lòng Ngạc Đa Đồ như sóng biển dâng trào, một câu cũng không nói nên lời, chỉ thở dài một hơi đầy tiếc nuối.

Hắn biết Dịch Vân trước nay nói ra là không thay đổi, quyết định là xong rồi...

Đúng lúc này phía sau Dịch Vân bỗng nhiên có tiếng nữ nhi truyền tới: “Dịch Vân ca ca, chúng ta giờ đi tới gia tộc Kiệt Nặc Tư sao? Người không cần đi đâu?” Người nói là A Lôi Lạp.

A Lôi Lạp theo đi vào trong thiết phòng, vẫn ở phía sau Dịch Vân, cũng nghe toàn bộ câu chuyện, tuy rằng hắn không hiểu hoàn toàn nội dung 2 người nói, nhưng nàng biết chỗ Dịch Vân sắp đi có nguy hiểm, cho nên mới hy vọng Dịch Vân không đi.

Ngạc Đa Đồ hai mắt trợn trừng, ánh mắt hắn vốn dĩ vẫn để lên người Dịch Vân, hơn nữa hắn thất kinh vì căn bản không phát hiện phía sau Dịch Vân còn có một tiểu cô nương.

Chỉ thấy cô bé chỉ cao tới ngực Dịch Vân, rất thân thiết lôi cánh tay hắn, y như một đôi huynh muội.

“Huynh muội?” Ngạc Đa Đồ lập tức phủ định ý nghĩ này.

Cô bé này tóc dài màu hồng nâu, không hề giống Dịch Vân đầu đen thui, căn bản không có khả năng có quan hệ huyết thống.

Dịch Vân cúi đầu nhìn A Lôi Lạp, trong lòng kinh ngạc, hẳn hoàn toàn quên mất hẳn trở về lần này còn có một người, mà cô bé này vẫn đi theo hẳn.

Hắn bắt đầu nghĩ lại.

Làm sao đây? Không có khả năng đem A Lôi Lạp đi theo, mà để nàng một mình trong thiết phòng cũng không ổn.

Trầm ngâm một lát, Dịch Vân nói với Ngạc Đa Đồ: “Ta sẽ tự mình đi tới gia tộc người, ta muốn nhờ các người một chuyện, tìm cho ta một lỗ điểm thoải mái dàn xếp tốt cho A Lôi Lạp đây, có thể chứ?”

A Lôi Lạp vừa nghe liền chu cái miệng nhỏ nhắn, lắc lắc cánh tay Dịch Vân: “Dịch Vân ca ca, A Lôi Lạp muốn đi với người!”

A Lôi Lạp hiện tại một thân cô nhi, trải qua mấy ngày ở chung đã sớm coi Dịch Vân như thân nhân duy nhất. Giờ biết Dịch Vân sắp sửa đi địa phương không tốt, đương nhiên muốn đi theo.

Dịch Vân mỉm cười, không nói gì nhẹ nhàng lắc đầu, A Lôi Lạp thấy thế cũng không kiên trì.

Hai người bọn họ đã ở chung hơn nửa tháng, mặc dù ngắn, nhưng đã có phần hiểu ý.

Mỗi khi Dịch Vân lắc đầu không nói, chuyện này hẳn đã quyết định không thể sửa đổi, A Lôi Lạp có không muốn cũng làm theo ý Dịch Vân.

Ngạc Đa Đồ hiện lên vẻ do dự, muốn nói lại thôi: “Dịch Vân, đây...”, “... an trí cô bé không thành vấn đề, nhưng mà người một mình tới...”

Hắn không phải không tin Dịch Vân, nhưng chuyện này liên quan đến an nguy gia tộc, chỉ cần có chút phát sinh ngoài ý muốn, hẳn liền không hứng nổi.

Dịch Vân thản nhiên cười nói: “Gia tộc Kiệt Nặc Tư tuy rằng ta chưa đi, nhưng biết vị trí nó nằm ở thành đông, căn nhà lớn nhất, người nếu sợ ta chạy thì cho đám mật thám kia đi theo ta a!”

Ngạc Đa Đồ nghe thế kinh hãi: “Người đã phát hiện rồi?”

“Chuyện này có đáng gì? Chỉ có 17 tên, khi ta vừa tiến vào thiết phòng một tên trở về bẩm báo, bây giờ bốn phía còn lại 16 người, ta nói sai sao?” Dừng một chút Dịch Vân lạnh nhạt nói: “Đều xuất hiện đi, các người vì ta mà đến, hiện tại cũng nên theo ta đi, ta không thích chung quanh có người giám thị!”

Thanh âm nhẹ nhàng lại ẩn chứa uy lực không thể nghi ngờ, tất cả mật thám nghe thế trái tim bỗng nhói một cái.

Khoảnh khắc, toàn bộ mật thám từ các nơi nhảy ra, tới trước mặt Dịch Vân, trên mặt còn mang nét hoảng sợ, quả nhiên đủ 16 tên y như lời Dịch Vân, không thừa không thiếu một tên.

Tất cả đều kinh qua huấn luyện ẩn núp tung tích, hơn nữa thực lực bản thân đều ngoài năm sao lĩnh vực, dưới sự vô tâm cho dù là cường giả sáu sao cũng không dễ dàng phát hiện mới đúng, như thế nào Dịch Vân chỉ là năm sao trung giai Pháp Đồ lại nhận ra hành tung bọn họ, lại còn biết chính xác số lượng?

Tư liệu về Dịch Vân trong tay Kiệt Nặc Tư gia tộc là thu thập khắp nơi, đối với thực lực của hắn vẫn còn dừng lại khi hắn tỷ thí với Duy Đa trong học viện, căn bản không nghĩ đến hiện tại Dịch Vân đã đạt tới sáu sao Vũ Cuồng, cho dù bọn họ thật sự muốn dùng võ lực cưỡng bách hắn vào khuôn khổ cũng không hẳn làm được.

Lúc này đám mật thám đều hiểu ra một điều, bọn họ đã phán đoán sai lầm thực lực chân chính của Dịch Vân, mà tư liệu trong tay gia tộc sớm sai lệch rồi.

Người này khó thăm dò hơn so với tưởng tượng, hình như còn nguy hiểm hơn nhiều, toàn bộ tư liệu trong đầu đều phải tăng lên một cấp mới được.

Dịch Vân quay đầu nhìn Ngạc Đa Đồ, lúc này hắn đang mồm to mắt trố, vẻ mặt kinh ngạc tuyệt đối, hiển nhiên hắn đã hiểu được mình đã xem nhẹ Dịch Vân, chỉ nghe thanh âm đăm đăm từ Dịch Vân truyền tới tai: “A Lôi Lạp ta liền giao cho ngươi, lần này ngươi không nên làm ta thất vọng !”

Dứt lời, Dịch Vân liền xoay người đi ra cửa, 16 tên mật thám liền đuổi theo hắn.

Một lát sau, trong phòng chỉ còn hai người, một nam trung niên một tiểu nữ nhi, một người hai mắt đầm lệ cúi đầu, người còn lại trồng cây tại đường trường, hai loại cảm xúc không thể dùng ngôn ngữ diễn tả, cho nên... căn phòng tĩnh lặng.

Ngạc Đa Đồ đứng vậy một hồi, nhìn thân ảnh biến mất phía ngoài cánh cửa, không khỏi thở dài một hơi.

Hắn biết, hắn đã mất đi một bằng hữu.

216. Chương 217: Cường Giả Đỉnh Phong

Dịch Vân một mình một người đi ở phía trước còn mười sáu tên mật thám của Kiệt Nặc Tư gia tộc thì hòa nhập vào biển người xung quanh. Mặc dù vẫn theo sát sau hắn nhưng đi lại rất tự nhiên giống như người thường hoặc dân buôn bán, không có chỗ nào khác lạ.

Môn La liền cười nói: “Thân thủ đám mật thám này xem ra cũng không tệ lắm, coi như đạt tiêu chuẩn. Nhưng là ta không ngờ người lại quyết định tiến vào hôn thủy này. Tuy rằng cường giả tinh vực kia có nói qua sẽ không làm khó ngươi, lấy thân phận cùng thực lực của hắn có thể tin tưởng rất cao. Nhưng phiêu lưu vẫn có, ngươi cũng không cần cùng hắn gặp mặt.”

Lắc đầu, Dịch Vân nhàn nhạt nói: “Nếu có sự lựa chọn khác, lúc này ta cũng không nghĩ đến đánh đổ một cuộc. Nhất định Kiệt Nặc Tư gia tộc đã đem thân phận của ta nói cho hắn biết. Nếu ta lựa chọn thoát đi nghĩa là cũng phải nhanh chóng rời khỏi Thiên Phong học viện. Đến lúc đó phải làm thế nào để tham dự Kỳ Vũ Ma Đấu đại hội?”

“Hắn bởi vì thanh Lôi thuộc tính ma binh kia mới có thể tìm tới ta. Tình huống xấu nhất cũng chỉ là bắt ta tạo ma binh cho hắn mà thôi. Còn mặt khác chắc hẳn hắn cũng không có tính toán bất lợi với ta mới đúng. Hơn nữa, nói thế nào người này cũng vì ta mà đến. Ta không nghĩ vì chuyện này mà khiến cho Kiệt Nặc Tư gia tộc diệt vong cho nên mới nguyện ý đánh đổ một cuộc.”

Môn La nghe thế liền ngăn người. Hắn thật ra quên mất còn có hai cái khúc mắc là Thiên Phong học viện cùng Kỳ Vũ Ma Đấu đại hội. Nếu Dịch Vân thực sự nghe theo lời hắn mà bỏ chạy cũng tương đương với việc phải buông tha cho Ma Đấu đại hội. Cứ như vậy Yêu Đạt trấn tổ địa cũng sẽ không có cơ hội lấy lại.

Nói cho cùng là hắn đi lên chiếu bạc, lại lấy mạng đổ một lần. Chẳng qua lần này cơ hội thất bại cũng không lớn mà thôi.

“Đúng rồi!” Vừa cùng A Lôi Lạp đi qua tửu lâu thì Môn La đột nhiên hỏi: “Ngươi có thể phát hiện bốn phía ở Thiết phường có mật thám ẩn nấp ta cũng không kinh ngạc. Nhưng mà, người là như thế nào có thể nhìn ra bọn họ có bao nhiêu người? Công phu ẩn nấp của đám mật thám coi như tiêu chuẩn, bằng vào trước mắt thực lực của ngươi mới là lực tinh sơ giai đáng lẽ là không thể phát hiện chi tiết như thế mới đúng!”

Dịch Vân nghe thế thản nhiên cười đáp: “Ta cũng không biết. Tóm lại trong nháy mắt lúc ta vừa đi vào Thiết phường liền phát hiện có mười bảy người ẩn nấp ở bốn phía. Chỉ là trên người bọn hắn có nhuệ khí chứ không có sát khí cho nên ta coi như không biết thôi.”

Dừng một chút, hắn nói tiếp: “Từ lúc bắt đầu tiến vào lực tinh lĩnh vực ta liền phát hiện bản thân sinh ra biến hóa rất lớn. Không chỉ có ở trên đầu khí cùng ma lực mà là ở các phương diện. Cổ cảm giác này rất kỳ lạ, ta cũng không nói lên được... Nói cách khác, giống như bây giờ tuy mười sáu cái mật thám kia ẩn nấp trong đám đông nhưng ta không cần dùng mắt mà bằng vào cảm giác cũng có thể tìm ra vị trí chính xác hiện tại cùng với các loại động tác của bọn họ. Đây là việc trước kia ta không thể làm được.”

Dịch Vân không thể nói rõ nhưng Môn La vừa nghe đã hiểu. Đây chính là “Cảnh giới”!

Cảnh giới không phải giống như tinh cấp, vị giai mà là linh ngộ trên tâm cảnh.

Tất cả những người tu luyện ma khí muốn vượt qua tinh cấp thì cơ bản là phải luyện hóa đầy đủ đấu khí hay ma lực. Nhưng mấu chốt có thăng cấp thành công hay không lại chính là tâm cảnh có cùng tăng lên với thực lực hay không.

Bởi vì tồn tại mấu chốt vấn đề là tâm cảnh này cho nên mới có đại hạm tiểu hạm cùng với cơ duyên vận khí cách nói. Nói ra cũng là để chỉ cảnh giới của tâm cảnh có đạt tới tiêu chuẩn tấn cấp hay không mà thôi.

Mà trình độ lĩnh ngộ trên tâm cảnh cũng quyết định một người cuối cùng có thể đạt tới đẳng cấp tinh vị nào. Đương nhiên tinh vực lĩnh vực cũng là như vậy.

Dịch Vân hồn nhiên không nhận ra. Hắn không biết vì trải qua nhiều trường thảm khốc kịch liệt giết chóc cùng với mấy lần vượt qua quyết định sống chết, tâm cảnh của hắn bây giờ đã sớm vượt qua thực lực bản thân, lướt qua lực tinh sơ giai cấp bậc đến một tầng thứ rất cao.

“Qua chuyện này, tương lai ngươi còn có thể duy trì quan hệ hợp tác với Kiệt Nặc Tư gia tộc nữa không?”

“Sẽ không!” Dịch Vân không chút nghĩ ngợi đáp: “Lần này bọn họ bị một gã cường giả tinh vực bức bách uy hiếp mà đem thân phận của ta khai ra. Việc này kỳ thật ta có thể hiểu được. Vì quyết định sự tồn vong của gia tộc, nếu đổi lại là ta, ta cũng làm ra quyết định giống thế...”

“Nhưng là, bọn họ lại an bài hơn mười tên mật thám ẩn núp bốn phía của Thiết phường, thực lực của mỗi người đều có từ ngũ tinh lĩnh vực trở lên. Điều này nói rõ nếu ta không muốn giúp thì bọn hắn sẽ dùng vũ lực tới bức ta. Làm như thế chỉ cần có lần đầu tiên thì sau này gặp lại tình huống giống như thế nhất định cũng sẽ có lần thứ hai. Cho nên Kiệt Nặc Tư gia tộc đã không hề đáng giá tin tưởng!”

Cũng giống như người đối xử với mèo con, cưng chiều một lần rồi sẽ quên hơi.

Dừng một chút, lời của Dịch Vân mang chút huyền cơ, lẩm bẩm nói: “Trừ phi... Có thể đem hình thức hợp tác cùng nhau thay đổi một chút, để quyền chủ động nắm giữ trong tay ta thì có lẽ ta sẽ nghĩ lại một lần nữa.”

...

Phía Đông thành, Kiệt Nặc Tư gia tộc.

“Tới a! Uống a! Tất cả mọi người uống!” Người tóc xanh nâng chén uống, cười dài nói.

Hắn ngồi trên một cái ghế bọc lụa thật to, ngồi hai bên trái phải là hai cô gái kiều mị trên người khoác một bộ y phục bằng lụa. Lụa trắng trong suốt không che được phong cảnh kiều diễm trước ngực hai cô gái. Người tóc xanh hai tay ôm lấy, một bên vừa há mồm nuốt hoa quả mà hai cô gái đưa tới, vừa hướng về người ngồi hai bên thúc giục uống rượu.

Giờ phút này, tộc trưởng Kiệt Nặc Tư gia tộc Cát Âu cùng với mọi người trong trưởng lão đoàn lần lượt ngồi bên cạnh người tóc xanh. Mỗi người đều có một cô gái ẩn mặc hở hang làm bạn bồi rượu. Trên mặt mỗi người đều là một mảnh xấu hổ.

Tất cả những cô gái này đều là tửu nữ được mời tới từ các quán rượu trong Thiên Phong thành. Lúc này trời chưa tối. Nơi này lại là nghị sự đại sảnh trang nghiêm của gia tộc, bọn họ đương nhiên không có khả năng ở rõ như ban ngày làm ra việc hoang đường đến mức này. Tất cả làm như vậy đều là dựa vào yêu cầu cường ngạch của người tóc xanh.

Người tóc xanh cường giả không mời mà tới đã ở lại đây hơn nửa tháng. Đầu tiên, hắn đem toàn thân lực lượng của tất cả các trưởng lão trong Kiệt Nặc Tư gia tộc phong ấn. Sau đó là thoải mái tiến vào ở gia tộc của bọn họ. Nguyên bản Cát Âu còn lo lắng hắn sẽ làm ra hành động gì bất lợi cho gia tộc bọn họ. Cũng không ngờ hắn chỉ có một cái yêu cầu:

“Uống rượu ngon, tìm tửu nữ, làm tiệc rượu.”

Sau đó, bắt đầu từ ngày đầu tiên hắn tới, nghị sự đại sảnh này đã không còn trang nghiêm. Mỗi ngày đều giống như hiện tại, biến thành cảnh tượng hoang đường của nơi vui chơi náo nhiệt.

Trừ bản thân Cát Âu ra, mỗi cái trưởng lão đều là bảy mươi tám mươi tuổi, một đầu tóc trắng phau, tại hoàn cảnh rượu nóng gái đẹp vui đùa, thật không biết có bao nhiêu kì quái.

Bọn họ lúc nào cũng muốn rời đi nơi này, nhưng dưới sự uy hiếp của tên cường giả tóc xanh “Tập Lỗ Tư” này cùng với việc hắn dùng một thủ pháp không hiểu được phong ấn lực lượng của mỗi người nên đành phải mỗi ngày ở trong này bồi rượu hắn.

Các vị trưởng lão nghe thấy Tập Lỗ Tư thúc giục uống rượu, vẻ mặt tất cả đều bất đắc dĩ cười khổ uống hết chén rượu trong tay. Rượu khổ!

Đúng lúc này, một gã hạ nhân từ ngoài cửa cẩn thận tiến vào. Cát Âu nhận ra hắn là một trong thành viên trong đám mật thám của gia tộc. Chỉ nghe hắn nói ngắn gọn mấy câu, Cát Âu đột nhiên biến sắc mặt, thần tình kinh ngạc vui sướng kêu lên: “Hắn đã trở lại?”

Tất cả trưởng lão đều bị thanh âm này thu hút, Cát Âu đứng dậy cung kính đi đến trước mặt Tập Lỗ Tư. Đang định mở miệng thì bị hắn phát tay chặn lại: “Ta nghe được, hắn đang hướng nơi này đi tới đúng không?”

Thanh âm nói chuyện của hai người tuy khê nhưng làm sao có thể giấu được hai tai của Tập Lỗ Tư!

Chỉ nghe hắn giơ chén rượu lên, cười to nói: “Đã như vậy thì chờ hắn lại đây a! Uống rượu! Chúc mừng ta không cần chờ đợi thêm nữa, cũng chúc mừng những ngày khổ sở của các người coi như chấm dứt. Ha ha ha!”

Khi Dịch Vân đi vào cửa của Kiệt Nặc Tư gia tộc. Nhóm người bảo vệ cửa đường như đã nhận được thông tri cũng không hỏi mà lập tức mở cửa cho hắn đi vào.

Đi vào nghị sự đại sảnh, Dịch Vân nhất thời kinh sợ.

Chỉ thấy nghị sự phong trước mắt chỗ nào cũng chẳng đèn kết hoa, lấy ngọn đèn ma pháp đặc biệt hiệu quả làm ra hoàn cảnh mờ ảo cùng với hào quang phần hồng lấp lánh. Ở giữa đại sảnh có hơn mười cô gái đang biểu diễn vũ đạo. Hơn nữa bên cạnh mỗi một người đang ngồi đều có một cô gái gần như nửa thân trên lộ ra làm bạn. Cực kỳ giống với Hồng lâu mộng mà hắn từng biết.

Nếu không nhìn thấy hơn hai mươi tên trưởng lão đầu tóc tắng xóa của Kiệt Nặc Tư gia tộc ngồi ở trong phòng. Thiếu chút nữa hắn cho rằng mình đã đến nhầm địa phương.

Cát Âu cùng với các trưởng lão nhìn thấy một cái thiếu niên mặc lễ phục hành trang đi vào phòng đều lấy ánh mắt đặt trên người của thiếu niên này. Bọn họ đương nhiên biết hắn là cái cực phẩm hoàn hảo kia. Nhưng mà không ngờ lại trẻ như thế.

Ánh mắt Tập Lỗ Tư nhìn chằm chằm vào Dịch Vân, độ cong của khóe miệng không ngừng mở rộng, đột nhiên mở miệng nói: “Từ nữ cùng đám hạ nhân toàn bộ lui ra a.”

Trong khoảnh khắc, trừ bỏ cao tăng của Kiệt Nặc Tư gia tộc, tất cả mọi người đều rời khỏi đại sảnh đồng thời đóng lại cửa lớn. Trong đại sảnh lập tức khôi phục sự yên tĩnh.

Dịch Vân nhìn qua từng người trong đây. Mặc dù hắn từng có mấy lần hợp tác giao dịch với Kiệt Nặc Tư gia tộc nhưng chưa bao giờ cùng cao tăng gia tộc bọn họ chạm mặt. Bây giờ đối với cả hai bên đều là lần đầu tiên gặp mặt.

Hơn hai mươi cái lão giả tóc trắng cùng với một cái trung niên hán tử thân hình cường tráng phân biệt ngồi ở hai bên phòng. Trên người bọn họ cũng không có hơi thở của tu luyện ma đấu khí, chỉ có hai mắt sáng ngời có thần, vừa nhìn đã biết không phải người bình thường. Dịch Vân biết một thân lực lượng của bọn họ toàn bộ bây giờ đều bị phong ấn nên cũng không kinh ngạc.

Tiếp theo, hắn nhìn về phía không rõ nam tử đang ngồi ở chính giữa phòng. Một thân người này mặc một bộ trường bào rộng thùng thình, mái tóc dài màu lam hỗn độn sau đầu, nửa ngồi nửa nằm trên ghế sofa, trên mặt cười như không cười, cũng đang nhìn hắn.

Trên người của người này phát ra khí tức rất đặc biệt, nhất định là mạnh hơn nhiều so với mình nhưng lại nhìn không ra giai vị của hắn. Chắc hẳn đây là khí tức của tinh vực cường giả a.

Đúng lúc này Môn La ở trong lòng kêu to, Dịch Vân chưa bao giờ nghe được ngữ khí của hắn hoảng sợ như thế. “Loại khí tức này... Hắn là cường giả đạt tới tinh vực đỉnh phong!”

Nghe vậy, toàn thân Dịch Vân chấn động mạnh mẽ, buột miệng sợ hãi kêu: “Tinh vực đỉnh phong cường giả?”

Cho đến bây giờ Dịch Vân vẫn cho rằng Bối Lợi Mỗ đạt tới tinh vực cao giai lĩnh vực là cường giả đứng đầu của đại lục. Không ngờ người tóc lam này còn hơn cả Bối Lợi Mỗ, đạt tới tinh vực đỉnh phong. Lúc còn sống Môn La cũng ở giai vị này, phán đoán của hắn nhất định là không sai được.

Dịch Vân nhớ rõ Thước Nặc từng nói qua, toàn bộ Kỳ Vũ đế quốc cũng chỉ có bốn tinh vực cường giả, hơn nữa đều là tinh vực sơ giai. Hiện tại xem ra tình báo của Thước Nặc căn bản là sai lầm!

Dĩ nhiên bây giờ còn có người thật sự có thể đạt tới tinh vực đỉnh phong. Không chỉ có Dịch Vân bị dọa phát sợ mà ngay cả Môn La cũng mất nhìn tròng trờng. Cường giả có cùng giai vị ngang với khi hắn còn sống. Không nghĩ rằng hắn thật sự lại có cơ hội nhìn thấy.

“Nga?” Tập Lỗ Tư nghe đến tiếng kêu sợ hãi của Dịch Vân cũng hơi hơi sửng sốt, ánh mắt nhìn Dịch Vân lại có thêm một chút tò mò: “Tuy rằng phán đoán của ngươi không hoàn toàn chính xác nhưng cũng không khác lắm. Ta chỉ thấy kì quái ngươi chỉ là một tên tiểu tử lục tinh sơ giai hắn là không nhìn ra được tinh cấp giai vị của ta mới đúng. Làm sao lại nhìn ra được?”

Câu nói này của Tập Lỗ Tư cũng tương đương với việc thừa nhận cách nói của Dịch Vân.

Nghe vậy, Cát Âu cùng với các trưởng lão đang lẳng lặng ở một bên nghe hai người nói chuyện liền chấn động thân thể. Miệng mở thật to, vẻ mặt hoảng sợ không thể tin được.

Bọn họ đều đạt tới cường cấp lục tinh lĩnh vực cường giả, lại bị Tập Lỗ Tư không phí chút sức lực nào liền dễ dàng chế phục. Việc này cho dù là Cửu tinh pháp tôn Thước Nặc cũng không thể làm được. Bọn họ đã sớm hoài nghi người này có lẽ đã đạt tới thực lực trong truyền thuyết có thể xưng thần ở nhân gian, Tinh vực!

Bây giờ nghe hắn mở mồm chứng thật, hơn nữa còn là tinh vực đỉnh phong siêu cấp cường giả, toàn bộ mọi người liền sợ ngây người.

Trừ chuyện đó ra, càng làm cho bọn họ kinh ngạc chính là từ trong miệng Tập Lỗ Tư biết được từ trước cho đến giờ Dịch Vân bị bọn họ coi là ăn chơi trác táng nhưng lại cũng đạt tới lục tinh lĩnh vực, có cùng giai vị với các trưởng lão trong trưởng lão đoàn. Bây giờ hắn mới bao tuổi a?

Gia tộc bọn họ có tin tức liên quan đến Dịch Vân là thu thập từ một năm trước. Lúc ấy hắn mới gần là năm sao trung giai pháp đồ. Hiện tại chưa đến một năm thời gian, hắn dĩ nhiên tấn cấp đến lục tinh lĩnh vực. Việc này cũng thật khó tin. Tốc độ thăng cấp như vậy căn bản là mới nghe qua lần đầu.

Tập Lỗ Tư nhìn Dịch Vân, cười hỏi: “Ta nghe cao tăng của Kiệt Nặc Tư gia tộc nói qua, ngươi có thể là một cái trục hệ đệ tử của một cái cổ lão luyện khí tông gia, còn là một cái tan gia bại sản cực phẩm hoàn khổ. Có thể nói cho ta biết ngươi từ đâu có được thanh nhị phẩm cao giai lôi thuộc tính ma binh kia không?”

Nói tới đây, hắn bất ngờ cười nói: “Hắc hắc, sẽ không phải giống như lời của bọn hắn là ngươi trộm từ trong gia tộc ra để bán a?”

Dịch Vân biết bản thân mình không thể chống cự lại người này thế nhưng cũng không muốn đem thân phận của mình nói ra. Chỉ có thể mạnh mẽ nói: “Nếu tiên bối muốn một thanh ma binh cùng phẩm giai với thanh lôi thuộc tính ma binh kia, ta có thể nghĩ biện pháp làm cho ngươi. Nhưng về nơi phát ra ma binh, việc này ta không thể trả lời!”

“Thú vị a! Thú vị!” Tập Lỗ Tư gạt vể mặt quạt cường của Dịch Vân, đầu tiên là cười to sau đó khuôn mặt nghiêm lại. Đột nhiên một cổ đầu khí cực kỳ khổng lồ đem theo uy áp nháy mắt phát ra từ thân thể của hắn, đem bao phủ toàn bộ phòng nghị sự.

Cát Âu cùng với các trưởng lão cách Tập Lỗ Tư gần nhất căn bản không kịp làm ra phản ứng đã bị uy áp của cổ đầu khí này chấn bất tỉnh.

Mà thấy thế, Dịch Vân kinh hãi, không nghĩ tới hắn lại đột nhiên làm khó dễ. Đang muốn lùi về phía sau tránh đi lại phát hiện thân thể của chính mình bị giữ tại chỗ, không thể động đậy. Trong lúc nguy cấp hắn

chỉ có thể mạnh mẽ vận chuyển đầu khí để chống đỡ tập thể công kích của đạo khí kinh bá đạo giống như có ở khắp nơi này.

Trong nháy mắt, uy áp làm cho người ta cực kỳ sợ hãi này đột nhiên biến mất không chút dấu vết. Dịch Vân thần tình đầy ngạc nhiên. Hắn một chút cũng không tổn hao gì bình yên đứng tại chỗ. Nếu không có chứng kiến toàn bộ đám người Cát Âu thật sự hôn mê bất tỉnh nằm trên mặt đất, hắn sẽ cho rằng chuyện vừa rồi phát sinh chỉ là ảo giác.

“Toàn bộ những người vương bận chuyện của chúng ta đều đã không nghe được nữa. Bây giờ, người có thể nói cho ta biết lời nói thật đi sao?” Tập Lỗ Tư lững thững đi tới, cuồng vọng cười to.

217. Chương 218: Bản Thân Người Chính Là Một Âm Mưu Nguy Hiểm Nhất !

“Người đối với bọn họ làm cái gì?” Dịch Vân thấy Cát Âu cùng các vị trưởng lão... nằm xuống không biết sống chết, phần nộ kêu lên.

Tập Lỗ Tư làm như không thêm để ý đến ngữ khí tức giận quát của Dịch Vân đối với hắn, xua tay giải thích:

“Chớ khẩn trương, ta chỉ cởi bỏ phong ấn trên người bọn họ cùng thuận tiện làm cho bọn họ ngủ một giấc thôi.”

“Nhìn thấy người làm cho ta rất là vui vẻ! Lấy thói quen của ta, ở thời điểm mỗi khi ta vui vẻ nhất định muốn giết vài người để trợ hứng. Nhưng vì bản khoản đến cảm thụ của người cho nên ta cũng không làm như vậy. Chỉ vờ vờ là đem chân bọn họ hôn mê mà thôi. Vì người ta mới nương tay như vậy. Chẳng lẽ người còn không hài lòng sao?”

Nói xong, Tập Lỗ Tư liếc mắt nhìn Dịch Vân đang sửng sốt ngẩn người một cái, cười to nói: “Ta có thể lý giải khó xử của người khi người không muốn nói ra thân phận chân thật của mình. Ha ha ha, đã có mấy trăm năm mới gặp đầu khí màu tím rồi, Phần Kiếp Tử Diễm Đầu Khí! Người là hậu nhân của Tư Đạt Đặc bộ tộc a? Còn nữa, thanh lôi thuộc tính ma binh kia cũng là do đích thân người làm ra mới đúng.”

Dịch Vân nghe vậy chấn động mạnh, kinh hãi nói: “Làm sao mà người biết được?”

“Ha ha ha, ngay lần đầu tiên nhìn thấy thanh lôi thuộc tính ma binh kia ta đã có thể khẳng định là đi ra từ tay của Tư Đạt Đặc bộ tộc cho nên mới đặc biệt đi vào thành Thiên Phong tìm tới Kiệt Nặc Tư gia tộc. Chính là vì muốn gặp mặt người.”

Chính là ta cũng không thể ngờ rằng người lại trẻ tuổi như thế. Tư liệu của người ta đã xem qua toàn bộ, cũng gần mười bảy tuổi mà thôi. Chắc chắn chắc, mười bảy tuổi có thể luyện được thanh lôi thuộc tính ma binh kia, có thể đạt tới cảnh giới lực tinh lĩnh vực lại còn là kỳ tài ma vũ song tu mà cố tình lại là yên lặng vô danh không có người biết. Những cái thiên tài đã đương danh đại lục mà so sánh với người quả thật là kém cỏi. Cái này thật sự nằm ngoài dự liệu của ta a!”

Dịch Vân ngần ngừ nghe, mọi hồi lâu hắn mới hỏi: “Tiền bối, nếu người nhận ra ta là hậu nhân của Tư Đạt Đặc bộ tộc, vậy mục đích của người tìm ta là muốn ta đánh tạo một thanh thuộc tính ma binh dành riêng cho người sao?”

Tập Lỗ Tư lắc đầu cười nói: “Ban đầu đúng là có quyết định như vậy! Nhưng hiện tại ta thay đổi chủ ý. Tóm lại, trước hết để ta xem một lần công phu luyện khí của người rồi hãy nói.”

“Tiền bối, người muốn nhìn ta luyện khí?” Dịch Vân ngạc nhiên.

“Đúng vậy!” Tập Lỗ Tư gật đầu nói: “Năm trước, thanh nhị phẩm cao giai lôi thuộc tính ma binh làm oanh động toàn bộ Kỳ Vũ đế quốc của người ở trong mắt ta cũng chỉ là một thanh rách nát nhị lưu mặt hàng mà thôi.”

Người hiện tại đã đạt tới lực tinh sơ giai lĩnh vực, hẳn là có thể tạo ra ma binh có phẩm giai cao hơn mới đúng. Ta nghĩ tận mắt xác nhận trình độ luyện khí của người rồi mới lại quyết định!”

Hai người trở lại tiểu Thiết phòng, lại qua nửa ngày, khi Dịch Vân đem ma binh đã đánh tạo tốt cho Táp Lỗ Tư xem xét, chỉ nghe hần chặc chặc lấy làm lạ nói: “Nhị phẩm đỉnh phong hỏa thuộc tính ma binh? Tuy rằng còn xa không đạt tới yêu cầu của ta nhưng cuối cùng vẫn tốt hơn nhiều so với thanh lô thuộc tính ma binh rách nát kia! Ân, thật sự là một chút tỳ vết cũng không có, hơn xa so với mấy cái gọi là cổ lão luyện khí thế gia. Người lại làm ta kinh ngạc một lần nữa!

“Tiền bối người...”

Dịch Vân vừa mới nói ra miệng đã bị Táp Lỗ Tư cắt ngang: “Ta gọi là Táp Lỗ Tư, người cứ trực tiếp xưng hô như vậy là được rồi. Cứ gọi tiền bối, tiền bối nghe tới phiền tai. Huống chi ở hơn nghìn năm trước ta có nhận thức tổ tiên của Tư Đạt Đặc bộ tộc các người. Người coi như là hậu nhân của cổ nhân, không cần thiết phải cố kỵ gì cả.”

Dịch Vân nghe thế đại kinh ngạc: “Người từng gặp qua tổ tiên của tộc ta, lại còn là hơn một nghìn năm trước?”

Trời ơi!

Từ bề ngoài của hần xem ra cũng chỉ hơn ba mươi tuổi thế nhưng có thể gặp qua tổ tiên của Tư Đạt Đặc bộ tộc ở hơn một nghìn năm trước. Hiện tại không không thấy có chút dấu hiệu lão hóa nào. Vậy rốt cuộc là hần bao nhiêu tuổi rồi?

Táp Lỗ Tư không đáp, chỉ cười như không cười mở bàn tay ra. Đột nhiên một thanh trường kiếm toàn màu đen bị cắt làm hai đoạn xuất hiện trên tay hần. “Cái chuỗi Hắc ám thuộc tính ma binh này là hơn một nghìn năm trước tổ tiên của người đích thân tạo ra cho ta.”

Trên ngón tay hần có đeo một quả giới chỉ, là vạn kim khó cầu không gian giới chỉ, cho nên mới có thể từ không khí lấy ra chuỗi ma binh này.

“Dĩ nhiên là ngũ phẩm trung giai ma binh! Phẩm giai này chỉ có đạt tới bát tinh lĩnh vực mới có thể tạo ra.” Môn La ở trong lòng kinh hô.

“Ngũ phẩm trung giai ma binh!” Dịch Vân đại kinh ngạc. Nếu không có Môn La nhắc nhở thì hần cũng không nhìn ra được.

“Tên tiểu quỷ nhà người thật sự là làm cho người ta kinh ngạc!” Táp Lỗ Tư ngắt ra, nói tiếp:

“Ma binh từ ngũ phẩm trở nên đã biến mất trên đại lục hơn ngàn năm. Hiện tại không có một cái luyện khí thế gia nào có thể tạo ra. Theo lý mà nói hần là người phải không có khả năng nhận ra mới đúng

Dịch Vân không đáp, hỏi ngược lại: “Người nói đây là tổ tiên của Tư Đạt Đặc bộ tộc chúng ta tạo ra?”

“Đúng vậy! hần gọi là Ba Đặc, lúc ấy là bát tinh võ tướng cấp bậc, cũng là Tư Đạt Đặc gia tộc tộc trưởng khi đó.” Táp Lỗ Tư gật đầu nói: “Hơn nghìn năm trước, Tư Đạt Đặc gia tộc của các người có một đối đầu rất cường đại. Thực lực hơn xa người mạnh nhất của gia tộc các người. Khi đó ta giúp tổ tiên người diệt trừ địch nhân kia. Mà trả giá chính là chuỗi ngũ phẩm trung giai ma binh này.”

Dừng một chút, Táp Lỗ Tư nói tiếp: “Chính là từ đó về sau, Tư Đạt Đặc bộ tộc càng ngày càng sa sút. Sau khi Ba Đặc chết, bộ tộc của các người chưa từng xuất hiện qua người nào có thể đạt tới bát tinh đã ngoài cường giả.

Cho nên ở bốn trăm năm trước, trong một hồi đại chiến ta hao tổn chuỗi ngũ phẩm ma binh này cũng không tìm thấy người nào có thể giúp ta luyện ra một thanh ma pháp binh khí có cùng phẩm giai.”

Dịch Vân nhìn qua ma binh bị gãy do Táp Lỗ Tư lấy ra. Kiếm cốt đã bị hủy không thể sửa lại. Nghĩ đến thanh ma binh này là của tổ tiên hần nghìn năm trước làm ra, phẩm giai còn cao hơn thần binh Hổ Phách kiếm truyền đời của Kỳ Vũ vương thất. Trong lòng hần không khỏi có chút cảm khái.

Trầm ngâm một lát, Dịch Vân chợt có một nghi vấn: “Táp Lỗ Tư tiền bối, người đã đạt tới tinh vực đỉnh phong, lại có một thanh ngũ phẩm ma binh làm binh khí, có thể nói là người mạnh nhất Khung Vũ đại lục. Thế thì là ai có thực lực chặt đứt binh khí của người đâu?”

Tập Lỗ Tư nghe xong liền lặng lẽ cười: “Lấy toàn bộ Khung Vũ đại lục to lớn ai dám tự xưng là mạnh nhất? Ta tự nhận là không đủ tư cách lấy danh hiệu cường giả. Huống chi, cái chuỗi ma binh này không phải gây trong lúc chiến đấu với cường giả trên đại lục mà là ở một cái chiến trường khác. Hung hiểm ở nơi đó vượt xa khả năng tưởng tượng của người. Đó là chỗ vui chơi của cường giả cũng đồng thời là nơi tuyệt vọng của chúng cường giả. Ta có thể chỉ trả giá một thanh ma binh gây đoạn, bình yên toàn thân trở ra đã là rất may mắn rồi.”

Địa phương mà ngay cả siêu cường giả đạt tới tinh vực đỉnh phong đều không thể làm gì được?

“Đó là cái gì địa phương?” Dịch Vân tò mò hỏi.

Tập Lỗ Tư lắc đầu đáp: “Đó là một nơi chỉ có đạt tới tinh vực cường giả mới có tư cách tiến nhập. Thực lực của người bây giờ còn kém quá xa, không cần phải biết.”

“Trở lại chuyện chính!” Tập Lỗ Tư không muốn tiếp tục bàn luận về chuyện này, nói tiếp: “Lần này ta nghĩ đến gặp người vốn là muốn để người tạo ra một thanh tam phẩm sơ giai hắc ám hệ ma binh giúp ta. Nhưng là sau khi thấy người ta thay đổi ý tưởng.

“Lấy trình độ luyện khí hiện tại của người, hơn nữa người có thể ở mười bảy tuổi đạt tới lực tinh sơ giai lĩnh vực là đã có thể vượt qua Ba Đặc năm đó. Tương lai của người thật đáng giá để mong chờ.”

“Yêu cầu của ta là trong vòng mười năm tới, người phải nghĩ biện pháp luyện ra cho ta một thanh tứ phẩm hắc ám hệ ma binh!”

Dịch Vân nghe vậy ngạc nhiên.

“Ta có thể dùng sức mạnh bắt người làm theo ý muốn của ta. Nhưng ta cũng có giao tình với tổ tiên của người nên tất nhiên sẽ không làm như vậy. Cho nên ta cũng sẽ trả đủ thù lao.”

Dứt lời, Tập Lỗ Tư đem gãy đoạn ma binh giao cho Dịch Vân, sau đó hai tay vừa lật, trên tay xuất hiện một mai màu đen ma thú tích hạch. “Thanh ngũ phẩm ma binh gãy đoạn này không có tác dụng gì nhưng lại có thể cho người tham khảo luyện khí thủ pháp của nó chắc là sẽ có một chút trợ giúp đối với người. Dù sao đó cũng là tổ tiên người tạo ra, hiện tại liền trả lại cho người a! Mà quả ma thú tinh hạch này là của cửu giai hắc ám hệ ma thú. Trước tiên cho người, coi như là tài liệu để đánh tạo ma binh của ta a.”

Tập Lỗ Tư sở dĩ phải làm như vậy, không phải Dịch Vân luyện tạo ma binh giúp hắn thì không thể, chỉ vì bây giờ luyện khí thể gia ở trên Khung Vũ đại lục có thể làm ra hắc ám hệ ma binh thật sự là quá ít. Nhưng bọn họ nhiều nhất cũng chỉ có thể tạo ra nhị phẩm ma binh. Cao nhất cũng chỉ là đỉnh giai nhị phẩm, kém xa so với yêu cầu thấp nhất của hắn.

Hắn biết rõ nội tình của Tư Đạt Đặc bộ tộc. Phần Kiếp Tử Diễm đấu khí tuyệt học là pháp môn duy nhất trên đại lục có thể đề cao phẩm giai của ma binh. Tuy rằng bây giờ Dịch Vân chỉ có thể luyện ra nhị phẩm đỉnh bậc ma binh nhưng trong tương lai, so với những cái luyện khí thể gia này hắn càng đáng giá mong đợi.

Dịch Vân ngây người tiếp nhận ma binh cùng ma hạch. Cửu giai ma hạch, còn là cực kỳ hiếm thấy hắc ám thuộc tính, giá trị khẳng định trên mấy trăm vạn kim tệ.

Ở lúc hắn còn không kịp phản ứng lại nghe Tập Lỗ Tư thì thảo lắm bẩm: “Về phần nên cho người cái dạng gì thù lao thật đúng là một chuyện phiền não! Người tu luyện chính là hỏa thuộc tính Phần Kiếp Tử Diễm đấu khí. Từ đầu ta nghĩ cho người Hỏa hệ phách thạch làm thù lao. Nhưng là người đã đến lực tinh lĩnh vực nên không thể dùng nguyên tố phách thạch đến tu luyện được nữa. Cho người kim tệ lại quá tục khí. Nên cho cái gì thì tốt đây?”

Dịch Vân nghe vậy cả kinh: “Người có cùng cấp với dị bảo Hỏa hệ phách thạch?”

“Người cũng biết hỏa hệ phách thạch?” Tập Lỗ Tư cười nói: “Tuy là dị bảo nhưng ta tới tay cũng không khó khăn gì!”

Dứt lời, hai tay hắn vung lên, một viên hỏa hệ phách thạch cỡ cái đầu xuất hiện trên tay hắn, có chừng hơn trăm cân. “Khóa nguyên tố phách thạch này là ở nghìn năm trước ta cướp đoạt từ trên tay của Quang minh giáo đình. Lúc ấy còn giết hai gã Hồng y đại giáo chủ a! Ha ha ha!” Quang minh thánh giáo là quốc

giáo của Kỳ Vũ đế quốc, mà có thể ngồi trên vị trí của Hồng Y đại giáo chủ ít nhất phải đạt tới cửu tinh lĩnh vực mới được. Hiện tại nghe được Tạp Lỗ Tư nói năm đó một hơi làm thật hai cái đại giáo chủ, Dịch Vân thực sự hoảng sợ kêu lên một tiếng.

Ở Nhân thành, hắn đem ma pháp cùng đấu khí ra sử dụng, hơn nữa thi triển ra Luyện kiếm quỹ ngục mới không dễ dàng giết một gã bạch y giáo chủ. Mà hắn lúc đó chỉ là lục tinh cao giai mà thôi, không thể đánh đồng cùng với cửu tinh Hồng Y đại giáo chủ.

Tuy rằng biết Tạp Lỗ Tư đạt tới tinh vực đỉnh phong nhưng lúc này nghe được hắn có thể chém giết hai gã cửu tinh cường giả ngoài kinh hãi ra, trong lòng nháy mắt nổi lên một cỗ nhiệt khí. Lực lượng mạnh mẽ có thể coi thường tất cả này đúng là cái mà từ trước đến giờ hắn theo đuổi.

Môn La tuy rằng là cường giả cùng cấp với Tạp Lỗ Tư nhưng là hắn đã mất đi thân thể, thực lực cũng hạ xuống trình độ của tam tinh chiến sĩ. Rõ ràng kém hơn so với ví dụ ở trước mặt. Tạp Lỗ Tư gây cho Dịch Vân cảm thụ là rung động đến từ chỗ sâu trong linh hồn!

“Hắn chính là mục tiêu trong tương lai của ta!” Dịch Vân trong lòng trầm trọng nói với chính mình.

“Đúng rồi!” Đúng lúc này Tạp Lỗ Tư chợt nhớ ra nói: “Có thứ đồ vật này nọ có lẽ hữu dụng đối với ngươi!”

Trên hai tay hắn đột nhiên xuất hiện hơn mười tảng đá màu đỏ cỡ quả trứng, đối với Dịch Vân cười nói:

“Đây là Xích luyện hỏa tinh, chỉ cần cầm nó ở trên tay rồi bóp nát có thể giúp ngươi trong nháy mắt hồi phục hỏa thuộc tính ma lực cùng đấu khí, là bí bảo cao nhất của hỏa thuộc tính. Liền lấy cái này làm thù lao cho việc giúp ta luyện tạo ma binh a!”

Dịch Vân kinh ngạc, loại công dụng này làm sao cũng cùng loại giống như Băng pháp vân miếu?

Chỉ nghe Môn La ở trong lòng sợ hãi than: “Dĩ nhiên là Xích luyện hỏa tinh! Công dụng của nó thật ra cũng không có gì khác biệt với băng pháp vân miếu. Chỉ là phân biệt làm một băng một hỏa. Nhưng mà xích luyện hỏa tinh chỉ có thể tìm được ở sâu trong nham thạch nóng chảy cực kỳ nóng. Người bình thường căn bản là không thể sống được trong hoàn cảnh đó. Cũng chỉ có cường giả đạt tới tinh vực cấp bậc mới có biện pháp lấy được.

“Ân, nếu ta đã không mời mà đến, lại có việc nhờ ngươi, ta cũng sẽ không keo kiệt nữa, đem hỏa hệ pháp thạch cùng hơn mười khối Xích luyện hỏa tinh này giao cho ngươi a! Coi như là thù lao của ngươi giúp ta đánh tạo hắc ám hệ ma binh a!”

Sửng sốt một hồi, Dịch Vân lắc đầu nói: “Ngươi cần tứ phẩm ma binh, lấy thực lực hiện giờ của ta căn bản là không thể tạo ra được. Về phần phải đến lúc nào mới có năng lực này bản thân ta cũng không biết.

Hơn nữa thù lao luôn là một tay giao tiền một tay giao hàng. Ngươi không cần trả trước cho ta.”

Tạp Lỗ Tư cười nói: “Ta đã nói rồi, chỉ cần trong vòng mười năm ngươi giúp ta tạo ra một thanh hắc ám hệ tứ phẩm ma binh là được rồi. Hiện tại ta cũng không vội. Mà ngươi cũng là hậu nhân của cổ nhân của ta, những hỏa thuộc tính dị bảo này đối với ta cũng không có tác dụng gì. Đưa trước cho ngươi thì có sao đâu?

“Huống chi, hắn là người tính toán tham gia Kỳ Vũ ma đấu đại hội lần này, đúng không? Xích luyện hỏa tinh này có thể giúp thực lực của ngươi tăng mạnh một khoảng, gia tăng cơ hội thắng của ngươi ở đại hội.”

“Làm sao ngươi biết ta muốn tham gia ma đấu đại hội lần này?” Dịch Vân nghe vậy kinh hãi.

Việc này hắn chưa từng nói qua với bất kỳ kẻ nào. Theo lý mà nói, chỉ có bản thân hắn cùng với Môn La biết mới đúng.

Khoát tay áo, Tạp Lỗ Tư thản nhiên nói: “Ngay lúc đầu nhìn thấy ngươi ở trên đại sảnh của Kiệt Nặc Tư gia tộc, ta đã biết ngươi nhất định không phải một người cam chịu tịch mịch. Bản thân thiên phú siêu quần, thực lực cũng đã có chút phân lượng. Hơn nữa phần thưởng của đại hội lần này lại là tổ địa của Tư đạt Đặc bộ tộc các ngươi. Ngươi đã đạt tới lục giai thì làm sao có thể buông tha cho cơ hội tự tay giành lại gia tộc tổ địa?”

“Con đường của cường giả, cho tới bây giờ đều là ngược gió mà đi, không có đoạn nào là ngừng lại cả. Mà ngươi có thể tiến vào lục tinh lĩnh vực nhanh như vậy, chắc hẳn cũng một đường gắng sức đi tới mới đúng.

Cho nên ta kết luận mặc dù cơ hội thắng lợi xa với nhưng người nhất định sẽ tham gia ma đấu đại hội lần này!”

Nói xong, Táp Lỗ Tư dùng ánh mắt mười phần thú vị nhìn Dịch Vân: “Người, rất thú vị, là một hồi âm mưu lớn nhất!”

“Cái gì?”

“Ta đã xem qua tư liệu của người. Siêu phẩm tinh thần lực tu luyện hỏa thuộc tính ma pháp, đó là nhận thức của mọi người đối với người. Nhưng lại không ai biết người là người còn sống sót của Tư Đạt Đặc bộ tộc. Một thân hỏa thuộc tính đấu khí của người lại vượt qua thực lực ma pháp, cùng với bản lĩnh luyện tạo ma binh siêu việt các cổ lão luyện khí thế gia. Mà ngay cả người thân cận người nhất trong Kiệt Nặc Tư gia tộc cũng vẫn nghĩ người là một cái cực phẩm ăn chơi trác táng của một cái luyện khí thế gia nào đó trộm ma binh lên bán ở bên ngoài. Đáng tiếc a! Toàn bộ đại lục tuy lớn nhưng lại không có một người có thể hiểu được nội tình của người!”

“Sự tồn tại của bản thân người đã là một hồi âm mưu lớn nhất. Một tên tiểu tử lại có thể đem toàn bộ mọi người trong đế quốc lừa dối. Thật sự rất thú vị! Ha ha ha, ha ha ha ha ha!”

Táp Lỗ Tư tương đối vui vẻ, bởi vì bây giờ chuyện có thể làm cho hắn thấy thú vị đã không còn nhiều lắm. Dịch Vân lại là người thú vị nhất mà mấy trăm năm nay hắn mới gặp. Nghĩ đến những chuyện phát sinh trên người hắn trong tương lai, nhất định là kỳ lạ đặc sắc, có thể làm cho hắn càng vui vẻ.

Cái hắn muốn xem chính là trò hay. Hắn cũng tin tưởng Dịch Vân sẽ không để cho hắn thất vọng. Bởi vì hắn thấy được trong ánh mắt Dịch Vân có một điểm tinh hỏa. Điểm hỏa ấy trong tương lai nhất định sẽ trở thành ngọn lửa cuồng bạo, đem tất cả đại lục cuốn vào trong đó.

Hắn nhìn Dịch Vân, hắn nhìn lại hắn. Bỗng nhiên hắn phát hiện, hai người bọn họ đều cùng là một loại người, một loại người siêu phàm trời sinh ra nhất định là sẽ đứng trên tất cả mọi người.

Phát hiện này làm cho Táp Lỗ Tư càng hưng phấn!

218. Chương 219: Một Lần Cuối Cùng

Sáng sớm hôm sau, Ngạc Đa Đồ tìm lại đây.

Gặp Dịch Vân mở cửa, Ngạc Đa Đồ khiếp sợ nhìn xung quanh thiết phòng, phát hiện bên trong ngoại trừ Dịch Vân đứng ngoài. Không còn ai khác, hắn vội vàng hỏi: “Đại nhân kia hắn đi rồi chứ?”

Dịch Vân nhàn nhạt nói: “Àn, Táp Lỗ Tư nửa đêm tối hôm qua đã rời đi.”

Tối hôm qua Táp Lỗ Tư cùng Dịch Vân đã thỏa thuận ổn thỏa điều kiện. Cũng không quản khi đó đã là nửa đêm, đúng nửa đêm liền rời đi.

Nghe hắn nói qua, hình như phải chạy về Bàn Thạch công quốc, thế hắn mới biết, nguyên lai Táp Lỗ Tư cũng không phải là nhân sĩ của Kỳ Vũ đế quốc, Bàn Thạch công quốc đó mới là quốc gia của hắn, chỉ vì thấy mặt mình liền chạy ngàn dặm tới đây, lúc sau lại là vội vàng rời đi, Dịch Vân chỉ cảm thấy tác phong làm việc của hắn quả nhiên là không thể đoán trước được.

Không có khuôn sáo như người bình thường, hết thấy đều làm theo cá tính, cá tính như vậy thực có chút giống với Môn La, không biết là cường giả đạt tới tinh vực đều có tính cách như vậy sao?

Dịch Vân chỉ cảm nghĩ trong đầu trong lúc đó, Ngạc Đa Đồ lại vô cùng hưng phấn cầm hai tay của hắn, vui sướng kêu lên:

“Thật tốt quá! Người thật sự không có việc gì! Ngày hôm qua ta đến nửa đêm cũng chưa dám ngủ, chính là lo lắng cho người, hiện tại người... Hắn..... Tóm lại, thật sự là quá tốt!”

Ngạc Đa Đồ lúc này quá mức hưng phấn, nói qua nói lại có chút lộn xộn, mà ngay cả nước mắt cũng cấp bách trào ra.

Nhìn Ngạc Đa Đồ biểu hiện kích động, Dịch Vân đầu tiên là ngẩn ra, trong lòng cũng cảm thấy ảm áp, thần sắc như vậy cảm xúc không phải là giả, hẳn thật sự quan tâm tới chính mình.

“Đúng rồi!” Ngạc Đa Đồ buông hai tay Dịch Vân ra, nói tiếp: “Tộc trưởng của ta đối với lời khai của người rất là hứng thú, hẳn vốn nghĩ đến đích thân đến gặp người, lại sợ xảy ra điều ngược lại; Càng làm cho người không vui, cho nên nhờ ta hướng người nhấn dùm: Chuyện lần này, Kiệt Nặc Tư gia tộc chúng ta thật sự là không có lựa chọn nào khác, chỉ hy vọng người có thể lượng giải cho, đối mặt với một siêu cường giả tình vực hồng hách bá đạo, không chút nào phân rõ phải trái mang toàn bộ mạng người gia tộc ra uy hiếp, bọn họ bởi vậy bội ước khai ra thân phận của người là đến từ đâu, là không thể không làm, cũng không thể để cho gia tộc Kiệt Nặc Tư diệt vong như vậy a?” Cát Âu muốn hẳn nhấn dùm, kỳ thật chính là ý tứ này.

Thấy Dịch Vân trầm mặc không nói, Ngạc Đa Đồ trong lòng lại càng thêm lo lắng, vội vàng nói: “Chuyện này. Từ đầu tới đuôi tất cả gia tộc bọn ta đều bị bắt, cũng là người bị hại, cho nên Dịch Vân, tộc trưởng đã ra lệnh cho ta nói với người, ngày hôm qua người đã nói qua chuyện không thể giao dịch cùng với gia tộc bọn ta.” Ngạc Đa Đồ cũng lo lắng cúi đầu suy nghĩ, thanh âm cũng càng nói càng thấp, không thể phủ nhận, ở lúc ban đầu, bọn họ thật sự là có ý định đem Dịch Vân làm kẻ chết thay, hy vọng qua đó bảo toàn Kiệt Nặc Tư gia tộc. Điểm ấy, Dịch Vân hẳn cũng là rất rõ ràng mới đúng.

Vì gia tộc mình tồn tại, Cát Âu cũng không hối hận về quyết định của mình làm ra, thân là tộc trưởng Kiệt Nặc Tư gia tộc, bất cứ chuyện gì hẳn đều có thể suy tính thứ nhất cho gia tộc. Nhưng thực xin lỗi Dịch Vân cũng là sự thật, cho nên mới có mượn giao tình của Ngạc Đa Đồ cùng với hắn, hy vọng có thể tu bổ một chút vết nứt về quan hệ giữa Dịch Vân cùng gia tộc bọn họ giữa lúc đó.

Ít nhất, hạn độ cũng tuyệt không có thể cùng hắn trở thành cừu địch, gia tộc bọn họ không chống nổi một cái địch nhân như vậy!

Bắt tay vào làm, Dịch Vân hỏi ngược lại: “Việc này đợi bàn lại, hiện tại ta muốn biết là, kết quả bán đấu giá của lôi chúc ma binh kia, ngày hôm qua nghe người nói là thuận lợi làm cho Lam Duy Nhĩ gia tộc mua xuống, bọn họ khai giá là bao nhiêu?”

Ngạc Đa Đồ nghe Dịch Vân không có nói là sẽ cự tuyệt. Cảm thấy mừng rỡ, lập tức đáp: “Tại trên đấu giá hội lôi nguyệt ma binh kia, cơ hồ tất cả đại thế gia tộc của kì Vũ đế quốc đều có tham gia ra giá, trong đó người ra giá cao nhất là kì Vũ Vương thất, Khải Mễ Đề gia tộc cùng với Lam Duy Nhĩ gia tộc. Ba nhà này đều ra giá trên trời. Cao nhất thậm chí tới hai trăm ba mươi vạn kim tệ. Cuối cùng, còn lại Lam Duy Nhĩ gia tộc ra số tiền lớn thắng được.”

“Hai trăm ba mươi vạn kim tệ!” Dịch Vân bị con số này dọa cho ngây người, một thanh nhị phẩm cao giai ma binh có thể bán được giá trên trời như vậy, thật sự là vượt xa ý định ban đầu của hắn. Huống chi, kia chỉ là một thanh nhị lưu tàn thứ phẩm mà thôi.”

Hắn không biết, sở dĩ có thể bán được giá trên trời ngoài hai trăm vạn kia, là bởi vì trên ma binh đó có phụ gia đặc tính lôi chúc, đối với gia tộc tu luyện đấu khí công pháp lôi hệ mà nói, tuy chỉ là cấp bậc nhị phẩm cao giai, đã gần tiếp cận giá trị của tam phẩm ma binh.

Mà một thanh tam phẩm ma binh, chẳng những là vô giá, hơn nữa là cực kỳ khó cầu, giá trên trời ít nhất phải trên ba trăm vạn kim tệ mới có cơ hội mua được, đối Lam Duy Nhĩ cùng với các gia tộc có đấu khí gia truyền là lôi chúc công pháp gia tộc mà nói, hai trăm vạn không thể nói là giá trên trời, có thể nói đáng giá so với vật.

Huống hồ, chuyện lôi chúc ma binh kia chỉ là nhị lưu tàn thứ phẩm, toàn bộ kì Vũ đế quốc có thể nhìn ra tuyệt đối không vượt qua mười người, trừ hắn là người luyện chế ra ma binh cùng với Tạp Lỗ Tư, cũng chỉ có số rất ít người ở trong cổ lão luyện khí thế gia như gia chủ hoặc trưởng lão mới có thể may mắn phát hiện được.

“Như vậy, Lam Duy Nhĩ gia tộc chính là lấy hai trăm ba mươi vạn kim tệ mua đi sao?”

Ngạc Đa Đồ lắc đầu: “Không phải! Bọn họ lấy một trăm năm mươi vạn kim tệ, hơn nữa một tòa tử tinh mạch khoáng đầy đủ để đổi.”

Tử tinh mạch khoáng? Dịch Vân nghe thoáng giật mình.

Chỉ nghe Ngạc Đa Đồ lại nói: “Nửa năm trước, chiến sự ở biên cảnh đế quốc vẫn chưa kết thúc, đế quốc đối với vật tư chiến tranh quản lý cực nghiêm, quặng mỏ tài cũng là một loại trong đó, trên tay Lam Duy Nhĩ gia tộc tuy có đại lượng khoáng sản, bất hạnh lại là không thể bán ra theo số lượng, hơn nữa khi đó tài chính gia tộc bọn họ có hạn, cho nên mới nhịn đau đem cả tòa mạch khoáng này lấy ra để trao đổi ”

“Gia tộc bọn ta từng phái người đi thăm dò qua tòa tử tinh mạch khoáng kia, phát hiện sản lượng ít nhất đạt tới trên hai ngàn cân, lấy giá thị trường hiện tại để tính, đã vượt xa giá trị hai trăm vạn kim tệ, nếu lấy lời nói như vậy để tính, Lam Duy Nhĩ gia tộc vì mua được ma binh kia, đã trả giá vượt qua ba trăm năm mươi vạn kim tệ.”

Nửa năm trước, chiến sự ở biên cảnh đế quốc vẫn còn tiếp tục, Lam Duy Nhĩ gia tộc có ủng quặng mỏ lại bất hạnh là không bán được, mà ở hiện tại nửa năm sau, tam đại đế quốc nghị hòa, lệnh cấm giao dịch cũng giải trừ theo, bọn họ sở dĩ có thể lấy ra tử tinh mạch khoáng có thể bán ra trên hai trăm vạn kim tệ và hơn một trăm vạn kim tệ tức là đem giá trên trời hơn ba trăm vạn chỉ để mua nhị lưu tàn thứ phẩm ma binh?

Cho dù là tam phẩm sơ giai ma binh cũng bán không tới giá này, Lam Duy Nhĩ gia tộc lần này xem như mười phần coi tiền như rác, nói vậy bọn họ bây giờ hẳn là hối hận không ngừng a!

Dịch Vân nghĩ được điểm này không khỏi bật cười. Cười to nói: “Tốt! Các người làm tốt lắm! Kết quả làm ta vô cùng hài lòng!”

Ngạc Đa Đồ gặp Dịch Vân có thể hài lòng, hẳn cũng vui sướng, tảng đá lớn đặt ở trong lòng rốt cục buông xuống một ích: “Về phần phân phối lợi nhuận”

Khoát tay áo, Dịch Vân cười nói: “Giống như lời lúc trước đã nói, ta chỉ lấy bốn mươi vạn, hơn nữa, các người đem cho ta năm trăm cân tử tinh quặng mỏ, còn lại, tất cả đều là của Kiệt Nặc Tư gia tộc các người.”

Lấy trình độ luyện khí hiện tại của Dịch Vân, năm trăm cân tử tinh quặng mỏ, đủ để cho hắn luyện ra trên một trăm thanh nhị phẩm đỉnh phong ma binh, cho dù tương lai lúc đầu luyện chế tam phẩm giai ma binh sẽ có xác suất thất bại cực cao, nhưng số lượng này cũng đã đủ rồi.

Làm cho Lam Duy Nhĩ gia tộc ăn một cái ngậm bồ hòn thật to, chuyện này Kiệt Nặc Tư gia tộc thực làm hắn vừa lòng, gia tộc trực lợi, hắn cũng không để ý cho bọn họ nhiều điểm lợi nhuận.

Ngạc Đa Đồ nghe xong giật mình giữa đường trường, thần tình mừng như điên.

Dịch Vân nói ra phân phối lợi nhuận này, so với nguyên bản gia tộc bọn hắn tính toán còn tốt hơn nhiều lắm! Lấy Cát Âu tộc trưởng quy định thưởng phạt thông thường, chẳng khác nào hắn vì gia tộc lập một công lao thật lớn. Có lẽ, chức vị phó trưởng lão, cũng không phải là chức vị mà hắn có thể đạt cao nhất, hắn còn có cơ hội thăng tiến lên trên nữa.

Áp chế loại tình cảm mừng như điên trong lòng, so với việc này, còn có một sự kiện khác trọng yếu hơn, đó là kế hoạch tương lai trăm năm của Kiệt Nặc Tư gia tộc: “Dịch Vân, theo như lời vừa rồi của ngươi, còn cần nhắc lo lắng chuyện gì không ?”

Dịch Vân nhất thời rơi vào trầm mặc, một hồi, hắn đột nhiên hỏi: “Lôi Lạp bây giờ ra sao rồi, người đưa nàng an trí tại gia lão điểm kia sao?”

“Ta cũng không có theo như lời ngươi, đem Lôi Lạp an bài ở lão điểm, mà trực tiếp đem nàng mang về nhà của ta.”

Ngạc Đa Đồ đáp.

Dịch Vân giật mình khó hiểu.

Chỉ nghe Ngạc Đa Đồ nói tiếp: “Ai, Dịch Vân, ngươi thật không thể hiểu được tâm tư của tiểu cô nương! Lôi Lạp là mới tới Thiên Phong thành, trừ ngươi ra, nơi này nàng không quen biết bất cứ người nào, ngươi làm cho nàng cô đơn một người ở trong hoàn cảnh lạ lẫm, nàng còn nhỏ tuổi, đây không phải là phá hư nàng sao?”

“Huống chi, nghe Lôi Lạp nói, phụ mẫu nàng chết sớm, một mình nàng ở bên trong khu hoang dã. Lúc này mới gặp ngươi, cũng được ngươi mang về đến đây thân thể của nàng thật là đáng thương, như vậy tiểu cô

nương càng cần có người làm bạn mới được, cho nên, ta mới tự chủ trương mang nàng về nhà, ít nhất trong nhà còn có Nỵ Khả có thể làm bạn với nàng.”

Cách nói về thân thể của Lôi Lạp, Dịch Vân đã sớm sắp xếp cho nàng.

Mạt Nhược Nhân thành, thành chủ phủ, huyết tinh thảm án chết gần ngàn người, hắn tuy rằng không biết việc này sẽ phát triển đến sau thế nào, nhưng có thể khẳng định là sẽ chấn động toàn bộ kì Vũ đế quốc, ngày sau, cũng sẽ có vô số cuộc điều tra nhằm vào việc này được triển khai hoàn toàn, mục đích chính là muốn đưa hung thủ là hắn tìm ra.

Hắn cũng không giống như Tạp Lỗ Tư, có thực lực ngạo nhân để có thể ứng phó toàn thể, đế quốc truy đòi, cho nên, hắn mới nhắc nhở Lôi Lạp ngàn vạn lần không thể nói ra chuyện phát sinh ở Mạt Nhược Nhân thành.

Lôi Lạp tuổi tuy nhỏ, nhưng đã có tâm tính thành thực so với bạn cùng lứa, cũng biết việc này một khi tiết lộ đi ngoài, nhất định sẽ tạo cho Dịch Vân phiền toái lớn lao, hơn nữa, nàng không hề nhận định Dịch Vân có gì sai, phụ tử Tra Lý cùng với nhóm thành vệ này, bình thường cũng chỉ ức hiếp bình dân bọn họ, mỗi người đều giận mà không dám nói gì, đã chết cũng là xứng đáng, cho nên, ngược lại nàng phi thường cảm tạ Dịch Vân giúp nàng bảo đại cừu của cha mẹ, tự nhiên là sẽ không đem chuyện này nói ra.

Dịch Vân giật mình một lúc sau, lúc này mới hiểu được, cảm kích Ngạc Đa Đồ nói:“Ta thật chưa từng lo lắng qua về tâm tình của Lôi Lạp a, việc này ngươi làm rất tốt. Ta thật muốn đa tạ ngươi !”

Dừng một chút, Dịch Vân nói tiếp:“Về chuyện giao dịch ngày sau của chúng ta, ta nghĩ trực tiếp gặp mặt tộc trưởng các người Cát Âu, người lập tức giúp ta an bài một chút a.”

“Thật sự?” Ngạc Đa Đồ nghe xong mừng như điên, vội vàng không ngừng gật đầu nói:“Hiện tại tộc trưởng của ta cùng với các vị các trưởng lão đang ở đại sảnh gia tộc nghị sự, bọn họ đang chờ ta trở về thông báo kết quả gặp mặt cùng với ngươi, không cần an bài đặc biệt, người hiện tại có thể lập tức theo ta trở về!”

Dịch Vân gật đầu:“Vâng ngay bây giờ đi! Trước hết, ngươi trước mang ta đi tìm Lôi Lạp, ta muốn đem nàng cùng đi gặp tộc trưởng các người.”

Ngạc Đa Đồ nghe vậy giật mình ngạc, thần tình khó hiểu.

Đúng lúc này, Dịch Vân sắc mặt đột nhiên trầm xuống. Lạnh giọng nói:“Còn có, đem năm tên mật thám ẩn núp ở bốn phía rời đi, ta đã nói rồi. Ta rất không thích ở chỗ ta có người giám thị, kiên nhẫn của ta có hạn, hy vọng đây là lần cuối cùng!”

219. Chương 220: Làm Một Sự Kiện

Các nhóm do thám đồng thời cả kinh. Tất cả lập tức bốn phương tám hướng cấp tốc rút lui. Dịch Vân ko còn cảm thấy một người nào, hắn chỉ có khả năng cảm nhận trong phạm vi vài chục thước, nghĩ rằng bọn họ cũng biết điều ly khai.

Ngạc Đa Đồ vẻ mặt kinh hoàng, vội vàng giải thích:“Dịch Vân ngươi đừng có hiểu lầm, bọn họ cũng không phải tới giám thị của ngươi, mà là xác nhận lam phát nhân kia đã ly khai hay chưa, ta có thể cam đoan, về sau thiết phòng này, trừ phi ngươi yêu cầu, nếu không gia tộc bọn ta mật thám tuyệt không sẽ tái xuất hiện nơi này!”

Gật gật đầu, Dịch Vân nhàn nhạt nói :” Ngươi hãy nhớ kỹ lời nói hôm nay, chúng ta đi thôi!”

Hai người tiến vào nhà Ngạc Đa Đồ, A Lôi Lạp nước mắt nước mũi dàn dựa ôm chặt lấy hắn. Cách xa 1 ngày mà giống như cả một năm trường. A Lôi Lạp chỉ biết ngày hôm qua, Dịch Vân đi một địa phương nguy hiểm, gặp 1 kẻ rất nguy hiểm. Nàng vẫn lo lắng cho hắn, nay thấy hắn trở về bình an đương nhiên nàng mừng rỡ. Bên trong phủ ngoại trừ một ít gia phó ra thì ko thấy bóng dáng Nỵ Khả, có thể nàng tới học viện. Dịch Vân cũng không hỏi nhiều, mang A Lôi Lạp theo Ngạc Đa Đồ đi Kiệt Nặc Tư gia tộc.

Kiệt Nặc Tư gia tộc, nghị sự đại sảnh.

Đại sảnh này đã khôi phục cảnh tượng khí khái trang nghiêm vốn có. Chuyện phát sinh hôm qua làm tất cả các thành viên Kiệt Nặc Tư gia tộc thật xấu hổ, ko dám nhắc lại. Sự kiện đó đúng là điều sỉ nhục lớn nhất của gia tộc bọn họ trong mấy trăm năm qua.

Trong đại sảnh, gia chủ Kiệt Nặc Tư gia tộc Cát Âu cùng các vị trưởng lão đang an vị. Các trưởng lão đều đã gặp qua Dịch Vân, chỉ nghe Cát Âu mở miệng nói: “Ai, Dịch Vân, hiện tại bản tộc trưởng hướng người giải thích chuyện Tập Lễ Tư ép buộc người.”

Dứt lời, Cát Âu thật sự rời ghế đứng lên. Trước ánh mắt kinh ngạc của Ngạc Đa Đồ và các trưởng lão, Cát Âu bỗng nhiên cúi người tạo thành góc chín mươi độ, duy trì 5 giây trước mặt Dịch Vân. Đây chính là lễ nghi cao nhất trên Khung Vũ đại lục. Tuy rằng ko ai phản đối nhưng lấy thân phận địa vị Cát Âu như vậy lại hành lễ đối với tên tiểu tử vô danh Dịch Vân này thật khiến người ta kinh ngạc. Dịch Vân cũng ko biết lúc này trong mắt Cát Âu và Kiệt Nặc Tư gia tộc hắn đã thay đổi toàn diện. Ko nói tới trước đây hắn nắm giữ nguồn cung cấp ma binh, tại nơi này đạt tới lục tinh đều là cường giả. Mà Dịch Vân đã đạt tới sơ cấp lục tinh pháp cuồng.

Hiện tại trong đại sảnh trừ Ngạc Đa Đồ thì còn lại đều là cường giả lục tinh. Dịch Vân bất quá mới chỉ miễn cưỡng đạt tới lục tinh mà thôi, ko đáng ngạc nhiên. Nhưng đối lập với một đám lão giả đầu bạc trắng lại là một thiếu niên, 17 tuổi đạt tới sơ cấp lục tinh pháp cuồng. Ko nói tới Kỳ Vũ đế quốc, mà trên toàn thể đại lục tuyệt ko vượt quá 10 người như vậy. Tính ra tương lai của hắn vô cùng rộng lớn, ko biết ngày sau hắn có thể đạt tới thành tựu như thế nào?

Tuổi trẻ chính là tiền vốn, điều đó đủ để hắn ngạo thị thiên hạ. Đối với các đại gia tộc mà nói hắn tuyệt đối là một mối nguy hiểm hoặc một khối trân bảo. Là nguy hiểm hay là trân bảo, điều này sẽ được quyết định bởi thái độ của Kiệt Nặc Tư gia tộc với hắn. lấy thân phận tộc trưởng cúi đầu nhận sai, là hắn cam tâm tình nguyện, nhưng ko tình nguyện cũng phải làm, quan hệ song phương có rạn nứt phải được sửa chữa ngay

“Chuyện này, về sau không cần nhắc lại!” Dịch Vân nhàn nhạt nói: “Chỉ là, tư vị bị người bán đứng thật sự khó chịu, ta không thích cảm giác như thế, chuyện như vậy, về sau tuyệt không có thể lại có lần thứ hai, đây là giới hạn của ta”

Cát Âu gật đầu, nghiêm mặt nói: “Việc này người có thể yên tâm, trải qua lần giáo huấn này, bọn ta sẽ tìm một vài kẻ thế thân, cho bọn họ phân tán tới các thành thị, ngày sau nếu có sự tình phát sinh bọn ta tuyệt sẽ ko làm liên lụy tới người.”

Dừng một chút, trong mắt Cát Âu hiện lên ý cười: “Người nguyện ý cùng chúng ta gặp mặt, lại còn nhân nhượng như vậy người nguyện ý cùng với ta Kiệt Nặc Tư gia tộc tiếp tục duy trì quan hệ hợp tác?”

“Việc này còn phải xem xét, trước hết ta có việc cần nhờ tộc trưởng.” Nói xong, Dịch Vân nắm tay A Lôi Lạp tay nhỏ bé, đem nàng tới trước mặt, nói: “Nàng tên là A Lôi Lạp, ta nhận nàng nghĩa muội. Ta muốn đem nàng giao cho Kiệt Nặc Tư gia tộc. Hy vọng các người có thể lấy gia tộc trực hệ đệ tử thân phận đối đãi nàng, cho nàng sự giáo dục tốt nhất, hơn nữa đào tạo nàng thành tài.”

Cát Âu và các trưởng lão nghe xong chợt im lặng. lại nghe Dịch Vân nói tiếp: “Đó cũng không phải giao dịch. Mà là ta thỉnh cầu người! Mặc kệ tương lai quan hệ chúng ta như thế nào phát triển, các người cũng nhất định phải đối xử tử tế với A Lôi Lạp mới được, ta muốn một lời hứa hẹn. Nếu là làm không được, vậy đừng đáp ứng, ta sẽ không có gì oán thán.”

Cát Âu trầm ngâm nửa ngày, quay đầu nhìn về phía Dịch An trưởng lão. Chỉ thấy Dịch An yên tĩnh cấp ra một cái ánh mắt, gật đầu, Cát Âu không do dự nữa, chợt đi đến trước mặt A Lôi Lạp, kéo bàn tay nhỏ bé, cười to nói: “Bản tộc trưởng hiện tại tuyên bố, tiểu cô nương này từ nay chính là ta Cát Âu nghĩa nữ, cũng là Kiệt Nặc Tư gia tộc trực hệ huyết mạch đệ tử. Lời ấy các trưởng lão đang ngồi làm chứng, tuyệt không đổi ý!”

Cát Âu sai người đem A Lôi Lạp đi an bài. Trước khi đi, A Lôi Lạp hai mắt đầm lệ nhìn lại Dịch Vân, tuy rằng nàng không muốn rời xa Dịch Vân, nhưng việc Dịch Vân sắp xếp cho nàng đối với nàng mà nói, đó là phương thức tốt nhất .

Gia cừu chưa báo, con đường của hắn còn muôn vàn gian lao, nguy hiểm, Kiệt Nặc Tư gia tộc có thể cung cấp 1 hoàn cảnh tương đối an toàn cho nàng. “Cát Âu tộc trưởng, thật sự đa tạ người!” Dịch Vân chân thành cảm tạ.

Cát Âu cười: “Không có gì, A Lôi Lạp ngày thường xinh đẹp, lại thành thực trước lứa tuổi, có trí tuệ, có một nữ nhi như vậy ta nên cảm tạ người mới đúng.”

“Việc đã hoàn thành, giờ nên nói chuyện chính sự”. Dịch Vân mỉm cười nói: “Cho đến nay phương thức giao dịch của chúng ta là ta cung cấp ma pháp binh khí, còn các người giúp ta tìm kiếm danh sách thượng khí quặng mỏ kì thạch?”

Cát Âu gật đầu: “Phương thức giao dịch vẫn làm vậy. Trên thực tế khi người rời đi nửa năm, bọn ta có tìm được một vài kì kim khoáng thạch, vẫn đợi xem người có mua hay ko?”

“Kỳ thạch, quặng mỏ tạm thời ta ko cần, hiện tại ta muốn thay đổi phương thức giao dịch”

“Hả?”

Dịch Vân thở sâu, nói tiếp: “Về sau. Các người tiếp tục thay ta thu mua các loại kì thạch, mà ta không hề cùng các người mặc cả, mỗi tháng đem ra nhị phẩm trung giai ma binh, lấy mỗi cái bán tứ vạn kim tệ cho các người, về phần lãi thì dựa vào tài cán các người đem gia tộc đạt được nhiều ít lợi nhuận, đây chính giao dịch phương thức ta muốn áp dụng!”

“Vớ vẩn!” Cát Âu giật mình còn chưa đáp lời. Trong đó một gã trưởng lão liền nổi giận nói: “Mỗi một khối kì thạch ra giá đều là hơn mười vạn kim tệ, mà một thanh nhị phẩm trung giai ma binh nhiều nhất cũng chỉ có thể bán được bảy đến tám vạn kim tệ, người đưa ra điều kiện này. Chẳng phải là làm cho chúng ta mua kì thạch càng nhiều, lỗ cũng càng nhiều sao?”

Dịch Vân lạnh nhạt cười: “Một viên kì thạch không dùng được có thể giá trị hơn mười vạn kim tệ sao? Trước mỗi lần kì thạch giao dịch, chúng ta kỳ thật đều bị đối phương kêu giá trên trời, làm như ta coi tiền như rác đem làm thối!”

Gia tộc trục lợi, buôn bán mua bán lại như thế, như thế nào đi về phía đối phương tạo áp lực, như thế nào cùng với đối phương ép giá, việc này các người gia tộc hẳn là so với ta rõ ràng hơn mới đúng. Chính là các người vẫn làm như vậy thôi “Làm như thế nào, mới có thể cho các người gia tộc được đến lớn nhất ích lợi, đây là chuyện của các người, cũng không phải việc, ta hao tâm tốn sức đi quan tâm! Còn có, vừa rồi lời của ta chưa nói xong, chỉ cần các người Kiệt Nặc Tư gia tộc mua hàng kì thạch số lượng chủng loại có thể làm cho ta vừa lòng. Ta còn có thể xuất ra nhiều hơn cao giai ma pháp binh khí, hơn nữa chỉ cần muốn thị trường nâng gấp ba giá bán cho các gia tộc.”

Địch An trưởng lão lúc này cũng nhin không được tò mò hỏi: “So với nhị phẩm trung giai rất cao hơn? Là thanh ma binh cao giai giống Kinh Lôi sao?”

Dịch Vân không nói, chỉ mở ra bàn tay hướng về phía trước. Đột nhiên, hoàng mũi nhọn chột lóe, một thanh hoàng binh khí xuất hiện trên tay. Chỉ nghe hắn sang sang cười nói: “Lần trước ma binh đầu giá hội, các người thành công làm cho Lam Duy Nhĩ gia tộc thành kẻ coi tiền như rác, kết quả như thế làm ta rất là vừa lòng! Cho nên, y theo hứa hẹn, cái chuôi này ma binh liền lấy một trăm vạn kim tệ bán cho các người a.”

Dứt lời, dịch Vân đã đem cái chuôi này ma binh đưa cho Cát Âu.

Cát Âu tiếp nhận ma binh vừa thấy, toàn thân bỗng nhiên kịch chấn đứng lên, trên mặt biểu tình từ nghi hoặc, kinh ngạc đến mừng như điên đạo qua một vòng, kinh hô: “Nhị phẩm đỉnh cấp ma binh! Lôi chúc đặc tính! Đây là một thanh nhị phẩm đỉnh cấp lôi chúc ma binh!”

“Cái gì?” Các vị trưởng lão nghe vậy đều nhảy dựng lên, đều vây quanh Cát Âu chung quanh, ánh mắt thẳng nhìn chăm chăm cái chuôi ma binh giống như phong cách trường kiếm cổ xưa mỗi một hai mắt, đều là thần sắc hoảng sợ không dám tin

Đúng là nhị phẩm đỉnh cấp lôi chúc ma binh không thể nghi ngờ!

Nhưng vào lúc này, Dịch Vân ngạo nghễ cười dài nói: “Lam Duy Nhĩ gia tộc ra ba trăm năm mươi vạn kim tệ mua hạ cấp ma binh kia, buồn cười! Không biết, Kinh Lôi ma binh đó chính là nhị lưu tàn thứ phẩm,

cùng các người trên tay cái chuôi này so sánh, phẩm giai cùng với phẩm chất kém hơn gấp đôi?

“Nếu để cho hai người có tinh giai thực lực ngang nhau đem ra đấu, chỉ cần hơn mười kiếm, cái chuôi ma binh trên tay các người này có thể hoàn toàn đứt đoạn ma binh Kinh Lôi trong tay Lam Duy Nhĩ gia tộc! Các người ngày sau thu mua kì thạch kì quặng mỏ thành tích nếu có thể làm cho ta vừa lòng, ta sẽ đưa cho các người, chính là cùng với cái chuôi ma binh này giống nhau “Hiện tại, các người Kiệt Nặc Tư gia tộc nguyện ý tiếp thụ đề nghị của ta không ? Ha ha, ha ha ha ha,,!”

Cát Âu cùng với chúng các trưởng lão nghe vậy toàn thân mạnh mẽ run rẩy dữ dội, đều ngẩng đầu vô cùng hoảng sợ nhìn Dịch Vân.

Cát Âu kinh hãi, hai tay buông lỏng. đánh rơi thanh nghị phẩm cao giai phong lôi chúc ma binh.“Ba” một tiếng, rơi xuống mặt đất.

Đại sảnh nhất thời vắng lặng không tiếng động, con dư một tiếng ma binh rơi xuống đất âm thanh, giống như trống chiều chuông sớm, đánh thật mạnh vào mọi người nội tâm thượng

Tiếng cười cuồng vọng, vẻ mặt cao ngạo. Hai tròng mắt toát ra thần thái lẫm lẫm không chút nào nghi ngờ, lời của hắn, làm người ta không thể nào kháng cự!

Mọi người đại ra, trong lòng sản sinh một cỗ cảm giác khác thường, trong ấn tượng của hắn, tên kia là người bị gia tộc bọn họ cho tới nay chỉ như công tử ăn chơi sao? Hắn nắm giữ không ít siêu cấp ma binh đó !

Tiến vào lục giai, gặp Tạp Lỗ Tư, Kì Vũ ma đấu đại hội ngay tại trước mắt thực lực tiến triển, tâm tình tăng lên, đối với khát cầu lực lượng, Dịch Vân giống như là du long nhập hải phá tan gông xiềng bản thân, hắn sắp sửa đi làm một sự kiện.

Sự kiện oanh động thiên hạ!

220. Chương 221: Lấy Thực Lực Nói Chuyện

Lần ra điều kiện này, hắn vừa ra chế định cùng Kiệt Nặc Tư gia tộc phương thức hợp tác về sau, nắm chặt lấy quyền chủ động, vừa tìm được cho A Lôi Lạp một gia đình mới. Hai tảng đá đè nặng trong lòng đều bị đập tan. Chuyển đi này thật sự không tệ.

“Tiểu tử, chiêu vừa rồi của ngươi thật sự rất hiểm đó !” Môn La đi đến bên cạnh cười to nói : ”Từ giờ tương lai toàn bộ Kiệt Nặc Tư gia tộc đều bị ngươi quản chế, bọn chúng muốn ma binh cao giai hơn phải ra sức tìm kiếm khắp lục địa các loại kì thiết, quặng mỏ lấy lòng ngươi nha !”

“ Ngươi lớn tiếng nói sẽ bán cho bọn chúng ma binh nhị phẩm cao giai đỉnh cấp, sẽ không sợ bọn chúng bán đứng. Sau này sẽ không giống với vụ Ba Bố Á dong binh đoàn, không sợ bị người ta dùng thủ đoạn đối phó.”

Dịch Vân cười nói: “Việc này ta đã suy nghĩ kỹ rồi. Cho nên sau này ta chỉ cung cấp ma binh từ nhị phẩm đỉnh cấp trở xuống, hơn nữa số lượng không nhiều lắm. Chỉ cần trên tay ta có tam phẩm giai hay thậm chí tứ phẩm giai thì nhị phẩm ma binh có thể tạo thanh uy hiếp gì cho ta?”

“Tôi hôm qua theo yêu cầu rèn luyện ma binh của Tạp Lỗ Tư, ta phát hiện quá trình tôi luyện so với lúc trước thoải mái hơn nhiều, chắc là do đấu khí tăng lên đồng thời còn học được Quỷ Ngục kiếm kỹ nữa. Chỉ cần vài ngày làm quen ta tin tưởng có thể rèn luyện ra tam phẩm sơ giai ma binh.”

Các chiêu thức Quỷ Ngục kiếm kỹ yêu cầu phương thức vận dụng đấu khí giống với việc rèn luyện ma binh, hơn nữa còn có phần khó hơn.

Dịch Vân có thể học được kiếm kỹ này cũng làm cho thủ pháp luyện khí tiến nhanh, hiện tại hắn đã đủ tự tin để khiêu chiến với tam giai ma binh.

Môn La nghe vậy giận dữ nói:“Kỳ thật, lấy cường độ đấu khí của ngươi bây giờ là lục tinh linh vực sớm đã có biện pháp tạo ra tam phẩm cao giai ma binh, chỉ là thủ pháp chế tạo của ngươi luôn không theo kịp đấu khí của bản thân a!”, “Lấy cường độ đấu khí hiện nay của ta có biện pháp tạo ra tam phẩm cao giai ma binh ?” Dịch Vân giật mình hỏi.

“Đúng vậy! Cường độ đấu khí Tư đạt đặc biệt gia tộc ta phân cấp cũng không y chang tinh cấp vị giai, nhưng cũng có một quy luật. Nói tóm lại, khi người đạt tới lĩnh vực sáu sao đỉnh phong, có thể đủ luyện ra tứ phẩm trung giai ma binh, cùng cấp với cái gọi là “Thần binh hổ phách kiếm” kia, còn lại, người tự mình suy đoán đi.”

“Đúng rồi !” Môn La chợt nói: “Hiện tại hần là muốn lên đường đi Thiên Phong học viện, muốn giành lấy tư cách tham gia dự thi ma đấu đại hội ?”

Gật gật đầu, Dịch Vân nói: “Kì Vũ ma đấu đại hội không lâu nữa sẽ khai mạc, việc này không thể chậm trễ, ngay hôm nay, ta nhất định phải tranh thủ đến dự thi cấp bậc cao nhất sáu sao mới được.”

Thiên Phong học viện, diễn võ trường số 1.

Vừa rồi Dịch Vân đi đến phòng viện trưởng, theo quản lý nơi đó cho biết, vì có thể làm cho học viện ở Kì Vũ ma đấu đại hội lấy được thành tích tốt, Mễ Nặc nửa năm qua, đều đích thân cùng giáo viên dạy dỗ mười tên đệ tử dự thi cấp bậc sáu sao, cho nên nhờ quản lý dẫn dắt, hần đi vào diễn võ trường số 1.

Ở Thiên phong học viện có hơn 10 cái diễn võ trường. Đại bộ phận phân đều là thất tinh cấp bậc, chỉ có bài danh vừa đến Diễn Vũ ma trận cấp 5, mới là pháp trận cấp cao dành cho cường giả tám sao.

Mà ở phía sau núi cấm địa có cửu tinh cấp bậc Diễn Vũ ma trận, là cái duy nhất còn lại trong Thiên Phong học viện, bị đại viện trưởng coi là trấn viện chi bảo, từ trước cũng chỉ có số ít vài giáo sư cao giai cùng với viện trưởng có thể tiến vào, ngoài ra, có thể tiến vào bên trong tu luyện chỉ có một số ít đệ tử thân truyền như Dịch Vân.

“Người trước tiên ở bên ngoài chờ xem, ta đi vào trước thông báo Mễ Nặc viện trưởng, sau khi chần chờ một hồi, quản lý nói với Dịch Vân.

Người học viên này, trong học viện có danh khí rất lớn!

Nửa năm trước, hần không theo quy chế ly khai viện. Hành động này khiến Mễ Nặc viện trưởng tức giận nổ phổi. Càng làm cho tất cả giáo sư liên hợp lại yêu cầu khai trừ hần, viện quy nghiêm minh, từng đệ tử đều tuân thủ, hần còn phạm vào viện quy, là tân sinh lười biếng nhất từ trước tới nay trong suy nghĩ của các giáo sư.

Hần có được siêu phẩm tinh thần lực, là thiên tài, nhưng là không khai trừ hần, làm sao bảo các đệ tử khác tuân thủ luật lệ?

Viện trưởng đại nhân bị việc này đè nặng trong lòng, vẫn chưa thật sự đá hần ra khỏi học viện, nhưng thâm quyết tâm, khi hần trở về phải giáo huấn hần thật nặng.

Không thể tưởng tượng khi Mễ Nặc viện trưởng thấy hần sẽ phản ứng như thế nào, viện trưởng đại nhân một khi nổi giận lên, người ngoài ít nhiều cũng bị ngộ thương, trong lòng tên quản lý cũng rất bất an.

Dịch Vân biết, bốn sao, năm sao, sáu sao ba cấp bậc dự thi đệ tử toàn bộ phân biệt tập trung lại nghiêm khắc huấn luyện, mà trước mắt này diễn võ trường số 1 chuyên dùng cho lục tinh cấp bậc luyện tập. Khi tăng mạnh huấn luyện hoàn toàn phong bế với bên ngoài. Không để cho đệ tử tiến vào .

Dịch Vân nhìn sắc mặt phức tạp của quản lý liếc mắt một cái, nhợt nhạt cười nói: “Ta một mình rời viện vượt qua nửa năm, Mễ Nặc viện trưởng nhất định sẽ chỉ trích ta. Việc này tránh không khỏi, vậy không cần đi trước thông báo. Trực tiếp cho ta vào đi, hướng chi, người viện trưởng hiện tại muốn gặp, hần là là ta mới đúng chứ? Gã quản lý giật mình , ngấm lại đúng vậy, trong khoảng thời gian này Mễ Nặc mỗi ngày nghĩ tới Dịch Vân, đều đã chửi hần vài câu.

Đi vào diễn võ trường số 1, giương mắt nhìn lên. Chỉ thấy trên sân có mười mấy người, trong đó sáu giáo sư là đạt tới thất tinh lĩnh vực cao giai, mặt khác mười người còn lại là đệ tử lục tinh cực mạnh trong học viện, đang tản bộ trên diễn võ trường, hoặc là tỷ thí, hoặc là thỉnh giáo các giáo sư .

Mà ngồi trên ghế ở đài cao, vẻ mặt - nghiêm túc nhìn tràng cảnh tu luyện là một vị lão giả, mái tóc hoa râm, vẻ mặt trang trọng trầm ổn. Một cỗ hơi thở cường giả tự nhiên phát ra, liếc mắt một cái có thể làm cho lòng người sinh kính sợ, đúng là Mễ Nặc viện trưởng đã xa cách nửa năm không gặp.

Mễ Nặc vừa thấy hai người tiến vào, đầu tiên là giật mình, sau đó biến sắc mặt thành xanh mét, thần tình giận dữ quát: “Người là tên đệ tử hỗn trưởng, thật sự là có gan trở về? Tốt lắm!”

Lời vừa mới dứt, Mễ Nặc vùng bàn tay to lên, hơn mười phong nhận đột nhiên hướng Dịch Vân bắn xuyên qua.

Lúc trước Dịch Vân đem lời hấn cảnh báo thành gió thoảng qua tai, trong khoảng thời gian này hấn vẫn không thừa nhận áp lực nhóm giáo sư muốn khai trừ Dịch Vân, mà Dịch Vân là đệ tử đặc ý nhất của hấn trong mười mấy năm qua, không khai trừ thì không nói được ai, khai trừ thì luyến tiếc. Dịch Vân khiến tâm tình viện trưởng đại nhân phải chịu bao nhiêu khổ sở?

Mễ Nặc lúc này giận dữ, vẫn xuống tay đúng mực, đem phong nhận uy lực khổng lồ chế ở năm sao cao giai cấp bậc, hấn cho rằng Dịch Vân hiện tại hấn là hay là đang năm sao cao giai pháp đồ lĩnh vực, mặc dù không chặn nổi ma pháp công kích này nhưng tuyệt đối không bị thương nặng (chỉ ăn đủ đau khổ thôi).

“Có thể chính là hơi chút lớn một chút đau khổ, ai kêu hấn làm cho chính mình bị đau đầu nửa năm trời!”

Mễ Nặc đoán chắc ăn, chỉ là chuyện phát sinh kế tiếp lại làm cho hấn giật mình.

Chỉ thấy Dịch Vân làm như sững sờ, cũng không thi triển ma pháp phòng thủ, thế nhưng không né không tránh, ngơ ngác tại chỗ để hơn mười phong nhận đánh vào người.” Hấn lập tức bắn xa hơn mười thước.

Mễ Nặc kinh hãi, kết quả như thế cũng không làm hấn vui, đang muốn lao tới, đã thấy Dịch Vân lông tóc bình thường, làm như không chịu ảnh hưởng gì, tiêu sái trở về.

Lấy thực lực Dịch Vân hiện nay, công kích năm sao đã không để ở trong mắt, huống chi Mễ Nặc cũng không nặng tay, cho nên hấn mới có thể đón đỡ công kích, xem như cấp Mễ Nặc hết giận.

Dịch Vân nhìn Mễ Nặc nói lớn: “Viện trưởng, đây là thành tích của ta trong nửa năm qua. Ngài tiếp chiêu!”

Giọng nói mới vang lên, trong chớp mắt, một con viêm báo thật lớn dài chừng năm thước từ trống rỗng hiện ra, như thềm lôi hướng Mễ Nặc lao tới.

Lúc này, tất cả giáo sư, đệ tử có mặt đều bị hành động này của Dịch Vân gây sốc, có người dám hướng cửu tinh pháp tôn lĩnh vực Mễ Nặc viện trưởng phát động công kích?! Hấn là đang tìm tử, sao?

Môn La cũng là kinh ngạc vô cùng, hấn trước là từng nói qua nam nhân trong lúc đó không nên nói, phải Dịch Vân trực tiếp công kích Mễ Nặc, nhưng này cũng chỉ là hấn vui đùa, không nghĩ tới Dịch Vân nhưng lại thật sự làm như vậy.

Gió xoáy xoay chuyển trước người Mễ Nặc. Lập tức ngăn cản kia con viêm báo lao tới kia, một lát qua đi, hai đạo ma pháp, 1 hỏa 1 phong, đồng thời biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Mễ Nặc không tổn sức chút nào hóa giải con viêm báo, nhưng đồng thời hấn cũng phát hiện, Dịch Vân thi triển ma đạo pháp uy lực có thể vượt quá hấn tưởng tượng, căn bản không phải năm sao pháp đồ có khả năng sử xuất, đã hoàn toàn siêu việt năm sao lĩnh vực uy lực.

Hấn hoảng sợ kinh hô: “Uy lực vượt qua ma pháp năm sao đỉnh phong? Người đã đạt tới lực tinh lĩnh vực!”

Không chỉ có Mễ Nặc giật mình, mà ngay cả ở diễn võ trường sáu gã cao giai giáo sư, đều bị những lời này làm kinh ngạc đến ngây người, đều lấy mắt nhìn chằm chằm Dịch Vân, trong mắt lộ vẻ không thể tin.

Căn cứ tư liệu đệ tử ghi lại, Dịch Vân. Cách đây nửa năm là năm sao trung giai pháp đồ, mà hiện tại không quá một năm thời gian, hấn đã phá tan bức tường sáu sao? Đạt tới cảnh giới “Cuồng cấp”, thật sự là bất khả tư nghị, làm người ta khó có thể tin.

Tuy biết hấn có được siêu phẩm tinh thần lực, là thiên tài ma pháp, nhưng tốc độ tăng trưởng như vậy, đã hoàn toàn vượt qua lẽ, là Thiên Phong học viện đệ nhất nhân, cũng có thể là toàn bộ Kỳ Vũ đế quốc nghìn năm qua duy nhất, chỉ có thể dùng Hai chữ “Thiên tài” có thể hình dung, làm cho người ta sợ hãi cực kỳ!

“Mề Nặc viện trưởng” Khê gật đầu, dịch vân cung kính xưng hô , khi có những người khác ở đây, Dịch Vân sẽ không xưng hô Mề Nặc lão sư, mà là kêu giống những người khác.

“Ta đây lần trở về chỉ vì một sự kiện, chính là hy vọng có thể đại biểu Thiên Phong học viện, dự thi trận đấu ma đấu đại hội lục tinh cấp bậc, thỉnh ngài đáp ứng!”

Mề Nặc giật mình!

Dịch Vân lần này xa cách nửa năm trở về, một thân tu vi tiến triển đã làm cho hắn vô cùng giật mình, mà hiện hắn yêu cầu này, càng làm cho hắn kinh ngạc không thôi.

Theo ấn tượng của hắn, Dịch Vân là một người thần thần bí bí, tuy rằng là chân truyền đệ tử của mình. Nhưng mình không hiểu rõ về hắn, nhớ rõ hắn là đối Kì Vũ ma đấu đại hội không nửa điểm hứng thú, như thế nào lúc này mới một hồi qua, giống như là đổi tính , ngược lại đưa ra yêu cầu này ?

Hắn là đã bước vào lục tinh lĩnh vực đúng vậy, nhưng là sơ giai trình độ, căn bản không có tư cách đại biểu học viện tham gia thi đấu a

“Chê cười!” Mề Nặc đang trầm tư. Một gã cao giai giáo sư chen vào nỗi giận nói: “Không nói hiện tại học viện thi đua chọn lựa đã chấm dứt, tất cả dự thi đệ tử đã quyết định nếu không sửa đổi! Là trọng yếu hơn là, lấy chúng ta Thiên Phong học viện ma khí trình độ, tham ngộ thêm lục tinh cấp bậc dự thi đệ tử, ít nhất đều phải có thực lực trên lục tinh trung giai mới có thể tham gia, người chính là sơ giai trình độ, thế nhưng như thế chẳng tự lượng lực, còn có mặt mũi đối viện trưởng đại nhân đưa ra yêu cầu vô lý này, người biết xấu hổ không ?”

Đối mặt giáo sư lần này nghiêm khắc chất vấn, Dịch Vân chính l nhàn nhạt nói: “Việc này đơn giản! Chỉ cần tìm một đệ tử dự thi theo ta tỷ thí, người thắng vào. Bại thì ở lại! Cường giả thế giới, thực lực mới là duy nhất, ta hay dùng tự thân thực lực để trình bày đạo lý này!”

Dịch Vân nói lời này, mười tên dự thi đệ tử nhìn ánh mắt của hắn nhất thời đứng lên, khinh thường, nhạo báng, cùng với nồng đậm địch ý.

Bọn họ đều là trải qua học viện tầng tầng chọn lựa thi đua, là mười người mạnh nhất, cường giả tự nhiên có ngạo khí, mà Dịch Vân này nói, là rõ ràng không đem bọn họ xem ở trong mắt .

Đế quốc mỗi mười năm một lần Kì Vũ ma đấu đại hội, tục xưng “Long môn”.

Ở lục tinh cấp bậc, chỉ cần có thể đánh vào mười người đứng đầu, lập tức được phong tước, số lượng cao đẳng học viện Kì Vũ đế quốc có mấy ngàn, đệ tử dự thi chừng mấy vạn người, từng người đều là mười người mạnh nhất các học viện, ma đấu đại hội trình độ có thể nghĩ, cho dù không thể vào tiến nhập thập cường, chỉ cần có thể xếp hạng trăm, vinh dự cũng có thể làm rạng rỡ tổ tông.

Sau đó sẽ có vô số thế gia đại tộc qua mời chào, tiền đồ có thể nói rộng lớn, giá trị con người tăng theo cấp số nhân.

Bọn họ không ai nguyện ý buông tha cho cơ hội này, đối với Dịch Vân này mới đến. Liền muốn kéo 1 người trong số họ xuống, đương nhiên là chọc giận toàn bộ.

Hắn là quái nhân, điểm ấy Thiên Phong học viện tất cả giáo sư đệ tử đều biết, lại là không nghĩ tới, hắn còn là một kẻ không biết tự lượng sức mình ,cuồng vọng!

“Người” Quá mức cuồng vọng!” Giáo sư nhóm nghe vậy cùng tức giận, đang muốn quát mắng, mà Mề Nặc đang suy nghĩ, hắn nhìn chằm chằm Dịch Vân, chỉ cảm thấy một thời gian ngắn không thấy, hắn làm như thay đổi, trở nên lãnh, trở nên ngạo, cũng trở nên cuồng!

Nửa năm trước, nửa năm sau, quả thực là thay đổi con người. Mề Nặc lúc này cũng không khỏi cảm khái. Không hiểu Dịch Vân” Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, làm cho hắn thay đổi như vậy?

Mề Nặc trầm ngâm một lát, dùng thuật truyền âm, nhẹ giọng hỏi:“Dịch Vân, lấy ngươi hiện nay thực lực, là rất khó thắng những kẻ cao người nhất giai hoặc hơn nữa dự thi đệ tử , cho dù ngươi là thủy, hỏa song hệ ma pháp tu giả cũng là giống nhau “Giai vị chênh lệch nhân lực không thể bù lại. Hơn nữa ở lục tinh lĩnh vực phía trên lại khác hẳn! Quyết định của ngươi cũng không sáng suốt, nhiều nhất cũng chỉ có thể đánh

ngang. Muốn chiến thắng quá khó khăn học viện có học viện quy củ, vì sư cũng vô pháp đáp ứng yêu cầu này.”

Dịch vân nghe vậy nở nụ cười, cười đến thoải mái, cười đến ngạo nghễ: “Lão sư, nói đến nói đi, bất quá chính là một câu thực lực nói chuyện mà thôi sao? Ta nếu dám đưa ra cái yêu cầu, có mười phần tin tưởng, ta là vì thế mà đến, vọng thỉnh lão sư ngài có thể cho ta một cơ hội!”

“Dự thi chọn người danh sách đã viết, muốn ta lấy chức danh viện trưởng đi đầu phá hư viện quy, nếu ta không đáp ứng thì sao?”

“Như vậy, ta liền lập tức rời đi Thiên Phong học viện. Hướng học viện khác tìm cơ hội. Là cầu cũng tốt, là chiến cũng thế, đem các học viện dự thi giả kéo xuống” Nói vậy có người sẽ bởi vậy thay đổi tâm ý. Ta bất kể gì mặc chỉ dùng thực lực mà nói nói, nhất định phải tham gia lần này lục tinh cấp bậc ma đấu đại hội!”

Mễ Nặc nhất thời trầm mặc xuống dưới, đột nhiên. Hắn phát giác chính mình không nhận thức rõ một đệ tử của chính hắn.

221. Chương 222: Á Các (phụ Á)

Ngoại trừ toàn bộ giáo sư các cấp ở học viện đều đến đông đủ. Tất cả đệ tử cũng đều nghe được một tin tức:

“Kì Vũ ma đấu đại hội cấp bậc sáu sao, hiện nay gia tăng một hội tỷ thí chọn lựa, mà kẻ khiêu chiến chính là kẻ trốn học hơn nửa năm mới trở về, Dịch Vân Tất Nhĩ Đạt”.

Dịch Vân ở Thiên Phong học viện thể nói là tên tuổi như sấm bên tai, mà ngay cả tân sinh mới vào học viện cũng nhất định nghe qua chuyện của hắn, chẳng qua tất cả đều là ác danh mà thôi.

“Uy, các ngươi nghe nói chưa? Tầng thư quán quái nhân đã chấm dứt nửa năm trốn học và đã trở lại.”

“Làm sao có thể? Tên trốn học Đại vương thể nhưng không bị khai trừ, còn muốn khiêu chiến cường giả dự thi, hắn đã tiến vào lĩnh vực lục tinh cuồng cấp rồi sao?”

“Nghe tin tức mới nhất, hội trường tỷ thí là ở diễn võ trường số 1, chúng ta nhanh đi xem đi !”

Một truyền mười, mười truyền một trăm, không đến nửa canh giờ, cơ hồ tất cả đệ tử đổ tới diễn võ trường số 1.

Dịch Vân cũng bị tình huống hiện tại làm hoảng sợ, hắn chỉ là muốn cướp đoạt danh ngạch dự thi mà thôi, căn bản không nghĩ tới sẽ có nhiều người như vậy đi xem.

“Ai, tiểu tử Dịch Vân !” Mễ Nặc đi vào. Giận dữ nói: “Ngươi thật làm khó cho ta !”

Danh sách dự thi đã định, nếu phải thay đổi nguyên bản danh sách dự thi, cũng chỉ có thể tái tổ chức một lần nữa cuộc thi để chọn lựa, đây là học viện quy củ, cho dù vì sư là viện trưởng cũng là không thể thay đổi học viện quy tắc chọn lựa thi đua, chính là muốn trong suốt công khai hóa, lấy quá trình công chính tiến hành.

Mễ Nặc vừa rồi áp chế tất cả nhóm giáo sư có ý kiến phản đối, ngoại lệ cho hắn một lần cơ hội dự thi, hắn thấy Dịch Vân chỉ có một mình, lại muốn tuân thủ quy củ học viện, cho nên mới đem tin tức tản ra ngoài, làm cho tất cả đệ tử, nhóm giáo sư tới làm chứng quá trình thi đua.

Tuy rằng như thế, nhưng Mễ Nặc làm như vậy. Coi như là ở Thiên Phong học viện mở ra một cái tiền lệ cực không tốt, ngày sau không khỏi bị người ta bàn luận.

Dịch Vân thông minh như vậy. Điểm ấy, đương nhiên hiểu nên trong lòng rất là cảm kích: “Lão sư, thật sự là đa tạ ngài !”

Khoát tay áo, Mễ Nặc nhàn nhạt nói: “Ta chỉ cho ngươi một cơ hội, về phần ngươi có thể hay không tranh thủ, đành nhìn vào bản lĩnh của ngươi.

“Đợi vì sự an bài cho người đối thủ. Là một gã lục tinh trung giai lĩnh vực Vũ cường, kêu Á Các. Hắn ở danh sách mười người đứng hàng cuối. Nhưng cho dù như thế, cũng là thắng dễ dàng hơn người một giai vị. Phần thắng của người kỳ thật cũng không lạc quan, người dự đánh giá có mấy thành cơ hội thắng ?”

Dịch Vân không chút nghĩ ngợi đáp: “Đối thủ là lục tinh trung giai Vũ cường mà nói, cơ hội thắng chính là đủ mười thành.”

Mễ Nặc nghe vậy đại nộ, chợt sắc mặt trầm xuống, giận dữ nói: “Vi sư đã nói với người rồi, ma pháp tu giả trong quá trình tu luyện, không chỉ coi trọng ma lực tích lũy, tâm tình cũng rất trọng yếu, tuyệt không có thể kiêu căng tự đại! Phải nhìn trước mình, thắng mình, mới có thể biết người. thắng người!”

“Bọn họ không chỉ hơn người một cái tinh giai. Lại ở lục tinh trung giai đã mấy năm, chỉ cần cơ duyên đến, tùy thời đều có thể thuận lợi tiến vào cao giai lĩnh vực! Đối mặt đối thủ như vậy. Cho dù người xuất ra hết sức, thủy, hỏa ma pháp cùng sử dụng ứng chiến, cơ hội thắng cũng tuyệt không cao hơn năm thành, người tự tin là vì cái gì ?”

Lắc lắc đầu, dịch vân thản nhiên cười nói: “Lời lão sư ngài nói, Dịch Vân tất nhiên là không dám quên!”

“Chỉ là, ta có thể thắng chắc chắn mười thành, không có gì ngoài ý muốn. Còn có, ta chỉ sẽ dùng hỏa hệ ma pháp ứng chiến, lấy lục tinh trung giai trình độ, cái này đã vậy là đủ rồi.”

Dịch Vân tin tưởng mười phần, Mễ Nặc nghe vậy kinh ngạc.

Hắn hiện tại tuy rằng là lục tinh sơ giai trình độ, nhưng là trải qua chiến dịch, chém giết lục tinh trung giai cường giả, đánh bại lục tinh cao giai quang minh giáo chủ, lấy máu tươi luyện lệ tâm kiếm. Dem lại cho hắn cường hân thực lực.

Hơn nữa cảnh giới tăng lên, càng khiến cho thực lực ma khí của hắn tiến triển một mảng lớn.

Ở trong chiến hỏa thi sơn biển máu. Hắn một đường chém giết đi tới, nếu không trong ấn tượng Mễ Nặc, ngày đó hắn chậm rãi tích lũy thực lực. Là một Dịch Vân âm thầm làm việc.

Hổ con uống máu mới có thể thành hổ, Dịch Vân lại là sống ở biển máu đi ra, hắn là mãnh hổ!

Đi lên Diễn Vũ lôi đài, chung quanh âm ỹ không ngừng, Dịch Vân nghe được rõ ràng “Lấy lục tinh sơ giai khiêu chiến trung giai, kết quả không phải rõ ràng sao? Vì sao Mễ Nặc viện trưởng còn có thể an bài riêng trận này tỷ thí ?”

“Tin tức của người lạc hậu ! Nghe đồn quái nhân kia chính là con riêng viện trưởng đại nhân, cho nên mới có thể được hưởng đặc quyền.”

“Ác! Thì ra lại là một đứa con dựa vào phụ thân ăn chơi trác táng, trận này tỷ thí không phải là đã an bài tốt tiết mục a?”

Nghe quanh mình truyền đến tin đồn, trong lòng Dịch Vân nổi lên một trận cảm giác vớ vẩn, giống như lại nhớ khi tới hắn ba tuổi, Lam Duy Nhĩ gia tộc tham gia thí nghiệm thiên phú đại sảnh, ngay lúc đó hắn, cùng với hắn hiện tại, là hai loại hoàn toàn bất đồng tâm tình.

Đang lúc nghĩ vớ vẩn, đối thủ của hắn Á Các đi qua bên người, nhẹ giọng cười nói: “Tất Nhĩ Đạt học đệ, người không biết tự lượng sức mình a! Vèn vèn là sơ giai trình độ cũng dám hướng ta khiêu chiến? Mễ Nặc viện trưởng không tiếc phá hư nội quy học cũng muốn cho người cơ hội này, xem ra đồn đãi thật sự đúng vậy, người thật sự là con tư sinh của hắn à?”

“Hừ, nhưng mà chỉ là con hoang mà thôi, cũng vọng tưởng tham gia Kỳ Vũ ma đấu đại hội, đợi lát nữa ta là hảo hảo cùng với người so đấu. Ha ha ha!”

Á Các mặc dù là lục tinh cấp bậc trung giai. Nhưng xứng đáng cái danh hiệu thập cường Thiên Phong học viện, cường giả đều có lòng tự tôn, huống chi hắn cũng không nghĩ muốn buông tha tư cách tham ngộ thêm Kỳ Vũ ma đấu đại hội. Đối với Dịch Vân khiêu chiến, hắn đương nhiên là căm thù thật sâu.

Dịch Vân cũng không nổi giận, ngược lại cười nói: “Người nói đúng vậy, ta thật sự vẫn sống ở trong bóng tối, lại không thể gặp ánh sáng, chính là thời cơ chưa tới mà thôi.”

Thắng tới nay, hẩn trốn tránh, cất giấu, chỉ vì gia cữu chưa báo, cữu nhân không rõ, không thể không ăn nhần.

Thời cơ khi nào đến?

Sẽ chờ ngày nào đó thực lực hẩn cũng đủ mạnh, có lẽ là ngày mai, có lẽ là hôm nay, cũng có lẽ... Chính là hiện tại giờ khắc này.

Á Các nghe không hiểu lời này ý tứ, hừ một tiếng. Liền quay đầu đi góc lồi đài.

“Thi đấu bắt đầu!” Khi hai người đi đến vị trí, tỷ thí chính thức bắt đầu.

Trạm canh gác tuyên bố, Á Các trên tay xuất ra một thanh lam trường kiếm, vung lên như thiểm lôi bổ ra ba đạo hình bán nguyệt kiếm với mũi nhọn hướng Dịch Vân bắn ra.

Kiểm quang cực nhanh, công kích phương vị cũng thực chuẩn xác, chỉ thấy kiếm quang ở giữa thẳng tắp bắn nhanh tới, mà còn lại lưỡng đạo phân biệt tự tả hữu lấy gấp khúc quỹ đạo phát ra thế công hình cung, vây kín ba hướng. Nhanh chóng hướng Dịch Vân tấn công, nháy mắt phong kín không gian chốn chạy, chỉ có thể cứng rắn đối đầu, không thể né tránh.

Chỉ nhìn Á Các ra chiêu thức xảo quyết lão luyện, dùng một chiêu liền khiến cho đối thủ không đường trốn, chỉ phải cứng rắn đón đỡ, liền cũng biết kinh nghiệm chiến đấu của hẩn tương đối phong phú. Cũng không phải học viện đệ tử có thể so sánh với. Không hổ là bài danh đệ thập cường giả Thiên Phong học viện.

“Thủy hệ đấu khí, nhất phẩm cao giai thủy chúc ma binh, chiêu này thật là không giống bình thường!” Dịch Vân trong lòng thầm nghĩ.

Thì ra, Á Các cầm trên tay là ma binh nhất phẩm cao giai thủy hệ, mà hẩn sở tu luyện cũng là thủy hệ đấu khí, y như Duy Đa ngày đó so đấu với hẩn, chẳng qua, A Các so với Duy Đa mạnh hơn nhiều lắm.

Ma binh hơn phàm binh là có thể đề cao thực lực chiến đấu của võ giả trên diện rộng, mà Ma Đấu đại hội cũng là cho phép thí sinh dự thi mang theo ma pháp binh khí ứng chiến, chỉ vì có biện pháp tìm được một thanh tốt binh khí, cũng bị coi là thực lực bản thân mình hoàn thiện.

Đối mặt ba đạo kiếm quang vây kín giáp công, Dịch Vân vung bàn tay to lên, ba con viêm báo thật lớn hiện ra từ trống rỗng. Va chạm với đấu khí kiếm quang. Tiếng nổ vang trời, ở ngoài xem mấy ngàn danh đệ tử trong mắt, chỉ thấy sáu đạo hồng lam khác nhau ở giữa không trung va chạm lẫn nhau, lập tức tuôn ra nhất tầng lớn hỏa hoa lam mũi nhọn, sự dư thừa thủy hỏa nguyên tố tràn ngập ở toàn bộ không gian diễn võ trường số 1.

Á Các lợi dụng mà hơi nước hướng Dịch Vân tới gần. Võ giả cùng với ma pháp sư trong lúc chiến đấu, chính là khoảng cách tranh đoạt, hẩn lại huy bổ ra ba đạo kiếm quang, lấy phương thức giống nhau như đúc bắn nhanh tới. Dụng ý của hẩn rất đơn giản, chính là tận lực tiêu hao ma lực đối thủ, cũng ngăn cản đối phương thi triển ra cường đại ma pháp.

Chỉ cần có thể đủ đánh gãy thời gian ma pháp sư thi pháp niệm chú, hẩn chẳng cách nào là tấn công liên tục.

Á Các trong lòng âm thầm cười lạnh: “Chẳng qua là trình độ lực tinh sơ giai mà thôi, còn dám hướng ta khiêu chiến? Tuy rằng ngươi có được siêu phẩm tinh thần lực, cũng chỉ là tiểu tạp chủng thôi!

Tỷ thí cùng cấp chiến đấu, nếu ta không cẩn thận chém mất tay chân, cho dù Mễ Nặc viện trưởng cũng tuyệt kể không thể nói thêm cái gì, hắc hắc hắc!”

Mất thấy cùng với vừa rồi giống nhau ba đạo kiếm quang bắn lại, Á Các còn theo đuôi ở phía sau, không ngừng tiến gần rút ngắn khoảng cách, Dịch Vân như thế nào không biết hẩn tính toán?

Hẩn nửa bước không dời, cũng không ngậm xương chú ngữ, chính là đem hai tay tiền ra trước, nháy mắt vận chuyển hỏa hệ ma lực trong cơ thể, đem từng đạo cực hỏa cầu thật nhỏ ngưng tụ trên hai tay.

Ở thời gian cực kỳ ngắn ngủi, hẩn liền thi triển ra ba mươi đạo tạo thành ngọn lửa ở phía trên hai bàn tay, ngọn lửa tuy nhỏ, nhưng trải qua tầng tầng gia tăng, độ nóng chột bạo thẳng, bị hạn chế ở một cái phạm vi nhỏ nhất.

Áp súc ngọn lửa, cực cao độ nóng, cùng với nhiệt độ không khí ngoại giới hình thành thật lớn tương phản, chỉ một thoáng, trước mặt hần không gian bỗng nhiên vận vẹo, sinh ra một khoảng không đứt gãy khoảng một thước.

Á Các đánh ra ba đạo hình bán nguyệt kiếm quang vừa tiếp xúc với khoảng đứt gãy. Lập tức bị vận vẹo chuyển phương hướng, lấy một chút chênh lệch, theo Dịch Vân bên người mà qua, Dịch Vân còn bất động, dễ dàng hóa giải thể công của Á Các. Mắt không nháy, thân không dời, thoải mái giống như ăn cơm uống rượu.

“Đây là có chuyện gì?” mấy ngàn danh đệ tử bàng quan, đều bị này một màn làm hoảng sợ. Bọn họ trong mắt chứng kiến, ba đạo kiếm quang lấy hoàn mỹ góc độ hướng Dịch Vân hoàn thành bao giáp, sắp oanh trảm đến hần, lại là đột nhiên chuyển phương hướng, lấy một chút chênh lệch, theo Dịch Vân bên người bay qua, thể công ba đạo kiếm quang đồng thời thất bại.

Giữa sân là mấy ngàn con mắt nhìn, lại không ai hiểu được biến hóa đến tột cùng là như thế nào phát sinh.

Đệ tử có thể xem không hiểu, chỉ cảm thấy nghi hoặc, nhưng tất cả giáo sư lại toàn thân đồng thời chấn động, không hện mà cùng đứng lên, đều là vẻ mặt kinh ngạc nhìn Dịch Vân, chỉ vì bọn họ hiển nhiên nhìn ra manh mối.

222. Chương 223: Tư Cách Cạnh Tranh

Nhìn qua, vừa rồi Dịch Vân dùng ma lực hộ pháp, cũng không có niệm tụng chú ngữ, mà là trực tiếp đem ma lực kích ra bên ngoài cơ thể, ngưng tụ tại song chưởng. Giống như là phương pháp vận dụng đấu khí của võ giả.

Động tác như vậy cũng không khó, tất cả đệ tử tu tập ma pháp đều có thể dễ dàng làm được. Chẳng qua lấy phương pháp thi triển ma pháp như vậy, uy lực là nhỏ đáng thương, cũng không có tác dụng thực chất. Cho nên cũng không có người làm như vậy.

Chỉ là bọn hần cũng không có nghĩ đến, cho dù là nho nhỏ hỏa diễm, ở nháy mắt cũng có tác dụng gấp bội hiệu quả. Hơn mười ngọn lửa cùng kết hợp có thể ở quá ngắn thời gian nội sinh thành cực nóng nhiệt lực.

Dịch Vân đem một đoàn ngọn lửa cực nóng nén cực hạn. Chúng nhỏ như ngón tay cô đọng lại thiêu đốt, nháy mắt đối với chung quanh không gian tạo thành kịch liệt ảnh hưởng, không khí chuyển động hỗn loạn sinh ra đứt gãy, cho nên hần mới có thể sáng tạo ra không gian vận vẹo biến hình thành tấm chắn, tuy rằng duy trì thời gian chỉ không đến nửa giây, nhưng là đủ để thay đổi quỹ đạo công kích của Á Các.

Biến hóa này là một trong những trụ cột lý luận ma pháp. Chỉ cần đệ tử có ở học viện học khóa ma pháp đều từng nghe nói qua, chỉ nói là qua đơn giản, làm lại là rất khó.

Muốn cho ma pháp cực hạn ở không gian nhỏ hẹp lại đã là muôn vàn khó khăn, huống chi, phải không đến một giây trong thời gian, liên tục thi triển ra hơn mười ma đạo lực đi ra, căn bản là không có khả năng làm được chuyện đó.

Làm cho các vị giáo sư nhóm vô cùng kinh ngạc chính là, Dịch Vân vừa rồi lại dễ dàng làm được.

Trong nháy mắt, đem ba mươi đạo ma lực không ngừng phát ra, thi triển ma lực giống như đấu khí, loại trình độ này thi pháp tốc độ đã là hoàn toàn trái với thường thức thiết tắc ma pháp, cho dù là bọn họ đã đạt tới thất tinh lĩnh vực cũng là không có khả năng làm được.

Hiện tại nhưng lại nhìn một người đệ tử mới vào lực tinh cấp cấp dễ dàng hoàn thành, có thể nói là đánh vỡ lý luận ma pháp lĩnh vực thượng thiết tắc, quả thực giống như thần tích giống nhau, cho nên bọn họ hoảng sợ.

Mà Dịch Vân sở dĩ có thể đem ma lực thi triển nhanh như vậy, trừ bỏ là hần đem đấu khí vận dụng phương pháp lấy ma pháp sử dụng, và trọng yếu hơn là Bối Lợi Mỗ dạy pháp môn ma pháp huyền ảo, hần sớm thông hiểu toàn bộ đạo lý, cũng đem điều tinh vực cấp bậc ma pháp thi triển phương pháp linh hoạt vận dụng, cho nên mới có thể làm ra “Kỳ tích” này.

Mễ Nặc lúc này cũng đứng lên, kinh ngạc nói: “Thật sự quá kinh người, Thì ra ma pháp cũng có thể thi triển vận dụng như vậy! Ma pháp cô động cực hạn ở bên trong không gian nhỏ hẹp, ta đây là có thể làm được. Nhưng là giống hần như vậy tốc độ thi pháp hần rất cuộc là như thế nào làm được khiến cho ma lực nháy mắt liên tục tràn ra ?”

Hần từng đã dạy Dịch Vân đem ma pháp đồng thời đang lúc song song sử dụng, lại khó làm được trình độ như vậy cho dù hần có cử tinh pháp tôn thực lực. Đây ma lực trong nháy mắt phóng ra ba mươi đạo, hần biết mình làm không được.

Mễ Nặc trong lòng cảm khái: “Ai, hần lần này trở về không chỉ có thực lực tiến triển vượt quá của ta tưởng tượng. Mà ngay cả ma pháp kỹ xảo vận dụng cũng làm cho ta giật mình, trên người đệ tử này phát sinh hết thảy đều làm cho người ta suy nghĩ không ra a!”

“Nhưng mà, hần đúng là bảo vật! Hiện tại xem ra, lúc trước ta cường bức dụ khị kéo hần vào Thiên Phong học viện là quyết định rất đúng đắn.”

Nghĩ đến đây, Mễ Nặc nở nụ cười.

Á Các vốn là tin tưởng tràn đầy, lại trong một khắc thấy kiếm khí của mình bị hóa giải một cách mặc danh kỳ diệu, hần hoảng sợ dừng bước, kiếm chỉ phía trước: “Không có khả năng sẽ thất thủ mới đúng a, người vừa rồi là làm cái gì, này rất cuộc là sao lại thế này?”

Hần kinh nghi bất định, dùng đồng dạng phương pháp, hần từng thuận lợi đã đánh bại hơn mười người lực tinh pháp cuồng, như thế nào gặp Dịch Vân liền mất đi hiệu lực ?

Hần biết Dịch Vân nhất định đã làm cái gì đó, lại là hần lại hoàn toàn nhìn không ra gì manh mối, bởi vì không biết, cho nên hoảng sợ.

Dịch Vân không đáp, cười nhạt nói: “Mới một chút ngoài ý muốn liền dọa được người ? Tỷ thí cùng cấp chiến đấu. Ở trong chiến đấu làm rối loạn chính mình tiết tấu, cho đối thủ có thời gian hồi sức là tối kỵ! Đấu khí của người thực lực tuy mạnh, kỹ xảo thực chiến cũng là không yếu. Nhưng ý thức tâm tình trong chiến đấu, lại quá kém. Người, không hợp cách a!”

Lần này nói chuyện tuy nhẹ, nhưng là rõ ràng truyền khắp toàn bộ diễn võ trường số 1, làm cho mỗi người là nghe được rõ ràng.

Chỉ thấy phía ngoài từng giáo sư nghe vậy đều gật đầu nhận thức, võ giả cùng với ma pháp sư chiến đấu chính là thời gian cùng với không gian, Á Các chẳng qua là hơi bị suy sụp, lại bởi vậy dừng lại thế công, làm cho đối phương có hồi sức ngưng tụ ma pháp cơ hội, thật là phạm vào tối kỵ của võ giả.

Nếu ở trên chiến trường thật, đã đủ hần chết mấy lần .

Á Các giận tím mặt, Dịch Vân trước mặt mọi người nói ra, rõ ràng chính là tư thái của một cao thủ chỉ điểm người kém cỏi, tuy rằng lần này nói vậy tựa hồ đúng, nhưng hần trong lòng rất khó chịu, mình ở học viện lại lịch cùng với tuổi so với hần đều lớn hơn rất nhiều. Hơn nữa tinh giai thực lực so với hần mạnh hơn một giai, lần này nói, đã là thương tổn nghiêm trọng đến lòng tự trọng hần, là trắng trợn vũ nhục hần!

“Hừ! hạ gục người chẳng qua là chuyện dễ như trở bàn tay, cho người hồi khí thời gian lại thì thế nào? Coi như là bổ thí cho người, tình cấp vị giai không bằng ta, phải bại!” Á Các giận dữ hét lớn, chột nhaim phía trước chạy đi đi.

Nếu kiếm quang công kích đối với Dịch Vân không sinh ra được tác dụng, hiện tại hần đơn giản bỏ thể công hoa mỹ. Trực tiếp đem đấu khí vận lên toàn thân. Lam quang chói mắt tỏa ra, cường hần đấu khí uy áp xa xa định chế trụ dịch vân, hần phải lấy ưu thế mạnh đối phương một bậc thực lực, lấy thuần túy lực lượng hàng phục Dịch Vân.

Nhóm giáo sư chung quanh thấy thế, không khỏi phát ra một tiếng tán thưởng, khen Á Các ra tay kiên quyết.

Tình cấp vị giai chênh lệch tuyệt đối rất khó vượt qua, nếu thực lực của chính mình thắng dễ dàng quá đối thủ, vậy rõ ràng bức bách đối phương không thể không cùng mình ngay mặt đối chiến. Hần quyết định này chính xác, cũng sớm nên làm như vậy.

Á Các không hổ là bài danh thập cường giả học viện, hấn tức thời tỉnh ngộ, cũng ra quyết định chính xác. Chỉ là, chậm một bước.

Ngay khi hấn bước ra ba bước, đang định hướng Dịch Vân tấn công, đột nhiên phát hiện trong vòng phạm vi mười thước. Bỗng nhiên hiện lên một vòng ma pháp trận, phạm vi mười thước, lại là từ mấy trăm kỳ ma văn đồ hình dị sở tạo thành, mà hấn đang đứng ở ma trận trung ương nhất, kỳ dị ma đồ tản mát ra đỏ sẫm quang mang đi ra.

Trong vòng tròn pháp trận, hỏa nguyên tố như dòng xoáy điên cuồng tụ tập, nhiệt độ trong đó bạo tăng, theo sau, mấy trăm ma đạo đồ hình trên mặt đất đột nhiên đồng thời phát động, phát ra hồng mang sáng loá, liệt viêm ở ngoài vòng tròn nháy mắt bùng lên hừng hực thiêu đốt, không xoay tròn nhưng cũng hướng trung ương pháp trận co rút nhanh, nhất thời trong lúc đó, đem Á Các vây khốn.

Trong phạm vi mười thước, mười thước lớn nhỏ hỏa viêm lồng giam. Dịch Vân đứng ở ngoài vòng tròn, mà Á Các lại bị nhốt tại bên trong.

Đúng là năm sao đỉnh phong hỏa hệ ma pháp viêm ngục lao tù!

Mắt thấy viêm ngục lao tù sinh ra tạo thành hỏa viêm tường dày không ngừng xoay tròn, mà ngay cả độ cao hai thước cũng đều có thật dày tường lửa bao bọc, bốn phương tám hướng đường ra toàn bộ phong kín, Á Các rất cực biến sắc.

Không chỉ có là hấn, giờ khắc này, tất cả xem giáo sư ở ngoài cũng đều đứng lên, Mễ Nặc lại chạy vội tới bên cạnh diễn võ trường nhìn.

Viêm ngục lao tù chính là năm sao đỉnh cấp cấp bậc pháp thuật. Lại đang ở bọn họ trước mắt, ma đạo pháp uy lực có thể vượt qua cấp năm sao, nhìn tâm trận nhiệt độ vượt qua hai ngàn độ, cực nóng như vậy, chẳng những có thể khóa luôn lực tinh linh vực, có khi tính luôn lực tinh trung giai trong đó.

Tất cả mọi người biết, Dịch Vân mới bước vào lực tinh linh vực Pháp Cường, mà hấn hiện tại có thể thi triển ra ma pháp uy lực tương đương lực tinh trung giai ma pháp. Một cái kinh người đáp án bỗng hiện lên trong lòng mọi người: Dịch Vân chân chính thực lực, ít nhất vượt qua lực tinh trung giai!

Cảm thụ được chung quanh cực nóng, Á Các biểu tình vô cùng ngưng trọng, hấn đang ở chính giữa. So với bất luận kẻ nào đều rõ ràng cảm nhận được uy lực kinh người của hỏa hệ ma pháp, nhiệt độ ngọn lửa trên hai ngàn độ, đã đủ để tạo thành uy hiếp nghiêm trọng với hấn.

Rõ ràng chính là năm sao lĩnh vực ma pháp, lại có thể sinh ra uy lực như thế, cho tới bây giờ, hấn mới thống khổ biết, là hấn quá mức khinh địch. Dịch Vân Tất Nhĩ Đạt không giống đồn đãi, cái gì quái nhân, con tư sinh như lời đồn, chẳng qua là ô dù của hấn, che dấu thực lực chân chính của hấn hấn!

Tường lửa không ngừng xoay tròn vào trong, ngay tại lúc hấn đang muốn phá vỡ ra chung quanh bỗng nhiên xuất hiện hộ thuẫn lửa, một mặt, hai mặt, ba mặt, mọi người cực độ kinh ngạc. Chợt có mười sáu mặt hỏa thuẫn song song xuất hiện xung quanh, từng phương hướng đều có từ bốn đạo viêm thuẫn cùng hợp lại mà thành, độ dày chừng hơn năm thước. Cực kỳ kiên cố, cho dù là lực tinh trung giai cường giả muốn đập vỡ ma pháp thuẫn này, cũng không trong thời gian ngắn có thể làm được.

“Rất biến thái ! Cho dù là đệ giai ma pháp thuẫn cũng không có thể ở nháy mắt ngay tung ra mười sáu cái. Còn tầng tầng viêm hỏa, tốc độ hấn thi pháp rất cuộc là nhanh như thế sao?” Á Các hoảng sợ.

Cùng thời gian, chúng giáo sư ở ngoài cũng bị cảnh tượng này dọa sốc, đều vội tới phụ cận quan khán, Mễ Nặc có vẻ mặt không thể tin, lẩm bẩm nói: “Thật sự là quá kinh người!”

Hiện tại đã có thể khẳng định, không phải pháp môn ma pháp song song ta dạy hấn, hấn rất cuộc là như thế nào làm được ?”

Trước không cửa, sau không đường, mà ngay cả trái phải cũng bị tầng tầng vây kín, trên đỉnh đầu tuy rằng cũng có hỏa viêm hộ thuẫn phong kín, nhưng so với bốn phía yếu hơn rất nhiều, nơi đó mới có thể chính là cửa ra duy nhất của hấn.

Khoảnh khắc thời gian, Á Các quyết định, chỉ thấy hấn đem đầu khí vận lên toàn thân, giơ cao ma binh. Sau đó chân dùng sức đạp, cả người bay lên, tạt hướng lên trên phương bao lại hấn viêm tường vọt mạnh

tới.

Oanh! Oanh! Oanh!

Hắn liên tục đánh vỡ ba đạo hỏa thuẫn, thuận lợi lao ra khỏi phạm vi viêm ngục lao tù, hắn đang ở giữa không trung năm thước cao, dưới là biển lửa, trên đầu là bát ngát trời xanh. Hắn rốt cục thở ra một nhọc.

Á Các buông lỏng, vui sướng không bao lâu, lại hoảng hốt gặp một đạo bóng đen hướng hắn đánh đến, tập trung nhìn vào, dĩ nhiên là Dịch Vân, hắn kinh ngạc không thôi!

Thì ra, ngay tại Dịch Vân chứng kiến Á Các đang muốn hướng về phía trên phá vây, hắn cũng lên theo, đã sớm nhảy đến phía trên viêm ngục lao tù chờ đợi, Á Các nhất cử nhất động đều bị hắn nắm giữ.

Trên thực tế, ma trận trên đỉnh hỏa viêm loãng ra cũng là hắn cố ý làm uy lực yếu bớt, chính là muốn Á Các từ đây phá vây, mà Á Các không nghĩ đến tìm được sơ hở của ma pháp, lại là rơi vào chỗ người ta tỉ mỉ bố trí.

Ngoài dự kiến mọi người, Dịch Vân chủ động tiếp cận Á Các, quả thực làm sợ hãi tất cả đệ tử đứng xem.

Cái ma pháp sư nhưng lại không nghĩ mở rộng khoảng cách, ngược lại là chủ động nhằm phía vô giả, này hành động căn bản là thiêu thân lao đầu vào lửa, hoàn toàn là muốn chết. Không có gì một cái pháp sư dùng phương thức này để chiến đấu, căn bản là không nghĩ ra Dịch Vân có mục đích này.

“Hỗn trưởng! Người nghĩ muốn cận chiến, ta thành toàn người!” Á Các nhìn thấy Dịch Vân hướng hắn lao đến, đúng là không mừng kịp, đem toàn bộ đầu khí trên người quán chú vào ma binh, hướng Dịch Vân đánh tới.

Khi trận chiến đấu này bắt đầu, hắn thực lực rõ ràng là mạnh hơn đối phương một giai, ngược lại là bị Dịch Vân không chế, hắn coi như là một đệ tử cực mạnh bài danh thứ 10 trong Thiên Phong học viện, khi nào từng chịu uất khí như vậy, hiện tại lại thấy Dịch Vân chủ động tiếp cận, rõ ràng là không đem chính mình để vào mắt, với hắn mà nói giống như là lòng tự tôn bị chà đạp, giận không thể tả.

Hắn tung một kích kia là dồn nén cơn giận mà ra, không có chút nào giữ lại, uy mãnh cực kỳ, nếu là Dịch Vân bị chém trúng, khẳng định thể nào cũng phải bị thương nặng.

Đúng lúc này, Dịch Vân hướng bàn tay to xuống phía dưới. Dưới đó sinh ra một hỏa thuẫn nhỏ, chột hắn nhẹ nhàng hướng lên trên một chút, nháy mắt, né qua cú chém của Á Các. Liền nhẹ rơi xuống phía sau hắn.

Lúc này hai người đều đang ở giữa không trung, Á Các không có chỗ mượn lực, chỉ có thể hoảng sợ quay đầu nhìn Dịch Vân, không rõ dụng ý của hắn.

Ma pháp sư như thế áp sát một gã vô giả, thật sự vượt dự liệu của, chẳng lẽ hắn là muốn đánh nhau vật lộn sao?

Á Các kinh nghi, mọi người khó hiểu, ngay trong nháy mắt này, Dịch Vân nở nụ cười, hắn cười đến sáng lạn, đột nhiên một con dao thật mạnh bổ vào sau Á Các, trên tay truyền đến kinh lực cực đại, không phải lực đạo pháp sư có khả năng phát huy, lập tức liền oanh phá hộ thể đầu khí Á Các, đánh hắn bất tỉnh.

Theo sau, Dịch Vân nâng Á Các, xoay người, ngoài phạm vi viêm ngục lao tù ma pháp, vứt đối thủ bất tỉnh nhân sự xuống, nhìn đứng ở tròng ngoài, chính góc lạng nhìn Mễ Nặc cùng với chúng giáo sư, chỉ nghe hắn lạnh nhạt cười nói: “Trận tỷ thí này, ta thắng!”

Cũng chính thức lấy được tư cách dự thi kì Vũ ma đấu đại hội lực tinh cấp bậc, đúng không?”

Tất cả đệ tử, giáo sư, cùng với Mễ Nặc. Đều là lặng im không tiếng động, trận này kết quả tỷ thí hoàn toàn vượt quá bọn họ tưởng tượng, một cái vền vền lực tinh sơ giai pháp cuồng, thể nhưng theo trận đấu ngay từ đầu, liền áp chế Á Các so với hắn càng mạnh hơn một giai, lực tinh trung giai Vũ cuồng.

Mà cuối cùng, hắn lấy cùng loại vật lộn phương thức, tay không có đeo găng tay đem Á Các đánh bất tỉnh, ma pháp sư vật lộn còn hơn vô giả, như vậy tỷ thí. Như thế ma pháp tu giả, Mễ Nặc kiến thức rộng lớn cũng chưa từng gặp qua!

Trong lòng Mễ Nặc cũng như tâm tình mọi người. Toàn trường nhất thời không tiếng động, con dư tiếng cười một mình Dịch Vân, quanh quẩn ở diễn võ trường số 1.

223. Chương 224: Tuyệt Đỉnh Vị Giai

Trời về chiều, ngoài cửa sổ một mảnh đông nghìn nghịt. Mễ Nặc uống trà nóng, hứng thú dạt dào nhìn một gã thiếu niên tóc đen trước mặt, một tên đệ tử làm cho hắn cảm thấy ngạc nhiên.

Hắn ngồi ở trước mặt, rất chuyên tâm đọc trên quý sách cổ, vạn kim khó cầu sách cổ. Không tầm thường thiếu niên.

Nửa ngày, Dịch Vân chậm rãi khép lại quyển sách trên tay, nhắm mắt trầm tư đứng lên. Thời gian lúc sau, hắn đem cuốn sách trả lại cho Mễ Nặc, cười nói: “Mễ Nặc lão sư, thật sự là đa tạ ngài !”

“Toàn bộ nhớ kỹ chưa?”

“Vâng, từ sơ giai đến đỉnh phong, tất cả ma ngôn chú ngữ lục tinh cấp bậc thủy, hỏa ma pháp, ta đã ghi tạc toàn bộ trong đầu !”

Từ khi học viện thi đua chấm dứt, Dịch Vân thuận lợi lấy được tư cách tham gia lục tinh cấp bậc Kỳ Vũ ma đấu đại hội, Mễ Nặc đã cho hắn mang về phòng viện trưởng bộ sách cổ trong ám tàng thư quán, đó là một quyển ma pháp điển tịch giảng thuật tất cả lục tinh ma pháp, về giới thiệu đặc tính ma pháp. Chú ngữ linh ngôn cùng với thời cơ sử dụng đều có giải thích tường tận.

Mà Dịch Vân đương nhiên là không bỏ qua cơ hội này. Có thể học tập ma pháp cao thâm chính là mục đích hắn tham gia học viện. Lập tức liền đắm chìm đến trong thế giới sách, từ chính ngộ đến tối, ban ngày tối, hắn rốt cục đem điển tịch về thủy, hỏa ma pháp toàn bộ nhớ nằm lòng.

Mễ Nặc tiếp nhận bản ma pháp sách cổ, đứng lên, trong lòng cũng dâng lên vô hạn cảm khái, lúc ấy, lần đầu tiên gặp mặt, hắn cũng giống như bây giờ, là xuất ra một quyển sách cổ, chẳng qua đó mới là sách cổ cấp bốn sao. Hắn cũng bởi vậy đem Dịch Vân kéo vào Thiên Phong học viện.

Hiện tại, trải qua hơn một năm thời gian mà thôi. Hắn không ngờ có tư cách quan khán bản lục tinh cấp bậc ma pháp điển tịch, tốc độ cực nhanh, thật sự là có sở ngộ, hắn không thể tưởng tượng được.

Người học viên này, lúc trước hắn lấy phương thức không từ đã biết, vừa ly khai hơn nửa năm thời gian, những ngày này, hắn tức giận, mỗi ngày vì thế tức giận vài lần, cũng thật sự lo lắng có hay không phải đá tên đệ tử này ra khỏi học viện, dù sao, tất cả giáo sư nhiều lần liên hợp đề nghị, trong viện quy học viện cũng rõ ràng, cho dù hắn nếu không ra lệnh. Cũng phải quyết đoán làm cho mọi người tâm phục.

Nhưng mà Dịch Vân lần này trở về lại làm cho hắn kinh ngạc !

Ma pháp tu vi ở nửa năm trước là năm sao cao giai, liền tiến lên lục tinh sơ giai lĩnh vực, tốc độ tiến triển thật sự bất khả tư nghị. Mễ Nặc tự nhận cả đời này chưa bao giờ gặp qua, đã đánh vỡ ghi lại ngàn năm lịch sử trong Thiên Phong học viện từ xưa tới nay.

Nguyên bản tràn ngập lửa giận, tất cả đều hóa thành ngạc nhiên, từ đây về sau, các giáo sư sẽ không nhắc lại việc khai trừ Dịch Vân, một người thiên tài không đến hai mươi tuổi có thể thăng cấp đến lục tinh lĩnh vực. Cho dù là trong số nhân tài đông đúc, đế quốc bài danh thứ nhất Kỳ Vũ Vương Gia nổi tiếng học giỏi, cũng là tồn tại giống như phượng mao lân giác. Học viện làm sao bỏ được thiên tài đệ tử như vậy.

Chuyện từng làm cho hắn phiền lòng không thôi, dĩ nhiên chuyển biến giống như hí kịch, đã chứng minh viện trưởng có ánh mắt độc đáo, bởi vì hắn kiên trì, mới có thể vì Thiên Phong học viện lưu lại học viên như vậy cho hôm nay. Các vị giáo sư đối hắn lại bội phục hơn.

Chỉ là, Dịch Vân lần này trở về, trừ bỏ thực lực tiến triển lớn, cả người tựa hồ thay đổi, làm cho hắn cảm thấy được vô cùng xa lạ, liền nhìn hắn hiện tại trên người mơ hồ phát ra loại huyết tinh khí. Giống mây đen, dày đặc nhìn không ra, cũng biết hắn biến mất trong khoảng thời gian này, đều không phải là giống như chúng giáo sư kia suy nghĩ, là trốn học đi chơi.

Mễ Nặc tương đương hiểu được, hẳn nhất định là trải qua vô số tràng chiến dịch, ở trong nơi sinh tử giã dũa đi ra, nếu không trên người tuyệt không sẽ có hơi thở huyết tinh như vậy.

Chỉ không biết, ở trên người hắn từng dính máu tươi chưa? Là ma thú huyết, hay là Nghĩ đến đây, Mễ Nặc không dám nghĩ tiếp, trầm ngâm một lát, hắn mới hỏi nói: “Dịch Vân, người có thể nói cho vi sư, người có phải đến nơi đó? Còn có, vì sao người sẽ thay đổi tâm ý, vô luận như thế nào cũng muốn tham gia lần này ma đấu đại hội?”

Dịch Vân từng nói qua, ký ức vẫn còn mới mẻ, đại hội có phong tước phần thưởng cực lớn. Hắn từng khinh thường, hiện tại lại là đột nhiên tỉnh tình vòng vo, tham dự đại hội. Yêu cầu hắn mở một hội học viện thi đua, không tiếc đem gã đệ tử dự thi vứt xuống dưới, cũng nhất định phải tranh thủ đến dự thi danh ngạch, thực hiện cường thế như vậy, cá tính rõ ràng so với trước đây hoàn toàn khác biệt, Mễ Nặc vì thế trầm tư suy nghĩ không tìm được lý giải.

Lắc lắc đầu, Dịch Vân nhàn nhạt nói: “Lão sư, đệ tử không muốn nói dối ngài, trước kia địa phương ta đi qua, ta không thể nói, về phần vì sao phải tham gia Kỳ Vũ ma đấu đại hội, chỉ có thể nói ta có đủ lý do, thế nào cũng phải tham dự lần này đại hội. Mà nguyên nhân đồng dạng không thể nói rõ, thỉnh lão sư có thể lượng . Mễ Nặc nghe vậy nhất thời trầm mặc xuống. Thật lâu sau, hắn mới thở dài, gật đầu nói: “Ài, có chuyện gì mà ngay cả lão sư cũng không có thể nói rõ? Người hay là như vậy thần thần bí bí, cũng càng làm cho vi sư suy nghĩ không ra! Được rồi! Việc này ta sẽ không hỏi nhiều, còn nữa người có thể nói cho ta biết, ở tràng tỷ thí vừa rồi, người phóng ra ma pháp tốc độ quả thực cực kỳ thâm thúy, ta không dạy cho người pháp môn, người là như thế nào làm được?”

Dịch Vân không nghĩ nói cho Mễ Nặc, chính là ma pháp huyền ảo Bối Lợi Mỗ dạy cho hắn. Suy nghĩ một chút, nửa ngày sau hắn cười khổ nói: “Phương pháp này, là ta theo lão sư ma pháp của người song song pháp môn trung thay đổi ra, có thể thi triển ma pháp nhanh hơn trên diện rộng, Dịch Vân cũng không thấy mặt đỏ lên, cái này tương đương là đem ma pháp Bối Lợi Mỗ dạy cho, nói thành là chính bản thân hắn sáng tạo ra. Không thể lộ ra sự tồn tại của Bối Lợi Mỗ là điều kiện tiên quyết, hắn cũng chỉ đành nói láo vậy .

Mễ Nặc nghe vậy kinh hãi: “À? Người có thể thay đổi phương pháp sử dụng ma lực song song của vi sư? Nguyên lý là cái gì. Người có thể nói chỗ huyền ảo của ma pháp này ko? Dịch Vân không ngại nói cho Mễ Nặc biết, gật đầu và bắt đầu giải thích.

Rời phòng viện trưởng dọc theo đường đi, Môn La bỗng nhiên nói: “Cái ma pháp huyền ảo kia là từ Bối Lợi Mỗ dạy người, hiện tại người lại đem nói cho Mễ Nặc biết, vậy cũng là là hợp tình hợp lý, làm cho Thiên Phong học viện trước sau lưỡng viện trưởng làm một lần truyền thừa trao đổi.

Chính là, Mễ Nặc thật có thể lĩnh ngộ học được không?”

“Hắn là không thành vấn đề.” Dịch Vân cười nói: “Ma pháp này huyền ảo là khó ở nguyên lý quan niệm thượng hoàn toàn mới, hoàn toàn khác hẳn với tất cả ma pháp lý luận hiện nay, nặng nhất là phải lĩnh ngộ. Tuy rằng thiếu Bối Lợi Mỗ viện trưởng tự mình chỉ giáo, nhưng Mễ Nặc lão sư tốt xấu cũng là cửu tinh pháp tôn cấp bậc, lĩnh ngộ cũng không khó, chính là thời gian có thể dài hơn một ít thôi.”

Môn La nghe vậy cười nói: “Dù sao người không chút nào tâm tư nói cho hắn nghe, xem như bốn phần của người đã hết, không quản lão già Mễ Nặc kia có thể hay không học được, cái này muốn xem chính hắn bốn sự .. Tràng tỷ thí hôm nay, biểu hiện của người tương đối tốt, chỉ mới lực tinh sơ giai hoàn toàn đánh bại cường giả trung giai Vũ cuồng, đơn thuần dùng hỏa hệ ma pháp có thể hoàn thành, chiến quả như vậy, cũng nên tự hào rồi!” Dịch Vân cười nói: “Á Các thực lực tuy rằng không yếu, nhưng so ra kém hắc y nhân ngày đó và thành chủ Nhân thành Tháp Đặc, lúc bắt đầu chiến đấu, ta đã biết chính mình tuyệt đối không thể thua. Chỉ là muốn dùng phương thức nào chiến thắng hắn mà thôi. Thắng, chính là chuyện đương nhiên, không đáng vui sướng!”

Đánh bại đối thủ mạnh hơn một cái tinh vị, trong mắt mọi người trên đại lục, đều là rất khó làm được mới đúng, với Dịch Vân mà nói, lại là chuyện đương nhiên, tâm tính cuồng như vậy? Là ngạo? Môn La đã không thể kết luận .

Chỉ biết, hắn hiện tại sớm thoát khỏi dự đoán của mình, tương lai hắn cũng tuyệt không theo lẽ thường.

Trầm mặc một hồi, Môn La hỏi: “Người bây giờ là tiến vào cấm địa phía sau núi sao?”

Khẽ gật đầu, Dịch Vân nói: “Lưu lại cho Mễ Nặc lão sư ma pháp huyền ảo, cũng không phải muốn trong thời gian ngắn có thể nghĩ thông suốt, ít nhất cũng muốn dùng tới hơn mười ngày lĩnh ngộ, lấy tính cách lão sư. Mấy ngày sau hẳn hẳn là đều sẽ ở phòng viện trưởng trắng đêm nghiên cứu, nếu không sẽ trở lại phía sau núi chỗ ở “Nếu là như vậy, hiện tại chính là thời cơ tốt nhất, có thể đi tìm Bối Lợi mỗi viện trưởng .”

Mặt trăng nhô lên cao, đầu mùa xuân gió đêm đặc biệt mát lòng người. Dịch Vân đi tới trước mặt thạch bích quý dị kia , nhẹ giọng kêu to: “Bối Lợi mỗi viện trưởng, Dịch Vân đã trở lại, ngài nghe thấy không ?”

Giọng nói mới vang lên, trước mặt thạch bích bỗng nhiên xuất hiện một trận lay động rất nhỏ, một cái động khẩu tối đen xuất hiện, Dịch Vân thấy thế mừng rỡ, không chút suy nghĩ liền đi vào.

Trong thạch thất vẫn là một mảnh hắc ám, gần đó có thật lớn phách thạch hắc ám hệ phát ánh sáng xám trắng. Hắn đi đến bên cạnh góc, ở bên trong Tù Thần Vây Ma tuyệt trần đang ngồi một người, một lão nhân hẳn chưa bao giờ gặp qua.

Này lão giả mặc nhất kiện y bào đơn bạc. Đầu bạc, toàn thân che kín bởi nếp nhăn do năm tháng khắc sâu vào, hẳn dáng người gầy gò ngồi xếp bằng, làn da lâu chưa thấy ánh mặt trời nên trắng bệch, hai tròng mắt hẳn tỏa thần quang, tinh thần ổn định, vẻ mặt trang trọng trầm ổn, cùng với Bối Lợi mỗi trước da bọc xương như khô lâu bộ dáng hoàn toàn khác biệt.

Hắn vẫy vẫy tay, đối với Dịch Vân cười nói: “Tiểu hài nhi lại đây nào, lão phu chờ ngươi đã lâu !”

“Ngươi là Bối Lợi Mỗi viện trưởng ?” Nghe lão giả giọng nói khàn khàn quen thuộc, Dịch Vân kỳ quái hỏi.

“Không phải ta thì là ai? Ngoại trừ ta, lại có ai có thể ở tại đây trong cái tuyệt trần chết tiệt này?” Lão giả cười to, tiếng cười trầm thấp chói tai giống như quỷ khóc, quanh quẩn cả tòa thạch thất.

Cầu Cầu giống như nghe Bối Lợi Mỗi dọa cú sốc, kêu sợ hãi, lập tức chui vào trong ngực Dịch Vân lạnh run . Không dám nhô đầu ra.

“Con rắn nhỏ nhất gan, xem ra muốn lão phu luyện mật cho nó một chút. Hắc hắc hắc, Bối Lợi Mỗi cười u ám nói, càng làm cho Cầu Cầu cả kinh gắt gao cuộn lấy Dịch Vân.

Dịch Vân đi tới trước mặt Bối Lợi Mỗi, vẫn còn kinh nghi bất định: “Bối Lợi Mỗi viện trưởng, ngài như thế nào biến thành như vậy ?”

“Ngươi đã quên ngươi từng lưu lại đại lượng thực vật ở trong này sao? Ta ăn hơn nửa năm, đồ vật này đến bây giờ còn ăn không hết, nhưng thật ra toàn bộ một thân da thịt đã trở lại.” Dứt lời, Bối Lợi mỗi cấp bách nhìn dịch vân. Liên thanh tán thưởng nói: “Ban ngày ta nhìn thấy toàn bộ tràng học viện tỷ thí! Nửa năm trước, ta cho ngươi định ra thế nào cũng phải tấn giai năm sao đỉnh cấp mục tiêu, kia đã là rất khó đạt tới, hoàn toàn không nghĩ tới, ngươi chẳng những có thể thuận lợi tấn giai, lại ngay cả lục giai ngươi cũng bước vào! Mới nửa năm thời gian a, lão phu nửa đời trước gặp qua bao nhiêu nhân tài, thiên tài, những người này mỗi người đều là hạng người thiên tư siêu quần, không ai không phải là cường giả tung hoành đại lục, mà ngươi lại còn vượt rất xa hơn bọn họ, thành tựu tương lai ngươi không phải lão phu có khả năng tưởng tượng được.”

“Ngài có thể thấy tình hình tràng tỷ thí trong học viện?” Dịch Vân ngạc nhiên nói: “Từ Diễn võ trường số 1 tới nơi này khoảng cách ít nhất vài dặm, ngài là như thế nào làm được ?”

Bối Lợi Mỗi trước từng nói qua, hẳn cảm giác thực chỉ có thể nhìn đến phía sau núi cấm địa phạm vi, như thế nào tầm nhìn mở rộng lên mấy lần?”

Bối Lợi Mỗi nhàn nhạt cười nói: “Chuyện nào có đáng gì ? Hiện tại toàn bộ phạm vi bên trong học viện ta đều thấy, trên thực tế, từ khi ngươi mới vừa bước vào học viện, lão phu liền luôn luôn nhìn ngươi, hiện tại ta đã thành công tiến vào tinh vực đỉnh cấp lĩnh vực !”

Tinh vực đỉnh cấp?!

Cùng với Tạp Lỗ Tư giống nhau, tuyệt đỉnh vị giai, nhân gian thành thần, cao nhất lĩnh vực.

224. Chương 225: Ma Trận - Thần Trận

Dịch Vân nghe vậy nhảy dựng lên. Ngoại trừ kinh hãi còn có biểu tình vui mừng: “Nơi này có tam đại ma trận cùng là cấp bậc tinh vực đỉnh phong. Như vậy có thể nói, nếu là siêu cường giả ngang cấp, ngài đã có thể bài trừ pháp trận nơi này. Đi ra thế giới bên ngoài!”

Lúc trước, thần bí cường giả đem Bối Lợi Mỗ nhốt vào nơi này từng nói qua, chỉ cần có thể đạt tới tinh vực đỉnh cấp lĩnh vực, có thể thuận lợi phá vỡ tam đại tuyệt trận giam cầm, lời nói này, thành hy vọng duy nhất của Bối Lợi Mỗ, hắn cũng vẫn lấy đây làm mục tiêu nỗ lực.

Hiện tại, hắn rốt cục đạt tới !

Nghĩ đến Bối Lợi Mỗ rốt cục có thể rời chỗ thạch thất vậy hắn hơn trăm năm, Dịch Vân là thật tâm cao hứng vì hắn.

Ôn hoà, hưng phấn, loại tình cảm thành cực đoan phát triển trái ngược. Bối Lợi Mỗ chậm rãi lắc đầu, khẽ thở dài: “Lão phu là như nguyện rốt cục tiến vào tinh vực đỉnh phong đúng vậy, nhưng mà không có biện pháp rời đi nơi này.”

Dịch Vân nghe vậy chợt động, vội hỏi nói: “Vì sao? thần bí cường giả kia không phải nói chỉ cần có thể đạt tới tinh vực đỉnh phong có thể bài trừ hạn chế tam đại tinh vực ma trận này sao?”

“Nơi này tam đại tuyệt trận phân biệt là: Câu linh pháp trận, Thiên la địa mịch trận cùng với Tù thần vây ma tuyệt trận”, Bối Lợi Mỗ nhàn nhạt nói: “Lão phu hai tháng trước thành công tiến vào tinh vực đỉnh phong mới phát hiện bên trong ba cái ma pháp trận, chỉ có câu linh pháp trận mới là ma pháp trận cấp bậc tinh vực, hai cái còn lại “Thiên la địa mịch trận cùng với Tù thần vây ma tuyệt trận” không phải tinh vực ma trận, mà là trong truyền thuyết, có thể siêu việt tinh vực cấp bậc, thần trận!”

Siêu việt tinh vực?”

Thần trận?

Thanh âm Môn La vang lên trong lòng Dịch Vân, hoảng sợ kinh hô: “Làm sao có thể?”

Cái truyền thuyết kia dĩ nhiên là sự thật! Ở trên tinh vực lại thật sự còn có một tầng cảnh giới khác cao hơn làm Dịch Vân toàn thân chấn động mạnh!

Chỉ nghe lúc này Bối Lợi Mỗ xúc động thở dài nói: “Ở trên đại lục có một loại, có lẽ là thần thoại truyền thuyết mới đúng: Tinh vực đã là lĩnh vực nhân lực có khả năng đạt tới cao nhất. Trong hàng tỉ người khó có thể có một người, cho nên mới có người nói thành thần. Nhưng ở trên tinh vực, kỳ thật còn có một cái tối cao lĩnh vực, nhân lực không thể đạt, lực lượng cao nhất, vị chỗ chúng thần phía trên, trong truyền thuyết đã gọi là thần vực.”

“Ai, vốn ta là không tin truyền thuyết này, Kỳ Vũ đại lục lịch sử vạn năm, cho tới bây giờ chưa nghe nói qua, có người thật có thể đạt tới lĩnh vực trong truyền thuyết này, khi ta thành công tiến vào tinh vực đỉnh phong, tùy tay một kích, có thể bài trừ nhất tiểu bộ phận Câu linh pháp trận, còn lại hai đại tuyệt trận không thể làm tổn hao chút gì, thử vài lần đều là như thế, hiện tại, đã là không thể không tin !”

Uy lực ma pháp trận rất rõ ràng. Ma pháp trận tuyệt đối không chống nổi một cường giả bằng hoặc trên giai vị. Giống như là thất tinh cấp bậc Diễn Vũ ma trận, chỉ có thể ngăn cản công kích thất tinh đỉnh phong cường giả, nếu là từ bát tinh cường giả toàn lực mãnh công, chỉ cần mấy lần đả kích sẽ tạo thành kết quả “Phá trận”.

Mà Bối Lợi Mỗ hiện giờ đã là cường giả tinh vực đỉnh phong, ngay cả hắn cũng vô pháp làm tổn hại ma pháp trận, cũng chỉ có vị này, có thể cao hơn một tầng ma pháp trận, cũng chính là theo như lời hắn “Thần trận” !

Trong lòng Dịch Vân như sóng biển bốc lên, hắn vẫn cho rằng tinh vực lĩnh vực là lực lượng cường đại nhất. Cũng vẫn coi đây là mục tiêu, bây giờ lại nghe nghe thấy ở trên tinh vực, lại vẫn có một tầng cảnh giới. Trong truyền thuyết thần vực, hắn như thế nào không sợ hãi?

“Cũng nói, theo như lời thần bí cường giả kia, tất cả đều là gạt người ?” Áp chế kinh hãi trong lòng. Dịch Vân hỏi, ngữ khí âm trầm.

“Ha ha ha, này từ đầu tới đuôi chính là một hồi âm mưu! Tiểu hồn trưởng lấy ngôn ngữ gạt ta thủ gần ngàn năm, nếu lão phu không có ở trước khi chết. Có thể thành công tiến vào tinh vực đỉnh phong, cũng nhìn không thấu này âm mưu, đến chết cũng còn chẳng hay biết gì, người này hảo thâm tâm kế, thật độc mưu kế a, ha ha, ha ha ha ha cấp...”

Bối Lợi mỗ là giận dữ mà cười, cười đến điên cuồng, ít nhất hẳn không phải là bị lừa đến chết thành quỷ hồ đồ .

“Ngài” Ngàn năm tu luyện. Ngàn năm kỳ vọng, đơn giản là muốn rời đi nơi này. Hiện tại hy vọng tan biến, Dịch Vân cũng không biết nên an ủi hẳn như thế nào.

Cười đủ, Bối Lợi Mỗ bình tĩnh trở lại: “Không cần lo lắng cho lão phu! Ta đây cười, kỳ thật thoải mái. Tài năng ở một khắc sinh mệnh cuối cùng hiểu được âm mưu, bị chết cũng không hồ đồ, đáng giá!”

Dịch Vân nghe hẳn luôn miệng nói chết, lại lo lắng: “Viện trưởng, người sống ít nhất còn hơn hai mươi năm, nói không chừng ngày sau còn có thể tìm được phương pháp khác rời khỏi nơi này, ta trước hai ngày có gặp được một người cùng với ngài giống nhau tinh vực đỉnh phong siêu cường giả. Hẳn gọi Tạp Lỗ Tư. Nói không chừng, ta về sau có thể thỉnh đến hẳn lại đây nơi này, lấy hai tinh vực đỉnh phong cường giả liên thủ, có lẽ có thể bài trừ này thần cấp trận pháp cũng không chừng.”

“Trừ bỏ ta, ở bên ngoài lại vẫn có những người khác có thể đạt tới tinh vực đỉnh phong?” Bối Lợi Mỗ đầu tiên là kinh ngạc, theo sau lắc đầu: “Bất quá cũng vô dụng, đối mặt thần trận trong truyền thuyết, cho dù là nhiều hơn nữa đỉnh phong cường giả liên thủ cũng là không thể lay động nó mấy may “Hơn nữa, của ta sống lâu cũng chỉ còn mấy chục năm, có thể hay không rời đi nơi này cũng không quá trọng yếu .”

Dịch Vân kinh hãi khó hiểu!

Chỉ nghe Bối Lợi Mỗ lạnh nhạt nói: “Ta sở dĩ ở thạch thất không ăn không uống vượt qua hơn chín trăm năm, chính là thi triển bí pháp hắc ám hệ ma pháp. Dứt đoạn thân thể của mình. Mới có thể sống không gian phong bế ngay cả không khí đều không có “Có thể ở người lần trước mang đến đại lượng thực vật rượu ngon, lấy ta ban đầu thân thể là không thể ăn vào, vì có thể hưởng dụng này đồ mỹ thực. Chính mình giải trừ bí pháp, sinh mệnh thọ nguyên tự nhiên là gấp gấp giảm xuống, kỳ thật, này mấy tháng qua ta sớm đáng chết , còn một hơi thở, chính là vì chờ người đã đến a!”

Dịch Vân nghe, tức thì cũng hồi tưởng lại. Môn La từng mấy lần nói hẳn lấy qua thực vật rượu ngon cấp Bối Lợi Mỗ sẽ sinh dị trạng, hẳn bỗng nhiên hiểu được, nguyên lai Môn La đã sớm biết sẽ có kết quả như thế, chính là không biết như thế nào nói cho hẳn biết thôi.

Trong lòng hối hận không được, không nghĩ tới lúc trước có hảo ý, lại là gia tộc Bối Lợi Mỗ tử vong, hẳn rất là áy náy.

Bối Lợi Mỗ rộng rãi cười to: Tiểu hài nhi không cần áy náy, đây đều là lão phu quyết định của chính mình! Trên thực tế, lão phu thực cảm kích người bởi vì người làm cho lão phu có thể lại được ăn thực vật ngon như vậy, cũng bởi vì người xuất hiện, làm cho lão phu trong lòng không còn vướng bận, tâm không mất, suy nghĩ không minh, cho nên mới ở cuối cùng trong khoảng thời gian này thuận lợi tiến vào đến tinh vực đỉnh phong. Tuyệt cường cảnh giới, là mộng tưởng rồi cả đời ta, đạt tới ta không oán, trước khi chết có thể thành cường giả đỉnh cấp, ta đây chết cũng đáng, ha ha ha!”

Dứt lời, Bối Lợi mỗ xuất ra một cuốn sách nhỏ phóng tới trong tay Dịch Vân: “Phương diện này tất cả nội dung đều là lão phu tự tay viết, ghi lại toàn bộ ma pháp về hắc ám hệ tinh vực đỉnh phong, người tu luyện chính là thủy, hỏa song hệ, hắc ám hệ ma pháp đối với người cũng vô dụng, người liền thay lão phu tìm người có tư chất thiên phú làm truyền nhân, đem một thân sở học của ta truyền thừa đi xuống đi “Trừ thứ đó ra, cuốn sách còn ghi lại một ít phương pháp sử dụng bí pháp, tất cả đều là tinh vực pháp môn cấp bậc, cũng là lão phu ở trong này hơn chín trăm năm qua, đối ma pháp khắc sâu lĩnh ngộ, lấy thực lực giai vị người hiện tại khó học được, sẽ chờ người ngày sau thực lực tăng lên, từ từ tham tường !”

Dịch Vân hai tay khê run, Bối Lợi Mỗ đối với hắn có một phen tâm ý hẫng như thế nào không biết, tiếp nhận cuốn sách như nặng ngàn cân.

Lần trước, Bối Lợi mỗ cho hắn một cuốn bí tịch da rồng, hắn lúc ấy còn không biết có công dụng gì, bây giờ đã hoàn toàn hiểu được .

“Bối Lợi Mỗ viện trưởng, ngài còn có mấy ngày thời gian?” Dịch vân há mồm, rất là gian nan hỏi.

Khoát tay áo, Bối Lợi mỗ cười nói: “Tiểu hài nhi, lần trước nói với ngươi, ngươi có hay không mang rượu tới đây? Thực vật ta ăn không xong, nhưng vài hũ rượu thì lại uống không còn một giọt. Dịch Vân nghe vậy chân chờ 1 lúc, đem hơn mười vò rượu ngon toàn bộ trong Hồng Liên bỏ ra, những cái này là do hắn mua tới.

Bối Lợi Mỗ thấy thế mừng rỡ, khăn cấp giơ lên một vò cao cỡ nửa người, hướng miệng đổ xuống. Hắn là uống vui vẻ, nhưng trong lòng Dịch Vân thấy thực đau khổ, vài lần nghĩ muốn mở miệng khuyên bảo, lời nói đang muốn thoát ra, rồi lại không hợp ý, tư vị trong lòng như vậy rất là khó chịu.

Môn La than nhẹ ở bên tai: “Ai, để cho hắn uống tận hứng đi! Nếu ta là hắn, cũng nguyện ý dùng vài ngày cuối đời, qua đổi lấy một đêm uống rượu thật say, đây không phải là giải sầu, mà là chúc mừng, chỉ vì hắn đã hoàn thành mục tiêu khi còn sống !”

Lời này nói ra, trong lòng Dịch Vân cũng là nhận thức được, gần ngàn năm thời gian, tại trong cái nhà tù nhỏ nhỏ. Bối Lợi Mỗ chưa từng buông tha cố gắng, cuối cùng cũng như nguyện đạt tới cảnh giới tinh vực đỉnh phong.

Một người như vậy, rất đáng kính đáng nể phục!

Bối Lợi Mỗ liên tục uống ba hũ rượu to mới thở ra một hơi, cười to nói:

“Tại thời khắc cuối cùng, lão phu còn có thể uống được rượu ngon cực phẩm như thế, thật sự thống khoái a, ta đây cả đời không còn tiếc nuối gì nữa !”

“Lần này ta mở thạch thất ra, chỉ có thể duy trì thời gian nửa ngày, bình minh liền đóng cửa. Đến lúc đó, lão phu đem hết toàn bộ ma lực thi triển, toàn lực cuồng oanh cái thạch thất pháp trận chết tiệt này, hảo hảo cảm thụ khoái cảm lực lượng tinh vực đỉnh phong, cho dù không thể tổn hại thần trận mấy may, nhưng ít ra cũng phải đập tan nát cái Cầu linh pháp trận kia !”

“Về phần tòa hắc ám hệ phách thạch, ở tại chỗ này cũng là lãng phí, để cho người mang đi !”

Dịch Vân nghe vậy trong lòng cả kinh, không nghĩ tới Bối Lợi Mỗ nhưng lại quyết định ở hắn sinh mệnh cuối cùng như vậy, lấy lực lượng của hắn cuồng oanh tam đại tuyệt trận. Tình nguyện chiến đấu tới kiệt lực mà chết, cũng không nguyện chờ sinh mệnh chỉ hỏa tiêu tán hết.

Bối Lợi Mỗ lúc này lại mở một vò rượu, cười nói với Dịch Vân: “Khoảng cách bình minh còn có hai cái thời thần, thời gian cũng không nhiều, tròng học viện tỷ thí ban ngày kia ngươi đem ma pháp huyền ảo lão phu dạy cho người phát huy không tệ, nhưng vẫn có vài chỗ có thể cải tiến, lão phu cuối cùng lại chỉ điểm ngươi một hồi !”

Nghe được Bối Lợi Mỗ nói chuyện, Dịch Vân trong lòng đau xót, mong đợi hơn nửa năm. Hiện tại gặp lại thì sắp sửa ly biệt. Hơn nữa là sinh tử cách biệt, hai bờ sông vĩnh biệt, sự tình phát triển như thế, cũng không có khả năng đoán trước được.

“Ngươi không cần thương tâm. Ở đây tử vong là kết quả hoàn mỹ . Lại là vĩnh hằng! Lão phu cả đời này không thể nói rõ hoàn mỹ, có thể ngươi xuất hiện đã bổ túc toàn bộ khuyết điểm cho ta, không có gì tiếc nuối, nhân sinh là một loại hình thức hoàn mỹ , ha ha ha ha...”

Tiếng cười trầm thấp của Bối Lợi Mỗ quanh quẩn ở bên trong thạch thất.

225. Chương 226: Ai Là Gánh Nặng ?

Phía chân trời, ánh sáng mặt trời chiếu rọi từ sau núi, nghe xong lời của Bối Lợi Mỗ, Dịch Vân kinh ngạc phát ngốc, tâm tình buồn bã vô hạn. Trước mặt khắc, Bối Lợi Mỗ và hắn cùng hoàn thành những ước hẹn lúc trước, cùng uống cạn sạch vò rượu cuối cùng, đồng thời thúc giục đuổi hắn đi ra.

Trước khi đi, con người Bối Lợi Mỗ tỏa ra chiến ý. Biết hắn đem hết lực lượng của chính mình, cứng chọi cứng với tam đại tinh vực ma trận vây hãm hắn gần ngàn năm, không, là “Thần trận” mới đúng.

Bối Lợi Mỗ hắn muốn tự thể nghiệm uy lực tuyệt đỉnh của Tinh vực đỉnh phong, cũng để phát tiết oán khí suốt đoạn thời gian dài đối với tam đại ma trận cho đến lúc kiệt lực.

Giờ phút này, thạch bích trước mặt tuy vẫn phong bất động, nhưng hắn biết bên trong vách núi, nhất định là đang thừa nhận luân phiên oanh kích của một gã tinh vực đỉnh cấp siêu cường giả không hề giữ lại tỷ lực nào, uy lực tuyệt đối là kinh thiên động địa, lại toàn bộ bị thần trận che giấu, một chút cũng không hiển lộ ra ngoài.

Hắn cứ như vậy cũng đứng không nhúc nhích. Từ sáng sớm thẳng đến giữa trưa, mới nghe Môn La thở dài truyền đến: “Hắn là đã xong, cho dù là Tinh Vực đỉnh phong cường giả đem hết toàn lực qua oanh kích thần trận. Thời gian ngắn cũng sẽ hao hết ma lực, cho nên, xong rồi!”

Môn La nói chấm dứt, không chỉ là chiến đấu, mà là sinh mệnh Bối Lợi Mỗ cũng kết thúc....

Dịch Vân nghe vậy trong lòng run lên, cũng không nói, chính là hướng thạch bích quỳ lạy thật sâu, đây là đại lễ đệ tử đối với sư giả trên đại lục, Bối Lợi Mỗ từng chỉ giáo hắn, đáng giá hắn đại lễ.

Trong mắt của hắn cũng không có bi thương, chỉ vì biết đây là Bối Lợi Mỗ lựa chọn, cũng là giải thoát. Tâm tình buồn bã đi đến Diễn Vũ ma trận đặt trong sơn cốc. Dịch Vân chậm rãi ngồi xuống, trong đầu hồi tưởng lần cuối cùng khi theo Bối Lợi Mỗ học được yếu quyết ma pháp, nhất nhất ở trong đầu diễn luyện, lĩnh ngộ. Hắn thực hiểu được, thương tâm cũng không phải chuyện hiện tại nên làm. Trước mắt mà nói, phương thức duy nhất hắn có thể báo đáp Bối Lợi Mỗ chính là không ngừng mạnh lên...”

Từ hôm nay bắt đầu, Dịch Vân ngay tại Diễn Vũ ma trận trong sơn cốc, cuộc sống tựa như ở trong cổ đàm u cốc, mỗi ngày đều sớm tu luyện tới chiều, nửa bước cũng không ra khỏi sơn cốc cấm địa.

Nhìn vách núi trơn nhẵn ở góc kia, lại kích khởi khát cầu lực lượng của hắn, “Thần trận” mà ngay cả tinh vực đỉnh phong cường giả đều không thể đột phá. Chỉ cần lực lượng của hắn đủ mạnh, có lẽ có phá tan thần trận giam cầm. Đem đi cốt Bối Lợi Mỗ ra, một lần nữa yên tĩnh dưới ánh mặt trời chiếu rọi, đây là chuyện cuối cùng hắn làm được cho Bối Lợi Mỗ.

Sáng sớm năm ngày sau, Mễ Nặc tìm lại đây.

Gặp Dịch Vân, Mễ Nặc lập tức hưng phấn kêu lên: “Tiểu tử Dịch Vân, vì sư trải qua năm ngày trắng đêm nghiên cứu, rốt cục khẳng định theo như lời người cái kia ma pháp huyền ảo quả thật khủng bố, so với ma pháp song song phương pháp của ta công hiệu đâu chỉ mạnh hơn mấy lần, ta thật vất vả mới thấy một ít môn đạo a !”

“Lão sư, lúc này mới năm ngày thời gian, người cũng đã học xong ?” Dịch Vân kinh ngạc.

Lúc trước ở Bối Lợi Mỗ dạy, hắn cũng là gần một tháng mới có thể bước đầu lĩnh ngộ, mà Mễ Nặc chính là nghe hắn ngắn gọn kể lại, chính mình đơn độc mày mò, thế nhưng chỉ dùng năm ngày thời gian có thể học được, quả nhiên là cường giả cửu tinh cấp bậc Pháp Tôn. So với hắn mạnh hơn nhiều lắm.

Lắc lắc đầu, Mễ Nặc vẻ mặt vui sướng nói: “Người có lý luận ma pháp huyền ảo rất độc đáo, hoàn toàn ngang ngửa với lý luận ma pháp hiện tại, có thể nói là ý tưởng kỳ diệu, vì sư hiện tại cũng chỉ là dừng đến một chút môn đạo, xác định phương pháp này quả thật khó. Muốn đến khả năng lĩnh ngộ, phải ở trong thực chiến thi triển ra, ít nhất phải hơn một tháng thực tế nếm thử mới có thể hiểu. Nói tới đây, người thế nhưng có thể nghĩ ra lý luận này, thật sự làm cho vi sư rất kinh ngạc !”

Dịch Vân nghe vậy đỏ mặt, cảm thấy ảm đạm không thôi. Ma pháp huyền ảo căn bản là không phải hắn nghĩ ra, mà là của Bối Lợi Mỗ, hắn không nghĩ muốn thảo luận này đề tài, hỏi:

“Lão sư, người tìm đến ta sẽ không chỉ vì chuyện này. Còn có những chuyện khác sao?”

Lúc này, Mễ Nặc mặc trang phục chính thức, trên áo còn gắn cái nơ màu lam. Đây là trang phục chính thức của quý tộc đế quốc, hiển nhiên nếu không phải có nhân vật trọng yếu tới chơi, thì đang muốn xuất môn tham gia tụ hội trọng yếu.

Mễ Nặc vẻ mặt tươi cười, nhìn ra được tâm tình của hắn: “Vi sư biết người một khi tu luyện, chính là chuyện gì đều để sau, cho nên mới đặc biệt nhắc tỉnh người, qua tiếp vài ngày Kỳ Vũ ma đấu đại hội cấp bốn sao sắp bắt đầu, Thiên Phong học viện chúng ta dự thi giữa trưa lên tọa kỵ á long xuất phát đến thủ đô Kỳ Vũ, người theo chúng ta đi, hay là đợi lúc “Lục tinh cấp bậc đại tái sắp bắt đầu mới tự đến hội trường?”

Thì ra, trình tự trận đấu Kỳ Vũ ma đấu đại hội là: Trước từ cấp bốn sao trận đấu bắt đầu, chờ sau khi kết thúc, đến phiên cấp năm sao, lục tinh trận đấu còn lại là để tới cuối cùng.

Mà mỗi một cái cấp bậc trận đấu đều kéo dài liên tục nửa tháng mới có thể kết thúc, nói cách khác, nếu Dịch Vân phải chờ tới lục tinh cấp bậc bắt đầu thi đấu, còn một tháng nữa.

Dịch Vân đương nhiên là lựa chọn một tháng sau mới đi. Tuy rằng Mễ Nặc khuyên hắn phải nhìn xem trận đấu của cường giả khác, cũng có lợi cho chiến đấu kỹ xảo chính mình, nhưng Dịch Vân đối với đề nghị thật sự là ko quan tâm. Hắn tình nguyện đem thời gian đó dùng để tu luyện, để đề cao thực lực bản thân, gia tăng phần thắng khi tham gia trận đấu.

Huống chi, về kỹ xảo vận dụng trong chiến đấu. Hắn tất cả đều là ở sinh tử trên chiến trường lĩnh ngộ. Lại như thế nào chính là đệ tử chỉ ở học viện tu luyện có khả năng bằng được, điểm ấy, hắn có mười phần tin tưởng.

Thấy mình khuyên bảo không có hiệu quả, Mễ Nặc chỉ đành bất đắc dĩ nói: “Theo ý người a, bất quá người cũng không thể lại mất tích, ít nhất phải cho phó viện trưởng có thể tìm tới người mới được. Tốt nhất chính là ở trong học viện hảo hảo tu luyện. Mà một tháng sau, vi sư cũng sẽ an bài phó viện trưởng đích thân mang người đến Kỳ Vũ hội trường, người chỉ cần nghe hắn chỉ thị là được.”

Dịch Vân đã hai lần mất tích. Mễ Nặc không thể không nhắc nhở hắn như vậy, thậm chí không tiếc ngay cả phó viện trưởng học viện cũng để lại đây, thấy Dịch Vân gật đầu đáp ứng, Mễ Nặc lại đem một khối lệnh bài quảng tới trong tay hắn: “Người hiện tại đã là đệ tử học viện lục tinh lĩnh vực, đã có tư cách vào ám bộ tàng thư quán đọc sách cổ, đây là ám bộ thư quán thông hành lệnh bài, người nhận lấy đi!”

Mễ Nặc sau khi rời đi, Dịch Vân nhìn lệnh bài trên tay không khỏi cảm khái, lúc trước hắn sẽ quyết định gia nhập Thiên Phong học viện, ngoại trừ có Mễ Nặc cử hành cấp bậc chuyên nhiệm làm lão sư, ám bộ thư quán cũng là một nguyên nhân chủ yếu. Cấp bậc lục tinh lĩnh vực từng làm cho hắn ngưỡng mộ thế là đủ rồi, không nghĩ tới không đến hai năm thời gian, hắn có thể lấy được tư cách này.

Sáng sớm hôm sau, hắn đi ra cấm địa phía sau núi phát hiện nhân số học viện đệ tử bỗng nhiên giảm bớt rất nhiều, các diễn võ trường đều trống rỗng, Mễ Nặc nói đúng vậy, Kỳ Vũ ma đấu đại hội là đại hội ý nghĩa to lớn. Bộ phận lớn đệ tử đều đi trên danh nghĩa đoàn cổ động.

Dịch Vân đến ám bộ tàng thư, dọc theo đường đi, tất cả đệ tử nhìn thấy hắn đều khe khẽ nói nhỏ, hắn nguyên bản chính là danh nhân Thiên Phong học viện, chẳng qua truyền lưu tất cả đều là ác danh, mà ở mấy ngày trước, hắn có thể hoàn bại Á Các đệ tử học viện bài danh đệ thập cường giả, chính thức trở thành một người dự thi lục tinh cấp bậc, lúc này mới làm cho thanh danh của hắn bớt đen một chút.

Cho dù là quái nhân cử chỉ quái dị, chỉ cần có được đủ thực lực, có thể tạo ra ý nghĩa hoàn toàn mới. “Quái nhân”, nhất thời cũng thăng cấp thành Một chữ “Kỳ nhân”, nghĩa xấu thành nghĩa tốt, đây là nhân tính.

Vài đệ tử nữ nhân trẻ tuổi hai mắt lóe sao, vẻ mặt khâm phục nhìn hắn, Dịch Vân có loại cảm giác không biết nên khóc hay cười, những người này thực lực cấp bậc đều là bốn sao sơ giai chiếm đa số, hắn là chính là tân sinh mới nhập học năm nay a.

Môn La lúc này cười nói: “Ha ha, đây là hiệu ứng danh nhân a! nam nhân có thực lực mặc kệ đến đâu đều là được hoan nghênh, cứ như vậy xem ra, về sau người có thể thoải mái lựa chọn bạn đời rồi, đương nhiên phải ưu tiên việc duy trì nòi giống gia tộc ta nha, ha ha ha!”

Dịch Vân lắc đầu cười khỏ, thức thời câm miệng không đáp, cùng với Môn La tán gẫu này đề tài thì dứt mãi không ra.

Đúng lúc này, hai người từ phía trước đã đi tới, Dịch Vân sợ run lên, cũng cúi chào.

Hắn nhận ra được hai người này, một nam một nữ, nam dáng người cao lớn, tên A Nhĩ Mạn, là một gã lục tinh đỉnh phong võ giả, mà nữ thì có một mái tóc nâu dài, mặc áo đệ tử màu lam, tên Anna, cũng là lục tinh đỉnh phong địa hệ Pháp Cuồng.

Hai người này tuổi đều ở khoảng ba mươi. Là bài danh thứ nhất, thứ hai Thiên Phong học viện, cũng là ma khí thiên tài lừng danh.

Ở Mễ Nặc tính toán, hai người bọn họ ở ma đấu đại hội bắt thứ nhất vị chí tuy rằng không quá có thể. Nhưng là muốn tiến vào thập cường, lại cơ hồ là vấn đề đã đóng thuyền.

Chỉ cần là ở Thiên Phong học viện, không người nào không biết hai đại thiên tài, mà Dịch Vân ngày đó đã ở diễn võ trường số 1 từng gặp qua bọn họ, cười nói: “A Nhĩ Mạn, Anna, các người như thế nào không đi theo Mễ Nặc viện trưởng đến Kỳ Vũ tái tràng?”

A Nhĩ Mạn nhìn Dịch Vân một cái, mới cất tiếng hùng hậu nói: “Ta cùng với Anna đối với cấp bốn sao trận đấu không có hứng thú, tính toán chờ nửa tháng sau mới đi xem cấp năm sao trận đấu. Nhưng người như thế nào còn ở lại trong học viện?”

Dịch Vân gật gật đầu, nói: “Ta không thích địa phương bát nháo, quá trình cũng không có hứng thú quá lớn, cho nên một tháng sau mới đi đến tái tràng.”

Anna nghe vậy bật cười. Nhẹ giọng cười nói: “Ha ha, không đơn giản chính là trận đấu mà thôi, người như là đối với bất cứ chuyện gì cũng không cảm thấy hứng thú a, trừ bỏ tàng thư quán. Nói thật, người có khả năng thi đấu đánh bại Á Các thực làm cho chúng ta ngạc nhiên, cùng giai khiêu chiến nguyên bản chính là việc rất khó, giống người không tổn hao gì hoàn thắng như vậy lại rất ít gặp.

“Tuy rằng lấy thực lực người lục tinh sơ giai ở ma đấu đại tái tương đối chịu thiệt, nhưng vẫn là hy vọng người có thể biểu hiện y như ngày đó, không thể vừa lên tràng đã bị đánh rớt lùi dài, ít nhất cũng vì học viện chúng ta nhiều đả bại vài tên dự thí, như vậy chúng ta cũng sẽ thoải mái chút.”

Dịch Vân nghe không rõ, ngạc nhiên nói: “Kỳ Vũ ma đấu đại hội không phải đều là đơn thân tham gia sao, như thế nào biểu hiện của ta cũng sẽ ảnh hưởng đến các người?”

Thì ra, đại hội mặc dù là lấy phương thức đơn thân tham gia tiến hành, nhưng là đồng thời cũng có một cái quy định. Chính là người dự thi cùng học viện, đều chỉ bị an bài gặp gỡ đối thủ của học viện khác, trừ phi là cùng khi đánh tiến vào vòng một trăm, mới phát sinh cùng học viện người dự thi cùng nhau so đấu.

Cho nên chính thể thực lực học viện càng mạnh, cũng có thể giảm bớt số lượng người dự thi khác xuất trường, lại tạo cơ hội làm cho toàn bộ học viên tiến vào vòng một trăm của đại hội.

Mà chỉ cần có thể danh liệt danh sách trăm cường cấp bậc lục tinh, chẳng khác trở thành nhân tài kiệt xuất nhất trong mười năm qua ở Kỳ Vũ đế quốc, cũng là thành công tiến vào long môn, sau khi tốt nghiệp, sẽ có vô số thể gia đại tộc tranh nhau mời chào, mà ngay cả vương thất đế quốc cũng sẽ dùng lộc lớn tiếp đãi, quyền vị công danh không nói chơi, tương lai cũng sẽ là một mảnh đường bằng phẳng tươi đẹp.

Một cơ hội tuyệt hảo đánh một trận chiến thành danh như vậy, mỗi một người dự thi đều muốn tranh thủ, cũng là giấc mộng của đại bộ phận học viên tiến vào học viện.

Đương nhiên, lấy đỉnh phong thực lực của A Nhĩ Mạn không để danh sách trăm cường để vào mắt, mục tiêu bọn họ đều là ở thập cường, thậm chí là tam danh.

Thân là hai người cực mạnh của Thiên Phong học viện, bọn họ cũng hy vọng có thể cùng những người khác toàn bộ tiến vào danh sách trăm cường. Bởi vì cũng có ảnh hưởng tới danh sách xếp hạng của học viện.

Liếc Dịch Vân một cái, Anna mỉm cười nói: “Vốn Á Các là yếu nhất trong mười người chúng ta. Yêu cầu của hắn cũng nhiều nhất nhập trăm cường là tốt rồi mà người đưa hắn cấp đả bại, cũng thực lực của người

thật sự mạnh, mà là Á Các thủy hệ đấu khí vừa lúc bị hỏa hệ ma pháp của người khác chế mới có kết quả như thế.

“Cho nên, cũng không hy vọng xa vời người thật có thể tiến vào trăm cường, chỉ hy vọng người có thể kiên trì mấy trận đấu. Cho chúng ta Thiên Phong học viện giảm bớt vài người dự thi học viện khác uy hiếp thì tốt rồi.”

A Nhĩ Mạn lúc này cũng nói tiếp: “Nếu người ở trận đấu trận đấu liên thua trận, kia cũng có nghĩa là ở trận đấu sau, cho đến trước khi tiến vào chiến trăm cường, chúng ta bị thiếu một người, sẽ phải tỷ thí thêm một lần, việc này đối với chính thể chiến lực ảnh hưởng rất lớn.

“Lấy vẻn vẹn trình độ lục tinh sơ giai của người, chúng ta cũng sẽ không có yêu cầu quá mức hà khắc với người, chỉ hy vọng người có thể thoả giảm bớt chúng ta những người khác gánh nặng, tận lực thắng nhiều trận một chút, cho nên, người tuyệt không có thể vừa ra tràng đã bị đả bại! Nếu tư cách dự thi là người chính mình giành được, vậy không thể để thành chúng ta chín người gánh vác, cố lên a, Dịch Vân học đệ.”

Hai người nói xong câu đó liền quay đầu đi.

Dịch Vân nhúc nhích đầu, trong lòng cười nói: “Nói tới nói lui, bọn họ với ta là một chút tin tưởng cũng không có. Chỉ hy vọng ta có thể nhiều chống đỡ vài trận mới bị thua. Thì ra ở bọn họ trong lòng, ta chỉ là một gánh nặng. Loại ý nghĩ gì này hẳn là không ít a.”

Hừ một tiếng, Môn La cười quái dị nói: “Lấy người trước mắt thực lực, sẽ đối phó với đối thủ lục tinh đỉnh phong có thể có chút khó khăn, nhưng có xích luyện hỏa tinh hồi bổ ma lực, người nghĩ muốn thua cũng khó! Đây là tình huống người chỉ dùng hỏa hệ ma pháp. Nếu là người thật sự đem tự thân thực lực không hề giữ lại thi triển ra, cho dù là hai người bọn họ cũng sẽ đau đầu, thắng người dễ dàng lắm sao?”

“Hắc hắc hắc, sẽ chờ đại tái bắt đầu, người dùng lực lượng chân chính nói cho bọn hắn biết, đến tột cùng ai mới là gánh nặng?”

226. Chương 227: Quyết Định Mới Nhất

Thiên Phong học viện, âm bộ tàng thư quán ở phía sau phòng viện trưởng.

Dịch Vân cầm lệnh bài thông hành, trải qua tầng tầng thông báo, lúc này mới như ý nguyện tiến vào trong âm bộ tàng thư quán, nơi chỉ có giáo sư cùng với đệ tử lục tinh linh vực trở lên mới có tư cách đi vào.

Hắn trực tiếp đi vào chuyên khu đặt về sách ma pháp tịch, bên trong cũng không lớn, chỉ có ba hàng giá sách đặt song song, bộ sách có gần một trăm bản. So với tàng thư quán bên ngoài thì quy mô nhỏ hơn mấy trăm lần, nhưng có thể đặt ở nơi này, tất cả đều là sách cổ ngàn năm rất trân quý mà ở địa phương khác không có khả năng tìm được.

Nghe nói các đại học viện để quốc cùng với các đời viện trưởng học viện khác, vì muốn được sao chép mấy quyển sách cổ này từng trả giá trên trời.

Dịch Vân chọn một quyển xem thử. Cuối cùng đứng ở trước giá sách thứ hai, từ giữa lấy ra một quyển sách cổ, chỉ thấy có tên là: “Thất tinh linh vực ma pháp chú ngữ chú giải bách khoa toàn thư”.

“Rốt cục tìm được rồi!” Dịch Vân áp chế nội tâm mừng như điên, vội vã mở trang sách ra nhìn.

Sau khi cùng với Á Các tranh đoạt danh ngạch dự thi, Mễ Nặc cũng đã đưa cho hắn sách cổ ghi lại tất cả ma pháp cấp lục tinh, hắn cũng ghi nhớ toàn bộ.

Môn La từng nói qua, toàn bộ ma pháp có liên quan từ cấp thất tinh trở lên, hắn đều ghi tạc tất cả trong đầu. Dịch Vân sau khi truy vấn, lúc này mới phát hiện, ma pháp chú ngữ Môn La ghi nhớ, tất cả đều là hỏa hệ thuộc tính ma pháp, về phần thủy chúc ma pháp một cái cũng không có.

“Trong lịch sử Tư Đạt Đặc gia tộc, đệ tử có thiên phú ma pháp, trên chín thành đều là hỏa chúc thể chất, cho dù là số rất ít có được ma pháp thể chất khác, cũng tuyệt không có một ai là thủy chúc ma pháp. Cho nên, năm đó ta làm sao có thể sẽ nghĩ tới đi nhớ thủy hệ ma pháp chú ngữ, chỉ có thể nói người là ngoại tộc.” Môn la giang hai tay bắt đắc dĩ nói.

Nguyên nhân là vì như thế, Dịch Vân đành đi vào ám bộ tàng thư quán tìm kiếm đáp án hẩn cần.

Hắn đầu tiên là tìm đến trang giới thiệu hỏa chúc ma pháp trên mặt, hỏi: “Lão Đại, đồng dạng là thất tinh giai vị hỏa hệ ma pháp, mấy cái ma pháp này đều ở trong đầu của ngươi sao?”

Cấp tinh vị càng cao số lượng ma pháp lại càng ít, giống bản sách cổ lục tinh ma pháp Mễ Nặc đưa cho hắn. Thủy, hỏa ma pháp có ba loại, mà bản sách cổ này ghi lại ma pháp thất tinh hỏa hệ lại càng ít, chỉ có hai loại mà thôi: “Hỏa hải ngưng bích” cùng với “Viêm Long quần vũ”.

Môn La chỉ liếc liếc mắt một cái, rồi cười nói : “ Hai cái ma pháp này ta đều có ghi nhớ, chú ngữ cùng với thi triển dịch thức đều là giống nhau như đúc, chỉ là còn một cái ma pháp bản sách cổ không có, đó là “Thất diệp chân hỏa! Hắn là đã thất truyền .”

Dịch Vân nghe vậy hơi nghi ngờ Môn La, cũng không phải hắn không tin được Môn La, chỉ là lão Đại này bình thường tựa như là cái cân, lâu lâu hơi lệch một ít. Phương pháp nhớ nằm lòng ma ngôn chú ngữ, chỉ cần giữa thiếu một câu ma ngôn, hoặc là phương thức ấn kết, đạo ma pháp này sẽ thi triển không được, cho nên hắn cảm thấy nên xác nhận lại một lần mới tin tưởng được.

Tìm chỗ ngồi, Dịch Vân đọc bộ phận thủy hệ ma pháp, toàn tâm toàn ý thật sự ghi nhớ.

Tuy rằng thất tinh lĩnh vực đối với hắn còn quá mức xa xôi, nhưng là Kỳ Vũ ma đấu đại hội về sau, sẽ đối với cuộc sống hắn tạo thành cái dạng gì tác động, sinh ra cái dạng gì biến hóa, hắn hiện tại căn bản là không thể nào dự đoán. Đến lúc đó hắn còn có thể sẽ không tiếp tục ở lại Thiên Phong học viện, cho nên mới phòng ngừa chu đáo tính toán, trước ghi nhớ nói sau.

Bắt đầu từ hôm nay, Dịch Vân mỗi ngày đều đến ám bộ tàng thư quán báo danh, ban ngày hắn liền ở trong này đọc sách, buổi tối mới lại tới cấm địa sau núi tu luyện, liên tiếp mười lăm ngày đều như thế.

Ám bộ tàng thư quán cũng không tìm được sách cổ bát tinh lĩnh vực ma pháp trở lên, nghĩ đến nơi này tàng thư cao nhất cũng chỉ đến thất tinh cấp bậc, cho dù như thế, hắn đã ở tàng thư tìm được rất nhiều tri thức ma pháp hữu dụng, đem tổ hợp lại, đối với phương thức ma pháp tu luyện ngày sau của hắn, lại có tư tưởng cùng với biến cách hoàn toàn mới.

Đương nhiên, sách cổ có giới thiệu đấu khí hắn cũng không buông tha, chẳng qua bởi vì đã có Môn La này là đấu khí đại sư, cho nên đối với hắn có hay không có mấy cuốn sách này cũng không thành vấn đề .

Trong vòng mười lăm ngày, hắn ở trong đó xem hơn một trăm sách cổ về phương diện ma pháp cùng với đấu khí, hắn toàn bộ hấp thu ghi tạc trong đầu. Mang theo cảm giác mỹ mãn tươi cười đi ra khỏi ám bộ tàng thư quán.

Sau hai mươi ngày Dịch Vân trở lại thiết phòng, liền nhìn thấy một người đang từ bên trong đi ra, không phải Ngạc Đa Đồ thì là ai ?

Dịch Vân cười nói: “Ngạc Đa Đồ, ngươi cả ngày chờ ở chỗ này sao ?”

Ngạc Đa Đồ đang muốn rời đi, đã thấy Dịch Vân vừa lúc trở về, kinh hỉ kêu lên:“Dịch Vân, ta nghe Ny Khả nói qua, ngươi cũng không có đi theo dự thi giả khác cùng đến Kỳ Vũ thủ đô, cho nên mới mỗi ngày đều tới nơi này vài lần xem có thể hay không tìm được ngươi, hiện tại có thể rất cực là đợi được .”

Dừng một chút, trong mắt Ngạc Đa Đồ lóe thần thái kinh dị, sợ hãi than : “Mặt khác, còn muốn chúc mừng ngươi mới được, chúc mừng ngươi có thể lấy được tư cách chính thức dự thi Kỳ Vũ ma đấu đại hội lục tinh cấp bậc a!”

Dịch Vân nói: “Đây là chuyện bên trong Thiên Phong học viện ngươi thế nhưng cũng có thể biết, là Ny Khả nói với ngươi ?”

Lắc lắc đầu, Ngạc Đa Đồ cười nói: “Ny Khả có nói qua đúng vậy. Nhưng ta biết trước, chúng ta Kiệt Nặc Tư gia tộc cũng đã thu được này tin tức, sự kiện lớn nhỏ có liên quan thành Thiên Phong cùng với Thiên Phong học viện cũng không có thể giấu diếm được gia tộc bọn ta .”

Dịch Vân thật sự quá coi thường lực ảnh hưởng của Kiệt Nặc Tư gia tộc, gia tộc bọn họ là một cỗ thế lực ở bản địa lớn nhất, cũng vẫn cực lực mời chào đệ tử Thiên Phong có tiềm lực, hắn có bố trí vài kẻ cung cấp

thông tin ở trong học viện.

Mà chuyện phát sinh lại do Mễ Nặc đặc biệt mở ra tiền lệ lần đầu, Dịch Vân đồng giai khiêu chiến cấp bậc lục tinh thay đổi danh sách dự thi, ba sự kiện tất cả đều là ngày thường không có khả năng phát sinh, bọn họ đương nhiên là trước tiên có thể đã biết.

Khi Ngạc Đa Đồ nghe được tin tức, hắn đang ở Kiệt Nặc Tư gia tộc nghị sự đại sảnh, cùng với Cát Âu tộc trưởng, các trưởng lão họp đòi đi quan khán Kỳ Vũ ma đấu đại hội, cùng với việc như thế nào mượn sức vĩ đại đệ tử, khi bọn hấn nghe được thám tử truyền tin tức, tất cả đều kinh nói không ra lời.

Dịch Vân cách nửa năm trở về lần này, liền gây cho bọn họ ngạc nhiên liên tục, hấn có thể nhanh như liên tiến vào lục tinh lĩnh vực đã làm cho mọi người cảm thấy được bất khả tư nghị, hiện tại lại nghe hấn vượt giai khiêu chiến thành công, thuận lợi đánh bại đối thủ cao hơn một giai, càng làm cho mọi người cảm thấy như lọt vào trong sương mù, lạ lùng không thôi.

Cát Âu hỏi rõ quá trình trận đấu, khi nghe được Dịch Vân đúng là lông tóc không tổn, dễ dàng lấy được thắng lợi, hấn rốt cuộc ngồi không yên.

Á Các này ở thiên phong học viện bài danh đệ thập đệ tử hấn biết, bọn họ Kiệt Nặc Tư gia tộc từng mấy lần hướng Á Các đưa ra các hậu lễ, đơn giản chính là muốn đem mượn sức hấn đến làm trưởng lão gia tộc bọn họ, đáng tiếc, trải qua mấy lần nói chuyện, lại không thể như nguyện. Cuối cùng, Á Các hay là lựa chọn gia tộc khác lớn hơn, điểm ấy, từng làm cho Cát Âu tiếc hận không thôi..... Á Các là người mới, mà bọn họ lại trở mặt địa nhìn người này mới vui đầu vào gia tộc khác, gia tộc trong lúc đó nhân tài tranh đoạt là này tiêu phí lớn lên, đối phương mạnh hơn, chính mình liền yếu đi một bậc, mấy năm qua, Kiệt Nặc Tư gia tộc tại đây cái tranh đoạt lương tài chiến trường, có thể nói là thất bại thảm hại.

Chất lượng và số lượng nhân tài, quyết định tương lai một cái gia tộc phát triển lâu dài, trực tiếp ảnh hưởng gia tộc là thịnh hay là suy sau trăm năm. Cho nên, Cát Âu mới có thể muốn mượn binh khí mua bán, một hơi đem nâng thanh thế gia tộc lên, hy vọng có thể bởi vậy mượn sức càng nhiều nhân tài gia nhập gia tộc bọn họ.

Không nghĩ tới, người từng được gia tộc mình nhìn trúng như thế! Không tiếc hết thảy nghĩ muốn mượn sức, đã vậy còn quá dễ dàng bị một kẻ mà hấn từng nhận định là cực phẩm quần áo lụa là Dịch Vân đánh bại, còn bị bại triệt để, thê thảm như thế, một võ giả thể nhưng bị một gã pháp sư vật xỉu, loại chuyện thái quá này ngay cả nghe cũng chưa nghe nói qua, hấn như thế nào không sợ hãi?

Sau khi thám tử hồi báo tin tức rời đi, toàn bộ nghị sự đại sảnh lâm vào một mảnh tĩnh mịch. Cát Âu cùng với các trưởng lão trong lòng đều tính toán, việc này sẽ đối bọn họ Kiệt Nặc Tư gia tộc tạo thành cái gì ảnh hưởng, là tốt hay là xấu? Là phúc, hay là họa?

Trầm mặc thật lâu, đại trưởng lão chỉ nói ra một câu qua: “Thì ra, thiên tài như vậy vẫn ở trước mắt chúng ta, mà chúng ta lại nhiều lần xem nhẹ hấn, suốt hơn một năm thời gian a! Ta tự nhận nhân lực siêu quần, nhưng lại sai rồi. Tóm lại, chuyện này đối gia tộc bọn ta mà nói nên gọi là chuyện tốt mới đúng! Dù sao, hấn giờ phút này vẫn đứng ở bên chúng ta, cũng là đồng bạn chúng ta tối kiên định hợp tác, chỉ là đối với Dịch Vân. Tất Nhĩ Đặc người này, phải đánh giá lại tầm quan trọng một lần nữa mới được, giá trị của hấn đã không còn chỉ là cung cấp ma pháp binh khí, giá trị hấn trên thực tế đã không thể đánh giá!

“Cho nên, phải lấy lễ khách quý cao nhất của gia tộc đối đãi hấn, mà ngay cả nghĩa muội hấn A Lôi Lạp cũng phải như thế !”

Đây là nửa tháng trước, cao tầng Kiệt Nặc Tư gia tộc đưa ra quyết định mới nhất.

Ngạc Đa Đồ lúc ấy ở đó, hấn đương nhiên cũng kinh ngạc giống mọi người, chỉ là hấn suy nghĩ lại bất đồng với tất cả mọi người ở đây, hấn xem xét là từ góc độ cá tính làm người của Dịch Vân mà đi!

“Lấy hiểu biết ta đối với hấn, hấn sẽ tuyệt sẽ không đi tham gia chuyện phải xuất đầu lộ diện nhưng trận đấu nghe nói do hấn là đột nhiên xông vào diễn võ trường số 1, làm trò trước các vị giáo sư cùng với dự thi đệ tử, bỗng nhiên đối Mễ Nặc viện trưởng đòi tranh đoạt danh ngạch, lấy cường hấn thực lực bức bách Mễ Nặc phủ định danh sách người dự thi nguyên bản đã sắp xếp, vì hấn một người, đặc biệt mở một hội học viện thi đua, cũng ở lúc sau, lấy thực lực áp đảo đánh bại Á Các mạnh hơn hấn một giai. Mới có

thể lấy được tư cách dự thi. Việc này mỗi đoạn nghe tới đều làm cho người ta kinh tâm không thôi, rất khó tin tưởng, việc này thể nhưng sẽ phát sinh ở đế quốc nội Thiên Phong học viện bài danh đệ tam! Cao diệu, cuồng vọng, lấy lực lượng qua đạt tới mục đích của chính mình cùng với cá tính hấn trước đây hoàn toàn khác biệt. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, khiến cho hấn thay đổi kịch liệt?”

“Còn có, lấy tác phong nghiêm cẩn của Mễ Nặc viện trưởng từ trước đến nay, thể nhưng lại đáp ứng yêu cầu gần như vô lý của Dịch Vân, việc này cũng làm cho người ta không nghĩ ra a!”

Ngạc Đa Đồ còn hồi tưởng lại, Ny Khả cùng ngày về đến nhà, kể rõ quá trình trận đấu cho hấn nghe, nàng hưng phấn đến độ khuôn mặt đỏ bừng, Ny Khả cũng bị thực lực cường đại Dịch Vân bày ra làm khiếp sợ, kinh hoàng qua đi, liền chuyển hóa toàn bộ thành loại tình cảm hưng phấn nồng đậm.

Cường giả đệ tử bỗng nhiên quật khởi, lại là dã nhân mà bọn họ năm đó tìm được trên cánh đồng hoang vu, nàng nói như vậy .

“Dã nhân sao?” Ngạc Đa Đồ trong lòng cảm thán.

Lúc ấy hấn ngay cả quần áo cũng không hiểu mặc như người hoang dã, hiện giờ lại trở thành bọn họ Kiệt Nặc Tư gia tộc muốn dựa vào, trước sau tương phản dĩ nhiên là to lớn như thế, hấn đột nhiên có cảm giác vớ vẩn như đang ở trong mộng, không chút nào chân thật.

Ngạc Đa Đồ cảm nghĩ trong đầu chỉ có trong lúc đó, lại bị Dịch Vân nói chuyện cắt ngang .

“Ừ, lời chúc mừng của người ta nhận, nhưng có tư cách dự thi, dù sao mới là bắt đầu mà thôi, kết quả về sau như thế nào cũng là khó nói. Không nên nói gì thêm .” Dịch Vân làm như không muốn nói nhiều việc này, trực tiếp hỏi: “Người nói mỗi ngày đến tìm ta vài lần, hấn là không phải là chỉ riêng chúc mừng mà thôi, là có chuyện quan trọng sao?”

“Là có vài món hàng.” Gật gật đầu, Ngạc Đa Đồ nói: “Đầu tiên, năm trăm cân tử tinh quặng mỏ chúng ta đã chuẩn bị tốt, số lượng thật sự nhiều lắm, thiết phòng này căn bản không bỏ xuống được, trước hết đặt ở kho hàng gia tộc bọn ta, đến khi người cần dùng, sẽ được mang đến.”

“Việc này căn bản không vội, ta có khả năng giữ được” Dịch Vân gật đầu cười nói.

“Mà một sự kiện khác, là có liên quan A Lôi Lạp.”

Dịch Vân sợ run một chút, có chút khấn trương hỏi: “A Lôi Lạp? Nàng ở tại các người gia tộc có cái gì vấn đề sao?”

“Tộc của ta trưởng càng xem nàng càng yêu thích. Thực đem nàng như thân sinh nữ nhân chăm sóc, nàng cũng tốt lắm, chính là A Lôi Lạp mỗi ngày nhìn gia tộc bọn ta đệ tử tu luyện đấu khí vũ kỹ lúc sau, nàng cũng năn nỉ tộc trưởng nói phải tu luyện.”

Dịch Vân ngạc nhiên: “Nàng muốn học đấu khí?”

“Cũng không phải sao?” Ngạc Đa Đồ cười khổ nói: “Này kỳ thật cũng không có gì, phạm nhà của ta tộc đệ tử từng cái đều từ nhỏ liền tu luyện gia truyền đấu khí, A Lôi Lạp năm nay mười ba, đã bỏ lỡ giai đoạn hoàng kim tu luyện tốt nhất, hiện tại mới bắt đầu đã quá muộn, không còn cơ hội lấy được hảo thành tích, cho nên Cát Âu tộc trưởng ngay từ đầu mới không tính toán như vậy qua yêu cầu nàng thôi...” “Hiện tại nếu là chính cô ta yêu cầu muốn học, tộc trưởng cũng vui vẻ đồng ý, sẽ đem chúng ta Kiệt Nặc Tư gia tộc lời chúc đấu khí dạy cho nàng .”

Kiệt Nặc Tư gia tộc lời chúc đấu khí công pháp. Cũng không phải huyết kế tuyệt học, mà là mỗi người có thể tu luyện đấu khí công quyết, cho nên A Lôi Lạp muốn học cũng là không có vấn đề .

Nhưng có thể là một đấu khí công pháp trải qua mấy trăm năm truyền thừa trong đại gia tộc, tuyệt không ngoại truyền. Nhất định là công pháp cấp bậc thượng phẩm, mà Cát Âu thể nhưng không chút nào giữ lại quyết định truyền cho A Lôi Lạp. Ngoại trừ nhân tố muốn lung lạc chính mình. Hấn là bọn họ cũng thiết tình muốn tiếp nhận A Lôi Lạp trở thành thành viên gia tộc, nếu không thì tuyệt không dễ dàng đem tuyệt học gia truyền ngoại truyền .

Dịch Vân suy nghĩ một chút nói: “Nếu là A Lôi Lạp chính mình nguyện ý học, mà gia tộc các người cũng bỏ được, kia đương nhiên là chuyện không thể tốt hơn. Có vấn đề gì sao?”

227. Chương 228: Ma Hệ Thân Thể

“Vấn đề có thể lớn!” Ngạc nhiều đồ lắc đầu nói: “Hiện tại vấn đề chính là nàng phế tài tu luyện đấu khí. Tộc trưởng tự mình đến chỉ giáo nàng, người bình thường nhiều lắm bốn, năm ngày là có thể đứng đến bước đầu, chỉ là hiện tại đã qua hai mươi ngày, nàng ngay cả một chút tiến triển cũng không có, Dịch An trưởng lão sau khi thí nghiệm thiên phú kết luận, cả đời A Lôi Lạp không thể học được đấu khí. Hơn nữa, cũng đem chuyện này nói cho nàng hiểu được, nhưng mà A Lôi Lạp nhất định không chịu buông tha. Hiện tại mỗi ngày đều gây sức ép từ sáng sớm đến tối, ngay cả cơm cũng không ăn, cũng đã gây đi một vòng, ngay cả Cát Ấu tộc trưởng nói toạc miệng khuyên bảo cũng vô dụng, mọi người chúng ta một chút biện pháp với nàng cũng không có. Cũng không thể mạnh mẽ giam giữ hẳn? Cho nên mới muốn tới tìm người đi khuyên nhủ nàng.”

Đi vào trong đại viện Kiệt Nặc Tư gia tộc, Dịch Vân chỉ thấy đến một cô gái cùng với một gã lão giả ở trong viện tu luyện vũ kỹ, lão giả đã từng thấy qua, nhớ rõ là một thành viên trưởng lão đoàn, biểu tình hẳn lúc này rất bất đắc dĩ, mà cô gái chính là A Lôi Lạp hơn hai mươi ngày không gặp.

Hai người nhìn thấy Dịch Vân đã đến đều ngừng lại, chứng kiến bộ dáng A Lôi Lạp hiện tại, Dịch Vân trong lòng hơi hơi đau xót, có chút hiểu được vì sao Ngạc Đa Đồ sẽ vội vã tìm hắn tới.

Nàng hốc mắt lóm sâu, gầy, làn da hiện ra màu vàng, thân thể nhỏ nhỏ cũng là gầy yếu đi một vòng lớn, cùng bộ dáng khả ái của nàng trước đây cách biệt một trời một vực.

“Dịch Vân ca ca”. A Lôi Lạp vừa thấy Dịch Vân lập tức hướng chạy lại ôm chặt, gã trưởng lão lúc này cũng đi tới, mở miệng trước “Ai, Dịch Vân. Việc này người hẳn là cũng nghe hoặc đoán sơ qua rồi, nàng cũng không có tư chất tập võ, gia tộc bọn ta cũng khuyên nàng không nên tiếp tục gây sức ép chính mình, A Lôi Lạp hiện tại biến thành bộ dáng này, là do nàng không ăn không ngủ tự mình gây sức ép, không có nửa điểm quan hệ tới gia tộc bọn ta. Dịch Vân nghe vậy ngạc nhiên, lập tức hiểu được: Kiệt Nặc Tư gia tộc sợ hiểu lầm nên cho Ngạc Đa Đồ vội vã tìm hắn lại đây. Ngoại trừ thật sự lo lắng thân thể A Lôi Lạp. Trọng yếu hơn là không muốn làm cho chính mình lâm tường bọn họ ngược đãi A Lôi Lạp, cứ thế dẫn đến hẳn cùng với Kiệt Nặc Tư gia tộc xảy ra hiểu lầm.

Cát Ấu tuy rằng trước mặt mọi người hứa hẹn hẳn nhận A Lôi Lạp làm nghĩa nữ, hết thấy đãi ngộ cũng giống với trực hệ đệ tử trong gia tộc, nhưng bởi vì có tồn tại quan hệ với Dịch Vân, làm cho thân phận A Lôi Lạp cũng cao lên, không có khả năng thực cùng với gia tộc đệ tử giống nhau như đúc.

Tựa như chuyện này, nếu là những người khác trong gia tộc, chỉ cần đánh chửi hoặc là rõ ràng đuổi ra có thể giải quyết, căn bản là không phải chuyện gì to tát lắm, nhưng là đối với A Lôi Lạp bọn họ lại là không dám làm như vậy. Nàng là nghĩa nữ Cát Ấu, nhưng nàng còn là nghĩa muội Dịch Vân, cái sau quan hệ lớn hơn cái trước.

Dịch Vân người này, ảnh hưởng đối với gia tộc to lớn, Kiệt Nặc Tư gia tộc cao tầng đều rất rõ ràng, cho nên có liên quan chuyện A Lôi Lạp, bọn họ đành mời Dịch Vân chính mình qua xử lý.

Dịch Vân suy nghĩ cẩn thận điểm này, cũng vô pháp trách móc nặng nề gì Kiệt Nặc Tư gia tộc, hẳn ban đầu là hy vọng gia tộc bọn họ có thể lấy tâm tình đối đãi A Lôi Lạp, nên đánh thì đánh, nên mắng thì mắng, đây mới là phương thức giáo dục gia tộc đệ tử bình thường, bất quá tình hình trước mắt đích xem ra, trong ngắn hạn Kiệt Nặc Tư gia tộc căn bản sẽ không làm như vậy a.

Hắn nhìn A Lôi Lạp a, giận dữ nói: “Người cho dù thật muốn muốn học tập đấu khí, khá vậy không thể một chút không để ý thân thể của chính mình, về sau ngàn vạn lần không thể làm như vậy, biết không?”

A Lôi Lạp hốc mắt ửng đỏ, ủy khuất nói: “Người ta, người ta muốn cùng Dịch Vân ca ca người giống nhau có lực lượng cường đại thôi! Phụ thân trước kia thường thường nói. Không ngừng kiên trì, tương lai tổng hội có một ngày đơm hoa kết quả, cho nên...”

Lần này nói làm cho Dịch Vân nghe vậy trong lòng khê run lên, bỗng nhiên trong lúc đó, làm cho hắn có loại rất là cảm giác quen thuộc rất giống năm đó mẫu thân thường nói với hắn”!

Dịch Vân lúi cúi kéo đôi tay nhỏ bé của A Lôi Lạp, hỏi trưởng lão: “Trưởng lão, người nói nàng có hay không có thể..... ?” Trưởng lão hiểu được Dịch Vân muốn hỏi cái gì, không đợi hắn nói xong, liền thở dài, chậm rãi lắc đầu, sau đó đi vào trong nội đường, tuy rằng hắn một câu cũng chưa nói, nhưng là biểu đạt ra tới ý tứ đã tương đương rõ ràng.

Dịch Vân thấy thế đau đầu một trận, tên trưởng lão lại là lực tinh cao giai Vũ cuồng, nhân lực tự nhiên không sai, nếu ngay cả hắn đều khẳng định như vậy ...”

Hắn trầm ngâm nửa ngày, nói: “ A Lôi Lạp. Người đem sở học sẽ đấu khí mấy ngày này vận chuyển một lần cho ca ca nhìn xem được không ?”

A Lôi Lạp nghe vậy buồn buồn nói: “Ta thực cố gắng học tập, nhưng mà một chút đều học không được !”

“Không quan hệ, người liền hơi thử chút một lần thì tốt rồi, coi như là đùa chơi đi !”

“Vâng !” A Lôi Lạp gật đầu, lập tức đem đấu khí pháp môn nàng mỗi ngày tu luyện đánh ra.

“Ý ?” Chỉ liếc mắt một cái, Dịch Vân cùng với Môn La đồng thời phát ra tiếng kinh nghi.

Tu luyện đấu khí cùng với ma pháp là hai cái hệ thống hoàn toàn bất đồng, nhưng cả đều có chỗ giống nhau là phải hấp thu thiên địa nguyên tố. Đồng dạng đều phải giữ thiên địa nguyên trong khí hải để luyện hóa.

Khác biệt chính là, ma pháp đem nguyên tố luyện hóa thành ma lực chứa đựng ở khí hải, mà đấu khí lại luyện hóa thành đấu khí năng lượng, lưu lại trong kinh mạch toàn thân.

Mà Kiệt Nặc Tư gia tộc đấu khí công pháp, chính là lôi chúc đấu khí.

Ở trong mắt Dịch Vân, chỉ thấy A Lôi Lạp vận khởi đấu khí pháp môn, đem nguyên tố bốn phía thu hút lại đây. Chỉ là, khi lôi chúc nguyên tố vừa tiếp xúc với thân thể của nàng, lại như là ánh sáng chiếu xạ vào gương, lập tức bị bắn ngược trở về, dĩ nhiên không có nửa điểm tiến vào.

Lôi chúc đấu khí công pháp, nhưng lại không có thể lôi chúc nguyên tố luyện hóa trong khí hải, đương nhiên là tu luyện thể nào cũng vô dụng .

Dịch Vân sở dĩ có thể phát hiện dị tượng này, mà Kiệt Nặc Tư gia tộc trưởng lão lại nhìn không ra, là bởi vì người bình thường đều chỉ có thể cảm thụ trong cơ thể đấu khí cường độ, dựa vào đó phán đoán đối phương hiện tại vị trí tinh cấp vị giai, mà Dịch Vân thì không giống.

Từ nhỏ nhờ Môn La chỉ dạy, hắn đối với đấu khí có cái nhìn rất nhỏ, thấu thị cũng rõ ràng hơn, trong mắt hắn khi nhìn cẩn thận, không chỉ có đấu khí cường độ, cũng có thể cảm nhận được tình hình đấu khí lưu động ở trong kinh mạch.

Hắn không biết, nhân lực này chỉ có thể ngộ khi đạt tới siêu cường giả tinh vực, tất cả đều là quan niệm tri thức đấu khí võ học bí ẩn. Cho nên mới có thể dưỡng thành nhân lực cảm thụ đấu khí lưu động rất nhỏ này.

Thực lực trưởng lão Kiệt Nặc Tư gia tộc tuy rằng trên hắn, lại không thể làm được giống hắn, quan sát tình hình đấu khí lưu động ở trong cơ thể.

Dịch Vân đối với hiện tượng cảm thấy vận phần khó hiểu, bởi vì nguyên tố chắc là không đối với nhân thể sinh ra bài xích, cho dù là một người bình thường, thân thể hắn cũng có thể đồng thời cất chứa bất hệ ma pháp nguyên tố, khác biệt chỉ tại cho hắn có thể hay không đem luyện hóa vận dụng mà thôi, mà A Lôi Lạp thân thể hiển nhiên không phải như vậy.

Ngay khi Dịch Vân còn đang nghi hoặc, thanh âm kinh ngạc của Môn La đột ngột truyền đến: “Thể chất của nàng cực kỳ đặc biệt, là “Ma chúc thân thể ?”

Môn La kinh dị nhìn A Lôi Lạp, chỉ thấy nàng đang cố gắng vận chuyển đấu khí pháp môn, lại thu hút tới lôi chúc nguyên tố nhưng không thể nhập vào khí hải, chỉ là vô ích, một chút hiệu quả cũng không có, nói: “Cái gọi là ma chúc thân thể, là thể chất một người chỉ có thể tiếp thụ một nguyên tố, lại hoàn toàn bài

xích bảy thứ nguyên tố còn lại, có thể nói là thân thể chỉ tiếp thu một ma pháp nguyên tố, loại thể chất này tương đối hiếm thấy, có thể nói là hàng tỉ người chưa chắc có một.”

“Nói cách khác, A Lôi Lạp kỳ thật có thể học tập đấu khí công pháp, chỉ cần tìm được thể chất của nàng có thể tiếp thu hệ nguyên tố nào mà thôi?”

“Chà chà!” Môn La thanh âm khẽ run, mừng như điên nói: “Không chỉ có như thế, mượn ma pháp tập tinh thần lực bình xem qua làm so sánh, có loại ma chúc thân thể này giống như là có được “Thiên phẩm tinh thần lực” Như vậy hân hữu mới có, chỉ cần tìm cho nàng một cái đấu khí công pháp thuộc tính thích hợp, như vậy cơ hồ có thể khẳng định, tương lai nàng nhất định có thể đạt tới cửu tinh Vũ tôn trở lên.”

Dịch Vân chân chính có được ma pháp thiên phú, cũng không phải ngoại truyện “Siêu phẩm” Chi chất, mà là “Thiên phẩm” Cấp bậc tinh thần lực. Mễ Nặc từng nói, có thể có được loại này ma pháp thiên phú, tuy là hàng tỉ người cũng tìm không thấy một, toàn bộ ngàn năm cũng khó ra một cái như vậy kỳ tài. Nếu là như vậy tư chất A Lôi Lạp tái hiện ở đấu khí... Dịch Vân không do dự, lập tức lôi kéo A Lôi Lạp. Đối với ở một bên bộ nhiều sách nói:

“Phiền toái người nói với Cát Ấu tộc trưởng, ta mang A Lôi Lạp về vài ngày, nửa tháng sau ta đưa nàng trở về.”

Trước ánh mắt kinh ngạc khó hiểu của Ngạc Đa Đồ, Dịch Vân ôm A Lôi Lạp hấp tấp rời đi Kiệt Nặc Tư gia tộc.

Không ngừng chút nào đem A Lôi Lạp mang về thiết phòng, đầu tiên là buộc nàng ăn một ít, lát sau Dịch Vân xuất ra một tiểu hỏa hệ pháp thạch cấp A Lôi Lạp. Nói: “Người đem tảng đá này cầm trong tay, có hay không sinh ra cảm giác đặc biệt gì?”

A Lôi Lạp thấy Dịch Vân đột nhiên đem một viên đá phát ra hồng quang đưa cho nàng, rất là yêu thích nắm nơi tay, hân hoan cười nói: “Tảng đá thật đẹp, còn có thể sáng lên, Dịch Vân ca ca. Đây là lễ vật đưa cho A Lôi Lạp sao?”

Dịch Vân cười khổ: “A Lôi Lạp, không phải hỏi người tặng đá có xinh đẹp hay không, là hỏi người đối với tảng đá có cảm giác gì hay không!”

Gãi gãi đầu, A Lôi Lạp đem hỏa hệ pháp thạch chà chà trong tay thưởng thức, không rõ cho nên nói: “Cảm giác rất được, chỉ thấy ấm ấm mà thôi.”

Không phải hỏa thuộc tính sao?

Dịch Vân lại liên tiếp đem phong hệ cùng với hắc ám hệ khoáng thạch đưa cho nàng, chỉ nghe A Lôi Lạp đều nói xinh đẹp, nhưng không có cảm giác đặc biệt gì.

Hỏa hệ pháp thạch phát ra chính là màu hồng quang mang kỳ lạ. Phong hệ pháp thạch phát ra quang mang xanh nhạt, A Lôi Lạp đều là yêu thích, chỉ cảm thấy xinh đẹp loá mắt, chỉ có hắc ám hệ pháp thạch phát ra hào quang xám trắng nàng không thích lắm, tùy tay đem hắc ám pháp thạch đặt ở một bên, lại làm cho Cầu Cầu quơ được cơ hội, một ngụm nuốt xuống.

A Lôi Lạp thấy thế, ánh mắt trừng đặc thật to: “Oa! Cầu Cầu sao lại ăn tảng đá màu đen. Tảng đá xinh đẹp này cũng có thể lấy ăn sao?”

Môn La lúc này cũng cười nói: “Này đó nguyên tố pháp thạch tất cả đều là dị bảo kì trân trên đại lục khó cầu, chỉ cần một khối nhỏ, có thể làm cho vô số người cướp đoạt, mà ngay cả Cầu Cầu này con phá sản xà cũng biết ăn rồi tiến hành luyện hóa, trong mắt nàng thế nhưng chỉ có giá trị “xinh đẹp” mà thôi? Thật sự làm cho người ta ngậm ngùi mà!”

Thẳng đến một lần cuối cùng đem thủy hệ pháp thạch lấy ra, thân hình A Lôi Lạp chấn động, ánh mắt đột nhiên trừng đặc thật to, nhìn một thủy hệ pháp thạch phát ra hào quang xanh đậm, kêu lên: “Chính là cảm giác này! Lúc ấy ta có cổ cảm giác kỳ dị khi ở Mạc Nhược Nhân thành, mới có thể chạy ra ngoài thành tìm được Dịch Vân ca ca!”

Dịch Vân vừa nghe A Lôi Lạp nói cũng là giật mình ngây ngẩn cả người!

Hắn lúc ấy ở ngoài Mạc Nhược Nhân thành đang luyện hóa thủy, hỏa ma lực, thu hút tới thủy hỏa nguyên tố là trạng thái bình thường khi tu luyện, không nghĩ tới. A Lô Lạp chính nhờ thủy nguyên tố trong đó mới có thể tìm ra chỗ hắn ẩn thân.

Môn La lúc này cũng sợ hãi than: “Lúc ấy ta còn không nghĩ ra nàng vì sao ở trong rừng rậm to lớn tìm được người, thì ra bị người thu hút tới thủy nguyên tố hấp dẫn, nàng cũng bởi vậy tránh được một kiếp, chỉ có thể nói là thiên ý !”

“A Lô Lạp là thủy nguyên tố ma chúc thân thể, xem ra, để cho ta quay trở lại học viện ám bộ tàng thư quán một lần, tìm một quyển thủy hệ đấu khí tu luyện công pháp về cho nàng a.” Dịch Vân nói.

Môn La lắc lắc đầu, thần nhiên nói: “Còn cần phiền toái như vậy ? công pháp tu luyện thủy chúc đấu khí, người không phải vừa lúc có một bộ trên người sao, lại là nhất đẳng đấu khí tuyệt học.”

Dịch Vân nghe vậy ngẩn ra, hồi sau trong đầu rung động một trận, bật thốt ra: “Kì Lô Tư - Nhu vân đang thiên quyết!”

“Đúng vậy! Chính là Nhu vân đang thiên quyết! Bộ công pháp kia khẳng định hơn xa Kiệt Nặc Tư gia tộc lõi chúc đấu khí công quyết, nàng lại là cực kỳ hiếm thấy “Ma chúc thủy thể nguyệt thân, hơn nữa người lại có vô cùng thủy hệ phách thạch cung cấp cho nàng tu luyện, quả thực chính là ông trời tác hợp cho, ha ha ha!” Môn La vui vẻ cười to nói.

Dịch Vân hiện tại thật sự là có một loại cảm giác sáng khoái như tìm thấy ánh sáng trong sương mù, hắn có được bộ Nhu vân đang thiên quyết. Đấu khí pháp môn này cùng với bản thân hắn tu luyện tử diễm đấu khí là hai loại thuộc tính hoàn toàn tương phản, đối hắn có thể nói là một chút tác dụng cũng không có, hắn vẫn đặt ở Hồng Liên, cũng đã quên có bộ thủy chúc đấu khí tuyệt học tồn tại.

Không nghĩ tới, sau khi gặp A Lô Lạp. Nàng lại vừa lúc có được thể chất cực kì hiếm thấy ma chúc thủy hệ, bộ Nhu vân đang thiên quyết này giao cho nàng tu luyện quá thích hợp.

Này hai kiện ngẫu nhiên, thiếu một thứ cũng không được, thế sự chi kì chi xảo, đến mức này coi như cực hạn !

Lúc này, hai mắt A Lô Lạp to tròn nhìn Dịch Vân: “Dịch Vân ca ca, người mới nói, cái gì là Nhu vân đang thiên quyết?”

Dịch Vân lúc này cúi đầu nhìn nàng. Trong lòng cảm khái nói: “Nàng bị Kiệt Nặc Tư gia tộc cho rằng là phế tài, căn bản không có khả năng học được đấu khí võ học, không phải cùng với năm đó ta giống nhau sao? Lại có ai có thể nghĩ đến, tương lai nàng thành tựu thấp nhất cũng là một cấp bậc cửu tinh Vũ tôn siêu tuyệt cường giả... ?”

“Bởi vì ta tồn tại, Kiệt Nặc Tư gia tộc hắn là sẽ đối xử tử tế nàng, tương lai bọn họ có thể theo A Lô Lạp trên người được đến, cũng sẽ là tràn đầy hồi báo, ít nhất không có gì hối hận. Mà Lam Duy Nhĩ gia tộc tương lai chờ các người, đã không để cho các người chính mình lựa chọn !”

Nghĩ như vậy , Dịch Vân bỗng nhiên bật cười.

Nửa tháng sau, A Lô Lạp trở lại Kiệt Nặc Tư gia tộc, mà Dịch Vân, đứng hạn lên á long tọa kỵ, cùng phó viện trưởng lâm bàn, hướng Kì Vũ thủ đô đi tới.

Năm đó, khi hắn bị Phổ Tu Tư mang ra khỏi cái thành thị thương tâm này, chỉ mới có sáu tuổi.

Hiện tại, hắn rốt cục quay về nơi này. Cách biệt suốt một năm thời gian.

Gió thổi lên, giờ này khắc này, đúng đầu mùa xuân trăm hoa đua nở, có thể tưởng đến, cũng không nhất định xuân là yên ấm ...

228. Chương 229: Bất Kế Giá Nào

Có thể thấy á long tọa kỵ rất rộng rãi. Thân rồng dài hơn mười thước, trong bụng đặt năm mươi ghế ngồi. Điều này cho thấy một lần nó có thể chở được trên dưới năm mươi người, mà lúc này ngồi ở trong á long

phi hành chỉ có hai người, một người là Dịch Vân, còn lại là người bình thường tại Thiên Phong học viện khó gặp, phó viện trưởng.

Nhìn núi cao sông dài vun vút trôi qua phía dưới, Dịch Vân lần đầu tiên thể nghiệm cảm giác sảng khoái được bay lượn giữa không trung, chỉ thấy trong lòng thoải mái, cười nói: “Hóa ra còn có loại á long này làm ma thú phi hành có thể trở thành phương tiện di chuyển, chỉ cần có nó thì làm gì có chỗ nào không đến được nhỉ? Sau này ta nhất định phải nghĩ biện pháp bắt lấy một con mới được. ”

Môn La lắc đầu cười nói: “Tiểu tử, ngươi đừng tưởng bở! Như loại á long này có thể dễ dàng bay qua lãnh thổ một nước, với loại phương tiện di chuyển này khẳng định sẽ bị các đại đế quốc quản chế nghiêm ngặt. Hơn nữa, á long cũng không phải là một loại ma thú. Tuy rằng nó có thể bay trên trời, nhưng bay cao nhất cũng chỉ khoảng một hai trăm thước độ cao, không chỉ không thể bay qua núi quá cao, bản thân nó cũng không có bất kỳ lực công kích hoặc lực phòng ngự nào. Tùy tiện dùng một cái cung nỏ cùng ma pháp là có thể đánh hạ nó. Cho nên, nó chỉ được sử dụng bên trong các đế quốc. Cũng không có khả năng sử dụng trên chiến trường. Hơn nữa, nó tuyệt đối không có khả năng tiếp cận lãnh địa của bất kỳ ma thú nào. Chỉ cần một đầu á long tiếp cận, lập tức sẽ bị ma thú hệ phi hành cùng nhau tiến lên cắn xé. Ý thức lãnh địa của các ma thú lại rất mạnh, cho nên, loại phương tiện giao thông bằng á long này chỉ có thể sử dụng tại các địa phương an toàn, công dụng trên thực tế rất có hạn.”

Tuy rằng Môn La nói không sai, thế nhưng, trên đại lục Á Long là một trong số ít dị thú phi hành có thể trở thành phương tiện giao thông, bình thường đều là do vương thất của đế quốc tập trung quản lý, tuy rằng cũng có một số đại thế gia cùng với học viện mượn dùng, nhưng mỗi lần ít nhất cũng phải trả giá trên một ngàn kim tệ, rốt cuộc là một phương tiện giao thông tương đối sang quý, dân chúng bình thường căn bản dùng không nổi.

Dịch Vân hiện tại có thể được chiêu đãi trên á long tọa kỵ, hành khách cũng vắn vắn hai người, mà phó viện trưởng là đặc biệt cùng đi với hắn, cho thấy một chuyến phi hành này chỉ dành riêng cho hắn.

Nói cách khác, lần này vì muốn Dịch Vân đến đúng hạn thi đấu của Kỳ Vũ ma đấu đại hội, Mễ Nặc không chỉ chi ra rất nhiều tiền bạc, thêm nữa còn cử thêm một gã phó viện trưởng tới hộ tống, ân, có lẽ nói là áp giải, cử động hậu hĩ của hắn dành cho một mình Dịch Vân như vậy, không chỉ làm cho toàn bộ giáo sư các môn phản đối, cũng làm cho các học viên khác lời ra tiếng vào.

Phó viện trưởng Thiên Phong học viện là Ca Đức, là một gã cường giả đạt đến cấp bậc bát tinh võ tướng, từ lúc hắn bắt đầu leo lên Á Long tọa kỵ này, từng phút từng khắc đều đặt ánh mắt trên người Dịch Vân, không ngừng liếc nhìn, chưa từng rời đi.

Dịch Vân cũng phát hiện ra ánh mắt sáng quắc của Ca Đức. Khó hiểu hỏi: “Ca Đức phó viện trưởng, ngài thể nào cứ nhìn ta như vậy, trên người ta có cái gì không đúng sao?”

Liếc nhìn Dịch Vân thật sâu, Ca Đức lắc đầu than thở: “Ta vẫn không hiểu nổi toàn bộ quyết định của Mễ Nặc viện trưởng đối với ngươi: đầu tiên là dung túng cho ngươi trốn học mà không khai trừ, lại đặc cách cho ngươi một mình tiến vào cấm địa ma trận của học viện phía sau núi tu luyện, tiếp đến lại không tiếc phá hư quy củ của học viện, phủ định danh sách người dự thi đã được ấn định từ lâu, cho phép ngươi phát động thi đấu khiêu chiến với Á Các, hiện tại lại không tiếc bỏ ra rất nhiều chi phí, thuê riêng Á Long cho ngươi đến đại hội thi đấu, một loạt cử động này, hết thảy đều đã trái với viện cửu nghiêm minh của Thiên Phong học viện ta.”

“Bây giờ, từ trận thi đấu khiêu chiến đêm nay, ta đã có chút lý giải được ý nghĩ của Mễ Nặc viện trưởng. Cũng chỉ ngắn ngủi một tháng thời gian, ngươi dĩ nhiên lại có chí tiến thủ, tấn cấp từ sơ giai đạt đến trình độ lục tinh trung giai! Dạng tấn cấp nhanh như vậy... Ta đảm nhận việc giảng dạy tại Thiên Phong học viện đã hơn bốn mươi năm, cái gọi là thiên tài cũng đã gặp nhiều, nhưng không một người nào có thể giống như ngươi, thật sự là bất khả tư nghị!”

Tháng trước, trên võ trường đệ nhất hào, tại trận đấu tranh đoạt tư cách thi đấu kia, Ca Đức đã có mặt để quan khán, đối với việc Dịch Vân có thể vượt giai đả bại Á Các, hắn cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, sau một phen suy tư, chỉ cảm thấy tốc độ phóng ra ma pháp của hắn nhanh một cách bất thường, trừ điều này ra cũng không có đặc điểm nào khác, chỉ vắn vắn như vậy mà thôi. Có thể đánh bại Á Các mạnh hơn hắn một giai, ngoại trừ đôi phương khinh địch đánh mất tiên cơ, trong đó còn có vận khí cực lớn, cũng không đem

chuyện này nói ra mà để ở trong lòng. Mà hiện tại. Lại kinh sợ khi thấy Dịch Vân chỉ tồn cùng một thời gian tu luyện, có thể thuận lợi từ lục tinh linh vực này, vượt lên một giai, lúc này mới cảm thấy kinh ngạc, nguyên lai là mắt mình nhìn sai, đối với tầm nhìn của cửa Mễ Nặc đầy lòng càng thêm bội phục.

Nguyên là, trong vòng nửa tháng chỉ dạy A Lôi Lạp tu luyện tuyệt học thủy hệ đấu khí Nhất Nhu Vân Đăng Thiên Quyết, tốc độ tu luyện của Dịch Vân cũng không chậm xuống, mỗi ngày ngoại trừ dùng đại bộ phận thời gian để dẫn luyện ma binh ra, hẳn lại ở bên cạnh A Lôi Lạp, toàn tâm toàn ý luyện hóa đấu khí và ma lực của mình.

Từ khi hãn ly khai Cổ Đàm u cốc tới nay, trước là trải qua trận chiến thảm liệt ở Mạc Nhược Nhân thành, lấy khó khăn để rèn luyện bản thân, lại được kiến thức qua thực lực mạnh mẽ của Tụ Lỗ Tư vốn là một cường giả tinh vực đỉnh phong, cuối cùng lại đối mặt với sự ra đi khoái hoạt không chút hối hận của Bối Lợi Mỗ.

Những việc này, mỗi một kiểu đều là một đại sự đủ để chuyển biến quỹ đạo cuộc sống của một con người, không sự kiện nào là tầm thường, tất cả đều đã khiến cho nơi sâu thẳm nhất trong linh hồn hãn rung động, kích thích khát cầu (từ ghép: khát vọng -nguyện cầu, khát khao) đối với lực lượng của hãn càng ngày càng mãnh liệt.

Có thể vì sự chuyển biến gấp gáp của tâm tình, không chỉ khiến cho tốc độ tu luyện ma khí của hãn nhanh phi thường, có thể thuận lợi tiến vào lục tinh trung giai, thì ngay cả trên mặt luyện khí cũng đạt được tiến triển cực lớn.

Trong khoảng thời gian này, hãn thành công luyện tạo ra hai thanh tam phẩm trung giai ma binh, hơn nữa toàn bộ đều là những bản hoàn chỉnh không mảy may có chút tì vết, so với trước đây vẹn vẹn chỉ có thể rèn ra nhị phẩm đỉnh phong, luyện khí công lực đã vượt qua mảng lớn đạt tới tầm cao mới, rốt cuộc có thể bước vào cánh cửa cung điện của tam phẩm giai ma binh.

Lúc này hãn còn không biết, trong Kỳ Vũ đế quốc, cái gọi là những luyện khí thể gia được truyền thừa từ xa xưa, trăm năm qua phẩm giai ma binh cao nhất, đẳng cấp chính là tam phẩm trung giai, hơn nữa, trong cả trăm năm thời gian, cũng chỉ có một thanh phẩm giai ma binh đó xuất thế mà thôi. Ngay cả lúc trước Phổ Tu Tư phối hợp hóa hệ phách thạch để luyện tạo ra thanh ma binh được đứng hàng thứ nhất với cái tên “Thứ thần khí”, cũng chỉ miễn cưỡng đạt đến trình độ tam phẩm sơ giai. Nói cách khác, hiện tại ma binh do Dịch Vân tiện tay luyện ra, tất cả so với thanh ma binh “Thứ Thần Khí” được các thể gia trên toàn đế quốc tranh giành kia, đều là những thanh có phẩm giai cao hơn hẳn.

Đem ma binh chỉ vẹn vẹn là tam phẩm sơ giai đặt tên là “Thứ Thần Khí”. Như thế, ma binh tam phẩm trung giai phẩm chất vượt qua cái gọi là “thứ thần khí” kia thì gọi là gì?

“Chân thần khí”? Vẫn còn “Chủ Thần khí” nữa sao?

Môn La nghĩ tới đây, cười ha hả trong lòng, đến khi cười đủ rồi, lúc này hãn lại như nghĩ tới cái gì, đột nhiên hỏi: “Bây giờ người đã có hai thanh ma binh đẳng cấp tam phẩm giai, là định cầm đến để sử dụng trong đại hội sao? ”

Lắc đầu, Dịch Vân không chút nghĩ ngợi nói: “Không phải! Đại hội lần này, ta lấy ma pháp ứng chiến là tốt rồi, trừ phi tới bước đường cùng, bằng không sẽ không nghĩ tới việc thi triển đấu khí ra, hơn nữa, cho dù thật có khi phải dùng đến ma binh, tối đa ta cũng sẽ chỉ xuất ra nhị phẩm giai đẳng cấp là được rồi. Nếu không, ma pháp binh khí trên tam phẩm giai mà hiện thế, khả năng sẽ mang đến cho ta phiền toái lớn, hai thanh tam phẩm ma binh này ta định dùng để bảo mệnh, chỉ phải dùng trên chiến trường không sống thì chết, không nhất thiết phải lấy ra tại trận đấu.”

Môn La nghe vậy gật đầu. Lúc trước Dịch Vân dù chỉ hơi vận đấu khí một lần, khiến Tụ Lỗ Tư liếc mắt lập tức nhận ra, Phần Kiếp Tử Diễm đấu khí tỏa ra ánh sáng màu tím, quả thực là công pháp duy nhất trong vô số đấu khí công pháp trên đại lục, gặp qua là không thể quên nổi. Nếu Dịch Vân thi triển trước mặt nhiều người, khó bảo đảm sẽ không bị các cường giả khác nhận ra, tiếp đó làm cho hãn bại lộ thân phận Tư Đặt Đặc nhất tộc, do đó không thể không đề phòng.

“Được rồi!” Dịch Vân đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, hỏi: “Lão đại, người từng nói, bộ tuyệt học thủy chúc đấu khí Như Vân Đăng Thiên Quyết có một đặc điểm cực lớn. Chính là chỉ cần có đủ ngoại lực phụ trợ để

tu luyện mà nói, liền có thể duy trì phá giai tấn cấp liên tục, cũng có thể trực tiếp giảm thiểu đại lượng thời gian cần thiết mà tất cả võ giả tiêu tốn vào quá trình luyện hóa chất lượng đấu khí, có phải không?”

“Không sai! Chính là như thế! Ta từng xem qua ít nhất cũng mấy trăm bộ đấu khí điển tịch, nếu như so sánh về mặt tốc độ, Nhu Vân Đăng Thiên Quyết có thể nói là loại nhanh nhất, tuy rằng vô pháp tránh khỏi chướng ngại lớn nhỏ giữa các tinh cấp, thế nhưng còn hơn các đấu khí công pháp khác, nó lại có cơ hội lớn hơn để từng bước vượt qua những bình cảnh lớn nhỏ, cho nên, ta mới có thể nói, đó là bộ khó gặp, là một nhất đẳng tuyệt học đáng kiêu ngạo! ”

Suy nghĩ một chút, Dịch Vân nói tiếp: “Ta vừa mới nghĩ đến, thủy hệ phách thạch của ta nhiều đến mức dùng không hết, có thể cung cấp không hạn chế cho A Lôi Lạp dùng cho việc tu luyện, nhưng mà, hỗ trợ của nguyên tố phách thạch đối với tu luyện đấu khí, không phải chỉ có tác dụng lĩnh vực dưới lục tinh cấp sao. Nói cách khác, một ngày nào đó sau khi A Lôi Lạp tấn cấp lục tinh lĩnh vực, thủy hệ phách thạch sẽ không còn bất kỳ tác dụng nào đối với nàng.”

Sở dĩ phải hỏi vấn đề này, là vì khi Dịch Vân nghĩ đến: từ khi hắn bắt đầu tiến vào lục tinh sơ giai, còn có thể như trước đây, cứ thế hấp thu năng lượng nguyên tố từ thủy, hỏa phách thạch, có thể nhờ vào việc này mà luyện hóa ra đấu khí chất lượng, nhưng rõ ràng chất lượng thấp hơn một mảng lớn so với đấu khí hiện có trong cơ thể mình, không còn có thể sản sinh ra bất kỳ trợ giúp nào đối với việc tu luyện đấu khí. Mà loại tình huống này, cũng giống hệt với việc luyện hóa ma lực.

Trước đây từng nghe Môn Lan nói qua, nguyên tố phách thạch đối với sự tu luyện của ma khí tu giả có tác dụng rất lớn, đơn thuần chỉ có tác dụng với giai đoạn ngũ tinh đỉnh phong mà thôi. Hiện tại hắn trải qua kinh lịch của bản thân, cuối cùng cũng minh bạch nguyên nhân trong đó.

Hiện giờ, nếu như hắn còn muốn dùng sự hỗ trợ của nguyên tố phách thạch để tu luyện, cũng chỉ có thể như tại Cổ Đàm U cốc, lấy ra nguyên tố phách từ các mỏ trực tiếp giải phóng cùng một chỗ, làm cho hàng loạt những hệ nguyên tố trộn lẫn vào nhau. Hình thành một cỗ năng lượng mới tinh thuần hơn mới có thể đủ.

Nhưng là, phương pháp này vô cùng phiền phức, ngoại trừ phải có một địa điểm phi thường ẩn mật, cùng với, còn phải có một tòa câu linh pháp đại trận(đại trận dùng để trấn giữ) mới có thể làm được. Hiện tại thạch thất Bối Lợi Mỗ vẫn ngồi đã phong bế vĩnh viễn, chung quy không thể dùng để tu luyện được. Sau khi A Lôi Lạp đạt đến lục tinh lĩnh vực, thì đưa nàng tới Cổ Đàm u cốc, hay là đưa nàng đến tổ ốc của bộ tộc Tư Đạt Đặc chứ?

Môn La cười nói: “Không sai! Nguyên tố phách thạch đối với sự tu luyện của võ giả đỉnh xác là có hạn chế này. Thế nhưng, người có thể dùng ma thú tinh hạch để thay thế mà. Hàm lượng nguyên tố của ma hạch tuy rằng thua kém nguyên tố phách thạch, nhưng đây chỉ là đối với ma hạch thấp hơn ngũ giai mới như vậy.”

“Như ma hạch có phẩm giai cao hơn lục giai. Chỉ cần một viên, hàm lượng nguyên tố của nó lại vượt xa một khối phách thạch cùng đẳng cấp tới mười lần, đây đã không phải là chênh lệch trên số lượng nguyên tố, mà căn bản là khác biệt trên chất lượng.”

Trầm ngâm chốc lát, Dịch Vân lại nói: “Nói cách khác, đối với võ giả đạt đến lục tinh vị giai trở lên mà nói, nguyên tố phách thạch không thể hỗ trợ tu luyện, nhưng ma hạch lục giai trở lên lại có thể? “

“Lời này người đem nói với trâu đi. Thật là ...” Môn La nói: “Vừa mới nói qua, ma hạch chỉ cần nâng lên nhất giai. Trong đó đã ẩn chứa nguyên tố năng lượng sẽ có cải biến long trời lở đất, hoàn toàn không thể đánh đồng với ma hạch chưa tới nhất giai. Lục giai ma hạch, chỉ có võ giả dưới lục giai đỉnh phong mới dùng được, như cao hơn một tầng là thất tinh lĩnh vực, lại chỉ có thể dùng ma hạch thất giai trở lên để luyện hóa đấu khí.

Dịch Vân nghe xong thì giật mình: “Chiều theo người nói như vậy, nếu như tương lai muốn trợ giúp A Lôi Lạp đạt đến cửu tinh vô tôn lĩnh vực, lại cần đến ma hạch cửu giai trở lên. Mà muốn đạt đến tinh vực, lại phải lấy được ma hạch của tinh vực ma thú mới được!”

Nghĩ đến từng ở Lạc Nhật sơn mạch gặp qua một đầu cự thú tinh vực, trong lòng Dịch Vân không nhịn được mà khẽ run lên, nó từng gây chấn động cho mình, chung quy là một cỗ cảm giác tuyệt vọng hoàn toàn

không có cách nào cùng nó đối địch, chỉ với cổ uy áp hãm nhân nó từng phát ra mà nói, cũng đã hơn hẳn Bối Lợi Mỗ đã đạt đến tinh vực đỉnh phong.

Vừa duỗi hai tay ra, Môn La vừa bắt đầu nói : ” Nguyên nhân chính là Nhu Vân Đăng Thiên Quyết yêu cầu một lượng lớn ngoại lực để tu luyện, cho nên lúc đó ta mới phải nói, đây là khuyết điểm của nó, đồng thời cũng là ưu điểm. Về phần với A Lôi Lạp điều này tốt hay xấu, thì phải xem người có thể tìm được đủ thủy hệ ma hạch để cung cấp cho nàng tu luyện hay không?”

Dịch Vân hỏi: ” A Lôi Lạp có được ma chúc thủy thân chi chất, thiên phú so với thiên tài còn hơn xa, nếu như thiếu những ma hạch này làm ngoại lực phụ trợ. Ngày sau hẳn có thể dựa vào sự nỗ lực của bản thân cũng đủ để đạt đến cửu tinh vô tôn cấp bậc chứ?”

Môn La gật đầu nói : “Người có được ma chúc thể chất, không ai không là kỳ tài tu luyện, hầu như đã có thể kết luận, tương lai nàng nhất định có thể đạt đến cửu tinh linh vực, chỉ là bước khởi đầu của nàng quá muộn. Cốt cách kinh mạch toàn thân đã sớm được định hình, điều này đối với quá trình tu luyện mà nói, tính là nhân tố rất bất lợi. Hơn nữa, đặc tính của Nhu Vân Đăng Thiên Quyết vốn đặc biệt, nếu như không có sự hỗ trợ của ngoại lực. Tốc độ tu luyện bình thường cũng sẽ trở nên chậm chạp. Theo ta phỏng đoán, nếu không có bất kỳ ngoại lực nào phụ trợ mà nói, nàng nếu muốn đạt đến cửu tinh cấp bậc. Ít nhất cũng phải xấp xỉ một trăm năm thời gian.”

Kiểu nói này của Môn Lan nếu là nói ra ngoài, khẳng định sẽ khiến một đám người sợ hãi.

Sinh mạng của cường giả so với người bình thường dài hơn rất nhiều, lấy ngắn ngủi một trăm năm thời gian, là có thể thuận lợi tiến vào cửu tinh là tuyệt cường linh vực, đây đã là việc bất khả tư nghị. Trên đại lục, bất kể cường giả cấp bậc cửu tinh nào mà chẳng mấy trăm tuổi, tốc độ như vậy hẳn dĩ nhiên lại gọi là chậm?

Mễ Nặc cũng đã đạt tới cửu tinh tuyệt cường linh vực là một pháp tôn cường giả, hẳn thực đã phải dùng hơn hai trăm năm thời gian khổ tu luyện. Chỉ với hai trăm năm tiến vào cửu tinh vị giai, tốc độ như vậy trên đại lục đã ít có, cho nên hẳn cũng được xưng là thiên tài có thiên phú siêu quần.

“Nhất định phải mất một trăm năm thời gian?” Dịch Vân ngậm miệng lắc lắc đầu: “Khi đó A Lôi Lạp không phải đã hơn một trăm tuổi rồi sao, quả thực là có điểm chậm chạp.”

Khoát tay áo, Môn La cười nói: “Kỳ thực đây cũng không phải cái gì quá mức cấp bách! Dù sao trước khi nàng đạt đến lục tinh linh vực, đều chưa dùng hết thủy hệ phách thạch, trong vòng mấy năm cũng không cần phải lo lắng tính toán về vấn đề đó. Về phần ma hạch cao hơn lục giai, người sai khiến Kiệt Nặc Tư gia tộc thay người chậm rãi đi tìm kiếm đi ”

Trầm ngâm một hồi, Dịch Vân gật đầu cười nói: “Nói cũng đúng! A Lôi Lạp hiện tại mới chỉ khởi đầu mà thôi, nếu có thể đạt đến lục tinh, nói ít cũng phải mất nhiều năm. Mà trong khoảng thời gian này, ta đưa giá cao cho Kiệt Nặc Tư gia tộc thu mua thủy hệ ma hạch lục giai trở lên.”

Lắc đầu, Môn La cười khổ nói: “Rõ ràng A Lôi Lạp đã là nghĩa tử của Cát Âu, nhưng người còn muốn an bài tốt mọi chuyện cho nàng, thủy hệ ma hạch hẳn là phải do chính gia tộc bọn họ xuất ra, có ai bắt người dùng tiền đi mua chứ?”

Dịch Vân không khỏi cười nói: “Nàng đồng thời cũng chính là muội muội của ta, hơn nữa, do thực lực A Lôi Lạp chưa đạt lục tinh, trước khi chưa có đủ thực lực, tiếng nói của nàng vẫn còn thấp, để nàng hoàn thành tu luyện thủy chúc đầu khí công pháp cho tốt, ta cũng đã dạy qua nàng cách trả lời vấn đề ở phương diện này.”

Môn La nghe thấy thế thì thản nhiên nói: “Kiệt Nặc Tư là đại gia tộc, đồng thời cũng là ô dù rất tốt , đây là dùng ý lúc trước người đưa A Lôi Lạp gửi gắm cho Cát Âu sao?”

Dịch Vân mỉm cười.

Có thể an bài thật tốt mọi chuyện sau này của A Lôi Lạp , lúc này, hẳn chỉ cảm thấy một hồi thoải mái, không còn chút thấp thỏm trong lòng.

Mà Môn La lại suy nghĩ tới một hồi sự tình khác: “Lấy ma chúc thủy thể, lại có Nhu Vân Đăng Thiên này là một bộ nhất đẳng đầu khí tuyệt học, hơn nữa, tiền kỳ có thủy hệ phách thạch, hậu kỳ có đại lượng thủy chúc ma hạch giúp đỡ tu luyện, tiểu tử này chính đang được bồi dưỡng thành một thiên tài có một không hai a! Chỉ cần hai mươi năm, không, nhiều nhất năm năm, cũng có thể, chỉ cần mười năm. Đến lúc đó, tiểu tử ngươi đã có một cường giả cấp bậc chí ít là cửu tinh bên cạnh, đây cũng là thành viên thứ nhất trong tổ chức của hần, một người tuyệt đối trung tâm với hần, thành viên nòng cốt không rời nửa bước, ha ha ha!”

Tốc độ đi của Á Phi Long cực nhanh, nguyên bản khoảng cách hơn một tháng đi ngựa, chỉ mất một ngày thời gian, cũng đã đến ngoại ô thủ đô Kỳ Vũ.

Buổi tối, bên ngoài khu nghỉ ngơi của Thiên Phong học viện.

Do Ca Đức phó viện trưởng dẫn đầu, sau một hồi thì thầm, Mễ Nặc kinh ngạc nhìn Dịch Vân đang đi vào phòng, mừng rỡ kêu lên: “Rất tốt! Bản viện trưởng lúc trước phải đồng ý cho người một mình ở lại học viện tu luyện, chính là đánh giá đúng tiềm lực của ngươi, ngươi quả nhiên thực có thể tại giờ khắc tối hậu thuận lợi tấn cấp đến lục tinh trung giai, tăng thêm khả năng giành phần thắng để lọt vào đại hội tiền bách cường (100 người dẫn đầu đại hội), không làm cho viện trưởng ta thất vọng a, ha ha ha.”

Nguyên lai, Mễ Nặc lúc trước áp chế ý kiến phản đối của nhiều giáo sư xuống, đặc biệt cho phép Dịch Vân không theo đoàn xuất phát. Chính là coi trọng hần cuối cùng có thể làm ra chuyện tính khiến hần kinh ngạc, đánh cuộc một keo trong khoảng thời gian này hần có khả năng hiểu rõ tiến cảnh, không nghĩ tới, một phen này thực sự làm cho hần đạt được thành công!

Dịch Vân có thể xuất ra thành tích như thế này, kỳ thực cũng làm cho hần thở dài một hơi. Con mắt hần luôn coi trọng một mình Dịch Vân, cử động này đã đưa tới rất nhiều những lời ong tiếng ve, có từ các giáo sư, cũng có từ các học viên, tóm lại, điều này đều làm cho hần đau đầu.

Hiện tại, kết quả rõ ràng như vậy, không chỉ chứng minh viện trưởng hần nhìn xa, có nhãn quang cực sáng, cũng có thể phong bế những tiếng nói bất mãn của các giáo sư. Cứ nhìn ngay lúc này, phó viện trưởng Ca Đức phóng ra thần sắc khâm kính bội phục. Trong lúc này càng làm cho Mễ Nặc chợt có loại cảm giác lâng lâng tốt đẹp.

Lời tuy rằng nói như vậy, hiện giờ Mễ Nặc cười hài lòng không sai, nhưng trong đầu hần cũng thầm kinh hãi. Từ lúc Dịch Vân nói cho hần đã tiến vào lục tinh sơ giai, đến nay cũng chỉ hơn hai tháng một ít mà thôi, chẳng khác nào bánh xe ma lực trong cơ thể vừa mới ngừng quay, ngay sau đó hần lại đã lập tức tấn giai, tốc độ tiến triển như vậy hoàn toàn vượt khỏi dự liệu của hần.

Dịch Vân tuy là học sinh trực hệ của hần, nhưng tiến cảnh của hần lại sớm không nằm trong tầm kiểm soát của Mễ Nặc, hoặc là có thể nói, là không có bất kỳ cái gì nằm trong lẽ thường.

Phòng này chỉ rộng chừng mười thước, mặc dù không lớn. Nhưng có thể dung nạp hơn mười người mà không cảm thấy chật chội. Mặc dù có hơn mười cái giường đặt ở trong phòng, nhưng không có bất cứ ai động đến những giường chiếu này, chỉ thấy hơn mười người dự thi bao gồm học viên và giáo sư quây thành một vòng tròn, toàn bộ mặt đối mặt ngồi dưới đất, đang làm những công việc chuẩn bị cuối cùng cho trận đấu ngày mai.

Khắc Lý Mạn cùng An Na mà Dịch Vân từng gặp mặt qua cũng ngồi trong đó, hai người cũng đang giương mắt mắt nhìn hần.

Những người này thấy Dịch Vân trước đại hội bắt đầu mới thông dong mà đến, lại nghe Mễ Nặc nói Dịch Vân đã tiến vào lục tinh trung giai lĩnh vực, tuy rằng lúc mới đầu có chút kinh ngạc, đều quay đầu nhìn Dịch Vân, nhưng sau đó lập tức khôi phục bình lặng, lại tiếp tục nhắm mắt tiềm tu.

Bọn họ cũng không hiểu rõ Dịch Vân giống như Mễ Nặc, chỉ cho rằng khi trước tại học viện hần cùng Duy Đa tỷ thí một trận, là che giấu thực lực chân chính. Kỳ thực, lúc đó hần sớm đã đạt đến lục tinh lĩnh vực. Hiện tại hần có thể tiến vào lục tinh đỉnh phong giai cũng bất quá là trải qua thời gian dài tu luyện mới có thể đạt đến.

Tuy rằng hiếm thấy, nhưng không đáng để kinh dị, đây chính là kết luận của đám người bọn họ.

“Chỉ bất quá là vừa mới tiến vào lục tinh trung giai trình độ, trong mười người của học viện dự thi, hẳn vẫn đang là người yếu nhất. Nhưng hẳn là có thể thay thế Á Các mạnh mẽ nguyên là học viên được chọn từ trước, xem ra hẳn hẳn là có thể tới vòng trăm cường trận mới bại, sẽ không khiến cho toàn đội bị liên lụy nhiều lắm đâu!”

Nghĩ tới đây, cả chín người khác đều cười Mễ Nặc đang đem Dịch Vân người của ông ta vào trong phòng. Dưới sự giải thích của ông, Dịch Vân mới hiểu được.

Đại hội phân phối phòng cho học viện dự thi để nghỉ ngơi. Mỗi học viện đều chỉ có khoảng mười gian, kích thước so với chỗ hẳn vừa mới thấy không sai biệt nhiều lắm.

Sau đó, Mễ Nặc đem học viên dự thuộc các tổ khác nhau phân biệt an trí vào trong ba cái giường ghép lớn, nói là như thế này có thể gia tăng ý thức hợp tác trong toàn đội, để có thể không nảy sinh liên lụy cho toàn đội, mà mục đích là đồng lòng ra sức tác chiến.

Dịch Vân nghe thế thì có chút buồn cười, nhưng đây là dụng ý Mễ Nặc an bài như thế.

Về phần thi đấu của tứ tinh ngũ tinh thì toàn bộ đều đã kết thúc, bọn họ hiện tại đều ở trong các phòng còn lại, chờ sau khi các trận đấu lục tinh cấp bậc của bọn họ kết thúc, mới có thể đồng loạt lên Á Long trở lại Thiên Phong học viện.

Dịch Vân bắt đầu nhớ lại, ban nãy đi qua phía ngoài các gian phòng, thì mơ hồ nghe được bên trong truyền đến tiếng chạm cốc chúc mừng, hẳn là thành tích thi đấu của hai cấp kia cũng không tệ, đang chúc mừng nhau ở trong phòng, chỉ là không muốn quấy rối đến bọn họ là những thành viên thuộc lục tinh tổ ngay mai phải bắt đầu thi đấu, cho nên rất ý tứ đem tiếng chúc mừng đề thấp thấp xuống hết mức có thể.

Nếu như hẳn không nghe lầm mà nói, cũng nghe được tiếng cười của Ny Khả cùng Duy Đa bên trong.

Bởi vì quan hệ của Ngạc Đa Đồ, từ nhỏ Ny Khả đã là một trong các thành viên ngoại tộc của Kiệt Nặc Tư gia tộc, nàng có thể đại biểu cho Thiên Phong học viện tham gia thi đấu tại ma đấu đại hội lần này. Nghe nói ngay ca tộc trưởng Cát Ấu cũng rất quan tâm đến thành tích cuối cùng mà Ny Khả có thể đạt được.

“Nghe Ngạc Đa Đồ nói qua, Ny Khả cùng Duy Đa đều có tham gia thi đấu tại ma đấu đại hội lần này, phân vào tứ tinh cùng ngũ tinh cấp bậc, nghe nói Ny Khả có hi vọng có thể đánh vào tứ tinh tiền thập cường, mà mục tiêu của Duy Đa thì là ở ngũ tinh tiền bách cường. Hiện giờ trận đấu của bọn họ đã kết thúc, không biết thành tích cuối cùng của bọn họ như thế nào, có đạt được mục tiêu bọn họ đặt ra lúc trước không? ”

Dịch Vân cảm nghĩ như vậy trong đầu, nhưng bị tiếng nói chuyện của Mễ Nặc kéo trở lại.

“Về kết quả thi đấu của tứ tinh và ngũ tinh, đại thể không sai biệt lắm so với dự đoán lúc trước của ta, tổng thành tích tại đại hội đứng thứ ba, không nhiều lắm mà cũng chẳng ít lắm đứng thứ ba, ai... cái danh đệ tam này, quả thực chính là ma chú, đã chụp vào trên đầu Thiên Phong học viện ta mấy trăm năm, lần này vẫn như cũ không có chí hướng.” Mễ Nặc nói, đem thư chỉ mở ra đưa cho Dịch Vân : “Hiện tại thì chỉ hi vọng vào mười người các ngươi vào ngày mai bắt đầu thi đấu đều có thể phát huy ra toàn bộ thực lực của bản thân, khoe ra thực lực trước Kỳ Vũ học viện cùng đại thể gia, vì sư cũng không đòi hỏi gì nhiều, chỉ yêu cầu thấp nhất cũng không thể rút khỏi ba vị trí dẫn đầu...Những lời này ta cũng đã nói qua với chín học viên khác, bây giờ cũng nói lại cho người biết. ”

“Thành tích của các ngươi biểu hiện ra trong trận đấu, không chỉ có ảnh hưởng tới cá nhân các ngươi mà thôi, hơn nữa sẽ trực tiếp tạo nên tiếng tăm của Thiên Phong học viện ta! Cũng đem ảnh hưởng của học viện chúng ta, nội trong vòng mười năm tới, bài danh tại đế quốc...Cho nên, nhất định phải tận lực mới được! ”

Dừng một chút, Mễ Nặc nhìn Dịch Vân, lại nói : “Lấy thực lực của người hiện nay mới lục tinh trung giai, khẳng định là người yếu nhất trong mười người. Nhưng người còn có ưu thế mà những người khác không có, chính là thủy, hỏa song hệ ma pháp, theo như vi sư đánh giá, nếu người đem song hệ ma pháp đồng sử dụng ra, đại khái có thể đạt đến trình độ của lục tinh cao giai, cùng với đối thủ vừa mới vào cao giai lĩnh vực cũng có đủ thực lực mà liều mạng. Thập cường thi đấu là không có khả năng, thế nhưng muốn đánh tiến vào trong vòng bách cường, cơ hội này người vẫn có.”

“Người lấy bách cường danh sách làm mục tiêu để thi đấu thôi. Người còn trẻ, hiện tại thực lực lại yếu. Lần đại hội này hiện thời chỉ có thể lướt qua lấy kinh nghiệm. Thế nhưng, vì sự tin tưởng, kỳ võ ma đấu đại hội mười năm sau, người nhất định là nhân vật chính.”

Thất tinh lĩnh vực là lạc trời(cái này xuất phát từ thành ngữ : khó khăn cực lớn), cưỡi lớn(một cách viết khác của xe tù thời cổ rất khó thoát), ít nhất không có nỗ lực hơn mười năm trở lên thì không thể vượt qua. Trên đại lục có không biết bao nhiêu lục tinh giai vị cường giả, cả đời bị mắc kẹt tại giai đoạn lục tinh đỉnh phong, nếu không có thể tiến một bước dài, cái này ngoại trừ thiên phú ra, càng muốn coi trọng cơ duyên.

Dịch Vân thiên phú tư chất tuy rằng trác tuyệt bất phàm, chung quy có thể làm cho ông sinh ra cảm giác kinh ngạc hoảng sợ. Thế nhưng, đối mặt với thất tinh, đạo lạc trời hồng câu này, cũng tuyệt đối không thể có tốc độ phá cấp tấn giai liên tục như trước nữa, bởi vì, đây là cánh cửa lớn nhất trên con đường tu luyện ma khí, vô số tổ tiên cường giả vượt qua đại hạm này, đã hao phí rất nhiều thời gian để tổng kết thành một “Thiết luật” mà mỗi người đều phải cam chịu.

Mễ Nặc lấy kinh nghiệm của chính mình mà kiểm nghiệm. Ông đã từng chịu khổ tại giai vị lục tinh đỉnh phong này trên mười năm, mới có thể nhất cử phá vỡ mà tiến vào thất tinh Vũ tước lĩnh vực. Mà Dịch Vân này, hẳn là có thể nhanh hơn một ít so với lão sư, nhưng nói ít cũng phải mười năm thời gian trở lên mới được, cũng vẫn còn kịp tham gia lần Kỳ Vũ Ma Đấu đại hội tiếp theo.

Mỗi một lần mười năm Kỳ Vũ Ma Đấu đại hội, trong những học viên dự thi, đều có đại bộ phận từng hơn một lần tham gia thi đấu. Sau khi từng có một lần kinh nghiệm, lần dự thi thứ hai đương nhiên sẽ càng chín chắn hơn, như Khắc Lý Mạn cùng Bối Na đều từng tham gia qua một lần ma đấu đại hội, chỉ có điều lúc đó là ở ngũ tinh cấp bậc, cũng đều đánh vào trong danh sách bách cường.

Hiện tại, hai người bọn họ đã là học viên mạnh nhất bài danh đệ nhất cùng đệ nhị của Thiên Phong học viện, vì thế mục tiêu nhắm tới lại không đơn giản là bách cường, mà là tiền thập cường, thậm chí là tiền tam cường (ta bỏ qua trong danh sách vì không cần thiết - cá nhân ta nghĩ thẳng tác giả này nhiều lúc viết hơi thừa-DG- đúng, lão tg này nhiều khi lan man lắm - A Tút)

Dịch Vân năm nay mới chỉ mười bảy, mười năm sau rất có triển vọng. Suy nghĩ của Mễ Nặc là như thế.

Dịch Vân nghe xong không nói gì cả, chỉ cười tự giễu ở trong lòng nói : “Mười năm sau? Đến lúc đó cho dù ta thật có thể đạt được đệ nhất thì sao chứ, tổ địa cũng rơi vào tay ngoại nhân. Toàn bộ tước vị, tiền thưởng ban cho, ta không cần. Ta vì lãnh địa của Tư Đạt Đặc bộ tộc mà đến, trước khi lần đại hội này kết thúc, khối lãnh địa kia cũng phải trở lại trên tay ta, bất luận là loại thủ đoạn nào, cũng không tính đến bất kỳ giá nào!”

229. Chương 230: Đối Thủ Đầu Tiên

Mễ Nặc đưa danh sách cho Dịch Vân. Là bài danh hai trận đấu cấp bậc tứ tinh cùng ngũ tinh. Bài danh của Kỳ Vũ Ma Đấu đại hội chỉ liệt kê trong hàng trăm cường (trăm cường giả mạnh nhất)

Mà một phần danh sách này, cũng xuất hiện trên tay các phương thế lực cùng các đại thế gia, trở thành danh sách tiêu chuẩn để bọn họ lôi kéo chiêu lãm nhân tài.

Tại danh sách cấp bậc ngũ tinh, hắn nhận thức được một cái tên, chính là Duy Đa, bài danh thứ bốn mươi ba.

Mà ở danh sách tứ tinh cấp bậc, hắn cũng nhìn thấy tên Ny Khả, nàng dĩ nhiên có thể đánh tiến vào nhóm thập cường (mười người mạnh nhất).

Ngoài ra, càng làm cho hắn kinh ngạc chính là, tại trên tứ tinh cấp bậc danh sách, lại xuất hiện mấy người có tên tương đối quen thuộc, một ít người hắn nguyên bản cho rằng không có khả năng gặp lại, La Lôi: đứng hạng 23, Kiệt Đô: bài danh thập cường, đứng hạng thứ hai, mà xếp hạng nhất tứ tinh, càng nghĩ thế nào cũng không ra, làm cho hắn vạn phần ngạc nhiên: A Lý Bố. Lam Duy Nhĩ!

A Lý Bố?

Trước đây không lâu, khi đó A Lý Bồ mới vừa đạt tứ tinh trình độ, khi đang định sỉ nhục hạ sát thiếu nữ tại thành Đa Ni Táp, thì bị Dịch Vân tự tay ngăn cản. Lại cũng vào lúc đó, hần thuận tay thiên luân A Lý Bồ (ác vĩ T_T), không nghĩ tới, sau đó, tu vi đấu khí của A Lý Bồ không lùi mà tiến tới, ngắn ngủi mấy năm, có thể từ tứ tinh sơ giai một hơi tấn cấp đến tứ tinh linh vực tối đỉnh phong, lại thêm tại giải đấu lớn lần này, đánh bại đám người Kiệt Đô cùng Ny Khả, thuận lợi đoạt được hạng thứ nhất, danh hiệu tối cường của cấp bậc tứ tinh.

Kiệt Đô tại phương đông được xưng là ma pháp thiên tài của Đa Ni Táp học viện, Dịch Vân cũng đã từng cùng hần tử thí tại học viện, đối với lực lượng của Kiệt Đô hiểu tương đối rõ, nếu là do Kiệt Đô đoạt lấy hạng nhất của tứ tinh cấp bậc, chỉ là chuyện hiển nhiên, không có gì đáng kinh ngạc. Không nghĩ tới, hần lại bị A Lý Bồ đánh bại. Đành chỉ có thể khuất phục mà lấy hạng thứ hai.

Trong đầu Dịch Vân tức thì hiện ra khi đó A Lý Bồ này mặt mũi căng phồng trương ra nụ cười phóng đảng ham muốn xấu xa, một người như vậy có thể đánh bại Kiệt Đô, thật sự là chuyện làm người khác khó mà tin được. Nếu không phải phía sau tên hần còn có “Lam Duy Nhĩ” dòng họ kia, Dịch Vân khẳng định sẽ cho rằng đây là một người khác trùng tên.

“Mà A Lý Bồ không có gì tốt ngoài tính cách xấu xa ham mê sắc dục, năm đó thực lực cũng yếu, cuối cùng còn có thể đoạt được vị trí số một tứ tinh cấp của ma đấu đại hội, thật sự là ra ngoài ý liệu của ta quá nhiều, là ta quá coi thường hần rồi.”

Dịch Vân tịnh không nghĩ tới, A Lý Bồ chính vì bị hần cắt mất công cụ dùng để làm việc ác, tứ đó về sau cũng vô pháp dụng chạm bất kỳ nữ nhân nào, cho nên mới có thể đem toàn bộ tâm tư đặt ở trên việc tu luyện đấu khí, đến mức chỉ với vài năm thời gian, đã khiến cho tu vi đấu khí bạo tăng đến tứ tinh đỉnh phong. Bởi vậy hần mới có thể đánh bại Kiệt Đô, trở thành đệ nhất của tứ tinh cấp bậc, nói cho cùng, vẫn là Dịch Vân một tay tạo ra.

Sớm mai.

Mẽ Nặc mang theo mười người cùng trong chiến đấu phục màu xanh da trời của học viện đi vào trường đấu của đại hội. Đồng phục xanh da trời, duy nhất trước ngực có hình vẽ năm cánh hoa anh đào màu trắng, kiểu quần áo này là học sinh phục theo chế thức (quy chế + nghi thức) của Thiên Phong học viện, nghe nói từ hàng ngàn năm trước lúc học viện mới sáng lập, thì kiểu dáng đã như vậy, chưa từng thay đổi.

Các học viên khác có thể không hiểu rõ nguyên nhân lai lịch của đồ án trước ngực, nhưng Dịch Vân lại tương đối rõ ràng, đây là đồ án hoa anh đào trắng mà Bồ Lợi Mỗ yêu thích nhất. Chế phục của Thiên Phong học viện được thiết kế như vậy, nhất định là nghìn năm trước do tự tay Bồ Lợi Mỗ thiết kế ra.

Đây là lần đầu tiên hần mặc chế phục như thế này, vuốt ve hoa anh đào màu trắng trước ngực, trong lòng Dịch Vân chợt nổi lên một trận cảm khái.

Trường đấu của Kỳ Vũ ma đấu đại hội, là một cái sân hình tròn lớn chừng một nghìn thước, nằm ở ngoại ô thủ đô Kỳ Vũ. Bốn phía là khán phòng được xếp chồng lên cao tầng tầng hướng về phía trước, toàn bộ có thể chứa hơn ba mươi vạn dân chúng quan khán. Mà ở trung tâm của sân, lại là hai trăm diễn vũ ma trận thất tinh cấp bậc được sắp xếp song song chỉnh tề.

Có thể đồng thời cho phép hai trăm nhóm đối thủ tiến hành tỷ thí ma khí.

Trong trận đấu tiền bách cường, mỗi trận đều cố định thời gian, hạn chế chỉ có nửa canh giờ.

Nếu thời gian kết thúc nhưng chưa phân ra thắng bại, thì cả hai bên đồng thời bị xử thua, cứ như vậy cho đến khi bách cường chiến, mới có thể đổi thành thi đấu không hạn chế thời gian.

Dưới dạng quy tắc này, một ngày đêm sẽ liên tục diễn ra mười trận, mỗi một trận đều có một khu nhà làm để học sinh các học viên lên thi đấu, nói cách khác, ở chỗ này trong một ngày một đêm, trong vòng nửa canh giờ, sân thi đấu này sẽ tiến hành hai nghìn lượt trận đấu, đối thủ dự thi đạt tới bốn ngàn người, đồng thời trong vòng một ngày, sẽ có hai nghìn người dự thi lọt vào vòng đấu loại.

Nghe Mẽ Nặc nói qua, lần này học viện dự thi lực tinh cấp bậc đạt hơn ba nghìn viện, sở hữu nhân số dự thi hơn ba vạn người, nếu không dùng phương thức thi đấu có hiệu suất cao như vậy, thì tuyệt không có cách nào trong một tháng hoàn thành toàn bộ các trận đấu.

Tuy rằng sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng trong khoảnh khắc chúng nhân tràn vào sân khấu này, Dịch Vân vẫn bị cảnh trước mặt làm cho chấn động.

Sân rộng hình tròn rộng gần nghìn thước, trong đó đặt song song hai trăm diễn võ ma trận chỉnh tề, mà ở bốn phía đặt tầng tầng khán phòng để xem trận đấu, còn lại là vô số khán giả nhiệt tình hò hét, hoan hô.

Ở chính giữa sân, chỗ cao nhất chính là một đài chủ tịch dài. Phía sau đài chủ tịch là khu vực của khách quý chỉ có thành viên vương thất cùng các tộc trưởng của các đại thế gia mới có thể đi vào.

Người chủ trì đại hội đứng ở trên đài chủ tịch, mượn ma pháp khuếch đại âm thanh để truyền bá, toàn hội trường đều nghe thấy thanh âm của hắn: “Trải qua một tháng thi đấu. Tứ tinh cùng ngũ tinh cấp bậc đã tìm ra trăm vị cường giả, mà ngày hôm nay sắp sửa bắt đầu, chính là các trận thi đấu của lục tinh cấp bậc mà mọi người tha thiết chờ đợi!”

Trên khán phòng truyền đến tiếng vỗ tay nóng bỏng réo gào trước trận đấu như làm ấm lên không khí của các sân đấu, mọi người mong muốn thấy nhất, vẫn là thi đấu của lục tinh cấp bậc, toàn bộ thí sinh đều là các học viên mạnh nhất do các học viện cử ra. Mạnh nhất với mạnh nhất, như vậy diễn biến trận đấu mới càng thêm đặc sắc.

“Mỗi mười năm một lần Kỳ Vũ ma đấu đại hội, cho đến nay, đã là lần thứ ba mươi! Mà mỗi một quán quân cấp bậc lục tinh từng thời kỳ, không ai qua hai, ba trăm năm sau không thể đạt tới cửu tinh lĩnh vực là siêu cấp cường giả, Mà tuyển thủ có thể đề tên vào thập cường danh bảng, cũng không một ai sau này không thể tiến vào thất tinh Vũ tước lĩnh vực. Mà những cường giả này, hiện tại tất cả đều là lương đồng của Kỳ Vũ đế quốc ta. Thỉnh mọi người nhớ kỹ, kế tiếp tại nơi sân này sắp tiến hành, không chỉ đơn thuần là các trận đấu mà thôi, mà là chúng ta sẽ cùng tận mắt chứng kiến chúng cường giả dẫn sinh!”

Người chủ trì đại hội này rất khéo nói chuyện, hắn nói rất có tính kích động, lập tức khiến cho bầu không khí toàn trường thêm nồng nhiệt.

Dịch Vân cũng là cho tới hôm nay mới biết được, nguyên lai Kỳ Vũ ma đấu đại hội đã liên tục tổ chức ba mươi lần. Cũng vừa tròn ba trăm năm thời gian.

Khắc Lý Mạn không kiên nhẫn mà truyền đến thanh âm: “Cái tên chủ trì đại hội này thế nào lại đều nói kiểu lời vô ích như thế, chỉ nói những sự tình mà mỗi người đều biết, may mắn Mễ Nặc viện trưởng hiện tại không có ở chỗ này, bằng không ông ấy lại muốn phát hỏa!”

Dịch Vân quay đầu, phát hiện phía sau chỉ có phó viện trưởng đi cùng đội, Mễ Nặc lại không biết chạy tới nơi nào, ngạc nhiên nói: “Mễ Nặc viện trưởng thế nào lại không ở đây? Còn nữa, tại sao ông ấy nghe thấy phiên thoại (lời dẫn chương trình hoặc sự kiện vụ việc) sẽ phát hỏa?”

Toàn bộ học viên, bao gồm giáo sư trong đó, đều lộ ra biểu tình tức cười nhìn hắn, Anna thối phù một tiếng, cười nói: “Mễ Nặc viện trưởng đi tới khu khách quý rồi, ông ấy không chỉ là viện trưởng của Thiên Phong học viện, cũng là pháp tôn đạt đến cửu tinh lĩnh vực. Mà nguyên nhân Mễ Nặc viện trưởng sẽ phát hỏa là bởi ông ấy đã từng tham gia ma đấu đại hội lần thứ mười. Lúc đó ông chỉ lấy được vị trí thứ hai của lục tinh cấp bậc. Mà đánh bại viện trưởng thu được vị trí thứ nhất, chính là đối thủ một mất một còn của ông ấy, cũng là viện trưởng đương nhiệm của Kỳ Vũ học viện, người nói, ông ấy nghe nói như thế có thể phát hỏa hay không chứ?”

Dịch Vân ngạc nhiên. Thì ra Mễ Nặc vẫn nhìn viện trưởng Kỳ Vũ học viên không vừa mắt, nghe nói là mỗi lần gặp mặt, nhỏ thì cãi nhau âm ỹ một trận, lớn thì lại là đánh nhau to. Hai người nhất định ở thế sông núi như thế từ sau khi kết thúc ma đấu đại hội lần thứ mười.

Tiếng cười của Anna lại truyền đến: “Việc này tại học viện chúng ta mỗi người đều biết cả, nhưng cũng không ai dám nhắc tới chuyện đó trước mặt viện trưởng. Chuyện thú vị như thế người dĩ nhiên lại không biết? Ha ha ha.”

Lúc này Mễ Nặc không ở bên cạnh, không chỉ có Anna đang cười, ngay cả dẫn đầu là phó viện trưởng Ca Đức cùng các giáo sư đều nhin không được nở nụ cười.

Mễ Nặc cùng An Kiệt La, Thiên Phong học viện cùng Kỳ Vũ học viện viện trưởng, hai người này đã kết thế sông núi, quá trình đối chọi gay gắt, mọi người sớm đều biết sự tình đó. Mỗi người đều xem đó như một

câu truyện cười, cũng là đề tài thú vị lúc trà dư tửu hậu, đương nhiên không dám quang minh chính đại nói trước mặt hai người có liên quan.

Lúc này, vang lên thanh âm của người chủ trì đại hội : “Bây giờ, thí sinh bắt đầu rút thăm !”.

“Hả? Còn phải bốc thăm sao?”

“Người thật đúng là hoàn toàn không biết gì về quy tắc của đại hội cả a!” Ca Đức lắc đầu cười nói: “Bốc thăm này không phải do từng thí sinh lên rút, mà là đem danh sách các học viện dự thi phân thành mười nhóm, lại tiếp tục phân ra, sau đó do ba nghìn chuyên gia phụ trách lấy mẫu sắp xếp, chỉ cần thời gian chưa tới một khắc đồng hồ, là có thể quyết định trong ngày toàn bộ danh sách dự thi được rồi! ”

“Mặt khác, người tại học viện xếp thứ mười, đợi lát nữa danh sách đưa tới, sẽ biết đối thủ trận đầu tiên của người là ai.” Sau cùng, Ca Đức lại nói thêm câu nữa: “Thiên phong học viện chúng ta chưa bao giờ có kỷ lục thua ngay trận thi đấu đầu tiên, chỉ hi vọng đấu thủ vài trận đầu của người không nên quá mạnh, bằng không truyền thống tốt đẹp này khó có thể giữ được.”

Thiên phú ma pháp của Dịch Vân nổi bật bất phàm, điểm ấy Ca Đức đã nhận thức được, chỉ là, giống như cùng với lời nói lúc trước, thực lực hiện nay của hắn vẫn còn yếu. Thực lực vền vẹn mới bước vào lục tinh trung giai, tại trận thi đấu này là tương đối bất lợi, cho dù tư chất có tốt, cũng cần thời gian để tu luyện, đại hội lần này đối với Dịch Vân mà nói, chỉ có thể là hấp thu kinh nghiệm lướt qua mà thôi.

Tại trong nhận thức của hắn, vẫn cho rằng Á Các so với Dịch Vân vẫn mạnh mẽ hơn một chút, bởi vì Á Các chỉ ít đã tiến vào lục tinh trung giai lĩnh vực tính ra khá nhiều năm, thực lực tu vi cũng không phải vừa mới tiến vào trung giai lĩnh vực như Tần Hiền có thể so sánh được, chỉ là, một hồi thi đua tại học viện, hắn quá mức khinh địch, thế nên thua trận lấy tư cách dự thi, cũng bị bại không rõ ràng.

Dịch Vân thiên phú bất phàm, nhưng thực lực hiện thời không mạnh. Có thể đánh bại Á Các là vận khí, mà không phải thực lực, đây là ý nghĩ của Ca Đức.

Mề Nặc thì hi vọng Dịch Vân có thể tranh thủ đánh vào bách cường, mà Ca Đức lại không có cái nhìn lạc quan như thế, hắn chỉ hi vọng Dịch Vân có thể chống đỡ hơn một vài trận đấu, nếu không nổi, cũng không thể thua ở trận đầu tiên.

Quả nhiên dường như giống với Ca Đức nói, trong vòng một khắc đồng hồ, trình tự thi đấu cùng ngày cũng đã gửi đến tay các học viện, Dịch Vân là người đánh trận thứ hai, đối thủ chưa từng nghe qua là Đạt Phân kỳ viện.

Về phần thực lực của đối thủ thế nào, là ma pháp hay đấu khí, trên danh sách không có nói rõ, chỉ đến lúc lên đài tỷ thí thì mới có thể biết được.

Nhìn ánh mắt Ca Đức có chút lo lắng, Dịch Vân không hề mở miệng, trong lòng sừng sốt cười dài: “Chống đỡ qua trận đầu? Thi đấu bách cường? Không! Các người làm thế nào cũng không rõ ràng, ta muốn không phải những thứ này, bây giờ, bắt quá là khởi điểm mà thôi !”

230. Chương 231: Thú Vị Chỗ Nào?

Thiên phong học viện lên tràng tỷ thí đầu chính là Anna, nàng là học viện bài danh thứ hai, chỉ thấy nàng vẻ mặt tươi cười tin tưởng mười phần, đi vào giữa sân hình tròn, vào trong một cái Diễn Vũ ma trận.

“Trận đầu tỷ thí, chính thức bắt đầu!”

Người điều khiển chương trình hô lớn, thanh âm truyền khắp toàn trường, ngay sau đó, trong hai trăm cái diễn võ trận, bốn trăm người dự thi đều tiến lên, trong vòng một phút, ánh sáng đấu khí và ma pháp liên tiếp sáng lên, các loại màu sắc đều có, như là đại hội bắn pháo hoa, ánh sáng bảy màu sáng rực cả quảng trường.

Khán giả đạt tới lục tinh lĩnh vực, tự nhiên là có thể thấy rõ ràng quá trình trận đấu giữa sân, nhưng là đối với dân chúng quan khán mà nói, chỉ có thể nhìn thấy bốn trăm vòng hào quang chói lọi, rất nhanh di động để lại tàn ảnh, ngoạn mục hoa cả mắt, cái gì cũng nhìn không thấy.

Cũng bởi vậy, đại hội có thiết trí, ở phía trên từng cái Diễn Vũ ma trận mười thước, bên cạnh ma pháp trận, có một đạo kính tượng ma pháp thật lớn hiện lên, đó là các nơi sân trận đấu phóng đại hình ảnh, có thể cho người xem thấy rõ ràng quá trình trận đấu.

Đối thủ Anna là một gã lực tinh trung giai Vũ cuồng, trình độ bản năng thân là lực tinh đỉnh phong, thực lực song phương chênh lệch cách quá xa, Anna thần thái tự tin vui mừng, mà đối thủ của nàng lại có vẻ hoảng loạn, ở trận đầu liền gặp đối thủ thực lực đỉnh phong cường hãn. Thực lực, tâm tình, chiến ý, song phương đều là kém xa, trận đấu vẫn chưa bắt đầu, kết quả lại sớm có.

Quả nhiên, trận đấu mới bắt đầu ngắn ngủn một phút. Tên trung giai Vũ cuồng kia đã bị Anna phát liên tục bốn đạo ma pháp chặt vật không chịu nổi bắn ra khỏi lôi đài, rời khỏi phạm vi pháp trận, Anna đã dẫn đầu Thiên Phong học viện thắng được trận đầu.

Hừ một tiếng, Môn La khinh thường cười nói: “Đối thủ Anna thật đúng mực cười, có thực lực lực tinh trung giai, nhưng không có tâm lý, chưa chiến, đầu tiên mất nhuệ khí, ngay cả dũng khí ra sức chiến một trận cũng không có, người yếu đuối như vậy vẫn có thể đạt lực tinh? Ta hiện tại đã có thể nói, hãn hiện tại vị giai, đã là cao nhất thành tựu của hãn đời này, trừ phi có thể đem tâm cảnh tăng lên, nếu không tái khó có thể tiến thêm!”

Gật gật đầu, Dịch Vân cũng nhận thức nói: “Hắn so với ta trước kia thật khác nhau, tinh cấp vị giai là cao, thực lực cũng có, nhưng tâm tính lại yếu đuối không chịu nổi, người như thế cho dù đấu khí hoặc ma lực có cường thịnh trở lại, chung quy cũng chỉ là miệng cọp gan thỏ, không đủ gây sợ hãi, nếu là kế tiếp của ta trận đấu đối thủ đều là loại trình độ này, ta đây cũng có thể thoải mái rất nhiều.”

“Nói đi còn nói lại, Môn La bỗng nhiên nói: “Anna cô nàng này chính thể thực lực cũng không phải yếu. Đỉnh phong trình độ, kỹ xảo chiến đấu lão luyện, tâm tình cũng có thể phù hợp thân mình tu vi, thuộc số ít ở Thiên Phong học viện ta xem vừa mắt đệ tử, còn có tên kia, A Nhĩ Mạn cũng không khác biệt lắm, thực lực còn cao hơn Anna một bậc, hai người đều rất tốt. Chỉ không biết tuyển thủ trình độ giống bọn họ, lần này trong đại hội sẽ có bao nhiêu?”

A Nhĩ Mạn cùng với Anna là Thiên Phong học viện cực mạnh đệ tử, bài danh thứ nhất thứ hai, có thể làm cho Môn La coi trọng. Đánh giá cao một chút cũng là chuyện đương nhiên.

“Lão đại!” Suy nghĩ một chút, Dịch Vân hỏi: “Nếu đối thủ vừa rồi của Anna là ta, người phỏng chừng là ai sẽ thắng?”

Trầm ngâm một lát, Môn La chậm rãi nói: “Nếu ngươi còn lấy đơn hệ ma pháp qua ứng chiến lời nói, không hề nghi ngờ, ngươi nhất định bại! Nếu ngươi có thể đem toàn bộ thực lực không hề giữ lại phát huy ra qua, ta nghĩ”... Thắng bại đại khái là năm năm a.”

“Ồ...” Dịch Vân cũng không ý khác, cái đó và chính hãn đánh giá không khác biệt lắm.

Chỉ nghe Môn La nói tiếp đi: “Đỉnh phong cùng với trung giai, chênh lệch là hai tinh giai, cho dù ngươi tu luyện đấu khí Phần kiếp tử diễm là huyết kế tuyệt học, trụ cột lực tinh vững chắc, cũng là không dễ dàng bù lại đoạn chênh lệch này. May mà ngươi còn có thủy, hỏa lưỡng hệ ma pháp có thể dùng để phụ trợ, cho nên mới có thể đem thắng bại nhích lại gần hơn “Thế nhưng, đây đều là lấy lập trường khách quan là thi đấu mới được. Còn nếu đối mặt chính là người chết ta sống cuồng sát chiến đấu mà nói, không hề nghi ngờ, ngươi nhất định là thắng, cơ hội thắng là trăm phần trăm!”

Môn La nói như vậy, ngoại trừ Dịch Vân có được kiếm kỹ Luyện Kiếm Quỷ Vực, căn bản là không phải lực tinh linh vực đối thủ có thể ngăn cản, trừ cái đó ra, Dịch Vân một đường từ chiến hỏa biển máu đi ra, cũng chỉ có đối mặt chiến trường cuồng sát như vậy, mới có thể khiến hãn đem hết thực lực phát huy ra.

Càng đánh càng hăng, diệt sát cũng càng mạnh mẽ, điểm này không phải đệ tử cả ngày tu luyện ở học viện có khả năng so sánh.

Cho nên, Môn La dám một lời kết luận, mà Dịch Vân cũng có thực lực cùng với tự tin.

Nửa giờ sau, lượt trận đấu đầu toàn bộ chấm dứt, Anna khuôn mặt tươi cười trở về, tiếp thụ đội hữu hoan hô, nàng quay đầu nói với Dịch Vân: “Tiếp theo sẽ đến lượt ngươi, tuy rằng không biết đối thủ thực lực như thế nào, vẫn hy vọng ngươi sẽ không thua trận ở lượt đầu tỷ thí nha!”

Lạnh nhạt cười, Dịch Vân ko nóng ko lạnh nói: “Yên tâm. Vô luận đối thủ là ai. Ta cũng sẽ không bại. Dù đối thủ cùng với người giống nhau thực lực, ta cũng có tin tưởng một trận chiến!”

Lần này nói, làm cho Anna nhú mày, mặt khác tám gã đệ tử cùng với giáo sư cũng nhú hai hàng lông mày nhìn về phía hắn, Dịch Vân thản nhiên cười, sau đó đi vào sân.

Nhìn bóng dáng Dịch Vân, trong đó một gã đệ tử giận dữ kêu lên: “Hắn thật sự là rất kiêu ngạo!”

Vén vén là lực tinh trung giai trình độ, cũng bất quá là yếu nhất trong chúng ta, thế nhưng còn dám như vậy ngạo mạn lời nói. Ta vẫn cho rằng hắn lúc trước có thể đánh bại Á Các hoàn toàn là vận khí, để cho nếu hắn thật sự chiến bại, nhìn hắn còn có cái gì thể diện đi trở về. Hừ!”

A Nhĩ Mạn lúc này nói: “Hắn có thể có như vậy tin tưởng là chuyện tốt, lấy người lập trường, ta cũng không thường thức loại này cuồng vọng người, nhưng là đứng ở đoàn đội lập trường mà nói, hắn giờ phút này tâm tính là dù như vậy cũng đúng, còn chưa chiến không thể liên bại ở tâm lý.”

Đệ tử khác lúc này cũng đều gia nhập vào tràng thảo luận, đương nhiên, cơ hồ tất cả đều là nhằm vào Dịch Vân, bất lương quái nhân, cuồng vọng, cô phụ thiện ý cổ vũ của Anna.

Ca Đức phó viện trưởng phát tay cắt ngang ngôn luận bất mãn của mọi người, cười nói: “Ngạo mạn cùng với tự tin bất quá cách nhau một đường chỉ, cái gọi là ngạo mạn, là chỉ người nhận thức không rõ thực lực của chính mình. Nhưng nên nhớ, một người đối với thực lực chính mình có tuyệt đối tin tưởng thì không dùng hai chữ “ngạo mạn”. Về phần hắn là thuộc loại dũng giả hay là ngạo mạn. Để cho hắn dùng thực lực để chứng minh cho chúng ta xem đi.”

Phòng nghỉ Thiên Phong học viện, vừa lúc phía dưới khu khách quý, cho nên Dịch Vân đến lúc đứng trên lôi đài, mới có thể lần đầu chứng kiến tình cảnh khu khách quý.

Khi ánh mắt hắn dừng trên đài khách quý, thế nhưng thấy được vài người quen. Mễ Nặc đương nhiên là một trong số đó, hắn ngồi ở hàng thứ 2. Cũng đang nhìn hắn, hai mắt bắn ra nồng đậm ý cổ vũ, giống như ở gọi hắn nhất định đắc đánh thắng trận này tỷ thí mới được.

Vừa lúc ngồi ở sau Mễ Nặc, vị ở hàng thứ 3, thân hình to lớn, một đầu tóc vàng chỉnh tề, trước ngực phục sức có thêu một đầu biểu tượng Hoàng Kim Hổ. Hắn biết người này, tuy rằng đã mười một năm không gặp, đúng là Lam Duy Nhĩ gia tộc đương đại tộc trưởng. Phụ thân trên danh nghĩa của hắn, Mặc Tây. Lam Duy Nhĩ.

Xa cách khá lâu, Dịch Vân rốt cục lại nhìn thấy hắn, trong lòng cuộn lên, cũng không có gì gặp lại vui thích, mà là khôn cùng lãnh ý.

Mặc Tây đang tươi cười nói chuyện với người ngồi bên cạnh, hoàn toàn không có chú ý tới, dưới đài đang có một đôi ánh mắt lạnh liệt như đao nhìn chăm chú vào hắn.

Dịch Vân áp chế kích động trong lòng, lại nhìn tiếp, một người ở giữa hàng thứ nhất, mặc trường bào sắc vàng kim, một đầu tóc ngắn gọn gàng, tuổi ước chừng năm mươi, đã có dấu vết thời gian, dáng vẻ có chút già nua, nhưng bình thường mang theo uy nghiêm, không giận mà uy, hơi thở nghiêm nghị, đây là khí chất độc đáo của hoàng giả mới có thể có được.

Mặc dù là chưa bao giờ gặp qua, nhưng Dịch Vân cũng có thể đoán ra thân phận người này, hắn khẳng định chính là Kì Vũ đế quốc đương đại đế vương, hiện tại vừa thấy. Hắn quả thực có thể được xưng đế vương thân phận, một thân vương giả hơi thở hiển lộ không thể nghi ngờ.

Mà ở bên trái đế vương, người này, mới thật làm cho Dịch Vân cảm thấy kinh ngạc, so với thấy Mặc Tây cùng với Kì Vũ đế vương càng làm cho hắn kinh ngạc, một thân rộng thùng thình trường bào, một đầu tóc dài màu lam tùy ý ở sau đầu. Hắn ngồi ngửa ra sau ghế nằm. Hai chân gác lên đặt ở bàn trà phía trước, trên tay còn cầm một vò rượu tu ừng ực, cuồng vọng thoải mái nói không nên lời, khí thế Kì Vũ đế vương bên người cùng so với hắn, nhất thời thua sút một mảng lớn.

Người như vậy, ở khu khách quý đặc biệt đáng chú ý, người như hắn ở hoàn cảnh này thật không thích hợp, nói cách khác là rất không hài hòa, phi thường quái dị, đúng là tình vực đỉnh phong Tạp Lỗ Tư.

Lúc này, Táp Lỗ Tư cũng phát hiện Dịch Vân đang nhìn hẩn, trừng mắt nhìn, nhếch miệng cười với Dịch Vân. Lại tiếp tục mở bình rượu uống.

“Táp Lỗ Tư không phải nói hẩn trở về Bàn Thạch công quốc sao, như thế nào hiện tại lại đến nơi đây ?”

“Hẩn không phải là vì đại hội lần này mới đến a! Lấy trình độ của hẩn, phải rất chú ý các trận đấu ở Kỳ Vũ ma đấu đại hội này chứ !” Dịch Vân trong lòng nghi hoặc không thôi.

Đúng lúc này, thanh âm người điều khiển chương trình đột nhiên vang lên: “Trận tỷ thí thứ hai, chính thức bắt đầu !”

Dịch Vân tập trung nhìn đối thủ, chính là một gã lực tinh sơ giai pháp cường. Lại là hỏa thuộc tính, ở trong bát đại ma pháp thuộc tính, thuộc tính hẩn miễn dịch, chính là hỏa chúc ma pháp .

Ở mặt ngoài, đây chính là hai gã hỏa hệ ma pháp sư đối chiến, mà trên thực tế, Dịch Vân cho dù là nhắm mắt lại, cũng là có thể đánh thắng.

Trận đấu ngay từ đầu, đối thủ mà bắt đầu phát động mãnh công. Mà Dịch Vân đại bộ phận vền vền chỉ gọi ra ma pháp thuần để chặn, khi gặp được ma pháp phạm vi lớn công kích, hẩn cũng thi triển ra ma pháp ứng đối, chỉ né tránh, không cần đón đỡ.

Đối thủ công kích hẩn liền trốn, đối phương dừng lại, hẩn liền lấy viêm báo tiến hành mãnh công, ma pháp của hẩn lại hơn xa đối phương, làm cho đối thủ của hẩn ngăn cản đã vất vả lại thêm chật vật, rơi vào đường cùng. Lại còn phải tiêu hao lượng lớn ma lực bản thân qua công kích.

Dịch Vân lấy loại chiến pháp gần như vô lại này như không muốn chấm dứt sớm, nửa canh giờ sau, đem đối phương tước đoạt sạch sẽ ma lực, không thể không tê liệt ngã xuống, giờ hai tay đầu hàng, hẩn cứ như vậy dễ dàng lấy được trận đấu thắng lợi .

Cùng với chung quanh ngoài hẩn ra, các trận đấu khác đều kịch liệt, trận chiến đấu này thật sự không có gì đáng xem, Dịch Vân tuy rằng đắc thắng, nhưng không có nhiều tiếng vỗ tay, mà ngay cả khu nghỉ ngơi ở Thiên Phong học viện cũng như vậy.

“Hừ! Trận tỷ thí này đặc biệt nhàm chán, ta xem còn muốn buồn ngủ, chỉ có thể nói vận khí của hẩn thật không ít mà !”

Vài tên đệ tử trào phúng cười nói.

Anna che miệng cười nói: “Tóm lại, Dịch Vân là kẻ để khiến cho người lo lắng nhất, hiện tại hẩn có thể thắng, cũng thực làm cho chúng ta yên tâm, xem ra, hôm nay chúng ta trận đấu cũng sẽ không có vấn đề . Nên vui vẻ, ha ha.”

Bên trong nhóm giáo sư, mọi người cũng gật gật đầu đồng ý.

Mà lúc này ở khách quý tịch thượng, một người bỗng nhiên đứng dậy, quay đầu liền đi ra, Kỳ Vũ đế vương thấy thế cả kinh nói: “Táp Lỗ Tư tiên sinh, hôm nay còn có hai tràng thi đấu, người không xem sao ?”

“Trận đấu ta muốn xem đã xem xong rồi, đúng là rất thú vị a! Ngày mai ta sẽ lại đến, hiện tại ta chỉ muốn tìm một tửu lâu uống rượu chúc mừng một chút, ha ha ha!”

Nhìn Táp Lỗ Tư đi ra, mọi người trong khách quý hai mặt nhìn nhau, vừa rồi dưới tiến hành hai trăm tràng tỷ thí cũng chỉ ở trình độ không tệ lắm mà thôi, không có gì đặc biệt, Táp Lỗ Tư thế nhưng lại nói thú vị?

Hẩn xem rốt cuộc là xem cái gì, lại thú vị chỗ nào?

231. Chương 232: Giá Trị Nhiều Hay Ít ?

Dịch Vân đi xuống lôi đài, cũng không vui mừng gì lắm, hẩn biết màn chiến đấu vừa rồi biểu hiện trong mắt đội hữu có chút chê cười, bọn họ nghĩ như thế nào, hẩn không ngại.

Ngẩng đầu nhìn lên khu khách quý, chứng kiến Mễ Nặc đối diện gơ ngón tay cái tuyên dương hắn, tỏ vẻ vừa lòng, cũng phát hiện Táp Lỗ Tư không còn ở chỗ ngồi, chẳng biết đi đâu, Dịch Vân nhanh chóng cất bước, một mạch trở về khu nghỉ ngơi.

Nhưng vào lúc này, trong một góc khu khán giả, một nữ tử kinh ngạc nhìn thiếu niên tóc đen, mãi cho đến khi thân ảnh hắn biến mất mới giật mình hỏi lại nam tử bên cạnh: “Đại ca, người xác định hắn chính là Dịch Vân?”

Nam tử gật đầu: “Đúng vậy, hắn là Dịch Vân Tát Nhĩ Đạt, thế nào? Người cùng phụ thân không phải đã gặp qua hắn, sao lại nhận không ra?”

Hai người nay chính là hai huynh muội Duy Đa và La Lô.

La Lô lẳng lặng nói: “Tóc hắn vẫn màu đen như trước, chỉ là bộ dáng đã thay đổi nhiều lắm. Trở nên cao lớn, cũng đẹp trai hơn! Nếu không có đại ca nói, ta thật sự nhận không ra hắn!”. Duy Đa cười nói: “Nghe người và phụ thân nói qua, khi hắn đi học ở học viện ở Đa Ni Táp mới là tiểu nam sinh mười tuổi đầu, hiện tại hắn đã là thanh niên 17 tuổi rồi, đương nhiên vẻ ngoài phải thay đổi!”

Ni Tư thật không nhìn nhận như hai người con, hắn nói khẽ: “Bề ngoài hắn biến hóa tuy lớn, nhưng hình dáng còn có vài phần như xưa, xem ra hắn đúng là Dịch Vân!”

Hắn khi ấy bị tiên thiên thể chất hạn chế, như thế nào có thể đột phá bốn sao lĩnh vực đạt tới trình độ sáu sao hiện tại? Thật khó tin mà!”

“Phụ thân, người nói thể chất tiên thiên hạn chế là cái gì thế?”

Ni Tư câm miệng không nói, lắc đầu: “Không có gì, ta chỉ tùy tiện nói chơi mà thôi!”

Duy Đa gãi gãi đầu, xem ra phụ thân không muốn bàn luận đề tài này, cũng không hỏi thêm, hắn thở dài nói: “Ài, một năm trước tỷ thí với hắn tuy đánh khó khăn, nhưng ta vẫn cho mình có thể thắng được hắn, hiện tại mà nói khi đó hắn hẳn là che giấu thực lực bản thân mới đúng!” Lúc ấy nhìn hắn trốn học nửa năm mới trở về học viện, lập tức khiêu chiến Á Các lục tinh trung giai, ta thật sự bị dọa sợ, còn tưởng hắn ngu người chơi nổi, không nghĩ tới hắn thể nhưng lại dể bại Á Các. Làm cho ta và tất cả đồng học kinh ngạc không thôi, thiếu chút nữa còn tưởng rằng mình hoa mắt nhìn lầm.” Duy Đa lúc đó ở hiện trường xem trận đánh, cũng bị kết quả dọa một trận không nói nên lời, chỉ cảm thấy chênh lệch thực lực của hắn và Dịch Vân đã thay đổi đáng kể, lúc trước có thể đánh bại hắn thể nhưng chỉ nửa năm sau biến hóa thật ghê gớm khiến hắn có cảm giác bất lực, trong lòng Duy Đa chua xót không thôi.

Hắn biết Ny Khả đã ở trong nơi nào đó khu khán đài này xem Dịch Vân thi đấu, vị chua cay lại càng sâu.

Ni Tư lúc này lại nghĩ đến vấn đề của hắn.

Người khác không biết Dịch Vân vì sao cực lực tranh thủ tư cách dự thi đại hội lần này, ngay cả lão sư Mễ Nặc cũng không biết, nhưng Ni Tư lại hiểu được, tương thưởng lớn nhất Ma Đấu đại hội lần này chính là lãnh thổ Yêu Đạt trấn ngày xưa, cũng là mảnh đất vốn sở hữu của Tư Đạt Đặc gia tộc, Dịch Vân hẳn là vì việc này mà đến.

Nghĩ đến điểm này, đáy lòng Ni Tư thở mạnh một hơi, chứng kiến biểu hiện vừa rồi của Dịch Vân, hắn biết Dịch Vân muốn đạt được như ý nguyện thật xa vời.

Kỳ Vô Ma Đấu đại hội tổ chức 30 lần, mỗi một lần ở cấp bậc sáu sao không nói đến đệ nhất, có thể tiến vào vòng mười người mạnh cơ hồ tất cả đều là cường giả đỉnh phong, không hề có ngoại lệ, Dịch Vân hiện tại chỉ là trình độ trung giai, khoảng cách với đỉnh phong thật sự kém xa lắm.

Đối mặt với chênh lệch vị giai, thực lực mạnh yếu có thể nói là tuyệt đối, Dịch Vân căn bản không có cơ hội, nghĩ đến đây Ni Tư nặng nề thở dài một hơi.

Một chỗ khác trên khán đài, một lão giả tóc trắng xóa nhìn thiếu niên tóc đen vừa rồi may mắn thắng một trận, vẻ mặt kinh dị, thanh âm run run lắm lắm nói: “Thật hắn là Dịch Vân Tư Đặc Đặc? Không nghĩ tới hắn có thể bằng lực bản thân đột phá thể chất hai thuộc tính tương khắc mà cả đại lục vạn năm coi như chướng ngại bất khả bại, thế mà lại chỉ dùng có thời gian ba năm, từ ba sao sơ giai, một đường thăng cấp phá giải đến sáu sao trung giai lĩnh vực? Thiên phú kinh người, dọa người, khiến người ta sợ hãi a!”

“Vạn năm lịch sử của Khung Võ đại lục, thiên chi kiêu tử như vậy chưa hề có, hẳn là duy nhất, chỉ là vì sao hẳn sửa họ thành Tất Nhĩ Đạt ?”

Bên người hẳn, một lão giả lập tức cắt ngang lời hẳn, nghiêm mặt nói: “Tập La Tập, việc này về sau không nên nhắc lại, bất cứ chuyện gì có liên quan đến thiếu niên này, viện trưởng Mễ Nặc Thiên Phong học viện đã cam đoan với ta lo lắng thiếu niên Dịch Vân này, về sau có hậu quả gì hẳn một mình gánh vác. Nhớ kỹ, trong tư liệu Mễ Nặc đưa cho ta, hẳn chưa từng là đệ tử học viện Đa Ni Tập chúng ta, đương nhiên cũng không từng là đệ tử người! Việc này liên lụy rất rộng, khiến cho Mễ Nặc tự thân để ý, học viện chúng ta không cần phải nhúng tay vào cũng nước đục này !”

Tập La Tập chính là chuyên nhiệm giáo sư của Dịch Vân ở Đa Ni Tập học viện, ngoại trừ Mễ Nặc, hẳn hẳn là người hiểu rõ Dịch Vân thiên phú tu luyện như thế nào?

Mà bên cạnh hẳn là viện trưởng đương nhiệm Đa Ni Tập học viện, một cường giả cấp bậc tám sao, hẳn từng “bị” Mễ Nặc nhờ vả, sửa lại tư liệu thân phận của Dịch Vân, chuyện như vậy, bên trong Kỳ Võ đế quốc chính là tội lớn. Cho dù hẳn thân là viện trưởng cũng có điều e ngại. Hẳn biết phiền toái ở phía sau không hề thiếu, nếu Mễ Nặc đã đáp ứng gánh vác chuyện sau này, hẳn cũng không muốn đi quản chuyện dư thừa.

Mà dòng họ Tư Đạt Đặc là ban đầu Dịch Vân nhập học, Ni Tư đã tìm viện trưởng hẳn nói chuyện qua, sớm dấu giếm xuống dưới, không đăng ở tư liệu nguyên bản. Toàn bộ Đa Ni Tập học viện chỉ là hai người hẳn và Tập La Tập biết mà thôi.

Chuyện này hẳn không báo cho Mễ Nặc, nguyên nhất rất đơn giản, ngoại trừ thành chủ Ni Tư dặn dò ra, đúng như lời hẳn vừa nói, không hề có ý muốn lặn vào dòng suối đục này, nghe một cái là biết không có gì tốt rồi.

Tập La Tập nghe viện trưởng đại nhân nhắc nhở, khẽ gật đầu, chỉ là, hai mắt nhìn Dịch Vân. Ngoại trừ vài phần khó tin, còn có che dấu vài phần kiêu ngạo, người đệ tử này, từng một tay hẳn dạy dỗ nha.

Có thể tự tay dạy dỗ ra một thiên tay đệ nhất đương thời, chính là hy vọng vinh quang nhất trong đời mỗi giáo sư.

Ngay sau đó, trận thứ ba cũng bắt đầu.

Từ trận Dịch Vân chấm dứt, mấy trận kế tiếp không có gì hứng thú, hẳn muốn rời đi làm vài việc riêng, nhưng hẳn biết không thể như vậy.

Đoàn đội là một chỉnh thể, hẳn không thể rời đi khi toàn bộ trận đấu chưa chấm dứt, đành phải ngoan ngoãn ngồi yên “ngắm cảnh”.

Trải qua ba năm trận đấu, vòng loại đầu tiên rốt cục hoàn thành, 10 đệ tử tham dự đều thông qua trận đấu, xem như duy trì truyền thống toàn thắng vòng sơ loại, tất cả mọi người cao hứng la ó.

Buổi tối.

Dịch Vân tìm đến Mễ Nặc: “Lão sư, buổi tối hôm nay đệ tử muốn xin ra ngoài làm chút việc cá nhân, có thể không ?”

Mễ Nặc nghe vậy cả giận nói: “Lộn xộn, Ma Đấu đại hội ngày nối ngày liên tục, ngày mai còn phải đấu một trận, nhìn nhóm đội hữu của ngươi, hiện tại bọn họ đều tiến hành tu luyện bổ xung đấu khí hao tổn ban ngày, mỗi người đều nghỉ ngơi dưỡng sức chuẩn bị cho trận ngày mai, ngươi làm gì xin đi ra ngoài? Không cho !”

“Lão sư, ngài hẳn hiểu được, trận đấu hôm nay căn bản không tiêu hao ma lực của ta nhiều lắm, hiện tại đã sớm khôi phục, hoàn toàn không ảnh hưởng đến trận đấu ngày mai, huống chi việc cá nhân thật quan trọng, ta phải đi mới được !”

Mễ Nặc trầm ngâm một hồi, lại lắc đầu nói: “Cho dù thế nào, đoàn đội dự thi là một chỉnh thể không nên chia cắt, cùng tiến cùng lùi mới ngưng tụ đủ chiến ý, không chỉ Thiên Phong học viện chúng ta, tin rằng tất cả các học viện đều y như thế, vì sư không thể cho người đặc quyền, nếu không ta làm sao nói chuyện với người khác. Còn nữa, thủ đô Kỳ Võ người lần đầu tới, người lạ đường không quen, ở đâu có chuyện quan trọng cho người làm?”

Dịch Vân nhất thời lẳng lặng, thật lâu sau hắn mới nói: “Lão sư, đệ tử cũng không gạt người, chỉ là hy vọng lão sư nghe xong không truy vấn thêm. Mộ mẫu thân ta ở ngoại ô Kỳ Võ, từ khi rời đi tới nay ta đã 10 năm không đi tế bái mẫu thân. Cho nên, hy vọng lão sư cho đệ tử đi một chuyến !”

Mễ Nặc nghe xong ngẩn người: “Mẫu thân ngươi không phải ở Đa Ni Tạp thành sao ?”

“Ta sinh ra ở thủ đô Kỳ Võ, cho đến sáu tuổi mới theo ông ngoại rời đi !”

“Đi đi! Ta sẽ nói với các giáo sư, đệ tử khác, người đi rồi về sớm. Trẻ nhất hừng đông nhất định quay về cho ta !”

Ngoại ô thủ đô Kỳ Võ, một khu mộ rộng mấy trăm mẫu, nơi này là khu mộ dành riêng cho tộc nhân gia tộc Lam Duy Nhĩ yên nghỉ.

Dịch Vân dựa theo trí nhớ đi vào khu mộ, rốt cục nhìn thấy mộ phần lâu năm của mẫu thân. Chỉ thấy mỗi mộ phần đều được quét tước sạch sẽ, không có một gốc cỏ dại mọc lên. Trước mộ lại để hai bình hoa tươi, cho thấy nơi này thường xuyên có người chăm sóc.

Môn La thấy thế thở dài: “Thì ra mẫu thân ngươi yên nghỉ ở đây, bố trí thật tốt, xem ra phụ thân danh nghĩa của ngươi cũng còn có chút lương tâm.” Lắc lắc đầu, Dịch Vân đạm bạc nói: “Cái đó không quan hệ đến gia tộc Lam Duy Nhĩ, bọn họ cả năm không tới chỗ này một lần, hết thấy việc ở đây đều do một tay lão nhân coi mộ chăm sóc.”

“Lão đầu vừa điếc vừa câm kia?”

“Ừ!” Dịch Vân gật đầu nói: “Chính là lão già coi mộ nhìn thấy xa xa lúc này, ta khi còn nhỏ từng ở chung trong phòng lão mấy tháng, khi đó lão rất chiều cổ ta, ta thực cảm kích hắn.”

Môn La giật mình, gật đầu, hắn biết lúc này Dịch Vân cần thời gian yên tĩnh, liền bay vào Hồng Liên.

Chung quanh lập tức yên ắng, đêm lạnh giá, vầng trăng bàng bạc treo trên trời cao, Dịch Vân ngẩng ngẩn ngồi trước mộ thật lâu, chưa nói ra nửa câu nửa chữ, chỉ khi chuẩn bị rời đi, hắn mới vỗ về tấm bia mộ, thì thào nói: “Mẫu thân, phần gia tộc Lam Duy Nhĩ thiếu chúng ta, ngày sau ta nhất định đòi lại cả vốn lẫn lời, ta muốn bọn họ mỗi ngày đều phải hối hận, nhớ tới việc đã làm là phải đau lòng, ta sẽ khiến Mặc Tây lấy nước mắt rửa mặt quỳ sám hối không có gối trước mộ người cả buổi tối (^_^)”. Chuyện này, không còn xa nữa rồi, ha ha ha... !”

Tiến vào căn nhà nhỏ ở lại cùng mẫu thân năm đó, rồi căn phòng nhỏ hắn bị nhốt, bờ tường lung lạc, cho thấy đã lâu không ai lui tới, hắn là khi hắn rời đi, nơi này bắt đầu hoang phế, đi vào bên trong liền thấy bụi đất bám đầy, dưới đất có mấy quyển sách cũ nát, đều là sách năm đó mẫu thân yêu quý.

Dịch Vân một mực lụm lên lau chùi cẩn thận rồi thu vào Hồng Liên, hắn nhẹ nhàng sợ tổn hại mấy may, lát sau lại đem mấy vật phẩm mẫu thân dùng khi còn sống thu hết, lập tức quay đầu đi ra.

Trong lúc tiến hành thi đấu Ma Vũ đại hội, nhân khẩu tăng lên chóng mặt, cả thủ đô Kỳ Võ một căn phòng nghỉ tạm cũng khó tìm, hơn nữa lúc này do ba đế quốc lớn tạm thời ngưng chiến, toàn bộ lũ điểm đều bị hoàng thất đế quốc trưng dụng chiêu đãi các quý nhân đến từ các thế gia.

Kiệt Nặc Tư gia tộc đương nhiên không có khả năng bỏ qua thời cơ chào mời nhân tài tốt thế này, tộc trưởng Cát Ấu tự thân dẫn dắt phần lớn trưởng lão gia tộc đi tới. Lũ điểm bên trong thành có hạn, rõ ràng tất cả bọn họ đều phải trú ngoài thành Kỳ Võ.

“Dịch Vân, ngươi ngày mai không phải còn phải đánh một trận sao? Như thế nào rảnh rỗi ghé qua chúng ta ?” Dịch Vân đột nhiên tới chơi làm cho Cát Ấu cùng với các vị trưởng lão kinh ngạc.

Dịch Vân còn chưa trả lời, chỉ thấy Dịch An trưởng lão đi đến trước mặt, vỗ nhẹ bả vai hắn, cười nói:

“Dịch Vân, ngươi hôm nay đánh một trận chúng ra đều thấy, nhưng lấy thực lực sáu sao trung giai hiện tại, ngươi không có nhiều cơ hội đánh vào tiền mười, chỉ cần có tên trong trăm danh cường giả coi như là thành tích tốt rồi! Hy vọng ngươi không quá để ý tới thành tích, coi đại hội lần này như tích lũy kinh nghiệm, Ma Đấu đại hội 10 năm sau mới là sân khấu thuộc về ngươi, đến lúc đó ngươi chắc chắn là diễn viên chính, điểm ấy bản trưởng lão tin tưởng 10 phần !”

Dịch Vân nghe mà bức người, cười khổ nói: “Làm sao mà ai nấy đều có ý tưởng y chang lão Mễ Nặc thế không biết? Lại 10 năm sau...”

“Cát Âu tộc trưởng, còn có các vị trưởng lão.” Dịch Vân hít sâu một hơi, nghiêm túc nói: “Ta hôm nay tới là muốn các người làm giúp ta một việc !”

“Chuyện gì?” Dịch Vân nửa đêm đến thăm, đúng là chuyện hiếm thấy, tất cả đều tò mò hỏi.

“Chính là bất luận các người dùng thủ đoạn gì, không kể đại giới, ta hy vọng các người có thể mua hạ hai địa phương này của Lam Duy Nhĩ gia tộc.” Dứt lời, Dịch Vân ném một mảnh giấy đưa cho Cát Âu.

Mọi người nhìn lướt qua, kinh ngạc mở mồm nói: “Cái gì? Một khu mộ và một tòa nhà cũ nát? Còn dùng bất kể giá cả?”

“Đúng, nghĩ biện pháp mua chúng cho ta!”

“Này!” Cát Âu cùng trưởng lão Dịch An nhìn qua, lát sau khó khăn nói: “Căn nhà nát này không có vấn đề gì, nhưng mộ viên lại là nơi chôn cất tổ tiên gia tộc bọn họ. Chỉ sợ không dễ dàng, làm như vậy không hợp tình hợp lý cho lắm !”

Lắc lắc đầu, Dịch Vân lạnh nhạt nói: “Ta nói rồi, chính là không kể giá nào, cho dù dùng nhị phẩm trung giai ma binh cùng với giá cả trên trời cũng phải mua. Mặt khác, chỗ mộ viên này là gia tộc Lam Duy Nhĩ dùng để mai táng tộc nhân ngoại hệ, gia tộc bọn họ chắc là không để trong lòng, chỉ cần các người có thể đưa ra bằng giá tốt, có thể bảo đảm không có chuyện gì xảy ra, còn về phần lý do, các người suy nghĩ dùm ta, ta cần chính là kết quả !”

“Bán mộ phần tổ tiên bán ra ngoài, đây là chuyện không hợp lẽ pháp lắm, nếu việc này phát sinh ở gia tộc Kiệt Nặc Tư chúng ta, nhất định chúng ta sẽ không đáp ứng !” Dịch Vân yêu cầu chuyện này quả thực không hợp với lẽ thường, Cát Âu suy nghĩ một hồi, thở dài lắc đầu nói.

Dịch Vân nghe vậy thản nhiên cười, hai tay lật lên, ánh sáng vàng kim chợt lóe, lập tức ba thanh ma binh vàng óng xuất hiện.

Hắn đem ba thanh ma binh đưa cho Cát Âu, cười cười nói: “Ba thanh này tuy là nhị phẩm trung giai nhưng tất cả đều là lõi thuộc tính, đúng là binh khí Lam Duy Nhĩ gia tộc khao khát nhất. Các người liền lấy đó làm lợi thế, khi tất yếu lại thêm một ít kim tệ là xong, cùng bọn họ đàm đàm bàn bạc mặc cả một chuyến đi !”

Cát Âu cùng các trưởng lão nghe vậy đồng thời kịch chấn, lập tức vây quanh cẩn thận đánh giá ma binh trong tay Cát Âu. Chỉ thấy thân kiếm vàng kim, phong cách cổ xưa, nhìn qua không có gì thu hút, tinh tế đánh giá lại phát hiện trên thân ma binh lưu động lõi nguyên tố, có nguyên tố năng lượng tràn đầy như thể không phải phẩm vật, quả thật nhị phẩm trung giai ma binh, không thể nghi ngờ.

Phẩm giai như vậy, lại lõi hệ thuộc tính, ma binh như thế không chỉ có gia tộc Lam Duy Nhĩ cần, mà ngay cả gia tộc bọn hắn cũng thêm nhỏ dãi, đây là thần binh lợi khí không thể đánh giá nha.

“Dịch Vân, ma binh này...” hai tay Cát Âu run nhè nhẹ, tuy rằng bọn họ đã từng lấy từ Dịch Vân một thanh ma binh nhị phẩm đỉnh phong lõi hệ, nhưng tổng quát cũng chỉ có một thanh. Nếu bọn họ lại cầm ba thanh ma binh này làm của riêng thì...

Dịch Vân cắt ngang lời Cát Âu, hắn hiểu bọn họ định nói cái gì, cười nói: “Nhớ Kinh Lôi đại hội lần trước không? Cũng là tàn phẩm y như vậy, ta muốn lại có thể nhìn gia tộc Lam Duy Nhĩ lần nữa ném tiền như rác. Một khu mộ, một căn nhà vứt đi, giá trị bao nhiêu? Ta mặc kệ các người dùng phương pháp gì, trả giá cỡ nào, nếu gia tộc Kiệt Nặc Tư các người mua cho ta hai thứ kia, ta liền cho không các người năm thanh ma binh nhị phẩm trung giai lõi hệ không tỳ vết, thế nào?”

Những lời này phảng phất như tiếng sấm đầu xuân, nổ vang trong tâm linh yếu ớt tộc trưởng Cát Âu và các vị trưởng lão, cả bọn sợ ngây người trơ trơ ra đó.

Đối với gia tộc Kiệt Nặc Tư mà nói, năm thanh ma binh trung giai lõi hệ có giá trị bao nhiêu?

Giá trên trời?

Đối với Dịch Vân mà nói, phần mộ mẫu thân có bao nhiêu giá trị?

Vô giá !

Nhìn mọi người kích động, hai mắt tỏa sáng, Dịch Vân trong lòng cười to, quá sảng khoái !

11 năm trước hắn 6 tuổi, chỉ có thể yên lặng chấp nhận số phận an bày, 11 năm sau hắn 17 tuổi lại nắm trong tay vận mệnh chính mình, hắn phải nắm hết thảy trong lòng bàn tay, nắm thật chặt !

232. Chương 233: Trò Hay Bắt Đầu

Đêm qua đi, ngày thi đấu thứ hai sẽ lập tức bắt đầu.

Bên ngoài tràng thi đấu hình tròn to lớn, người đông nghìn nghịt. Theo sau đội ngũ của Thiên Phong học viện đi trên đường do mấy vạn binh sĩ của Kỳ Vũ đế quốc dùng tường người để mở ra, Dịch Vân đưa mắt nhìn cảnh tượng biển người đông nghìn nghịt bên ngoài, kéo dài chừng vài dặm. Số người có nói ít cũng phải hơn vài chục vạn.

Hỏi ra, hắn mới biết, hoá ra là đến xem trận đấu tiến hành. Không chỉ có ba mươi vạn người ở bên trong tràng thi đấu mà ở bên ngoài cũng dựng lên mấy trăm đài truyền phát tin, dùng ma pháp để truyền phát tình hình diễn biến của thi đấu. Nói cách khác, bất kỳ trận đấu nào cũng diễn ra dưới mắt của mấy trăm vạn người, thậm chí càng nhiều hơn. Bởi vì nơi có thể nhìn thấy hình ảnh ma pháp cũng không chỉ có riêng chỗ này.

Quy mô lớn như thế thật khiến người khác giật mình, Khó trách mười năm một lần Kỳ Vũ ma đấu đại hội cũng đồng thời được gọi là lễ mừng mười năm của Kỳ Vũ đế quốc. Lễ mừng này sẽ lan rộng đến bất kỳ một góc nào trong đế quốc. Hơn hai trăm vạn người dân của đế quốc đều muốn tham dự vào trong đó.

Trận thi đấu ngày hôm nay, Dịch Vân là người thứ nhất ra trận của Thiên Phong học viện. Mà may mắn của ngày hôm qua cũng kéo dài. Chín đồng bạn khác trải qua rút thăm, đối thủ có thực lực yếu nhất cũng là Sáu tinh trung giai. Mà hắn ngẫu nhiên lấy được chỉ là một sáu tinh sơ giai võ cuồng, cũng đồng dạng với Á Các bị hắn đánh bại lúc trước, là võ giả tu luyện Thủy hệ đấu khí. Nhưng là thực lực yếu hơn Á Các không chỉ một bậc. Đối với Dịch Vân mà nói, có thể nói rằng không có chút uy hiếp nào.

Hắn vừa lên tràng, cũng chỉ dùng Bốn tinh ma pháp Triệu hồi Viêm báo, đem đối phương ngăn lại ở bên ngoài cự ly an toàn. Lại cùng lúc sử dụng thêm hai cái ma pháp Ngũ tinh linh vực Xích diễm hoá hải cùng Tam long viêm vũ, đem đối thủ vây hãm tại mười mét bên ngoài, không thể đến gần người được chút nào. Cứ như vậy đem một thân đấu khí của đối phương hao tổn sạch. Trước khi thời gian nửa canh giờ của trận đấu kết thúc, cuối cùng cũng làm cho đối thủ Sơ giai võ cuồng phải gơ hai tay đầu hàng, nhận thua.

Cùng một dạng với trận đấu ngày hôm qua, đều đạt thắng lợi tại lúc thời gian sắp hết. Ở trong mắt những người khác, hắn là may mắn thắng được, đối thủ cũng là thua uất ức. Đây là một trận đấu tiêu chuẩn thấp. Ngoại trừ một số rất ít người, căn bản là không có người đặt trận đấu nhằm chán này vào mắt.

Trên khán đài của khu khách quý, khoé miệng của một gã lam nhận lộ ra ý cười đầy hứng thú. Trận đấu thứ nhất vừa mới kết thúc, hắn đã uống hết nửa bình rượu. Dưới ánh mắt kinh ngạc cùng khó hiểu của mọi người, hắn đứng dậy đi ra khỏi khu khách quý. Trận đấu tiếp theo muốn bắt đầu, nhưng hắn không có hứng thú nhìn nữa.

Năm canh giờ sau, ngày thi đấu thứ hai toàn bộ tuyên bố kết thúc. Tất cả các thành viên của Thiên Phong học viện đều thuận lợi thông qua trận đấu thứ hai.

Trên đường về, Khắc Lý Mạn đến bên cạnh, vừa cười vừa nói: “Tất Nhĩ Mạn học đệ, ngươi là một thanh viên yếu nhất trong chúng ta. Vốn ta cũng lo lắng nhất là tình huống của ngươi. Rất sợ ngươi sẽ thua ngay trận đấu ở ngày đầu tiên, trở thành gánh nặng của mọi người chúng ta. Không ngờ rằng vận khí của ngươi thật không sai, hai trận liên tiếp đều rút phải đối thủ chỉ vền vền là sơ giai. Nhưng là, đại hội bây giờ đã đào thải hầu hết những người dự thi có thực lực yếu. Khó khăn của những trận đấu sau sẽ tăng nhiều. Tiếp tục sẽ không dễ dàng có được may mắn như hai ngày hôm nay. Hy vọng ngươi có thể chuẩn bị tâm lý thật tốt, xuất ra toàn bộ thực lực của ngươi. Nếu có thể mà nói, hy vọng ngươi có thể thắng thêm vài trận đấu

cho Thiên Phong học viện chúng ta rồi hãy bị thua. Như vậy, chúng ta có thể giảm bớt gánh nặng, tăng thêm cơ hội đánh vào hạng trăm cường của chín người chúng ta.”

Khắc Lý Mạn là người mạnh nhất của Thiên Phong học viện, cũng là “Đội trưởng” do mười người dự thi bọn hắn đề cử ra. Lời nói này của hắn mặc dù chói tai, luôn mồm nói Dịch Vân sẽ bại nhưng Dịch Vân cũng không có tính toán gì. Trải qua hai ngày ở chung này, hắn cũng biết tính cách của Khắc Lý Mạn chính là thẳng thắn, có gì nói nấy. Đây cũng là muốn nhắc nhở cho hắn biết trận đấu tiếp theo không dễ dàng mà thôi.

Trong cái nhìn của mọi người, Dịch Vân mới vẽn vẽn bước vào trình độ Lục tinh trung giai. Chỉ mấy trận thi đấu mà thôi, Mễ Nặc hy vọng Dịch Vân có thể đánh vào danh sách trăm cường cũng coi như thành tích tốt. Mà những người khác, bao gồm các giáo viên cùng với phó viện trưởng Ca Đức, không người nào có tin tưởng lạc quan như vậy.

Lúc này, một gã học viên gọi là Ước Hàn cũng xen vào nói: “Đội trưởng Khắc Lý Mạn nói đúng! Bắt đầu từ trận đấu thứ ba, từng trận đều là ngạnh chiến. Nếu vận khí tốt một chút, gặp được đối thủ có trình độ trung giai. Vận khí kém, sẽ là cao giai hoặc trình độ đỉnh phong. Sẽ không có khả năng may mắn gặp được đối thủ sơ giai.

“Bởi vậy, người đừng hy vọng xa vời sẽ tiếp tục kéo dài được vận may của hai ngày nay. Lợi dụng thời gian đêm nay, người hay là nghỉ lại phải đối mặt với trận đấu ngày mai như thế nào đi!”

Ước Hàn là Lục tinh cao giai cường giả. Bắt đầu từ lúc Dịch Vân kéo Á Các xuống, thuận lợi lấy được tư cách dự thi, hắn liền xem Dịch Vân không vừa mắt.

Kỳ Vũ ma đấu đại hội là cuộc tranh tài có tiêu chuẩn cao, là nơi hội tụ của cường giả của các học viện lớn. Đối với cuộc tranh tài cấp độ cao, cường giả như rừng, quái kiệt tầng tầng lớp lớp. Cao giai cường giả, đứng trong năm vị trí đầu tại Thiên Phong học viện như hắn cũng không khỏi lâm vào run sợ.

Nhưng là, Dịch Vân đối mặt với những trận đấu như vậy đều thản nhiên chần định. Trên người hắn có một cỗ khí chất đặc biệt, vững vàng, bình tĩnh, phẳng phất như là đã dự tính trước được, hoặc là căn bản không đem trận đấu như vậy để vào mắt. Loại khí độ này là tự nhiên thiên thành (trời sinh đã có, tự nhiên đã có), người khác muốn học cũng không được, hắn cũng không có khả năng có được.

Đối mặt với một người như vậy, hắn đột nhiên có một loại ảo giác không bằng người ta. Rõ ràng thực lực của mình hơn xa đối phương. Nếu là trận đấu, hắn có tự tin dễ dàng đem Dịch Vân dẫm nát dưới chân. Nhưng là đối với khí độ thản nhiên biểu hiện ra bên ngoài của hắn rồi lại có loại cảm giác nhìn không thấu. Ước Hàn rất không thích loại cảm giác này. Bởi vậy, hắn cũng rất không thích Dịch Vân, cùng vừa nhìn đã thấy không vừa mắt. Chỉ cần tìm được cơ hội, nhất định phải châm chọc hắn một hai câu mới có thể vui sướng.

Nhưng là, hắn thất vọng rồi.

Dịch Vân quay đầu lại liếc mắt nhìn Khắc Lý Mạn cùng hắn một cái, gật gật đầu tỏ vẻ hiểu được, cũng mỉm cười.

Hắn hiểu được, hiểu được rằng lo lắng về gánh nặng của bọn họ là dư thừa. Mà mục tiêu trong mắt hắn, bọn họ vĩnh viễn cũng không thể rõ. Trong lòng Ước Hàn thất vọng: “Chết tiệt! Chính là loại phản ứng khí độ này, luôn làm ta không biết vì sao mà dưng hết tóc gáy!”

Ca Đức phó viện trưởng đi phía sau mọi người, vẫn luôn nhìn phản ứng đối đáp giữa ba người. Cuối cùng, ánh mắt của hắn dừng lại trên người Dịch Vân, nói lầm bầm: “Thực lực rõ ràng mới bước vào trung giai. Trong mười người, hắn là yếu nhất. Nhưng là, cỗ khí thể trầm ổn hơn so với những người khác từ đầu mà đến? Ẩn tàng mà không lộ, ngoài sáng mà ẩn mật. Thật sự khó mà tin được dạng tâm cảnh khí độ này lại hiện ra trên người một thiếu niên mới 17 tuổi. Học viên này không phải bình thường a! Ta bắt đầu có chút hiểu được ý tưởng của Mễ Nặc viện trưởng rồi.”

Ngày thứ ba của đại hội bắt đầu rồi.

Quả nhiên liền giống như những gì Khắc Lý Mạn nói ngày hôm qua. Tiêu chuẩn của đại hội từ trận đấu thứ ba bắt đầu tăng lên. Trong chín người bọn họ, đối thủ của năm người là Lục tinh trung giai, mà có

người gặp phải đối thủ Lục tinh cao giai.

Nhưng là, chỉ có một người là ngoại lệ.

Không biết nguyên nhân là do vận khí của Dịch Vân cực kỳ tốt hay là còn có những nhân tố khác. Không ngờ lại để cho hắn rút trúng đối thủ là lục tinh sơ giai. Lần này là một Thủy hệ ma pháp sư Lục tinh sơ giai.

Hắn vẫn vận dụng chiến thuật giống như cũ, bức bách đối thủ tiêu hao chiến. Ngay tại lúc thời gian của trận đấu sắp kết thúc, đem thủy thuộc tính ma lực của đối phương hao tổn sạch sẽ, vô kinh vô hiểm thắng (không kinh hoàng, không nguy hiểm) được cuộc tranh tài này.

Làm sau khi toàn bộ trận đấu kết thúc, quần áo trên thân mọi người đều là bộ dáng rách tung toé, còn mang theo vết thương lớn nhỏ khác nhau trở lại chỗ trị liệu. Chỉ có Dịch Vân một thân sạch sẽ, cùng với tình hình của chín người khác không hợp nhau, đặc biệt gây chú ý.

Đương nhiên, trong lòng Ước Hàn cùng một số học viên lại càng bất bình!

Ngay sau đó là ngày thứ tư, thứ năm, thẳng đến ngày thứ mười sáu của đại hội.

Khi đại hội rút thăm qua đi, đem trình tự trận đấu của ngày hôm nay đưa lên, nhìn sắp xếp định ra trên tờ danh sách, tất cả các thành viên của Thiên Phong học viện, bao gồm cả nhóm giáo viên, tất cả mọi người toàn bộ ngả ngấn cả người. Mà ngay cả Dịch Vân cũng vậy. “Tuyển thủ số 10 của Thiên Phong học viện đối chiến với tuyển thủ số 3 của Tháp Tháp Mã học viện, Lục tinh sơ giai vô cường!”

Mười sáu ngày liên tục, đối thủ của Dịch Vân, bất kể là võ giả hay là pháp sư, toàn bộ đều là trình độ sơ giai, cấp bậc thấp nhất của lục tinh. Không có lần nào ngoại lệ. Loại trùng hợp liên tiếp này thật là khiến cho người khác giật mình.

Phải biết rằng, cho đến ngày hôm qua, Kỳ Vũ ma đấu đại hội đã trải qua mười lăm ngày. Lấy số người bị đào thải mỗi ngày thì cũng đã có gần ba vạn năm nghìn tuyển thủ bị loại bỏ. Ngoại trừ một bộ phận cực kỳ nhỏ những người có vận khí đặc biệt tốt ra. Những người lưu lại không ai không phải là cường giả bên trong những học viện lớn của Kỳ Vũ đế quốc. Những tuyển thủ Lục tinh sơ giai gần như không thể lưu lại.

Mà Dịch Vân rút trúng lại chính là một trong số rất ít người có thực lực Lục tinh sơ giai đó. Đến lúc này lại có thể gặp được những tuyển thủ may mắn cũng là cấp bậc sơ giai giống mình. Đương nhiên, Dịch Vân cũng chính là một người trong số đó. Hơn nữa, cũng không phải chỉ vẹn vẹn có mấy lần mà thôi. Hắn đã liên tục mười sáu lần rút trúng đối thủ như thế.

Xác suất thấp như thế lại để cho hắn gặp được nhiều lần như vậy. Dạng vận khí này, thật sự cũng làm cho người khác khó mà tin được.

Khó trách ánh mắt của mọi người nhìn Dịch Vân, ngoại trừ kinh ngạc ra còn mang theo một ít thần sắc quái dị. Tất cả đều nghĩ thầm: “Vận khí của hắn thật sự là tốt quá mức đến kỳ lạ. Liên tục mười sáu lần a! Quá mức quý dị! Sẽ không phải là trong quá trình rút thăm của đại hội lần này tồn tại sự gian trá gì đi?”

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, mọi người đều lắc đầu: “Rút thăm thứ tự của Ma đấu đại hội đều từ ma pháp đến loạn số quyết định. Trong quá trình cũng có các viện trưởng của các học viện lớn cùng thành viên của Vương thất giám thị toàn bộ quá trình tiến hành. Không có khả năng xảy ra chuyện làm sai. Chỉ có thể nói vận khí của Dịch Vân thật sự quá tốt!”

Lúc này, trong lòng Môn La đang âm thầm cười nói: “Hóa ra nữ thần may mắn, cái nữ nhân thích ăn nộn thảo (thích trẻ con, người còn trẻ, thiếu niên...) này vẫn còn ở bên người tiểu tử này mà chưa đi a! Xem ra nàng vẫn quần lầy. Rất tốt! Để lưu nàng lại, lần sau ta sẽ để cho tiểu tử này cởi quần áo nhiều thêm vài lần cho cô ăn no, nhìn đã mắt. No con mắt rồi thì cô càng không đi được nữa. Hắc hắc hắc!”

Trình tự trận đấu của Dịch Vân là xếp đầu tiên. Đối mặt với đối thủ chỉ có thực lực Lục tinh sơ giai. Hắn đương nhiên là giống như những trận đấu trước. Không tốn chút sức nào liền thắng trận đấu này.

Chỉ là, sau khi kết thúc đợt thi đấu của ngày thứ mười sáu, vượt ra ngoài dự liệu của mọi người. Khắc Lý Mạn, học viên mạnh nhất của Thiên Phong học viện, cũng là đội trưởng của đoàn đội Thiên Phong lần này,

lại trở thành người bị loại bỏ đầu tiên trong số mười người bọn họ. Ngay cả danh sách Bách cường cũng không đánh vào được.

Kết quả như vậy làm rối loạn tất cả những bố trí từ trước của Thiên Phong học viện. Lấy thực lực của Khắc Lý Mạn thì hoàn toàn có cơ hội đánh vào Tam cường của đại hội. Không ngờ rằng lại thất bại ở thi đấu ngoài Bách cường.

Mề Nặc vì kết quả này mà trầm mặc không nói. Sắc mặt của nhóm giáo viên thì xanh mét. Cảm xúc của toàn bộ các học viên dự thi đều hạ xuống thấp nhất. Bầu không khí ngưng trọng nặng nề bao trùm trong khu nghỉ ngơi của Thiên Phong học viện. Không ai ngờ được lại sẽ xuất hiện kết quả như vậy.

Tổn thất một gã tuyển thủ cực mạnh thua ngay ở ngoài danh sách Bách cường. Điều này chẳng khác nào thiếu đi một tuyển thủ mầm mống được xác định chắc chắn rằng có thể tiến nhập danh sách Thập cường. Hậu quả là trực tiếp đến thành tích cuối cùng của Thiên Phong học viện tại lần Ma đấu đại hội này. Không chỉ không thể đem thứ hạng của học viện nâng lên mà e rằng danh hiệu “Học viện thứ ba của đế quốc” cũng khó có thể giữ được.

Mà Dịch Vân cũng vì kết quả Như vậy mà có chút kinh ngạc. Không phải sự do sự thua thảm của Khắc Lý Mạn mà là do người đánh bại hắn. Người đạt tới Lục tinh đỉnh phong kia, không ngờ lại là đệ tử trực hệ của Lam Duy Nhĩ gia tộc, người đã từng là Tam ca của hắn.

Ma Đa Lam Duy Nhĩ

Buổi tối, vương cung của Kỳ Vũ đế quốc. Một đại viện cực kỳ xa hoa của Vương cung. Một lão giả thoảng trông có chút to béo đối diện với một nam tử tóc màu lam, ngồi trên ghế dựa, đang ngửa đầu uống cực phẩm rượu ngon, có vẻ khó xử nói: “Tập Lỗ Tư tiên sinh! Hơn mười ngày nay, yêu cầu của ngày đối với việc rút thăm quyết định tuyển thủ dự thi của Ma đấu đại hội thật sự là làm khó ta.”

“Như thế nào? ”

Cái lão nhân béo này gọi là Ân Thái Khắc, cũng là Trương quán hiện nay của nhà triển lãm Cách Phi Nhĩ, từng tiếp đãi qua Tập Lỗ Tư tại hội triển lãm ma binh Kinh Lô. Bởi vậy, lần này đế vương Kỳ Vũ lại phái hắn đến để ứng phó với nhân vật đầu đầu mà ngay cả toàn bộ đế quốc cũng không dám dễ dàng đắc tội này.

Tập Lỗ Tư thực sự không phải người của Kỳ Vũ đế quốc, cũng không nguyện trung thành với bất kỳ thế lực của quốc gia nào. Nhưng đối với thực lực mạnh mẽ của hắn thì ba đế quốc lớn cũng có chút sợ hãi thật sâu. Không ai nguyện ý đi trên chọc một cái cường giả dễ vui mừng dễ nóng giận như vậy. Đối với những gì hắn làm ra cũng đều cố hết sức nhường nhịn. Đối với yêu cầu của hắn cũng đều đem hết toàn lực để thỏa mãn.

Mà đối mặt với sự đãi ngộ khách quý lễ tiết của mỗi đại đế quốc, hắn cũng làm ra hồi báo. Không phải là giúp bất kỳ đế quốc nào, mà chỉ là làm đến hai việc. Một là không trở thành địch của mỗi đại đế quốc. Hai là không giết thành viên trực hệ Hoàng thất của đế quốc. Chỉ có thể chứ không hơn.

Ân Thái Khắc vẻ mặt đau khổ nói: “Ngài liên tiếp yêu cầu ta động tay động chân tại đại hội trong mười sáu ngày. Dem tuyển thủ yếu nhất của đại hội lần này sắp xếp cho một tuyển thủ của Thiên Phong học viện. Việc làm bữa lúc này chỉ có thể làm vụng trộm trước Bách cường. Nhưng là ngày mai sẽ chính thức bắt đầu tiến vào cuộc chiến Bách cường. Tất cả quá trình rút thăm đều thông qua hình ảnh ma pháp để chiếu ra bên ngoài. Không có cách nào làm bữa giống như mười sáu trận vừa rồi. Bởi vậy...”

Ân Thái Khắc là người chuẩn bị của Kỳ Vũ ma đấu đại hội lần này do Vương thất của đế quốc phái ra. Tất cả quá trình sắp xếp, tiến hành đại hội cũng như rút thăm trình tự thi đấu đều là do người của hắn đến làm. Bởi vậy, hắn có thể vụng trộm khống chế kết quả rút thăm.

Nhưng mà, cũng chỉ vụng vụng ở trước khi thi đấu trăm cường của đại hội mà thôi. Danh sách trăm cường của lục tinh cấp bậc đối với đế quốc khá quan trọng. Quan hệ đến đối tượng có tiềm lực làm trọng điểm bồi dưỡng của đế quốc trong mười năm sau. Tất cả các quá trình đều tiến hành công khai, không có nửa điểm phát sinh chuyện làm sai trái.

Khoát tay áo, Tập Lỗ Tư nói: “Cư nhiên là như vậy? Vậy bắt đầu từ ngày mai, quá trình rút thăm liên giống như bình thường tổ chức là được rồi. Lúc trước nhìn thấy hắn muốn ẩn dấu thực lực, ta thuận tay giúp hắn một phen. Dù sao ban đầu của đại hội cũng không có gì để xem. Coi như để hắn làm nóng người

đi. Mà từ trăm cường trở đi, xem như là hấn muốn giấu cũng giấu không được. Như vậy cũng tốt! Lãng phí thời gian nhiều ngày của ta như vậy, cuối cùng cũng có trò hay để nhìn. Ha ha ha!” “Tập Lỗ Tư tiên sinh, ngài giúp người thiếu niên kia như vậy... Hấn có quan hệ gì với ngài sao?”

“Không có quan hệ gì với ta, chỉ là một người rất thú vị!” Tập Lỗ Tư đầu tiên là cười nói, sau đó liếc mắt nhìn Ân Thái Khắc một cái, thanh âm chuyển sang lạnh lẽo, nhàn nhạt nói: “Ân Thái Khắc, người có biết bí quyết để sống lâu một chút trước mặt ta là gì không? Chính là chỉ để ý làm, không cần nói, cũng không thể hỏi! Chuyện ta muốn người động tay động chân ở rút thăm, người sẽ không nói ra đấy chứ?”

Ân Thái Khắc nghe vậy, nhất thời bị dọa cho một thân mồ hôi lạnh tuôn ra. Thịt béo toàn thân rung mạnh, vội vàng lắc đầu giải thích: “Không! Không có! Không cần ngài dặn dò, ta cũng không dám nói ra. Bởi vì bất kỳ hành động nào phá hỏng tính công bình của Kỳ Võ ma đấu đại hội đều là tội lớn mất đầu. Đây chính là quy định nghiêm chỉnh nhất của luật pháp của đế quốc. Coi như người phạm tội là thành viên của Vương thất cũng giống nhau. Mà ngay cả đế vương của chúng ta cũng không dám nói ra nửa câu.”

Ánh mắt Tập Lỗ Tư lạnh lẽo làm da đầu của Ân Thái Khắc cũng tê dại. Hấn nói chính là lời nói thật, căn bản không có can đảm nói sai nửa câu trước mặt Tập Lỗ Tư.

Lúc trước, nghe được Tập Lỗ Tư muốn hấn đi làm như vậy, Ân Thái Khắc cũng bị dọa cho hoảng sợ. Những lần trước của Kỳ Võ ma đấu đại hội cũng có mấy con cháu của Vương tộc dự thi, nhưng cũng không ai dám vì thế mà làm ra hành động bừa bãi nào. Đối mặt với yêu cầu vô lý mạnh mẽ này, hấn cũng là vạn bất đắc dĩ mới phải kiên trì đi làm.

Để hoàn thành yêu cầu của Tập Lỗ Tư, hấn là cầm đầu của mình đi làm tiền đặt cược. Đi làm, chỉ có thể để cho thần không biết quỷ không hay thì hấn còn có thể sống. Nếu là đưa ra một bộ luật pháp của đế quốc đến cự tuyệt, hoặc là tố cáo cho đế vương thì hấn chỉ có con đường chết.

Điểm này, trong lòng Ân Thái Khắc rất rõ ràng!

Lúc ấy, tại trước cửa nhà triển lãm Lạp Cách Phi Nhĩ, chính mắt hấn đã nhìn thấy Tập Lỗ Tư không hề có lý do gì ra tay giết chết một gã người hầu do Vương thất đặc biệt phái đến đi theo hấn. Người nọ chính là cường giả đạt tới Thất tinh đỉnh phong Võ tước, lại bị hấn dễ dàng giết sát. Một màn khiến người khác kinh hãi đó làm hấn sợ tới mức tè ra quần. Sau đó, đế vương cũng không dám truy cứu trách nhiệm của chuyện này. Cũng chỉ cho một số tiền tử, sau đó tìm cái danh nghĩa qua loa, đem việc này kết thúc.

Từ chuyện này liền biết, Tập Lỗ Tư căn bản không coi mạng người là gì. Nói đạo lý cùng với loại kẻ điên có thực lực cường đại này cũng giống với đàn gậy tai trâu. Hoàn toàn không có chút tác dụng nào!

Hơn nữa, vì cam đoan không cho chuyện làm bừa trong quá trình rút thăm truyền ra ngoài, hấn cũng bí mật đem toàn bộ vài tên thuộc hạ làm chuyện này xử quyết. Xem như làm được cẩn thận.

“Ồ! Làm như vậy là được rồi. Tiếp tục bảo trì, người sẽ sống được rất tốt.” Tập Lỗ Tư vừa lòng cười nói. “Tâm tư tính toán của tiểu tử kia thật là cực kỳ thú vị. Che giấu bản thân ở trước mắt của vô số cái nhìn, diễn được một hồi trò hay a! Coi như biết rõ đạo lý trước ngồi sau nhảy. Chỉ là hiện giờ đã ngồi lâu như vậy, lúc sau hấn có năng lực nhảy cao bao nhiêu đây?”

“Tiếp đó, để cho ta tận hứng nhìn tràng diễn đi! Ân nhần lâu như vậy, hấn là bắt đầu trò hay đi. Hy vọng hấn sẽ không cô phụ một phen tâm ý ta giúp hấn, càng không nên để cho ta thất vọng haa! Ha ha, ha ha ha ha ha!”

233. Chương 234: Tranh Đoạt Bách Cường

Bắt đầu từ trận đấu này trở đi đã không còn tầm thường.

Trong mười sáu ngày trước, đại hội đã đào thải hơn ba vạn sáu ngàn người. Mà có nhiều người bị đào thải như vậy là bởi vì thời gian của trận đấu quá hạn chế. Quá thời gian của trận đấu thì hai bên đều bị đào thải. Cuối cùng, hiện tại chỉ còn lại hơn hai trăm người, cũng chính thức đi vào “Tranh bách cường” của Ma đấu đại hội.

Tất cả các tuyển thủ dự thi chỉ cần tiếp tục thắng được một trận nữa là có thể chính thức tiến vào trong danh sách Bách cường của Kỳ Vũ ma đấu đại hội lần này.

Phương thức trận đấu tranh Bách cường có chút thay đổi. Không phải là hai trăm tuyển thủ cùng lúc lên thi đấu mà là một lần mười tổ lên thi đấu. Chỉ thấy trong tràng thi đấu ma võ đã được sắp xếp mới còn lại mười cái. Thế cũng biết được các trận đấu tiếp theo sẽ tiến hành theo cách nào rồi.

Khi nhân viên đại hội đem trình tự thi đấu của trận đấu ngày hôm nay đến, Dịch Vân phát hiện trên danh sách có chút biến hoá. Bối Na là người đầu tiên tham gia thi đấu của Thiên Phong học viện mà hắn thì là người cuối cùng. Nhưng mà trên danh sách chỉ ghi thứ tự diễn ra của trận đấu mà không có bất kỳ tư liệu nào liên quan đến đối thủ.

Phó viện trưởng Ca Đức thấy Dịch Vân không biết rõ liền giải thích: “Bắt đầu từ Bách cường chiến trở đi, đại hội sẽ không báo trước về đối thủ của trận đấu. Chỉ có một phút trước trận đấu mới có thể thu được tin tức liên quan đến đối thủ. Sẽ sắp xếp như thế nào thì phải khảo nghiệm năng lực ứng biến của tuyển thủ. Dù sao, không biết được thuộc tính của đối thủ, là võ giả hay pháp sư thì cũng không cách nào làm ra được chiến lược bố cục. Cái khảo nghiệm chính là phản ứng tức thời.

“Chuyện này thì mỗi một học viện tham gia đại hội cũng đều giống nhau. Bởi vậy cũng không có vấn đề có người chịu thiệt thòi. Đều là ngang nhau hết!”

Ca Đức vừa mới nói xong, một nhân viên khác của đại hội đã cầm đến một phần danh sách, là tư liệu về đối thủ xuất chiến của Bối Toa. Một gã Lục tinh Cao giai Hắc Ám hệ pháp cường.

Bối Na nhìn danh sách, lông mày giãn ra, cười nói: “Xem ra vận khí của ta coi như không tệ! Chỉ là Lục tinh cao giai cấp bậc. Ta chắc là có thể dễ dàng giành chiến thắng!”

Nói xong, Bối Na quay sang Khắc Lý Mạn đang trầm mặc ở một bên, nói đầy tiếc hận: “Ai! Nếu Khắc Lý Mạn người có một nửa vận khí của ta thì tốt rồi. Lấy thực lực của người, muốn đánh tiến vào Thập cường của đại hội cũng không có vấn đề gì cả. Không ngờ gặp phải Ma Đa của Lam Duy Nhĩ gia tộc. Hắn chính là một trong những người đứng đầu có khả năng đạt giải quán quân của đại hội nhất. Thật sự là đáng tiếc! Haiz!”

Lời vừa nói ra, mọi người đều thở dài.

Ma Đa Lam Duy Nhĩ được xưng là thiên tài đệ nhất của Kỳ Vũ Vương gia học viện, cũng là một trong những người kiệt xuất nhất của Lam Duy Nhĩ gia tộc trong vòng gần trăm năm nay. Lấy tuổi chỉ vẹn vẹn mới 29 đã đạt tới Lục tinh đỉnh phong Võ cường.

Nếu chỉ là Lục tinh đỉnh phong mà nói, cái này cũng không tính là gì. Khắc Lý Mạn cùng Bối Na cũng đều ở cấp bậc này. Nhưng khác nhau chính là, hai người bọn họ đã bị chặn ở cấp bậc này hai năm, không hề có tiến bộ. Mà Ma Đa lại ở mức cao nhất của đỉnh phong cấp bậc, tùy thời đều có thể đột phá tiến giai, bước vào Thất tinh “Tước” cấp.

Lục tinh cùng Thất tinh là một đạo ngăn cách khó có thể vượt qua, cũng là mức vạch để phân chia cường giả trên đại lục. Trong một trăm cường giả lục tinh, vẹn vẹn chỉ có không tới một người có thể vượt qua rạch trời này để đạt tới cấp bậc Thất tinh. Bởi vậy, cường giả Thất tinh mới có thể nhận được tước vị, đạt được danh hiệu Tước cấp, mới chính thức được xếp vào hàng ngũ “Cường giả thật sự” trên đại lục.

Ma Đa vừa ở vào đỉnh cao của cấp bậc Lục tinh, càng hơn một bậc so với các tuyển thủ Lục tinh đỉnh phong khác. Hơn nữa công pháp hắn tu luyện là Công pháp đấu khí tổ truyền của gia tộc Lam Duy Nhĩ—Cuồng Lôi Phách Quyết, lại là một Huyết Kế tuyệt học rất mạnh. Người tu luyện Huyết Kế là mạnh nhất trong cùng tinh cấp giai vị. Cũng không trách được ngày đó, mặc dù Khắc Lý Mạn là Lục tinh đỉnh phong cường giả, cũng dễ dàng bị Ma Đa đánh ra ngoài tràng đấu, thua cuộc.

Ca Đức lúc này cũng đã mở miệng an ủi: “Khắc Lý Mạn, người cũng đừng quá để ý lần thảm bại này. Nếu không phải gặp gỡ Ma Đa, lấy thực lực của người nhất định có thể đánh vào ngũ cường, thậm chí là ba người đứng đầu. Chỉ có thể nói người không may mắn mà thôi. Về Ma Đa này còn có nghe đồn rằng. Mấy tháng trước hắn đã có năng lực tiến vào Thất tinh cấp bậc. Chỉ là vì lần Ma đấu đại hội này mới mạnh mẽ

đề ép quá trình thăng cấp. Nếu cái này đúng sự thật thì chuyện người bại trận cũng là đương nhiên. Bởi vì ở trong các giai vị của Lục tinh cấp bậc sẽ không có ai là đối thủ của hắn được!”

Mọi người nghe vậy, trong lòng đều chấn động mạnh!

Áp chế năng lượng đầu khí dư thừa trong cơ thể.

Lúc trước Dịch Vân có thể dùng đầu khí đến luyện hoá kinh mạch trong cơ thể mà chậm lại quá trình thăng cấp một tinh hơn một năm là bởi vì mỗi ngày có Môn La tự mình vì hắn điều tiết dòng chảy của đầu khí trong cơ thể mới được. Nếu không có sự tồn tại của Môn La, hắn sẽ bị rơi vào đầu khí chạy ngược, kinh mạch đứt đoạn trở thành phế nhân, mà Ma Đa lại cũng có thể làm được chuyện như vậy. Chỉ nghe Môn La ở trong lòng nói: “Điều tiết hướng chảy của đầu khí, áp chế sự thăng cấp thật ra cũng không khó. Chỉ là nếu làm như vậy, theo tinh cấp giai vị càng cao thì tính nguy hiểm cũng sẽ tăng thêm. Mà nếu có thể làm được loại chuyện này thì nhất định ít nhất cũng phải có một cường giả đạt tới Tám tinh Võ Tướng đến giúp Ma Đa điều tiết đầu khí trong cơ thể mới được. Người này, hắn là cái ông nội mà người chưa từng gặp mặt!”

“Nếu để cho ta làm, tại cấp bậc Lục tinh đỉnh phong này, lấy năng lực của ta, nhiều nhất cũng chỉ có thể áp chế được khoảng một năm. Nếu vụn vụn chỉ để cho Tám tinh cường giả làm mà nói, năm tháng đã là cực hạn. Bởi vậy, nếu như lời đồn này là sự thực, như vậy, Ma Đa đạt tới trạng thái cực hạn này nhất định là chuyện xảy ra trong năm tháng gần đây.

Bá Nạp Đồn, tộc trưởng đời trước của Lam Duy Nhĩ gia tộc, cũng là đương nhiệm Thượng tướng quân của quân đoàn tinh nhuệ Lôi Hồ của đế quốc! Đồng thời hắn cũng là một cường giả đạt tới Tám tinh Võ tướng. Ở bên trong Lam Duy Nhĩ gia tộc, cũng chỉ có hắn mới có được năng lực vì Ma Đa làm chuyện như vậy.

Dịch Vân nhất thời nghĩ đến người lính ở Ái Đạt Trấn kia từng nói qua. Lam Duy Nhĩ Bá Tước sở dĩ khấn cấp ra tay san bằng Ái Đạt Trấn là bởi vì hắn có mười phần nắm chắc người của gia tộc mình có thể lấy được chiến thắng cuối cùng của Kỳ Vũ ma đầu đại hội. Hiện tại xem ra lòng tin của hắn là đến từ Ma Đa.

Hừ một tiếng, Môn La không cho là đúng nói: “Mức độ áp chế việc thăng cấp cũng không phải là việc nhỏ. Đầu khí lưu động trong kinh mạch cùng khí hải cũng giống như nước. Nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền. Năng lượng đầu khí của Lục tinh đỉnh phong ngưng tụ lên đầu phải tầm thường. Hậu quả của việc làm như vậy, ai cũng không đảm bảo được ngày sau có tạo thành tổn thương gì đối với thân thể hay không. Đối với việc tu luyện sau này của Ma Đa nhất định sẽ tạo thành ảnh hưởng không nhỏ. Việc này gia tộc Lam Duy Nhĩ không thể không biết. Xem ra, bọn họ rất muốn lấy được phong thưởng lớn nhất của Ma đầu đại hội, cũng là quyền lãnh địa của Ái Đạt Trấn. Thật sự là không tiếc mọi đại giới, hạ đủ phí tổn!”

Nghĩ đến thực lực hiện nay của Ma Đa, Dịch Vân không khỏi cau mày. Đối với lực lượng của Ma Đa hắn không hiểu nhiều lắm, nhưng mà đối với Khắc Lý Mạn hắn lại rất rõ ràng. Nếu lấy Khắc Lý Mạn làm đối thủ của hắn, dưới tình huống hắn không giữ lại gì, toàn lực ứng chiến mà nói, cơ hội thắng nhiều nhất cũng chỉ có ba thành.

Nhưng Ma Đa lại có thể đánh bại Khắc Ký Mạn một cách dễ dàng. Nghĩ đến đó thì nghe tiếng cười khinh thường của Môn La truyền đến: “29 tuổi đạt tới Lục tinh đỉnh phong, lại được gọi là thiên tài nhất của Kỳ Vũ học viện cùng Lam Duy Nhĩ gia tộc. Buồn cười thật! Cho dù hắn thuận lợi tiến vào Thất tinh cấp bậc thì sao? Ở thời kỳ của chúng ta, chính là có thể bước vào Tinh Vực.

“Lão Đại ta có mười phần tin tưởng. Chỉ cần cho người thêm hai năm thời gian. Ân, lấy tốc độ kinh người của người nói không chừng chỉ cần một năm thôi, nhất định có thể thuận lợi tiến vào Thất tinh cấp bậc. Phá kỷ lục của hắn chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Đến lúc đó, mọi người có thể hiểu được, cuối cùng ai mới là thiên tài! Ha ha ha!”

Trong lòng Dịch Vân hỏi: “Lão Đại, người xem, nếu ta chống lại Ma Đa.”

Môn La biết Dịch Vân muốn hỏi điều gì, lắc đầu, thở dài: “Ai! Không có khả năng! Coi như người đem tất cả năng lực thi triển ra cũng không thể thắng hắn. Cùng là người tu luyện Huyết Kế, mặc dù Phân Kiếp Tử Diễm đầu khí mạnh hơn một bậc so với Cuồng Lôi Phách Quyết của hắn. Nhưng mà giai vị giữa hai người các người lại chênh lệch quá nhiều. Mỗi bước vào trung giai cùng cao nhất của đỉnh phong là chênh

lệch hơn hai giai vị. Nếu đối thủ là cùng cấp bậc với Khắc Lý Mạn, người có lẽ có sức liều mạng. Nhưng nếu là Ma Đa mà nói, kết quả là đã định a!”

Con mắt phán đoán của Môn La cho đến bây giờ chưa từng có sai lầm. Dịch Vân nghe thế nhất thời trầm mặc không nói gì.

Dịch Vân một đường đi tới chỗ này, làm như vậy là vì cái gì? Môn La biết rõ! Nếu thật là còn có một tia cơ hội mà nói, hẳn tuyệt đối sẽ không nói ra loại lời nói đả kích này. Nhưng là chênh lệch thực lực của hai bên đã bày ra trước mắt, hẳn cũng chỉ có thể nói lời nói thật.

Trầm ngâm một lát, Môn La tự lẩm bẩm nói: “Nếu như người có thể tăng thêm một giai nữa mà nói, có lẽ còn có một tia cơ hội.”

Dịch Vân nghe lời nói lẩm bẩm đó, ý khổ trong lòng càng sâu.

Sân to như vậy chỉ có mười ma trận diễn vũ. Mỗi cái cách nhau một nghìn mét, xếp theo thứ tự. Cũng không còn tình hình náo nhiệt hai trăm tổ, bốn trăm người cũng lúc thi đấu như lúc trước. Nhưng sự nhiệt tình của người xem ngược lại lại tăng lên. Bởi vì bọn họ biết, người thắng của mỗi một trận đấu của ngày hôm nay đều là Cường giả trong Bách cường của lần Ma đấu đại hội này, Mà bọn họ đang tận mắt nhìn thấy quá trình những cường giả đó sinh ra. Ý nghĩ như vậy, làm sao lại không phấn khích đây?

Từ trận đấu đầu tiên bắt đầu, tiếng hoan hô vang lên đến từ những người xem ở xung quanh chưa từng ngừng lại. Mà làm người thứ nhất lên thi đấu, Bối Na cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, không tốn chút sức nào liền đánh bại đối thủ của mình, trở thành tuyển thủ thứ nhất tiến vào danh sách Bách cường của Thiên Phong học viện.

Nhìn thân ảnh Bối Na đứng ở giữa sân để cho trọng tài tuyên bố thắng lợi, Ca Đức cười nói: “Bối Na là đỉnh phong, mà trình độ đối thủ của nàng mới là cao giai. Bối Na thắng là chuyện đương nhiên, tuyệt đối không ngoài ý muốn!”

Ngầm lắc lắc đầu, Dịch Vân thì thảo nhẹ giọng nói: “Cái này cũng không nhất định. Nếu là ta mà nói, tuy biết là thua nhiều thắng ít nhưng cũng có một bộ chiến pháp đánh cược một phen.” Lời nói này tuy khê nhưng Ca Đức viện trưởng cũng nghe được. Hắn quay đầu lại tò mò hỏi:

“Nga? Thực lực chênh lệch bày ra đó. Nếu là người mà nói, sẽ làm như thế nào?”

Dịch Vân nhìn trận đấu hùng hực ở giữa sân, thần nhiên nói: “Vừa rồi tên đối thủ kia khiếp sợ uy thế mạnh hơn một giai của Bối Na. Chưa chiến đã sợ hãi. Thực lực của hắn vốn thấp hơn Bối Na một bậc, cũng không lấy thế công tới xoay chuyển tình thế. Ngược lại chỉ đứng ở một góc, đau khổ phòng ngự, đương nhiên là bị thua càng nhanh. Nếu là ta mà nói. Ngay từ đầu liền tấn công mạnh mẽ! Tình nguyện ngáng đầu cứng rắn đỡ một hai đạo ma pháp công kích, phải nghĩ biện pháp ép Bối Na chuyển công thành thủ. Lúc này chẳng những có thể đánh gãy cơ hội sử dụng đại hình ma pháp của đối thủ, cũng có thể vì mình mà tranh thủ được thời gian hồi khí.

Ca Đức nghĩ một chút, lại hỏi: “Nhưng nếu là như vậy, ma lực của người sẽ nhanh chóng tiêu hao. Chỉ cần ban đầu Bối Na có thể đỡ được công kích mãnh liệt của người. Sau khi người dùng hết ma lực thì làm thế nào để ngăn cản Bối Na phản công?”

“Trước khi ma lực hao hết, mượn cơ hội vọt tới cạnh người Bối Na. Sau đó.”

“Sau đó?”

Nhếch miệng cười nhạt, Dịch Vân nói tiếp: “Buộc nàng cũng mình tiến hành vật lộn! Mặc kệ là quần lấy nhau giống như trẻ con đánh nhau cũng được. Chỉ cần nhào tới đánh là được rồi. Tại tình huống ma lực kém đối thủ, đây là chiến pháp duy nhất để học viên kia có thể chuyển bại thành thắng.”

Ca Đức nghe xong sững sốt, chợt cười ha hả lên: “Đây không phải là đấu pháp vô lại bát nháo sao? Nói lên thì giống như có thể làm được. Nhưng trên thực tế làm thì khó khăn rất lớn. Loại Pháp Cuồng cường giả có trình độ như Bối Na đều có ít nhất hơn mười phương pháp có thể phòng ngừa địch thủ tiến đến gần người mình. Chiến pháp giống như người, nhiều nhất chỉ có thể đến gần nàng khoảng chừng ba mét thì lập

tức sẽ lọt vào phản kích mãnh liệt nhất. Cho dù không chết cũng phải trọng thương a! Bởi vậy đó là không thể được. Ha ha ha!

Dịch Vân không phản bác, chỉ mỉm cười.

Môn La lúc này không khỏi gật đầu nói: Tiểu tử, chiến pháp này của ngươi hoàn toàn chính xác. Dưới tình huống thực lực không bằng người, vật lộn độ sức chính là phương pháp duy nhất có cơ hội thắng. Nếu vừa rồi tên tuyển thủ kia có thể sử dụng chiến thuật này đến ứng chiến. Mặc dù cơ hội không lớn nhưng ít ra có thể có được khoảng một thành cơ hội thắng. Coi như thua thì ít nhất cũng có thể oanh oanh liệt liệt. Tuyệt đối không đến mức để cho Bối Na thắng được nhẹ nhàng như vậy. Hắn cũng sẽ không rơi vào cảnh thê thảm bị người đánh ra ngoài sân thi đấu như vậy. Cái người gọi là Ca Đức này, thân là phó viện trưởng của học viện, thực lực lại đạt tới Tám tinh đỉnh phong Vô tướng, ánh mắt không thể quá kém. Chỉ là góc độ của hắn đều xem trên lập trường của trận đấu. Hoàn toàn không nghĩ tới, ở trên chiến trường thật sự, thua chẳng khác nào tử vong. Chỉ cần có một đường thắng cũng phải liều mạng đánh cược một lần! Lúc ấy thì để ý gì đến chiến pháp đấu pháp cơ chứ?

“Trên chiến trường, thắng bại không quan trọng, chỉ có phân biệt sống và chết. Không muốn chết thì phải hết sức đánh! Ngay cả điểm này cũng không nhìn ra, uống phí hẳn làm thầy dạy người khác.

Kỳ Vũ ma đầu đại hội xem như là thi đấu tiếp cận thực chiến nhất. Nhưng chung quy cũng không phải chiến trường thật sự. Khi bước vào Bách cường chi tranh, mỗi một trận chiến đều có ít nhất hai gã Thất tinh cường giả bảo vệ. Làm như vậy chính là để phòng học viên dự thi chết. Dưới bầu không khí dạng này, làm sao có người mang theo ý nghĩ liều mạng đến trận đấu. Cũng không trách được Ca Đức phó viện trưởng không cách nào giải thích được chiến thuật mà Dịch Vân nghĩ ra.

Sau khi Bối Na thuận lợi lấy được chiến thắng của trận thứ nhất, dường như đã khích lệ thật lớn đối với những học viên khác. Ở bảy tràng thi đấu tiếp theo, mọi người của Thiên Phong học viện đều thuận lợi tiến vào danh sách Bách cường.

Mà Dịch Vân thì sắp xếp tại trận thứ chín sau cùng. Chỉ cần trận này vừa đánh xong, danh sách Bách cường của đại hội có thể xác định rồi.

Khi nhân viên của đại hội đem tên của đối thủ cuối cùng đưa đến. Mọi người thấy được tư liệu của đối thủ trên danh sách, tất cả đều ngây ngẩn cả người, dồn dập đưa mắt nhìn Dịch Vân, Trên mặt đều mang theo biểu tình có chút tiếc nuối. “Chỉ thiếu chút nữa là có thể đánh vào danh sách Bách cường. Cuối cùng lại gặp phải đối thủ như vậy. Đáng tiếc, kém một bước, xa ngàn dặm a!”

Dịch Vân cầm lên, nhìn danh sách đối thủ trong tay, không nói một câu, thần sắc có chút quái dị.

“Đối thủ: Kỳ Vũ Vương Gia Học Viện.”

“Thuộc tính: Lục tinh cao giai Lôi Hệ pháp cuồng.”

”Tên họ: Phụ Á.

Lam Duy Nhĩ. ”

234. Chương 235: Phụ Á

Mọi người cũng đồng thời nhìn lên một phần danh sách đối thủ.

“Đối thủ: Thiên Phong học viện.”

“Thuộc tính: Lục tinh trung giai hỏa hệ pháp cuồng.”

“Tính danh: Dịch Vân. Tất Nhĩ Đạt.”.

Phụ Á nhìn danh sách, cười nhẹ, nói: “Không biết người này có phải là người mà vẫn có lời đồn là có được siêu phẩm tinh thần lực, lại đồng thời là học viên mới khiến mọi người đau đầu nhất kể từ khi Thiên Phong học viện thành lập cho tới nay không?

“Có vẻ đúng đấy.” Một gã thanh niên dáng người cao gầy, uy nghi bình tĩnh nói: “Chỉ là một kẻ có thiên phú không tệ, thế nhưng lại dựa vào vốn liếng là thiên phú mà không có chí tiến thủ cố gắng tu luyện thì chỉ là loại công tử bột mà thôi. Dựa theo danh sách thì trình độ của hắn bây giờ chỉ là lục tinh trung giai. Chỉ vốn vẹn là trung giai mà lại có thể thắng tiến vào vòng thi đấu bách cường, vận khí của hắn thực ra cũng không tệ. Nhưng đến đây thì phải dừng lại rồi. Ngũ muội có thể gặp được đối thủ như vậy thì dễ dàng thủ thắng thôi.” Gã thanh niên này chính là Ma Đa, con thứ ba của tộc trưởng gia tộc Lam Duy Nhĩ, người còn lại là Phụ Á trưởng nữ của gia tộc, là người con thứ năm, là anh em cùng mẹ với Ma Đa, tình cảm của họ từ trước đến nay vẫn rất tốt.

Phụ Á bỏ danh sách sang một bên, cười nói: “Ha ha, Tam ca nói đúng. Bất kể tư chất thiên phú của hắn cao tới đâu thì chênh lệch giữa các giai vẫn là rất rõ ràng. Với thực lực hiện nay của ta thì cho dù chống lại đối thủ tinh đỉnh phong cũng có cơ hội liều mạng, huống chi đối thủ này chỉ là trung giai pháp cuồng mà thôi”.

Phụ Á lòng đầy tin tưởng, biết được đối thủ vẹn vẹn chỉ có trình độ trung giai thì nàng biết chiến thắng của nàng là đã định rồi!

“Nói không sai”. Một lão già tóc đã điểm bạc đi vào khu nghỉ ngơi, chỉ thấy vẻ mặt lão mang thần thái hưng phấn, cao giọng cười nói: “Phụ Á, đến lúc đó ngươi dạy dỗ đối thủ kia thật tốt nhé, không cần phải giống mấy trận đấu trước đánh ngay người ta ra ngoài, nhất định phải đánh gục hắn trên lôi đài để hắn phải cầu xin tha thứ mới được! Hiểu chưa?”.

“Phụ Á đã hiểu! Viện trưởng đại nhân à, chỉ có điều là vì sao ngài cần phải giáo huấn hắn như vậy?”.

Phụ Á có chút ngạc nhiên, hỏi.

Lão già này chính là viện trưởng của Kỳ Vũ vương gia học viện An Kiệt La, nghe đồn đã đối đầu với Mẹ Nặc mấy chục năm, cũng là cường giả tuyệt thế đã đạt tới cửu tinh đỉnh phong pháp tôn.

An Kiệt La vẻ mặt hưng phấn, vỗ vỗ Phụ Á vài cái, vui vẻ cười nói: “Căn cứ theo tin tức mà chính viện trưởng ta thu được thì đối thủ ở trận đấu kế tiếp này của ngươi rất có thể chính là con tư sinh của lão hỗn trưởng Mẹ Nặc kia. Lão đầu kia vẫn không phục chuyện năm đó tại ma đấu đại hội đã bị ta đánh bại, nhiều lần đối đầu sinh sự với ta, mấy lần còn chạy tới Kỳ Vũ học viện của chúng ta gây chuyện, ngay cả Phó viện trưởng cùng với vài tên cao giai giáo sư đều đã từng bị hắn đánh cho bất tỉnh, thật sự là cực kỳ lão toét! Hiện tại rốt cục cơ hội này đã đến, đã có thể trả thù rồi, he he he!”.

“Đối thủ của Phụ Á chính là con tư sinh của viện trưởng Mẹ Nặc của Thiên Phong học viện á? Không thể có chuyện này được! Mẹ Nặc cũng đã nhiều tuổi rồi, làm sao còn có năng lực như vậy chứ?. Mọi người đường như không thể tin nổi.

“Ta vốn cũng không tin. Chẳng qua là lời đồn này tại Thiên Phong học viện đã lan truyền ầm ĩ rồi. Hơn nữa, họ của hắn đúng là giống hệt họ của Mẹ Nặc” An Kiệt La cười âm hiểm vài tiếng: “Hắc hắc hắc, mặc kệ! Tóm lại là ta đánh nhầm, chứ không thể bỏ sót. Dù sao hắn cũng chính là đệ tử của Thiên Phong học viện, Phụ Á ngươi nhất định phải đánh hắn đến mức gào khóc cầu xin tha thứ mới được!”

“Ta muốn lão hỗn trưởng kia hiểu được năm đó hắn đánh không lại ta, hôm nay, ngay cả con tư sinh của hắn cũng không thắng nổi đệ tử do một tay ta dạy nên. Hiện tại ta đã có thể tưởng tượng ra lão hỗn trưởng kia khóc lóc thảm thiết thật xấu mặt rồi, ha ha ha!”.

Mọi người nghe vậy thì cười cũng chẳng ra cười, hai viện trưởng học viện mà giống như tiểu hài tử, cứ âm thầm đối đầu, đấu nhau mấy chục năm trời cứ như là “Oán hận đã chất chứa từ lâu”. Việc này thì mọi người cũng đã biết từ trước, quả thực là Mẹ Nặc cũng đã từng nhiều lần xông đến học viện của bọn họ đại náo, có lẽ viện trưởng đại nhân muốn dựa vào trận đấu này để đả kích thật sâu sắc mặt mũi của Mẹ Nặc.

Phụ Á nhún vai, dù sao thì trận đấu này nàng nhất định là thắng rồi, có thêm vài phát nặng tay để dạy dỗ đối thủ thì cũng chỉ là nhấc tay mà thôi, coi như là giúp cho viện trưởng An Kiệt La hết giận thôi mà.

Cùng lúc đó, tại khu nghỉ ngơi của Thiên Phong học viện.

Mẹ Nặc mặt mày nhăn nhó trước một tờ giấy, bất đắc dĩ nói: “Ồi chao, sao có bao nhiêu người như vậy mà lại cố tình chọn đúng vào Kỳ Vũ vương gia học viện làm đối thủ chứ, mà lại còn là thiên tài ma pháp trong

gia tộc Lam Duy Nhĩ, gia tộc đứng đầu bốn gia tộc lớn nữa chứ”.

Dịch Vân khi vừa nhìn thấy danh sách thì cũng cả kinh. Phụ Á ở trong gia tộc Lam Duy Nhĩ chính là trực hệ thân nhân của hắn, hắn còn phải gọi nàng là Ngũ tỷ. Trước đây bốn năm, tại học viện Đa Ni Tập, hắn đã từng nhìn thấy nàng từ xa.

Nhiều năm đã trôi qua, cũng chỉ thoáng nhìn thấy trong giây lát, trên danh nghĩa thì là thân nhân, nhưng lại chẳng có chút thân tình nào, cảm giác đối với nàng hoàn toàn rất xa lạ. Ngoại trừ việc biết nàng là lục tinh cao giai Lôi Hệ pháp cường ra thì Dịch Vân hoàn toàn không biết gì về nàng cả.

Hiện tại nghe Mễ Nặc dường như có chút coi trọng Phụ Á, hắn không nhịn được bèn hỏi: “Thực lực của đối thủ này rất mạnh sao?”

Gật gật đầu, Mễ Nặc cười khổ nói: “Đúng vậy! Đừng nhìn nàng chỉ có trình độ là lục tinh cao giai mà thôi. Trên thực tế, nàng là một trong những người có thể thẳng tiến vào thập cường, dù đối đầu với đối thủ đỉnh phong nàng cũng có lực đánh một trận. Nàng chính là thiên tài ma pháp hiếm thấy trong gia tộc Lam Duy Nhĩ!

“Ôi chao, gia tộc Lam Duy Nhĩ đúng là một môn hào kiệt. Ở các trận đấu của tứ tinh và ngũ tinh, gia tộc bọn họ đều có đệ tử thẳng tiến vào danh sách thập cường. Ở trình độ tứ tinh, người đứng đầu cũng là trực hệ của gia tộc bọn họ. Không hổ là gia tộc đứng đầu bốn gia tộc lớn của đế quốc, đệ tử trong tộc không có ai là đơn giản, thực lực của gia tộc này đúng là khó có thể đánh giá a!”.

Dịch Vân biết gã đứng đầu cấp độ tứ tinh mà Mễ Nặc nói đến chính là A Lí Bố, kẻ đã từng bị hắn đánh bại.

Những đệ tử khác nghe đến đó thì ánh mắt nhìn Dịch Vân cũng trở nên chán chường. Đối với trận đấu kế tiếp này, bọn họ đúng là không ôm kỳ vọng chút nào.

Bối Na lúc này đành lên tiếng an ủi: “Dịch Vân, người có thể kiên trì đến vòng này cũng đã vượt qua mong đợi của chúng ta đối với người, người đã làm rất tốt.

Trận đấu kế tiếp này, kết quả sớm đã an bài rồi. Người chỉ cần có tâm lý lãnh giáo học hỏi mà cố gắng đánh một trận nhé”.

Khuôn mặt Mễ Nặc lúc này nghiêm nghị, cũng trầm giọng nói: “Bối Na nói đúng! Có thể thực lực của đối thủ rất mạnh, nhưng người cũng không thể làm mất mặt Thiên Phong học viện chúng ta. Cho dù bại thì cũng phải bại oanh oanh liệt liệt. Nhất định không thể để đối phương thắng quá thoải mái, giúp cho lão hôn đản An Kiệt La kia đứng một bên mà chế giễu!”

“Dịch Vân, đây là trận đánh cuối cùng của người tại đại hội lần này, người cứ dùng toàn bộ thực lực, không cần phải che giấu gì nữa, cứ liều mạng một phen đi!”.

Nghe lời nói này của Mễ Nặc, mọi người dường như không hiểu lắm, chẳng lẽ trước đây những gì Dịch Vân biểu hiện vẫn không phải là toàn bộ thực lực của hắn sao?

Chỉ có Dịch Vân biết Mễ Nặc muốn hắn khi ứng chiến thì đồng thời xuất ra cả thủy, hỏa ma pháp. Cho dù hắn có dốc hết vốn liếng thì lão vẫn cứ khẳng định cho là hắn chỉ có bại, không có thắng. Đối với Phụ Á, Mễ Nặc dường như đánh giá rất cao thì phải.

Nhìn sắc mặt Mễ Nặc tái mét, Dịch Vân cũng thoáng có thể cảm nhận được tâm tình của lão giờ phút này: đệ tử Khắc Lý Mạn, đệ nhất cường giả của học viện mình, không ngờ lại rớt ở ngoài vòng bách cường, bại dưới tay cường giả của Kỳ Vũ học viện Ma Đa, mà bây giờ ở vòng bách cường, hắn lại gặp phải thiên tài ma pháp Phụ Á được xếp hạng rất cao trong học viện kia, mà cả hai người đều là người của gia tộc Lam Duy Nhĩ. Một khi như vậy sẽ làm xáo trộn sự sắp xếp của Thiên Phong học viện, chẳng thể mà Mễ Nặc lại đánh giá gia tộc này cao như vậy.

Từ trước đến nay, Mễ Nặc và viện trưởng An Kiệt La của Kỳ Vũ học viện là đối thủ một mất một còn, lần này ma đầu đại hội mới qua hai vòng đấu mà đã thất trận, một người thì đã thua rồi. Một người khác thì cũng coi như sẽ thua, như vậy là thua hai người. Ngay cả danh sách bách cường (trăm người mạnh nhất) cũng không thể vào nổi, cứ như vậy thì xem ra lần đại hội này Thiên Phong học viện lại khó giữ được uy danh, mất đi vị trí đứng hàng thứ ba học viện của đế quốc.

Học viện mười năm tới sẽ xuống dốc ngay trước mắt mình, bản thân là viện trưởng đương nhiệm, lão làm sao không giận được, làm sao không ưu phiền được, chỉ là lão cũng chẳng biết tính thế nào nữa.

Thoáng nghĩ một chút, Dịch Vân hỏi thêm một vấn đề mà mọi người ở đây vẫn chưa được rõ ràng: “Viện trưởng, với sự hiểu biết của ngài về đối thủ lần này, chẳng lẽ ngài còn hơn cả đệ nhị cường giả Bối Na của học viện chúng ta ư?”

Mễ Nặc nghe vậy thì ngạc nhiên, rồi không chút suy nghĩ, chỉ lắc đầu nói: “Làm sao hơn được? Bối Na đã bước vào lục tinh đỉnh phong đã được ba năm, cho dù ngài có tư chất cao tới đâu thì hiện giờ cũng chỉ là cao giai, nhiều nhất thì cũng chỉ có thể hơn đối thủ mới bước vào cấp độ đỉnh phong, làm sao mà là đối thủ của Bối Na chứ? Người hỏi vấn đề này đúng là rất ngớ ngẩn đấy!”

Dịch Vân nghe xong cảm thấy nhẹ nhõm, khẽ cười nói: “Ta hiểu rồi! Viện trưởng à, ngài cứ chờ xem kịch vui đi”.

Nói xong, hắn liền quay đầu rời khỏi khu nghỉ ngơi của học viện, nhằm phía trung tâm hội trường diễn ra đại tái đi đến, chỉ để lại phía sau vẻ mặt khó hiểu của mọi người.

“Lão đại, trận đấu này người có đề xuất gì không?” Hành tẩu đang lúc, Dịch Vân trong lòng hỏi.

“Ở trận đấu này, người dự tính xuất ra bao nhiêu thực lực đây?”

“Đây chỉ vòng bách cường thôi, không cần thiết phải thu hút sự chú ý của người khác quá mức, chỉ cần sử dụng hỏa chúc ma pháp là được rồi.”

Trầm ngâm một lát, Môn La nói: “Nếu nói như lúc này thì thực lực của đối phương còn kém Bối Na. Tuy rằng người đã học được cách sử dụng ma pháp liên tục, nhưng nếu chỉ sử dụng một hệ ma pháp là hỏa hệ thì tỷ lệ chiến thắng chỉ khoảng bốn thành thôi.”

“Thật thế à? Theo ước đoán của ta thì cũng đã đủ để cho ta dốc sức đánh một trận rồi!” Dịch Vân gật gật đầu: “Chẳng biết tại sao, mặc dù là cục diện thua nhiều thắng ít, nhưng ta hoàn toàn không cho rằng ta sẽ thất bại trước Phụ Á.”

Môn La nghe vậy cười nói: “Đây là vấn đề về tâm tính của người rồi, bởi vì đối phương là thành viên trực hệ của gia tộc Lam Duy Nhĩ, người dù có thua đến đâu, cận kề cái chết cũng không chấp nhận bại trận. Đây gọi là chiến ý!”

Dừng một chút, Môn La nhất phái thần nhiên, nói tiếp: “Người là trung giai, đối phương là cao giai tiếp cận đỉnh phong, khách quan mà nói, thực lực sai biệt như vậy rất khó vượt qua, cũng khó trách lão nhân Mễ Nặc thấy được rõ ràng người sẽ bại. Chỉ là, lão đại ta lại xem trọng người, hai bên thắng thua tỷ lệ vẫn là bốn-sáu, chẳng qua, ngài là bốn, mà người là sáu thôi.”

“Ồ, vì sao vậy?”

“Chênh lệch thực lực thì đã không thể thay đổi, nhưng người quên rằng trên người người có một món dị bảo hỏa hệ cực kỳ hiếm thấy sao? Có dị bảo có thể gia tăng ma lực bản thân, thắng bại đương nhiên là khỏi phải bàn rồi!”

Dịch Vân nghe vậy chợt giật mình, đột nhiên hiểu ra: “Ta hiểu rồi!”

Khi hai bên đi lên lôi đài, tuyển thủ của chín sân thi đấu còn lại từng người cũng đều lục tục về đúng chỗ. Phụ Á nhìn người thiếu niên tóc đen trước mắt này, trong lòng nổi lên một cảm giác rất quen thuộc, hình như đã từng gặp qua ở nơi nào đó, bèn nghi hoặc hỏi: “Trước đây chúng ta đã từng gặp mặt chưa nhỉ?”

Dịch Vân biết ngài sớm đã quên lần gặp mặt trước đây ở học viện Đa Ni Tạp nên cũng không trả lời, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

Phụ Á thấy đối phương lắc đầu phủ nhận thì nhướng mày. Đúng là cảm giác rất quen thuộc một cách khác thường, có lẽ là trực giác của nữ nhân, ngài khẳng định mình chắc chắn đã từng gặp hắn ở chỗ nào đó, cố gắng cúi đầu trầm tư suy nghĩ.

Ở khu vực khách quý trên khán đài, một lão nhân ngồi bên cạnh Mặc Tây, vẻ mặt trang trọng, toàn thân tự nhiên phát ra khí tức cường giả vượt qua Mặc Tây rất nhiều, mặc trang phục tướng quân của đế quốc

màu xanh nhạt không một vết nhăn, móc khóa trên cổ tay áo nghiêm cẩn, huân chương chiến công gắn trên ngực biểu lộ đời quân binh lão luyện.

Hắn chính là gia chủ tiền nhiệm của gia tộc Lam Duy Nhĩ, cũng là truyền kỳ tướng quân bất bại của Kỳ Vũ Đế Quốc, đã đạt tới trình độ bất tinh cao giai, đó chính là cường giả “Cấp Tướng” Bá Nạp Đồn Lam Duy Nhĩ.

Lúc này, hắn bình thần nhìn xuống sân thi đấu phía dưới, trước hết là nhìn Phụ Á, sau đó chuyển ánh mắt về phía đối thủ của cháu gái yêu quý của hắn. Đột nhiên, hai mắt hắn hơi co lại, thiếu niên tóc đen kia nằm gọn trong ánh mắt của hắn.

Bá Nạp Đồn đột nhiên mở miệng hỏi: “Đối thủ hiện tại của Phụ Á lai lịch thế nào?”.

Mặc Tây liếc mắt xuống phía dưới một cái, cười nói: “Tên hắn thì con không biết, nhưng nghe nói hắn chỉ có thực lực là lục tinh trung giai mà thôi. Trận đấu này Phụ Á thắng chắc mười mươi rồi. Phụ thân, sao người lại cảm thấy hứng thú với thiếu niên kia vậy?”.

Mặc Tây nghĩ thầm, mọi trận đấu trước hắn đều xem xét kỹ lưỡng, cũng thấy được vài tuyển thủ có thực lực không kém, nhưng trong số đó cũng không hề có người thiếu niên tóc đen này. Không lọt vào mắt hắn có nghĩa là người đó biểu hiện thực lực bình thường, người như vậy thì trong toàn sân đấu chỗ nào cũng có, căn bản không đáng lọt vào mắt hắn, và đương nhiên cũng không cần thiết phải để Bá Nạp Đồn chú ý.

Trầm ngâm một hồi, Bá Nạp Đồn mới lên tiếng: “Chỉ là lục tinh trung giai trình độ? Phụ Á thì sắp tiến vào lục tinh đỉnh phong, vậy thì đáng lẽ trận tỷ thí này hắn là chẳng có gì để theo dõi nữa rồi.”

Thiếu niên đó đối mặt với người mạnh hơn hắn một giai, vậy mà không hề bộc lộ ra ngoài sự dè dặt lo lắng. Biểu hiện trầm ổn bình tĩnh đó ngược lại đã vượt qua thực lực của chính hắn, cái khí độ lạnh nhạt này, ngay cả Phụ Á cũng không theo kịp, thực sự rất kỳ lạ đấy!”.

Mặc Tây sửng sốt, cười giả lả nói: “Phụ thân à, cái này gọi là ghé mới sinh không sợ cọp, chắc hẳn người thiếu niên kia không phải không biết thực lực của Phụ Á, chỉ là ngu xuẩn không biết tự lượng sức mình! Hạng người đó căn bản là không đáng được phụ thân ngài để ý.”.

Bá Nạp Đồn nghe vậy nghĩ một chút, cũng gật đầu nói: “Đúng! Phụ Á lại là thiên tài ma pháp mà gia tộc Lam Duy Nhĩ chúng ta gần trăm năm qua khó gặp. Hiện tại tuy rằng trình độ vẫn là lục tinh cao giai, nhưng thực lực đã đạt đến đỉnh phong chi cảnh, vị giai chênh lệch rõ ràng, làm sao mà đối thủ là lục giai trung giai có thể chống lại được?”

“Cứ để ta nhìn xem kỹ một chút những năm gần đây Phụ Á tiến bộ bao nhiêu rồi!”.

Tối hôm qua, Bá Nạp Đồn mới mang theo quân đoàn Lôi Hồ từ biên cảnh phía tây để quốc trở về gấp, lão cũng không xem quá trình thi đấu trước của đại hội nên đối với thực lực tiến bộ của tôn nữ mấy năm không gặp này cũng cảm thấy tò mò, hơn nữa cũng muốn cẩn thận đánh giá một phen.

Hai người Bá Nạp Đồn và Mặc Tây nói chuyện tuy rất nhỏ nhưng cũng vẫn lọt vào tai người khách ngồi ở hàng thứ nhất của khu vực khách quý, hắn cười khê nói: “Gia tộc Tư Đạt Đặc và gia tộc Lam Duy Nhĩ à? Ha ha ha. Thú vị đây! Ta chỉ biết trên người tiểu tử này luôn luôn tìm không hết những chuyện thú vị, hiện tại, trận đấu ta mong đợi từ lâu bắt đầu rồi kìa, ha ha ha”.

Tiếng cười nổi lên, vòng đấu bách cường sau khi trải qua nhiều trận tỷ thí rốt cục cũng đã bắt đầu rồi.

235. Chương 236: Nhập Cục

Nghe bốn chữ trận đấu bắt đầu, Phụ Á nháy mắt tựa như biến thành người khác, vứt bỏ cảm giác khác thường với thiếu niên tóc đen này, mái tóc dài vàng kim không gió lay động, sắc mặt trở nên bình tĩnh dị thường, thu hút lôi nguyên tức trong thiên địa dừng mãnh tiến vào có thể, hào quang vàng kim chói mắt cùng một tia hồ quang quay quanh thân thể hắn, giống như vòng xoáy không ngừng di chuyển.

Trong chớp mắt, hai tay nàng lập tức vẩy ra, một trường thương màu vàng lóe ra, bay thẳng tới trước.

Dịch Vân lúc này cũng động, bàn tay to vung ra trước, hai hộ thuẫn bằng lửa nhất thời sinh ra, che hết thân thể hắn.

Trường thương vàng kim dài hai thước, mũi nhọn xoay tròn, hào quang chớp lóe quanh thân thương, vừa thấy đã biết là loại ma pháp phá hoại cỡ lớn, “vút vút” thẳng tắp một đường đâm vào thân thuẫn lửa.

“Ầm!” Một tiếng nổ vang rền, hai cái hộ thuẫn nháy mắt bị đánh nát, trường thương hơi nhạt màu một chút, uy lực suy giảm khoảng 6 thành, thế nhưng hướng bay không đổi, chỉ hơi chậm lại rồi bay nhanh tới trước, Dịch Vân bất động tại chỗ, tựa như không né tránh kịp, khi mũi thương chạm vào ngực hắn, lập tức hắn bị đánh bay ra.

Phụ Á nhìn thấy hắn đơn giản bị một đạo ma pháp của nàng oanh bay, rất ngạc nhiên.

Nàng thi triển ma pháp chỉ dùng 3 thành ma lực, vốn dùng để thử năng lực đối phương sâu tới đâu, nhưng chỉ dùng một kích đã đánh đối phương văng đi thật ngoài dự liệu của nàng.

“Từ khi bắt đầu đại hội đến giờ, mỗi trận ta đều thử trước một đạo ma pháp như vậy thử lửa. Nhưng rất ít đối thủ vừa đánh đã bị oanh bay, thực lực của hắn cùng khả năng phản ứng chẳng lẽ tệ hơn cả sáu sao sơ giai? Thật không hiểu hắn làm thế nào tiến vào vòng 100 cường này?” Phụ Á cười mừng trong lòng.

Khu khách quý, Mặc Tây nhìn trận đấu tiến hành phía dưới, cười nói: “Thì ra đối thủ Phụ Á lần này dĩ nhiên yếu như thế, một đạo ma pháp cũng chặn không được, Phụ Á xem ra trận này gặp đối thủ yếu nhất trước giờ rồi, trận này không cần xem nữa, thắng bại đã định rồi!”

Bá Nạp Đồn dõi mắt nhìn thiếu niên bị đánh bay đi kia, ánh mắt sắc như chim ưng, chỉ thấy khuôn mặt thiếu niên văng vàng trần định, một chút cũng không kinh hoảng, trong lòng lão nổi lên một trận kỳ dị, trầm giọng nói: “Ta xem chưa chắc, tình hình bây giờ, tên thiếu niên tóc đen kia hình như cố ý làm ra!”

Mặc Tây nghe vậy sửng sốt: “Phụ thân đa nghi quá! Hắn rõ ràng không có lực hoàn thủ!” Mặc Tây vừa nói ra, dưới trường đấu nổi lên dị tượng.

Chỉ thấy Dịch Vân lăng không xoay người, bay ngược ra ngoài năm thước, vừa chạm đất hai tay vung lên, hai con viêm bảo to lớn theo thể lao ra, lấy thể trái phải giáp công lao nhanh tới Phụ Á, tốc độ như thiểm điện.

Thì ra, Dịch Vân vừa rồi dùng hai tấm hộ thuẫn làm chậm tốc độ trường thương, đến khi uy lực nó yếu bớt tới khả năng thân thể hắn chịu được liền bỏ qua phòng ngự, dùng thân thể đón đỡ công kích ma pháp này, mặc dù bị đánh bay đi tựa như chặt vật, nhưng nháy mắt ngăn ngừa này hắn đã ngâm tụng xong ma pháp kế tiếp.

Lấy cường độ thân thể hắn khi tu luyện đấu khí Phần kiếp tử diễm, tất nhiên không bị đạo ma pháp chỉ còn 4 thành uy lực gây thương tích, thế nhưng đặc tính lôi điện, tia hồ quang mạnh mẽ làm thân hắn tê dại một trận, không nhúc nhích được, cho đến khi vận khởi đấu khí mới có thể bức luồng hồ quang này ra khỏi cơ thể.

“Phụ Á là tu giả lôi hệ, loại ma pháp này không phải ta chưa từng đụng tới, nhưng uy lực nàng phát ra so với A Lý Bố và Hung Lôi Bạo Hổ mạnh hơn nhiều lắm, phải hơn 10 lần, trận này khó khăn rồi đây!” Dịch Vân trầm nghĩ.

Phụ Á kinh hãi khi thấy đối thủ dưới thế bại vẫn có thể thuận phát ra hai con viêm bảo, chuyển thế thủ sang công, nhưng gặp nguy không loạn, bàn tay mềm mại vung ra, đột nhiên từ hư không lóe ra vô số tia lôi điện, từ trên trời đánh xuống hai con viêm bảo.

Hai đạo hỏa, lôi, một khi tiếp xúc lập tức phát ra hào quang đầy trời. Chỉ thấy hai con viêm bảo va chạm đến tấm lưới lôi điện giống như rơi vào bùn lầy, thoáng bị kiềm hãm, không dây dưa được, chỉ có thể lắc lư tại chỗ, không tiến thêm được nửa bước.

Phụ Á thấy thế vẻ mặt tươi cười, trong lòng buông lỏng, biến hóa kế tiếp lại khiến nàng chấn động.

Hai viêm bảo bị nàng vây trong lưới điện, thế nhưng phía sau lại có thêm hai con nữa hiện ra, phóng tới hàng lưới điện, vừa tiếp xúc liền cắn xé, lôi vồng cùng cấp bị bốn con viêm bảo đồng thời tấn công, nhất thời tan rã.

Chỉ nháy mắt tấm lưới điện bị phá hủy, bốn con viêm báo đồng lòng chạy tới trước, Phụ Á liền cảm giác không ổn, ngậm tụng chú ngữ, nhấc tay phóng ra thêm hai tấm lưới điện, bốn con viêm báo lại nhảy lên không trung, từ bốn hướng bao vây nàng lại.

Cho đến lúc này nàng mới thu hồi tâm tình miệt thị đối thủ, thừa nhận thiếu niên tóc đen kia là đối thủ tương xứng, có thể đả bại nàng.

Lùi về sau ba bước, Phụ Á vội vàng đọc chú ngữ, lại thêm bao cái lưới nữa hiện ra, dừng mạnh bay thẳng đến đám viêm báo, nàng tuyệt đối tin tưởng, đây là hành động không thể sơ sót.

Nhưng lúc này Dịch Vân đã nhảy lên không trung, bàn tay đưa ra trước, trong thoáng chốc không ngờ hiện ra tám con viêm báo nữa, đồng thời quay đầu phóng tới tầng tầng rào điện, hợp lại đồng bọn chúng nó.

Tám con viêm báo từ giữa không trung như tám đạo thiên hỏa lao xuống.

“Ầm ầm!” nổ vang, tất cả viêm báo tề tựu, cắn xé vài phát liền phá nát hàng rào điện vây quanh, phía trước không còn gì trở ngại, rất ăn ý tấn ra, bao vây người con gái vào chính giữa.

16 con viêm báo rực lửa xếp hàng trùng điệp, đồng thời phát động công kích Phụ Á, trong tai nàng nghe tiếng mãnh thú tề rống, tiếng gào thét rung động lòng người, làm cho màng tai nàng mơ hồ đau rất, trên trời dưới đất tất cả đều là lửa đỏ hừng hực, khoảnh khắc đó nàng như thợ săn đi lạc, lâm vào tình cảnh bị con mồi phục kích ngược lại.

Trên khán đài, Tập La Tập nhìn màn tỷ thí trong sân, thở dài nói: “Thế cục hoàn mỹ, tốt, quá tốt!”

Sát cục ma pháp, thì ra hần trước liều mạng chịu một đạo ma pháp, chính dùng toàn bộ thời gian ngâm xướng chú ngữ, hoàn thành bố cục hiện tại, mưu kế thâm, không hề sơ hở!”

Viện trưởng Đa Ni Tập bên cạnh cũng thở dài phụ họa: “Không chỉ có như thế! Tập La Tập người chỉ chuyên chú đến bố cục, lại không phát hiện tốc độ hần phát ma pháp dị thường sao? Trong nháy mắt có thể xuất ra 16 cái ma pháp, tuy rằng là viêm báo cấp bậc bốn sao, người có thể làm được giống vậy không?”

Tập La Tập nghe vậy giật mình, lắc lắc đầu: “Không chỉ nói lĩnh vực bốn sao, ngay cả ma pháp một sao sơ giai ta cũng không có khả năng phóng ra liên tiếp 16 cái như thế!”

Đa Ni Tập viện trưởng gật đầu nói: “Đây là chỗ quỷ dị nhất, không chỉ nói người, ngay cả ta ở tám sao đỉnh phong, cũng không có cách làm được, ta từng nghe Mễ Nặc nói qua, thiếu niên này là thân truyền đệ tử duy nhất của hần mười mấy năm qua, hần có thể dạy dỗ ra thiên tài bậc này, đã vượt qua khả năng đánh giá của ta, phương pháp dạy của Mễ Nặc làm ta không thể không viết chữ Phục!”

Thật nhanh!

Phụ Á nhìn 16 con viêm báo phía trước, lúc này cho dù nàng lại phóng ra thêm vài cái lưới điện phòng ngực cũng không thể ngăn cản thế công, lại lui năm bước, ngay khi gần ra ngoài sân đấu, chú ngữ mới niệm xong, hai tay vẩy lên, đẩy ra trước, thoáng chốc một bức tường vàng kim thật lớn hiện ra che chắn trước mặt nàng.

Ma Pháp lôi hệ sáu sao trung giai, Tùy Lôi Chương Bích.

Theo lẽ thường phán đoán, đối mặt viêm báo cấp bậc bốn sao, nàng thi triển ra ma pháp sáu sao trung giai để ngăn cản xem như dùng dao mổ trâu giết gà, quá mức phô trương. Nhưng giờ phút này đối mặt công kích như bão táp ập đến, không chỉ là một con viêm báo, mà là suốt 16 con. Lực phá hoại sinh ra đến cỡ nào, nàng là sáu sao Pháp Cuồng rất rõ ràng.

Hao phí đại lượng ma lực thi triển ra bức tường lôi điện này, không phải là vô ích, nàng giờ khắc này mong muốn có thể chống đỡ được thế công của đám viêm báo kia.

“Tốc độ hần thi triển thế nào nhanh như vậy? Tuy rằng chỉ là ma pháp bốn sao, nhưng tốc độ phóng ra ngay cả ta cũng làm không được a, mà như vậy cũng tốt, hần không chút nào gián đoạn thi triển ma pháp, ma lực hao tổn tự nhiên cũng mau, chờ ma lực người hao hết liền đến ta xâm lược, hừ!” Phụ Á sau khi kinh dị một chút, rất nhanh hồi phục tâm tình, mỉm cười.

Rầm rầm ầm ầm ầm ~!

Bức tường lôi điện phẳng phát như tường đồng vách sắt không ngã, thừa nhận 16 con viêm báo liên tiếp oanh kích từ bốn phương tám hướng vẫn đứng vững như cũ.

Nhưng dù tường có dày tới đâu, khả năng chịu đựng vẫn có hạn, năm bảy lần công kích còn muốn mệt, huống chi tới 16 lần?

Viêm báo hùng hực liệt hỏa đối mặt bức tường vàng kim sừng sững, cắn xé không thành liền ầm ầm va chạm, mỗi một lần tông vào bức tường phát ra một thanh âm rung trời, mà từ lần va chạm thứ 10, bức tường lớn bắt đầu có vết nứt.

Sau đó, con viêm báo thứ 11 đến 16 lao tới, chỉ thấy vết rạn trên bức tường lôi điện nhanh chóng lan ra, đến khi con viêm báo thứ 16 xông lên liền nổ vang ầm ầm kịch liệt, bức tường hóa thành vô số mảnh vụn vàng kim tan nát.

Con viêm báo cuối cùng tông sập bức tường lôi điện, vốn thân hình to lớn thu nhỏ lại chỉ còn trên dưới 2 thước, ngọn lửa trên thân cũng yếu đi không ít, nhưng tốc độ không giảm, không hề dừng lại, nhiệt độ thân thể lại tăng cao, như sét đánh lao đến Phụ Á.

Phụ Á thấy thế không kinh còn mừng, suy nghĩ: “Cuối cùng cũng giải quyết phần lớn viêm báo, hiện tại chỉ sót lại một con căn bản không tạo thành ảnh hưởng gì được ta. Lấy trình độ sáu sao trung giai của hắn, xem như đã vượt qua biểu hiện của người thường rồi, chỉ là, đến đây là tận cùng rồi. Đến phiên ta phản kích chứ, haha !”

Phụ Á tràn ngập tin tưởng, nhưng ngay lúc nàng phát động công kích bỗng nhiên phát giác hỏa nguyên tố chung quanh tụ tập lại với tốc độ kinh người vào trung tâm, chính là dưới chỗ nàng đang đứng.

Trên mặt đất đột ngột tuôn ra bốn dòng suối lửa, vây nàng vào trung tâm, không ngừng phun dung nham nóng chảy ra, không khí bốn phía dưới nhiệt độ cực nóng nhanh chóng bốc hơi, nhất thời nàng hô hấp có phần khó khăn.

“Xích Diễm Hỏa Hải !” lúc này phía trước mới vang lên tiếng ngâm xướng chú ngữ.

Phụ Á phản ứng cực nhanh, lập tức phóng ra ba cái lôi hộ thuẫn bảo vệ dưới chân. Ngay khi nàng an bài tốt ma pháp thuẫn, phía dưới liền phun lên dòng dung nham thứ năm, bắn tung ra bốn phía, cao cũng hơn 5 thước. May mà nàng đã được hộ thuẫn che chở, không có bị thương tổn gì.

Xích Diễm Hỏa Hải chỉ là ma pháp năm sao, căn bản không có khả năng phá tan ma pháp phòng ngự của nàng, hộ thuẫn dưới chân vững trãi như Thái Sơn, nàng tuyệt không bận tâm, chỉ nghĩ sẽ phản công như thế nào, đột nhiên phát hiện trong phạm vi 10 thước ở trung ương nàng đang đứng xuất hiện một vòng ma pháp trận, ma văn kỳ dị lấp lóe, đồ hình ma pháp tản ra quang mang chói sáng.

Phụ Á cả kinh phát hiện bên trong đồ hình ma văn, hỏa nguyên tố tụ tập vượt qua ngàn lần bên ngoài, nhiệt độ trong trận tăng cao kinh khủng, lửa cháy bốn phía hùng hực thiêu đốt, theo đó, mấy trăm đạo ma văn trên mặt đất đồng thời phát sáng, ánh sáng đỏ thẫm chói mắt.

Đúng lúc này, bức tường lửa bên ngoài ma trận xoay tròn, bắt đầu thu nhỏ lại. Phụ Á như cá trong chậu, bị vây trong lồng giam đầy dung nham rực lửa.

Vòng tròn phạm vi 10 thước, lồng giam rộng 10 thước chính là ma pháp năm sao đỉnh phong – Viêm ngục lao tù.

Mắt thấy tường lửa không ngừng thu nhỏ vào trong, mà ngay trên đỉnh đầu cũng có một ma pháp thuẫn dày khóa lại, đường lui chung quanh hoàn toàn phong kín. Phụ Á tức giận cùng cực.

Thực lực chính mình rõ ràng mạnh hơn đối phương một bậc, nhưng từ khi khai chiến đến giờ ngoại trừ lần đầu tiên công kích chiếm chút thượng phong, kế tiếp toàn bị đối phương gắt gao bám trụ, lâm vào bị động đau khổ phòng ngự. Quyền chủ động hoàn toàn nằm trong tay đối phương, hiện tại còn chơi một đòn ác liệt thế này, còn có thiên lý không chứ ?

Hiện tại bị giam trong biển lửa, lúc này nàng mới ý thức được đây là bố cục mà ngay từ đầu đối thủ bày ra, sát cục hoàn mỹ, chờ bản thân nàng đi vào.

Lúc này nàng không còn sự lựa chọn, bị lâm vào bố cục của người ta, tùy ý đùa giỡn, nàng tâm cao khí ngạo làm sao chịu được?

Cho dù tức giận, nhưng khinh địch thì phải trả giá.

Không chỉ có nàng, ngoài tràng cũng vang lên vô số âm thanh sợ hãi than, giờ khắc này trên khán đài, trông mắt người xem đều muốn lồi ra nhìn hai người trên sân đấu, số lượng người xem các sân đấu khác giảm đi rất nhiều.

236. Chương 237: Hối Hận

Phụ Á bình tĩnh nhìn tình huống có phần nguy hiểm, khi nàng muốn đột phá Viêm ngực lao tù, chung quanh đột nhiên nổi lên một trận gió xoáy cực nóng, lốc xoáy xoay nhanh, lấy nàng làm tâm điểm mãnh liệt quay cuồng, bạo phong, lửa cháy hừng hực thiêu đốt, một cơn gió xoáy ngưng tụ từ liệt điểm.

Gió cuốn mãnh liệt, thể lửa cháy lan như đốt trên đồng cỏ, phong hỏa sinh uy, bên trong lốc xoáy bạo mãnh mơ hồ truyền ra tiếng vang tàn phá nặng nề, lại là ma pháp hỏa hệ sáu sao sơ giai – Bạo Viêm Phần Phong.

Cùng thời gian, một cơn viêm báo lớn vọt nhanh tới, Xích Diễm Hỏa Hải phối hợp với Viêm Ngực Lao Tù thiêu đốt, Bạo Viêm Phần Phong quần lấy trung tâm. Bốn đạo ma pháp hỏa hệ đồng thời công kích, giao thoa thành một khối hoàn mỹ, hình thành một địa ngục nóng cháy, uy lực ngọn lửa ở trung tâm bạo thăng lên hơn 2000 độ, thân bị hâm ở trong tình cảnh ác liệt như thế, cho dù là cường giả sáu sao cao giai cũng không thể bình yên vô sự nữa rồi.

Trên trời không cửa, dưới đất không đường, đây là sát cục quá kín kẽ, Phụ Á dù thế nào cũng không thể bảo trì trạng thái bình tĩnh, rốt cục biến sắc.

“Hắn rõ ràng chỉ là trình độ sáu sao trung giai, vì sao có thể bức bách ra đến tuyệt cảnh như thế này? Tốc độ, đúng, là tốc độ của hắn! Tốc độ ma pháp hắn phóng ra quá nhanh, cơ hồ không có tạm dừng, thật sự là biến thái mà. Hắn làm như thế nào?”

Phụ Á cảm thấy hoảng sợ, vội vàng tung chú ngữ, hai tay song song giơ lên cao, từ trên cao trái phải hạ xuống một quả cầu vàng kim bán kính ba thước hình vòng cung, trên quang cầu nổi lên vô số hồ quang, quả cầu giống như vòng bảo hộ bằng lõi điện, che chở nàng ở bên trong, tiếng vang ầm ầm không ngừng phát ra, hào quang chói mắt.

Ma pháp phòng ngự lõi hệ sáu sao cao giai – Cương lõi viên trận.

Trên mặt Phụ Á một mảnh lạnh lẽo, cười nói: “Thế nhưng có thể khiến ta sử dụng ma pháp phòng ngự cao nhất, Cương Lõi Viên Trận có thể ngăn cản tất cả ma pháp dưới sáu sao, hắn đã xuất ra khá nhiều ma pháp, chắc chắn ma lực cũng sắp có vấn đề, không còn khả năng bài trừ lõi trận này được... chờ ta phá tan uy hiếp của bốn cái ma pháp này, kế tiếp đến phiên ta sửa trị ngươi, hắc hắc hắc !”

Vẫn còn đang cười lạnh, Phụ Á đột nhiên phát giác chung quanh Diễm Võ trường nhiệt độ lại tăng lên, một mảng từng điểm từng điểm đỏ từ trên không rơi xuống, đỏ rực che kín bầu trời.

Ở trong tầm mắt mọi người, sân tỷ thí nháy mắt biến thành một thế giới lửa. Từng luồng lửa đỏ nhảy múa trong lốc xoáy, điểm điểm phiêu tán ra bốn phía, tinh hỏa đỏ bừng đầy trời, giống như lá phong cuối thu rơi rụng, đẹp kỳ lạ.

Trong không khí giương cung bạt kiếm, một màu đỏ mỹ lệ bao phủ toàn Diễm Võ trường, có vẻ không hài hòa, một màn quý dị như thế, lại đẹp đến động lòng người.

Phụ Á ngẩng đầu nhìn lên, hai mắt hiện lên thần sắc không dám tin, bởi vì nàng biết cái ma pháp này là gì.

Trong nháy mắt, sáu cơn rồng lửa thật lớn hiện ra từ hư không, bay lượn trong tinh hỏa. Từ sáu hướng trên bầu trời lấy tư thế rồng cuốn rất nhanh di chuyển, quanh thân bao phủ sáu đám mây lửa chói sáng đỏ

rực khắp trời đất, giống như ánh hoàng hôn đầm máu, như huyết nhuộm trường không, nhưng cái này... chỉ mới là bắt đầu.

Ma pháp hỏa hệ sáu sao trung giai – Lục long cuồng vũ.

Đó cũng là ma pháp hỏa hệ cao nhất hiện tại Dịch Vân có thể thi triển.

Sáu con rồng lửa đồng thời quay đầu xuống dưới, nhằm Cương lôi viên cầu tấn công, giống như sao chổi vắn lạc, tốc độ cực nhanh, giữa không trung xẹt qua sáu tia lửa đỏ.

Đạo ma pháp này chính là từ Tam Long Viêm Vũ tăng thêm một cấp độ mà thôi.

Chỉ thấy sáu con rồng lửa to lớn, liệt viêm từ trên người chúng nó bốc lên, tất cả đều biến thành đỏ sậm, gần như là màu tím, cho thấy uy lực mỗi con có thể so với ma pháp năm sao, lại còn mạnh hơn không ít, số lượng cũng từ ba biến thành sáu, công kích sinh ra tới dạng gì, không thể đánh đồng như trước.

Cùng thời gian, sáu con viêm long bay xuống, lấy đầu và đuôi quấn lấy Cương lôi viên cầu, đúng lúc này con viêm báo cũng phóng lại, ngọn lửa chúng tăng cường lẫn nhau, uy lực lại mạnh lên, dòng suối lửa và lốc xoáy cũng đồng thời đại thịnh.

Chỉ một thoáng năm ma pháp cứng rắn va chạm Cương lôi viên trận.

Thực lực Phụ Á đã rất gần sáu sao đỉnh phong, thi triển ra Cương lôi viên trận từ lâu đã vượt qua trình độ sáu sao cao giai, tuy cũng là ma pháp đó nhưng trầm ổn như núi, vô số hào quang hiện lên ngăn cản tất cả dung nham liệt hỏa ở bên ngoài.

Trận đấu đã thành song phương tiêu hao chiến, liền xem ma lực ai hao hết trước. Nhưng nhìn trước mắt mà nói, Dịch Vân luân phiên công kích không có kết quả, mà Phụ Á thủ khá thành thạo, thực lực mạnh yếu hai bên, chênh lệch giai vị, vừa nhìn là biết, Phụ Á an ổn chiếm thượng phong.

Cương lôi viên trận lại tăng uy lực, không chỉ ngăn biển lửa bên ngoài đẩy ra xa một ít, lại còn làm suy yếu công kích chúng nó, Phụ Á không tiếc đưa ma lực vào nhằm giải trừ năm đạo ma pháp vây khốn nàng, chỉ vì nàng đã nhìn thấy cách đó không xa, sắc mặt đối thủ dần trắng đi, thân thể hơi hơi run lên, đây là triệu chứng hao hết ma lực.

Phụ Á thấy thế mừng to, hưng phấn nghĩ: “Rất cực đợi được thời khắc người tiêu hết ma lực, liệu lĩnh như người, dám tiến hành mãnh công ta, cho dù có thêm ma lực nữa cũng không đủ dùng, chỉ là, có thể bức bách ta đến nước này, người cũng nên tự hào. Chỉ cần qua tiếp một lát, ta có thể bài trừ ma pháp khốn kiếp này, đến lúc đó, liền đùa một chập với người, ta nhất định đánh cho người khóc lóc cầu xin tha thứ, ha ha ha ha !”

Phụ Á tự nghĩ có thể dễ dàng đảo nghịch hoàn cảnh, đánh bại Dịch Vân. Nhưng, trận đấu cho đến nay nhiều lần bị đè nén, oán khí tự nhiên không ít, hơn nữa viện trưởng An Kiệt La trước đó đã phân phó, nếu có thể liền đánh cho đối phương nằm xấp mà van xin mới tốt!

Trận đấu đã tiếp cận thời điểm chung kết, Dịch Vân liên tục thi triển ra ma pháp hộ thuẫn, 16 viêm báo, biển lửa, viêm ngục lao tù, lốc xoáy lửa cùng với sáu con rồng lửa. Trong đó hai đạo cuối cùng cực kỳ hao phí ma lực, sớm đem toàn bộ ma lực hỏa hệ của hắn sạch sẽ.

Tuyệt chiêu ra hết, lại bị Phụ Á xuất Cương lôi viên trận ngăn cản, cho thấy thực lực của nàng thật sự trên mình, Mễ Nặc từng phán đoán thực lực nàng đã tiếp cận sáu sao đỉnh phong, hiện tại thử một lần quả nhiên là sự thật.

Hắn rõ ràng hiểu được với thực lực bản thân bây giờ, nàng có thể tiến hành ngăn cản mãnh công liên tục năm cái ma pháp như thế đã hơn một ít cường giả sáu sao cao giai. Nhưng dù như thế cũng phải hao 8-9 thành ma lực, tuyệt không dễ dàng.

Ngọn lửa bao vây Phụ Á không ngừng suy yếu, nàng tuy rằng hao phí phần lớn ma lực để ngăn cản nhưng còn hơn 5 thành ma lực. Nhìn bộ dáng vô cùng tự tin, hai mắt phóng đến Dịch Vân, hiện lên một tia khinh thường. Dịch Vân thấy thế hờ hững cười, tay phải đột nhiên xuất hiện một khối tinh thạch đỏ rực, hắn che dấu ẩn mật, tuy dưới ánh mắt đại chúng nhưng không ai chú ý trên tay hắn đột ngột xuất hiện một khối đá nhỏ.

Sau đó, hắn lập tức bóp nát khối đá.

Thoáng chốc, vôn hắn đã hao hết ma lực hỏa hệ, lập tức được bổ xung lên gần năm thành, ngâm tụng chú ngữ, hai tay đẩy ra trước, hắn lại thi triển ra một đạo ma pháp.

“Ý?” trên khu khách quý, một người phát ra âm thanh kinh nghi cực nhỏ, cũng không khiến ai phát giác.

“Đó là Xích luyện hỏa tinh ta giao cho hắn. Đúng là có công hiệu nháy mắt hồi phục ma lực và đấu khí hỏa hệ, nhưng với sáu sao trung giai thì một khóa nhiều nhất chỉ khôi phục khoảng 2 thành ma lực, thế nào hắn vừa dùng liền bổ xung đến 5 thành, kỳ quái nha!”

Động tác nhỏ vừa rồi của Dịch Vân có thể che dấu những người khác, nhưng làm sao lừa gạt Táp Lỗ Tư siêu cường giả Tinh Vực đỉnh phong. Hắn rất rõ ràng công hiệu của Xích luyện hỏa tinh, không nghĩ tới Dịch Vân làm thế nào khôi phục nhiều như thế ?

Lúc này, Phụ Á đã hạ thấp ngọn lửa bốn phía giam xuống gần một nửa, chỉ cần qua một lát, nàng liền phá tan cái lồng giam chết tiệt này, đến lúc đó, với thực lực của nàng, đối thủ lại nỗ lực hết đà, kết quả trận đấu này đã định, nàng đang nghĩ nên dùng cách nào đánh bại hắn, hoặc là nghĩ, nên thế nào để làm nhục đối phương cho hả dạ đây.

Đúng lúc này, trên bầu trời lại đột nhiên nổi lên một trận tinh hỏa, tình cảnh quen thuộc, nàng hoảng sợ ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy cảnh tượng giữa không trung không ngờ giống như lúc bấy giờ.

Sáu con viêm long múa lượng bay ra, mây lửa đầy trời, vẽ sáu đường cong rực lửa lao xuống, ma pháp cường đại uy hiếp tinh thần nàng, rồng lửa chưa đến, khí áp nóng rực đã ập vào mặt.

Nhiệt độ chung quanh tăng cao, toàn thân Phụ Á đổ mồ hôi lạnh, hoảng sợ kinh hô: “Lục Long Viêm Vũ? Điều này sao có thể? Ngắn ngủi vài lần hô hấp, hắn thế nào liên tiếp thi triển ra ba ma pháp sáu sao trung giai?”

Nàng kinh ngạc, hoảng sợ, là do nàng biết việc này tuyệt không thể nào làm được.

Trên khu khách quý lúc này đại bộ phận mọi người đều đứng thẳng lên, thần tình không dám tin màn trước mắt.

Từ khi bắt đầu trận đấu đến nay, mới qua một khắc, tên thiếu niên kia dĩ nhiên liên tục phóng ra bảy đạo ma pháp, trong đó có ba cái lĩnh vực sáu sao, trong vòng vài lần hô hấp, không cần hồi khí, tốc độ thi pháp cực nhanh, vượt qua trình độ một gã ma pháp sư có khả năng làm được.

Mặc Tây kinh hãi kêu lên: “Điều này sao có thể? Tên thiếu niên kia không phải vãn vãn chỉ là sáu sao trung giai thôi sao, tốc độ hắn thi pháp, cho dù là bảy sao Pháp Tước cũng không có khả năng mà !?”

Bá Nạp Đồn mới đứng lên lại lập tức ngồi xuống, mặt bình tĩnh không nói một câu, chỉ là ánh mắt sáng quắc nhìn thiếu niên tóc đen phía dưới, thì thào hai chữ: “Kỳ tài !”

Đế vương vẻ mặt an tĩnh nhìn tròng tử thí dưới sân, đột nhiên quay đầu hỏi lão giả bên người: “Kiệt Mễ Đạt, tốc độ thi pháp như vậy, người là Pháp Thánh có thể làm được không ?”

Lão giả này tên là Kiệt Mễ Đạt , thực lực bản thân đạt tới Tinh Vực sơ giai, cũng là thủ tịch pháp đình pháp sư của đế quốc, có thể đồng tọa với đế vương, đạt tới danh hiệu Pháp Thánh !”

Lão chăm chú nhìn dưới sân, trầm giọng nói: “Bệ hạ, nếu nói là liên tục phát ra ma pháp lĩnh vực sáu sao, không chỉ nói ba đạo, cho dù là 10 đạo ta cũng dễ dàng làm được.”

“Chỉ là, tên thiếu niên kia hiện tại mới là sáu sao trung giai, ma pháp Lục long viêm vũ cũng là khả năng cao nhất hắn có thể thi triển ra, ở vị giai này hắn có thể phát ra ma pháp cao nhất không chút gián đoạn... chuyện này không phải vấn đề làm được hay không, mà căn bản nó không có khả năng xảy ra. Biểu hiện hắn bày ra, chỉ có thể gọi là kỳ tích !”

Táp Lỗ Tư cách xa nghe thấy thế, lặng lẽ cười nói: “Kỳ tích? Dù sao cũng là trình độ Tinh Vực sơ giai, tầm nhìn non nớt quá! Tiểu tử kia sở dĩ có thể làm được như vậy, là do lĩnh ngộ trên lĩnh vực ma pháp rất cao, hơn nữa loại huyền ảo ma pháp này khá cao, thậm chí đã ngoài cao giai, không phải muốn học là được, cũng không thể tự thân hắn lĩnh ngộ. Sau lưng nhất định có siêu cấp cường giả chỉ điểm hắn. Hắc, vãn vãn

sáu sao lĩnh vực, lại có thể nắm giữ huyền ảo diệu pháp của Tinh Vực, tâm tính, tu vi phải rất vững nha, tiểu tử thú vị !”

Cương lôi viên trận trải qua một vòng năm đạo ma pháp vây công phòng ngự đã giảm bớt trên diện rộng, tuy Phụ Á tiêu hao ma lực không ngừng duy trì nhưng rốt cục không còn chịu nổi một lần công kích trầm trọng, sáu con rồng lửa lúc này từ trên cao giáng xuống, đâm mạnh vào lập tức viên cầu phòng ngự hiện lên vết nứt nẻ.

“Ầm !”

Phòng ngự mạnh nhất lĩnh vực sáu sao lôi hệ, Cương lôi viên trận cuối cùng bị phá.

Mất đi ma pháp bảo hộ, Phụ Á tức thì lâm vào bên trong biển lửa khôn cùng, đúng lúc này, y giáp trên người nàng đột nhiên phát ra một tầng hồng quang bao phủ toàn thân, đẩy biển lửa lui ra.

Thì ra trên người mặc có mặc ma pháp khải hiểm có.

Trên khán đài, Mặc Tây thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Hoàn hảo, lúc trước có đem ma pháp khải cho nó mặc, vốn chỉ là cử chỉ đề phòng sơ sót, hiện tại phát huy công dụng !”

Bộ ma khải này được may từ Viêm xà hai đầu cấp 7, có thể giảm đi phần lớn uy lực hỏa hệ ma pháp, đối với các hệ ma pháp khác cũng có lực phòng hộ nhất định, hiện tại liền bày ra tác dụng.

Phụ Á thân hãm trong biển lửa đầy trời, tuy rằng nàng có ma khải bảo hộ, hỏa viêm không chạm thân, nhưng quanh mình truyền đến nhiệt lực cực nóng đủ đến nấu chín thịt, bản thân nàng sợ rằng không thể thừa nhận, vận khởi ma lực, bày ra một tầng phòng ngự lôi điện xung quanh, rất nhanh mở rộng ra bên ngoài.

Đúng lúc này, Dịch Vân động, hần lướt qua khoảng cách 10 thước, vọt vào bên trong biển lửa, cản Phụ Á đang muốn thoát thân.

Phụ Á trận này liên tiếp bị nhục, đối thủ lúc nào cũng đè trên một đầu, vô pháp phản kích một đòn, trong lòng nổi lên một cỗ oán khí không thể phát. Đã thấy đối thủ đáng giận lại đi tới trước mặt nàng, giận tím mặt: “Pháp Cuồng đối chiến còn muốn cận thân đấu, coi thường ta là nữ tử sao? Đến đây thì đừng mong chạy, ta muốn ngươi hối hận !”

Thanh âm giận dữ cao vút, phần nộ trào dâng, nhất thời truyền đi khắp đấu trường, mọi người nghe rất rõ ràng.

“Ta muốn ngươi hối hận !”

237. Chương 238: Cầm Ma Pháp Tắc

Dịch Vân gặp đối thủ mặc áo giáp ma chuyên phòng ngự hỏa hệ ma pháp, cấp bậc áo giáp tựa hồ cũng rất cao, khó lòng dùng ma pháp để chiến thắng, cũng không thể sử dụng bùa bài Xích Luyện Hỏa Tinh để bổ sung ma lực, những người quan khán ở đây có không ít cường giả, một lúc sau, tất nhiên sẽ có người nhìn ra, cho nên mới phải quyết định thiệt hơn, tiến hành phương thức cận thân công kích với nàng.

Không ngờ tới, Phụ Á nhìn thấy hần không tránh né, hai làn môi khép hờ, hai tay nắm chặt gờ lên cao, sau đó, hàn quang trong mắt chợt lóe, tức thì hướng hần mạnh mẽ đánh xuống.

Chỉ một thoáng, trên trời đột nhiên sinh ra một đám mây đen to lớn, hơn mười tia chớp to như cánh tay lấy Dịch Vân làm trung tâm, đồng thời hợp lại oanh kích vào hần, cùng lúc, vô số tia điện từ bốn phương tám hướng tựa như tấm lưới lớn chặt chẽ vây chặt hần lại, tiếp xúc một cái, liền mang đến cảm giác tê liệt, tựa như không còn đường nào có thể né tránh.

Ma pháp lục tinh lôi hệ đỉnh phong- Thiên Lôi phá không!

“Ha ha ha, ma pháp đỉnh phong này ta vẫn không thể hoàn toàn vận dụng, phạm vi thi triển chỉ có thể trong vòng hai thước xung quanh ta, vốn tuyệt chiêu này cũng không định dành cho ngươi, không ngờ tới

người lại cận thân công kích, tự chuốc lấy nhục, không oán người được, nhưng thật ra giúp ta bớt đi một phen công phu!”

Sắc mặt Phụ Á lúc này trở nên trắng bệch, thân thể lung lay sắp đổ, lấy thực lực của lực tinh cao giai, miễn cưỡng thi triển ma pháp lực tinh đỉnh phong, không chỉ đối với thân thể bên ngoài mình có tổn hại không nhỏ, cũng mang toàn bộ ma lực trong khí hải xài hết, chẳng qua, chỉ cần đánh bại Dịch Vân, cũng đáng giá!

Đối thủ này thực sự quá khó đối phó, hoàn toàn vượt qua tất cả dự đoán lúc trước của nàng, nhất là cường độ thi triển ma pháp của hắn không phải bình thường, cái này vốn không phải lực tinh pháp cuồng có thể làm được, không, có lẽ ngay cả cường giả ngoài thất tinh pháp tước cũng không làm được.

Đối mặt với đối thủ quý dị như thế, nàng không còn tin tưởng tất thắng như trước, nếu cuộc chiến này tiếp tục, không biết hắn còn có thể làm ra sự việc kinh người nào nữa, bởi thế, nàng mới bị bức thi triển ra ma pháp đỉnh phong “Thiên Lô phá không” này ra.

Lấy ma pháp đỉnh phong chống lại đối thủ có thực lực trung giai. Kết quả không hề khó đoán.

Trong nháy mắt, trời giáng thiên lôi, Dịch Vân lần đầu gặp phải uy lực của ma pháp đỉnh phong, cũng cả kinh, tâm niệm vừa động, chợt bình tĩnh lại. Đúng lúc này, hắn lại tiếp tục bóp nát một khối Xích Luyện Hỏa Tinh. Hỏa hệ ma lực tức thì được bổ sung.

Sau đó, song chưởng đưa ra trước ngực, vỗ mạnh một cái, đột nhiên, trong vòng một thước xung quanh hắn, phát sinh một khí tràng vô hình quý dị, giống như viên cầu. Mắt thường không thể thấy được, chỉ có thể nhận thấy được bằng cảm giác, mà đúng lúc này, mười tia thiên lôi uy lực vô cùng cũng đã từ trên đỉnh đầu oanh tạc xuống.

Mọi người ở ngoài trận chiến đang chấn kinh bỗng một màn kì dị xuất hiện!

Chỉ thấy hơn mười tia Thiên Lô đồng thời hướng trên người Dịch Vân, tới chỗ cách đỉnh đầu hắn một thước, bỗng nhiên vô thanh vô tức tiêu tán, trong nháy mắt tất cả bị phân giải thành các nguyên tố lôi hệ phiêu tán giữa không trung rộng lớn.

Mắt thường không thể nào nhìn thấy, trong phạm vi một mét xung quanh, tất cả ma pháp trong phạm vi này trong nháy mắt tan thành mây khói, thiên lôi giáng xuống hoặc diễm ngục hỏa hải cũng thế, nửa điểm âm thanh cũng không phát ra, trong khoảnh khắc, khu vực xung quanh Dịch Vân trở nên trống rỗng, cả biển lửa điện quang tựa như không hề tồn tại, chỉ còn lại hai người là hắn và Phụ Á đứng thẳng trong tràng.

Giờ khắc này, ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chú vào sân đấu, thính phòng bên ngoài im lặng không một tiếng động, mỗi người đều bị cảnh tượng vừa rồi làm cho kinh hãi không nói ra lời.

Ma pháp lực tinh đỉnh phong, Thiên Lô phá không uy lực vô cùng, thế nhưng trong nháy mắt đã bị phá giải?

Phá giải dễ dàng như thế, cũng là thật sự kì quái.

“Đây là chuyện gì?” Phụ Á hoảng sợ kinh hô.

“Chuyện này làm sao xảy ra được?” Pháp Thánh hộ quốc Kiệt Mễ Đạt cả kinh đứng lên.

Trên khán đài khu khách quý, tất cả mọi người đồng loạt đứng lên, tất cả ánh mắt đều nhìn chăm chú vào trên người thiếu niên kia, trên mặt đều mang theo vẻ hoảng sợ và khó hiểu.

Nghi vấn của Kiệt Mễ Đạt, cũng là nghi vấn trong lòng của nhiều người, ngay cả là “Hộ quốc Pháp Thánh” cũng nhìn không ra chuyện này diễn ra như thế nào, những người khác càng không cần phải nói.

Tất cả người đang ngồi đều là cường giả, đệ tử dự thi ở dưới cao nhất cũng chỉ có trình độ lực tinh đỉnh phong, dưới vô số ánh mắt nhìn, lại không có một ai có thể nhìn ra được cái gì đã xảy ra, từ lúc tổ chức Kỳ Võ ma đấu đại hội đến nay, suốt 30 lần, chưa hề xảy ra chuyện quái lạ như vậy.

Tập Lỗ Tư đứng lên, nhìn Dịch Vân trên sân thi đấu, mặt lộ ra một vẻ hiếm thấy, thì thào tự nói: “Vừa rồi khí tràng vô hình kia tựa hồ là một vùng chân không khiến ma pháp không cách nào thực hiện được, mặc dù thời gian duy trì tương đối ngắn, nhưng có thể trong nháy mắt làm cho tất cả ma pháp bị vô hiệu hóa, nói đơn giản hơn, là hoàn toàn trái ngược với ma pháp lĩnh vực pháp tắc, rốt cuộc hắn làm như thế nào?”

Lúc trước ở gian thạch thất kia, ở chỗ gặp mặt Bối Lợi Mỗ, Dịch Vân vẫn còn nhớ kĩ lời Bối Lợi Mỗ: “Người có thể song tu hai hệ ma pháp tuy ít, nhưng không thể nói là hiếm thấy, thế nhưng có thể song tu hai hệ thủy hỏa tương khắc lẫn nhau tính trong nhân loại có tỉ tỉ người cũng không có một, trong lịch sử vạn năm ở đại lục này, cũng chưa từng có người như thế, người chính là một trong số đó, phải cố gắng tu luyện, dùng ưu thế lớn nhất là ma pháp ”Thủy, hỏa tương khắc”. Không phải là đem chúng nó tách ra thi triển, mà là nhập lại một chỗ, ví dụ tốt nhất là người từng sáng chế ra dung hợp ma pháp, đây mới là phương hướng mà người cần nghiên cứu, nỗ lực lên, hi vọng ngày sau người có thể có thành tựu của ta hiện giờ.”

Bối Lợi Mỗ là cường giả cấp bậc Tinh Vực, mà còn tại tuyệt trần trong thạch thất tu luyện gần ngàn năm. Đối với lĩnh ngộ về ma pháp lĩnh vực hơn xa mọi người đương đại, đề nghị của hắn đương nhiên là phương hướng tối chính xác, tuyệt không thể bỏ qua.

Dịch Vân cũng đem lời nói này ghi nhớ thật sâu.

Sau đó, trải qua vô số lần nghiên cứu, ý định của hắn là muốn tiếp tục sáng chế dung hợp ma pháp, ngoại trừ “Băng sơn viêm ngục”, lại có phát hiện cực kì ngoài ý muốn: Khi lấy hai loại thuộc tính tương khắc Thủy, Hỏa với cùng chất và số lượng như nhau cùng thi triển, sẽ sinh ra một ma pháp chân không cực kì kỳ dị.

Ở trong không gian này, tất cả ma pháp có cấp thấp hơn mình tiếp cận với thân thể đều không có hiệu quả, kể cả là ma pháp do chính hắn thi triển, tựa như có thể sinh ra lĩnh vực có hiệu quả “Cấm ma”.

Mặc dù có thể duy trì trong thời gian ngắn ngủi không tới một giây, cũng trong nháy mắt sẽ tiêu hao hết 5 thành ma lực Thủy, Hỏa, nhưng chỉ cần vận dụng thích đáng, nhất định có thể phát huy ra công hiệu không thể tưởng tượng được.

“Cấm ma lĩnh vực” mặc dù không giống với ma pháp dung hợp Băng Sơn Viêm Thuẫn, có thể đối phó vượt cấp.

Nhưng nó lại có thể đem tất cả ma pháp cùng cấp tinh vi hoặc dưới cấp vô hiệu hóa, hiện tại hắn là lực tinh trung giai, mà Thiên lôi phá không tuy là đỉnh phong ma pháp, cũng ở trong phạm vi lực tinh, đối mặt với hiệu quả của lĩnh vực khác thường này, đồng dạng đều không thể tránh khỏi, bị vô hiệu hóa.

Mà trước khi thi triển cấm ma lĩnh vực, trung hòa thủy hỏa ma lực đều diễn ra trong khí hải. Giống như thi triển dung hợp ma pháp, ma lực của song hệ một chút cũng không lộ ra, vì vậy, không chỉ hộ quốc pháp thánh tinh vực sơ giai Kiệt Mễ Đạt nhìn không ra, mà ngay cả Tạp Lỗ Tư cũng không nhìn ra bất kì manh mối nào.

Trong tất cả người ở chỗ này, chỉ có hai lão sư của Dịch Vân là Mễ Nặc cùng Tạp La Tạp lơ mờ đoán ra đây hẳn có liên quan với hai hệ thủy hỏa cùng lúc thi triển. Nhưng chi tiết như thế nào bọn họ cũng mờ mịt như những người ngồi đây, đây là lĩnh vực kì dị không tồn tại trên bất kì lí luận về ma pháp nào, đồng thời như thế trên ma pháp lĩnh vực, là một con đường mới mà các bậc tiền bối chưa bao giờ đi qua, mà Dịch Vân, hiện giờ đang đi trên con đường lớn chưa từng có này.

Trên lịch sử hơn vạn năm của đại lục này chưa bao giờ xuất hiện qua “Cấm ma pháp tắc”, rốt cuộc qua tay Dịch Vân đầu tiên hiện lộ trước mặt mọi người.

Ma pháp đỉnh phong cực mạnh trong nháy mắt bị hóa giải một cách thần kì, khiến Phụ Á kinh hãi không thôi.

Ngay tại lúc chân tay nàng luống cuống, vẫn chưa kịp phản ứng, trong nháy mắt, Dịch Vân đã vọt tới bên nàng, vận chuyển thành đao, hướng về chỗ cổ nàng nhẹ nhàng chém tới, Pháp Cuồng hao hết sạch ma lực so với người bình thường cũng không khác gì, Dịch Vân cũng chỉ muốn đánh nàng ngất xỉu để lấy được thắng lợi trong cuộc tranh tài này là tốt rồi.

Ngoài dự đoán, Phụ Á một bước cũng không lùi lại, lẳng không đánh ra một quyền cản lại một chuyển của hắn.

Dịch Vân ngăn người chỉ thấy trên người Phụ Á tức thì hiện lên vàng sáng Kim Hoàng, đó cũng không phải là Lôi hệ ma lực, mà là đấu khí mà hắn đã quá quen thuộc, giống như đấu khí lôi thuộc tính hắn từng thấy trên người A Lý Bố, chính là Cuồng Lôi Phách Quyết của Lam Duy Nhĩ Gia Tộc!

Lúc này Phụ Á mới cười lạnh nói: “Người rút cuộc dùng biện pháp gì để hóa giải ma pháp mạnh nhất của ta, hiện giờ ta vẫn không nghĩ ra, chẳng qua, người cho rằng ta hết sạch ma lực là trở nên yếu ớt, muốn dùng phương pháp chiến đấu của võ giả cùng ta cận chiến? Ta sẽ làm cho người hiểu được, đây là quyết định sai lầm nhất của người từ đầu trận đấu đến giờ!”

Dứt lời, Phụ Á đột nhiên áp sát, vọt tới gần bên sườn Dịch Vân, vận Đấu khí, đánh một quyền mãnh liệt hướng về phía bụng hắn.

Nhìn một quyền đánh lại tràn đầy uy áp của đấu khí. Dịch Vân lúc này không thể không tin, Phụ Á thể mà giống hắn, cũng là người song tu ma vũ.

Lúc đầu Dịch Vân cả kinh, lúc sau lại lộ ra biểu tình cười nhạt, cước bộ xê dịch, dễ dàng tránh đi công kích mà Phụ Á cho là vạn vô nhất thất, bỗng nhiên hiện ra phía sau lưng nàng, vươn tay nắm lấy cổ nàng chế trụ, sau đó dùng lực vừa phải, lập tức đem cả người Phụ Á đè trên mặt đất.

Trong chốc lát, thế cục nháy mắt đảo ngược, động tác liên tiếp của Dịch Vân cực nhanh, đang lúc Phụ Á cảm giác không đúng thì khuôn mặt mình đã hướng xuống, cùng mặt đất va chạm.

Nàng hoảng sợ kinh hãi, đang muốn vận toàn bộ Đấu khí giãy dụa thì chợt thấy một cỗ năng lượng kỳ dị nóng rực mãnh liệt tiến vào trong cơ thể mình, tức thì nhiễu loạn sự lưu động của đấu khí bên trong kinh mạch toàn thân nàng, trong nhất thời, nàng không có cách nào vận dụng Đấu khí, chỉ có thể nằm úp sấp dưới đất, phản kháng một cách vô lực.

Phương pháp nhiễu loạn Đấu khí vận hành này, năm đó ở Lạc Nhật Sơn Mạch, hắn cũng dùng biện pháp giống vậy để đánh bại Hồng Nhân Cự Hạc Vương, đều là lấy ma lực đến nhiễu loạn cân bằng của Khí Hải trong kinh mạch đối phương, chỉ khác là, lúc ấy là nhiễu loạn ma lực của Bò Cạp Vương tụ tập, hiện giờ chính là quấy nhiễu đấu khí Phụ Á vận hành, cũng là một nguyên lý giống nhau.

Khi đó, Hồng Nhân Cự Hạc Vương so với hắn mạnh hơn nhiều lắm, hiện tại Phụ Á đương nhiên càng không phải nói.

“Người, Đấu khí của ta tại sao lại không sử dụng được? Ban này người đã làm gì ta? Còn nữa, người rõ ràng chỉ tu luyện ma pháp, làm sao có khí lực để áp chế ta như thế?” Phụ Á kinh hãi hô to.

Phụ Á không biết, mặc dù nàng cũng tu luyện Đấu khí, có được tư chất hiếm thấy để song tu ma vũ. Nhưng đấu khí trình độ của nàng so với trình độ ma pháp hoàn toàn không thể so sánh, vèn vèn chỉ là cấp bậc 3 tinh, đối mặt với võ giả như vậy, Dịch Vân căn bản không cần sử dụng Đấu khí, trực tiếp lấy lực lượng cũng có thể thắng.

Dịch Vân không đáp, chỉ thản nhiên nói: “Chịu thua! Đầu hàng đi. ”

Phụ Á cực lực giãy dụa, nhưng không có Đấu khí cùng ma lực nàng làm sao có thể thoát khỏi lực đạo của Dịch Vân. Nàng cao giọng giận dữ: “Đầu hàng? Buồn cười! Trong Lam Duy Nhĩ Gia Tộc không có hai chữ này! Mau thả ta ra, rút cuộc người đã dùng phương pháp gì chế trụ ta? Có gan đường đường chính chính cùng ta đánh tiếp một hồi!”

Trong sân đấu mạnh yếu thắng bại kịch liệt chuyển biến, làm cho bên ngoài sân đấu tất cả người xem kinh ngạc không thôi, chỉ thấy một nữ tử bị nam tử cường chế ngã xuống đất lại không ngừng giãy dụa, trong lòng mọi người cảm thấy không đành lòng, trên khán đài lại càng vang không dứt tiếng hô to của mọi người:

“Buông nàng ra! Bọn ta nói không nhận thua. Thật không công bằng, có gan người lại tiếp tục chiến đấu một hồi với nàng!”

“Rốt cục người có phải là nam nhân không? Vậy mà cật mạnh đánh ngã nữ tử trên mặt đất, có đánh xấu hổ không?”

“Trận này không phải là hai Pháp Cường quyết đấu sao? ? Như thế nào hiện giờ lại biến thành vật lộn, thật kì quái!”

Trên một góc khán đài.

La Lôi hưng phấn nhảy dựng lên, kêu: “Hắn thật sự thắng! Thật tốt quá! ”

Về mặt Duy Đa lúc này rất bất ngờ: “Thật sự không thể ngờ được! Đây không phải là lợi ngược dòng vượt giai chiến thắng bình thường, hoàn toàn khác với trận chiến bên trong học viện Á Các!”

“Cái Lôi Hệ Pháp Cuồng kia tuy là 6 tinh cao giai. Nhưng thực lực của nàng đã gần tiếp cận trình độ đỉnh phong, kết quả hiện giờ như vậy, tức là Dịch Vân đã vượt qua hai giai đánh bại kẻ địch a! Chênh lệch tinh cấp giai vị ở ở trước mặt hẳn phảng phất như không tồn tại, có còn thiên lí nữa không?”

La Lôi bất mãn: “Đại ca, người nói nói gì vậy? Thua chính là thua, thắng chính là thắng. Đâu cần lo nhiều như vậy, hẳn thắng, chỉ vì thực lực của hắn mạnh hơn, đơn giản chỉ thế thôi!”

“Thắng chỉ vì thực lực mạnh hơn? Nếu nói như vậy, người chỉ thực lực 4 tinh cao giai, nhờ vào Nhị phẩm Ma Pháp binh trợ giúp, đánh bại vài người 4 tinh đỉnh phong cường giả mạnh nhất, lọt vào thứ hạng thứ 23 trên 100, chỉ là do thực lực mạnh hơn đối phương? Quả thực đáng cười!”

“Đại ca, lời này của anh nghe hình như chua chua, rõ ràng là đố kị mà! Là ghen tị do thành tích của anh kém hơn chứ gì?”

Không để ý tới nữ nhân một bên bắt đầu đầu vô mồm, Ni Tư nhìn chăm chú vào sân đấu, một thiếu niên, một nữ tử, hẳn lắm lắm nói: “Hai gia tộc, Tư Đạt Đặc cùng Lam Duy Nhĩ, hiện tại cuối cùng đã chạm trán ở một chỗ. Bọn họ vốn là tỷ đệ, chỉ không rõ Dịch Vân có ý gì đối với vị tỷ tỷ trên danh nghĩa này, lại sẽ xử lý chuyện này như thế nào.”

Trên khán đài, khu khách quý, Bá Nạp Đồn xanh mặt. Trầm giọng nói: “Phụ Á đã thua!”

Sắc mặt Mặc Tây cũng rất khó coi: “Nàng ta thua không minh bạch! Ta căn bản cũng không biết rõ, Phụ Á cho dù dùng hết tất cả ma lực, thế nhưng nàng còn có Đấu khí thực lực 3 tinh chiến sĩ, như thế nào bị một Pháp Cuồng đồng dạng dùng hết ma lực đè trên mặt đất không thoát được?”

Bá Nạp Đồn cố nén tức giận, nói: “Bất luận quá trình như thế nào, kết quả vẫn vậy, lấy thực lực của nàng có cơ hội rất lớn để tiến nhập vào trong 10 danh hiệu đứng đầu, nhưng bây giờ thua ở cuộc chạm trán ngoài bách cường này, ngay cả lọt vào danh sách bách cường cũng không làm được, mất mặt cực kỳ! Mau làm nàng nhận thua đi. Đừng làm mất mặt gia tộc chúng ta ở đây!”

Về mặt đau khổ, Mặc Tây thấp giọng nói: “Phụ thân, Phụ Á tính tình rất ương ngạnh, hiện tại nàng thua một cách không rõ ràng, sẽ không cam chịu đâu, tuyệt đối sẽ không tự mình nhận thua.”

238. Chương 239: Người Thắng Cô Độc

“Người không có bất cứ cơ hội nào đâu, ta cũng không muốn nặng tay với người, đầu hàng đi.”

Phụ Á nghe vậy giận dữ: “Nằm mơ! Người vốn không phải là đối thủ của ta, có gan thả ta ra đánh lại một hồi, ta tuyệt đối sẽ không đầu hàng người, tuyệt đối không! Bởi vì người yếu hơn ta, không có tư cách này!”

Quay đầu nhìn về trọng tài phía bên sân, chỉ thấy trọng tài lắc đầu: “Theo như quy định của đại hội, phân loại thắng thua chỉ có ba trường hợp: đánh bay ra ngoài sân, đối thủ hôn mê, đối thủ nhận thua, ân, còn có một tình huống là ứng viên dự thi gần chết, mới có thể cưỡng chế ngăn trận đấu lại. Hiện tại đối thủ của người tuy bị chế phục nhưng vẫn còn dư lực. Ý chí chiến đấu vẫn còn, cho nên trận đấu vẫn tiếp tục.”

“Huống chi, lấy cục diện bây giờ, người còn không nhất định có thể chiến thắng.”

Trọng tài đưa ra nhận xét cuối cùng như vậy, là vì hắn đã nhìn ra Phụ Á là ma vũ song tu, có thực lực của 3 tinh chiến, hiện tại hai bên đều đã dùng hết ma lực, Phụ Á ngược lại vẫn chiếm ưu thế, mặc dù hắn không nhìn ra Dịch Vân dùng loại phương pháp nào để chế trụ đấu khí của đối phương, nhưng chỉ cần đủ thời gian, Phụ Á sẽ có biện pháp thoát khỏi. Đến lúc đó, sự thắng bại của 2 bên có thể lại tiếp tục thay đổi.

Có tư cách đảm nhiệm chức trách trọng tài tại Kỳ Võ ma đấu đại hội hiện giờ, thực lực ít nhất cũng phải là cường giả ngoài 7 tinh, nhân lực dĩ nhiên không như người thường. Trong lòng hắn thầm nghĩ: “Thiếu niên biểu hiện thực lực ra bên ngoài thật là ngoài dự đoán của ta lúc trước, cuộc tranh tài này thực lực song phương vốn không cân bằng, không ngờ tới cuối cùng, lại không cách nào phán định tốt cùng là ai thắng ai thua.”

Phụ Á sở dĩ vẫn không mở miệng đầu hàng. Cũng là do có cùng ý nghĩa với trọng tài, thực lực của 3 tinh chiến sĩ tuy thấp, nhưng dùng để đối phó với một gã lực tinh pháp cuồng đã hết ma lực vẫn còn dư sức.

Chỉ cần nàng có thể thoát khỏi cánh tay khổng lồ của Dịch Vân, như vậy, nàng sẽ trở thành người thắng cuộc.

“Đấu khí trong cơ thể ta hình như bắt đầu chậm rãi lưu chuyển, không giống như lúc này hoàn toàn không thể vận hành. Chỉ cần qua một hồi, ta nhất định có thể thoát ra sự kìm kẹp của tên đáng chết này, đến lúc đó, ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ngươi, coi như ngươi cầu xin bỏ qua cũng vô dụng!” Trong lòng Phụ Á tức giận nghĩ thầm.

“Nếu như vậy, được!” Thấy Phụ Á vẫn còn muốn phản kháng, hiển nhiên không tin rằng mình sẽ vẫn bị chế trụ, Dịch Vân cũng không đòi co cùng nàng. Trục tiếp nắm lấy cổ của nàng, hướng về rìa sân thi đấu bước tới.

Trên người Phụ Á mặc bộ áo giáp bao phủ toàn thân, lực phòng ngự rất mạnh, dưới tình huống không sử dụng đấu khí, Dịch Vân cũng không cách nào đánh xuyên qua giáp để làm nàng bất tỉnh, nàng bởi vì biết điều này nên mới có vẻ không hề sợ hãi, biết mình căn bản không làm gì được nàng. Khiến nàng chủ động mở miệng nhận thua là không có khả năng. Chế trụ đấu khí của nàng không cách nào kéo dài được, phải nhanh chóng kết thúc trận đấu này.

Cổ Phụ Á đau xót, hiện giờ mình bị người ta xem như chó mèo bị xách đi, quả thực là tức nổ phổi: “Chết tiệt! Ngươi dám làm vậy đối với ta? Tên tiểu tạp chủng ngươi mau thả ta ra!”

“Tạp chủng? ” Dịch Vân nghe vậy lập tức dừng lại, lập tức nghĩ đến tin vịt nói hán là con riêng của Mễ Nặc, lúc trước Á Các cũng đã từng kêu như vậy. Phụ Á thốt ra những lời này, chắc là tin vào những lời đồn đãi ngoài này đây.

Dịch Vân cũng không tức giận, chỉ là chậm rãi lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Nhà ngươi giáo dục không tốt, thật sự không tốt! Ta không để ý người khác kêu ta như thế nào, nhưng để Mễ Nặc viện trưởng nghe được, nhất định sẽ rất tức giận” nói tới đây, khóe miệng hán đột nhiên hiện lên một nụ cười yêu dị, cười rặng rờ: ” Nếu Lam Duy Nhĩ Gia Tộc không có cách nào dạy người tốt, để người nói ra lời nói tổn thương người như thế, như vậy, ta sẽ giáo dục người, có những lời, không nên tùy tiện nói ra!”

Dứt lời, Dịch Vân đột nhiên lao tới Phụ Á đang nằm dưới đất! Một tay nắm lấy cổ của nàng. Tay kia thì giơ lên cao, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Mạnh mẽ đánh vào hông của nàng.

“Ba ! ” một thanh âm giòn tan nhất thời vang lên trong toàn trường. Truyền vào tai mỗi người một cách rõ ràng.

“Ngươi ngươi đánh vào hông của ta?” Phụ Á quả thực sợ ngây người.

“Ba ! ” Tùy tiện đánh một cái, Dịch Vân thản nhiên nói: “Đây là cho cậu mà ngươi vừa nói ra khỏi miệng, nói xin lỗi đi.”

Mông Phụ Á hơi đau, hoàn toàn không nghĩ tới lại bị một gã nam tử đối xử như thế trước mặt mọi người. Thiếu chút nữa cắn chặt răng nổi giận kêu to: “Ta sẽ giết ngươi! Nhất định phải giết ngươi!”

Dịch Vân thấy nàng không xin lỗi mà vẫn ngoan cố. Lại tiếp tục giơ tay lên thì lại bị trọng tài lên tiếng ngăn lại: “Ngươi đang làm gì thế? Sao lại làm ra hành động thất lễ như thế đối với nữ tử dự thi? Còn không mau dừng lại! ”

Mặt Dịch Vân không chút đổi sắc, quay lại nói: “Trọng tài, chẳng lẽ đại hội còn có quy định cấm không thể công kích mông của đối phương sao? ”

Trọng tài nghe vậy ngạc nhiên: “Đương nhiên không có, nhưng mà ngươi cũng không thể”

Lắc đầu, Dịch Vân lạnh nhạt cười nói: “Kỳ Võ ma đấu đại hội là mô phỏng thực chiến trên chiến trường, mà trên chiến trường phân chia đối thủ của nam vẫn là nữ, công kích bộ vị nào, chỉ cần ta không có ý định và hành vi giết đối phương, bất kì phương pháp tác chiến nào đều được cho phép, đúng không? ”

“Nếu ta làm như vậy không xúc phạm quy củ của đại hội, nàng ta lại nói ra ác ngôn, chết cũng không nhận thua, như vậy, đây là chiến pháp của ta, trận đấu vẫn còn tiếp tục!”

Dứt lời, Dịch Vân giơ chưởng đánh thật mạnh xuống dưới.

“Ba ba ba ba ba ba ba ba ”

“Người, người ta nhất định phải giết ngươi, nhất định không để yên cho ngươi! ” Phụ Á kêu la giãy dụa, vừa thẹn vừa gấp, trên người nàng có áo giáp bảo hộ, cũng không có cảm giác đau đớn gì, nhưng đối phương đánh không ngừng vào bộ phận nhạy cảm của nàng, mỗi một lần đánh ra đều dả kích vào tâm tính cao ngạo từ trước đến nay của nàng.

Dịch Vân hồi tưởng lại mới trước đây, trong những người lạnh lùng vũ nhục hấn và mẩu thân hấn, Phụ Á cũng là một trong số đó, vốn chuyện cũ đã quên lại một lần nữa hiện lên trong lòng, hấn lạnh lùng cười, lại tiếp tục xuống tay không lưu tình. Đè thân thể nàng để không giãy dụa, vung bàn tay lên đánh mông nàng càng mạnh hơn.

“Ba ba ba” Tiếng vang lên không ngừng trong tai, bên ngoài khán đài mọi người không tự chủ được tất cả đều đứng lên, có bộ dáng há hốc mồm. Kỳ Võ ma đấu đại hội, Kỳ Vũ Đế Quốc mỗi mười năm dựng một lần Đại Bể võ đại hội, không khí trang nghiêm thần thánh như thế, nhưng lại biểu diễn một màn thái quá, quả thực toàn bộ mọi người đều đã choáng váng.

Phụ Á nhìn bên ngoài sàn đấu tất cả ánh mắt của mọi người đều đặt trên người nàng, giờ khắc này, trở thành tiêu điểm chú ý của toàn trường, xấu hổ đến sắp phát điên.

Ma pháp sư thiên tài của Lam Duy Nhĩ Gia Tộc, nhưng lại trước mắt công chúng bị một thiếu niên nhỏ hơn nàng đối xử như vậy, hai mắt Phụ Á hồng lên, cũng đã khóc hết nước mắt, hết lần này tới lần khác chịu phải ma trảo của Dịch Vân, cuối cùng nàng không thể không thỏa hiệp: “Người người mau dừng tay! Người có biết làm như vậy sẽ có hậu quả là gia tộc ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi! Người mau dừng tay lại, ta nói xin lỗi là được!”

Dịch Vân nghe Phụ Á mềm giọng cầu xin tha thứ, mà hấn cũng nhất thời nguôi giận, cười hỏi: “Người cuối cùng biết sai rồi? Rất tốt! Như vậy, ngươi cũng đầu hàng sao? ”

Phụ Á hung tợn nhìn chằm chằm vào đối phương, đã không đau, ngạo khí lại lần nữa hiện lên, giận dữ hét: “Nực cười! Hai chuyện như thế nào có thể nhập lại làm một? Thực lực của ngươi dưới ta, không chế trụ ta được lâu, chờ ta có thể thoát ra, liền đến lúc ngươi khổ sở, ta nhất định phải từ từ hành hạ ngươi mới có thể nguôi giận!” “Vậy sao? Như vậy ta sẽ chờ xem, trận đấu lại tiếp tục.” Dịch Vân vung tay lên, tiếp tục đánh mạnh vào mông của Phụ Á.

Nhìn biểu hiện giận dữ bên ngoài của nàng, Dịch Vân đột nhiên có được khoái cảm báo thù, kỳ thật hấn cũng không hận Phụ Á, cũng chỉ vì đòi lại công đạo của mẩu thân, hấn muốn trước mặt toàn bộ người Kỳ Vũ Đế Quốc, hạ thấp thể diện của Lam Duy Nhĩ Gia Tộc.

”Ba ba ba ba ba ba ba ba

Trên một góc ở khán đài, Ni Tư kinh hãi đến mức cảm cũng mém rớt xuống đất: “Ông trời! Hấn thật sự làm như vậy sao? Nàng ta trên danh nghĩa chính là tỷ tỷ của hấn a! Vậy mà hấn lại làm ra sự tình này!”

Hai huynh muội Duy Đa cùng La Lôi lúc này cũng há hốc mồm, không dám tin vào cảnh tượng kinh người trong sân đấu: “Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao Dịch Vân lại đối xử như thế với nàng?”

“Hỗn trưởng! ”Trong khu khí ngời của Kỳ Vũ Học Viện, hai mắt Ma Đa bốc lửa, đang muốn lao ra, lại bị An Kiệt La viện trưởng chặn lại, hấn lúc này cũng có biểu tình kinh ngạc, trầm giọng nói: “Trận đấu vẫn còn tiếp tục, bất luận kẻ nào cũng không thể cản trở trận đấu tiến hành, ngay cả viện trưởng ta cũng vậy. Nếu ngươi cứ đi ra như thế, lập tức sẽ bị xử lý tước đoạt tư cách thi đấu của ngươi!”

Ma Đa cả giận nói: “Chẳng lẽ vẫn phải trơ mắt nhìn Phụ Á chịu nhục, để tộc nhân Lam Duy Nhĩ Gia Tộc bị vũ nhục trước mặt mọi người sao?”

Lắc lắc đầu, An Kiệt La bất đắc dĩ nói: “Sự tình phát triển đến nước này, cũng là do Phụ Á đã vũ nhục đối phương trước, chỉ không ngờ tới, đối phương lại thật sự nổi giận, hấn quả thực là con riêng của Mễ Nặc!

Cuộc tranh tài này Phụ Á thua lại bị đối xử như thế là do nàng ta tự chuốc lấy, hoàn toàn vượt khỏi dự đoán của chúng ta, ngộ nhận nghiêm trọng về thực lực của đối phương.”

Trên khu khách quý, Táp Lỗ Tư ngơ ngác một lúc lâu, hiển nhiên là trận đấu đã phát triển vượt ra ngoài dự đoán của hắn: “Ha ha ha ha ha. Rất thú vị ! Tiểu tử này lại một lần nữa khiến ta giật mình! Thật sự là một kẻ quái dị a, một trận đấu nghiêm túc hắn lại có thể làm thành tình trạng thế này, thật sự quá sáng lạn, ha ha, ha ha ha ha ha!”

“Chết tiệt! Ta tuyệt đối không tha cho hắn! ”Trên hàng thứ ba của khu khách quý bỗng có một người đứng lên. Bềnh bềnh chạy về hướng sân đấu, đúng là Mặc Tây không thể dè nén lửa giận.

Đúng lúc này, một cổ đấu khí uy áp mãnh liệt bỗng nhiên từ trong hư vô hiện ra, mạnh mẽ khóa hắn lại. Toàn thân Mặc Tây nhất thời vô lực, xụi lơ ngã xuống, trên mặt hiện lên vẻ cực độ hoảng sợ, nhìn nam tử tóc lam ngồi ở hàng thứ nhất.

Lạnh lùng liếc Mặc Tây một cái, Táp Lỗ Tư lại tiếp tục quay đầu nhìn sân đấu phía dưới, vẫn mang vẻ mặt vui vẻ cười to, giống như vừa rồi không hề xảy ra chuyện gì.

Mặc dù chỉ là một nháy mắt, nhưng cổ đấu khí uy áp không gì sánh kịp vừa rồi, làm cho tất cả người trên khu khách quý đều cảm nhận được, mà ngay cả những người trong khu nghỉ ngơi riêng lẻ của từng học viện dưới sân đấu, mỗi viện trưởng cùng giáo sư, đều hoảng sợ nhìn về nơi này trên khán đài.

Mọi người cảm nhận được, là một lực lượng cường đại đến không thể nói ra lời, trước lực lượng như vậy, chúng sinh chỉ là con kiến, căn bản không hề có được ý niệm chống lại nó.

Không chỉ có Mặc Tây bị hù dọa ra mồ hôi lạnh toàn thân, mà ngay cả trái tim của mọi người cũng ngừng đập một nhịp, trong nháy mắt đó, tất cả mọi người trên khán đài khu khách quý đều có cảm giác như từ sinh đến tử, ý tứ của Táp Lỗ Tư rất rõ ràng, ai dám quấy nhiễu trận đấu này tiến hành, người đó sẽ chết!

Ngoại trừ rất ít người, bên ngoài rất ít ai biết về lai lịch của lam nhân này, chỉ biết hắn là khách mời được để vương dùng lễ tiết cao nhất chào đón, vốn cho hắn chỉ là thành viên vương thất của quốc gia kia. Nhưng lại là cường giả có thực lực khủng bố như vậy, khoảnh khắc vừa rồi đó, thiếu chút nữa đã dọa trái tim của mọi người ngừng đập.

“Khụ! ” Kỳ Vô đế vương ho khan, hắn lúc này cũng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trầm giọng nói: “Lam Duy Nhĩ Bá Tước, bản vương vốn minh bạch tâm tình lo lắng của ngươi, nhưng trận đấu của ma đấu đại hội không cho phép quấy nhiễu, nhớ kỹ, bất luận là kẻ nào! Chỉ là một cuộc tranh tài, ngươi cũng không cần quá để ý, chuyện lần này sẽ không truy cứu, nhưng tuyệt sẽ không có lần sau, mời Bá Tước về chỗ ngồi đi!”

Bá Nạp Đồn cũng mở miệng: “Mặc Tây, trở về! ”

Mặc Tây cắn răng trở lại chỗ ngồi, kinh hoàng liếc nhìn về bóng lưng của Lam nhân, mới thấp giọng nói: “Phụ thân, vừa rồi. . .”

“Câm miệng! ” Bá Nạp Đồn giận dữ mắng: ” Trận đấu của ma đấu đại hội toàn bộ đại lục đều đang quan sát, nếu ngươi dưới bao nhiêu ánh mắt như vậy tự tiện phá hỏng trận đấu, coi như ngươi là Bá Tước nhất đẳng của đế quốc cũng phải bị trừng phạt nặng! Thân là tộc trưởng của một tộc, sao ngươi ngay cả một chuyện đơn giản như thế cũng không rõ, còn dám hung hăng!”

“Tình cảnh của Phụ Á là do nàng tự chuốc lấy, bị khống chế lại không biết thu liễm, cãi ra lại chọc giận đối phương, nếu đây là ở trên chiến trường đã đủ cho nàng chết vô số lần, thói quen này nên sửa.” Bá Nạp Đồn hít một hơi dài nói: “Ai, nàng không muốn nhận thua vì không muốn làm mất thể diện gia tộc, không ngờ làm như vậy lại hoàn toàn ngược lại, có ngạo khí nhưng không biết suy nghĩ, nàng làm cho ta phải thất vọng rồi!”

Dừng một chút, ánh mắt Bá Nạp Đồn sáng quắc nhìn về thiếu niên đứng giữa sân: “Còn có, tên thiếu niên kia thật sự là làm cho người ta kinh ngạc! Trong một trận đấu nghiêm túc, lại dám làm ra chuyện như vậy, đảm lượng này thật sự có mấy người? Có thực lực, sự can đảm, khí phách đều hơn xa Phụ Á, nàng bại trận, cũng là đương nhiên!”

Một lát sau, thanh âm thanh thúy không hề vang lên.

Liên tục đánh hơn một trăm cái, rốt cục Dịch Vân cũng dừng tay, bởi vì hắn phát hiện Phụ Á đã hôn mê, là vì tức giận quá mà ngất đi.

“Tuy là nữ tử, nhưng tính tình của nàng ngang bướng vô cùng, vậy mà ngất đi cũng không chịu mở miệng nhận thua” Dịch Vân lắc đầu: “Có ngạo khí thì rất tốt, nhưng dùng sai chỗ, hơi ngốc một chút.”

Môn La trong lòng cười to: “Không chịu nhận thua là bởi vì không muốn gia tộc mất mặt sao? Buồn cười! Không trải qua thất bại, làm sao có chiến thắng, thiên phú của nàng đúng là không tồi, chỉ tiếc có điểm này, kết quả cũng chỉ có thể là nhị lưu cường giả thôi.”

“Chỉ cần tâm tình của nàng một ngày không thay đổi, xem như ngày sau tinh cấp của nàng cao tới đâu, thực lực có mạnh hơn nữa. Chung quy cũng chỉ là con mèo, con mèo làm sao có thể thắng hổ? Không đủ uy hiếp!” Môn La luận định ngắn gọn.

“Bên thắng, là đệ tử Tắt Nhĩ Đạt của Thiên Phong Học Viện! ”

Trong sân thi đấu, thanh âm trọng tài truyền đến rõ ràng. Cùng với tình cảnh đối lập trong sân, ở ngoài sân lâm vào tình trạng chết lặng, không một tiếng động vang lên.

Không thể phủ nhận, đây là một trận đấu phi thường kịch tính, quá trình vô cùng khúc chiết, ưu thế thắng bại mấy lần thay đổi, nhưng nói ra là lần ma đấu đại hội này mới chỉ có....một trận đấu đầu tiên có kết cục vô vấn như thế.

Hai Pháp cuồng đối mặt quyết đấu, thế nhưng cuối cùng lại dùng phương thức vật lộn để phân thắng bại, đánh mông đối phương đến bất tỉnh, kết quả như vậy hiện lên trước mắt một đám cường giả, làm cho mọi người kinh ngạc cười toe tét.

Quá trình kịch tính, nhưng kết quả lại vô vấn, ánh mắt toàn bộ mọi người đặt trên người thiếu niên, toàn trường yên tĩnh đến độ ngay cả thanh âm một cây kim rơi xuống đất cũng nghe thấy.

Hắn có thực lực lấy yếu thắng mạnh làm cho người ta khó đoán. Hắn dùng thủ đoạn để thắng lợi không ai hưởng ứng, người thắng cô độc, đây là một trận đấu không có bất kì tràng pháo tay hoan hô thắng lợi nào, kết quả trận đấu quá vô vấn đến từ người thiếu niên làm người ta khó cân nhắc.

239. Chương 240: Độc Được Ngọt Ngào

Nhìn đấu trường phía dưới tĩnh lặng không một tiếng động, vẻ mặt Dịch An cũng là kinh ngạc: “Cuộc tranh tài này quá bất ngờ không thể hiểu rõ. Mặc kệ là trong quá trình hay là kết quả đều như vậy! Rốt cuộc là hắn dùng loại phương pháp nào hóa giải ma pháp sáu sao đỉnh phong, rồi lại như thế nào chế trụ đấu khí đối thủ. Tất cả điều này ta đều nghĩ không ra !”

Các trưởng lão của Kiệt Nặc Tư gia tộc ở bên cạnh cũng đồng thời gật gật đầu. Đang ngồi ở đây tất cả đều các nguyên lão có tư cách lâu đời nhất, thực lực mạnh nhất trong cao tầng của Kiệt Nặc Tư gia tộc. Lấy nhân lực của bọn họ lại có nhiều con mắt nhìn xem chằm chằm như vậy vẫn không cách nào nhìn thấu chi tiết của việc xảy ra. Sau khi kết thúc trận đấu vẫn còn tồn tại vấn đề khó hiểu, cái này có thể nói là chuyện cực kỳ không thể tưởng tượng được.

Trầm ngâm một lúc lâu, Cát Ân nghiêm mặt nói: “Tóm lại, bây giờ Dịch Vân đã xác định tiến vào danh sách Trảm cường của đại hội. Đối với thực lực cùng giá trị của hắn, gia tộc chúng ta đã liên tục lặp đi lặp lại đánh giá sai lầm. Lần này không thể tiếp tục sai được nữa, phải một lần nữa đánh giá lại cho tốt mới được!”

Dịch An khẽ cười nói: “Tộc trưởng, mặc dù kết quả của cuộc tranh tài này khác xa so với dự liệu của chúng ta. Nhưng đối với gia tộc của chúng ta mà nói, kết quả như vậy nên coi là chuyện tốt mới đúng. Dù sao bây giờ hắn ít nhất vẫn là minh hữu của Kiệt Nặc Tư chúng ta. Về phần sau này tình hữu nghị giữa hai bên có thể duy trì hay không, có khả năng sâu đậm đến mức độ nào. Cái này còn phải xem bây giờ tộc trưởng quyết định đặt hắn ở vị trí như thế nào.”

“Chỉ vẻn vẹn là quan hệ minh hữu giao dịch hai bên có lợi hay là...”

Lời nói của Dịch An chỉ đến đây, không có giải thích gì nhưng ý tứ của hắn đã rất rõ ràng.

Nghĩ một chút, Cát Ân bỗng nhiên quay đầu lại hỏi: “Về việc sang tay (chuyển quyền sử dụng) kia đã làm xong chưa?”

Một gã trưởng lão gật gật đầu đáp: “Đã để cho Ngạc Đa Đồ mang theo toàn bộ văn kiện đi làm rồi. Đợi hắn và Bối Cách trưởng lão do Lam Duy Nhĩ gia tộc phái ra cùng nhau ký kết dưới sự chứng kiến của nhân viên vương thất thì việc này xem như làm thỏa đáng rồi!”

“Ồ!” Cát Ân cúi đầu nhìn người thiếu niên trên sân thi đấu, trầm giọng nói: “Lập tức giúp bản tộc trưởng sắp xếp một chút. Ta nghĩ muốn cùng hắn gặp mặt một lần. Hiện tại chắc hắn cũng đang chờ tin tức của gia tộc ta mới đứng!”

Đi về đến trong khu nghỉ ngơi của Thiên Phong học viện, mỗi người đều lộ ra ánh mắt khó có thể tin được nhìn hắn. An Na thậm chí còn chạy đến bên cạnh, ánh mắt chớp chớp kinh hãi nói: “Người thật sự có thể đánh thắng Phụ Á? Nhìn thực lực mạnh mẽ mà nàng vừa biểu hiện ra ngoài, ngay cả ta muốn thắng cũng có cảm giác khó khăn. Tiếp cận lực tinh đỉnh phong Lôi hệ pháp cuồng lại còn là kỳ tài ma vũ song tu a! Thế mà lại bại bởi người mới bước vào trình độ trung giai như ngươi. Thật sự làm cho người ta khó có thể tin được.”

Nghe vậy, mọi người đồng thời gật đầu nhìn về phía Dịch Vân, bắt đầu bàn luận tình hình của trận chiến kinh hiểm (kinh hãi và hung hiểm) vừa rồi. Lúc này, Ca Đức lại thở dài nói: “Biểu hiện vừa rồi của người thật sự ra ngoài dự liệu của chúng ta. Ngay cả người lấy loại phương pháp nào để chế trụ nàng, ta xem một chút cũng không rõ. Có thể thắng được tất nhiên là tốt. Nhưng là người không nên dùng phương pháp như thế đến thắng đối phương.”

“Một nữ tử ở trước mặt công chúng lại bị người đánh vào mông cho đến khi tức giận ngắt đi phải nói là vô cùng nhục nhã. Xuất thân của nàng thật không đơn giản. Người làm như vậy là tước bỏ mặt mũi của bọn họ. Lam Duy Nhĩ gia tộc nhất định sẽ nuốt không trôi khẩu khí này!”

“Hừ!” Dịch Vân còn chưa trả lời, Mễ Nặc đã nổi giận dùm dùm nói: “Nàng thế này là xứng đáng! Ai khiến cho nàng nói ra những câu nói làm nhục người? Nhục mạ Dịch Vân là tạp chủng không phải là cùng lúc mắng đến viện trưởng ta sao?”

“Cho nên nàng đáng đời bị đánh vào mông. Ta còn cho rằng là đánh quá nhẹ, quá ít đây. Mới một trăm cái phát đã tức giận hôn mê, đây không phải là rất vô dụng, không chịu nổi đòn sao? Ồ! Dịch Vân người làm rất khá. Coi như là giúp viện trưởng ta thu hồi mặt mũi!”

Những lời của Mễ Nặc nói ra này đúng là nhẹ nhàng băng qươ. Nhưng là vào trong tai của mọi người đều giống như thạch phá thiên kinh. “Viện trưởng đại nhân. Ngài nói như vậy... Nói như vậy... cái lời đồn về con tư sinh kia đều là thật sao?”

Mễ Nặc mỉm cười, không thừa nhận nhưng cũng không phủ nhận.

Mọi người thấy thế ồ lên, nhất thời bưng tỉnh hiểu ra. “Hóa ra là vậy. Khó trách thực lực của Dịch Vân lại tiến bộ nhanh như vậy. Đầu tiên là Á Các, kế tiếp là Phụ A lần lượt đều bại trận. Lấy yếu thắng mạnh, cái này cũng chỉ có viện trưởng ngài tự mình dạy dỗ chỉ bảo mới có thể dạy ra được!”

Lời đồn con tư sinh ở trong Thiên Phong học viện cũng ồn ào huyền náo hơn một năm nhưng cũng không thấy Mễ Nặc đi ra bác bỏ tin đồn. Hắn ngoại trừ lấy phương thức hờ hững đến ứng đối còn mơ hồ lấy thể châm ngòi thổi lửa, làm như ngại lời đồn lan truyền còn chưa đủ nóng. Như vậy từng khiến cho nhóm giáo sư nghĩ mãi không ra. Hóa ra đúng là có chuyện như vậy.

Hiểu lầm này rất lớn, Dịch Vân nhìn ánh mắt giật mình của mọi người, có một loại cảm giác không biết nên khóc hay nên cười, vội vàng nói: “Không phải như vậy! Lời đồn kia là giả...”

Lời nói vừa ra khỏi miệng được một nửa đã bị Mễ Nặc hung ác trợn mắt liếc hắn một cái, ý bảo hắn câm miệng sau đó vung tay chấm dứt: “Tóm lại ngày hôm nay cuộc chiến Trăm cường đã xong. Kết quả cũng làm cho viện trưởng ta vừa lòng. Chúng ta đều đi về nghỉ ngơi đi.”

Ngay lúc này, một cái lão giả đang nổi giận đùng đùng chọt xông vào trong khu nghỉ ngơi của Thiên Phong học viện. Vừa thấy Mễ Nặc liền giận dữ rống lên: “Mễ Nặc lão hỗn đản, ngươi thật sự quá ghê tởm! Làm sao lại có thể sai đệ tử của mình làm ra chuyện đáng giận như thế với đệ tử dự thi của Kỳ Vũ học viện ta?”

Người đến hưng sư vấn tội tất nhiên là viện trưởng An Kiệt La của Kỳ Vũ học viện.

Nhìn thấy đối thủ một mắt một còn này đi vào, Mễ Nặc nghênh đón cười âm thầm nói: “Người cái dạng này. Lão hỗn đản ngươi nói ngược đi! Là đệ tử của ngươi trước tiên mở miệng nói ác đi. Không chỉ nhục mạ Dịch Vân mà còn liên tiếp mắng đến ta. Vũ nhục một cái viện trưởng chính là tội lớn a! Dịch Vân bất quá chỉ vô nhẹ, đánh vài cái vào mông nàng là đã nương tay. Lão hỗn đản nhà ngươi còn dám tới tìm ta hỏi tội?”

An Kiệt La nghe vậy ngạc nhiên: “Theo như lời ngươi nói, hẳn thật sự là con của lão hỗn trưởng nhà ngươi?”

Mễ Nặc không đáp, ngược lại cười nói: “Thiên phú của cái đệ tử gọi là Phụ Á vừa rồi kia quả thật không tệ. Là thể chất ma vũ song tu hiếm thấy. Nhưng là rơi xuống trên tay của ngươi lại bị dạy dỗ thành nữ nhân có phẩm tính chanh chua đánh đá, có thực lực nhưng không có tâm cảnh, có ngạo cốt lại không có đầu óc như vậy. Xem như là bị hủy trên tay ngươi rồi!”

“Hắc hắc hắc! An Kiệt La, qua nhiều năm như vậy, công phu hủy hoại học sinh của ngươi tiến rất xa a!”

An Kiệt La nhìn hắn nhiên phản bác, nói: “Mễ Nặc ngươi thì có gì tốt đẹp sao? Dĩ nhiên lại dạy dỗ loại đệ tử đánh cái mông của nữ tử trước mặt công chúng, xem như là mất mặt trên toàn bộ đại lục đi! Hắc hắc, hẳn là con trai ngươi? Quả nhiên là cha nào con nấy, đều có hành vi cử chỉ hoang đường vô văn như nhau a!”

Dừng một chút, An Kiệt La cười to nói: “Ngoài như vậy ra, ngươi bây giờ đã bao tuổi rồi? Lại vẫn có thể có một đứa con tư sinh trẻ tuổi như vậy. Toàn bộ đế quốc đều biết đến cái tên Mễ Nặc của hỗn trưởng nhà ngươi. Không ngờ ngươi lại là một lão già mà không nên nét nha !”

Mất thấy hiểu lầm kia càng lúc càng lớn mà Mễ Nặc vẫn không giải thích, làm như quyết tâm muốn đem thân phận của hắn từ “Chân truyền đệ tử” biến thành “Con tư sinh”.

Khi đó, hắn cũng là bị Mễ Nặc uy bức cùng lấy lợi dụ dỗ mới đi vào Thiên Phong học viện. Ý nghĩ ban đầu là theo chân Mễ Nặc học ma pháp. Nhưng không ngờ không chỉ lại mạo danh kỳ diệu đem sửa họ tộc của mình, lại không ngờ sau đó lại xuất ra một cái tiện nghi phụ thân. Loại phương pháp bịa đặt này hẳn là chỉ có mình Mễ Nặc có. Dịch Vân chỉ biết cười khổ trong lòng, cũng lười tiếp tục giải thích cái gì.

“Lão hỗn trưởng ngươi nói cái gì? Có gan nói lại lần nữa xem! ”

“Lão hỗn cầu, ta sợ ngươi sao? Ta nói lại một lần, ngươi có gan thì cắn ta a!”

Mọi người thấy hai vị viện trưởng giống như hai đứa trẻ con chửi nhau túi bụi liền đánh mắt cho nhau, biết đường di động tới lối ra. Giống như lệ thường trong quá khứ, lúc đầu chỉ là mắng cho ầm người, sau là có khả năng ra tay. Ai cũng không muốn bị cuốn vào vòng tranh đấu của hai gã Cửu tinh Pháp tôn.

Ngay lập tức mọi người rời đi khỏi phòng nghỉ ngơi, chỉ còn hai lão giả vẫn đang mắng chửi nhau đến mặt đỏ tía tai.

Buổi tối, Lam Duy Nhĩ gia tộc.

“Phụ Á hiện giờ như thế nào?” Bá Nạp Đồn ngồi trên vị trí chủ của đại sảnh, nhấp một ngụm trà nóng rồi hỏi.

Mặc Tây thở dài đáp: “Từ lúc về đến nhà nó vẫn tự giam mình trong phòng. Bất kể gọi thế nào nó cũng không chịu đi ra. Là đang khóc.”

Bá Nạp Đồn nghe thế, sắc mặt nhất thời trầm xuống. “Cũng chỉ là thua một trận đấu mà phải đến mức thế sao? Ngay cả gia gia ta năm năm không gặp trở về nàng cũng dám giận dữ không tới gặp mặt.”

Bối Cách ở một bên nói: “Phụ thân! Hôm nay trước mặt bao nhiêu người, Phụ Á chịu cái dạng khuất nhục mà không nữ tử nào chịu được như vậy, có phản ứng như bây giờ cũng là bình thường a! Cho nó một chút thời gian yên tĩnh đi!”

Mặc Tây nghĩ đến chuyện phát sinh ở tràng thi đấu ngày hôm nay, một cổ tức giận nổi lên. “Hừ! Tên thiếu niên kia hành động cũng thực sự quá đáng rồi! Kỳ Vô Ma đấu đại hội là toàn bộ đại lục đều nhìn xem. Vậy mà hắn lại tước bỏ mặt mũi của Lam Duy Nhĩ gia tộc ta trước mặt mọi người như vậy, Đợi lần đại hội này kết thúc, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn. Chắc chắn sẽ khiến hắn vì chuyện này mà phải trả giá trăm trọng!”

“Ồ đồ!” Bá Nạp Đồn giận dữ mắng : “Mặc Tây ngươi là đương nhiệm tộc trưởng của Lam Duy Nhĩ gia tộc ta, tại sao lại không suy nghĩ đến mức độ. Lại còn hành động theo cảm tính như vậy? Theo như lời nói của ngươi, việc này hôm nay mọi người đã thấy được rõ ràng. Hiện tại, người thiếu niên kia đã là một thành viên trong danh sách Trăm cường, cũng là đối tượng trọng điểm đào tạo của đế quốc trong tương lai mười năm nữa.

“Nếu ngày sau hắn xảy ra điều gì ngoài ý muốn, mọi người đầu tiên tất nhiên sẽ nghĩ đến gia tộc chúng ta. Mọi người sẽ nói chúng ta vô cớ giết hại lương đồng tương lai của đế quốc. Tội danh này chúng ta gánh chịu được sao? Ngươi đây là cho gia tộc chúng ta thêm phiền toái!”

“Cái này...”

Bá Nạp Đồn trầm ngâm một hồi rồi nói tiếp: “Việc ngày hôm nay mặc dù làm cho gia tộc ta mất mặt nhưng ít nhất chúng ta còn tìm được một cái đối tượng rất có tiềm lực. Chỉ cần có thể đem hắn mời chào vào gia tộc của chúng ta thì chuyện phát sinh hôm nay cũng chẳng đáng kể chút nào. Mất chút thể diện nhưng được nhân tài, đáng giá !”

Bối Cách nghe vậy liền vẻ mặt khó xử nói: “Phụ thân. Thật ra trước đó chúng ta cũng đã mời chào qua người thiếu niên kia nhưng mà bị hắn cự tuyệt rồi!”

“A! Thậm chí còn có người sẽ cự tuyệt lời mời của Lam Duy Nhĩ gia tộc ta?” Bá Nạp Đồn có chút kinh ngạc. “Nói một chút chi tiết tình hình xem nào.”

“Từ tư liệu của hắn đến xem, hắn năm nay chỉ có hơn mười bảy tuổi, là một thiên tài ma pháp có Thiên phẩm tinh thần lực. Lúc trước chúng ta cũng đã tiếp xúc qua với hắn. Chẳng qua kể cả vương thất của đế quốc thì toàn bộ mọi người đều bị hắn cự tuyệt, không có ngoại lệ.”

“Hơn nữa, lúc gia tộc chúng ta tiến đến mời chào thì...” Nói tới đây, sắc mặt Bối Cách cũng trầm xuống, nói một cách cực kỳ khó khăn: “Lúc ấy hắn chỉ là một gã Tứ tinh linh vực pháp đồ!”

“Cái gì?” Nghe thế, Bá Nạp Đồn quả thực không thể tin vào lỗ tai của mình, đột nhiên đứng lên. “Mười bảy tuổi? Hơn nữa chỉ dùng hơn một năm thời gian liền từ Tứ tinh vị giai thăng cấp đến Lục tinh trung giai linh vực như bây giờ?”

Hắn chỉ vịn vịn từ xa nhìn qua mặt người thiếu niên kia vào trận đấu ngày hôm nay. Biết hắn rất trẻ tuổi nhưng là dù sao cũng không ngờ dĩ nhiên ngay cả hai mươi tuổi còn chưa đến. Năm nay mới mười bảy tuổi mà thôi.

Bá Nạp Đồn ngẩn người ra rồi giận dữ nói: “Thiên phẩm tinh thần lực? Chưa đủ hai mươi tuổi? Sao lại có kỳ tài như vậy? Tại sao trước giờ ta chưa từng nghe qua? Mà các ngươi lại còn không không buông tha một lương tài có một không hai như vậy. Đáng chết!”

Mặc Tây cùng Bối Cách hai huynh đệ gặp phụ thân ít khi thật sự nổi giận như vậy liền bị dọa sợ hãi. Bối Cách vội vàng giải thích: “Phụ thân, cái này không trách được chúng ta. Theo tư liệu của chúng ta thu thập được, nghe nói hắn là đệ tử lười biếng vô kỷ luật nhất của Thiên Phong học viện từ khi thành lập cho tới nay. Thường làm nhất chỉ có hai chuyện chính là bỏ khóa cùng trốn học. Tất cả mọi người đều nhất trí cho rằng hắn là một tên ăn chơi trác táng, dựa vào thiên phú kiêu ngạo mà không biết cố gắng hướng lên trên.”

“Sao có thể ngờ rằng hắn có thể ở trong vòng hơn một năm ngắn ngủi lấy được tiến triển lớn như vậy. Nghe nói ngay cả Viện trưởng Mễ Nặc của Thiên Phong học viện cũng vì điều này mà ngạc nhiên không thôi. Trước đó căn bản là phá vỡ cái nhìn của tất cả mọi người a!” Lúc này, Mặc Tây cũng vội vàng nói: “Bối Cách nói quả thật không sai. Theo như tin tức do thám tử của chúng ta ở trong Thiên Phong học viện hồi báo lại. Người thiếu niên kia từng hai lần không xin phép mà rời khỏi học viện nửa năm khiến cho chúng giáo sư của học viện liên hợp lại muốn Mễ Nặc viện trưởng đem hắn khai trừ ra. Hơn nữa, lại tại đêm trước

khi trận đấu của Ma đấu đại hội lần mới bỗng nhiên trở lại học viện. Một thân thực lực cũng mặc danh kỳ diệp tăng vọt lên.”

“Hơn nữa, lúc bắt đầu hấn vốn cũng không có trong danh sách Lục tinh cấp bậc dự thi. Chính là sau khi trở lại học viện lấy thực lực mạnh mẽ ép Mễ Nặc thay mới, vì cá nhân hấn mà triệu tập một hội thi đấu chọn lựa tư cách học viện. Lúc này mới thuận lợi lấy được tư cách tham gia trận đấu của đại hội này

Dừng một chút, Mặc Tây lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ. “Sự thật chính là như vậy! Mà ngay cả viện trưởng cùng tất cả các giáo sư bên trong Thiên Phong học viện đều vẫn coi tên thiếu niên kia là một đệ tử có vấn đề. Không những thiếu chút nữa khai trừ học tịch của hấn mà cũng hoàn toàn đánh giá sai thực lực chân chính của hấn. Bọn họ còn như thế thì những người ngoài cuộc như chúng ta càng không cần phải nói...”

“Nói vậy, bây giờ hấn có thể thuận lợi đánh tiến vào danh sách Trăm cường thì Thiên Phong học viện bọn họ mới phải là người kinh ngạc nhất.”

Sau khi trầm ngâm thật lâu. Bá Nạp Đồn hỏi: “Có ma pháp hình ảnh ghi lại các trận đấu trước của hấn không?”

Bối Cách lắc lắc đầu đáp: “Tại thời điểm kết thúc trận đấu ta đã muốn đi tìm xem có hay không. Bởi vì các trận đấu trước người thiếu niên kia biểu hiện rất bình thường không có bất kỳ chỗ xuất sắc nào. Chỉ có một số ít vài cái hình ảnh thoáng qua, không ai lại chú ý đến hấn.”

“Bắt đầu từ trận đấu ngày mai, các người tìm người chuyên ghi chép tình hình mỗi trận thi đấu của hấn. Một cái chỉ có trình độ Lục tinh trung giai lại có thể nhiều lần quá quan trăm tướng, thuận lợi đánh tiến vào danh sách Bách Cường. Cái này cũng không phải hai chữ may mắn là có khả năng giải thích được. Mà ngay cả Phụ Á cũng đã bại trên tay hấn. Có khả năng rất lớn là hấn vẫn đang che giấu thực lực của bản thân. Ta muốn tận mắt quan sát cẩn thận biểu hiện trong từng cuộc tranh tài của hấn để đoán ra thực lực chân chính của hấn.”

Ma pháp tinh thạch có thể ghi chép hình ảnh cực kỳ khó có được. Cũng giống như không gian giới chỉ, đều chỉ có Cửu tinh Pháp Tôn mới có biện pháp chế tạo ra. Mà xác suất luyện chế thành công cũng không cao lại chỉ có hạn chế sử dụng được một lần.

Chỉ cần đem hình ảnh trong bản ghi chép truyền phát ra thì tinh thạch sẽ mất đi tác dụng, không thể thu về sử dụng lại một lần nữa. Bởi vậy giá cả của mỗi một viên ma pháp tinh thạch tất nhiên xa xỉ, ít nhất cũng giá trị đến mấy nghìn kim tệ.

Nhưng giá cả cao như vậy đối với Lam Duy Nhĩ gia tộc mà nói cũng chỉ là chín lông mất một sợi mà thôi!

Nghĩ một chút, Bá Nạp Đồn nói tiếp: “Còn nữa. Mặc kệ lần đại hội này, thiếu niên kia cuối cùng lấy được thành tích gì. Kể cả là trận đấu tiếp theo bại trận ngay lập tức cũng được. Các người đều phải nghĩ biện pháp đem hấn kéo vào gia tộc của chúng ta. Nhớ cho kỹ, không kể bất kỳ đại giới! Được rồi! Đại hội lần này vừa kết thúc các người lập tức sắp xếp cho ta. Ta muốn đích thân đi gặp người thiếu niên kia. Để cho ta tự mình ra mặt mời chào hấn là được!”

Mặc Tây nghe vậy cả kinh nói: “Phụ thân! Hấn chỉ là Lục tinh trung giai trình độ. Trong Kỳ Vũ học viện, người mạnh mẽ hơn so với hấn chỗ nào cũng có. Tại sao ngài lại tự hạ thân phận tự mình đi mời chào hấn cơ chứ?”

Từ đầu đến cuối, Mặc Tây vẫn có một loại mâu thuẫn tâm lý với tên thiếu niên kia. Trận đấu ngày hôm nay, Phụ Á bị hấn hung hăng nhục nhã ngay trước mặt công chúng. Ngay cả hấn cũng bởi vì nhất thời tức giận mà chọc giận đến vị Lam cường giả thần bí kia. Không chỉ có bởi vậy mà bị Quốc vương nghiêm khắc trách cứ mắng mỏ mà còn thiếu chút nữa sẽ chết trong tay vị cường giả là khách quý của đế quốc đó.

Việc này toàn bộ là bởi vì người thiếu niên kia dựng lên. Khẩu khí này hấn nuốt không trôi.

Thiên phẩm tinh thần lực cũng mười bảy tuổi Lục tinh cường giả. Mặc dù hiếm có nhưng những năm gần đây gia tộc của mình đã mời chào một bộ phận lớn thanh niên ưu tú ở bên trong Kỳ Vũ vương gia học viện đến gia tộc mình. Một người so với hấn kém nhưng mười người tổng lại cũng được đi?

Nếu có thể được tuyển chọn, hẳn tuyệt đối sẽ không chọn người thiếu niên kia. Ngược lại, ngày sau nếu có thể bắt được cơ hội, hẳn nhất định sẽ không dễ dàng buông tha cho tên thiếu niên kia. Oán hận của Phụ Á, cơn giận của hắn nhất định phải có một người chết mới có thể hóa giải.

“Người đến tốt cùng là muốn hồ đồ đến khi nào?” Không ai biết con bằng cha, Bá Nạp Đốn đoán được ý nghĩ trong lòng Mặc Tây, cả giận nói: “Thực lực lục tinh trung giai đúng là không cao. Nhưng hiện tại hắn mới bao tuổi? Mười bảy tuổi a! Phụ Á hai mươi sáu tuổi đạt Lục tinh cao giai, Ma Đa hai mươi chín tuổi đạt Lục tinh đỉnh phong. Hai người bọn họ đã là thiên tài có một không hai của tộc ta những vẫn kém hơn thiên phú của người thiếu niên kia. Ngay cả nhân tài có một không hai như vậy người còn không đi tranh thủ mượn sức. Tư chất thiên phú của những người khác có thắng được hắn không?”

“Đối với nhân tài cường giả có tiềm lực vô cùng không phải có thể dùng chênh lệch nhân số để cưỡng chế. Mặc Tây người nghe cho rõ: Đối với chuyện phát sinh ngày hôm nay cùng người thiếu niên kia chỉ là ngoài ý muốn. Sau này người không được tiếp tục truy cứu, ngầm sử dụng độc thủ. Nếu không cũng đừng trách phụ thân đối với người không khách khí!”

Mặc Tây thấy phụ thân hung hăng trừng mắt nhìn mình. Hắn đã hai lần nổi giận liên tiếp, nhưng mặc dù không cam lòng cũng chỉ có thể cúi đầu mở miệng vâng dạ.

Có rất ít người có thể trước tiên giác ngộ tới giống như Ba Nạp Đốn: Mười bảy tuổi bước vào Lục tinh trung giai Pháp cường lĩnh vực, trong đế quốc không thể nói là không có. Nhưng gần trăm năm nay đã không có xuất hiện loại trình độ này. Tài năng như thế có thể nói là tồn tại quý hiếm như Phượng mao Lân giác. Một cái kỳ tài như vậy đã đáng giá để hắn tự mình đi gặp mặt một lần.

Mặc dù lấy thực lực trước mắt của người thiếu niên kia sẽ không có khả năng đạt được thành tích quá tốt trong kỳ Ma đấu đại hội này. Rất có thể ở cuộc tranh tài sau sẽ bại mà xuống tràng. Nhưng cái mà Bá Nạp Đốn nhìn lại là tương lai phát triển của hắn. Chỉ vì hắn là nhân tài.

Hai chữ nhân tài là một viên độc được ngọt ngào. Cực phẩm nhân tài không phải cực ngọt mà chính là cực độc!

Có thể cho mình sử dụng là ngọt. Cùng mình đối địch là độc.

Theo vị tướng quân truyền kỳ của đế quốc đầy quyền lực là hắn. Đồng thời cũng lấy quyền to, địa vị cao đối đãi. Hắn có tin tưởng mười phần rằng người thiếu niên kia sẽ trở thành cực phẩm đường mật cho gia tộc hắn, ngọt đến tận lòng. Ít nhất cũng không có khả năng trở thành độc dược hại tâm.

Nghĩ đến đây Bá Nạp Đốn đổi giận thành vui nở nụ cười.

240. Chương 241: Tranh Chấp 50 Cường

Trận đấu tranh tư cách Năm mươi cường chính thức bắt đầu. Quy tắc tranh Năm mươi cường cũng đồng dạng có thời gian hạn chế là nửa giờ. Một lần chính là hai mươi người chia làm mười tổ đi vào diễn võ trường. Chỉ cần năm trận đấu là có thể tuyển ra Năm mươi cường.

Sau thắng lợi năm mươi cường, tuyển thủ cũng có thời gian nghỉ ngơi hai ngày. Trong hai ngày này, thi đấu tràng sẽ dùng để tiến hành sắp xếp trận đấu bài danh từ năm một đến một trăm cho các tuyển thủ bị bại. Từ đó quyết định thứ tự của nhóm tuyển thủ trong danh sách Trăm cường.

Mà Hai trăm cường cùng các trận đấu tấn cấp tiếp theo đều tiến hành theo quy tắc đồng dạng như vậy.

Dịch Vân được sắp xếp vào trận thứ ba của ngày hôm nay. Đối thủ của hắn là một gã Lục tinh cao giai Phong hệ Pháp cường.

“Vậy mà lại là Phong hệ? Vận khí của người thật sự không tệ. Phần thắng lại đề cao không ít!” Môn La cười nói.

Môn La sẽ nói như vậy là bởi vì, ngoại trừ hai hệ Thủy Hỏa ma pháp của bản thân thì thuộc tính ma pháp mà Dịch Vân quen thuộc nhất chính là Hắc ám hệ của Bối Lợi Mỗ cùng Phong hệ ma pháp của Mễ Nặc.

Từ sau khi tiến nhập Thiên Phong học viện, hắn vẫn theo học Mễ Nặc, cũng đã tận mắt kiến thức Mễ Nặc diễn luyện mấy trăm lần Phong hệ ma pháp cho hắn xem. Đối với đặc điểm của Phong hệ ma pháp hắn đã hiểu rõ toàn bộ.

Hơn nữa, trong đám người Khố Mã muốn cướp đoạt ma binh mà Dịch Vân từng gặp qua thì Tháp Khả Dịch chính là Phong hệ cường giả. Chiến trường không giống với thi đấu. Thời điểm hắn đối diện kia là lâm vào hoàn cảnh lấy một địch nhiều, vẫn có thể lấy yếu thắng mạnh, đánh chết được Tháp Khả Dịch. Mà hiện tại đối mặt với cuộc tranh tài này đương nhiên là sẽ có dự định trước.

Ngay từ đầu trận đấu, hắn dùng một loại phương pháp đồng dạng với lúc đối phó Phù Á, không ngừng liên tục phóng ra ma pháp. Trước tiên lấy vài con viêm báo (báo lửa) thật lớn vây công giáp kích đem đối thủ bức đến biên của đài thi đấu. Sau đó lại dùng Xích diễm tiêm hải cùng Viêm ngục lao lung hỗ trợ lẫn nhau, đem đối phương vây ở một góc của tràng thi đấu, không thể động đậy.

Tiện đà liền sử dụng hai cái Ngũ tinh ma pháp Tam Long Viêm Vũ, bắt đầu đem ma lực của đối thủ hao tổn. Trận đấu tiên hành đến lúc này thì quyền chủ động đã hoàn toàn bị nắm giữ trong tay của hắn.

Phong hệ Pháp cuồng đối mặt với thể công hùng lực ngọn lửa bay đến đầy trời cũng phải hao tổn rất nhiều ma lực thi triển ra ma pháp cao nhất của Lục tinh – “Toàn phong hộ bích”, tiếp đón những đợt công kích mạnh mẽ luân phiên không ngừng vọt tới, gian khổ phòng ngự, không thể ra tay tiến hành phản kích bất kỳ đòn nào.

Đồng dạng đều đạt tới trình độ Lục tinh cao giai Pháp cuồng nhưng thực lực của hắn không sánh bằng với Phù Á ngày hôm qua. Trên người cũng không có bất kỳ áo giáp ma pháp nào bảo hộ. Đối mặt với dòng lửa không ngừng phun mạnh dưới mặt đất, Viêm Long từ trên trời đánh xuống cùng hơn mười con Viêm Báo đang điên cuồng lao đến từ bốn phía xung quanh, hắn phòng thủ vô cùng vất vả.

Tình hình như vậy nhất thời làm cho Dịch Vân nhớ lại cảnh tượng cùng Cầu Cầu tiến hành ma pháp đối luyện trên Luyện tập vũ ma đại trận cấp bậc Cửu tinh ở cấm địa phía sau núi của Thiên Phong học viện. Đối thủ giống như một bao cát thịt không đánh trả mà thừa nhận ma pháp của hắn liên miên oanh kích. Chẳng qua đối tượng lúc đó là Cầu Cầu tham ăn mà hiện tại là cái Phong Hệ pháp cuồng đang gần hỏng mất này.

Nghĩ như vậy, trong lòng Dịch Vân mọc lên một cỗ cảm giác vớ vẩn. Cái này giống như không còn là hội trường thi đấu nữa. Ngược lại lại giống như ma pháp tràng tu luyện của riêng hắn. Khóe miệng nhếch lên, thần nhiên mỉm cười. Ma pháp thi triển càng thêm thông thuận, tốc độ phát ra cũng càng nhanh hơn một chút.

Giống một đĩa thức ăn ngon, hắn đang hưởng thụ trận ma pháp quyết đấu này. Khóe miệng mang ý cười sáng lạn mà đối thủ của hắn lại mang theo biểu tình khổ sở, lâm vào trong tình thế nguy hiểm.

Mọi người đều biết hỏa hệ ma pháp được xưng là nguyên tố thuộc tính mạnh mẽ nhất. Nó mặc dù không có nhanh như Phong hệ ma pháp, không đóng băng như Thủy thuộc tính, không tê có tê liệt như Lôi thuộc tính hay kịch độc ăn mòn như Hắc Ám thuộc tính. Nhưng Hỏa hệ ma pháp có thuộc tính hạng nhất chính là uy lực ngọn lửa của nó có thể chống chất không giới hạn.

Ở bên trong pháp tắc của thiên địa nguyên tố, độ nóng của hỏa nguyên tố là không có tối đa. Chỉ cần thực lực của người đủ thì bất kỳ độ nóng nào cũng có thể sinh ra.

Nếu ở trong tay của một gã cường giả cấp bậc Tinh vực thì hắn có thể áp súc Hỏa hệ ma pháp sinh ra ngọn lửa thậm chí có độ nóng vượt qua 5000 độ. Độ nóng càng cao, lực phá hoại cũng càng lớn, đều tùy thuộc vào tu vi của người thi triển ma pháp mà thi triển.

Hiện tại, lấy thực lực cao nhất trước mắt Dịch Vân cũng chỉ có thể áp súc ngọn lửa hơn 2000 độ. Nhưng đối với bất kỳ một cường giả Lục tinh nào cũng đã là một uy hiếp lớn không thể bỏ qua.

Trong khu nghỉ ngơi của Kỳ Vũ Vương Gia học viện, An Kiệt La nhìn tình hình trên đài thi đấu, lẩm bẩm nói: “Tốc độ thi triển ma pháp của hắn giống hệt như lúc hắn đánh với Phù Á, nhanh bất tầm thường. Thật khó tin rằng trình độ hiện tại của hắn mới vền vẹn là Lục tinh trung giai. Thật sự là không thể ngờ được! Quả nhiên ngày hôm qua hắn có thể đánh bại Phù Á cũng không phải là may mắn!”

“Đáng giận a! Mễ Nặc cái lão hồn trưởng kia làm sao có thể dạy dỗ ra đệ tử như thế này đâu? Mà ngay cả ta lại không thể dạy ra được một cái.”

Phần lớn mọi người đều cho rằng trận tranh đấu Một trăm cường của ngày hôm qua ma pháp cực mạnh của Phụ Á là “Thiên Lôi phá không” không hiểu sao bị phá, một thân Đấu khí cũng chẳng biết vì sao bị chế ngự. Rõ ràng là thực lực mạnh hơn đối phương rất nhiều nhưng lại không cách nào phát huy ra hoàn toàn. Quả thật là bị bại một cách mặc danh kỳ diệu. Mọi người cũng nhận định rằng Dịch Vân có thể thắng là do vận khí chiếm phần nhiều chứ không phải là do thực lực.

An Kiệt Lý vốn cũng có một tia ý nghĩ như vậy. Nhưng khi nhìn đến trận đấu hiện tại, tình thế nghiêng hẳn về một bên thì hắn rất nhanh đem loại ý nghĩ này vứt ra khỏi đầu. Hắn đã từng coi nhẹ người thiếu niên kia một lần. Kết quả là đối lấy sự thảm bại của Phụ Á. Hắn sẽ tuyệt đối không phạm phải sai sót như vậy thêm lần nữa.

Trầm ngâm một hồi, An Kiệt La quay đầu hỏi: “Ma Đa, cái đáng sợ nhất của hắn chính là tốc độ thi triển ma pháp không chút nào gián đoạn cùng với đem đặc tính có thể chống chất của hỏa diễm ma pháp phát huy vô cùng nhuần nhuyễn. Thực lực của Phụ Á rõ ràng mạnh hơn hắn nhiều nhưng là thua ở điểm này. Nếu người đánh với hắn thì có bao nhiêu phần thắng?”

Ma Đa nghe thế liền khê cười, vung một ngón tay lên. “Tôi đa không đến một khắc đồng hồ ta có thể đem hắn đánh ra bên ngoài tràng hoặc là thương nặng hắn.”

“Tốc độ thi triển ma pháp của hắn nhanh thì sao? Công kích đơn thể ma pháp căn bản là không tạo thành ảnh hưởng lớn đối với ta. Ta cũng sẽ không cho hắn có cơ hội liên tục thi triển ma pháp. Chỉ cần đánh bại hắn ở trước khi uy lực của ma pháp tăng lên là được rồi. Điểm này ra có trăm phần trăm tin tưởng. Kết quả là định rõ rồi!”

Dừng một chút, Ma Đa lại cười nói: “Viện trưởng, thật sự là ngài cũng không cần suy nghĩ nhiều. Chênh lệch giai vị tinh cấp là tuyệt đối. Lấy trình độ chỉ vền vền là trung giai của hắn, ưu thế về tốc độ thi triển ma pháp nhanh nhiều nhất cũng chỉ có thể đối phó được với đối thủ cao giai. Đây đã là cực hạn của hắn. Bất kỳ một cái đỉnh phong cường giả nào đều có thể đánh bại hắn một cách dễ dàng.”

“Đương nhiên, ta càng hy vọng chính mình có thể gặp được hắn. Ngày hôm qua, Phụ Á gặp phải nhục nhã làm mất mặt mũi gia tộc, ta rất mong có thể tự tay đòi lại. Chẳng qua cơ hội gặp hắn cũng không lớn. Bởi vì hắn tối đa cũng chỉ có thể tiến vào Năm mươi cường mà thôi. Từ Hai trăm cường trở đi, tất cả người dự thi hầu hết đều là cấp bậc đỉnh phong. Đến lúc đó, bất cứ người dự thi nào cũng có thể tùy ý thu phục hắn. Hắn là không tới lượt ta!”

“Ồ!” An Kiệt La gật đầu. Phán đoán của Ma Đa rất hợp lý. Kỳ Vũ Ma đấu đại hội tổ chức ba mươi lần, tất cả các tuyển thủ có thể tiến vào Hai trăm cường hầu hết đều là cường giả cấp bậc đỉnh phong. Cao giai cũng đã là số rất ít, càng không nói khả năng có trình độ trung giai.

Vì thế, hắn nhiều nhất cũng chỉ có thể tiếp tục thắng được một trận. Sau đó không nghi ngờ gì phải bại!

Đáng lý là như thế! Người thiếu niên kia không đáng để mình đặt trong lòng. Nhưng khi nhìn thân ảnh đang thi đấu trên đài của Dịch Vân, hắn luôn luôn có một cổ cảm giác quái dị. Đó là một loại trực giác của Cửu Tinh cường giả: “Hắn dường như còn che giấu thứ gì đó mà chưa từng đem ra!”

“Hắn còn cất giấu cái gì nữa?”

Cái ý nghĩ này chợt lóe qua, An Kiệt La biết mình đã suy nghĩ quá nhiều. Hắn đối với nhân lực của mình có lòng tin tuyệt đối. Cửu tinh giai vị trở xuống căn bản không có người nào có khả năng còn ẩn giấu thực lực dưới con mắt của hắn. Huống chỉ chỉ là một tiểu tử Lục tinh trung giai?

Nghĩ vậy, An Kiệt Lý nở nụ cười.

Cuối cùng, khi Dịch Vân thi triển ra tám con Viêm Báo đem đối thủ gần như cận kiệt ma lực đánh bay ra khỏi đài thi đấu, hắn lấy được thắng lợi của trận đấu này. Đồng thời cũng thuận lợi tiến vào danh sách Năm mươi cường của đại hội.

Trận đấu này nhìn như thắng thoải mái nhưng hẳn cũng phải mang tất cả ma lực Hỏa hệ dùng hết mới có thể thắng được. Đối thủ có thể đạt được Lục tinh cao giai không cái nào là đơn giản. Nhưng mà nếu so với chiến đấu cùng Phụ Á phải dùng hết hai viên Xích Luyện hỏa tinh mới có thể thắng lợi thì trận đấu này có thể xem như rất nhẹ nhàng.

Lúc này, Môn La cười nói: “Đồng dạng đều có trình độ Lục tinh cao giai thể nhưng so sánh thì thực lực của đối thủ không thể bì được với Phụ Á. Nếu không phải nàng không may gặp phải người thì nhất định có thể tiến vào danh sách Năm mươi cường. Nghĩ đến chắc bây giờ nàng đang hận người, hận đến khổ sở đi! Ha ha ha!”.

Ý nghĩ của Môn La! Có thể làm cho một nữ tử hận người, hận vào trong tận đáy lòng là một loại bản lãnh mà chỉ có nam nhân xuất sắc mới có được. Như vậy, hận càng sâu đậm, nam nhân càng xuất sắc.

Ý nghĩ của Dịch Vân là hy vọng nàng có thể hận hẳn. Giống như trước đây hẳn từng hận qua bọn họ. Hận đi! Hận vào trong lòng, hận thấu trong đầu. Loại hận ý này làm hẳn sung sướng.

Hắn mỉm cười đi thẳng xuống khỏi thi đấu tràng, trở lại khu nghỉ ngơi của Thiên Phong học viện.

Kết quả của trận đấu tranh Năm mươi cường ngày hôm nay. Chín tuyển thủ của Thiên Phong học viện có sáu người thuận lợi thắng trận, chen được vào trong danh sách Năm mươi cường. Ba tên đệ tử khác, hai cái cao giai cùng một cái trung giai, bất hạnh thua trận này ngày mai còn phải tiến hành trận đấu xếp hạng từ thứ Năm mươi một đến thứ Một trăm.

Mà sáu người thắng trận kia, bao gồm cả Dịch Vân ở bên trong đều được hai ngày nghỉ ngơi. Hai ngày nguyên vẹn nghỉ ngơi, đem đấu khí cùng ma lực hao tổn hồi phục lại.

Đối với kết quả như vậy, Mễ Nặc cùng nhóm giáo sư đều tỏ vẻ vừa lòng. Ngoại trừ đệ nhất cường giả Khắc Lý Mạn của học viện ngoài ý muốn thua ở Trăm cường danh sách thì toàn bộ tình huống phát triển như bây giờ đều không khác nhiều lắm so với dự liệu lúc trước của bọn họ. Đương nhiên, Dịch Vân là cái ngoại lệ duy nhất.

Không chỉ có đối với Thiên Phong học viện mà thậm chí đối với tất cả người dự thi mà nói, Dịch Vân có thể nói là một cái ẩn số lớn nhất không thể dự đoán được.

Trong mười người dự thi cấp Lục tinh của Thiên Phong học viện kỳ này, có bốn người là đỉnh phong, bốn người là cao giai, chỉ có hai người mới là trình độ trung giai. Mà Dịch Vân chính là một trong hai cái trung giai đó, lại còn là một thành viên yếu nhất.

Hiện tại trận đấu đã kết thúc. Học viện bọn họ có hai cái tuyển thủ cao giai Tranh Năm mươi cường bị thua. Mà Dịch Vân không được coi trọng nhất ngược lại lại có thể thuận lợi tiến vào trong Năm mươi cường. Kết quả như vậy thật sự là Mễ Nặc cùng nhóm giáo sư lúc trước không có khả năng tưởng tượng đến được.

Mễ Nặc vốn chỉ hy vọng Dịch Vân có thể cố sức tiến vào Trăm cường. Có thể làm được như vậy đã là thành tích không thể tốt hơn được nữa. Nhưng biểu hiện ra ngoài của người đệ tử này hiện tại cũng đã vượt ra khỏi kỳ vọng của hẳn.

Mà đối với những học viện dự thi khác, nhất là Kỳ Vũ Vương Gia học viện mà nói. Một ma pháp sư thiên tài vốn có cơ hội đánh tiến vào Thập cường lại bị Dịch Vân mặc danh kỳ diệu kéo xuống. Ngay cả danh sách Trăm cường cũng không vào được. Dạng tổn thất này sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến thứ hạng của học viện sau khi kết thúc đại hội.

Tình cảnh An Kiệt Lý gặp phải bây giờ thật ra cũng không kém nhiều lắm so với lúc trước Lý Khắc Mạn của Thiên Phong học viện thua trận. Chỉ không giống bọn họ là cường giả đệ nhất thua thê thảm mà thôi. Còn lại là đều ảnh hưởng thật lớn đến thành tích cuối cùng của đại hội.

Ẩn số liên tiếp này tất cả đều đến từ một tuyển thủ trung giai vốn không được bất kỳ người nào chờ mong. Nhưng hiện giờ không ai có thể nghĩ đến, hết thảy chuyện kỳ lạ phá vỡ cái nhìn của mọi người vẫn chỉ mới bắt đầu mà thôi.

241. Chương 242: Tình Cảm Thân Thuộc

Bởi vì có hai ngày nghỉ ngơi, Dịch Vân lại xin Mễ Nặc đi ra ngoài. Lần này Mễ Nặc không những không hỏi nguyên nhân mà còn nhanh chóng đáp ứng yêu cầu, chỉ nói một câu: “Nhớ rõ trở về trước hừng đông.”

Trong lúc đi, Môn La cười nói: “Lần này Mễ Nặc lão nhân thật thống khoái, ngay cả lý do cũng không hỏi mà đã để người đi ra ngoài. Lại còn chủ động giúp người lấy cớ để ứng phó với thắc mắc của các giáo viên và các đệ tử khác. Là vì biểu hiện của người trong hai ngày thi đấu này vượt qua kỳ vọng của hắn, hay là do đã biết chuyện của mẫu thân người nên mới thế?”

“Có lẽ là do cả hai nguyên nhân này.” Dịch Vân gật gật đầu rồi nói: “Vừa rồi Cát Âu cho người mang tin tức lại đây mời ta đến đó gặp mặt, không biết là vì chuyện gì?”

“Chắc là có liên quan tới chuyện lần trước người muốn bọn họ mua khu mộ cùng trang viên. Chẳng qua mới có hai ngày thời gian, bọn họ có thể làm xong được sao? Thế này cũng không khỏi quá nhanh đi!”

Đi vào nơi dừng chân của Kiệt Nặc Tư gia tộc, quả nhiên giống như dự đoán của Môn La. Cát Âu thật sự mua được hai khối đất kia. Từ lúc hắn mở miệng nói cho đến giờ cũng bắt qua mới qua hai ngày, hiệu suất làm việc như vậy hoàn toàn vượt qua mong muốn của Dịch Vân. Thật là không thể tưởng tượng được!

Vừa mới gặp mặt, Cát Âu cùng mọi người trong Kiệt Nặc Tư gia tộc đương nhiên không thể ngoại lệ, đều hướng hắn chúc mừng hắn có thể thuận lợi tiến vào bài danh năm mươi cường của Ma Đấu đại hội. Nhìn biểu tình trên mặt của bọn họ giống hệt biểu tình của tất cả các giáo sư và đệ tử lúc hắn về đến khu nghỉ ngơi của học viện Thiên Phong, y như là cùng một khuôn đúc ra. Hiển nhiên là đều cảm thấy cực kỳ không thể tưởng tượng đối với việc hắn có thể thuận lợi thắng cấp.

Từ khi tiến vào vòng đấu một trăm cường, dường như ngoài hắn và Môn La ra sẽ không ai khác tin tưởng hắn có biện pháp lấy được thắng lợi tiếp theo. Ngay cả lão sư Mễ Nặc của hắn cũng vậy. Hắn biết biểu hiện của mình đều phá vỡ cái nhìn của mọi người nên cũng không thể trách biểu hiện giống nhau như đúc toát ra trên mặt mọi người.

Trải qua một lúc hàn huyên cuối cùng cũng nói đến chuyện chính.

“Các người chỉ dùng hai thanh nhị phẩm trung giai lôi thuộc tính ma binh cùng với một vạn kim tệ là có thể thuận lợi mua được?” Dịch Vân có chút kinh ngạc.

Lúc ấy hắn nhưng là đưa cho Cát Âu ba thanh lôi thuộc tính ma binh, còn nói qua rằng không tiếc gì đại giới. Nào ngờ Lam Duy Nhĩ gia tộc chỉ vền vẹn đồng ý điều kiện như vậy, dùng có hai thanh ma binh liền nguyên ý giao ra hai khối đất kia.

Hắn đã sớm biết Lam Duy Nhĩ gia tộc không thể nào coi trọng trang viên của mẫu thân cùng khối mộ địa của tộc nhân khác họ, vì thế mới chỉ xuất ra ba thanh thứ phẩm ma binh làm vật giao dịch. Không ngờ, hắn vẫn đánh giá quá cao mức độ coi trọng của Lam Duy Nhĩ gia tộc với hai khối đất kia. Đối với gia tộc bọn họ mà nói, giá trị vẫn kém xa so với hai thanh ma pháp binh khí.

Cát Âu cười nói: “Chỉ là một khối mộ địa của tộc nhân khác họ cùng với một khi nhà trang viên cũ nát căn bản là không đáng giá như vậy. Từ đầu ta chỉ nói ra cái giá là một thanh ma binh cùng mười vạn kim tệ mà thôi. Chỉ là thấy bọn họ còn muốn suy nghĩ cho nên lại đưa thêm một thanh ma binh. Lam Duy Nhĩ bá tước cùng với lão hồ li Bối Cách lúc đấy mới thống khoái đáp ứng.”

Nguyên lai lần này giao dịch là Cát Âu mang theo Dịch An trưởng lão cùng Ngạc Đa Đồ tự mình tới bàn bạc. Cái này cho thấy hắn thập phần để ý chuyện mà Dịch Vân giao phó, nhắc nhở.

Kiệt Nặc Tư gia tộc biểu hiện ra sự thận trọng kỳ lạ, tộc trưởng tự mình bái phỏng, đương nhiên Lam Duy Nhĩ gia tộc cũng không dám chậm trễ liền phái ra Thủ tịch trưởng lão của gia tộc Bối Cách tới đón tiếp. Lúc nhìn thấy Cát Âu lấy ra thanh lôi thuộc tính ma binh, Bối Cách bị dọa kinh hãi, đáng vẻ mừng như điên. Lập tức mời tộc trưởng Mặc Tây qua trao đổi.

Cát Âu suy nghĩ ra cái cớ cũng khá buồn cười. Chính là ở trong khối mộ địa kia có chôn một người có đại ân đối với tổ tiên của Kiệt Nặc Tư gia tộc. Có thể nói là năm xưa nhờ có sự trợ giúp của vị ân nhân này

mà bây giờ mới có Kiệt Nặc Tư gia tộc tồn tại. Bọn họ trải qua bao nhiêu năm không ngừng tìm kiếm, cuối cùng mới tìm được chỗ chôn hãn tại khu mộ địa kia.

Hiện tại sở dĩ sẽ đem hai thanh “Trân quý” lời thuộc tính ma binh của gia tộc lấy ra trao đổi là vì một lần nữa tu sửa lại mộ, hảo hảo cung phụng vị ân nhân của gia tộc đã ngủ yên này. Đương nhiên, về phần những mộ phần của người khác trong mộ viên, Kiệt Nặc Tư gia tộc bọn họ nhất định cũng sẽ chăm sóc, đảm bảo không giảm một chút phá hư.

Lý do buồn cười như thế, Cát Âu nhưng lại nói rõ ràng được đạo lý, không có chút nào sơ hở. Nói không để ý người khác tin như vậy là vì xem chuẩn Lam Duy Nhĩ gia tộc không có thể tìm hiểu sâu chuyện này.

Một cái họ khác tộc nhân không có quan trọng ở mấy trăm năm trước? Mặc Tây đến tên của hãn cũng lười hỏi. Thực ra cũng bớt cho Cát Âu một phen công phu nói dối. Trên thực tế, hãn đã chuẩn bị thỏa đáng tư liệu giả của tổ tiên cùng với cái “Ân nhân” kia, chỉ là không có phát huy tác dụng mà thôi.

Có Cát Âu chính mồm hứa hẹn. Hơn nữa chẳng qua đây chỉ là một khối mộ của tộc nhân khác họ, Lam Duy Nhĩ gia tộc từ trước đến nay chỉ làm cho hết lễ tiết, làm cái mặt ngoài, căn bản là chưa từng coi trọng. Có thể dùng nó để đổi lấy hai thanh nhị phẩm trung giai lời thuộc tính ma binh đã là việc hết sức vui mừng. Mặc Tây đương nhiên là ngàn vạn lần khăng khải đáp ứng rồi.

Về phần sau này, Kiệt Nặc Tư gia tộc sẽ đối đãi với khối mộ kia như thế nào, là thật sự chăm sóc cung phụng tốt hay cải biến thành cái khác, căn bản là bọn họ sẽ không quan tâm, cũng là tuyệt đối không hỏi đến.

Không phải chỉ là một khu mộ viên chôn tộc nhân khác họ sao? Cũng chỉ cần một lần nữa tùy tiện tìm một khối đất hoang mua xuống là được rồi. Đối với đứng đầu tứ đại thế gia của đế quốc, gia tộc Lam Duy Nhĩ từ trước đến nay làm việc đại khí, cũng không cần nhắc tới một việc nhỏ đơn giản như vậy.

Về phần trang viên cũ nát, Mặc Tây căn bản là không hỏi lấy một từ, coi như tặng kèm với mộ viên. Chỉ là ý tứ lấy một vạn kim tệ làm tượng trưng nhượng lại. Tuy rằng trang viên nhỏ không đến một trăm mét, nhưng ở ngoại ô của Kỳ Vũ thành được nói có giá một tác đất, một tác vàng thì giá cả như thế không khác gì đưa tặng.

Dịch An trưởng lão nói chen vào: “Hiện tại hai địa phương kia cũng đã mua xuống theo ý của người rồi. Người tính toán làm gì hai khối đất đó?”

Từ lời nói lúc trước của Dịch Vân, bọn họ đều biết Dịch Vân thập phần coi trọng hai địa phương này.

Mặc dù chắc chắn là có nguyên nhân, nhưng có một điều là tốc độ hoàn thành đã vượt qua yêu cầu của hãn, bây giờ đã thuận lợi lấy được. Không ai hiểu được rốt cuộc Dịch Vân muốn xử trí hai địa phương này như thế nào.

Chỉ nghe Dịch Vân thản nhiên nói: “Mộ viên cứ để nó duy trì hình dạng hiện tại. Chỉ là xung quanh mộ viên phải trồng cây bạch dương, cũng ở bên ngoài đào một cái hồ nước. Ta muốn trong nở đầy hoa sen, mà xung quanh phải có các loại hoa để nơi đó một năm bốn mùa đều có thể có cảnh tượng trăm hoa đua nở.

“Về phần trang viên kia, tìm người tu sửa lại bốn phía tường xung quanh. Trong sân phải có đầy hoa tươi. Trong phòng nhờ người mỗi ngày quét dọn. Nhưng toàn bộ bài trí ở bên trong thì đừng có động đến. Bất kể là bàn, trang phục, giường, ghế... tất cả đều phải duy trì bộ dạng vốn có mới được.”

Dừng một chút, Dịch Vân nói tiếp: “Còn nữa, cứ để cho lão giả trông coi mộ viên tiếp tục ở lại. Đem nơi ở của hãn xây dựng lại một chút cho thoải mái rộng rãi, cũng cho hãn đãi ngộ nhiều hơn. Về sau vẫn giao cho hãn quản lý, cũng phái thêm vài người dưới giúp hãn chăm sóc mộ viên đi. Cứ là như thế đi!”

Nói tới đây, Dịch Vân có chút thương cảm. Hồ nước hoa sen cùng với hoa tươi nở rộ là cảnh tượng mà mẹ hãn lúc còn sống thích nhất. Còn hàng bạch dương là loại cây trồng trong trang viên của Tư Đạt Đặc bộ tộc ở Ái Đạt trấn. Tất cả đều là những phong cảnh đẹp nhất trong trí nhớ của hãn.

Hãn cũng tin tưởng rằng mẹ hãn sẽ hài lòng với sắp xếp bố trí như thế.

Lời nói vừa xong đều khiến tất cả đều ngạc nhiên. Không nghĩ tới Dịch Vân không tiếc đại giới để mua được hai khối đất kia chỉ để xây dựng lại và sử dụng như vậy. Thật sự là khác xa so với dự liệu của bọn họ!

Ngạc Đa Đồ ngo ngoe nói: “Việc này làm thì không khó, mà phải nói là rất đơn giản mới đúng! Chỉ là... Vì sao người phải làm như vậy? Chẳng lẽ...”

Khoát tay áo. Dịch Vân lạnh nhạt nói: “Đừng có đoán mò! Ta cùng Lam Duy Nhĩ gia tộc không có một chút quan hệ gì cả! Cũng giống như các người bịa ra lý do, có một người rất quan trọng đối với ta đang ở trong khu mộ viên kia. Ta chỉ là muốn biểu đạt một ít tâm ý của ta mà thôi. Vấn đề này, sau này các người không cần nhắc lại.

Mộ chôn tộc nhân khác họ không nhất định phải là người trong tộc của Lam Duy Nhĩ gia tộc. Tuy Dịch Vân nói ra thế vẫn không giải thích nghi ngờ của bọn họ nhưng để bọn họ có thể tiếp nhận rồi.

Về phần nghe được bên trong mộ địa có người rất quan trọng đối với Dịch Vân cũng làm cho bọn họ suy nghĩ đến tột cùng mộ viên kia, biết rằng nhất định phải đem chuyện này làm thật tốt mới được

Kiệt Nặc Tư gia tộc làm Việc này khiến Dịch Vân rất hài lòng. Hắn cũng theo như hứa hẹn đưa ra năm thanh nhị phẩm trung giai lôi thuộc tính ma binh. Đám người Cát Ấu đương nhiên là thần tình hưng phấn tiếp nhận.

Năm thanh ma binh này đối với gia tộc bọn họ có giá trị không thể đo lường được. Có thể khiến cho chiến lực của đệ tử trong tộc đề cao một mảnh lớn.

Cát Ấu hiểu được, cho dù trong tay của Lam Duy Nhĩ gia tộc, đứng đầu tứ đại thế gia của đế quốc cũng không nhất định có được lôi thuộc tính ma binh phẩm chất cao như thế. Tại điểm này, ngược lại tiểu gia tộc của bọn họ còn hơn tứ đại gia tộc. Chẳng qua chỉ là làm thỏa đáng một việc nhỏ bé vì Dịch Vân lại có thể có được cực phẩm ma binh mà toàn đại lục khó cầu. Sự cảm kích đối với Dịch Vân lại tăng lên.

“Đúng rồi!” Trước khi đi, Dịch Vân dặn dò: “Lần này giao dịch, các người chỉ dùng hai thanh ma binh có thể để Lam Duy Nhĩ gia tộc gật đầu. Phần còn lại tự nhiên cũng là quy về các người. Chỉ là, lúc trước ta đã nói qua, thanh lôi thuộc tính ma binh kia chỉ là tàn dư phẩm mà thôi. Chỉ nhìn được chứ không dùng được! Nếu tranh đấu mà chém vào ma binh cùng phẩm cấp mà nói, e rằng có nguy cơ kiếm gãy người chết.

“Cá nhân ta đề nghị rằng đừng để lại. Đấu giá lấy giá cao bán nó đi ra ngoài đi.”

Mọi người nghe vậy rùng mình. Bọn họ quả thật có ý tưởng mang thanh ma binh được thêm kia phân phối cho trưởng lão hoặc đệ tử trong tộc. Bây giờ nghe Dịch Vân dặn dò như vậy, cũng lập tức đánh mất ý niệm trong đầu này.

Kiểm trên tay là sinh mệnh thứ hai của vũ giả, cũng là dựa vào đó để sống sót lớn nhất trong chiến đấu. Đương nhiên không thể dùng binh khí mà đã biết rõ nó có tỳ vết ở bên người.

Cát Ấu cùng với các trưởng lão cung kính đưa Dịch Vân ra đến ngoài cửa. Thấy vẻ mặt của hắn quan tâm hỏi Ngạc Đa Đồ về tình hình của Ny Khả, nói chuyện đến hơn nửa giờ mới rời đi. Cát Ấu thấy thế liền lâm vào trầm tư, cùng với Dịch An trưởng lão nhìn nhau. Trong ánh mắt của cả hai đều truyền lại cùng một ý tứ.

Biểu hiện như vậy là sao ? Là thân thuộc sao ?

Trong gia tộc Kiệt Nặc Tư, Dịch Vân vẫn tương đối gần gũi hai người Ngạc Đa Đồ và Ny Khả. Mức độ tín nhiệm của Dịch Vân với bọn họ càng nhiều hơn so với bản thân hắn là tộc trưởng gia tộc cùng Thủ tịch trưởng lão Dịch An

Cát Ấu nhìn bóng dáng Dịch Vân rời đi, trong lòng thầm nghĩ: “Nếu hắn coi trọng hai chú cháu Ngạc Đa Đồ như vậy, như vậy. Ta nên suy nghĩ cho bọn họ một ít đặc ân. Trước hết đem Ngạc Đa Đồ cùng với Ny Khả ngoại lệ tiếp nhận thành thành viên trực hệ của gia tộc. Ban thưởng cho họ tộc Kiệt Nặc Tư. Sau đó, đem Ngạc Đa Đồ thăng lên làm chính thức trưởng lão, đợi Ny Khả từ lúc Thiên Phong học viện tốt nghiệp, cũng lập tức ngoại lệ thăng nòng làm phó trưởng lão gia tộc đi !”

“Làm như vậy, có thể đem Dịch Vân giữ chặt tại Kiệt Nặc Tư gia tộc chúng ta!”

Dịch Vân là một viên kẹo cực phẩm. Cát Ấu hy vọng hắn có thể làm cho gia tộc bọn họ ngọt đến tận xương cốt. Mà hai người Ngạc Đa Đồ cùng Ny Khả chính là cái que xâu lại, để bọn họ có thể liên tục hưởng đến vị ngọt của mật đường hay không. Ở đây, còn thêm một bé A Lôi Lạp nữa.

Chỉ cần ba người này vẫn có thể ở trong gia tộc của bọn họ thì Kiệt Nặc Tư gia tộc có thể liên tục nhắm nháp vị ngọt ngào đến tận mai sau rồi. Ngọt tiến vào xương, ngọt thấm trong lòng.

Nghĩ đến đây, Cát Âu cùng với Dịch An đồng thời bật cười thoải mái.

242. Chương 243: Tranh Đoạt

Rời đi nơi dừng chân của Kiệt Nặc Tư gia tộc, đi đến bên ngoài mộ viên của mẫu thân, lại phát hiện tại đó có thêm một cái trạm gác. Đang có hơn mười người bảo vệ của trực đêm canh giữ. Mà ở cạnh trạm gác đã dựng lên mấy cái doanh trường cho thấy bọn họ có tính toán ở lại đây lâu dài.

Không cần nghĩ cũng có thể biết, nhất định những người này đều là do Kiệt Nặc Tư gia tộc phái đến.

Môn La thấy thế kinh hãi than: “Năng lực làm việc của Kiệt Nặc Tư gia tộc thật không tệ. Người còn chưa mở miệng, bọn họ đã có thể đem chuyện kế tiếp làm được ổn thỏa, ngay cả việc phái người qua ở lại trông giữ cũng có thể nghĩ đến trước. Cát Âu thoát nhìn giống một cái người thô lỗ lại có thể làm việc chi tiết như thế. Lúc trước người an bài bọn họ làm đối tượng hợp tác thật không sai.”

Dịch Vân đứng trên đồi núi ở chỗ xa, chỉ xa xa nhìn mộ viên mà không có đi đến. Môn La hỏi: “Sao thế? Không phải là người tới thăm mẫu thân người sao?”

Chậm rãi lắc đầu, Dịch Vân nói: “Không được. Hiện tại chứng kiến Kiệt Nặc Tư gia tộc phái người tới trông coi bảo vệ làm ta rất yên tâm. Đến bây giờ, toàn bộ chuyện của mẫu thân mộ địa cùng trang viên đã an bài tốt. Ta cũng không tiếp tục suy nghĩ, cuối cùng cũng có thể đem toàn bộ tâm ý đặt vào trận đấu.”

Thở dài, Môn La nhẹ giọng nói: “Nói vậy, mẫu thân người chắc cũng vui mừng vì người sắp xếp như thế.”

“Không, cái này chỉ là tạm thời mà thôi.”

“Vậy là có ý gì?” Môn La khó hiểu.

Khuôn mặt Dịch Vân không chút biểu tình, thản nhiên nói: “Nơi này vốn là mộ viên tộc nhân khác họ thuộc về Lam Duy Nhĩ gia tộc. Cũng không được một chút quan tâm để ý của bọn họ. Lão đại, người cho rằng mẫu thân ta sẽ hy vọng ở lại địa phương lạnh như băng này sao?”

Môn La ngạc nhiên!

“Nơi này không xứng, cũng không có tư cách trở thành nơi mẫu thân ta vĩnh viễn yên nghỉ. Chờ ta thuận lợi thu hồi lãnh địa Ái Đạt trấn, sau khi ổn thỏa xây dựng lại trang viên ban đầu của Tư Đạt Đặc sẽ dời linh cửu của mẫu thân trở về Ái Đạt trấn. Nơi đó là cổ hương của mẫu thân. Ông ngoại cùng với cậu đều ở nơi đó. Nghĩ rằng đây mới là hy vọng của mẫu thân!”

Thì ra Dịch Vân đã tính toán hết. Nếu ngày sau thật sự có thể đem tổ địa của Tư Đạt Đặc bộ tộc đoạt lại thì cũng phải mất thời gian dài mấy năm để xây dựng lại Ái Đạt trấn. Trước hết mua lại hai khối đất chôn cất mẫu thân từ trong tay Lam Duy Nhĩ gia tộc cũng chỉ vì ở tạm một đoạn thời gian chờ đợi này mà thôi.

Mười năm qua, hắn chưa từng cung phụng qua mộ mẫu thân, vẫn vì thế mà canh cánh trong lòng. Hiện tại an bài như vậy, cũng có thể cho hắn cảm thấy an lòng.

Bỏ ra chi phí lớn như vậy, chỉ vì một câu yên tâm thoải mái. Đáng giá!

Môn La nghe vậy giật mình, sững sờ một lát, thở dài nói: “Ai! Người thật sự nắm chắc lấy được chiến thắng cuối cùng của đại hội lần này sao? Người hẳn là hiểu được, lấy thực lực trước mắt của người, nhiều nhất hiện tại cũng chỉ đối phó được với đối thủ có trình độ cao nhất giống như An Na đã là cực hạn mà người có thể làm. Còn nếu hơn thì khó có thể thắng.”

“Nếu người gặp được đối thủ là đệ tử của tứ đại gia tộc tu luyện Huyết Kế tuyệt học đã vào cảnh giới đỉnh phong thì mười phần chắc chắn là người sẽ thua. Những người này còn như thế, lại càng không phải nói đến Ma Đa của Lam Duy Nhĩ gia tộc. Hắn cực kỳ có khả năng đã đạt tới cảnh của thất tinh linh vực, cơ hồ là tiêu điểm trong lần Ma đấu đại hội này, là mạnh nhất trong tất cả những người dự thi. Người hẳn là rõ ràng hơn so với bất cứ kẻ nào mới đứng.”

Dịch Vân nhìn mộ viên phương xa, không nói gì.

Khẽ thở dài, Môn La nói tiếp: “Tuy rằng tại những trận đấu trước ngươi còn giấu giếm, cũng không xuất ra toàn bộ thực lực. Nhưng là vẫn không thắng được cái Tam ca Ma Đa kia của ngươi. Thủy, hỏa song hệ ma pháp phụ trợ, Phần Kiếp Tử Diễm dấu khí cũng là Huyết Kế tuyệt học cấp bậc siêu hạng. Nhưng những thứ này đối với tăng trưởng thực lực bản thân cũng có một mức độ nhất định. Ma Đa cũng đồng dạng là người tu luyện Huyết Kế công pháp. Ngươi cùng hắn trong đó chênh lệch hai tinh giai vị cũng là chênh lệch của người tu luyện Huyết Kế tuyệt học, có thể nói là không có khả năng vượt qua...”

“Nếu là nói ta sử dụng kiếm kỹ thì sao?”

Môn La kinh hãi: “Luyện kiếm quỹ ngục? Thất tinh cấp bậc kiếm kỹ, cường giả lục tinh lĩnh vực làm sao có thể ngăn cản được. Ngươi...?”

Cũng khó trách Môn La giật mình như vậy.

Lúc Dịch Vân vẫn còn ở trình độ lục tinh sơ giai đã từng lấy Luyện kiếm quỹ ngục đánh chết lục tinh cao giai lĩnh vực Quang Minh giáo chủ tại Mật Nhược Nhân thành. Hiện tại hắn đã thăng cấp trung giai, uy lực của kiếm kỹ thi triển ra tự nhiên là tăng mạnh. Ngày đó có thể đánh bại cao giai, hôm nay có thể đánh bại đỉnh phong. Uy lực của kiếm kỹ có thể nói là có một không hai ở toàn bộ cấp bậc lục tinh lĩnh vực

Mà thức kiếm kỹ Luyện kiếm quỹ ngục này lại là tuyệt đại hung kiếm bí truyền của Tư Đạt Đặc gia tộc. Cực kỳ bá đạo, cực kỳ ác độc! Kiếm xuất ra chắc chắn sẽ dẫn đến huyết hải đào thiên. Tại năm tháng xa xôi trước kia, hung danh lan xa gần như là cả đại lục. Không đỡ được thì kết quả duy nhất là chết, lại còn là chết cực thảm, toàn thân bị chém thành thịt vụn. Dịch Vân thế mà lại nổi lên sát tâm với Ma Đa?

Dịch Vân ngẩng đầu nhìn lên. Phía trên một vầng trăng bạc thanh khiết sáng ngời, ôn nhu làm cho người ta say mê. Biểu tình của hắn bình tĩnh, lạnh nhạt nói: “Sở dĩ ta đến đây chính là vì Ái Đạt trấn lãnh địa mà đến. Đó là tổ địa mà Tư Đạt Đặc bộ tộc chúng ta thủ hộ cả vạn năm. Tuyệt đối không thể chấp nhận ở trong tay người khác. Huống chi, nơi đó cũng là nơi ngủ yên ông ngoại cùng cậu bọn họ, không cho phép bất cứ kẻ nào đến phá hư. Cho nên, dù vì nguyên nhân nào đi chăng nữa, nếu có kẻ nào chặn trước mặt ta, ta cũng chỉ có thể diệt trừ hắn.”

Dịch Vân hiểu được rằng nếu bỏ qua cơ hội phong thưởng của kì Ma Đấu đại hội lần này. Ngày sau, nếu muốn đoạt lại Ái Đạt trấn tổ địa thì trừ khi là phản lại Kỳ Vũ đế quốc, cùng cả cái đế quốc là địch. Hoặc là trực tiếp giết sạch tất cả người trong gia tộc nào được đến khối đất phong kia. Giết tuyệt đến cùng cho đến khi diệt sạch. Giống như năm đó Tư Đạt Đặc bộ tộc bị Hắc y nhân đồ diệt để lại Ái Đạt trấn trở thành nơi vô chủ. Như vậy, hắn mới có thể có cơ hội đoạt lại tổ địa.

Nhưng là, hắn thật sự có thể làm điều đó sao?

Không thể! Không nói đến là có hay không thực lực làm được điều đó, Dịch Vân biết rõ điểm mấu chốt của bản thân. Hắn tuyệt đối sẽ không làm chuyện ác cùng dạng với đám Hắc y nhân kia!

Cho nên, đạt được chiến thắng cuối cùng trong lần ma đấu đại hội này đã là lựa chọn duy nhất trước mắt hắn.

Môn La đoán ra suy nghĩ trong lòng của Dịch Vân, trầm ngâm một lúc, nói: “Nhưng là, bây giờ cơ hồ những tuyển thủ thi đấu có thể tiến vào tiền năm mươi cường đều là thành viên của một cái thế lực gia tộc. Nếu ngươi vì thắng lợi mà sử dụng ra kiếm kỹ, kết quả duy nhất của bọn họ chính là chết. Đó không phải tương đương với việc ngươi hướng những gia tộc có thể lực ấy khiêu chiến hay sao? Hơn nữa, điều này cũng sẽ làm thân phận ngươi lộ ra ngoài!”

Khóe miệng nhếch lên một cái độ cong yêu dị, Dịch Vân lạnh nhạt cười nói: “Lão đại, hiện tại ta chỉ có thể đi từng bước tính từng bước. Nếu mọi chuyện đều lo lắng trước cẩn thận, tính toán chi tiết thì sau đó thế nào cũng không đi được bước nào. Hiện tại ta không lo lắng những thứ khác, ta chỉ đến vì dành được thắng lợi cuối cùng, đoạt được lại tổ địa. Ai ngăn cản thì người đó phải chết. Nếu ngay cả ngăn cách này cũng không bước qua được thì ngày sau làm sao có thể trọng chấn vinh quang của bộ tộc Tư Đạt Đặc chúng ta? Như thế nào có thể trở thành cường giả đứng đầu?”

“Thời khắc mấu chốt chỉ cần bại lui từng bước. Nhưng là ai có thể tính toán được rõ ràng thế cục tương lai. Toàn tâm toàn ý vì hiện tại, chỉ cầu không hối hận. Đó chính là con đường cường giả của ta!”

Dứt lời, Dịch Vân nhìn thật sâu về phía mộ phần của mẫu thân ở xa. Sau đó liền quay người rời đi nơi này.

Lúc này trong lòng hắn yên tĩnh, giống như một cái hồ nước không gợn sóng, bình tĩnh mang theo trang nghiêm. Hắn cho ra một quyết định.

Môn La kinh ngạc nhìn bóng dáng đang dần rời đi, trong lòng không khỏi trầm nghĩ: “Tuyệt nhiên! Tự tin! Phách ý! Không một cái nào không phù hợp với điều kiện của một cường giả. Tuy lúc này trình độ của hắn chỉ là lực tinh trung giai thấp kém. Nhưng mà tâm tình lại đạt tới cảnh giới đã ngoài thất tinh. Chỉ cần hắn có thể tiếp tục duy trì tâm cảnh như vậy...”

“Chết tiệt! Trước kia ta đây như thế nào lại không biết mình có thiên phú làm “Bà vú” cơ chứ? Có thể tự tay dạy dỗ ra một cái quái thai như vậy! Bỗng nhiên có một loại trực giác quái dị, sau gần bảy nghìn năm ta xuất hiện ở đây cứ giống như là vì hắn mà đến! Vì sao ta lại có trực giác vớ vẩn như vậy chứ? Mặc kệ! Tóm lại tiểu tử tóc đen này chính là một cơ hội. Một cơ hội tuyệt hảo để Tư Đạt Đặc bộ tộc ta một lần nữa quân lâm Khung Vũ đại lục. Ha ha ha ha ha!”

Nghĩ đến đây Môn La ngửa mặt lên trời cười như điên.

Trong hai ngày tạm nghỉ thi đấu, Dịch Vân cũng không đến thi đấu tràng xem tư cách bài danh trận đấu của người thứ 51 đến 100. Cũng không có ở lại trong phòng của học viện nghỉ ngơi dưỡng sức cùng với đám người An Na. Mà đi một mình ra ngoài thành Kỳ Vũ hơn mười dặm, tu luyện trong một khu rừng rậm dưới sự ngăm đồng ý của Mễ Nặc.

Đối với hắn mà nói đây cũng là sự lựa chọn tốt nhất. Nếu có một số người ngoài ở đây, nhiều nhất hắn chỉ có thể tu luyện hỏa thuộc tính ma lực nhất hệ, giúp ích rất có hạn cho trận đấu tiếp theo. Mễ Nặc có thể cho phép hắn tự do hành động là có sự trợ giúp rất lớn đối với sự tiến triển của tu luyện của hắn. Đem trạng thái chính đến tốt nhất cho lúc đối mặt với cuộc chiến tranh đoạt bài danh.

Trước tiên hắn vẽ ra một cái ma pháp trận ngôi sao sáu cánh giản dị. Pháp trận này cũng có hiệu quả là giam cầm thiên địa nguyên tố. Mặc dù kém rất xa so với Cầu linh pháp trận cấp bậc Tinh Vực nhưng hiện tại đã có thể thỏa mãn yêu cầu của hắn.

Ngồi vào giữa pháp trận, Dịch Vân đem bốn khóa nguyên tố phách thạch màu sắc khác nhau, to ước chừng một nắm tay đặt tại chung quanh ma pháp trận. Sau đó ngay lập tức nhắm mắt, toàn tâm toàn ý tu luyện.

Lúc trước hắn đã phát hiện một cái pháp tắc nguyên tố mới mà chưa ai biết. Đó chính là khi độ dày của hàm lượng nguyên tố trong không khí đạt tới cân bằng, sau khi đến điểm tới hạn thì giữa những nguyên tố khác nhau sẽ bắt đầu sinh ra chất biến. Do đó mà hình thành một cỗ năng lượng mới kỳ dị.

Cỗ năng lượng mới này hoàn toàn khác hẳn với bát đại nguyên tố thuộc tính nhưng lại có thể cùng chúng nó dung hợp làm một khối, không hề đình trệ. Đối với người tu luyện ma khí có thể sinh ra sự trợ giúp rất lớn.

Hơn nữa, cũng có một hiện tượng kỳ quái. Để có thể làm cho nguyên tố tác động lẫn nhau mà sinh ra năng lượng mới thì ít nhất phải có từ ba hệ nguyên tố trở lên, nguyên tố phách thạch các hệ khác nhau mới có thể làm được. Lúc trước Dịch Vân sử dụng chính là thủy, hỏa, phong ba hệ phách thạch. Mà bây giờ lại có thêm Hắc ám hệ nguyên tố phách thạch từ chỗ Bối Lợi Mỗ mới có được thuộc tính bốn hệ.

Trên Khung Vũ đại lục, nguyên tố phách thạch tồn tại là cùng cấp với dị bảo. Một mình hắn trong tay có được bốn loại thuộc tính phách thạch bất đồng, đã thế còn là trọng lượng hơn ngàn cân. Chuyện kỳ ngộ tốt đẹp thế này cũng coi như thiên cổ hiếm có.

Bốn loại nguyên tố khác nhau cùng nhau dung hợp sinh ra vô thuộc tính năng lượng mới cũng tinh thuần hơn rất nhiều so với ba hệ nguyên tố dung hợp lúc trước. Chỉ thấy những năng lượng đó bị hai hệ ma lực tràn đầy trong cơ thể Dịch Vân dẫn dắt mà hình thành nên một hỗn hợp, tự động chui vào thân thể hắn, tiến vào trong khí hải. Ngay lập tức liền bao trùm hai cỗ ma lực thủy hỏa ở bên trong, dung hợp rồi mới sinh ra năng lượng thuộc tính khổng lồ tinh thuần hơn.

Nhờ vào ma lực trong cơ thể không ngừng dung hợp tăng lên. Tiến cảnh tu luyện của Dịch Vân cũng đề cao lên trên diện rộng. Nhanh gấp mấy lần người tu luyện ma khí khác. Cảm thụ được đấu khí cùng ma lực trong thân thể đang lột xác, khoe miệng Dịch Vân khẽ cười, đem năng lượng này áp súc ngưng luyện.

Thiên địa nguyên tố một khi cô đọng lại chính là hình thành ma lực. Mà một khi ngưng luyện thì chính là hình thành...

Đấu khí

Hai loại hệ thống tu luyện bất đồng lúc này lại đang tiến hành đồng thời trong cơ thể của Dịch Vân, phân chia thành hai bên ở trong khí hải. Bên trái là cường lực cô đọng ma lực, trái lại bên phải lại ngưng luyện đấu khí. Giống như hai quân đối đầu phân biệt rõ ràng, hoặc là như thủy và dầu phân cách nhau.

Hai loại hệ thống tu luyện đều mỗi thứ một đường, không hề phát sinh hiện tượng can thiệp đình trệ lẫn nhau. Một màn vô cùng quỷ dị mà Dịch Vân làm qua lại thuận buồm xuôi gió, không hề thấy có chút phí sức.

Nếu lúc này có ai có thể chứng kiến tình hình tu luyện của hắn sẽ bị kinh sợ đến mức không nói ra lời. Bất kể là Mê Nặc, An Kiệt La hay là vẫn có danh xưng hộ quốc pháp thánh Kiệt Mê Đạt nhìn thấy chắc chắn phản ứng đều giống nhau. Bởi vì những gì hiện tại Dịch Vân đang làm đã hoàn toàn nằm ngoài định luật thép của vô số người tu hành ma khí trên đại lục vạn năm qua.

Trên đại lục, người có thể có được tư chất đồng thời tu luyện ma khí là cực kỳ nhỏ. Phụ Á cũng là một trong số đó. Mà một số kỳ tài có thể đồng tu ma pháp và đấu khí đó trong lúc tu luyện, bọn họ nhất định phải đem ma pháp cùng đấu khí tách ra mới tu luyện được.

Bởi vì hai thể loại tu luyện hệ thống bất đồng không có khả năng đồng thời vận chuyển cùng lúc trong người. Nếu thật sự có người làm vậy sẽ dẫn đến việc ma lực cùng với đấu khí kịch liệt bài xích, rơi vào kết cục kinh mạch đứt đoạn, khí hải hủy diệt, chỉ có thể là con đường chết.

Mà lúc này Dịch Vân lại làm ra loại chuyện không ai dám làm thử này, hoặc nói cách khác là những người từng thử phương pháp giống thế đều đã chết... mà hắn vẫn không có chuyện gì. Đây là hoàn toàn đánh vỡ lẽ thường, đánh vỡ thiết tắc định luật mà mọi người nhận biết.

Lịch sử vạn năm thiết luật là vết máu đỏ sẫm khắc trên thạch bản, kết quả là do sinh mệnh của vô số tổ tiên thử nghiệm mà đạt được, giống như tấm bia đá vững chắc trong tâm của từng người tu luyện ma khí. Từng câu từng chữ là cùng cấp với “Thiên tắc”. Mà Dịch Vân lại độc lập đứng ngoài một cái định lý thiên tắc như vậy.

Sở dĩ sẽ có quái sự như vậy phát sinh, là vì sau khi Dịch Vân trải qua sự cải tạo thân thể của tổ khí “Hồng Liên” của Tư Đạt Đặc bộ tộc.

Cường độ khí hải cùng kinh mạch trong cơ thể hắn đã lớn vượt qua người bình thường. Đối với hắn, vấn đề năng lượng bài xích của nguyên tố mà người bình thường sợ hãi đề phòng căn bản là không tồn tại.

Có thể làm cho ma lực cùng với đấu khí đồng thời vận chuyển tu luyện trong khí hải cũng là do hắn hấp thu tri thức trong Âm tàng thư quán của Thiên Phong học viện rồi từ đó tạo ra phương thức tu luyện mới. Đó cũng là phương thức tu luyện gần như chỉ có hiệu quả đối với hắn. Tốc độ tu luyện nhanh hơn, ma lực cùng đấu khí luyện hoá ra cũng càng mạnh.

Ngay khi phát hiện ra phương pháp tu luyện này thật sự hữu dụng, Dịch Vân đương nhiên là muốn dùng. Từ đó liền lấy một dạng khác biệt phương thức để tu luyện. Hắn hoàn toàn không có ý thức hắn lại một lần nữa đánh vỡ định luật thiết tắc vạn năm trên Khung Vũ đại lục. Một việc kinh hãi thể tục như thế, hắn lại coi đó là chuyện đương nhiên.

Nếu là bộ Thiên bảng kì thư “Kỳ ma tuyệt đấu bảng” đã thất truyền hơn ngàn năm vẫn còn, thì diệu pháp tu luyện chưa từng có người ném thử này của hắn khẳng định sẽ tiến vào mười tên đầu bảng.

Trợn to mắt nhìn phạm vi bên trong pháp trận tràn ngập tân năng lượng tinh thuần lại vô dùng quỷ dị, Môn La thở dài trong lòng: “Quả nhiên giống với dự liệu của tên tiểu quỷ này. Tân năng lượng do bốn hệ

thiên địa nguyên tố dung hợp mà thành thật sự hùng hậu hơn so với từ ba hệ pháp thạch dung hợp ra. Cái này đối với tiến cảnh tu luyện của hắn lại có trợ giúp càng lớn!”

“Đáng tiếc, ma pháp trận này chỉ vẹn vẹn là lực tinh cấp bậc, không thể câu thông với thiên địa nguyên tố. Bốn viên nguyên tố pháp thạch cỡ nắm tay đã là cực hạn. Nếu mà có một toà cầu linh pháp trận giống như trong tổ ốc, tiểu tử này có thể đem bốn toà nguyên tố pháp thạch quặng mỏ mang ra. Nói như vậy sự trợ giúp đối với hắn cũng không chỉ có trình độ này mà thôi.”

Đối với những việc quái dị có thể phát sinh trên người Dịch Vân, Môn La đã không còn thấy quái dị. Tuy rằng hắn cũng từng bị cái tu luyện pháp môn kỳ lạ này mà cảm thấy khiếp sợ. Nhưng sau đó quen dần, cũng lười nghĩ lại, cũng lười tìm hiểu nguyên nhân.

Thần kinh của hắn vốn rất lớn! Những việc nhỏ này cũng không suy nghĩ nhiều, dù sao cũng là có lợi. Những cái khác hắn sẽ không suy nghĩ thêm làm gì.

Trong lúc Dịch Vân dốc lòng tu luyện, đương nhiên Cầu Cầu cũng sẽ không nhàn rỗi, chủ động “mời” tất cả dã thú, phi cầm trong vòng phạm vi một dặm hoặc là cường chế di dời, hoặc là một ngụm nuốt vào bụng. Tóm lại chính là ngăn chặn tất cả biến cố có thể phát sinh làm ảnh hưởng tới sự tu luyện của Dịch Vân. Nó cũng cảm thấy mỹ mãn vì ăn no nê một bữa.

Có Cầu Cầu tham ăn mà thực lực mạnh mẽ ma thú này ở đây, lại có Môn La - radar siêu cấp cảnh báo hình người ở một bên canh giữ, Dịch Vân căn bản không lo lắng sẽ có bất kì kẻ nào hoặc ma thú đến gần nơi này. Toàn bộ mọi biến cố của nhân tố bên ngoài không cần hắn quan tâm, chỉ toàn tâm toàn ý đắm chìm trong thế giới luyện hoá đầu khí và ma lực.

Tâm cảnh vô vi, tu luyện càng nhanh!

Rất nhanh! Thời gian cứ từng giờ từng giờ trôi qua.

Đại sảnh của Kỳ Vũ hoàng cung.

“Kiệt Mễ Đặc, đối với việc hắn có thể hoá giải lục tinh đỉnh phong Thiên lôi phá không, ngươi có nghĩ ra kết quả không?” Kỳ Vũ quốc vương Áo Nhĩ Ba hỏi.

Kiệt Mễ Đạt lắc lắc đầu đáp: “Bệ hạ! Sau trận đấu, viện trưởng của các đại học viện đều từng tới đây hỏi qua ta vấn đề đó. Trong đó biểu hiện của An Kiệt La viện trưởng là nóng vội nhất. Nhưng là đáp án đều giống nhau! Đây đã hoàn toàn vượt qua lý luận thường thức của ma pháp hiện thời. Ta nghĩ cả buổi vẫn là không thể nghĩ ra đáp án.”

“Qua lâu như vậy ngay cả ngươi là hộ quốc pháp thánh cấp bậc Tinh Vực cũng không có biện pháp nghiên cứu ra?” Áo Nhĩ Ba rất là kinh ngạc.

Trầm ngâm một lát, Kiệt Mễ Đạt nói: “Trước mắt, chỉ biết cái kia phải là một cái khí tràng quỷ dị có thể làm cho tất cả các ma pháp không có hiệu quả. Thời gian có thể duy trì rất ngắn, hơn nữa uy năng cũng phải có hạn mới đúng. Rất có thể chỉ phát huy được đối với ma pháp từ lục tinh linh vực trở xuống mới đúng. Còn về phần chi tiết cùng với nguyên lý thì triển, đến bây giờ ta vẫn không thể lý giải.”

Cái Áo Nhĩ Ba cùng với An Kiệt La đang thảo luận chính là “Cấm ma pháp tắc” mà Dịch Vân từng thi triển.

Bọn họ đối với pháp tắc này là nghĩ không ra nhưng lại không thể trực tiếp đi tìm Dịch Vân để hỏi rõ ràng. Khung Vũ đại lục có một cái quy định bất thành văn mà mọi người đều biết. Đó là đối với huyền ảo trên ma pháp cùng ảo diệu trên đầu khí của một người chỉ thuộc loại bí mật của người đó hoặc là gia tộc đó. Người bên ngoài tuyệt đối không thể tìm tòi nghiên cứu. Quy củ này được tất cả những người tu luyện ma khí trên đại lục tuân theo. Cho dù là vương quyền hay cường quyền cũng không thể lay động nửa phần.

Cho nên, cũng bởi vì thế mà các tuyệt học tổ truyền của các cổ lão gia tộc vẫn có thể duy trì độc nhất. Nếu Áo Nhĩ Ba cùng Kiệt Mễ Đạt muốn nhờ đến vương quyền cùng lực lượng đến bức bách Dịch Vân giao ra nguyên lý huyền ảo của “Cấm ma pháp tắc” sẽ dẫn tới sự liên hợp chống lại của toàn bộ ma khí tu luyện giả trên đại lục. Đó đều là kết quả mà bọn họ gánh vác không nổi.

Giật mình sững sốt, Áo Nhĩ Ba nói: “Nói như vậy, người thiếu niên kia hẳn là một kỳ tài! Hiện tại hẳn cũng chỉ có gần mười bảy tuổi, có thể đạt tới trình độ lục tinh trung giai. Nghe đồn hẳn là con tư sinh của Mễ Nặc viện trưởng. Mễ Nặc người này luôn chuyên chú vào việc dạy học của học viện, không có sắc thái phe phái chính trị. Nếu có thể mượn sức thì đứa con trai này của hẳn cũng đáng cho Vương thất chúng ta qua mượn sức.”

“Đợi sau khi lần đại hội này chấm dứt, bốn vương liền phái người đi mời chào hẳn! Số tiền lớn, binh khí ma pháp... bốn vương đều có thể cho. Thậm chí là không tiếc hứa cho hẳn địa vị bá tước. Nhất định phải kéo hẳn đến dưới trướng của Kỳ Vũ vương thất để quốc chúng ta. Không thể để cho tứ đại gia tộc đoạt đi. Nhất là Lam Duy Nhĩ gia tộc lại càng không được!”

Lam Duy Nhĩ gia tộc đứng đầu trong tứ đại thế gia của đế quốc. Mấy năm qua sự phát triển của bọn họ mơ hồ có xu thế vượt qua Vương thất. mặc dù có sự tồn tại của Quang Minh giáo đình thì thực lực của các đại gia tộc dù có cường thịnh cũng không thể phát sinh chuyện tạo phản. Tính duy nhất của vương quyền tuyệt đối không thể bị lay động.

Nhưng là từ xưa đến nay, tranh đoạt nhân tài giữa vương thất cùng các đại gia tộc chưa từng ngừng lại. Đây đều là chuyện bình thường trong các đại đế quốc. Nếu thật sự là có nhân tài mới xuất hiện, Kỳ Vũ vương thất cũng sẽ không bỏ qua. Cạnh tranh, không chỉ là con người mà còn là thể diện. Đó cũng là suy nghĩ lúc này của Kỳ Vũ đương nhiệm đế vương Áo Nhĩ Ba.

Gật gật đầu, Kiệt Mễ Đạt đáp: “Bệ hạ quyết định thánh minh. Kỳ thật, ta cũng có tính toán như vậy. Ma đầu đại hội lần này vừa kết thúc, bất kể thành tích cuối cùng mà hẳn lấy được là như thế nào, ta đều có ý để hẳn trở thành quan môn đệ tử cuối cùng của ta. Nói như vậy hẳn là hẳn sẽ không cự tuyệt.”

“Người tính thu hẳn làm tên đệ tử cuối cùng của người?” Áo Nhĩ Ba đại kinh ngạc.

Kiệt Mễ Đạt là Tinh Vực pháp thánh thủ hộ đế quốc, ánh mắt tự nhiên là khá cao. Người bình thường là tuyệt đối không thể có được sự coi trọng của hẳn. Mà ngay cả trong vương thất có được mấy hoàng tử công chúa có thiên phú ma pháp cực cao, dù Áo Nhĩ Ba mở miệng thỉnh cầu hẳn cũng chưa bao giờ đáp ứng. Hiện tại hẳn lại chọn Dịch Vân.

“Đây là việc tốt!” Áo Nhĩ Ba cười to nói: “Có người hộ quốc pháp thánh này ra mặt, sao còn phải lo hẳn sẽ không đáp ứng tiến vào dưới trướng của Vương thất ta nữa! Tốt lắm? Kiệt Mễ Đạt, việc này làm phiền người xử lý đi!”

Áo Nhĩ Ba quốc vương nghĩ thầm: “Lúc này chắc hẳn các đại gia tộc cũng đã chú ý tới chỗ đặc dị của thiếu niên kia, nhất định sẽ sử dụng tới hậu trọng điều kiện để tiến hành mời chào. Nhưng mà cho dù bọn họ đưa ra điều kiện thế nào cũng làm sao so được với việc một pháp thánh cấp bậc Tinh vực đến làm lão sư chứ?”

Người thiếu niên kia ngày sau rất có cơ hội trở thành bát tinh, thậm chí là tuyệt thế cường giả. Một nhân tài như vậy là thứ mà vương thất cần nhất.

Tại chiến trường tranh đoạt nhân tài lần này, Áo Nhĩ Ba có mười phần tin tưởng sẽ một kích tất thắng.

Kiệt Mễ Đạt nghĩ thầm: “Chỉ cần Dịch Vân có thể trở thành học sinh của hẳn. Như vậy hẳn có thể lấy thân phận lão sư để cho hẳn nói ra huyền ảo tuyệt pháp của việc có thể vô hiệu hóa ma pháp. Hẳn có cảm giác rằng loại pháp môn quỷ dị này ngày sau có thể tạo thành nguy hại đối với hẳn. Ngày nào còn chưa thể biết được nguyên lý ảo diệu của nó, hẳn sẽ không thể an tâm.

Để người thiếu niên kia trở thành đệ tử của mình thì việc này tự nhiên có thể dễ dàng giải quyết.

Ngoại trừ hẳn ra, e là cũng có những cường giả khác chú ý tới chỗ đặc dị của thiếu niên này, có thể trong đầu cũng nổi lên ý niệm giống hẳn. Nhưng hẳn cũng không lo lắng. Không ai có thể cự tuyệt được hấp dẫn của việc trở thành chân truyền đệ tử của một hộ quốc pháp thánh như hẳn. Không cần suy nghĩ, hẳn có tin tưởng mười phần.

Nghĩ đến đây, Áo Nhĩ Ba cùng với Kiệt Mễ Đạt đồng thanh bật cười.

Hai người, hai dạng tâm tư tính toán, có cùng một dáng tươi cười như dự liệu trước được mọi việc.

243. Chương 244: Tên Đứa Con Rơi

Hai ngày sau, vòng 25 cường rốt cuộc bắt đầu. Khi đại hội đem bảng danh sách thi đấu đưa tới lại làm cho mọi người kinh ngạc, Dịch Vân xếp ở trận đầu, mà đối thủ của hắn là một gã sáu sao trung giai hỏa hệ Pháp Cường, đồng cấp với hắn hiện tại.

“Chỉ là trung giai? Ma đấu đại hội từ lúc đầu 3 vạn người, đào thải đến giờ còn 50 người, đi vào đại chiến tranh đoạt 25 cường giả, như thế nào còn có tuyển thủ trình độ trung giai? Anna không dám tin, kinh hô.

“Khụ khụ khụ!” Ca Đức phó viện trưởng ho nhẹ vài tiếng, nói: “Anna, người nói như vậy là không đúng rồi, Dịch Vân cũng là tuyển thủ trung giai, không phải vẫn vào trong danh sách 50 cường sao? Có lẽ tuyển thủ này giống như Dịch Vân, đều là thâm tàng bất lộ, có bản lĩnh khiêu chiến vượt giai.”

Mọi người thấy tên tuyển thủ này, hiện ra biểu tình quái dị, vừa rồi Ca Đức nói căn bản là giải thích cho Dịch Vân, tuyển thủ này theo đại hội từ đầu đến giờ, gặp mấy đối thủ đều là trình độ sơ giai, cao nhất cũng chỉ là trung giai, có thể nói toàn bộ bằng vào vận khí mới còn chưa có thua.

Lấy thành tích mà xem, hắn có thể là người dự thi may mắn nhất đại hội lần này, mà vận khí Dịch Vân lại gần như vậy, giúp hắn một người thăng cấp vào tranh đấu vòng 25 cường giả.

Thở dài một hơi thật sâu, Anna nói: “Ai, vận khí của người thật sự là quá tốt, ngay cả tỷ lệ thấp như vậy vẫn chui vào tay người, lấy thực lực trước mắt của người, căn bản không đánh vào sâu hơn 25 cường, trận đấu này người thắng là chắc rồi.”

Đối mặt với biểu tình quái dị và ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người, Dịch Vân bất đắc dĩ nhún vai, rồi đi vào trong hội trường.

Mọi người cho rằng hắn may mắn, chỉ vì bọn họ đều nghĩ đã hiểu rõ thực lực của hắn, ngoại trừ Anna và một ít người, tất cả đều không cho rằng hắn có hy vọng đánh sâu vào bài banh 10 cường giả, cho nên mới mong hắn gặp tuyển thủ yếu nhược, đề cao thành tích ở Ma Đấu đại hội này.

Nếu có thể tiến vào hàng trăm cường, tương lai điều kiện được các thế gia mời chào sẽ nâng lên không ít, chỉ cần ở hàng 10 danh cường giả, giá trị bản thân lập tức thăng lên theo số nhân. Đây là hy vọng nhất của bọn họ, đây cũng là ý nghĩa Ma Đấu đại hội được xưng là Long Môn.

Chỉ là bọn họ không biết, Dịch Vân hoàn toàn không có ý định tranh đoạt bài danh hay hứng thú với các thế lực ở đế quốc, từ đầu đến cuối, mục tiêu của hắn chỉ có một, đó là đạt quán quân, tự tay thu hồi lãnh địa Yêu Đạt Trấn của gia tộc.

Hắn đứng ở đây, chỉ vì chuyện đó mà chiến.

Đã có mục tiêu cố định, tự nhiên không tồn tại vận khí hay vấn đề, chỉ cần một đường bắt bại, đại hội lần này có bao nhiêu cường giả đều là đối thủ của hắn, tránh không khỏi, cũng trốn không thoát, chính là sớm hay muộn thôi.

Hắn rất khác biệt với mọi người, không chỉ tầm mắt không giống nhau mà còn ở trình độ cao thấp, có thể bọn họ thấy Dịch Vân như vậy đã mỹ mãn nhưng với hắn còn cả một đại dương mệnh mông chờ chống.

Giới hạn tầm mắt quyết định thành tựu của một người, mọi khuôn khổ trên thế gian đều rất phức tạp, chỉ cần người dám cầu dám nghĩ là có cơ hội thành công.

Ngay từ đầu trận đấu, Dịch Vân còn chưa động thủ, tên đối thủ đã nhanh chân chạy ra cạnh đấu trường, cách hắn rất xa, hắn cảm thấy khó hiểu, hỏi: “Người chạy ra đó làm cái gì? Chỗ đó không có lợi thế gì a!”

Đối mặt trận đấu này, tuy rằng hắn tin tưởng 10 phần thắng lợi, nhưng hắn không hề khinh thị đối thủ.

Có thể còn đứng tại chỗ này, tất cả đều là học viên mạnh của đế quốc, đối với người mạnh tự nhiên hắn tôn trọng đối phương. Cũng là tôn trọng chính mình, hắn thật cẩn thận ứng chiến, hành động vừa rồi của đối phương quá kỳ lạ, làm hắn hồ đồ.

Đối thủ là một thiếu nữ chừng 20 tuổi, tóc dài nâu đỏ, gần như giống với tóc A Lô Lạp, chỉ thấy nàng vẽ mặt đề phòng, nói: “Có thể đánh vào vòng 25 người đã là cực hạn của ta, vốn ta chỉ biết trận này thua là

chắc rồi, không nghĩ tới đối thủ lại là người, cái tên điên cuồng này. Tuy là chuyện đã đoán trước, nhưng ta tuyệt không cho người có cơ hội đánh ta đâu !”

Dứt lời, thiếu nữ theo bản năng sờ sờ cái mũi, lại lui một bước nữa, vô cùng cẩn thận nhìn cử động của Dịch Vân.

Thiếu nữ không thèm quan tâm đang ở giữa sân, đưa tay che cái mũi khiến toàn trường choáng váng, nàng không sợ thực lực hắn, mà sợ hành động “luyện mũi” của hắn. Nếu để hắn lại làm chuyện tương tự chỉ sợ tinh thần nàng bị dả kích không nhỏ.

“Gã yêu mũi” Dịch Vân thần kinh cực ngố, hoài nghi chính mình có nghe lầm hay không? Thú vị ác nha !”

Lúc này toàn trường truyền đến âm thanh ồn ào.

“Dĩ nhiên lại gặp tên Mến mũi cuồng ma, vận khí cô nàng kia thực tệ a !”

“Người này quả thực làm mất mặt toàn thể nam nhân. Đàn ông con trai có loại hứng thú này có thể hiểu được. Nếu ở nhà thì đỡ rồi? Như thế nào dưới ban ngày ban mặt hắn dám làm cái chuyện “đẹp đẽ” đó, nói thật, ta thật bội phục dũng khí của hắn. Dám đối địch với toàn thể nữ nhân thiên hạ.”

“Xem ra cô gái kia rất thông minh. Còn biết trốn xa hắn, chắc là không muốn bị hắn trình diễn màn “mến mũi”, ai...!”

Hiện trường ồn ào hiển nhiên là Dịch Vân nghe được: “Cái gì là “mến mũi cuồng ma?” Danh hào này thế nào gắn lên đầu ta? Ta lúc ấy chẳng qua thay cha dạy dỗ một chút mà thôi, thật sự ... thật sự hết chỗ nói rồi !”

“Ha ha ha !” Môn La cười to nói: “Tiểu tử, hình như thiên sinh của người không tốt, danh hào bất nhĩ nào cũng dính dáng đến người, chung quy đều nâng người lên một tầm cao mới, rất quyết đoán, nam nhi đại khí là người !”

“Nói thực ra, lão đại ta cảm thấy cũng tốt. Ít nhất về sau người người có gặp tuyển thủ là nữ, các nàng nhất định đều đề phòng người như vậy, thực lực thế nào cũng bị giảm mạnh, cứ như thế người càng dễ dàng thắng lợi, chuyện tốt nha ! Ha ha ha ...!”

Nhìn nữ đối thủ giống như phòng ôn dịch, trong lòng Dịch Vân kêu oan không ngớt, chỉ đành cười khổ.

Ngâm tụng chú ngữ, hai tay vung lên, hắn thuận phát năm ma pháp, trong đó bốn cái cấp bậc ngũ giai, chỉ có một đạo là cấp sáu sao – “Bạo viêm phần phong”, đối mặt một đối thủ mất đi tâm chiến, coi như kết quả đã định, nàng và hắn đều là sáu sao trung giai hỏa hệ Pháp Cuồng, hiện tại Dịch Vân thi triển ra ma pháp loại nào nàng là rõ nhất. Theo lý mà nói, đã hiểu rõ đặc tính ma pháp, tuy rằng nàng không làm được y như hắn nhưng ngăn cản cũng không quá khó khăn.

Ban đầu nàng cũng nghĩ như vậy, nhưng vừa tiếp xúc với ma pháp, nàng kinh ngạc phát hiện uy lực ngọn lửa công kích cực kỳ mãnh liệt, bản thân triển khai ma lực phát ra Viêm Bích cấp sáu sao mới phòng ngự được một đạo ma pháp, uy lực hỏa viêm như thế căn bản đã vượt xa phạm vi sáu sao trung giai, trình độ đã đến cao giai hoặc có khi tiếp cận đỉnh phong.

Viêm bích nàng bố trí từ đầu trận đấu đều bị đánh vỡ, lập tức lâm vào cục diện đối mặt viêm hỏa bốn phía bao vây, nàng cơ hồ không làm được động tác gì ngăn cản hữu hiệu, lập tức bị hai đầu viêm báo trái phải đánh bay xuống dưới đài. Ngoài dự liệu của mọi người, Dịch Vân trận này thắng lợi quá nhanh chóng.

Trận đấu này hắn thắng hầu như không tốn sức, có thể nói từ đầu cho đến nay, đây là trận thoải mái nhất, nhưng cũng không khiến hắn vui sướng gì, chính là vẻ mặt khổ qua – cau có nói: “Ài ài, mến mũi cuồng ma? Tên nghe kinh dị thể này, xem ra về sau không nên cùng với mũi nữ đối thủ có quan hệ, thật sự là oan mà !”

Bất kể quá trình thế nào, Dịch Vân coi như tiến vào danh sách 25 cường, đương nhiên theo như các chuyên gia phân tích, thiếu niên có thực lực sáu sao trung giai này hiện tại là nổi tiếng nhất trong đại hội.

Tuy rằng hần may mắn ngẫu nhiên bắt được đối thủ yếu nhất, nhưng lúc trước căn bản không ai lường trước hần có thể chống đỡ đến giờ chưa bại, chỉ có thể nói vận khí thiếu niên này thật quá tốt.

Mễ Nặc đương nhiên thấy kết quả này cũng mừng rỡ như điên, may mắn? Là một chuyện thôi, vận khí không phải dễ có, nó cũng là một phần thực lực, từ xưa đến giờ cường giả có ai hỏi quá trình? Chỉ cần kết quả, dù lão lấy hành động “cưỡng bức lợi dụng” biến đệ tử Dịch Vân thành con riêng đi nữa, hần bước vào hàng ngũ 25 cường, lão cũng hưởng chút vinh quang chứ !

Trên khán đài, Bá Nạp Đồn nhíu mày, lắc đầu nói: “Đối thủ chỉ là sáu sao trung giai, căn bản không thể từ trận này nhìn ra thực lực chân chính của hần, chỉ khẳng định được tốc độ phóng ma pháp của hần thật sự mau bất thường. Không nói thực lực Phụ Á kém, mà ngay cả ta thấy Thất Tinh Pháp Tước đối địch trên chiến trường cũng không thi pháp mau như hần.

“Nếu ngày sau có thể chiêu nạp hần vào Lam Duy Nhĩ gia tộc ta, thuyết phục hần đem pháp môn kỳ dị này truyền cho trực hệ đệ tử ta, như vậy tương lai Lam Duy Nhĩ gia tộc khẳng định vinh quang trăm năm.”

Dùng võ lập quốc, không chỉ ở Kỳ Vũ đế quốc mà trên Khung Võ đại lục hiện nay, tam đại cường quốc đều là như thế, nếu gia tộc nào có chiến lực cường đại, có thể bảo đảm địa vị ở đế quốc vững chắc.

Lam Duy Nhĩ gia tộc, có thể đứng đầu tứ đại thế gia ở Kỳ Vũ đế quốc, ngoại trừ sở hữu Lôi Hồ quân đoàn ra, còn do Bá Nạp Đồn tướng quân cấp bậc Tám sao này tồn tại, dùng võ lực củng cố quân quyền, dùng võ lực quyết định địa vị cho gia tộc.

Bởi vì chiến lực của gia tộc trọng yếu như thế, cho nên Bá Nạp Đồn mới có thể coi trọng Dịch Vân như thế, tuổi còn trẻ, có tiềm chất vô hạn, sở hữu huyền ảo ma pháp ngay cả thủ tịch đế quốc Pháp thánh cũng nhìn không ra, quả thật có thể đưa Lam Duy Nhĩ gia tộc hần như nước nâng thuyền, Bá Nạp Đồn đã chuẩn bị không tiếc đại giới mời chào hần.

Mặc Tây ở một bên nói: “Phụ thân, ngài không thấy trận đấu trước của hần, tất cả đều thấy trước khi chấm dứt mới có biện pháp thắng lợi, biểu hiện không có gì đặc sắc, hần biểu hiện trong trận chiến quá bình thường, cũng do chúng ta xem nhẹ thiếu niên này mới dẫn tới Phụ Á chiến bại.”

“Ừ, xem ra ta phán đoán cũng đúng. Hần đang che giấu thực lực chân chính, không muốn người khác để ý làm cho đối thủ khinh thường, Phụ Á chẳng phải thua trong tay hần sao? Nếu ngay từ đầu liền cẩn thận 10 phần ứng chiến thì sẽ không bị bại mất mặt thể thảm như vậy !”

“Thiếu niên này tâm kế sâu, có thể ẩn nhẫn đến tận lúc này, vượt xa cái tuổi kia của hần .”

Mặc Tây đồng ý nói: “Phụ thân ngài nói đúng, hần thật quá âm hiểm !”

“Hừ, âm hiểm cái gì?” Bá Nạp Đồn giận dữ nói: “Người làm tộc trưởng mà nói như thế? Còn có lối suy nghĩ buồn cười cỡ này, Người sống trên đời, không phải người khi dễ người thì người khinh thường ta, các đại thế gia tranh đấu không phải thế sao? Biểu hiện của hần là mưu tính sâu xa, đào một cái hố nhỏ, một đám người nhảy xuống, nhân tài như thế mới có thể sống lâu, cũng bởi vì hần là loại người sống dai, cho nên càng đáng giá gia tộc bọn ta đem toàn lực mượn sức !”

Dùng một chút, Bá Nạp Đồn thở dài nói: “Ta có chút hối hận chỉ định người làm tộc trưởng đương nhiệm gia tộc. Nếu đổi là Bối Cách, tuyệt đối không thể nói ra lời lẽ đáng cười thế này .”

Mặc Tây nghe vậy chấn động toàn thân, nói nhiều sai nhiều, hần cũng chỉ biết ngậm miệng không nói.

Đúng lúc này trọng tài tuyên bố: “Người thắng, đệ tử Thiên Phong học viện Dịch Vân Tát Nhĩ Đạt !”

“Dịch Vân Tát Nhĩ Đạt ?” Bá Nạp Đồn nghe vậy lâm vào trầm tư: “Ta có nghe hần mang họ Tát Nhĩ Đạt, là con tư sinh của Mễ Nặc, viện trưởng Kỳ Võ học viện mấy ngày này đem tin tức lan truyền đường to phố nhỏ, mắng Mễ Nặc già mà không nên nét, hơn 200 tuổi rồi mà hai lão này còn đấu đá túi bụi, thật là...” mà tên Dịch Vân nghe cái tên này hình như quen quen ?”

Ma Đấu đại hội chính là để vinh quang dòng họ, hiện tại người tiến vào 25 cường đều là xuất sắc, không ai không phải là nhân tài lương đồng cho tương lai đế quốc, cho nên để biểu hiện tôn kính với cường giả, từ vòng 25 người mới quyết định xưng hô đầy đủ tên họ khi thắng lợi.

Cường giả đứng đầu tự nhiên được tôn trọng, Ma Đẩu đại hội lần trước đều lấy quy củ như vậy tiến hành.

Cho nên Bá Nạp Đồn lần đầu nghe tên đầy đủ của Dịch Vân.

Mặc Tây một bên đáp: “Tên Dịch Vân này giống với con trai thứ 7 gia tộc ta, là đứa con rơi bị ta trục xuất khỏi gia môn, tên quái dị này, lúc ấy ả tiện thiếp gia tộc Tư Đạt Đặc tự đặt cho hắn, ta cũng không để ý, nhưng mà không nghĩ tới lại có người trùng tên đó !”

“Cái gì?” Bá Nạp Đồn nghe vậy đứng lên.

244. Chương 245: Đẳng Long Kinh Thiên Quyết

Vận khí không thường có như lời Mễ Nặc nói, Dịch Vân thuận lợi giành thắng lợi cho Thiên Phong học viện, xem như mở đầu tốt, nhưng mà đệ tử khác không có cái số phận tốt như vậy, năm đệ tử dự thi, có ba tên gặp đối thủ đỉnh phong, hai người khác gặp đối thủ cao giai.

Môn La cười nói: “Cùng so sánh với người, vận khí bọn chúng kém ác, trận kế tiếp phải cường chiến rồi !”

Lắc lắc đầu, Dịch Vân nói nhỏ: “Ta không cho rằng mình vận khí tốt, đạt thứ hạng 25 hay là thứ 2 đối với ta mà nói cũng không có ý nghĩa gì, mục tiêu của ta từ đầu đến giờ chỉ có một, chỉ là có đạt được hay không mà thôi .”

Môn La cười to: “Người không cần phải gấp gáp phủ nhận, vận khí đối với võ giả gọi là Võ Vận, y như ma pháp binh khí, cũng là một phần của thực lực, người gặp toàn đối thủ yếu coi như Võ Vận của người mạnh hơn người khác... đây là thực lực của người !”

Môn La thầm nghĩ trong lòng: “Nữ thần may mắn, người cứ từ từ mà đặt vận tốt lên thân tiểu tử này a! Ta cam đoan về sau nhất định gia tăng thời gian trần chuồng của tiểu tử này cho người ngắm, mở rộng tầm mắt. Ồ, quyết định sau này bảo tiểu tử mỗi ngày đi ngủ đều lửa thể đi, như vậy hắn có thể thỏa mãn nhu cầu nữ thần si tình này, ha ha ha !”

Liên tiếp bốn tràng thi đấu sau, Thiên Phong học viện thắng ba thua một. Vẹn vẹn chỉ có một đệ tử cao giai bị loại, thành tích xem ra tạm chấp nhận được.

Từ đầu đến nay, tính cả Dịch Vân bên trong, có bốn gã đệ tử đi vào vòng 25 cường, đối với Thiên Phong học viện mà nói, so với năm trước có kém chút, nhưng đại hội qua đi, nội các đế quốc mới xem xét đủ nhân tố, lại nhìn học viện nào có đệ tử đi vào vòng 10 cường hay không,... hiện tại ra phán đoán hãy còn quá sớm.

Mà trận cuối cùng tranh đoạt vị trí 25 cường, xuất trường là tên Dịch Vân không vừa mắt, Ước Hàn, bất hạnh, đối thủ của hắn là một trong Tam Hoàng Lan của vương thất đế quốc, một người đạt tới sáu sao đỉnh phong, Phong hệ Vũ Cuồng.

Ước Hàn chỉ là võ giả cao giai, đối mặt đối thủ loại này, ngay từ đầu trận đấu hắn liền lâm vào tình thế hiểm ác, liên tục bị động.

Nhìn tình hình trong sân, Ca Đức thở dài: “Ước Hàn là đệ tử bài danh thứ 5 Thiên Phong học viện ta, cũng là sáu sao cao giai cực mạnh rồi. Thực lực hiển nhiên không tệ, đáng tiếc, đối thủ hiện tại cao hơn hắn một giai, lại là thiên tài tam hoàng tử của vương thất, trận này không thắng được rồi, coi hắn chống đỡ được đến mức nào thôi !”

“Cho dù là bại cũng không để mất uy phong Thiên Phong học viện ta, nhất định phải đem một thân bản lĩnh thi triển cho hết, tuyệt không cho đối thủ thắng quá thoải mái mới được !”

Kỳ Vũ vương thất có lưu truyền một bộ tuyệt học đấu khí tên là “Đẳng long kinh thiên quyết”, là tuyệt học phong hệ nhất đẳng, tuy rằng không phải huyết kế công pháp, nhưng uy danh bộ công quyết này sớm truyền khắp nội bộ tam đại đế quốc, nếu tính bài danh nó cũng xếp vào hàng mười toàn bộ đại lục.

Trên hội trường, Cổ Lan tiến tới từng bước, bộ dáng tiêu sái đặc ý, chỉ công kích bằng kiếm khí đã có thể khiến cho đối thủ bại lui, phòng thủ không nổi, quyền chủ động ngay từ đầu liền nằm trong lòng bàn tay hắn.

Tuy chiếm thượng phong, nhưng hấn vẫn chưa hạ nặng tay, một chiêu một thức luôn lưu lại vài phần, cho đối thủ có thời gian đổi khí. Biểu hiện sự rộng lượng của vương thất.

Ước Hàn đã bị bức bách đến góc đấu trường, chỉ đành đau khổ bị động phòng ngự, vô lực tiến hành phản kích, trận đấu cho đến lúc này, thắng bại cũng đã định, chỉ nhìn hấn còn chống đỡ đến khi nào, duy trì càng lâu, thể diện học viện càng cao. Đối với mọi người, bây giờ chỉ còn vấn đề mặt mũi, kết quả trận đấu không còn gì phải suy nghĩ thêm.

“Kỳ Vũ vương thất tương truyền bộ tuyệt học phong hệ đấu khí – Đằng long kinh thiên quyết ?”

Dịch Vân nhìn lên trường đấu, Cổ Lan tam hoàng tử hành động như gió, tốc độ cực nhanh, chiêu nào cũng mang theo lôi đình uy áp. Kinh lực trầm trọng làm cho Ước Hàn hụt hơi, hoàn toàn rơi vào hạ phong, đây là Cổ Lan còn chưa dùng toàn lực, tựa như không vội vàng chấm dứt trận đấu cho lắm, lấy Ước Hàn làm đối tượng thử dao, nếu hấn thật sự đánh lên, trong nháy mắt liền phân thắng bại.

“Đằng long kinh thiên quyết! Tên thật cuồng vọng a!” Môn La khinh thường nói: “Công pháp đấu khí này đặc điểm lớn nhất chính là tăng tốc độ, uy lực thật ra chỉ thường mà thôi, không biết công pháp đấu khí yêu cầu cơ bản nhất chính là công kích bá đạo, coi trọng lực lượng, bộ công pháp này lại đặt nặng tốc độ, xem nhẹ tầm quan trọng của lực lượng. Tuy rằng cũng là tuyệt học nhất đẳng nhưng vẫn có mức độ, không đủ tính uy hiếp !”

Lắc lắc đầu, Dịch Vân không đồng ý kiến với Môn La, nói: “Lão đại, người nói quá mức võ đoán, theo ta thì tam hoàng tử lôi đình công kích, khi bên trái, lúc bên phải, tốc độ nhanh hơn ta không chỉ một bậc, nếu ta gặp đối thủ như vậy sẽ rất khó giải quyết, so hấn với Á, một ma một võ, có khi còn mạnh hơn nhiều đấy !”

“Kỳ Vũ đế quốc có bộ nhất đẳng tuyệt học này, danh bất hư truyền !”

Môn La cười nói: “Tiểu tử, người cũng quá xem thường bộ đấu khí Phần kiếp tử diễm rồi đó, kiếm kỹ Luyện kiếm quỹ ngục kia không phải lấy uy lực cường đại làm trụ cột? Đằng long kinh thiên quyết không tệ, nhưng muốn so lên, ngay cả bộ Nhu vân đăng thiên quyết mà A Lôi Lạp đang tu luyện cũng còn kém. Chính là uy lực khác biệt, không cần phải so với Phần kiếp tử diễm công pháp.

“Quả thực hôm nay người kiêng kỵ bộ đấu khí công pháp chỉ vì tình cấp hiện tại còn thấp, ngày sau nếu người đạt trên Tám sao lĩnh vực, cái gì là Đằng long kinh thiên quyết, tuyệt học nhất đẳng Kỳ Vũ vương thất đế quốc, hay Cuồng Lôi phách quyết Lam Duy Nhĩ gia tộc, đối với người chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Nếu có người nghe lời này khẳng định sẽ giết mình hoặc khinh thường.

Mặc kệ là Đằng long kinh thiên quyết hay Cuồng Lôi phách quyết đều là công pháp đấu khí uy danh hiển hách.

Cuồng Lôi phách quyết là huyết kế tuyệt học của gia tộc Lam Duy Nhĩ truyền thừa xuống, là công pháp đứng đầu trong tứ đại thể gia Kỳ Vũ đế quốc. Hiện tại tướng quân truyền kỳ của đế quốc Bá Nạp Đồn chính là nhờ vào công pháp đấu khí này mới thuận lợi đạt tới vị trí cường giả cấp bậc Bát tinh Võ tướng.

Mà Đằng long kinh thiên quyết là công pháp giúp đế vương đời thứ nhất đánh hạ một mảng giang sơn. Sáng lập Kỳ Vũ đế quốc hiện nay, được tôn xưng là Tuyệt học Bá Vương, lời của Môn La vừa rồi nghe là chịu không nổi rồi!

Môn La nói như vậy bởi vì hấn so sánh với 2 bộ công pháp thất truyền đã lâu – Phần kiếp tử diễm và Nhu vân đăng thiên quyết, không có ai biết từ xa xưa ngàn vạn năm trước từng có hai nhân vật truyền kỳ từng độc bá đại lục, danh tiếng nằm hấn hỏi một chương trong sách sử thượng cổ.

Nhu vân đăng thiên quyết thất truyền trong tay tu luyện giả Kỳ Lôi Tư, hơn 1000 năm trước từng đạt tới cửu tinh đỉnh phong lĩnh vực, cường giả tuyệt đối, còn có ác danh Vua đạo tặc. Không chỉ từng hung ác diệt sát hơn 300 thành viên vương thất cổ, việc này kích khởi công phần toàn đại lục, khiến cho tất cả cường giả phá lệ liên thủ truy sát Kỳ Lôi Tư không chết không thôi. Thế nhưng cuối cùng không làm gì được hấn, hấn vẫn thuận lợi đào thoát.

Quanh mình giáo đình cũng coi hấn như đại địch, trước sau mấy lần tuyên bố truy nã trên bảng vàng, có vài nhân viên giáo đình cao cấp, Hồng Y đại giáo chủ chết thảm trên tay hấn, khiến Giáo Hoàng vì thế tức

giận mãi không thôi.

Một kẻ thù cỡ đó làm cho tất cả cường giả đương thời đau đầu mãi, nhân vật chính đó tu luyện Nhu vân đăng thiên quyết, bộ công pháp mà A Lôi Lạp được Dịch Vân hướng dẫn học tập.

Mà đấu khí Phần kiếp tử diễm lại càng không đáng nói, trên đại lục số siêu phẩm đấu khí tuyệt học rất ít, vạn niên lịch sử có bao nhiêu siêu cấp cường giả? Điển tịch đấu khí cực mạnh hiển nhiên cũng thừa thớt, Tư Đạt Đặc gia tộc nhờ vào bộ huyết kế tuyệt học này từng khuynh đảo cả Khung Vũ đại lục.

Tuy rằng Tư Đạt Đặc gia tộc giờ đã xuống dốc nhưng quá khứ huy hoàng vẫn bất diệt.

Mạnh và yếu là một khái niệm tương đối, Đằng long kinh thiên quyết và Cuồng Lôi phách quyết tuy mạnh nhưng so sánh với đấu khí tuyệt phẩm trong truyền thuyết hiển nhiên không đáng giá, lời Môn La cũng có đạo lý của nó.

Dịch Vân nghe vậy cười khở: “Lão đại, người nói hay quá! Lấy trước mắt mà nói, tam hoàng tử Cổ Lan hoàn toàn có thể uy hiếp ta, nếu trên trận đấu gặp hấn, ta khó thể bằng vào hỏa hệ thủ thắng, cho dù là song hệ cùng sử ra phần thắng cũng chỉ trên dưới năm thành, nói về sau này chi bằng ngẫm nghĩ hiện tại đi !”

Môn La ngạc nhiên, bất đắc dĩ nói: “Ách, điều này cũng đúng, ai nói người tu luyện quá kém! Tuyệt học Phần kiếp tử diễm của Tư Đạt Đặc gia tộc ta luyện càng sâu càng cường hãn vô cùng. Uy lực đấu khí siêu việt càng hiện rõ, bảy sao, tám sao, chín sao, mỗi khi vượt qua một tinh cấp, uy lực tăng trưởng đăng thiên tạo cực, lĩnh vực sáu sao thật hơi thấp !”

Trên khán đài, Kiệt Mễ Đạt nhìn tình hình tỷ thí giữa sân, cười nói: “Bệ hạ, tam hoàng tử Cổ Lan đã hoàn toàn nắm giữ tinh túy bộ tuyệt học Đằng long kinh thiên quyết, đem chữ Nhanh phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, tam hoàng tử hiện giờ chưa tới 25 tuổi, có thể đạt tới trình độ hiện giờ đúng là nhân tài khó kiếm !”

Kỳ Vũ đế vương Áo Nhĩ Ba cười nói: “Cổ Lan chính là kỳ tài vương tộc ta trong mười mấy năm qua, có thể phát huy đấu khí tuyệt học tổ truyền tới trình độ hiện giờ chính là đương nhiên, tiền mười danh cường giả, khẳng định có một chân của hấn !”

Lắc lắc đầu, Kiệt Mễ Đạt cười nói: “Bệ hạ, ngài cũng không khỏi đánh giá thấp thực lực tam hoàng tử. Không nói bài danh tiền mười, mà ngay cả tiền năm danh cường giả cũng có cơ hội, hấn là đệ nhất thiên tài vô giả vương thất ta trong mười mấy năm qua a !”

Áo Nhĩ Ba nghe vậy cười nói: “Lấy thực lực Cổ Lan thật là rất có khả năng tiến vào tiền năm, chỉ cần đối thủ hấn gặp không phải trực hệ đệ tử tứ đại gia tộc là được. Về phần có thuận lợi hay không liền xem vận khí của hấn đi !”

Kỳ Vũ đế quốc tứ đại gia tộc phân biệt là: Tát Ma, Mã Đinh, Khải Mễ và Lam Duy Nhĩ tứ đại danh gia. Trong đó lấy Lam Duy Nhĩ thế gia làm chủ, tất cả gia tộc đều truyền thừa hơn ngàn năm, thậm chí đã tồn tại trước khi khai quốc, gia tộc bọn họ đều có một bộ huyết kế tuyệt học lưu truyền xuống cho trực hệ đệ tử tu luyện.

Mọi người trên đại lục đều biết, huyết kế công pháp là cực mạnh, mà cũng là yếu nhất, chỉ cần có thể học tập liền là cực mạnh trong đồng tinh cấp vị giai, lịch sử vạn năm qua là chứng cứ rõ ràng nhất, cũng là thiết luật tồn tại trên đại lục.

Kỳ Vũ vương thất tương truyền xuống dưới bộ công pháp Đằng long kinh thiên quyết không phải là huyết kế tuyệt học, lấy cảnh giới sáu sao đỉnh phong của hoàng tử Cổ Lan đương nhiên đánh không lại tuyển thủ ngang giai.

Điểm ấy không cần hoài nghi, Áo Nhĩ Ba đương nhiên cũng rõ ràng điểm này, truyền thống thi đấu trong Kỳ Vũ ma đấu đại hội là vì đế quốc mà tuyển nhân tài có tiềm lực, nhân tài càng nhiều đế quốc càng cường đại.

Lấy lập trường đế vương, hấn ước gì tất cả đều là mầm non tốt, còn phần bài danh của hoàng tử con hấn, không phải coi trọng lắm. Chỉ cần Cổ Lan có thể đánh tiến vào tiền mười cường, thậm chí tiền năm, thành

tích như vậy đủ làm rạng rỡ vương thất, hần cũng vừa lòng rồi.

Kiệt Mễ Đạt khẽ cười nói: “Bệ hạ, huyết kế tuyệt học tuy mạnh nhưng cũng có giới hạn, khác biệt ở chỗ nó chỉ mạnh nhất thời, không thể mạnh lâu dài, lấy điều kiện huyết mạch để tu luyện, theo năm tháng trôi qua, huyết mạch càng bạc nhược, uy lực công pháp tự nhiên càng giảm.

“Như thế đi xuống, ngàn năm sau, tứ đại gia tộc khó có tồn tại cường giả ngoài Tám sao, đến lúc đó vương thất liên chọn lựa gia tộc mới thay thế địa vị hiện tại của bọn họ, thời gian trôi đi, thế lực gia tộc không ngừng thay đổi, nhưng vương quyền lại vững chãi như Thái Sơn, đó là đại kế lâu dài cho vận mệnh quốc gia a!”

Gật gật đầu, Áo Nhĩ Ba cười nói: “Tất cả mọi người không rõ vì sao đế quốc tứ đại gia tộc, thậm chí một ít tiểu gia tộc đều có truyền thừa huyết kế tuyệt học tồn tại, duy Kỳ Vũ vương thất ta không có? Bọn họ không biết từ hơn ngàn năm trước hoàng tộc ta cũng có tương truyền một bộ huyết kế công pháp, chỉ là bị tổ tiên khai quốc hủy bỏ.

“Vị tổ khai quốc tầm nhìn rộng rãi, đã sớm phát hiện huyết kế công pháp có chỗ sai sót không thể bù đắp, đời đời tương truyền, huyết mạch một hệ so một hệ đi xuống, gia tộc tự nhiên cũng sẽ lưu lạc. Cho nên mới để cho gia tộc ta tu luyện bộ phong hệ đấu khí Đằng long kinh thiên quyết này!”

“Lâu ngày dài tháng đi xuống, gia tộc tu luyện huyết kế công pháp dần dần tuột dốc, mà vương tộc ta đời đời đều có cường giả, thời gian dài, vương quyền tự nhiên càng củng cố.”

Kiệt Mễ Đạt gật đầu nói: “Hoàng đế khai quốc nhìn xa trông rộng, lúc trước bỏ qua huyết kế công pháp của gia tộc, mà tuyển chọn bộ Đằng long kinh thiên quyết để tương truyền, trên thực tế bộ đấu khí công pháp này tuyệt không kém so với huyết kế tuyệt học, chỉ là thời gian tu luyện càng lâu, nó càng biểu hiện rõ ràng điểm đặc sắc.”

“Hiện giờ mạnh nhất tứ đại gia tộc chính là tướng quân Bá Nạp Đốn của Lôi Hồ quân đoàn, hần bắt quá chỉ là một gã Tám sao cao giai lĩnh vực, mà bệ hạ ngài đã đạt tới Tám sao đỉnh phong, thực lực bậc này trong tứ đại gia tộc cũng là có một không hai, cho thấy chỗ lợi hại của bộ Đằng long kinh thiên quyết này. Đã sớm vượt qua những huyết kế tuyệt học hiện tại.”

Dừng một chút, Kiệt Mễ Đạt nói tiếp: “Lấy thiên phú của Cổ Lan hoàng tử, tương lai nhất định là một cường giả Tám sao, thậm chí đạt tới Chín sao là không thể nghi ngờ.”

Áo Nhĩ Ba cười không đáp, quay đầu nhìn qua chỗ ngồi của tứ đại gia tộc, lẩm bẩm: “Tứ đại gia tộc các người chính thực lực càng mạnh, đối với vận mệnh quốc gia càng có lợi, bản đế vương cũng tin tưởng điều này. Nhưng nên hiểu một điều, các người là thần tử, nếu có ý tưởng cao hơn vương quyền, các người, chỉ có kết quả hủy diệt.”

“Nhất là gia tộc Lam Duy Nhĩ kia !”

Trận này chấm dứt vòng tranh đoạt 25 cường, kết quả không khác dự đoán, Ước Hàn bị đánh bay ra khỏi sân đấu thua cuộc.

Lấy hiểu biết của mọi người, Ước Hàn biểu hiện trong trận này khá tốt, đối mặt một đối thủ hơn một giai vẫn chống đỡ gần nửa giờ mới bại trận, xem như bại quang vinh.

Nhìn vẻ mặt Ước Hàn thỏa mãn cười cười trở về, Môn La hừ một tiếng, khinh thường nói: “Bại quang vinh? Cái từ lừa người dối gạt cũng nghĩ ra được? Thắng là thắng, bại là bại, hoàn toàn là hai thái cực, không hề có điểm chung!”

“Kẻ bại chỉ có thể nghĩ lại bản thân, tìm cách đột phá tăng mạnh thực lực ngày sau còn có cơ hội trở thành cường giả, đánh bại đối thủ mới có tư cách mà cười, đạo cường giả chính là như thế !”

Dịch Vân nghe vậy nhất thời trầm mặc, thầm nghĩ: “Thế giới cường giả, không hỏi quá trình, chỉ nhìn kết quả, hết thấy dùng thực lực nói chuyện, nhưng mà tràng đấu tiếp theo ta có vượt qua được không ?”

“Ta muốn là kẻ có thể cười cuối cùng trong đại hội này !”

Tầm mắt một người quyết định độ cao người đó, lên đến độ cao cực hạn liền đón nhận làn gió thành quả tươi mát, ấm lòng người, ngọt ngào như nghe khúc nhạc dạo trong cơn mưa đầu mùa.

Đời sau sách sử còn biên, Khung Vũ đại lục đầu xuân niên đại X, Kỳ Vũ đế quốc nổi lên một trận bạo phong, thổi băng qua tứ đại đế quốc, nhiễu loạn toàn bộ đại cục.

Mọi người cảm thụ làn gió xuân quất vào mặt, không biết, sau trận gió này chính là cuồng phong bạo vũ.

245. Chương 246: Đứa Con Thứ 7

Ca Đức gõ cửa đi vào trong phòng. Vừa bước vào liền hỏi: “Viện trưởng! Dem nay, Dịch Vân đứa bé này lại không trở lại hả?”

Mễ Nặc uống một ngụm trà nóng, gật đầu nói: “Ồ! Hắn vừa rồi xin phép ta. Ta đồng ý cho hắn đi rồi!”

“Cái này...!” Chần chờ một hồi, Ca Đức nói: “Viện trưởng, chúng ta ra quy định cho tất cả các học viên trong lúc các trận đấu của Ma đấu đại hội còn diễn ra thì không thể ra ngoài một mình. Cái quy định này ngoài phương diện tính kỉ luật thì quan trọng nhất là chính là để ngưng tụ lực lượng trong lòng mọi người. Mà ngay cả các học viên đã kết thúc trận đấu cũng đều phải tuân thủ. Tại làm sao ngài lại để một mình Dịch Vân được hưởng đặc quyền như vậy chứ? Đối với các học viên khác mà nói, đây chính là không công bình a!”

Lại uống tiếp một ngụm trà nóng, Mễ Nặc thần nhiên nói: “Ca Đức, ta hỏi ngươi. Tại trước khi Đại hội bắt đầu, ngươi có từng nghĩ tới Dịch Vân đứa bé kia có thể thắng được thi đấu hai lần cường tranh đoạt để lấy đến tư cách tham gia mười hai cường của hai hôm nữa không?”

Cổ Đức ngạc nhiên lắc đầu: “Làm sao có thể tưởng tượng được điều đó! Lúc trước hắn có thể đánh bại cái kia Ma vũ song tu thể chất Lôi hệ Pháp cuồng của Kỳ Vũ học viện đã là ra ngoài dự kiến của ta rồi. Thế nhưng hiện tại hắn còn có thể một đường tiến cấp đến thi đấu mười hai cường cũng đã là kỳ tích phá vỡ cái nhìn của mọi người rồi!”

“Đó, vậy đó !” Mễ Nặc cười nói: “Biểu hiện của hắn đã nằm ngoài sự mong muốn lúc trước của chúng ta. Nguyên bản ta cũng chỉ hi vọng hắn có thể đánh đến trăm cường thi đấu cũng là thành tích vô cùng tốt rồi. Có ẩn số hiện giờ không thể dùng hai chữ vận khí mà có thể giải thích được. Chỉ có thể nói, chúng ta đều đã đánh giá sai thực lực chân chính của hắn. Đối với người học sinh này tuyệt đối không thể dùng lẽ thường đến xem xét được!”

“Một khi đã như thế, tại sao không để cho hắn lớn hơn nữa, không để cho chính hắn tự do phát triển đi?”

Mễ Nặc hồi tưởng lại Dịch Vân từng có kỷ lục hai lần trốn học dài đến nửa năm. Hắn không biết Dịch Vân tại đoạn thời gian kia là đi đâu và làm gì. Nhưng mà mỗi khi hắn quay trở lại học viện thì mấy lần đều là làm cho Mễ Nặc rất giật mình. Thực lực của Dịch Vân đều là tăng lên đột ngột một khoảng lớn trên diện rộng. Quả thật là có thể dùng kỳ tích để hình dung như theo lời của Ca Đức.

“Viện trưởng, ý của người là...?”

“Một đệ tử như vậy đã không phải là chúng ta dùng giáo điều quy phạm bình thường có thể dạy nên được. Không! Nên nói là không có bất kỳ một học viện nào có thể dạy dỗ một đệ tử như hắn. Hiện giờ thực lực chân chính của hắn đã đạt đến cái dạng trình độ gì, trận đấu tiếp theo có năng lực biểu hiện ra trình độ gì đã không còn nằm trong khả năng nắm giữ của ta. Vì thế ta cho hắn độ tự do lớn nhất đi!”

“Hắn không phải con trai của người sao, viện trưởng? Làm sao mà người làm cha như người lại không biết được thực lực của hắn?”

“Ai!” Mễ Nặc lắc đầu cười nói: “Nếu hắn thật sự là con trai ruột của ta, cho dù giảm thọ đi một trăm năm ta cũng cam nguyện a! Nhưng đây không phải sự thật. Thân phận của hắn cùng họ đều là do ta làm giả cho hắn.”

Ca Đức nghe vậy nhảy dựng lên, rất kinh ngạc nói: “Cái gì? Hắn không phải nhi tử của ngươi? Tên Tát Nhĩ Đạt cũng là người làm giả cho hắn!”

Mễ Nặc thở dài, chăm chú nói: “Cái này thì sao nào? Con ruột hay không quan trọng. Bây giờ ta thực sự đem Dịch Vân trở thành nghĩa tử của ta. Tên của hắn hiện giờ cũng gọi là Tiểu Dịch Vân Tất Nhĩ Đạt. Ta nghe cũng rất thoải mái. Mặc dù không biết cái họ tộc này có thể gắn trên người hắn bao lâu. Nhưng có thể có một cái nghĩa tử như vậy ta cũng thỏa mãn rồi.”

Ca Đức kinh ngạc nghe, trong lòng cũng dấy lên sự cảm khái. Tuổi của hắn và Mễ Nặc cũng không cách nhau nhiều, dưới gối cũng không có con cái nên có thể hiểu được tâm tình như vậy.

Có con như vậy còn đòi hỏi gì hơn?

Trong bóng đêm trở lại bên trong mảnh rừng rậm lúc trước từng tu luyện, cái Ma pháp trận lục tinh ở dưới đất vẫn đang hoàn hảo lưu chuyển. Ma pháp trận dưới đất này vốn khắc họa vệt vàng lại không chặt chẽ. Chỉ cần một con thú trong rừng đào bới đất cũng có thể dễ dàng phá đi hiệu quả câu linh. Thấy ma pháp trận còn hoàn hảo, Dịch Vân trong lòng vui vẻ. Lập tức ngồi vào trong Ma pháp trận, lấy ra bốn hệ nguyên tố phách thạch bắt đầu tu luyện.

Lúc này, Môn La bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Tiểu tử, cứ xem như ngươi nắm chặt thời gian để tu luyện thì bất quá cũng chỉ là hai ngày mà thôi. Mặc dù ngươi có sự trợ giúp từ Ma pháp trận này cùng bốn hệ nguyên tố phách thạch để tu luyện nhưng thời gian ngắn, hiệu quả cũng rất có hạn. Đối với trận đấu kế tiếp cũng không có trợ giúp gì lớn. Việc gì phải chịu khổ trở lại cuộc sống khổ tu như lúc trước thế này đâu?”

Dịch Vân lắc lắc đầu, nói: “Lão Đại! Ta cũng biết rõ bây giờ có cố gắng tu luyện đến mấy cũng không có khả năng trong thời gian đại hội lại một lần nữa đột phá, thăng cấp đến cao giai linh vực nhưng siêng năng tu luyện thì luôn luôn có một phần thu hoạch. Hiệu quả tuy nhỏ nhưng đây cũng là chuyện duy nhất trước mắt mà ta có thể làm.”

Dừng lại một chút, Dịch Vân nói tiếp: “Mặc dù ta có kiếm kỹ Luyện kiếm quỷ ngục làm con bài chưa lật. Nhưng chỉ nghĩ đến việc chiêu thức này vừa ra sẽ lập tức cướp đi sinh mệnh một cái đệ tử dự thi vô tội. Trừ phi không còn cách nào khác, ta cũng không nghĩ làm như vậy.

Tự tay cướp đi sinh mệnh của một người vốn không oán không cừ, hơn nữa còn có lý do đường hoàng thì Dịch Vân vẫn không ra tay được.

Giết người có tội thì nên giết thống khoái. Giết người vô tội sau này nhất định vì thế mà thẹn trong lòng. Người ta nói: Trong lòng tội nhỏ không thôi hối, không thể không thẹn.

Môn La nghe vậy liền im lặng. Lấy sự hiểu biết của hắn đối với Dịch Vân mà nói, mặc dù hắn nói vì thắng lợi mà không tiếc bất cứ giá nào. Nhưng là cho dù đến lúc gặp phải giai đoạn khẩn yếu nhất thì hắn vẫn sẽ không đành lòng sử dụng ra Luyện kiếm quỷ ngục với các tuyển thủ thi đấu.

Sinh mệnh của người vô tội đáng giá bao nhiêu?

Nhìn hành vi từ lúc hắn vì trợ giúp qua A Lô Lạp mà không tiếc lấy thân mạo hiểm ẩn nấp trở về Phủ thành chủ của thành Mạt Nhược Nhân chỉ để cứu cha mẹ của A Lô Lạp ra có thể thấy. Đối với Dịch Vân có lẽ nó là vô giá!

Có làm thì mới có ăn. Ông trời tuy không công bằng nhưng luôn có lý, không thể bàn cãi. Dịch Vân tin tưởng chỉ cần hắn có lòng trong trọt, ngày sau cũng có thể lấy được hồi báo ngang bằng.

Trắng sáng trên cao ôn nhu như nước. Ánh trăng chiếu rọi trên người Dịch Vân, hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại, bắt đầu tu luyện.

Hai ngày sau, mười hai cường tư cách thi đấu của Kỳ Vũ ma đấu đại hội chính thức bắt đầu.

Bắt đầu từ vị trí thứ 10, bố trí cũ của hội trường liền có thay đổi. Mười cái diễn vũ ma trận biến thành chỉ còn hai cái cách xa nhau khoảng một trăm mét. Một lần cũng chỉ có thể để cho tuyển thủ hai tổ tiến hành trận đấu.

Lấy sự sắp xếp như vậy của thi đấu tràng, phải tiến hành mười hai buổi thi đấu mới có thể tuyển ra được thập nhị cường.

Ngay khi Đại hội đem danh sách trình tự trận đấu đưa lên, mọi người đều lâm vào ngạc nhiên.

Mười hai cường tranh đoạt chiến là do 25 danh tuyển thủ lấy phương thức rút thăm ghép thành đôi bất kỳ. 12 tròng đấu là 24 danh tuyển thủ. Nói cách khác sẽ có một gã tuyển thủ không cần trải qua thi đấu liền có thể thuận lợi tiến vào trong danh sách mười hai cường.

Mà trong 25 danh dự thi chỉ có một danh ngạch “Mầm mống tuyển thủ”. Nếu có thể rút trúng chính là tấn cấp đại hội vô điều kiện. Có được danh ngạch mầm mống là vô cùng may mắn! Mà người này lại chính là Dịch Vân.

“Tại sao lại là ngươi? Vận khí của ngươi không khỏi tốt quá đi!” An Na kinh hãi kêu lên.

Dịch Vân nhún vai, vẻ mặt vô tội nói: “Có kết quả như thế bản thân ta cũng rất bất ngờ a!”

Xác suất có thể rút trúng “Mầm mống tuyển thủ” cũng chỉ có một trong 25. Thấp như vậy, mọi người đều có cơ hội cũng chính là không có cơ hội. Nhưng để cho Dịch Vân rút trúng, ngay cả hắn cũng cảm thấy kinh ngạc.

Khoát tay áo, Ca Đức cười nói: “Đây tính là chuyện tốt! Thiên Phong học viện chúng ta hiện tại còn năm người dự thi trong đó Dịch Vân chỉ có thực lực trung giai. Nguyên bản tỉ lệ thắng cuộc tranh tài này của hắn cũng là thấp nhất. Bây giờ hắn có thể lấy đến phương thức “Mầm mống đệ tử” để thăng cấp, chắc chắn có thể đi vào trong danh sách mười hai cường. Như thế có tác dụng rất lớn đối với cuối cùng bài danh của học viện chúng ta.

Tại sao may mắn như thế đều là để ngươi gặp được đâu? Đầu tiên là cuộc tranh tài trước gặp được đối thủ trung giai yếu nhất. Lần này lại là rút trúng “Mầm mống tuyển thủ”. Thật sự là quá không công bình! Nếu ta cũng có được vận may như thế giống ngươi thì tốt rồi.” Ước Hàn ở một bên nói thầm.

Ở cuộc tranh tài trước hắn gặp Tam hoàng tử Cổ Lan. Dem hết toàn lực vẫn là bại trận. Đối với Dịch Vân thực lực rõ ràng còn yếu hơn so với chính mình lại có thể thăng cấp không ngừng, bằng vào vận may, đương nhiên là đặc biệt đổ mắt ganh tỵ.

Tất cả mọi người tại hiện trường đều nghe thấy lời nói này của Ước Hàn, Chỉ thấy những học viên đã thua đều dồn dập đem ánh mắt quái dị nhìn Dịch Vân. Suy nghĩ như vậy không riêng gì Ước Hàn mà những người khác cũng giống thế!

Đối mặt với ánh mắt có hàm mộ có hãm đoạt từ bốn phía bắn tới, Dịch Vân toàn bộ coi như không thấy, liền thần nhiên giống như lão tăng đang nhập định. Suy nghĩ trong lòng của bọn họ làm sao hắn không biết! Chỉ là cũng không cần thiết đặc biệt giải thích.

Đối với Ma đấu đại hội lần này, ngay từ đầu con mắt của hai bên đã nhìn ở hai góc độ hoàn toàn khác nhau. Đám người Ước Hàn chỉ là muốn bài danh xếp hạng ở đại hội. Mà cái Dịch Vân muốn lại là vòng nguyệt quế cuối cùng. Suy nghĩ bất đồng hình thành sự chênh lệch cái nhìn. Biểu hiện ra ngoài, khí độ hai bên đúng là hoàn toàn khác biệt.

Trong mắt của phó viện trưởng Ca Đức cùng nhóm giáo viên đang ở một bên đứng xem, chỉ thấy Dịch Vân biểu hiện ra ngoài là khí độ thần nhiên an định còn đám người Ước Hàn lại lộ ra dáng vẻ căm giận, bất bình cùng ngưỡng mộ... các loại. Tình cảnh trước mắt làm cho bọn họ có một loại ảo giác hoang đường giống như thấy một đám mèo con đang gây hấn kêu gào trước mặt một đầu hổ lớn. Một màn mà bọn họ lại không một chút nào cười nổi.

Một màn cảm giác khó tả vớ vẩn. Chỉ một thoáng qua, mạnh yếu của hai bên toàn bộ đảo ngược. Dường như Dịch Vân là một cường giả cao hơn hẳn mà những người còn lại chỉ như một đám hề nhảy nhót đang diễn vai kịch buồn cười. Cho nên, không một từ nào có thể diễn tả.

Đây là khí độ.

Giống cùng loại với khí chất. Nữ nhân cho dù xấu hay đẹp nếu có được khí chất thì đều có thể nói là giai nhân. Mà khí độ làm cho nam nhân khoác lên một tấm áo đen bí ẩn nhìn không thấu. Mà không đoán được tự nhiên là càng thu hút.

Trên khán đài, ở khách quý khu, trong tay mỗi người đều có một phần danh sách thứ tự xuất chiến. Bá Nạp Đồn nhìn danh sách trên tay trầm giọng nói: “Đối thủ của Ma Đa là người của Khải Mễ Đề gia tộc, cũng là

một trong tứ đại gia tộc. Hắc cũng là người tu luyện Huyết kế công pháp đạt tới lục tinh đỉnh phong lĩnh vực. Xem ra cũng là một trận chiến khó khăn a!”

Mặc Tây ở một bên cười nói: “Phụ thân, ngài không cần lo lắng! Tuyển thủ của Khái Mễ Đề gia tộc phái ra gọi là Khố Đặc. Mấy năm qua, trong mấy lần tỉ thí đối kháng ở học viện, hắc chưa từng thắng qua Ma Đa một lần nào. Mặc dù hắc cũng có thực lực đánh đến ngũ cường của đại hội, nhưng gặp gỡ Ma Đa cũng chỉ có thể trách hắc xui xẻo. Cuộc tranh tài này không cần cần nhắc. Ma Đa chắc chắn là thắng rồi!”

Nói tới đây, thanh âm của Mặc Tây trở nên nhẹ: “Hơn nữa con đã từng dặn dò Ma Đa rồi. Khi cần thiết hắc biết phải nên làm như thế nào!”

“Ồ! Ta rất có lòng tin đối với Ma Đa.” Dừng một chút, Bá Nạp Đồn lại nói: “Thiếu niên gọi là Dịch Vân Tất Nhĩ Đạt kia vậy mà lại rút trúng tư cách “Mầm mống tuyển thủ”. Có thể nói phần vận khí liên tiếp này thực sự làm cho người khác kinh ngạc. Nếu là đặt ở trên chiến trường, vận khí như vậy nên gọi là “Vô vận” mới đúng. Một người như thế đương nhiên càng đáng giá để gia tộc chúng ta đến mượn sức.”

Không hổ danh là truyền kì tướng quân hàng năm tác chiến trên chiến trường, cái nhìn đối với vận khí hoàn toàn không giống với người bình thường. Cùng với Môn La đã từng đi qua vô số trường giết chóc, đi ra từ biển máu có cùng một dạng giải thích. Tất cả đều biết rõ sự trọng yếu của “Vô vận”. Việc lặp đi lặp lại cũng không phải là may mắn ngẫu nhiên.

Khê thở dài, Bá Nạp Đồn nói tiếp: “Chỉ tiếc là không thể nhìn thấy hắc ra sân trong thập nhị cường thi đấu. Đối thủ của hắc ở các trận đấu phía trước quá yếu, căn bản là không có cơ hội nhìn ra thực lực chân chính của hắc. Mà những trận đấu sau đều là đối thủ quá mạnh mẽ. Đối mặt với tuyển thủ đạt đến trình độ đỉnh phong, hắc là không đỡ được vài hiệp thì hắc liền thất bại. Vẫn là không thể nhìn tới toàn bộ thực lực của hắc!”

Mặc Tây thì không đồng ý với lời nói này. Một cái tuyển thủ chỉ bằng vận khí mà thăng cấp thì có cái gì tốt để mong đợi. Nhưng hắc cũng không dám trực tiếp phản bác cha mình, liền ngậm miệng không nói gì.

“Đúng rồi!” Trầm ngâm một lát, Bá Nạp Đồn lại nói: “Ta muốn người phái mặt thám đi điều tra lại lai lịch xuất xứ của người thiếu niên kia. Việc này khi nào mới có thể làm tốt?”

“Mười mặt thám của gia tộc đã được phái ra. Tính cả thời gian đi lại đại khái cũng phải cần mười ngày mới có thể có kết quả.” Mặc Tây đáp.

“Ồ! Đến khi đó Ma đấu đại hội hắc là đã kết thúc. Tóm lại là tăng thêm tiến độ điều tra đi. Ta muốn nhanh một chút nhìn thấy kết quả!”

“Phụ thân yên tâm, việc này ta đã chính miệng dặn dò qua đám mặt thám. Bọn hắc tuyệt đối sẽ không dám chậm trễ. Chỉ là...” Mặc Tây khó hiểu hỏi: “Mỗi cái tuyển thủ tham gia Ma đấu đại hội đều phải đem tư liệu bản thân xác thực và tỉ mỉ báo cho đại hội giữ làm bản sao. Mà tư liệu liên quan đến người thiếu niên kia, trong tay gia tộc của chúng ta cũng có một phần. Vì sao phụ thân ngài còn muốn phái người đi điều tra lại đâu?”

“Bởi vì phần tư liệu kia rất không hợp lý!” Bá Nạp Đồn lắc đầu nói: “Trên tư liệu có thấy, ban đầu tại thời điểm sau khi hắc tốt nghiệp sơ đẳng học viện gia nhập Thiên Phong học viện mới là trình độ bốn tinh sơ giai. Nhưng mà bây giờ mới qua không đến hai năm thời gian, thực lực của hắc từ bốn tinh một hơi tấn cấp, đến hiện tại là sáu tinh trung giai lĩnh vực. Thăng cấp như thế thật sự là chưa từng nghe qua bao giờ. Điều đó là cực kỳ không hợp lý!”

“Ngài là hoài nghi hắc hưởng đại hội nói dối việc tiến triển tinh cấp của bản thân!”

“Không! Ta là hoài nghi tất cả tư liệu của hắc đều là ngụy tạo ra.” Bá Nạp Đồn trầm giọng nói: “Cho dù là lai lịch bản thân, họ tộc hay thực lực, tất cả đều là giả! Hơn nữa cái tên Dịch Vân này cùng tên của đứa con thứ bảy đã chết đi của gia tộc lại càng làm cho ta để ý!”

Nói tới đây, Bá Nạp Đồn tự lẩm bẩm: “Cháu thứ bảy của ta là do tiểu thiếp của bộ tộc Tư Đạt Đặc đã bị diệt tộc sinh ra. Ta cũng chỉ gặp qua một lần vào lúc hắc sinh ra. Khi đó ta tự tay ôm qua hắc, cũng nhớ rất rõ màu tóc cùng màu mắt của hắc đều là màu đen như mực, cùng huyết mạch của Lam Duy Nhĩ gia tộc ta hoàn toàn khác biệt. Cũng vì thế mà ta không vui mừng nhiều lắm đối với đứa cháu này.”

“Năm ấy, khi hắn sáu tuổi, Mặc Tây đem quyền nuôi dưỡng hắn trả lại cho tông gia lão tộc trưởng Phổ Tu Tư. Như thế chẳng khác nào đem hắn trục xuất khỏi gia môn, cái tên trên gia phả cũng cắt bỏ. Từ đó hắn trở thành con rơi của Lam Duy Nhĩ gia tộc chúng ta, không còn lui tới.

Đối với quyết định đem đứa con thứ bảy trong gia tộc trục xuất khỏi gia môn của Mặc Tây, Bá Nạp Đồn lúc ấy đang đóng ở biên giới đế quốc, vài năm sau trở về gia tộc mới biết được. Đối với cách làm như thế Bá Nạp Đồn cũng không đồng ý.

Mặc dù huyết mạch của đứa con thứ bảy càng tiếp cận với Tư Đạt Đặc nhất mạch, bề ngoài của hắn cùng Lam Duy Nhĩ gia tộc có sự khác biệt nhưng vẫn là con ruột của tông trưởng đương nhiệm Mặc Tây. Máu chảy trong cơ thể cũng đồng dạng đều là thuộc con cháu trực hệ của Lam Duy Nhĩ gia tộc.

Khi hắn biết chuyện này cũng ngay lập tức đem Mặc Tây ra mắng một trận. Mặc dù có lòng tìm lại đứa con thứ bảy bị đá ra khỏi nhà này nhưng sự tình lúc đó đã không thể vãn hồi. Lúc ấy cũng đã là mấy năm sau, khi hơn hai ngàn cư dân tính cả Tư Đạt Đặc bộ tộc bị diệt vong. Trong đó cũng có cả đứa con thứ bảy.

Bá Nạp Đồn sau khi nghe được tin tức này cũng là im lặng nhìn Mặc Tây, vẻ mặt hắn không có một chút để ý. Ngay cả khí lực mắng hắn vài câu cũng không có. Sự tình đã xảy ra không có khả năng vãn hồi. Việc này cứ như vậy bỏ qua.

Chuyện ăn năn kia vốn quên mất từ mấy năm qua hôm nay lại nhớ lại một lần nữa.

Cái tên Dịch Vân kỳ lạ này cũng có người đặt giống nhau sao? Màu mắt của người thiếu niên kia hoàn toàn giống với đứa con thứ bảy năm đó! Nếu mà hắn thực sự còn sống thì cũng nên cùng người thiếu niên kia đồng dạng là 17 tuổi. Chẳng lẽ...? Không! Cái này là không có khả năng!”

Nghĩ đến đây, Bá Nạp Đồn nhếch miệng cười khê. Chỉ cảm thấy mình nghĩ nhiều quá! Nhưng trong lòng trải qua mưa gió sớm đã trầm ổn tĩnh lặng của hắn cũng không tự chủ được mà nhảy lên phù phù.

“Tập Lỗ Tư tiên sinh, ngài không xem thập nhị cường thi đấu sao? Nhìn Tập Lỗ Tư bỗng dưng đứng lên đi tới hướng chỗ ra khỏi khán đài. Áo Nhĩ Ba hoàng đế mở miệng hỏi.

Chỉ nghe Tập Lỗ Tư cười nhạt nói: “Trình tự của trận đấu đã định. Người ta muốn xem lại không xuất tràng, đã không còn đáng giá để ta nhìn nữa. Tìm một chỗ uống rượu. trận đấu lần sau trở lại đi vậy!”

Tập Lỗ Tư luôn luôn đối với bất kỳ một người nào đều là không thèm để ý. Ngay cả hộ quốc Pháp thánh Kiệt Mễ Đạt đối với hắn hỏi, hắn cũng khinh thường trả lời. Chỉ là đối với cái đương nhiệm hoàng đế Áo Nhĩ Ba của cái Kỳ Vũ nhỏ này, ở ngoài mặt hắn còn có vài phần tôn trọng. Chỉ vì hắn có thể lấy đế quốc thượng khách chi lễ mà đối đãi với chính mình, đương nhiên cũng muốn cho vài phần đáp lễ. Ân! Đáp lễ ở hạn độ thấp nhất.

Áo Nhĩ Ba cùng Kiệt Mễ Đạt ở một bên nghe vậy giật mình sửng sốt: “Tuyển thủ không ra tràng? Không phải là chỉ có một người sao? Là người thiếu niên kia!”

Đến tận đây hai người bọn họ mới hiểu được. Ngay từ đầu Tập Lỗ Tư biểu hiện ra sự quan tâm rất lớn đối với lần Ma đấu đại hội này. Thậm chí không tiếc nghìn dặm xa xôi chạy đến Kỳ Vũ để xem trận đấu cũng chỉ vì người thiếu niên mà bọn họ nhìn trúng kia.

“Kiệt Mễ Đạt, đối với việc này ngươi thấy thế nào?” Áo Nhĩ Ba nhìn bóng lưng Tập Lỗ Tư rời đi, mở miệng khê hỏi

Kiệt Mễ Đạt cười khổ đáp: “Bệ hạ! Chỉ có thể nói nhân lực của Tập Lỗ Tư tiên sinh quả thật là phi phàm. Ngay từ khi mới bắt đầu đại hội hắn đã nhìn ra chỗ bất phàm của người thiếu niên kia. Vẫn còn vì mỗi trận đấu của hắn mà đặc biệt đến xem mỗi ngày. Phần nhân lực này làm ta mặc cảm a!”

“Hắn... Có thể hay không hắn cũng chú ý tới người thiếu niên kia.”

“Không có khả năng!” Kiệt Mễ Đạt không chút nào lo lắng, lắc đầu đáp: “Bệ hạ! Người cũng biết Tập Lỗ Tư tiên sinh chính là võ giả cấp bậc Tinh vực, làm sao có thể có tâm tư đối với một cái Pháp cuồng chỉ có lực tinh trung giai cơ chứ? Hắn là hắn chỉ cảm thấy có chút hứng thú với thiếu niên kia mà thôi!”

“Ồ! Nói có lý.” Áo Nhĩ Ba nghe thế liền thở ra một hơi, mày vừa nhăn cũng lập tức giãn ra.

Hắn và Kiệt Mễ Đạt đã sớm nhìn trúng thiếu niên kia. Nếu mà Tật Lỗ Tư cố ý tham gia thì sự tình tốt đẹp mà bọn họ mong muốn khó có thể tiến hành như trong dự kiến của bọn họ.

Trong lúc Áo Nhĩ Ba suy nghĩ, âm thanh liền vang lên. Trận đấu thứ nhất của mười hai cường thi đấu dĩ nhiên bắt đầu rồi.

Khi mà gần hết ngày.

“Liên tục mười hai tràng trận đấu làm người ta thất vọng. Đây là mười hai cường tranh đoạt thi đấu sao? Buồn cười!” Môn La khinh thường nói.

246. Chương 247: Đứng Trên Đỉnh Núi

Thi đấu tranh đoạt 12 cường của Kỳ Vũ ma đấu đại hội cũng đã kết thúc. Thiên Phong học viện ngoại trừ Dịch Vân được may mắn “tuyển thủ mầm mống” này còn có bốn danh học viên tham gia thi đấu. Trong đó có một gã bất hạnh bị thua, ba học viên còn lại thuận lợi tiến vào danh sách 12 cường. Nói cách khác, tính cả Dịch Vân thì trong Thiên Phong học viện liền chiếm bốn danh ngạch trong danh sách 12 cường. Thành tích như vậy cũng đã làm cho Mễ Nặc thoả mãn.

Thêm một gã mầm mống tuyển thủ trúng thăm từ trước thì 12 cường của đại hội hẳn là có mười ba cái đệ tử mới đúng. Quy tắc rút thăm của các trận đấu sau cũng không thay đổi. Lục cường cùng tam cường thi đấu đều sẽ có một cái danh ngạch mầm mống thăng cấp vô điều kiện như vậy.

Sở dĩ sẽ có quy định như thế cũng là bắt nguồn từ ý tốt của đại hội. Ngoại trừ việc tăng thêm tính không thể dự đoán trước đồng thời cũng làm cho tuyển thủ hưởng thụ thú vui của việc rút thăm trúng thưởng. Sắp xếp như thế làm tăng lên độ phấn khích của đại hội, ngay cả người xem cũng thích kiểu thể này.

Nhưng thi đấu tranh đoạt 12 cường hôm nay đã ngoài dự liệu của mọi người. Có một trận đấu mà cả hai bên đồng loạt đều bị thương nặng. Mặc dù đã được Quang minh pháp sư cứu trị nhưng cũng phải trải qua ít nhất là hai tháng tu dưỡng mới có thể hoàn toàn hồi phục. Bởi vậy người thắng trận này không thể tiếp tục tham gia trận đấu. Ban đầu mười ba người tuyển thủ nhất thời thiếu đi một gã.

Đến lúc này, tuyển thủ có tư cách tham gia thi đấu thăng cấp kế tiếp chỉ còn mười hai người. Ý tốt sắp xếp danh ngạch mầm mống cũng theo đó mà dừng lại.

“Lão đại, trận đấu ngày hôm nay cũng coi như phấn khích a! Vì sao người lại nói như vậy?” Dịch Vân hỏi.

Môn La nói: “Ngày hôm nay mười hai cuộc tranh tài, thực lực hai bên đều quá rõ ràng. Ngày từ đầu trận đấu đã có thể đoán được kết quả. Một điểm khác biệt cũng không có. Thật sự là quá mức nhàm chán.”

“Mà trong đó nguyên bản được để ý nhất là trận đấu Lam Duy Nhĩ gia tộc chống lại Khải Mễ Đề gia tộc. Hai bên đều là lục tinh đỉnh phong tu luyện Huyết kế công pháp thể mà mới giao thủ được ba hiệp, cái người gọi là Khố Đặc của Khải Mễ Đề gia tộc vậy mà nhảy ra bên ngoài đầu hàng.”

“Mặc dù thực lực của hắn rõ ràng là thấp hơn Ma Đa một khoảng nhưng thậm chí hắn còn không có dũng khí để đánh một trận. Thân là một võ giả, ngạo cốt là điều cơ bản nhất mà hắn cũng thiếu. Thật sự là làm cho người ta thất vọng! Lấy tố chất của hắn như vậy mà cũng có thể được Khải Mễ Đề gia tộc phái tới đại hội. Xem ra trình độ của cái gia tộc này cũng chỉ vèn vèn như thế. Thật thẹn với cái tên tứ đại gia tộc của đế quốc.”

Hôm nay, nguyên bản vốn là trận đấu được chú ý nhất lại vì đệ tử kiệt xuất Khố Đặc của Khải Mễ Đề gia tộc đầu hàng sớm mà kết thúc qua loa. Hành động lần này thực sự làm cho người xem trên toàn trường ồ lên, tiếng cười nhạo vang lên không ngừng. Nhưng đối với những người ở trên khách quý khu biết rõ nội tình mà nói, chỉ cảm thấy quyết định này của Khải Mễ Đề gia tộc là chuyện rất sáng suốt.

Nguyên nhân cũng chỉ vì những vướng mắc đối lập giữa hai gia tộc.

Bốn đại gia tộc của Kỳ Vũ đế quốc đều có quan hệ lợi ích nhiều tầng với nhau.

Ở bên ngoài thì là duy trì quan hệ trao đổi lợi ích tốt đẹp. Nhưng rồi lại bí mật lôi kéo chân sau của đối phương. Chỉ cần có thể đem danh vọng, thế lực của gia tộc đối phương đè ép xuống dưới thì chẳng khác nào chiếm được chỗ tốt hơn trong tranh đấu chính trị tại đế quốc.

Nói trắng ra chính là quá trình tranh quyền đoạt lợi của các đại gia tộc. Trong đó đấu tranh kịch liệt nhất chính là Lam Duy Nhĩ gia tộc cùng Khải Mễ Đề gia tộc.

Trong tứ đại gia tộc, không kể là quyền lực chính trị hay quân quyền nắm giữ trong tay đều là hai gia tộc này gần nhau nhất.

Lam Duy Nhĩ gia tộc nắm giữ đại quân của đế quốc ở Tây Bộ. Tộc trưởng là nhất đẳng Bá tước của đế quốc, trong tay có một quân đoàn Lôi Hổ tinh nhuệ. Đồng thời có một gã cường giả cấp tám sao cao giai - truyền kỳ tướng quân Bá Nạp Đồn trấn giữ trong quân cùng với việc có thể điều khiển ước chừng hơn một nửa mỏ khoáng trong biên giới của đế quốc.

Khải Mễ Đề gia tộc cũng nắm giữ quân quyền Bắc bộ của đế quốc. Tộc trưởng của gia tộc cũng là Nhất đẳng Bá tước của đế quốc, trong tay cũng có một đội quân tinh nhuệ có tên là Phong Ảnh. Ngoài việc cũng có một gã cường giả bát tinh trung giai trấn thủ mà nói, bọn họ vẫn còn là một trong hai cổ lão luyện khí đại thế gia mà đế quốc có được.

Thế lực của hai cái gia tộc phân bố cũng là bình quân. Nhưng tổng lại thì Khải Mễ Đề gia tộc ở các phương diện đều yếu hơn Lam Duy Nhĩ gia tộc một bậc. Mặc kệ là trong tay có quân đội chiến lực hay ảnh hưởng chính trị cũng như cường giả mạnh nhất trong tộc đều là vậy.

Bởi vậy mà Lam Duy Nhĩ gia tộc ngồi vững trên vị trí đệ nhất gia tộc của đế quốc còn Khải Mễ Đề gia tộc là ngồi ở vị trí thứ hai. Còn lại Mã Đình gia tộc cùng Tát Ma gia tộc là đứng thứ ba và thứ tư.

Mấy năm gần đây đệ nhất gia tộc Lam Duy Nhĩ cùng đệ nhị gia tộc Khải Mễ Đề đấu tranh với nhau càng ngày càng kịch liệt. Từ tranh chấp quân quyền, đấu sức chính trị cho đến mượn sức của nhân tài ưu tú làm lớn mạnh thực lực của gia tộc quả thật là không chỗ nào không tranh giành. Cơ hồ mức độ đã đấu tới trên mặt rồi. Mấy lần còn phải có sự xuất hiện phối hợp của vương thất mới có thể hóa giải phân tranh.

Mà loại tình huống này cũng là điều mà hoàng đế Kỳ Vũ Áo Nhĩ Ba thích. Chỉ có các gia tộc quyền lực ngăn cản lẫn nhau thì vương quyền mới ổn định như Thái Sơn. Chỉ cần hai bên bọn họ không động đến quy mô đấu tranh lớn, không làm tổn thương nền tảng của quốc gia thì những chuyện khác hẳn chỉ mất nhắm mắt mở bàng quan.

Đương nhiên là cũng muốn ngẫu nhiên châm ngòi thổi gió làm tăng lên một chút tranh đấu giữa các gia tộc đối lập. Không thể nghi ngờ rằng Áo Nhĩ Ba rất am hiểu sâu về thuật đế vương quyền mưu này.

Hôm nay trong cuộc tranh tài này hai bên đều là đệ tử ưu tú nhất của mỗi gia tộc trong mấy chục năm qua, đều có hy vọng ngày sau tấn cấp đến bảy tinh thậm chí là tám tinh cường giả. Có thể nói là nhân tài trụ cột cao cấp nhất trong gia tộc. Đối với hai bên mà nói, đương nhiên là càng cần được che chở cẩn thận mới đúng.

Mà thực lực của Ma Đa rõ ràng cao hơn Khố Đặc một đoạn. Nếu là bị hấn bắt được cơ hội, nói không chừng Ma Đa sẽ hạ tử thủ. Không cần giết đối phương chỉ cần có thể đánh cho hấn tàn phế là tốt rồi. Hai bên đều là sáu tinh đỉnh phong Võ cuồng, trên tay cũng đều cầm một thanh nhị giai cực phẩm Ma pháp binh khí. Khi trận đấu đi vào thời điểm tiêu hao chiến cuối cùng, bên mạnh mẽ hơn nếu muốn đem đối thủ chặt bỏ một tay hoặc một chân cũng không phải là chuyện khó khăn.

Hành vi như vậy mặc dù tàn khốc nhưng là vẫn tiến hành ở trong quy tắc của thi đấu, ai cũng sẽ không nói được gì. Kỳ Vũ ma đấu đại hội đối chiếu với chiến trường thực sự, thực hiện quy tắc thép trên chiến trường “Mạnh được yếu thua !”

Mặc dù có trọng tài cường giả sẽ ra tay ngăn cản hành động quá mức ác liệt, nhưng là đao kiếm khó lòng phòng bị. Trong trận đấu luôn luôn xảy ra rất nhiều điều ngoài ý muốn mà không ai dám nói trước điều gì. Những nhận thức này tất cả các đệ tử dự thi đều được trưởng bối dặn dò trước khi ra trận.

Nếu thật để cho chuyện như vậy xảy ra, Khải Mễ Đề gia tộc ngày sau sẽ thiếu một gã có thể trở thành cường giả đứng đầu, thậm chí là người lựa chọn kế nhiệm tộc trưởng của gia tộc. Tổn thất như vậy bọn họ

gánh vác không nổi. Vì thế trong cuộc tranh tài này Khố Đặc mới có hành động đầu hàng sớm như vậy.

Quyết định này cũng đã đạt được sự tán thành vì hành động sáng suốt của hai đại gia tộc còn lại. Đương nhiên là ngoại trừ Lam Duy Nhĩ gia tộc.

Trên thực tế, Mặc Tây đã dẫn dò Ma Đa tìm thời cơ thích hợp phải đem chặt bỏ tay hoặc chân của người đứng đầu trong việc lựa chọn kế nhiệm tộc trưởng của gia tộc đối địch này. Cách tính toán không dễ cho Khố Đặc thành phế nhân thì không chừng này sau khi đối phương đầu hàng thì không còn cách nào tiếp tục thực hiện được. Mất đi cơ hội có thể làm thương nặng địch nhân, sau chuyện Mặc Tây cũng chỉ có thở dài một tiếng “Đáng tiếc”!

Môn La không biết nguyên do trong đó nên mới cảm thấy bất mãn vì kết quả kết thúc qua loa của trận đấu.

Buổi tối, nhóm An Na ba học viên đã xác định thắng cấp 12 cường đang ngồi một bên tu luyện hồi phục đầu khí cùng ma lực hao tổn tại trận đấu. Mà những học viên bị đánh bại cũng không dám chậm trễ. Bọn họ biết rõ hai ngày sau còn có thi đấu liên tràng phải tiến hành, đó là thi đấu xếp hạng từ hai mươi lăm đến mười ba danh nên cũng ngồi một bên cần cù tu luyện.

Dịch Vân xoay người rời khỏi nơi này, như lệ tiến đến phòng của Mễ Nặc. Phó viện trưởng Ca Đức cũng đã ở bên trong.

Còn chưa mở miệng, Mễ Nặc đã nhìn hẩn một cái, gật đầu nói: “Là muốn xin phép ra ngoài sao? Đi đi! Nhớ rõ hai ngày sau, trước khi bắt đầu trận đấu trở về là được rồi!”

Đối với gã học viên này hẩn càng xem càng thích. Đối với những yêu cầu của hẩn đưa ra thì đáp lại càng ngày thoải mái.

Đợi sau khi Dịch Vân rời đi, Ca Đức hít một hơi rồi nói: “Ai! Mỗi lần sau cuộc tranh tài hẩn đều xin phép. Cái này cũng đã trở thành thói quen. Như thế liệu có được không?”

“Kế tiếp muốn tiến hành chính là Lục cường khiêu chiến thi đấu của đại hội. Người cho là hẩn vẫn còn có cơ hội thắng được trận đấu không?”

Ca Đức ngăn người, không một chút suy nghĩ lắc đầu đáp: “Không có khả năng! Bây giờ ngoài hẩn ra thì các tuyển thủ tiến vào 12 cường đều có trình độ lục tinh đỉnh phong. Không nói đến có thể đánh tiến vào lục cường mà ngay cả cuộc thi xếp hạng từ thứ bảy đến thứ mười hai khẳng định là hẩn cũng xếp hạng cuối cùng. Điểm ấy là không hề nghi ngờ!”

Lúc trước thi đấu trăm cường, Dịch Vân có thể đánh bại Phụ Á đã là phá vỡ cái nhìn của phần lớn mọi người. Hẩn thắng không những không thoải mái mà còn có thành phần do vận khí. Mà thực lực của Phụ Á dù có cường thịnh trở lại cũng chỉ vẹn vẹn là tiếp cận trình độ sáu tinh đỉnh phong, chung quy không phải đỉnh phong thật sự. Trận đấu kế tiếp Dịch Vân bại trận là không hề trì hoãn.

Mà thực lực của Phụ Á có thể là người đầu tiên được Kỳ Vũ vương gia học viện lựa chọn để đánh vào danh sách mười người đứng đầu có hai nguyên nhân. Thứ nhất, hẩn có được trang bị hoàn mỹ mà những tuyển thủ khác không có được. Ma pháp áo giáp vạn kim khó cầu cùng Nhị phẩm cao giai lôi thuộc tính ma pháp binh khí mua được từ đấu giá đại hội. Những thứ đó đều có thể đề cao thực lực của bản thân nâng trên diện rộng.

Cái thứ hai là đánh cuộc?

Đánh cuộc rằng năng gặp được đối thủ có thực lực là cao giai hoặc mới bước vào trình độ đỉnh phong. Nếu thật sự có thể như thế thì Phụ Á liền có cơ hội lớn đánh tiến vào danh sách thập cường của Đại hội.

Dựa vào tình hình của những kỳ Ma đấu đại hội lần trước mà xem, mặc dù xác suất không phải là lớn nhưng là vẫn phải có cơ hội. Đại khái là khoảng ba thành. Bởi vì rút thăm trận đấu nên luôn có thành phần vận khí. Đối với những người có thực lực mạnh nhất thì không khác biệt nhưng đối với những người mạnh bình thường thì sẽ có ảnh hưởng không nhỏ. Giống như Khắc Lý Mạn chính là ví dụ tốt nhất.

Mà như bây giờ các tuyển thủ tiến vào 12 cường cơ hồ toàn bộ là cường giả ở đỉnh phong. Tại những kỳ Đại hội trước ngược lại là hiếm thấy. Có thể nói tố chất của kỳ Ma đấu đại hội này cao hơn so với các kỳ trong quá khứ.

Mễ Nặc gật gật đầu, thì thào lắm bầm: “Hắn là như thế không sai! Mặc dù hắn còn che giấu một bộ phận thực lực chưa lấy ra nhưng là đối mặt với đối thủ mạnh hơn hai giai so với hắn thì kết quả vẫn là không có cách nào thay đổi.”

Theo lời của Mễ Nặc thì tuy Dịch Vân chưa thi triển ra Thủy hệ ma pháp. Mặc dù hắn còn cất giấu con bài chưa lật này mà mọi người không biết. Nhưng theo sự phán đoán của Mễ Nặc thì sử dụng hai hệ ma pháp tối đa cũng chỉ để cho thực lực của Dịch Vân tăng lên một giai, đạt tới trình độ cao giai, cùng lắm là tiếp cận với đỉnh phong. Đối mặt với mười một danh tuyển thủ khác đã thực sự tiến vào đỉnh phong chỉ cảnh cần bản không cần nói nữa.

“Viện trưởng ngài nói cái gì? Dịch Vân hắn còn cất giấu thực lực?” Cái lỗ tai của Ca Đức chính là rất tốt, đem những lời nói nhỏ vừa rồi của Mễ Nặc nghe rõ ràng, thực sự kinh ngạc nói.

Khoát tay áo, Mễ Nặc không muốn tiếp tục đàm luận cái đề tài này, nói thẳng: “Giống như lời người nói, trận đấu lần sau là điểm cuối của Dịch Vân. Chúng ta đều cho rằng kết cục bại của hắn đã định nhưng là người không phát hiện ra sao? Đường như hắn còn không có buông tha cho trận đấu kế tiếp, vẫn khắc khổ tu luyện như cũ.”

“Cái gì?”

“Mỗi lần hắn xin nghỉ ra ngoài, hai ngày sau trở về ta đều phát hiện từ hàm lượng ma lực cho đến độ luyện hoá tinh thuần của ma lực trong cơ thể hắn đều cao hơn. Cái này có thể hình dung ra hắn xin phép ra ngoài không phải là đi vui đùa như suy nghĩ của chúng ta mà hắn là tìm một địa phương không người dùng phương thức quen thuộc với hắn để tiếp tục tu luyện. Nếu không tuyệt đối không thể có biến hoá như thế.”

“Thật vậy chăng?” Ca Đức có chút không thể tin được. Hắn không hề giống như Mễ Nặc đem tất cả lực chú ý đặt trên người Dịch Vân. Thân là phó viện trưởng hắn phải chịu trách nhiệm về toàn bộ đệ tử dự thi, cũng càng muốn đem càng nhiều tài nguyên đến trên người nhóm An Na vài người đệ tử cực mạnh có thể đánh tiến vào danh sách thập cường.

Đối với thực lực bài danh cuối cùng như Dịch Vân đương nhiên là hắn sẽ không quá để ý. Mặc dù hắn nhận thức thiên phú trác tuyệt bất phàm của Dịch Vân nhưng là Đại hội lần này đối với hắn mà nói vẫn là có hơi quá sức.

Sân khấu của Dịch Vân không phải hiện tại mà là tại Ma đấu đại hội mười năm sau. Tại điểm này, cái nhìn của hắn cùng với lúc trước khi thi đấu của Mễ Nặc là hoàn toàn nhất trí. Ý nghĩ như thế đã ăn sâu vào trong lòng.

Vì thế đối với loại biến hoá rất nhỏ này hắn đương nhiên là không thể nào chú ý đến.

Mễ Nặc gật đầu khẳng định, cười nói: “Đúng là như thế! Mặc dù mọi người chưa từng có một tia chờ mong đối với hắn nhưng mà hắn vẫn không buông tha cho chính mình. Bất luận là trong thi đấu lúc trước hay là bây giờ tiến hành thập nhị cường thi đấu, hắn vẫn duy trì tâm thái thuần túy nhất. Ta không biết tự tin của hắn là đến từ đâu mà cũng không biết mục tiêu đặt ra của hắn. Nhưng mà tâm thái như vậy ngay cả An Na có cơ hội lớn đánh tiến vào danh sách ngũ cường cũng chưa từng có được.”

“Nếu hắn nguyện ý có tâm trông trọng, ta đương nhiên là chờ đợi có mùa thu hoạch.”

Trong tiếp đãi đại sảnh khu nghỉ ngơi của Thiên Phong học viện.

“Đại ca, Dịch Vân liền ở ngay trong phòng trước mặt. Người không thể để hắn xuống dưới gặp ta một lần sao?” La Lôi oán trách nói.

Duy Đa lắc lắc đầu, cười khổ: “Tiểu muội, ta đã nói qua nhiều lần. Trận đấu chưa kết thúc thì các đệ tử dự thi không thể tùy ý ra ngoài. Đây chính là nghiêm lệnh của Mễ Nặc viện trưởng! Đừng nói là người, cho dù là ta đến bây giờ cũng không thể thấy hắn một lần. Mấy ngày nay người đều chạy tới đây mồm miệng yêu cầu tất cả đều giống nhau. Người không phát giác ra nhưng ta cảm thấy phiền lắm rồi.

“Chính là nhiều năm không thấy hắn, nghĩ đến hắn ở địa phương gần như vậy muốn gặp hắn thôi.”

“Dù sao Ma đấu đại hội cũng sẽ kết thúc trong vòng mười ngày nữa. Đến lúc đó người gặp lại hắn cũng không muộn.”

Nói đến đây Duy Đa đột nhiên hỏi: “Ta đã sớm muốn hỏi. Không chỉ là người muốn gặp Dịch Vân mà ngay cả phụ thân cũng mấy lần nhắc nhở ta an bài. Người muốn sau khi kết thúc trận đấu lập tức có thể cùng hần gặp mặt một lần.

“Rất ít khi nhìn thấy bộ dáng nóng vội như vậy của phụ thân. Cứ xem như lúc trước Dịch Vân quả thật là từng ở lại Đa Ni Tập học viện. Bất quá cũng chỉ là một cái tiểu học viên thôi. Tại sao lại cùng các người có quan hệ?”

Cha mình chính là thành chủ cao quý của Đa Ni Tập. Thực lực lúc ấy của Dịch Vân cũng không mạnh mẽ. Duy Đa cũng không rõ tại sao Ni Tư lại có ý với Dịch Vân như thế.

Về chuyện của Dịch Vân, rốt cuộc Ni Tư cũng không nói rõ với Duy Đa. Mà ngay cả La Lôi đối với chuyện này cũng không hiểu rõ hết. Chỉ biết lúc ấy giữa hai người bọn họ hình như có hiệp nghị giao dịch gì đó, cuối cùng len lén gạt nòng tiến hành. Về phần tình hình cụ thể tỉ mỉ... thì nòng hoàn toàn không rõ ràng lắm.

Sững sốt, hai mắt La Lôi mê mang nhớ lại, thầm nghĩ: “Lúc ấy hần vẫn chỉ là một tiểu quỷ đầu chùng mười tuổi dường như từ trong núi đi ra, trên người không có một xu. Chỉ vì giao không ra học phí ghi danh vào học viện Đa Ni Tập mà hơn nửa đêm hần liền lén vào trong nhà chúng ta làm hành động trộm cắp rồi bị ta tự tay phát hiện.

“Hần đến trộm đồ vật này nọ trong nhà của chúng ta? Trộm trong phủ thành chủ?” Duy Đa nghe vậy thiếu chút nữa cảm rơi xuống đất. Nghĩ là mình nghe lầm kinh ngạc hô to.

Nói tới đây bỗng nhiên sắc mặt La Lôi biến sắc, lộ ra bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi. “Còn không chỉ là như thế. Khi đó ta đang... Hần thế nhưng...”

“Người đang...? Hần lại làm cái gì?”

Nắm tay nắm chặt quơ quơ, La Lôi vẫn là không nói được: “Không nói! Đại ca, rốt cuộc là lần này người có hay không giúp ta đem cái tiểu tặc kia kêu xuống đây?”

“Tiểu tặc? Đây là xưng hô kiểu gì? Ta đã nói rồi. Chuyện này căn bản là không có cách nào. Nếu ta đi gọi người thì ngay cả cửa của giáo sư cũng không qua được. Không phải là làm cho ta đi tìm mắng sao?”

Không biết làm sao, trừng mắt liếc nhìn Duy Đa một cái. Nghĩ trong chốc lát, La Lôi tươi cười chân thành nói: “Vậy thì đại ca người tìm cô gái nhỏ gọi là Ny Khả kia cũng được đi? Có thể làm cho nòng xuống gặp ta được không?”

“Ny Khả? Người gặp nòng làm gì?” Duy Đa thực sự kinh ngạc.

Trong rừng rậm, tại nguyên bốn Ma pháp trận Dịch Vân lại tiếp tục vẽ lên một cái Ma pháp trận khác. Lấy uy năng của hai cái pháp trận tương điệp mà thành nên có thể làm chi hiệu quả câu linh thiên địa nguyên tố cao hơn một tầng mới phải.

Ngồi vào giữa pháp trận, xuất ra mỗi cái khoảng 50 cân nguyên tố phách thạch bày ra bên cạnh. Quả nhiên là hàm lượng nguyên tố lưu chuyển bên trong pháp trận so với ban đầu cao hơn không ít. Đang muốn bắt đầu tu luyện, Môn La bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Xem qua thi đấu tranh đoạt 12 cường ngày hôm qua. Trong lòng người còn có bao nhiêu phần thắng?”

Dịch Vân lắc lắc đầu nói: “Lão Đại hiện tại ta đã không thêm nghĩ đến vấn đề này nữa. Trước mắt cũng chỉ chuyên chú những gì bản thân có khả năng làm. Sau đó hết sức làm được tốt nhất. Đây chính là lý do vì sao ta sẽ nắm chặt thời gian tu luyện như thế này.”

Trầm ngâm thật lâu sau, Môn La nói: “Lấy trận đấu ngày hôm nay, xem ra cái tam ca Ma Đa kia của người quả thật đã có thực lực tiếp cận với cánh cửa thất tinh. Nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh thì hần sẽ là người đứng đầu của Đại hội lần này. Nếu là ở trận đấu tới người liền gặp đối thủ là hần thì người tính sao?”

“Không biết!”

Dịch Vân không chút nghĩ ngợi trả lời lại gọn gàng rõ ràng như thế, ngược lại làm cho Môn La rất là khó hiểu.

“Xem qua trận đấu ngày hôm qua làm cho ta càng thêm hiểu biết đến thực lực của mọi người. Toàn bộ đều mạnh hơn ta, giống như từng ngọn núi cao che trước mặt. Chỉ là không biết tại sao ta không cảm thấy rằng mình sẽ thua bởi bọn họ. Những người đó không phải vì lợi ích của gia tộc thì chính là vì ích lợi của bản thân mà đến. Bị hơi tiền ích lợi che mắt thì sao có thể nắm chặt kiếm trong tay?”

“Nhưng ta lại có lý do tuyệt đối không thể thua! Từng bước đăng cao, từng bước gian nguy, máu trong cơ thể đang thiêu đốt. Chưa bao giờ ta có tin tưởng như thế này. Mặc kệ là núi cao đến đâu, cuối cùng ta đều có thể đặt chân lên đỉnh cao nhất!”

Dịch Vân ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm. Mặt trăng bạc trên đỉnh sáng tỏ, vô vàn ansh sao sáng lạn lấp lánh. Nhiệt huyết trong lòng hắn đang dâng trào.

Đứng trên đỉnh núi mà nhìn thiên hạ nhỏ bé. Cường giả trên đại lục vô số. Kỳ Vũ Ma đấu đại hội chỉ là toà núi nhỏ mà hắn muốn đem nó giẫm đạp dưới lòng bàn chân.

247. Chương 248: Xa Lạ

Bá Nạp Đồn nhìn tờ thư báo trên tay, thật lâu sau mới buông ra, nói: “Quả nhiên như ta sở liệu, tư liệu thân gia người thiếu niên tất cả đều là giả tạo!”

Bối Cách tiếp nhận tờ thư báo nhìn liếc qua, trầm tư một lát, biểu tình ngưng trọng nói: “Lấy kết quả điều tra này mà nói, nơi tên Dịch Vân Tát Nhĩ Đạt kia sinh ra, lai lịch, thậm chí hồ sơ tốt nghiệp cao đẳng học viện đều là giả, hơn nữa, căn cứ theo biểu hiện trong tư liệu này, người tạo ra chính là đương nhiệm viện trưởng Thiên Phong học viện, Mễ Nặc!”

“Mễ Nặc là cường giả chín sao đỉnh phong Pháp Tôn.” Bá Nạp Đồn hỏi: “Bối Cách, dựa vào người xem, việc này phải xử lý như thế nào?”

Suy nghĩ một chút, Bối Cách nói: “Từ khi cái tên thiếu niên Dịch Vân kia đi vào Thiên Phong học viện tới nay, vẫn có lời đồn hắc là con riêng của Mễ Nặc, ta vốn cũng tin tưởng như vậy, Nhưng hiện tại xem ra, điểm ấy cũng rất đáng nghi.”

“Phần tư liệu này cũng chỉ là kết quả bước đầu điều tra, chỉ có thể khẳng định thân phận thiếu niên kia là giả tạo. Nhưng thân phận thật của hắn vẫn còn bí ẩn, nếu Mễ Nặc một mực bảo đó là con hắn, ai cũng vô pháp moi ra được điều gì, lùi một bước mà nghĩ, chúng ta cũng không thể đối mặt với hắn, đây đối với gia tộc ta mà nói, không có điểm tốt!”

“Cho nên, trước khi kết quả cuối cùng tìm ra, việc này chúng ta cũng đành làm như không biết thôi!”

Mễ Nặc là ai?

Cường giả chín sao Pháp Tôn, đương nhiệm viện trưởng Thiên Phong học viện, mỗi một danh hiệu đều là tột đỉnh, cường giả trưởng thành trên tay hắn nhiều như nước đầu nguồn, hiện tại trong đế quốc, quân đội, triều đình, dân dã, tùy tiện hốt một cái, liền được một nắm to đẽ tử tốt nghiệp từ Thiên Phong học viện.

Ân sư ngày xưa bị người ta làm khó dễ, bọn họ lại khoanh tay đứng nhìn sao? Thân tình, ân nghĩa giúp đỡ nhau là nhân tính, cho dù là gia tộc Lam Duy Nhĩ cũng trừu chọc không nổi cỗ thế lực khổng lồ này.

Tuy rằng hiện tại đã có chứng cứ biểu hiện hắn một tay tạo ra tư liệu giả cho đệ tử, lại đưa vào tham gia Kỳ Vũ ma đấu đại hội, đây là tội lớn xúc phạm đến luật pháp đế quốc, đã đủ làm cho Dịch Vân mất đi tư cách tuyển thủ dự thi.

Nhưng Bối Cách cũng tin tưởng, nếu gia tộc mình thực lấy việc này hành động lớn một mẻ, cáo ngự trạng lên đế vương Áo Nhĩ Ba, khẳng định đại sự hóa nhỏ, chuyện nhỏ thành không, cuối cùng không giải quyết được gì.

Mỗi một viện trưởng cao đẳng học viện đều là cường giả chín sao Pháp Tôn, đều là tài sản trọng yếu của đế quốc, chỉ cần nào Áo Nhĩ Ba chưa có hư tuyệt sẽ không vì việc nhỏ như vậy làm khó Mễ Nặc, luật pháp tồn tại không phải duy trì quyền lợi dân chúng, mà đầu tiên phải là ích lợi cho đế quốc, đó cũng là thực nghĩa hai chữ pháp luật.

“Ồ!” gật gật đầu, Bá Nạp Đồn đồng nhận thức nói: “Phán đoán của người rất đúng, ý nghĩ cũng rõ ràng, đối phó với Mễ Nặc chẳng khác nào đối mặt với cả Thiên Phong học viện, hậu quả gia tộc chúng ta không có khả năng thừa nhận, việc này chỉ để trong nội tạng gia tộc chúng ta biết, tuyệt không truyền ra bên ngoài.Ồ, ngay cả đại ca người, Mặc Tây, cũng không cần báo...”

“Bởi vì chuyện lần trước hần còn ghi hận tên thiếu niên kia trong lòng. Hừ, thân là tộc trưởng làm việc không biết nắm đại cục, nếu cho hần biết tin tức này, lấy tính tình của hần nói không chừng làm ba cái việc nhiều loạn.”

Hôm nay là trận bài danh cường giả thứ hạng 13 đến 25, Mặc Tây thân là tộc trưởng gia tộc Lam Duy Nhĩ, có nghĩa vụ đến hiện trường xem xét, dù sao ngay cả đế vương Áo Nhĩ Ba cũng tham dự, hần nhất đẳng bá tước không có lý do gì không đến.

“Phụ thân, việc này có quá... phải lừa gạt đại ca sao?”

Phát phát tay, Bá Nạp Đồn không kiên nhẫn nói: “Hừ! Gạt hần thì thế nào? Biểu hiện của hần làm cho ta thất vọng, ta bắt đầu hối hận khi trước truyền vị trí tộc trưởng cho hần, người không cần nói nữa, câm miệng ngay cho ta !”

Nhìn phụ thân đại nhân nổi giận hiem thấy, Bối Cách cũng không dám nói thêm, trong gia tộc Lam Duy Nhĩ, Bá Nạp Đồn lão tộc trưởng bình thường mặc kệ mọi chuyện, nhưng hần mới đích thực là người cầm quyền, lời hần nói Mặc Tây cũng phải nghe, huống chi là Bối Cách.

“Thân phận người thiếu niên kia nếu là giả mạo, dòng họ hần tất nhiên cũng là giả, như vậy, thân phận đích thực của hần là gì? Có thể làm cho Mễ Nặc viện trưởng ra tay giúp đỡ, là điều ta quan nhất, mà cái tên Dịch Vân...vì sao lại có tên này...” suy nghĩ thật lâu, Bá Nạp Đồn hơi đau đầu, rõ ràng không thể suy ra thêm điều gì, hỏi:

“Phụ Á hiện tại ở đâu? Tâm tình nàng tốt hơn chưa?”

“Dạ, Phụ Á nó bây giờ cả ngày nhốt trong phòng mình, không chịu đi ra một bước.” Bối Cách nhẹ giọng nói.

“Hừ, vài ngày rồi, chỉ là thua một trận, làm ra vẻ gì đây? Tâm tính yếu ớt ngay cả so với binh lính cũng còn kém.” Bá Nạp Đồn nhướn mày bảo: “Lập tức mang nàng lại đây cho ta, ta đang muốn trở về quân doanh một chuyến, thuận tiện đưa nó vào quân đội rèn luyện mấy tháng đi!”

Ngoài đại sảnh, một bóng đen ẩn một nơi bí mật, vụng trộm nghe hai người nói chuyện. “Là Dịch Vân?”

Buổi chiều, Dịch Vân ngồi trong một gian tử lâu cao nhất, thời tiết tốt, ngàn dặm không mây, đầu mùa xuân giờ ngọ rất ấm áp, hần nhìn xuống dưới phố qua cửa sổ.

Kỳ Vũ thành diện tích rất lớn, dân trong thành nhiều tới mấy trăm vạn, trong toàn bộ Khung Vũ đại lục cũng tính là một trong ba thành lớn.

Trên đường cái đầu người đông đúc, người đi đường lui tới rộn ràng nhốn nháo, tổ chức Ma Đấu đại hội làm cho thành thị phồn hoa này náo nhiệt lên thêm một cấp, cảnh tượng hơn 10 vạn người trên trăm con đường bình thường khó thấy.

Nhìn cảnh phố náo nhiệt ngoài cửa sổ, Môn La bỗng mở miệng hỏi: “Tiểu tử, ngày mai là vòng tranh đoạt Lục cường (6 người mạnh), người lại chọn hôm nay vào thành, thật làm lão đại ta khó hiểu nha !”

Dịch Vân cười nói: “Lão đại, người không phải nói ta nên thả lỏng thần kinh một chút mới tốt sao? Giờ ta đi ra thả lỏng người lại nói ta !”

Dừng một chút, Dịch Vân nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Thành thị này không có lưu lại cho ta một chút ấn tượng, ta muốn nhìn chỗ này thêm một lần, sau này thi đấu xong hần ta không bao giờ quay trở lại nữa ...!”

Cùng lúc đó, dưới lầu, một gã phục vụ đi vào một gian phòng cao nhất, trang trí xa hoa, khom người nói: “Bẩm báo, trải qua xác nhận, vừa rồi có một khách nhân đi vào là tuyển thủ 12 cường, đệ tử Thiên Phong học viện, tên là Dịch Vân Tất Nhĩ Đạt !”

“Dịch Vân Tất Nhĩ Đạt? Nghe nói Thiên Phong học viện luôn luôn cấm tuyển thủ dự thi ra ngoài mà? Hẳn làm sao tới đây được?” Trên ghế, một gã thanh niên kinh ngạc lắm bẩm.

“Hắn tới một mình hả?”

“Bẩm, đúng vậy, hẳn tự mình đi dùng cơm!” Gã phục vụ cung kính đáp.

“Ồ, được rồi! Người hiện tại liền dẫn ta đi đến đó, cơ hội khó có, ta muốn gặp hắn !” Trầm ngâm một lát, gã thanh niên nói.

“Tam ca!” một nữ tử ngồi bên cạnh nam tử, tuổi chừng 20, hỏi: “Người nói người nọ tốt cùng là ai? Mà người lại muốn đi gặp hắn?”

“Một nhân tài mà ngay cả phụ hoàng cũng muốn mời chào! Vương muội không nghĩ muốn đi cùng ta chứ?” Nam tử cười nói.

“A, tuy rằng ta không hứng thú gì với Ma Đấu đại hội nhưng có thể đánh vào 12 cường khẳng định là người phụ hoàng muốn mượn sức, nhất định không đơn giản, ta đương nhiên cũng muốn kết bạn một phen !”

“Ha ha ha, lần này làm cho người thất vọng rồi, thiên phú của hắn không tệ nhưng có thể vào vòng 12 cường không liên hệ gì đến thực lực của hắn, toàn là do vận khí hắn mới chống đỡ đến bây giờ !”

“Bằng vào vận khí đánh vào vòng 12 cường?” Nữ tử hơi ngẩn ra, rồi lại che miệng cười nói: “Loại sự tình này cũng có sao? Càng làm ta hứng thú nha, ta phải đi xem hắn là ai mới được. Có thể được tam ca đánh giá vớ vẫn như vậy !”

Kỳ Vũ thành thật sự rộng lớn, so với Thiên Phong thành phải to gấp 10 có dư, nhìn cửa hàng quán xá phía dưới, Dịch Vân thậm chí không biết trang viên gia tộc Lam Duy Nhĩ ngày xưa ở hướng nào nữa. Mà cái nơi đó, hắn căn bản cũng không muốn biết.

Môn La nói: “Người giải sầu là chuyện tốt, nhưng sao ta không nghĩ tới người lại đi vào thành này, ta vẫn cho rằng người phải bài xích nó mới đúng chứ !”

Dịch Vân nghe vậy trầm mặc, hồi lâu mới nói: “Không thể nói là không bài xích, ngôi thành này đối với ta không có ý nghĩa gì, chỉ là nơi này dù sao ta và mẫu thân đã từng sống qua, cho nên ta mới muốn đi xem một chuyến, không hơn !”

Nói tới đây, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, một hồi, hai thanh niên nam nữ, khí chất xuất phàm, nữ bạn y phục xanh nhạt, nam thân hình cao ngất, uy vũ bất phàm.

Nữ tử trẻ tuổi lần đầu Dịch Vân nhìn thấy nên không nhận ra, nhưng hắn biết nam tử này, là đối thủ đánh bại Ước Hàn ở vòng loại 25 cường, tam hoàng tử Cổ Lan.

Khách quý không rõ từ đâu đến, Dịch Vân kinh ngạc, nháy mắt khôi phục đứng dậy cười nói: “Tam hoàng tử như thế nào đi vào gian phòng đơn sơ của ta ?”

“Không cần phải khách khí, ngồi !” Cổ Lan hào phóng ngồi xuống trước mặt Dịch Vân, nữ tử tao nhã ngồi bên cạnh hắn, chỉ nghe Cổ Lan cười nói: “Không gạt người, trong khi tổ chức Ma Đấu đại hội, tất cả tửu điểm Kỳ Vũ thành đều bị vương thất ta theo dõi, vừa lúc ta và vương muội ăn cơm kế bên, cho nên mới biết người tới đây !”

“Nghe tin ta cũng thuận đường đi tới!”

Thì ra là như vậy, Dịch Vân tức thời hiểu ra, nói như vậy, bên người Cổ Lan hẳn là công chúa hoàng tộc rồi.

Cổ Lan nhiệt tình giới thiệu, Dịch Vân biết công chúa tên là Điện Na, năm nay 24 tuổi, chỉ kém Cổ Lan 1 tuổi, chính là trưởng nữ, công chúa duy nhất của Kỳ Vũ vương thất.

Điển Na nhìn chăm chăm Dịch Vân, cười nói: “Ta nghe tam ca nói, ngươi là một trong những người đánh vào tiền 12 cường mới tò mò muốn đến gặp ngươi, không ngờ ngươi nhỏ tuổi như vậy, hình như không lớn hơn ta?”

Gật gật đầu, Dịch Vân không đáp, chỉ mỉm cười trả lễ.

“Đúng rồi, ngươi thế nào đơn thân vào thành? Ngày mai chính là vòng lục cường, viện trưởng Mê Nặc Thiên Phong học viện nổi tiếng nghiêm khắc, làm sao cho phép ngươi đi ra chứ?” Cổ Lan hỏi.

“Ta xin ra giải sầu thôi, điểm ấy viện trưởng cũng có thể đáp ứng!” Dịch Vân bình thản nói.

“Ồ, điều này cũng đúng!” Gật đầu, Cổ Lan nhìn đăm đăm Dịch Vân, giống như muốn đem hần cân đo, nhìn thấu hần, nhưng trong lòng nghĩ, gã này là con tư sinh Mê Nặc, có tỷ đặc quyền cũng là hợp lý. Một hồi sau, nói tiếp: “Ta có một chuyện vẫn cảm thấy hứng thú, chính là trận chiến ngày đó ngươi và Phụ Á, ngươi đến tốt cùng dùng phương pháp gì hóa giải công kích ma pháp đỉnh phong của nàng?”

“Tam ca, ngươi làm sao đi hỏi chuyện này, thực thất lễ mà?” Điển Na chính là công chúa nhưng không có tu tập vũ kỹ ma pháp gì, thế nhưng nàng cũng biết vấn đề ma kỹ chính là bí mật bản thân, đây là điểm tối kỵ, đối phương hoàn toàn có quyền không trả lời.

Cổ Lan cười nói: “Ha ha ha, là ta thất lễ. Chỉ là nhin không được tò mò, ngươi có lẽ còn không biết, đối với bí pháp ngày đó ngươi thi triển ra, không chỉ viện trưởng An Kiệt La khó hiểu, mà ngay cả Pháp Thánh Kiệt Mê Đạt cũng rất có hứng thú. Trên thực tế Kiệt Mê Đạt đã nổi lên tâm ý muốn thu ngươi làm đệ tử.”

Cường giả Tinh Vực sơ giai Pháp Thánh muốn thu hần làm đệ tử? Nhún vai, Dịch Vân nghe qua rồi thôi, không hề biểu hiện mừng hay vui, giống như không thêm để ý.

Phản ứng như thế làm cho Cổ Lan và Điển Na giật mình, cơ hội làm đệ tử cường giả Tinh Vực cực kỳ khó được, ngay cả bọn họ hoàng tử hoàng tôn cũng không có phúc phận đó, mà giờ phút này Dịch Vân lại lạnh nhạt, thoải mái, biểu hiện kinh người nha!

Bọn họ không biết, cho đến lúc này, Dịch Vân gặp không chỉ 1-2 cường giả Tinh Vực, nào là Môn La, Bối Lợi Mỗ, lại còn Tạp Lô Kỳ, toàn là Tinh Vực đỉnh phong, trong đó Môn La và Bối Lợi Mỗ một võ một ma, đều là lão sư của hần, trường kỳ đối diện siêu cấp cường giả tối đỉnh nên hần cũng miễn dịch hai chữ Tinh Vực này rồi, Kiệt Mê Đạt Pháp Thánh có tiến thêm cũng chỉ là sơ giai, đương nhiên không kích nổi hứng thú của hần.

Chỉ nghe Dịch Vân đạm mạc cười: “Có thể hóa giải ma pháp của Phụ Á, nói đến thì đơn giản, ta cũng có thể cho tam hoàng tử biết, chỉ là bây giờ không phải thời điểm nói ra, sau này cho dù ta không nói mọi người cũng sẽ rõ !”

“Cầm ma pháp tắc” nguyên lý quả thật đơn giản, chỉ là thủy hỏa song hệ trung hòa lẫn nhau, người khác cho dù biết nguyên lý thi pháp, nhưng không có thể chất song thuộc tính như Dịch Vân thì tuyệt không làm được, cho nên hần cũng không sợ cho người khác biết, chỉ là thời cơ còn chưa thích hợp mà thôi.

Thời cơ là khi nào? Chính là thời điểm hần đem song hệ ma pháp biểu hiện ra trước mắt thế nhân liền bắt đầu.

“Thời cơ chưa tới? Lời này có ý tứ gì? Thật sự ta nghe không rõ !”

Chờ Dịch Vân rời khỏi một lát, Cổ Lan gãi gãi cái gáy, khó hiểu tự hỏi.

“Ta cũng không thể lý giải ý tứ của hần. Chỉ là tam ca ngươi đánh giá hần rất đúng, hần quả thật đặc biệt.” Cách cửa sổ, nàng nhìn bóng dáng từ từ rời đi, Điển Na nói: “Lấy thân phận hai hoàng tộc của hai huynh muội chúng ta đi qua gian phòng tìm hần, thậm chí nói ra danh hào Pháp Thánh, hần vẫn thủy chung duy trì bình tĩnh thoải mái, thần thái kia tuyệt không phải giả vờ, cảm giác có phần quái dị, hần tựa hồ không đem thân phận vương thất chúng ta để vào mắt!”

“Ồ? Làm sao nói vậy được? Ta xem biểu hiện của hần rất thuận mắt, so với mấy tên vừa thấy chúng ta liền vội vã nịnh hót tốt hơn rất nhiều.” Cổ Lan nói.

Lắc lắc đầu, ở thời khắc máu chốt, trực giác nữ nhân hẳn tuệ chính xác hơn nam nhân rất nhiều. Đây có lẽ là thiên tính, suy nghĩ một chút, Diễm Na nói: “Ngày mai chính là tranh đoạt lực cường, ta có hứng thú muốn đi xem một chút!”

“Vương muội lại muốn đi xem thi đấu? Hiếm thấy nha, cũng tốt, cổ vũ tam ca ta nha !”

“Cổ vũ tam ca là chắc rồi, nhưng ta muốn xem không phải là người, mà là hắc cơ !” Diễm Na cười.

Nàng cảm thấy hắc thật kỳ lạ, bởi vì nhìn không thấu cho nên càng muốn xem rõ thêm chút, tò mò của nữ nhân, cũng là thiên tính.

Đi trên đường cái, Dịch Vân mặc trường bào rộng thùng thình che cả diện mạo lại. Đi bộ ra khỏi thành, trận đấu cho đến nay người nhìn thấy hắc cũng không ít, mặc như vậy có thể giảm bớt sự chú ý không cần thiết đi.

Chỉ nghe Môn La bên người cười nói: “Từ câu chuyện của hai người kia liền biết hiện tại không chỉ hoàng thất hứng thú với người, mà ngay cả cái tên Pháp Thánh phiên chết người kia cũng muốn người rồi, ai này đều muốn cắn người một ngụm nha, ha ha!”

Nhìn cảnh phố náo nhiệt bốn phía, đám đông qua lại không ngớt, Dịch Vân cười yếu ớt nói: “Bọn họ cảm thấy hứng thú không phải ta, mà là Cẩm ma pháp tắc mới đúng, nhưng mà muốn học bí pháp từ ta đây phải đợi vài hôm nữa vạch trần chân tướng, sợ rằng làm bọn họ thất vọng rồi!”

“Ồ, chắc vậy, cả đại lục to lớn nhưng có thể thi triển Cẩm ma lĩnh vực chỉ duy nhất người mà thôi. Những người khác chỉ có si tâm vọng tưởng, ha ha ha !” Môn La cười to nói.

Lúc này, đám người trên đường cái hoảng hốt dạt ra hai bên, mở ra một lối đi, một chiếc xe ngựa to gấp hai bình thường từ đối diện chạy lại, sáu con ngựa kéo, thùng xe trang trí xa hoa chói mắt. Ở trong thủ đô Kỳ Vũ có thể phô trương cỡ này chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.”

Thân thể người ngồi bên trong phải sang quý phi thường.

Toàn bộ mọi người tự giác đứng ở hai bên, hăm mộ sùng kính nhìn xe ngựa đi qua, Dịch Vân cũng đứng trong đám đông.

“Dừng xe!” Khi xe ngựa đi qua mặt hắc, trong xe bỗng nhiên vang lên tiếng hô uy nghiêm, xe ngựa nhất thời dừng lại.

Cửa xe mở ra, một lão giả mặc quân trang chỉnh tề, tóc hoa râm từ trên xe bước xuống, đi vào đám người, mọi người tự giác nhường đường, lão giả này có một loại uy nghiêm không thể tả, nhìn thấy hắc mọi người không tự chủ sinh ra cảm giác kính ngưỡng.

Chỉ một thoáng, biển người dày đặc như thủy triều tách ra, hai chân mang giày sắt vang lên mặt đường âm thanh “leng keng” có quy luật, hắc chậm rãi tiêu sái, mục tiêu chính là thiếu niên trong trang phục đồ thẩm rộng thùng thình.

Khuôn mặt anh tuấn ẩn sau mũ chụp, vài sợi tóc đen lộ ra ngoài, nhìn rõ nhất chính là hai mắt hắc, như sao mai buổi sớm đang nhìn tối. Lão giả bên kia người như lão từng, cả người khí thế bừng bừng mà nghiêm nghị, cũng đang nhìn hắc.

Một người như vậy tuy ở trong đám đông cũng tự động phát sáng, một cái áo rộng làm sao che lấp phong thái thiên sinh của hắc?

Đám đông chung quanh cho dù hàng nghìn hàng vạn người, Bá Nạp Đốn liếc mắt cũng nhận ra thiếu niên này.

Cách Dịch Vân ba bước chân, hắc dừng lại.

Một lão một thiếu, ánh mắt hai người đối diện nhìn nhau, thanh âm hùng hậu từ Bá Nạp Đốn vang lên: “Đây hắc là lần đầu tiên gặp mặt chính thức, nên gọi người là Tát Nhĩ Đạt hay là Dịch Vân ?”

Dịch Vân hơi hạ thấp người theo lễ tiết tiêu chuẩn đáp: “Gọi Dịch Vân đi, lần đầu tiên gặp mặt, Bá Nạp Đốn tướng quân !”

“Lên xe nói chuyện, thế nào?”

Hắn và hắn, một già một trẻ, bọn họ từng cùng dòng họ, hiện giờ mới gặp nhau, xa cách suốt 7 năm, quan hệ lương duyên kỳ lạ, thân tình buồn cười, trở thành hai người xa lạ.

248. Chương 249: Tử, Tử, Tử

Tiến vào trong xe ngựa trong bầu không khí ngưng trọng, Bá Nạp Đồn cùng Dịch Vân ngồi đối diện nhau, bên cạnh còn có một đôi mắt tàn nhẫn nhìn thẳng theo dõi hắn, nếu hận ý có thể đả thương người, Dịch Vân hiện tại không chết cũng trọng thương.

Bá Nạp Đồn mở miệng nói “Phụ Á, thu hồi ánh mắt bất bình của ngươi đi, ông nội từng nói qua, ở đấu trường sau khi chiến đấu nên có can đảm vứt bỏ thù hận, đây là khí khái mà một cường giả nên có, nếu có bản lĩnh ở tương lai tại trường hợp giống vậy lấy thực lực bản thân để rửa sạch nỗi nhục, hiểu chưa?”

Lời nói này được nói nhẹ vô cùng nhưng lại chứa khí thế khó mà nghi ngờ được Phụ Á nghe vậy lập tức cúi đầu cắn chặt môi “Phụ Á đã biết, trận đấu lần này kết thúc ta lập tức liền hướng tên hỗn đản này khiêu chiến, khuất nhục ta nhận được nhất định sẽ trả lại cả vốn lẫn lời!”

Thanh âm tức giận của Phụ Á cho thấy cực độ không cam lòng về con người trước mặt này làm cho nàng bị nhục nhã trước mặt mọi người. Mấy ngày nay, trong giấc mơ cũng toàn nghĩ về hắn, nàng quả thực hận không được một miếng cắn chết hắn. Lúc này nếu không có Bá Nạp Đồn, chỉ sợ liền lập tức trở mặt rút kiếm chém tới.

Mặt Dịch Vân cười nhạt, rất thích thú về ánh mắt của Phụ Á. Hắn nhất thời có cảm giác thư sướng giống như đau khổ của nàng là niềm vui của hắn. Hiện tại, hắn càng cười ngọt ngào hơn nói: “Di, cái mong khác hơn chút nào không?”

“Tên hỗn trướng này!” Giống như là con mèo con bị dẫm phải đuôi, Phụ Á giận dữ đứng dậy rống lên.

“Ngồi xuống!” Tâm của Phụ Á thật sự không cam lòng ngồi xuống, chỉ là hai mắt của Bá Nạp Đồn tức giận càng đậm, mày cũng cau lại, thâm nghĩ thiếu niên này cũng quá không giữ thể diện cho hắn: “Chuyện về trận đấu lúc trước cũng đừng nhắc lại, trực tiếp đi vào vấn đề chính đi! Bản tướng mời ngươi lên xe là có chuyện muốn thương lượng với ngươi.”

“Mời nói. ”

“Bất luận ở lần ma đấu đại hội này cuối cùng người đạt được kết quả như thế nào, Lam Duy Nhĩ Gia Tộc chúng ta đều mang mười phần thành ý mời người gia nhập vào trận doanh của gia tộc ta, điều kiện gì cũng đáp ứng, không biết ý của ngươi như thế nào?”

“Nói điều kiện.” Mặt Dịch Vân mỉm cười vẫn mang ngữ khí lãnh đạm giống như là hoàn toàn không nhìn tới thành ý của đối phương, mà chỉ cảm thấy hứng thú với điều kiện ích lợi, trên người hiện rõ sự tham lam. Bá Nạp Đồn cùng Phụ Á nghe vậy đồng thời nhú mày.

Môn La lúc này cũng ở một bên châm ngòi thuốc nổ: “Tiểu tử nét mặt của ngươi còn có thể lạnh lùng thêm một chút, nói thêm một ít lời nói chọc giận lão đầu này. Hôm nay là hắn chủ động trước mắt bao người mời ngươi lên xe, vì thế mặc kệ ở đây ngươi làm cái gì bên trong hoặc nói cái gì khó nghe, hắn đều không dám đối phó với ngươi, ngươi cứ thoải mái mà làm tới đi, ha ha ha.”

Dịch Vân trong lòng cười khổ: “Lão đại này vẫn còn sợ thiên hạ không loạn lên đây, bây giờ bên ngoài còn không thể trở mặt với Lam Duy Nhĩ Gia Tộc, chỉ là ta cũng không tính toán đi nịnh hót, biểu hiện ra tự nhiên là hoàn hảo.”

Chỉ nghe về mặt Bá Nạp Đồn thành thật nói: “Tiền lương cố định ta cũng không muốn nói nhiều, chức vị trưởng lão gia tộc, một bộ cao giai áo giáp ma pháp, hơn nữa tùy ý người quản lý một nhánh bộ đội 3000 người trở xuống hoặc là gia tộc giao cho người một khối lãnh địa cho người tự quản lý, như thế nào?”

Phụ Á nghe xong không dám tin kêu lên “Ông nội, ngài đây là...”

Nàng kinh ngạc như thế cũng không phải vì điều kiện không tốt mà là quá tốt.

Có thể quản lý 3000 quân lính đã là quân đoàn trưởng trong đế quốc, mà trên một cấp quân đoàn trưởng chính là thiếu tướng quân. Cấp bậc này chính là trường hợp đề bạt đặc biệt, cũng là chức vị cực hạn mà Bá Nạp Đồn với danh nghĩa là thượng tướng quân có thể đề bạt tới.”

Mà giao một khối lãnh địa cho bản thân Dịch Vân xử lý, nghĩa là hẳn làm gì trên mảnh đất đó toàn bộ đều được, chỉ cần hàng năm nộp thuế thu nhập từ lãnh địa đó lên gia tộc, là được đãi ngộ cùng cấp với Tử Tước của đế quốc.

Chỉ cần hiện tại Dịch Vân nhẹ nhàng gật đầu đáp ứng, như vậy hẳn có thể dễ dàng trở thành một quân đoàn trưởng, còn là một Tử Tước với một khối lãnh địa tùy ý hành động, đồng thời còn có một thân phận trưởng lão của Lam Duy Nhĩ gia tộc, một trong tứ đại thế gia của đế quốc. Điều kiện như vậy bất luận kẻ nào nghe được đều giống như Phụ Á không thể tin được là loại đãi ngộ này dành cho Dịch Vân.

“A! đãi ngộ rất tốt. ” sờ sờ mũi, Dịch Vân cười nói.

“Bản tướng ra điều kiện như vậy đương nhiên người cũng phải trả giá một ít.” Dừng một chút Bá Nạp Đồn nói: “Thứ nhất, trước mặt vương thất đế quốc tuyên thệ trung thành cả đời với Lam Duy Nhĩ Gia Tộc ta, nếu phản bội thì sẽ bị toàn bộ đế quốc truy sát. Người có thể yên tâm về sau này, nếu thực lực của người càng mạnh bản tướng có thể trao cho người càng nhiều, nếu có ngày người đạt tới cấp bậc 8 tinh cường giả thậm chí có thể tiếp nhận đại bộ phận quân quyền trong tay. “Thực lực càng mạnh người càng có thể được càng nhiều ưu đãi cùng quyền lực, điều kiện tiên quyết là người phải toàn tâm toàn ý nguyện trung thành với Lam Duy Nhĩ Gia Tộc ta. ”

Cuộc nói chuyện này đối với Dịch Vân thật là khôi hài, chỉ là điều kiện này hẳn không có khả năng đáp ứng.

Hắn hơi gật gù đầu ý bảo đại nhân thượng tướng quân nói tiếp, đây thật sự là một trò đùa cợt và hẳn không ngại tiếp tục trò đùa cợt này.

Bá Nạp Đồn vừa lòng với biểu hiện của Dịch Vân, ít nhất hẳn cũng không có một câu từ chối, bèn nói tiếp: “Thứ hai đối với người mà nói thì tương đối đơn giản, chỉ cần đem bí pháp ngày đó người sử dụng để phá giải ma pháp của Phụ Á nói ra, cũng không yêu cầu người nhiều lắm, chỉ cần người dạy bí pháp này cho đệ tử trực hệ của gia tộc có thiên phú về ma pháp.

Điều kiện thứ hai này mới là thứ Bá Nạp Đồn muốn lấy nhất từ bản thân Dịch Vân, lấy được phương pháp vô hiệu hóa ma pháp, chỉ cần Lam Duy Nhĩ Gia Tộc có thể có được bí pháp này thì sức chiến đấu của gia tộc không chỉ đề cao một bậc, tương lai mấy trăm năm tới gia tộc càng lúc càng phồn thịnh là chắc chắn.

Nghe xong điều kiện này, hiện tại Dịch Vân thực sự muốn cười to lên, quả nhiên Bá Nạp Đồn là vì cấm ma pháp tắc mà đến, nếu như hắn thật sự muốn dạy, toàn bộ đại lục này còn có người thứ hai có cơ hội học sao?

Trừ phi tìm được người có thể chất thủy hỏa tương khắc nhưng hẳn cũng không dám đảm bảo có thể dạy được, bởi vì đối phương cũng không có tổ khí Hồng Liên của Tư Đạt Đặc gia tộc, một chút điều kiện để học cũng không có.

“Như thế nào, điều kiện này đối với người chỉ có lợi mà thôi, mà cái giá phải trả cũng chỉ là một bí pháp mà thôi, ngày sau kể cả Phụ Á cùng các đệ tử học tập bí pháp trong gia tộc đều phải kêu người một tiếng lão sư. Chúng không có khả năng đổi đầu với người, chỉ chuốc lấy khổ mà thôi!” Bá Nạp Đồn cười thoải mái, hẳn thực có tự tin vì lời này do đích thân hắn là một tướng quân nổi tiếng chào mời cùng thêm các ưu đãi hấp dẫn... Điều kiện như thế không có ai có thể cự tuyệt được sự hấp dẫn

Phụ Á đứng một bên cũng không nói lời nào, mặc dù nàng nghĩ đến phải gọi tên chết tiệt này là Lão sư thì rất khó chịu, nhưng nghĩ đến trận đấu đó, ma pháp cực mạnh của mình bị hóa giải một cách khó hiểu, nàng cũng bởi vì vậy mà ôm hận chiến bại.

Nếu nàng cũng có thể học được bí pháp như vậy, chỉ cái ý nghĩ này cũng đã khiến nàng thực sự động tâm.

Đối mặt với hai đôi ánh mắt, một đôi nóng rực như lửa, một đôi cực kỳ tự tin, Dịch Vân chỉ cười nhạt nói: “Rất cảm ơn tướng quân có lòng hậu đãi, nhưng việc này để sau bàn lại thì tốt hơn.” Bá Nạp Đồn lộ ra thân sắc kinh ngạc, mày cau lại nói: “Lấy điều kiện như vậy cũng không thể thỏa mãn người sau? Chỉ sợ ngày sau bản tướng không có tâm tình tốt như hôm nay đâu, lúc đó đến phiên người hối hận thì cũng đã muộn!”

Dịch Vân im cười lạnh nhạt đáp: “Nếu hiện tại ta vui vẻ đồng ý, chỉ sợ tương lai người hối hận không phải là ta mà là tướng quân ngài!”

“Lời này là có ý gì? ” Càng nghe càng không hiểu, Bá Nạp Đồn trầm giọng hỏi.

“Đến rồi.” Lúc này xe ngựa đã chạy ra khỏi cửa thành, Dịch Vân nhìn ra ngoài cửa sổ: “Đưa đến nơi đây là được rồi, nơi ta muốn đến không cùng đường, để ta tự đi thì tiện hơn.”

Rời khỏi xe, lúc vừa muốn đóng cửa xe chợt nghe Bá Nạp Đồn mở miệng nhẹ giọng cười nói: “Thân phận Dịch Vân. Tất Nhĩ Đạt của người tất cả đều do một tay Mễ Nặc giả tạo ra sao!” Thân thể Dịch Vân nhất thời ngừng lại, quay đầu lại nhìn Bạch Tướng quân vẫn có dáng vẻ hòa ái như một lão giả hiền lành: “Mặc dù hiện tại còn không biết thân phận thực của người nhưng bản tướng nhất định sẽ tìm ra được. Còn điều kiện nói ra ngày hôm nay sẽ không thay đổi, tùy thời hoan nghênh người gia nhập vào Lam Duy Nhĩ Gia Tộc ta. ”

Dịch Vân cười cười thoải mái: “Ta chỉ sợ kết quả cuối cùng sẽ làm người càng hối hận.” dứt lời Dịch Vân cũng không quay đầu lại rời đi.

Trên xe ngựa Bá Nạp Đồn nghĩ một lát rồi quát khê: “Không đi quân doanh nữa, hồi phủ!”

“Ông nội cái tên chết tiệt kia thật sự là nhìn không vừa mắt a.” Phụ Á còn muốn nói lại bị Bá Nạp Đồn phất tay chặn lại: “Hôm nay gặp mặt càng khẳng định trận đấu ngày đó người thua hẳn không phải là do ngẫu nhiên! Thực lực của người mạnh hơn hẳn một tinh giai nhưng tâm cảnh của hẳn lại hơn xa người là một cái tinh cấp võ, tu luyện giả cũng cần tu luyện tâm tình, bảo sao người lại không bại?”

“Quân doanh không đến nữa, ngày mai người cũng đi xem trận đấu đi, nhìn xem khác biệt giữa người với hẳn đến tột cùng là chỗ nào.”

Bá Nạp Đồn cùng Phụ Á cũng không có chú ý đến phía sau đoàn xe có một bóng đen âm thầm theo sát phương hướng Dịch Vân rời đi.

Lúc này trời chạng vạng tối, trong rừng rậm xanh um, ánh chiều tà xuyên qua những ngọn cây thưa thớt càng làm tăng thêm bầu không khí thanh bình trong rừng.

“Tiểu tử, người đã nhận ra rồi sao?” Môn La đột nhiên hỏi.

“Ồ.” Dịch Vân gật gật đầu, mặt không chút thay đổi, lạnh lùng nói: “Sau khi chia tay Bá Nạp Đồn, người này vẫn bám theo ta, hơn nữa khí tức của hẳn rất quen thuộc, ta đã có thể đoán được hẳn là ai, lúc này ta cũng đang muốn giải quyết với hẳn!”

Nói tới đây Dịch Vân bỗng nhiên quay đầu hét lớn “Xuất hiện đi Khiết Tây Tập! ”

Chỗ tối tăm phía sau rừng cây bỗng nhiên rung động, một người toàn thân mang hắc y, trên người mang nồng đậm khí tức của nguyên tố hệ Hắc Ám, chỉ thấy vẻ mặt và thân hình hẳn khê rung lên, đúng là Khiết Tây Tập.

Mang theo tiếng nói vô cùng trầm thấp khàn khàn Khiết Tây Tập kinh ngạc: “Người không chỉ có thể có cảm giác bị ta bám, lại càng đoán ra chính xác thân phận của ta, lấy thực lực của người hiện tại căn bản không thể có khả năng nhận ra sự tồn tại của ta, người làm như thế nào vậy?” Dịch Vân không đáp mà hỏi lại: “Người đến lẻ loi một mình là muốn giết ta sao? Tại sao không đi thông tri cho một số người của Lam Duy Nhĩ Gia Tộc lại đây? ”

Khiết Tây Tập nghe vậy cười to, tiếng cười khàn khàn giống như tiếng quỷ khóc: “Lam Duy Nhĩ Gia Tộc hiện tại chỉ một lòng muốn mời người gia nhập, ta làm sao có thể nói cho bọn hẳn biết? Dịch hỏa? Dịch Vân! Tên giống như vậy, ta sớm nên đoán được là người, hiện tại ta không chỉ muốn giết người mà còn muốn người sống không được mà chết cũng không xong!”

Khiết Tây Tập từ An Nhiên trở lại Lam Duy Nhĩ Gia Tộc vẫn luôn âm thầm vận dụng toàn bộ lực lượng tra tìm vị trí “Dịch hỏa” chỉ là nhiều năm qua thủy chung không có tiến triển nào.

Hai người Mặc Tây cùng Bối Cách mặc dù đã nghe từ miệng nàng miêu tả, cũng cảm thấy rất hứng thú về người thiếu niên kia, từng phái ra lượng lớn mật thám đi tìm hiểu thân phận của hẳn nhưng bọn hẳn tìm

Dịch Hỏa không phải là vì báo thù cho nàng mà muốn lợi dụng hẳn.

Một người có thể kiêm tu tam hệ ma khí có thể nói là không có gia tộc nào nguyện ý bỏ qua, bởi vậy trong lòng Khiết Tây Tạng đã bất mãn với gia tộc, mặc dù nàng sẽ không vì vậy mà phản bội gia tộc nhưng mà vẫn lén lút trốn một bên nghe lén cao tăng gia tộc nói chuyện, như vậy cũng có thể lấy được tình báo về người thiếu niên kia.

Ngày qua ngày lượng lớn gia tộc mật thám cũng không mang lại thông tin hữu dụng nào, cao tăng của Lam Duy Nhĩ Gia Tộc cũng đã hoàn toàn buông tha cho việc tra tìm vị trí người thiếu niên kia, không những thế đã bắt đầu hoài nghi cái tên được nói ra từ miệng Khiết Tây Tạng có thể lấy lực lượng bản thân đồ diệt toàn bộ dòng binh đoàn tinh nhuệ của gia tộc mà còn có thể cùng tu tam hệ ma khí có phải hay không do chính cô ta bịa đặt ra?

Nghe cao tăng gia tộc đưa ra lời nói như vậy làm cho Khiết Tây Tạng hơi nản lòng, không hề chờ mong gì đối với gia tộc, vẫn kiên quyết lấy lực lượng một người nàng để tìm kiếm, nàng chưa bao giờ có ý niệm bỏ cuộc.

Ngay cả tại đại hội Kỳ Võ ma đấu đang hùng hực khí thế, ngay cả một cuộc tranh tài nàng cũng chưa từng xem qua, chỉ đem toàn bộ tâm tư dùng để tăng cường thực lực của mình và để tìm kiếm tấm hơi tên thiếu niên đã đồ diệt toàn bộ thành viên của Ba Bồ Á dòng binh đoàn tại đầm lầy Ma tôn.

Vào hôm nay ngẫu nhiên nghe được Bá Nạp Đồn cùng Bối Cách nói chuyện về “Dịch Vân” cái tên này nhất thời làm nàng liên tưởng đến “Dịch hỏa” đang đau khổ không tìm được, cho nên mới phải theo đuôi đoàn xe của Bá Nạp Đồn, rốt cuộc tìm được thiếu niên mà không ngày nào không nghĩ tới, nàng nghĩ đến chỉ hận không thể tự tay giết hẳn.

Dịch Vân nghe vậy thở một hơi dài nhẹ nhõm, cũng may Khiết Tây Tạng không có báo cho Lam Duy Nhĩ Gia Tộc biết sự hiện hữu của hẳn, không biết hẳn một mình đồ diệt Ba Bồ Á dòng binh đoàn, không biết được hẳn cùng song tu hệ ma pháp cùng đấu khí, kết quả xấu nhất cũng không có phát sinh!

“Ta cứu ngươi một lần tha cho ngươi một lần, chỉ là ngươi lại hai lần muốn đưa ta vào chỗ chết, lần này là lần thứ ba, người ác độc ta đã thấy nhiều lắm nhưng người vong ân phụ nghĩa như ngươi thật sự rất hiếm thấy.” Dịch Vân thản nhiên nói.

“Vong ân phụ nghĩa! Ha ha ha” Thanh âm Khiết Tây Tạng buồn bã cười khàn khàn, âm thanh ghê rợn khiến lông tóc dựng đứng cả lên, đột nhiên hắc bào trên người rơi xuống lộ ra thân thể xích lôa: “Nhìn xem bộ dạng hiện tại của ta! Sống còn thắm hơn chết, khi gặp nguy hiểm đã cứu ta? Bỏ qua cho ta? Ha ha ha ta tình nguyện ở thời điểm đó ngươi một đao giết ta! ”

“Tử! Tử! Tử! ”

Một hắc sắc quang cầu đột nhiên hiện lên vọt mạnh cực nhanh về phía Dịch Vân, mang theo uy lực cực mạnh hơn hẳn ma pháp lôi tối cường ngày đó của Phụ Á.

6 tinh đỉnh phong uy năng, thực lực 6 tinh đỉnh phong cường giả.

Trong lòng Dịch Vân rung mình, biểu tình vô cùng nghiêm túc, gặp đối thủ này, trận chiến hẳn sẽ không dễ dàng.

249. Chương 250: Ma Khí.

Quang cầu màu đen mang theo uy thế mãnh liệt lao tới, từ hắc ám quang cầu truyền ra một cỗ uy hiếp khôn cùng, ma pháp hắc ám hệ không chỉ lực công kích mạnh, mà còn có công hiệu kịch độc ăn mòn đáng sợ.

Đối mặt thế công bất thành linh của Khiết Tây Tạng, Dịch Vân mặt không đổi sắc, miệng niệm ma ngôn chú ngữ, bàn tay theo sau lật lên, năm cái hỏa thuần tức thời hiện ra, chồng chồng lên, hợp thành một bức tường thật dày che phía trước mặt, chính diện ngăn cản hắc ám quang cầu.

Rầm rầm rầm rầm oanh xẹt bụp ~!

Y như quả cầu sắt đánh vào tường đất, va chạm 1 cái bực tường lửa nhất thời tan tác, thể tích hắc ám quang cầu giảm đi một nửa, tốc độ chỉ chậm lại 1 nhịp, rồi lại bay nhanh tới trước.

Dịch Vân thấy tầng tường lửa phòng ngự không nổi 1 kích, hấn cả kinh lui vội ba bước, 5 cái ma pháp thuận thủy hệ lại hiện ra, ánh lam đại thịnh.

Ầm bầm chềng xẹt bụp ~~!

5 cái thủy ma pháp thuận tan biến, đồng thời quả quang cầu màu đen cũng hao hết ma lực, tiêu tán vào không khí.

Công phòng kịch liệt, một khoảng rừng rậm lâm vào bụi bay mù mịt, Dịch Vân và Khiết Tây Tạng tạm thời không vọng động.

“Cũng đã cảm ứng thực lực nàng tăng vọt lên Lục tinh đỉnh phong, nhưng vẫn không nghĩ tới mạnh đến trình độ này, phải xuất ra 10 cái ma pháp thuận mới đỡ được một lần công kích tùy ý của nàng, ngoài ý liệu mà!” Dịch Vân thầm kinh hãi.

Bụi mù lắng xuống, Khiết Tây Tạng tiến lên từng bước, cười âm trầm nói: “Dịch hỏa, nên gọi ngươi là Dịch Vân nha, vừa rồi ta sử dụng 8 thành ma lực, tuy rằng sớm biết ngươi là song hệ ma pháp giả, thực lực tuyệt không phải bình thường, nhưng thấy ngươi lông tóc vô tổn vẫn làm ta ngạc nhiên quá !”

Hơn một năm trước ở ao đầm ma thú, dong binh đoàn Ba Bó Á bị diệt, Dịch Vân lúc ấy không hề giữ lại, tuyệt chiêu sử hết, Khiết Tây Tạng đương nhiên biết hấn còn lá bài chưa lật, hấn không chỉ thủy hỏa song hệ ma pháp, lại còn biết hấn có tu vi đấu khí cùng cấp với ma pháp.

Thực đáng cười, nàng rất hận hấn, nhưng cũng hiểu rõ hấn nhất, toàn đại lực to lớn, người nắm rõ nội tình Dịch Vân nhất ngoại trừ Môn La thì lại là Khiết Tây Tạng.

Tam hệ đồng tu lại có thể cùng đạt tới Lục tinh trung giai lĩnh vực, loại kinh thế kỳ tài này vạn năm khó gặp. Nhưng giờ phút này Khiết Tây Tạng mặc kệ, mục đích nàng chỉ có một, chính là đem Dịch Vân tra tấn chí tử, cho dù thiên phú cao tới đâu cũng cần trải qua tu luyện, nàng tuyệt không cho hấn cơ hội này.

Đánh bại hấn, tra tấn, hành hạ hấn đến chết, Khiết Tây Tạng tuyệt đối tự tin mình có thể làm được.

“Nhìn thấy thân thể ta sao? Bộ dáng như vậy còn có khiến ngươi tâm động như năm đó? Hắc hắc hắc, tất cả đều là ngươi ban tặng đó!” Khiết Tây Tạng cười thê lương.

Đó là một thân thể già yếu, khô quắt, toàn thân nếp nhăn, đồi mồi trổ, thô ráp như da cổ thụ, không còn chút sinh khí, cho dù một lão già trăm tuổi gần đất xa trời cũng chưa chắc có bộ dáng hãi hùng thế này.

Dịch Vân nhíu mày dăm chiêu, hấn nhận ra đây là do “Tử linh chuyển sinh đại pháp”.

“Ý! Ngươi thế nhưng biết tên bí pháp hắc ám hệ này? Đúng, chính là Tử linh chuyển sinh đại pháp, ha ha!” Khiết Tây Tạng cười to, tiếng cười như khóc, càng cười càng hận: “Khách khách, lấy tuổi thanh xuân đánh đổi hồi phục toàn bộ thương thế, bí pháp này một khi thi triển không thể phản hồi, nếu không bị bực đến đường cùng ta làm sao lựa chọn cái loại chết tiệt này?”

“Tất cả đều là ngươi! Tất cả đều là ngươi làm hại!”

Dịch Vân từng ở cùng với Bối Lợi Mỗ một tháng, trong khi đó nghe không ít tin tức về ma pháp hắc ám hệ. Được nghe từ một cường giả Tinh Vực, cho nên về lý luận, giải thích hắc ám hệ có lẽ hấn còn cao hơn Khiết Tây Tạng cấp bậc Pháp Cuồng nhiều.

Tử linh chuyển sinh đại pháp là một loại thiêu đốt sức sống bản thân để tăng cường tiềm chất trên thân thể người thi triển.

Lại nói, kỳ thật ưu đãi có rất nhiều, ngoại trừ mặc kệ trọng thương thế nào đều nháy mắt hồi phục, nó còn khiến tiềm năng ẩn sâu trong cơ thể bộc phát, đối với ma khí tu giả mà nói đó là trợ giúp cực kỳ lớn cho tốc độ tiến cảnh, dễ dàng vượt qua bức tường tấn tinh tấn cấp.

Đối với trợ giúp tu luyện, phương pháp này được coi là tồn tại nghịch thiên, Khiết Tây Tạng là ví dụ tốt nhất.

Nàng năm đó chỉ là năm sao cao giai mà thôi, hiện tại mới hơn 1 năm đã bạo tăng lên tới sáu sao đỉnh phong, tốc độ đề thăng so với Dịch Vân không khác chi mấy.

Dịch Vân là nhờ nguyên tố phách thạch và tam hệ ma khí đồng tu mới được tiến cảnh kinh người như vậy, mà Khiết Tây Tạng chỉ bằng vào mỗi Tử linh chuyển sinh đại pháp.

Bí pháp nghịch thiên như thế có chỗ tốt đương nhiên cũng có mặt trái của nó, giống y Khiết Tây Tạng hiện tại, sinh cơ mất hết, thực vật rượi ngon không dùng được, chỉ dựa vào nước uống duy trì, suốt ngày phải tránh trong tối, không dám dùng chân diện mục gặp người.

Hơn nữa, Tử linh chuyển sinh đại pháp nói thẳng ra là thiêu đốt sức sống, nó áp súc tiềm chất và sinh mệnh cả đời con người chỉ còn lại một đoạn thời gian, giống như đóm lửa nhỏ thì cháy lâu, nếu muốn tỏa sáng vài giây tự nhiên mau tắt.

Tử linh chuyển sinh một khi thi triển, người thi thuật chỉ còn khoảng 3 năm sinh mệnh, thiêu đốt bản thân trong chớp mắt rồi kéo dài hơi tàn được 3 năm, Khiết Tây Tạng làm sao cam tâm cho được?

Pháp môn như vậy mặc dù mạnh mẽ, lại có rất ít người dùng, chỉ vì cái giá phải trả quá cao, Khiết Tây Tạng tự biết thời gian không nhiều, bề ngoài xấu xí, nàng không muốn sống thêm hơi tàn, le lói mà sống, cũng chỉ vì muốn tìm người làm hại nàng lưu lạc nên nòng nọc này, hiện tại đã thấy hắc năng hiển nhiên muốn kéo hắc đi một đường.

Dịch Vân sắc mặt bình tĩnh, lạnh nhạt nói: “Lúc trước ta sở dĩ tha cho ngươi là bởi vì không nhẫn tâm, một lần cứu một lần tha, mạng của ngươi từ tay ta đi ra hai lần, hiện tại giết ngươi chỉ là lấy nó lại, cũng là giúp ngươi giải thoát vậy, ta không thẹn với lương tâm, đánh đi !”

Khiết tây tạng dữ tợn cười to, “Giết ta? Ngươi có năng lực này sao? Thực lực của ngươi ta điều tra rõ ràng, lão đầu trong gia tộc nhận định ngươi chỉ tiếp cận Lục tinh đỉnh phong, kém Phụ Á một đường, ta cũng biết được nếu ngươi phối hợp ma pháp và đấu khí thì thực lực chân chính hẳn đạt tới đỉnh phong. Hắc hắc, Dịch hỏa... Vân... tên thật khó sửa, trong ấn tượng của ta ngươi vẫn là thiếu niên ngày đó kêu là Dịch hỏa. Ngươi diễn trò thật hay, lừa toàn bộ mọi người, tuy không thể uống máu người, nhai xương người nhưng tỷ tỷ không thể không bội phục ngươi nha. Cho dù tính cả hết đi nữa, cộng thêm cực phẩm ma binh chưa đem ra, ta vẫn 10 phần tin tưởng có thể giết ngươi, chết đi !”

“Tiểu tử cẩn thận, hắc biết rõ toàn bộ lá bài của ngươi, còn dám nói hùng hồn như thế, chắc chắn có điều không tầm thường.” Môn La dặn dò, nhìn Khiết Tây Tạng cười dữ tợn cách đó không xa, Dịch Vân ngược lại rất bình tĩnh: “Đoạn ân oán này liền một kiếm chém đứt đi !”

Tay trái giơ ra trước, ngâm tụng chú ngữ, khoảng khắc liền có 6 con viêm báo hiện ra, tay phải giơ lên cao, một thanh trường kiếm rực lửa nằm trên tay, “vút vút” ba lượt hoành kiếm, ba đạo kiếm quang bán nguyệt nhanh chóng bắn ra, nhanh như tia chớp phối hợp với viêm báo, một hỏa ma pháp một hỏa đấu khí hỗ trợ nhau càng thêm mạnh mẽ, một trước một sau phóng tới Khiết Tây Tạng.

“Ma binh tam phẩm giai hỏa hệ? Ngươi có một thanh ma binh như vậy? Ngươi mỗi khi cử động đều làm người ta kinh ngạc nha, ha ha ha, đến đây đi, đến đây đi, hôm nay bất luận thế nào ngươi đều phải chết !”

Khiết Tây Tạng nhìn ma binh trên tay Dịch Vân liền thoáng kinh hãi, lát sau cười to, trận chiến này nàng đã dùng sạch vốn liếng, tâm trạng không còn gì để mất nữa.

Một vòng tròn đen thui đột nhiên bao phủ trước mặt Khiết Tây Tạng, cao ngang ba thước che kín một khoảng không gian, bên trên còn bao phủ ma văn mờ ảo, tựa như nặng ngàn cân vừa xuất hiện hăm sâu vào trong đất giống như tường thành vững chắc.

Ầm ầm rầm rầm rầm ~!

Sáu con viêm báo và ba luồng kiếm quang sắc bén đồng thời va chạm tường thành màu đen, âm vang rung trời, hoa lửa bắn ra bốn phía, tường thành thế mà đứng vững như cũ, dễ dàng ngăn đỡ thế công ma khí phối hợp của Dịch Vân.

“Tường thành hắc ám? Làm sao ngay từ đầu đã sử dụng ma pháp phòng ngự, không sợ sớm hao hết ma lực tự thân sao?” Dịch Vân hơi kinh ngạc.

Tường thành hắc ám là ma pháp hắc ám hệ 6 sao đỉnh phong, mặc dù có độ phòng ngự cực cao nhưng ma lực hao tổn cũng kinh người. Lấy hận ý của Khiết Tây Tạt với hắn ngay từ đầu không mãnh công mà lại tung ma lực phòng thủ, làm cho Dịch Vân cảm thấy ngoài ý muốn.

Hắn có ma pháp hắc ám phòng ngự, nếu ta còn lấy ma pháp đối chiến chắc chắn tổn giờ tổn sức, phương pháp nhanh nhất chính là dùng tam phẩm ma binh chém đứt nó đi !”

Dịch Vân lập tức ra quyết định, ngay khi hắn chạy được hai bước, bỗng nhiên phát giác dưới mặt đất giống như bùn lầy không thể di chuyển, cúi đầu xuống liền thấy lấy hắn làm trung tâm, phương viên 10 thước toàn bộ biến thành đầm lầy đen thui, bốc mùi kinh dị.

Hắc ám lực tinh ma pháp – Hủ đầm nê chiêu.

Phát giác thân thể không ngừng lún xuống dưới bùn, Dịch Vân chạy mày, biết đầm lầy có chứa kịch độc không thể bị vây lâu, đang muốn nhảy ra vũng bùn thì phía trước hắc mang lấp lánh, lại có ma pháp đánh giết qua.

Một trái một phải, bên trái là hai quang cầu đen nhánh khi này Khiết Tây Tạt sử dụng, khiến hắn phòng ngự chật vật, hiện tại còn bắn ra hai quả, uy lực tự nhiên bạo tăng.

Bên phải có hơn 10 trường thương màu đen, y như ma pháp hồi trước xem chút nữa giết chết hắn, thể tích còn lớn hơn xưa, số lượng, uy lực càng tăng.

Trái phải hai bên, ma pháp liên tiếp phô thiên cái địa lao đến, hắc mang bao trùm khắp bầu trời, hoàn toàn che kín đỉnh đầu, hắn như bị đêm tối buồng xuống.

Một cái sát cục thật kín kẽ.

Ba đạo ma pháp vây giết, uy lực toàn là sáu sao, thực lực Khiết Tây Tạt biểu hiện ra quả thực ghê gớm, càng đánh Dịch Vân càng sợ.

Môn La lúc này mở miệng kêu to: “Ta biết rồi, trên người nó chắc chắn có ma khí hỗ trợ thi pháp và hồi phục ma lực, bằng không lấy ma lực Lục tinh Pháp Cuồng tuyệt đối không thể làm được như vậy, chỉ là ma lực tiêu hao sẽ hút chết nó !”

Khiết Tây Tạt có ma khí? Đáng chết, ta tính sai !” Thân thể lún dần xuống bùn, trên đầu một đồng ma pháp ập xuống, luân phiên oanh sát, bố cục ấy lập tức đưa hắn vào tuyệt cảnh.

250. Chương 251: Tử Hồn Diệt Linh.

“Hahaha, tình cảnh hiện giờ có phải rất quen thuộc hay không? Giống như năm đó người tán tâm áp bách ta vào tử địa, khiến ta trên trời không đường dưới đất không lối phải sử xuất Tử Linh Chuyển Sinh, đây là báo đáp của ta, chết đi, chết đi! Chết nhanh lên cho ta!” Khiết Tây Tạt tâm thần như điên loạn rống lên.

Nàng thật sự rất hận Dịch Vân, mục đích sống duy nhất là muốn giết hắn, bây giờ thấy cửu nhân sắp bị vạn độc phệ thân, trường thương âm độc đâm vào cơ thể mà chết, Khiết Tây Tạt hưng phấn la lên.

Bầu trời bỗng nhiên sáng lên hai đạo hào quang, một đỏ một lam, nhất thời chiếu sáng khu rừng bị hắc ám bao phủ, hai màu đỏ lam xuất phát từ thủy hỏa nguyên tố bất đồng tạo thành, vừa xuất hiện bắt đầu va chạm, rất nhanh dung hợp thành một ma pháp thuần to lớn hiện ra.

Hộ thuẫn nửa đỏ nửa lam lơ lửng trên đầu Dịch Vân, chính diện ngăn cả hai quả cầu và 10 trường thương hắc ám.

Rầm rầm rầm rầm rầm rầm.....

Tiếng va chạm đập vào nhau không ngừng như thiên lôi oanh đỉnh, vang rền lan xa hơn 10 dặm, ngay cả thủ đô Kỳ Võ ở xa xa cũng mơ hồ nghe thấy.

Thanh âm qua đi, hắc mang đầy trời biến mất, ánh mặt trời lần nữa chiếu rọi rừng cây, hơn 10 ma pháp cường đại của Khiết Tây Tạt đều tiêu tán, chỉ còn lại một cự thuẫn song sắc lẳng lẳng lơ lơ giữa không trung.

Khiết Tây Tạng kinh ngạc vô cùng, nhìn cự thuấn đỏ lam liên tiếp chống lại hơn 10 ma pháp đánh vào, hiện giờ thân thuấn có mấy vết rách rất nhỏ, ngoài ra không có tổn hại gì, “kia rốt cục là ma pháp gì? Làm sao có thể tử mị ngăn cản sát cục ta bày ra? Làm sao có thể? Rốt cuộc là có chuyện gì? Tiểu tử kia thể nào còn chưa có chết? Rất đáng giận! A a a...!”

Dịch Vân hít sâu một hơi, phóng xuất ma lực thủy hệ trong khí hải ra, khoảng khắc hủ đàm màu đen vây khốn hắn đều bị đông lại, hắn khê vận kinh chấn vỡ bằng tầng quanh thân, nhảy lên mặt đất cách đó hơn 10 thước.

Cúi đầu nhìn xuống hai đùi, ống quần biến mất, da thịt trên đùi đều bị ăn mòn đen kịt, đang chảy ra máu độc, nhìn mà kinh tâm.

Dịch Vân thâm nghĩ: “Hiệu quả ăn mòn của hắc ám ma pháp quả thật âm độc, may mà độc tính đã bị đẩy ra ngoài cơ thể, ảnh hưởng cũng không quá lớn.”

Môn La cũng nhẹ nhàng thở ra: “Hoàn hảo người sớm thoát vây bức độc, bằng không lại thêm một hồi thì khó bảo toàn tánh mạng rồi. Gia tộc Tư Đạt Đặc ta từ nay về sau vô vọng phục hưng. Hừ, con đàn bà kia thật sự đáng chết, thiếu chút nữa chặt đứt căn nguyên gia tộc ta mà!”

Trước mặt Khiết Tây Tạng vẫn còn tường thành hắc ám, nàng giận dữ rống lên: “Không nghĩ ra sát cục như vậy cũng giết không được người, ma pháp vừa rồi là gì? Nếu không phải có ma pháp thuấn đáng chết kia xuất hiện, người sớm chết đi mới phải!”

“Người có ma khí?”

“Đúng vậy, người khác không biết nhưng con bài chưa lật của người ta rõ ràng, nếu không có chỗ dựa vào ta sao dám độc thân đi giết người, chỉ là tính sai một bước, nhưng không sao cả, mạng người có rắn thì ta đây cũng từ từ mà giết, hôm nay người nhất định phải chết trên tay ta, khách khách!”

Nhìn Khiết Tây Tạng sát ý với hắn ngày càng nồng đậm, Dịch Vân thản nhiên nói: “Tốt lắm, ta cũng tuyệt không buông tha người lần thứ ba, hôm nay trong chúng ta nhất định có người chết mới thôi!”

Môn La cất tiếng nhắc nhở: “Tiểu tử, người đừng có nói nhiều với con nhãi này. Mặc dù có ma khí nhưng cũng cần thời gian hồi phục ma lực, vừa rồi nó sử dụng mấy đạo ma pháp cỡ lớn, ma lực sớm tiêu hao vượt qua người, không cho nó thời gian hồi phục, mau chấm dứt trận đấu đi!”

Khiết Tây Tạng dữ tợn nhìn chằm chằm Dịch Vân, ánh mắt như thợ săn nhìn con mồi, chiến đấu tới tận đây tuy hơi lạc hạ phong nhưng biểu hiện 10 phần tự tin, chỉ vì nàng một đòn tối hậu!

“Ầm!”

Dịch Vân điên cuồng vận khởi đấu khí Phần kiếp tử diễm, trên người nổi lên một luồng đấu khí tím sẫm, ma binh trên tay cũng lóe lên quang mang đỏ rực, dưới chân đạp mạnh, để lại một lỗ thủng thân thể như mũi tên bắn ra, hắn muốn chấm dứt trận chiến này.

Đối mặt đối thủ như vậy, Dịch Vân sớm mất kiên nhẫn, trong lòng không có hận ý, ngược lại có phần đồng tình, giết Khiết Tây Tạng giúp cho nàng giải thoát là khả năng nhân từ nhất hắn làm được lúc này.

Khiết Tây Tạng duỗi hai tay ra, tường thành màu đen trước mặt đột nhiên từ trong kéo dài ra ngoài, bao bọc nàng lại thành quang cầu màu đen. Đúng lúc này, một đạo liệt diễm theo gió cháy lên, càng lúc càng mạnh, giữa không trung truyền đến tiếng vang kịch liệt.

Chính là ma pháp sáu sao hỏa hệ - Liệt viêm bạo phong.

Phong hỏa giao thoa, bạo phong cực mãnh, hỏa viêm cực liệt, nhưng vẫn bị hắc ám quang cầu chặn ở bên ngoài, không gây tổn hại cho Khiết Tây Tạng mấy may.

“Quả nhiên, đối mặt ma pháp phòng ngự sáu sao đỉnh phong quả là phiền toái, đành phải lấy ra ma binh tam phẩm vậy, phân thắng bại nhanh một chút!”

Dịch Vân vội, không phải sợ Khiết Tây Tạng, cũng không phải lo lắng nàng có hậu thủ gì, mà tiếng vang va chạm kịch liệt vừa rồi quá lớn, thể nào cũng khiến ngoại giới trong trăm dặm chú ý. Hiện tại là thời điểm

tổ chức Ma Đấu đại hội, trong Kỳ Vô thành cường giả vô số, chỉ cần một lát sau, nhất định có người phát giác ra chỗ này, đi tới xem xét.

Đến lúc đó, nếu hắn còn ở chỗ này, chắc chắn sẽ sinh ra rất nhiều hậu quả không mong muốn, cho nên phải kết thúc sớm rồi mau chóng rời đi.

Mạnh mẽ vận chuyển đấu khí toàn thân, giơ cao ma binh trong tay, hắn chém một kiếm mãnh liệt xuống quang cầu màu đen.

“Keng!” nổ vang một tiếng lớn, quả cầu đen bị chém ra một vết rách nhỏ, hiệu quả một kiếm này so với ma pháp sáu sao còn cao hơn, thành quả khá thuận lợi.

“Quả nhiên ở trong thực chiến, có một thanh binh khí cao phẩm liền ảnh hưởng lớn đến tình hình chiến đấu, hiệu quả kinh người!” Dịch Vân cảm thán.

Lấy hoàn cảnh trước mắt mà nói, mặc kệ là song hệ ma pháp hay tu vi đấu khí hắn đều ở trình độ sáu sao trung giai, tổng hợp thực lực mới miễn cưỡng đối chiến với cường giả đỉnh phong.

Hiện tại hắn vẫn vẹn vẹn thi triển đấu khí, một kiếm chém ra liền bổ ma pháp phòng ngự sáu sao đỉnh phong nứt một đường, thật sự không phải tu vi đấu khí của hắn làm được, thành quả lớn như vậy có thể nói phần lớn là nhờ công thanh ma binh tam phẩm trung giai này.

Ở trung tâm quả cầu bảo hộ, Khiết Tây Táp nhìn tình hình trước mắt, biểu tình kinh dị: “Tam phẩm trung giai ma binh? Ma binh phẩm giai này gia tộc Lam Duy Nhĩ một thành cũng không có, năm đó trên tay hắn là cấp bậc nhị phẩm đỉnh phong, hiện tại ngay cả tam phẩm đều có...”

“Dịch hỏa, Dịch Vân, thân phận hắn rốt cuộc là người nào? Nhưng mà cũng không sao cả, kết cục trận chiến hôm nay không thể thay đổi, hắn chết chắc rồi, cùng ta chết là hết, ha ha ha !”

Keng keng keng keng keng keng...

Năm thanh ma binh trên tay, Dịch Vân nháy mắt khảm liên tục hơn 10 kiếm, vết rách trên quang cầu đen ngày càng nhiều, chiến pháp này quả hữu dụng, hắn không hề do dự đem đấu khí trong cơ thể kích ra hết, điên cuồng một kiếm một kiếm chém xuống.

Keng keng keng keng keng keng...

Mặc dù sử kiếm chém ra, nhưng Dịch Vân không hề bỏ qua Khiết Tây Táp, luôn chăm chú nhìn hành động của nàng, chỉ thấy nàng không nhúc nhích, đứng ở trung tâm quả cầu, cũng không thi triển ma pháp nào để ngăn cản hay tu bổ hắc ám quang cầu, Dịch Vân thấy vậy lại càng để tâm.

“Làm như không lo lắng? Hành vi hơi quỷ dị! Nàng có chỗ dựa vào sao? Tóm lại, mau chấm dứt trận đấu đi thôi, chờ phá vỡ bức tường này, tao lập tức cho mày chết ! Đối với mày, đó là giải thoát tốt nhất rồi !”

Keng ầm ...!

Sau khi chém ra hơn 100 kiếm, phòng ngự ma pháp sáu sao đỉnh phong rốt cuộc bị phá.

Xoạt...

Dịch Vân liền lao tới Khiết Tây Táp, chỉ thấy nàng vẫn đứng trơ một chỗ, mặt cười cười âm lãnh, không có một chút ý né tránh hay phản kháng.

“Thật quỷ dị, phi thường quái mà!” Dịch Vân nhất thời tăng lòng cảnh giác.

Đúng lúc này, dưới chân Khiết Tây Táp đột nhiên dâng lên một đoàn khí đen, như rắn bò lên, quấn quanh bao trùm địa phương rộng lớn, giống như dòng suối bị chèn ép, mạnh mẽ phun trào lên một dòng máu tươi, còn có âm thanh xương cốt va chạm trong đó.

Khiết Tây Táp lạnh lạnh ý cười, nhìn thấy đoàn khí màu đen từ chính hắn phóng ra mới đúng, chỉ là vì sao nàng tự công kích chính mình mà không phải là Dịch Vân?

Dịch Vân lúc này ở cách Khiết Tây Tạng 10 thước, trong đầu đột nhiên nhớ tới một đoạn nghe được từ Bối Lợi Mỗ, hắc ám hệ bí pháp: “Là bí pháp cao hơn cả Tử hồn diệt linh, năng thế nhưng dùng loại phương pháp này giết ta, ngay cả bản thân cũng tính vào, độc ác quá !”

Dịch Vân cả kinh, chân đạp mạnh một cái, lập tức nhảy lùi về sau, lấy tốc độ cực hạn bay ngược lại.

“Tử hồn diệt linh” là bí pháp cấm kỵ hắc ám hệ, người sử dụng đem tự thân ma lực thiêu đốt, mạnh mẽ để thăng, từ đó sinh ra “Tử hồn hắc vân”, chính là đoàn khí màu đen xuất hiện trên người Khiết Tây Tạng.

Tử hồn hắc vân một khi sinh ra, sẽ tự động quấn quanh người thi triển, bởi hắc phải dùng máu huyết bản thân cung cấp năng lượng cho đám “mây đen”, khi cỗ năng lượng này đạt đến độ nhất định, sẽ lập tức nổ tung, có khả năng sinh ra vụ nổ trong phạm vi chừng trăm thước, mà uy lực lớn nhỏ lấy tu vi người thi triển quyết định.

Lấy thực lực sáu sao đỉnh phong của Khiết Tây Tạng mà nói, năng thi triển Tử hồn hắc vân, lực phá hoại hoàn toàn đạt tới Thất tinh sơ giai.

Đoàn khói đen bao trùm cả người Khiết Tây Tạng, toàn thân vang lên âm thanh thịt nát xương tan, thất khiếu xuất huyết, nhưng nàng tựa như không hề đau đớn, cười to: “Muốn chạy? Không kịp rồi, Tử hồn diệt linh sau khi hút cạn hắc ám liên phát nổ, công kích bao trùm phương viên trăm thước, lấy tu vi của ta hiện nay, tất cả sinh vật trình độ dưới Thất tinh lĩnh vực đều phải chết, hơn nữa chết ngay cả thịt xương cũng không còn!”

“Hahaha, Dịch hỏa, chúng ta liền cùng chết đi! Chỉ cần giết chết người, cho dù ta chết thảm hơn nữa cũng đáng, chết đi, ta nản nỉ đó, chết đi, ha ha ha!”

“Rầm rầm rầm rầm rầm rầm.....!”

Thân thể Khiết Tây Tạng bỗng nhiên vỡ ra, khuôn viên trăm dặm ầm ầm nổ vang, một làn sóng xung kích khổng lồ lan ra xung quanh, mấy trăm khoảnh đại thụ bị làn sóng nhỏ tận gốc, sau đó bị chấn thành phần trên không trung.

Mà Dịch Vân vẫn còn ở trong phạm vi Tử Hồn Hắc Vân phát nổ.

251. Chương 252: Lĩnh Vực Thức Tỉnh

Từ sau khi nhìn ra Khiết Tây Tạng đúng là sử dụng bí pháp cấm kỵ của Hắc Ám hệ “Tử hồn diệt linh” thì Dịch Vân hoàn toàn bỏ qua ý niệm tiến công mà lấy tốc độ nhanh nhất của mình bay ngược ra bên ngoài. Tiếng cười khàn khàn đầy khoái ý trước khi chết của Khiết Tây Tạng vẫn còn ở bên tai thì tiếng nổ mạnh kịch liệt cũng đã truyền đến.

“Trời ạ! Đúng là uy lực của thất tinh cấp bậc. Lấy thực lực lục tinh trước mắt của người nếu bị dư chấn đập đến thì khẳng định ngay cả cận bã cũng không lưu lại. Mau chạy ra khỏi phạm vi nổ mạnh! Mau a!” Mồn La kinh hoàng rống to. Từ sau khi Dịch Vân thăng cấp lục tinh lĩnh vực, đây là lần đầu tiên hắc biểu hiện ra sự hoảng sợ như vậy.

Nhất thời, tất cả không khí trong khu rừng rậm này đều bị mãnh liệt khí xoáy tụ này cuốn tới điểm trung tâm, tập trung hấp thu sau đó trong nháy mắt lập tức đánh mở ra bốn phía xung quanh, giống như một tảng đá lớn rơi xuống biển tạo nên từng vòng chấn động lan ra bên ngoài. Toàn bộ cát đá dưới đất đều bay lên không trung, toàn bộ cây to trong vòng một trăm mét bị nhổ tận gốc vỡ thành phần vụn. Ngay cả một con kiến, một gốc cỏ xanh cũng không chạy thoát khỏi kết cục thi cốt vô tồn. (Xương cốt không còn)

Dịch Vân lúc này đã đem Phần kiếp tử diễm đầu khí vận chuyển, ngay cả hô hấp cũng gạt bỏ mới có thể trong nháy mắt từ điểm trung tâm nổ mạnh Khiết Tây Tạng vọt ra bên ngoài 80 thước. Bây giờ mau lẹ như thế đã là cực hạn của hắc. Chỉ là hắc dù nhanh nhưng làm thế nào có thể so được với dư chấn.

“Trùng kích thật mạnh mẽ. Uy áp bốn phía, không khí nóng rực tiếp xúc thân thể buốt như bị đao cắt. Lực trùng kích còn chưa thực sự đánh tới đã có uy thế bá đạo mãnh liệt như vậy. Nếu thật sự bị chạm đến ta hẳn là bị tan xương nát thịt!” Dịch Vân cảm thấy hoảng sợ.

Dịch Vân vẫn đang chạy như điên nhưng mà sau lưng truyền đến dao động khủng bố, kinh khí mãnh liệt chưa tới thì sau lưng hắn đã bị gió xoáy quét qua đến mức máu tươi đầm đìa. Một mảng đại lượng máu tươi vừa phun ra đã bị nhiệt độ cực cao xung quanh đun thành khí đỏ tươi rồi tiêu tán.

“Nếu cứ tiếp tục như vậy thì không thể không chết. Không được! Liều mạng!”

Dịch Vân cắn chặt hàm răng, đại lượng máu khí trong cơ thể toàn bộ mãnh liệt rót vào thanh tam phẩm ma binh trên tay. Chỉ thoáng chốc thanh ma binh trên tay quang mang hỏa hồng đại thịnh, giống như một mặt trời thứ hai vừa mới dâng lên khỏi mặt đất. Đây chính là thức mở đầu của Luyện kiếm quỷ ngục, kiếm kỹ đứng đầu của Tư Đạt Đặc bộ tộc.

“Luyện kiếm quỷ ngục?” Môn La thấy thể liền hoảng loạn rống to: “Mau dừng lại! Người làm như thế sẽ chỉ khiến bản thân bị chết nhanh hơn mà thôi! Mau dừng lại!”

Dịch Vân nghe thanh âm rung động liên lập tức ngừng máu khí đang điên cuồng quán thấu vào ma binh. Hỏa hồng hào quang đang chói lọi như mặt trời lập tức ảm đạm. Dịch Vân lại một lần nữa chạy như điên.

Lúc này, tiếng mắng chửi của Môn La truyền đến: “Người ngốc a! Trận dư chấn này có uy lực cỡ Thất tinh linh vực. Mà Luyện kiếm quỷ ngục chính là thất tinh kiếm kỹ. Lấy cường độ thân thể chỉ có lực tinh trung giai của người bây giờ, nếu người mạnh mẽ sử dụng kiếm kỹ để ngăn cản Tử hồn diệt linh, đến lúc đó người sẽ bị kẹp ở giữa hai cỗ năng lượng cấp bậc thất tinh. Như vậy người còn có thể sống được sao? Chỉ cần hai cỗ lực đạo đụng vào nhau, căn bản là không cần chờ đến lúc phân ra thắng bại thì người đã bị ép thành thịt nát, chết còn thảm hại hơn. Hiểu chưa? Vì vậy chạy mau lên. Hiện tại điều duy nhất người có thể làm chính là trốn chạy cho mau a!”

Dịch Vân nghe xong, mồ hôi lạnh đã chảy đầy toàn thân. Nếu không có Môn La lên tiếng ngăn lại thì hiện tại hắn sẽ không hề giữ lại mà đem thi triển ra Luyện kiếm quỷ ngục. Nếu thật sự là như vậy... Nghĩ đến đây hắn không dám tiếp tục suy nghĩ tiếp, chỉ dùng toàn bộ khí lực để chạy như điên về phía trước. Hắn biết sống chết chỉ vùn vụt ở giữa một đường.

“Tối rồi!” Môn La rống to. Bản thân Dịch Vân đang ở trong lúc sống chết. Lúc này hắn cấp bách như kiến bò trên chảo nóng, nhưng hết lần này tới lần khác lại không thể giúp được gì. Thật giống như hắn từng tự chế giễu hắn chính là một cái cường giả Tinh Vực yếu ớt nhất từ trước cho tới nay. Cảm thụ được uy áp của năng lực khổng lồ đang mãnh liệt đánh sâu vào phía sau lưng, Dịch Vân tự biết căn bản là không có khả năng tiếp tục tránh đi. Trong lúc nguy cấp, trong lòng hắn bỗng hiện lên một tia linh quang, buông thanh tam phẩm ma binh trên tay mặc kệ cho nó rơi xuống đất. Sau đó hai tay nâng lên vận chuyển Thủy Hỏa ma lực cùng cấp bậc cùng một lượng như nhau, hợp kích tại trước ngực.

“Ba!”

Ma lực tương khắc cùng một bậc, cùng chất lượng thủy hỏa giao nhau!

Ngay lúc đó, phạm vi một thước xung quanh Dịch Vân phát sinh một cái khí tràng lấy hình tiểu cầu bao phủ xung quanh hắn. Tất cả dư chấn chạm đến khí tràng này đều bị hóa giải vô hình giống như lá nhỏ giữa sóng to trùng điệp. Tuy cảnh tượng nguy hiểm nhưng lại vẫn an toàn. “Cấm ma pháp tắc? Tiểu tử, thật sự là nhờ người có thể nghĩ đến phương pháp này. Thật tốt quá!” Môn La thấy thể thở dài một hơi, chỉ là hắn cao hứng quá sớm.

Cấm ma lực vực khí tràng hình cầu mới xuất hiện không đến nửa giây thì ngay lập tức đã bị khổng lồ dư chấn ở bốn phía mãnh liệt kéo đến, đè lui đến không còn nửa thước. Qua nháy mắt toàn bộ viên cầu cũng ngay lập tức bị ép biến hình, sắp bị phá vỡ. “Tại sao lại phát sinh loại sự tình này?” Môn La kinh hãi rống to, thiếu chút nữa liền muốn khóc lên. Giờ phút này mà thiếu đi sự bảo hộ của Cấm ma lĩnh vực thì chỉ có một kết quả có khả năng xảy ra, đó là Dịch Vân chết chắc rồi!

Khiết Tây Tạp không tiếc đem bản thân bồi vào để thi triển ra cấm kỹ bí pháp Tử hồn diệt linh, uy lực quả thật đã đạt tới Thất tinh giai vị. Trước mắt thực lực của Dịch Vân là Lục tinh trung giai, sử dụng ra cấm ma lĩnh vực cũng chỉ chống đỡ hóa giải được ma pháp cao nhất là từ Lục tinh đỉnh phong trở xuống. Tuyệt đối chênh lệch tinh cấp, xuất hiện kết quả như vậy là điều đương nhiên.

Cảm thụ được khí tràng viên cầu bị đè ép biến hình, cấm ma lĩnh vực sẽ bị phá vỡ trong nháy mắt. Một cỗ

cảm giác âm hàn cực độ, lạnh như băng bỗng dưng nẩy lên toàn thân. Dịch Vân đã đoán được kết quả hẳn sẽ chết!

Khóe miệng hiện lên một nụ cười khổ, trong phút chốc hồi ức như cười ngửa lướt qua trong đầu. Một khu nhà tổ, một mảnh quang ảnh màu trắng Tể đàn, đó là giấc mơ vĩnh hằng trong lòng hắn. Năm ấy, hắn ba tuổi thì bị gia tộc gán cho cái tên Phế vật. Từ đó hắn cùng mẫu thân bị Lam Duy Nhĩ gia tộc lạnh nhạt. Một gian trạch viên rách nát cùng với mẫu thân buồn bã không vui chính là toàn bộ thế giới của hắn.

Thời điểm sáu tuổi, mẫu thân đau buồn qua đời, hắn được ông ngoại Phổ Tu Tư nhận về Ái Đạt Trấn. Ở Tư Đạt Đặc trang viên nơi đó có ông ngoại, cậu mợ cùng tiểu Hán Khắc rồi một tên lão Đại thích nghe chuyện xưa đầu giường. Rốt cục hắn đã tìm được ngôi nhà đầu tiên ở kiếp này. Hắn nguyện ý vì những người này, vì cái nơi này mà dùng hết thấy mọi thứ đến thủ hộ.

Chỉ là ngay lúc đó hắn quá nhỏ tuổi còn không biết tại sao khi con người sống, sung sướng hiện ra rồi lại biến mất, đi rất nhanh chóng. Cuối cùng ba năm thời gian đẹp nhất kia trở thành hồi ức đẹp nhất trong cuộc đời hắn.

Sau ngày nào đó, hắn bỏ qua dòng họ vốn có, chỉ có một cái mục tiêu duy nhất là hoàn thành mục tiêu báo thù sau đó phục hưng Tư Đạt Đặc gia tộc.

Sau đó, hắn bắt đầu lưu lạc.

Đầu tiên là Đa Ni Tập học viện. Ở nơi đó hắn gặp một số người, đụng tới một số việc. Trải qua những ngày bình tĩnh như mặt nước êm. Sau đó rồi đi không có một tia tưởng niệm.

Sau đó lại đến Thiên Phong thành cùng Thiên Phong học viện, đồng dạng là một số người một số việc. Hắn kiến thức đến những cường giả trên đại lục Mễ Nặc, Bối Lợi Mỗ, Tập Lỗ Tư. Nhìn bọn hắn rồi ngẫm lại bản thân, hắn cảm thấy chính mình có cơ hội đứng trên một cái võ đài đồng dạng với bọn họ.

Hắn hy vọng như thế!

Một từ thích hợp nhất để hình dung chính là: Hy vọng đẹp. Người khác khiêu chiến với Thần, hắn chỉ muốn khiêu chiến với chính bản thân hắn.

Ở trên lôi đài ngày đó, hoàn toàn đánh bại Phụ Á, hắn cảm thấy được tự hào. “Cuối cùng ta đã không còn là phế vật của ngày xưa.” Trong giây phút đó hắn tự nhủ với chính mình như vậy.

Từ trước đến nay, thế gian chỉ nhìn kết quả mà không hỏi quá trình. Kết quả thật sự để hắn có thể tự hào nói với chính mình như vậy. Những lời này hắn đợi chờ khổ sở mười bốn năm cuối cùng cũng có thể nói ra miệng.

Cuối cùng hắn cũng có thể chứng minh sự hiện hữu của mình!

Mười năm khổ tu, tám năm lưu lạc, một đường từng bước đi từng vết máu là cầu mong cái gì?

Huyết cừ chưa báo, gia tộc chưa hưng, Hán Khắc chưa tìm, hiện giờ lại phải chết ở chỗ này. Hắn cam tâm sao...?

Không!

“Không! Ở trước khi bắt Lam Duy Nhĩ tộc nhân trả đủ món nợ, tại trước khi tận tay giết sạch đám Hắc y nhân kia, ta tuyệt đối không cam tâm chịu chết! Không muốn chết! Không thể chết được!

Hai mắt Dịch Vân mạnh mẽ mở to, đôi mắt đỏ sẫm như màu máu, khuôn mặt dữ tợn điên cuồng. Một cỗ khí phách điên cuồng từ trên người hắn bùng lên, mà Phần kiếp tử diễm đầu khí trong nháy mắt vận chuyển đến nơi sâu nhất trong lòng hắn, nơi ngọn lửa kia đang cuồng đốt.

“Ba ca!” Đồng thời cấm ma lĩnh vực cuối cùng cũng không chịu nổi dư chấn ập tới, như lúc mặt băng bị phá, toàn bộ tan nát.

“Chết? Chết? Không thể chết! Không! Không!”

Một tích tắc trong lúc đó, tâm cảnh Dịch Vân tiến nhập vào một trạng thái cực kỳ thần diệu. Toàn bộ không gian dường như dừng lại. Hắn rõ ràng nhìn đến quá trình Cấm ma khí trắng vỡ vụn, cũng cảm ứng

rõ ràng được dư chấn từ bốn phía kéo đến. Thân thể dường như là nhẹ đi không ít, tốc độ di chuyển cũng càng nhanh một chút. Loại cảm giác này làm cho hắn ngạc nhiên, hoàn toàn không hiểu được vì sao.

Rất kỳ quái! Rất quỷ dị! Cũng thật là thần kỳ!

Dị biến như vậy chỉ là một cái ý niệm lướt qua. Trong lúc đó Cẩm ma khí tràng mới vừa bị phá cùng dư chấn mới đến gần. Thời gian cơ hồ không có trôi qua.

Một tia ánh sáng sáng chói hiện ra. Trong tích tắc này, Dịch Vân căn bản không dám nghĩ nhiều, vận dụng tiềm lực lớn nhất toàn thân, Phần kiếp tử diễm đầu khí không hề giữ lại nhập vào cơ thể, cơ thể lên chạy như điên về phía trước. Vàng sáng đầu khí màu tím nhạt như hoa ly nở rộ, ở giữa rừng rậm phóng ra một đóa mây tím chói lọi như lưu tinh.

Vừa rồi hắn đã rời khỏi trung tâm của bạo tạc chín mươi mét. Hiện tại thân thể như thiểm điện bốn lạng tức lao ra ngoài phạm vi nổ tung hơn một trăm mét nữa. Trạng thái tâm lý thần diệu dị thường vừa biến mất, trong khoảnh khắc dòng xoáy cường đại từ phía sau không ngừng lôi kéo như muốn tiếp tục đem hắn kéo vào trong dư chấn tuyệt cảnh tử vong.

Thật không dễ dàng mới có thể thoát chết, Dịch Vân làm sao có thể cam tâm tình nguyện tiếp tục bị kéo vào. Không hề quay đầu lại, hướng đến phía trước chạy thêm vài trăm mét. Cẩm giác đã thấy an toàn, trong lòng thả lỏng, hai chân lập tức mềm nhũn, cứ như vậy ngã xuống nằm dưới một cây đại thụ, thở hổn hển thật mạnh. Lúc này Môn La đi đến bên người, vẻ mặt kinh hãi: “Tiểu tử, vừa rồi ở trong nháy mắt kia ta còn tưởng rằng không còn cơ hội. Vậy mà người thật sự lại có thể làm được, trốn ra từ bên trong cái tử cảnh kia! Thật sự là quá tốt rồi!”

Dừng lại một chút, thanh âm Môn La bỗng nhiên chuyển sang lạnh lẽo: “Khiết Tây Tạp nữ nhân xấu xa kia thật sự quá độc ác!”

Cư nhiên dùng cẩm kỳ bí pháp khủng bố như vậy đến diệt sát người. Nói đến cùng nguyên nhân còn không phải là do lúc trước người bỏ qua cho nàng. Đáng chết mà không giết chính là tội lớn mà người phạm phải đối với bản thân. Hôm nay người sa vào bên trong tử vong tuyệt cảnh, cử tử nhất sinh thật sự là không trách được ai. Đây là do người tự chuốc lấy!”

Dịch Vân thở dài nói: “Khiết Tây Tạp tàn nhẫn. Nhưng đối với chính mình cô ta còn ác hơn. Chỉ vì giết một mình ta mà có thể bỏ ra tất cả, cam tâm tình nguyện tan xương nát thịt. Bỏ qua lập trường của địch nhân thì tính tình cương liệt như thế của nàng cũng là làm cho người ta bội phục cùng sợ hãi. Cho địch nhân có cơ hội tiếp tục giết ta, loại sai sót này tất nhiên ta sẽ không phạm phải lần thứ hai!”

Môn La gật gù đầu, vừa lòng nói: “Ồ! Người hiểu được thì tốt rồi! Đối tốt với cừu địch chính là đem mạng nhỏ của mình ra đùa giỡn. Trường hợp vừa rồi thật sự là rất hung hiểm. Dư chấn của Thất tinh uy lực cùng cấp với một kích toàn lực của Thất tinh sơ giai cường giả. Nếu bị quét đến, người tuyệt đối không có may mắn. Vừa vặn hôm nay người không mang con rắn phá sản kia trên người. Nếu không trận chiến đấu này tuyệt đối sẽ không phát triển đến mức ác liệt như vậy.”

Hôm nay Dịch Vân ra ngoài vốn nghĩ là nửa ngày sẽ trở về. Bởi vậy liền đem Cầu Cầu để ở chỗ Ma trận tu luyện. Chỉ là một ngày không đem theo bên người, hắn liền thiếu chút nữa chết ở trong này. Thật sự quá bất ngờ!

Nhìn động tĩnh trong phạm vi nổ mạnh dần dần đều bình phục. Dịch Vân thật cẩn thận trở lại hiện trường, ném vào vài nhánh cây khô, sau khi xác định không có vấn đề mới dám tiếp tục đi vào lấy lại Ma binh bị rơi xuống đất. Đồng thời ở dưới đất chỗ trung tâm cũng tìm được một viên tinh thạch kỳ dị lộ ra ánh sáng màu đen sâu kín.

Khỏa tinh thạch này chôn ở dưới tầng bụi đất thật dày nhưng lại không ngừng tản ra Hắc ám thuộc tính nguyên tố, dễ dàng để cho Dịch Vân đào móc ra.

“Khỏa tinh thạch này rất kỳ lạ, chắc là ma khí mà Khiết Tây Tạp mang trên người đi?” Dịch Vân cầm trên tay cẩn thận nhìn

Tinh thạch màu đen không lớn, tròn tròn, cỡ khoảng một nắm tay, cầm trong lòng bàn tay có cảm xúc âm hàn.

Quan sát một hồi, trên mặt Dịch Vân hiện lên chút biểu tình thất vọng. “Lấy biểu hiện chiến đấu vừa rồi của Khiết Tây Tạng mà xem, công dụng của khóa tinh thạch này hẳn là có thể trên diện rộng đề cao thi triển ma pháp cùng với tốc độ hồi phục ma lực. Có hai hạng diệu dụng này có thể nói là nghịch thiên. Đáng tiếc dường như nó chỉ có phản ứng đối với ma lực Hắc Ám hệ. Đối với thuộc tính thủy hỏa của ta căn bản là không có một chút tác dụng.” Môn La lúc này cũng nói: “Ma khí đều là trân bảo cực kỳ khó tìm, công dụng cũng không giống nhau, chỉ cần có tác dụng đối với thuộc tính của bản thân thì giá trị có thể nói là báu vật vô giá. Lấy thân phận của Khiết Tây Tạng là không thể nào có được cái ma khí này mới đúng. Hẳn là cũng không có quan hệ với Lam Duy Nhĩ gia tộc. Không biết là nàng từ chỗ nào có được vậy?”

“Cũng không sai biệt lắm. Dù sao Khiết Tây Tạng cũng đã chết, cái ma khí này đối với ta cũng không có công dụng gì. Cứ thu vậy!” Dứt lời, Dịch Vân đem Ma binh cùng Ma khí thu vào bên trong Hồng Liên. Sau đó tiếp tục xem xét xung quanh, thấy không có quen bất kỳ điều gì liền lập tức rời khỏi nơi này.

Trên đường trở về, Dịch Vân bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện. “Đúng rồi! Lão Đại, vừa rồi ở lúc cầm ma linh vực vỡ vụn, trong chớp mắt ta đột nhiên tiến vào bên trong một loại tâm cảnh thật kỳ diệu. Ở nơi đó bốn phía đều không ngừng sinh ra biến hóa không rõ mà không cách nào ta được. Mặc dù thời gian duy trì cực kỳ ngắn ngủi nhưng ta chính là nhờ vào biến hóa trong nháy mắt ngắn ngủi đó mới có thể chạy ra khỏi phạm vi nổ mạnh của Tử hồn diệt linh.”

Trên mặt lộ ra một chút ý cười thần bí, Môn La cười nói: “Rất cực người cũng chủ động nhắc đến vấn đề này sao? Lão Đại ta chính là chờ người đến hỏi a!”

“Đi? Ta cũng mới nhắc đến một chút mà lão Đại người cư nhiên biết được nguyên nhân?” Dịch Vân kinh ngạc nói.

“Làm sao có thể không biết!” Liếc nhìn Dịch Vân một cái thật sâu, Môn La cười to. “Bởi vì đó chính là linh vực! Chúc mừng người, linh vực pháp tắc của người đã thức tỉnh rồi!”

252. Chương 253: Kết Quả Xấu Nhất

Dịch Vân nghe vậy giật mình sững sờ, vẻ mặt chợt mừng như điên: “Hóa ra cảm giác kỳ diệu vừa rồi là trạng thái phát động của linh vực sao?”

Môn La gật gật đầu cười nói: “Linh vực chỉ có thể dựa vào huyết mạch mà kích thích. Sau khi phát động chính là cường hóa tiềm năng thân thể của chính mình trong nháy mắt. Tại khoảnh khắc cực kỳ ngắn ngủi kia, người sẽ cảm giác bỗng nhiên tiến vào một loại trạng thái tâm cảnh rất kỳ diệu. Mọi động tĩnh của bên ngoài biến hóa không giống lúc bình thường cũng là chuyện đương nhiên.”

“Nhưng là...” Dịch Vân nghĩ một chút rồi hỏi: “Lúc ấy năng lượng đấu khí của ta cũng không có bất kỳ hao tổn nào. Chẳng lẽ linh vực phát sinh không phải là do Phần kiếp tử diễm đấu khí đến phát động sao?”

“Vừa rồi mới nói qua, nhân tố căn bản làm cho linh vực pháp tắc thức tỉnh chính là huyết mạch. Mặc dù phải có quá trình tu luyện Huyết kế công pháp, nhưng nói đi nói lại, tu luyện đấu khí cũng chỉ là đường dẫn mà độ dày của huyết mạch mới là quan trọng nhất. Cho nên, nếu linh vực của người đã thức tỉnh thì sau này người liền có thể tùy tâm sở dục thi triển nó. Cũng sẽ không lại hao tổn năng lượng đấu khí nữa.”

Dừng một chút, Môn La nói thêm: “Còn có một điểm, uy lực mà Linh vực pháp tắc có khả năng phát huy ra là có quan hệ trực tiếp với cường độ của Huyết kế đấu khí. Người có thể ở lực tinh trung giai liền làm cho linh vực thức tỉnh, tốc độ này đã nhanh hơn một cái tinh giai so với năm đó ta ở cao giai thức tỉnh. Nhưng mà hiện giờ uy lực tất nhiên là còn yếu, chỉ có thể đợi thực lực của người mạnh mẽ lên thì công dụng lớn lao của linh vực mới có thể thật sự phát huy ra.”

“Không cần năng lượng của Phần kiếp tử diễm đấu khí là có thể thi triển ra? Ý của ta là có thể không hạn chế phát động linh vực sao?”

“Làm sao có thể có loại chuyện tốt như thế. Tất cả các Linh vực pháp tắc đều có cùng một cái hạn chế, đó chính là mỗi ngày chỉ có thể sử dụng một lần. Cái này không có quan hệ gì với mạnh yếu. Mỗi một người tu luyện Huyết kế đều là giống nhau.”

“Vì sao Huyết kế lĩnh vực lại có sự hạn chế này?”

“Đừng có không biết đủ! Lĩnh vực pháp tắc nếu có thể dùng tại thời cơ đúng lúc thường thường có thể xoay chuyển hoàn cảnh thắng bại trên chiến trường. Nếu có thể sử dụng không giới hạn thì tất cả những người tu luyện Huyết kế đều trở thành vô địch hay sao? Môn La lại nói tiếp: “Về phần tại sao lại có hạn chế một ngày một lần này thì không ai có thể nói được rõ ràng. Từ khi Huyết kế đấu khí cùng Lĩnh vực pháp tắc xuất hiện thì đã là cái dạng này. Chưa từng có qua ngoại lệ.”

Dịch Vân nghe rõ nhưng vẫn còn một điểm thắc mắc, nghĩ lại tình cảnh lúc đó rồi hỏi.

“Như vậy thì tác dụng của Lĩnh vực pháp tắc của ta đến tột cùng là cái gì?”

“Ta đây cũng không biết!” Môn La cười khở.

Nửa canh giờ sau khi Dịch Vân rời đi, một đội quân trăm người đóng ở xung quanh Kỳ Vũ thành cũng đã đuổi tới. Dẫn đầu là một gã Thất tinh võ tước cấp bậc Quân đoàn trưởng. Hiện tại trong rừng rậm bị nổ ra một cái động lớn sâu đến năm mét. Mấy trăm khẩu đại thụ ở trong phạm vi vài trăm mét hoang tàn. Tựa hồ là có ít nhất hai cái cường giả đồng cấp với hắn đã chiến đấu kịch liệt ở trong này.

Vào lúc ban đêm, trên bàn Kỳ Vũ đế vương Áo Nhĩ Ba nhiều hơn một cái tấu chương. Trên đó viết rằng bên ngoài cách Kỳ Vũ thành năm mươi dặm mạc danh kỳ diệu phát sinh nổ lớn. Qua nghiên cứu phán đoán hẳn là do hai cái cường giả Thất tinh cấp tước quyết đấu tạo thành. Hơn nữa trước mắt ở hiện trường không còn một con kiến. Chín thành có thể là hai phe quyết đấu đã đồng quy vu tận.

Áo Nhĩ Ba biết được việc này liền lập tức tăng cường số lượng quân đội bảo vệ tuần tra trong ngoài Kỳ Vũ thành, đảm bảo cho Kỳ Vũ ma đấu đại hội có thể bình an tiếp tục tiến hành. Thất tinh cường giả tư đấu, hẳn cũng không đem việc này làm một hồi sự kiện. Một trận huyền não cứ thế bỏ qua.

Không lâu sau, Tạp Lỗ Tư đi vào rừng rậm bị nổ mạnh, đi quanh bốn phía một lần rồi tự lẩm bẩm.

“Rõ ràng nơi này vừa mới trải qua một cuộc chiến đấu. Đại khái là Thất tinh cấp bậc đi! Chỉ là vì sao không khí xao động lại kỳ lạ như vậy?”

Tạp Lỗ Tư cảm nhận được chính là trong này tràn ngập một lượng lớn nguyên tố của ba hệ, theo thứ tự là Hắc ám thuộc tính, Thủy thuộc tính cùng với Hỏa thuộc tính ba hệ. Hắc ám nguyên tố thì không có gì. Chân chính làm cho hắn cảm thấy kỳ quái chính là thủy hỏa hai hệ nguyên tố.

Tinh Vực đỉnh phong cường giả có khả năng cảm ứng được nguyên tố phân bố rõ ràng hơn so với những người bình thường. Ở trong mắt hắn, trong không khí dày đặc thủy hỏa nguyên tố đang dây dưa lẫn nhau, gắt gao ở cùng một chỗ. Hai loại nguyên tố thuộc tính bất đồng vốn sẽ xa lánh lẫn nhau mới đúng. Nhưng lại có loại phản ứng khác hẳn bình thường này mới khiến cho Tạp Lỗ Tư cảm thấy ngạc nhiên khó hiểu.

Hơn nữa, phản ứng không bình thường của Thủy Hỏa nguyên tố cũng chỉ vẩn vẩn ở trong phạm vi trăm mét quanh trung tâm nổ mạnh, còn lại những địa phương khác phân bố cũng rất bình thường. Điều này cho thấy có kết quả như thế này là bởi vì chiến đấu từng phát sinh ở trong này làm ra. Cảm thụ được nguyên tố xung quanh xao động, Tạp Lỗ Tư nhíu mày. “Lấy hiện tượng trước mắt, xem ra vừa rồi hẳn là có một người có thể sử dụng song hệ ma pháp chiến đấu ở trong này đi! Chỉ là làm sao có thể có điều này đâu? Từ sau trận đại chiến hơn một nghìn năm trước kia, phương pháp có thể khống chế thuộc tính tương khắc đã muốn hoàn toàn thất truyền rồi mới đúng. Vừa rồi đến tột cùng là ai ở trong này? Có còn sống không?” Ba vấn đề liên tiếp khó giải mà không có người đáp, Tạp Lỗ Tư nghi hoặc rồi lại lâm vào trầm tư.

“Di? Trông người như thế nào giống như có một chút thay đổi rồi?” Sáng sớm, nhìn Dịch Vân vừa trở về, Mễ Nặc kinh ngạc hỏi.

Vuốt cái mũi, Dịch Vân chột dạ, cười gượng nói: “Có thể là hai ngày này lại có đột phá trên việc tu luyện đi!”

Theo như lời của Mễ Nặc thực sự không phải biến hóa trên sự tăng trưởng ma lực mà là chỉ thay đổi về khí chất bên trong. Mặc dù không có cảm giác được tổng thể thực lực của hắn có bao nhiêu tiến triển nhưng lúc này Dịch Vân cho người ra cảm giác một loại uy nghiêm không thể nói lên lời. Mới qua có hai ngày thời

gian mà trên khí chất có thể có biến hóa thoát thai hoá cốt như vậy nhất thời làm cho Mễ Nặc có một loại cảm giác khó tả.

Hắn không biết rằng, trải qua cuộc chiến cùng Khiết Tây Tập tối hôm qua, Tử hồn diệt linh phát động làm cho Dịch Vân một hồi đi từ chết đến sống, khiến cho Linh vực pháp tắc của hắn cuối cùng đã thức tỉnh.

Chỉ có người tu luyện Huyết kế mới có thể kích thích “Linh vực”. Ảnh hưởng đối với võ giả không phải là ở trên cường độ đấu khí có thể thăng cấp tiến giai mà là cải tạo thân thể tăng lên tiềm năng. Giống như ở trong lò luyện lập đi lập lại đập khối sắt, cuối cùng có thể từ sắt luyện thành cương. Mà trên bản chất, đó cũng là nguyên nhân chính để Huyết kế tuyệt học có thể được xưng là “Cực mạnh” pháp môn tu luyện.

Thay đổi ở bản chất cùng với tâm cảnh tăng lên chỉ từ bề ngoài là cực kỳ khó nhìn ra, chỉ có thể cảm giác được. Cho nên mới làm cho Mễ Nặc có loại cảm ứng khác thường không nói nên lời.

Đi theo đại đội của Thiên Phong học viện tiến vào hội trường thi đấu, trên khán đài đã không còn chỗ ngồi. Quan lại quyền quý trên khu khách quý toàn bộ cũng đã đến đông đủ. Mà bài trí lôi đài trong hội trường thi đấu cũng có một ít biến hóa.

Chỉ thấy những lôi đài biểu diễn võ nghệ toàn bộ đều bị dỡ bỏ, chỉ lưu lại một cái lôi đài phạm vi khoảng năm mươi mét ở vị trí giữa sân, lớn hơn nhiều so với đài thi đấu lúc trước. Quy củ là lấy hai người một tổ đến tiến hành. Trận đấu hôm nay là từ mười hai người dự thi chia thành sáu tổ so đấu, chỉ cần có thể thắng một trận là có thể chính thức tiến vào Lục cường của kỳ Ma đấu đại hội này. Nếu không may mà bại trận, thì hai ngày sau thi đấu vẫn có cơ hội tiến vào danh sách Thập cường. Cho nên bốn người các người đều phải xuất ra toàn bộ thực lực để ứng chiến.” Ca Đức dặn dò đối với bốn đệ tử dự thi.

Trận đấu của Ma đấu đại hội tiến hành đến đây đã là cuộc chạm trán của danh sách thập cường. Kết quả rút thăm có ảnh hưởng là không thể nói bằng lời. Vì thế từ bắt đầu trận thi đấu ngày hôm nay cho đến khi chính thức kết thúc đại hội, quá trình rút thăm toàn bộ là từ Kỳ Vũ đế vương Áo Nhĩ Ba tự mình đến tiến hành. Hơn nữa quá trình rút thăm cũng thông qua ma pháp hình ảnh để truyền phát trước mắt mọi người. Tuyệt đối công bằng công chính.

Dưới cái nhìn chăm chú của mấy trăm vạn ánh mắt, Áo Nhĩ Ba từ một cái rương đen rút ra hai tờ giấy viết tên tuyển thủ. Sau đó giao cho nhân viên đại hội vẫn đợi ở một bên đọc diễn cảm ra trước toàn trường.

Trận chiến đấu thứ nhất tranh đoạt lục cường là do An Na của Thiên Phong học viện đối chiến với tuyển thủ của Lai Nhân học viện bài danh thứ ba của Đế quốc.

Biết kết quả như vậy, Ca Đức vui vẻ nói: “Vận khí của An Na không tồi! Mặc dù hiện tại còn có mười hai tên tuyển thủ, mỗi người đều có thực lực mạnh mẽ. Thế nhưng trong đó cực mạnh vẫn là người tu luyện Huyết kế của bốn đại gia tộc. Chỉ cần có thể tránh đi bọn họ, lấy thực lực của An Na rất có khả năng đánh vào danh sách ngũ cường. Phần thắng của An Na trong trận tranh tài này rất cao.”

An Na nghe thế hàm súc cười cười. Nàng đã xem qua mỗi trận đấu lúc trước của đối thủ. Lục tinh đỉnh phong hỏa hệ võ cuồng, cũng là cường giả đệ tử bài danh thứ hai của Lai Nhân học viện. Thực lực tuy mạnh nhưng nàng vẫn có mười phần tin tưởng đánh bại đối phương.

An Na mười phần tin tưởng. Phán đoán của Ca Đức cũng không sai. Ngay từ đầu cuộc chiến, An Na liền lấy ma pháp liên hoàn tiến công mãnh liệt đem đối thủ đè nặng, mấy lần dồn sức tiến lên đánh đều bị An Na bắn ngược trở về. Trong chiến đấu giữa Võ giả cùng Ma pháp sư, mỗi lần chỉ cần khoảng cách tách ra thì sau đó chính là ác mộng của võ giả.

Nhìn tình hình trên lôi đài, nhóm giáo sư cùng đệ tử của Thiên Phong học viện đều nở nụ cười. “Cuộc tranh tài này hẳn là An Na thắng!”

Trận đấu vẫn đang tiếp tục mà tình hình chiến đấu cũng là nghiêng về một bên. Đối mặt với ma pháp oanh kích liên hoàn, tên đối thủ kia chỉ có thể từng bước bại lui. Khoảng cách hai bên càng bị kéo xa, đối thủ bị buộc tới sát biên của tràng thi đấu, khổ cực phòng ngự

Tình hình chiến đấu phát triển tới mức độ bây giờ, trừ phi đấu khí phòng ngự của hắn có thể chống đỡ đến khi toàn bộ ma lực của An Na dùng hết mới có thể xoay ngược tình thế thua trận. Bất quá, điều này hiển nhiên là không có khả năng. Đầu cùng đứng ở trình độ đỉnh phong nhưng thực lực cùng ma lực của An Na

rõ ràng cũng cao hơn một đường so với hần. Có thể nói kết quả của cuộc tranh tài này đã định, không hề suy nghĩ gì nữa.

Lúc này Môn La cười nói: “Cô nàng An Na này quả nhiên không tệ. Chuyển hoá phối hợp các loại ma pháp đều biểu hiện ra tiêu chuẩn rất cao. Đối thủ kia vốn cũng có cơ hội, chỉ tiếc là hần bỏ lỡ cơ hội trước tiên. Nếu hần có thể học một ít phương pháp mà người dùng với Phụ Á, ngay từ đầu liều mạng cứng rắn đỡ vài cái ma pháp cũng phải làm cho An Na trở về phòng thủ mà nói, hần cũng có thể có một đường cơ hội thắng. Hần bỏ lỡ!”

Dịch Vân nghe vậy lắc đầu. Phương pháp Môn La nói kỳ thật cũng là đánh đổ, lấy lớn đánh nhỏ. Nếu thật sự thành công, cơ hội thắng là có nhưng cũng không lớn. Nếu thất bại ngay lập tức sẽ lọt vào địa kích nghiêm trọng không nói, lại còn thua khó coi hơn rất nhiều so với hiện tại.

Thật ra đối thủ của An Na cho đến giờ cũng không có biểu hiện phát sinh ra sai lầm lớn, có thể nói là rất “quy củ”. Chỉ là khi đối mặt với đối thủ mạnh hơn một bậc so với chính mình, chiến thuật vững vàng chung quy là không thể đánh đến một tia cơ hội chiến thắng. Tuân theo lý luận bài bản, ẩn từng bước đến ứng chiến, nhiều nhất chỉ có thể thua có thể diện, không có khả năng sáng tạo kỳ tích chuyển bại thành thắng. Nghĩ đến đây Dịch Vân bỗng nhiên kinh ngạc phát hiện, chính mình một đường đi tới, mỗi khi có chiến đấu đều là lấy yếu thắng mạnh. Chiến thắng của hần, mạng của hần đều là đánh ra từ trong tuyệt cảnh. Hóa ra, hần vẫn luôn đánh bạc.

Đánh bạc thì có thắng có bại, mà hần liên trúng hơn 10 lần nha... Chỉ là không biết ở thời điểm tiếp theo, hần sẽ thắng hay là bại?

Nhìn khí thế hùng hực trên sân thi đấu, Dịch Vân bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề. “Lấy thực lực của Khiết Tây Tạt, nếu nàng tới tham gia Ma đấu đại hội lần này, lão Đại người đoán xem nàng có thể xếp vị trí thứ mấy?”

Trầm ngâm một hồi, Môn La nói: “Nàng đã đạt lực tinh đỉnh phong. Nếu đem loại trừ ma khí cùng Tử hồn diệt linh bí pháp thì thực lực hần là trên An Na dưới Ma Đa. Không sai biệt lắm cùng một tầng thứ với Huyết kế đệ tử của ba đại thế gia còn lại đi.”

“Àn!”

Thực lực của Khiết Tây Tạt mạnh hơn so với sự tưởng tượng của hần. Xem như không nghĩ đến ma khí cùng bí pháp, bản thân mình nếu muốn thắng nàng cũng đã tuyệt đối không dễ dàng. Song hệ ma pháp và Phần kiếp tử diễm đấu khí cùng sử dụng mới có tin tưởng đánh với nàng một trận. Mà thực lực cường hãn như vậy so ra còn kém Ma Đa, khó khăn lắm mới vẹn vẹn đạt tới trình độ người tu luyện Huyết kế của ba đại gia tộc, cùng cấp bậc với Khải Mễ Đề của gia tộc Khố Đặc bị Ma Đa đánh bại lúc trước, ngay cả Tam cường của đại hội cũng chưa chắc đã chen vào được. Nghĩ đến đây, trong lòng Dịch Vân không khỏi thâm nhủ. “Trận đấu kế tiếp cũng không lạc quan a!” Đoán ra ý nghĩ trong lòng của Dịch Vân, Môn La cười nói: “Tiểu tử, người đừng xem nhẹ bản thân. Thực lực của Khiết Tây Tạt mặc dù mới miễn cưỡng đạt tới cấp bậc Khố Đặc. Nhưng nếu nàng tới tham gia lần Đại hội này, nếu không đem người tính vào, ta dám khẳng định. Danh hiệu đứng đầu thì rất khó nhưng nàng muốn bắt đến danh hiệu thứ ba hoặc thứ hai hần là không thành vấn đề.” “Vì sao nàng có thể thắng được những người tu luyện Huyết kế của gia tộc này?” Dịch Vân ngạc nhiên hỏi.

“Bởi vì ở trên một điểm nào đó nàng có một loại tâm cảnh cực kỳ giống người.” Môn La nghiêm túc nói: “Mặc dù thực lực của nàng chỉ là lực tinh đỉnh phong nhưng tâm cảnh của nàng lại cương liệt độc ác. Vì đạt được mục đích mà liều lĩnh bất cứ giá nào. Trạng thái tâm cảnh như thế vượt qua hần những người tham gia đại hội. Ngay cả Ma Đa có thực lực lực tinh nhưng tâm cảnh đã sớm tiến vào Thất tinh linh vực cũng không bằng được.”

Dừng một chút, Môn La thở dài nói tiếp: “Có thể có giác ngộ như vậy nàng đã thành hổ. Cho dù là người tu luyện Huyết kế gặp loại đối thủ này cũng sẽ cảm thấy cực kỳ đau đầu. Ưu thế của Huyết kế tuyệt học ở trước mặt nàng cũng đã suy giảm đi rất nhiều. Nói đi nói lại, nếu nàng còn có thể sống được mà nói, ngày sau không chỉ Thất tinh mà ngay cả Bát tinh linh vực nàng cũng có cơ hội đạt tới.”

Tất cả Ma vũ tu luyện tại thời điểm tấn tinh cấp, tấn tinh giai đều sẽ gặp phải bức tường trọng yếu. Tinh

cấp càng cao thì tường cản càng lớn. Giống như một đường ngăn cách khó có thể vượt qua. Nói cho cùng tất cả cũng chỉ vì vấn đề cao thấp của tâm cảnh. Người tu luyện là luyện thể, nhưng càng phải tu tâm. Hiển nhiên Khiết Tây Tạng đã vượt qua chướng ngại khó nhất là đường tăng ngăn cách này.

Môn La cảm thấy đáng tiếc chính là từ sự thương tiếc đối với cơ hội trở thành tuyệt thế cường giả. Mặc dù là địch nhân nhưng hắn cũng đưa ra đánh giá khá cao.

Hai khắc sau, quả nhiên giống như sự dự đoán của mỗi người. Một thân đấu khí của Lai Nhân học viện tuyển thủ đã hao hết bảy tám phần. Cuối cùng để cho một cái lục tinh ma pháp của An Na oanh ra khỏi trường đấu. Trùng đấu đầu tiên Thiên Phong học viện thuận lợi giành thắng lợi.

Trong một mảnh tiếng hoan hô như sấm động, Lai Nhân đệ tử ảm đạm rời khỏi trùng đấu. An Na đại phương tiếp nhận hoan hô đến từ bốn phía, khuôn mặt đầy ý cười đi xuống lôi đài.

Thế gian này là như vậy. Hiện thực không nhìn đến biểu hiện, thắng thì xuất sắc, bị bại đau thương đi. Võ tay hoan hô cuối cùng cũng chỉ dành cho người thắng duy nhất. Tiếng hoan hô rất nhanh đi qua để khăn trương bắt đầu trận đấu thứ ba.

Phó viện trưởng Ca Đức nhìn trận đấu trên lôi đài cười nói: “Vậy mà lại an bài ra kết quả này, đối với Thiên Phong học viện của chúng ta là thiên đại hảo sự cũng là an bài rút thăm xấu nhất đối với bốn đại gia tộc cùng Kỳ Vũ học viện. Hắn là bọn họ không cười nổi đi!”

Những người khác nghe được Ca Đức nói chuyện liền gật đầu, khắp mặt đều là ý cười.

Trận đấu thứ hai là Ma Đa của Lam Duy Nhĩ gia tộc đối chiến với tuyển thủ của Mã Đình gia tộc. Hai người đều là thành viên của Kỳ Vũ vương gia học viện. Sau nửa canh giờ chiến đấu, Mã Đình gia tộc bị loại bỏ khỏi danh sách lục cường. Cuối cùng là Ma Đa thắng được.

Mà trận đấu thứ ba chính là từ Tát Ma gia tộc chống lại một cái khác cũng đến từ Kỳ Vũ học viện. Hai người đồng học cùng một cái học viện liếc nhìn lẫn nhau không biết phải làm sao. Hiển nhiên là đối với sắp xếp như vậy là không còn gì để nói. Mỗi cái chỉ có thể bằng vào thực lực của bản thân mà quyết định xem ai tới thắng cấp.

Sau một phen đánh nhau không hề nường tay, cuối cùng là tuyển thủ của Tát Ma gia tộc thắng.

Theo thi đấu tranh đoạt lục cường bắt đầu, sẽ không tách riêng người dự thi của cùng một học viện nữa. Hiện tượng “Gà nhà đá nhau” là không thể tránh né. Mỗi một kỳ ma đấu đại hội đều phát sinh quá, có đánh cuộc cũng chỉ là vận khí sớm hay muộn mà thôi.

Nhưng mà giống như Kỳ Vũ học viện như vậy cũng thật là hiếm thấy. Hai trận thi đấu liên tục, hai danh học viên liên tiếp bị đào thải, lại còn là thua dưới tay người của mình, không thể tiếp tục thăng cấp lục cường.

Trên đài khách quý, hai lão giả tóc trắng xoa ngồi chung một chỗ. Một ý cười miên man, hả hớ quang quác: “Lão hỗn đản! Liên tục hai cuộc tranh tài còn có hai tuyển thủ liên tiếp bị loại. Sự kiện hoành tráng bậc này, Thiên Phong học viện chúng ta muốn học cũng không học được. Công lực dạy học của ngươi thật sự là tiến rất xa a!” Mễ Nặc vui sướng khi người gặp họa, cười nói.

“Hừ! Lão hỗn trưởng! Trận đấu cũng còn không có kết thúc, ngươi đặc ý cái rắm! Coi như tính bên ta có hai người bị loại nhưng kết quả trận đấu cuối cùng Kỳ Vũ học viện ta vẫn có thể giống như năm vừa rồi, chiếm liền ba hạng đầu cho ngươi coi!” An Kiệt La cả giận nói.

“Hắc hắc hắc! Thật sự có tin tưởng như vậy? Ngươi định mạnh miệng phỉnh ai đó. Ta xem ngươi bây giờ đã không cười nổi rồi.”

“Có thể cười đến cuối cùng mới là người thắng. Kế tiếp còn chín cuộc tranh tài, ta xem tên hỗn trưởng nhà ngươi có thể cười đến lúc đó hay không?”

Trận đấu thứ ba kết thúc. Đấu loại kế tiếp còn muốn tiếp tục.

Áo Nhĩ Ba đang muốn động thủ rút ra hai tuyển thủ của trận đấu thứ tư thì bỗng nhiên chú ý tới con gái ngồi bên cạnh đang nhìn mình, vẻ mặt đầy ý cười. Hắn nghĩ một chút rồi cười nói: “Diễn Na, hôm nay khó

có dịp con muốn đến xem Ma đấu đại hội. Như vậy đi, rút thăm trận tranh tài thứ tư con đến rút đi.”

“Phụ hoàng! Như vậy có phá hỏng quy củ của đại hội hay không?”

Áo Nhĩ Ba cười nói: “Đương nhiên là không! Đại hội chỉ quy định kể từ thi đấu 12 cường trở đi, quá trình rút thăm phải từ thành viên trực hệ của vương thất tiến hành. Con là con gái của bản vương đương nhiên là có quyền lợi này.

“Vâng ạ! Xem phụ vương người làm rất thú vị, nữ nhi sớm đã muốn thử xem rồi!” Lời nói này làm cho kẻ khác không nói được gì. Quá trình rút thăm làm cho tất cả tuyển thủ lo lắng đề phòng dưới mắt nàng lại là chuyện thú vị.

Diễn Na hưng phấn đi đến trước cái rương đen, nhắm mắt đưa tay vào hòm, tiện tay nắm lên hai tờ giấy ghi tên.

Nhất thời mọi người đều nín thở nhìn lên, không biết trưởng công chúa của vương thất sẽ rút ra tên của hai gã tuyển thủ nào.

Mở ra. Trên đó viết hai cái tên

“Kỳ Vũ Vương Gia Học Viện Cổ Lan Áo Nhĩ Ba ”

“Thiên Phong Học Viện Dịch Vân Tát Nhĩ Đạt ”

Diễn Na cùng với Áo Nhĩ Ba hoảng hốt đồng thời ngậy ngẩn cả người.

Cùng lúc đó ngồi vị trí khách quý, nghe người dẫn chương trình đại hội truyền ra thanh âm, Mặc Tây cười âm âm, nói: “Hiện tại còn lại sáu người dự thi. Xem ra đây là kết quả xấu nhất. Vận khí của tên tiểu tử chết tiết kia rất cực cũng dùng hết! ”

253. Chương 254: Mộng Đẹp Kết Thúc.

Khu nghỉ ngơi Kỳ Vũ học viện.

“Phụ Á, người hôm nay tới đây không phải vì xem trận đấu của tiểu tử kia sao? Giờ đến phiên hấn xuất chiến, trận chiến tất bại, haha, cũng nên cho người hết giận a?” Ma Đa cười nói.

Phụ Á nghe vậy oán hận nói: “Cái tên hỗn trưởng đáng giận kia, ta hận không thể một cước đạp chết hắn, trận đấu của hắn ta làm gì có hứng thú, nếu không phải ông nội buộc ta nên tới xem, còn nói cái gì thực lực hắn thật trên ta một bậc, tức chết người mà, ta mà muốn đi xem hắn thi đấu à?”

“Vừa rồi một đường lại đây, ven đường nghe không ít tiếng người cười nhạo, nói chuyện liên quan gì đến cái mộng, quả thực giận chết ta! Chỉ cần đại hội chấm dứt, ta liền lấy danh nghĩa gia tộc khiêu chiến hắn, nhất định phải tự tay đánh bại hắn, làm nhục hắn gấp bội, chỉ có như vậy mới làm ta hết giận, xem người khác đã bại hắn thì tính cái gì!”

“Ông nội có nói qua, thực lực người không bằng hắn ?” Ma Đa hiển nhiên kinh ngạc.

“Đúng, điều này có thể sao? Cho dù hắn có bí pháp chết tiết kia dù sao cũng có hạn chế sử dụng, hiệu quả triệt tiêu ma pháp, ma lực hao tổn tuyệt đối không thấp, ta nếu từ đầu cẩn thận ứng chiến làm sao để hắn thi triển bí pháp hai lần? Ta có 10 phần nắm chắc đánh bại hắn mà!” Vừa nói đến Dịch Vân, Phụ Á nghiêng răng nghiêng lợi, không biết đây là điều Dịch Vân chờ mong, nàng càng hận, hắn càng khoái.

“Chỉ sợ không đơn giản như vậy !” trầm ngâm một lát, Ma Đa trầm giọng nói: “Nhân lực ông nội hơn xa ta và người, hắn đã nói như vậy, hắn không phải vô lý, trận đấu này có lẽ không phải không thú vị!”

Khu nghỉ ngơi Thiên Phong học viện.

Thực lực tam hoàng tử Cổ Lan tuy rằng không địch lại tu giả gia tộc tu luyện huyết kế công pháp, nhưng hắn có khả năng đánh sâu vào năm người đứng đầu, Kỳ Vũ hoàng thất có tuyệt học Đằng long kinh thiên quyết.

Tranh đoạt lực cường đã hoàn thành ba trận, hiện tại còn 6 tuyển thủ, Cổ Lan hẳn là người mạnh nhất, Dịch Vân thế nhưng làm đối thủ hần, làm cho mọi người Thiên Phong học viện vốn mong đợi vận may đến với hần, nhiệt tâm lập tức nguội xuống.

Anna lúc này an ủi: “Dịch Vân, biểu hiện ngươi cho tới bây giờ đã tốt lắm, trận đấu này ngươi đánh hết sức đi, thua trong tay tam hoàng tử cũng là chuyện đáng tự hào!” Thực lực Cổ Lan Anna đánh giá rất cao, nếu bản thân nàng đánh với hần cũng phi thường khó khăn, cơ hội thắng không vượt qua 5 phần, nàng là như thế, huống chi Dịch Vân?

Dịch Vân nghe vậy cười khổ, trận đấu còn chưa bắt đầu, hần phải thua một cách tự hào?

Ước Hàn lúc này cũng nói: “Lấy kinh nghiệm giao thủ của ta với hần, mặc kệ là sử đấu khí hoặc tốc độ di động đều mau phi thường, chỉ cần sơ xuất một cái hần liền lùi lại gần người, phải đặc biệt phòng bị ưu thế tốc độ của hần mới được.” Ước Hàn tuy rằng xem Dịch Vân không vừa mắt nhưng hai người là đồng học Thiên Phong học viện, không có thù hận gì, đấu nội bộ, nhưng khi đối mặt người ngoài hần cũng bỏ qua thành kiến của mình, liên hợp đối ngoại, từ đó mà xem Ước Hàn cũng là người hiểu chuyện, độc mồm độc miệng nhưng bản chất không xấu.

Các đệ tử khác đều chạy lại, ba lời bốn miệng chồm vào, nói ra đề nghị này nọ, nào là kéo dài thời gian, lấy lập trường truyền thụ cho Dịch Vân chiến pháp “Bại trận vinh quang”, Dịch Vân tuy rằng bị làm cho dở khóc dở cười nhưng cảm thấy ầm ập.

Hần trước giờ độc lai độc vãng, mặc dù ở Thiên Phong học viện gần hai năm nhưng với đồng học và giáo sư chưa từng giáp mặt bao nhiêu, ở chung hơn 20 ngày qua, đã không còn cảm giác xa lạ, đối với tính tình mọi người cũng hiểu hơn, biết bọn họ đang ý tốt khích lệ hần, nhưng cái loại cổ vũ này hần nghe không được tự nhiên a!

Ca Đức đi tới vỗ nhẹ vai hần nói: “Dịch Vân, tóm lại ngươi ...”, “Phó viện trưởng!” Dịch Vân cắt ngang lời Ca Đức, sợ hần lại cổ vũ thêm nữa thì có mà..., “Phó viện trưởng, ta biết nên đánh thế nào, trận này ta sẽ xuất toàn lực ra!”.

“Ồ, trận chiến tất bại còn có chiến ý thế này? Khó có khó có, ngàn vạn lần đừng bơi nhẹ uy phong Thiên Phong học viện, Ước Hàn chính là tấm gương tốt cho ngươi, đi thôi!” Ca Đức gật đầu vui vẻ nói.

Trận chiến tất bại? Lời này làm Dịch Vân hết chỗ nói, “có thể hay không cổ vũ bình thường một chút chứ?”, hình như Ca Đức hiểu lầm ý Dịch Vân, nghĩ hần đem hết toàn lực giống như Ước Hàn khi đánh với Cổ Lan, kiên trì đến cuối cùng, “bại mà quang vinh”, dù sao còn đỡ hơn chưa chiến đã hàng, hoặc là luống cuống thất bại, đều ảnh hưởng đến thể diện học viện, Thiên Phong học viện tuyệt không có loại nhu nhược, hần cũng không cho phép phát sinh loại chuyện này.

Như vậy, Dịch Vân nói lời này là ý tứ gì? Ngay cả Môn La cũng muốn biết.

“Tiểu tử, ngươi nói đem hết toàn lực, không phải ngay cả đấu khí cũng xuất luôn chứ?” Môn La hỏi.

Lắc lắc đầu, Dịch Vân nói: “Hần là không, tình huống trước mắt mà nói, đem thân phận che dấu được thì đối với ta mới có lợi, nhưng mà đối mặt với đối thủ đỉnh phong, thủy hệ ma pháp không có khả năng giấu rồi, nên dùng song hệ ma pháp ứng chiến!”.

“Ồ, tự tin là tốt, nhưng mà thực lực trung giai trước mắt của ngươi, đối thủ cao hơn hai giai vị, cho dù sử dụng hết ba loại tuyệt học cũng không nhất định thắng, ngươi hiểu rõ chứ?”.

Dịch Vân lạnh nhạt nói: “Trận chiến ngày hôm qua ta với Khiết Tây Tật, làm cho ta lĩnh ngộ thêm việc phối hợp sử dụng thủy hỏa song hệ ma pháp, hẳn là có cơ hội thắng. Hiện tại cũng đành đi một bước tính một bước, lão đại, ta hỏi một câu, Cổ Lan so với Khiết Tây Tật thì như thế nào?”.

“Quả thực là vấn đề ngu xuẩn! Ta đã nói rồi, nàng là huyết kế đệ tử trong gia tộc, người có thể thắng nàng cũng chỉ có mỗi Ma Đa, người đã từng giao thủ với nàng nên rõ ràng chứ?”

“Đúng vậy, ta rất rõ ràng, rõ ràng ta không thể bại dưới Cổ Lan!”.

Người khác làm không được, không có nghĩa hần cũng thế, hần chưa từng nghĩ tới mình sẽ bại, đương nhiên, kỳ thật hần thực may mắn, đấu khí Phần kiếp tử diễm, song hệ ma pháp tương khắc, còn có một cái lĩnh

vực, có được nhiều đó vốn, hần còn có thể chất đột phát cực hạn, chênh lệch tinh cấp vị giai so với ưu thế hần có thì không tính là gì, hần không có lý do để thất bại.

Mà muốn đem việc này biến thành sự thật, không thể nói bừa, mà là sự chuyển biến của tâm lý.

Tin tưởng, trường kỳ tự tin mới có thể nắm giữ vận mệnh.

Khu khách quý, Áo Nhĩ Ba cười nói: “Vận khí Cổ Lan thật tốt, hoặc nên nói là vận may của Điển Na mới đúng, bắt được tên thiếu niên kia làm đối thủ, hần thắng cấp lực cường đã xác định.” Kiệt Mễ Đặc vuốt hàm râu bạc trắng, cũng cười nói: “Tam hoàng tử chỉ cần không gặp đối thủ trong tứ đại gia tộc thì tiến vào lục cường là đương nhiên, đánh bại người thiếu niên kia không cần tốn sức nhiều, thắng bại ổn thỏa cả rồi!”

“Nhưng mà bệ hạ, muốn hay không tìm người thông báo một chút cho Tam hoàng tử, cấp cho thiếu niên kia một ít thể diện, lưu thủ một týt, lưu lại một điểm tình nghĩa cũng có lợi cho chúng ta sau này mời chào!”

Đạo lý đối nhân xử thế, chỉ cần là người sẽ bị tình nghĩa dây dưa, Kiệt Mễ Đạt thâm minh đề nghị, Áo Nhĩ Ba nghe xong cảm thấy có lý, đang muốn cho người đi thông báo Cổ Lan không cần nặng tay, chợt nghe Điển Na bên người cười nói: “Phụ vương, Pháp thánh bá bá, không cần thông tri ca ca, ngày hôm qua ta với hần từng gặp qua Dịch Vân, nói chuyện một bữa cơm với nhau rồi, cảm giác cũng không tệ, tam ca hần là tự biết nặng nhẹ.”

Áo Nhĩ Ba nghe vậy có chút kinh ngạc: “Người với Cổ Lan ngày hôm qua gặp qua thiếu niên kia, còn ăn chung một bữa cơm? Tán gẫu những chuyện gì?”

Điển Na giản lược chuyện ngày hôm qua, Áo Nhĩ Ba và Kiệt Mễ Đạt nghe xong đồng thời nhú mày, “Thời cơ chưa đến? Lời này có ý tứ gì?”

Kiệt Mễ Đạt nhú chặt hai hàng lông mày, “Hần chẳng những không có hứng thú với việc một Pháp Thánh thu hần làm đồ đệ, lại nói diệu pháp hóa giải ma pháp vô hình kia rất đơn giản? Chỉ cần đến lúc không cần hần giải thích chúng ta đều có thể hiểu?” đối mặt hai người đồng thanh hỏi, Điển Na lắc đầu nói: “Đúng là như vậy, lúc ấy ta và tam ca cũng nghe không rõ, chỉ là nhìn thần thái hần lúc đó, không phải là nói hồ đồ!”

Áo Nhĩ Ba và Kiệt Mễ Đạt đồng thời trầm ngâm.

Tạp Lỗ Tư ngồi một bên, hai chân gác trên bàn, hần nghe không sót câu chuyện của ba người, ngửa đầu uống một ngụm rượu, “Bí pháp làm cho ma pháp không có tác dụng lại rất đơn giản? Nực cười, ngay cả cường giả Tinh Vực cũng không dám nói như thế, nói xàm cũng có lý một chút, bá lạp! Không biết ý tứ hần đến cùng là cái gì, mặc kệ, dù sao chẳng ảnh hưởng gì đến ta, ta chỉ xem trò hay là được rồi, tiểu tử kia lần này muốn giấu cũng không được, ha ha ha!”

Góc bên kia.

An Kiệt La khoái chí cười nói: “Lão hỗn trưởng, không đắc ý được bao lâu hả? Lời này quả thực không sai, người bây giờ còn cười được sao? Ha ha ha!”

Mễ Nặc trầm ngâm, quả thật cười không nổi, nói: “Ta thừa nhận trận này Thiên Phong học viện thua rồi, nhưng tam hoàng tử tuyệt không thắng dễ dàng, ta dám cam đoan, kết quả khiến cho lão cầu người chấn động!”

“Buồn cười, đỉnh phong đánh trung giai thắng bại chỉ một lát, người không nên tức khí nói hồ đồ nha!”

“Nhớ kỹ lời ta nói, chút nữa ngậm miệng mà xem trận đấu đi!”

Trong suy nghĩ của Mễ Nặc, Dịch Vân thua thì thua rồi, nhưng lá bài hần dấu vẫn chưa lật lên, tuyệt không kẻ nào có thể tưởng tượng được, An Kiệt La không thể, Cổ Lan đương nhiên cũng không thể, song hệ ma pháp hiện thế, Cổ Lan tuyệt đối không thể thoải mái mà thắng được.

Nội tình Dịch Vân chỉ có hần, lão sư kiêm nghĩa phụ biết rõ, hần biết thiên phú đáng sợ của Dịch Vân, chỉ tiếc, thời cơ chưa tới, sân khấu của hần không phải hiện tại, mà là kỳ Ma Đấu đại hội tiếp theo, nghĩ đến đây, Mễ Nặc khẽ thở dài một hơi, nhìn Dịch Vân đi lên sân đấu, Cổ Lan đã đứng chờ ở đó, hần thắng thần,

khóe miệng cười tươi như hoa nở: “Hôm qua mới cùng người ăn bữa cơm, tán gẫu cũng thoải mái, không nghĩ đến hôm nay chúng ta đụng trận rồi, mà lá thăm này là do Vương muội rút ra, người nói có trùng hợp hay không?”

Dịch Vân cũng cười nói: “Thực xảo, mà cũng tốt, đánh một trận đã, cuối cùng kết quả thế nào cũng thế, cho dù hôm nay vòng lực cường không chạm trán người, chỉ cần người thắng một đường đến tam cường, thậm chí trận cuối cùng sớm muộn cũng gặp ta mà thôi, cho nên, bình thường thôi!”

“Người cho rằng mình có cơ hội thắng?” Cổ Lân kinh ngạc.

Tại đây đang có 30 vạn người xem, mà ở bên ngoài còn có mấy trăm vạn nữa đồng thời nhìn lên màn hình ma pháp truyền tin, đều xác định Cổ Lan 10 thành chiến thắng.

Trung giai chống lại đỉnh phong, kém hai tinh vị, không quản hấn thật sự được nữ thần may mắn chiếu cố hay không cũng vô dụng, trước mặt thực lực tuyệt đối, kỳ tích không tồn tại.

Chênh lệch thực lực rõ ràng như thế, hấn thế nhưng cho mình sẽ thắng?

“Người khinh thường ta sao?” Cổ Lan trầm giọng nói, ngày hôm qua gặp gỡ một phen, kỳ thật hấn rất có hảo cảm với Dịch Vân, “Ta không khinh thị bất kỳ đối thủ nào, chỉ là ta không nghĩ mình sẽ bại.” Dịch Vân cười nhạt nói.

Cổ Lan tính tình thẳng thắn, học vũ thành si, tuyệt không giống xuất thân hoàng thất, hấn cũng thường thức tâm tình Dịch Vân, mở miệng nói:

“Thực lực thấp kém nhưng có tin tưởng mạnh mẽ, dựa vào một bữa cơm hôm qua, ta tính nhường người ba chiêu, cũng cho người thua chút mặt mũi, xem ra bây giờ không cần nữa!”

“Đương nhiên, ta cũng muốn thấy toàn bộ thực lực của tam hoàng tử, không cần lưu thủ, ta muốn đánh một trận thống khoái!”

Trên khán đài, tiếng nói nhỏ không ngừng vang lên: “Cái tên mền mông cuồng ma kia thế mà gặp tam hoàng tử, vận khí trong truyền thuyết rốt cục kết thúc rồi!”

“Ài, ta chính vì xem trận đấu của hấn mới dùng thu nhập cả năm mua vé cá độ, xem ra vận khí của hấn hết rồi, số tiền kia cũng toi rồi, ta oan quá mà!”. “Chúng kiến vận may của hấn có thể lấy yếu thắng mạnh, mộng đẹp làm giàu của ta... tiêu tan rồi, kết quả trận đấu này định rồi, ài!”

Tâm tình dân chúng từ khi Dịch Vân xuất hiện liền tập trung lại, tuy rằng sớm biết sớm muộn cũng thua, nhưng vẫn hy vọng hấn có thể chống đỡ vài hiệp, thực lực yếu nhưng dựa vào vận khí tiến thẳng vào lực cường, sân khấu hấn đứng là chói mắt nhất toàn trường, dần nóng lên, trên người hấn mang theo mộng đẹp của tất cả dân chúng.

Cho dù là sao mai, tốt xấu gì cũng tỏa sáng chói lát, khán giả đồng cảm, bị kích lên nhiệt tình, đã thật lâu không có trận đấu của một người làm cho bọn họ chờ đợi như vậy.

Vấn đề là, hấn lại gặp tam hoàng tử Cổ Lan, phá tan kết quả, chờ mong tiêu tan, tâm tình tất cả người xem đều biến mất, trong khoảng thời gian ngắn, vô số tiếng thở dài từ bốn phía khán đài vang lên.

Dịch Vân cũng không biết mình gặp Cổ Lan như một viên đá rơi vào mặt hồ làm gợn sóng, mọi người thở dài, vì không ai xem trọng hấn.

Đối với bọn họ mà nói, trận này xong rồi, mộng đẹp chấm dứt, chỉ đợi đến trận chung kết thôi.

Tất cả chuyện xưa đã kết thúc, hai chữ tàn khốc hiện ra, sự thật tàn khốc, đập tan tất cả giấc mộng.

Đối thủ đã vào sân, âm thanh trên đài vang lên, trận thứ ba chính thức bắt đầu.

254. Chương 255: Trái Định Luật, Phá Thiết Tắc

Cổ Lan sắc mặt nghiêm túc, đây là một hồi chiến đấu mười phần chắc chắn, vốn không đáng để hấn thận trọng như thế nhưng biểu hiện bên ngoài của đối thủ lạnh nhạt dường như rất bình tĩnh, làm như hoàn toàn

không hay biết thực lực của bọn họ trên thực tế có chênh lệch tuyệt đối, phần tự tin kỳ diệu một cách khó hiểu này làm cho hắn cảm thấy quá dị khó tả thành lời, trong lòng bỗng chốc cảnh giác.

Đối với đối thủ trên chiến trường thà rằng đánh giá cao, tuyệt đối không thể khinh thường, đây là giáo điều dùng võ lập quốc của riêng Kỳ Vũ Vương tộc, hắn nguyện ý xuất ra toàn bộ thực lực để hoàn thành trận chiến này, khi mà đối thủ trước mắt nhìn không thấu. Cũng là dành cho đối thủ đủ sự tôn trọng.

Không sai. Chưa nói đến thực lực chênh lệch, chỉ cần dựa vào phần đối mặt với hắn, còn có thể có đủ sự tự tin cường đại đã làm cho hắn phải tôn trọng rồi.

Cách suy nghĩ của Cổ Lan là, trên trường đấu hai người, hắn vi cường, đối phương vi nhược. Kể yếu còn có thể bảo trì chiến ý mạnh mẽ, rất khó khăn !

Đấu khí xanh đậm vọt lên, quang mang chói mắt xuất hiện, trong nháy mắt bao phủ toàn thân Cổ Lan, trường kiếm trong tay cũng đẩy ra lục sắc quang thải rực rỡ, uy bách của cường đại vũ giả thấu thân xuất ra, tràn ngập cả trường đấu.

Binh khí trên tay Cổ Lan, mặc dù không phải là Kỳ Vũ vương thất thần binh đời đời tương truyền “Hổ Phách Kiếm” nhưng là một bảo ma binh cấp bậc nhị phẩm cao giai phong hệ hàng thật giá thật, cùng phong cách đặc tính của Đằng long kinh thiên quyết. Cầm ở trên tay hắn, có thể xuất ra uy lực tiếp cận với tam cấp ma binh.

Xoát xoát xoát...

Trong chớp mắt. Cổ Lan tựa thiểm lôi bổ ra sáu đạo kiếm mang hình bán nguyệt, mà cùng kiếm mang xanh lục đậm bắn ra, hắn cũng lấy tốc độ cực nhanh phóng theo sau, hướng Dịch Vân xông tới.

Bất cứ đấu khí tuyệt học nào cũng đều có điểm đặc biệt riêng, nếu nói Phần kiếp tử diễm đấu khí đặc điểm là lực công kích cuồng mãnh bá đạo, thì đằng long kinh thiên quyết chính là ở một chữ “Nhanh”, Cổ Lan hiện sử dụng chính là chiêu thức ấy. Đấu khí kiếm mang cùng người đồng thời trùng kích, tốc độ không phân cao thấp, hai mặt giáp kích, chính là tuyệt kỹ của hắn, những người khác muốn học cũng là học không được.

Quan khán trên đài. Áo Nhĩ Ba cau mày : “Cổ Lan ngay từ đầu đã tung toàn lực, đòn công kích này không một chút lưu thủ, Điển Na, việc này với những gì vừa mới nói như thế nào lại không giống nhau ? ”

Điển Na nhìn xuống trận đấu phía dưới, cũng là kinh ngạc : “Phụ Vương. Ngày hôm qua cảm giác của con với Tam ca không lầm được, liền tưởng là sẽ hạ thủ lưu tình mới đúng, không nghĩ tới huynh ấy vừa mới lên đài thì đã xuất ra tuyệt chiêu, giống như là đang tiến hành sinh tử đấu, Tam ca vì sao biến hoá như thế này. Con cũng không minh bạch a.”

”Nên nhớ thân pháp công thể Tam phong truy nguyệt này, vẫn là bí chiêu tuyệt kỹ của Vương tộc ta tuyệt không truyền ra ngoài. Công là phụ, thân pháp làm chủ, nếu không tìm cách ngăn chặn từ sớm, chỉ có thể tiếp theo nhận lấy giáp công từ hai mặt. Uy lực kinh người. Từ đầu đại hội tới nay, cho dù đối mặt với tuyệt đỉnh tuyển thủ, Cổ Lan cũng chưa từng sử dụng ra, như thế nào đối với tên thiếu niên yếu đuối kia, lại tận lực như thế, chẳng lẽ hắn không biết đó là nhân tài trọng điểm mà Vương thất ta nhất định lôi kéo sao?

“Không quản cuối cùng có thể ngăn trở hay không, hoặc là hy vọng hắn sẽ không bởi vậy mà bị trọng thương mới tốt.” Áo Nhĩ Ba nói.

Rất hoang đường!

Mọi người ở đây đều là thành viên của Kỳ Vũ vương thất, dưới trận đấu cũng là Vương thất Tam Hoàng tử, mà bây giờ điều bọn họ lo lắng, không phải là Cổ Lan có thể thắng trận đấu này hay không, mà là lo lắng đối thủ của hắn bị thương, sẽ tạo ra mâu thuẫn không đáng có.

Sáu đạo kiếm quang thật nhanh phá không bổ về phía Dịch Vân. Mà Cổ Lan cước đạp bộ pháp vi diệu, tốc độ cũng cực nhanh. Từ một hướng khác nhanh chóng đến gần, hai mặt trùng kích, không phân biệt trước sau, tạo thành một thế gọng kìm.

Dịch Vân vẽ mặt bình tĩnh, vội thối lui năm bước, chia lực lượng làm đôi ra hai phía trái phải mà thủ, đồng thời mười hai viên bảo (bảo lửa) toàn thân bao phủ trong lửa cháy rừng rực tức khắc hình thành, sáu con nghênh đón kiếm quang âm âm kích đến trước mặt, sáu con khác thì chạy ra sau Cổ Lan.

Trải qua trận đánh với Khiết Tây Tạng ngày hôm qua, Dịch Vân đã khá rõ ràng lực công kích của đối thủ cường giả lục tinh đỉnh phong, thi triển ma pháp thuần cấp thấp cơ hồ vô dụng, vì thế mới lấy công đổi công, dùng ma pháp viêm bảo ngăn chặn tiếp thế công từ kiếm quang của Cổ Lan.

“Viêm bảo chiêu lai”, mặc dù chỉ là cấp bậc tứ tinh, nhưng là ma pháp hấn sử dụng nhiều nhất, cũng là hoá hệ ma pháp thành thực nhất. Từ trong tay hấn thi triển ra, uy lực lớn hơn rất nhiều so với tứ tinh pháp đồ, có thể không hơn được uy lực của lục tinh ma pháp, nhưng vượt trội về mặt số lượng, hơn mười con viêm bảo liên hợp tấn công, tính ra cường giả lục tinh lĩnh vực cũng phải cảm thấy đau đầu.

Oanh oanh oanh....

Sáu con viêm bảo phía trước đón đầu kiếm quang thâm lục (xanh thẫm) va chạm, chấn ra liên tiếp những tiếng nổ âm âm vang trời, vền vện một cái đối mặt, tất cả viêm bảo đều bị chặt đứt thành hai đoạn, mà thế công kiếm quang hầu như không một chút ảnh hưởng, Một điểm uy lực cũng không giảm, cứ thế hướng Dịch Vân bổ tới.

Chỉ là ma pháp cấp tứ tinh, làm sao có thể ngăn cản được công kích của kiếm quang lục tinh đỉnh phong? Kết quả như vậy Dịch Vân đã sớm đoán được, hấn đã có mục đích khác, hiệu quả của sự quan sát đặc biệt.

Kiểm quang của Cổ Lan tuy là thuận lợi phá tan viêm bảo công kích, nhưng quỹ tích cũng bị viêm bảo đánh trật đi một độ. Lấy độ chính xác vận kiếm của hấn, bán nguyệt kiếm quang này sẽ hợp thành thế vây hãm phong kín đường lui của Dịch Vân, chiêu nào cũng hướng các bộ vị trên người Dịch Vân mà phách, nói cách khác, chỉ cần phương hướng có một chút sai lệch, kết quả hiện ra chắc chắn hoàn toàn bất đồng.

Hưu hưu hưu...

Dịch Vân không nhúc nhích lấy một chút, yên lặng nhìn sáu đạo kiếm quang uy thế mãnh liệt lướt qua bên người, sai dù một ly đi cả ngàn dặm, chỉ dùng tứ tinh ma pháp hoá giải thế công liên hoàn phối hợp của lục tinh đỉnh phong, không phải dựa vào thực lực, mà là dựa vào kỹ thuật tính toán tinh chuẩn, góc độ, lực đạo, một điểm sai lệch cũng không được, việc này diễn giải rất khó khăn, độ khó cực cao, có điều hết lần này tới lần khác hấn đều thực hiện một cách hoàn mỹ.

Công phòng đặc sắc, nhất chiêu tuyệt diệu, kết quả nằm ngoài dự liệu.

“Hảo!” Bên ngoài lời dài vang lên một loạt tiếng hô hoán.

Theo suy nghĩ của khán giả, thất bại của Dịch Vân như ván đã đóng thuyền, tuyệt đối không thể đảo ngược tình thế, cũng hi vọng nhìn thấy hấn có thể bại một cách đặc sắc, hấn một đường tiến vào lục cường bằng vận khí, từng là niềm mong đợi nhất trong lòng bọn họ. Bây giờ giấc mộng tiêu tan, ít nhất cuối cùng cũng thấy hoa lửa cháy lên rực rỡ, bọn họ chờ mong trận đấu này. Chân chính tại trận đấu trước mặt, hết thấy các thứ khác đều không còn trọng yếu.

Bá Nạp Đốn bỗng nhiên hai mắt hí lại, mắt như mắt ưng: “Tốt, một chiêu rất hay! Góc độ đó chỉ cần một tia sai lệch tuyệt không thể đạt được hiệu quả như vậy, mà nhìn hấn giờ phút này khí định thần nhàn, dễ dàng như ăn cơm uống rượu, là đủ biết hấn hết thấy đều đã tính toán tốt, thủ đoạn sử dụng ma pháp của hấn rất chuẩn xác, hoàn toàn không giống như một kẻ điên cuồng dụng ma pháp có khả năng làm được, mắt ta quả nhiên nhìn không sai! Thiếu niên này tuyệt không đơn giản!”

Mặc Tây nghe không hiểu vì sao phụ thân lại tán thưởng như vậy! Hấn chung quy đối với thiếu niên có tên Dịch Vân nọ, không có bất cứ một loại tâm tình khác thường nào, không thấy hấn giỏi chỗ nào, liền hỏi: “Phụ thân, người đánh giá hấn quá cao rồi! Bất quá đối với lục tinh trung giai trình độ, chiêu thức ấy khẳng định kết quả chỉ là do may mắn ngẫu nhiên mà được.”

“Hừ! Ngẫu nhiên? May mắn? Chuyện tốt như thế liệu có mấy lần xảy ra?” Bá Nạp đột nhiên hơi tức giận: “Hấn đã bại Phụ Á là ngẫu nhiên? Tiến vào 50 cường, tiến vào 12 cường là may mắn? Ngay cả bây giờ đối thủ là một tay cấp bậc đỉnh phong? Đây không phải là chuyện một lần, mà là ba lần may mắn. Nhiều lần trùng hợp phát sinh, như vậy mà là ngẫu nhiên!”

Dừng một chút, Bá Nạp Đốn bỗng nhiên trừng mắt liếc nhìn Mặc Tây một cái “Con thử nói xem! Ta biết con đối với thiếu niên kia có chút khúc mắc trong tâm lý. Hắn người này, gia tộc chúng ta đã quyết định rồi ! Đó là một nhân tài hiếm có, thân là một gia tộc lâu đời mà không dung nạp được nhân tài. Gia tộc sao có thể hưng thịnh? Vì phụ chỉ nói một lần như thế, nếu con không bỏ được tâm tình khúc mắc kia mà nói...”

“Ta nếu có thể để con ngồi vào vị trí tộc trưởng, cũng có thể đem con thay thế, Mặc Tây, con tự mình thu xếp đi, đừng làm cho vi phụ thất vọng nữa !”

Mặc Tây nghe vậy thân hình kịch chấn (chấn động cực mạnh), đầu cúi gằm xuống không dám nói gì nữa, chỉ là khúc mắc với thiếu niên kia càng thêm sâu sắc.

“Cứ thế mà phá giải một cách đơn giản như vậy, thật khó tin !” Cổ Lan trông thấy sáu đạo kiếm quang chỉ nhẹ nhàng lệch khỏi thân thể Dịch Vân một chút, tâm trạng phi thường kinh dị, lúc này hắn dựa vào tốc độ cao đã lướt tới gần đối phương cách chừng năm thước. Tuy là kinh ngạc, nhưng tốc độ dưới chân cũng không chậm lại, ngược lại gia tốc hướng Dịch Vân vội vàng xẹt tới.

Đúng lúc này. Sáu viên bảo thật lớn thẳng mặt lao tới.

“Hừ. Chỉ là tứ tinh ma pháp, số lượng nhiều có tác dụng sao? Ta chỉ cần một giây đồng hồ tức thì phá giải !” Cổ Lan cười lạnh. Ma binh lại đưa lên, kiếm ảnh vô cùng uy mãnh nháy mắt xuất hiện, nhanh chóng chém tới viên bảo.

Tuy nhiên. Viên bảo hình như có linh tính, nhanh chóng dừng lại trước thế công, nháy mắt hướng tả hữu mà chạy, tựa như kỳ tích tránh khỏi một kích chém ngang của Cổ Lan, lại phân bốn phía tản ra, sau đó hợp lại thành thể bao vây, đồng thời từ bốn phương tám hướng mà tiến lại, Cổ Lan ở giữa đột nhiên trở thành thú trong lồng, ba ba trong rọ, bị tập kích bất thành lình.

“Như thế nào lại có loại sự tình này? Ma pháp cũng có thể chuyển biến được sao?” Một màn trước mắt quá mức kinh ngạc. Cổ lan khó có thể tin nổi.

“Là tinh thần lực khổng chế” Quan khán trên đài, Kiệt Mễ Đạt lẩm bẩm nói.

Nhìn hình hình dưới đấu tràng, Cổ Lan đang ở trong tình huống hai bên đều bị gây khó dễ, Áo Nhĩ Ba khó hiểu: “Kiệt Mễ Đạt, đây là chuyện gì? Ma pháp không phải một khi xuất ra, là không thể chuyển hướng sao ?”

“Bệ hạ. Người là vũ giả, không rõ sự ảo diệu của nguyên lý ma pháp.” Kiệt Mễ Đạt giải thích : “Ma pháp tuy là do ma lực thi triển, nhưng chỉ có tinh thần lực mới có thể điều khiển (điều động + khống chế), cũng như pháp sư có khả năng khống chế, cũng chỉ là các nguyên tố cơ bản nhất trong trời đất, muốn điều khiển chúng mà hình thành ma pháp, tuy là rất khó nhưng theo lý luận thì vẫn có thể làm được, chỉ có điều là cần một tinh thần lực khổng lồ tiến vào để khống chế tỉ mỉ. Cái này mà tính toán ra, chính là cực lớn, cấp bậc ma pháp càng cao thì càng khó khăn. ”

“Ừ. Dịch Vân hẳn quả thực là người có siêu phẩm tinh thần lực. Cho nên mới có thể đạt đến loại ma pháp vi khổng này.” Áo Nhĩ Ba minh bạch nói.

Lắc đầu, Kiệt Mễ Đạt vẻ mặt nghiêm túc : “Cũng không phải đơn giản như vậy ! Vi khổng ma pháp yêu cầu đối với tinh thần lực, lớn đến mức khó có thể tưởng tượng, muốn đạt tới chuyện hắn làm bây giờ, chỉ có hai điều kiện mới có khả năng : Một là, thực lực hắn đã vượt qua bát tinh, hai là, càng cần đến cao đẳng tinh thần lực, cũng chính là đạt thiên phẩm tinh thần lực !”

“Ý của khanh là?”

“E rằng rất có liên quan đến vấn đề về tư chất của thiếu niên kia. Thần hoài nghi hẳn không chỉ người có được siêu phẩm tinh thần lực. Mà là một kỳ ngộ ngàn năm thiên phẩm mới đúng !”

Thiên phẩm ? Thiên phẩm tinh thần lực?

Quan khách tại bữa tiệc, tất cả nghe thấy câu nói đó tức thì tất cả đều ngây người.

Tại một góc của bữa tiệc.

“Dịch Vân hiện tại đã chiếm lại thể thượng phong, hấn phá giải được thể công cực khó của kiếm quang, hấn có cơ hội thắng rất lớn !” La Lôi kinh hô nhảy dựng lên, vẻ mặt mừng rỡ tìm cảm tràn đầy trong lời nói.

Duy Đa vẻ mặt cũng ngạc nhiên : “Chỉ là tứ tinh ma pháp, khi trước cùng hấn tỷ thí thì ta cũng có thể dễ dàng hoá giải, nghĩ không ra còn sinh ra biến hoá đa dạng như vậy, thực sự khó tin! Chỉ có điều, muốn nhờ điều này mà đánh bại tam hoàng tử, thật không có khả năng, đỉnh phong cùng trung giai tuyệt đối chênh lệch, cũng không phải một kỳ chiêu mà có thể bù đắp được.”

La Lôi bất mãn : “Đại ca, huynh như thế nào lại quá bi quan mà nói như vậy? Dịch Vân nếu có thể phá giải tuyệt kỹ của Tam hoàng tử, thì chứng tỏ hấn có thừa thực lực, cấp bậc chênh lệch gì đó trước mắt hấn không tồn tại, theo mọi thấy, hai người bọn họ thực lực chính thức sà sà như nhau thôi, hơn nữa Dịch Vân lại đang vững vàng ở chiếm thượng phong mà ! Phụ thân. Người nói đúng hay không? ”

Phụ nữ, một khi nhận định một việc, sẽ rất khó thay đổi, nhất là đối mặt với chuyện có liên quan với một người khác phái mà mình tràn đầy hảo cảm lại càng như thế, đen thành trắng, trắng đối lập với đen, toàn bộ lý luận cho dù đúng cũng vụt một bên, là cố chấp, là ngây thơ, khờ khạo, cũng là ngu xuẩn.

Ít nhất đối với Duy Đa mà nói, tiểu muội hấn chính là phạm phải xuẩn ngốc.

Duy Đa chỉ là im lặng không nói lác đầu, không muốn lại cùng La Lôi cãi cọ nữa. Mấy lần kinh nghiệm nói cho hấn, chỉ cần là chuyện liên quan đến Dịch Vân, La Lôi tiểu muội này liền u mê, một câu đúng sai cũng không nghe, căn bản là cố ý nói không nghe a.

Ni Tư tĩnh không trả lời câu hỏi của con gái, chỉ là một nhận định một phía không có ý nghĩa, cường giả chi chiến cần chính là thực lực, hấn thì thảo lẩm bầm : “Thực lực Dịch Vân biểu hiện ra ngoài vượt qua khả năng tưởng tượng của ta, vài trận đấu vừa qua, càng xem lại càng sợ ! Cùng năm đó tại Đa Ni thành hoàn toàn là hai người khác nhau, mấy năm qua hấn rốt cuộc là trải qua những loại chuyện gì, mới có thể làm cho một thân thực lực đề thăng kinh người như vậy? ”

“Đáng tiếc... Nếu ta ban đầu chú ý để có thể dự đoán hấn có khả năng có thiên phú cùng tiền cảnh kinh người như vậy mà nói. Thì tuyệt đối không để cho hấn dễ dàng chạy thoát !”

“Hối hận vô dụng, chuyện tương lai chung quy so sánh với quá khứ thực quá buồn cười, ta biết La Lôi đối với hấn tràn đầy hảo cảm, cơ hội tốt như trăng trong nước ta đã bỏ lỡ, chỉ không biết việc này còn có thể bù đắp sao...?”

Trong đầu Ni Tư suy nghĩ miên man, thâm hận chính mình đã để tuột mất một thằng con rể tuyệt hảo, chỉ là nghĩ đến phương pháp sửa chữa, mà lúc này trận đấu vẫn đang tiếp tục.

“Đáng ghét mà!” Cổ Lan hét lớn gầm lên giận dữ, đầu khí Đằng long kinh thiên quyết bạo khởi, sấm sét chọi hiện, hướng bốn phía nổ ra sáu kiếm. Sáu đạo kiếm quang lấp lánh chói mắt cực mạnh bắn ra, thoáng cái đã đem tất cả viêm báo đang đâm đầu tới chém thành hai đoạn, hoá thành những hạt hoả nguyên tố cơ bản.

Mười hai con viêm báo đều bị phá, lại không còn bất cứ ngăn trở nào, Cổ Lan khẩn cấp lùi lại gần ba thước, đột nhiên, dưới mặt đất lấy hấn làm trung tâm, xuất hiện một vòng ma vân trận đồ quỷ dị. Một vòng hiện ra, nháy mắt vòng tròn thứ hai sinh ra, hai đạo vòng tròn trong ngoài kết chồng, hình thành một cái vòng tròn kép rất khó nhìn, đang sáng rực chói mắt chọi hiện ra một quang mang hoả hồng vô cùng quỷ dị, lấy phạm vi bố cục ma trận trải rộng ra phương viên chừng mười lăm thước, bao trùm một phần ba lời đài. Thân hình Dịch Vân cũng đang ở trong ma trận đó.

Chính là ma pháp cấp ngũ tinh đỉnh phong hoả chúc - Viêm Ngục Lao Lung.

Lấy bản thân làm môi nhử, đem Cổ Lan chiêu dẫn tiến vào trong ma pháp. Làm cho lưỡng đạo ma pháp tương đồng kết hợp với nhau, tầng tầng tương điệp, uy lực tăng lên gấp bội, hăm Cổ Lan vào trong một cái giếng.

“Loại bố cục này ? Quả thực là kẻ điên !” Không chỉ Cổ Lan, mọi người đồng thời kinh hô.

Đối với một gã ma pháp sư mà nói, coi như là lấy chính mình xuất ra ma pháp, lại nỗ lực về chính bản thân mình, lực sát thương sinh ra cũng không nhỏ, thời điểm ấy Dịch Vân phải đối mặt với ma pháp bản ngược

về từ siêu diễn võ ma trận, bố cục cả bản thân kết quả chắc chắn không tốt.

Mà bây giờ. Dịch Vân sử dụng ngay cả hai đạo Viêm Ngục Lao Lung, ma pháp chồng điệp, uy năng tăng gấp bội, ngay cả bản thân mình cũng tính vào trong đó, có thể nói là đấu pháp lưỡng bại câu thương, người bình thường tuyệt đối không sử dụng chiến pháp hạ sách đó, đúng là tự sát...

Toàn trường một mảnh yên tĩnh, tất cả đều trở mắt nhìn thiếu niên tóc đen trong sân, trên người hắn không ngừng xảy ra những kinh ngạc, mỗi lần chung quy đều có thể xuất ra những thứ bất ngờ, chiến pháp điên cuồng đoán không ra, người điên cuồng.

Ngũ tinh ma pháp, lục tinh uy năng, Cổ Lan thân trong bầy, lúc này đã xông đến trước mặt Dịch Vân, nhiệt độ xung quanh không ngừng tăng vọt, nhiệt khí dưới chân bốc lên sáng rực, Viêm Ngục Lao Lung mới bạo phát, chỉ cần có thể đem thi pháp giả (người làm phép) đánh bại, sát cục ma pháp tự phá giải, trận đấu cũng có thể lập tức chấm dứt, hẳn nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội khó có này. Đấu khí chớp mắt chuyển, ma binh đưa lên cao, toàn lực một kiếm bổ xuống Dịch Vân.

Hoả hồng quang mang chợt hiện, mười đạo ma pháp thuần tốc độ vượt qua lẽ thường hư không xuất hiện, hợp thành một bức tường lửa dày chừng mười thước. Mạnh mẽ ngăn cản một chém mãnh liệt của Cổ Lan.

Ầm ầm ầm....

Cường đại lực xung kích va chạm, bức tường lửa vừa dày vừa nặng tắc tắc vỡ vụn, Dịch Vân bị đánh bay thẳng đi, phun ra một ngụm tiên huyết nhỏ. Tại không trung lộn nhào mấy vòng, nhưng là bình yên rơi ra phạm vi bên ngoài của Viêm Ngục Lao Lung, một nước cờ tuyệt hảo. Giống như tiên đoán từ trước, nhất cử nhất động của đối phương tất cả hắn đều nắm trong tay.

Bỗng nhiên, ma trận bắt đầu phát ra hoả hồng quang mang chói lọi, bức tường lửa cấp bách lùi dần trong hai vòng tròn, người Cổ Lan ở trong vòng tròn đó, hẳn đang ở tại ma trận sát cục, tình thế chiến đấu tức thì nghịch chuyển.

“Thì ra hết thảy đều là hấn tử mĩ bầy cục, mới vừa rồi một chém kích tới là thuận theo tâm ý của hấn, làm cho hấn thoát ly ra ngoài sát cục, trước giờ chưa gặp phải một đối thủ nào khó khăn và đáng hận như vậy!” Cảm giác nhất cử nhất động của mình đều nằm trong kế hoạch của đối phương, Cổ Lan tức giận tưởng muốn học máu, trước giờ giao phong qua cả trăm trận, cũng chưa bao giờ gặp phải tình huống khó khăn như hôm nay.

Trong trận chiến. Trước mắt mọi người, hấn ngoan ngoãn đưa đầu vào tròn.

“A...a...a!”

Cổ Lan mãnh liệt vận Đằng long kinh thiên đấu khí, nhảy lên cao, lấy toàn thân khí lực thông suốt trăm kích xuống, chỉ là một kiếm đơn giản không hề hoa mỹ, đem toàn bộ khí lưu khổng lồ xuất ra, uy thế quả thực là tuyền luân, nhất kích toàn lực của cường giả lục tinh đỉnh phong.

Lúc này, hấn lại không hề bảo lưu, mặc dù ngay từ đầu cẩn thận, nhưng ở sau trong nội tâm vẫn còn có một tia ý nghĩ khinh thường Dịch Vân, thế giới cường giả, thực lực là tiêu chuẩn cơ bản duy nhất, trung giai chống lại đỉnh phong, hấn có cảm giác ưu việt không có gì đáng trách.

Bây giờ hấn điều chỉnh tâm tính, đem đặt Dịch Vân lên cao ngang với hấn, một kiếm không hề bao lưu trăm xuống, đấu khí hao tổn thật lớn, nhưng hấn không còn lựa chọn nào khác, chỉ vì Dịch Vân so với các đối thủ đỉnh phong hấn từng tạo ngộ còn khó chơi hơn, thăm nghĩ chấm dứt trận đấu này nhanh một chút.

Từ đầu trận đấu đến giờ. Hấn ngay cả “Thừa phong truy nguyệt” cũng thi triển ra rồi, nhưng là vẫn không thể tới gần người Dịch Vân, bị Dịch Vân bức bách dụ dỗ tiến vào trong sát cục theo dự tính, lập trường mạnh yếu hoàn toàn điên đảo, quả thực là buồn cười!

Trong lòng cảnh giác không ngừng tăng cao, thủ đoạn chiến pháp khó lường trước. Đối thủ đáng gờm, Cổ Lan càng đánh càng sợ.

Ầm ầm!

Dưới cú đánh này hai cái Viêm Ngục Lao Lung tức thì bị kích phá, lực tinh đỉnh phong cường giả, há để ngũ tinh ma pháp có khả năng vây khốn? Không quản uy năng đã đạt đến đến lực tinh, chỉ một nhát chém toàn lực này, cũng đã tiêu hao ba thành đấu khí của hắn.

Vừa nhìn tới. Lại là sáu đạo kiếm quang liên hợp huy kích ra. Lấy thực lực Cổ Lan trước mắt, trong nháy mắt trăm kích sáu nhát đã là cực hạn, mà đấu khí tiêu hao quá lớn. Các trận đấu đã qua Cổ Lan ít khi liều mạng như vậy, hắn đã đem Dịch Vân trở thành đối thủ uy hiếp đến bản thân hắn, lần nữa sử dụng tuyệt kỹ Thừa Phong Truy Nguyệt, thân như sấm sét hướng phía trước lao tới.

Cùng một dạng công kích, đương nhiên phương pháp phá giải cũng giống nhau. Sáu viêm báo xuất ra gấp rút xông tới, trùng kích vào sáu đạo kiếm quang, trong nháy mắt viêm báo ngăn cản bị cắt thành hai đoạn, quỹ tích kiếm quang chệch đi, toàn bộ sượt qua bên người Dịch Vân. Hai lần liên tục cùng một hiện tượng, cũng chứng minh trước sau hai lần không phải là may mắn, tất cả đều là kết quả mà Dịch Vân tính toán kỹ lưỡng bày ra.

Bá Nạp Đồn nói quả nhiên không sai, liên tục ngẫu nhiên chính là tất nhiên. Mặc Tây lúc này không thể không thừa nhận, im lặng quan khán trận đấu giữa hai người, không nói gì.

Cùng lúc kiếm quang bị phá giải, Cổ Lan đã nhanh chóng nhảy lên phía trên Dịch Vân, tốc độ cực nhanh khó lòng phòng bị, một kiếm thông suốt toàn bộ tâm linh bổ mạnh xuống, thoáng chốc viêm tường (bức tường lửa) do mười cái viêm thuẫn kết chồng lên nhau che ở phía trước, ầm ầm một tiếng nổ liền bị nghiền nát, Dịch Vân bị lực đạo va đập trầm trọng bay ra xa, giữa không trung phóng ra một chùm tiên huyết.

Cả chuỗi hoả hệ ma pháp liên tục thi phóng, đã đem tất cả hoả hệ ma lực của hắn tiêu hao đến tận cùng, vừa mới đứng dậy, thân thể lắc lư. Sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, đây là dấu hiệu của ma lực tiêu hao quá lớn.

Cổ Lan nhìn thấy mừng rỡ : “Lấy lượng ma lực còn lại không đáng ngại của ngươi làm phương thức tính toán, ma lực tiêu hao chắc chắn lớn hơn mức hao tổn đấu khí của ta, lực tinh trung giai lĩnh vực, đỉnh phong thực lực, đối thủ khó chơi, chỉ là, chiến đấu dừng ở đây, thắng bại lại không đáng để lo lắng nữa.”

Thế công tiến tới Dịch Vân không có ngừng lại, khoảng cách không đến ba thước, nhưng một màn làm hắn kinh ngạc vạn phần đột ngột hiện ra.

Quang lam lạnh lạnh chói lọi giống như mặt trời mọc hiện ra, lọt vào trong tầm mắt vừa chói vừa băng hàn, nhiệt độ trong trường đấu đột nhiên giảm xuống. Một đạo, hai đạo, ba đạo, bốn đạo... Năm đạo !!!

Năm cái ma pháp thuẫn vững chắc, gần năm mươi cái thủy thương lơ lửng giữa không trung trên đầu Dịch Vân, thân thương rất dài, cong cong như rắn, phát ra hàn mang chói lọi cực kỳ lạnh lẽo.

Chính là thủy hệ ma pháp cấp bốn sao - Thủy Thương Xà Kích !

Thân hình Cổ Lan bỗng nhiên dừng lại, trước mặt hơn năm mươi cái Thủy thương ngưng đọng xoay tròn giữa không trung, ngăn cản trước mặt hắn, phát ra trận trận băng lãnh uy áp lạnh thấu xương, chỉ cần bước thêm một bước, chính là Lôi Trì (một con sông cổ bắt nguồn từ mạn bắc Trường Giang ở huyện Vọng Giang, tỉnh An Huy Trung Quốc tích tụ nhiều năm tạo thành một cái hồ gọi là Lôi Trì), hắn thấy thế thì kinh hãi, trong đầu nhất thời trở nên trống rỗng, hoảng sợ kinh hô : “Thủy hệ ma pháp ? Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ?”

Không chỉ có một mình hắn nghi vấn, tại chỗ ngồi dành quan khách, trong khu khách quý, tất cả mọi người nhất thời đều đứng thẳng lên, ngạc nhiên , hoảng sợ, kinh ngạc tràn ngập trên từng khuôn mặt.

Kiệt Mễ Đạt này là một Hộ Quốc pháp thánh đột nhiên nhảy dựng lên, vẻ mặt không thể tin nổi : “Song hệ thủy hỏa ? Song thuộc tính tương khắc thế nào? Hai hệ đều đạt lực linh lĩnh vực?? Đây mẹ nó rốt cuộc là tình huống gì thế ???”

Tại một góc dành cho quan chúng, Tạp La Tạp nhìn cảnh tượng chúng nhân không thể tin nổi, hoặc giả là kỳ tích. Hắn thì thào một mình nói ra một câu : “Quả nhiên ! Một tại năng ngàn năm mới có, hắn thật sự có thể phá tan ngàn trở điên cuồng của định lý pháp tắc, đánh giá hắn năm đó thực không sai, lại càng vượt trội! ”

Dưới ánh sáng chói lọi, lúc này một màn kỳ tích hiện ra trước mặt thể nhân, định luật sắt thép của ma pháp hệ trong vạn năm qua, được tin tưởng tuân theo giống như thiên tắc, giờ phút này, phá, trong nháy mắt vỡ tan.

Thuỷ, hoả song hệ ma pháp cộng sinh cùng tồn tại, trái với định luật, phá thiết tắc, trước mắt đã sinh ra, là kỳ tích chưa từng có trong ngàn năm qua tại Khung Vũ đại lục.

255. Chương 256: Chinh Phục

Thuỷ xà bay múa đầy trời, hơn 10 thân ảnh quần lấy nhau, lam quang chói lóa.

Dịch Vân âm thầm bóp nát hai khoả xích luyện hoả tinh, hoả hệ ma lực hao tổn cạn kiệt nháy mắt được hồi phục lại toàn bộ. “Quả nhiên là đỉnh phong cường giả, trận đấu mới bắt đầu chưa đến một khắc đồng hồ. Toàn bộ ma lực của ta đã dùng hết vẫn không thu hẹp khoảng cách với hắn được, kém hơn một cái tinh giai, cho dù thực lực như Phụ Á cũng phải tính gắp đôi.”

Lúc ấy hắn chỉ sử dụng một hoả hệ ma pháp, là có thể bưng bưng khí thế đánh cùng Phụ Á, nhưng hoàn toàn không thể chống lại Cổ Lan, đây là chênh lệch.

Dịch Vân một tay trước người, trong khoảnh khắc, thuỷ xà sâm lam đang bay múa giữa không trung như được hạ lệnh dừng lại. Tựa như vũ tiễn (mưa tên) đầy trời rơi dày đặc, nhiệt độ giảm mạnh, âm hàn thấu xương, đem toàn thân Cổ Lan bao phủ, càng không còn đường lui để né tránh, chỉ còn có thể ngạnh tiếp.

“Thuỷ, hoả song hệ? đây là con bài tẩy của ngươi sao? Lá bài tốt lắm, giấu thật sâu như vậy, nghĩ rằng như thế có thể ngăn cản ta sao? Xem chiêu!” Kinh ngạc qua đi, Cổ Lan bạo rống một tiếng, vận kiếm chém đến thuỷ thương đang từ bốn phương tám hướng vây đánh.

Bản chất chỉ là tứ tinh giai vị ma pháp, cho dù Dịch Vân có thể để thăng thế nào đi nữa cũng là có hạn, Cổ Lan tất nhiên không sợ.

Nháy mắt, kiếm ảnh huyền hoá đầy trời, nghênh tiếp từng hạt mưa do thuỷ thương xà bồn kích xuống, vài lần phách trăm ngăn chặn, Cổ Lan đột nhiên phát hiện hình thái mỗi đạo thuỷ thương cũng không hoàn toàn giống nhau. Có phần là nước ngưng kết, mềm mại, đánh sâu tới như từng đợt sóng triều, có phần lại là đông lạnh thành băng, bén nhọn, bạo kích mãnh liệt, cũng có phần là nửa băng nửa nước, có đủ đặc sắc của cả hai thứ.

Thuỷ thương có ba loại hình thái, vận kiếm ngăn cản cũng hoàn toàn bất đồng, giống như là đồng thời đối diện với sự vây đánh của ba loại vũ khí khác nhau, vận dụng đấu khí, thủ pháp ngăn chặn đều phải thuận theo thay đổi đó mới có thể đạt hiệu quả tốt nhất, hơn nữa, điểm rơi của xà kích thuỷ thương lại phi thường xảo diệu, khoảng cách tiết tấu không có chút quy luật nào, cùng với ma pháp công kích hoàn toàn khác biệt, làm cho hắn ngăn cản thập phần khó khăn.

Chỉ là ma pháp tứ tinh giai, lại có thể hoàn toàn kiềm chế hành động của hắn, Cổ Lan nhất thời có phần bị kích động muốn học máu. Thật sự rất ghen khuất (ghen ngào + uỷ khuất) !

Ầm ầm ầm...

Cổ Lan không tiếc hao tổn thật lớn năng lượng đấu khí, chỉ một thoáng, thâm lục kiếm mang đầy trời đại thịnh, từ từ đánh nát hơn năm mươi đạo xà kích thuỷ thương, hoa nước băng liệt bốn phía. Ma pháp chính diện bị phá giải.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt !

Đúng lúc này. Bốn phía đột ngột hiện ra những bức tường băng thật dày. Xoay quanh bốn phía Cổ Lan, tường băng ẩn hiện ma văn kỳ dị. Dày ước chừng năm thước, nửa nước nửa băng, lam mang dày đặc sâu thẳm, uy áp băng hàn thấu xương, chính là thuỷ hệ lục tinh ma pháp Ngưng Thuỷ Băng Bích.

Ngưng thuỷ băng bích vừa nước vừa băng, nửa cứng nửa mềm, tuy chỉ là lục tinh sơ giai ma pháp, nhưng từ tay Dịch Vân sử dụng ra, uy năng phòng ngự vô hạn tới gần mức đỉnh phong.

“Ma pháp lục tinh giai vị có thể liên tiếp sử dụng cả bốn đạo! Trong các đối thủ từ trước đến nay ta từng gặp, người là kẻ đáng sợ nhất ! Đáng sợ, không phải là thực lực của người. Mà là người chung quy có thể xuất ra bất ngờ, hoàn toàn nghĩ không thấu! ”

Cổ Lan lạnh giọng nói, ngưng thủy Băng bích phòng ngự tuy mạnh, nhưng cũng không thể vậy khốn hãn được, làm cho hãn phải để ý, vẫn là tên đối thủ đứng ở phía xa xa kia.

Đột nhiên. Hoả hồng quang mang chói mắt rực rỡ lên, tại bên ngoài bốn đạo tường băng thật lớn, lại có tám mặt viêm thuẫn cực lớn hiện ra, chặt chẽ hợp nhất với ngưng thủy băng bích thành một khối.

Nói ra thì kỳ quái. Thủy hoả nguyên tố vốn là hoàn toàn tương dị tương khắc. Nước dập tắt lửa. Lửa khiến nước bốc hơi, nhưng trước mắt tình hình không như vậy, băng tường viêm thuẫn niêm hợp chặt chẽ, không những không loại bỏ uy năng lẫn nhau, ngược lại phối hợp khiến xu thế đại tăng. Trước đây chưa từng gặp ma pháp thủy hoả phòng ngự, Cổ Lan muốn từ trong đó thoát khỏi vậy khốn là việc không dễ dàng.

“Ta minh bạch rồi !” Trên khái đài, pháp thánh Kiệt Mễ Đạt đột nhiên nói.

“Minh bạch cái gì?” Một câu không rõ đầu đuôi, Áo Nhĩ Ba khó hiểu hỏi.

Kiệt Mễ Đạt biểu tình ngưng trọng, trầm giọng nói: “Thiếu niên kia không phải đã nói, có thể khiến cho ma pháp vô hiệu hoá bí pháp tương đương đơn giản sao? Chỉ cần đến thời cơ thích hợp chúng ta tự nhiên có thể hiểu được, nói vậy bí pháp kia phải là từ thủy hoả song hệ ma lực mới có thể làm được!”

“Giải thích này hợp tình hợp lý ! Nói cách khác chúng ta muốn đạt được bí pháp huyền ảo từ trên người hãn là điều không tưởng. Bởi vì biết cũng vô dụng, thủy hoả hai hệ, hai thuộc tính tương khắc thể chất, toàn bộ đại lục to lớn, chắc chắn chỉ có một mình hãn mà thôi. Sự tình rõ ràng, bí pháp không thể sử dụng, giá trị lớn nhất của hãn cũng đã mất đi ” Áo Nhĩ Ba mặt bình tĩnh nói.

Dừng một chút, Áo Nhĩ Ba lại nói: “Chỉ là, cho dù như vậy, hãn vẫn còn có giá trị để Vương tộc ta không tiếc tổn hao bất luận chi phí nào để mời chào! Mười bảy tuổi lục tinh linh vực, pháp cuồng cường giả, lại là song hệ tương dị thuộc tính đồng tu, Kỳ Vũ đế quốc chúng ta lập quốc đã hơn ngàn năm, nhân tài bậc này cũng chưa từng xuất hiện một lần, thiên tài ngàn năm có một, người như vậy Vương tộc ta tuyệt không thể bỏ qua. ”

Gật gật đầu. Kiệt Mễ Đạt nói : “Bỏ qua nhân tố là bí pháp huyền ảo, thần đối với hãn vẫn như cũ nồng đậm hứng thú, tâm ý muốn nhận hãn làm quan môn đệ tử không thay đổi, chỉ vì, tư chấn thiên phú của hãn thật sự làm cho người ta sợ hãi, ngày sau rất có cơ hội thuận lợi tấn cấp Tinh vực linh vực, hơn nữa, thời gian tuyệt sẽ không quá dài, theo suy đoán của thần, rất có thể trong hai trăm năm liền có thể đạt tới thực lực của thần hiện nay !”

“Hai trăm năm? Kiệt Mễ Đạt khanh là nghiêm túc sao?” Áo Nhĩ Ba rất kinh ngạc.

Tại lịch sử của Kỳ Vũ Đế Quốc, có thể trở thành nhân kiệt tinh vực tuyệt cường linh vực, chỉ ít đều cần tiêu tốn hơn năm trăm năm thời gian khắc khổ tu hành, trong đế quốc kỷ lục cao nhất chính là do Kỳ Vũ đời thứ nhất khai quốc đế vương sáng lập. Năm ấy một trăm tuổi là người đầu tiên đạt tới tinh vực, kỷ lục này hơn một ngàn năm qua chưa có ai có thể phá được, hai trăm năm đặt đến tinh vực. Đã là đệ nhị trong lịch sử đế quốc.

“Chắc chắn ! Hơn nữa đây chỉ là tuân theo ước đoán !”

Một khắc ngốc trẻ. Áo Nhĩ Ba lẩm bẩm nói : “Người này, Vương tộc ta không thể không có ! Vô luận như thế nào, cũng tuyệt đối không để cho hãn chạy sang đế quốc khác, nếu loại tình huống này thật sự phát sinh, nhất định phải giết hãn rồi !”

Đế vương quyền mưu chi thuật, cường giả cũng phải tuân theo, việc này chỉ có thể nhân lúc thực lực của hãn còn yếu mà tiến hành.

Hôm qua cùng với Khiết Tây Tạt đánh một trận, Dịch Vân càng thêm sâu sắc phương pháp phối hợp thủy hoả ma pháp.

Là điều không ma pháp tinh vi, lấy trình độ trước mắt của hãn, vì không ma pháp tương đối dễ dàng nhất, chính là “Viêm Báo Chiêu lai” trong hoả hệ ma pháp và “Thủy thương xà kích” trong thủy hệ ma pháp.

Vừa rồi làm cho Cổ Lan đau đầu vạn phần là thể công của thuỷ thương, chính là kết quả của vi không ma pháp, chỉ mới thử một lần, quả nhiên hiệu quả kinh người.

Hai là. Hắn phát hiện thuỷ hoả ma pháp một khi phối hợp chặt chẽ, có thể phát huy hiệu quả tương thừa một cách không ngờ đặc biệt rõ rệt nhất là phòng ngự ma pháp, Băng Bích cùng với hoả thuần kết hợp với nhau. Uy năng tăng vọt lên mấy thành, tuy là không so được với dung hợp ma pháp, nhưng so với đơn hệ ma pháp thì gia điệp tốt hơn rất nhiều. Dịch Vân đem phát hiện này lần đầu tiên thử nghiệm, quả thực, Cổ Lan bị vây khốn gắt gao trong đó.

“Đáng giận a a a!”

Kinh sợ cảm giác được uy năng băng tường viêm thuần đang vây khốn mình tăng vọt, mà phía ngoài thiên trì thuỷ hoả nguyên tố đang lấy tốc độ cao không ngừng hướng trên người Dịch Vân tụ lại, cho thấy hắn đang niệm chú đại hình ma pháp, vũ giả cùng với ma giải trong lúc chiến đấu, không chỉ có tranh đoạt về khoảng cách, mà cũng là cướp đoạt về mặt thời gian, để cho đối thủ thêm thời gian để ngâm xướng ma pháp. Như thế chẳng khác nào hãm mình vào chỗ vạn kiếp bất phục.

Đằng Long kinh thiên đấu khí thoáng chốc vận chuyển tới cực hạn, phong chúc ma binh trên tay lục mang đại thịnh. Cổ Lan bất chấp phải tiêu hao năng lượng đấu khí, điên cuồng vận kiếm, mỗi chiêu mỗi kiếm, tất cả đều là dụng toàn lực chém tới lá chắn phòng ngự được niệm hợp bởi băng bích cùng viêm thuần.

Đối thủ này, thật đáng sợ, tuyệt không thể để cho hắn có cơ hội phát động đại hình ma pháp.

Ầm ầm ầm....

Trong nháy mắt, Cổ Lan liên tục huy chém ra hơn mười kiếm. “Nhị phẩm cao giai ma binh. Không hề bảo lưu đấu khí, lập tức phá tan nhà ngục băng viêm. Thoát ra ngoài, hắn nhanh chóng xông ra, hướng Dịch Vân vọt mạnh tới.

Dịch Vân vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, hai tay trước sau để trước người, bỗng dừng tinh hoả lưu vũ rơi đầy trời, sáu con Viêm Long thật lớn hiện ra bay lên không, có điều, vị trí xuất hiện cũng không phải ở trên khoảng không mà lại tại trước mặt Dịch Vân, tức thì bù lại chênh lệch không gian, ngăn cản Cổ Lan đang xông đến cực nhanh.

Lục tinh hoả hệ ma pháp - Lục Long Viêm Vũ, xuất hiện giữa không trung, tựa như rồng vừa thăng thiên. Dịch Vân có thể thay đổi phương thức thi triển, đó cũng là kỹ xảo vi không ma pháp, vi không lục tinh ma pháp. Ưu thế thiên phẩm tinh thần lực cường đại, toàn bộ đại lục Khung Võ to lớn, chỉ có mình hắn.

Viêm Long xoay chuyển thân thể, càng xoay càng cháy mạnh, sáng rực bầu trời. Uy thế bá đạo mạnh mẽ vô cùng, nhiệt độ chợt bạo tăng, đồng loạt quay đầu mãnh liệt phóng tới Cổ Lan.

Cổ Lan sắc mặt trầm lãnh (âm trầm lạnh lẽo), không định né tránh, đằng long kinh thiên đấu khí đề cao đến tối đa, đón đầu Viêm Long chém tới, hắn tương đối rõ ràng, chỉ một cái ma pháp đối với hắn ảnh hưởng có hạn, có thể tính là liều mạng bị thương. Hắn phải mau chóng đánh bại Dịch Vân, lúc trước không thể tưởng tượng, trận chiến này lại gian nan đến thế này.

Trung giai linh vực. Thực lực đỉnh phong, đối thủ khó chơi !

Sáu đạo kiếm quang bổ về phía Viêm Long, tiếng nổ ầm ầm rung trời truyền ra, Viêm Long tan rã tiêu tán. Hắn bị phản chấn thật lớn, lui lại ba bước, không đợi hồi khí, lại xông tới trước.

Nhưng vào lúc này, trên mặt đất đột nhiên có ba điểm sáng lên, nứt ra ba đạo lam mang chói mắt, lấy hắn làm trung tâm, liên tiếp hình thành một khu vực hình tam giác, điểm báo của đại hình ma pháp phát động.

Cổ Lan thấy thể cả kinh, cùng một lúc, tinh hoả lưu vũ trên trời rơi xuống, trên đầu lại là sáu con Viêm Long đằng không nhảy ra, cực nhanh cuộn tròn quanh hắn, một khắc trước mới hao tổn lượng lớn đấu khí để phá giải công kích của Viêm Long, hiện tại lại sáu con Viêm Long giống như cũ cuộn tròn ầm ầm lao đến, đem hắn vây chết ở trong khu vực tam giác, mắt thấy lam mang phía dưới càng ngày càng thịnh. Đại hình ma pháp phát động sắp tới, hắn rốt cục biến sắc.

Nháy mắt, đấu khí vô cùng khổng lồ, uy áp mạnh mẽ xuất hiện, phong chúc ma binh lục mang đại thịnh. Quanh thân Cổ Lan thoáng chốc bay lên một luồng gió xoáy, đấu khí xanh biếc chói lọi, hơn mười đạo kiếm

quang đồng thời bỏ ra, gió thổi trợ thế cho kiếm uy, kiếm quang nương theo gió tăng tốc, đem đặc điểm Đăng long kinh thiên đầu khí phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Kỳ Vũ vương thất tuyệt học, kiếm kỹ Bạo Khí Cuồng Kích !

Bên ngoài đấu trường quan chúng tuân ra một loạt tiếng kinh hô giống như thủy triều, bóng kiếm khắp trời vút qua vút lại, kiếm uy mãnh liệt chấn động khiến cho vòng bảo hộ Diễn Vũ Ma trận rung chuyển, lay động như mặt nước gợn sóng. Thế công mạnh nhất trong các trận chiến từ đầu đại hội đến giờ, người ở ngoài đấu trường cũng có thể cảm nhận rõ ràng cường thế của tuyệt kỹ từ Cổ Lan.

Lần này, thiếu niên kỳ tích kia thật sự không còn hi vọng !

“Ngay cả kiếm kỹ Cổ Lan đều sử dụng ra rồi?” Áo Nhĩ Ba đứng lên.

“Tam hoàng tử không còn lựa chọn nào khác! Thân hãm trong giáp công của đại hình ma pháp. Hắn chỉ có thể sử dụng kiếm kỹ đột phá, thực lực của thiếu niên kia mạnh đến mức khiến thần nhìn nhầm, thủy hỏa song hệ ma pháp phối hợp, có thể sinh ra hiệu quả cường hãn như thế, loại phương pháp phối hợp chiến đấu này trước đây chưa từng gặp, làm người ta quá mức kinh ngạc !” Kiệt Mễ Đạt trầm giọng nói.

“Chỉ là, nên dừng ở đây thôi, kiếm kỹ của hắn là không có khả năng tiếp được, trận đấu chấm dứt, chuẩn bị quang minh pháp sư để trị liệu cho hắn đi thôi.”

Kiếm kỹ. Là đầu khí công pháp tồn tại cực kỳ hiếm gặp, mỗi thức kiếm kỹ chỉ có thể đối ứng với bản thân đầu khí mới có thể thi triển, cũng chỉ có rất ít nhất đẳng đầu khí công pháp mới có loại kiếm kỹ riêng biệt.

Kỳ Vũ vương thất công pháp Đăng Long Kinh Thiên Quyết, còn có hai thức kiếm kỹ riêng biệt, một là cửu tinh kiếm kỹ, một loại khác là lục tinh kiếm kỹ, cũng chính là Cổ Lan vừa mới đánh ra, cũng là cường công mà hắn hiện tại có thể nắm giữ, uy lực cao nhất của lục tinh lĩnh vực, Dịch Vân tuyệt đối không có khả năng tiếp được, đây là Áo Nhĩ Ba cùng với Kiệt Mễ Đạt kết luận.

Tức thì, hơn mười đạo kiếm quang cùng bắn ra, kiếm ảnh tràn ngập bầu trời, đối mặt với sáu con Viêm Long đang cuộn tròn xuống tới, sẽ nhanh chóng chặt đứt toàn bộ Viêm Long, chỉ là điều kiện tiên quyết, đại hình ma pháp dưới chân sắp bạo phát, kiếm kỹ thi triển ra lúc này đầu khí còn lại của Cổ Lan không nhiều lắm, trước tiên phải đem đối thủ đả bại trước ma pháp hoàn thành.

Vút....

Âm thanh phá không cực lớn vang lên, tất cả thân lực kiếm mang hướng phía trước chém tới. Thêm vào phong lưu, kiếm tốc tăng vọt, nhất thời kiếm vũ đầy trời, phong kín chung quanh Dịch Vân, căn bản không có khả năng đào thoát, chỉ có thể cứng rắn ngăn cản, mà làm sao có khả năng ngăn cản ?

“Trận đấu kết thúc rồi !” Khu nghỉ ngơi của Thiên Phong học viện, một vị giáo sư giận dữ nói.

“Dịch Vân có thể có được trình độ này đã vượt ngoài ý liệu của chúng ta rất nhiều rồi.” Ca Đức nói : “Nguyên lai hắn đúng là thủy hỏa song hệ đồng tu, không ngờ được. Hiện tại, ta cuối cùng cũng minh bạch, Mễ Nặc viện trưởng lúc trước muốn Dịch Vân một phen xuất ra toàn lực, hắn giấu thật sâu, khiến giáo sư đệ tử chúng ta sớm chiều ở chúng một chút cũng không hay biết a! ”

Nhìn Dịch Vân trên đấu trường, đôi mắt đẹp của Anna lưu chuyển, vô cùng kinh ngạc : “Hoàng tử Cổ Lan đã xuất ra kiếm kỹ vương tộc, kiếm kỹ này ta từng nghe nói nhưng chưa từng thấy qua, không ngờ kiếm uy lại mạnh mẽ bá đạo như thế, thật là đáng sợ!”

“Anna. Như quả hiện tại là người ở trên đấu trường, có biện pháp để tiếp chiêu này sao?” Chu Hàn đột nhiên hỏi.

“Một chút lòng tin cũng không có !” AnNa chân thật nói : “Hệ ma pháp của ta là Bát Đại nguyên tố chúc tính mạnh nhất về phòng ngự, cũng có một đạo lục tinh đỉnh phong cấp bậc chính là Địa hệ ma hộ trận, nhưng đối mặt với kiếm uy của hơn mười đạo kiếm kỹ kia, ta hẳn là chỉ có thể đỡ được bảy thành, nhiều hơn nữa thì bất lực.”

“Dịch Vân. Khiến người ta kinh dị cỡ nào, Cổ Lan nếu không có vương tộc kiếm kỹ tuyệt học mà nói không chừng sẽ không thắng được hắn, chỉ là hiện tại hắn đã thua, ài... ”

Mọi người nghe vậy đều yên lặng khẽ gật đầu, nhìn diễn biến của trận đấu, chờ xem kết quả bọn họ dự đoán.

Hơn mười đạo kiếm quang kích tới, trong mắt bầu trời tràn ngập kiếm quang kiếm ảnh, Dịch Vân đứng yên tại chỗ bỏ qua tránh né, hay tay trước người, nháy mắt vận chuyển ma lực khởi hỏa hệ. Một hỏa cầu nhỏ ngưng tụ giữa song chưởng

Bỗng dưng, trong thời gian cực ngắn, hần liên tiếp phóng ra năm mươi đạo hỏa diễm lớn bằng đầu ngón tay nằm giữa hai tay, mật độ dày đặc khiến áp suất tăng lên, tầng tầng gia điệp, trong lòng bàn tay, trong phạm vi nhỏ nhiệt độ chợt tăng vọt lên tới hai ngàn độ.

Hoả uy dày đặc, nhiệt độ siêu cao, cùng với nhiệt độ không khí bên ngoài sinh ra chênh lệch kịch liệt, không gian bốn phía không ngừng vận vận biến hình, một tấm màng mỏng vô sắc vô hình đột ngột xuất hiện.

Chân không đứt gãy !

Cùng thời gian đó. Kiếm kỹ âm âm trùng kích tới, vừa tiếp xúc với màng mỏng mắt thường khó nhìn thấy được, tức thì bị phản xạ thay đổi phương hướng giống như ánh sáng chiếu lên mặt gương bị chiết xạ, đều vọt qua lách sát người Dịch Vân.

Kết quả bất ngờ, kết quả không thể tin được!

Hoan hô, hay quá ~~!

Ngoài trường ba mươi vạn người xem đều sôi trào, trong mắt bọn họ chứng kiến là vô số kiếm mang uy mãnh phóng tới thiếu niên tóc đen, nhưng lúc gần tới người không hiểu vì sao lại chuyển phương hướng, tuyệt chiêu đột ngột thất bại, như là tam hoàng tử cố ý gây lên, nhìn nét hoảng sợ trên mặt Cổ Lan, tức thì biết rằng hần cũng cực kỳ kinh hãi. Toàn bộ những sự việc đó đều là do người thiếu niên kia một tay mà tạo thành.

Chỉ là, hần rốt cuộc làm như thế nào ?

Hơn mười vạn ánh mắt nhìn tới, lại không ai nhìn mà hiểu được chuyện gì phát sinh.

“Ma lực nháy mắt kết chông? Năm mươi đạo ma lực, làm sao có thể nhanh như vậy? Đây là chuyện gì vậy?” Kiệt Mễ Đạt đứng thẳng lên, nhìn thấu được manh mối, lại không thể hiểu được toàn bộ, hần hôm nay đã mấy lần kinh ngạc, mỗi vấn đề tất cả đều khó giải, nhìn không được mà quát to ra.

“Chiêu thức đồng dạng khi trước...” Khu nghỉ ngơi của Thiên Phong học viện, mọi người đồng loạt hô, bọn họ từng gặp qua tình hình cùng loại.

Pháp môn này Dịch Vân lúc ấy cùng với Á Các tiến hành học viện thi đua đã từng sử dụng ra rồi, ma lực nháy mắt kết chông. Sáng tạo không gian đoạn tầng (không gian đứt gãy), chỉ có Bối Lợi tiếp nhận truyền dạy ma pháp huyền ảo mới có thể làm được.

Chân không đoạn tầng có khả năng duy trì thời gian không đến một giây, khiến cho không gian vận vận rất khó, Dịch Vân trước mắt cũng chỉ có thể duy trì khoảnh khắc ngắn ngủi này, hơn phân nửa kiếm quang đã dọc theo đó mà chệch hướng, nhưng vẫn còn hai mươi mấy kiếm quang chém tới, thế công mãnh liệt.

Chỉ trong một thoáng, hai tròng mắt Dịch Vân lửa tím lưu chuyển, tiến vào một loại tâm cảnh cực kỳ thần diệu, toàn bộ không gian tạm dừng. Thân mình nhẹ nhàng, tốc độ di chuyển nhanh hơn, bốn phương tám hướng đều là kiếm quang âm âm chém tới. Hần đã có tin tưởng dựa vào khe hở để tránh né.

Lĩnh vực pháp tắc phát động !

“A?” Trên khán đài, Tạp Lỗ Tư bỗng dưng đứng lên, mang theo sắc mặt hiếm thấy, lẩm bẩm nói : “Thức tỉnh nhanh như vậy sao? Lĩnh Vực pháp tắc !”

Cho đến bây giờ. Dịch Vân còn không biết đặc tính lĩnh vực của hần là cái gì. Ngay cả Môn La cũng nhìn không ra, chỉ biết hình như cùng với tốc độ có liên quan, mà lại không hoàn toàn giống nhau, bởi vì, Môn La khi còn sống sở hữu lĩnh vực, chính là “Gia tốc pháp tắc”

Lĩnh vực đặc tính gia tốc, Môn La rõ ràng nhất, Dịch Vân cùng với tốc độ có liên quan, mà lại hoàn toàn không giống. Về phần lĩnh vực pháp tắc của hắc rớt cuộc là cái gì, đặc tính ra sao, cũng chỉ có để Dịch Vân trong thực chiến thi triển nhiều hơn, mới có biện pháp nhìn ra.

Tuy rằng trước mắt không rõ ràng lắm, nhưng lĩnh vực phát động lại có chỗ tốt. Chỉ trong nháy mắt, chỉ là trong nháy mắt, mọi người không thể tin vào trong mắt mình, Dịch Vân dễ dàng lao ra khỏi phạm vi công kích của Kiếm kỹ, Kỳ vũ vương thất tuyệt học. Một chiêu cực mạnh của Cổ Lan, toàn bộ thất bại.

An nhiên đi ra từ phía sau đao quang kiếm ảnh, bình tĩnh, thoải mái, lạnh nhạt, hắc một chút hao tổn cũng không có !

Áo Nhĩ Ba lúc này rất cực ngồi không yên, đứng dậy “Vương tộc kiếm kỹ lại bị phá giải ?Này đến tột cùng là làm như thế nào, làm sao làm được, rớt cuộc là đã phát sinh cái gì???”

Vương tộc tuyệt học, Đằng Long Kinh Thiên Quyết truyền thừa ngàn năm, là Kỳ Vũ vương thất tuyệt mật. Kiếm Kỹ lại là tuyệt chiêu tự hào của Vương tộc, hiện giờ lại bị phá giải một cách hời hợt như vậy, Áo Nhĩ ba như thế nào không sợ hãi?

Kiệt Mễ Đặc sắc mặt ngưng trọng: “Thần chỉ nhìn ra hắc có thể đem thủ pháp vận vẹo quỹ tích kiếm quang, là trong nháy mắt kết chông ma lực với tốc độ cao khiến cho nhiệt độ không khí sinh ra tương phản kịch liệt, bởi vậy mới có thể tạo thành chân không đoạn tầng, về phần kế tiếp hắc như thế nào tránh thoát kiếm quang, chỉ cảm thấy tốc độ của hắc đột nhiên bạo tăng, lấy tốc độ bất khả tư nghị lao ra khỏi phạm vi của kiếm kỹ, còn thứ khác, thì hoàn toàn không rõ.”

Kiệt Mễ Đạt là Tinh Vực cường giả không sai, nhưng là trên mặt ma pháp. Đối với đấu khí, thậm chí Huyết Kế đấu khí lĩnh vực pháp tắc, hiểu biết tương đối hữu hạn, đương nhiên không có khả năng nghĩ đến phương diện kia.

Mà các cường giả tứ đại gia tộc khác tu luyện đồng dạng Huyết Kế tuyệt học, lại theo thân phận của Dịch Vân là lục tinh pháp cuồng, cũng căn cứ theo tình hình với nhân lực của bản thân, cho dù chúng mở to mắt nhìn chăm chú, cũng không đoán ra vừa rồi Dịch Vân phát động ra, chính là Lĩnh vực pháp tắc.

“Ma lực cao tốc giai điệp lại có thể vận vẹo không gian ? Việc này làm sao có thể ? Bốn vương chưa bao giờ nghe nói đến.”

“Cho dù bất luận thế nào đây chỉ có thể là hỏa hệ ma lực sinh ra nhiệt độ cực cao mới làm được. Vừa rồi hắc trong nháy mắt liền sinh ra năm mươi đạo ma pháp, loại tốc độ này quả thực quá biến thái, bệ hạ người muốn nghe lời nói thật sao, chỉ lấy tốc độ thi triển ma pháp mà nói, hắc đã vượt xa thần thân là pháp thánh rồi.”

“Không thể có việc này, Kiệt Mễ Đạt, khanh nghiêm túc sao? Người không bằng hắc ?” Áo Nhĩ Ba giọng run run.

“Khẳng định ! Thần đoán chắc, thiếu niên kia phải là lĩnh ngộ ma pháp tối cao huyền ảo nào đó, một loại ngay cả thần cũng chưa từng lĩnh ngộ ! ”Kiệt Mễ Đạt trầm giọng nói.

Trận đấu này. Nghi vấn nhiều lắm, đáp án lại quá ít, duy nhất có thể khẳng định, chính là thiếu niên kia chưa lộ ra hết thực lực.

Kinh người, dọa người, hãi nhân mà!

Tất cả mọi người đều nhìn sai hắc, bao gồm cả Cổ Lan.

“Đây sao có thể ?” Cổ Lan hoảng sợ kinh hô, kinh hãi thấy mình tổn hao lớn đến năm thành đấu khí để đánh ra Vương tộc kiếm kỹ. Tuyệt chiêu cực mạnh, mà ngay cả góc áo đối phương cũng không thể cắt lấy một miếng, khó có thể tin được.

Xệt xệt xệt !

Cùng lúc đó. Trên mặt đất ba điểm quang mang xanh lam chói lọi hiện ra, ba điểm tương liên, lấy Cổ Lan làm trung tâm, hiện ra một hình tam giác , băng bích từ lung hiện ra, tầng trong Băng Bích là nước nhu hoà, bên ngoài lại là băng dày như tấm lưới mềm mại thành công nhốt Cổ Lan vào trong.

Lục tinh trung giai thuỷ hệ ma Pháp Truy Ngục Băng Lao !

Cùng thời gian, ba khoả U hàn băng cầu phân biệt đánh lên tam giác băng bích, không có va chạm, vừa tiếp xúc lập tức ẩn vào trong tường băng, uy năng băng hàn bị hấp thu hoàn toàn, nhiệt độ trong băng lao chợt giảm xuống âm mười độ, biến băng thành băng thiên tuyết địa (băng tuyết ngập trời), hơi lạnh thấu xương.

Băng chi bào hao cùng với Truy ngục băng can kết hợp hoàn mỹ, sinh ra uy năng băng thuỷ hệ đặc dị.

Cực lạnh. Cực đông lạnh, lạnh vô cùng !

Cổ Lan thân ở trong đó, cảm giác thân thể cứng ngắc, tứ chi cảm giác chết lặng, cử động khó khăn, hàn khí như đạo, không ngừng găm nhám, hần dần dần mất đi quyền tự chủ thân thể.

Biết không thể cứ tiếp tục như vậy , quát lên một tiếng lớn, vận khởi tất cả đấu khí còn sót lại, lục mang ma binh đại thịnh, vền vền là lục tinh trung giai băng lao, không quản hần hiện tại đánh lâu mệt mỏi, tưởng rằng muốn bài trừ mười phần nắm chắc, đang lúc định đột phá đi ra, tình hình chiến đấu lại biến đổi.

Năm đạo hoả diễm phun lên như suối, ma trận hiện ra. Viêm tường bốn phía xoay tròn bên trong co rút lại, tinh hoả lưu vũ đầy trời rơi xuống, Viêm Long lại giáng xuống.

Xích diễm hoả hải. Viêm Ngục lao lung, Lục long viêm vũ tam trọng hoả hệ ma pháp đồng thời xuất hiện, tầng tầng tương điệp, uy lực tương thừa. Lấy Truy ngục băng lao làm trung tâm, trong phạm vi mười thước biến thành một mảnh địa ngục hoả lưu, nóng đến hai ngàn độ. Nhiệt khí cuộn cuộn bốc hơi, không những không tổn hại nửa phần uy năng băng lao, ngược lại, càng tăng thêm uy vũ, thuỷ hoả tương dị ma pháp hoàn mỹ phối hợp, Cổ Lan không thể tiếp tục từ trong thoát vậy.

Phải biết rằng, trong truy ngục băng lao là dưới âm mười độ nhiệt độ siêu thấp, Cổ Lan cơ hồ bị đông lạnh thành cây kem. Mà bên ngoài băng lao. Lạo là hai ngàn độ siêu nóng, có thể tính là nếu hần có thể đột phá băng lao, sẽ phải ứng phó như thế nào với sự tương phản nhiệt độ kịch liệt?

Lấy thân thể hiện tại của hần nhiệt độ thấp, chỉ cần có một chậu nước ấm đổ xuống đầu, toàn thân sẽ lập tức bị nấu nát nhừ, lại càng không phải nói là bên ngoài là hoả hải địa ngục cực nóng.

Thuỷ hoả song hệ ma pháp phối hợp, vượt qua tinh cấp vị giai, tuyệt đối chênh lệch, tình cảnh này không một người nào trước đó có thể tưởng tượng đến.

“Đáng giận a a a !” Cổ Lan hét to, lúc này hần đã lâm vào tuyệt cảnh không thể tiếp tục xoay chuyển, hần không cam lòng, vét hết phần lực cuối cùng, ma binh rời tay bắn nhanh ra.

Ma binh chi uy. Cuồng bạo đấu khí đánh tới, truy ngục băng lao nhất thời bị phá một lỗ hổng, lỗ hổng đó ngay lập tức được tu bổ lại. Mà ma binh, giống như tên rơi dây cung, mạnh mẽ xuyên qua bắn tới Dịch Vân.

“Chiến ý thật mạnh, tuyệt cảnh như vậy vẫn chưa đầu hàng, đáng kính !” Dịch Vân bước chéo một bước, bộ pháp phiêu dật. Lệnh thân tránh thoát một kích mang theo toàn lực cuối cùng của Cổ lan

Duỗi tay bắt lấy. Dem ma binh đang bay nắm chặt trong tay, tốc độ cực nhanh, trì kiếm thủ pháp xảo diệu, hoàn toàn không giống với thân thủ của một ma pháp tu giả, mà giống với vũ giả hơn.

Đi vào hải hoả đầy trời, hoả viêm tự động tách ra thành một con đường, hần chậm rãi đi tới.

Trong băng lao, Cổ Lan đã bị đóng băng không thể nhúc nhích, trừng mắt nhìn Dịch Vân, trên mặt vẫn còn vẻ không cam lòng, muốn hoàng tử hần nhận thua, so với giết hần còn khổ sở hơn, đẳng cấp của hần trừ khi bị đánh cho hôn mê thì tuyệt không há mồm nhận thua.

Cường giả. Có thể bị đánh bại, nhưng tuyệt không thể nhận bại.

Đi đến trước mặt, bàn tay vung lên, hoả hải đầy trời cùng với truy hình thuỷ lao chớp mắt biến mất, ma binh xuyên vào, bay đến trước mặt Cổ Lan.

Toàn trường một mảnh tĩnh mịch.

Cổ Lan phát hiện thân thể trạng thái đóng băng đã được giải, chỉ cần duỗi tay là có thể lấy được ma binh, hắn chưa nhận thua, vẫn muốn trận đấu phải tiếp tục. Ngơ ngác nhìn Dịch Vân, hắn không hiểu Dịch Vân làm vậy là có ý gì.

Dịch Vân đứng ở ngoài ba thước, nhìn Cổ Lan đại ra, tay trái vuông góc khép lại, tay phải duỗi thẳng, nắm tay nắm thật chặt, đâm ngược lại vào ngực trái của mình.

Mọi người bính trụ khí tức, kinh ngạc nhìn một màn này.

Thân thể Cổ Lan kịch liệt chấn động, run nhẹ, cuối cùng, thân thể hắn đứng thẳng, làm cùng một động tác với Dịch Vân.

Đây là sau một trường chiến đấu, một cường giả đối với một cường giả khác biểu đạt kính ý, truyền đạt chỉ hai chữ : tôn trọng !

Tôn trọng? Thành viên Vương tộc cũng không khiếm khuyết cái này !Chẳng qua đều là người ở vị trí dưới biểu đạt sự ngưỡng vọng.

Hiện giờ nghi thức này trên chiến trường , lại là ngang nhau, thuận tuý, chỉ vì chính mình nhận thức cùng là cường giả mà thăm hỏi.

Trong đấu trường. Tiến hành nghi thức trên chiến trường, thiếu niên cái gì cũng không có, lại đem địa vị bản thân mình cùng vương tộc hoàng tử đặt ngang nhau, không vì cái gì khác, chỉ là thưởng thức chiến ý của hắn, nhận thức thực lực của hắn, cho nên tôn trọng !

Tôn trọng đối thủ. Cũng là tôn trọng chính mình, ngôn luận từ xa xưa, là chân lý không thể bàn cãi.

“Ta thua !” Cổ Lan cam tâm tình nguyện mở miệng nói ra.

Hắn thua tâm phục khẩu phục!

Toàn trường vẫn như trước tĩnh mịch, chỉ có hai chữ từ miệng của Cổ Lan vang vọng. Không một âm thanh, là bởi vì kích động, nhiệt huyết mọi người nháy mắt đều bị đốt lên.

Đất là một trận đấu không có kẻ bại trận, chỉ có một người thắng đi chinh phục đối thủ của hắn, khuất phục tâm hồn !

Tôn trọng nhân tính, vĩ đại chinh phục !

256. Chương 257: Cạnh Tranh

Hống hống hống hống.....

Mỗi một ánh mắt quan khán trường đấu này tất cả đều nóng rực, ai thắng ai bại căn bản không trọng yếu, đây là một trường đấu không có người bại trận, cũng là trường đấu tuyệt nhất từ khi bắt đầu đại hội đến nay, mọi người tin tưởng, đây sẽ là trường đấu có thể lưu danh sử sách, chỉ cần xem qua một lần đều cả đời không quên.

Trận đấu như thế nào mới có thể dao động nhân tâm ?

Nhìn Cổ Lan mỉm cười từ đầu tràng đi xuống, đó là chân tâm hoan hỉ, không phải miễn cưỡng tươi cười, nụ cười sáng lạn, giống như nụ cười của người chiến thắng.

Đánh bại một người thì dễ dàng, nhưng muốn chinh phục một người, rất khó !

Trước đây chưa từng thấy trận đấu nào mà quá trình tuyệt vời, kết quả rung động lại rõ ràng như thế, chỉ thấy một đoạn lịch trình chinh phục.

Nhìn tình hình thi đấu của đấu tràng, Áo Nhĩ Ba không có chút tức giận, khuôn mặt bình tĩnh, Cổ Lan thua !, “Thua rất tuyệt !” Kiệt Mễ Đạt nói : “Biểu hiện của Tam hoàng tử không làm mất mặt vương tộc, đại biểu cho vương tộc, ung dung, rộng lượng, uy nghi, hắn làm tốt lắm ! Chỉ là, thiếu niên chiến thắng kia, so với hắn biểu hiện xuất sắc hơn, thi đấu đẹp mắt, đúng là thiếu niên tuyệt vời !”

Trầm tư thật lâu, Áo Nhĩ Ba mở miệng nói: “Giúp bốn vương an bài, sau trận đấu này hai ngày, ta muốn gặp thiếu niên kia, tùy thời gian, chỉ cần hần thấy tiện !”

“Lão hồn trưởng, ngươi sớm đã biết hần thủy hỏa ma pháp song tu, đúng không ?” An Kiệt La sắc mặt khó coi, trầm giọng nói.

Tam hoàng tử Cổ Lan là đệ tử giỏi nhất Kỳ Vũ vương gia học viện thay mặt học viện tham gia thi đấu, nay hần đã bại, mất đi một gã tuyển thủ thăng cấp lực cường, thân là viện trưởng An Kiệt La đương nhiên âm ỉc phi thường.

“Quả là vấn đề ngu xuẩn, Dịch Vân ma pháp là tay ta dạy dỗ, ta sao có thể không biết !”

Mề Nặc đắc ý đáp trả, trên mặt lúm đồng tiền như hoa, bách hoa khai nở đầu xuân, đây là tâm tình giờ phút này của hần.

Vốn là mười thành chiến đấu thất bại, lại có thể hoàn toàn nằm ngoài dự liệu chuyển bại thành thắng, Mề Nặc cảm thấy kinh hãi dị thường, mọi người đã đánh giá sai Dịch Vân, thái độ của hần làm sư phụ như hần có cảm giác áy náy, đương nhiên là tại đây trước mặt đối thủ cạnh tranh sẽ không biểu lộ ra.

“Thủy hỏa tương dị nguyên tố cộng sinh tồn tại, thể chất song thuộc tính tương khắc, đại lục vạn năm thiết luật, như thế nào đột phá ?”

“Ta đây cũng không biết, hài tử kia tự nhiên mà sinh ra cái dạng như vậy.”

“Hần thật sự là con trai người?”

“Đúng vậy !”

“Thúi lắm!” An Kiệt La cả giận nói: “Ngươi thực là gốc tử sao? Vốn hoài nghi, phong thuộc tính của ngươi, có thể sinh ra con trai hỏa thuộc tính, ngươi biết như vậy cơ suất (cơ hội + tỉ suất) cao bao nhiêu sao? Giống như ngươi xú lảo đầu trên đường đi một vòng, lại có thể gặp được mỹ nhân trẻ tuổi chủ động đến gần, lôi kéo ngươi đến phòng hẹn hò, hưởng chi lại là thủy hỏa song thuộc tính, mèo có thể sinh ra hổ con ? Nực cười !”

“Ta đã nói hần là con ta, ngươi như thế nào hả ? Đừng có ăn không được bồ miêu lại nói bồ đào toan!” (không ăn nho được lại bảo nho chua ^^!)

Mề Nặc không chút nào yếu thế.

Trầm ngâm nửa ngày, An Kiệt La hỏi lại : “Pháp môn hần phá giải vương tộc kiếm kĩ của tam hoàng tử Cổ Lan, nháy mắt sử dụng liên tục đúng năm mươi đạo ma lực , cực kỳ mạnh mẽ, ta làm sao cũng không nghĩ ra cái bí pháp huyền ảo kia là do ngươi dạy cho hần ?”

Nghi vấn của An Kiệt La, chính là Bối Lợi Mỗ truyền thụ cho Dịch Vân ma pháp ảo diệu.

“Đúng vậy ! Từ ta một tay dạy dỗ, đương nhiên là ta dạy phóng xuất.” Viết ra bí pháp huyền ảo hần cũng hiểu biết, chỉ là không phải hần giáo thụ Dịch Vân, trái lại từ Dịch Vân thông qua giáo hội với giáo sư hần mà thành, trước mặt đối thủ cạnh tranh, hần làm sao có thể nói ra chi tiết, Mề Nặc sắc mặt ửng hồng, kiên trì thừa nhận nói.

Người chung quy muốn có thể diện, tại trước mặt đối thủ cạnh tranh, lại là như thế.

“Lão hồn..., ồ không, lão hữu à, chúng ta mặc dù tranh đấu hai trăm năm, nhưng chỉ ở ngoài mặt, dưới đó là tình nghĩa huynh đệ, có thể nói tình cảm tựa kim tiên, hai trăm năm a, hai trăm năm giao tình, không biết đêm nay có thể hay không, lão ca ta biết một nhà hàng cao cấp, huynh đệ ta hảo hảo nâng cốc vui vẻ nói chuyện như thế nào, thuận tiện nói chuyện cái ma pháp huyền ảo kia ?” An Kiệt La khuôn mặt tươi cười, so với ánh mặt trời còn sáng hơn, Mề Nặc chưa từng gặp qua biểu tình như thế bao giờ.

“Quá vô sỉ, không rảnh !”

Quay trở về khu nghỉ ngơi của Thiên Phong học viện, Dịch Vân thấy được, là biểu tình kinh dị của mọi người.

Ca Đức dẫn đầu nói : “ Dịch Vân, người thật sự làm chúng ta kinh ngạc ! Tam hoàng tử Cổ Lan thực sự chỉ bài đánh dưới dưới tứ đại gia tộc, trước khi chọn người đứng đầu tiến vào ngũ cường, người có thể đem hắc đánh bại bằng thủy hỏa song hệ ma pháp, người giấu thật kín, đến cả sư phó người là ta cũng bị người lừa đi cả dăm”

“Bất quá, đối với Thiên Phong học viện mà nói, lại là việc tốt to lớn, chúc mừng, người cuối cùng chính thức tiến vào danh bảng lục cường, ha ha ha.”

Một gã cao cấp giáo sư thất tinh cấp bậc cũng cười nói: “ Không chỉ có thế, cách thức người đánh bại Cổ Lan, làm cho người ta sợ hãi, lấy thân phận tam hoàng tử, có thể làm hắc cam tâm tình nguyện, mở miệng nhận thua, khiến trận đấu thành kinh điển, uy danh của Thiên Phong học viện tăng cao, nói vậy sang năm đầu mùa xuân tân sinh nhập học điển lễ, nhân số chắc chắn sẽ có đột phá lớn. Xem ra chúng ta nên sớm xem xét đến vấn đề tăng lương thôi ! Ha ha ha...”

Giáo sư học viện quan tâm nhất vẫn là nhân số đệ tử nhập học, cùng với tố chất đệ tử, trước đó đệ tử tiềm chất cao tất cả bị Kỳ Vũ vương gia học viện sở hữu, bắt đầu sang năm, có lẽ sẽ có nhiều chuyển biến.

Vì sao? Bởi vì Dịch Vân biểu hiện quá tuyệt vời, hiệu ứng danh nhân, Thiên phong học viện dạy dỗ ra kỳ tài.

Mọi người vây quanh, lời lẽ chúc mừng không dứt, Dịch Vân cảm thấy rất mệt mỏi.

Một trận chiến với Cổ Lan, ngoại trừ đấu khí ở ngoài, đem thủy hỏa lưỡng hệ ma lực của hắc tiêu hao sạch sẽ, lúc ấy trong trận đấu bị nhiệt huyết từ chung quanh kích động nên hắc không biết, hiện tại cảm thấy mệt mỏi cực độ.

Ca Đức phát hiện dị trạng của Dịch Vân, thầm mắng mình sơ ý, thấy trạng thái đám đệ tử cũng không còn chú ý Dịch Vân, liền nói: “Kế tiếp học viện chúng ta chỉ còn hai trận đấu, người có thể không cần xem, quay về trước tu luyện hồi phục ma lực hao tổn đi.”

Dịch Vân chưa kịp trả lời, Ước Hàn đã cướp lời nói : “ Đúng vậy, trải qua trận chiến vừa rồi, Dịch Vân chắc mệt chết được, ta đưa hắc trở về.”

Đang lúc hành tẩu, Ước Hàn hưng phấn nói : “Nguyên lai người có song hệ tương khắc thuộc tính, còn đồng thời đạt tới lục tinh trung giai lĩnh vực, thật là hết chỗ nói! Cùng với lúc thi đấu tại học viện, và trước trận đấu toàn bộ không phải là thực lực chân chính của người, thời điểm người thi triển nhất thủy chúc ma pháp, Ca Đức phó viện trưởng kinh động cảm chút nữa rơi xuống đất.”

Dịch Vân mỉm cười khi nghe Ước Hàn nói về tình hình trận đấu, hắc biết thêm tình hình những trận đấu sau, Dịch Vân rõ ràng thái độ của hắc đối với mình đã đột nhiên chuyển biến.

Hắc tại trận đấu hai mươi lăm cường giả bị Cổ Lan đánh bại hoàn toàn, mà Cổ Lan lại thua vào tay mình, có một quy luật, mạnh được yếu thua, Ước hàn bội phục mình vì là cường giả, tựa như đối đãi với người bài danh thứ nhất, thứ hai của học viện là Khắc Lý Mạn cùng An Na vậy.

Cổ Lan mạnh không cần nghi hoặc, ngay cả An Na cũng thật tâm nói như vậy, mà Dịch Vân đánh bại hắc, trong lòng Ước Hàn, Dịch Vân đã cùng độ cao với người mạnh nhất học viện An Na và Khắc Lý Mạn.

Hắc từng khinh thường Dịch Vân, vì thực lực, hiện tại hắc bội phục Dịch Vân, cũng vì thực lực, mạnh yếu khác nhau, hai loại tâm tính, thế giới cường giả thực lực là chân lý duy nhất, chân lý đáng ghét, thế giới hiện thực.

Muốn đạt được sự tôn trọng, phải đem thực lực của mình đề thăng lên.

Gần đến khu nghỉ ngơi của học viện, Ước Hàn đưa tiễn đến đây, hắc còn phải trở về xem thi đấu, trước khi đi, hắc nói vọng lại: “ Dịch Vân, trước đây ta châm chọc, khiêu khích người, bởi vì muốn khơi dậy chiến ý của người, không có ý khác, mong người đừng trách tội. “

Dịch Vân cười nói: “Lúc ấy ta là người yếu nhất trong mười người dự thi, có khả năng làm liên lụy chính thể thi đấu của học viện nhất, những lời của người nói, bất quá, ta cũng không để trong lòng. “

Ước Hàn từng nói những lời kia, bất quá là khinh thường hắc thôi, có đáng là gì ?

Khó nghe nhất, lời nói đả thương người nhất hần đều cảm thụ qua, tất cả đều từ Lam Duy Nhĩ gia tộc trong ba năm, so với nhau, hần xem như lời Ước Hàn như đang khích lệ, không khỏi trào phúng.

“Tiểu tử không tệ.” Nhìn Ước hàn rời đi, Môn La cười nói:“ Cá tính bộc trực, là điển hình của vũ giả, chỉ tiếc hần cũng như đại bộ phận vũ giả đều có bệnh chung, ngày sau thành tựu hữu hạn.”

Bệnh chung của vũ giả, nhận cường cũng phục cường, nhìn lên cường giả thực lực so với mình mạnh hơn, thì tâm kính ngưỡng, làm sao có ý chí hướng về phía trước chiến đấu giành thắng lợi ?

Dịch Vân thì sao ?

Môn La, Tạp Lỗ Tư, Bối Lợi Mỗ tuy mạnh, hần đem tất cả làm mục tiêu, hoặc một mục tiêu siêu việt, không nhận cường cũng không phục cường !

Hai loại tâm tính, hai loại mục tiêu, hai quan niệm nhân sinh bất đồng.

Kế tiếp lục cường thi đấu tranh đoạt được tiến hành, một hồi tiếp theo một hồi, đã đánh thì hùng hực khí thế, cũng tuyệt vời, nhưng từ khi xem qua trận đấu kia, khán giả nhiệt tình giảm sút, tiếng vỗ tay thưa thớt đi không ít, ở dưới trận đấu còn đang tiến hành, nhưng cái mà họ chờ đợi trong lòng, lại là hai ngày sau tiền tam cường tấn cấp thi đấu.

Một thiếu niên tóc đen, mọi người chờ mong.

Lúc trận đấu nhỏ dành cho trăm cường giả bắt đầu, hần là người mọi người không xem trọng nhất, lại có khả năng dựa vào vận khí tấn cấp, thắng đến trận vừa rồi đả bại tam hoàng tử Cổ Lan, thủy hỏa song hệ ma pháp hiện thế, ngốc tử cũng biết hần ẩn tàng thực lực, không phải dựa vào vận khí, mà là thực lực.

Đối lập với đỉnh phong cường giả, lục tinh trung giai khiêu thực lực ? Bọn họ không biết, chỉ mún xem thiếu niên kia có thể làm mọi người ngạc nhiên thế nào trong trận đấu, kỳ tích có thể kéo dài nữa hay không.

Người thường xem náo nhiệt, trong nghề xem môn đạo, trên khán đài , Ba Nạp Đồn xanh mặt, đối với trận đấu đang tiến hành ở dưới như không thấy, không hề hứng thú, trầm tư thật lâu, hần mới chậm rãi nói :

“Thủy hỏa song hệ ma lực thật sự bất khả tư nghị ! Trận chiến hần với tam hoàng tử Cổ lan, có kết quả như thế trước đó ai có thể nghĩ đến đây?”

Mặc Tây một bên nghe, không dám mở miệng, đối với thực lực thiếu niên kia phán đoán, hần đã sai lầm quá xa, sự thật thắng hùng biện, tuy rằng rất không muốn thừa nhận, nhưng giờ phút này hần cũng không thể không nhận, cái làm hần nhìn không thấu thiếu niên, thực lực quá mạnh mẽ.

Trải qua đắn đo suy tính, Bá Nạp Đồn hạ quyết tâm, trầm giọng nói: “Người lập tức giúp ta an bài, bằng lễ tiết chính thức, ta muốn cùng với người kia, kêu Dịch Vân thiếu niên gặp mặt một lần, trong vòng một tuần, càng nhanh càng tốt !”

Bá Nạp Đồn biết, sau trận đấu vừa rồi, đối với thiếu niên kia người có ý tất không ít, không chỉ Lam Duy Nhĩ gia tộc hần, còn tam đại thế lực khác, hơn mười trung đẳng gia tộc, cùng với, Kỳ Vũ vương thất cũng sẽ đồng dạng ra quyết định.

Người cạnh tranh nhiều như thế, muốn là người thứ nhất, phải nhanh ! Hần có mười phần tin tưởng, chỉ cần hần ra điều kiện, Kỳ Vũ vương thất không nhất định có thể cho qua, bất luận quá trình như thế nào, hần chỉ muốn một loại kết quả “Dịch Vân. Tất Nhĩ Đạt ? Không quản thân phận chân chính của người ra sao, Lam Duy Nhĩ gia tộc ta đã quyết định rồi, nếu không chiếm được thì chỉ có thể làm người trở thành người chết !”.

Nhân tài, không phải mật đường, thì là độc dược, lợi ích gia tộc là cao nhất, Bá Nạp Đồn hơn phân nửa sinh tâm nghi kỵ.

257. Chương 258: Lãng Khách

Nhìn sắc mặt các vị gia chủ trên khu khách quý biển ảo, Cát Âu đương nhiên biết bọn họ suy nghĩ cái gì, bởi vì hần cũng là tộc trưởng, minh bạch loại tâm tình như vậy, bất quá, giờ phút này, trong lòng hần tính

toán một chút, cảm thấy một chút may mắn, tình cảm vui sướng, đúng vậy, hạnh phúc đến rơi lệ.

Nói về bản thân gia tộc Kiệt Nặc Tư trước kia gặp Dịch Vân, An trưởng lão một bên nói: “Tộc trưởng, chuyện vừa qua hoàn toàn vượt khỏi dự liệu của chúng ta, đối với thực lực của hắc chúng ta đánh giá sai nghiêm trọng, kết quả trận chiến với Cổ Lan thực là kỳ tích a, gia tộc chúng ta sớm tiếp xúc hắc, nhưng đều ngu xuẩn xem nhẹ hắc, sai lầm loại này, không được phạm phải !”

Một gã trưởng lão thâm niên nói: “Hôm nay Dịch Vân lộ ra thực lực thủy hỏa song thuộc tính, cũng mở ra một con đường lớn về ma pháp tu luyện trước nay chưa từng có, không ít thế gia hào môn đối với hắc có hứng thú, không tiếc chi phí muốn tới mời chào hắc, Kiệt Nặc Tư gia tộc chúng ta phải hay không nên xuất ra một chút đối sách ?”

Gật gật đầu, một trưởng lão khác cũng nói “Hắc hiện tại tuy là cùng chúng ta duy trì quan hệ hợp tác, nhưng nói cho cùng, cũng chỉ là giao dịch qua lại, không tính là một thành viên trong gia tộc chúng ta, ta kiến nghị, không bằng chúng ta cho hắc một chức vị trưởng lão, số tiền lớn cùng đại quyền, để hắc chính thức gia nhập gia tộc chúng ta mới là thượng sách.”

Trầm ngâm giây lát, Cát Âm quay đầu hỏi: “Dịch An, ý tứ của người thế nào?”

Dịch An trưởng lão tịnh không phải là người của Kiệt Nặc Tư gia tộc, thời trẻ được tộc trưởng lôi kéo vào gia tộc, tuế nguyệt trăm năm, sớm đã có căn cơ vững chắc tại gia tộc Kiệt Nặc Tư, lòng trung thành, năng lực, thực lực, đều được thông qua, không cần phải nghi ngờ, uy tín trong gia tộc chỉ dưới tộc trưởng, Cát Âm thà rằng hoài nghi chính mình, cũng sẽ chọn tin tưởng phán đoán của Dịch An.

“Cách nhìn của ta, duy trì hiện trạng là tốt nhất.” Dịch An chậm rãi nói, “Từ tác phong làm việc của Dịch Vân từ trước tới nay, hắc đối với quyền thế địa vị không cảm thấy hứng thú, thứ hắc muốn là cái gì, chúng ta hoàn toàn không biết, cũng không chắc lo được, huống hồ, gia tộc chúng ta làm thế nào xuất ra được điều kiện tốt hơn so với tứ đại gia tộc cùng Kỳ Vũ vương thất ?”

“Người này, chỉ có thể lấy tình lý hậu ý mà đối đãi, việc lôi kéo chỉ là chữa lợn lành thành lợn què mà thôi.”

Cát Âm gật đầu đồng ý: “Lấy nội tình hắc hiện nay biểu hiện ra ngoài, địa vị trưởng lão hắc không để trong mắt, huống chi, thân phận lai lịch của hắc còn là một câu hỏi, thân phận phía sau cũng tuyệt đối không đơn giản, những người khác muốn lấy quyền vị để lôi kéo, chỉ có đợi mà mất mát. Kiệt Nặc Tư gia tộc chúng ta có thể cùng hắc bảo trì quan hệ bạn bè, cũng còn hơn các đại gia tộc kia cùng với Kỳ Vũ vương thất rất nhiều, cho nên không cần thiết đi làm cái việc dư thừa là lôi kéo hắc !”

Dịch An cười nói. “Gia tộc chúng ta có hai người Ngạc Đa Đồ và Ny Khải hắc coi là bằng hữu, còn có A Lôi Lạp, chỉ cần duy trì chừng ấy quan hệ, Dịch Vân hắc tất nhiên nghiêng về phía gia tộc chúng ta bên này, bởi vậy, cái chúng ta cần suy tính, lại không phải là làm thế nào lôi kéo hắc, mà là đối đãi với ba người kia như thế nào.”

“A... Ngạc Đa Đồ hiện tại đang ở đâu?”

“Hắc phụ trách mua bán cho kế hoạch xây dựng lại khối mộ viên, đang ở bên kia giám sát tiến hành thi công, cái việc vô tích sự này, là hắc tự nguyện gánh vác.” Một gã trưởng lão đáp.

Ngạc Đa Đồ tuy là văn chức nhân viên của gia tộc, nhưng năng lực làm việc của hắc lại là nhất lưu, hiệu suất, hiệu quả tuyệt không qua loa, Dịch Vân giao việc xuống, Kiệt Nặc Tư gia tộc không dám phớt lờ, làm thật tốt còn chưa đủ, phải làm được mức tốt nhất mới chịu, giao cho Ngạc Đa Đồ đến quản lý toàn bộ, là để Cát Âm có thể yên tâm.

“À, như vậy đi, chờ đại hội kết thúc, sau khi trở lại Thiên Phong thành, liền lập tức đem Ngạc Đa Đồ phá lệ tấn chức trưởng lão chính thức của gia tộc đi, Ny Khải vẫn là đệ tử không cần vội, nhưng trước cứ cấp cho năng vụ chức phó trưởng lão, mà A Lôi Lạp càng phải quan tâm hơn mới được.” Cát Âm kết luận.

Thân phận Dịch Vân, hắc vẫn nhận định chắc chắn là đệ tử trọng yếu của một đại gia tộc nào đó, nếu không tuyệt không thể xuất ra nhiều cực phẩm ma binh như vậy để giao dịch, chỉ là, hiện tại Vương thất cùng với các đại gia tộc đều đã tỏ thái độ muốn lôi kéo, Dịch Vân tất không phải thành viên của bọn họ, như vậy, hắc đến từ gia tộc nào?

Tại Kỳ Vũ đế quốc, gia tộc có thể một lần lấy ra hơn mười thanh ma pháp binh khí, nhẹ nhàng quăng ra, những gia tộc này hôm nay đều ngồi ở khu khán đài dành cho khách quý, không là bọn họ thì còn ai vào đây, mà thế lực ẩn mật kia còn chưa có nổi lên trên bàn tiệc, hơn nữa, lấy cá tính trầm lặng của Dịch Vân, lại quyết định tham gia Kỳ Vũ ma đấu đại hội là vì sao?

Nghĩ đến đây, Cát Âu đã lại đau đầu, liên tiếp những vấn đề nan giải hiện lên.

Hai trường đấu còn lại, hai bên thực lực cân bằng, đánh tương đối lâu, sau hai canh giờ, vòng đấu lục cường do mười hai tuyển thủ tranh đấu mới kết thúc..

Các trận đấu ngày hôm nay chính thức kết thúc, hai ngày sau công bố, thi đấu cho những người bài danh từ thứ bảy đến thứ mười hai, lấy một ngày ba trận làm phương thức tiến hành, có an bài như vậy, cũng là muốn thuận lợi cho các tuyển thủ tấn cấp có đủ thời gian nghỉ ngơi và hồi phục, có thể đạt tình trạng tốt nhất để đối mặt với các trận đấu ngày càng khốc liệt .

Trận đấu kéo dài có thể khiến tất cả mệt mỏi, cần nghỉ ngơi một thời gian để hồi phục, nhân viên đại hội lần khán giả đều rõ điểm này.

“Tam ca, huynh không sao chứ?” Diễm Na công chúa đi vào khu nghỉ ngơi của Kỳ Vũ học viện, nàng có chút lo lắng về tình trạng của Cổ Lan.

Lúc trước Cổ Lan tràn ngập tin tưởng, gặp được người yếu nhất trong mười hai danh tuyển thủ, thể魄 thăm này, là muội tử nàng tự tay rút ra, nguyên tưởng rằng thật là thể tốt, lại trở thành một báo đáp tồi tệ đến không tưởng, niềm tin đổ vỡ, Cổ Lan thua khiến cho nàng lo lắng. Tính cách tam ca Diễm Na hiểu rõ, từ trước tới nay, tâm cao khí ngạo, nếu như đánh bại hẳn chính là tứ đại gia tộc huyết kế đệ tử, Cổ Lan chỉ cảm thấy thống khoái, Uy danh của huyết kế công pháp, ngay cả công chúa nàng chưa từng tu tập qua ma khí này cũng từng nghe nói, nhưng hôm nay đem hẳn đánh bại, lại là một gã thiếu niên không danh không tiếng, kỳ vọng tan vỡ, cũng đã kích lòng tự trọng, nàng không yên tâm về hẳn.

Vượt ngoài ý muốn, Cổ Lan cười rất thoải mái, “Vương muội, không cần lo lắng cho Tam ca, một trường đấu kia, ta đánh rất sảng khoái, tuy là thua nhưng là một hồi chiến đấu hay nhất trước giờ chưa từng gặp qua, trận đấu tuyệt vời, đối thủ đáng kính trọng, ta thua tâm phục khẩu phục, có bại cũng rất thoải mái.” biểu hiện không lưỡng lự trước, một lời này khiến cho Diễm Na ngơ ngẩn cả người.

Cổ Lan lôi kéo nàng đi ra khu nghỉ ngơi của Thiên Phong học viện, cười nói “Ta hiện tại tâm tình thoải mái, rất ít khi được vui vẻ như vậy, Vương muội, đêm nay bồi Tam ca uống chút rượu nhé, tâm tình giờ phút này, uống vào, không phải là khổ tửu, mà là mỹ tửu.”

“Diễm Na nhất định bồi tiếp, chỉ cần Tam Ca được vui vẻ.” Diễm Na cười nói.

Áo Nhĩ Ba có chín người con , sáu hoàng tử, ba công chúa, trong đó, cảm tình giữa Cổ Lan và Diễm Na là tốt nhất, bọn họ là huynh muội một mẹ sinh ra, từ nhỏ đến lớn cùng chơi đùa, lấy phương thức này mà bồi dưỡng ra tình cảm, đương nhiên không phải những huynh đệ tỷ muội vương tộc khác có thể so sánh được.

Mà bên kia, cũng có hai người cùng loại với bọn họ, Ma Đa cùng với Phụ Á, là huynh muội tình cảm nhất trong gia tộc Lam Duy Nhĩ.

Nghe tiếng cười tam hoàng tử Cổ Lan trước khi đi, Phụ Á sắc mặt trầm xuống, nguyên là hi vọng nhìn thấy hẳn có thể hưng hăng dạy tên tiểu tử đáng giận kia một bài học, không ngờ hẳn lại thua, thua không chút cấu kính, còn tặng bốc tên tiểu tử kia, Phụ Á nghe thấy buồn bực, tức giận không có chỗ phát tiết.

“Tiểu Á, trận đấu cũng đã xong rồi, như thế nào lại trưng ra cái mặt xấu xa thế?” Ma Đa hỏi.

“Còn không phải cái tên tiểu tử đáng kính tởm kia sao, nguyên lai hẳn đấu với muội không xuất ra toàn lực, đây không phải là khinh thường muội sao ? Đầu tiên là trên lời đài hạ nhục muội, bây giờ lại hạ nhục muội thêm một lần nữa, thật sự rất đáng giận !” Phụ Á nghiêng răng nghiêng lợi cả giận nói.

Ma Đa lắc đầu, “ Hẳn đơn dụng thủy hệ ma pháp có thể đánh bại muội, cần gì phải lộ ra con bài tẩy của mình ? Gia gia nói quả không sai, thực lực muội cùng với hẳn không bằng, không nên nghĩ nhiều nữa.”

Phụ Á nghe vậy nhất thời trầm xuống, nàng tuy là trong đấu nóng nảy, đối với Dịch Vân cực kỳ căm hận, nhưng suy nghĩ vẫn rõ ràng.

“Cho tới giờ, nàng cho rằng cho rằng Dịch Vân này dựa vào vận khí mà tiến vào trận đấu, cũng lấy vận khí mới có thể vượt qua nàng, một trận chiến với Cổ Lan, thủy hỏa song hệ ma pháp thể hiện, nàng mới biết được là sai quá nhiều, hận ý vẫn còn, thế nhưng lòng tự trọng cao ngạo đã vỡ tan, vốn định lại khiêu chiến Dịch Vân, mà lòng tự tin một chút cũng không có.

Tiểu tử ghê tởm, thực sự tức chết người, khuất nhục không đòi về được !

Nàng cảm giác vô cùng ghen ghét.

Nghĩ một chút, Phụ Á ngẩng đầu hỏi: “Tam ca. hần hôm nay đã đem con bài tẩy hoàn toàn mở lên, hần đây chính là toàn bộ thực lực của hần, thủy hỏa song hệ ma pháp phối hợp thật khó chơi, nếu là chống lại hần, huynh có bao nhiêu tin tưởng đắc thắng?”

Cười cười, Ma Đa không đáp, chỉ nói, “Vừa rồi gia gia truyền tới tin tức, muốn chúng ta sau trận đấu trở về gia tộc, cùng nhau trở về, chắc hẳn gia gia cùng phụ thân đang chờ đấy. ”

Trận đấu chấm dứt, mọi người dần dần rời khỏi đấu trường, tâm tình kích động vẫn như cũ trào dâng trong lòng, trong Kỳ Vũ thành tất cả tửu quán lớn nhỏ đều không còn chỗ ngồi, bàn luận đều là trận chiến hôm nay giữa tam hoàng tử cùng với thiếu niên tóc đen, tuy rằng bọn họ cũng đều không hiểu ma pháp đấu khí ảo diệu, chỉ là dân chúng giống nhau, vẫn có thể đem cả trường đấu phân chia thành hơn mười đoạn đơn lẻ, sau đó như mấy lão giang hồ lưu lạc, tán gẫu đàm luận hơn mấy ngày đêm.

Hai ngày sau tam cường thi đấu, tất cả mọi người đều chờ mong.

Mặt trời đã tắt, màn đêm buông xuống.

Nhìn thành thị to lớn dài mấy dặm chìm trong bóng đêm, một nữ hài khoảng chừng mười lăm mười sáu tuổi vui vẻ kêu lên : “Lão sư, chúng ta rốt cuộc đến Kỳ Vũ thành rồi, vừa kịp lúc ăn bữa tối, chúng ta mau đi vào trong thành ăn một bữa thật ngon nào !”

“Hỗn trưởng!” Một lão giả mặc áo bào đen nổi giận mắng: “Ta đã nói qua vài lần? Lấy tình hình của ngươi bây giờ, một chút đồ vật đều không được ăn, mà ngay cả uống nước, một ngày nhiều nhất cũng chỉ ba lần, sớm trưa tối đều một ngụm, hơn cũng không được, hiểu không?”

“Nhưng gần một tuần nay ta chưa ăn cái gì, mỗi ngày chỉ có uống nước, mau đói chết mất.”

“Lắm lời, thể chất của ngươi khác hẳn với thường nhân, cho dù là một hai tháng không ăn gì, ngươi cũng không chết đói, người nếu còn đòi hỏi, đừng có trách vì sư đánh ngươi một trận!”

Thiếu nữ nghe vậy thì như kinh hoàng nhảy dựng lên, hai tay khoanh lại thấp giọng nói .

“Biết rồi, ta không ăn gì nữa là được, lão sư ngươi cũng đừng có đánh ta nha.”

“Hừ, ngươi cũng đừng trách vì sư nghiêm khắc, đây tất cả đều là suy nghĩ cho ngươi, cũng chỉ còn kém một bước thôi, chờ ngươi có thể thuận lợi tiến vào thất tinh linh vực, ngươi muốn ăn cái gì, vì sư đều mua cho ngươi.” Lão giả rất hài lòng với biểu hiện của thiếu nữ, gật đầu nói.

“Biết rồi.” Thiếu nữ bĩu môi, tâm bất cam tình bất nguyệt miễn cưỡng nói.

Nhìn đến đại thành phương xa, lão giả lại nói “Tìm một chỗ nghỉ ngơi ngay ngoài đồng đi, ngươi lập tức tu luyện, nội trong vòng mười ngày tiến vào thất tinh linh vực, nếu không phải vì đáp ứng những gì lão hữu yêu cầu, vì sư cũng sẽ không vào thời kỳ máu chốt mang ngươi tới đây, thời cơ không đúng a, cái tên hỗn trưởng chết tiệt kia cũng thực ép người mà. ”

Dưới ánh trăng bàng bạc, trong đêm tối, hai lã khách tới nơi đây, một già một trẻ, một sư một đồ, vì phó ước mà đến.

258. Chương 259: Một Khối Đất, Một Dòng Họ

Đại sảnh Kỳ Vũ hoàng cung.

“Cái gì? Cự tuyệt rồi sao? Ngay cả bốn vương mời cũng dám cự tuyệt ?” Áo Nhĩ Ba cả giận nói.

“Bệ hạ!” Kiệt Mễ Đạt nói, “Cự tuyệt cũng không phải thiếu niên kia, mà là Mễ Nặc viện trưởng Thiên Phong học viện, căn cứ theo tin tức từ quan tiếp đón truyền tới, hẳn có nói là, trong lúc thi đấu, bất luận cái gì ảnh hưởng đến tâm lý của tuyển thủ đều không cho phép, nghe nói những thư mời của các thế gia khác, Mễ Nặc cũng là lấy lý do này, cấp lui về, cùng Dịch Vân thiếu niên kia không có quan hệ. ”

“Là Mễ Nặc hả? vẫn là hội phó học viện tính nét ngoan cố. ”

Học viện phái chính là những người cả đời đều ở tại học viện, cho dù dạy dỗ ra các cường giả cao tinh, đối với đấu đá chính trị cùng với thế gia đại tộc quyền vị không hề có hứng thú, đối với những người này mà nói, dây dề đệ tử có tốt chất tốt, cùng với như thế nào đề cao danh tiếng học viện mới là sự tình tối trọng yếu.

Từ rất lâu rồi, chỉ cần vi phạm nguyên tắc dạy học của bọn họ, cho dù là mệnh lệnh Vương thất cũng không phục tùng, không chỉ Mễ Nặc, bao gồm An Kiệt La, cùng với các viện trưởng đại học viện ở bên trong, đều có xú tính giông nhau, cho nên mới có học viện phái trước nay theo trường phái bảo thủ.

Mà những viện trưởng này không phục Vương thất, đã không phải là lần đầu.

Tuy là như thế, Áo Nhĩ Ba cũng không thể trách cứ, các giáo chức cường giả này tất cả đều là tài sản tối trọng yếu của đế quốc, nhiều lần không thỏa hiệp, cũng đều là bọn họ chiếm phần hợp lý, có điều kiên trì, mới có thể đào tạo ra lương tài, đạo lý này Áo Nhĩ Ba cũng là minh bạch.

“Như vậy, chờ ma đấu đại hội chấm dứt, lại an bài cho bốn vương gặp mặt thiếu niên kia đi.”

Biết rõ về Mễ Nặc, Áo Nhĩ Ba cũng hết cách rồi.

“Bệ hạ, đối với việc muốn chiêu lãm thiếu niên kia, thần có một ý tưởng rất hay.” Kiệt Mễ Đạt nói, “Không bằng nhân tiện giao cho tam hoàng tử cùng với trưởng công chúa tiến hành đi được không?”

“Ồ? Đây là vì sao? ”

Kiệt Mễ Đạt cười nói: “Bọn họ đều cùng với thiếu niên kia có duyên gặp mặt một lần, thanh niên nhân gặp mặt nói chuyện tốt hơn là dùng nghi thức chào mời của vương thất, dù sao cũng sẽ mất tự nhiên. Hơn nữa từ kết quả trận đấu ngày hôm nay có thể thấy, bọn họ chính xác có sự tôn trọng lẫn nhau, cho nên mới có thể tạo ra trận đấu chấn động nhân tâm kia. Cổ Lan cùng với Điển Na hai người là nhân tuyển tốt nhất đại diện Vương Thất ta ra mặt chiêu lãm”

“Ồ, Cổ Lan vừa thua trận nguyên là trận đấu nắm chắc phần thắng, hiện tại tình hình của hắn có tốt không?”

“Lúc thần vừa trở lại đây, có nhìn thấy hắn cùng với Điển Na công chúa đang ở trong đại hoa viên hoàng cung đối ẩm, tâm tình xem ra không tệ, cười cười nói nói, cũng không có bị bại chiến hôm nay ảnh hưởng.”

“Cùng với Điển Na đối ẩm tâm sự? Hắn ngày mai không phải còn tư cách thi đấu tranh bài danh từ thứ bảy đến thứ mười hai sao, như thế nào có thể thả lỏng?” Áo Nhĩ Ba có chút kinh ngạc, lấy tính tình Cổ Lan, sẽ không có loại này tâm trạng chơi đùa bừa bãi, cử chỉ hoang đường này, tam hoàng tử cũng không có bất luận tình trạng chán nản, trong lời nói trái lại thấu phát ra sự bình tĩnh tự tin, hai ngày sau bài danh thi đấu hẳn trong lòng phải là rõ ràng mới đúng.” Kiệt Mễ Đạt nói: “Thành thật mà nói, cá nhân thần cảm giác tâm cảnh hắn hiện tại có được so với trước đề thăng không ít, ngày hôm nay một bại, đối với hắn không có chỗ nào xấu, chỉ có chỗ tốt nói không hết.” Sững sờ qua đi, Áo Nhĩ Ba gật gật đầu, cũng vừa lòng đối với phản ứng của Cổ Lan sau khi bại chiến.

Cổ Lan là thiên tài của Vương tộc, mà thiên tài không thể thừa nhận áp lực thì cũng chỉ có thể là thứ đồ sứ tinh mỹ, có thể bây giờ đã là hoàn hảo, chứ nếu tâm cảnh bị phá, vĩnh viễn không làm nên trò trống gì.

Biểu hiện bây giờ của Cổ Lan, càng chứng minh hắn không phải là đồ sứ, mà là thiết khí, có thể càng tôi luyện càng cứng rắn.

“Đề nghị đúng lắm, cứ làm như thế !”

Đại sảnh Lam Duy Nhĩ gia tộc, trong một quang ảnh sáng trắng, đang truyền phát hình trận đấu thứ tư ngày hôm nay, hình ảnh chiến đấu của Dịch Vân cùng với Cổ Lan.

Bá Nạp Đồn ngồi ở ghế chủ tọa, trầm tĩnh mà nhìn, sau lưng hắn đứng chặt kín gia tộc cao tăng cùng với trực hệ đệ tử. Mặc Tây cùng ngồi ở một bên, bộ dạng cũng là trợn mắt nhìn vào trong hình ảnh tiến hành chiến đấu, Dịch Vân đầm đẩm lên ngực, là nghi thức cao quý trên chiến trường, tiếng hoan hô chấn động nhân tâm, bạch sắc tiêu tán, chiến đấu chấm dứt.

Đây là lần thứ ba mọi người xem lại, cố tình dùng hết ba bản kí lục ma tinh đất đỏ, có thể so sánh với kết quả thi đấu, vẫn như cũ làm cho bọn họ cảm giác nhiệt huyết sôi trào, không thể phủ nhận, từ đầu đại hội đến nay, đây là trận đấu xuất sắc nhất, mà đặc sắc thứ hai, lại là trận đấu khuất phục Phụ Á, hai loại phương thức chiến đấu hoàn toàn bất đồng, tất cả đều là do cùng gã thiếu niên hoàn thành.

Trầm lặng trong chốc lát, Bá Nạp Đồn nói: “Xem ba lượt, con bài tẩy của thiếu niên kia đã rõ ràng ...”

Thuỷ hoả song hệ ma pháp phối hợp, chân không đoạn tầng, lại thêm tốc độ thi pháp không bình thường, tuy mạnh, nhưng không hơn gì cái kia ! Chỉ là, thân pháp của hắn vào thời điểm cuối cùng tránh thoát kiếm kỹ của vương tộc, tốc độ nháy mắt tăng vọt, đây rốt cục như thế nào mới làm được, vẫn như cũ nan giải, Bá Nạp Đồn nhìn không rõ, chính là lĩnh vực pháp tắc!

Lĩnh vực pháp tắc uy năng mặc dùng cùng với cường độ đấu khí quan hệ mật thiết, nhưng phát động nó cũng không dùng đến thi triển đấu khí, hơn nữa thời gian duy trì ngắn ngủi chỉ một cái chớp mắt, đây chỉ có thể nương theo tu luyện Huyết Kế đấu khí mới có thể thức tỉnh pháp tắc. Chúng nhân đối với ấn tượng ban đầu về thân phận pháp cuồng của Dịch Vân đã trở thành một bản ghi cứng nhắc, đương nhiên là nghĩ không ra chỗ đó.

Hơn nữa, đặc tính lĩnh vực của Dịch Vân đến tột cùng là thuộc loại nào, nên phân vào thể loại nào, ngay cả Môn La cũng nhìn không ra, giờ phút này ở đây, giữa mọi người, tối cường chính là Bá Nạp Đồn, cũng chẳng qua là cấp bậc bát tinh vô tướng, căn bản là không có khả năng phát giác ra.

“Cái này hoàn toàn vượt qua năng lực của một gã pháp cuồng, đến tột cùng là như thế nào mới làm được?” Ngón tay không ngừng gõ xuống bàn trà, Bá Nạp Đồn lẩm bẩm.

Nhân tính, chính là như vậy, chung quy không biết làm cho người ta tò mò, cũng làm cho người ta sợ hãi.

Đối với Bá Nạp Đồn mà nói, chỉ là tò mò, mà Phụ Á cuối cùng đem Dịch Vân xem như là địch thủ lại đang sợ hãi.

Liên tục nhìn ba lượt ma pháp hình ảnh, kể cả hôm nay chính mắt thấy trận đấu, tổng cộng là bốn lần, nàng vẫn như cũ không hiểu được, chỉ cảm thấy chiêu thức hóa giải các thể công của hắn tầng tầng bí ẩn, nàng tự biết chính mình không có cách nào làm được, cho dù là cấp Tứ tinh.

Tuy rằng không cam lòng, nhưng rốt cuộc không khơi dậy nổi dũng khí khiêu chiến Dịch Vân.

“Xem qua trận đấu hôm nay, ta đã quyết định rồi, quyết định không tiếc chi phí, cũng phải đem thiếu niên kia lôi kéo về Lam Duy Nhĩ gia tộc chúng ta.” Dừng một chút, Bá Nạp Đồn trầm giọng nói, “Đây là quyết định của bốn tướng, các ngươi có dị nghị gì không?”

Chức vị Bá Nạp Đồn là tướng quân Kỳ Vũ đế quốc quyền lực cao nhất, tuy rằng chỉ là bát tinh tướng cấp vũ giả, đế quốc thực có thể thắng được hắn có không ít người, nhưng nếu nói đến cầm binh đánh giặc, huấn luyện quân đội, hắn lại là ngồi ở vị trí đệ nhất Kỳ Vũ Đế Quốc, không ai có thể hơn được hắn, là điển hình toàn vẹn nhất trong quân đội, có uy danh truyền kỳ tướng quân.

Một khi hắn tự xưng hai chữ bốn tướng, sẽ đại biểu hắn phát xuống quân lệnh, quyết định không được sửa đổi, mọi người biết rõ tính nết lão tộc trưởng, đương nhiên không ai dị nghị. Hai lần kinh nghiệm bị trách móc, chỉ cần chuyện có liên quan với thiếu niên kia, hắn đều xui xẻo, Mặc Tây lần này đương nhiên sẽ không nói thêm gì nữa, chỉ có thể yên lặng chấp nhận với quyết định này.

Bối Cách lúc này nói: “Phụ thân, thư mời của gia tộc chúng ta sớm đã bị gửi trả về, nếu như muốn chiêu lãm, có thể phải chờ đến lúc đại hội bế mạc.”

Khoát tay áo, biểu tình Bá Nạp Đồn như đã sớm biết chuyện đó, “Tính tình quái dị của lão Mễ Nặc ai không biết, chắc hẳn bao gồm cả Vương thất bên trong, tất cả thỉnh hàm đều bị hắn cự tuyệt, cái này cũng

không sao, ta đã dự định xuất ra điều kiện chiêu lãm, hần hần là sẽ nhận lấy, chỉ cần có thể giao đến tay thiếu niên gọi là Dịch Vân kia, cũng nhất định làm cho hần vừa lòng, việc chiêu lãm này, ta có tin tưởng !”

Mọi người nghe vậy đồng loạt gật đầu, Bá Nạp Đồn đưa ra điều kiện, từng dọa cho bọn họ một cú sốc, thật sự quá hậu hĩnh, tuyệt đối không có bất luận kẻ nào có thể cự tuyệt nổi. “Ma Đa, xem qua trận đấu hôm nay, nếu là người cùng thiếu niên kia, lấy được mấy phần thắng lợi?” Bá Nạp Đồn đột nhiên hỏi ?

Ma Đa từ phía sau đám người đi ra, chỉ thấy mặt hần tiểu ý như đi mời rượu “Gia gia, cùng là vấn đề này, Phụ Á cũng hỏi qua, đáp án của ta, là mười thành !”

Lần trả lời này khiến Mặc Tây hết sức hài lòng, Ma Đại trưởng lão, con thứ ba của hần, là con trai xuất sắc nhất của hần, cuối cùng làm hần tự hào.

Mặc Tây cười nói, “Đây là đương nhiên ! Phụ thân, người cũng biết, Ma Đa có thể tùy thời đều có thể tiến vào thất tinh lĩnh vực thực lực, tam hoàng tử Cổ Lan căn bản không phải là đối thủ của hần, người thiếu niên kia cũng không thể ngoại lệ.”

Gật gật đầu, Ma Đại trưởng lão tự tin hơn nói: “Thiếu niên kia xuất ra thực lực quả thật vượt xa dự liệu của con, nhưng là, thủy hỏa song hệ phối hợp, ở trong mắt con bất quá chỉ là chiêu thức hoa mỹ, với lực lượng tuyệt đối trước mặt ... tiểu chiêu tiểu thức là vô dụng, ma pháp lực tinh trung giai yếu đuối, cơ bản nhất trong đối chiến giữa các cường giả chính là cường độ lực lượng, cho nên, hần không đáng để sợ hãi.”

“Đại hội đến nay còn lại sáu gã tuyển thủ, cũng không biết có cơ hội gặp phải hần hay không, cá nhân con thực ra thập phần hi vọng có thể được an bài đánh với hần hần, con có mười thành tin tưởng !”

“Ừ !” Bá Nạp Đồn vừa lòng với với tự tin của Ma Đa.

Tới gần thất tinh thực lực, Huyết Kế công pháp Cuồng Lôi Phách Quyết, còn có kinh nghiệm chiến đấu, Ma Đa từng trải qua tôi luyện tại quân đội, cũng từng tham dự mấy trường chiến dịch chân thật, cũng không phải đệ tử ngoan ngoãn ở học viện có thể so sánh được, tự tin là hợp tình hợp lý.

Trận đấu đã được định, kết quả chiêu lãm cơ hồ cũng khẳng định, nghĩ tới đây, Bá Nạp Đồn hôm nay mới lần đầu tiên lộ ra nụ cười.

Trong rừng rậm, Dịch Vân ngồi ở trong lục tinh ma trận, nương theo ánh trăng ôn nhu, nhìn trong tay một quyển trục giấy mạ vàng khảm nạm tinh xảo, in lên một cái thiểm lôi hổ văn tộc ấn thật lớn, cảm nơi tay cảm giác tinh tế trầm xuống lắng đọng, đủ thấy quyển trục trân quý, bên trong đơn giản vài hàng chữ Dịch Vân nhìn thật lâu sau mới đặt xuống.

Ngửa đầu nhìn bầu trời, trên đỉnh đầu trăng sáng treo cao, gió nhẹ khẽ vuốt, hần lặng lẽ không nói gì.

“Quyển trục nạm vàng, gia tộc Lam Duy Nhĩ thỉnh hàm, bên trong viết cái gì ?” Môn La ngồi ở ngoài ma trận hỏi.

Dịch Vân mặt không chút thay đổi, thần nhiên nói, “Bất luận thành tích của ta tại đại hội lần này cuối cùng như thế nào, điều kiện của bọn họ, một chức trưởng lão, mười quân hàm, là quân đoàn trưởng quân đội quy mô năm nghìn người, một khối đất phong, một cái dòng họ. ”

Đất phong: nguyên văn phong địa: tức là đất được phong theo tước hiệu.

“Gì chứ ? Dòng họ?”

“Phong thưởng phạm vi trăm dặm Ái Đạt trấn, ta có thể biến thành khối lãnh địa riêng, đại quyền là tối cao trưởng lão của dòng họ Lam Duy Nhĩ, bọn họ đặc biệt ban thưởng, tiếp thụ ta trở thành bốn tộc trực hệ nhân viên, con cháu đời đời đều ban thưởng tên Lam Duy Nhĩ, hưởng hết thấy quyền lợi của Lam Duy Nhĩ gia tộc.”

Môn La không nói được gì ngây ngẩn cả người, một hồi, khoe miệng không ngừng mở rộng cất tiếng cười to đứng lên.

Ma đấu đại hội chưa chấm dứt, bọn họ đã đem phần thưởng cao nhất trong đại hội thưởng cho người khác, tựa như là vật đã nằm trong lòng bàn tay, lấy đất tổ vạn năm của Tư Đạt Đặc bộ tộc ban cho Dịch Vân, một tử tôn duy nhất Tư Đạt Đặc tới quản lý.

Cái tên Lam Duy Nhĩ, Dịch Vân từng vứt bỏ, hiện giờ bọn họ lại lần nữa cấp ngược về, còn lấy tên mỹ miều là ban thường dòng họ ...?

Chuyện vợ vẫn như thế, đảo lộn nhân quả trước sau, lật ngược phải trái trắng đen, Môn La không cười sao được?

“Như vậy, đáp án của người đầu ?” Môn La cười đến muốn tắt thở, ôm bụng cười lăn hồi.

Trong tay đột nhiên bùng lên một ngọn lửa, công văn chính thức với đầy đủ hiệu dụng luật pháp, quyền trực nạm vàng của Lam Duy Nhĩ gia tộc, nháy mắt lửa cháy không chút khói, tro tàn bay lượn trên ngọn lửa, một lát tiêu tán, chỉ là trong lòng hắc lửa nóng vừa mới dấy lên: “Dòng họ Lam Duy Nhĩ, ta sớm vứt bỏ, lãnh địa Ái Lạt trấn, chỉ có thể khắc tên Tư Đạt Đặc, đây là câu trả lời của ta!”

Ánh trắng màu bạc ôn nhu chiếu rọi, tàn lửa theo gió bay múa, thiếu niên trong ma trận, chậm rãi nhắm mắt lại.

259. Chương 260: Kẻ Đáng Sợ Nhất

Hai ngày sau, cuộc thi giữa sáu tuyển thủ chọn ra hai người mạnh nhất rốt cục bắt đầu.

Dịch Vân hai ngày này vẫn tu luyện ở ma trận trong rừng rậm, khi vào hội trường mới biết kết quả từ hạng bảy đến hạng mười hai.

Tam hoàng tử Cổ Lan từng cùng hắc tranh đấu xếp hạng tám, người thắng xếp hạng bảy chính là đệ tử của Kỳ Vũ học viện, xuất thân từ Mã Đình gia tộc, một trong tứ đại gia tộc của đế quốc..

Dịch Vân không có xem trận đấu, khi biết tin này liền hỏi “Huyết kế đệ tử của tứ đại gia tộc thực lực bất phàm, ta đã tự mình cảm nhận qua thực lực mạnh mẽ của Cổ Lan, hắc sao lại bị đánh bại?”

Ca Đức nói: “cuộc tranh tài đó thực lực song phương gần như ngang nhau, cũng là một trận chiến ác liệt, tam hoàng tử do sơ suất một chút mới bị thua, đáng chú ý là hắc thủy chung vẫn chưa dùng đến Vương tộc kiếm kỹ ngày đó khi đấu với người.”

“Đây là vì sao?”

Chuyện này phải hỏi hắc thôi, trận đấu ấy ta cũng rất chờ mong hắc sử dụng Vương tộc kiếm kỹ, dù sao cơ hội nhìn thấy nó cũng không nhiều, chỉ tiếc hắc thà rằng thua dưới tay đối thủ của Mã Đình gia tộc chứ không thi triển ra kiếm kỹ đó.” Ca đức tiếc nuối nói.

Trong Thiên Phong học viện, mọi người đồng dạng đều tin rằng, trên Khung Vũ đại lục hơn ngàn loại đấu khí tuyệt học, có thể nói kiếm kỹ chính là một trong những đấu khí tuyệt học hàng đầu, bình thường khó mà có cơ hội quan sát, mà võ học vương tộc Đằng Long Kinh Thiên Quyết chính là một trong số đó.

Cổ Lan dù bại cũng không muốn sử dụng kiếm kỹ chiến đấu với Dịch Vân ngày đó khiến mọi người thất vọng, nhiều người cho rằng nếu hắc thi triển nó ra, kết quả trận đấu hắc sẽ không như bây giờ.

Xếp thứ bảy cùng thứ tám đều là của Kỳ Vũ vương gia học viện, xếp thứ chín cùng thứ mười là đệ tử của Thiên Phong học viện, Lai Nhân học viện đứng thứ hai trong đế quốc ngược lại lại chỉ xếp hạng mười một và mười hai.

Nói tóm lại, đệ tử chiếm cứ 12 danh đầu đều là của ba học viện lớn nhất trong đế quốc, trước mắt đang dẫn đầu là Kỳ Vũ học viện, biểu hiện của Thiên Phong học viện so với năm trước tốt hơn, còn Lai Nhân học viện nguyên bản đứng thứ hai lại bị đẩy xuống phía dưới.

Kết quả xếp hạng như vậy cũng khiến mọi người hiểu được, ba học viện hàng đầu của Kỳ Vũ đế quốc: Kỳ Vũ, Thiên Phong cùng Lai Nhân quả danh bất hư truyền, xếp hạng từ thứ bảy đến mười hai đều là do ba học viện này độc chiếm, mà sáu đệ tử đang sắp tham gia quyết đấu đều là từ ba học viện này ra.

Theo thứ tự là:

Kỳ Vũ học viện chọn ra từ trong tứ đại gia tộc: Ma Đa - Lam Duy Nhĩ gia tộc cùng Lôi Mã Khắc - Tát Ma gia tộc.

Lai Nhân học viện chọn Mễ Mễ Lộ cùng Vưu Na

Thiên Phong học viện chọn An na cùng Dịch Vân.

“Tất cả đều là ba đệ tử hàng đầu của đế quốc” Dịch Vân có chút kinh ngạc, trong đế quốc, cao cấp học viện cũng chừng mấy ngàn, tính ra cũng hơn ba vạn lục tinh học viện tham gia đại hội, thế mà 12 danh đầu lại chỉ do ba học viện chiếm lĩnh.

“Không có gì quá kỳ lạ.” một cao cấp giáo sư cười nói: “ Trước kia mỗi lần diễn ra đại hội tình hình cũng không khác gì bây giờ, top 10 cơ hồ đều do ba học viện này chiếm lĩnh, có học viện khác xuất hiện mới là hiếm thấy.”

Dịch Vân hơi giật mình, hẳn thật không ngờ mỗi học viện mặc cho trang bị đầy đủ hay thầy giáo tốt hơn thế nào, quan trọng nhất vẫn là tố chất của bản thân đệ tử.

Ba học viện lớn nhất đế quốc chia nhau danh tiếng, hằng năm...mỗi một đệ tử được dự báo có tiềm năng gặp được thầy giáo giỏi, đương nhiên sẽ đào tạo nên một cường giả.

Lấy Dịch Vân mà nói, hẳn có được thiên phú tuyệt luân so với người bình thường, lại thêm được những cường giả như môn La, Bối Lợi Mỗ cùng Mễ Nặc làm sư phụ, cho nên mới có thể trong học viện chưa đến hai năm mà đạt được thành tựu kỳ tích như vậy, mà hẳn lại không hề để ý đến mình chính là ví dụ điển hình nhất.

Nghi thức rút thăm chọn ba người đầu thi đấu như cũ do Áo Nhĩ Ba đế vương tiến hành.

Tình hình trận đấu khiến cho Thiên Phong học viện cùng Lai Nhân học viện cười toét miệng, còn với Kỳ Vũ vương gia học viện lại là ác mộng, cùng một học viện, Ma Đa của Lam Duy Nhĩ gia tộc cùng Lôi Mã Khắc của Tất Ma gia tộc được an bài trận đấu.

Mễ Nặc nhin không được ôm bụng cười to, hai mắt híp lại thành một đường, ác ý cười nói: “Ta đã sớm nói người bình thường phải chăm làm việc tốt một chút, tỷ như giúp trẻ thất học nhặt ve chai.v.v.. mà người không nghe, bây giờ nhìn xem báo ứng đến rồi.”

An Kiệt La sắc mặt xanh mét” Đây rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Ngay lúc bắt đầu đã có hai đệ tử cùng học viện chiến đấu với nhau, lão đầu hỗn trưởng người, người nghĩ dùng cách này để hãm hại Kỳ Vũ học viện của ta là rất hay sao? Đây quả là thắng mà đẹp mà!”

“Lời oán hận này của người hãy nói với Áo Nhĩ Ba đế vương đi, thăm là do hắn rút mà.”

“Lão hỗn trưởng người...” Lão hỗn trưởng người có phải già rồi nên lú lẫn? Người quên rằng hai mươi năm trước tại Lương Tấn ma đấu đại hội, Thiên Phong học viện ta cũng gặp phải tình cảnh như thế này, 12 người tranh nhau 6 vị trí, trận đấu tiên đều là đệ tử từ học viện của ta gặp nhau, thiếu chút nữa là rút khỏi bài danh ba học viện đứng đầu đế quốc, thời điểm ấy người có nói với ta “Vận khí cũng quan trọng như thực lực (DG: hay không bằng hên ^^)”, bây giờ người còn trách móc gì...những lời người nói trước kia giờ ta liền trả hết cho người.”

An Kiệt La giận muốn tắt thở mà không phản bác được, đúng là trước kia hắn từng nói “Hay không bằng hên” như vậy.

Cuộc chiến kéo dài chừng nửa canh giờ, cuối cùng Ma Đa là người chiến thắng.

Trong quá trình chiến đấu, hai bên đều vẹn vẹn dùng đấu khí chiêu thức so tài, không có bất kỳ cái gì khác, với những người chú ý tới huyết kế đệ tử của tứ đại gia tộc mà nói, trận đấu như vậy không được xem là hấp dẫn.

Mễ Nặc cười nói “Thế nào? Đồng học gặp nhau cũng chỉ có thể cho chiến đấu lấy lệ như vậy là phương châm dạy học của Kỳ Vũ học viện người?”

An Kiệt La hừ một tiếng nói “Người làm sao hiểu được? Hai người họ khi tỉ thí tại học viện thì Ma Đa mười trận thắng cả mười, Lôi Mã Khắc mười trận thua cả mười, thực lực hẳn so với Ma Đa thua một mảng lớn, dưới tình huống như vậy mà người mong bọn họ xuất ra tất cả thực lực cùng tuyệt chiêu quyết đấu sao?”

Lại thêm huyết kế đệ tử không thể quyết đấu sinh tử, nếu như một người trọng thương gần chết, có thể vì tình nghĩa đồng học mà cho qua, nhưng nếu vạn nhất xảy ra chuyện, lập tức hai đại gia tộc trở mặt thành thù, người mong gặp loại sự tình này sao?”

Mễ Nặc sờ sờ mũi hời hợt nói “Người nói rất có đạo lý, lời vừa này ta xin rút lại.”

Trận đấu thứ hai chính là do Điển Na công chúa tiến hành rút thăm, trùng hợp thay liên tiếp hai lần nàng đều bốc trúng thăm có tên Dịch Vân.

Thiên Phong học viện đấu Lai Nhân học viện: Dịch Vân gặp Mễ Mễ Lộ.

Mễ Mễ Lộ là Pháp cuồng Hắc ám hệ, khiến hấn liên tưởng đến Khiết Tây Lạp từng không tiếc cùng hấn đồng quy vu tận.

Khi biết kết quả như vậy, Ca Đức sung sướng nói “Đây là kết quả không thể tốt hơn! Không phải gặp huyết kế đệ tử của Kỳ Vũ học viện, lại không đối đầu cùng An na, theo biểu hiện của Dịch Vân mấy trận gần đây, thực lực đối thủ của người không kém tam hoàng tử Cổ Lan, người có cơ hội thắng rất cao, nhất định phải tận dụng thật tốt.”

An na cũng cười nói “Phó viện trưởng nói không sai, đây là kết quả không thể tốt hơn, người gặp Mễ Mễ Lộ của Lai Nhân học viện, mà đối thủ của ta cũng đồng dạng là Vưu na của Lai Nhân học viện, chuyện ta lo lắng nhất cuối cùng cũng không xảy ra, có thể tránh chiến đấu với người.”

“Người không muốn đấu với ta sao?” Dịch Vân ngạc nhiên.

An na liếc nhìn Dịch Vân một cái thật sâu: “Không chỉ vì chúng ta là đồng học, việc có thể đề cao xếp hạng của Thiên Phong học viện với ta là vô cùng có lợi, mà ta tình nguyện thà đấu với người được xem là giỏi nhất đại hội lần này - Ma Đa của Lam Duy Nhĩ gia tộc còn hơn phải đấu với người.”

“Vì sao?” Dịch Vân không nhịn được gãi đầu.

An na trầm tư một hồi rồi cười nói: “Bởi vì người không cách nào đoán trước được! Nếu gặp đối thủ là Ma Đa thì ta 100% thất bại! Mà nếu gặp người, nói thật là ta căn bản không có cách nào đoán được kết quả, nói thắng thì ta như có cơ hội rồi không nắm chắc được, nếu nói bại thì không toàn lực thử sẽ không biết, người biết không? Loại cảm giác hoàn toàn không nắm chắc được này rất khó chịu!”

“Cảm giác vô lực thắng bại không phải quyết định ở mình tung ra bao nhiêu thực lực mà là do người có thể mang lại biểu hiện gì ngoài dự đoán của mọi người, quyền quyết định cũng không phải ở ta, chúng ta từ đầu đến giờ vẫn luôn xem nhẹ thực lực của người, người lần lượt thắng lợi bất ngờ khiến chúng ta dần đề cao đánh giá về người, nhưng vẫn là một đánh giá sai. Kỳ thật ta rất may mắn ở cùng phe Thiên Phong học viện với người, không giấu gì người, dự thi lần đại hội này. Trong những đối thủ sắp tới, ta không mong gặp người nhất, người với ta mà nói còn khó đối phó hơn Ma Đa nữa, không cho ta hy vọng thắng lợi, lại còn lo sợ thất bại không hiểu lý do, không cách nào đoán trước, không cách nào điều khiển là điều kinh khủng nhất!”

Phó viện trưởng Ca Đức của học viện cùng giáo sư mấy người nghe vậy cũng đều không tự chủ gật gật đầu. Dịch Vân đúng là điểm sáng lớn nhất đại hội, cũng là đối thủ không mong muốn nhất, gặp đối thủ bí hiểm như vậy khiến ai cũng đau đầu.

Mỗi khi tưởng hấn bại thì hấn lại nhiều lần từ trong nguy hiểm chiến thắng, đầu tiên là Phụ Á, tiếp theo là Cổ Lan, ai có thể ngờ rằng hấn đánh một đường lên tới hạng tranh đoạt tam cường?

Thủy hỏa song hệ, Cẩm ma pháp tắc, Chân không đoạn tầng, không có cái nào không là bí pháp huyền ảo vạn năm chưa từng thấy trên Khung Vũ đại lục? hấn đến tột cùng là còn gì che giấu chưa thể hiện ra nữa?

Nan đề không ai biết cũng là điều mà mọi người chờ mong.

Có người hưng phấn, có người sợ hãi.

Khán giả bởi vì hành tung thần bí của hấn mà mong đợi, An na cũng là sợ hãi thay cho đối thủ của hấn, Pháp cuồng Hắc ám hệ Mễ Mễ Lộ của Lai Nhân học viện.

Một nữ tử sáng lạn khoảng hai mươi mấy tuổi đi lên lôi đài, đầu tóc màu vàng kim, thân hình uyển chuyển, mắt to như chim phượng, nghiêm chỉnh đứng đợi.

Trung giai đấu với đỉnh phong, chênh lệch thực lực khiến nàng không quá lo lắng, nhưng ánh mắt nàng nhìn Dịch Vân cũng không có một tia coi thường nào, không tự ti cũng không tự tin, chỉ có tinh thần thật căng thẳng, vạn phần coi trọng trận đấu. Nàng từ trước đến nay tâm tình chưa bao giờ rối loạn như vậy.

Mề Mễ Lộ nhìn thiếu niên tuấn tú đang mỉm cười lễ phép trước mặt như nhìn đại địch thủ, lẩm bẩm nói: “Vẫn phải gặp kẻ khó dò đáng sợ nhất đại hội này rồi !”

260. Chương 261: Chiến Ý Bốc Cháy

“Rốt cục cũng đến phiên hấn lên đài, ta thật chờ mong màn thi đấu của hấn !” Khu nghỉ ngơi của Vương Gia Võ học viện, Cổ Lan có mặt đầu tiên hưng phấn nói.

“Cổ Lan!” Phụ Á tò mò hỏi: “Ta sớm muốn hỏi ngươi, ngày hôm qua trong khi thi đấu, ngươi vì sao thà bại chứ không xuất ra vương tộc kiếm kĩ?”

Thân phận Cổ Lan là vương tộc tam hoàng tử, nhưng ở học viện thì cũng ngang hàng như bao người khác, bất luận kẻ nào đều không được những nhiều thân phận, xưng hô theo danh xưng, vương tộc cũng không ngoại lệ, Phụ Á đối với Cổ Lan xưng hô như vậy, cũng không gọi là quá phận.

Cổ Lan trầm ngâm một hồi, cười nói: “Bởi vì, đó là trận chiến phần khích nhất mà ta đã kinh qua, bài danh bao nhiêu ở đại hội đối với ta cũng không có ý nghĩa gì, kiếm kĩ kia một khi ra tay, không chết cũng bị thương, lúc trước cùng Dịch Vân đối chiến, ta cũng vì vậy mà do dự mãi, bất đắc dĩ mới sử dụng. Mà đối thủ của ta trận trước cùng là đồng học ở Kỳ Võ học viện, ta sẽ không vui khi kết quả có thương vong nên không sử dụng, như thế mà thôi.”

“Chính là vì nguyên nhân này?” Phụ Á ngạc nhiên.

“Thật sự là như vậy, đối thủ xuất sắc nhất, ta đã chiến qua, trận chiến phần khích nhất, ta đã đánh rồi, thỏa mãn , có thể tiến vào mười người mạnh nhất đã xem như cấp thể diện cho vương tộc, như thế là đủ rồi.” Cổ Lan lạnh nhạt cười nói, bỗng hừ một tiếng, Ma Đa không cho là đúng “Xuất sắc nhất? Thực lực chỉ là tiền gần chứ chưa tới đỉnh phong, trong trận chiến ấy, theo cách nhìn của ta, nếu ngươi không dùng sai chiến thuật, cấp cho đối có thời gian phương thì triển đại hình ma pháp, ngươi rất có thể đã thắng, không phải hấn thật sự mạnh, mà là của ngươi sai lầm, hơn nữa ngươi cho rằng hấn so với ta mạnh hơn, xuất sắc hơn à?”

Cổ Lan lắc lắc đầu: “Không! Nếu ngươi là đối thủ của hấn, ta tin tưởng, mười phần mười, ngươi khẳng định sẽ thắng.

Nhưng chính là bản thân hấn có cái gì đó đặc biệt, làm cho ta nhiệt huyết nổi lên, tâm tình trong chiến đấu hưng phấn lên, đây là một loại cảm giác, ta không chưa từng được thử qua, đồng dạng cũng chưa từng gặp trong chiến đấu cùng với những người khác, cũng chỉ có hấn mà thôi, cho nên, mới nói hấn xuất sắc, cái đó và thực lực không quan hệ, chính là một loại tâm linh hưng phấn, ngươi không trải qua, không hiểu được đâu.”

Cổ Lan cảm thụ, hấn nhìn thiếu niên kia như có một mị lực nào đó, rung động hấn, cảm động hấn, trong một khắc hấn cảm thấy linh hồn của chính mình đều bị hút vào đó.

Hấn hưng phấn đến thỏa mãn, nỗi lòng rung động, tâm tình cũng tốt lên, nhìn Ma Đa, hấn có tự tin trong vòng mười năm vượt qua người này, người mà hấn chưa từng thắng được, người mạnh nhất Kỳ Võ học viện, hấn bị đánh bại, càng bại càng mạnh, cảm thụ rõ ràng biến hóa của chính mình, hấn có tin tưởng cùng phương hướng tiếp tục đột phá.

“Ngươi nói cũng quá khoa trương đi!” Phụ Á khinh thường nói.

Cổ Lan cười cười, không trả lời, chuyên tâm nhìn trong sân thi đấu.

Nhìn Cổ Lan, nhớ tới lời nói vừa rồi, Ma Đa cùng Phụ Á nhíu mày.

Vừa mới bắt đầu, Dịch Vân liền xuất ra sáu con viên bảo, sáu cái thủy xà thương phân biệt hai bên tái phải thuận xuất mà ra, tả hữu giáp công, Thủy Hỏa song hệ ma pháp hỗn hợp, cùng hướng Mễ Mễ Lộ tiến tới.

Ba cái hắc ám ma thuẫn hiện ra che ở trước mặt Mễ Mễ Lộ, cùng lúc đó, hắc mang quỷ dị hiện lên, một khối cầu màu đen thật lớn hiện ra, hắc vụ tràn ngập, hắc quang xung quanh quả cầu lưu chuyển, nhanh chóng lao tới công kích Dịch Vân.

Quang mang hai màu lam đỏ lóe lên, ba con viên bảo cùng ba thủy xà thương, lấy góc bốn mươi lăm độ, trực tiếp đánh vào hắc ám ma thuẫn, 3 đạo còn lại thì tấn công lên viên cầu kia...

Một nửa đánh sâu vào thuẫn bài, một nửa chiết xạ đánh vào viên cầu, đại bộ phận viên cầu hắc ám hệ bị ngăn cản trong thời gian nháy mắt, hoàn mỹ hóa giải đạo ma pháp này Mễ Mễ Lộ.

Đồng dạng là hắc ám hệ ma pháp, đều là cự cầu màu đen, Dịch Vân có cảm quen thuộc, Khiết Tây Tập từng xuất ra ma pháp này, cùng nhau so sánh, mạnh yếu mà nói, mặc dù cùng là lĩnh vực đỉnh phong, uy lực do Khiết Tây Tập phát ra so với Mễ Mễ Lộ thì mạnh hơn nhiều lắm, uy lực hai người phát ra không thể so sánh với nhau.

Nhưng đúng vào lúc này, viên bảo cùng thủy xà đập lên mặt hắc ám hệ ma pháp thuẫn.

”Rầm rầm rầm rầm oanh ~!” ma lực ngang nhau bắt phân cao thấp, ba đạo ma pháp đồng thời tiêu tán, cùng lúc đó, năm dòng suối hỏa viêm phun ra, tinh hỏa lưu vũ đầy trời phiêu phồng, sáu con viên long từ thiên không lao xuống, cùng với hai khẩu băng cầu sâm lam thật lớn chính diện bay qua, biển lửa - Xích Diễm Hỏa Hải, Lục Long Viêm Vũ Và Băng Chi Bào Hào.

Ba đạo ma pháp liên phát, hai đạo hỏa hệ, một đạo thủy ma pháp, thuộc tính tương khắc, hoàn mỹ phối hợp uy lực có thừa.

Nhiệt lực bốc cháy, khí băng hàn đông lạnh, dây dưa với nhau ngay mặt đánh lại, Mễ Mễ Lộ bị hai cổ áp khí hoàn toàn tương phản với nhau giáp công, cực nhiệt cùng cực hàn giao nhau biến ảo, làm cho nàng khổ sở tưởng học máu, nhất thời lâm vào thế chỉ có thể phòng, vô lực tấn công.

Cổ Lan tiếp tục nhìn tình hình chiến đấu trên đài, cười khổ nói: “Thì ra, đây mới là thực lực chân chính của hắn, nếu lúc trước, ngay từ đầu hắn liền thi triển ra Thủy Hỏa song thuộc tính ma pháp, nếu không có kiếm kỹ hoặc là chiến thuật lấy công đối công, ta căn bản ngay cả một tia cơ hội gần hắn cũng không có.”

Phụ Á nghe vậy khó hiểu nói: “Cổ Lan, người như thế nào tăng lên chí khí người khác như thế? Ba đạo ma pháp này nhìn thì uy mãnh, nhưng có thể hóa giải từng cái để bài trừ, chỉ có chút phiền toái, nhưng người không phải là không làm được.”

“Người nói như vậy, là vì không tự thể nghiệm quá!” Cổ Lan trầm giọng nói: “Thủy Hỏa song hệ ma pháp đáng sợ, không phải là ở uy lực, mà là ở năng lượng hoàn toàn tương phản, nhiệt độ rất chênh lệch nhau, tuy là ma pháp thuộc tính công kích, lại có thể sinh ra công hiệu vật lý! Nhất là, từ tay Dịch Vân thi triển ra Thủy Hỏa ma pháp, cũng không có triệt tiêu nhau mà cùng nhau phối hợp tạo ra uy lực rất phiền toái khó chơi.”

Cổ Lan khắc sâu ấn tượng này, lúc ấy hắn bị đóng băng ở bên trong, mà vòng ngoài lại có hỏa diễm ở cường thiêu, hai loại nhiệt độ cực đoan, so với bất kì thế công gì đều đáng sợ hơn. Mễ Mễ Lộ đưa hắc ám ma thuẫn ngăn cản lại, lui nhanh mười bước, gian nan phi thường hóa giải ba đạo Thủy Hỏa ma pháp phối hợp công kích.

Cùng lúc, mười cái trường thương tràn ngập hắc vụ quỷ dị từ không gian lao ra, lấy tốc độ cực nhanh phóng tới Dịch Vân.

Qua chiêu thức này, có thể nhìn ra Mễ Mễ Lộ có kinh nghiệm chiến đấu rất phong phú, phá giải ma pháp đồng thời hướng tới đối thủ đột kích, nói thì đơn giản, làm thì lại khó, vận hành ma lực, thời cơ nắm trong tay, đều có yêu cầu tương đối cao.

Mục đích của nàng chỉ có một, đánh gãy tiết tấu thi triển ma pháp của Dịch Vân, bức bách hắn phòng thủ, chỉ cần cấp nàng một chút thời gian, để có tìm được biện pháp phát động đại hình ma pháp, đây cũng là cơ

hội duy nhất mà nàng có khả năng tìm được trước mắt, bởi vì song hệ ma pháp phối hợp vận hành, sinh ra uy lực so với nàng tưởng tượng còn lớn hơn, hóa giải ngăn cản cũng không thể hết.

Ma pháp tấn công khó lường, đối thủ cực độ khó chơi!

Cây thương màu đen bắn nhanh tới, hắc vụ cuốn theo ngày càng đặc hơn, Mễ Mễ Lộ phóng ra đại lượng ma lực công kích, tốc độ cực nhanh, tấn mạt ra uy lực bá đạo mãnh liệt.

Vượt ngoài dự kiến của mọi người, Dịch Vân vẫn tiến về phía trước, bàn tay to vung lên, năm tấm hỏa thuẫn đỏ thẫm, năm mặt sâm lam thủy thuẫn chợt hiện, hai loại phân biệt hợp lại với nhau, hướng tới trước va chạm với hắc ám chi thương.

Thủy Hỏa ma thuẫn, uy lực điệp gia cho nhau, phòng ngự tăng lên nhiều!

Rầm rầm rầm rầm rầm rầm,...

Âm thanh nổ vang trời, mười cây thương màu đen nhất thời tan biến, hắc vụ đầy trời tán đi, mà năm tấm hồng lam cự thuẫn vẫn đứng yên giữa không trung.

Trên khán đài, An Kiệt La sợ hãi than: “Vén vén chỉ là đê giai ma pháp thuẫn, sau Thủy Hỏa hợp lại dung hợp, có thể bình yên chống đỡ ma pháp hắc ám chi thương, đó là do đỉnh phong cường giả công kích không hề lưu thủ a, thật sự bất khả tư nghị!”

Nhìn tình hình ở trên đài, vẻ mặt Mễ Nặc dấu không được ý cười: “Cũng phải nói là đứa nhỏ kia thật là làm người ta ngạc nhiên! hắc là từ một tay người dạy dỗ mà ra, nói cách khác, người hắc đã sớm biết song hệ ma pháp có thể sinh ra uy lực khổng lồ như vậy?”

“Không, Thủy Hỏa song hệ ta biết, nhưng cũng không nghĩ tới có thể phát ra uy lực như vậy, đã muốn vượt qua tưởng tượng ban đầu của ta!” Mễ Nặc ăn ngay nói thật.

Thế công hắc ám ma pháp bài trừ, song sắc cự thuẫn lảng không pháp phản, trong lúc ánh mắt mọi người còn không thể tin, năm tấm cự thuẫn bỗng nhiên động !

Đang đứng yên pháp phòng bỗng vọt mạnh lao đến, như mũi tên thoát dây mà lao đến, hướng Mễ Mễ Lộ tấn công.

“Ma pháp thuẫn? Như thế nào có khả năng này? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra??” Đột nhiên gặp năm đạo quang ảnh thật lớn xông đến, Mễ Mễ Lộ hoảng sợ kinh hô.

“Ào ào xôn xao “

Người xem toàn trường đứng lên, vô cùng kinh ngạc nga nhìn biến hóa xảy ra thành linh giữa sân, bọn họ tất cả đều là người bình thường, nhưng cũng đã xem qua nhiều trận thi đấu khác, cũng hiểu được định lý trong ma pháp: ma pháp hộ thuẫn chỉ dùng để phòng ngự !

Giữa sân năm tấm ma pháp thuẫn thật lớn phi ra, tựa như chiếc quạt lớn hướng đối thủ đánh tới, rõ ràng là chiêu thức công kích, có cảm giác như là gặp điều vớ vẩn, nhiều tràng thi đấu như vậy, chưa bao giờ gặp qua ai dùng ma pháp như thế công kích.

“Kiệt Mễ Đạt, đây là có chuyện gì?” Áo Nhĩ Ba cũng bị tình cảnh giữa sân làm hoảng sợ “Ma pháp hộ thuẫn không phải một khi xuất ra sẽ không thể thay đổi quỹ tích, chỉ có thể yên lặng một chỗ sao?”

“Là không chế ma pháp !” Kiệt Mễ Đạt một tiếng nói toạc ra.

Không chế ma pháp. Ý niệm dẫn đường, ma lực là phụ, Dịch Vân điều tiết không chế pháp thuẫn hướng tới chỗ Mễ Mễ Lộ đang đứng ngay ngốc.

Tình hình chiến đấu chuyển biến quá mức đột nhiên, một khắc trước nàng rõ ràng đã khiến cho đối phương đối công làm thủ, trong nháy mắt, ma pháp bị phá, năm tấm ma pháp thuẫn như năm bức tường quay lại tấn công nàng, tốc độ cực nhanh, không cho nàng có thời gian làm ra bất kì phản ứng gì.

Trong lúc nguy cấp, thân mình nàng nhanh nhẹn lui lại, ngưng tụ ma lực, hai khóa màu đen quang cầu rời tay oanh ra, cùng lúc đó, ma pháp thuẫn hai sắc màu hồng lam liền tiếp tiến lại đây.

Bính bính bính bính bính!

Ma lực giao phong, tam hệ nguyên tố va chạm, hồng, lam, hắc tam sắc quang mang nổ rộ, năm tấm Thủy Hỏa ma pháp thuẫn cùng hai khóa màu đen quang cầu đồng thời tiêu tán sau khi va chạm, sinh ra sóng xung kích thật lớn, làm cho Mễ Mễ Lộ không kịp tránh đi bị đánh bay ra ngoài, rơi xuống bên mép lôi đài, chỉ kém một bước chân nữa, chính là biên của đấu trường, khoảng cách một bước, hậu quả chính là bại trận.

“Chết tiệt! Ma pháp thuẫn cũng có thể lấy ra công kích, ai có thể nghĩ được? Phương thức công kích của hắc căn bản không thể đoán trước, nói khó chơi là ít, là siêu cấp khó chơi mới đúng!”

Vừa rơi xuống đất, Mễ Mễ Lộ lập tức đứng lên, trong miệng chú ngữ ám tụng, ánh mắt gắt gao nhìn thẳng nhất cử nhất động của Dịch Vân, đối mặt với đối thủ này, nàng không chút nào dám khinh thường đại ý, thần kinh nhất thời căng thẳng, càng đánh, càng sợ, đúng lúc này, dưới chân đột nhiên nổi lên một trận gió xoáy, trong gió mang theo lửa cháy, càng ngày càng mãnh liệt, thiên không tình hỏa bay đầy trời, sáu con viêm long thật lớn từ trên lao xuống, Mễ Mễ Lộ hoảng hốt, bỗng nhiên hơi thở bằng hàn hiện lên, hai khóa bằng cầu cực lớn xoay chuyển chính diện oanh tới.

Bạo Viêm Phần Phong, Lục Long Viêm Vũ, Băng Chi Bào Hao.

Ba đạo ma pháp nháy mắt liên phát, ba mặt giáp công, phía sau là biên giới lôi đài, lui cũng không thể lui, Mễ Mễ Lộ lâm vào tuyệt cảnh.

“Thật khá, thời cơ, phương vị, sự lựa chọn ma pháp, toàn bộ không thể chê vào đâu được! Nếu là ta bị vây giống như thế, cũng chỉ có thể chọn rần đối rần một lần, tuyệt không thể hóa giải!” Kiệt Mễ Đạt sợ hãi than.

Áo Nhĩ Ba cũng là kinh ngạc: “Rõ ràng chính là trung giai thực lực, lại có thể nhiều lần vây khốn cùng cấp cường giả đỉnh phong, hơn xa chính mình, Cổ Lan là thua trong tay hắc sao? Kỳ Võ ma đấu đại hội đến nay đã qua ba mươi năm, chưa từng có loại sự tình có thể liên tục vượt qua hai cái tình giai phát sinh, thiếu niên kia thật là làm cho người ta kinh dị!”

Lắc lắc đầu, Kiệt Mễ Đạt nói: “Bệ hạ, chuyện này cũng không phải vấn đề thực lực mạnh yếu, mà là Thủy Hỏa song hệ ma pháp phối hợp sử dụng mang đến uy lực đặc dị, cùng với thiếu niên kia còn có kỹ năng vi không ma pháp, hơn nữa, hắc lĩnh ngộ ma pháp huyền ảo cấp rất cao, tại ba loại điều kiện này phối hợp, tạo thành kết quả hắc có thể lấy yếu thắng mạnh. Nói cách khác, lấy thực lực bình luận, hắc không chỉ kém tam hoàng tử, cũng không thể so với nữ tử hắc ám hệ kia, loại phương thức tác chiến này trước đây chưa từng có, cơ sở lý luận ma pháp hiện tại, cũng sẽ bởi vì tên thiếu niên này mà thay đổi!”

Theo ý Kiệt Mễ Đạt, vấn đề ở đây không phải là thực lực mạnh yếu, mà là Dịch Vân mở ra một con đường ma pháp hoàn toàn mới.

Thực lực đơn giản cố gắng tu luyện là được, nhưng Dịch Vân bày ra là một con đường mới, rộng lớn hơn, hoàn toàn đánh vỡ tri thức ma pháp, phong cách tác chiến của hắc độc đao, như thiên mã hành không, làm cho người ta không thể ngờ tới, khó có thể đoán trước. Gặp phải đối thủ như vậy, trừ phi là lấy lực lượng tuyệt đối cường chế, nếu không tất sẽ bị hắc thủ đoạn liên tục áp chế lại.

Có thể làm ra loại trình độ này, người khác muốn học cũng không học được, cho dù là tinh vực cường giả Kiệt Mễ Đạt cũng bất chúc không được, chỉ có thể nói là thiên phú.

Có năng lực, dù sao cũng là việc nhỏ, phải có tiên thiên cực hạn, cá tính, trải ngộ độc đao cùng với thể chất thiên phú mới hình thành loại tổ chất này, một loại phong cách đặc dị, khi xuất hiện, liên kinh thể hải tục, tồn tại của hắc chính là kỳ tích.

”Keng ~!”

Một bức tường thành thật lớn đen như mực đột nhiên đứng vững ở trước người Mễ Mễ Lộ, trên bức tường này hiện đầy ma văn, sức nặng như là ngàn cân, vừa rơi xuống đất lập tức liền nổi lên âm vang trầm trọng, giống nhau là có một đoạn tường thành chân thật đột ngột xuất hiện.

Hắc mang lấp lánh, uy áp trầm trọng, phòng ngự kiên cố!

”Rầm rầm rầm rầm rầm rầm !” Bạo Viêm Phần Phong, Lục Long Viêm Vũ, Băng Chi Bào Hao oanh lên tường thành màu đen tuôn ra tiếng vang liên tiếp đình tai nhức óc, hoa lửa bay đầy trời, vụn băng văng khắp nơi, ba đạo ma pháp đồng thời tiêu biến, tường thành bình yên đứng vững, phá đi thể công ma pháp Thủy Hỏa kết hợp của Dịch Vân.

Bức tường lớn màu đen này Dịch Vân từng gặp qua, một trận chiến với Khiết Tây Tạt, hắc ám hệ lực tinh đỉnh phong phòng ngự kiên cố nhất, tối cường hộ bích, Hắc Ám Bình Chương!

“Đồng dạng thực lực đỉnh phong, đồng dạng Hắc Ám Bình Chương, so về uy lực cũng không bằng bảy phần Khiết Tây Tạt ngày đó, để ta phá nó đi!”

Nhớ lại ma pháp quen thuộc cùng Khiết Tây Tạt chiến đấu, đánh một trận chiến mạo hiểm, chiến ý của hắn bốc cháy.

261. Chương 262: Cuồng Ma Tái Hiện

Mễ Mễ Lộ không tiếc hao phí ma lực thi triển Hắc ám bình chương, chỉ vì không còn lựa chọn nào khác, ma pháp Lục tinh đỉnh phong chính là phòng ngự tuyệt đối trong cấp Lục tinh, ma lực trong thể năng lúc này không còn đủ ba thành, nếu không có cách nào xoay chuyển trận đấu thì kết quả đã định.

Nhưng mà có thể tránh được sát cục trước mắt nàng cũng thở ra một hơi, chỉ cần ổn định được trận tuyến, cơ hội thắng luôn có, nàng chưa hề có ý định từ bỏ.

Bỗng dưng, hào quang lam đỏ lấp lánh, 10 con viêm bảo và 10 đạo thủy xà thương hiện ra, không giống với công kích mà thủy xà xoay quanh viêm bảo, gió nổi lên, 10 con viêm bảo như mọc cánh được thủy xà thương nâng lên không, nhất tề lao tới vách tường.

Khí lưu nóng lạnh lần lượt thay đổi, uy áp mãnh liệt, Mễ Mễ Lộ vừa mới thả lỏng một cái lại cảm giác vô cùng uy hiếp nổi lên.

“Ta chưa bao giờ khinh thị hắn, ngay từ đầu đã toàn lực ứng chiến, còn bị bức bách đến vô lực hoàn công, tận mắt nhìn thấy mới biết trận chiến Cổ Lan khó khăn dường nào. Hiện giờ tự mình thể hội, thực lực cường đại như vậy vì sao đến nay vẫn lảng lạng vô danh?” Mễ Mễ Lộ trong lòng run rẩy.

Trong ý nghĩ của nàng, đối thủ thể này thật quá mức kinh ngạc, lại có thể nói, quá đáng sợ!

Hai tay duỗi ra co lại, tường thành màu đen thoáng cái kéo dài vô trong, bao lại thành quả cầu đen, phòng ngự hoàn hảo, cùng lúc đó, Viêm bảo và thủy xà thương cùng nhau lao đến.

“Rầm rầm rầm ầm ầm ~!”

Nàng chưa bao giờ xem nhẹ hắn, nghiêm chỉnh chiến đấu, nhưng vẫn rơi vào thế cực khó khăn, cảm giác vô lực nổi lên, Mễ Mễ Lộ vô cùng uất ức.

Trong một góc khán phòng, hai nữ tử trẻ tuổi ngồi cạnh nhau, cô gái áo trắng cả kinh hô lên: “A, Dịch Vân khởi thể công liên hoàn, yên ổn chiếm thượng phong rồi !”

Một cô gái khác cười khỏ nói: “Xem ra đúng là như thế! Tỷ tỷ Mễ Mễ Lộ của ta, nàng muốn xoay chuyển thế cục xấu này cũng không dễ dàng mà !”

Hai cô gái thanh xuân tóc bạch kim và vàng kim, Ny Khả và Tô Ly đang nhìn cuộc chiến hùng hực khí thế của Dịch Vân, mà đối thủ hắc ám pháp cuồng kia là tỷ tỷ của Tô Ly.

Dịch Vân lại đánh với tỷ tỷ, làm hại ta không biết cở vũ cho ai đây nữa !” Ny Khả nhăn nhó nói.

“Ha ha, không cần để ý, chúng ta là thành viên Thiên Phong học viên, tự nhiên nên bơm hơi cho hắn, chẳng qua ta chưa bao giờ nghĩ tới, Mễ Mễ Lộ tỷ tỷ lại bị bức đến tuyệt lộ thể này, đối tượng lại là cái tên quái nhân hay trốn học kia, chưa tới nửa năm không thấy, tiến cảnh của hắn khiến người ta kinh hãi mà !” Tô Ly nhìn tình hình giữa sân, thở dài một hơi.

Tô Ly và Mễ Mễ Lộ đều thuộc gia tộc Ba Nhĩ Đốn, gia tộc này truyền thừa có hơn 500 năm, căn cơ vững chắc, sinh cơ chủ yếu dựa vào kinh thương, không khác gia tộc Kiệt Nặc Tư cho lắm. Nếu bàn về thứ hạng gia tộc thì cũng nằm trong 20 gia tộc lớn của đế quốc.

Mễ Mễ Lộ thiên phú ma pháp cực cao, là thiên tài hàng đầu trong gia tộc, cũng là đệ tử mạnh nhất của Lai Nhân học viện, cho tới nay, nàng chính là niềm kiêu ngạo của Tô Ly, từ nhỏ nhìn tỷ tỷ lớn lên tài giỏi thế nhưng nhiều lần bại lui trong tay Dịch Vân, bị dồn ra một góc đau khổ phòng ngự, Tô Ly thật kinh ngạc nói không nên lời. Thì ra hắc vân ẩn giấu thực lực, núp trong bóng tối lừa gạt mọi người. Tô Ly cảm thán.

“Đúng vậy, tiểu quỷ đầu rất狡 hoạt, ngay cả hai người chúng ta cũng bị lừa luôn!” Nỵ Khả oán hận nói.

Viêm báo và thủy xà thương đánh tới hắc ám viên cầu, tuy ngăn cản được toàn bộ nhưng khi Mễ Mễ Lộ vừa buông tâm, tình hình trận đấu lại biến đổi.

Hai tay Dịch Vân giờ ra trước, ba quả băng cầu đột nhiên hiện ra bắn nhanh tới, thủy nguyên tố tụ tập một chỗ, nhiệt độ đột ngột hạ thấp, khí tức băng hàn tràn ngập.

Cùng thời gian, tình hỏa bay đầy trời, sáu con viêm long từ hư không bay ra, hỏa nguyên tố dồn dập thiêu đốt, nhiệt độ bạo tăng, uy thế cực đại.

Băng cầu dày đặc, viêm long theo sát mà lên, ba quả băng cầu, sáu con viêm long nháy mắt tách ra làm ba, hai con viêm long quấn quanh một khóa băng cầu, song hệ ma pháp kết hợp kỳ dị làm thành ba đạo công kích đánh tới Mễ Mễ Lộ.

Song long tranh châu? Hay là Tam bá liên hoành? Phương thức công kích trước nay chưa từng có!” Trên khán đài, An Kiệt La đứng ngồi không yên, kinh dị nhìn cảnh tượng giữa sân.

Mễ Nặc mặt già phát run, hưng phấn không thể kiềm chế, hô lên: “Ta từng dạy hắc phương pháp phối hợp song hệ ma pháp, nhưng biểu hiện hắc hiện giờ vượt xa tầm lý luận đó rồi, ma pháp có thể thi triển đến mức này, quá phô trương rồi !

“Lão hồn trưởng, người nói biểu hiện của hắc lúc này không phải do người dạy mà do hắc sáng tạo? Điều này sao có thể, hắc hiện tại mới có mấy tuổi ?” An Kiệt La hoảng sợ hô to.

“Sự thật là như thế! Ta chỉ chỉ điểm một chút, hắc phát huy đến loại trình độ này, thiên tài mà!” Mễ Nặc áp chế vui sướng trong lòng, nói: “Loại đệ tử này ta dạy cũng dạy không được, tin tưởng cũng không có bất kỳ kẻ nào dạy cho ra kỳ tài ngàn năm có một này !”

Khu nghỉ ngơi các đại học viện, tất cả viện trưởng và giáo sư đều ra hết, trong tay cầm ma tinh ghi hình, lăng lăng nhìn một màn trên tràng đấu.

Song hệ ma pháp hoàn mỹ phối hợp, nguyên tố tương khắc không giảm lại tăng, trước nay chưa từng có.

Ma pháp sáng tạo độc đáo, nói dễ hơn làm.

Nhưng người thiếu niên kia làm được.

Trận chiến hôm nay đều vượt qua lý luận ma pháp hiện có, một phương thức mới sinh ra, một con đường rộng lớn chờ đón tất cả ma pháp sư.

Nghĩ đến đây, bọn họ rất hưng phấn !

Rầm rầm oanh...

Ba đạo công kích trước sau đánh lên hắc ám viên cầu, liệt viêm băng hàn uy lực cực mạnh, quả cầu đen lay động kịch liệt, lồm vào một lỗ, rất nhanh vỡ nát toàn bộ.

Mễ Mễ Lộ nhìn phòng ngự mình không tiếc ma lực xuất ra bị phá trong nháy mắt, nàng không thể tin.

“Đây là ma pháp lực tinh đỉnh phong mà! Sao có thể bị ma pháp cấp thấp phá giải, lại dễ dàng như thế?”

Nàng giật mình, còn chưa kịp phản ứng dưới chân đột ngột phun lên một dòng suối lửa, rất nhanh bắn tới trước người.

Mễ Mễ Lộ thi triển ra hắc ám bình chưởng, lại quán chú ma lực tăng cường phòng ngự, một thân ma lực sớm hao gần hết, lại bị oanh phá quá nhanh. Ma lực bên trong khí hải đang hỗn loạn một đoàn, lúc này nàng cực kỳ suy yếu, vô lực ngăn cản, nàng biết, mình đã thua.

Ngay lúc nàng chuẩn bị ăn đòn, một cánh tay to ôm chặt lấy nàng, trong cơn kinh ngạc Mễ Mễ Lộ bình yên thoát nạn, nàng ngẩng đầu nhìn lên, lại là cái tên đối thủ khó chơi kia.

Đứng ở bên cạnh Mễ Mễ Lộ, Dịch Vân nói: “Nhận thua chưa? Hay là đánh tiếp?”

Gương mặt trắng bệch gương gạo, nàng lắc đầu cười khổ: “Ma lực hao sạch, khí hải dao động không yên, ngay cả đi một không nổi, làm sao tiếp tục? Ta thua!”

Mễ Mễ Lộ rõ ràng nhận thua, trận đấu này chính thức chấm dứt, Dịch Vân lấy được thắng lợi!

Một tay đỡ vai nàng, Dịch Vân lịch sự cười nói: “Ta dìu người đi xuống?”

“Ừh, làm phiền người!”

Nàng hiện tại toàn thân mệt mỏi, nếu không ai nâng đỡ, đi đường cũng khó khăn, đành phải tiếp thu ý tốt của Dịch Vân.

Toàn trường vang lên tiếng vỗ tay như sóng biển, nhìn hai người vừa đánh khí thế lúc này lại dìu nhau hạ đài, thời khắc này, phong độ của Dịch Vân được mọi người đồng tình, khán giả hưng phấn vỗ tay như điên.

An Kiệt La vỗ tay cười nói: “Người học sinh này, người dạy rất được!”

Mễ Nặc vô cùng tự hào, cười hắc hắc: “Còn phải nói, đệ tử ta dạy làm sao kém được!”

Đúng lúc này, Dịch Vân nhìn xuống y phục Mễ Mễ Lộ, hắn phát hiện phía sau áo có dính chút lửa do ma pháp khi nảy sinh ra, hắn cũng không nghĩ nhiều, thuận tay vỗ hai cái, vốn chỉ muốn dập tắt ngọn lửa.

Bạch bạch ...

Không ngờ ngọn lửa còn không có tắt, còn cháy lớn hơn một chút, hắn lại vỗ hai cái.

Phạch phạch...

Không tắt? Lại vỗ...

Bạch bạch...

Rất nhanh, lại vỗ hai cái.

Phạch phạch...

Ngọn lửa này thật ngoan cố, đánh tám lần mới tắt, hắn ngẩng đầu lên mới phát hiện toàn trường một mảnh tĩnh lặng, tiếng hoan hô vừa rồi toàn bộ tắt ngấm. Mễ Mễ Lộ miệng nhỏ há thật to, thần sắc không dám tin biến sắc nhìn hắn.

Dịch Vân mặc danh kỳ diệu, đột nhiên nhớ tới chỗ vừa rồi đánh thật mềm mại đầy xúc cảm. Cúi đầu nhìn lại mới thấy... hắn ngậy người.

Địa phương vừa cháy hồi nãy dĩ nhiên là cái mông Mễ Mễ Lộ, hắn hảo tâm thay nàng dập lửa, thế nhưng nhằm mông nàng mà vỗ, hắn biểu tình áy náy, xấu hổ cười cười, không biết nên nói cái gì. Biểu tình này rơi vào mắt Mễ Mễ Lộ, ý tứ hoàn toàn bất đồng, đó là gian kế thành công, nụ cười gian...

Ngón tay run rẩy chỉ Dịch Vân, nàng giận đến nổi toàn thân run lên: “Thì ra đây mới là mục đích người dìu ta, người... người...”

“Ầm ầm ồ ồ hô hô ha ha ha ha ...!” toàn dãy khán đài nổ vang một trận.

Mեն mông cuồn ma sống lại !!!

Thanh âm như thủy triều dâng lên, một nửa là hưng phấn, hoan hô, một nửa là tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, mắng chửi vang trời. Nam và nữ chia ra, hai tâm tình, hai loại cảm thụ khác biệt.

“Người dạy ra loại đệ tử gì vậy? Luôn có hứng thú với môn phụ nữ hả?” An Kiệt La trở mặt mắng, lời vừa nói khi này lão thu hồi toàn bộ.

“Hừ, chỉ là đánh môn vài cái tính là gì? Nam nhân có hứng thú này thực bình thường, hần làm cái này gọi là chân thật!” Mễ Nặc kiên trì phản bác, lén liếc qua Dịch Vân mắng trọ mồm, “người làm việc này vì sự không xen vào, nhưng len lén làm là được rồi, trước mắt công chúng mà... thật mất mặt!”

Trong tiếng kêu gào sôi tru không ngừng, còn có vài thanh âm con gái truyền đến: “Quả thực là bại hoại!” Phụ Á xúc động mãnh liệt.

“Mễ Mễ Lộ tỷ tỷ đáng thương, tên vô lại kia...” Tô Ly cảm thán.

“Chỉ cần là môn con gái liền thích? Vô sỉ mà!” Ny Khả cả giận nói.

“Nhiều năm như vậy một chút tâm tính đều không đổi, dâm tặc!” La lôi kêu lên.

Mà ngay cả công chúa Điển Na đang ở trên đài cũng tức giận không kiềm được mắng: “Làm ra được cái chuyện như vậy, thực nhìn lầm hần, ngày mai ta liền công bố hần là công địch của phụ nữ!”

Bốn phía tiếng mắng không ngừng, mãnh liệt như lửa, hai mắt Mễ Mễ Lộ bốc cháy, Dịch Vân lắc đầu bất đắc dĩ, tóm lại, trận đấu đã kết thúc.

Thắng được trận đấu, sờ qua cái môn, ưu đãi một mình hần chiếm hết.

Là hần thắng lợi, môn môn cuồng ma thắng lợi vĩ đại.

262. Chương 263: Nổi Giận.

Vòng chiến cuối cùng rất nhanh diễn ra.

Cùng là sáu sao đỉnh phong Pháp Cuồng, thực lực hai người sà sà như nhau, chỉ là ma pháp của Vũ Na rất đặc biệt, thuộc tính năng là hệ hiếm thấy – Mộc hệ.

Trong tám đại thuộc tính ma pháp: thủy, hỏa, phong, lôi là phổ biến nhất, còn ám và quang thì rất ít, sau cùng chính là Mộc hệ vô cùng hiếm hoi, người có tư chất tu luyện hệ nguyên tố này, trong một ngàn pháp sư sợ rằng không có lấy một.

Ma pháp Mộc hệ có Rừng gai cứng như sắt, Cỏ dại nhọn hoắt quắc chân, Mưa hoa đầy trời,... thế công do ma lực mộc hệ biến hóa có thể điều khiển thế giới hoa cỏ, cây cối cộng đồng tác chiến, liên miên không dứt, lực hồi phục kinh người, cho nên còn có biệt danh khác – Sinh mệnh ma pháp.

Hệ ma pháp này còn có một đặc điểm, là có độ kháng tính với hỏa hệ rất cao, có thể nói là khắc toàn bộ thuộc tính trên người Dịch Vân, cho dù hần có thi triển Phần kiếp tử diễm đầu khí cũng không khác.

Trận đấu trước nếu hần không gặp Mễ Lộ hắc ám hệ, mà là Mộc hệ Vũ Na, tuyệt đối không thể thắng dễ dàng như thế.

Anna gặp loại ma pháp cực kỳ hiếm thấy này trong thời gian ngắn tay chân luống cuống, ngay từ đầu liền bị động phòng thủ, may mà địa hệ ma pháp của nàng thuộc loại am hiểu phòng ngự.

Một địa ma pháp đỉnh phong Viên trận ngăn cản tất cả công kích mộc hệ bên ngoài, địa hệ và mộc hệ đều thuộc loại tiếp cận thiên nhiên, ma pháp thi triển ra mặc dù hoàn toàn không giống nhưng bản chất giống nhau, tương khắc thủy hỏa, khác biệt hoàn toàn với hắc ám và quang minh, chúng nó còn có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Hai hệ ma pháp có đặc điểm gần gũi, uy lực công kích phát huy ra rất hạn chế, trận chiến đấu này hai người bọn họ đều đánh cực kỳ vất vả, dai dẳng, sau một hồi biến thành tiêu hao chiến, cố gắng tiêu hao ma lực đối phương.

Một giờ sau, Anna tích tụ lượng lớn ma lực phòng ngự, cũng tìm được một sơ hở bên ma pháp mộc hệ, rốt cục đã bại Vũ Na Lai Nhân học viện, thuận lợi chiếm tư cách tranh đoạt ba danh cường giả cuối cùng.

Kết quả như thế khiến mọi người Thiên Phong học viện mừng như điên, Mễ Nặc viện trưởng cười không khép miệng.

Đầu tiên là Dịch Vân, giờ là Anna, ba danh cường giả trong Ma Đấu đại hội đã có hai người thuộc Thiên Phong học viện, nói cách khác, trận kế tiếp dù có phát triển tới mức nào, dù có thua sạch, cũng có thể bình yên nằm hạng 2 trong 3 thứ hạng cao nhất.

Thành tích tốt như vậy lại nằm trong cấp cao nhất, tổ cấp bậc sáu sao, liên tiếp ba mươi lần tham gia Ma Đấu đại hội, Thiên Phong học viện chưa bao giờ đắc ý như thế, Mễ Nặc làm sao không sướng rơn? Bài danh đệ nhất? Hắn chưa bao giờ nghĩ tới, kết quả này đã ngoài ý muốn lắm rồi !

Trận đấu chính thức hôm nay chấm dứt, toàn trường tan cuộc. Trong khu khách quý, toàn bộ giáo sư viện trưởng cao đẳng học viện, vương tộc, các đại thế gia đều ở lại, ở giữa phòng đang phát một vòng tròn sáng trắng, tường thuật lại hình ảnh trận chiến hôm nay giữa Dịch Vân và Mễ Lộ.

Trận chiến đấu không chỉ kết thúc, ai thắng ai bại cũng đã xong, nhưng quan trọng chính là quá trình.

Phương pháp thi triển song hệ ma pháp, khổng khế quá xảo diệu, y như thiên mã hành không, thể công tác chiến,... quá trình chiến đấu tổng hợp lại hình thành một lý luận mới, cũng là một sự kiện quan trọng có thể phát triển lĩnh vực ma pháp.

Mọi người đều biết các viện trưởng đại học viện đều bị phân vào loại “Lão học”, bản thân có thực lực cường đại, cũng có nội tình, hiểu biết, lý luận ma pháp thâm hậu, chứng kiến một tri thức ma pháp hoàn toàn mới xuất hiện, bọn họ đương nhiên ai nấy hứng phấn cả lên.

Cùng quyết định xem lại tràng chiến đấu “kinh điển” kia, trong lòng kích động, nhiều người thì hiểu biết rộng, cùng nhau nghiên cứu biên soạn cho ra một lý luận ma pháp mới, chỉ dựa vào một người dù sao cũng có hạn, hiện tại tất cả viện trưởng, cường giả đều tề tụ, có thể trao đổi lẫn nhau, từ quan điểm cá nhân bù đắp lẫn nhau, lý luận tri thức sẽ xuất hiện, cái này làm cho các cường giả phái Đại học viện lâm vào điên cuồng.

Một người dù mạnh cỡ nào cũng chỉ mạnh mẽ một đời, mà pháp môn tu luyện mang tính đột phá xuất hiện có thể tạo nên một số lớn cường giả, đạo lý này bọn họ rất rõ ràng.

Bởi vậy mới có một màn, sau trận đấu lập tức phát tin triệu tập đại chúng cùng xem lại, nghiên cứu. Ở Kỳ Vũ đế quốc chưa bao giờ có chuyện như vậy.

Khán giả đương nhiên mừng rỡ, ma tinh lưu trữ hình ảnh sang quý phi thường, căn bản ít người mua nổi, nay có thể miễn phí xem lại trận đấu của “Mền mông cuồng ma” bọn họ cầu còn không được, cái tên thiếu niên may mắn, lại cường đại rất có sức hút trong Ma Đấu đại hội kỳ này.

Cho nên, tin tức này vừa công bố, không có một người rời khỏi chỗ ngồi, ánh mắt trùng trùng mình quang cầu trắng sáng giữa sân.

Trên quang cầu, ma pháp thủy hỏa song hệ phối hợp cực kỳ chính xác, khổng chế tinh vi. Viêm báo và thủy thương từ trên không trùng kích, Viêm long cùng Băng cầu bay quanh, tất cả hình thành nên phương thức chiến đấu trước nay chưa từng có trên đại lục, bài trừ hết thủy thiết luật, trận chiến đấu kinh điển này khiến cho các vị viện trưởng càng xem càng hưng phấn.

Nhân tài song thuộc tính tuy rằng hiếm thấy nhưng trong các đại học viện cũng có hơn 10 người, nhưng không một ai có thể chất tương khắc “khoa trương” như Dịch Vân, cái tên thiếu niên này lúc trước bị coi là Phế tài lại là một ngoại lệ, quá mức nghịch thiên.

Mà trong các đệ tử song tu hai hệ ở học viện, thể chất ma lực bọn họ trong tám đại thuộc tính đều là tương sinh hoặc phối hợp, có Hỏa, Thủy Lôi, Quang Địa, Phong Âm,... không hề có một tồn tại tương khắc.

Đối với nhóm viện trưởng mà nói, hôm nay chứng kiến song hệ ma lực trên người Dịch Vân, lại thấy phương pháp tác chiến kinh điển kia, sau khi nghiên cứu tỉ mỉ, liền xuất hiện một bộ pháp môn tu luyện cùng chiến đấu, đang muốn áp dụng trên người đám đệ tử.

Trong dĩ vãng, sử dụng song hệ ma pháp vô cùng khó khăn, một hệ đánh ra mới thi triển tiếp hệ khác, cho dù hai hệ đồng thời thi triển cũng có phần sai lệch, không thể nào phối hợp với nhau chứ không cần phải nói

hỗ trợ lẫn nhau gia tăng uy lực, thường thường còn xảy ra trường hợp hai hệ ảnh hưởng lẫn nhau, nhưng với Dịch Vân thì hoàn toàn khác hẳn.

Biểu hiện của hắn trong trận đấu kia hoàn toàn phá vỡ quy tắc thi triển ma pháp trước nay, dẫn đến một con đường mới trong lĩnh vực ma pháp.

Thủy hỏa ma pháp hoàn mỹ phối hợp với nhau, có thể lấy ma pháp trung giai giải trừ ma pháp phòng ngự đỉnh phong, chuyện này xưa nay chưa từng có, mọi người đều không thể tưởng tượng.

Chênh lệch tinh cấp vị giai là thiết luật tuyệt đối.

Nó được cộng đồng cường giả trên đại lục nhận thức, mà trận đấu này hiển hiện ra hoàn toàn khác.

Uy lực song hệ ma pháp phóng ra làm bọn họ chấn kinh rồi!

Thể chất thủy hỏa tương khắc dù sao trên đại lục cũng quá ít ỏi, bọn họ cũng không dám nghĩ loại song hệ ma khí tu giả yếu ớt này có thể xuất ra cái uy lực mạnh mẽ gì, lấy một ít tính chất từ những người này mà nói, bình thường tu giả song thuộc tính phát huy công kích thì uy lực luôn bị giảm mấy thành.

Lý luận nghiên cứu chính là như vậy, từ từ vững mạnh thành thiết luật, hiện tại chỉ cần một chút tiến triển liền thành đột phá trọng đại.

Trình độ ma khí trên đại lục ngày nay không thể so với ngàn năm trước, lúc ấy các quốc gia đại chiến liên hoàn, vô số pháp môn huyền ảo thất truyền, ma khí tu luyện lưu lạc ngàn năm, trong lĩnh vực ma pháp thì cơ hồ đình trệ, hiện tại bọn họ tìm được một cơ hội, có lẽ thật sự có thể tái hiện quá khứ huy hoàng như các trận đại chiến ngàn năm trước.

Các cường giả đại học viện đều có một loại cảm giác đặc biệt, họ biết đây là cơ hội ngàn năm một thuở.

Có lẽ trong tương lai, bọn họ sẽ vì chứng kiến trận đấu này mà cảm thấy kiêu ngạo đã sống trong thời đại đổi mới.

Nhìn hình ảnh ma pháp trong trận đấu, Mễ Lộ mặt mày tăm tối, đã xem tới lần thứ ba rồi a!

Lấy lập trường những người đứng xem nàng càng có thể rõ ràng ưu khuyết của mình trong trận đấu, nàng cảm thấy kinh hãi.

Rất rõ ràng, cả trận chiến nàng cơ hồ không phạm sai lầm lớn lao gì, mỗi một động tác, mỗi một ma pháp đều liên tục thi triển, đã là cực hạn trước mắt nàng có thể làm được, nàng cũng vừa lòng về việc đó.

Chính mình biểu hiện không hề có khuyết điểm, thậm chí có thể nói là từ khi đại hội bắt đầu tới nay là một trận đấu hoàn mỹ nhất của nàng, nhưng vẫn bị đối phương từng bước đánh lui, cho đến khi lâm vào thế cực không thể trở mình...

Đích thân chiến đấu và lấy góc độ khán giả quan sát là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Trong trận đấu, nàng cảm thấy kinh hãi, hiện tại lại càng thấy đối phương lợi hại.

Trận đấu đó, đối phương sử dụng song hệ ma pháp quá mức hoàn chỉnh, khống chế ma lực tinh vi như thiên mã hành không, không thể đoán trước, càng xem nàng càng sợ hãi, rõ ràng hắn so với mình còn nhỏ hơn nhiều lắm, như thế nào thực lực cùng tâm trí tuyệt hảo tới mức đó? Nàng không khỏi dâng lên một tia bội phục và ngưỡng mộ.

Chỉ là khi chứng kiến màn cuối cùng, tất cả cảm giác tốt đẹp đều biến mất, thế vào đó là mối hận không thể một đá đập chết đối phương, khiến cho nàng không còn mặt mũi gặp người khác.

Liên tục xem ba lượt hình ảnh, tâm tình ba lượt biến hóa, càng xem càng giận, không cô gái nào có thể trước mặt mọi người chịu được khuất nhục như vậy.

Hắn thật sự rất đáng giận!

Hình ảnh ma pháp truyền đến màn cuối cùng, toàn trường nổi lên tiếng cười ầm ầm vang dội, “Mén mông cuồng ma” tái diễn là màn khán giả khoái nhất, khuôn mặt Mễ Lộ càng ngày càng xám xịt.

Phát giác Mê Lộ tâm tình biến hóa, biết nàng khí hỏa công tâm, viện trưởng Lai Nhân học viện đi tới an ủi: “Mê Mê Lộ, vì xem lại cảnh y phục cháy mà tâm tình không tốt sao? Không nên nghĩ nhiều ! Coi như hấn vô tình đi, đừng tức giận làm gì !”

Lắc đầu quây quây, Mê Lộ tức giận nói: “Viện trưởng, ngài cùng đừng vì hấn nói chuyện! Y phục ta cháy đã đành, nếu hấn thật muốn giúp chỉ cần một ít nước là được, không phải trong chiến đấu hấn phóng ma pháp lạnh thấu xương sao? Như thế nào mới đó đã quên, hấn cố ý rõ ràng mà !”

“Bây giờ nghĩ lại, sau lưng ta bỗng nhiên bị cháy nói không chừng là hấn cố ý phóng ra, mục đích chính là chỗ...kia của ta! Khăng định là như vậy, hấn không phải khổng chế ma pháp xảo diệu sao? Đúng rồi, chính là như vậy, cái gì hảo tâm chứ, lòng lang dạ sói! Thật sự rất đáng giận, không hơn gì một tên dâm tặc!” Viện trưởng nói một câu, khiến cho Mê Mê Lộ bỗng nhiên nghĩ thông suốt nguyên nhân trước sau, tất cả đều là tiết mục một tay Dịch Vân bày ra, mục đích là vì cái mộng ... của nàng.

Mến mộng cuồng ma, cái tên quá đúng, không hề sai lầm!

Tâm kế quá tốt, tính tình quá vô lại, hứng thú vô sỉ, biến thái!

Mê Lộ rốt cục hiểu được, đồng thời nổi giận !

263. Chương 264: Thử Chất Quang Minh

Trận đấu của Anna chấm dứt, Dịch Vân hấn liền vô thanh vô tức rời đi, không hề lưu lại xem hình ảnh ghi chép cùng mọi người, bởi vì ở khu nghỉ ngơi Thiên Phong học viện vừa vận đối diện khu Lai Nhân học viện, bên trong có một ánh mắt trừng trừng nhìn hấn, một đôi mắt rực lửa.

Ánh mắt Mê Mê Lộ.

Đồng dạng ánh mắt đó hấn từng thấy qua, y như của Phụ Á.

Chẳng qua, Phụ Á hận ý làm hấn cảm thấy thống khoái, mà Mê Lộ làm hấn xấu hổ không thôi.

Tuy là vô tâm, nhưng đúng là làm cái mộng người ta lộ ra, làm trò cười trước mặt mọi người, nói thực ra, xúc cảm quả thật không tệ, chỉ là hậu quả sau đó không khỏi bị một nữ tử thanh xuân tức giận hận hấn.

Từ ánh mắt của Mê Lộ, hấn không chút nghi ngờ nếu nàng còn chút ma lực khăng định sẽ không do dự xuất ra khiêu chiến? Hấn cảm thấy chính mình rất oan uổng!

“Tiểu tử, chúc mừng lại sờ qua một mộng nữ tử, cảm giác rất tốt nha?” Môn La vui sướng cười khi thấy người gặp họa.

“Lão đại, người nói kỳ, biết rõ ta căn bản vô ý cơ mà!” Dịch Vân cười khổ nói.

“Ha ha, một chút nước liền giải quyết vấn đề, người cố tình ngu ngốc lấy tay chụp, còn liên tiếp tám phát, còn nói không phải cố ý?” Môn La cười to.

“Ai, lúc ấy căn bản không nghĩ nhiều như vậy, vốn nghĩ chụp hai cái là lửa tắt, ai ngờ lại biến thành như vậy...”

“Lời này người không cần nói đi, nói ra cũng không ai tin, sự thật thảng hùng biện, người nhận mệnh đi, kỳ thật, danh hiệu Cuồng Ma cũng được lắm ! ha ha ha!”

Dịch Vân lắc đầu cười khổ, nhớ tới đường về khu nghỉ ngơi Thiên Phong học viện, ánh mắt mọi người nhìn hấn là lạ, chứ không cần nói đến Anna cùng vài nữ sinh đồng học, vừa thấy hấn liền chạy xa, hai tay còn theo bản năng bảo vệ cái mộng, làm như nhất định hấn sẽ ra tay vậy.

Nghĩ đến đây, Dịch Vân bỗng dừng ngậy ngốc lên, hình như nhân cách của mình hoàn toàn tan nát hết rồi !

“Ngốc tử, mọi việc không cần nghĩ nhiều như vậy!” Môn La cười nói: “Có một câu thường nói, đã được kiểm chứng là “Muốn làm việc kinh thiên động địa, nhất định phải thành người kinh thiên động địa trước !”

“Người hôm nay trước mặt bao người làm việc dứt khoát, cứ tiếp tục hướng này mà đi, chắc chắn không sai! Không hổ là tiểu đệ Môn La ta, tác phong làm việc có thể đại biểu con người, người gặp qua người mặc kệ

là yêu hay hận, chung quy đều khắc sâu tên người, đây là tiềm chất nam nhân xuất sắc, chính là đạo cường giả !”

Ý tưởng của Môn La là thà rằng bị người hận cũng không để người khác nhìn qua rồi lãng quên, không có chút ấn tượng gì, trong hàng tỉ người trên đại lục, ai có thể nhớ ai, ai ghi khắc sâu người vào bản tâm, chính là bốn sự của người.

Dịch Vân nghe mà rung động, chỉ nghe bề ngoài mà nói, hình như có vài phần đạo lý.

Trên con đường cường giả không được ngoảnh lại, việc hắn làm hôm nay, dù là chuyện xấu cũng vẫn tiến lên đi tiếp.

Tưởng tượng như vậy, trong lòng đột nhiên sáng lên.

Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, nghe lão đại liên liên nhét một đồng “đạo cường giả” vào trong đầu, cuối cùng Dịch Vân “rơi vào tay giặc”.

“Sắp đến Kỳ Vũ thành, người muốn đi phó ước kia sao?” Môn La hỏi.

Dịch Vân gật gật đầu: “Ngày đó chiến một trận, ta có chút hảo cảm với hắn, hắn đã mời ta hiển nhiên phải đi vào thành gặp hắn.

Trong quán rượu, lô ghé gần nhau.

Tam hoàng tử ngồi bàn bên cạnh, trên bàn đặt đầy các món ăn, rượu uống, sớm chờ ở đó.

Cổ Lan vừa thấy Dịch Vân đến, mừng rỡ cười có nét cổ quái, nói: “Dịch Vân, trận đấu kia thật phần khích. Thủy hỏa song hệ ma pháp đồng thời thi triển, phát huy uy lực phát ra cỡ đó trước đây ai có thể nghĩ đến? Nhưng mà ta càng bội phục dũng khí của người nha, trước mặt đầy đủ người xem làm ra sự tình như thế, đều là nam nhân, ta không khỏi cúi đầu bái phục một cái.

Môn La vừa thuyết trình một phen, Dịch Vân hắn đâu coi lời này ra gì, lạnh nhạt cười to, nói: “Phần khích thì ta không biết, ta chỉ xuất lực mà chiến thôi. Còn chuyện cuối cùng kia ta vốn có ý tốt, ai ngờ thành ra ... ngoài dự liệu...”

“Ha ha, còn kêu ngoài ý muốn? Đều là nam nhi, tâm tình của người ta hiểu được, đó là nhĩa sự, ta có ba cô vợ, mong mỗi nàng ta đều sờ qua không biết bao lần, người làm trò một cách minh bạch như thế, còn chối làm gì nữa !”

“Ta cũng không nói thêm gì, chỉ là ăn ngay nói thật thôi, về phần tam hoàng tử tin hay không, cũng không đến lượt ta!” Dịch Vân nhún vai cười nói.

Lời nam nhân nói không cần sửa, không như nữ nhân nói rồi lại đổi, nam nhân tin tưởng nhau, đây là thiên tính, Cổ Lan mở đầu bằng lời này, chỉ vì muốn có không khí thân thiết, dù sao bọn họ chỉ gặp mặt hai lần, không thể nói là quen thuộc, việc hắn làm coi như thành công.

“Đừng gọi là tam hoàng tử, trực tiếp gọi tên ta đi! Nói thực ra, trừ phi ở trường hợp chính thức, bằng không ta cũng không thích bằng hữu xưng hô ta như vậy, có thể trở thành bạn ta cũng không có bao nhiêu người, người tính là một đi!” Cổ Lan cười nói.

Dừng một chút, Cổ Lan uống một ngụm rượu, lại hỏi: “Đúng rồi, người rõ ràng là mang thủy hỏa song thuộc tính, vì sao cần giấu đi? Ngay cả khi ứng chiến với Phụ Á cũng không sử dụng? Nói thực ra, lúc ấy thấy người bỗng xuất ra thủy ma pháp ta bị dọa sốc, đây là thể chất tương khắc nha, ngoại trừ người, ta chưa gặp qua người thứ 2 !”

Dịch Vân cười nói: “Con bài chưa lật thời khắc mấu chốt mới lấy ra, công hiệu mới lớn nhất, nếu ta sớm ngã bài thì trận đấu kia với người không phải sớm phòng bị, ta nghĩ muốn thắng cũng không dễ dàng.

Cổ lan nghe vậy không tự giác gật đầu một cái.

Giống như lời Ma Đa từng nói qua, là hắn đánh giá sai thực lực của Dịch Vân, mà dẫn đến chiến thuật sai lầm, nếu không thì trận đấu kia khả năng hắn thắng lợi cao hơn nhiều.

Nếu sớm biết Dịch Vân có thể sử dụng song hệ ma pháp hần nhất định vừa bắt đầu trận đấu liền xuất ra Truy phong trực nguyệt. Đợi lúc đến cận thân liền lập tức thi triển vương tộc kiếm kỹ, lấy trình độ hần trước mắt kỹ năng kiếm kỹ có thể thi triển hai lần liên tiếp, Dịch Vân có mạnh hơn nữa cũng không có khả năng chống đỡ hai lần kiếm kỹ.

Tất bại, là do thực lực Dịch Vân hần nắm trong lòng bàn tay, cũng do giấu được lá bài ma pháp thủy hệ nên mới có thể lật ngược thế cờ. (giấu Bài mà lại đi thắng Cờ - ta ko hiểu ^^” DG)

Loại ý tưởng này cũng được nhiều người đồng tình, Cổ Lan đương nhiên cũng thế, chỉ là hần không vì thế bận tâm, bại chính là bại, kiếm kỹ vương tộc hần chưa bao giờ nghĩ sẽ xuất ra trong đại hội lần này, Dịch Vân có thể khiến hần sử dụng đã là ngoài dự liệu của hần, hần thua tâm phục khẩu phục.

Cổ Lan hào sảng thẳng thắn, không tìm lý do, bình thản tiếp thu kết quả chiến bại, cũng vì cá tính này mới có thể được Dịch Vân nhận thức.

Người ngay thẳng mới khiến người khác an tâm, càng dễ làm cho người đồng cảm.

Dịch Vân nhìn chung quanh, cảnh tượng giống nhau lại thiếu một người: “Lần trước ở trong này nhìn thấy người với Điển Na, ta biết huynh muội người tình cảm thân thiết, như thế nào hôm nay nàng không tới?”

“Đây...” Cổ Lan nghe vậy chợt đình trệ, hồi lâu mới nói: “Điển Na nàng hôm nay có việc, không thể tới!”

Dịch Vân nhìn ra Cổ Lan nghĩ một đằng nói một nẻo, nhưng không để ý, mặc dù mới gặp một lần nhưng đôi huynh muội này biểu hiện ra tư thái bình dị dễ gần, không có một chút kiêu ngạo đề đầu cười cổ như đa số xuất thân vương tộc. So với các đệ tử thế gia càng dễ gần hơn, công chúa Điển Na cũng khiến hần thấy không tệ, chỉ thuận miệng hỏi mà thôi.

Hần không nghĩ tới, Điển Na xem trận đấu hần và Mễ Mễ Lộ xong ấn tượng với hần giảm trầm trọng, dám trước mặt công chúng làm ra chuyện vô liêm sỉ cỡ đó, do tâm tình thay đổi nên lần này không có đi theo Cổ Lan.

Cổ Lan cũng hiểu được tâm tình Điển Na, nữ nhân mà, luôn luôn giận dỗi một thời gian, phát vài cái lên mông đối thủ tính là cái gì? Ngày hôm nay hẹn Dịch Vân có chuyện quan trọng không thể để cảm xúc của nàng ảnh hưởng.

Trận đấu với Mễ Mễ Lộ kết thúc không lâu, Dịch Vân chưa muốn ăn gì, uống ngụm trà, nhìn phổ phường náo nhiệt ngoài cửa sổ, hỏi: “Cổ Lan, người hôm nay đột nhiên mời ta, hần không phải chuyện phiếm chứ hả? Có chuyện gì sao?”

Gật gật đầu Cổ Lan nghiêm nghị nói: “Thật là có việc, giờ phút này ta đại biểu Kỳ Vũ vương thất chính thức mời người!”

Dịch Vân nghe vậy cũng không ngạc nhiên, hần đã sớm đoán được, từng tiếp nhận thư mời của vương thất từ Mễ Nặc, Cổ Lan lần này mời cũng là chuyện sớm muộn.

Suy nghĩ một lát, Dịch Vân thản nhiên nói: “Đại hội còn chưa chấm dứt, cuối cùng còn chưa biết thứ tự sắp xếp, vương thất cũng quá nóng nảy nhỉ?”

Lắc đầu, Cổ Lan nói: “Không gạt người, ta phụng mệnh phụ vương làm việc, đại hội dù chưa chấm dứt nhưng mặc kệ thành tích cuối cùng người có như thế nào, vương thất ta chỉ có một cái giá: Phong tam đẳng bá tước, một khối đất phong mười dặm, còn cho người trở thành đệ tử nhập môn hộ quốc Pháp Thành Kiệt Mễ Đạt, điều kiện như vậy người có vừa lòng?”

Cổ Lan rất tin tưởng, bởi điều kiện này quá cao, không nói phong tước, chỉ cần một cái được thành đệ tử Pháp Thành cường giả đã đủ để khiến tất cả ma pháp tu giả khắp đại lục ngưỡng mộ dài cổ rồi. Đáp án chỉ có một mà thôi.

Chỉ là, ra ngoài dự liệu,, Dịch Vân không mừng không vội, thần sắc lạnh nhạt nói: “Cảm tạ vương thất coi trọng, chẳng qua trận đấu chưa có chấm dứt ta hiện tại chỉ muốn toàn tâm toàn ý đặt lên Ma Đấu đại hội, việc này về sau nói lại đi!”

Dịch Vân trả lời rõ ràng, mặc dù không có cự tuyệt nhưng bình thản đối đáp vẫn khiến Cổ Lan kinh ngạc không thôi.

“Phong tước, phong đất, nhập môn đệ tử Pháp Thánh, ba cái điều kiện quyền lực, danh lợi, thực lực tất cả đều là theo đuổi suốt đời của cường giả. Người thật không đáp ứng?”

“Đồng dạng một câu, hiện tại ta không có tâm tư, sau đại hội nói lại đi!”

Tam đẳng bá tước! Gia tộc Lam Duy Nhĩ – Mặc Tây là nhất đẳng bá tước, hắn không muốn ở dưới tên kia, điều kiện này Dịch Vân không thể đáp ứng, về phần cái gì đệ tử Pháp Thánh, hắn lại càng không có nổi hứng thú.

Chỉ là vì mặt mũi Cổ Lan, uy nghiêm vương thất hắn không muốn đương trường cự tuyệt, đây là đạo lý đối nhân xử thế. Việc này chỉ có thể đi từng bước tính từng bước, kéo dài chút, sau trận đấu rồi lại tính toán.

“Ta không rõ!” Cổ Lan kinh ngạc nói: “Lấy thực lực hiện nay của ngươi, điều kiện này đã tốt hết mức rồi. Cho dù người cuối cùng có đạt được hạng hai hoặc ba đại hội. Phong thường cũng tuyệt không thể tốt hơn ba điều kiện này, có một Pháp Thánh là sự phụ lại là cơ duyên ngàn năm có một. Vậy người rốt cuộc tham gia đại hội này vì cái gì?”

“Vị trí cuối cùng kia!” Dịch Vân nói thật.

“Thứ nhất?” Cổ Lan đứng bật dậy, cả kinh nói: “Người ám đấu à? Ma Đa gia tộc Lam Duy Nhĩ thực lực tiếp cận Thất tinh linh vực, thực lực vượt xa tất cả người dự thi đại hội lần này, không nói người, căn bản không ai thắng được hắn!”

Mật thám vương thất trải khắp đế quốc, nội tình Ma Đa, Cổ Lan rất rõ ràng.

Hắn cùng Dịch Vân giống nhau, từ đầu đại hội đến này chưa từng bày ra thực lực chân chính, mỗi một trận đấu hắn đều thắng dễ dàng. Đối với Ma Đa đại hội này, hắn chính là cao thủ cao cao tại thượng, điểm này tất cả mọi người không hề nghi ngờ.

Mà Dịch Vân hai trận đấu liên tục đã hé ra một số quân bài ẩn dấu, cùng góc độ mà so sánh, đã không phải vấn đề chênh lệch thực lực, mà hai người căn bản không phải cùng một đẳng cấp.

Hắn không phải không thấy Ma Đa còn ẩn giấu thực lực, Cổ Lan thăm nghĩ.

Đối mặt vấn đề này, Dịch Vân cười cười, cũng không trả lời, càng khiến cho Cổ Lan nghi hoặc.

Rời tửu lâu, đi trên đường lớn, Dịch Vân vẫn mặc kiện áo bào che đầu trước kia, một bữa cơm với Cổ Lan đã xong, hoàng hôn vừa xuống, đám người rộn ràng đi đi lại lại, hắn bỗng nhiên có cảm giác mệnh mang.

Lần trước rời khỏi nơi này, hắn 6 tuổi. Ngoại trừ ông ngoại Phổ Tu Tư thì hắn hai bàn tay trắng.

Hiện tại quay về đất cũ ngăn ngừn thời gian thay đổi chóng mặt, kết bạn đệ tử vương tộc, đứng đầu nhóm thanh niên cường giả, đồng ngồi đồng ẩm, chứng minh rõ ràng vị thế của hắn.

Thực lực bày ra các thế lực lớn tranh nhau chào đón, ngay cả gia tộc Lam Duy Nhĩ cũng ở trong đó, hắn không vì vậy mà vui mừng, quyền vị hắn không có hứng thú. Tư cách hắn đạt được hôm nay là một minh chứng rõ ràng, suốt từ năm 6 tuổi đến nay hắn không hề buông thả 1 ngày. Sống không uống phí một giây.

Có thể chứng minh mình tồn tại, hắn cảm thấy mệnh mang.

Đi qua một nhà chuyên buôn bán đá trang sức, bên trong đặt đủ các loại đá quý đẹp đẽ, hắn suy nghĩ một chút, đi vào.

“Như thế nào? Chỉ có con gái mới thích ngọc trang sức, người cũng có hứng thú?” Môn La khó hiểu hỏi.

“A Lô Lạp.” Dịch Vân mỉm cười nói: “Nhớ lúc trước nàng hình như đặc biệt thích đá màu sắc mỹ lệ, thủy quang thạch chỉ dùng để tu luyện, không thể dùng chơi đùa làm nàng thất vọng. Ta mua một chút mang về cho nàng, coi như lễ vật đi!”

Cửa hàng không lớn, bài trí có mấy trăm loại đá quý, hình dạng khác nhau, mỗi viên một vẻ.

Dịch Vân tùy ý đi một vòng, nhìn quanh thấy đá quý hoa cả mắt, rẻ nhất cũng 10 kim tệ, quý nhất cao tới một ngàn thậm chí hơn hai ngàn. Không khỏi cảm thán: “Bình lính đế quốc một tháng lương chỉ có hai kim tệ, lấy loại giá này dân chúng căn bản mua không nổi, nghĩ đến các cửa hàng chuyên mở cho các đệ tử thế gia, chỉ có bọn họ mới có tiền mà tiêu phí.”

Dịch Vân không biết đá quý loại này trừ vẻ đẹp ra không có nửa điểm tác dụng. Căn bản không đáng giá, A Lôi Lạp vì sao lại thích mấy thứ này nhỉ?

Nhớ tới mấy cô gái hần quen biết, La Lôi, Ny Khả, Tô Ly trên người hình như cũng thường đeo đủ chủng loại ngọc thạch. Tính cả Anna cùng mấy nữ đệ tử khác đều thế. Chẳng lẽ đây là thiên tính?

Hần tự nhiên nhìn không ra đá quý tuy vô dụng, nhưng cái chính là nó đặc biệt mỹ lệ, tiện tay cầm nắm viên đá quý, không nhìn giá cả. Trực tiếp trả tiền rồi đi, lấy túi tiền hần hiện tại, tiêu phí nhiều đây chưa tính đủ sợi lông trên người.

Loại biểu hiện này chính là hào khách mà thương gia yêu nhất, lão chủ cười đến sái mồm, bán được cú này hơn 5000 kim tệ, ước chừng bằng nửa tháng bình thường của lão.

Hần một đường cung kính cười toe toét, tiễn Dịch Vân ra tận cửa, dâng lên tấm thẻ khách quý, xong hô hào luôn hoan nghênh gì đó, lại trò chuyện vấn đề chuyên môn, dê thường có ba lớp da, dê béo ít nhất cũng sáu tầng bì, lão thương gia hiển nhiên hiểu rõ đạo lý này.

Nhận lấy thẻ khách quý, Dịch Vân mỉm cười, sau khi đại hội kết thúc, hần liền rời khỏi thành, hần biết mình không bao giờ quay lại nơi đây.

Đúng lúc này, một cô gái khoảng 15-16 tuổi đi ra cửa, ánh mắt đặt lên hai người liền biết ai là chủ nhân của hàng, nàng trực tiếp bỏ qua Dịch Vân. Quay đầu nói với lão chủ: “Lão bản, ta hỏi qua nhiều người, nghe nói nhà người có mua đá hiếm hả?”

Cô gái có đầu tóc nâu dài, hai mắt xanh biếc, một bộ áo dài đen rộng thùng thình mặc trên người, có cảm giác như thiếu nữ lạnh lợi.

Trên áo dài dính đầy bùn đất, vài chỗ còn bị lủng lỗ nhỏ, khuôn mặt dính bụi xám, tóc có chút tán loạn, vừa thấy là biết từ rừng sâu đi ra.

Nhìn nàng Dịch Vân nhất thời có cảm giác quen thuộc, lúc ấy hần từ Lạc Nhật sơn mạch đi ra cũng không khác gì mấy, khéo miệng khe khẽ, cười mỉm nhìn nàng.

Nhíu nhíu mày, lão chủ cửa hàng không tốt tính như Dịch Vân, phát tay nói: “Tiểu cô nương, tiểu điểm không thu mua đá lạ, mà là đá quý, đến nhầm chỗ rồi!”

Loại tư thái này chính là khách nghèo mà thương nhân rất ghét, lão chủ căn bản không để ý nàng, khom người khách khí tiễn Dịch Vân ra cửa, tay lại ở phía sau xua xua trực tiếp đuổi cô gái ra một bên.

Dịch Vân nhún vai, mặt mỉm cười đi ra, cô gái kia làm hần nhớ tới mình, làm tâm tình hần tốt lên một chút, nghĩ đến nàng không thể buôn bán gì được ở cửa hàng này rồi. Thế nhưng đây không phải chuyện của hần, nhìn xem sắc trời, hoàng hôn buông xuống, cửa thành đang hạ xuống.

“Lão bản người sao lại đuổi ta? Thành lớn như vậy, giống như mê cung, ta tìm lâu lắm mới thấy tiệm đá quý này.” Cô gái bất mãn la lên, lấy ra một tảng đá đen như mực, nói: “Ta muốn bán tảng đá này, lão sư nói nó rất có giá!”

“Tiểu cô nương, người lấy cục sắt này bán cho ta, có làm không? Nên đi tới gian hàng khoáng thạch, đi đi, đừng ở đây phá ta làm ăn!” lão bản không có kiên nhẫn quát.

“Khoáng thạch điểm ta đều đi qua, bọn họ bảo ta tới đây, mặc kệ, ta nhất định phải bán cho người, người phải cho ta một cái giá tốt mới được!” Cô gái kiên trì.

“Xui quá mà, là tên hỗn đản nào kêu đi qua chỗ ta?” một cô gái bần hê hê đứng trước tiệm hần nháo nhào, cho dù có khách quý cũng bị dọa chạy.

Lấy ra năm đồng tiền, y như bố thí lão bản nói: “Tính ta xui đi! Năm tiền này coi như ta mua nó, khoáng tảng đá này người tìm một chỗ ném đi, không cần đến nữa!”

“Năm tiền làm sao đủ ta ăn cơm? Không được, ít nhất phải năm mai ngân tệ ta mới bán !” Cô gái quyết tâm lên giá.

Lão chủ nghe vậy nhảy dựng lên: “Nói nửa ngày thì ra không phải ăn mày mà là ăn cướp hả? Một viên đá đen thui cũng đòi bán năm ngân tệ? Chẳng phải còn muốn lời hơn bảo thạch chỗ ta àh? Còn không đi ta liền báo quan bắt người !”

Cô gái cả giận: “Đã nói tảng đá này rất có giá, lão sư ta xem như bảo bối rất khó khăn mới tìm được, nó khẳng định có giá trị cao mà! Năm mai ngân tệ, lão bản người không mua ta không đi !”

“Có làm không, đồ vật nói cái là bảo mua, ta không mua không được? Nếu mỗi người đều như người, tiệm ta sớm dẹp đi cho rồi !”

Dịch Vân đã đi ra khỏi cửa hàng, âm thanh hai người tranh chấp càng lúc càng lớn, hắn không nghe không được, một nói một quát làm cho hắn xúc động muốn cười to, suy nghĩ một chút, lại quay đầu trở lại.

Môn La hứng thú nhìn cô gái, cười nói: “Tiểu cô nương thật thú vị, nên gọi là quá đáng đi, nghe lời nàng nói và việc làm y như không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, tựa như người từ rừng rậm mới ra, người muốn giúp nàng sao?”

Dịch Vân thản nhiên cười cười: “Không thể nói là giúp, nếu nàng nhất định phải bán tảng đá kia, ta liền mua nó vậy, một viên đá có bao nhiêu, nàng khiến ta tâm tình tốt, coi như hồi báo lại vậy .”

Lão chủ đang đau đầu, dùng sức xoa thái dương, rốt cuộc thỏa hiệp nói: “Ta biết rồi! Coi như bị cướp đi, lại nháo thêm ta làm ăn sao nổi, một ngân tệ, đây là giá cuối cùng, không được đòi hỏi nữa nha!”

Miệng cong cong lên, cô gái cũng thỏa hiệp, chẳng qua phương thức càng làm cho người ta hết nói nổi: “Lão bản người thật là gian thương, lão sư ta nói qua, gian thương đều thích chiếm tiện nghi người khác. Bốn ngân tệ, người không đáp ứng ta liền hủy cái tiệm này !”

Lão bản lại nhảy dựng lên, tức giận quát: “Quả nhiên là cường đạo! Lấy khối đá bẩn qua chỗ ta bán, ta không mua còn đòi đốt tiệm, không phải trắng trợn ăn cướp còn là gì đây?”

Cô gái cũng giận điên lên, trả đũa: “Đã nói là nó rất đáng giá mà! Nếu không phải ta đói không chịu nổi tuyệt không bán nó đi, lão sư ta nói nó là vẫn thạch rất khó gặp trên đại lục, cho nên, bốn ngân tệ !”

“Vẫn thạch?” Dịch Vân cùng Môn La đồng thời sửng sốt, hoài nghi có phải mình có nghe lầm không.

Gia tộc Kiệt Nặc Tư buồn bán trải rộng tam đại đế quốc cũng tìm không ra một mẫu, luyện tài ngũ phẩm ma binh, chỉ có giá bốn ngân tệ?

Thân hình chớp lóe, Dịch Vân xuất hiện trước mặt cô gái, chớp tới tảng đá màu đen trên tay cô gái: “Cô gái nhỏ, tảng đá kia ta mua, cho ta xem cái nào!”

Dịch Vân trong lòng kích động, khẩn cấp muốn xác nhận có phải hay không vẫn thần thiết kỳ quặng, không nghĩ tới cô gái lại thu về, ánh mắt đề phòng nhìn hắn. Trên người đột nhiên lưu chuyển ma lực dao động, nàng cẩn thận nói:

“Người mua đương nhiên tốt, bốn ngân tệ đem ra. Người thành thị các người đều là người xấu, dọc đường ta đi đã bị lừa nhiều lần. Lại gặp lão già gian thương này, người không phải định gạt ta hả? Trước trả tiền, ta giao tảng đá cho người.”

Dịch Vân tựa như không nghe lời nàng nói, đang ngơ ngác nhìn nàng, ngơ ngẩn cả người.

Ma lực dao động vô cùng quen thuộc, năng lượng quanh mình hệ, thể chất của A Lô Lạp.

“Ma chúc quang thế?” Dịch Vân động dung nói.

“Ý? Làm sao người biết?” Cô gái cũng kinh ngạc nói.

Giờ khắc này ánh mặt trời trực tiếp rót xuống núi. Sắc trời mờ nhạt tối sầm lại, cả tòa thành màn đêm bao phủ.

264. Chương 265: Nhất Định Gặp Lại

Tại một phòng xa hoa nhất trong tửu lâu ở Kỳ Vũ Thành, trên bàn lớn bày đầy các loại thức ăn mỹ vị, hầu như tất cả món ăn nổi danh ở Kỳ Vũ Thành đều ở trên bàn, món chính lại là nguyên một tảng thịt bò nướng thơm phức.

“Oa! ”

Cô gái thấy bàn đầy thức ăn ngon lành, hai mắt liền tỏa sáng, nước miếng chảy đầy miệng, không cần rờn rà cứ hai tay chộp lấy từng mảnh lớn thức ăn cho vào miệng, cực kì giống cách ăn chưa được khai hóa của Dã Man Nhân.

Mà Dịch Vân ngồi ở bàn trà bên cạnh, trên bàn đặt hơn mười tảng đá màu đen, thần tình vui mừng, cầm trên tay cần thận đánh giá.

”Khó mà tìm được, ước chừng một trăm cân quặng mỏ đen như mực này đúng là tài liệu chủ yếu để rèn ngũ phẩm ma binh, chính là Vãn Thần Thiết! Môn La mừng như điên kêu lên.

Kiệt Nặc Tư gia tộc vận dụng toàn bộ thế lực tìm kiếm cũng không tìm được quặng thạch hiếm hoi này, vậy mà cuối cùng lại được một cô gái không tên chủ động đem đến tận cửa, khó có thể tưởng tượng được phương thức này lại có thể tìm được loại tài liệu quý hiếm thế này.

Gật đầu, Dịch Vân tự nhủ: “Ta mặc dù chưa từng thấy qua Vãn Thần Thiết, chỉ thấy vẻ ngoài của quặng thạch này giống hệt như các loại quặng sắt khác, chỉ khác là trong đó mơ hồ phát ra năng lượng rất nhỏ, rất khó cảm giác được, thì ra chính là Vãn Thần Thiết.”

“Lúc trước ta đã từng nói qua, loại tài liệu Vãn Thần Thiết này trên đại lục chỉ tồn tại ở chỗ sâu nhất trong biển sâu, chỉ có ở trong đáy biển sâu vạn trượng mới có thể sinh ra loại quặng thạch hiếm hoi này. Vào thời đại của ta thì cũng rất thưa thớt hiếm thấy, cho dù chỉ có 1 cân cũng mang giá trên trời, vậy mà cô gái này lại lấy bốn mảnh khoáng thạch chỉ để đổi lấy 1 lượng bạc, thật không thể chấp nhận được, cho dù là của trời cũng không thể lãng phí như thế!”

“Này lão đại, quặng thạch này có hơn trăm cân, người dự đoán có thể luyện được bao nhiêu ngũ phẩm ma binh?”

Môn La trầm ngâm nói: “Ba cân Vãn Thần Thiết chất lượng cao là có thể luyện được một thanh ngũ phẩm ma binh, ở đây ước chừng có trăm cân, hẳn là trên dưới 30 hoặc 40 thanh đi. Tính cả thời điểm lúc mới bắt đầu luyện cần phải quen thuộc với thuộc tính của tài liệu nên độ thất bại cực cao thì phỏng chừng người vẫn có thể luyện được cỡ 5 thanh ngũ phẩm ma binh.

Dịch Vân nghe vậy vô cùng mừng rỡ!

Hắn căn bản chưa thể luyện được ma binh trên tam giai, ngũ giai càng không cần phải nói, chế luyện cho mình mà được tới 5 thanh thì đã là rất nhiều rồi.

“Táp táp táp ”

Bên cạnh truyền đến thanh âm ăn như hổ sói của cô gái, chỉ thấy hai tay nàng bốc đầy thức ăn liên tiếp cho vào miệng, trên miệng trên mặt thậm chí cả trên đầu đều có lưu lại mảnh vụn thức ăn, tướng ăn của nàng Dịch Vân thực sự không dám khen tặng, phương thức ăn của nàng so ra còn dã man hơn cả cách ăn của Dã Man nhân, không biết nàng đã bị đói bao lâu rồi.

Đáng tiếc cho diện mạo xinh đẹp như thế của nàng đã bị cách ăn hoàn toàn phá hỏng cảm giác thiên sinh lệ chất, chỉ là trong lòng nàng hẳn cũng sẽ không để ý những thứ cao xa trừu tượng này, đối với nàng thì ăn mới là chuyện quan trọng nhất.

“Thể chất của nàng cũng giống với A Lôi Lạp, chỉ khác là không cùng thuộc tính, mà là quang thể. Có được thiên tư ma pháp xuất chúng, đại lượng Vãn Thần Thiết, nàng rốt cuộc là người như thế nào?” Dịch Vân đối với lai lịch của thiếu nữ không tên này hoàn toàn không hề hay biết gì cả.

Vừa rồi trên người cô gái tỏa ra ma lực trong nháy mắt khiến cho Dịch Vân đánh giá sơ bộ qua nàng tu luyện hệ hiếm có là quang hệ, hơn nữa nàng đã gần đạt tới thực lực Lục tinh Pháp Cuồng đỉnh phong, thực

lực còn mạnh hơn hẳn hiện giờ một bậc, một cô gái nhỏ hơn hẳn một hai tuổi mà lại có thực lực hơn xa hẳn. Đây là lần đầu tiên Dịch Vân gặp tình huống như vậy.

Chỉ là thực lực của nàng tuy bất phàm nhưng đầu óc của nàng thì... nếu nói dễ nghe là khờ dại, ngây thơ đến độ không tưởng được.

Cũng không biết trong não nàng có lí trí hay không, mà tự nói ra thuộc tính ma pháp của mình là quang hệ, hơn nữa cứ cho rằng hề là người mời nàng đi ăn cơm thì đó chính là người tốt.

Người tốt chỉ cần nói dối vài câu thì nàng liền giao ra toàn bộ mười khóa khoáng thạch Vãn Thần Thiết trên người, quá độ tin người, hầu như không hề có tâm tư đề phòng người lạ, chuyện lừa gạt như thế ngay cả hài tử chưa đến 10 tuổi trong thành cũng sẽ không bị mắc lừa.

Mà nghe được Dịch Vân nguyện ý mua mỗi khóa Vãn Thần Thiết với giá 1 vạn kim tệ, nàng không chút do dự liền gật đầu đáp ứng, trong lòng nàng địa vị của Dịch Vân đã thăng lên tới đại người tốt rồi.

Có được quãng mỏ thần kỳ, ngàn vàng khó mua nhưng lại hoàn toàn không hề hay biết giá trị của nó, thật đúng là chuyện khó tin nhưng hẳn đang tận mắt chứng kiến, rốt cục nàng làm như thế nào mà có được quãng thạch này?

Còn trên cổ tay trái của nàng có mang một vòng tay màu thâm đen, nhìn qua có vẻ bình thường không hề nổi bật nhưng lại có công năng tồn trữ như không gian giới chỉ, nếu không hơn mười khóa Vãn Thần Thiết lấy ra từ nơi nào, điều này làm cho Dịch Vân vô cùng kinh hãi.

Mọi người đều biết trong không gian giới chỉ có khắc một ma trận quy định kích thước lớn nhỏ của giới chỉ, nó hầu như cố định, ngay cả Mễ Nặc hay Tinh Vực Pháp Thánh Kiệt Mễ Đạt cũng không có cách nào làm thay đổi về ngoài lớn nhỏ này, tối đa cũng chỉ có thể trong quá trình chế tác khắc hai cái ma trận cùng lúc, làm tăng không gian nó chứa đựng chứ tuyệt đối không thể thay đổi hình dạng nó.

Cho đến lúc này, Dịch Vân chỉ mới thấy ngoại lệ duy nhất là tổ khí Hồng Liên của gia tộc Tư Đạt Đặc hẳn.

Hồng Liên là thần khí được tổ tiên đời thứ nhất truyền thừa từ vạn năm trước, vốn là độc nhất vô nhị, khó mà chấp nhận chiếc vòng đen trên tay nàng cũng giống như vậy?

Vòng tay màu đen cùng Hồng Liên đều là vật phản lại định luật không gian tồn trữ, như vậy hẳn nên coi nó là thần khí sao?

Dịch Vân nhìn cô gái với cách ăn chết đói, trong đầu đang nghĩ miên man về những nghi vấn này bỗng truyền đến tiếng Môn La nói chuyện.

“Tiểu tử” Môn La bỗng nhiên nói: “Người xem hai lỗ tai của nàng có góc cạnh cho tới hai mắt nàng vốn là màu xanh biếc nhưng khi nàng đứng lên lại mơ hồ chuyển thành màu hồng, hai điểm đặc thù này đều khác với nhân loại nên ta đoán nàng hẳn không phải là nhân loại! Dịch Vân nói: “Nàng không phải là nhân loại?” Dịch Vân nhìn kĩ lại, quả như lời Môn La nói, hình dạng hai tai cùng với màu mắt biến đổi đúng là không giống với người thường, chỉ là sự khác biệt này cũng không lớn lắm, nếu không quan sát kĩ thì khó lòng mà nhận ra được.

Gật gật đầu Môn La nói tiếp: “Không chỉ có thế, vừa rồi ta đã dò xét qua cơ thể nàng, tình trạng thân thể nàng không khác nhiều lắm so với người bình thường, điểm khác biệt nhỏ là thể tích trong Khí Hải cùng với độ dẻo dai của kinh mạch đều hơn xa người thường tới 2 thành. Lấy tư chất như vậy cho dù là tu luyện ma pháp hay là Vũ giả thì còn kinh khủng hơn cả đám người được xưng tụng là thiên tài kia, chỉ là nàng lại chọn tu luyện ma pháp. Mà trên thực tế thiên phú về ma pháp của nàng quả thực hơn hẳn thiên phú về vũ giả, lựa chọn như vậy cũng chính xác!”

Dừng một lúc lâu Môn La lại nói: “Về phần rốt cuộc nàng có phải là nhân loại hay không, ta không có chắc chắn, bởi vì ta chưa từng thấy qua dạng người như nàng, nhưng nếu chỉ xét về kết cấu thân thể đặc biệt của nàng thì hẳn không có khả năng là một chủng tộc khác với loài người.

Dịch Vân lắng lắng nghe, không hẳn là một chủng tộc khác với loài người, vậy không phải cũng là một loại nhân loại sao? Như vậy rốt cuộc nên coi là chủng tộc như thế nào? Trong mắt hắn lại lịch của cô gái càng thần bí hơn.

Đêm ở Lam Duy Nhĩ Gia Tộc.

“Đã cuối tháng rồi, sao lại không thấy Khiết Tây Tạng tới gặp ta?” Bá Nạp Đồn hỏi.

“Phụ thân ngài cũng biết từ sau khi Khiết Tây Tạng biến thành bộ dáng kia, rất ít xuất hiện trước mắt mọi người, tính tình trở nên quái gở, muốn tìm tìm ngài cũng không dễ dàng. ” Bối Cách nói.

Khoát tay áo Bá Nạp Đồn trầm giọng nói: “Tâm tình của ngài ta có thể hiểu được, bất quá công tư phải phân minh, ngài ta là đội trưởng của ám ảnh bộ đội, mỗi tháng phải có nghĩa vụ báo cáo một lần về tình huống huấn luyện, đây là kỉ luật của quân đội, không thể hủy bỏ, người lập tức kêu ngài tới đây gặp ta.”

“Trên thực tế hai ngày nay người của ám ảnh bộ đội cũng không tìm thấy ngài, có thể xác định ngài không ở trong quân khu hoặc là trong trạch viện, chỉ có thể chờ ngài ta quay lại thôi.”

Bá Nạp Đồn nghe vậy giận dữ: “Đội ngài về lập tức gọi ngài đến gặp ta, đây là chuyện vô cùng trọng yếu của gia tộc, tuyệt không thể làm theo cảm xúc.”

Mặc Tây đứng một bên nghe vậy khó hiểu hỏi: “Phụ thân, Khiết Tây Tạng không phải là đội trưởng của ám ảnh bộ đội sao? Huống chi ngài đã thi triển bí pháp sinh mệnh Hắc Ám Hệ, cũng chỉ còn sống hơn 1 năm nữa thôi, không lẽ lại là quân cờ trọng yếu của gia tộc ta sao?”

“Thời gian không còn nhiều mới tốt.” Mặt Bá Nạp Đồn không đổi sắc nói: “Ta tính toán nửa tháng sau cho Khiết Tây Tạng cùng ám ảnh bộ đội đi ám sát thành viên trực hệ của gia tộc Khải Mễ Đề, mặc dù không cách nào ảnh hưởng tới cường giả trên Thất tinh linh vực nhưng giết vài tên trực hệ đệ tử có tiềm lực cùng trưởng lão đoàn thì không có vấn đề gì.”

Mặc Tây nghe xong kinh ngạc còn Bối Cách thì không như vậy, hiển nhiên đã sớm biết về kế hoạch này.

Bá Nạp Đồn lại tiếp tục nói: “Khải Mễ Đề gia tộc vốn đối nghịch với gia tộc ta, biết sau Ma Đấu Đại Hội gia tộc ta sẽ có một lãnh địa hơn trăm dặm, thực lực tăng mạnh, chắc chắn sẽ dựng chuyện để liên minh với hai đại thế gia Mã Đình cùng Tát Ma, làm thành tam gia đối kháng với chúng ta. Mỗi thù với Lam Duy Nhĩ cũng là do Khải Mễ Đề giết đây. Đệ tử trực hệ là căn cơ vô cùng trọng yếu, phải cho bọn hắn một đòn thật nặng mà thời gian lại không nhiều, Khiết Tây Tạng cùng tử sĩ trong ám ảnh bộ đội chính là lựa chọn tốt nhất, lấy mạng đổi mạng sau đó thì không ai có thể tìm được dấu vết liên quan tới gia tộc ta.

Bá Nạp Đồn biết rõ Khiết Tây Tạng nắm giữ một bí pháp đồng quy vu tận của hắc ám hệ, lấy thực lực của ngài có thể dễ dàng miểu sát bất kì ai dưới thất tinh linh vực, là một khâu vô cùng trọng yếu trong kế hoạch.

Gật gật đầu Bối Cách nói: “Kế hoạch này nếu có thể bí mật tiến hành sẽ mang lại cho gia tộc ta lợi ích thật lớn, nhưng ta chỉ sợ Khiết Tây Tạng sẽ không đồng ý thực hiện.”

“Ngài cũng là con gái của trưởng lão gia tộc, nếu không phải tâm đã chết thì ta cũng không đành lòng phái ngài đi làm nhiệm vụ này, bất quá nếu như không có cách nào thay đổi số phận của ngài, thì ngài cũng nên hi sinh để mang lại lợi ích lớn nhất cho gia tộc, đó là vinh dự tối cao, việc này vốn không tới lượt ngài quyết định!” Bá Nạp Đồn kiên quyết đưa ra lựa chọn khiến cho bất cứ ai cũng không có khả năng thay đổi.

Quyết định này cũng khiến hắn đau lòng, là người đã nhìn thấy Khiết Tây Tạng lớn lên từ nhỏ, vốn có tình cảm sâu đậm, chỉ là làm tộc trưởng vì lợi ích của gia tộc thì đều phải bỏ qua tất cả tư tình. Trị gia cũng như trị quân, kết quả là trên hết. Bởi vì hắn là dạng người này nên Lam Duy Nhĩ gia tộc trong tay hắn mới có thể vươn lên trở thành tứ đại gia tộc ở đế quốc, tạo ra các chiến công bách chiến bách thắng, trở thành tướng quân truyền kì thủ hộ Kỳ Vũ Đế Quốc.

Với cá tính đó, chỉ cần có hắn trấn thủ, Lam Duy Nhĩ gia tộc sẽ ngày càng cường đại hơn chứ không thể bị suy yếu, đương nhiên điều kiện đầu tiên là đối thủ của hắn không thể mạnh hơn hắn.

Trong lòng hai người Mặc Tây, Bối Cách dù không nỡ nhưng cũng không dám nói gì thêm, họ hiểu được đây là cách làm có lợi nhất cho gia tộc.

Nghĩ một lát Bá Nạp Đồn hỏi: “Người cho rằng nguyên nhân ngài không đồng ý có thể là do chưa tìm được hung thủ đã đồ diệt Ba Bố Á dong binh đoàn sao?”

“Vâng! Từ lúc nàng tìm được đường sống trong hiểm địa ở ma thú đầm lầy, một năm nay hầu hết thời gian nàng đều sử dụng toàn bộ thể lực của mình chỉ để tìm ra thân phận của hung thủ kia, đáng tiếc đều không có kết quả, nàng vốn hận người đó thấu xương hân sẽ không bỏ qua dễ dàng đâu.”

Ngón tay gõ không ngừng trên bàn trà, Bá Nạp Đốn suy tư nói: “Ba Bồ Á dong binh đoàn bị tiêu diệt đã tạo nên ảnh hưởng lớn với chiến lược của gia tộc, một nhân tài chiến đấu ít nhất phải bồi dưỡng hơn mười năm mới có thể tạo thành, chỉ là có thật sự tồn tại thiếu niên mang hai hệ ma pháp cùng với Đấu khí đều đạt tới ngũ tinh lĩnh vực không, trên đời người như thế đâu dễ xuất hiện?”

“Nếu có thật thì hân cũng là nhân vật trọng yếu trong cao tầng của tam đại thế lực ở đại lục, cho dù là gia tộc chúng ta tìm được hân thì cũng không thể động? Cũng không ổn?”

“Tóm lại tìm được Khiết Tây Tập thì đưa nàng tới đây gặp ta, bản tướng có biện pháp làm cho nàng đồng ý chấp hành nhiệm vụ và buông tha cho sự kiên trì tìm kiếm vô ích kia!”

Bối Cách gật đầu, việc an bài các thành viên trong gia tộc vốn là nhiệm vụ của tịch trưởng lão hân.

“Đúng rồi” Bá Nạp Đốn nghĩ đến một việc: “Thanh niên gọi là Dịch Vân kia vẫn chưa trả lời sự chiêu lãm của gia tộc chúng ta sao?”

Lắc đầu Mặc Tây nói: “Còn chưa nhận được câu trả lời của hân, nhưng theo pháp văn cao nhất của đế quốc, chỉ cần hân để cho đám người ở Thiên Phong học viện và Mễ Nặc chứng kiến nghi thức lấy máu tuyên thệ đồng ý gia nhập là xong, việc này vốn không khó, bất quá đã qua ba ngày rồi, không phải hân vẫn đang suy nghĩ mà căn bản hân không có ý nguyện này.”

Bối Cách cũng nói: “Suy đoán của ta cũng giống vậy, tuy khá nhiều thế lực cũng lấy quyền vị chiêu lãm hân nhưng điều kiện của gia tộc chúng ta là tốt nhất, ngay cả vương thất cũng không so bằng được, một lãnh địa rộng hơn trăm dặm do hân tự mình chưởng quản, chỉ cần hân giao nộp thuế lãnh địa cho gia tộc ta, còn lại đều do hân tùy ý xử lý, gia tộc chúng ta không nhúng tay vào, quyền lợi này đã tương đương với nhất đẳng Bá Tước của đế quốc, tuyệt không ai có thể cự tuyệt, hân đồng ý cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi, nhưng người thiếu niên này luôn làm ta có một cảm giác rất kì quái...”

“Có ý tứ gì? ” Bá Nạp Đốn hỏi.

Bộ dạng Bối Cách muốn nói lại thôi, sau một lúc lâu mới nói: “Ta cảm thấy dường như hân có địch ý không rõ ràng với gia tộc chúng ta! Không biết tại sao ánh mắt của hân lại khiến ta kinh hãi đến vậy, cho đến khi hân dùng phương thức đó đánh bại Phụ Á cùng với lúc hân nói chuyện trên xe với phụ thân, loại cảm giác này lại càng trở dậy mãnh liệt, có thể là trực giác của ta nhầm lẫn, phụ thân người không cần quá để ý.”

Sau khi trầm ngâm thật lâu, Bá Nạp Đốn đưa ra quyết định, đứng dậy trầm giọng nói: “Lập tức chuẩn bị cho ta, mặc kệ câu trả lời của hân là gì, phải xác định việc này càng nhanh càng tốt trước khi hân quyết đấu cùng Ma Đa, nhanh an bài để bản tướng gặp lại hân!”

Mặc Tây cùng Bối Cách nghe vậy đồng thời chấn động!

Về mặt Mặc Tây thì khó hiểu còn Bối Cách thì ngạc nhiên, hân đã đoán ra dụng ý của Bá Nạp Đốn.

265. Chương 266: Ăn Sạch Sẽ

Táp táp táp ~~!

Thật vất vả mới đợi được cô gái đem toàn bộ thực vật trên bàn ăn hết sạch, Dịch Vân mở miệng hỏi: “Ta có một cái nghi vấn muốn thỉnh giáo người...”

Cô gái không để ý tới câu hỏi của Dịch Vân mà chỉ quệt miệng, xoa xoa bụng, hai mắt tỏa sáng. “Người tốt, ta còn chưa ăn no. Người còn có thể gọi người mang đồ ăn đến cho ta ăn không?”

“Đây đã là phần thức ăn của hai mươi người mà còn chưa ăn no?” Dịch Vân hoảng sợ. Mới vừa rồi xem nàng có thể đem toàn bộ thức ăn ở trên bàn nuốt vào bụng đã cảm thấy không thể tưởng tượng được rồi. Lượng thức ăn cho hai mươi người mà vẫn có thể nuốt trôi?

Cô gái gật gật đầu, bụng đầy ắp khuất nói: “Đã gần hai tuần ta không ăn cái gì rồi. Mỗi ngày, lão sư của ta cũng chỉ cho ta uống ba ngụm nước, không cho ta ăn chút gì. Thiếu chút nữa ta liền chết đói!”

Dịch vân thực sự kinh ngạc. Thiếu nữ trước mắt mới vị thành niên cư nhiên bị người đối đãi như thế liền cả nói: “Lão sư của người cũng ác độc quá đi! Không để cho người ăn cái gì không phải là có ý định làm người chết đói sao?”

Nhanh chóng lắc lắc đầu, cô gái vội nói: “Không phải như thế! Lão sư của ta thật ra đối với ta cũng rất là không tệ. Cũng chỉ là không cho phép ta ăn gì đó, ngày ngày đem ta vào trong sơn động bắt tu luyện, nếu không chăm chú hoặc ngủ thì sẽ đánh vào hông ta một trận. Sau đó mỗi ngày sẽ kiểm tra tiến cảnh của ta, nếu không hài lòng lại đánh thêm một trận. Cũng chỉ là như vậy mà thôi.”

Dịch Vân nghe vậy toát mồ hôi. Cái gì gọi là cũng chỉ vậy mà thôi? Cái này không phải là đang nhốt và ngược đãi thiếu nữ hay sao?

Dịch Vân thương thay cho cô gái gặp phải chuyện cực kỳ tàn ác. Lần này gọi tới một bữa tiệc thịt dê thịnh soạn.

Toàn bộ cả con dê nướng nóng hôi hổi được đưa lên. Cô gái không kịp đợi tiểu nhị rời đi đã ngay lập tức nhào lên gặm một cách mãnh liệt giống như mãnh hổ đang cắn xé dã thú. Tượng ăn không chỉ khó coi mà còn hung ác làm cho tiểu nhị ở một bên sợ hãi.

“Ta vẫn cho rằng trên đời này Cầu Cầu là một ma thú có thể ăn nhiều nhất. Không ngờ cô gái này ăn uống lại tuyệt đối không kém so với Cầu Cầu. Nó gặp được đối thủ rồi!” Nhìn cô gái vui mừng phấn khởi cắn xé mạnh mẽ, Dịch Vân nghĩ thầm trong lòng.

Trong lúc Ma Đẩu đại hội Dịch Vân đều đem Cầu Cầu đặt ở chỗ ma trận trong rừng rậm. Bởi vì trận đấu nên hẳn không có cách nào đem nó theo bên người, mà dường như Cầu Cầu càng ưa thích đợi trong hoàn cảnh tự nhiên. Dịch Vân cũng mừng rỡ. Như vậy vừa lúc có thể bảo vệ được tu luyện ma pháp trận mà vất vả mới vẽ tốt khỏi bị dã thú phá hỏng.

“Ta ăn no rồi!”

Nửa giờ sau, cả một con dê cho nàng ăn sạch sẽ, cô gái mới không hề để ý hình tượng, vỗ vỗ cái bụng, “Ợ” một tiếng. Hai mắt nửa nhắm nửa mở cứ như là vừa ăn no đã nghĩ đến ngủ, càng nhìn càng giống như là một phiên bản nữ tính của Cầu Cầu.

“Ăn no là tốt rồi nhưng đừng có ngủ. Ta muốn hỏi cô.” Rốt cục cũng đợi cho nàng ăn xong, một bụng đầy nghi vấn cuối cùng cũng có thể hỏi rõ ràng. “Hơn mười khối Vãn Thần Thiết quặng thạch này cô lấy ở đâu vậy?”

“Không biết! Là của lão sư tìm được sau đó để lại trên người của ta!” Cô gái thần nhiên trả lời.

“Lão sư của người?” Nhớ lại những lời nàng từng nói qua từ lúc ở trong cửa hàng Ngọc Thạch kia ngay từ đầu cũng thật sự có nhắc tới lão sư của nàng. Là cái dạng gì sư phụ mới có thể dạy dỗ được học sinh như thế này đây. Dịch Vân cũng tò mò. “Như vậy tại sao cô lại lấy Vãn Thần Thiết mang ra bán?”

“Bởi vì lão sư vẫn không cho phép ta ăn gì nhưng ta thật sự rất đói bụng đến mức không chịu nổi. Vì thế liền đi vào trong thành. Nhưng lúc này mới phát hiện ăn cái gì cũng phải cần tiền. Vì thế cũng đành phải mang nó ra đổi tiền. Bởi vì ta từng nghe Lão sư nói qua rằng nó rất đáng tiền.”

Nghe đến đó, Dịch Vân nhất thời không còn gì để nói. Thật sự là cổ non mới mọc mà! “Làm sao mà ngay cả đạo lý như thế cũng không biết. Chẳng lẽ cô cùng Lão sư luôn ở trong núi sâu sao?”

“Không đúng nha!” Cô gái lắc lắc ngón tay cười nói. “Không phải núi sâu mà là sơn cốc. Khắp nơi là vách đá dựng đứng, có rất nhiều ma thú làm hàng xóm. Rốt cuộc là nơi nào thì ta cũng không rõ. Chỉ là từng nghe Lão sư nói qua chỗ đó hình như gọi là Huyết Hồng sơn cốc.”

Dịch Vân nghe vậy bị dọa cho kinh sợ. Huyết Hồng sơn cốc? Ma thú?

Từng nghe Mễ Nặc nói qua, đây không phải là khu vực ở trong phạm vi của Bối Mông Đặc đế quốc nhưng khắp nơi đều là sào huyệt cư trú của ma thú, là nơi mà nhân loại vĩnh viễn không có phương pháp chinh

phục, là hiểm địa cùng một bậc với Lạc Nhật sơn mạch là Ma thú chiếu trạch sao?

Nhớ lại mấy lần chiến đấu từng gặp ở hai địa phương này đều là thân lâm vào tình cảnh thảm thiết, cử tử nhất sinh, mỗi lần đều là vội vã trốn chạy. Mà nàng lại ở bên trong cùng ma thú hung mãnh làm hàng xóm... Thật khó có thể tưởng tượng được

Cứ xem như thực lực của nàng gần đạt tới Thất tinh linh vực cũng tuyệt đối không có khả năng ở được nơi mà toàn ma thú như vậy. Dịch Vân tâm hàn ý lạnh lại hỏi: “Các người luôn ở tại nơi đó sao? Còn nữa, thực lực Lão sư của cô đạt tới mức độ nào?”

“Đúng là đều ở trong Huyết Hồng sơn cốc. Từ nhỏ đến lớn đây cũng là lần đầu tiên ta đi ra ngoài đấy! Thực lực của Lão sư? Cái này ta không biết, chỉ biết là so với ta thì mạnh hơn nhiều lắm!”

Dịch Vân nghe xong, trong lúc vẫn còn sững sờ thì Môn La trầm giọng nói: “Có thể đem sào huyết của vô số ma thú quần cư trở thành nơi ở, có năng lực dạy dỗ ra một đệ tử như vậy. Lão sư của nàng nhất định là một cường giả Tinh Vực. Điểm ấy là không hề nghi ngờ gì cả!”

Dừng một chút, Môn La vô cùng nghiêm túc nói: “Mặc dù nàng có ưu thế là Ma chúc chi thể nhưng người là do ta tử mĩ dạy dỗ ra. Chỉ lấy tiến cảnh tu luyện không mà nói, toàn bộ đại lực gần như là không có người có thể so sánh với người. Mà nàng có thể ở lúc tuổi nhỏ hơn người đạt tới Lục tinh đỉnh phong giai vị, hơn xa người như thế thật sự khiến người khác khó có thể tin được.

“Tin tưởng ngay cả cái tên phiền phức Hộ quốc Pháp thánh kia cũng không làm được. Thực lực của Lão sư của nàng nhất định phải trên Tinh vực sơ giai Kiệt Mễ Đạt.

Dịch Vân càng nghe càng kinh hãi. “Nếu cô ở Huyết Hồng sơn cốc của Bối Mông Đặc đế quốc làm sao lại một mình đến đây, ở bên trong Kỳ Vũ thành này? Là ra ngoài du lịch sao?”

“Đương nhiên là không phải! Thế giới bên ngoài của các người rất loạn, không phải lừa người thì là gian thương. Chỉ có người tốt như người mời ta dùng cơm mới là ngoại lệ. Nếu không phải Lão sư bắt ta đi ra, ta cũng không muốn rời đi. Bên trong Huyết Hồng sơn cốc tốt hơn so với bên ngoài nhiều lắm!” Cô gái chun mũi, cầu nhàu nói.

Nghe đến đó, Dịch Vân bỗng nhiên có chút dự cảm không tốt. “Mang cô đi ra? Lão sư của cô cũng đã tới? Vậy làm sao cô lại một mình một người vào thành?”

“Lão sư hẳn đang ở lại trong động ở vùng ngoại ô. Hai ngày nay vì muốn vẽ ra ma pháp trận Thì Nghi Chi Trận, không cẩn thận hao hết sạch toàn bộ ma lực của bản thân nên đang tu luyện hồi phục!”

“Thì Nghi Chi Trận?” Dịch Vân chưa từng nghe qua, Môn La đương nhiên càng không cần phải nói.

Ma trận có thể khiến cho Tinh Vực cường giả hao hết ma lực để vẽ thì chắc chắn là ma trận cấp bậc Tinh vực rồi. Cái tên này cũng không có viết trong Tinh vực ma trận thư quyển cũng chưa từng nghe Bối Lợi Mỗ nói ra. Dịch Vân tò mò.

Cô gái gật gật đầu đáp: “Đúng! Chính là Thì Nghi Chi Trận. Chẳng qua ta cũng không biết là dùng để làm gì. Ma trận đơn giản ta cũng biết nhưng cái này rất phức tạp, nhìn hoàn toàn không hiểu. Hình như là có quan hệ với bằng hữu của Lão sư! Cái này ta cũng mặc kệ, dù sao cũng là một cơ hội tốt. Ta thật sự đói bụng đến mức không chịu nổi, liền nhân cơ hội này lén chạy ra.”

Dịch Vân trừng to mắt, cao giọng kêu lên: “Cái gì? Là người lén chạy ra?”

Gật gật đầu, cô gái thần nhiên nói: “Đương nhiên là thế! Lão sư vẫn đem ta nhốt trong sơn động. Nói cái gì mà không thăng cấp đến Thất Tinh linh vực thì cũng không cho ta ăn cái gì. Chuyện này cần phải mấy ngày, ta làm sao có thể chịu được. Vì thế liền nhân sơ hội này vụng trộm vào thành.”

Cuối cùng Dịch Vân cũng biết được chỗ không đúng là ở đâu!

Người thiếu nữ này từ nhỏ đều cùng sư phụ sinh hoạt ở Huyết Hồng sơn cốc. Lúc này nàng đi ra, một chút kiến thức bình thường ngoài xã hội cũng không có. Lão sư của nàng làm sao có thể yên tâm?

Nguyên bản vẫn cho rằng nàng là một mình đi ra ngoài di lịch, không ngờ Lão sư của nàng lại đang ở ngoài thành cách đó không xa. Bản thân nàng là vụng trộm chạy đến. Mặc dù không biết nàng làm cách nào giấu

điểm được Tinh vực cấp bậc Lão sư nhưng thời gian nhất định không có khả năng quá dài. Bị tìm được bắt trở về chỉ là chuyện sớm hay muộn.

... Đã đổi bụng mới bán Vãn Thần Thiết với cái giá bốn ngàn tệ.

“Như vậy chuyện cô cầm Vãn Thần Thiết đi bán?” Dịch Vân vội vàng hỏi.

“Đương nhiên!” Cô gái thở dài một hơi, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng tươi cười. “Chuyện này là Lão sư không biết! Chẳng qua Lão sư cũng từng nói qua, lần này hẳn cầm Vãn Thần Thiết là đến trao đổi ưu đãi cùng bằng hữu. Người tốt, người lấy một vạn kim tệ một khối mua của ta tốt hơn so với một cái ngân tệ của ông chủ gian thương kia nhiều lắm. Thật là so cũng không thể so được. Cũng nhất định cao hơn giá của bằng hữu của Lão sư. Vì thế ta quyết định sẽ bán cho người. Hẳn là Lão sư cũng sẽ cao hứng mới đúng!”

Ý nghĩ của cô gái rất ngây thơ. Lão sư muốn dùng Vãn Thần Thiết để trao đổi ưu đãi cũng nhất định là muốn đổi tiền. Lúc trước đều sinh hoạt toại Huyết Hồng sơn cốc không người, chưa bao giờ biết được tiền hóa ra lại trọng yếu như vậy. Một ngày này nàng vào thành, cũng bởi vì trên người không có nửa xu mà liên tiếp bị mấy quán cơm đuổi ra. Tự mình thể hội tiền chính là thứ tốt a! Kim tệ lấp lánh ánh vàng lại càng là đồ tốt!

Nàng có thể sử dụng Vãn Thần Thiết đổi đến hơn mười vạn kim tệ, rất nhiều, rất nặng. Một lượng lớn nặng đến mức chính mình khiêng cũng không được. Nhất định là còn nhiều hơn so với chỗ tốt mà bằng hữu của Lão sư trao đổi. Rất có thể lần này lên chạy đến ăn gì đó không gạt được Lão sư. Như vậy liền lấy chuyện này đến làm cho Lão sư vui vẻ đi! Công lớn có thể giúp cho cái môn của nàng đỡ được ít roi vì tội dám trốn đi chơi.

Nghĩ đến đây cô gái vui vẻ bật cười.

Nhìn xem cô gái trước mặt tươi cười trong sáng thuần khiết, lương tâm không còn của Dịch Vân lại có chút đau nhói. Một viên Vãn Thần Thiết sao chỉ có giá một vạn kim tệ?

Hắn lấy hơn mười vạn kim tệ mua toàn bộ Vãn Thần Thiết không phải là người tốt như nàng nói mà là đại người xấu chiếm đại tiện nghi của nàng mới đúng a! Cô bé ngốc ngếch này đến bao giờ mới rõ đây?

Dịch Vân rút cuộc cũng hiểu rõ tất cả tiền căn hậu quả, cũng thông suốt máu chốt ở trong đó. “Nàng lên chạy đến, Vãn Thần Thiết cũng là lên bán. Lúc trước theo như lời của nàng thì hẳn là Lão sư của nàng bởi vì ma lực hao hết nên đang trong lúc nghỉ ngơi và phục hồi. Nếu thật sự là Tinh vực cường giả mà nói...”

Nghĩ đến đây Dịch Vân đột nhiên đứng lên đem hơn mười khối Vãn Thần Thiết thu vào bên trong Hồng Liên, buông ra hơn mười túi kim tệ nặng trĩu, xoay người rời đi. “Nãy giờ cùng cô nói chuyện thật sự là vui vẻ. Ta quyết định tăng giá, lấy một trăm vạn kim tệ mua toàn bộ Vãn Thần Thiết của cô. Hy vọng cái giá tiền này có thể làm cho Lão sư của cô vừa lòng.”

Cô gái nhảy dựng lên, hân hoan kích động kêu la: “Người tốt, người thật là đại đại người tốt, lại tăng giá! Số tiền này nhất định có thể làm cho mỗi ngày ta được ăn thật nhiều đến no bụng. Lão sư cũng có thể thật cao hứng!”

Dịch Vân nghe vậy vô cùng chợt dạ. “Cao hứng cáo quý! Một trăm vạn nghe rất nhiều nhưng thực sự ngay cả một khối Vãn Thần Thiết cũng đã không mua nổi. Lão sư nàng sau khi biết nhất định sẽ đánh đau nàng một trận.” Ngoài miệng lại nói:

“Ồ! Không cần cảm tạ! Ta đối với cô có ấn tượng không tồi, coi như tình cờ gặp mặt kết cái thiện duyên đi. Còn về sau nếu có ở nơi khác gặp được cô cũng ngàn vạn lần không nên nhận thức ta. Nhất là lúc cô ở cùng Lão sư thì càng thêm như vậy. Coi như hoàn toàn không biết ra thì tốt rồi!”

“Vì sao ư? Đó là một câu hỏi hay! Bởi vì thói quen của ta là yên lặng làm việc tốt. Để lại tên tuổi cùng... gì đó ta không cần!”

Dưới ánh mắt dòm lom lom của Môn La, Dịch Vân nói như mây trôi nước chảy, lộ ra ý tứ vô cùng chân thành đem cô gái lừa giống như con quay xoay vòng vòng. Chỉ nhìn thấy nàng vui như chú chim nhỏ hân hoan nhảy nhót, hai mắt sáng ngời, đầu gật liên tục. Thật sự là bị hắn bán còn thay hắn đếm tiền.

Dịch Vân nhìn biểu tình nhảy nhót của nàng trong lòng có chút nhoi nhói. Uhm, chỉ hơi hơi, giống như bị muỗi cắn. Tóm lại có thể đem Văn Thần Thiết thu vào tay thì so với cái gì cũng đều trọng yếu. Đây là tài liệu quan trọng nhất liên quan đến việc sau này hắn có thể luyện ra Ngũ phẩm Ma binh hay không.

Trời cao nếu đem cái bánh thịt này nện trước mặt, nếu có ưu đãi mà không chiếm chính là tên ngốc. Đây chính là từ nhỏ Môn La đã dạy.

Gật gật đầu, phất tay một cái, Dịch Vân lập tức xoay người bước nhanh đi ra khỏi quán ăn.

Ăn sạch sẽ rồi phải trốn chạy nhanh một chút. Đây là kỹ năng trọng yếu mà mỗi cái nam nhân đều nên học.

Phía sau, cô gái còn đang vẫy tay hét lên: “Người tốt! Rất cảm ơn người! Tên của ta là Táp Phỉ Táp. Rất hy vọng có thể gặp lại!”

“Ừ! Ta ngược lại hy vọng vĩnh viễn không gặp lại cũng tuyệt đối không thể gặp lại. Nếu gặp lại thì ta xui xẻo lớn. Dù sao Văn Thần Thiết cũng đã tới tay, mặc kệ là cô hay Lão sư của cô ta đều không thể trêu vào. Sau này vẫn còn mỗi người đi một nơi thì tốt. Vĩnh biệt cô gái tên là Táp Phỉ Táp. Tư vị của biệt ly chính là mỹ diệu như vậy.

Ca ngợi vĩnh biệt tuyệt không gặp lại!

Dịch Vân thật tình chờ đợi như thế.

Nghĩ đến Lão sư của nàng mười phần có thể là cường giả cấp bậc Tinh Vực chẳng biết khi nào sẽ đuổi theo, Dịch Vân đi ra từ lâu cũng không quay đầu lại, nhanh như chớp chạy đi.

“Một người thật là tốt a! Táp Phỉ Táp quá may mắn!” Trong lòng cô gái cảm kích vô cùng.

Nghệ thuật gạt người cao nhất chính là lừa gạt chết đối phương mà hắn còn đang cảm kích người.

Dịch Vân đã muốn xuất sư.

Ngoài Kỳ Vũ thành hơn tám mươi dặm, bên trong một vách núi cực kỳ ẩn mật.

Táp Phỉ Táp rón rén đi hướng tới sơn động phía dưới vách đá. Động tác của nàng vô cùng nhẹ nhàng, rất sợ ra làm ra một tiếng động.

“Tốt nha! Còn có lá gan trở về!” Một đạo thanh âm già nua ẩn chứa tức giận đột ngột vang lên. Táp Phỉ Táp sợ tới mức nhảy dựng lên.

Ở phía sau, một lão giả từ trong bóng tối đi ra. Một thân áo bào đen không có chút hơi người như hòa tan vào bóng tối. Nếu hắn không lên tiếng căn bản không người có thể biết được sự hiện hữu của hắn.

“Lão sư!” Táp Phỉ Táp run run nói. “Khi nào thì người phát hiện ta chạy ra ngoài?”

“Ngay tại vừa rồi.” Bóng đen chợt lóe rồi hiện lên ở phía sau Táp Phỉ Táp. Cầm lấy cổ nàng dễ dàng giơ lên giống như nhắc lên một con mèo nhỏ, mồm nói: “Dựa vào Huyền Ma linh trạch trên người người, mặc kệ người ở phương nào ta đều có thể ngay lập tức cảm ứng được vị trí chính xác. Nếu không biết rằng người đang chạy trở về hướng này thì vì sư đã sớm tự mình đi đuổi bắt người rồi!”

Nhìn thấy bên miệng Táp Phỉ Táp vẫn còn lưu lại vết dầu mỡ, bụng no nê căng tròn, lão giả ngạch thượng thanh cân đồn nhất thời hét tức giận hét lên “Người vậy mà đi ra ngoài ăn cái gì? Còn ăn đến no nê? Thật đáng chết. Cũng chỉ thiếu mấy ngày. Cũng chỉ thiếu có vài ngày nữa người liền có thể thuận lợi tiến vào Thất tinh linh vực. Vì sao người không thể nhận?”

“Bởi vì Táp Phỉ Táp thực sự đói bụng đến mức không chịu nổi.”

“Hỗn trướng! Thể chất của người đặc biệt kỳ lạ, bụng trống rỗng có thể đề cao ma lực ngưng luyện trên diện rộng đồng thời giảm đi trở ngại khi phá cấp tấn giai. Thiên phú thể chất bậc này tất cả đều là người bình thường muốn cầu cũng không được. Người lại không biết quý trọng mà dùng. Vén vén có mấy ngày thời gian người lại làm thành như vậy. Thật là hỗn trướng!”

Lão giả gào thét dữ dội. Đệ tử này không nghe hần dạy dỗ, tức giận giơ tay Tạt Phỉ Tạt dè trên mặt đất, chuẩn bị đánh. Tạt Phỉ Tạt giật mình, nàng thật sự rất sợ liền kêu lên: “Lão sư! Lão sư đợi đã! Lần này ta đi ra ngoài đã thay ngài làm một việc vô cùng tốt. Hãy nghe ta nói hết a!”

“Nói nhiều! Người không nhạ phiền toái cho vi sư đã là tốt vô cùng, còn có thể làm được cái gì chuyện tốt? Nói nghe một chút.”

“Người xem! Đây đó tất cả đều là kim tệ. Một trăm vạn kim tệ. Kim tệ là thứ tốt a! Tất cả đều là Tạt Phỉ Tạt dùng Vãn Thần Thiết giúp Lão sư người đổi lại.”

“Kim tệ? Một trăm vạn đổi cái gì?” Lão giả lần này thực sự nóng nảy, lập tức đem Tạt Phỉ Tạt nhắc dậy, nhanh chóng quát: “Vãn Thần Thiết đâu? Người đem Vãn Thần Thiết để đâu rồi?”

Chỉ chỉ kim tệ để thành đồng, nhìn thoáng qua khuôn mặt lão sư. Rất ít khi nhìn thấy phản ứng hưng phấn như thế của Lão sư. Lần này mình thật là làm không có sai. Tạt Phỉ Tạt cười nói: “Toàn bộ đổi lấy kim tệ kia. Một người tốt lấy giá cao mua của ta. Ha ha! Ta thật thông minh đi! Dem hòn đá màu đen đổi lấy kim tệ lấp lánh ánh vàng, lại còn là một trăm vạn nha!”

Lão giả toàn thân chấn động kịch liệt đến ngây dại!

“Lão sư, cái này gọi là lấy công bù tội. Không cần khen Tạt Phỉ Tạt, chỉ cần không tiếp tục đánh mông ta thì tốt rồi.” Tạt Phỉ Tạt cười híp mắt, rất là đắc ý, thực giục buông nàng xuống nhanh một chút.

“Chết tiệt! Là bán cho ai ai rồi? Người đó ở nơi nào?”

“Một người qua đường! Đi rồi nga! Hần nói thích yên lặng làm chuyện tốt, không cần hỏi tên hần.”

“Hỗn trưởng!”

Lão giả tức giận đến toàn thân run rẩy, một tay đem Tạt Phỉ quăng úp xuống đất, tay kia nện thật mạnh vào mông nàng. Đầu tiên là thừa dịp ta hoàn thành Thì Nghi Chi Trận ma lực trong nháy mắt hao hết, dùng Mạn đà hoa đánh lừa cảm giác của ta lén chạy ra ngoài. Lại còn đem toàn bộ Vãn Thần Thiết kỳ quáng đổi thành kim tệ vô dụng. Chết tiệt! Vãn Thần Thiết là kim tệ có thể mua được hay sao?

“Rõ ràng là bị xem thành coi tiền như rác, bị người ăn sạch sẽ rồi chạy còn dám đắc chí. Ta như thế nào lại dạy dỗ loại đệ tử ngu ngốc này!”

Ba ba ba ba ba ba...

“Ô ô ô! Lão sư không cần đánh. Tạt Phỉ Tạt về sau không dám nữa!”

“Hỗn trưởng! Đệ tử mà ngay cả sư phụ cũng dám tính kế. Lần này nhất định đánh cho người không dám tiếp tục tái phạm mới thôi!”

Ba ba ba ba ba ba...

Ô ô ô ô ô ô...

Cái mông Tạt Phỉ Tạt sưng thành bao, khóc đến lê hoa đái vũ. Nàng thật sự biết sai rồi.

Cũng đã hiểu rõ, hóa ra người kia cũng không phải cái gì người tốt mà là đại đại người xấu lừa gạt nàng.

266. Chương 267: Phù Quang Lược Ảnh

“Viện trưởng!” Ca Đức chặn ngay cửa hỏi: “Vòng quyết đấu hôm sau. Hai người An Na cùng Dịch Vân của Thiên Phong học viện chúng ta cùng ra trận. Chúng ta phải ra đối sách gì mới tốt?”

Mễ Nặc không đáp mà hỏi lại “Ca Đức, ta hỏi người. Bất kể là Dịch Vân hay là An Na có khả năng thắng được Ma Đa của Lam Duy Nhĩ gia tộc hay không?”

“Viện trưởng, người nói đùa rồi. Không có chút khả năng nào. Thực lực của Ma Đa có một không hai. Lần đại hội này, tất cả các tuyển thủ bất kể là ai gặp phải hần thì đều có kết quả như nhau.”

“Vậy thì cũng thế!” Mễ Nặc nói: “Trận đấu ngày hôm sau, rút thăm ba cặp đấu sẽ có một danh ngạch trống. Có một nửa xác suất là Dịch Vân cùng An Na sẽ đụng đầu. Nhưng mà điều này đối với học viện chúng ta cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì. Bởi vì kết quả sớm đã định chúng ta sẽ cầm đến vị trí thứ hai và thứ ba của đại hội. Nếu hai người thực sự đụng nhau thì cứ tiến hành an bài theo lệ thường là được!”

Lệ thường theo lời của Mễ Nặc chính là giữa đại hội, nếu là đệ tử của cùng học viện đánh với nhau liền xuất ra 70% thực lực của mỗi người đến chiến đấu. Sát chiêu không ra, tuyệt kỹ không dùng, mục đích là để phòng ngừa thương vong trọng đại. Sau đó cũng là để giữ lại một bộ phận thực lực để dùng cho trận đấu tiếp theo.

Nguyên tắc này cũng là thông lệ bất thành văn mà các học viện chọn dùng khi phải đối mặt tình huống không mong muốn đó.

“Chắc là cùng ngày trận đấu Dịch Vân mới trở về. Trước hết đem quyết định này báo cho An Na biết đi. Để cho trong lòng nàng có chuẩn bị trước.” Mễ Nặc nói.

Ca Đức gật đầu đáp ứng. Đúng lúc này một gã giáo sư đẩy cửa tiến vào. “Viện trưởng, có một vị khách tới bái phỏng nói là muốn gặp Dịch Vân. Hắn đang ở đại sảnh dưới lầu chờ đợi. Ta tới xin chỉ thị phải làm như thế nào?”

“?”

Mễ Nặc tức giận trong lòng. Bắt đầu từ khi tiểu tử này tiến vào Thập nhị cường thi đấu thì loại khách này thật sự nhiều lắm. Gần như mỗi ngày đều đến vài tên. Phần lớn đều là thuyết khách của các đại gia tộc đến mượn sức. Đối tượng cũng không chỉ vẹn vẹn một mình Dịch Vân mà mỗi đệ tử đi vào danh sách Bách cường cũng là mục tiêu của họ. Một lần lại một lần, hắn đã cảm thấy cực kỳ phiền toái.

“Loại sự tình này cần gì phải xin chỉ thị. Không phải đã nói rồi sao? Trong lúc đại hội còn diễn ra các tuyến thủ không gặp ai cả. Xin mời hắn trở về đi!” Mễ Nặc vùng tay nói.

“Ta cũng đã nói qua những lời này với hắn. Nhưng là hắn muốn ta chuyển lời tới viện trưởng, chỉ cần nói hắn là Tật La Tật giáo sư của Đa Ni Tật học viện. Viện trưởng ngài nhất định sẽ gặp hắn!”

“Tật La Tật?” Sắc mặt Mễ Nặc khê thay đổi, đột nhiên đứng lên.

Tật La Tật là lão sư võ lòng ma pháp của Dịch Vân. Bình luận mà hắn cấp cho Dịch Vân làm cho Mễ Nặc có ấn tượng cực kỳ khắc sâu.

“Không gặp không được! Mau mời hắn vào!” Mễ Nặc vừa mới nói xong lại lập tức sửa lại. “Không! Để ta tự mình đi nghênh đón hắn. Mau mang ta đến đó. Ngàn vạn lần không thể mất lễ nghĩa!”

Ngoài thành Kỳ Vũ, trăng sao giăng đầy trời, ban đêm tĩnh lặng, tâm tình lại kích động.

“Cũng không có người truy đuổi đến đây. Người có thể yên tâm.” Môn La cười to nói.

“Cô gái kêu Tật Phi Tật kia sớm hay muộn cũng bị lão sư của nàng bắt về. Cách nàng càng xa càng tốt. Về sau hẳn là không có cơ hội tiếp tục gặp mặt.” Dịch Vân nhớ lại quá trình vừa nói chuyện trong tửu lâu mà bật cười.

Mặc danh kỳ diệu có được tài liệu rèn Ngũ phẩm Ma binh, tâm tình Môn La thật tốt. “Nói cũng đúng! Nghe nàng nói qua, nàng vẫn bị giam ở trong sơn động tu luyện, sẽ không có khả năng đến xem trận đấu của Ma Đấu đại hội. Cơ hội tìm được người là cực kỳ nhỏ.”

“Gã sư phụ kia từ Huyết Hồng sơn cốc của Bối Mông Đặc để quốc chạy tới nơi này cũng là chuyện làm cho người ta không hiểu nổi. Đúng là sư phụ đặc biệt quái dị khó trách có thể dạy dỗ ra loại đệ tử ngốc nghếch cỡ này. Thực sự mà nói, ta trái lại rất thích nàng, người ngốc đến đáng yêu như vậy hoàn toàn là quá ít thấy. Ha ha ha!”

“Dùng thủ đoạn như vậy lấy được Văn Thần Thiết chắc sẽ hại khổ cô gái tên Tật Phi Tật kia. Bất quá cũng không còn cách nào. Tài liệu rèn Ngũ phẩm ma binh đối với ta thật sự quá trọng yếu. Nếu có lần nữa, dù thật có lỗi nhưng vẫn phải làm như thế!” Trong mắt Dịch Vân lấp lánh hào quang, đây là biểu hiện lúc

hắn hưng phấn mới có. “Từ sau khi ta học được Luyện Kiếm Quỷ Ngục kiếm kỹ trình độ luyện khí tăng cao. Mặc dù bây giờ chỉ có thể đánh luyện ra Tam phẩm trung giai Ma binh

Nhưng là trong vòng nửa năm nữa, ta nhất định có thể đủ trình độ bắt đầu luyện chế Tứ phẩm Ma binh. Tiếp đó, nhiều nhất là hai năm ta hẳn là có thể đi vào giai đoạn luyện chế Ngũ phẩm ma binh. Ta có mười phần tin tưởng!”

“Lúc này hẳn là còn có thể tiếp tục ngăn lại.” Đối với Dịch Vân, Môn La còn có tin tưởng hơn so với chính mình: “Kiếm kỹ người nắm giữ hiện tại chỉ là bản đơn giản hóa. Uy lực của bản chính kiếm kỹ Luyện Kiếm Quỷ Ngục cấp bậc thất tinh so với người hiện giờ ít nhất phải mạnh hơn gấp đôi. Phương pháp vận dụng đấu khí cũng càng đặc sắc. Chờ sau khi người chính thức tiến vào Thất tinh lĩnh vực, chỉ cần người có thể lĩnh ngộ học được thì có thể một lần nữa trên diện rộng tăng lên thủ pháp luyện khí. Ta tính rằng chỉ cần thời gian một năm rưỡi người liền có biện pháp luyện ra ngũ phẩm ma binh.”

Lưu truyền từ vạn năm trước, đấu khí Phần Kiếp Tử Diễm của Tư Đạt Đặc bộ tộc thực sự là tuyệt học có một không hai. Không chỉ có uy lực bá đạo mạnh mẽ mà phương pháp tu luyện cũng diệu dụng vô cùng.

Lấy luyện đấu khí làm chủ, luyện ma khí làm phụ, thời điểm học tập thi triển đấu khí cũng làm tăng lên trình độ thủ pháp luyện khí. Lúc đánh luyện Ma binh đồng thời lại tăng trưởng độ ngưng luyện đấu khí. Hai loại cảnh giới khác nhau hỗ trợ lẫn nhau tăng lên. Đấu khí công pháp trên đại lục có hàng nghìn hàng vạn nhưng chỉ có Phần Kiếp Tử Diễm đấu khí mới có thể làm được chuyện như vậy.

“Bây giờ người lại về địa phương đó tiếp tục tu luyện sao?” Môn La hỏi.

“Phải đi tới nơi đó một chuyến, ta muốn đến mang Cầu Cầu đi. Bây giờ là thời điểm miễn cảm, trở về học viện vẫn là thỏa đáng hơn.”

Theo phương hướng Tạp Phỉ Tạp đi ra. Theo lời của nàng, sơn động mà nàng cùng Lão sư ở có phương vị hoàn toàn trái ngược với chỗ ma trận mà hắn tu luyện. Một cái hướng Đông một cái hướng Tây, cách xa nhau trăm dặm. Vốn hắn hoàn toàn không cần phải lo lắng. Xung quanh Kỳ Vũ thành rừng rậm hoang dã rộng lớn có hơn trăm. Cơ hội có thể gặp nhau ở trong đó là cực kỳ nhỏ bé. Nhưng Lão sư của Tạp Phỉ Tạp lại là Tinh vực, Dịch Vân thà rằng thận trọng một chút.

Cảm giác lực của Tinh Vực cường giả từ trên người của Môn La đã biết được, gần như là biến thái. Cái này không thể mạo hiểm được.

Lừa gạt hết sạch tất cả bảo bối trên người của người ta. Không nói đến Lão sư của nàng có phản ứng gì. Chỉ cần cô gái ngốc nghếch kia một khi tỉnh ngộ cũng là tuyệt đối không tha cho hắn. Hắn càng phải cẩn thận thêm.

Xác định đúng phương hướng, hắn vội chạy đi. Trong rừng cây ánh trăng sáng buông xuống, màn đêm mới bắt đầu.

Trở lại nơi dừng chân của Thiên Phong học viện, ngay lập tức Dịch Vân đã bị gọi vào phòng Viện trưởng. Hắn cũng không ngờ rằng vừa bước vào đã gặp một người mà hắn không thể tưởng tượng được.

“Tạp La Tạp lão sư!” Dịch Vân kinh hãi ngây ngẩn cả người.

“Khục khục!” Ho nhẹ hai tiếng, Mễ Nặc cười nói: “Dịch Vân, người cùng Tạp La Tạp tiên sinh đã có nhiều năm không gặp đi? Vốn muốn nói chắc là đêm trước trận đấu người mới trở về. Hiện tại người về là tốt rồi. Thật khéo là Tạp La Tạp tiên sinh cũng mới đến đây không lâu. Các người chậm rãi tán gẫu, vì sư cho thời gian các người yên tĩnh!”

Dứt lời, Mễ Nặc liền đi ra ngoài.

Tạp La Tạp bất quá chỉ là một giáo sư của Sơ đẳng học viện, cũng chỉ có trình độ văn văn là Lục tinh cao giai, không đáng cho Cửu tinh Viện trưởng Mễ Nặc hậu đãi như thế. Nhưng mà hắn là lão sư đầu tiên của Dịch Vân, đạt được sự tôn trọng của Dịch Vân. Thấy lấy trò để hành diện, đương nhiên hắn đáng được tuyệt thế cường giả Mễ Nặc dùng lễ đối đãi.

“Tạp La Tạp lão sư, nhiều năm không gặp. Đề tử xin vấn an ngài.” Dịch Vân cẩn thận hành lễ một cái. Năm đó, Tạp La Tạp đối với hắn rất quan tâm, bảo vệ hắn đủ thứ. Phần quan tâm từ ái này hắn vẫn nhớ

rõ trong lòng. Tình sư đồ chân thành tha thiết không thể dùng năm tháng mà xóa đi được.

Tập La Tập nhìn Dịch Vân thật sâu, trong đó có kinh hãi, vui mừng lại có chút tự hào. Năm đó, người đệ tử này của hắn là thể chất phế vật mà mọi người đều biết. Nhưng hắn lại gửi gắm kỳ vọng cùng dốc hết sở học truyền thụ. Trước mắt bây giờ là một cái tuyệt thế kì tài được mọi người công nhận lại chính là xuất phát từ tay của hắn. Hắn như thế nào lại không kiêu ngạo?

Khuôn mặt hắn tràn ngập tươi cười, thoải mái nói: “Dịch Vân, người đứa nhỏ này thật làm cho vi sư kinh ngạc! Đúng là năm đó vi sư đối với người có chờ mong, nhưng biểu hiện của người đã vượt xa ra khỏi khả năng của ta. Khác với những người khác, vi sư hiểu được thiên phú, tư chất chỉ là phụ, người bước lên vũ đài Ma Đấu đại hội chói mắt này toàn bộ đều bằng cố gắng của bản thân. Nhân định thắng thiên, những lời này dùng trên người của người là chính xác nhất!”

Ở trong đáy lòng của Tập La Tập, Dịch Vân là một đoạn quá trình tranh đấu cùng trời không gục ngã không lùi bước. Hắn từ phế tài năm đó đến thiên tài bây giờ là một trời một đất. Sức người có hạn nhưng lực lượng ý chí vô cùng vô tận hoàn toàn hiện diện trên người của hắn

“Tập La Tập lão sư.” Dịch Vân cung kính nói: “Đệ tử không biết ngài cũng đã đi tới hội trường, không có tự mình đi bái phỏng. Xin thứ lỗi. Lần này ngài cố ý lại đây, có chuyện gì đặc biệt, chỉ cần đệ tử có thể làm được nhất định sẽ dốc sức hoàn thành.”

Đối với Tập La Tập, Dịch Vân rất là cảm kích. Chỉ cần hắn mở miệng, chỉ cần đủ khả năng hắn nhất định dốc hết sức đi làm.

“Không sao! Không cần khách sáo, đến đây ngồi xuống rồi nói.” Tập La Tập thoải mái cười nói: “Lần này lại đây là vì hai chuyện. Thứ nhất, đầu tiên là chúc mừng người có thể đi vào danh sách tam cường của Ma Đấu đại hội mười năm một lần này. Lại là Tổ cấp Lục tinh, cái này chứng minh người là một trong ba thanh niên cường giả xuất sắc nhất của Kỳ Vũ đế quốc trong mười năm trở lại đây.”

“Cái này phải cảm tạ ngài, Tập La Tập lão sư. Nếu năm đó không có ngày dạy dỗ thì hôm nay Dịch Vân cũng tuyệt đối không đi được đến bước này.”

“Đã nói không cần khách khí! Tất cả thành tựu hiện nay của người đều là do cố gắng của bản thân. Vi sư dạy chỉ chiếm một bộ phận trong đó mà thôi, căn bản không thể nói rõ cái gì.” Dừng một chút, Tập La Tập nhìn Dịch Vân, chậm rãi nói. “Chuyện thứ hai, trận đấu kế tiếp người rất có khả năng gặp gỡ Ma Đa của Lam Duy Nhĩ gia tộc. Hắn là tam ca của người, không sai chứ? “

Dịch Vân nghe vậy thân thể liền chấn động mạnh!

Tam ca?

Hắn tuyệt đối không thích xưng hô như thế, phải nói là đến mức chán ghét. Cái tên Lam Duy Nhĩ hắn đã bỏ qua, kể cả danh phận từng có trong cái gia tộc kia. Đối với hắn mà nói, hắn chỉ có một đệ đệ chính là Hán Khắc hiện tại đang không rõ sống chết, không biết tung tích. A Lôi Lạp được coi như là muối muối của hắn. Ngoài ra hắn không còn huynh đệ tỷ muội nào nữa.

Tập La Tập là một trong số ít người biết được thân phận thật sự của hắn. Nhưng cũng không nghĩ tới hắn bỗng nhiên lại nhắc tới chuyện này.

Nhìn phản ứng kịch liệt của Dịch Vân, Tập La Tập thở dài, nói: “Ai! Dịch Vân, lần này vi sư tới đây, mục đích chủ yếu nhất chính là muốn khuyên nhủ người. Bất luận trong quá khứ có gì không như ý nhưng dù sao cũng là cùng một nhà đi ra, cùng chảy huyết thống giống nhau. Nói cho cùng người thân vẫn là người thân. Thật không muốn nhìn đến huynh đệ các người tương tàn, thậm chí là cục diện cùng một gia tộc mà đối lập...”

“Nói thật là phần thắng của người ở trận đấu tiếp theo là cực thấp! Nhưng cái này cũng không trọng yếu. Hiện tại mỗi cái đại gia tộc cũng đều tranh nhau mời chào người, kể cả thân tộc Lam Duy Nhĩ của người cũng ở trong số đó. Ta biết người đối với họ còn mang hận ý, nhưng vi sư vẫn phải khuyên nhủ người. Sau khi đại hội qua đi, có thể hợp giải liền hợp giải. Huyết mạch đồng duyên không thể xóa bỏ, thân thuộc tương tàn là bi kịch của đời người, không phải là cái mà vi sư muốn thấy.”

Đưa mắt nhìn Dịch Vân một cái thật sâu, Tạt La Tạt lại thở dài nói: “Cừu hận thứ này hại người hại mình. Bao nhiêu năm qua đi cũng nên phai nhạt. Lùi một bước trời cao biển rộng. Như vậy người có thể sống càng tự tại, mà tiền đồ của người cũng thêm rộng rãi.”

Trong suy nghĩ của Tạt La Tạt, Lam Duy Nhĩ là một trong tứ đại gia tộc của đế quốc. Thế lực kinh doanh truyền thừa cả ngàn năm, trải rộng khắp nơi trong đế quốc, đã sớm trở thành một tồn tại khổng lồ mà ngay cả Kỳ Vũ vương thất cũng không động được nó. Không phải chỉ dựa vào sức người là có thể cùng nó đối kháng.

Hắn không chút nào để ý gia tộc này ngày sau sẽ phát triển ra sao, hưng thịnh hay suy tàn đều không có liên quan gì đến hắn. Mỗi đại thế gia tranh giành quyền vị không phải một giáo sư của học viện như hắn có thể quan tâm. Nhưng là hắn lại lo lắng cho Dịch Vân.

Có lẽ bản thân Dịch Vân cũng không biết được hắn đang ở vào một thời khắc quan trọng.

Lấy năng lực mà hắn lộ ra hiện giờ vào cái tuổi mười bảy này đã hơn xa so với đệ nhất thiên tài Ma Đa của Lam Duy Nhĩ gia tộc, Đối với cái gia tộc này mà nói, nhân tài bậc này đương nhiên là muốn toàn lực đến mượn sức. Nếu là một người ngoài thì đại quyền địa vị tối cao cũng chỉ là một chức vị cao giai trưởng lão của gia tộc...

Nhưng nếu là con cháu có huyết mạch trực hệ của gia tộc thì chính là người được đề cử làm tộc trưởng tiếp theo của gia tộc!

Lấy địa vị hiện giờ của Ma Đa tại gia tộc gần như có thể khẳng định hắn chính là tộc trưởng tiếp theo của Lam Duy Nhĩ gia tộc. Trước mắt thì đúng là như vậy. Nhưng nếu Dịch Vân nguyện ý hồi phục thân phận trở về gia tộc. Lấy tiềm chất của hắn, lấy tài năng của hắn thì tình huống sẽ hoàn toàn khác.

Liều mạng đối kháng không có chút cơ hội nào. Tiếp nhận trở về lại có thể được đến cả đời vinh hoa. Đây chính là phán đoán của Tạt La Tạt.

Một cái mầm rất tốt, hắn không hy vọng Dịch Vân tự diệt vong. Cho nên trước trận đấu mới đặc biệt lại đây chính là muốn thức tỉnh và thuyết phục hắn. Trận đấu còn chưa bắt đầu, mọi thứ đều còn kíp.

Thời khắc mấu chốt, hai cái lựa chọn, hai cái cuộc sống bất đồng. Tạt La Tạt vì thế mà đến.

Dịch Vân nghe xong liền biết dụng ý của Tạt La Tạt, nhất thời im lặng.

Tạt La Tạt cũng không nhắc lại nữa, chỉ lẳng lặng nhìn hắn.

Không gian lập tức im lặng, thời gian chậm chậm trôi. Từng giây từng phút trôi qua giống như rất lâu rồi. Một lúc sau Dịch Vân ngẩng đầu. “Tạt La Tạt lão sư, đa tạ! Dịch Vân rút cuộc đã hiểu rõ!”

“Người nói là...” Tạt La Tạt vui mừng. Bản thân một phen dụng tâm lương khổ, cuối cùng cũng có thể làm cho đệ tử hiểu được.

Ra ngoài ý liệu, Dịch Vân lắc lắc đầu. “Yêu cùng hận ta đã chia rõ ràng. Lam Duy Nhĩ gia tộc không phải cũng không xứng trở thành người thân của ta!”

Tạt La Tạt ngạc nhiên!

Nhìn Tạt La Tạt, Dịch Vân làm như hiểu ra lại thản nhiên nói: “Tư Đạt Đặc cùng Lam Duy Nhĩ là hai đầu thái cực, ta chỉ chọn một. Kỳ thật ta đã sớm làm ra lựa chọn ngay tại năm ấy lúc bảy tuổi. Chỉ là trên người vẫn còn gông xiềng gắn chặt ta vào đó. Nhưng đến nay thì đã hoàn toàn hiểu rõ!”

“Hiểu được cái gì? ”

“Trải qua kinh lịch trong quá khứ. Người nhà mất đi, ta không muốn yêu hay hận đều biến thành hoa trôi trên mặt nước. Nếu là như vậy thì cuộc đời ta cũng chỉ như một đoá lục bình nhỏ nhoi. Cả đời người cùng lắm là chết. Yêu và hận ta đều phải giữ gìn. Người có thể yêu vô cùng vô tận thì hận cũng phải cho tận tình tận hứng.” (Đoạn này ta dịch xuôi theo ý tg)

Nói tới đây, Dịch Vân cười, cười thoải mái vì hiểu ra: “Lam Duy Nhĩ gia tộc là một mục tiêu rất tốt. Loại hận này làm cho ta thật phấn khích!”

Tuyệt đối không cho phép cả đời trôi qua như phù du xuôi theo dòng nước. Cái hấn muốn chính là sống thì phải phấn khích đến chết không hề hối hận!

267. Chương 268: Chuyện Đi Nay Không Tệ

La Tạt bực mình vô cùng, hấn không nghĩ tới mục đích lần tới này lại kích phát ý chí chiến đấu của Dịch Vân. Kết quả như thế trước đó tuyệt không dự đoán được.

“Tâm vững như bàn thạch, ý chí không thể dao động, tư chất trên người hấn hiển lộ ra không thể nghi ngờ hấn là đệ tử xuất sắc nhất mà ta đã dạy !”

Tạt La Tạt nghĩ vậy, tuy rằng lo lắng Dịch Vân có thể làm ra chuyện không thể bù đắp được nhưng đây không phải hấn có thể quản. Lời nên nói đều đã nói, hiện tại hấn cũng chỉ lẳng lặng nhìn trận đấu sắp tới, đợi xem tình hình phát triển ra sao.

“Tạt La Tạt tiên sinh đi rồi, các người lần này nói chuyện khoái trá nha ?” Mễ Nặc đi vào phòng, cười hỏi.

Gật nhẹ đầu, Dịch Vân cười nói: “Ồ, thật cao hứng khi thấy Tạt La Tạt lão sư, đa tạ viện trưởng !”

Đi theo Mễ Nặc vào còn có Ca Đức phó viện trưởng và Anna.

Ngồi xuống cạnh Dịch Vân, Mễ Nặc nói: “Có liên quan đến trận chung kết hai ngày sau, ta cùng phó viện trưởng đã bàn qua với Anna, theo lệ thường nếu hai người các người có chạm trán thì chỉ xuất ra 5 thành lực ứng chiến, nhiều nhất là bảy thành, là để bảo tồn chiến lực cho sau này, ứng phó tới vòng chung kết !”

Dịch Vân ngạc nhiên: “Lệ thường? Không vượt qua bảy thành? Học viện có quy định này sao?”

Ca Đức giải thích: “Không chỉ Thiên Phong học viện ta, mà tất cả các cao đẳng học viện đều có quy định bất thành văn này, Ma Đẩu đại hội không chỉ là vinh dự một người mà còn danh dự bài danh của học viện. Hai tên đệ tử gặp nhau đương nhiên sinh ra quy tắc mới.

“Thành tích lần này cơ bản đã có thể khẳng định, chính là gia tộc Lam Duy Nhĩ – Ma Đa đứng đầu, mà người cùng Anna phân ra hạng hai và ba, cũng chỉ xem rút thăm thể nào, nói đến đó, chính là vận khí của các người, đối với học viện chúng ta thì không khác nhau mấy .”

Anna lúc này mới đến gần, cười nói: “Tóm lại chính là như vậy, ta thật sự không muốn đánh với người, chỉ là một nửa là phải gặp rồi. Nếu thật sự đánh nhau xuất ra 5 thành lực, ờ, như vậy đi, chúng ta trước tiên nói cho tốt, cao nhất xuất ra 6 thành lực so sánh, đánh cho tận hứng. Lại không thương đến hòa khí đồng học, được không?”

Anna nói xong chìa cánh tay mềm mại ra, chờ Dịch Vân đáp lại.

“Ta không đồng ý !” lắc lắc đầu, ngoài dự liệu ba người Dịch Vân nói: “Bất kể trận đấu tiếp theo là ai, ta đều xuất toàn lực ứng chiến !”

Lời này làm cho ba người toàn bộ ngây ngẩn.

Mễ Nặc nhìn Dịch Vân không nói, Ca Đức biểu tình hờn giận, nói trước: “Dịch Vân, người tại sao lại nói vậy? Trận đấu cùng học viện, vốn là chung một tổ, giảm bớt tiêu hao, đề cao chiến lực cạnh tranh với học viện khác, đây là thường lệ tồn tại ngay từ đầu đại hội. Người nghĩ muốn phá hư quy củ này hả?”

Quét mắt qua ba người, cuối cùng dừng lại trên người Ca Đức, Dịch Vân đáp: “Phó viện trưởng, ta cũng không muốn phá bỏ cái lệ này, chỉ là ta một đường đi tới, mặc kệ là trận nào đều xuất toàn lực ra đánh, mục tiêu chỉ có một, chính là thắng lợi cuối cùng.”

“Nguyên tắc này đối với ai đều giống nhau, Ma Đa hay Anna đều thế, tuyệt không thay đổi !”

Anna nghe vậy kinh ngạc nói: “Đây là có ý tứ gì? Cho dù chống lại Ma Đa người cũng có tin tưởng chiến thắng hấn sao?”

“Không biết!” Dịch Vân thần nhiên nói: “Chỉ là, ta nhất định sẽ toàn lực ứng phó, mặc kệ là ai, lên tròng đấu gặp ta đều thế. Mục tiêu của ta vĩnh viễn chỉ có một, giành lấy ngôi quán quân, dù là đồng học hay kẻ khác, cho nên xin các người thứ lỗi, lệ thường này không cần nhắc lại.”

Dịch Vân trả lời dứt khoát, tâm ý đã định, Ca Đức cùng Anna ngơ ngác, mà Mễ Nặc lại bình tĩnh thần kỳ, hẳn đúng là ngoài ý muốn, nhưng lại tự hào, đây mới là học sinh của hắn nha, tâm ngoan thủ lạt, vững vàng như sắt đá. Tuyệt không tiếp thụ quy tắc nào, một tên đệ tử làm cho hắn kiêu ngạo, ngạc nhiên mãi không thôi.

Hai ngày sau, Kỳ Vô Ma Đấu đại hội lần thứ 13, trận chung kết bắt đầu.

Trước trận đấu hai khắc, người xem liên yên vị tại chỗ, không còn chỗ trống, hôm nay an này một khoảng không gian lớn, hai người đối chiến thực tế chỉ có đánh một trận, lại là bọn họ rất chờ mong, kỳ vọng cực cao không phải Ma Đa, lại càng không phải Anna, mà là thiếu niên tóc đen luôn ngoài dự liệu kia, hẳn là điểm sáng lớn nhất ở đây.

Từ khi bắt đầu vòng trăm cường, hắn liên tục phá vỡ dự đoán của tất cả mọi người, đầu tiên là vận may cao độ, sau là thực lực mọi người công nhận, “hành hung” Phụ Á, chiến bại Cổ Lan, khinh bạc Mễ Mễ Lộ, những giấc mơ đẹp của nam nhân đều nằm trên người hắn, nhóm nữ tính tuy đều hận hắn nghiêng răng nghiêng lợi nhưng cũng không thể phủ nhận, ấn tượng về hắn khắc sâu vô cùng, ngay cả nằm mơ đều mắng hắn, loại in sâu này theo cách nói của Môn La chính là bốn sự.

Bọn họ chờ mong trận đấu có hắn, mặc kệ là thắng hay không, người ủng hộ hắn trên khán đài luôn hơn một nửa.

Nhìn khán giả nhiệt tình, Anna đi đến bên người Dịch Vân nói: “Nghĩ thức rút thăm bắt đầu rồi, không biết là an bài loại gì đây, nếu thật sự gặp người ta nhất định sẽ đánh toàn lực, người không nên làm ta thất vọng nha !”

Khóe miệng khẽ nhếch, Dịch Vân thần nhiên cười nói: “Đây là đương nhiên! Ta sớm muốn kiến thức thực lực học tỷ, trước kia vốn không có tin tưởng. Hiện tại phải đánh một trận thống khoái, nếu thật sự giáp mặt, mời ngàn vạn lần không nên khách khí.

Anna ngốc ra tròng mắt nhìn Dịch Vân, khí khí y như hai ngày trước ở trong phòng viện trưởng, tự tin mười phần, rõ ràng tuổi tác còn ít hơn mình, lại làm cho mình có cảm giác run sợ, ngôn từ khí thế sắc bén làm cho nàng phát run. Bỗng nhiên nàng phát giác trong lòng nàng hắn đã đứng trên cùng một độ cao, thế nhưng nàng lại phải ngược lên nhìn hắn.

Chỗ cao nhất khu khách quý, bỗng nhiên xuất hiện một gian phòng được dựng từ đá đen, bịt kín lô ghế, so với kiến trúc bốn phía không hề ăn khớp, kiến trúc kỳ lạ nhưng không ai dám nhiều lời. Bởi đó là do Tập Lỗ Tư yêu cầu tạo ra nơi đó.

Trong lô ghế đó, hai tấm da rồng trải trên ghế, ngoại trừ Tập Lỗ Tư còn có một lão giả áo bào đen.

“Tập Lỗ Tư, gần 500 năm không gặp, người như thế nào còn chưa có chết hả?”

“Ác nhân sống ngàn năm, ta không tính là người tốt, đương nhiên sống thọ rồi. Không phải cùng loại với ác nhân A Khắc Tây người sao?”

“Hắc hắc hắc, nói rất đúng, ông trời chết tiệt, thưởng ác phạt thiện, lấy tiêu chuẩn này mà đo thì chúng ta còn thọ dài dài, ca ngợi tà ác nha !”

Tập Lỗ Tư nhấp ngụm rượu nói: “Hôm nay đã là trận thứ hai của vòng chung kết Ma Đấu đại hội, người sao giờ này mới tới hả ?”

Hừ một tiếng, A Khắc Tây âm trầm nói: “Người cho là Thì Nghi Chi Trận dễ vẽ quá hả? Năm ngày trước ta mới đến, lại tốn mất thêm 2 ngày mới hoàn thành ma trận người giao, do đó hao sạch ma lực, hôm nay lại đây đã là nể mặt người lắm rồi.”

“Hai ngày đã vẽ xong ma trận? Xem ra ma lực người tiến xa thêm rồi !” Tập Lỗ Tư nhú mày, hỏi: “Còn lại ba ngày người làm gì? Ta vẫn chờ người, mãi hôm nay mới đến, có quá muộn không ?”

“Hừ, còn không phải là do cái đứa đệ tử ngu ngốc của ta tính kế sư phụ nó, đánh lừa ta trốn ra ngoài chơi, còn mang theo toàn bộ thần thiết đổi thành kim tệ.”

“Cái gì?” Tạp Lỗ Tư đứng lên: “Vẫn thần thiết không có? Vậy người tới đây làm gì, cái ta muốn là luyện tài Vẫn thần thiết mà!”

A Khắc Tây khoát tay áo: “Đã nói rồi, tất cả đều là đứa đệ tử hỗn trưởng làm ra, chừng 150 cân Vẫn thần thiết ta mang đến lại bị nó đem đi mất, ở Huyết Hồng sơn cốc ta còn lưu lại chừng 10 cân, người nếu cấp bách vậy theo ta về đó một chuyến, cùng lắm đem ra hết cho người.”

Tạp Lỗ Tư nhíu mày, một hồi mới nói: “Có chút ít vẫn đỡ hơn không, đại hội chấm dứt ta liền theo người đi, chỉ là hơn trăm cân thần thiết kia đệ tử người đánh mất thế nào?”

“Chết tiệt!” Nói đến đây, A Khắc Tây liền giận dữ mắng âm lên: “Đơn giản nói thì nó gặp một tên mặt trắng đối phương rõ ràng biết giá trị Vẫn thần thiết, tùy tiện mời đệ tử ta một bữa cơm, liền khiến nó ngoan ngoãn giao ra toàn bộ Vẫn thần thiết, sau đó vô lại bỏ ra một ít kim tệ rồi bỏ chạy, biểu diễn thật đẹp mà!”

“Ăn cho no, quệt mồm thật sạch, càng nghĩ ta càng giận!”

Tạp Lỗ Tư nghe xong sắc mặt cau lại: “Thứ ngay cả ta muốn cũng dám lấy, biết đối phương là ai không? Ta nhất định làm cho hắc rên rỉ 10 ngày 10 đêm, hối hận đã làm người mới hả giận!”

Trên trán A Khắc Tây nổi gân xanh: “Nếu ta biết đối phương là ai còn đợi người ra tay sao? Ta có ngàn loại phương pháp tra tấn hắc 10 năm muốn chết cũng không được, đáng tiếc để cho hắc trốn thoát. Hơn ngàn năm không chịu qua cái loại tức khí cỡ này, ta thật bị con đệ tử ngu ngốc kia làm cho giận chết đi mà!”

“ta chỉ mời người đến xem trận đấu, tự mình chạy đi là được rồi, vì sao còn nhiều chuyện mang đệ tử theo?”

“Hừ! Người không biết cá tính đệ tử ta, thiên phú kinh người, lại biếng nhác thành tính, chỉ cần một ngày ta không nhìn chăm chăm, nó liền du sơn ngoạn thủy, leo cây, chui lủi vô động ngũ nghĩ, thậm chí còn có thể mang hang ổ của ta hủy đi không chừng nó còn cao hứng. Bản tính không muốn quyết tâm tu luyện, cố tình đánh chữ không nghe, ta chỉ có thể mang nó theo bên người, ít nhất còn dòm ngó được nó.”

Tạp Lỗ Tư nghe đến đó nở nụ cười: “Từ hơn 10 năm trước chợt nghe nói người bỗng nhiên đổi tính nhận nuôi một đứa cô nhi, cũng do nó mà định cư ở Huyết Hồng sơn cốc. Là nó hả? Tư chất ma pháp ra sao? Không biết với loại không từ chuyện ác của người lại dạy dỗ ra bộ dạng gì nữa? Ta rất có hứng thú à nha!”

A Khắc Tây thần bí cười nói: “Nghe thấy không bằng tận mắt, chờ người nhìn thấy nó sẽ biết, một câu thôi, nó vốn là thiên tài, dưới tay ta dạy dỗ tuyệt đối phá tan lẽ lối ngàn năm qua của Khung Võ đại lục, tiến vào hàng cường giả Tinh Vực nhanh nhất.”

“Ồ! Tự tin như vậy!” Tạp Lỗ Tư cả kinh, biết vị lão hữu này tuy hung tàn tuyệt thế, tay đầy máu tươi nhưng tuyệt không nói ngoa, bản tên không mục đích, hắc thật sự có hứng thú với tên đệ tử kia rồi.

Chỉ không biết học sinh hắc và người mình coi trọng, ai sẽ ngon hơn đây?

Nhìn đấu trường phía dưới, A Khắc Tây nhíu chặt hai hàng lông mày: “Ta vẫn không rõ, người muốn ta đến xem loại trận đấu nhảm chán này dụng ý là gì? Chỉ là lĩnh vực Lục tinh thì có gì đẹp? Người không chỉ lãng phí thời giờ của người mà còn lãng phí thời gian quý báu của ta đó!”

Tạp Lỗ Tư cười nói: “Lão hữu a, nếu ta nói cho người, tại đây có một tên lĩnh ngộ ma pháp huyền ảo, tốc độ phóng ra ma pháp còn nhanh hơn người tại 500 năm trước, người có cảm tưởng gì?”

A Khắc Tây nghe vậy ngẩn ra, lập tức đứng bật dậy, hừ một tiếng, khinh thường nói: “Tạp Lỗ Tư, người không nên nói đùa, gà con Lục tinh lĩnh vực so với ta 500 năm trước? Nếu thật sự có việc này ta một đầu đập vào tường chết cho rồi, cho dù quang minh thần còn hạ phạm cũng không thể!”

Tạp Lỗ Tư vừa lòng thấy phản ứng của lão hữu, cười nhạt nói: “Vậy nhìn xem đi, ta cam đoan chuyển đi này của người tuyệt đối không tệ.”

268. Chương 269: Đáp Án

Trận đấu thứ hai vòng chung kết Ma Đấu đại hội chỉ còn lại ba người, việc rút thăm quá đơn giản, chỉ cần bốc xem người nào được phiếu trắng, hai người còn lại tự nhiên là đối thủ tiến hành thi đấu.

Người điều khiển cung kính đặt thùng thăm trước mặt Áo Nhĩ Ba, sau khi suy nghĩ hắn quay đầu nhìn nữ nhân bên cạnh nói: “Đây là lần rút thăm cuối cùng ở đại hội này, Điển Na, đi lên tiến hành xem nào.”

“Được, cảm ơn phụ vương !” Điển Na thực hưng phấn, lấy tay đưa vào trong thùng.

Toàn trường nín thở nhìn.

“Tam ca, người nói lần này có phải tên tiểu tử đáng giận kia lại tránh được ?” Trong khu Kỳ Võ học viện, Phụ Á khản trương nói.

“Hy vọng là không.” Ma Đa nhìn chăm chăm ma pháp ảnh, trầm giọng nói: “Trước kia tuyển thủ đông đảo còn có thể, nhưng hiện tại chỉ còn có 3 phiếu, cơ hội gặp hắn rất lớn, một là hắn được phiếu trắng, hai là trận này gặp ta, hai kết quả ta đều tiếp thụ, chỉ sợ hắn đối đầu cùng học viên Thiên Phong, nếu thật sự an bài như vậy cơ hội hắn đánh bại Anna không lớn, thắng bại là 5-5, ta không muốn kết quả đó.”

“Nếu thật tam ca gặp hắn, nhất định phải mạnh tay giáo huấn hắn mới được, tuyệt không để hắn thua dễ dàng nha, như vậy mới trút giận dùm ta !” Phụ Á cắn răng, hung tợn nói.

“Kể từng khuất nhục thể diện gia tộc Lam Duy Nhĩ, hắn trốn không thoát !” Ma Đa lãnh đạm đáp.

Bàn tay mềm mại của Điển Na đảo một vòng trong rương, tùy tiện lấy một lá thăm ra, vừa thấy nàng sửng sốt.

“Dịch Vân. Tất Nhĩ Đạt!” Liên tiếp ba lượt nàng đều rút trúng hắn, loại tỷ lệ này thật quá mức...

Xôn xao...

Toàn trường xao động một trận, có kích động, có nghi hoặc.

Lại là hắn?!

Đại hội lần này có hai cơ hội giành phiếu trắng, phân biệt là tranh 12 cường và chung kết này, tuyển thủ tham dự nhiều vô cùng, thế mà chỉ mỗi mình hắn trúng thưởng? Vận khí cỡ này thật sự là...là...không tin được nha.

Huống chi, ở vòng 25 cường, đối thủ của hắn trong đám 25 cường đó lại toàn kẻ yếu nhất, tuy rằng hắn luôn là một tên may mắn, nhưng nhiều lần trùng hợp như thế đều dừng ở trên đầu hắn như vậy, không phải là hai chữ may mắn có thể giải thích.

Hay là, trong đó có cái gì ỷ uy khuất?

“Quả nhiên là một tiểu tử truyền kỳ !”

“Người không kỳ quái sao? Nếu là một hai lần còn cho qua, đây đã là lần thứ ba rồi đó, cổ quái mà !”

“Nhiều lần trùng hợp chính là tất nhiên, không phải là nguyên tắc xưa nay là vậy sao ?”

Chung quanh truyền đến âm thanh ồn ào, Áo Nhĩ Ba lại nghe rõ ràng, nhíu mày ho nhẹ hai tiếng, hắn quay đầu nhìn khu khách quý, ngó Mễ Nặc ở hàng ghế thứ ba, mở miệng hỏi:

“Mễ Nặc viện trưởng, phiếu trắng vốn là ý tốt, nhưng nhiều lần đều dừng trên đầu cùng một người, kết quả thế này chưa bao giờ có, tính công bình của Ma Đấu đại hội cũng bị hoài nghi, đó là một hiện tượng không tốt, bốn vương tính rút thăm lại một lần, được không ?”

Ma Đấu đại hội là vòng đấu chói sáng nhất trong vòng 10 năm của Kỳ Võ đế quốc, toàn thể quốc dân đều dòm ngó, tính công bình nếu bị nghi ngờ sẽ dẫn đến tin đồn thất thiệt, Áo Nhĩ Ba phải nghĩ cách hóa giải, mà Dịch Vân thuộc Thiên Phong học viện, hắn đương nhiên phải được Mễ Nặc đồng ý.

Mễ Nặc nổi danh ngoan cố, nếu hắn kiên quyết không đáp ứng, Áo Nhĩ Ba cũng không trì hoãn, dù sao nghi thức đều dựa theo quy định đại hội tiến hành.

Không như Áo Nhĩ Ba tưởng tượng, Mễ Nặc đáp kiên quyết: “Liên theo ý bệ hạ, rút thăm lại đi !”

An Kiệt La nghe vậy không khỏi giận dữ đáp: “Lão hỗn trưởng, căn bản không cần thiết như vậy! Bất luận hai trận kế tiếp an bài thế nào đối với Ma Đa bên ta không hề ảnh hưởng, đây là làm điều thừa !”

Mễ Nặc mặt không hề dao động, thản nhiên nói: “Kết quả cuối cùng của đại hội ta biết rõ ràng, Dịch Vân cùng Anna sẽ đứng hạng hai, ba. Kết quả đều không thay đổi, rút thăm lại chỉ để tiêu trừ nghi ngờ trong lòng mọi người mà thôi, đó cũng là nỗi lòng của bệ hạ, ta không có lý do gì từ chối.”

Áo Nhĩ Ba gật đầu, lời Mễ Nặc vừa nói khiến hắn hài lòng, nhìn An Kiệt La nói: “An Kiệt La viện trưởng, hiện tại ba tuyển thủ có hai thuộc Thiên Phong học viện, Kỳ Vô vương gia học viện một, đối với người mà nói, tình huống khó khăn nhất chính là Ma Đa đánh cả hai tràng, cho nên lần rút thăm này bốn vương đặc biệt cho người tiến hành.”

“Đây!” An Kiệt La ngạc nhiên, đang muốn cự tuyệt, lại nghe Mễ Nặc nói tới: “Lão hỗn đản, người đi đi, bệ hạ ra cử chỉ này là để tiêu trừ tranh luận, kết quả cuối cùng không ảnh hưởng gì đâu, đừng lãng phí thời gian, mau một chút cho trận đấu tiến hành sớm đi !”

An Kiệt La nghe cũng có lý, quả thật không cần nhàm chán tiêu tốn thời gian, hắn đi liền, nhìn ba tờ giấy ghi tên khác nhau, quăng vào trong hòm, lắc lắc mấy cái, rồi duỗi tay vào trong.

“Dịch Vân. Tất Nhĩ Đạt!” An Kiệt La nhìn danh sách trên tay, cũng ngây ngẩn cả người.

Toàn trường nhất thời ồ lên, lần này âm thanh lại là hưng phấn, không có chút nghi ngờ nào.

Hai lần đều có kết quả như nhau, nay lại từ tay viện trưởng An Kiệt La rút ra, chỉ có thể nói thiếu niên tóc đen kia vận khí thật tốt quá.

“Ài, không ngờ được mà!” Áo Nhĩ Ba thở dài cười nói: “Xem ra chúng ta làm điều thừa rồi, vận may của thiếu niên kia thật sự là... thôi, không tranh luận nữa, công bình của đại hội không còn hoài nghi, bắt đầu thi đấu đi !”

“Vẫn không thể nói gì với người, nhưng mà, với ta thì đây là kết quả tốt nhất !” Anna thở ra một hơi, cười khê với Dịch Vân, đi lên lôi đài.

Khó có thể diễn tả tâm tình Anna đối với Dịch Vân, tránh không giáp mặt hắn là kết quả nàng cảm thấy tốt nhất, nàng không hy vọng gặp đối thủ như hắn, bởi vì, nàng sợ.

Mà đánh với Ma Đa ít ra còn biết được kết quả, an bài cuối cùng ra sao nàng cũng rõ ràng. Nàng tĩnh tâm đi ra, dù biết rõ nhưng nàng quyết định xuất toàn lực cho trận chiến này.

Nhìn hai đối thủ trên sân đấu, Dịch Vân không có hứng thú xem tiếp, xoay người đi xuống.

“Dịch Vân, sao đó? Trận đấu này người không nhìn sao?” Ca Đức khó hiểu hành động của Dịch Vân, hỏi.

“Kết quả sớm biết rồi, xem làm gì, ta đi trước một bước, Ma Đa là đối thủ tiếp theo của ta, ta muốn đi bình ổn tâm tình.” Dịch Vân bình thản trả lời.

Ca Đức ngạc nhiên!

“Vận khí của hắn thật đúng là tốt thần kỳ, xem ra cho dù ta không giúp hắn làm bừa hắn cũng có lực đánh vào vòng cuối này.” Trên lô ghế, Tạp Lỗ Tư cười nói.

Liếc mắt nhìn hai gã tuyển thủ, ánh mắt quét một vòng, A Khắc Tây không chút hứng thú nói: “Tạp Lỗ Tư, người nói người tìm được một kỳ tài thú vị, chính là một trong hai người này sao? Nếu vậy, ánh mắt người khiến rất thất vọng, người làm lãng phí thời gian của ta mà !”

“Ta nói người nọ hôm nay không có ra tràng, lưu lại một bữa nữa đi !”

“Hừ! Kỳ Vô Ma Đấu đại hội, buồn cười. 30 lần xuất ra vô số cường giả, có bao nhiêu đạt tới Tinh Vực? Tính cái là ra, trận đấu cấp thấp thế này người lại gọi ta ngàn dặm chạy tới, kêu ta vui vẻ hả? Nhớ kỹ, nhân nãi của ta có giới hạn.”

Nếu có người khác ở đây nhất định bị dọa nhảy dựng.

Đối mặt Tập Lỗ Tư siêu cấp cường giả này, A Khắc Tây không hề khách khí, tác phong loại này thì Kỳ Vô đế vương hay Pháp Thánh Kiệt Mễ Đạt tuyệt đối không dám phóng.

Đứng lên, Tập Lỗ Tư coi như không nghe, lạnh nhạt cười nói: “Lão hữu đừng nóng vội, ta nói rồi, nhất định cho người vừa lòng, hiện tại người về trước đi, ta lát về sau.”

Trạm gác vang lên thanh âm chính thức bắt đầu trận thứ hai vòng chung kết.

Ngay từ đầu trận, Ma Đa lao nhanh về phía Anna, nàng lại chuẩn bị chiến pháp, liên tiếp thi triển ra mấy đạo ma pháp Lục tinh cướp thượng phong, không chỉ ngoài ý liệu của mọi người mà ngay cả Ma Đa cũng phán đoán sai lầm. Trong lúc không kịp đề phòng hần bị đánh lui về.

Anna nắm trong tay ma pháp địa hệ, đặc điểm chính là phòng ngự kiên cố, vững chắc. Nàng biết rõ điểm này, chiến thuật áp dụng trước tới nay đều là trước thi pháp phòng bị tầng tầng lớp lớp, sau tranh thủ phản kích, thế nhưng trận này vừa bắt đầu liền tấn công khiến ai nấy bất ngờ.

Trên khán đài, Cát Âu khẽ nhíu mày nói: “Địa hệ Pháp Cuồng này không đơn giản, đối mặt Ma Đa cường thế như vậy mà lại bỏ qua phòng thủ, toàn lực mãnh công đột kích, thật ngoài dự liệu, vừa bắt đầu liền chiếm thượng phong, phần gan dạ sáng suốt này đáng tán thưởng !”

Địch Ân cũng gật đầu nói: “Nhìn như vô mưu xong lại tính toán rất kỹ. Tuy trận này nàng nhất định thua nhưng lấy phần can đảm này mà xem thì tương lai nàng thực đáng chờ mong, sau này lại là một nhân tài sáng chói rồi !”

Gật gật đầu Cát Âu nói: “Biểu hiện của nàng thật nổi trội, trận đấu này xem ra có điều hay để xem rồi. Thực lực nàng bày ra thật ngoài sức tưởng tượng. Mà Dịch Vân hần thuận lợi đánh vào vòng chung kết, lúc trước ai có thể đoán được hay sao?”

Dừng một hồi, Cát Âu đột nhiên hỏi: “Dịch An, người thấy Dịch Vân đấu với Ma Đa có cơ hội nào không ?”

Địch An chậm rãi lắc đầu, nói: “Tất bại, điểm ấy còn phải suy nghĩ sao, chỉ là hần đạt được hạng hai đã đáng giá lắm rồi. Chúng ta không nên chờ mong điều không thực tế, kết quả này đã là tốt nhất !”

“Ồ, đúng. Trận đấu tiếp theo gọi Ngạc Đa Đồ tới đây đi, ở trận đấu sáng chói nhất kỳ Ma Đấu đại hội này, chúng ta nên xem hần biểu hiện một lần.”

“Như thế nào không vui vậy?” Đi ra khỏi hội trường, Môn La vội hỏi.

Lắc đầu, Dịch Vân nói: “Trình độ Ma Đa trước trận đấu đã thấy rõ, hần vẫn không đem toàn lực ra đánh, Anna so với huyết kế đệ tử còn chưa được, cho nên trận này không cần phải xem.”

“Nói cũng đúng. Không cần tốn thời gian.” Môn La gật đầu đồng ý.

Suy nghĩ một hồi, Dịch Vân lại hỏi: “Trận chung kết chắc chắn ta gặp Ma Đa, lão đại, người phán đoán thế nào?”

“Nếu không xuất kiếm kỹ cho dù người dùng sạch song hệ ma pháp, cơ hội thắng chỉ dưới 2 thành, không còn cách nào, tiếp cận Thất tinh và Lục tinh trung giai cách nhau quá xa. Tuyệt không thể may mắn !” Môn La quả quyết tuyên bố.

Đây là tình huống chân thật, không quân sẽ đả kích lòng tin Dịch Vân hay không, hần phải nói ra.

Hy vọng dù sao cũng là hy vọng, mộng là mộng, mỗi người đều phải sống trong hiện thực.

Dịch Vân nghe vậy trầm ngâm.

Luyện kiếm quỷ ngục, Thất tinh kiếm kỹ, một khi sử xuất Ma Đa hần phải chết, thân phận hần cũng phải hiện ra dưới ánh mặt trời.

Hần cũng không sợ gia tộc Lam Duy Nhĩ nhận ra hần, chỉ là, thế lực đám hắc y nhân lúc trước vẫn còn lẫn trong bóng tối, một khi thân phận hần bại lộ, đối phương chắc chắn càng thêm cẩn thận, chỉ cần trốn không ra huyết cừu làm sao báo ?

Thế nhưng, lãnh thổ Tư Đạt Đặc gia tộc cũng không thể rơi vào tay gia tộc Lam Duy Nhĩ, mà không xuất kiếm kỹ thì làm sao thắng?

Một tình thế, hai lựa chọn, hẳn nhất thời lâm vào tiến thoái lưỡng nan.

Cổng hội trường, một trung niên nam tử đang chờ đợi, vừa thấy Dịch Vân bên trong đi ra liền đi tới, thân ảnh quen thuộc, cổ nhân – Ni Tư.

“Dịch Vân!” Ni Tư đi tới trước mặt cười nói: “Nhìn người rồi khu nghỉ ngơi ta liền vội vàng đuổi theo, cuối cùng gặp được người!”

Gặp Ni Tư cũng nằm ngoài ý của Dịch Vân, hẳn kinh ngạc nói: “Ni Tư thành chủ sao lại tới đây?”

“Sớm tới rồi, từ trận đầu của người, ta đều xem trên khán đài, biểu hiện của người khiến ta rất ngạc nhiên, so với năm đó ở Đa Ni Tật thành có thể nói hoàn toàn là hai người khác biệt!”

Ni Tư nhìn thiếu niên tóc đen trước mặt, nét trẻ con trong ấn tượng không còn chút gì, thay vào đó là bùng bùng khí thế, diện mạo tuấn tú, thân hình cao lớn, cân xứng, phong độ tiêu sái. Tiến cảnh đáng sợ dẫn đến thực lực khó lường, mới cách có mấy năm hẳn đã bay xa ngàn này, cặp mắt khi xưa không thể hình dung ra tâm tình lúc này của hắn.

“Quả nhiên, làm ta trước sau nghĩ mãi không ra, việc này đã có báo hiệu trước, trách ta ngu xuẩn, lúc đầu phát hiện ra hắn, cơ hội tốt như vậy, lúc ấy không nên buông hắn ra, thời gian quay lại được thì hay biết mấy...” chợt nhớ tới con gái La Lôi, Ni Tư âm thầm tự mắng.

Nghĩ đến điểm này, Ni Tư vội nói không ngừng: “Không gạt người, La Lôi cũng theo ta tới đây, vẫn theo dõi các trận đấu của người, nó rất muốn gặp người, không bằng sau khi đại hội chấm dứt các người dành chút thời gian gặp nhau đi!”

“La Lôi?” trong ấn tượng của hắn đó là một cô gái tóc vàng, cảm giác với nàng cũng không xấu, ít nhất nàng không xem nhẹ hắn, lại nguyện ý thân cận hắn, chỉ điểm ấy thôi so với gia tộc Lam Duy Nhĩ đã tốt hơn nhiều rồi.

Hắn cười nói: “Đây là đương nhiên, mặc kệ là thành chủ, hay La Lôi, chúng ta đã nhiều năm không gặp, họp mặt một lần là tốt nhất!”

Ni Tư nghe vậy mừng rỡ: “Định như vậy đi, sau khi đại hội chấm dứt, chúng ta liền tìm tới người, đến lúc đó, người cũng có thời gian rộng rãi hơn!”

Gật gật đầu, Ni Tư có ân với hắn, La Lôi hẳn cũng muốn gặp, đều là cổ nhân gặp mặt chỉ là việc nhỏ, một lát, Dịch Vân kỳ quái hỏi: “Ni Tư thành chủ, người chờ ta chỗ này, không chỉ có mỗi việc đó chứ?”

“Khụ khụ... đương nhiên không, chỉ là thấy người liền cao hứng, mới nhiều lời như vậy.” Ni Tư nghiêm mặt thận trọng nói: “Trận chiến hôm nay, người thắng nhất định là gia tộc Lam Duy Nhĩ, Ma Đa không thể nghi ngờ. Nói cách khác, trận chung kết hai ngày sau, người và hắn tranh đoạt vị trí quán quân, người có tin tưởng trận chiến này không?”

Điều Ni Tư hỏi cũng là phiền muộn hiện tại của hắn, chỉ đơn giản đáp: “Thắng bại thì phải đánh rồi mới biết, trận đấu còn chưa tới ta không muốn nghĩ nhiều vấn đề này!”

“Ồ!” Ni Tư gật gật đầu, nói: “Tâm tính rõ ràng, ít nhất người không mất ý chí chiến đấu, thắng bại ta không quan tâm, chờ ở đây chỉ muốn hỏi người một câu: “Đối với gia tộc Lam Duy Nhĩ người bây giờ cảm thấy thế nào?”

“Lại là vấn đề này? Dịch Vân nghe vậy cả kinh.

Thở dài, Ni Tư nói tiếp: “Trận tiếp theo đối thủ của người là Ma Đa cũng từng là tam ca của người, tuy rằng khả năng thắng của người không lớn nhưng còn về sau? Nếu lại dùng phương thức như đối với Phụ Á, người không có chỗ nào tốt, đường đi sau này càng thêm gian nan!”

Lời này hình như quen quen? Y như lời giáo sư Tật La Tật.

“Ý của người thế nào?”

“Hòa hảo đi !” Ni Tư nhẹ nhàng nói: “Lấy biểu hiện bây giờ của ngươi, gia tộc Lam Duy Nhĩ nhất định nguyện ý tiếp nhận ngươi quay về, gia tộc đứng đầu tứ đại thế gia, chính quân hai giới đều có lực ảnh hưởng to lớn. Bất cứ ai đối kháng đều không chọi nổi, ta đề nghị ngươi thừa nhận thân phận, chắc chắn ngươi là ngôi sao chói mắt nhất của gia tộc. Địa vị lại cao hơn Ma Đa, vị trí gia chủ sau này nhất định là ngươi rồi.”

“Cầu hòa hay đối kháng, hai lựa chọn, chọn cách 1 con đường ngươi đi sẽ rộng lớn hơn.”

Lời nói giống như Tập La Tập khi trước, cách nhìn hai người không khác nhau mấy, lấy kinh lịch của bọn họ đều nhìn ra con đường Dịch Vân nên đi, cho nên mới trước sau chạy lại khuyên răn, phần tâm ý này hẳn cảm kích, nhưng không cùng nhận thức.

“Ni Tư thành chủ, ngươi đến đây là để nói chuyện này?”

“Đúng vậy, mặc dù nhiều năm không gặp, nhưng từ hành vi tự nguyện tham gia Ma Đấu đại hội, tâm ý ngươi ta hiểu, bỏ qua phần kiên trì này đi! Tư Đạt Đặc đã là vong tộc, thế gia Lam Duy Nhĩ mới là lựa chọn tốt nhất.”

Ni Tư nói xong rồi đi, là người dày dặn kinh nghiệm, hẳn hiểu được giờ phút này Dịch Vân cần thời gian suy ngẫm.

Chỉ là, hẳn hiểu được tâm lý, lại không biết Dịch Vân, hoặc là nói, không biết được quá trình hẳn đã trải qua.

“Y như năm đó, hẳn vẫn quan tâm tới ngươi.” Môn La nói.

“Thân thiết như lão sư Tập La Tập, ta cảm kích tâm ý hẳn, chỉ là hẳn không biết tâm nguyện của ta. Đường ta đi, hướng ta chọn, tuyệt không thay đổi !”

Năm tháng trôi qua cũng không thay đổi được tính tình hẳn, vẫn bướng bỉnh như khi Môn La gặp hẳn năm đó, cố chấp đáng sợ, nhưng đó chính là điểm Môn La thích hẳn.

Ni Tư tuyệt không nghĩ tới, hẳn lần này tiến đến lại không hề dao động nửa phần tâm ý Dịch Vân, chỉ làm ý chí hẳn càng thêm vững chắc, kiên định bước đi.

Rời khỏi hội trường, khu nghỉ ngơi Thiên Phong học viện, một chiếc xe ngựa đột ngột dừng trước mặt, một lão giả uy nghiêm đi xuống, vừa thấy hẳn liền thoải mái cười nói: “Ngươi cũng thật khó tìm, ta đã chờ ngươi ba ngày, Dịch Vân, lên xe nói chuyện đi.”

Việc nên tới đã tới, trước đêm quyết chiến, Bá Nạp Đốn tìm tới cửa, hẳn hiểu được tướng quân truyền kỳ này, ông nội danh nghĩa, gia chủ gia tộc Lam Duy Nhĩ muốn hẳn có đáp án.

269. Chương 270: Quyết Liệt

Dịch Vân chân không động, không hề có ý tứ lên xe, Bá Nạp Đốn kinh ngạc mắt sáng lên.

“Bá Nạp Đốn tướng quân”. Dịch Vân đi lên vài bước, thản nhiên nói: “Ngươi lần này đến là để lấy đáp án, ta rất cảm tạ hậu thưởng của gia tộc Lam Duy Nhĩ, chẳng qua, câu trả lời của ta là, không! Khiến ngươi thất vọng rồi.”

Bá Nạp Đốn nghe vậy thân hình kịch chấn, sắc mặt đột nhiên biến đổi, chưa kịp nói chuyện, trên xe bỗng đi xuống hai gã trung niên nam tử, trong đó có một gã mặt lạnh băng, mở miệng cả giận nói: “Ngươi đây là có ý gì? Gia tộc ta đưa ra điều kiện không phải rất cao rồi sao? Đây đã là phá vỡ giới hạn chào mời nhân tài của tất cả thế gia trong đế quốc rồi, ngươi vẫn không biết đủ ?”

Nhìn hai người trước mặt, Dịch Vân không chút động dung, trong lòng trầm tĩnh chờ đợi.

Người mở miệng nói chuyện là Nhị thúc hẳn, Bối Cách, còn lại là đương nhiệm tộc trưởng gia tộc Lam Duy Nhĩ, Mặc Tây, cũng là phụ thân danh nghĩa của hẳn. Đã mấy năm không gặp, Dịch Vân từ khi còn lại một đứa bé gầy ốm, nay đã thành thiếu niên cao lớn, bộ dạng dĩ nhiên thay đổi, hẳn không thể nhận biết.

“Giờ khắc này rốt cuộc tới, mặt đối mặt, thế giới chết tiệt, quan hệ phụ tử vỡ vụn ! Tiểu tử...” Môn La thầm than trong lòng.

Dịch Vân mạnh mẽ áp chế cảm xúc ngổn ngang trong lòng, người trước mặt đang giận dữ nhìn hấn, ánh mắt hấn chiếu thẳng vào đối phương, từng tia máu hiện ra trong con ngươi, đậm mặc nói: “Lần đầu gặp mặt, Mặc Tây tộc trưởng, người nghe rõ ràng chứ? Đây là đáp án của ta !”

“”Người...” Vài lần gặp Mặc Tây đều đứng xa nhìn tới, lần đầu tiên lại gần thế này, người thiếu niên này làm hấn có cảm giác như bị đè nén, có chút sợ hãi, hấn cực kỳ không thích cảm giác này, chưa bao giờ có ai khiến hấn khó chịu như lúc này.

Đang định làm dữ, lại bị Bối Cách cắt ngang, vỗ vỗ bả vai Mặc Tây, hấn đi lên nhìn chăm chú thiếu niên trước mặt: “Người nói thật sao? Gia tộc Lam Duy Nhĩ ta mở điều kiện rộng rãi cho người, có thể nói tuyệt chưa bao giờ có, chúng ta thành ý 10 phần, nếu có chỗ nào không vừa ý còn có thể bàn lại, chỉ hy vọng người suy nghĩ lại một lần!”

Không giống Mặc Tây, hấn cũng lần đầu tiếp xúc gần gũi thiếu niên này, khuôn mặt tuấn tú, tóc đen bừa bãi bay theo gió, con ngươi sáng chói tựa như sao mai, nhìn là khó quên, nhất thời hấn lại có cảm giác quen thuộc, hấn hình như khẳng định đã từng gặp qua người này, nhưng không có chút ấn tượng nào.

Năm đó, thăm án ở Yêu Đạt Trấn, Bối Cách từng đi tới trang viên Tư Đạt Đặc gia tộc, là vì món “Thứ thần khí”, hấn đã thấy qua mặt Dịch Vân, lúc ấy ngôn ngữ kiêu ngạo từng làm hấn chú ý, lại có cảm thụ sâu sắc, chỉ là hấn tuyệt không nghĩ đến, hai người lại là một.

Ba tên đầu sỏ gia tộc Lam Duy Nhĩ cùng tới, khoảng mặt mũi này thật lớn, hiển nhiên bọn họ muốn tỏ thành ý chào mời của mình, nếu là người bình thường chỉ sợ mừng hoảng giơ tay ra nhận phần vinh quang này, không chút do dự, nhưng Dịch Vân lại khác, hấn và gia tộc bọn họ có ân oán nhân duyên khó dứt.

Đi tới trước một bước, ngay lúc đối mặt Mặc Tây, hấn xuất hiện làm Dịch Vân càng quyết tâm, biểu tình dứt khoát, ra tay chặt đứt sợi dây ràng buộc nhứt nhối này, Dịch Vân chém đĩnh chặt sắt phán: “Tâm ý ta đã quyết, không thể thay đổi !”

Bá Nạp Đồn vẫn im lặng nghe ba người đối đáp, sắc mặt hấn không tốt, nhưng vẫn còn tự kìm chế được, một hồi, hấn trầm giọng nói: “Người vừa từ chối gia tộc Lam Duy Nhĩ ta, vậy nhất định là do Kỳ Võ vương thất? Sớm nghe nói Pháp Thánh Kiệt Mễ Đạt cố ý thu người làm đệ tử nhập môn, quyền lợi to lớn, tương lai sáng lạn, quyết định này của người bản tướng cũng có thể tiếp thu, chỉ là...”

“Hy vọng người đừng bỏ qua tầm chân thành của gia tộc Lam Duy Nhĩ ta, Kỳ Võ vương thất và gia tộc ta có lợi ích cùng tồn tại, cũng không có mâu thuẫn gì, ngày sau còn có cơ hội hợp tác, hy vọng đến lúc đó, người không làm bản tướng thất vọng !”

Thiếu niên này đã đưa ra quyết định, Bá Nạp Đồn cũng không thể cưỡng cầu, chỉ đành lui 1 bước, kỳ tài có một không hai này không thể thu nạp tuy là rất đáng tiếc, nhưng cũng không nên để hấn thành đối địch với gia tộc mình, bỏ Lam Duy Nhĩ đi theo vương thất, hấn có thể hiểu, cũng là giới hạn của hấn.

Bá Nạp Đồn uyển chuyển nói, ý là lấy đại cục làm trọng, lần gặp mặt này đã xong, Mặc Tây lại không biết tốt xấu, để lại một câu: “Hừ, quả thực không biết trời cao đất rộng, lãng phí một phen tâm ý của bản tộc trưởng. Nhớ kỹ, người chọn Kỳ Võ vương thất chúng ta còn có thể tiếp thụ, nếu người chọn ba đại gia tộc khác, coi như là đối địch với gia tộc chúng ta. Người là người thông minh nên biết đâu là giới hạn của chúng ta.”

Lời vừa ra khỏi miệng, với thân phận tộc trưởng của hấn, Bá Nạp Đồn và Bối Cách đều nhú mày, chỉ là lời đã nói ra, không thể thu hồi.

Mặc Tây nói xong liền hối hận, lấy lịch duyệt của hấn hấn sẽ không nói ra lời uy hiếp không đáng có như vậy, đối phó một người chỉ có thể âm thầm tiến hành, làm sao lại quang minh đặt lên trên bàn nói chuyện, đạo lý này bất cứ ai cũng đều hiểu được, hấn thân là tộc trưởng lại phạm một lỗi vớ vẩn như thế.

Mặc Tây cũng kinh hãi, hấn biết lời mình vừa nói nguy hiểm như thế nào, chẳng biết tại sao, vừa thấy thiếu niên này hấn lại không tự chủ được, tâm phiền ý loạn, khiến cho hấn xao động không yên, cứ thế mà phạm sai lầm.

Dịch Vân nghe vậy lửa giận trào dâng.

Biểu tình Mặc Tây y chang năm đó dùng khinh miệt mẫu thân hần, cười lạnh nói: “Tộc trưởng Mặc Tây, lời này đã nhắc nhở ta, gia tộc Khải Mễ Đề ra điều kiện cũng không tệ, vốn không có ý. Hiện tại, ta thực nguyện ý suy nghĩ lại điều kiện của bọn họ, đa tạ người nhắc nhở nha !”

Gia tộc Khải Mễ Đề, đứng thứ hai trong tứ đại thế gia, là đối thủ lớn nhất của gia tộc Lam Duy Nhĩ ở đế quốc, hai nhà như nước với lửa.

“Người...” Mặc Tây tức giận đứng lên, đang muốn mắng to, lại bị Bá Nạp Đồn phát tay cắt ngang, trầm giọng hỏi: “Người nói cái này là giận nói hay là thật sự ?”

Nhún vai, Dịch Vân đạm mạc đáp: “Là thật! Ta bỗng nhiên phát hiện đối với gia tộc các người không hợp lắm, việc hợp tác, bỏ đi !”

Nói xong, Dịch Vân quay đầu rời đi.

Lần gặp mặt này xem như hần cùng gia tộc Lam Duy Nhĩ chính thức xé rách quan hệ.

“Dịch Vân người...” Môn La không biết nên nói cái gì.

“Lão đại, không cần nói thêm gì!” Dịch Vân thần nhiên nói: “Quyết định này sẽ làm tương lai ta càng không hạn chế, gia tộc Lam Duy Nhĩ đứng đầu tứ đại thế gia hiển nhiên không phải hư danh, chỉ là ta không hồi hận. Đoạn tuyệt cho dứt khoát, ngược lại làm cho ta cảm thấy vô cùng khoái trá, đây là nguyện vọng từ nhỏ của ta, Mặc Tây, xem hần lấy cái gì để nhìn ta nữa !”

“Đúng vậy, hần ít nhất có thể đem ta thành kẻ địch uy hiếp gia tộc. Ta hy vọng hần có thể thù oán ta, hận nhiều vào, ta càng thống khoái, hôm nay chỉ là bắt đầu, ta rất sung sướng, ha ha ha !”

Xe ngựa xa hoa, Bối Cách nhẹ giọng nói: “Phụ thân, đại ca đã quay lại đấu trường xem trận đấu, vừa rồi...”

Khoát tay áo, Bá Nạp Đồn mắt kiên nhẫn nói: “Đại ca người làm cho ta quá thất vọng. Càng lúc càng cảm thấy hần không đủ tư cách ngồi lên ghế tộc trưởng, cái gì cũng không cần nói, trực tiếp về nhà !”

“Như vậy... về tiểu tử kia...” Bối Cách cố hỏi thêm.

“Ta đã có quyết định, không cần nhắc lại.” Bá Nạp Đồn sắc mặt âm lãnh, đã rất lâu hần không có tức giận nhiều như vậy, một nửa là vì quyết định của thiếu niên kia, một nửa là do Mặc Tây, hai người hai việc đều làm cho hần hồi hận.

“Ha ha ha, người quyết định nháo nhào với gia tộc Lam Duy Nhĩ sao? Tốt lắm !” Trên đường đi, một thân ảnh đột nhiên hiện ra trước mặt, tốc độ cực nhanh, Dịch Vân căn bản không kịp phản ứng, cảnh giác lên, một người đã đứng trước mặt hần, chính là Tạp Lỗ Tư.

“Tạp Lỗ Tư, người sao lại tới đây?” Dịch Vân kinh hoảng.

Từ đầu đại hội đến nay, hần chưa từng thấy Tạp Lỗ Tư, tuy rằng sớm biết hần luôn ở trên khu khách quý, an vị bên cạnh Áo Nhĩ Ba đế vương, mỗi trận đấu của mình hần đều xem, thắng bại phân liền rời đi. Đứa ngốc cũng biết mục đích của hần là mình, lấy độ cao tuyệt đỉnh cường giả của hần, vì sao coi trọng bản thân thực lực kém cỏi của mình, Dịch Vân vẫn nghĩ không ra, nhưng mà cũng có thể xác định, hần không hề có ác ý.

Đối với gã tuyệt đỉnh cường giả này, Dịch Vân đa số đều mang ơn, hần cần mình luyện ma binh hắc ám hệ. nhưng sáng khoái trả trước thù lao, trong đó Xích luyện hỏa tinh có trợ giúp trong các trận đấu gần đây rất lớn, nếu không có nó, từ đầu đại hội đến nay Dịch Vân không thể ẩn giấu thực lực ma đấu khí.

Tạp Lỗ Tư chăm chú nhìn Dịch Vân, cười nói: “Vừa rồi ta xem toàn bộ mọi chuyện, người lại có dũng khí trở mặt với nhà nội như vậy ta càng hiểu được bản tâm người hướng về gia tộc Tư Đạt Đặc, tốt lắm, nếu Ba Đặc biết con cháu hậu đại (người đời sau) có người như người, tuy là ngoại hệ, nhưng hần phải rất mừng rỡ lắm đó !”

Ba Đặc, từng nghe Tạp Lỗ Tư nói qua, là tổ tiên Tư Đạt Đặc từng luyện ma binh ngũ phẩm cho hần, cũng là tổ tiên vô số đời trước của hần.

Lắc lắc đầu, Dịch Vân lạnh nhạt nói: “Không có quan hệ tới dũng khí. Ông ngoại và cậu có đại ân với ta, họ Tư Đạt Đặc chính là họ suốt đời của ta, đây là chuyện duy nhất ta làm được cho bọn họ, hợp tình hợp lý, không cần phải nâng ta !”

Tạp Lỗ Tư lại vui mừng nói: “Tính tình dứt khoát, ân oán phân minh, rất hợp khẩu vị của ta, lúc trước không nhìn lầm người, ta tin tưởng tương lai có một ngày gia tộc Lam Duy Nhĩ sẽ hối hận không nguôi, vì đã hai tay dâng người cho gia tộc Tư Đạt Đặc.”

Dừng lại chốc lát, Tạp Lỗ Tư ngoắc tay nói: “Đi theo ta, có chuyện muốn cho người biết !”

“Đi đâu?” Dịch Vân khó hiểu.

“Đừng hỏi, chỉ đi theo là được rồi, nhất định sẽ cho người kinh hỉ, ha ha ha !”

Tạp Lỗ Tư nói xong quay đầu bước đi, hướng ra ngoại ô Kỳ Vô thành đi tới. Dịch Vân đuổi sát theo sau, hai người một trước một sau biến mất trong rừng cây.

Nhìn Tạp Lỗ Tư phóng đi như bay, Dịch Vân không biết hắn sắp mang mình đi đâu, mục đích là gì, nhưng hắn hiểu được, sau buổi hôm nay, mình và gia tộc Lam Duy Nhĩ đã trở nên quyết liệt, không hề có đường vân hồi, trận đấu với Ma Đa sắp tới càng trở nên gay gắt.

Đường khó đi, hắn hối hận sao?

Không!

Vì gia tộc lưu lạc Tư Đạt Đặc, hắn sẽ dần dần bước lên sân khấu rực rỡ nhất đại lục, vinh quang, lãnh địa, hắn phải nắm trong tay.

270. Chương 271: Thì Nghi Chi Trộn

Thân hình Tạp Lỗ Tư lúc nhanh lúc chậm, hiển nhiên là cố ý chậm lại chờ Dịch Vân đi lên, hắn biết Dịch Vân cho tới nay chưa từng thi triển ra toàn lực thi đấu, cho nên muốn tiến hành khảo nghiệm.

Trên người Dịch Vân phát ra ánh tím đậm, hắn đã đem đấu khí Phần kiếp tử diễm thi triển lên cực hạn, mới miễn cưỡng theo đuôi Tạp Lỗ Tư, lúc này toàn thân hắn mồ hôi ướt sũng, đấu khí tiêu hao cực lớn, so với thi đấu còn nhiều hơn gấp bội, biết Tạp Lỗ Tư đang suy đoán thực lực hắn, cũng không chịu thua, tốc độ đề cao lao đi, hai bóng người xuyên qua rừng rậm như con thoi.

Chỉ hai nén nhang qua đi, bọn họ đã chạy hơn trăm dặm, thẳng một đường đến vách núi mới dừng lại.

“A Khắc Tây, đi ra đón khách !” Tạp Lỗ Tư la lớn trước vách đá.

Dịch Vân giật mình, chỉ thấy vách núi bỗng nhiên mở ra một lỗ thủng, một lão giả áo bào đen đi ra, hắn liếc Dịch Vân một cái, hừ hậm hực, âm trầm nói: “Là tên gà non này? Vì hắn người khiến lão phu chạy mấy ngàn dặm đến đây, hắn so được với ta 500 năm trước? Quả là nực cười, Tạp Lỗ Tư, ta càng ngày càng cảm thấy người đang đùa ta, hậu quả sẽ phi thường nghiêm trọng à nha !”

Phất phất tay, Tạp Lỗ Tư nói: Nói nhiều cũng vô ích, lão hữu người chờ xem kịch vui đi, bây giờ còn có chuyện quan trọng hơn, người chuẩn bị tốt chưa ?”

“Vào đi!” Lão giả áo bào đen hình như mất kiên nhẫn, không nhiều lời, xoay người đi vào trong động, Tạp Lỗ Tư ngoắc tay với Dịch Vân, cũng đi vào trong.

Dịch Vân nhìn bóng lão già kia, chỉ cảm thấy trên người lão phát ra hơi thở rất giống với Tạp Lỗ Tư. Đồng dạng nhìn không ra thực lực, đang giật mình lại nghe Môn La nhắc nhở: “Tiểu tử, lão già áo đen đó cùng cấp với Tạp Lỗ Tư, đều là Tinh Vực đỉnh phong. Hơn nữa còn là ma pháp sư siêu cấp linh vực. Lấy cảm giác của ta, thực lực lão so với Bối Lợi Mỗ còn mạnh hơn, người cẩn thận một chút !”

Dịch Vân nghe vậy rung mình một cái, người nào sẽ có bằng hữu đó, lấy cách nói chuyện của lão với Tạp Lỗ Tư hắn đã sớm có chuẩn bị, thế mà vẫn còn bị dọa khiếp.

Nghe Mễ Nặc nói qua, phần lớn trên đại lục đều là Tinh Vực sơ giai, Pháp Thánh Kiệt Mễ Đạt là một ví dụ. Làm sao từ khi gặp Bối Lợi Mỗ, hắn một đường thấy một đám Tinh Vực đỉnh phong như vậy nè? Không biết từ đâu nhảy ra nữa ...”

Đi vào trong vách đá, vách động phía sau lập tức khép kín, bên trong không quá lớn, cơ hồ quá trăm thước, dưới đất có khắc mấy cái ma pháp trận.

“Khốn tuyệt trần, Câu linh pháp trận, Nặc tức chương nhãn pháp trận...”

Dịch Vân liếc mắt liền nhận ra tên mấy cái pháp trận này, ngoại trừ Nặc tức trận pháp là cấp bậc Cửu tinh, còn lại đều là Tinh Vực sơ giai pháp trận, phát hiện này khiến hắn ngạc nhiên, một hang động trong rừng rậm lại có nhiều ma trận Tinh vực như vậy, quy mô chỉ hơi kém so với cấm địa sau núi Thiên Phong học viện, nếu không tận mắt thấy, Dịch Vân tuyệt không tin.

Lại đi tới, trước mắt sáng ngời, một tòa quảng mỗ cao như quả đồi núi nhỏ ẩn sâu trong thạch thất (phòng đá), phát ra quang mang sáng trắng nhu hòa, tràn ngập nguyên tố quang minh, năng lượng cực kỳ tinh thuần, loại cảm giác này làm Dịch Vân thấy rất quen thuộc, hắn từng gặp qua loại chuyện này.

Quang Minh Hệ nguyên tố phách thạch!

Ở chỗ này có thể chứng kiến một tòa phách thạch nguyên tố khác, làm cho Dịch Vân lặng người, nhưng mà còn chưa phải chuyện khiến hắn kinh ngạc nhất.

Ánh mắt dời xuống một chút, dưới tòa quảng mạch, trong một tòa Câu linh pháp trận, bên cạnh phách thạch màu trắng ngà, một cô gái xinh xắn nhỏ nhỏ ngồi xếp bằng, khuôn mặt xinh đẹp, tóc nâu dài, pháp bào cũ nát, giờ phút này trên người nàng phát ra ma lực màu vàng kim. Hít vào thở ra cùng một nhịp với quang minh hệ phách thạch sau lưng. Hiển nhiên đang ở trong quá trình tu luyện trọng yếu.

Dịch Vân thoáng nhìn cái liền chấn động toàn thân, thiếu chút nữa cướp đường lui, làm sao lại gặp nàng ở đây? Là cái ... cô gái ngọc ngà tên Tạp Lị Tạp.

“Người làm sao vậy?” Tạp Lỗ Tư phát hiện hắn khác thường, kỳ quái hỏi.

Lắc lắc đầu, Dịch Vân mang khuôn mặt khổ sáp nói: “Không có gì, chỉ là...”

Cẩn thận nhìn lão giả áo đen bên người Tạp Lỗ Tư, hồi tưởng lại khi nói chuyện với Tạp Lị Tạp, tới lúc này hắn có ngu cổ nào cũng đoán được, lão chính là sư phụ treo trên miệng Tạp Lị Tạp.

Lúc ấy hắn còn phát lời thề ngoan độc, vĩnh viễn không gặp lại, nào ngờ mới có mấy ngày mạc danh kỳ diệu đụng đầu, chuyện “thương thiên hại lý” như thế này cũng có? Hay là vận mệnh trêu người đây?

Hơn nữa, tuy rằng sớm đoán ra sư phụ nàng hắn là cường giả Tinh Vực, nhưng không ngờ rằng lại là siêu cấp cường giả đồng hạng với Tạp Lỗ Tư, nếu lão biết hắn lừa gạt học sinh lão, thì... thì...

Nghĩ đến đây, trong lòng Dịch Vân run lên, trán đổ mồ hôi lạnh.

Liếc liếc cô gái, Tạp Lỗ Tư cũng hoảng sợ kinh ngạc nói: “Quang minh thuộc tính? Quang chú ma thể? Còn là thiếu nữ? Nó là đệ tử người?”

A Khắc Tây tự hào cười nói: “Đúng vậy! Ma chúc thân thể, thể chất vạn năm không thấy một, thiên tài trong thiên tài, chỉ có ta mới xứng làm sư phụ nó!”

“Đây là chuyện buồn cười vỡ vụn nhất ta từng nghe ngàn năm qua! Người là hắc ám ma pháp sư, làm sao thu nhận đệ tử quang minh, quang ám hoàn toàn đối chọi nha, người có năng lực gì dạy nàng?”

“Nguyên lý ma pháp huyền ảo đều giống nhau, chỉ có thuộc tính khác biệt, Tinh Vực đỉnh phong, sơ cấp quang minh hệ chết trên tay ta không ít, tất cả chú ngữ, pháp điển, từ một sao đến cấp Tinh Vực ta đều nắm. Còn có đại hình ma pháp thất truyền, so với Quang minh giáo đình chưa chắc kém, sao lại không thể dạy?”

“Nói nghe cũng đúng, nhưng lấy hắc ám hệ của người, đệ tử hắc ám mới đúng, cho dù muốn trái lại quy tắc thường cũng không nên tìm cái thuộc tính tương phản nha. Vì sao cố tình chọn nàng?” Tạp Lỗ Tư rất nghi hoặc, đạo lý đơn giản như vậy A Khắc Tây phải hiểu được chứ?

Khoát tay áo, A Khắc Tây cười nói: “Thể chất ma chúc là giải thích tốt nhất !”

Hơn nữa, năm đó khi ta tu luyện ở cánh đồng hoang, vô tình nhặt được Tập Lị Tập, nó khi ấy chỉ là đứa nhỏ mới sinh, nếu ta mặc kệ không phải nó chết chắc rồi? Ta liền thuận tay thu nhận, nghĩ đến cũng là vận mệnh chết tiệt à !”

Dừng một hồi, A Khắc Tây lại cười u ám nói: “Huống chi, nói đến thiên phú thể chất quang minh này, đi theo ta đây, thân là hắc ám hệ tà linh ma pháp sư, không phải là hoàn mỹ nhất sao? Đợi nàng học được tất cả diệu pháp hắc ám của ta, mai một lấy thân phận quang minh siêu cường giả đi làm chuyện ngoan độc, khiến cho giáo đình nghiêng ngả, nghĩ tới đây ta rất là hứng thú, hưng phấn dạt dào, hắc hắc !”

Nghe đến đó, Tập Lỗ Tư cũng cười theo: “Đây đúng là tác phong của người, ngoan độc đến tột đỉnh, ca ngợi tà ác của người, ha ha ha !”

Dịch Vân một bên lẳng lặng nghe hai người nói chuyện, da đầu nổi gai mấy lượt, khiến cho quang minh lạc thành hắc ám, đây là ý tưởng lão sư Tập Lị Tập sao?

Chẳng qua nghe hắn nói tựa hồ không hợp nha!

Lấy cá tính ngơ ngác của cô nàng, chỉ cần không bị người lừa đi đã là vạn hạnh, làm sao đi làm chuyện ác? Sự thật cùng kỳ vọng luôn luôn cách biệt, hắn có thể khẳng định, lão A Khắc Tây này chỉ có thể cười lúc này mà thôi. Kế hoạch giáo dục ngay từ đầu đã tuyên cáo thất bại.

Hai người nói chuyện tuy nhỏ, nhưng cũng kinh động, Tập Lị Tập thở nhẹ ra một hơi, dừng luyện hóa ma lực, mắt phương mở ra, ánh mắt quét qua ba người, cuối cùng dừng lại trên người Dịch Vân.

Dịch Vân lúc này thật sự có ý nghĩ muốn phóng đi, biết rõ cuộc tránh không khỏi, đã vậy thì đối mặt, miệng khẽ cười, bày ra bộ dạng thân mật tươi cười, xấu hổ cười với nàng.

Chầm chậm, trừng mắt nhìn qua, Tập Lị Tập cũng ngây dại, sau đó như mèo bị dấm đuôi nhảy dựng lên rống giận: “Là người? Người này gạt ta, lừa lấy đồ của ta!”

“?”

“Các người biết nhau?” A Khắc Tây và Tập Lỗ Tư đồng thanh kinh ngạc hỏi.

Không để ý tới câu hỏi của sư phụ, Tập Lị Tập giận dữ trừng Dịch Vân quát: “Người hại ta thảm, lừa lấy đi toàn bộ văn thần thiết, hại mong ta bị lão sư đánh thành bánh bao, uống ta coi người là người tốt, thì ra là một tên ác nhân thật to, người xấu !”

Nàng mặc dù tức giận mắng nhưng thanh âm như hoàng anh, thanh thúy dễ nghe vô cùng, ngay cả khi giận dung nhan cũng yêu kiều dễ coi, làm cho người nghe không có nổi ác cảm, nghe cứ như tình lữ liếc mắt mắng nhau.

“Thì ra người chính là tên khốn mặt trắng lừa gạt đệ tử ta !” A Khắc Tây sắc mặt âm trầm, sát ý bạo hiện.

“Thì ra tên lừa nàng lấy văn thần thiết dĩ nhiên là tiểu tử ngươi !” Tập Lỗ Tư ngạc nhiên rồi bất chợt cười phá lên.

“Này...này...!” Tập Lị Tập còn đỡ, nhưng ánh mắt A Khắc Tây lạnh băng một mảnh, bị hắn nhìn Dịch Vân có cảm giác như lâm vào vực sâu vạn trượng, cực kỳ khủng bố, loại cảm giác này rất khó hình dung, sinh tử không phải do chính mình, tất cả chỉ là một ý niệm của đối phương, không nói tới phản kháng, lúc này hắn ngay cả ngón út cũng không thể động.

Đây là uy áp của Tinh Vực đỉnh phong, trước mặt hắn, bất kể là ai cũng là kiến.

Hào phóng cười to một hồi, Tập Lỗ Tư quay đầu nói: “Lão hữu, xem mặt mũi của ta, chuyện này cho qua nha, dù sao kết quả cũng giống như người đưa cho ta !”

“Hừ !” A Khắc Tây tức giận gầm lên, đồng tử âm hàn nhìn Dịch Vân: “Ngay cả đệ tử ta ngươi cũng dám đùa, thật sự muốn chết. Nếu không có Tập Lỗ Tư che chở ngươi, hiện tại ngươi sớm chết một vạn lần, xem giao tình ta với hắn, việc này tạm cho qua, về sau này có gặp lại liền... xem tâm tình ta lúc đó đi !”

Uy áp khủng bố của A Khắc Tây sớm ép Dịch Vân tới thở không nổi, mồ hôi lạnh chảy ướt nhẹp, hiện tại nghe lão nói không truy cứu, nhất thời thở dài một hơi.

Tập Lị Tập nghe vậy nhảy dựng lên: “Làm sao bỏ qua dễ dàng thế được? Ta bị hấn hại khổ, mông giờ còn đau, ít nhất cũng phải đánh cho mông hấn nở hoa giống ta mới được !”

Lần này ba người trực tiếp muốn ngắt, Dịch Vân bị dọa hãi, để cho hấn nằm xuống rồi một thiếu nữ hành hung...mông hấn? Nếu thật có loại chuyện này phát sinh, hấn đảm đầu chết luôn cho rồi.

“Tập Lị Tập không được nói vậy, lời này nói ra còn thể thống gì?” A Khắc Tây giận quát, hấn tuy rằng khinh thường lễ tục, nhưng việc này là không được, nếu còn đi xuống, không nói Tập Lỗ Tư sẽ coi thường, chỉ sợ Tập Lị Tập cùng tên mặt trắng này càng dây dưa khó dứt, sự tình này không thể phát sinh.

“Ta mặc kệ, hấn hại ta bị đánh, làm sao bồi thường đây ?” Tập Lị Tập không nghe, lời vừa nói ra, bàn tay nàng vung lên, một quả cầu vàng kim lao ra, thẳng tiến Dịch Vân.

Quả cầu quang minh uy lực tiếp cận Thất tinh, một kích tiện tay liền mạnh hơn tất cả người dự thi Ma Đầu đại hội, so với Ma Đa không khác biệt mấy.

Tập Lị Tập nói đánh là đánh, làm Dịch Vân hoảng sợ, quang cầu phóng quá nhanh, vượt qua tường tượng, căn bản không có khả năng né tránh, đối mặt thể công mãnh liệt, chỉ có ma pháp dung hợp thủy hỏa ma thuật mới đỡ được, đang muốn phản ứng trước mặt hấn một thân ảnh đột nhiên hiện lên, hươ một cái hóa giải quang cầu.

Nhẹ nhàng không thể tả, chính là Tập Lỗ Tư ra tay.

“Gừ, tóc xanh, người thế nào giúp hấn? Hấn rõ ràng là một tên xấu xa cực kỳ nha !” Tập Lị Tập dậm chân la, mặc dù nổi nóng nhưng nàng biết người này không thể đối phó, chỉ cần có hấn nàng không thể động đến tên lừa đảo kia.

“Đây...” Dịch Vân lau mồ hôi trên trán, cười khổ nói: “Tập Lị Tập muối muối, lúc ấy là ta không tốt, trên thực tế, mấy ngày nay ta rất áy náy, cơm ăn không ngon, ngủ cũng không an giấc, đã sớm biết mình làm việc xấu. Hôm nay gặp lại là chuyện ta rất hy vọng. Như vậy đi, ta đem vãn thần thiết trả lại cho muối nha !”

“Thật vậy hả? Vậy đem vãn thần thiết trả lại cho lão sư là tốt rồi.” Cô gái vẫn là dễ lừa, nói vài câu ngon ngọt liền giảm địch ý, nhưng A Khắc Tây một bên sắc mặt càng âm trầm.

Dịch Vân cũng là bất đắc dĩ, hấn thật sự không nở bỏ vãn thần thiết, bỏ qua lần này về sau rất khó có cơ hội tìm được, chỉ là thầy trò một già một trẻ này, thực lực đều đáng sợ, không phải bản thân có thể chọc, hiện tại bảo mệnh mới là quan trọng, không thể quá dựa vào Tập Lỗ Tư giúp đỡ !”

Ngoài ý muốn, Tập Lỗ Tư cười nói: “Không cần thiết, vãn thần thiết là ta nhờ lão hữu mang đến, chính là muốn đưa cho người, không nghĩ tới người lại gặp học trò hấn trước, còn thuận tay lừa đi, chiêu ấy cũng không đẹp cho lắm, có thể nói là làm chuyện thừa.”

“Vốn muốn cho ta? Vì sao?” Dịch Vân càng lúc càng mông muội.

“Đã quên sao? Ta nhờ người chế tạo một thanh ma binh hắc ám. Vốn ta chỉ cần một thanh tam phẩm là được, chỉ là thực lực tiến cảnh của người rất dị thường, thủ pháp luyện khí của Tư Đạt Đặc gia tộc cùng tu luyện đấu khí hỗ trợ lẫn nhau. Lấy tiến triển trước mắt của người, ta đánh giá trong vòng 10 năm là có thể luyện ra ma binh cấp ngũ phẩm, mà vãn thần thiết là luyện tài chủ yếu của nó, cho nên ta mới đưa trước, đỡ phải sau này người vì không có tài liệu mà khốn quẩn !”

Dịch Vân im lặng nghe, thì ra hết thấy đều là Tập Lỗ Tư an bài, kì quặng này chính là đưa cho hấn. Hấn lại đi lừa lấy mất...

Dừng một chút, Tập Lỗ Tư lại nói: “Ngoài ra, ta còn chuẩn bị đại lễ cho người, có thể giúp người rất nhanh tiến lên một giai !”

“Àm !” Dịch Vân hoàn toàn không tin được lỗ tai mình, ngơ ngẩn ra.

Đi theo A Khắc Tây vào một ma trận hình tròn, Tạt Lỗ Tư lại nói: “Đây là Thì nghi chi trận, có khả năng giảm bớt trên diện rộng thời gian thắng cấp, nhưng mà cũng có chút khuyết điểm, lợi hại đều có, còn muốn dùng hay không thì người tự quyết định đi !”

271. Chương 272: Lục Tinh Cao Giai

Ma trận cũng không lớn, chỉ đủ để một người ngồi trong đó, không gian được hình thành từ hai vòng tròn giao thoa, trong phạm vi cực nhỏ này có khắc mấy trăm ma văn cực kỳ tinh tế, quy luật sắp xếp tổ hợp phức tạp dị thường, lấy năng lực Dịch Văn hiện nay xem hoàn toàn không hiểu.

Quan sát ma trận trước mắt, hần lẩm bẩm: “Thì nghi chi trận? Có thể làm cho ta thăng lên một giai ?”

Tạt Lỗ Tư mỉm cười: “Không phải không không tấn thăng, mà là giảm bớt thời gian đột phá giữa hai giai, đây là chuyện không được nhầm. Lấy trình độ trung giai hiện tại của ngươi, nếu muốn tăng lên một tầng thì phải tốn ít nhất 3-4 ngày, mà Thì nghi chi trận có công dụng áp súc đến độ còn khoảng một ngày rưỡi hoặc một ngày, đối với tiến độ tu luyện không có chút ảnh hưởng nào hết !”

Nói đến đây, Tạt Lỗ Tư bỗng nhiên nói: “Lúc trước khi đánh nhau với Cổ La người từng thi triển ra Linh Vực pháp tắc đúng không?”

Giật mình một cái, hồi lâu Dịch Văn gật gật đầu, chiêu thức thi triển không cần đấu khí, những người khác rất khó phát hiện nhưng lấy nhãn lực Tạt Lỗ Tư nhìn ra thì không hề kỳ quái.

“Ta mặc dù nhìn thấy, linh vực của ngươi đặc tính là gì...” nói đến chỗ này, Tạt Lỗ Tư liếc qua Dịch Văn, mắt lấp lánh quang mang khác thường, không để người khác nhận biết cảm xúc hần liền nói tiếp: “Ngươi cũng biết đối với một huyết kế vô giả việc linh ngộ pháp tắc linh vực thì cấp bậc thấp nhất cũng phải là Lục tinh cao giai trở về sau, tuyệt đối không thể có linh vực trước, đó là thiên tắc.

“Mà thời điểm ngươi phát động ra linh vực, chỉ có một khả năng duy nhất là cường độ đấu khí của ngươi sớm đạt tới trình độ cao giai.”

“Đấu khí của ta đã đạt tới cao giai ?” Dịch Văn nghe vậy mừng như điên, có chút không thể tin.

Từ trước nửa tháng diễn ra Ma Đấu đại hội hần mới tấn thăng lên trung giai, đến nay chỉ mới hơn một tháng mà thôi, hần tu luyện mặc dù chuyên cần nhưng chưa từng nghĩ tới có thể nhanh như vậy đấu khí lại nâng lên một cấp, mỗi bước cao một gian nan. Mà hần lên Lục tinh linh vực mỗi cấp lại mau hơn một chút, tiến cảnh trái ngược hoàn toàn không hợp với lẽ thường, khó trách hần mừng phát mộng.

Dịch Văn cũng không nghĩ tiến cảnh của hần lại nhanh như vậy, vì tại đoạn thời gian này hần không ngừng ma sát chiến đấu, thi đấu trong đại hội rồi trận chiến sinh tử với Khiết Tây Tạt tất cả đều tạo áp lực mạnh mẽ tới hần.

Sau đó là các thân nhân ngày xưa ở gia tộc Lam Duy Nhĩ, Mặc Tây trở mặt thành thù kích khởi bản tính trong lòng hần, ý chí chiến đấu đề thăng khiến máu huyết sôi trào, dưới tình huống áp lực cao độ tiềm năng của hần hoàn toàn phát huy ra.

Con người luôn cần kích thích mới có thể phát triển, hần ở trong hoàn cảnh như vậy mài luyện, công xiềng nay đã phá vỡ rốt cuộc tâm cảnh tăng cao không ngờ.

Môn La cũng giật mình nói: “Hóa ra là như vậy, trong tất cả chúng ta, đệ tử Tư Đạt Đặc gia tộc có thể linh ngộ Pháp Tắc linh vực nhanh nhất cũng phải trên Lục tinh cao giai, ta chỉ dạy người đánh võ thiết luật không nghĩ tới còn có nguyên nhân này.”

Dịch Văn cẩn thận nhìn Thì nghi chi trận, cảm kích nói với Tạt Lỗ Tư: “Mặc dù tu vi đấu khí của ta đã đạt tới ngưỡng có thể tiến giai, nhưng nếu không có ma trận này trợ giúp thì không có khả năng tấn cấp trước trận đấu, nó có trợ giúp rất lớn với trận chung kết giữa ta và Ma Đa, tăng thêm vài phần tin tưởng.”

Tạt Lỗ Tư lắc đầu nói: “Đừng vội kết luận, ta đã nói rồi, Thì nghi chi trận chỉ có thể giảm bớt thời gian thăng cấp nhưng tác dụng phụ cũng không nhỏ.”

“Trả giá? Có khuyết điểm gì?”

Hừ một tiếng, A Khắc Tây liếc Dịch Vân một cái, dù là do Tật Lỗ Tư mang đến nhưng tên mặt trắng này lão nhìn không vừa mắt, đương nhiên không cấp bộ mặt hòa nhã cho hắn, nói: “Thì nghi chi trận là pháp trận Tinh Vực sơ giai, có tác dụng giúp tăng độ áp súc ngưng luyện ma lực trong quá trình thăng cấp, khuyết điểm chính là xác xuất thành công giảm xuống ba thành, đây là cái giá của nghịch loạn pháp tắc!”

“Mà tất cả ma vũ tu giả đều biết một định lý là một khi thăng cấp thất bại liền trở về điểm ban đầu, lấy thực lực Lục tinh trung giai của ngươi sẽ tốn nửa năm thời gian để tu luyện đến giai đoạn hiện tại, và thời gian tiến giai sau đó sẽ càng dài ra, càng thêm nguy hiểm.”

“Tác dụng của Thì nghi chi trận và ảnh hưởng của nó là vậy!”

Nếu dùng nó phụ trợ thăng cấp lỡ may thất bại ảnh hưởng quá lớn, do đó pháp trận này mới thất truyền.”

A Khắc Tây vừa dứt lời, ngoài dự liệu Dịch Vân không cần suy nghĩ đi vào trong pháp trận ngồi xuống, nói luôn: “Cơ hội khó được không thể bỏ qua. Hiện tại ta gặp phải tình cảnh nguy khốn là do thực lực quá thấp, dù sao xác xuất thành công vẫn là 7 thành, vạn cực này ta đánh!”

Biểu hiện của hắn khiến A Khắc Tây và Tật Lỗ Tư cả cười, hai người họ đã sớm đoán được.

Quyết định.

Rất đơn giản, một khi tấn giai thất bại thì hao tổn đấu khí ngưng luyện thời gian này, năng lượng đấu khí có thể dùng hỏa hệ phách thạch bổ xung, một đêm là đủ để hồi phục, không có ảnh hưởng quá lớn.

Quan trọng hơn, nếu có thể tấn giai lên Lục tinh cao giai thì trận chung kết hắn có thêm tin tưởng nắm chắc, không đến nỗi bị buộc phải xuất kiếm kỹ, dù thắng nhưng cũng rơi vào khốn cảnh.

Hai mắt tím sẫm nhắm lại, đấu khí sáng lạn từ trên người tràn ra, theo hơi thở hình thành tuần hoàn cảm ứng, theo hô hấp của hắn ma trận lóe bạch quang chiếu tới chính giữa pháp trận.

Thì Nghi Chi Trận bắt đầu vận chuyển!

Mà Dịch Vân ngồi trong đó, ma văn không ngừng biến chuyển cột sáng hình tròn phía trên theo mỗi hơi thở biến hóa dị thường, Phần kiếp tử diễm đấu khí vận chuyển tạo ra dòng xoáy tím sẫm, cột sáng trắng lấp Dịch Vân làm trung tâm cũng bắt đầu xoay vòng.

Thì nghi chi trận mỗi khi xoay chuyển một vòng đều kéo năng lượng đấu khí của hắn dồn ép vào trong cơ thể, kinh mạch, các đạo huyết lưu động nhanh gấp ba lần bình thường, tốc độ vận chuyển như vậy nhưng vẫn còn tiếp tục gia tăng.

Mỗi một tu võ giả đều biết quá trình tấn tinh tấn giai quan trọng nhất là phải bình ổn, nước chảy thành sông, không có nửa điểm gấp gáp, dù là ngưng luyện đấu khí hay áp súc ma lực cần nhất là thời gian để năng lượng trong khí hải, kinh mạch có đủ lực lượng vượt qua giai cấp, phá tan hàng rào ngăn cản giai vị mới tấn thăng lên tầng cao mới.

Mà giờ khắc này tình hình trong cơ thể Dịch Vân hoàn toàn khác hẳn, năng lượng đấu khí như nước lũ cuộn cuộn chảy khắp kinh mạch, hắn căn bản không thể khống chế, điều duy nhất hắn có thể làm là nắm giữ phương hướng vận hành đấu khí, đưa nó lưu chuyển khắp thân thể, xoay quanh 108 khiêu huyết.

Tác dụng của Thì nghi chi trận khiến cho đấu khí Phần kiếp tử diễm mãnh liệt chảy trong cơ thể, từ khí hải chảy qua tất cả kinh mạch, đánh sâu vào huyết đạo, rồi lại trở về khí hải. Mỗi khi trải qua một vòng, cường độ đấu khí liền áp súc hơn một chút.

Nếu không có Thì nghi chi trận phụ trợ, đến giai đoạn này ít nhất phải tốn hơn 1 giờ, thế mà hiện tại chỉ tốn chục phút đồng hồ, Dịch Vân thoảng bối rối, trong thời gian ngắn hắn vừa kịp thích ứng với tình trạng tấn giai tốc độ cao này, khống chế năng lượng bắt đầu thuận buồm xuôi gió.

Hắn ngoại trừ tu luyện đấu khí còn kiêm luôn song hệ ma pháp, sớm có thói quen tiến hành khống chế đấu khí hay ma lực phức tạp vận chuyển trong cơ thể, nói thì đơn giản nhưng đối với ma vũ tu giả bình thường lại cực kỳ gian nan. Người khác không có khả năng làm giống hắn, Dịch Vân trải qua mấy năm rèn luyện mới thích ứng, tới bây giờ có thể tự do điều khiển năng lượng phối hợp hoàn mỹ.

Hiện tại đấu khí trong cơ thể tuy bắt kham nhưng chỉ là nhanh hơn mấy lần mà thôi, so với chuyển hoá đấu khí và thủy hỏa ma lực còn đơn giản hơn, hẳn rất nhanh thích nghi với Thì nghi chi trận.

Phần kiếp tử diễm thuộc loại hỏa diễm hung bạo nhất trong trời đất, Môn La từng nói qua người tu luyện Phần kiếp tử diễm đến tối cực tạo thành Tịch Diệt Tử Viêm, có khả năng đốt hết vạn vật trên thế gian, cảnh giới trong truyền thuyết này coi như hẳn khi xưa cũng không thể đạt tới.

Giờ phút này trên người Dịch Vân lưu chuyển ánh sáng màu tím, vốn không ảnh hưởng đến thân thể hẳn nhưng bị Thì nghi chi trận ảnh hưởng sinh ra nhiệt lực đốt cháy quần áo hẳn sạch sẽ.

Đốt xong quần áo ánh sáng tím lưu chuyển quanh thân thể hẳn càng rõ ràng, sắc tím đậm như mây mù bao quanh cơ thể rắn chắc, từng tia sáng lóe lên mơ hồ khiến cho không khí trở nên thần bí.

“Ý? Tên mặt trắng nhanh như vậy liền thích ứng tốc độ vận chuyển cao của Thì nghi chi trận, theo đà này tốc độ của ma trận không có ảnh hưởng gì đến hẳn, tỷ lệ thành công cũng tăng lên một phần nha!” A Khắc Tây lộ vẻ kinh hãi.

“Đây là việc ta đã biết trước, tu vi tâm cảnh của hẳn vượt xa thực lực bản thân, ảnh hưởng Thì nghi chi trận có năng lực gì? Nói vậy lần này hẳn tấn giai phải hơn 8 thành thuận lợi rồi.”

“Tên mặt trắng này quả thật có vài phần năng lực.” A Khắc Tây gật đầu tán thưởng.

Nhìn đấu khí màu tím tinh tế trên người Dịch Vân, lão lẩm bẩm: “Đấu khí tím? Đã ngàn năm chưa thấy lại Phần kiếp tử diễm của gia tộc Tư Đạt Đặc đi? Thế gia truyền thừa cổ xưa đã muốn diệt tộc, tuyệt học đấu khí thất truyền hiện giờ lại hiện thế, huyết mạch gia tộc này cũng dai thật nha!”

“Người nhìn ra? Chính là hẳn là truyền nhân của một mạch Tư Đạt Đặc gia tộc ta mới tìm hẳn luyện dùm ma binh, gia tộc này có kỹ năng luyện khí độc bộ thiên hạ, ma pháp binh khí phẩm chất rất cao, có thể nói toàn đại lục ngoài ta ra, hiện giờ không ai giúp được hẳn.

Trầm ngâm một hồi A Khắc Tây hỏi: “Lần trước người đi vào địa phương kia gãy mất thanh ma binh tùy thân, 500 rồi cũng chưa có cái phù hợp sao?”

Tập Lỗ Tư cười khổ: “Ta sợ rằng luyện khí thế gia hiện tại đã hoàn toàn lưu lạc, cái gọi là thế gia bây giờ cao lắm chỉ luyện ra tam phẩm ma binh rách nát là hay nhất rồi, muốn kiếm một thanh tiện tay thì cơ hồ không thể?”

“Ha ha ha, Tập Lỗ Tư, không ngờ người nghèo túng thất lạc đến cỡ này, nhưng mà thanh ma binh hắc ám hệ thật khó kiếm. Chỗ ta thật ra có một cây, là tứ phẩm trung giai ma binh, là ta lượm được khi giết một kẻ địch 300 năm trước, chỉ là nó thuộc tính Phong hệ, nếu người cần thì ta tặng cho người.”

“Nếu như đã gặp được tiểu tử này thì ta liền dựa vào hẳn vậy, ta cần là một thanh ma binh hắc ám mới phát huy hết uy lực kiếm kỹ của ta, lấy trình độ luyện khí hiện giờ người thì đông, ngặt là chỉ có mỗi hẳn có khả năng luyện được.” Tập Lỗ Tư nhìn Dịch Vân tin tưởng nói.

“Hy vọng người đạt được ý nguyện đi, ta xem tiểu tử mặt trắng kia không vừa mắt.”

“Ha ha ha!”

“Đúng rồi!” Tập Lỗ Tư cười cười nói: “Ta sớm muốn hỏi người, đứa đệ tử kia hiện đang làm cái gì đó?”

A Khắc Tây quay đầu lại, chỉ thấy Tập Lị Tập vốn ngồi trong Câu linh pháp trận chậm rãi nhích mông xích qua hướng Dịch Vân, hai mắt trợn trừng, không hề có chút ý thẹn thùng nhìn thân hình “nở nang” của hẳn, trên mặt nàng chỉ lộ vẻ tò mò cùng hưng phấn.

Hình như sợ bị lão sư phát hiện, nàng di động cực kỳ nhẹ nhàng, vẫn duy trì tư thế ngồi xếp bằng, chỉ có cái mông là tà tà nhúc nhích bò qua, hiện tại nàng đã cách Câu linh pháp trận một khoảng, còn cách Dịch Vân có 5 thước, tựa như còn chưa đủ, nàng tò mò muốn xem rõ lại tiếp tục nhích qua thêm.

“Hỗn trưởng, Tập Lị Tập người đang làm gì đó hả?” A Khắc Tây thấy ánh mắt nàng dừng lại trên người tên mặt trắng đảo quanh, lập tức giận nổ phổi tiến lên nắm cổ nàng quăng vào trong Câu linh pháp trận, cả giận nói: “Người an an ổn ổn tu luyện trong đó, không có ta đồng ý cấm di động nửa bước!”

“Này...uhm!” Tạt Lị Tạt sờ sờ cái mông do đánh xuống đất, kêu lên: “Người ta chỉ tò mò thôi, thân thể hần sao không giống ta vậy chứ?”

“Chết tiệt, người thể nào nói câu vô lý đó? Nam và nữ làm sao có thân thể giống nhau!”

“?”

Thấy nàng lại liếc mắt qua tên mặt trắng, A Khắc Tây quả thực tức muốn ngất đi, không nói thêm, tay nâng lên, tảng quang minh phách thạch bỗng bay lên đặt xuống chính giữa ngăn cách hai người, che hết tầm mắt Tạt Lị Tạt.

Tạt Lị Tạt lúc này mất hết hy vọng, miệng oán thán nói: “Thân thể lão sư muốn hỏng rồi! Ta nhìn người của hần so với lão sư đẹp hơn nhiều lắm!”

Lời này khiến A Khắc Tây tức giận đằng đặng, râu tóc tung bay.

Tạt Lỗ Tư cười to nói: “Rất khó tin tên Tà linh pháp ma này lại dạy dỗ ra một đệ tử hồn nhiên cỡ này, đánh chết ta cũng không tin nàng là do người tự tay dạy ra nha!”

A Khắc Tây ho nhẹ vài tiếng lộ ra vẻ ảo não hiếm thấy: “Ta trước kia chỉ coi trọng dạy nàng ma pháp, phương diện tâm tính vốn xem nhẹ, sau này nhất định sẽ cải tiến đào tạo lại!”

Nói đến đây A Khắc Tây liếc mắt qua Dịch Vân, hai tròng mắt bất thiện nói: “Chờ hần thăng cấp xong người xách hần đi nhanh đi, ta và Tạt Lị Tạt còn ở đây 1-2 tháng nữa, chờ nó tiến giai lên Thất tinh lĩnh vực mới rời khỏi. Trong khoảng thời gian này hoan nghênh người tùy thời ghé chơi, nhưng cấm tuyệt tên mặt trắng kia tới nhiều học trò ta tu luyện!”

“Bảo hộ đệ tử đến trình độ này? Lão hữu ta biết năm xưa ma tách tà ác hình như không cùng một người...” Tạt Lỗ Tư cười nói: “Điểm ấy người có thể yên tâm! Hần kế tiếp còn phải tham gia Ma Đấu đại hội, sau cuộc thi còn vài chuyện xử lý nên không có thời gian lại đây đâu!”

“Ồ, vậy là tốt!”

Một ngày sau, cột sáng trong Thì nghi chi trận cuối cùng theo dấu khí tím sẫm tiến vào cơ thể Dịch Vân, quang mang màu trắng cũng ầm ầm tiêu tán, tòa thạch thất (căn phòng đá) bị dấu khí cuồng mãnh dao động một hồi rồi ngưng lại.

Dịch Vân chậm rãi mở mắt, hai con ngươi lưu chuyển ánh tím lướt qua, trên người tản mát uy áp vô hình, thân thể hần lại lần nữa cường hóa, khí chất hoàn toàn lột xác.

Trước trận chung kết Ma Đấu đại hội hần rốt cuộc như nguyện tiến vào Lục tinh cao giai.

272. Chương 273: Làm Chuyện Tốt

“Người quả nhiên làm được! Không nhiều không ít, một ngày thời gian hoàn toàn kịp trận đấu tới!” Tạt Lỗ Tư cười nói.

“Vén vén mới chỉ một ngày? Không thể tin được, Thì Nghi chi trận đúng là thần kỳ!” Dịch Vân đầu tiên là sửng sốt, sau đó mừng rỡ nói.

Khi tấn cấp Lục tinh trung giai thì dấu khí tấn giai liền mất bốn ngày. Hiệu quả xảo diệu của Thì nghi chi trận ước chừng giúp hần tiết kiệm được ba ngày. Ma Pháp trận tuy ít có thể sử dụng vào chiến đấu nhưng chỉ cần vận dụng thoả đáng thì có khả năng sinh ra hiệu quả to lớn. Đúng là khó có thể tưởng tượng được!

Hần lại một lần nữa cảm nhận được sự thần kỳ của Ma Pháp trận.

Hiện tại toàn bộ quần áo trên ngoài đã bị thiêu hủy, nhìn thấy Tạt Lị Tạt vụng trộm nhìn lên về phía thân hình trắng trẻo của mình, Dịch Vân không ngại chút nào. Đối với cô gái còn nhỏ tuổi so với mình, hần có lực miễn dịch rất cao, hào phóng cười về phía ánh mắt sáng quắc của Tạt Lị Tạt đang tò mò nhìn tới.

“Hừ!” Trùng mắt đem Táp Lỵ Táp lui đầu trở về, chủ của cái động đá này, A Khắc Tây bắt đầu đuổi người: “Nhanh như thể liên thăng cấp, rất tốt! Ta chỉ phải nhấn nại tên tiểu bạch kiếm (mặt trắng nhỏ) nhà người trong thời gian một ngày. Lời cảm tạ toàn bộ không cần phải nói, mau cút khỏi nơi này là được!”

Cuối cùng, hắn lại nói một câu: “Nhớ kỹ, tuyệt đối không được xuất hiện lại trước mặt ta cùng Táp Lỵ Táp. Nếu còn thể, cho dù có Táp Lỗ Tư che chở người, ta cũng cứ giết!”

Không ngờ, Dịch Vân dường như không nghe đến lời uy hiếp của A Khắc Tây, lại vào Thì Nghi chi trận: “Còn chưa xong mà! Vèn vèn mới qua một ngày thời gian. Vậy thì ta còn muốn cho ma pháp cùng tiến giai mới được.”

“Liên tiếp làm cho Đấu khí cùng ma pháp tiến giai? Điều này sao có thể được?” Táp Lỗ Tư lộ ra vẻ mặt hiềm thấy, kinh ngạc nói.

“Ma pháp? Người là ma pháp song tu? Tại sao ta không nhìn ra?” A Khắc Tây càng kinh ngạc. Tình huống của Dịch Vân hắn chưa từng hỏi chi tiết.

Kinh ngạc qua đi, sắc mặt của Táp Lỗ Tư lập tức trầm xuống. “Dịch Vân, ta dẫn người lại đây chỉ vì làm cho tu vi đấu khí của người tiến thêm một cước. Bởi vì so sánh với ma pháp thì Phần kiếp đấu khí của người mạnh hơn, cũng đã đủ để người cùng Ma Đa đánh một trận tranh tài tuyệt vời. Cũng không có nghĩ đến việc cho ma pháp của người tấn giai luôn. Bởi vì Ma pháp và đấu khí là hai hệ thống khác nhau. Căn bản không có khả năng liên tiếp đột phá trước bức tường của giai vị. Chính người có thể chất ma khí dung hợp, điều ấy người nên rõ ràng nhất mới đúng...”

“Hơn nữa, còn có sự ảnh hưởng của Thì nghi chi trận, tuyệt đối sẽ không thành công. Một phen ý tốt của ta cũng không hy vọng vì người không biết lượng sức mà làm hỏng!”

Lời nói này rất là quen thuộc. Bởi vì Dịch Vân đã từng nghe qua từ trong miệng của Bối Lợi Mỗ. Bối Lợi Mỗ lúc đó cũng vì ba hệ liên tiếp tấn giai của hắn mà cảm thấy kinh ngạc không thôi.

Dịch Vân lắc lắc đầu, cười nói: “Ta làm như vậy là có tin tưởng thành công. Lúc trước, mỗi lần thăng cấp tấn giai của ta đều là liên tiếp cả!”

Táp Lỗ Tư cùng A Khắc Tây nghe vậy đều chấn động cả người, thiếu chút nữa tưởng chính mình nghe nhầm, hoàn toàn không cách nào tin được.

Chỉ nghe Dịch Vân nói: “Về phần ảnh hưởng vận chuyển cao độ của Thì nghi chi trận mang đến, so với sự chuyển hoá điều phối giữa Đấu khí và Ma lực thì không tính là cái gì. Ngay từ đầu thì ta đánh cuộc, nhưng hiện giờ ta có tự tin chín phần rằng tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì!”

Dứt lời, Dịch Vân tiếp tục nhắm hai mắt, bắt đầu vận chuyển Hoả hệ ma lực dưới cái nhìn chăm chú của hai đôi mắt kinh ngạc cùng một đôi mắt tò mò.

Tình cảnh giống nhau, cột sáng của Thì nghi chi trận phóng lên cao, đập vào vách tường phía trên, vô số ma văn ẩn hiện, chậm rãi xoay chuyển. Chỉ là lần này bên trong ma pháp trận không phải là vầng sáng màu tím nhạt của đấu khí mà là một mảnh Hoả hệ ma lực đỏ đậm rực rỡ bay múa, giống như đang đặt mình bên trong biển lửa. Dưới sự chăm chú của ba người, tình cảnh này càng thêm yêu dị.

Cảm thụ ma lực dao động vô cùng quen thuộc, nhìn trên người Dịch Vân không ngừng tản ra nguyên tố Hoả thuộc tính, A Khắc Tây giật mình sửng sốt. Một lúc lâu sau mới kinh ngạc kêu lên: “Hắn vậy mà là ma vũ song tu? Tại sao lúc trước ta không cảm ứng được?”

Táp Lỗ Tư cười nhạt nói: “Chuyện này có gì khó khăn! Bởi vì trên người hắn có thần khí có thể ẩn núp hơi thở của bản thân. Trừ khi hắn đem đấu khí hoặc Ma lực vận dụng, nếu không thì không ai có thể nhìn ra được sâu cạn của hắn!”

“Thần khí?” A Khắc Tây nghe vậy liền kích động một hồi, lập tức tiến đến gần sát Dịch Vân để nhìn.

Lúc này trên người Dịch Vân trống trơn, trên tay mang theo một cái không gian giới chỉ. Ngoài ra không có cái gì khác. Nhìn gần sát mới thấy ở trước ngực hắn có một hình xăm hoa sen cỡ nắm tay trẻ con. Hoa sen màu lửa đỏ, nhìn giống như cái bớt hoặc hình xăm, nhưng trong mắt của A Khắc Tây, hình xăm này

mơ hồ tràn ra một cổ dao động quỷ dị khác thường, cực kỳ mỏng manh. Nếu không phải dùng Tâm nhãn thì ngay cả hần cũng tuyệt đối không cách nào cảm giác được nữa phần.

“Là nó! Không thể nghi ngờ gì nữa! Nhất định là thần khí!” A Khắc Tây kinh hô lên, hung hăng nhìn chăm chăm vào đoá sen hồng trên ngực của Dịch Vân. Sắc mặt đột nhiên thay đổi, hai mắt loé ra ánh sáng tàn nhẫn.

Thần khí, có ai không muốn? Cho dù là cường giả Tinh vực đỉnh phong cũng nguyện ý vì nó mà liều mạng.

Môn La vẫn đứng bên cạnh của Dịch Vân. Khi thấy ánh mắt bắn ra của A Khắc Tây thì biết sự tình không ổn. Gặp phải một cái cường giả Tinh vực muốn giết người đoạt bảo. Không nói đến Dịch Vân bây giờ hoàn toàn không cảm ứng được sự thay đổi của bên ngoài. Mà coi như giờ phút này ý thức của hần thanh tỉnh cũng là không có lấy nửa điểm biện pháp.

Thân là cường giả Tinh vực đỉnh phong yếu nhất từ trước tới nay, hần cũng chỉ có thể ở một bên lo lắng suông, không làm được cái gì.

Nhưng vào lúc này, tiếng cười to của Tạp Lỗ Tư bỗng nhiên truyền đến: “Bạn cũ, ngươi có phải bị hai chữ “Thần khí” đập cho choáng váng đầu rồi hay không? Nhìn thấy thần khí của hần hoàn toàn gắn vào trong cơ thể, ngươi còn không nhìn ra được đó là loại hình thần khí nào sao?”

“Huyết kế thần khí!” A Khắc Tây chỉ là bị tham lam làm choáng trong chốc lát.

“Đúng vậy! Chính là Thần khí huyết kế của Tư Đạt Đặc bộ tộc. Ngoại trừ con cháu có huyết mạch của bộ tộc bọn họ có thể phát huy uy lực của nó ra. Rơi vào trong tay người khác thì không bằng giá trị của một thanh phá kiếm. Có thể nói là không thể dùng được.” Dừng một chút, Tạp Lỗ Tư nói tiếp: “Nếu không như vậy thì ta đã sớm ra tay đoạt. Làm sao còn đợi bây giờ để cho người giết người đoạt bảo.”

“Ai! Khó thấy được một cái thần khí mới, lại là thần khí huyết kế. Đối với ra không có một chút tác dụng. Đáng tiếc a!” A Khắc Tây không cam lòng, tuyệt vọng nhìn đoá sen hồng trên người của Dịch Vân, biểu tình phức tạp, thở dài một hơi.

Chỉ có Tạp Lỵ Tạp hiện tại ngược lại rất ngoan ngoãn ngồi tu luyện bên trong Câu Linh pháp trận, đối với cuộc nói chuyện của hai người là không nghe được. Tạp Lỗ Tư nói: “Có cái gì mà đáng tiếc! Người không phải cũng có được một cái thần khí hệ Hắc Âm Huyết Ma linh trạch hay sao? Nó cũng có cùng một dạng hiệu quả ẩn đi dao động ma lực của bản thân còn gì!”

Xua xua tay, A Khắc Tây không tốt nói: “Có người nào sẽ ngại có nhiều Thần khí? Huống chi Huyết Ma linh trạch ta đã cho Tạp Lỵ Tạp. Nó mang theo cũng là thích hợp nhất.”

“Người không muốn để người khác phát hiện nàng có được thể chất thiên độc hậu chứ gì! Nhất là người của Quang minh giáo đình. Bằng không, nếu để cho lão gia hoả Cương Toa Đốn kia biết được có một mầm Ma chúc Quang thể tồn tại, nhất định là không tiếc tất cả đến cướp người với người.”

“Người biết là tốt rồi!” A Khắc Tây trầm giọng nói: “Hiện giờ ta vẫn đang đợi, đợi thực lực của nó có thể mau chóng tăng lên. Lấy thể chất trời cho của Tạp Lỵ Tạp, nhiều nhất là mười năm, nàng chắc chắn có thể tiến vào cấp bậc Tinh vực. Đến lúc đó nó đã định hình, cho dù là thần côn Cương Toa Đốn luôn giả thần giả quỷ kia tìm được nó cũng vô dụng!”

Cương Toa Đốn, cái tên này trên đại lục không ai không biết. Là giáo hoàng đương nhiệm của Quang minh giáo đình, cũng là một trong những người mạnh nhất bây giờ.

“Mười năm?” Tạp Lỗ Tư chỉ vào Dịch Vân đang tấn giai: “Lão hữu! Nếu người dự đoán đệ tử của người mười năm mới có thể tiến vào Tinh vực. Vậy người xem hần cần bao lâu?”

“Hừ! Kỳ hạn mười năm chỉ là dự đoán thấp nhất.1 Tiểu bạch kiếm này ma vũ song tu cùng là Lục tinh trung giai, hần cũng coi như kỳ tài. Thoạt nhìn, còn lớn hơn Tạp Lỵ Tạp hai ba tuổi đi. Chỉ cần tiếp tục cho đệ tử của ta hai năm thời gian, nó nhất định có thể tiến vào cấp bậc Tám tinh. Cần bản là không thể so sánh!”

Tạp Lỗ Tư cười nói: “Nếu... Ta cho người biết! Hần không chỉ là cùng tu luyện hai hệ Ma vũ mà ngoài Phần Kiếp Tử Diễm đầu khí cùng Hoả hệ ma pháp ra. Lại còn có thêm một hệ Thuỷ hệ ma pháp thì sao?”

“Thủy hệ ma pháp?... Thể chất hai thuộc tính tương khắc? Làm sao có thể?” A Khắc Tây lần này thật sự kinh ngạc.

“Ha ha! Có cần thiết phải lừa ngươi sao? Bởi vậy, ta mới nói mời ngươi đến đây là đến xem trò hay, trò hay trước nay chưa từng có a! Bây giờ ngươi hẳn là nên tin đi.”

A Khắc Tây nhất thời im lặng, biết Táp Lỗ Tư không có khả năng đem chuyện này ra nói giỡn, liền nhìn chăm chăm vào Dịch Vân đang tấn giai. Qua một lúc lâu sau, hắn mới mở miệng: “Nhìn hẳn ở trong Thì Nghi chi trận cao vận chuyển còn có thể đem ma lực áp súc cô đọng, điều tiết khổng chế tự nhiên, không thấy có chút hoảng loạn nào. Nói không chừng thật sự có thể hoàn thành việc tấn giai liên tiếp, việc mà trước giờ chưa từng có.

“Thân phận của hẳn đặc thù, có thể từ một đứa trẻ ngay ngô bị diệt tộc một đường đi tới nơi này. Cũng đem tất cả mọi người trên thế giới lừa gạt, thực lực không mạnh nhưng lại có thể nắm giữ được mọi người trên tay. Có thể nói là kỳ tài khoáng thế! Cho dù là ta năm đó cũng không có phần năng lực này! Ta không chỉ đánh cuộc rằng hẳn nhất định có thể hoàn thành lần tấn giai này. Hơn nữa sau đó, ngay cả lần thứ ba tấn giai của Thủy hệ ma pháp hẳn cũng sẽ làm liên tiếp, cũng lấy được thành công. Ngươi tin không?”

Tin tưởng của Táp Lỗ Tư đối với Dịch Vân là có bằng chứng. Bởi vì cho tới nay, Dịch Vân có thể làm cho hẳn ngạc nhiên. Loại kinh ngạc này làm hẳn vui mừng, cũng tin tưởng đây là năng lực. Giống như hẳn năm xưa, cũng không ngừng đánh vỡ dự đoán của mọi người, làm ra thành tựu ngoài sức tưởng tượng của họ, thẳng đạt tới đỉnh cao nhất của cường giả trên đại lục hiện nay.

Mà Dịch Vân, chính là một loại người giống như mình. Bởi vậy hẳn thường thức hẳn!

Lắc đầu, A Khắc Tây khinh thường nói: “Ta thì không có tin tưởng giống như ngươi! Dù sao việc liên tiếp tấn cấp ba hệ ta còn chưa từng nghe nói qua. Còn nữa, hẳn vội vã tăng lên thực lực là vì Ma đấu đại hội phải không?”

“Đương nhiên! Có vấn đề gì không?”

Thời gian không đủ! Nếu hẳn thật sự có thể để Hoả hệ ma pháp thuận lợi tấn giai, cộng lại cũng đã vượt qua nửa ngày thứ hai. Không có thời gian tiến hành tấn giai cho Thủy hệ ma pháp. Ngươi không nghĩ tới sao?”

273. Chương 274: Ma Khí - Quỷ Phách Bích Tinh

Ban đêm cùng ngày, Kỳ Vũ thành vang lên tiếng nổ ầm ầm, mặt đất cũng chấn động, đánh thức tất cả người dân trong thành cùng các cường giả các học viện đang ngon giấc. Thanh âm phát ra từ hội trường của Kỳ Vũ ma đấu đại hội, nơi được chú ý nhất trên đại lục trong mấy tháng qua.

Khi mọi người tụ tập đến nơi gặp chuyện không may để nhìn xem thì ngạc nhiên phát hiện ra diễn vũ ma trận to lớn ở trung ương của hội trường đã bị vùi lấp sâu ba mét. Mà nơi ngồi xem, kể cả khu khách quý trên cao cũng hiện ra tình trạng đổ nghiêng. Bị phá hỏng nghiêm trọng như thế, nếu muốn sửa chữa lại toàn bộ khẳng định không phải là chuyện ngày một ngày hai có thể làm được.

Trong lúc Kỳ Vũ ma đấu đại hội diễn ra, chúng cường giả trong và ngoài nước tụ tập lại có người dám can đảm tới quấy rối vào lúc này, chẳng khác nào hạ thấp mặt mũi của Kỳ Vũ đế quốc. Áo Nhĩ Ba đế vương tức giận không thôi.

Nhưng khi nghe được hồi báo của Hộ quốc pháp thánh Kiệt Mễ Đặc từ hiện trường trở về, hẳn nhất thời trầm mặc.

Lực phá hoại gần như huỷ cả Ma vũ hội trường, chỉ do uy lực một kích tạo thành. Vén vén có một kích, trong phạm vi 500 mét toàn bộ sụp đổ. Điều này đại biểu cho cái gì?

Lực phá hoại của Tinh vực cường giả!

Khuôn mặt Kiệt Mễ Đạt lộ ra thần sắc lo lắng, chắc chắn đối phương chưa sử dụng ra toàn bộ lực lượng, mà thực lực của hẳn hơn xa mình. Áo Nhĩ Ba nghe xong, đang tràn ngập giận dữ nhất thời chuyển sang sợ hãi.

Vương quyền là quyền lực lớn nhất thế gian, không sai! Nhưng chỉ vền vện là nói chung. Tình vực cường giả cùng cấp với tồn tại bán thần. Cường giả thần bí mạnh hơn Kiệt Mễ Đạt rất nhiều, nhất định phải vận dụng lực lượng của cả nước mới có thể đối phó. Cứ xem như Quang minh giáo đình đồng ý ra tay giúp đỡ thì tồn thất của Kỳ Vũ đế quốc cũng không nhỏ. Sau khi cân nhắc, Áo Nhĩ Ba đương nhiên là không dám tiếp tục truy cứu nữa.

Hôm sau, mấy vạn thợ thủ công nhanh chóng tu sửa gấp hội trường. Mọi người cũng nhận được một thông báo do Kỳ Vũ vương thất đưa ra.

“Bởi vì tình trạng đột ngột xảy ra ngoài ý muốn, trận chung kết của Ma đấu đại hội sẽ kéo dài đến bốn ngày sau mới chính thức bắt đầu.

Khi Táp Lỗ Tư về đến động đá, Dịch Vân đã tỉnh lại một lần, cũng đã thuận lợi hoàn thành việc tiến giai của Hoả hệ ma pháp. Không ngừng lại lấy một giây lại tiếp tục bắt đầu tiến hành lần tấn giai thứ ba, cũng chính là tấn giai Thuỷ hệ ma pháp.

A Khắc Tây vẻ mặt trầm trầm đang đứng ở một bên nhìn, chỉ là trong mắt biểu lộ ra sự kinh ngạc không ngờ. Có thể làm cho cường giả ở vào đỉnh cao trong các cường giả như hấn lộ ra phản ứng kinh ngạc từ trong lòng, Dịch Vân cũng đã đủ để vì vậy mà tự hào.

“Tình huống của hấn như thế nào?” Táp Lỗ Tư đi tới hỏi.”

“Xem thì biết! Ba hệ có hệ thống tu luyện khác nhau, liên tục không gián đoạn tấn giai ba lượt, thật sự là không thể tưởng được. Nếu không tận mắt nhìn thấy, ta tuyệt đối sẽ không tin tưởng được trên thế gian lại có người có thể làm ra chuyện vượt quá bình thường này... Bây giờ cuối cùng ta cũng coi như hiểu được, tại sao người sẽ cảm thấy có hứng thú với hấn như vậy!” A Khắc Tây sợ hãi than nói.

“Người không hỏi ta một ngày một đêm này đi đâu sao?”

“Hừ! Cá tính ác liệt kia của người ta còn không biết sao? Không phải đi uy hiếp vương thất của Kỳ Vũ làm cho thời hạn trận đấu của đại hội kéo dài thì là trực tiếp đi phá hỏng hội trường. Ta nghĩ, khả năng của cái sau là lớn nhất, bởi vì đó là phương pháp đơn giản nhất. Mà sau khi làm xong chuyện tốt, tâm tình rất tốt, nhất định là đi tìm một nhà tửu lâu không kiêng nể gì ăn mừng một phen. Uống rượu sảng khoái cho đến bây giờ mới đến đây. Nói không sai chứ?”

“Ha ha ha! Không hổ là lão hữu, hiểu rõ được cá tính của ta.” Táp Lỗ Tư cười vài tiếng, đến gần Dịch Vân nhìn một cái, kỳ quái hỏi: “Trên người của hấn làm sao lại có thêm một cái áo choàng ngoài? Điều bị Thuỷ hệ nguyên tố đóng băng lại rồi. Thì nghi chi trận đang vận chuyển, cởi bỏ toàn bộ để tấn giai không phải càng tốt hơn sao?”

A Khắc Tây trầm mặt, “Đệ tử của ta có lòng hiếu kỳ rất mạnh. Chung quy là sẽ đưa mắt nhìn lên. Tiểu bạch kiểm này nếu không mặc gì, nó làm sao có thể tĩnh tâm xuống để tu luyện?”

Táp Lỗ Tư cười như không cười: “Thiếu nữ tuổi này có lòng hiếu kỳ như thế có thể nói là bình thường. Chỉ là phản ứng của nó rất trực tiếp, hoàn toàn không có một loại thận trọng mà nữ tử nên có. Nói thật, loại cá tính này rất hợp khẩu vị của ta. Lão hữu! Điểm này người dạy được không tôi! Ha ha ha!”

“Hừ!” A Khắc Tây lười đáp lại vấn đề này. Dù sao sau lần này, hấn sẽ không để cho Táp Lỗ Tư gặp mặt tiểu bạch kiểm này nữa.

Xuất ra một lọ rượu ngon, Táp Lỗ Tư ngửa đầu một ngụm uống hết, cười nói: “Lão hữu, lần này cũng đa tạ người. Thì nghi chi trận cùng hơn trăm cân Vĩn Thần kỳ quang, không có người ta cũng không biết tìm ở đâu. Người giúp ta một việc lớn!”

“Hừ! Mấy lời cảm tạ các thứ không cần phải nói, nó không có ý nghĩa gì! Chúng ta chỉ là trao đổi với nhau mà thôi!” A Khắc Tây trầm giọng nói: “Theo như điều kiện đã bàn tốt từ lúc trước, người muốn pháp trận cùng Vĩn Thần Kỳ Quang ta đã đưa cho. Để làm trao đổi, đợi cho “Môn” mở ra, người phải toàn lực giúp ta lấy được vật phẩm đó mới được!”

Gật gật đầu, sắc mặt của Táp Lỗ Tư cũng trở nên trầm trọng: “Yên tâm đi! Địa phương kia nếu chỉ dựa vào sức của một người thì thật sự rất khó lấy được thành quả to lớn gì. Đến lúc đó, nếu thiếu niên này có

thể vì ta mà đánh tạo ra một thanh Hắc ám ma binh ngũ phẩm, lại thêm ta và người hợp lực, độ thành công sẽ tăng lên rất nhiều.”

A Khắc Tây cũng cau mày, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Từ lần trước đến giờ đã qua 490 năm, thời gian còn lại chỉ không đến mười năm nữa. Lần này, chúng ta tuyệt đối không thể tiếp tục trở về tay không lần nữa!”

Khi Dịch Vân từ trong trạng thái tấn giai tỉnh lại thì đã qua một ngày rưỡi. Không có chút nào ngoài ý muốn, giống như dự định của hắn, cả ba hệ đều cùng lúc tiến vào cấp bậc Lục tinh cao giai.

Thời gian vẹn vẹn chỉ có mấy ngày ngắn ngủi, chuyện này vốn tuyệt đối không có khả năng làm được. Nhưng dưới sự trợ giúp của Thì nghi chi trận, hắn có thể ở trước trận chung kết đem thực lực của bản thân nâng lên. Kém một giai, thắng bại chia ra. Đối mặt với Ma Đa đã tới gần Thất tinh linh vực, hắn không còn cảm xúc thấp thỏm bất an nữa. Coi như không xuất ra kiếm kỹ thì hiện giờ hắn cũng có xác suất thắng lợi khoảng năm thành.

Mà lần tấn giai này cũng đã có thể rõ ràng thấy được sự phân chia mạnh yếu giữa đấu khí và Thuỷ Hoả ma pháp của hắn.

Tấn cấp Lục tinh cao giai, hai hệ ma pháp dùng một ngày rưỡi thời gian, mà đấu khí lại mất một ngày. So sánh như vậy, rõ ràng là cường độ của đấu khí hơn Thuỷ Hỏa ma pháp.

Mỗi lần tấn giai lên cấp trước đó, thời gian mà ba hệ tiêu phí cũng không sai biệt lắm. Mà sau khi tới Lục tinh linh vực, giữa chúng lại bắt đầu xuất hiện chênh lệch. Biểu hiện rõ ràng đặc tính càng luyện càng mạnh của Phần Kiếp Tử Diễm đấu khí. Đó cũng là ưu thế lớn nhất của Huyết kế công pháp, hơn xa so với bất kì loại Đấu khí công pháp nào, cũng vượt qua những người tu luyện tám hệ ma pháp.

Mà có sự khác biệt như vậy, theo thực lực sau này không ngừng tăng lên sẽ càng biểu hiện rõ ràng hơn.

“Người phá hỏng Ma đấu hội trường?” Khi Dịch Vân biết rằng mình đã ở trong này bốn ngày, lại nghe đến việc Tập Lỗ Tư đem hội trường thi đấu đánh võ, cứng rắn bức bách trận đấu đổi ngày, liền kinh ngạc đến mức nói không ra lời.

Hành động hoang đường bá đạo cường thế bậc này lại có chút giống với tác phong làm việc của Môn Là, hắn chưa từng tưởng tượng đến.

“Đúng vậy! Trận chung kết kéo dài đến bốn ngày sau. Nói cách khác, bây giờ người có thêm một ngày thời gian để làm quen với tình trạng của thân thể khi tiến vào cao giai, lấy trạng thái tốt nhất đi nghênh chiến với Tam ca trên danh nghĩa của người.” Tập Lỗ Tư cười nói.

Dịch Vân im lặng ngồi nghe, trong lòng đột nhiên dâng lên một trận cảm kích. Mặc dù mục đích của Tập Lỗ Tư tiếp cận bản thân là vì Ma binh, nhưng mà sự giúp đỡ liên tiếp mà hắn cho mình đã vượt xa giá trị của một thanh Ma binh. Không nói đến Xích luyện hoả tinh lúc trước. Chỉ cần Thì nghi chi trận có thể để cho mình thuận lợi tấn giai, còn có cả Văn Thần Kỳ Quang cũng đều là vì hắn mới có thể có được. Lấy thân phận một cường giả như Tập Lỗ Tư có thể vì mình mà làm được đến trình độ này, đúng là khó có được.

Nghĩ đến đây, Dịch Vân cúi người thật sâu với Tập Lỗ Tư: “Cảm tạ hai vị tiền bối đem đến cho ta sự giúp đỡ. Phần ân tình này Dịch Vân ghi nhớ trong lòng. Ngày sau chỉ cần có đủ năng lực, chắc chắn sẽ toàn lực báo đáp lại.”

Tập Lỗ Tư chỉ bình thản cười một tiếng, thản nhiên tiếp nhận. Mà A Khắc Tây lại hừ một tiếng, không chút hảo khí nói: “Người có năng lực gì báo đáp cho ta? Cũng không cần người cảm kích ta. Giúp người là bởi vì giữa ta và Tập Lỗ Tư có trao đổi điều kiện mà thôi. Bây giờ nếu tất cả mọi việc đã hoàn thành xong, người cũng nên rời khỏi nơi này. Rồi! Hiện tại có thể đi.”

Nhìn ánh mắt của đệ tử mình vẫn luôn đảo quanh trên người của Dịch Vân, A Khắc Tây không khỏi giận dữ, bắt đầu đuổi người. Hắn hy vọng tên tiểu bạch kiếm này vĩnh viễn không cần xuất hiện lại trước mặt hắn.

Dịch Vân cũng nhìn thấy Tập Ly Tập đang chớp đôi mắt to nhìn mình. Ánh mắt chuyển đi liền nhìn thấy Quang minh hệ pháp quang thật lớn bên cạnh nàng. Suy nghĩ một lúc liền nói: “A Khắc Tây tiền bối,

Quang minh hệ phách quáng đối với ta có tác dụng lớn. Ta có thể dùng Hắc ám hệ Phách thạch đến trao đổi một ít không?”

“Người có Hắc ám hệ phách thạch?” A Khắc Tây có chút ngoài ý muốn, sau đó lại khoát tay áo, không có hứng thú cự tuyệt, nói: “Người nhìn thấy ta là Hắc ám thuộc tính mới có thể đưa ra yêu cầu này đi? Đạt tới trình độ hiện nay của ta, nguyên tố phách thạch đã không có tác dụng gì lớn. Hắc ám phách thạch ta cũng lưu giữ khoảng trăm căn. Ngoài việc ngẫu nhiên dùng làm tài liệu phối hợp để chế thuốc ra thì không còn có tác dụng gì. Trao đổi thì không cần nói nữa!”

“Chế thuốc?” Dịch Vân ngạc nhiên nói.

Tạp Lỗ Tư ở một bên giải thích. “Cái hắc nói là Khoáng ma dược học, là một loại kỹ năng Thiên Môn, có thể vận dụng vạn vật trong trời đất để kết hợp, tổ hợp lại rồi lấy thủ pháp đặc biệt luyện thành các loại dược vật có hiệu quả đặc thù. Chẳng qua những dược vật này bình thường đều có tác dụng phụ to lớn, có hại vượt xa so với chỗ tốt, mà thủ pháp cùng quá trình luyện chế lại phức tạp dị thường. Bởi vậy mà nó chỉ có thể được coi như cửa trời, có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Có thể nói là kỹ năng hoàn toàn vô dụng!”

A Khắc Tây nghe vậy liền tức giận nói: “Người nói cái gì vậy? Cái gì gọi là kỹ năng vô dụng? Ma pháp luyện dược chỉ cần có đủ công lực thì có thể luyện chế ra vài loại dược vật có hiệu quả to lớn!”

Tạp Lỗ Tư nheo mày cười nói: “Hiệu quả đúng là rất cường đại nhưng tác dụng phụ lại rất rõ ràng. Nói ví dụ như trong nháy mắt có thể làm cho thực lực đề cao thêm một thành trong thời gian nửa giờ đồng hồ, nhưng tác dụng là sau khi qua thời gian hạn định, thực lực sẽ tụt giảm năm thành. Loại trạng thái này còn có thể duy trì lâu đến một tháng. Mặt khác, ta còn nhớ rõ có loại dược vật có thể làm cho cấp bậc giai vị tăng vọt một giai trong nháy mắt, hiệu quả nửa giờ. Mà sau thì sao? Giai vị của bản thân sẽ hạ xuống hai giai, mà còn là hạ xuống mang tính vĩnh cửu... Tất cả đều là kiểu dược vật như thế.”

“Lấy quan điểm của ta mà xem xét, tất cả đều là độc dược hại người không nhẹ. So với việc tốn thời gian đi nghiên cứu dược học không bằng đem tâm lực đặt lên việc tăng cao thực lực, đó mới là chính đạo.”

A Khắc Tây phát hỏa, lại có người khinh miệt niềm đam mê của mình như thế: “Theo như lời nói của người thì ma dược đều tính là bất nhập lưu hay sao? Công dụng lớn nhất của Ma dược học cũng không phải sử dụng vào việc tăng lên thực lực trong thời gian ngắn ngủi mà đến làm hiệu quả phụ trợ mới đúng. Giống như ta tốn gần trăm năm nghiên cứu ra “Mạn đà hoa bao” có hiệu quả che đậy cảm giác, linh giác của cường giả. Hiệu quả rất mạnh. Cường giả có cấp bậc như ta và người cũng không thể may mắn thoát được.

“Lúc trước, Tạp Lỗ Tư chính là dựa vào công hiệu của Mạn đà hoa bao đến tính kế ta, mới có thể lén chuồn đi dưới tình trạng ta không cảm giác được chút này. Bởi thế nên mới gặp phải tên mặt trắng này, để hắn lừa gạt sạch Vãn Thân Thiết kỳ quáng ở trên người.”

“Mạn đà hoa bao? Có loại ma dược như thế sao?” Tạp Lỗ Tư cùng Dịch Vân đều cảm thấy sững sờ.

Có thể lừa gạt linh giác của một cường giả Tinh vực đỉnh phong thì ngay cả Tạp Lỗ Tư cùng cấp bậc giai vị cũng không làm được.

Dịch Vân lúc này trầm nghĩ đến Dược học lần đầu tiên nghe thấy. Công hiệu của ma dược tên là Mạn đà hoa bao kia không ngờ lại kinh người như vậy. Có hiệu quả mà ngay cả cường giả Tinh vực đỉnh phong cũng không thoát được. Mặc dù không biết có thể sử dụng vào đâu, nhưng trước tiên có thể lấy đến tay cũng là một chuyện tốt.

Mà Quang minh hệ phách thạch không chỉ có thể dùng cho Cầu Cầu ăn mà còn có thể dùng để phụ trợ cho tu luyện của mình. Kinh nghiệm quá khứ nói cho hắn biết, đem các nguyên tố phách thạch của các hệ khác nhau đặt cùng chỗ rồi lấy Câu linh pháp trộn để dùng có thể sinh ra trợ giúp to lớn đối với tiến cảnh của tu luyện. Không lấy đến không được. Nhưng là... nên dùng phương pháp nào đây?”

Trên người của hắn ngoại trừ nguyên tố phách thạch của bốn hệ cũng chỉ có tam phẩm Ma binh là có thể đưa ra. Nhưng những thứ này hoàn toàn không có lực hấp dẫn đối với A Khắc Tây. Bản thân hắn còn có thứ gì có thể làm cho đối phương nguyện ý cùng hắn hay không?

Bỗng dưng, trong đầu hần giật mình một cái, nghĩ đến một kiện vật phẩm có lẽ sẽ làm cho A Khắc Tây cảm thấy hứng thú. Ánh sáng đen chợt loé, trong tay liền xuất hiện một viên cầu tối đen chỉ có kích thước cỡ ngón cái rồi nói: “Cái này, Vật này có thể dùng để trao đổi được chứ?”

Mở bàn tay ra, viên cầu màu đen trong lòng bàn tay mơ hồ tỏa ra ánh sáng đen quỷ dị. “Ma khí?” Thân hình của A Khắc Tây cùng Tạp Lỗ Tư đồng thời chấn động, kinh hãi kêu lên. Đúng là ma khí, chỉ là Dịch Vân cũng không biết tên của nó, là thứ lúc trước có được từ trên người của Khiết Tây Tạp.

A Khắc Tây đem đoạt lại đây, thật cẩn thận cầm trên tay, nhìn chăm chú một lát, rồi vô cùng hưng phấn nói: “Quỷ phách bích tinh! Cư nhiên là quỷ phách bích tinh a!”

Quỷ phách bích tinh có thể nhanh chóng hồi phục lại ma lực bị hao tổn, cũng gia tăng uy lực của ma pháp thi triển ra, là vô thượng ma khí của Hắc ám hệ. Đối với cái pháp sư Hắc ám hệ mà nói, chỉ cần có thể có được nó thì thực lực tăng lên đâu chỉ có một bậc?

Lúc ấy, Khiết Tây Tạp chính là dựa vào sự trợ giúp của Quỷ phách bích tinh mà gần như đem Dịch Vân bức đến tuyệt cảnh. Nếu không có Lĩnh vực pháp tắc thức tỉnh vào đúng thời khắc mấu chốt thì hẳn đã sớm chết trong trận nổ tung kia rồi. Ma khí có tác dụng tuyệt vời như thế có thể nói là báu vật vô giá.

“Khó có thể tin được! Tất cả ma khí đều là khả ngộ bất khả cầu, là kỳ trân hiếm có trên thế gian. Vì sao người lại có khoả quỷ phách bích tinh này?”

Tạp Lỗ Tư khó hiểu hỏi, vẻ mặt của A Khắc Tây cũng là bức thiết muốn nghe.

Việc này cũng không có gì để giấu, Dịch Vân đem chuyện của Khiết Tây Tạp nói ra. Hai người đều cảm thấy ngạc nhiên. Một người chỉ vẹn vẹn là Lục tinh đỉnh phong Hắc ám pháp cuồng lại có thể có được ma khí mà ngay cả cường giả Tinh vực cũng khó cầu. Thật là khiến cho người ta khó mà tin được!”

A Khắc Tây nhất thời lâm vào trầm tư mà Tạp Lỗ Tư thì đang nghĩ đến trạng thái khác thường của sự phân bố của các nguyên tố trong rừng rậm, sau khi trận nổ lớn không biết từ đâu xảy ra. Hẳn sớm đoán được một người ở nơi đó chính là Dịch Vân. Bây giờ thì hoàn toàn khẳng định phán đoán lúc đầu của hắn là không sai.

Khi nhìn trận chiến giữa Dịch Vân và Cổ Lan thì hắn đã lập tức hiểu được. Thủy Hỏa hai hệ ở trên cùng một người, lại đột phá giới hạn của thể chất song thuộc tính tương khắc. Trận đại lục hiện nay ngoại trừ Dịch Vân ra thì không có khả năng lại tồn tại người thứ hai.

“Được! Quyết định thế! Thành giao!” A Khắc Tây đột nhiên hô lớn.

Lời vừa ra khỏi miệng, ngón tay hắn đã nhẹ nhàng nhấc lên, quặng mỏ quang minh hệ phách thạch thật lớn ở bên cạnh Tạp Lỗ Tư không hề có dấu hiệu đã bị chia thành hai nửa, tốc độ cực nhanh. Dịch Vân hoàn toàn không nhìn rõ được quá trình. Trong chớp mắt, quặng mỏ phách thạch cao như một gò nhỏ đã chia hai. Đây chính là thực lực của A Khắc Tây, khủng bố, cường đại!”

A Khắc Tây vội nói: “Một nửa quặng mỏ phách thạch này ngươi lấy đi, coi như là vật trao đổi Quỷ phách bích tinh.”

Dịch Vân chưa trả lời thì Tạp Lỗ Tư đã không chấp nhận nói trước: “Lão hữu. Quang minh hệ phách thạch đúng là trân quý, nhưng dù số lượng nhiều hơn nữa thì đối với tiểu tử này mà nói, cũng chỉ có giá trị dùng để luyện đánh Ma binh mà thôi. Hoàn toàn không bì kịp một nửa giá trị của ma khí. Ngươi thế này không phải là rõ ràng chiếm tiện nghi của hắn sao?”

“Ngạc! Cái này thì...” A Khắc Tây tự biết đuối lý. Một lúc sau hắn mới nói: “Vậy thêm cả Mạn đà hoa bao mà ta tỉ mỉ luyện chế ra nữa. Tiểu bạch kiểm, ma dược này cực kỳ trân quý, cần dùng hơn mười loại tài liệu trân quý mới có thể chế tạo ra. Quá trình luyện chế cũng cực kỳ phiền phức. Mà trên cả đại lục Khung Vũ to lớn này, cũng chỉ có từ chỗ ta mới có thể đạt được. Ngươi cũng không chịu lỗ.”

Dịch Vân nghe vậy cảm thấy vui mừng. Quỷ phách bích tinh chỉ có thể để cho người tu luyện Hắc Ám ma pháp sư dụng, đối với hắn không có lấy một chút tác dụng. Có thể sử dụng nó đến đổi hơn ngàn cân Quang minh phách thạch cùng ma dược đã là đáng giá. Đó là một giao dịch hai bên cùng có lợi. Đang định đáp ứng lại nghe A Khắc Tây nói tiếp:

“Ngoài như thế ra, ta sẽ dạy cho người một phương pháp tu luyện ma pháp kỳ diệu không lưu truyền ở bên ngoài làm hồi báo... Nhìn từ quá trình tấn giai của người trong mấy ngày nay, người đã biết đến bí quyết xoay chuyển Ma lực chi luân. Có thể sử dụng đấu khí để thúc dục Ma lực chi luân xoay chuyển, đúng là suy nghĩ kỳ diệu trước đó chưa từng có người nghĩ ra, khiến cho người khác kinh ngạc. Mà ta cho người đề nghị chính là thử khiến nó nghịch chuyển.

“Nghịch chuyển Ma lực chi luân? Điều này có công dụng gì?” Dịch Vân lấy làm lạ.

Có thể ngoài ý muốn từ trên người của Dịch Vân được đến ma khí Quỷ phách bích tinh, tâm tình của A Khắc Tây cũng thật tốt, lần đầu đối với tên mặt trắng có chút cảm tình, trong mắt của hắn lộ ra khuôn mặt tươi cười: “Đúng. Không cần xoay chuyển thuận theo phương hướng chuyển động ban đầu của Ma lực chi luân mà hãy khiến nó xoay chuyển ngược lại. Hơn nữa, việc này chỉ có thể chờ người thăng cấp đến Thất tinh lĩnh vực mới có thể làm thử. Về phần có tác dụng gì thì người thử một lần sẽ biết rõ. Ta cũng không muốn nói nhiều.”

“Phải chờ tới Thất Tinh lĩnh vực? ”

Tập Lỗ Tư ở một bên giải thích: “Bởi vì mặc kệ là đấu khí hay ma lực, muốn nghịch chuyển ma luân của bản thân thì đều tạo thành lực lượng phản chấn tương đối lớn vào khí hải và kinh mạch. Chỉ có cường độ thân thể của Thất tinh giai vị trở lên mới có thể thừa nhận được. Thất tinh lĩnh vực chính là được gọi là cảnh giới của cường giả thật sự. Cùng với cường giả từ Lục tinh trở xuống là hai cấp bậc hoàn toàn khác nhau.”

“Lấy quan điểm của ta và A Khắc Tây mà xem, tất cả những người tu luyện ma pháp đấu khí chưa đạt tới Thất tinh thì không thể nhắc tới danh hiệu cường giả. Chỉ có thể là một gà con mà thôi. Người liền tranh thủ hết sức sớm một chút đi vào giai đoạn này đi. Nhân tiện nhắc tới, đấu khí ngưng luyện sẵn sóc ân cần tinh mạch khi nghịch chuyển hướng vận chuyển thì hiệu quả lại càng tốt. Chỉ là đồng dạng đều phải đi vào Thất tinh lĩnh vực mới có thể làm như vậy.

Dịch Vân ngây ngẩn nghe. Hai cái cường giả của hai lĩnh vực ma pháp và đấu khí đều nói ra đề nghị cùng một dạng. Pháp môn tu luyện công quyết lại có thể vận chuyển ngược lại! Hắn chưa bao giờ nghĩ tới loại việc này. Cũng không biết có thể sinh ra loại hiệu quả nào?

A Khắc Tây nhìn Dịch Vân, trầm ngâm một hồi, đột nhiên hỏi: “Người vừa mới nói trên người của người còn có Hắc ám hệ phách thạch, là như thế nào mà lấy được? Phải biết rằng tất cả nguyên tố phách thạch đều là dị bảo hiếm thấy trên đại lục. Ta cũng phải phí rất nhiều công sức mới có thể đồng thời lấy được đến phách thạch của hai hệ Quang Ấm. Trong đó lượng lớn của Quang minh hệ phách thạch càng không phải lấy được từ trên đại lục. Lấy thực lực của người tuyệt đối không có loại năng lực này. Cũng không thể nào là của Tập Lỗ Tư đưa cho người đi?”

Hắc ám phách thạch là được đến từ thạch thất của Bối Lợi Mỗ. Mà địa phương kia đã phong bế vĩnh cửu, cũng không cần phải giấu giếm với hai người. Hắn đem chi tiết chuyện của Bối Lợi Mỗ nói ra.

“Viện trưởng đầu tiên của Thiên Phong? Tam đại tuyệt trần?” Tập Lỗ Tư cùng A Khắc Tây nghe xong liền chấn động.

“Thiên La Địa Mạc trận cùng Tù thần vây ma tuyệt trần. Hai cái trận pháp này còn tồn tại trên đời...” Trong miệng A Khắc Tây thì trào liên tục, trong ánh mắt lấp lánh ánh sáng hưng phấn vô cùng.

“Cái thạch động kia ở đâu, lập tức mang ta đến đó!”

274. Chương 275: Chỉ Được Thắng, Không Được Bại

Rời khỏi thạch động, Dịch Vân cảm thấy mắt hoa lên. Một khắc sau, thân thể hắn rời khỏi mặt đất, Tập Lỗ Tư đã kẹp chặt lấy nách hắn rồi phóng vút lên không. Chỉ trong chớp mắt, tất cả mọi thứ trên mặt đất đã trở nên nhòe đi không cách nào phân biệt được.

Thật nhanh, đây là tốc độ phi hành của tinh vực cường giả hay sao?

Cảnh vật bốn phía lao vùn vụt về phía sau, thân hình như sao băng phóng vút lên không trung, cho dù tọa kỵ có là á long với tốc độ phi hành nhanh nhất đi chăng nữa cũng tuyệt đối không bằng một nửa tốc độ phi hành lúc này, trong lòng Dịch Vân vừa mừng vừa sợ, hẳn nghĩ thầm sau này nếu có thể đạt tới tinh vực linh vực, nhất định phải học kỹ năng phi hành, muốn đi tới đâu bất quá chỉ mất vài canh giờ.

Một bóng đen từ phía sau bám theo, chỉ trong nháy mắt đã sóng vai bay cùng với Tập Lỗ Tư. Dịch Vân quay đầu nhìn lại, A Khắc Tây cũng đang kẹp chặt lấy người của Tập Lỗ Tư. Chỉ cần nhìn nàng giang rộng hai tay giống như một chú chim nhỏ đang vui vẻ bay lượn, vẻ mặt tươi cười đầy hưng phấn, dường như nàng đã quen được A Khắc Tây mang theo bay lượn trong không trung.

Bay đến bên cạnh Dịch Vân, A Khắc Tây vừa bay đi vùn vụt, vừa hỏi: "Người nói ở viện trưởng đầu tiên của Thiên Phong học viện bị nhốt ở trong thạch động, lão là tinh vực đỉnh phong cường giả của hắc ám hệ, mà kể từ lần cuối cùng gặp nhau đó đến nay cũng đã được hơn hai tháng rồi, không sai chứ?"

Khẽ gật đầu, Dịch Vân đáp, "Quả thật như vậy, Bối Lợi Mỗ viện trưởng bởi vì tự mình tìm hiểu bí pháp của hắc ám hệ nên thời gian đã không còn nhiều, mà trận pháp giam cầm người chính là "Thần Trận" trong truyền thuyết, lại không cách nào thoát ra được, cho nên sau khi người để ta thoát ra ngoài, người đã dốc hết lực lượng toàn thân điên cuồng phá hủy tam đại tuyệt trận để giải tỏa nỗi oán hận vì bị giam cầm chín trăm năm ở trong đó, người bây giờ dám chắc đã..."

Nói đến đây, trong lòng Dịch Vân có chút đau xót, cũng không nói gì thêm nữa.

A Khắc Tây bất ngờ hỏi: "Cái gì?"

"Pháp trận cấp Thần trên đại lục cơ hồ đã biến mất, Tù thần vây ma tuyệt trận và Thiên la địa mạc trận cũng chỉ là ma trận cấp Tinh Vực đỉnh phong mà thôi." Nói đến đây A Khắc Tây cực kỳ cuồng nhiệt nói tiếp: "Theo lời người nói, Bối Lợi Mỗ kia sở dĩ phá không được pháp trận là do hắn mới đạt tới Tinh Vực đỉnh phong, thực lực như vậy chắc chắn phá không được pháp trận đỉnh phong, nhưng có hai cái ngoại lệ..."

"Bởi vì đẳng cấp ma trận rất cao, đã tiếp cận Thần trận, loại này có một tên gọi là Ngụy thần trận."

Tập Lỗ Tư cũng nói: "Ngụy thần trận tác dụng rất lớn, không phải Tinh Vực cường giả bình thường có khả năng hóa giải, nhưng đối với ta và A Khắc Tây mà nói thì là ngoại lệ..."

"Nói cách khác, chúng ta có khả năng phá bức tường ma trận đó nếu đúng như lời người nói."

"Cần phòng đá kia ...?"

Mặt trăng nhô lên cao, sao đầy trời.

Kỳ Vũ thành, Thiên Phong học viện, tọa kỵ Á Long bay phải nửa ngày, Tập Lỗ Tư và A Khắc Tây chỉ mất hơn 1 giờ đã tới.

Cắm địa sau núi ban đêm tĩnh mịch, Dịch Vân dẫn ba người đi tới một vách đá bóng loáng, nói: "Là nơi này, thật sự có biện pháp phá vỡ Thiên la địa mạc trận sao?"

A Khắc Tây không nói gì, trực tiếp đi tới trước, dò xét 1 lúc lâu mới giật mình vui mừng nói: "Quả nhiên là nó, ma lực ba động cực kỳ cường đại, Ngụy thần trận, không thể nghi ngờ rồi!"

Dứt lời, hắn đặt 1 tay lên vách đá, ma lực đen sẫm truyền vào trong.

Khoảnh khắc, vách núi lóe lên tia sáng, sau đó thụt lùi vào trong, lộ ra một cái cửa động.

Tập Lỗ Tư thấy thế cười nói: "Đối phó với ma trận tốt nhất lấy lực lượng mạnh hơn áp chế nó, Ngụy thần trận cũng bị phá thôi, chỉ là lực lượng cần thiết không phải nhẹ nhàng như người vừa thấy đâu!"

A Khắc Tây mỉm cười nói: "Phải hiểu được tất cả nguyên lý hoa văn trong trận, đương nhiên còn có tinh thần không chế mạnh mẽ, trực tiếp điều khiển nó, Thiên la địa mạc trận vốn đã thất truyền ngàn năm trước, ta còn phải từ từ nghiên cứu làm sao gỡ phá hủy chứ! Cửa đã mở, chúng ta vào nhanh thôi!"

Dịch Vân quan tâm đến Bối Lợi Mỗ, dẫn đầu đi vào trong, tòa thạch thất tối om, thò tay không thấy ngón, hắn chỉ thấy một tầng hắc ám phách thạch chiếu sáng, con đường nhất thời sáng rõ.

“Trời ạ, cả tòa hắc ám phách thạch bự còn hơn tảng quang minh quảng của ta, đây là do người thần bí mà người nói lưu lại sao? Thật sự không thể tin được!” A Khắc Tây nhìn quảng thạch to như hòn núi nhỏ ngóc ra, trên mặt hiện vẽ kinh hãi.

Lấy kinh nghiệm của bọn họ, quảng thạch trên đại lục trân quý vô cùng, hôm nay thấy trước mặt một hòn núi quảng thạch, phải có mấy ngàn cân, bọn hắn chưa bao giờ thấy qua.

Dịch Vân không nghe thấy hai người kinh hô, ánh mắt hắn quét vào trong, hắn phát hiện một bóng người gầy yếu đang ngồi bên trong, lập tức chạy vội tới hô: “Bối Lợi Mỗ viện trưởng, người...”

Bối Lợi Mỗ mặc dù đã mất đi ý thức, hình dạng đã trở về nguyên bản bộ xương khô thân thể yếu nhược phi thường, nhưng vẫn có một luồng khí hô hấp rất yếu ớt lưu chuyển ở mũi và miệng, có nghĩa là lão vẫn còn sống chứ chưa chết.

“Chuyện này là thế nào? Không phải gia gia vẫn...” Dịch Vân mừng rỡ.

A Khắc Tây lúc này cũng bước tới, bàn tay khẽ đặt lên trên thiên linh cái của Bối Lợi Mỗ để kiểm tra, một lát sau, y thần nhiên nói: “Quả nhiên giống những gì mà ta đã dự đoán. Lão đã sử dụng bí pháp của hắc ám hệ, gọi là “Vô Giới Chuyển Sinh!”

“Vô Giới Chuyển Sinh?”

Khẽ gật đầu, A Khắc Tây giải thích: “Vô Giới Chuyển Sinh là một trong những bí pháp tối cao của hắc ám hệ, đoạn tuyệt sinh cơ của bản thân, không ăn không uống, chỉ cần dựa vào việc hấp thu hắc ám hệ nguyên tố thì vẫn có thể sinh tồn, khiến cho bản thân rơi vào trạng thái “sống thực vật”, sao có thể dễ dàng chết như vậy? Mà hướng chỉ hắn đã tiến nhập vào nhóm cửu tinh cường giả, đây đã là cảnh giới tối cao mà con người có thể đạt tới, cho dù là ma lực biến mất toàn bộ, chỉ cần bản thân không phải gánh chịu thương thế nghiêm trọng, cho dù muốn chết cũng khó!”

Dịch Vân nghe thấy vậy liền mừng như điên, y run giọng đáp: “Theo như ý tứ trong cách nói của ngài thì Bối Lợi Mỗ viện trưởng vẫn còn có thể cứu được? Người vẫn còn chưa chết?”

Bối Lợi Mỗ đã rơi vào trạng thái hôn mê, chỉ còn lại một hơi thở mỏng mang yếu ớt, A Khắc Tây cẩn thận xem xét một lúc mới lắc đầu than thở: “Trạng thái của hắn lúc này vô cùng không tốt, trong tình trạng ma lực toàn thân đã tiêu hao hết, hắn lại sống ở trong không gian thiếu không khí hơn hai tháng trời, tiềm năng thân thể đã hoàn toàn hao hụt hết, cho dù sau này có thể giữ được tính mạng, một thân tu vi cũng bị phế bỏ, không còn khả năng tu luyện lại tới lúc như trước kia.”

” Cái gì? Công lực mất hết?” Dịch Vân hoảng hốt hỏi lại, không cần nói cũng biết hắn đau lòng đến thế nào.

Bối Lợi Mỗ trước khi bị nhốt trong thạch thất này đã là một tinh vực sơ giai cường giả. Khi bị nhốt vào đây, hy vọng có thể tìm lại tự do đã vô cùng mong manh, lão một mình gặm nhấm nỗi cô độc hơn một nghìn năm trong bóng đêm không chút ánh sáng mặt trời, lão rốt cục cũng đã đạt tới đỉnh phong chỉ cảnh mà lão hằng mong ước. Bây giờ lại chỉ trong nháy mắt, lão từ đỉnh cao tinh vực đỉnh phong cường giả rơi thẳng xuống vực sâu muôn trượng, kiếp này phải chấp nhận làm một người bình thường, liệu còn có gì tàn nhẫn hơn không?

Đối với một người đã leo lên đến địa vị cường giả đỉnh phong, nếu phải đối diện với kết cục tàn nhẫn như vậy, chẳng phải thà chết cho xong!

Trông người lại nghĩ đến ta, Dịch Vân suy nghĩ nếu hắn gặp phải tình trạng tương tự, hắn chẳng thà lựa chọn cái chết còn hơn!

Khi nhìn Bối Lợi Mỗ không còn chút ý thức, trong lòng Dịch Vân đau như bị dao cắt, hắn biết hiện tại vẫn còn một tia sinh cơ, nhưng hắn lại do dự không biết có nên động thủ cứu Bối Lợi Mỗ viện trưởng, hay cứ để lão yên lặng đi vào cõi vĩnh hằng...

Bá Nạp Đồn hơi nhíu mày nói: “Ngày mai đã diễn ra quyết chiến, mà Ma Đa đang ở đâu? Sao đêm nay hắn vẫn còn chưa trở về?”

Mặc Tây đáp lại: " Y hôm nay cùng với Phụ Á lưu lại nơi nghỉ ngơi của Kỳ Vũ học viện để chuẩn bị thật tốt cho trường quyết chiến vào ngày mai, chắc đêm nay cũng không quay trở về gia tộc."

Bá Nạp Đồn suy nghĩ một chút, nói: " Lập tức phái người tìm Ma Đa kêu hắn trở về, ta có mấy câu muốn dặn dò, cũng có mấy thứ muốn giao cho hắn."

Mặc dù không hiểu nổi dụng ý của phụ thân, nhưng Bối Cách ở bên cạnh vẫn gật đầu đáp: " Vậy con sẽ đi một chuyến dẫn Ma Đa trở về nhà. An Kiệt La viện trưởng tương đối ngoan cố, nếu không phải con đích thân ra mặt, chỉ sợ lão sẽ không đồng ý thả Ma Đa trước khi quyết đấu bắt đầu."

Đội Bối Cách rời đi, Mặc Tây hỏi: "Phụ thân, người có thứ gì muốn giao lại cho Ma Đa hay sao?"

Bá Nạp Đồn thản nhiên đáp: " Thanh ma binh lõi thuộc tính mà lần trước ở phòng đấu giá phải bỏ cả một số tiền lớn ra mới mua được, ta muốn để Ma Đa mang theo nó tham gia quyết đấu."

Thần sắc của Mặc Tây có vẻ quái dị, y không cho như vậy là đúng nói: " Thanh nhị phẩm cao giai lõi thuộc tính ma binh đã trở thành trấn môn chi bảo của chúng ta, đối thủ bất quá chỉ là một tên tiểu tử chẳng biết tốt xấu, Ma Đa cũng có nói qua, trận chiến này hắn nhất định sẽ thắng, chúng ta liệu có cần thiết phải để Ma Đa mang theo cả thần binh của gia tộc đi theo không thừa phụ thân?"

Khẽ phất tay, Bá Nạp Đồn trầm giọng nói: " Ngày mai không đơn giản chỉ là một trận quyết đấu bình thường, mà là một trận chiến trên chiến trường, phần thưởng được ban tặng hơn trăm dặm mảnh đất Ái Đạt trấn, chuyện này liên quan đến đại kế trăm năm, hưng vinh nghìn năm của gia tộc Lam Duy Nhĩ chúng ta trong tương lai, ta không muốn chỉ gần như tất thắng, mà phải thắng lợi trăm phần trăm, phải giành chiến thắng mà không được phép có bất cứ điều gì ngoài dự tính!"

Dừng lại một hồi, Bá Nạp Đồn lại nói: " Huống chi, với thực lực yếu kém của thiếu niên kia, có đánh chết ta cũng không tin hắn có thể chiến thắng được Ma Đa, sự chênh lệch thực lực giữa hai bên là quá rõ ràng, chỉ là, hắn vẫn đem lại cho ta một cảm giác tương đối nguy hiểm. Tóm lại, Ma Đa phải xuất chiến với một trạng thái tốt nhất cộng thêm lõi hệ ma binh xuất chiến mới có thể khiến ta càng yên tâm hơn."

Mặc Tây vẫn có vẻ không cho như vậy là đúng, y cho rằng phụ thân thật sự quá cẩn trọng, quá đề cao thiếu niên đó, giết gà mà phải dùng đến dao mổ trâu thì thật có chút lãng phí, nhưng nghĩ thì nghĩ vậy thôi, chứ y cũng không nói năng gì cả.

" Còn nữa, người cũng đem hai khóa tổ truyền thánh vật giao cho Ma Đa đi."

Mặc Tây nghe vậy liền kinh hãi hỏi lại: " Tổ truyền thánh vật hả? Phụ thân, cả gia tộc chúng ta mới chỉ có năm khóa lõi hệ thánh vật mà thôi, đều là các bậc tiền nhân phải tốn biết bao công sức mới tích lũy được, chỉ một trận đối chiến lại phải dùng tới hai viên?"

Bá Nạp Đồn sầm mặt, ngữ khí trở nên vô cùng nghiêm túc: " Ta thà để cho Ma Đa cẩn thận phòng bị cũng tuyệt đối không cho phép có chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh, ta đã nói rồi, trận chiến lần này, chỉ được phép thắng, không được phép thua!"

275. Chương 276: Giá Trị Chân Chính

Đều là những cường giả tối cao trên đại lục nên Tập Lỗ Tư rất hiểu tình trạng bây giờ của Bối Lợi Mỗ. Lão nhíu mày hỏi: "A Khắc Tây, bản thân ta là vũ giả nên loại tình huống này dù ta có muốn giúp hắn cũng không được, nhưng còn người thì lại khác. Người và hắn có chung thể chất ma pháp hắc ám hệ, thêm vào đó người lại nắm giữ rất nhiều loại ma được vô danh công hiệu cộng thêm các loại ma trận có diệu dụng quái dị khác thường, rốt cục có cách nào giúp hắn hay không?"

Tập Lỗ Tư ngừng lại một lát rồi tiếp tục nói: "Nếu ngay cả người cũng không có biện pháp thì cả đại lục này dám chắc không còn người thứ hai có thể cứu chữa được cho hắn, nếu như vậy, cho dù cứu hắn sống lại cũng không còn ý nghĩa gì cả, không bằng cứ để hắn thanh thản yên nghỉ. "

Trái tim của Dịch Vân nhảy mạnh khi nghe được những lời như thế. Toàn thân hắn run lên, miệng mở lớn, nhưng không biết làm sao mà hắn không cách nào cất tiếng phản bác được....Trầm ngâm một lát, A Khắc Tây mới lên tiếng: " Ta có biện pháp này có thể giúp hắn, nhưng ở đây thì không được, phải dẫn hắn tới

Huyết Hồng Sơn Cốc mà ta cư trú, ở đó cũng có một pháp trận đẳng cấp ngụy thần trận - ma trận cấp 11 " Sinh Linh Tụ Trận ", may ra có thể giúp hấn vượt qua ải này."

Tạp Lỗ Tư nghi hoặc hỏi lại: " Sinh Linh Tụ Trận ư? Ta chưa từng nghe qua! Người không thể khắc họa trận pháp đó ở đây hay sao, đồ phải mất công đi lại ?"

" Hừ ! " A Khắc Tây khinh thường liếc nhìn Tạp Lỗ Tư, nói : " Tạp Lỗ Tư, một vũ giả như ngươi làm sao hiểu rõ sự ảo diệu của các đồ hình ma pháp ? Sinh Linh Tụ Trận chính là một pháp trận cấp bậc ngụy thần trận, khắc họa được nó vô cùng phiền phức, là do mấy vạn ma văn đồ hình tạo thành, chỉ cần sai một cái thôi là bao nhiêu công sức sẽ tan thành mây khói, lại phải bắt đầu lại từ đầu. Lúc đầu vì muốn hoàn thành trận pháp này mà ta thất bại cả thảy mấy trăm lần. Trong ba năm trời, ngày nào ta cũng cố gắng kiên trì khắc họa không dám ngơi tay mới có thể hoàn thành...Ngươi nói xem nên khắc họa Sinh Linh Tụ Trận ở đây tốt hơn hay đưa hấn tới Huyết Hồng Sơn Cốc tốt hơn ?"

Tạp Lỗ Tư á khẩu không nói được câu nào, đúng là nếu so sánh về mức độ hiểu biết cũng như kinh nghiệm trong lĩnh vực ma pháp trận hình, y còn kém hơn A Khắc Tây một khoảng rất xa.

Dịch Vân nghe được Bối Lợi Mỗ vẫn còn một tia cơ hội, trong lòng vô cùng mừng rỡ . Hấn khẩn trương hỏi : " A Khắc Tây tiền bối, theo những cách nói của tiền bối, chỉ cần có thể đưa Bối Lợi Mỗ viện trưởng tới Sinh Linh Tụ Trận trong Huyết Hồng SƠN CỐC thì không chỉ viện trưởng có thể duy trì tính mạng, mà ngài còn có thể bảo trì được tinh vực tu vi trước đây ?"

" Cũng còn rất khó nói, điều này còn xem thương thế của hấn thế nào mới biết được, nhưng nhưng ta có thể đảm bảo với ngươi, nếu như không có sự trợ giúp của Sinh Linh Tụ Trận, dựa trên tình huống của của hấn lúc này mà nhận xét, dù cho có thể cứu hấn tỉnh lại, nhưng một thân tu vi dám chắc sẽ bị phế bỏ, ai bảo hấn trong tình cảnh ác nghiệt như vậy lại đem một thân ma lực hóa tán đi? Sau này hấn cũng chỉ có thể sống một cuộc sống giống như bao lão già chậm chạp khác, tuyệt đối không thể sống quá một năm ".

A Khắc Tây trả lời chắc chắn như đinh đóng cột.

" Vậy tiền bối có biện pháp phá đi Tù Thần Khốn Ma Tuyệt Trận hay không?." Khê gật đầu, A Khắc Tây thần nhiên đáp: "Tù Thần Khốn Ma Tuyệt Trận bất quá cũng chỉ giống như Thiên La Địa Mạc Trận phía bên ngoài mà thôi, tất cả đều là ngụy thần trận, ta đương nhiên cả thể giải khai, nhớ lấy, là giải khai chứ không phải phá hủy, bởi vì ta muốn lưu lại hai đại trận này để sau này từ từ nghiên cứu."

Dứt lời, ma lực của A Khắc Tây điên cuồng vận hành, phía dưới bàn chân , Tù Thần Vây Ma tuyệt trận bị kích thích, đột nhiên lóe lên lục mang màu sậm âm trầm, một khối hình cầu mơ hồ còn nhìn thấy được lấy Bối Lợi Mỗ làm trung tâm nhanh chóng hiện ra, nó nhanh chóng bao bọc lấy Bối Lợi Mỗ vào bên trong, ngay cả Dịch Vân và A Khắc Tây cũng không thoát khỏi phạm vi ảnh hưởng của nó.

Dịch Vân cũng từng thấy qua lớp màng hình cầu này, mỗi khi Bối Lợi Mỗ rời khỏi Tù Thần Khốn Ma tuyệt trận mới tự khởi động, mà cũng chỉ phát huy tác dụng vây khốn với Bối Lợi Mỗ, hiện tại thì đây lần lần đầu tiên nó bị A Khắc Tây dẫn dụ.

A Khắc Tây thấy ma trận tức khắc vận chuyển, tấm màn ma lực nhót luôn cả bản thân vào bên trong, y không lấy làm sợ mà ngược lại còn tỏ ra vui mừng, phấn khích hô lên: " Uy năng phòng vệ thật cường đại, một khi phát động, trận pháp có thể hoàn toàn ngăn cản ánh sáng, không khí, nguyên tố ma lực cũng các nguyên tố khác từ bên ngoài thâm nhập vào bên trong, tạo thành một không gian độc lập, không hổ là tuyệt trận được lưu truyền từ thời thượng cổ, quả thực là danh bất hư truyền."

Hai tay đặt lên trên lớp màng sáng, một cỗ mây đen quỷ dị nhanh chóng lan tỏa, nhanh chóng bao trùm lấy lớp vòng phòng hộ hình cầu. Cảnh tượng này gọi cho Dịch Vân liên tưởng đến lúc Khiết Tây Tạp sử dụng Tử Hồn Thiên Linh lúc trước, hấn có thể đoán ra A Khắc Tây đang thiêu đốt hắc ám ma lực toàn thân, hấn cũng biết được đám mây đen này đáng sợ đến thế nào, hấn không dám tò mò đưa tay thử chạm vào nó, hấn chỉ có thể ngoan ngoãn đứng bên trong vòng phòng hộ, cẩn thận bảo vệ cho Bối Lợi Mỗ ở bên cạnh.

Bỗng nhiên, toàn bộ lớp vòng phòng hộ khẽ rung lên, tạo nên một vòng xoáy giống như xoáy nước, sau một hồi co vào nở ra, một khe hở được hình thành , khe hở này không ngừng được mở rộng ra tạo thành một lối thoát khá hẹp.

Dịch Vân thấy vậy, y cơ trí ôm lấy Bối Lợi Mỗ xông ra ngoài . Y vừa rời khỏi phạm vi của Tù Thần Khốn Ma Tuyệt Trận thì A Khắc Tây cũng thu hồi ma lực, đám mây đen và lớp màng sáng hình cầu đồng thời biến mất, thạch thất lại khôi phục lại sự im ắng như lúc trước.

Thấy A Khắc Tây vừa lau mồ hôi trên trán vừa hít thở một cách khó khăn, Tạp Lỗ Tư cười nói: ” Bất quá cũng chỉ là một cái nguy thần trận thôi mà, có cần phải phiền phức vậy không , nếu để ta ra tay, ta đảm bảo chỉ trong nháy mắt phá vỡ lớp màng sáng phòng hệ bên ngoài.”

A Khắc Tây thở ra một hơi,đáp :” Phải nói một vũ giả như ngươi chả có đầu óc chút nào, không thể nào hoàn toàn hiểu hết giá trị của Tù Thần Khốn Ma Tuyệt Trận .Tù Thần Khốn Ma Tuyệt Trận đã thất truyền, có thể trên khắp đại lục này chỉ còn duy nhất nơi này là tồn tại trận pháp này, ta còn muốn nghiên cứu về nó , sao nỡ phá hủy đi chứ? ”

Sau khi đi vòng quanh một vòng ma trận gần như vẫn còn hoàn hảo này, vẻ mặt của A Khắc Tây trở nên vô cùng cuồng nhiệt: ”Chỉ cần ta có thể ghi lại đồ hình của ma trận bên trong thạch thất này, lấy nó làm của riêng, từ này về sau, hai nguy thần trận đã thất truyền cả ngày nay sẽ do ta độc chiếm, giá trị của chuyển đi này đối với ta mà nói thật không thể nào mà đo đếm được! ”

Đặt Bối Lợi Mỗ bên cạnh tòa hắc ám quang thạch, Dịch Vân khẩn trương hỏi: “Bối Lợi Mỗ viện trưởng bây giờ cực kỳ suy yếu, có phải nên nhanh chóng đưa ngài đến Sinh Linh Tụ Trận trong Huyết Hồng Sơn Cốc hay không ?”

“Không kịp đâu, muốn bay từ đây đến Huyết Hồng Sơn Cốc cũng phải mất mấy ngày, xét theo tình trạng hiện giờ của hắc ám thì chắc không thể duy trì được đến lúc đó đâu.”

Nói đến đây, A Khắc Tây quay đầu về phía Tạp Lữ Tạp nói: ” Trước hết hãy dùng “ thánh quang dũ pháp” để chữa trị cho hắc ám.”

Tạp Lữ Tạp gật đầu, nàng cũng tò mò nhìn Bối Lợi Mỗ, thân hình gầy đét như bộ xương khô của Bối Lợi Mỗ quả thực làm cho người ta sợ hãi, đến ngay cả Dịch Vân lúc mới đầu nhìn thấy cũng phát hoảng, nhưng Tạp Lữ Tạp tựa hồ không có thứ cảm giác sợ sệt này, trong đôi mắt to tròn linh động chỉ tồn tại cảm giác tò mò cũng như đồng tình.

Một trận quang mang màu vàng kim lóe lên, nhẹ nhàng chiếu rọi lên người Bối Lợi Mỗ, lớp da vàng vọt nhăn nheo của Bối Lợi Mỗ chỉ trong chớp mắt bắt đầu xuất hiện sự lưu động của huyết dịch. Huyết dịch bắt đầu được vận chuyển khắp toàn thân khiến sắc mặt của Bối Lợi Mỗ bắt đầu có chút sinh khí, hiệu quả chữa trị của ma pháp quang minh hệ không ngờ lại mạnh mẽ đến vậy, điều này khiến Dịch Vân cảm thấy vô cùng ngạc nhiên chứng kiến.

Trông thấy cảnh tượng như vậy, sắc mặt của Tạp Lỗ Tư có vẻ vô cùng quái dị , lão lắc đầu cười nói: ” Khi thấy đệ tử mà người truyền thụ sử dụng quang minh hệ ma pháp, ta thực có cảm giác quái dị khó mà nói nên lời, nếu đem so sánh với hắc ám hệ ma pháp sư như ngươi thì quả thực có chút mâu thuẫn.”

A Khắc Tây mỉm cười : ” Khi ta bắt đầu dạy nó ma pháp, ta cũng cảm thấy vô cùng không thuận mắt, nhưng nhìn thấy lâu dần cũng thành quen rồi.”

“Vốn ta cực kỳ có ác cảm với quang minh hệ ma pháp, nhưng trải qua vô số lần đối luyện với Tạp Lữ Tạp trong suốt mười năm qua, hiểu biết của ta về quang minh hệ ma pháp cũng không thua kém bao nhiêu với hắc ám hệ ma pháp, ngoại trừ điểm này, sức đề kháng với quang minh hệ ma pháp cũng tăng mạnh, có thể coi như là một thu hoạch ngoài ý muốn”.

Dưới sự chữa trị liên tục của thánh quang, chỉ sau một lát, thân hình của Bối Lợi Mỗ khê cựa quậy, lão chậm rãi mở mắt,thứ đầu tiên lọt vào mắt lão là vẻ mặt đầy khẩn trương cũng như quan tâm của Dịch Vân : “Tiểu... tiểu hài tử? Con vì sao lại.... Ô? Ta vì sao... lại thoát ra được vậy...?” Dịch Vân thấy Bối Lợi Mỗ hồi phục lại ý thức, hai khóe mắt hắc đỏ hoe. Hắc mừng rỡ rú lên: “Bối Lợi Mỗ viện trưởng, con đã tìm được người có thể cứu ngài ra khỏi Tù Thần Vây Ma Tuyệt Trận, người đã được tự do rồi, người...” Còn chưa nói hết, đôi mắt của Bối Lợi Mỗ mờ đi, rồi sau đó khép lại, tiếp tục ngất đi.

Dịch Vân vô cùng khẩn trương, lúc này âm thanh của A Khắc Tây truyền đến: ” Không cần phải lo lắng, bởi vì ma lực toàn thân của hắc ám đã tiêu tán hết, lại bị cô lập trong không gian kín mít này, thêm vào đó

lại không được bồi bổ, cho nên mới rơi vào trạng thái chết giả, nếu hắc còn có thể khôi phục ý thức, như vậy chứng tỏ ma pháp trị liệu của Táp Ly Táp đã có tác dụng, chỉ cần để cho hắc tĩnh dưỡng một thời gian, hấp thu nhiều thêm một chút nguyên tố hắc ám hệ thì có thể đưa hắc tới Huyết Hồng Sơn Cốc được rồi.”

” Chỉ cần có thể tới Sinh Linh Tự Trộn, Bối Lợi Mỗ viện trưởng có thể hoàn toàn bình phục hay sao?” Dịch Vân lúc này phát hiện trên người của Bối Lợi Mỗ không có một chút ma lực ba động nào cả, không còn uy áp khủng bố của một cường giả đã từng khiến hắc chấn động trong quá khứ, lại giống như một người bình thường không còn gì bình thường hơn, làm hắc không nhận được lo lắng gặng hỏi.

A Khắc Tây thần nhiên đáp lời: ” Đương nhiên là có thể, nhưng tác dụng nhiều hay ít thì phải phụ thuộc vào mức độ thương thế của hắc mới quyết định được, ta nghĩ, với tình trạng của hắc thì ít nhất cũng phải trải qua vài năm tu bổ trong Sinh Linh Tự Trộn thì mới có cơ hội hoàn toàn khôi phục.”

” Phải mất đến mấy năm? Lâu như vậy sao?” Dịch Vân kinh sợ hỏi lại.

” Bởi vì hắc thi triển ‘ Vô Giới Chuyển Sinh ’ , là bí pháp tước đoạt hết sinh cơ của hắc ám hệ, một khi đã thi triển thì không có cách nào để nghịch chuyển, mà Sinh Linh Tự Trộn ngoại trừ chức năng tu bổ thân thể, lại có khả năng hoàn nguyên vạn vật, rất có thể từ từ hóa giải tử linh thân thể của ‘ Vô Giới Chuyển Sinh ’, khiến hắc từ từ khôi phục sinh cơ, nhưng quá trình chuyển hóa này tương đối dài, về phần phải mất bao nhiêu năm, ta cũng không dám nói trước.”

A Khắc Tây kiên nhẫn giải thích.

Đoạn nói chuyện này nhất thời lại khiến cho Dịch Vân nhớ đến Khiết Tây Táp.

Kỳ thực, bất kể là “Tử Linh Chuyển Sinh” của Khiết Tây Táp, hay “ Vô Giới Chuyển Sinh ” của Bối Lợi Mỗ, tất cả đều là bí pháp tước đoạt sinh cơ của hắc ám hệ, điểm khác biệt duy nhất là một khi đã thi triển Tử linh chuyển sinh thì chỉ còn sống được ba năm.

.

Còn cấp bậc của “ Vô Giới Chuyển Sinh ” cao hơn rất nhiều, thuộc về tinh vực bí pháp cấp bậc, không chỉ không hề làm suy giảm tuổi thọ, ngược lại còn kéo dài thời gian của sinh mệnh cũng như khả năng chống chịu bền bỉ, cũng bởi vì thế vậy, Bối Lợi Mỗ mới có thể vượt qua hơn chín trăm năm trong hoàn cảnh ác liệt đến như vậy.

Nhưng loại bí pháp này, trừ phi bản thân lâm vào tuyệt cảnh, nếu không, chẳng có người tu luyện ma pháp hắc ám hệ nào cam tâm tình nguyện thi triển trên người mình, hiện tại có thể biết thêm một pháp trận thân bí có cấp bậc ngụy thần trận, có thể giúp cho Bối Lợi Mỗ hoàn toàn sống lại . Nếu bản thân lão sau này biết được cũng nhất định cảm thấy vô cùng kinh hãi, chịu được sự hành hạ trong suốt chín trăm năm, rốt cục lại có thể được giải thoát, Dịch Vân thực sự cảm thấy vui mừng cho lão.

” Được rồi, việc cũng nên kết thúc ở đây thôi.”

Táp Lỗ Tư đi tới, cười nói: ” Chuyện của Bối Lợi Mỗ sau này cứ giao hết cho A Khắc Tây xử lý đi, ngày mai chính là ngày quyết đấu của Ma Đấu Đại Hội, ta trước hết phải đưa người trở về mới được.”

A Khắc Tây cũng gật đầu nói: “Ta và Táp Ly Táp đợi ở đây, đợi đến khi thể lực của Bối Lợi Mỗ khôi phục lại thì cũng là lúc ta ghi chép xong về pháp trận bên trong thạch thất này, chuyện của hắc cứ giao hết cho ta, các người nên đi trước đi.”

Dịch Vân đưa mắt nhìn qua Bối Lợi Mỗ, hắc biết có lưu lại đây cũng chẳng giúp đỡ được gì, thôi thì cứ giao hết mọi chuyện cho A Khắc Tây và Táp Ly Táp giải quyết, trước mắt cũng không còn biện pháp nào khác, mặt hắc vô cùng yên tâm với hai người này.

“Chờ một chút,” Dịch Vân đang muốn theo Táp Lỗ Tư ra ngoài, A Khắc Tây ngoảnh đầu gọi hắc lại, chỉ thấy ngón tay y khẽ vung lên, cả tòa khoáng thạch hắc ám hệ khổng lồ bị chia làm hai nửa: ” Chỗ khoáng thạch hắc ám hệ này là của ngươi, ta lấy một nửa chỗ này coi như là thù lao cho việc chữa trị cho Bối Lợi Mỗ, nửa còn lại giao cho ngươi.”

” Điều này... Khoáng thạch cũng không phải là của hậu bối, mà đó là của Bối Lợi Mỗ viện...” Dịch Vân nói còn chưa nói xong đã bị A Khắc Tây cắt ngang: ” Sinh mệnh của hắc do ta nắm giữ, ta giúp hắc khôi phục

lại tự do, lại giúp hần sống lại, khẳng định chút thù lao nhỏ ấy hần cũng không tính toán với ta.”

“Ta cũng không chiếm tiện nghi của người, chỉ lấy một nửa, coi như hợp tình hợp lý rồi.”

Nói đến đây, A Khắc Tây rút ra một thanh binh khí hình kiếm toàn thân xanh biếc ném về phía Dịch Vân, y khẽ mỉm cười nói: “Tiểu tử, ta từ trên người người có thể lấy được hắc ám ma khí - Quỷ Phách Bích Tinh, lại có thể thu được hai ngục thần trận đã thất truyền lâu nay, tất cả đều là bảo bối hiếm có mà ta hằng mong muốn, để báo đáp, ta tặng thanh ma binh tứ phẩm trung giai phong thuộc tính này cho người.

Dịch Vân ngăn người nhận lấy, sự hào phóng của A Khắc Tây quả tình khiến hần vô cùng ngạc nhiên, tứ phẩm trung giai ma binh, có nghĩa là cùng cấp bậc với thần binh Hổ Phách Kiếm tương truyền là được vương thất của Kỳ Vũ đế quốc đời đời lưu giữ, lấy tiêu chuẩn của đại lục mà bình xét, đây chính là một thanh thần binh không hơn không kém! Ý nghĩ của A Khắc Tây lúc này làm sao mà Dịch Vân không đoán ra được. Có thể lấy được hắc ám ma khí và hai ma trận được ghi chép trong cổ tịch nhưng đã bị thất truyền, tất cả đều phải nhờ vào sự giúp đỡ của Dịch Vân hần, mặc dù y cũng phải đem một nửa tòa quang minh hệ khoáng thạch cùng bao Mạn Đà Hoa để trao đổi, lại còn phải giúp hần cứu thoát ra Bối Lợi Mỗ, nhưng đối với y mà nói, tính trọng yếu của những thứ mà y thu được còn hơn xa những thứ mà y phải bỏ ra, nên tâm trạng của A Khắc Tây tự nhiên có thêm phần cảm kích Dịch Vân, cách xưng hô cũng đổi từ “tên mặt trắng” đổi thành “tiểu tử”.

Tập Lỗ Tư lồi lõm đến đây, nói là có thể chứng kiến những trận đấu hấp dẫn rất đáng coi, bây giờ quyết đấu còn chưa bắt đầu, y đã thu được những kết quả lớn lao nằm ngoài sức tưởng tượng, tất cả đều là] Tất cả đều thu được trên người của một thiếu niên mà y không thèm để mắt đến. Trùng hợp không thường xuất hiện, nhưng nhiều cái ngẫu nhiên xuất hiện một lúc sẽ trở thành tất nhiên, những kỳ ngộ mà thiếu niên này đã trải qua khiến y vô cùng kinh ngạc.

Thể chất thiên phú ngàn năm mới gặp, vô thượng hắc ám ma khí, ngục thần trận thất truyền, còn có cả tinh vực cường giả bị nhốt cả ngàn năm..., tất cả đều xuất hiện trên người hần, đến ngay cả Tập Lỗ Tư cũng có giao tình không tệ với hần... Hần giống như một cục đá nam châm, khiến những kỳ sự chủ động bị hút về phía hần, người như thế, nếu không chịu hạn chế gì của hoàn cảnh, ắt sẽ tỏa sáng trong nay mai.

Kỳ ngộ ly kỳ liên tục đến, người này sau này chắc chắn sẽ rất đặc sắc. Nghĩ tới đây, A Khắc Tây quay đầu về phía Tập Lỗ Tư cười to: “Lão hữu, người nói đúng thật, chuyến đi vượt cả ngàn dặm đường này đúng là không vô ích – giá trị của chuyến đi này không cần nghi ngờ, đem lại rất nhiều thu hoạch!” Tập Lỗ Tư không nói mà chỉ cười nhạt, A Khắc Tây còn chưa biết, giá trị chân chính của Dịch Vân vẫn chưa hề bộc lộ.

276. Chương 277: Nhân Tài Nhân Kiệt Nhân Vương

“Bối Lợi Mỗ viện trưởng thật có thể khôi phục lại?” Đang phi hành, Dịch Vân vẫn lo lắng, Tập Lỗ Tư lạnh nhạt nói: “Không cần nghi ngờ, Bối Lợi Mỗ đã tính là may mắn rồi, bởi vì người đem A Khắc Tây đến cho hần, A Khắc Tây có hiểu biết rộng với các loại ma pháp trận, tuyệt đối nằm trong năm người thông thái nhất trên toàn Khung Vũ đại lục. Nếu như ngay cả hần mà cũng không có biện pháp thì đành phải nói số mệnh Bối Lợi Mỗ đã định, dù thế nào đi nữa hần vốn là người đã chết, có một đường hy vọng sống là may rồi.”

Dịch Vân ngẫm lại cũng hiểu lời Tập Lỗ Tư nói. Cô tịch khổ tu gần ngàn năm, thế nhưng tất cả kỳ vọng lại sụp đổ trước Thần Trận, Bối Lợi Mỗ vốn đã buông bỏ, nhưng lúc này còn có một tia sinh cơ, hần nói may mắn cũng đúng. Hần cùng Dịch Vân đều không cưỡng cầu thêm gì, sức người có hạn, hết thầy thuận theo tự nhiên đi.

Việc có thể làm Dịch Vân đều đã làm, không tin trời, chỉ tin tính ương ngạnh của Bối Lợi Mỗ, hần tin rằng có ngày lại lần nữa gặp được Bối Lợi Mỗ.

Trở lại rừng rậm, Tập Lỗ Tư cười nói: “Trước khi A Khắc Tây đi đã cho người ma binh tứ phẩm, xem như trời hạn gặp mưa, có thể tăng thêm phần thắng ở trận chung kết.”

Ngoài dự liệu, Dịch Vân lắc đầu nói: “Cảm tạ một phen tâm ý của A Khắc Tây tiên bối, nhưng ma binh cùng đẳng cấp với Hổ Phách Kiếm của vương thất, trong mắt mọi người là thần binh, mang ngọc thân có

tội, ngày sau chỉ mang đến cho ta thêm phiền toái không cần thiết. Ta cũng không có ý định dùng trong trận đấu, ta có lòng tin đánh với Ma Đa một trận cho đẹp.

Tập Lỗ Tư nghe vậy vui hơn!

Bỏ qua ưu thế ma binh, trận chiến này gian khổ tăng lên không chỉ một hai, thực lực Ma Đa lấy nhân lực của hắn quá rõ ràng, ưu thế duy nhất của Dịch Vân chính là đấu khí và song hệ ma pháp, nhưng chỉ bằng đó cũng khó bù đắp chênh lệch giai vị kia, phần thắng không qua 5 thành, hắn đang khiêu chiến với khả năng của bản thân.

Tầm mắt vượt xa người thường, những việc không có khả năng, thiếu niên này làm không chỉ một lần, phần ngạc nhiên và thú vị này làm hắn vô cùng thích thú. Trận đấu ngày mai hắn hi vọng thiếu niên này lại tăng thêm hứng thú cho mình.

Bàn tay Tập Lỗ Tư bỗng hiện ra hai quả châu đỏ rực, “Ta biết ngươi khá lo lắng đến tình cảnh trận đấu cuối cùng này, khó có thể phát huy ra thực lực chân chính, vật này ta nhờ A Khắc Tây làm riêng, cho thể giúp ngươi đánh một trận tận hứng.”

“Đồ vật giúp ta đánh một trận không cố kỵ? Cái gì thần kỳ vậy?” Dịch Vân ngạc nhiên nói.

“Hắc hắc hắc, tác dụng của nó chính là...”

Đêm trước trận chung kết Ma Đấu đại hội lần thứ 30, thủ đô Kỳ Võ rất khác.

Trong trời đêm, không ngừng có Á Long bay lên bay xuống, trận đấu kinh thiên động địa hôm kia, thủy hỏa song hệ ma pháp hiện thế, chiến thuật ma pháp dung hợp trước nay chưa từng có. Hình ảnh và tin tức này lập tức nằm trên tay tam đại đế quốc, làm cho các cường giả cao giai vốn chẳng thèm ngó tới Ma Đấu đại hội bắt đầu nảy sinh hứng thú.

Sự việc mới đã kích thích tắc ngàn năm qua trong lĩnh vực ma pháp, loại sự tình không có khả năng lại xuất hiện trên người thiếu niên chưa tới 20 tuổi, bọn họ muốn xem xét kỹ hắn, nhìn qua trận đấu của hắn, chính mắt xem bản lĩnh của hắn, cho nên mới dần dần đổ dồn về thủ đô Kỳ Võ.

Dưới bầu trời đêm, trong thành Kỳ Võ, biểu hiện lại càng náo nhiệt, hội trường trận đấu mơ mơ hồ hồ muốn sập xuống, nghỉ ngơi trước trận chung kết kéo dài tới 4 ngày, mọi người mang tâm tình chờ đợi, cảm xúc dồn nén trong người buồn muốn hồng mắt. Bọn họ nóng nảy chờ đến ngày mai bắt đầu trận chung kết.

Đêm nay, tất cả cư dân trong thành đều chạy ra, tìm đến tửu điểm đàm luận, bát nháo đủ thứ chuyện về hai gã tuyển thủ sẽ chạm trán ngày mai. Đây là hai ngôi sao chói sáng nhất Ma Đấu đại hội kỳ này, trong đó, cái gã thiếu niên tóc đen được chú ý nhiều nhất, cả thành náo nhiệt ăn mừng, mỗi nhà, mỗi tửu quán đều hết sạch chỗ ngồi, tiếng chạm cốc vang lên không ngừng, màn đêm không cản được nhiệt tình trong lòng mọi người, đó là một đêm cuồng nhiệt.

Trong một phòng tửu lâu cao cấp.

“Các người nói mấy ngày nay rốt cục Dịch Vân chạy đi đâu?” Ước Hàn hỏi.

“Tôi nghe phó viện trưởng Ca Đức nói qua, hình như hắn tìm địa phương không người tu luyện đi, ngay cả các giáo sư cũng tìm không thấy hắn!” một gã học viên nói.

“Dịch Vân, người này thật khó hiểu, nhưng mà cũng nhờ hắn không tuân thủ quy củ rời đi, viện trưởng Mễ Nặc cũng không giải trừ lệnh cấm, làm sao chúng ta có thể đến đây vui vẻ chứ? Ha ha...!” An Thiên cười nói.

Trận chung kết kéo dài thời hạn, Dịch Vân năm ngày nay không thấy bóng dáng, mặc dù Mễ Nặc bảo trì bình thần nhưng Ca Đức nóng nảy phái người ra ngoài tìm Dịch Vân, tất cả giáo sư lẫn học viên Thiên Phong học viện toàn bộ xuất động, cơ hồ lục sạch phương viên mười dặm quanh Kỳ Vũ thành, mà cũng có thể biết rằng, bọn họ...không hề có kết quả gì.

Chánh chủ tham gia chung kết mất tích, Mễ Nặc đương nhiên không có lý do giữ mọi người ở lại, liền giải trừ lệnh cấm nghiêm, cho nên các đội dự thi đều tự do ra ngoài “tìm kiếm”, chỉ cần ngày mai trở về trước trận đấu là ổn.

Mế Nặc biết ra giải lệnh cấm là không tốt nhưng cực chẳng đã, chỉ trách mình quá dung túng Dịch Vân, hấn lại tự tay phá vỡ thêm một quỹ củ nũa của học viện.

“Kỳ thật, viện trưởng không cần vội vã như vậy, trận chung kết ngày mai thế nào Dịch Vân cũng quay về, thật chờ mong hấn cho mọi người kinh hỉ thêm vài cái ngoài dự liệu nữa đi !”

Ước Hàn hưng phấn nói.

Trong những người ở đây, Ước Hàn vốn là người xem thường Dịch Vân nhất, nhưng sau khi hấn xem trận đấu với Cổ Lan, hấn ngược lại biến thành fan hâm mộ Dịch Vân nhất, không phải do đồng học khuyến bảo mà là hấn bị biểu hiện của Dịch Vân thuyết phục.

Thế nào gọi là thuyết phục cường giả?

Chính là nhận thức đối phương có thực lực cao hơn mình một cấp, lại không có lòng hiếu thắng, Dịch Vân không chỉ chinh phục Cổ Lan, cũng đồng thời chinh phục Ước Hàn.

“Người cho rằng ngay mai hấn có cơ hội thắng không?”

Lắc đầu, Ước Hàn nói: “Làm sao có thể? Nghe Mế Nặc viện trưởng nói, tên Ma Đa kia thực lực gần tới Thất tinh giai, là đệ tử dự thi cực mạnh trong Ma Đấu đại hội kỳ này, Dịch Vân nhất định thua rồi, chỉ hy vọng hấn có thể như mấy trận trước, phát huy hoàn toàn thực lực, cho ta xem một trận đấu mỹ mãn đi!”

Mọi người nghe vậy nhất tề gật đầu, thực lực song phương chênh lệch quá lớn, xem có kỳ tích cũng không xảy ra nổi.

Anna khẽ nhấp ngụm rượu, nói: “Nói phải, kỳ thật, Dịch Vân có thể đánh đến chung kết đã là kỳ tích, ngay cả ta cũng chỉ xếp hạng 3 mà thôi, chúng ta không nên có thái độ nghiêm khắc quá với hấn, tuy đúng là như vậy, nhưng hấn vẫn cho ta một loại cảm giác quái dị, giống như là... chưa bao giờ bày ra chân chính thực lực, thật là không hiểu nổi!”

Thì ra người cũng có cảm giác này, trên thực tế ta cũng như vậy, nhìn không thấu bên trong hấn giấu thuốc gì...” Khắc Lý Mạn thỉnh linh bổ xung một câu.

Khắc Lý Mạn là đệ tử đứng đầu Thiên Phong học viện, mặc dù đại hội này hấn ngay cả bách cường cũng không lọt, nhưng hấn bại là do Ma Đa, chỉ có trách vận khí hấn không tốt, thực lực hấn còn mạnh hơn Anna mấy phần, danh hào cực mạnh trong học viện không hề dao động.

Nhìn từ đầu đại hội đến nay, hấn đã xem Dịch Vân lên cùng đẳng cấp với mình, đối mặt với sư đệ còn nhỏ tuổi hơn, hấn cảm thấy có áp lực, đồng dạng như Anna, cả bọn đều có cảm giác kinh hãi không nói nên lời.

Khắc Lý Mạn nói ra lời này, nhất thời cùng chung suy nghĩ với mọi người, càng tiếp xúc với Dịch Vân, sẽ càng cảm thấy đáng sợ, bởi vì hấn căn bản không thuộc vào lẽ thường có thể lý giải.

Ở trong 10 cường giả đệ tử của Thiên Phong học viện, cũng là lương tài tương lai của đế quốc, dĩ nhiên ai nấy đều có lòng tự trọng, mắt thấy một học đệ vốn không có danh tiếng gì bỗng nhiên quật khởi, cướp đi phong quang bản thân, trong lòng hiển nhiên có phần không phục, đó là điều thường tình.

Trong trận đấu mọi người cổ vũ lẫn nhau, nhất trí liên thủ đối ngoại, nhưng sau cuộc tranh tài, lại hồi phục lập trường cạnh tranh, học viện cũng như xã hội thu nhỏ, cạnh tranh nơi nào không có. Đối với Khắc Lý Mạn, hấn cảm nhận áp lực, mọi người cũng như thế, bầu không khí bỗng trầm trọng, mọi người trong khoảng thời gian ngắn mất đi hưng phấn đàm luận.

Đi trên đường lớn trong Kỳ Vũ thành, Ma Đa biểu tình ngưng trọng, chung quanh người đến người đi, cười đùa vui vẻ, tạp âm không ngừng vang lên, mà hấn tựa như tai điếc mặt ngơ, đơ đơ như cây cơ rảo bước đi tới.

“Tam ca, vừa rồi ông nội và phụ thân nói cái gì với người?” Phụ Á từ sau đuổi tới, thở hổn hển hỏi.

“Không có gì, chỉ giao cho ta vài đồ vật, rồi nói mấy câu thôi !” Ma Đa lạnh nhạt nói.

“Rốt cuộc là cái gì, ngay cả ta cũng không thể nghe, thần bí quá vậy ?” Phụ Á oán giận nói.

Vừa rồi Ma Đa bị gọi vào đại sảnh gia tộc để nghị sự, Phụ Á vốn muốn đi theo, lại bị Bối Cách chặn ngoài cửa, làm nàng bất mãn tranh cãi âm ỉ lên, nhưng Bối Cách vẫn cấm cửa. Trong lòng nàng oán khí dâng dâng, đáng tiếc đối với tính tình của thúc thúc nàng biết rõ, cho nên mới bất mãn rời đi.

“Ông nội chỉ dặn dò ta, bất kỳ thủ đoạn nào cũng được, trận đấu ngày mai không thể thua, không hơn !” Ma Đa vẫn như cũ ghen uất nộ hỏa nói.

“Cái gì nha, một tiểu tử đáng giận thực lực chỉ mới trung giai, tam ca ngươi làm sao thua hắn được chứ? Cho dù kỳ tích cũng không có khả năng nha, ông nội quá thận trọng rồi!” Phụ Á ngạc nhiên nói.

Trầm mặc một hồi, Ma Đa mặc không thay đổi, nói: “Ta chưa từng nghĩ sẽ thua hắn, trận chung kết ngày mai kết quả đã định, chỉ là, nghe ông nội nói một phen, ta càng hiểu được bản thân mang trọng trách trăm năm cho gia tộc, nếu mà thua... tên thiếu niên kia chung quy nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người, ngày mai đấu với hắn, ta liền xuất toàn bộ thực lực, tuyệt không để phát sinh ngoài ý muốn mới được.”

Phụ Á cười cười nói: “Tam ca, cần gì nghiêm túc như vậy chứ? Lấy thực lực ngươi trong Ma Đấu đại hội này là cường giả mạnh nhất rồi, bất kể đối thủ là ai, tuyệt không thể bại được, huống chi là cái tên tiểu tử trung giai kia?” Nói tới đây, Phụ Á không hiểu sao trầm mặc, bỗng nhiên nói: “Tam ca, không biết ngươi có cảm giác hay không, cái tên thiếu niên Dịch Vân kia cho ta một cảm giác rất quen thuộc, giống như là... rất lâu trước đây tựa như đã gặp qua hắn?”

“Hoàn toàn không có, làm sao ngươi nói như vậy?”

“Rất khó hình dung, đặc biệt lần đầu tiên nhìn thấy hắn trong trận đấu, thời điểm mãnh liệt nhất, ta khẳng định từng thấy qua hắn, chỉ là tựa hồ quên mất một vài chỗ, là chỗ nào...? Đúng rồi, tuyệt đối là trong nhận thức của ta, mà ta không nhớ nổi...”

Lắc lắc đầu, Ma Đa không hề có hứng thú với đề tài này, hai mắt toát ra chiến ý cường liệt, chỉ nói: “Đây là lẽ cảm ngươi cảm giác sai đi, căn bản không trọng yếu, ta chỉ biết rằng ngày mai nhất định đả bại hắn, khiến hắn không có cơ hội chuyển mình, thế thôi !”

“Đã nói qua, tam ca căn bản thắng rồi, ồ... đây là hướng ra khỏi thành, ngươi hiện tại muốn đi đâu?”

“Thi đấu trường. Tối nay ta muốn ở đó, lấy trạng thái tốt nhất nghênh đón trận chung kết này.”

Trong hoa viên hoàng cung Kỳ Vũ thành.

Cổ Lan cực kỳ băng lãnh, một ly lại một ly rượu liên tiếp uống cạn sạch.

“Tam ca, đã một canh giờ không thấy ngươi nói câu nào, ngươi đang nghĩ gì?” Diễm Na rót đầy rượu, tò mò hỏi.

“Ta suy nghĩ trận đấu ngày mai.”

Cổ Lan thần nhiên nói.

“Trận chung kết ?” Diễm Na cười nói: “Tưởng là chuyện gì? Tên vô sỉ kia tuyệt đối không thể thắng Ma Đa, đây là kết quả mà phụ vương và Kiệt Mễ Đạt Pháp Thánh nhất trí, kết quả cuộc tranh tài này đã xác định rồi!”

Lắc đầu, Ma Đa trầm giọng nói: “Từ bách cường đến nay, có một ai thực xem trọng hắn? Thế nhưng không phải hắn đánh bại Phụ Á, một đường tiến lên 25 cường, lại chiến một trận kinh hồn trước mắt mọi người, quá quan trọng, thắng liên tục. Lúc trước bao nhiêu từ không có khả năng không phải đều gắn trên người hắn sao? Không có hiệu quả tỳ nào!”

Trên thực tế, ngay cả ta đã đánh với hắn một trận, ta cũng tự tin 10 phần, chưa từng nghĩ tới thất bại, kết quả cuối cùng ra sao?

“Vô số tiền lệ rõ mồn một trước mắt, ai có thể khẳng định trong trận đấu lại không có chuyện ngoài dự liệu?”

Diễn Na lắc lắc đầu, không cho điều đó là đúng: “Tam ca, mọi người đều biết cuộc tranh tài kia người bại là do đánh giá sai thực lực Vân ác lang kia, nếu người sớm đem kiếm kỹ vương tộc thì triển ra, hẳn tuyệt không thể thắng người!”

“Ngoan độc?” Cổ Lan nghe hai từ này, nghi hoặc hỏi.

“Hừ, chung quy hẳn cực kỳ hứng thú với môn phụ nữ, không phải ác lang thì là gì? Uống phí hẳn ngày thường đẹp trai tuần tú lịch sự hòa hòa, nhưng không ngờ tính tình không chịu nổi, danh hiệu này đã sớm từ các tỷ muội các đại gia tộc truyền ra, đều được mọi người công nhận!” Diễn Na nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lời của mấy nữ tử, Cổ Lan không phải không đồng ý, chỉ cảm thấy các nàng chuyện bé xé ra to, hẳn nói: “Cách muội nói, cũng là cách nhìn của ta, ta từng cho là như thế, nhưng mấy ngày nay suy nghĩ, có một chuyện ta vẫn không nghĩ ra, nếu lúc ấy thật sự ta đem hết toàn lực mà đánh, kiếm kỹ đều dùng, liên tục xuất ra... ta thật sự áp đảo được hẳn, thắng lợi được sao?”

“Đây là chuyện hiển nhiên, còn gì nữa mà suy nghĩ?” Diễn Na trả lời chắc nịch, đáy lòng Cổ Lan nghi hoặc càng sâu, xuất phát từ trực giác của võ giả, hẳn cuối cùng cảm thấy sự tình tuyệt đối không đơn giản như thế, cuộc đấu kia hẳn và Dịch Vân đối mặt, tự mình cảm nhận lực lượng mạnh mẽ của hẳn. Từ đó không còn tin tưởng thắng được hẳn, người dạng này, làm sao suy đoán theo lẽ thường?

Trầm mặc thật lâu, Cổ Lan chậm rãi mở miệng nói: “Ta nghĩ ra một câu mà tiên vương từng nói, có thể là đúng nhất trong trường hợp này.

“Trong mắt Đại Đế khai quốc Kỳ Vô có ba loại người tài. Nhân tài thì phải có gan khiêu chiến với chuyện không thể, mặc dù bại cũng không nản thì là Nhân Kiệt, lần lượt chinh phục từng sự tình, bác bỏ mọi thường tình, sáng tạo kỳ tích, chính là Nhân Vương. Nhân tài, nhân kiệt, nhân vương, rốt cuộc thiếu niên kia thuộc loại tầng thứ nào?”

Ngẩng đầu nhìn trăng bạc trên cao, Cổ Lan nốc thêm một ngụm, lẩm bẩm nói: “Bất luận kết quả ra sao, có thể làm ta phục, hẳn phải là Nhân trung chi vương!”

277. Chương 278: Long Hồ Diễn Vũ

Dưới ánh mắt toàn dân, trận chung kết Ma Đấu lần thứ 20 bắt đầu rồi.

Vì quá nhiều người đến xem nên nhân viên đại hội khẩn trương tu sửa, xây dựng mở rộng khu khán đài. Trăm ngàn công thợ suốt bốn ngày làm không ngủ nghỉ, đẩy nhanh tốc độ, bây giờ mới có khu đấu trường quy mô to hơn trước không ít.

Trận chung kết diễn ra trong sân hình trụ, giống như đấu trường giác đấu, các khán đài thì nằm trên đài cao, vốn chứa người xem 30 vạn người, hiện tại đã lên hơn 50 vạn. Đấu trường quy mô bậc này đã phá vỡ 29 lần đại hội trước, đã to như thế nhưng vẫn còn không ít người không có chỗ ngồi, đành phải chen chúc trước màn hình ma pháp bên ngoài.

Khán giả từ sớm đã vào vị trí, tranh đoạt chỗ ngồi tốt, không khí quanh trường nóng rực. Tất cả mọi người đang chờ đợi, trước khi hai tuyển thủ vào sân, người điều khiển chương trình tuyên bố danh sách mười danh cường giả kỳ đại hội này. Bắt đầu từ hạng thứ 3 đến hạng 10.

Tuy rằng bọn họ bại trận, nhưng không thể nghi ngờ tất cả đều là nhân tài tương lai cho đế quốc. Bọn họ thất bại không phải vì họ yếu, mà do đối thủ quá mạnh, dù thắng hay bại, đồng dạng đều là thanh niên cường giả mạnh nhất Kỳ Vũ đế quốc 10 năm qua. Đường nhiên bọn họ có quyền được tôn trọng.

Người điều khiển chương trình đọc qua thành tích mỗi người một lần, đồng thời từ từ hướng đến hai tuyển cuối cùng kỳ đại hội này, cao trào dâng lên, đơn giản vì dù những người này mạnh thế nào, vẫn phải làm nền cho hai người trong trận chung kết này.

Khu khách quý cũng rộng gấp hai, dưới sàn trải thảm đỏ, họa tiết chuyên dùng cho cung đình hoàng thất, ghé ngồi sang trọng. Trong trận đấu này, đế quốc Bối Mông Đặc và đế quốc Bàn Thạch cũng phá lệ phái một hoàng tử cùng vài quan viên trọng yếu đi xem.

Kỳ Vô Ma Đấu đại hội đến nay đã 30 kỳ, tuy là lễ hội long trọng nhất trong Kỳ Vô đế quốc, tiêu chuẩn cao nhất chỉ là Lục tinh, hai đại đế quốc kia vẫn không có nhiều hứng thú với nó.

Hiện tại lại ra quyết định cử thành viên hoàng thất đi tham dự, có thể nói là lần đầu tiên trong 300 năm nay, ngoại trừ chú trọng diễn biến của trận chung kết, bọn họ cũng cấp thể diện cho vương thất Kỳ Vô đế quốc. Người ta cấp mặt mũi, lui tới đều dùng lễ nghi quý tộc, nếu có chút sơ xuất hai đế quốc liền trở mặt, thậm chí khai chiến, Áo Nhĩ Ba đương nhiên tận tâm chào đón.

Mà sau hai hoàng tử là tuyệt đỉnh cường giả mấy trăm năm nay trên đại lục, phân biệt là Pháp Thánh An Đức Lôi của Bồi Mông Đặc đế quốc và Vô Thánh Mã Đồn của Bàn Thạch công quốc. Hai người này đồng giai với Kiệt Mễ Đạt, trình độ ngang nhau, đều cống hiến sức lực cho ba đại đế quốc. Hai

“An Đức Lôi, Mã Đồn! Ba người chúng ta gặp nhau lần trước cũng hơn 100 năm rồi nhỉ? Ta sớm biết sẽ có thành viên vương thất đi tới, nhưng không nghĩ tới phò tá lại là hai người các ngươi.” Kiệt Mễ Đạt cười nói.

“Đừng hiểu lầm!” Nam tử bư hân, tuổi nhìn chừng 50, thực tế đã mấy trăm, đầu trọc, chính là Mã Đồn nói: “Đi theo hoàng tử là hộ vệ Bát tinh, ta chỉ muốn tới xem trận chung kết này thôi, thuận tiện liền đi cùng. Ở đây ta không có nhiệm vụ gì với Bàn Thạch vương thất!”

“Ta cũng vậy, đến đây xem trận đấu thôi, vô can với mọi sự. Một hoàng tử không đủ tư cách để ta bảo hộ!” An Đức Lôi mặc pháp bào màu vàng sang quý nói.

Ba người ngồi xuống một góc trong khu khách quý. Khu đó là nơi đặc biệt chuyên dùng cho cường giả Tinh Vực, Áo Nhĩ Ba và hai gã hoàng tử ngồi ở chính giữa, còn lại là quan viên phân ra ngồi ở phía sau, không hề để ý chuyện của bọn họ.

“Chỉ là một trận đấu cấp Lục Tinh, căn bản không lọt vào mắt các ngươi nha, hẳn là vì tên thiếu niên kia hả?”

“Đúng vậy, hình ảnh mấy trận đấu trước ta đã xem qua, ma pháp song thuộc tính tương khắc trước giờ chưa từng có. Chiến thuật lưỡng hệ ma pháp phối hợp lại xuất sắc, đáng giá ta đích thân đi một chuyến.” An Đức Lôi cười cười, hai mắt toát ra thần thái khác thường, đều là tu ma giả, hẳn đương nhiên cực kỳ có hứng thú với lý luận ma pháp mới.

“Quan điểm của ta lại không giống, so với lý luận ma pháp mới, ta càng hứng thú với con người thiếu niên kia, nếu không có gì ngoài ý muốn, tương lai hẳn nhất định tấn cấp đồng lĩnh vực như chúng ta. Tuy rằng nhanh nhất cũng vài trăm năm, nhưng hiện tại làm quen một chút cũng không phải là ý hay sao?” biểu tình Mã Đồn tựa như thật, người được hắn lưu ý thật quá ít.

“Ha ha ha, ta nổi lên ý muốn thu hắn làm đệ tử, hiện tại hai người các ngươi chưa hề tiếp xúc lại định giành hắn với ta hả? Kệ, cũng là chuyện tốt, chúng ta hơn trăm năm không gặp nhau, đợt trận đấu này kết thúc các ngươi cũng dừng vội rồi đi, để ta tận tình địa chủ, chiêu đãi hai người các ngươi một bữa thật to mới được!” Kiệt Mễ Đạt vui vẻ nói.

Bọn họ mặc dù phân ba trận tuyến nhưng trước đó đã là quen biết, từng có giao tình, cũng coi như bằng hữu. Tình nghĩa mấy trăm năm tích lũy không thể vì bất đồng lập trường mà thay đổi.

“Kiệt Mễ Đạt!” An Đức Lôi ngẩng đầu nhìn một lô ghế trên cùng của khu khách quý, hỏi: “Cái ghế kia là chuyện gì? Thế nhưng ngồi ở trên đầu chúng ta và hai hoàng tử, cách đối đãi ta mặc kệ nhưng ta rất không thích cảm giác người ta ngồi trên đầu mình!”

Mã Đồn nhìn lô ghế trên một cái, cũng không giận gì nói: “Lấy địa vị chúng ta mặc kệ lễ ngộ thế nào ta cũng không để ý, nhưng Kỳ Vô các ngươi dùng chiêu ấy khiến ta hơi không thích đấy! Có lô ghế tốt thế không mời chúng ta vào, định làm nhục chúng ta sao?”

“Kiệt Mễ Đạt cười khổ: “Ta và bọn họ làm sao dám làm chuyện này, cái ghế kia ngay cả chúng ta cũng vào không được.”

“Có ý gì? Ở trong cảnh nội Kỳ Vô còn có người áp bức các ngươi sao? Bên trong là...”

“Các ngươi hẳn biết Tạp Lỗ Tư tiên sinh? Là hắn và một người bạn!”

An Đức Lôi và Mã Đồn nghe xong thân hình rung động, trên mặt biểu tình không thể tin được, hỏi: “Thật là hần? Hần thể nào tới nơi này?”

“Cùng mục đích với các người, đặc biệt đến xem trận đấu, hơn nữa, hình như có hứng thú với tên thiếu niên kia!”

Hai người lúc này không còn nói thêm gì nữa, nhìn lô ghế cao cao tại thượng ở trên, đồng thời toát lên một loại tình cảm sợ hãi không nói nên lời. Một hồi, An Đức Lôi thì thảo cực nhỏ nói: “Kẻ điên hỉ nộ vô thường kia, không nên dây dưa với hần a!”

Mã Đồn nghe vậy gật gật đầu, không dám liếc lên phía trên một cái.

“Người tới đây nhanh như vậy? Việc Bối Lợi Mỗ xử lý tốt rồi hả?” Trong khu ghế, Tạp Lỗ Tư cười hỏi.

“Ý thức đã tỉnh, nhưng thân thể còn suy yếu, ta để Xa Lị Tạp chiếu cố hần, sau khi ghi lại hai đại Thần trận, liền chạy tới!”

“Mới một đêm đã tỉnh lại? Còn nhanh hơn ta nghĩ, xem ra hần có cơ hội khôi phục hoàn toàn thực lực rồi !”

“Không đơn giản như vậy, hết thảy còn phải nhờ vào Sinh linh tự trận. Lúc sau mới biết được, đợi trận đấu này xong ta liền dẫn hần về sơn cốc, kết quả thể nào liền xem tào hóa của hần đi!”

“Ồ, cũng đành như thế !” Tạp Lỗ Tư gật đầu.

“Người bảo ta tới đây xem trò hay, tên tiểu tử kia quả thật bất phàm, chính ta cũng không hiểu được, cho dù hần thân tam hệ đồng tu, hiện tại trình độ còn quá non. Thực lực phát huy tuyệt không vượt qua Thất tinh, lấy tầm mắt chúng ta, trận này có cái gì hay để xem?” A Khắc Tây nghi hoặc nói.

“Hắc hắc hắc, trên người tiểu tử kia có giấu thứ gì đó, nếu đã đến, người tự mình nhìn đi !”

“Rốt cuộc trận đấu cuối cùng cũng tới rồi. Nói thực ra, đại hội Ma Đấu kỳ này đã hoàn toàn không nằm trong vòng tay chúng ta, trong 10 người người vốn là yếu nhất, cuối cùng lại chỉ còn người có tư cách đi lên sân khấu mà thôi !” Ca Đức cảm thán nói.

Ở lối dài giữa sân không giống trước, Diễn Vũ ma trận lớn chừng trăm mét, hai bên khắc họa hình một đằng long một phi hổ, tượng trưng cho hai tuyến thủ trong trận này.

Lối dài xa hoa này mang tên “Long Hổ Diễn Vũ”, là truyền thống được lưu truyền từ lần đại hội thứ nhất đến nay, chỉ dùng cho vòng chung kết tranh quán quân, tuyến thủ được đứng trên lối dài này chắc chắn vinh quang vô thượng, đó cũng là giấc mộng của tất cả ma khí tu giả trong Kỳ Võ đế quốc, là sân khấu sáng chói nhất trong mắt mọi người.

Mọi người trong Thiên Phong học viện nhìn biểu tượng Long Hổ ở trung ương, nhiệt huyết dâng lên. Đối với bọn họ mà nói, chỉ cần có thể đứng trên đó một lần, cả đời không hối tiếc.

“Dịch Vân, trận đấu này người chỉ cần hết sức là tốt rồi.” Nói tới đây, Anna bỗng nhiên dừng lại, trong khoảng thời gian ngắn không nói nên lời.

Nàng vốn muốn cổ vũ hần, mỗi lần lại đều là “bại quang vinh an ủi đại pháp”, nhưng ngẫm lại, trước mỗi trận đấu của học đệ này, lần nào nàng đoán đúng chứ?

Mỗi một lần đều xuất kỳ bất ý, biểu hiện chói mắt, nhiều lần sáng tạo kỳ tích, tuy rằng nàng nhận định trong lòng Ma Đa tất thắng, nhưng vô số tiền lệ ở trước, ai thật có thể nói nhất định đây ?

Bản thân hần vẫn nằm ngoài lẽ thường.

Nghĩ đến điểm này, ngôn từ “Cổ vũ” ra đến miệng lại nuốt vào, nói không nên lời.

Ca Đức đoán được tâm tình của Anna, cảm thụ của nàng với Dịch Vân hần hiểu được. Bởi vì chính hần cũng mấy lần sai lầm. Đi qua, vỗ vỗ vai Dịch Vân, nói: “Cố lên! Ta không dám nói người thắng lợi, chỉ hy vọng người có thể xuất toàn lực, đánh cho chúng ta xem một trận chung kết đầy kích thích !”

Nhóm giáo sư cùng các học viên nhìn biểu hiện của Ca Đức và Anna, cũng chỉ biết im lặng. Chỉ biết thốt ra hai từ: “Cố lên!” cổ vũ hần, đúng vậy, bọn họ đều sợ lại sai lầm, tất cả đều đơn giản nói hai chữ “Cố lên!”

Dịch Vân nhìn mọi người trước mắt, bỗng nhiên có loại cảm giác tự hào, một đường xuyên thẳng đến đây, hẳn rồi cuộc lần đầu tiên nghe được “lời cổ vũ chân thực”, chứ không phải loại “bại an lành” gì gì đó. Thực lực của hắn mọi người đã nhận thức, tuy đối mặt với Ma Đa, bọn họ vẫn chờ mong ở hắn.

Mong đợi không hề có căn cứ, thật khó thể xảy ra.

“Ta hiểu mà, nhất định đánh một trận cho đẹp là được chứ gì, hề hề!”

Xoay người đi ra khu nghỉ ngơi Thiên Phong học viện, trong tay Dịch Vân đột nhiên thoáng hiện ra viên châu đỏ, hắn chăm chú nhìn, nhớ tới Tập Lễ Tư đêm qua nói ẩn ẩn mật mật, một phát nuốt vào, rồi đi về phía lôi đài Long Hồ Diễn Vũ, sân khấu quang vinh nhất, Ma Đa đang ở đó chờ hắn.

“Lão hồn trưởng, ta muốn giết chết ngươi!” trong khu khách quý, An Kiệt La thở dài nói: “Đại hội Ma Đấu kỳ này, Kỳ Võ học viện ta bày ra đội hình cường đại nhất trăm năm qua, đệ tử ưu tú tứ đại gia tộc đều ở bên phe ta. Vốn đánh giá ít nhất phải có bốn người nằm trong danh sách tiền thập mới đúng, không nghĩ tới, chỉ có mỗi Ma Đa đánh vào chung kết, thứ hai thứ ba đều nằm trong tay Thiên Phong học viện ngươi, ta không thể không nói phục ngươi mà!”

Lắc lắc đầu, Mễ Nặc sắc mặt như thường, lạnh nhạt nói: “Cái đó không có nửa điểm quan hệ với ta. Nói thực, thể cực phát triển đến mức này ta mới là người kinh ngạc nhất, một tên đệ tử xuất hiện ngoài dự đoán, phá tan hết thấy mọi việc bình thường định sẵn. Thiên Phong học viện ta có thành tích tốt như vậy, ta chỉ cảm thấy may mắn!”

Dừng một chút, Mễ Nặc nói tiếp: “Trận chung kết này ta chắc chắn Dịch Vân nằm hạng hai rồi, thành tích như thế ta hẳn hài lòng, hơn nữa, thật sự nổi danh từ Ma Đấu đại hội này không phải Ma Đa mà là hắn. Gần 17 tuổi, đoạt hạng á quân, chuyện này ngươi nghe qua chưa? Tuổi của hắn mới là tiền vốn lớn nhất!”

“Ồ? Tương lai hắn thật không thể hạn lượng, bởi ta nhận được tin, Pháp Thánh Kiệt Mễ Đạt muốn thu hắn làm đệ tử nhập thất. Chuyện tốt như vậy cầu còn không được, ngươi hẳn không phản đối nha?”

“Chuyện này ta cũng có nghe nói, Tinh Vực cường giả đích thân chỉ đạo, đối với hắn có lợi lớn. Ta đương nhiên tán thành hai tay, chẳng qua lấy hiểu biết của ta với gã đệ tử này, chưa chắc hắn nhận!”

“Làm sao cự tuyệt?” Chỉ cần đầu óc hắn còn bình thường nhất định đáp ứng.” An Kiệt La cả kinh nói.

“Khó nói, kinh nghiệm của ta nói cho ta biết, chuyện gì chỉ cần liên quan đến hắn, hiển nhiên đều không bình thường, ngươi phải suy ngược lại mới được. Phải nghĩ đến chỗ không có khả năng, đó mới là chỗ hắn bình thường lựa chọn.” Mễ Nặc suy tư nói.

“Có loại cá tính này nữa? Cũng khó nghĩ nha! Nhưng mà, đây cũng không thể lấp đi thể chất và thiên phú siêu quần của hắn, Kỳ Võ học viện ta một cũng không có. Ta thật hâm mộ người có một tên học sinh như vậy!”

Cười hắc hắc vài cái, Mễ Nặc vẻ mặt xấu xa cười nói: “Có chuyện ta không nói với ngươi, Dịch Vân hẳn là ta dùng thủ đoạn cường bức dụ dỗ hắn gia nhập Thiên Phong học viện. Vốn mục tiêu ghi danh duy nhất của hắn là Kỳ Võ vương gia học viện của ngươi. Haha, trên đường bị ngang ngang cắt đứt!”

“Ngươi nói cái gì?” An Kiệt La nhảy dựng lên.

Trên đấu trường, một thân ảnh chậm rãi đi tới, thu hút ánh mắt mọi người.

Tóc dài đen phát phơ theo gió, thân hình vững chắc, khuôn mặt bình tĩnh lạnh nhạt, thân ảnh hắn vừa xuất hiện chung quanh lập tức vang lên tiếng hoan hô như sấm, từng đợt từng đợt cuộn cuộn, tiếng vỗ tay “Ba ba ba” liên tiếp.

Người thiếu niên này là chuyên gia quật khởi chói sáng nhất Ma Đấu đại hội lần này.

Cơ hồ mỗi tuyển thủ tiến vào bảng tiền mười cường đều không ngoại lệ. Tất cả đều xuất thân từ đại gia tộc, bởi vì chỉ có bọn họ mới có tài nguyên vô hạn và tuyệt đỉnh công pháp trợ giúp phát triển, như thế mới có thể dùng thời gian 20-30 năm trở nên mạnh mẽ.

Mà người thiếu niên này không giống, hẳn không có bối cảnh thâm hậu, không quý tộc không hoàng thất, chỉ lấy thân phận bình dân dựa vào vận khí thần kỳ, thực lực xuất kỳ bất ý một đường đánh bại các cường giả đại gia tộc, đang bước lên sân khấu huy hoàng nhất để quốc.

Hắn quật khởi nhóm lên giấc mộng đẹp nhất trong lòng dân chúng, kích thích nhiệt huyết tiềm ẩn trong sâu nhất con người họ. Bọn họ chờ mong, hy vọng thiếu niên này có thể lại cho bọn hắn kinh hỉ, làm cho giấc mộng bình dân trở thành hiện thực.

Một góc khán phòng, có vài người quen Dịch Vân đang ngồi, Ni Tư, Duy Đa, La Lôi, Ny Khả cùng Tô Ly, tổ hợp kỳ quái, những người cực kỳ xa lạ lại ngồi chung một chỗ, nếu Dịch Vân thấy được hẳn hết sức kinh ngạc.

La Lôi mấy lần đến Thiên Phong học viện tìm Dịch Vân không được, kết quả lại đụng Ny Khả và Tô Ly, mà ngoài dự kiến của Duy Đa, ba nàng vừa gặp như quen từ thuở nào, luôn nói chung một đề tài, có lẽ tính tình gần giống a, nhanh chóng tựa như chị em ruột thịt.

Lấy thân phận thành chủ Đa Ni Tập thành đương nhiên được chỗ ngồi tốt. Không cần xếp hàng, cùng nhau đi lên khu ghế riêng xem trận chung kết.

“Ban đầu ta còn cho rằng Dịch Vân khẳng định không thể tiến vào trăm cường, ngờ đâu lôi đài cao quý nhất để quốc, Long Hồ Diễn Vũ hắn cũng đi lên. Tình hình phát triển đến mức này, lúc trước ai có thể tưởng tượng đến đâu?” Ny Khả nhìn bóng lưng thiếu niên, sâu kín nói.

Nghe tiếng hoan hô xung quanh truyền đến như sóng triều, Tô Ly sợ hãi than: “Quái nhân kia quả thật làm người ta vô cùng kinh ngạc nha, 10 đệ tử dự thi hẳn là người yếu nhất, hiện tại lại vào chung kết, lúc ấy thực lực hẳn mới bốn sao, thành tựu bây giờ, ai đoán được chứ?”

Ánh mắt La Lôi sáng quắc nhìn qua, cũng thở dài: “Trên thực tế, ta lại càng khó tin. Lúc ấy, tên kia chỉ cao đến vai ta, vừa thấy ta lập tức bỏ chạy, làm việc luôn thần thần bí bí, mấy năm sau gặp lại đã đạt tới trình độ hiện nay, ta với tay không tới được rồi, ai !”

Ny Khả và Tô Ly nghe vậy đồng thời gật đầu, đồng dạng cảm thấy Dịch Vân thật sự khó đoán, hẳn trong ẩn tượng và hắn hiện tại hoàn toàn như hai con người tương phản, các nàng đều cảm thấy hắn là hiểu được hắn, rồi một khắc sau lại phát hiện mình sai lầm rồi. Loại cực đoan này chênh lệch quá mức, như sông so với biển, làm các nàng mơ hồ khó chịu, càng phát giác mình không hiểu gì hắn.

Đối với các nàng mà nói, con người Dịch Vân này giống như cái bình kín che đầy tám vãi đen, nắp trong bóng tối, ẩn mình kín kẽ. Tần ra thần thái bí ẩn, nhìn không thấu, để ý thì loạn, lại càng muốn xem tiếp. Xem kỹ rồi, càng muốn biết thêm, đây là thiên tính nữ tử.

Khiến cho các nàng tò mò, lại bị hấp dẫn chính là hai chữ “thần bí” mà Môn La đã nói.

Cái gì là thần bí?

Trong bóng tối, một con heo mà che phủ tầng tầng lớp lớp cũng làm người ta tò mò, để ý, còn quần chi nó là heo, đó là sau này.

Làm cho người ta tò mò, trong lòng rạo rức, nhịn không được muốn tự thân khám phá, chính là có mị lực.

Chỉ cần đủ thần bí, cho dù là heo, cũng là heo có mị lực.

Cho nên, đối với các nàng, còn có số đông người từng tiếp xúc qua Dịch Vân mà nói, hẳn 10 phần hấp dẫn.

Dịch Vân một bước thông thả, dưới chân phát ra thanh âm có quy luật, phối hợp tiếng vỗ tay từ xung quanh truyền đến, thành một khúc nhạc hào hùng.

“Lão đại, người thấy trận đấu này thế nào?” Hắn hỏi thăm.

“Kiếm kỹ không xuất thì hơn 4 thành, không tới 5 thành. Đây là đã tính cái lĩnh vực không biết tên kia rồi, tự người lo lắng đi !”

Với cấp Lục tinh trung giai của hắn thì phần thắng dưới 2 thành, hiện giờ tiếp cận cao giai lĩnh vực lập tức vọt lên 4 thành, biến hóa nhanh như vậy là nhờ rút ngắn chênh lệch giai vị.

“Phải không? Cũng không khác với ta dự đoán nhiều lắm, ta hiểu mà!”

Dịch Vân lạnh nhạt nói.

“Trên thực tế, nhân tố quyết định thắng bại là ở lòng người, người muốn đối phó hãn như thế nào? Là thành viên trong gia tộc Lam Duy Nhĩ hay là Tam ca trên danh nghĩa của người?” Môn La nói ra từng lời thâm thúy.

Lại đi về phía trước vài bước, lời dài gần ngay trước mắt, “Ma Đa? Không giống với Phụ Á, ta không có ấn tượng gì với hãn, nhớ... hình như trước đây hãn từng dùng ánh mắt khinh miệt nhìn ta và mẩu thân, ngôn từ nhục mạ, dù có huyết thống hay không, vẫn là xa lạ, hãn không phải tam ca ta !”

“Tốt lắm! Nhớ lời người vừa nói đó, lấy tâm tình đó mà đối mặt với hãn.”

“Cái gì là tâm tính rõ ràng?”

“Ngoại trừ ràng buộc huyết thống, hãn chính là đối thủ của ta, cũng là địch nhân, không có gì vướng bận cả, việc người phải làm chính là đánh bại hãn !”

Long Hồ Diễn Vũ, sắc mặt chói sáng nhất, Ma Đa đợi thật lâu: “Rốt cuộc cũng tới ngày này, mấy vạn tuyển thủ, tất cả đều không hứng thú, ta hy vọng duy nhất chính là người.”

“Trong suy nghĩ của người, là muốn tự tay đòi lại khuất nhục của Phụ Á và thể diện gia tộc Lam Duy Nhĩ ?”

“Người hiểu được thì tốt, đúng vậy, cho nên kế tiếp ta không lưu thủ, thắng bại trận đấu này sớm rõ ràng, người phải trả giá cho hành động của mình, không thể trốn tránh !”

Trả giá? Gia tộc Lam Duy Nhĩ lại nói chuyện trả giá với hãn? Bọn họ có tư cách này sao?

Cái giá mà ta từng mất đi, bọn họ làm sao bồi thường?

Dịch Vân không đáp, lẳng lặng nhìn hãn, từ khi 6 tuổi hãn lần đầu đối diện Ma Đa. Từng là tam ca, hôm nay là đối thủ, không hề có cảm giác thân tình, nếu có, thì là chiến ý kịch liệt như lửa nóng.

Chung quanh hoan hô như sấm, cơ hồ đều vang lên mỗi một cái tên, Ma Đa nhíu mày cười khê nói: “Thanh âm này, tất cả đều là tên của người, là do chênh lệch thực lực, thắng bại rõ ràng, người là giấc mộng không thực tế, ta sẽ làm cho bọn họ tỉnh dậy!”

Duỗi tay, một trường kiếm quang mang màu vàng hiện ra, đầu khí quán thấu vào thân kiếm, vừa thấy là biết thanh ma binh trong tay Ma Đa là Lôi hệ, bản thân thực lực cường đại, ma binh cực phẩm, thắng lợi của hãn đã là tuyệt đối.

Dịch Vân liếc mắt liền nhận ra, khóe miệng hơi cong lên, lẩm bẩm: “Ma binh Kinh Lôi? Trùng hợp buồn cười. Ông trời tựa hồ ở bên ta nha, phần thắng lại tăng lên một thành, coi như 5-5 đi!”

Âm thanh từ trạm gác vang lên, trận chung kết chính thức bắt đầu.

278. Chương 279: Thực Lực Chân Chính

Quyết đấu bắt đầu....

Sắc mặt của Ma Đa trở nên trầm tĩnh và lạnh tanh, với sự chênh lệch tuyệt đối về thực lực, trận đấu này vốn dĩ là hãn chắc chắn sẽ thắng, thế nhưng tên đối thủ vốn dĩ có quá nhiều “điểm yếu” này lại có thể lấy yếu thắng mạnh. Đám người Dịch Á, Cổ Lan, Mễ Mễ Lộ không ai không phải là cường giả mạnh hơn hãn nhiều, nhưng trước sau đều thất bại trong tay hãn, chỉ là một kẻ có thực lực thấp kém, nhưng với những kết quả khó lường mà y tạo ra thế này khiến hãn không dám có chút khinh thường.

Trận đấu này có quan hệ đến đại kế trăm năm, hưng vinh ngàn năm của Lam Duy Nhĩ gia tộc, giống như tác chiến trên chiến trường vậy, quá trình diễn ra thế nào thì tùy, nhưng kết quả là chỉ được thắng, không được thua, đây là điều mà Bá Nạp Đốn và Mặc Tây luôn nhắc nhở hãn!

Bại? Thật đúng là nói đùa, từ khi Long Hồ Diễn Vũ trường bắt đầu, sau một hồi quan sát đối thủ, hắn biết chắc chắn là mình sẽ thắng rồi, chỉ là bất quá hắn vẫn dốc hết toàn lực, bởi vì trận chiến lần này, hắn còn có một chuyện quan trọng cần phải hoàn tất.

Đấu khí màu vàng sậm bắt đầu bốc lên, hồ quang điện xèn xẹt xoay vòng, chỉ trong nháy mắt đã bao phủ toàn thân của Ma Đa, thanh ma binh trên tay cũng bắt đầu phát ra quang mang màu vàng thẫm chói mắt, đấu khí uy áp cường đại từ trong cơ thể phát ra, từ từ bao trùm của đài thi đấu, tuy hắn vẫn chưa chính thức ra tay, nhưng uy thế cường đại quả thực khiến người ta phải kinh sợ, khán giả cũng nín thở theo dõi.

Long Hồ Diễn Vũ là võ đài nổi tiếng nhất của Kỳ Vũ đế quốc, chỉ có cường giả chân chính mới có tư cách lên đài. Biểu hiện của Ma Đa lúc này, với đấu khí uy thế bá đạo cương mãnh khiến ngay cả những khán giả bên ngoài sân thi đấu cũng phải cảm thấy run sợ, điều đó đã quá đủ để chứng minh hắn có tư cách được đứng trên võ đài này..

Nếu nói vậy, thì người còn lại hắn cũng có tư cách được đứng trên lôi đài tối cao của đế quốc hay sao?

Tất cả mọi người đều muốn biết.

Thùng thùng thùng.....

Quá trình ngưng tụ đấu khí của Ma Đa vừa mới hoàn tất, trong lúc hắn vẫn còn chưa ra tay thì Dịch Vân đã ra tay trước, quang mang xanh đỏ hai màu ở xung quanh bùng sáng, mười cái Hỏa Viêm Thuẫn, mười cái Hàn Băng Thuẫn chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện, lấy Ma Đa làm trung tâm, bốn phương tám hướng đều đã bị vây chặt, mọi con đường đều đã bị phong tỏa.

Mười cái song hệ ma thuẫn này không phải là ma pháp thuẫn bình thường, tất cả đều do hai loại hình thái thủy hỏa chồng chất dung hợp thành một khối, tận dụng ưu thế của ma pháp tương khắc khiến khả năng phòng ngự tăng lên mấy lần, Ma Đa nếu thực sự muốn từ bên trong đột phá tầng phòng ngự này cũng phải mất rất nhiều công sức.

Dụng ý của Dịch Vân rất đơn giản, đây cũng là chiến pháp tiêu chuẩn mà bình thường các những người tu luyện ma pháp thường áp dụng để chiến đấu với các võ giả, chính là mở rộng khoảng cách của song phương để kéo dài thời gian cho việc chuẩn bị ma pháp . Tuy nói là như vậy, nhưng nếu giống như hắn ngay từ đầu đã sử dụng ma pháp hộ thuẫn để phòng ngự, không hề tận dụng thời gian để thi triển ma pháp có tính công kích quả thực rất hiếm thấy.

“Hừ, ma pháp thuẫn? Không ngờ hắn lại áp dụng loại chiến thuật tiêu cực như vậy, chẳng phải là gián tiếp chịu thua trong trận quyết đấu rồi hay sao ? Người đánh giá bản thân quá cao rồi đấy, tưởng rằng sử dụng ma pháp hộ thuẫn do thủy hỏa chất chồng dung hợp thành là có thể vây khốn được ta sao? Xem chiêu!” Ma Đa cười lạnh , mạnh mẽ truyền đấu khí vào trong ma binh, thân thể hắn khẽ xoay chuyển tạo thành một động tác chém ngang, một đạo kiếm quang hình bán nguyệt dài khoảng mười thước mạnh mẽ bắn ra xa.

Đối với một võ giả mà nói, giá trị của một thanh ma binh cao giai có cùng thuộc tính với bản thân là không thể đo lường, thanh ma binh trong tay Ma Đa, có tên là ” Kinh Lôi”, tuy chỉ là nhị phẩm cao giai, nhưng lại là một thanh ma binh lôi thuộc tính có thể phát huy hoàn toàn đặc tính của Cuồng Lôi Bá Quyết của Lam Duy Nhĩ gia tộc , chỉ cần còn nằm trong tay của Ma Đa, uy năng vô hạn do nó sản sinh tương đương với tam phẩm ma binh.

Thực lực xấp xỉ thất tinh, ma binh tiếp cận tới tam phẩm khiến uy lực của một kích này như được nhân lên mấy lần, có thể nói là bá đạo cương mãnh đến cùng cực!

Bình bình bình bình bình bình bình.....

Trong chớp mắt, nhất kiếm này nhanh chóng cắt hai mươi cự hình thủy hỏa ma pháp thuẫn chất chồng dung hợp với nhau thành hai nửa, kiếm quang phát tán ra từng trận hồ quang điện này chỉ thoáng bị cản lại, sau đó tốc độ của nó lại càng nhanh hơn mạnh mẽ bắn về phía Dịch Vân, mục tiêu của nó vô cùng xảo trá : vùng eo của Dịch Vân.

Dịch Vân bây giờ chỉ có thể cương ngạnh chống đỡ, hoặc là nhảy lên trên để tránh né, hoặc là nằm rạp xuống đất , lựa chọn nào cũng đều cắt đứt quá trình tích lũy ma lực của hắn, làm giảm tốc độ phóng ra ma

pháp, Ma Đa đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, thân hình hắn giống như viên đạn pháo rời khỏi nòng bắn theo phía sau của kiếm mang.

” Một kiếm phá hủy hoàn toàn hai mươi cái ma pháp hộ thuẫn, để xem tốc độ thi triển ma pháp của tiểu tử ngươi còn nhanh được như thế nữa không ? Trận đấu này không cần phải xem nữa, Ma Đa nhất định chiến thắng rồi!” Mặc Tây vui vẻ đáp.

” Theo những gì đang diễn ra thì không thể sai được ! Từ những trận đấu trước đó, những gì mà thiếu niên đó biểu hiện đều khiến cho người ta phải kinh ngạc, bởi vì đối thủ của hắn không có cách nào tiếp cận được hắn, mới để cho hắn có cơ hội phát động đại hình ma pháp . Ma Đa tự nhiên sẽ không phạm phải sai lầm như vậy, với sự chênh lệch về thực lực rõ ràng trước mặt, hắn hoàn toàn đã không còn cơ hội giành chiến thắng!” Bá Nạp Đồn mặt không đổi sắc nói.

“Thắng thì chắc chắn là thắng rồi, nhưng thưa phụ thân, người thực sự muốn Ma Đa làm như vậy? Con sợ sợ rằng sau chuyện này Mễ Nặc sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu. ”

” Mọi chuyện đều được chiếu theo quy định của đại hội, cho dù hắn có muốn làm khó cũng không có bằng cớ, cửu tinh cường giả thì thế nào, gia tộc Lam Duy Nhĩ lại dễ bị chèn ép đến thế sao? Cùng lắm chỉ là mấy lời không hay ho, giải quyết cũng không có gì khó khăn , vì lợi ích của gia tộc , chuyện này không làm không xong! Còn nữa, ngậm miệng của ngươi lại, việc này không được phép nói ra, cứ từ từ chờ xem kết quả đi.

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Kiểm mang cự đại có hình chữ nhật nhăm vào ngang eo Dịch Vân chém đến, điện hồ quang màu vàng lập lòe phát ra những tiếng xoẹt xoẹt , uy thế cực kỳ mãnh liệt. Dịch Vân tự biết tuyệt đối không thể nghênh đỡ, mũi chân bật mạnh phóng lên cao, vừa khéo thoát được thế công của đạo kiếm mang này.

” Phản ứng của ngươi cũng nằm trong dự đoán của ta, dù sao cũng có thể phá vỡ tiết tất thi triển ma pháp của nhà ngươi, khoảng cách hơn mười thước đối với ta mà nói cũng chỉ là một cái chớp mắt, trận đấu đã chấm dứt!” Trong lòng Ma Đa cười lạnh, chỉ cần một kích là đủ, tất cả đều nằm trong tính toán của hắn, hắn chỉ cảm thấy đối thủ lần này thật chẳng có tích sự gì cả, hắn thực sự đã quá đề cao y, nhưng cũng không vì thắng lợi quá dễ dàng khiến y mất đi cảm giác cao hứng.

Mạnh mẽ gia tăng tốc độ của bản thân đến mức cao nhất, Ma Đa nhanh chóng bắn về phía Dịch Vân vẫn còn đang trong không trung, tốc độ của bản thân ra sao, hắn là người rõ ràng nhất, cũng vô cùng tin tưởng vào nó, khi hai chân đối phương vừa chạm đất, thanh kiếm trong tay hắn có thể sướng khoái uống máu của đối phương, kết quả này đã không thể thay đổi.

Đúng vào lúc đó, trong lòng hắn đột nhiên phát sinh cảnh giác , những tiếng kêu xé gió liên tiếp truyền đến. Vừa quay đầu lại nhìn, hai mươi cái ma pháp thuẫn vừa bị một kiếm của hắn chém thành hai đoạn không những không hề biến mất, ngược lại còn từ phía sau nhanh chóng bắn về phía hắn . Cơ hồ vào cùng một lúc, bốn mươi mảnh còn sót lại của hai mươi cái ma pháp thuẫn tựa như những tấm thiết phiến (mảnh sắt) sắt, với thế hợp kích , tất cả ầm ầm bắn phá trực tiếp tới tất cả những điểm đã được ngắm sẵn trên cơ thể của Ma Đa.

” Ma pháp thuẫn đã bị phá vỡ rồi mà? Sau vẫn còn tồn tại được chứ? Chuyện này rốt cuộc là sao?” Tình cảnh không được báo trước cùng với thế công bất ngờ chưa từng thấy khiến Ma Đa ngẩn người một lúc.

Ma pháp vi không (Phép không chế từng phần tử của ma pháp, dân game gọi là micro control) Trong lòng hắn đột nhiên hiện lên mấy chữ này.

Trong căn phòng đã được bao sẵn (giống phòng VIP), A Khắc Tây nhìn biến hóa ở giữa sân, kinh ngạc nói: “Dùng ma pháp thuẫn để công kích? Đây là chiến pháp gì, thật sự khó mà tưởng được khi một tên tiểu tử lại có thể nghĩ ra điều này.”

Về mặt của Tạp Lỗ Tư đầy vui vẻ, lão cười to: ” Ha ha ha, đầu chỉ có người chưa thấy qua, ta cũng không nhớ ra ta đã giết được bao nhiêu ma pháp cường giả, không có năm ngàn cũng phải được ba ngàn, nhưng cũng chưa từng thấy qua người có suy nghĩ độc đáo như y, cho nên mới nói y là kẻ rất thú vị, ha ha ha.”

Hừ một tiếng , A Khắc Tây cũng không cho là đúng nói: ” Loại chiến pháp này xem thì còn được chứ dùng thì không được, nếu đã có kỹ năng ma pháp vi không, y hẳn là đạt tới một trình độ cao trong phương diện

không chế ma pháp, không ngờ lại đi dùng cái cách ngu ngốc lấy ma pháp thuận để công kích. Thực là được không bằng mất, đúng là một chiêu thức đẹp đẽ nhưng vô dụng.”

” Loại chiến pháp này đối với người và ta mà nói đương nhiên không hề có tác dụng, cho dù có đứng yên một chỗ cũng không có chuyện gì xảy ra, nhưng nếu áp dụng trong các trận đối chiến dưới cấp bậc thất tinh, nó lại phát huy tác dụng rất lớn. Đúng là rất có sáng tạo, có thể nghĩ tới những điều người khác chưa từng nghĩ, làm những điều mà người khác chưa từng làm, đây là mới là giá trị chân chính của hắc! Y có khả năng như vậy khiến ta cảm thấy rất vui, ha ha ha.”

A Khắc Tây nói với vẻ trầm ngâm: ” Nghe người nói vậy ta cũng cảm thấy có lý, ma pháp vi không thuộc loại kỹ năng ma pháp tương đối cao cấp, bình thường muốn sử dụng kỹ năng này ít nhất phải trên cửu tinh pháp tôn mới có thể sử dụng được, yêu cầu về mặt tinh thần lực cũng tương đối lớn, với trình độ của tên tiểu tử này mà xét, có thể đạt tới trình độ vi không đã là rất khó rồi , với những ma pháp càng cao cấp hơn thì hắc cũng khó lòng mà không chế được.”

“Mặt khác, thực lực của Tập Lý Tập rõ ràng cao hơn hắc rất nhiều, cũng có thể thi triển loại ma pháp vi không này, nhưng độ chuẩn xác so ra vẫn còn kém hơn những gì mà y đang thể hiện , nếu ta đoán không sai thì tinh thần lực của y hẳn là đạt tới trình độ thiên phẩm tinh thần lực cực kỳ hiếm có phải không?”

” Quả không thẹn với pháp danh ‘ Pháp Ma’ của người, chỉ lộ ra chút thủ đoạn nhỏ mà người cũng nhìn ra được con bài tẩy mà y vẫn cất giấu kỹ, người đã đúng rồi, chính là thiên phẩm tinh thần lực.

“Ai, đến ngay cả loại tư chất như vậy mà hắc cũng có . Ta thừa nhận, hắc không hề thua kém bao nhiêu so với Tập Lý Tập, hai người này là hai người có tiềm chất nhất mà ta từng thấy trong hơn ngàn năm qua, thành tựu sau này không hạn lượng!”

Ma pháp thuận do thủy hỏa hai nguyên tố hình thành, dưới lực ngưng tụ cao, độ cứng rắn còn vượt xa cương thiết, cho dù là Ma Đa, nếu như bị những mảnh vỡ của hai mươi ma pháp thuận này bắn trúng, tuyệt đối không thể nào bình yên vô sự.

” Chết tiệt! Nguyên lai lúc đầu y lại chọn biện pháp tiêu cực sử dụng ma pháp thuận là vì dụng ý này? Đây mới là nước cờ chân chính của hắc!” Ma Đa điên cuồng gầm lên, để một đối thủ có thực lực thua kém mình không biết bao nhiêu tính kế khiến hắc có cảm giác muốn phát điên.

Dưới ma lực vi không của Dịch Vân, những mảnh vỡ của ma thuận tàn khối liên tiếp bắn tới, trong nháy mắt, Ma Đa đã không còn biện pháp khác, y chỉ có thể xoay người giờ kiếm chống đỡ, bốn mươi đạo công kích tuy nhiều, nhưng nếu hắc muốn phá giải cũng chỉ là chuyện trong chớp mắt, nên y cũng không đặt nặng trong lòng.

Bỗng dưng, những ngọn lửa thiêu đốt dữ dội bùng lên, từng đạo lam quang xanh đậm lạnh lẽo lên, mười tám con viêm bảo cùng mười tám đạo xà hình thủy thương đột nhiên hiện ra, so với ma pháp công thể bình thường hoàn toàn có điểm khác biệt, xà kích thủy thương không công kích ngay mà xoay chuyển xung quanh giống như những con rồng xanh đeo bám xung quanh những con viêm bảo còn bốc lửa hùng hực, nhiệt lực nóng bỏng cùng khí tức băng hàn kết hợp thành một khối . Chỉ trong chớp mắt, nương theo thể xoay quanh của thủy thương, mười tám con viêm bảo rất lớn phóng vọt tới trước , lao về phía Ma Đa.

Viêm Bảo Chiêu Lai, Thủy Thương Xà Kích, Ma Thuận Tàn Khối, tam phương phối hợp công kích một cách liên mạch không chút sơ hở, khiến Ma Đa giờ có muốn trốn tránh cũng không được!

” Chết tiệt! Hắc rốt cuộc đã đạt tới trình độ nào đây? Phải tự thân thể hội mới cảm nhận được cảm giác hoảng sợ của Dịch Á và Cổ Lan khi cùng hắc đối chiến. Chỉ trong thời gian ngắn như vậy lại có thể thuận phát xuất ra nhiều đạo ma pháp như vậy, tốc độ thi pháp của hắc thực sự quá nhanh rồi , thật không bình thường chút nào!” Sau một hồi kinh ngạc, Ma Đa đã lập tức tỉnh táo lại, tuy vậy về mặt đã không còn có vẻ dễ dàng như trước nữa.

Trên khán đài dành cho khách quý, pháp thánh An Đức Lôi của Bối Mông Đặc đế quốc trợn trừng cả hai mắt ,về mặt phản kích không cách nào kiềm chế nói: ” Như vậy cũng được sao! Song hệ ma pháp lại có thể phối hợp hoàn mỹ không chút sơ hở, đúng là không biết phải nói gì!”

Khẽ gật đầu, Kiệt Mễ Đạt cũng nói: ” Quả thật, loại vận dụng ma pháp như vậy đã phá vỡ những tư tưởng

cổ hữu, khiến cho tất cả các song hệ thể chất tu giả sau này tìm được một phương hướng tu luyện hoàn toàn mới. Nói mới nhó, An Đức Lôi, lão chẳng phải là song hệ ma pháp tu giả hay sao? Sau khi xem được trận đối chiến như vậy, thu hoạch của người so với ta và Mã Đốn khẳng định còn nhiều hơn.”

An Đức Lôi khó nén được cảm giác hưng phấn nói: ” Đúng vậy, ta đồng thời tu luyện hai hệ : địa hệ và lôi hệ. Trước kia, ta chưa bao giờ nghĩ tới có thể phối hợp ma pháp hai hệ như vậy để xuất chiêu, nên khi tác chiến đều chỉ sử dụng duy nhất một hệ, bình thường chủ yếu vẫn sử dụng ma pháp địa hệ là chính, sau ngày hôm nay, ta nhất định phải bế quan một thời gian, từ từ nghiên cứu phương pháp phối hợp sử dụng ma pháp lưỡng hệ mới được.”

Tất cả các cư dân của Bối Mông Đặc đế quốc đều biết tên tuổi của An Đức Lôi, lão là tinh vực pháp thánh đồng tu song hệ ma pháp lôi hệ và địa hệ, trong đó, lão chỉ có địa hệ mới đạt tới tinh vực chi cảnh, còn lôi hệ vẫn còn thua xa, tới thất tinh lĩnh vực liền không thể có chút tiến triển, so với Dịch Vân có thể đồng tu hai hệ đạt tới cùng một vị giai lại có chút khác biệt.

Thật ra thì trên khắp đại lục, những người sở hữu song hệ thể chất đều gặp phải vấn đề chênh lệch vị giai giữa hai hệ, tinh cấp vị giai càng cao, sự chênh lệch giữa hai hệ càng lớn, có thể chứng kiến tình trạng hai hệ có cùng giai vị cực hiếm, chính vì như thế , nên lão mới cảm thấy hứng thú với Dịch Vân, không ngại vượt ngàn dặm tới để xem hắn.

Xoẹt xoẹt xoẹt...;

Ma Đa điên cuồng vận dụng đấu khí Cuồng Lôi Bá Quyết, nhanh như chớp bổ ra hơn một trăm kiếm bao trùm cả bốn phương tám hướng để đáp lại công thế ồ ạt ở xung quanh. Hơn một trăm đạo kiếm quang lóe lên sắc vàng rực rỡ điên cuồng bắn ra, kiếm uy mãnh liệt như che mờ cả bầu trời, quang mang chói mắt lấp lòe, chỉ trong giây lát đã phá tan công thế do thủy hỏa ma pháp phóng tới, biến chúng trở thành những hạt nguyên tố thủy hỏa cơ bản.

Nguy cơ đã được hóa giải, không còn gì có thể uy hiếp bản thân. Dịch Vân cũng chỉ cách hắn mười thước, Ma Đa tuyệt đối sẽ không cho đối thủ cơ hội hít thở một cách thoải mái, lúc hắn đang muốn lao tới gần, dị biến lại tiếp tục phát sinh.

Dịch Vân vẫn đứng yên một chỗ, hai tay từ từ chậm rãi đặt phía trước người, đột nhiên, tinh hỏa đầy trời cuộn cuộn ập xuống khiến nhiệt độ không khí điên cuồng gia tăng, một con, hai con, ba con..mười tám con viêm long khổng lồ vọt ra, xoay quanh phía trước người của Dịch Vân, nhất thời đảm bảo sự chênh lệch khoảng cách giữa hai bên, ngăn cản sự tiếp cận của Ma Đa.

Lục tinh ma pháp, Lục Long Viêm Vũ, tam đạo cùng xuất!

Cùng lúc đó, sáu khóa hàn băng cầu lạnh leo bổng dừng bắn ra và xoay chuyển với tốc độ rất cao, khiến thủy nguyên tố trong không khí điên cuồng ngưng tụ, nhiệt độ không khí cũng vì thế mà giảm mạnh mang theo khí tức băng hàn lâm liệt.

Ngũ tinh ma pháp, Băng Chi Bào Hao, sáu đạo cùng phát!

Băng cầu lạnh leo bắn tới, liệt hỏa viêm long triển bao bọc xung quanh, sau khóa băng cầu, mười tám con viêm long, tất cả được phân chia đồng đều, cứ ba con viêm long lại bám theo một khóa băng cầu đang xoay trong như con vù . Thủy cùng hòa dung hợp, hỏa diễm cùng hàn băng kết hợp, song thuộc tính tương khắc nhưng uy năng không hề giảm dù chỉ nửa phần, ngược lại còn tăng thêm mấy lần, sự kết hợp quý dị giữa hai pháp tướng của song hệ ma pháp, sáu đạo công thế, chẳng phân biệt trước sau, tựa như đồng thời, cùng nhau điên cuồng bổ về phía Ma Đa.

Công thế còn chưa tới mà uy áp đã vỗ vào mặt, Ma Đa giờ kiếm nghênh tiếp, sắc mặt trở nên ngưng trọng hiếm thấy. Từ khi cử hành Ma Đấu Đại Hội đến nay, về mặt của hắn chưa lúc nào như bây giờ: “Song hệ ma pháp kết hợp đến hoàn mỹ, uy năng gia tăng khó lường, dù đã vận phân cần thận, không hề nương tay lưu thủ, nhưng lại vẫn để y có cơ hội thuận lợi thi triển ma pháp...Cổ Lan nói thực không sai, song thuộc tính kết hợp thi triển , uy năng quả thực không cách nào dự đoán được, đối thủ quả thực vô cùng đáng sợ!”

Trên khán đài, Mặc Tây ngậy người theo dõi trận chiến, thực lực của Ma Đa đã tiếp cận thất tinh, tuy vậy chỉ được một lúc đã bị ép vào thế yếu buộc phải phòng ngự, bị mất hoàn toàn quyền chủ động trong cuộc

chiến, thật không biết phải nói gì!

Có đầy đủ thực lực để đối kháng lại Ma Đa, còn ép nó rơi vào hạ phong, vậy thiếu niên này...

Bá Nạp Đồn chau mày, khẽ nói: "Quả nhiên là như vậy! Cái gì mà vận khí, vũ vận, tất cả đều là rắm thối, thiếu niên đó có thể một đường thẳng tiến vào tới đây, không phải dựa vào vận khí, mà vì hắn có thực lực chân chính!"

279. Chương 280: Đó Là Dấu Tích Của Thần

Chín đạo ma pháp được liên tục phát ra, ba đạo hỏa hệ, sáu đạo thủy hệ, kết hợp thuộc tính tương khắc với nhau tạo thành một sự phối hợp hoàn mỹ.

Sóng nhiệt dữ dội bốc cháy, khí lạnh ngưng tụ thành lớp sương trắng. Vốn là hai chủng loại cực đoan đối chọi gay gắt, nhưng lúc này lại kết hợp làm một, tương hỗ lẫn nhau công tới. Ma Đa bị hai cổ khí áp hoàn toàn đối nghịch giáp công, biến hóa kịch liệt từ cực lạnh sang cực nóng và ngược lại khiến hắn giống như đồng thời ở giữa huyền băng và liệt hỏa, loại cảm giác quỷ dị cực đoan thể này nếu không phải là tự thân trải qua thì không thể nào cảm giác được.

Không gian này giống như được bố trí cho riêng hắn, hàn nhiệt cứ cuộn cuộn công tới, cuồng lôi đầu khí hộ thể cũng không giúp hắn ngừng được cảm giác quái dị, khiến hắn không áp chế được sự khó chịu suốt chút nữa thì thổ huyết. Mười tám con viêm long phân làm sáu tổ, bám quanh từng băng cầu to lớn từ bốn phía hợp công đã loại bỏ hoàn toàn khả năng trốn tránh, cũng ép cho Ma Đa không còn đường lui, buộc hắn phải chính diện ngạnh tiếp.

Ma Đa trước trận đấu khó mà đoán được, bản thân lại bị người ta ép đến vào cục diện hoàn toàn bị động như vậy, quyền chủ động tuột khỏi tay hắn.

Khố Đặc nhìn tình hình trận đấu lúc này, vẻ mặt trở nên vô cùng trầm trọng, nói: "Hóa ra thực lực của y lại cường đại đến mức như vậy, có thể chỉ trong một lúc chèn ép Ma Đa phải liên tục thối lui, còn có thể dồn hắn vào cảnh chỉ thủ không công, ngay cả đám huyết kế đệ tử chúng ta cũng khó mà làm được..... »

"Từ trước tới nay, ta vẫn luôn cho rằng hắn là một kẻ có thực lực, nhưng cũng không thể tiến vào vòng quyết đấu của Long Hồ Diễn Vũ đại hội, hôm nay ta mới phát hiện ta đã hoàn toàn sai lầm. Nếu bây giờ ta và Ma Đa đổi vị trí cho nhau, để ta lên trên sân đấu, ta cũng không chút nắm chắc có thể đánh bại được hắn."

Khố Đặc là trực hệ đệ tử của Khái Mễ Đề gia tộc, nguyên là một trong tứ đại huyết kế cường giả của đại hội lần này, nhưng trước đó vài trận, y đã bại trong tay của Ma Đa.

Hừ một tiếng, Phụ Á không cho là đúng: "Khố Đặc, thể công lần này tuy quả thực là bất phàm, nhưng ta dám đảm bảo Ma Đa tam ca nhất định có thể phá giải, đều là người tu luyện huyết kế công pháp, chắc hắn cũng không thể làm khó được ngươi chứ!"

Khẽ lắc đầu, Khố Đặc nói: "Tuy ta có biện pháp phá giải chín đạo ma pháp liên hoàn công kích này, nhưng ta không tự tin có thể ứng phó được thể công tiếp theo của hắn. Nếu như hắn lần nào cũng như vậy, điên cuồng sử dụng thủy hỏa ma pháp liên hoàn công phá, hai loại năng lượng cực đoan này vốn dĩ rất dễ bùng nổ, nhưng lại có thể hỗ trợ gia tăng uy thế cho nhau như vậy thực quá mức quỷ dị, lại đeo bám rất khó chịu, ta tự hỏi bản thân cũng thấy khó mà chống đỡ. Nghĩ đến hai vị đồng học của Mã Đình và Tát Ma gia tộc, ắt hẳn cũng không khác nhiều lắm."

Dừng một lúc, Khố Đặc trầm giọng nói: "Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng thiếu niên tên Dịch Vân kia, có thể thẳng tiến vào tới đây không phải dựa vào vận khí; trước vòng bách cường chiến thắng một mạch, sau đó còn đánh bại Cổ Lan, điều này có lẽ là đương nhiên, bởi vì với thực lực chân chính của hắn chắc chắn đủ bài danh ở vị trí thứ hai trong Ma Đấu Đại Hội, cũng chỉ có Ma Đa mới có thể thắng được hắn, mà hắn cũng tuyệt đối có tư cách được đứng trên lôi đài của Long Hồ Diễn Vũ đại hội, đây là kết luận của ta!"

Dịch Vân âm thầm bóp vỡ hai khóa Xích Luyện Hỏa Tinh và hai khóa Băng Phách Vân Miếu, ma lực của hai hệ không còn lại bao nhiêu, chỉ trong nháy mắt được nạp đầy, phát ra công thể liên hoàn khiến cho

người ta phải sợ hãi, thuận lợi ngăn cản công kích của Ma Đa, nhưng hắn cũng không thoải mái chút nào, ” trận đấu cũng chỉ vừa mới bắt đầu, chỉ hai lần giao phong ngắn ngủi, phải dùng hết sạch ma lực của hai hệ mới có thể ngăn cản Ma Đa tiếp cận hắn, y không hổ là vương giả của Ma Đấu Đại Hội lần này, thực lực không ngờ lại cường hãn đến vậy.

Thông qua những trận đấu lần trước, hắn sớm đã ước lượng được đại khái thực lực của Ma Đa, nhưng khi bản thân hắn chân chính quyết đấu với Ma Đa, hắn mới biết được trình độ thâm sâu của Ma Đa như thế nào, y đã đạt tới gần thất tinh, nói không ngoa thì Ma Đa cường hãn hơn đám Cổ Lan và Mễ Mễ Lộ rất nhiều, điều này đương nhiên không cần nghi ngờ.

“Hống!”

Gầm lên một tiếng lớn, Ma Đa lúc này đã không hề lưu lại lực lượng, hắn không tiếc hao tổn Cuồng Lôi Đấu Khí điên cuồng chém ra, đột nhiên, đấu khí của Cuồng Lôi Bá Quyết đại thịnh, chỉ trong nháy mắt ảo hóa ra kiếm ảnh đầy trời, từng tầng do hàng lớp lớp liểu quang, đan xen chặt chẽ hình thành nên một lớp kiếm võng (lưới kiếm), tất cả chém về phía mười tám con viêm long và sáu khẩu băng cầu có đường kính lên đến năm thước đang quay tròn bắn tới.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm

Hoa lửa cùng những mảnh băng vụn bắn tung tóe khắp nơi dưới một kích không hề lưu thủ . Một kích này hoàn toàn trấn áp tất cả viêm long băng cầu đang oanh kích tới, sự chênh lệch giữa tinh cấp vị giai, thực lực mạnh yếu thế nào, lần giao phong này đã bộc lộ ra hoàn toàn, hắn đích thực mạnh hơn Dịch Vân rất nhiều.

Chỉ một đòn công kích đã phá trừ toàn bộ uy hiếp của song hệ ma pháp, nhưng Ma Đa không hề có chút vui sướng, mà y càng ngưng trọng chờ đợi, thông qua lần giao phong vừa rồi y đã biết được sự đáng sợ của đối thủ, thực lực chỉ là điều thứ yếu, đáng sợ nhất là cảm giác quỷ dị, đeo bám không buông, lại không thể nắm bắt. Từ lúc khai chiến tới nay, đủ loại công thể ma pháp được xuất ra, tất cả đều chưa từng thấy qua, uy năng cũng lại càng thần kỳ cường đại, y càng đánh lại càng kinh hãi, nên bản thân y cũng không muốn để cho đối phương dù chỉ một chút cơ hội để xoay chuyển tình thế.

Thất bại của Phụ Á, Cổ Lan, Mễ Mễ Lộ là chân chân thực thực, hắn thực sự mạnh hơn bọn họ rất nhiều, những thuyết pháp về vận khí may mắn của đối thủ mà hắn đã từng được nghe qua, vào giờ phút này đã bị Ma Đa bỏ ngoài tai, hay nói khác Ma Đa đã chân chính thừa nhận thực lực của đối thủ.

Cùng lúc đó, hồng lam quang mang lóe lên, lại là mười hai con viêm báo cùng hai mươi tư đạo thủy thương xà kích đột nhiên hình thành, khí tức do hàn nhiệt tương giao, tạo thành uy áp mãnh liệt, xà kích thủy thương uốn lượn xoay vòng, viêm báo nhảy vọt lên không, cảnh trí tương đồng mang theo công thể cường đại, lại cuốn tới Ma Đa.

Hàn mang trong mắt Ma Đa lóe lên, tốc độ thi phóng ma pháp của đối phương thực sự nhanh đến dị thường, tốc độ so với các cao giai giáo sư thất tinh, bát tinh trong học viện càng hơn xa, là điều mà bình sinh hắn mới thấy, sự chênh lệch về thực lực không ngờ lại có thể được bổ khuyết bằng tốc độ cực nhanh. Hắn lại càng kinh ngạc hơn khi phát hiện tên thiếu niên đang đứng đó có cùng vị giai lực lượng với hắn, đều là trung giai lĩnh vực, đỉnh phong thực lực, hắn rốt cục đã hạ quyết tâm.

Trong khoảnh khắc, đấu khí uy áp khổng lồ cuồng bạo hiện ra, hoàng mang (quang mang màu vàng) trên “ Kinh Lôi ” ma binh lóe sáng, quanh thân Ma Đa nhanh chóng được bao bọc bởi vô số điện hồ quang lập lòe. Kim hoàng đấu khí quang vịnh (vùng sáng đấu khí màu vàng kim) chói mắt lóe lên rực rỡ, một đạo kiếm mang uy mãnh hình bán nguyệt bắn ra tạo thành hình chữ nhật, lôi điện điên cuồng chớp giạt, điện hồ quang giăng quanh thân, lôi điện hình cung tròn bố trí với mật độ dày đặc trên kiếm quang giống như một tấm lưới lớn tạo thành một vùng khí lưu mãnh liệt có hấp lực cường đại, hút hết mọi vật thể xung quanh về phía trung tâm.

Lam Duy Nhĩ gia tộc, Cuồng Lôi Bá Quyết - tuyệt chiêu lực tinh kiếm kỹ “ Hồi Quang Lôi Trảm ” !

Xì xầm

Tất cả các khán giả trong hiện trường lập tức bàn tán tạo thành những tiếng ầm ĩ như sấm vang, quang mang màu hoàng kim chói mắt, lưới điện rực rỡ mang theo uy thế của lôi điện, từ lúc bắt đầu đại hội đến giờ, Ma Đa chưa bao giờ sử ra tuyệt chiêu như vậy. Uy thế cường mãnh lẫn liệt, kiếm uy kích động mệnh môn, kiếm kỹ trong Cuồng Lôi Bá Quyết không ngờ lại có uy lực cường hãn như vậy, đến ngay cả những khán giả ở bên ngoài sân đấu rõ ràng cũng có thể cảm nhận được cường thế không thể chống đỡ.

Thân hình của thiếu niên tóc đen cũng lay động mãnh liệt, giống như bị hấp lực (lực hút) của điện vồng (lưới điện) hút về phía nó, tình thế tương đối nguy cấp.

Gần như tất cả các bình dân theo dõi trận đấu đều cầu mong Dịch Vân có thể duy trì được thêm một lúc nữa. Đương nhiên, bọn họ chỉ hy vọng hắn có thể có biểu hiện tốt, chứ không hy vọng nhiều khả năng hắn thắng trận, bởi vì điều này rõ ràng là không thực tế. Họ chỉ hy vọng hắn có thể chống đỡ thêm một lúc, ít nhất cũng không thể để Ma Đa có thể chiến thắng dễ dàng. Nhìn thấy Dịch Vân, họ cảm thấy như bản thân đang sống trong một giấc mộng, là một giấc mộng đẹp, nên không ai không hy vọng dừng tỉnh mộng quá nhanh.

” Đối mặt với đối thủ gần như chỉ có thực lực trung giai, Ma Đa lại sử ra Hồi Quang Lôi Trảm sao? Thật không biết phải nói sao nữa”. Mặc Tây nhìn tình hình trong sân đấu mà kinh hãi nói.

” Lựa chọn rất chính xác! Thiếu niên kia thật sự rất khó nắm bắt, chỉ cần thời gian trận đấu kéo dài thêm chút, rất khó bảo đảm y có tạo ra những biểu hiện ngoài ý muốn nào nữa không, phải cắt đứt mọi cơ hội nghịch chuyển của đối phương, nhanh chóng kết thúc trận quyết đấu này mới là cách làm sáng suốt nhất!”

Bá Nạp Đồn nhận ra được phán đoán của Ma Đa, trên chiến trường, chỉ có hai kết cục: hoặc sống hoặc chết, nếu muốn sống thì không thể để đối phương phát huy hết toàn bộ thực lực, tốc chiến tốc thắng mới là lựa chọn chính xác, nếu đối lại là lão, lão cũng nhất định làm như vậy.

Hồi Quang Lôi Trảm là một kiếm kỹ của một trong ba thức tuyệt chiêu kiếm trong bộ Cuồng Lôi Bá Quyết của Lam Duy Nhĩ gia tộc, lần lượt là Cửu Tinh Nhất Kỹ, Thất Tinh Kiếm Kỹ và Lục tinh Kiếm Kỹ, Hồi Quang Lôi Trảm là một thức trong Lục Tinh Kiếm Kỹ.

Mọi người ai cũng biết huyết kế công pháp lấy huyết mạch là chính, thiên phú là phụ, tu luyện quả thực khó khăn trùng trùng, nhưng chỉ cần có chút thành công. nhất định so với các công pháp đấu khí thông thường mạnh hơn rất nhiều, nếu đem so sánh Cuồng Lôi Bá Quyết của Lam Duy Nhĩ gia tộc và Đằng Long Kinh Thiên Quyết của Kỳ Vũ vương thất, tuy đều thuộc nhóm tuyệt học nhất đẳng trên đại lục, nhưng với ưu thế trời sinh của huyết kế công pháp, đương nhiên là Cuồng Lôi Bá Quyết vẫn hơn một bậc.

Uy năng kiếm kỹ của Hồi Quang Lôi Trảm, vì thế đương nhiên cũng vượt xa vương tộc kiếm kỹ Kiếm Trảm Cuồng Kích mà ngày đó Cổ Lan thi triển.

Hô hô hô...

Kiểm khí uy áp cường mãnh vô biên mang theo âm thanh ầm ĩ như sấm vang muốn xé toạc cả không trung, điện hồ quang màu hoàng kim lấp lóe đầy trời, chỉ trong chớp mắt đã phá tan liên hoàn công kích do Viêm Báo Chiêu Lai và Thủy Xà Thương Kích hợp thành, lưới điện hồ quang còn sản sinh ra cổ khí lưu áp thấp có lực hút vô cùng cường đại. Dịch Vân không cách nào cố định thân hình, thân hình vẫn không ngừng lay động, nếu như không cẩn thận lập tức sẽ bị cuốn về phía trung tâm lốc xoáy, kiếm kỹ này của Ma Đa quả thực còn hơn kiếm kỹ của Cổ Lan một bậc.

Tốc độ của kiếm quang điện vồng cực nhanh, chỉ trong nháy mắt, uy áp hấp lực bao trùm phạm vi mười thước quanh thân Ma Đa, muốn tránh cũng không được, Dịch Vân lập tức lựa chọn bỏ đi suy nghĩ né tránh, hai tay đặt trước người, trong nháy mắt điên cuồng vận khởi hỏa hệ ma lực, một tiểu hỏa cầu nhỏ bé có kích thước bằng ngón tay cái bay lên trên song chưởng của hắn.

Đột nhiên, chỉ trong nháy mắt, liên tục sáu mươi đạo hỏa diễm nho nhỏ ngưng tụ trên song chưởng của Dịch Vân, tầng tầng kết hợp với nhau, dưới áp lực ngưng tụ càng gia tăng, thể tích hỏa diễm càng thu nhỏ lại, trong phạm vi giữa song chưởng của Dịch Vân, nhiệt độ chọt vọt lên tới ba ngàn độ.

Nhiệt lực do áp lực siêu cao ngưng tụ hình thành nhiệt độ cao vượt sức tưởng tượng, hình thành nên một vùng không gian có nhiệt độ chênh lệch đến mức cực đoan so với bên ngoài, trong lúc mơ hồ, không gian

xung quanh có chút chấn động, đột nhiên hình thành nên một đoạn đứt gãy nghiêm trọng, một lớp màng mỏng gần như trong suốt đột nhiên xuất hiện

Chân không đoạn tầng thực quỷ dị!

Cơ hồ đồng thời, Hồi Quang Lôi Trảm xung kích tới vừa vặn tiếp xúc với tầng chân không đoạn tầng trong suốt, phương hướng lập tức bị ảnh hưởng chệch khỏi quỹ đạo ban đầu một khoảng nhỏ, điện hồ quang tiêu tán, kiếm quang bị chiết xạ, lao sượt qua người của Dịch Vân, mặc dù chỉ chệch đi một ly, nhưng kết quả đã hoàn toàn khác, đối mặt với sự oanh kích của huyết kế kiếm kỹ, Dịch Vân có thể tự nhiên không chút phí sức dễ dàng hóa giải, điều này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người.

“Bí truyền kiếm kỹ của tộc ta, Hồi Quang Lôi Trảm không ngờ lại bị dễ dàng phá đi như vậy?! Uy năng của chân không đoạn tầng quả thực kinh người. Đối thủ này quả thực đáng sợ!” Ma Đa tuy kinh ngạc nhưng không hề sợ hãi, đối mặt với một đối thủ có rất nhiều thủ đoạn khó lường thế này, hắn cũng không ôm nhiều hy vọng có thể chỉ bằng một thức kiếm kỹ là có thể kết thúc trận đấu, cuồng lôi đấu khí lại vận khởi, thân hình không dừng lại mà tiếp tục lao tới phía trước...

Dịch Vân tự nhiên phát hiện ra, lần này, thời gian duy trì chân không đoạn tầng dài hơn so với lần trước, nguyên nhân chắc là do hắn tiến nhập lực tinh cao giai, hóa ra theo sự tiến triển của thực lực bản thân, thời gian tồn tại của lớp màng chân không lâu hơn, còn lâu hơn trong cuộc chiến của hắn với Cổ Lan. Lần này mặc dù thời gian duy trì cũng không lâu hơn được nhiều, còn chưa được nửa giây, nhưng cũng đủ để hóa giải công thể kiếm kỹ của Ma Đa.

Cường giả đối chiến, cho dù chỉ nửa giây cũng đã là xa xỉ, hoàn toàn có thể ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng.

Kiếm kỹ tuy đã bị phá giải, nhưng nguy cơ lại ập tới, Ma Đa thừa dịp điện võng mới bị giải trừ không lâu, đã nhanh chóng ập tới bên cạnh của Dịch Vân, ma binh được nhắc lên cao, một kiếm bổ xuống.

Kiếm quang chói mắt được bao bọc bởi một lớp hồ quang điện, một kích không hề lưu lực, vận dụng lực lượng toàn thân, kích phát sự bá đạo của Cuồng Lôi Bá Quyết, uy năng đã đạt tới đỉnh cao của lực tinh linh vực, uy thế như vậy, trong tất cả các ứng viên tham gia Ma Đấu Đại Hội, không người có thể ngăn cản.

Bình bình bình!

Cùng lúc đó, ba lớp tường băng dày kín đột nhiên hiện ra, ngăn cản phía trước Ma Đa, tường băng còn ẩn hiện những ma văn đồ hình kỳ dị, nửa là băng nửa là nước, lam quang lạnh lẽo âm trầm lóe lên, uy áp băng lãnh như xuyên qua da thịt, thủy băng kết hợp, như một tấm lưới mềm dẻo linh hoạt, uy năng đủ đạt tới lực tinh đỉnh phong.

Lực tinh linh vực thủy hệ ma pháp Ngưng Thủy Băng Bích!

Trong lúc Ma Đa còn kinh ngạc, dị biến lại tiếp tục xảy ra!

Ba lớp tường lửa do đạm lam sắc hỏa viêm (ngọn lửa màu xanh nhạt) tạo nên đột nhiên hiện ra, trong sắc hồng của hỏa diễm còn có sắc xanh, màu sắc có vẻ quỷ dị, uy áp nóng rực lẫn lộn, khi vừa xuất hiện, đã lập tức kết hợp với ba tầng Ngưng Thủy Băng Bích, nóng cùng lạnh, lửa cùng băng, hồng lam lưỡng sắc quang mang (quang mang hai màu đỏ xanh) lóe lên, cùng nhau tạo thành ánh sáng càng rực rỡ hơn.

Lực tinh cao giai ma pháp Chích Viêm Phần Tường!

“Cao giai ma pháp? Y không ngờ lại có thể đạt tới lực tinh cao giai?! Thật không biết phải nói sao!” Mễ Nặc bật dậy, vẻ mặt không thể che giấu được vẻ kinh ngạc.

” Điều này có gì kinh ngạc đâu? Dưới sự kích thích liên tục của những trận quyết đấu, có thể đột nhiên tấn giai cũng hoàn toàn là điều bình thường mà, chuyện này ở những đại hội được tổ chức trước kia đâu có gì là hiếm.” Phản ứng của Mễ Nặc khiến An Kiệt La kinh ngạc không thôi.

Khẽ lắc đầu, Mễ Nặc từ kinh ngạc chuyển thành vui mừng như điên, lão ngậy người theo dõi Dịch Vân trên sân đấu mà không nói nên lời.

An Kiệt La cũng không biết, chỉ có Mễ Nặc là người biết rõ chi tiết trong chuyện này, từ lúc tình trung giai đến cao giai, Dịch Vân chỉ dùng hơn một tháng đã hoàn thành việc tấn cấp, việc này nếu nói ra, căn bản sẽ chẳng ai tin, nhưng liên tục phát sinh trên người của tên đệ tử này. Lão cũng cảm thấy thật quá mức khó tin. trong lòng không khỏi vừa mừng vừa sợ.

“Cao giai ma pháp? Hắn không ngờ đã đạt cao giai lĩnh vực?” Trong lòng Ma Đa cực kỳ kinh ngạc.

Với đặc tính quỷ dị của song hệ ma pháp cũng đã đủ khiến hắn cảm thấy rất đau đầu rồi, thêm vào đó y đã phải dồn lòng hôm nay phải xuống tay giết chết một thiếu niên, dù không muốn nhưng đây cũng là mệnh mệnh của gia tộc, nhưng trận đấu càng ngày càng có nhiều biến số không thể dự đoán nằm ngoài tầm kiểm soát của y. Hắn lần đầu tiên nảy sinh cảm giác nguy hiểm, nếu cứ để tình trạng này tái diễn, chẳng biết y lại làm ra chuyện gì ngoài ý muốn nữa

Nghĩ đến đây. hàn mang trong mắt Ma Đa loén lên, hắn vận dụng toàn lực, chém xuống thủy hỏa hộ tường (tường phòng hộ bằng nước và lửa) đang chắn trước mặt.

Kểg ...

Chỉ bằng một kích mang thực lực cường đại, tường phòng hộ do Ngưng Thủy Băng Bích cùng Chích Viêm Phần Tường dung hợp bị phá nát thành mảnh nhỏ, tốc độ sụp đổ cũng cực nhanh , điều này quả thực nằm ngoài dự đoán của Dịch Vân, hai ma pháp phòng ngự cao cấp mà trước mắt bản thân hắn sở hữu dung hợp với nhau, lại không thể cản được một kiếm của Ma Đa, mặc dù nó giúp hắn ngăn được đạo kiếm kích bá đạo cường liệt vừa rồi của Ma Đa, nhưng thời gian không đủ để hắn hoàn thành đại hình ma pháp mà hắn vẫn muốn thi triển, phán đoán sai lầm thế cực, dự đoán không chính xác thực lực của đối thủ, bản thân hắn tự nhiên là phải thừa nhận một đả kích không nhỏ.

Khoảng cách giữa hai bên bị xóa bỏ do sai lầm trí mạng của hắn, khiến nguy cơ lại tiếp tục ập xuống!

Nhận ra tình cảnh trước mắt của đối thủ, Ma Đa tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội hiếm có này, bàn chân đạp mạnh, đẩy thân thể vọt lên phía trước, chỉ trong chớp mắt, phóng tới trước mặt Dịch Vân.

Đấu khí Cuồng Lôi Bá Quyết trong chớp mắt đã vận chuyển đến mức tối đa, hàn mang trên thanh Kinh Lôi ma binh lấp lánh, lôi điện chớp động lập lòe, hồ quang điện đầy trời, vô số lôi điện đan xen vào nhau hình thành nên một tấm lưới lớn, bao trùm gắt gao xung quanh thân của Dịch Vân, uy áp khủng bố, cảnh tượng quen thuộc, đúng là điện võng từng đã xuất hiện, Kiếm Quang Lôi Chiết!

Điện võng giam chặt đối thủ, có muốn trốn cũng không được. Ma Đa cười lạnh, y lại giơ cao thanh ma binh rồi bổ xuống.

Ầm ỹ

Tất cả các vị khách quý trên khán đài đồng loạt đứng dậy, tình hình biến hóa trên sân đấu đã nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Ma Đa hai lần sử dụng kiếm kỹ đã là một điều ngoài dự đoán, lần này lại cử kiếm chém xuống đỉnh đầu của thiếu niên nọ, với cự ly tiếp xúc cực nhỏ, cho dù hắn có thể thi triển chân không đoạn tầng nhưng cũng chỉ có thể ngăn cản điện hồ kiếm quang, nhưng điều này tuyệt đối không thể ngăn được một kiếm chân thực của ma binh, nhưng một kiếm này Dịch Vân chỉ có thể thành thực chống đỡ, không thể tránh, hơn nữa, nếu không tiếp được thì chỉ có một kết cục duy nhất ”

Trong căn phòng đã được bao sẵn. A Khắc Tây đột nhiên bật dậy ”Hắn muốn giết tiểu tử kia!”

Tập Lỗ Tư trầm mặt, trong mắt bắn ra sát khí nồng đậm, “Hừ! Lam Dục Nhĩ gia tộc, sớm nên nghĩ ra mới phải, quyết định lần này của bọn chúng quả thực không có gì nằm ngoài dự đoán, chỉ là ta vẫn không ngờ tới. Càng không ngờ chúng lại dám ngang nhiên giữa thanh thiên bạch nhật xuống tay, mà lại do Ma Đa chính tay chấp hành!”

“Người không cứu hắn hay sao? Ngay bây giờ vẫn còn kịp đấy!”

Khoảng cách từ đây tới sân đấu, đối với tình vực cường giả mà nói,có thể nói là gần như bằng không, chỉ trong chớp mắt là tới. Nếu Tập Lỗ Tư cố tình ra tay, Ma Đa tuyệt đối khó mà như ý.

” Nếu ta ra tay, chẳng phải là không còn được nhìn thấy tường hay sao? Điều này hoàn toàn trái ngược với mục đích mà ta tới đây, mà hướng chỉ, cho dù ta có muốn, thì tiểu tử đó dám chắc cũng không hy vọng ta làm vậy, cứ tiếp tục theo dõi đi.”

A Khắc Tây lại ngồi xuống, trong giọng nói có vẻ không liên can đến mình: ” Nếu cả người cũng không vội vàng, thì ta đây cũng chẳng cần phải lo lắng, dù sao, người để tâm đến sống chết của tiểu tử đó là người chứ không phải ta.”

Tập Lỗ Tư mỉm cười không nói, chỉ là tiếp tục yên tĩnh theo dõi sân đấu, đối với Dịch Vân, hắn rất tự tin.

Điện vòng càng ngày càng thu hẹp, phong tỏa hoàn toàn đường lui của Dịch Vân, phía trên, thanh Kinh Lôi ma binh do chính tay hắn luyện ra đang được bao bọc bởi một tầng kiếm mang lăm liệt chém xuống. Tiểu ý lạnh nhạt trên khuôn mặt của Ma Đa lọt vào trong mắt của Dịch, với một kiếm cường mãnh bạo liệt, uy áp cường đại lăm liệt thế này, hắn tuyệt đối đã rơi vào thế yếu, nhưng vẻ mặt của hắn vẫn lộ vẻ bình tĩnh đến khó tin.

Vẫn đứng nguyên một chỗ , Dịch Vân nhanh chóng vận khởi trong cơ thể thủy hỏa ma lực lưỡng hệ trong cơ thể, tay hắn khẽ vung ra, đột nhiên, một tấm ma pháp thuẫn cực lớn lóe lên hai màu xanh đỏ nổi lên che chắn trên đầu Dịch Vân, ngăn cản công kích của Ma Đa.

” Lại là ma thuẫn do thủy hỏa dung hợp thành? Lại dám dùng ma pháp cấp thất nhất để ngăn cản kiếm uy của ta? Ha ha ha, như vậy cũng tốt. Chết đi!!!” Ma Đa thấy thế, hắn cảm thấy mừng rỡ khi nhìn thấy đối thủ đã sử dụng hết các tuyệt chiêu , phải quay lại dùng chiêu thức tầm thường như vậy, với kiếm kỹ trước mặt, kết quả chỉ có một,nên y càng mạnh mẽ chém thẳng xuống tấm ma pháp thuẫn hai màu.

Keng ~!

Từ lúc Ma Đa Đại Hội mở màn đến nay thì đây là âm thanh là lớn nhất, giống như có thể rung chuyển cả bầu trời vậy , điện hồ kiếm quang đầy trời tiêu tán chỉ trong nháy mắt, Kinh Lôi ma binh bị cương nghênh đẩy bật ra, lực phản chấn cường đại như nước lan ra, đẩy Ma Đa bay lại phía sau, còn tấm ma pháp thuẫn vẫn không chút sụt mẻ bay lơ lửng trong không trung, còn phát tán ra quang mang quỷ dị âm u.

Thật khó có thể tin!

Lục tinh kiếm kỹ Hồi Quang Lôi Trảm lại hoàn toàn bị phá giải trước một tấm ma pháp thuẫn cấp thấp như vậy!

Ma Đa cố gắng ngừng lại thân hình đang bay ngược về phía sau, song thủ cầm kiếm còn khẽ run rẩy, hai tay cảm giác ẽ ảm khó mà chịu được. Hắn ngây ngốc nhìn tấm ma thuẫn song sắc đang bay lơ lửng trong không trung. Trong đầu hắn cũng không kịp phản ứng với kết quả như vậy , hắn hoảng sợ hét lên: ” Ma pháp thuẫn lại phá được lục tinh kiếm kỹ của ta? Điều này cũng có thể sao? Con mẹ nó vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy ???”

Sự kinh hãi của hắn cũng chính là điều mà tất cả mọi người đang không hiểu. Trên khu vực khán đài dành cho các vị quan khách, tất cả mọi người lập tức đứng bật cả dậy . Sự khó hiểu, nghi hoặc, kinh ngạc, không thể lí giải đều xuất hiện trên khuôn mặt của bọn họ.

Khách quý của đế quốc, pháp thánh An Đức Lôi tự nhiên là kinh ngạc nhất, lão không ngăn được sự thất thố mà lao vọt tới phía trước, vẻ mặt không biết phải nói sao nữa: ” Đây đã không còn là song hệ ma pháp kết hợp! Mà là sự dung hợp đến mức hoàn mỹ của ma lực hai hệ , như trăm điểm sáng hợp thành mặt trăng vậy! Hai hệ ma lực tương khắc nhau cũng có thể dung hợp hoàn mỹ như vậy được sao? Vì sao lại có thể xảy ra chuyện này chứ? Rốt cục thì chuyện xảy ra thế nào?!”

Đoạn giải thích này của An Đức Lôi đã làm chấn động toàn bộ quan khách trên khán đài.

Bát đại ma pháp nguyên tố. không phải chỉ là bài xích lẫn nhau, mà còn tương khắc đến cực đoan, có thể cùng tồn tại đã là một kỳ tích, còn dung hợp đến hoàn mỹ là với nhau là chuyện không tưởng!

Chân lý mà tất cả mọi người đều tin tưởng từ lâu, là thiên tắc (quy tắc của trời) mà tất cả các ma vũ tu giả đều nhận định, vào giờ phút này, chân lý này bị phá vỡ, thiên tắc này cũng bị lật đổ!

Ma thuần vẫn như trước trôi bay lơ lửng trong không trung, vừa cô đơn lại mang cảm giác trang nghiêm, giống như một tâm bìa đá của chân lý, phía trên như được khắc họa một thiên tắc mới mà ngàn năm nay chưa được biết tới, tên của nó là thần tích!

280. Chương 281: Thấy Thần

Hộ thuần huyền phù giữa không trung, phát ra hai màu lam đỏ mờ ảo thu hút ánh mắt mọi người.

Ma pháp thuần thủy hỏa dung hợp, kỹ năng độc đáo Dịch Vân sáng tạo, Băng sơn viêm thuần, có thể phòng ngự uy lực Thất tinh, đương nhiên có khả năng ngăn chặn Ma Đa chỉ vừa tới gần với Thất tinh. Kiểm kỹ sáu sao? Chỉ là chuyện bình thường.

Những người khác không biết, nhưng Dịch Vân lại hiểu rõ, Băng sơn viêm thuần có thể trực tiếp vượt qua một tinh cấp, uy lực nghịch thiên. Vượt xa thực lực bản thân người thi triển, đương nhiên cũng có hạn chế thật lớn, đây là thiên tắc (luật trời):

Thứ nhất, hãn chỉ có thể xuất ra lại không thể khống chế nó, hãn chỉ có thể điều khiển tối đa ma pháp sáu sao. Đối với Băng sơn viêm thuần, hãn vô lực điều khiển.

Thứ hai, trải qua vô số lần luyện tập, tỷ lệ hãn thi triển thành công ma pháp dung hợp đã lên tới 9 thành, nhưng sau khi thi triển nửa ngày sau nếu làm thêm một lần tỷ lệ lại rơi xuống còn không đến 3 thành. Lại càng không nói đến lần thứ 3 hoặc liên tục thi triển.

Hạn chế như vậy nên hãn không thể hoàn toàn thay đổi tình cảnh xấu hiện tại.

Vốn là vương bài ẩn dấu, Dịch Vân nhanh như vậy xuất ra kỳ thật hãn không có lựa chọn nào khác. Ma Đa thuận lợi tiến gần người, kiểm kỹ trăm vào đầu, uy lực gần với Thất tinh, ngoại trừ Băng sơn viêm thuần thì không còn ma pháp nào hóa giải. Tuy tạm vượt qua nguy cơ trước mắt nhưng trận đấu vẫn tiếp tục, thủy hỏa dung hợp ma pháp nếu không còn sử dụng được, ưu thế chiến cuộc vẫn thuộc về phía Ma Đa.

Trên khu ghế, Tạp Lỗ Tư nhìn ma thuần hai màu giữa không trung, ngăn người cất tiếng cười to, đứng lên nói: “Ha ha ha, dĩ ma lực cũng có thể dung hợp? Có chuyện thái quá như vậy sao? Ngay cả ta cũng bị dọa a! Tiểu tử kia lại cất giấu chiêu thức ấy, rất ngạc nhiên, rất quý dị, cũng quá thú vị! Nghĩ mà xem, có ma pháp này hãn muốn thắng trận đấu này hãn không thành vấn đề nha?”

Nhìn dưới đầu trường, A Khắc Tây cũng lần đầu tiên biến sắc: “Tiểu tử kia xác thực làm cho người ta kinh dị, hoặc là to gan lớn mật mới đúng, dám làm thử biến đổi ma lực, ngay cả ta cũng không dám làm qua, hành vi tự sát mà hãn lại thành công, sáng chế ra hệ thống ma lực dung hợp, kỹ tài có một không hai. Chỉ là, hãn muốn thắng trận đấu là không có khả năng.”

“Vì sao?”

“Bởi vì cấp bậc dung hợp ma pháp rất cao, vượt xa thực lực bản thân của tiểu tử kia, ma pháp phóng ra độ khống chế luôn có hạn chế, đổi mặt ma khí tu giả mà nói đó là thiên tắc (luật trời). Ta dám đánh cuộc hãn khống chế không được cái hộ thuần kia may may, cũng vô pháp xuất ra cái thứ 2 trong trận đấu này, nếu gặp kiểm kê đồng dạng, hãn chết chắc!”

A Khắc Tây nhìn ra tình trạng chân thật, cường giả khác cũng đồng dạng hiểu được, ngay cả Ma Đa đang ở trên sàn đấu cũng có kết luận như thế, bởi vì thật sự rõ ràng.

Nhìn đối thủ không giống như vừa rồi, điều khiển ma thuần đập tới hãn, mà chỉ cho nó lơ lửng giữa không trung, ma lực từ từ tiêu tán, ma thuần biến mất, biết tình trạng mình lo lắng nhất không có xảy ra, ma thuần có thể bình yên chống đỡ Hồi quang lôi trăm hãn cũng thấy sợ, ma pháp cao cấp như thế, độ phòng ngự cường hãn đối thủ không thể lại xuất ra thêm, hãn vẫn chiếm thượng phong. Nghĩ đến đây Ma Đa cười cười yên lòng.

Ngẩng đầu liếc mắt lên khán đài một cái, tựa như đã quyết định, trên tay hãn đột nhiên xuất hiện một viên đá màu vàng, Ma Đa dùng sức bóp nát.

Vừa mới thi triển kiếm kỹ sáu sao cùng liên tiếp kịch chiến mấy chiêu, hần tuyệt không thoả mái, sớm đã hao toàn bộ đấu khí trong cơ thể. Viên đá màu vàng vừa vỡ, nguyên tố lõi hệ mạnh mẽ tiến vào, một thân đấu khí hần phục hồi toàn bộ.

“Thánh vật tổ truyền Cương luyện lõi tinh, lúc trước ông nội cho ta, không nghĩ rằng ở trận đấu này lại lấy ra. Kiếm kỹ đã sử dụng, đấu khí hết sạch mà vẫn không làm gì được hần, đối thủ đáng sợ. Cuối cùng ta đã hiểu được vì sao ông nội kiêng kỵ hần như thế, hiện tại đã vậy, huống chi về sau? Giờ này khắc này không cho hần một chút cơ hội, phải mau chóng kết thúc trận đấu!”

Ma Đa cảm giác nguy cơ ngày càng trầm trọng, hần hiểu được cơ hội đả bại thiếu niên này chỉ có hiện tại, chỉ cần đánh hần xuống lõi đài. Nếu lại cho đối phương 1 năm nữa, hần khẳng định không còn là đối thủ, hiện tại là thời khắc duy nhất. Hần nhất định phải nắm chắc.

Bá Nạp Đồn cần, không phải ở trận đấu, mà là chiến đấu, không phải thắng bại, mà là sinh tử, Ma Đa rõ ràng vị trí của mình.

Cùng lúc đó, nổ vang một tiếng, hơi lạnh thấu xương ập vào mặt, 12 viên băng cầu theo toàn phương vị phóng đến, ở trên còn có 12 con viêm báo đứng như hổ rình mồi, vừa tiến lại gần, viêm báo như ma thú có linh tính, đều nhảy lên, tản ra tám hướng, rất nhanh vây kín, phối hợp với băng cầu không để sót một kẽ hở, cùng lúc đánh tới Ma Đa.

Hơi thở nóng lạnh cùng thời gian theo thể công bay tới. 12 con rắn nước to lớn bốc lên trên đỉnh đầu, lấy góc độ cực kỳ xảo phối hợp bên dưới cùng lao xuống.

Viêm báo, Thủy thương xà kích, Băng chi bào hao.

“36 thủy hỏa ma pháp liên phát? Đáng chết, hần thật sự ngày càng quá đáng, cho dù là ma pháp cấp thấp cũng không nên có tốc độ như vậy, tốc độ thi pháp loại này ngay cả viện trưởng An Kiệt La cũng làm không được!” Trong lòng chấn động mạnh, Ma Đa càng đánh càng sợ.

“Aa..a!” Ma Đa quát lên một tiếng lớn, đấu khí lõi cuồng bạo khởi, ma binh Kinh Lôi hào quang đại phóng, nhanh như chớp phóng ra bốn phía hơn 30 kiếm, hơn 30 kiếm quang mang ánh vàng bắn ra, kiếm thể sắc bén, uy lực cường đại, lập tức toàn hóa giải toàn bộ ma pháp xung quanh.

Xoát xoát xoát.....

Lại trảm ra 20 kiếm, 20 kiếm quang hình bán nguyệt bắn ra, một đường chém tới Dịch Vân. Ma Đa dùng tốc độ nhanh nhất, như đạn pháo theo sát kiếm quang lao tới. Hần trầm lặng tích tụ đấu khí, thân ảnh đối phương ngày càng gần, hần đã định liều lĩnh, dùng thời gian nhanh nhất phân thắng bại.

Kiếm quang ào ạt, trong nháy mắt phóng tới, Ma Đa khai triển toàn lực, hần quyết ý phân ra thắng bại, Dịch Vân cũng rõ ràng cảm nhận thấy điều đó, vẫn giữ bình tĩnh, đúng lúc này, hần lại bóp nát một khối Xích luyện hỏa tinh và Băng phách vân miêu, thủy hỏa ma lực lập tức hồi phục.

Hai tay giờ ra trước, bàn tay khê động, 60 đạo ma pháp hỏa hệ phóng ra, hỏa diễm mỏng như tơ, áp lực lại cực mạnh, nhiệt độ kịch liệt đề thăng, không gian bốn phía vặn vẹo, hiện ra vết nứt chân không bằng bạc.

Xoát xoát xoát.....

Cùng thời gian, kiếm quang oanh tới bị chiết xạ bay xéo đi, lướt qua người Dịch Vân, thể công nháy mắt bị phá, ngay sau đó, Ma Đa phóng tới.

“Sớm biết công kích từ xa không làm gì được người, muốn thắng phải gần người, ma pháp sư như người thật khó chơi, chênh lệch hai giai vị lại còn phát ra uy lực như thế, kinh nghiệm chiến đấu khó lường, đối thủ đáng sợ!” Trong lúc suy nghĩ, Ma Đa không chút chậm trễ, chém một kiếm phá tan khoảng chân không, nhảy tới Dịch Vân.

Trận chiến khó khăn thế này là lần đầu tiên hần gặp trong Ma Đấu đại hội. Trên khán đài, Mặc Tây nhìn xuống sàn đấu, thần tình hoảng sợ: “Ngay cả Cương luyện lõi tinh Ma Đa cũng lấy ra, hần là người mạnh nhất đại hội, thực lực gần tới Thất Tinh linh vực, đối mặt với đối thủ chưa tới cao giai còn phải chật vật cỡ đó, quá mức đáng sợ!”

Bá Nạp Đồn sắc mặt xanh mét, trầm giọng nói: “Tên thiếu niên kia quả khó xơi! Trước dựa vào thực lực trung giai một đường đánh vào chung kết, hiện tại tăng lên một giai, trận đấu vốn nắm chắc cũng vì vậy mà phát sinh ngoài ý muốn.” May mà trước đó đã chuẩn bị sung túc, thánh vật tổ truyền, thần binh gia tộc, Ma Đa vẫn yên ổn chiếm thượng phong.

“Huống chi, hắn còn có chiêu chưa xài, nội tình bảo đảm, kết quả sẽ không thay đổi! Đó là kết quả chắc chắn hắn phải đạt được, thắng lợi hoặc là một thi thể, không còn đường khác !”

Trầm mặc một hồi, Mặc Tây nói: “Phụ thân, thật sự cần phải như vậy sao? Trước ta có nói với hắn đây chỉ là việc nhỏ, cùng lắm ngày sau đến cửa bồi tội, về sau còn có cơ hội hợp tác, nếu thật sự giết hắn thì mối quan hệ với Mễ Nặc này, ta chỉ sợ ... tộc ta sau này ... hậu hoạn vô cùng !”

Dừng một hồi, Mặc Tây nhẹ giọng nói: “Trận đấu vẫn chưa kết thúc, hiện tại thay đổi tâm ý còn kịp !”

“Đã muộn, việc này phải làm !” Bá Nạp Đồn lắc đầu kiên quyết.

Một phen nói chuyện với thiếu niên kia, nhìn vẻ kiên quyết trong mắt hắn khiến Bá Nạp Đồn kinh hãi, Bá Nạp Đồn rõ ràng quan hệ song phương dĩ nhiên hoàn toàn quyết liệt, không còn đường thay đổi.

Ngoài ra, có một chuyện làm cho hắn hoàn toàn nghĩ không ra, thái độ thiếu niên kia quay ngược như trở cờ, hận ý trong con người làm như muốn một phát chém chết Mặc Tây, hai người bọn họ nhất định lần đầu tiên gặp mặt, làm sao để cho hắn có thái độ biến hóa kịch liệt như thế? Vì sao? Chỉ vì một câu của Mặc Tây lúc đó?

Không có khả năng!

Hai lần gặp, thiếu niên cho hắn cảm giác là tự tin, phóng khoáng, kiên định, hắn có lý tưởng và phẩm cách như các đệ tử trong đại gia tộc, tất cả biểu hiện trên người thiếu niên tuyệt không phải là người lòng dạ hẹp hòi, Bá Nạp Đồn rất biết nhìn người.

Về phần nguyên nhân, Bá Nạp Đồn đau đầu mấy lần cũng nghĩ không ra, nhân tài quý kiệt tư chất vạn năm có một không nên có lý do cừu hận gia tộc mình mới đúng, lão bất đắc dĩ.

Kết luận duy nhất là hận ý sinh ra từ lợi ích gia tộc, lão thừa dịp thiếu niên còn chưa có cường đại, giết hắn, đây là kết luận của Bá Nạp Đồn, hết thấy đều chỉ vì gia tộc Lam Duy Nhĩ.

Ầm ầm choang !

10 cái ma thuần hiện ra che trước mặt Ma Đa, vây kín bốn phương tám hướng, tường lửa, tường băng phòng ngự cấp sáu sao. Uy lực băng hỏa giao thoa mạnh mẽ khiến Ma Đa vội vàng ngừng lại.

“Lại là chiến thuật loại này, buồn cười! Ma pháp phòng ngự sáu sao, căn bản không so được với ma pháp dung hợp, làm sao cản được ta?” Ma Đa lạnh lùng cười, 10 phần tin tưởng, đang định giờ kiếm phá vây tình huống lại biến đổi.

Trên bầu trời một mảnh trắng xóa. Đột nhiên sương hoa tuyết vũ bay lên giữa sân, biến thành một thế giới tuyết. Cảnh tượng nhu hòa đẹp mắt, thoáng chốc cuồng phong nổi lên, bão tuyết ập vào, nhiệt độ bạo giảm, 9 con băng sương cự long từ băng tuyết bay ra.

Quang mang màu lam lạnh thấu xương, uy áp triệt để đóng băng nội tâm.

Thủy hệ cao giai ma pháp cấp sáu sao – Cửu long tuyết vũ.

Cùng lúc đó, trên bầu trời hỏa tinh sa xuống, vô số hoa lửa từng điểm từng điểm lấp lánh, thế giới đỏ rực, 9 con viêm long phút chốc từ trong lửa đỏ hiện ra.

Quang mang đỏ rực, hơi thở như muốn đốt cháy mặt đất.

Hỏa hệ cao giai ma pháp cấp sáu sao – Cửu long viêm vũ.

Hoa lửa, hoa tuyết, cực nóng, cực lạnh, hai dị cảnh hoàn toàn trái ngược lại đồng thời hiện ra giữa không trung, phi thường quỷ dị, lúc này dung hợp làm một.

18 con rồng vừa xuất hiện lập tức quần lấy nhau, khí lưu nóng lạnh lần lượt thay đổi, nhiệt độ chênh lệch vô cùng làm cho đấu trường Long Hồ bị chia ra làm hai khu vực khác biệt. Một nửa nóng cháy, một nửa băng hàn, bên đỏ bên xanh, uy áp mãnh liệt nhắm thẳng vào Ma Đa phóng xuống.

“Liên phát cao giai ma pháp? Lại là thủy hỏa song hệ? Ma lực hẳn dùng không hết sao? Làm sao có chuyện quá đáng vậy chứ?” Ma Đa bạo rống, không thể tin vào mắt mình.

Theo nguyên lý ma pháp thì ở lĩnh vực sáu sao mỗi lần tấn giai đều rất khó khăn, mỗi lần dùng ma pháp cao giai ma lực tiêu hao đều bội tăng, ít nhất cũng phải hao 1/3 ma lực trong cơ thể, Dịch Vân từ khi bắt đầu trận đấu tới nay luân phiên oanh tạc ma pháp, nay lại phóng ra hai cái ma pháp cao giai, ma lực hẳn cỡ nào chứ? Quả thực không thể hiểu được.

Ma Đa tuyệt không nghĩ tới hẳn có Cường luyện lôi tinh từ gia tộc thì Dịch Vân cũng có Xích luyện hỏa tinh và Băng phách vân miểu, ba loại vật phẩm này đều là trân bảo khó tìm. Gia tộc Lam Duy Nhĩ tích lũy ngàn năm cũng chỉ có 5 viên, mà Dịch Vân sở hữu còn nhiều hơn hẳn, mặc hẳn có nghĩ phá đầu cũng không nghĩ tới điểm này.

Viêm long và Băng long kết hợp với nhau, nhiệt khí bốc hơi, hàn khí tràn ngập, uy lực đã tăng cấp lên sáu sao đỉnh phong, gần đến mức có thể uy hiếp được hẳn. Từ đầu đại hội đến nay, hẳn chưa bao giờ lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm đến thế này.

18 con rồng hai hệ mãnh công tới Ma Đa, còn chưa hết, lấy hẳn làm trung tâm 10 dòng suối từ dưới chân bông phun trào hùng hực lửa. Cuồng phong thổi qua, gió lửa nổi lên, Bạo viêm phần phong tức thì hiển hiện, từng dòng từng cơn sóng lửa ngập trời, thanh âm mặt đất nứt nẻ, cùng thời gian, 10 quả băng cầu lao tới.

Cửu long viêm vũ, cửu long tuyết vũ, xích diễm hỏa hải, bạo viêm phần phong, băng chi bào hao, năm loại ma pháp cao giai bất đồng liên tiếp xuất hiện, thủy hỏa song thuộc tính, băng hỏa uy áp, phối hợp hoàn mỹ tạo thành thế công đẹp “kinh khủng”.

“Đáng giận mà!”

Ở trong băng hàn, nhiệt lực nóng rực, Ma Đa lâm vào tuyệt cảnh, chiến y sớm bị đốt cháy, thân hình lại đông cứng, lộ ra chiến khải (giáp mỏng ở trong) đang bị nung nóng.

Khải giáp hỏa long, chính là ma pháp khải khi Phụ Á đối chiến với Dịch Vân từng thấy qua, bảo giáp có thể ngăn cản đại bộ phận uy lực hỏa nhiệt.

Trên bảo giáp, thất lưng Ma Đa đang đeo một vật thể xanh thẫm hình thù kỳ lạ, rất đáng chú ý. Lúc này, Ma Đa tựa như hạ quyết định, vận đấu khí đưa tới phần eo, thoáng chốc đai lưng xanh thẫm phát ra một trận dị quang, khí xanh lục hiện ra, lượn lờ như mây quần lấy thân thể, làm như một tầng bảo hộ nhất thời ngăn cản công kích thủy hỏa ma pháp.

Ào ào xôn xao.....

Dị cảnh phát sinh ngoài dự đoán của mọi người, khán giả bên ngoài trừng mắt nhìn, không rõ nguyên nhân ra sao.

“Ngụy thần khí, có thể hàng ma !” A Khắc Tây trong lô ghế bông mở miệng nói.

“Ngụy thần khí? Đó là cái gì?” Tập Lỗ Tư khó hiểu hỏi.

“Hàng ma hư phá, có thể trong thời gian nhất định giảm đi một nửa uy lực bất đại ma pháp thuộc tính, uy lực gần như thần khí. Chẳng qua, tác dụng thời gian quá ngắn, gọi nó là ngụy thần khí chỉ vì nó chỉ có một lần sử dụng, dùng xong liền phá, giá cả tính ra cũng không cao...”

“Tuy là như thế nhưng Hàng ma tú hoàn coi như là bảo khí hiếm có, nếu đúng thời cơ có tác dụng bảo mệnh. Vật như vậy tính ra là vô giá, không nghĩ lại được dùng trong trận đấu như thế này, quả thực là phá của mà !” A Khắc Tây đáng tiếc nói.

“Xem ra, gia tộc Lam Duy Nhĩ lần này không tiếc hao tổn, vì một khối đất phong trầm đậm ngay cả ngụy thần khí cũng lấy ra, ta quá coi thường quyết tâm của họ rồi !” Tập Lỗ Tư lạnh nhạt nói.

Lắc lắc đầu, A Khắc Tây nói: “Người quá mức áp bách tên tiểu tử kia, việc nhà chưa tỏ đã lo ngoài đường, xem nhẹ chính thể, cách nhìn của ta không giống !”

“Có ý tứ gì?”

“Theo ta thì, từ khi trận đấu này bắt đầu, cái tên Ma Đa kia chỉ có 2 mục đích, một là đạt quán quân đại hội, hai là giết tiểu tử tóc đen kia, có khi cái sau lại là tối ưu tiên. Ngẫm lại, cho dù hắn không xuất ra Hàng ma tú hoàn hắn vẫn chiếm ưu thế, hắn có quyết định này không tiếc dùng cả nguy thân khí chỉ vì một mục đích, phong kín mọi lối, bằng tốc độ nhanh nhất giết đối thủ, không hơn !”

Tập Lỗ Tư sững sốt, lập tức thông suốt, sát khí dâng trào.

Trên khán đài, sắc mặt Bá Nạp Đồn cực kỳ khó coi: “Hàng ma tú hoàn là đời thứ nhất tổ tiên truyền xuống, nguy thân khí cũng lấy ra, quá sức tưởng tượng, ta giao cho Ma Đa chỉ là để dự phòng, tuyệt không nghĩ tới lại bị dùng luôn trong trận này.”

Mặc Tây sắc mặt trắng bệch, một hồi lâu mới nói: “Phụ thân, đầu tiên là Cương luyện lôi tinh, giờ lại là Hàng ma tú hoàn, tích lũy ngàn năm của gia tộc, hai đại thánh vật một lần dùng hết, chỉ vì một trận đấu, một khối đất phong, tựa hồ không đáng giá! Huống chi, Ma Đa cho dù không dựa vào vật đó cũng không thua mà, chỉ cần chậm rãi xử lý tiểu tử kia thôi !”

Bá Nạp Đồn cực kỳ giận dữ, hừ một tiếng nói như quát: “Cái gì? Đây là lời một tộc trưởng nên nói sao? Tầm mắt người sao lại thiển cận như thế? Trận đấu này, tư chất tiềm lực thiếu niên kia đã không cần hoài nghi, hơn Ma Đa và Phụ Á rất nhiều, có thể danh chính ngôn thuận giết hắn cũng chỉ có cơ hội này, hắn là thù nhân của gia tộc đó! Không thể không chết. Hai đại thánh vật tuy rằng trân quý nhưng có thể sử dụng để diệt trừ một địch nhân uy hiếp đến gia tộc, rất đáng giá. Ma Đa hành động là chính xác !”

Dứt lời, Bá Nạp Đồn không để ý tới Mặc Tây, lạnh lùng nhìn vào trường đấu, thiếu niên tóc đen kia khiến lão cảm thấy quen thuộc, lại thêm cảm giác nguy hiểm, lão cực kỳ không thích loại tư vị này, cho nên, hắn phải chết!

Chết, chết, chết đi!

Đấu khí cuồng lôi mãnh liệt, uy áp khổng lồ trào dâng, ma binh Kinh Lôi đại xạ, vô số hào quang chớp lóe nháy mắt nở rộ, một đạo kiếm quang hình bán nguyệt uy mãnh bắn ra, lôi điện lượn lờ, lực đạo cực mạnh, trong nháy mắt bài trừ sạch sẽ thủy hỏa nguyên tố bốn phía.

Kiểm kĩ Quang minh lôi trảm.

Kiểm kĩ tái hiện, mọi người hoảng sợ, Dịch Vân cũng kinh hãi.

Cùng thời khắc đó, Ma Đa lao tới, nhanh chóng áp sát đối thủ, hai mắt đỏ bừng, trong trạng thái kỳ diệu hắn phát động lĩnh vực.

Lĩnh vực của Ma Đa, Cuồng Hóa pháp tắc.

Trong khoảnh khắc, lấy tốc độ không thể tin được, hắn đánh ra hơn 50 kiếm, toàn lực mà chém, nhất tâm giết chết Dịch Vân.

Long lân hộ khải, Hàng ma tú hoàn, toàn bộ ma pháp đều vô hiệu, một khắc nguy cấp, sinh tử một đường, Dịch Vân không còn đường che giấu, trong tay hồng quang chớp lóe, một bình khí màu đỏ nắm chặt trong tay, Phần kiếp tử diễm đấu khí vận khởi, thoáng chốc đánh ra hơn 50 kiếm quang, kiếm ảnh đầy trời, đấu khí uy mãnh nhất chận đánh thể công của Ma Đa.

Keng keng keng xeng xeng cheng cheng bùm bùm ~~!

Phần kiếp tử diễm đối chiến Cuồng lôi phách quyết, tuyệt học gia tộc Tư Đạt Đặc và gia tộc Lam Duy Nhĩ rốt cuộc lần đầu tiên giao phong.

Ầm ...!

Kiểm ảnh đầy trời, vừa chạm liền tiêu tán, Ma Đa bị đẩy lui, Dịch Vân bay ngược ra sau, thân thể không tự chủ quay cuồng giữa không trung, miệng phun máu tươi xối xả, lực phản chấn khiến máu huyết chảy ngược. Dịch Vân đánh ra một kiếm kia, Ma Đa lại sững sờ đương trường, hoàn toàn quên mất cơ hội đang hiện có.

“Đấu khí? Lực tinh cao giai đấu khí?? Đây mẹ nó lại là xảy ra chuyện gì???” Ma Đa hoảng sợ kinh hô, ma binh Kinh Lôi trên tay khê run, hấn phát động lĩnh vực mãnh công, hơn 50 kiếm quang đều bị hóa giải, đấu khí toàn thân đang bị chấn động mà hỗn loạn, hấn kinh hãi và khó hiểu.

Rống rống rống ~~!

Trên khán đài, trong khu khách quý, tất cả mọi người đều bật dậy, việc phát sinh trước mắt căn bản không có khả năng xuất hiện, thiếu niên tóc đen lại xuất kỳ tích. Trong lòng bọn họ rối bời bời, song hệ ma pháp sư lại lấy đấu khí chấn lui Ma Đa tuyệt kỹ liên kích.

Nghe nói, Ma Đa là huyết kế đệ tử lấy kỹ năng cực mạnh, lĩnh vực phát động, lại bị lực phá lực, phá không còn một mảnh.

Đấu khí? Ma pháp tu giả còn xuất đấu khí, vấn đề là lại còn đủ thực lực uy hiếp Ma Đa?

Kỳ tích? Kỳ tích không thường có, nhưng cái này đã vượt quá phạm trù “kỳ tích”, thôi tạm gọi là thần tích đi.

Người thường xem náo nhiệt, trong nghề xem môn đạo, trận đấu giữa sân khiến toàn bộ khu khách quý sững sờ, thần tình ngơ ngác nhìn thiếu niên giữa sân.

An Kiệt La nhảy dựng lên, khấn cấp nắm cổ áo Mễ Nặc, gấp giọng quát: “Này, này... rốt cuộc là cái chuyện gì? Làm sao có loại sự tình này phát sinh? Người sớm biết, đúng không? Nói a !”

Mọi người dồn ánh mắt về phía Mễ Nặc, Áo Nhĩ Ba đại đế cũng nhện không được lên tiếng hỏi, vẻ mặt vội vàng: “Viện trưởng Mễ Nặc, cái đấu khí hỏa hồng này là... như thế nào? Lại là Lực tinh cao giai đấu khí? Đây...”

Áo Nhĩ Ba nói tới đây, rốt cuộc nói không nên lời...

Lực tinh cao giai hỏa chúc, lực tinh cao giai thủy chúc, lực tinh cao giai đấu khí. Tam hệ đồng tu, cùng đạt một tinh cấp vị giai, vạn năm trên đại lục chưa từng có trường hợp này.

Mễ Nặc không nói. Chỉ vì trong lòng lão cũng kinh đào hải lãng (sóng gió ngập trời). Dịch Vân, đệ tử kiệt xuất nhất cuộc đời này của hấn, nghĩa tử hấn nha. Một chiêu khiến hấn không biết nói thế nào.

Từng bước đi xuống bên cạnh Áo Nhĩ Ba, dưới ánh mắt nóng nảy chúng nhân, Mễ Nặc biểu tình kích động nói một câu: “Mễ Nặc dạy học hơn nửa đời người, rốt cuộc thấy thần !”

281. Chương 282: 0h1s Vô Dịch

Trên đấu trường ngay cả một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe, mọi người gắt gao dán mắt lên người thiếu niên.

Thân phận song hệ Pháp Cuồng giờ phút này lại cầm trên tay ma binh màu đỏ, một thân đấu khí bùng bùng, tình cảnh này cực kỳ...vớ vẩn, một màn quỷ dị khiến cho không khí ngưng đọng.

Hai tay Ma Đa khê run, thần tình kinh hãi, ma binh Kinh Lôi truyền đến cảm giác nóng rực như lửa phỏng cả tay, đó là kết quả do kiếm đấu kiếm sinh ra. Đấu khí hỏa hệ, kiếm quang thiêu đốt, cao giai Vũ cuồng.

“Tam hệ đồng tu? Quá đáng, cho dù như thế chỉ thực lực cao giai như thế nào đỡ ta cuồng hóa 50 kích liên hoàn? Chết tiệt, căn bản không có khả năng mới đúng. Hấn rốt cục là làm như thế nào??!” Ma Đa sợ hãi rống to, trận đấu này chuyện lý kỳ không ngừng hiện ra, đã không còn gì giống bình thường nữa.

Cũng khó trách Ma Đa kinh hãi, thực lực của hấn, hấn hiểu biết vạn phần.

Trong khi cuồng hóa, trong vòng nửa giây đem đầu khí trong cơ thể vận chuyển tốc độ cao, đề thăng uy lực lên hai thành, công tốc đều tăng, trong nửa giây, đánh ra 50 kiếm là vượt quá tốc độ cực hạn của hân rồi, lấy thực lực võ giả của Ma Đa cũng chỉ có thể ở trạng thái cuồng hóa mới phát động được.

Phát động thể công mạnh nhất ở đại hội này, kết quả phải là hân thắng, đối thủ chết mới đúng. Lại bị một chiêu phá nát, đối thủ chỉ trả giá một ngụm máu tươi, quá mức khó tin. Ma Đa nghĩ mãi không thông.

Hân nghi hoặc, nghi vấn của mọi người trong lô ghế cũng to dần lên, A Khắc Tây sớm đứng lên, kinh ngạc nói: “Sớm biết hân còn chiêu bài đầu khí chưa lật, thể nhưng lại đạt trình độ cao giai, làm sao hóa giải được thể công huyết kế lĩnh vực?”

Tập Lỗ Tư mỉm cười, tuyệt không kinh ngạc, bởi vì đây là tất cả hân đã lường trước: “Bởi vì chất lượng đầu khí của hân hơn xa đối thủ, tuy là cao giai nhưng uy lực sớm đạt tới đỉnh phong, trong tam hệ, đầu khí của hân cũng mạnh mẽ nhất, hơn xa song hệ ma pháp một mảng lớn.

Gia tộc Tư Đạt Đặc truyền lại bộ huyết kế đầu khí Phần kiếp tử diễm, từ trước đã tạo ra bao nhiêu là nhân kiệt, công pháp Cuồng lôi phách quyết nhị lưu làm sao so sánh? Hân phá thể công lĩnh vực của Ma Đa đó là đương nhiên.”

Dừng một hồi, Tập Lỗ Tư nói, lần này vẻ mặt lại có vẻ không hiểu: “Ngoại trừ đó ra, mấy hôm trước ta xem quá trình tấn giai của hân phát hiện một chuyện khó tin. Công pháp vận hành đầu khí, quá trình tu luyện chỉ có bốn chữ. Hoàn mỹ vô cùng. Một chút sai lầm cũng không có, tất cả đều là đơn giản nhất cũng là phương pháp hữu hiệu nhất, ngay cả ta cũng nhìn không ra một điểm xấu.

“Không thể tin được. Lấy kinh nghiệm của hân thì việc tu luyện đầu khí phải tự nghĩ ra mới đúng, hoàn cảnh hoàn mỹ giống như có một cường giả siêu cấp ở một bên chăm chú chỉ điểm vậy, so với người chỉ dẫn Tập Lữ còn hiệu quả hơn. Nhưng đây là chuyện không thể, tóm lại, sự thật xảy ra trước mắt là do siêu hạng huyết kế công pháp, phương thức tu luyện hoàn mỹ, mới có thể xuất ra kỳ tài có một không hai này. Sự hiện hữu của hân bản thân đã là kỳ tích.”

Tập Lỗ Tư vừa mới nói xong, ngoài dự kiến của mọi người, trên tái tràng thiếu niên tóc đen phát động công kích.

Hai tay huy động, nhất thời hồng quang đại thịnh, kiếm quang bắn ra hơn 30 đạo, đầu khí hỏa hồng, kiếm quang thiêu đốt mang đến uy áp cường đại, toàn bộ phóng tới Ma Đa.

“Đáng giận a!” Ma Đa cả kinh, chợt nổi giận, đối thủ song hệ Pháp cuồng giờ phút này lại thi triển đầu khí đánh hân. Cảnh tượng tương phản kịch liệt khiến hân cảm giác nhục nhã. Là vương bài cao nhất trong đại hội, hân như thế nào không giận?

Cùng thời gian, hào quang vàng óng lóe lên, vô số kiếm quang bay ra, nhất nhất ngăn chặn thể công hùng hực kia. Quang mang chói lòa, toàn bộ đấu trường bị chia làm hai thế giới, vàng và đỏ, hỏa đầu khí cùng lôi đầu khí, Phần kiếp tử diễm đầu Cuồng lôi phách quyết. Uy thế đồng dạng va chạm mãnh liệt với nhau. Rào phòng ngự Diễm vũ ma trận run lên kịch liệt, từng đợt gợn lăn tấn hiện lên.

Công phòng mạnh mẽ.

Rầm rầm rầm rầm bùm chềng.....

Tiếng nổ vang trời, kiếm quang dần dần tiêu thất, trong không khí hai hệ nguyên tố hỗn loạn, thỉnh thoảng lóe sáng. Ma Đa toàn lực chặn đánh lại chỉ đủ hóa giải thể công, vô lực phản kích, điều này chứng minh một chuyện, uy lực đầu khí của thiếu niên không yếu hơn so với hân.

Thực lực cao giai nhưng uy lực đánh ngang với đỉnh phong, ưu thế huyết kế công pháp của Ma Đa không hiện ra là ngoài dự liệu. Kết quả không nghĩ ra nổi, đầu khí hỏa hồng này đến tột cùng là loại gì?

Trên khán đài, Mặc Tây đã hoàn toàn ngây dại, lặng người nhìn tình huống dưới đấu trường. Nói không nên lời.

Bá Nạp Đốn sắc mặt xanh mét, cực kỳ khó coi: “Bài trừ lĩnh vực công kích, lực áp tuyệt học huyết kế tộc ta, cái đầu khí màu đỏ kia rốt cuộc là gì thế? Cơ hồ tất cả đầu khí hỏa hệ đều có màu như vậy, mà kỳ,

Cuồng lời phách quyết vẫn là tuyệt học nhất đẳng trên đại lục, lại giống như ngang ngựa, tính chênh lệch tinh cấp thì suy ra nó lại mạnh hơn, thật sự quá mức, không có đạo lý mà !”

Sửng sốt một hồi. Mặc Tây trong đầu chợt lóe, tựa như bị kinh hách, hoảng sợ nói: “Thủy hỏa song hệ ma pháp, hỏa hệ đấu khí. Toàn bộ đồng giai, đây không phải là thiếu niên diệt dong binh đoàn Ba Bồ Á của gia tộc ở đầm lầy ma thú theo lời Khiết Tây Tập sao? Là hắc đúng không? Nhất định là hắc, nhân tài tam hệ đồng tu loại này, cho dù kiếm toàn đại lục chỉ sợ không có người thứ hai !”

“Tính ra thì sai lầm mất rồi, điều tra không có kết quả vốn ta cho rằng Khiết Tây Tập sợ trách nhiệm dồn đẩy lý do, không ngờ đúng là sự thật. Người mà Khiết Tây Tập sâu hận chính là hắc, năng mấy ngày trước mất tích, chưa có quay về, chỉ sợ rằng...”

“Còn phải nói sao. Nó chết rồi!” Bá Nạp Đồn giận dữ trầm giọng nói: “Nó tất nhiên phát hiện thân phận thiếu niên kia. Một mình tìm hwans trả thù, lấy thực lực hắc đang biểu hiện Khiết Tây Tập thế nào địch nổi? Bị tư oán che mắt, không thông báo cho gia tộc một tiếng, làm cho Ma Đa hiện thời khổ chiến, kẻ không biết tự lượng sức chết là đáng !”

“Phụ thân..... Kia... Đây”

“Cuối cùng hiểu được. Hắc vì sao không chút thân thiện với nhà ta. Hừ, diệt dong binh đoàn gia tộc ta tồn 10 năm đào tạo, giết Khiết Tây Tập, làm giảm chiến lực của gia tộc ta, thì ra thiếu niên kia vẫn đứng chính diện đối địch với gia tộc Lam Duy Nhĩ. Hắc không thể không chết ! Hắc còn lá bài chưa lật, Ma Đa cũng còn chiêu ẩn, trận chiến này kết quả không được thay đổi !” Bá Nạp Đồn nghĩ thông, thâm hận Khiết Tây Tập, nếu sớm biết được tin tức này, hắc cho dù liều mạng phiêu lưu một chuyến. Tự thân ra tay xử lý, đối với một cái gia tộc mà nói, có một kẻ thù tiềm lực vô cùng như thế chỉ là ác mộng, thường thường sẽ ăn quả đắng.

Trong lô ghế, Tập Lỗ Tư cười hắc hắc nói: “Đấu khí hỏa hồng hoàn toàn che dấu đặc tính của Phần kiếp tử diễm. Lần này thật muốn đa tạ người, nếu không như thế tiểu tử kia muốn dùng lại sợ đập bể đồ không dám xuất ra toàn bộ thực lực. Ma được của người thật giúp hắc một cái đại ân nha !”

Nói đi nói lại, loại ma được kia có thể thay đổi màu sắc đấu khí phóng ra, cũng không có tác dụng phụ hả? Ta nghĩ người chuyên tạo ra một loại được vật tổn người hại mình, nhưng lần này tiến bộ lớn nhỉ? Chắc ta phải thay đổi nhận thức với trình độ được học của người rồi ?!”

Hừ một tiếng, A Khắc Tây nói:“Hừ, không đáng gì, cái được vật kia chẳng qua ở trong quá trình ta chế thuốc thất bại mà thôi, ngoại trừ có thể thay đổi màu sắc năng lượng thì không còn tác dụng gì, nó vốn còn chưa phải ma được, lấy đâu ra tác dụng phụ ?”

Dừng một chút, A Khắc Tây lại nói:“Ta phải nhắc nhở người, ma được ta đưa cho người hai khóa, mỗi một khóa công hiệu cũng chỉ gần một khắc (khoảng 15”), người cho tiểu tử kia ăn vào, thời gian cũng chỉ có 2 khắc mà thôi, vượt quá công hiệu biến mất, đấu khí của hắc sẽ trở về nguyên dạng màu tím. Đấu khí tím chỉ có duy nhất ở Phần kiếp tử diễm, thân phận sẽ bị lộ trần, thời gian cũng sắp tới rồi !”

Ngửa đầu cười ha ha, Tập Lỗ Tư tin tưởng nói: “Thời gian còn đủ mà, lấy cường độ đấu khí của tiểu tử kia vượt qua đỉnh phong gần đạt tới Thất giai, uy lực sánh ngang Ma Đa rồi, hướng chi hắc vẫn còn lá bài chưa xuất, đối thủ ngăn cản thế nào được? Thắng bại là chuyện chắc chắn rồi, xem hắc thắng ra sao mà thôi !”

Tập Lỗ Tư tin tưởng 10 phần, giống y như Bá Nạp Đồn, hai phe đều cho rằng không có khả năng bại, kết quả chỉ có thể đợi chứng minh.

Trên trường đấu, tình huống lại biến đổi, hồng quang đại thịnh, 30 luồng kiếm quang đồng thời nổ ra, cùng thời gian 15 con viêm báo và 15 khóa băng cầu rơi tay oanh kích, nháy mắt phối hợp tiến lên.

Kiểm quang bán nguyệt bắn trở về, dẫn lên một luồng khí lưu cường đại, viêm báo và băng cầu bám sát kiếm quang, uy lực dung nhập vào trong mũi kiếm, áp lực đại tăng, đấu khí và ma pháp dung hợp hoàn mỹ hình thành 30 đạo trăng tròn màu lam đỏ lạnh thấu xương, thiêu đốt nóng rực, cực kỳ mạnh mẽ. Hình thái công kích chưa bao giờ có trong lịch sử giờ phút này hiển hiện ra trước mặt thế nhân.

Cực sắc, cực mạnh, cực bạo !

Vượt qua tinh cấp vị giai, năng lượng dung hợp toàn bộ lao tới Ma Đa.

Ào ào xôn xao.....

Một màn trước giờ chưa từng gặp, tình cảnh như thế khiến tất cả người xem đứng lên.

(Từ đầu đến giờ chưa bao giờ thấy tụi nó ngồi, mà toàn thấy đứng, đứng rồi lại đứng, xong lại đứng...ta ko hiểu làm sao được nữa >"< -=">)

Trên khán đài, An Đức Lôi khiếp sợ thì thào: “Hoàn mỹ, rất hoàn mỹ! Song hệ ma lực phối hợp đã là kỳ tích, có thể làm cho ma lực và đấu khí kháng khí với nhau, dung hợp làm một, uy lực bạo tăng, thần tích. Đây là thần tích !”

An Đức Lôi cảm khái, mọi người kinh sợ, Mặc Tây và Bá Nạp Đồn xanh mét, tên thiếu niên kia siêu thoát khỏi tất cả phạm trù quy tắc. Cảnh giới đạt tới hoàn cảnh chưa có người trải qua.

“Đáng giận a!”

Cả kinh nhìn thế công bốn phía, uy lực phách mãnh tuyệt liệt, còn cao hơn lực tinh đỉnh phong một điểm, tuyệt không thể tránh, uy thế cỡ đó đã có thể uy hiếp bản thân, Ma Đa rống to, mãnh vận Cuồng lôi đấu khí, uy áp khổng lồ, hồ quang chớp lóe, lôi điện như lưới lớn hiện ra, trong chớp mắt lao tới chồm kiếm quang dung hợp kia.

Lục tinh kiếm kỹ - Hồi quang lôi trảm!

Cùng thời gian, hấn lại bóp nát một quả Cương luyện lôi tinh, đấu khí nháy mắt hồi phục, vận toàn lực lao tới trước, tốc độ cực nhanh, Dịch Vân cũng cả kinh, không hề phòng bị lâm vào tình trạng nguy cấp, ma binh vội gờ lên cản. Ma Đa vận đấu khí lần thứ hai phát động kiếm kỹ.

Hồi quang lôi trảm, lần thứ hai liên phát!

Vô số kiếm quang bạo khởi, lôi điện lượn lờ, khí lưu dao động. Hai tấm lưới điện đón đầu, khoảng cách cực gần, còn có hấp lực cường đại làm cho trong phạm vi này tránh cũng không thể tránh. Bên trong sát cục, con người Dịch Vân lóe lên khí tím, khoảnh khắc hấn lâm vào trạng thái kỳ diệu.

Lĩnh vực pháp tắc, phát động!

Chung quanh lôi vân dày đặc, kiếm quang đầy trời, kiếm nối kiếm chặt chẽ nối liền quần lấy nhau như lồng giam, hoàn cảnh cực xấu, chỉ một thoáng quanh hấn liền hình thành thế công thiên la địa võng, sát cục không thể nghịch chuyển, nhưng... hấn lại thông thả đứng đó.

Hình ảnh tạm dừng, sát chiêu ngưng trệ, thân thể nhẹ nhàng lóe ngang, Dịch Vân dễ dàng thoát ra kiếm sát, thoải mái như ăn cơm, tản bộ.

Thoải mái, tự nhiên, bình tĩnh, góc áo không mất một mảnh, thân thể không bị hao tổn một chút. Hấn bình thần từ kiếm võng đi ra, khoảnh khắc sau thế công mới bùng nổ, diễn viên chính lại không có ở trong, cho nên thành ra công kích mặt đất, tiếng vang ầm ầm không ngừng, hết thấy đều là vô công.

Trường hợp ra ngoài dự liệu của mọi người, kết quả không thể tin được.

“Ta rốt cục hiểu được, lĩnh vực của ngươi là thời gian tĩnh chỉ, trong phạm vi hiệu quả, thời gian không gian toàn bộ do ngươi nắm giữ.” Môn La bỗng nhiên hoảng sợ rống lên.

Cùng lúc đó, trong lô ghế ngồi, Tịch Lỗ Tư và A Khắc Tây đồng thời đứng lên, A Khắc Tây cả kinh kêu lên: “Đây là? Làm sao có thể ?”

Tịch Lỗ Tư cũng hoảng sợ, miệng treo một câu: “Già nam phong giới? Lĩnh vực trong truyền thuyết, cảnh giới vô địch thật sự tồn tại ??”

Rầm rầm tiếng vang không ngừng. Lục tinh kiếm kỹ, uy lực cực hạn đỉnh phong, Hồi quang lôi trảm liên tiếp hai phát thế nhưng thất bại, chỉ đánh lên mặt đất, chiêu tàn.

Vô thượng kiếm kỹ gia tộc Lam Duy Nhĩ, nhưng lại không có nửa điểm hiệu quả, Ma Đa kinh hoảng, hoàn toàn không thể tin.

Ngay lúc đó, bóng người lóe lên, công kích tới hần, một quyền đập vào ngực, tốc độ nhanh như chớp, thân thể Ma Đa bị đánh bay đi.

Hai lần ngoài ý liệu đột nhiên tới, thân hình hần quay cuồng trong không trung, lẳng không phun ra một dòng máu tươi, rớt xuống cách đó 10 thước, đầu khí trong cơ thể tán loạn, hần hoàn toàn không rõ chuyện gì xảy ra.

Rống rống hoan hô bravo ô hô...

Ngay lúc đó toàn trường truyền đến tiếng kinh hô, mặt đối mặt bài trừ kiếm kỹ của Ma Đa, đánh hần chặt vật bay ngược, mạnh yếu thoáng chớp đảo ngược, kết quả quá mức khó tin.

Bọn họ không biết ngăn ngừa thời gian này, lĩnh vực Dịch Vân phát động mới chuyển biến thế cục.

Lĩnh vực Dịch Vân nắm trong tay thời gian, không gian, lấy thực lực trước mắt của hần, có thể duy trì 1s đình trệ. Mặc dù ngắn nhưng trong khoảng thời gian này, hần chính là chúa tể, là thần tồn tại, không ai địch nổi.

0h1s vô địch !

282. Chương 283: Tên Của Hần Gọi Là Truyền Kỳ

Cả hội trường một mảnh im lặng, mọi người ngơ ngác nhìn trận đấu ở phía dưới. Tình hình chiến đấu diễn ra đã hoàn toàn vượt ra khỏi dự đoán ban đầu của mọi người. Toàn bộ rối loạn!

Cúi xuống nhìn! Ma Đa đang bức ra ra một ngụm trọc huyết. Nhìn máu đỏ trên tay, cảm giác được từng đợt đau đớn tê dại từ ngực truyền đến, về mặt hần đầy khiếp sợ. Có Cuồng Lôi đầu khí bảo vệ, chính mình lại bị người khác đánh lui?

Từ đầu đại hội đến giờ, chưa bao giờ phát sinh ra chuyện khác thường như vậy. Huống chi trình độ đầu khí của đối thủ chỉ vền vền là cao giai, làm sao có thể oanh phá được tầng tầng phòng ngự của hần. Ma Đa suy nghĩ nhưng hoàn toàn không giải thích được, chỉ cảm thấy tất cả đều quá mức tưởng tượng! Bên trong phòng, A Khắc Tây hỏi: “Già Nam phong giới mà người vừa mới nói, đó rốt cuộc là cái gì?”

Tập Lỗ Tư kinh dị nhìn chằm chằm thiếu niên ở giữa sân, biểu tình kích động: “Là một truyền thuyết được lưu truyền từ thời thượng cổ, là Lĩnh vực phép tắc mạnh nhất có uy lực có thể làm cho thời gian dừng lại. Đứng nhìn bây giờ mới chỉ ngừng lại chỉ 0.1 giây. Theo cường độ của đầu khí ngày càng sâu, uy lực của lĩnh vực cũng ngày càng lớn. Lĩnh vực như thế quả thật là nghịch thiên. Ta vốn không tin rằng nó có thật, nhưng không ngờ rằng nó lại sống sờ sờ hiện ra trên người tiểu tử kia. Kỳ tích!”

“Theo như lời người nói thì trước kia đã từng có người nắm giữ qua lĩnh vực này. Cấp bậc của hần tuyệt đối không thể quá thấp. Người này là ai? Tại sao trước giờ ra chưa từng nghe qua có một cường giả như thế tồn tại?”

“Vấn đề này chỉ sợ không ai có thể trả lời người. Bởi vì đây là truyền thuyết từ vạn năm trước, chỉ ghi lại trên điển tịch xa xưa nhất. Ta cũng chỉ nghe qua đoạn bí văn này từ trong miệng của sư phụ ta.” Tập Lỗ Tư kích động nói: “Vốn nghĩ rằng nó chỉ là truyền thuyết thêm vào, toàn bộ không thể tin. Nhưng bây giờ sự thật xảy ra trước mắt, thì không thể không tin!”

Truyền thuyết đã từng hoài nghi lại được chứng minh là thật sự tồn tại, còn hiện ra trên người của thiếu niên mà mình thường thức, Tập Lỗ Tư có vẻ rất hưng phấn.

Hưng phấn? Cảm giác mà mấy trăm năm chưa từng có. Hôm nay hần đang ôn lại sự đẹp đẽ tuyệt vời của nhiệt huyết sôi trào.

“Một lần phép tắc động, ba cái kiếm kỹ liên tục, tất cả đều là thi triển ở cự ly gần. Đáp án chỉ có một, hần muốn giết người!” Trên sân thi đấu, Môn La lạnh lùng nói.

“Từ đầu trận đấu hần vẫn che giấu cực kỳ tốt, nhưng làm sao có thể giấu được sát ý hiện ra trong ánh mắt? Đã sớm đoán được! Gia tộc Lam Duy Nhĩ thật đúng là làm được! Ta chưa bao giờ chủ động dây vào người nhưng cứ nhiên nhiều lần nhả vào ta mà tới như thế này. Như vậy, giống như mong muốn của hần, để hần

giết đi!” Dứt lời, Dịch Vân mạnh mẽ vận chuyển đầu khí. Đạp một cái, thân hình giống như mũi tên bắn mạnh ra khỏi cung, lao nhanh tới.

“A! Hẳn điên rồi sao?” Tiếng kinh hô vang lên khắp hội trường. Nhìn thiếu niên chủ động lao đến gần Ma Đa, toàn bộ mọi người đều không dám tin.

Xem qua mỗi trận tranh tài của hắn, phương pháp chiến đấu của thiếu niên này đều là công kích mạnh bằng ma pháp ở khoảng cách xa. Lấy sự phối hợp tinh tế của hai thuộc tính, từng bước từng bước bức đối thủ đến hoàn cảnh đầu hàng nhận thua. Tuy nói hắn vừa mới sử dụng ra đầu khí hoá hồng hồng không rõ kia nhưng làm sao có thể là đối thủ của Ma Đa có Huyết kế tuyệt học?

Trên đại lục vô số loại công pháp Đầu khí, Huyết kế Đầu khí là mạnh nhất. Điều này ngay cả dân chúng bình thường cũng biết. thiếu niên này không có khả năng không biết. Biết rõ chuyện không thể làm lại vẫn cố ý đi làm! Phương pháp chiến đấu lấy trứng chọi đá, không phải là hắn định cam chịu, buông tha cho trận đấu đấy chứ?

“Muốn chết! Được! Ta thành toàn cho ngươi!” Mấy lần chiến đấu Ma Đa đều bị chiến pháp quỷ dị của đối phương bức lui, muốn lại gần cũng không được. Bây giờ nhìn thấy đối thủ chủ động chạy lại đây, hắn không vui mà giận. Tự tôn của cường giả, Ma Đa chợt cảm thấy đây là sự nhục nhã, khiêu khích trắng trợn, hoàn toàn không đem mình để vào mắt. Như thế làm sao lại không tức giận?

Dịch Vân xông tới, đầu khí nhập vào trong cơ thể, Ma binh giơ cao lên chém xuống. Trong chớp mắt đồng thời chém ra hơn hai mươi kiếm. Chém thẳng, chém ngang, đâm lên, quét ngược, hồi chiêu... Từng kiếm từng kiếm chém ra, phương hướng cùng vị trí tấn công của mỗi kiếm đều không giống nhau. Mỗi chiêu đều là đầu khí áp súc rồi bộc phát, trong chớp mắt liền tụ lại thành một cái lồng chụp xuống toàn thân của Ma Đa. Góc độ xảo diệu, vị trí chém tàn nhẫn, chỉ có thể chắn mà không thể trốn.

Thế công kích đột nhiên bộc phát chói lọi như mặt trời, kiếm quang sáng lạn, kiếm uy sắc bén, tiến công mạnh mẽ.

Ra tay liền biết có hay không. Một kích tùy ý của Dịch Vân ngoài Ma Đa ra đã vượt qua được tất cả các võ giả ở đại hội. Ma vũ song tu cũng đồng thời ở vị trí phía trên tất cả mọi người. Cảnh tượng này, lúc trước ai có thể tưởng tượng được?

Khu nghỉ ngơi của Kỳ Vũ học viện, Phụ Á chăm chăm nhìn vào trên sân thi đấu đang tràn ngập kiếm uy, cư nhiên ngây người. Thế công tổ hợp như thế ở trong nháy mắt đánh ra, giống như gió bão, như mưa rào, tốc độ, uy lực đồng dạng không giảm xuống, thủ pháp vận dụng kiếm chặt chẽ, thế công hoàn mỹ. Nàng tự biết bản thân tuyệt đối không thể làm được.

Trong mắt như cuồng phong giông tố, cảm thấy sóng gió ngập trời, Cổ Lan ngẩn ngơ, chợt lắc đầu cười khổ: “Hoá ra đây mới thật sự là con bài chưa lật của hắn! Tam hệ đồng tu đã là kỳ tích. Không ngờ thực lực đầu khí cùng phương pháp sử dụng kiếm của hắn lại cũng đạt tới cảnh giới như vậy. Càng hơn một bậc so với hai thuộc tính ma pháp. Ta phục rồi! Thật sự chịu phục rồi! Có thể thua trên tay hắn chính là vinh quang của ta!”

Cổ Lan cũng không oán kết quả của trận đấu cùng Dịch Vân kia. Chỉ là trong lòng vẫn có một tia ý niệm cho là, nếu ngay từ đầu hắn liền thi triển toàn lực Vương tộc tuyệt học, liên tiếp sử dụng kiếm kỹ thì đối phương tuyệt đối không thể thắng được hắn. Nhưng bây giờ hắn mới biết, cái ý nghĩ này sai nhiều lắm.

Nhìn Dịch Vân bây giờ thi triển ra sự mạnh mẽ của võ giả, không nói đến Song thuộc tính ma pháp. Chỉ riêng uy lực của đầu khí kiếm thế, hắn đã không tin rằng mình có thể địch nổi. Dịch Vân đúng thật mạnh hơn mình, đã đạt đến một tầng cao cấp hơn.

Thế tiến công hung mãnh cường đại.

“Keng keng keng keng chát bùm bùm !”

Bóng kiếm ngập trời, chia ra làm hai, một đỏ một vàng, trong tức khắc liền va chạm tại một chỗ. Kiếm kiếm đón đánh, chạm vào nhau, giống như pháo hoá phóng ra, nổ ra mang theo từng đoàn hoa lửa chói sáng.

Âm vang rung trời, uy thế cường đại. Hai đạo bóng kiếm va chạm vào nhau liên lập tức tiêu tan. Vượt ra ngoài ý nghĩ của mọi người, Ma Đa không chiếm được nửa phần lợi thế. Hai bên mạnh yếu cách biệt rõ ràng như thế, kết quả lại là tình thế ngang nhau. Tinh cấp giai vị không có ưu thế, Ma Đa kinh ngạc tại chỗ.

Khó mà tin được !

Lực đạo cực lớn đánh vào đem hai người đánh văng ra ra hai bên. Cùng lúc đó, Dịch Vân lại không lùi tránh mà tiếp tục lao tới. Ma binh giờ lên cao, đầu khí vận chuyển mãnh liệt, lại vượt xa lúc trước chém ra ba mươi kiếm, tốc độ cực nhanh, một kiếm so với một kiếm càng mạnh. Thế công như mưa rào, uy áp lấn liệt, Ma Đa nhất thời bị ép vào thế hạ phong phải phòng thủ.

Trên khán đài, đế vương Áo Nhĩ Ba chăm chăm nhìn vào sân thi đấu, bị tình hình chiến đấu đột ngột chuyển tiếp làm cho kinh hãi hô lên. “Kiệt Mễ Đạt, đầu khí của hắn không ngờ lại có thể đánh ngang với Ma Đa. Điều này ngay cả đầu khí Đằng Long Kinh Thiên của vương tộc ta cũng không làm được a! Cái này...”

Biểu tình trên mặt Kiệt Mễ Đạt cũng vô cùng kinh ngạc: “Bệ hạ! Cũng không phải chỉ đánh ngang mà thôi. Lấy thực lực cao giai chiến đấu với tới gần thất tinh linh vực lại có thể đánh tới mức không phân biệt cao thấp. Không còn nghi ngờ gì nữa, đầu khí hỏa hồng của thiếu niên kia cũng là hơn xa Cuồng Lôi Phách Quyết, đầu khí tổ truyền của gia tộc Lam Duy Nhĩ một khoảng.”

“Cái gì? Điều này sao có thể? Cuồng Lôi Phách Quyết nhưng là Huyết kế tuyệt học a!”

“Đáp án chỉ có một. Đầu khí của thiếu niên này nhất định là Huyết kế tuyệt học cấp bậc cao hơn. Chắc chắn là thế!”

Mặc Tây bật dậy, kinh hãi kêu lên: “Kiếm đối kiếm, đầu khí so với đầu khí mà Ma Đa lại lâm vào khổ chiến. Phụ thân! Điều này...”

Trầm mặt, sắc mặt Bá Nạp Đồn xanh mét, cực kỳ khó coi: “Không nghi ngờ gì nữa! Đó cũng là Huyết kế đầu khí, còn là Huyết kế tuyệt học mạnh hơn tộc của chúng ta. Tam hệ cùng tu, ma pháp cùng đầu khí, tuyệt học đỉnh cấp đại lục. Thật sự là quá không tầm thường. Hắn đến tốt cùng là ở đâu chui ra? Ngoài ra, hắn còn hết lần này tới lần khác đứng ở phía đối lập với gia tộc ta. Người này, quá nguy hiểm!”

“Đây là thời điểm phải hạ quyết tâm. Thông báo cho Ma Đa, để cho hắn sử dụng đồ vật kia đi.”

Mặc Tây nghe vậy giống như bị dọa sợ, run giọng nói: “Phụ thân! Người muốn Ma Đa...”

Trong mắt Bá Nạp Đồn lộ ra quyết ý nghiêm nghị, kiên quyết nói: “Bây giờ, có thể được đến địa phương phong thưởng hay không đã không quan trọng. Đối với gia tộc mà nói, trừ hại còn quan trọng hơn nhiều so với được lợi. Bởi vậy, một chuyện quan trọng nhất, bất luận dùng loại thủ đoạn nào cũng tuyệt đối không thể để cho thiếu niên còn sống đi xuống lôi đài!”

“Kẽng kẽng cằng cằng chút ầm ầm ...”

Đột tấn công thứ hai, hai đại Huyết kế tuyệt học tiếp tục liều mạng, thế công sáng lạn. Kết quả ngoài ý muốn, Ma Đa lại bị ép vào hoàn cảnh xấu, chỉ có thể thủ mà không thể công. Lúc này, uy thế của Phần Kiếp Tử Diễm đầu khí hoàn toàn thể hiện ra, mạnh mẽ ép Cuồng Lôi đầu khí tuyệt học.

Kiểm kiếm, từng chiêu, bóng kiếm đỏ đầy trời, kiếm uy tràn ngập. Ma Đa từng bước bại lui, hoàn cảnh xấu không thể xấu hơn.

Ầm, ầm! Đột nhiên, đang lúc Dịch Vân thừa cơ truy kích thì ma binh trên tay chấn động mạnh. Ma binh hỏa hồng sớm bị nứt ra vô số lỗ hổng trong nháy mắt bị vỡ vụn thành từng đoạn.

“Ha ha ha! Chỉ là một thanh ma binh nhị phẩm làm sao có thể chống đỡ được uy lực của Kinh lôi ma binh? Kết quả đã định, xem chiêu!” Ma Đa thấy thế sung sướng, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội khó được này, từ lùi chuyển sang tiến, một kiếm toàn lực mạnh mẽ chém về phía đỉnh đầu của Dịch Vân.

Thời khắc mấu chốt binh khí vỡ vụn, Dịch Vân cũng không kinh hãi. Bởi vì binh khí hắn dùng để chiến đấu chỉ vẹn vẹn là Nhị phẩm trung giai ma binh, kết quả đã dự kiến trước.”

Đột nhiên, hồng quang chợt lóe, trên tay lại nắm chặt một thanh Ma binh cùng phẩm cấp (cấp độ + phẩm chất) đón nhận một kiếm chém tới của Ma Đa.

Hai bên trong giây lát liền phân ra, đứng cách xa giảng co nhau.

“Đáng tiếc! Cơ hội khó có được. Không ngờ hần vẫn có thanh Ma binh thứ hai. Tuy phẩm cấp chỉ là Nhị phẩm trung giai nhưng muốn tiếp tục vỡ vụn cũng không phải dễ dàng. Tình huống đối với ta không có lợi. Thật đáng chết! Hoá ra võ giả kiếm uy mới là lá bài tẩy cực mạnh của hần. Giấu được sâu như vậy! Đấu khí thật kinh người, thực lực đáng sợ!”

Trong lòng Ma Đa đáng tiếc thở dài. Đối thủ thể hiện ra đấu khí mạnh mẽ hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của hần. Càng đánh, càng kinh hãi, cũng càng không thấy đáy.

Bỗng nhiên, trong lòng hần có cảm giác, ngẩng đầu nhìn về hướng trên đài khách quý. Chỉ thấy Bá Nạp Đồn cũng đang nhìn hần, vẻ mặt nghiêm túc, hướng về hần làm cái thế tay. Ma Đa kinh ngạc, thân hình run nhẹ, lập tức gật đầu đáp lại. Hần cũng hiểu được, nếu để mặc cho tình hình chiến đấu trước mắt cứ phát triển thế này thì hần cũng thua nhiều thắng ít. Cuối cùng cũng hạ quyết tâm.

“Không ngờ lại đi đến bước này. Hoàn toàn đánh giá sai thực lực của đối thủ. Vì gia tộc, muốn giết hần, cũng chỉ có lựa chọn này!” Trên tay đột nhiên xuất hiện một viên tròn tròn cỡ ngón cái màu đen, Ma Đa nhìn vào, biểu tình phức tạp, sau đó giấu giếm nuốt vào.

Đột nhiên, uy thế của Ma Đa tăng vọt, toàn bộ năng lượng đấu khí trong nháy mắt được bổ sung đầy. Uy áp cường đại như nước tràn ra. Đây không phải là khí thể mà Lục tinh lĩnh vực có khả năng phát ra. Thất tinh! Thất tinh sơ giai lĩnh vực!

“Thất tinh lĩnh vực? Đấy rốt cục là chuyện gì xảy ra?” Dịch Vân đã sớm phát hiện cử động khác thường của Ma Đa, chỉ thấy hần giống như ăn vào cái gì đó, sau đó thực lực lập tức tăng vọt lên. Kinh ngạc, suy nghĩ, lập tức hiểu được, đoán xem Ma Đa vừa rồi rốt cục đã nuốt vào cái gì.

Trong phòng, A Khắc Tây trầm giọng nói: “Ma được, Trọc ngưng huyết lộ.”

“Đó là cái gì?”

“Trọc ngưng huyết lộ, là lát máu huyết của Chín cấp ma thú làm chủ thuốc, cũng hỗn hợp với hơn mười loại tài liệu hiếm thấy mới có thể chế tạo ra. Mà công hiệu của hần là có thể đem thực lực của người dùng trong nháy mắt nâng lên một tinh cấp bậc trong vòng một giờ. Nhưng mà hiệu quả mạnh mẽ tất nhiên cũng có tác dụng phụ rất lớn.

“Sau một giờ đồng hồ, tinh cấp giai vị trực tiếp hạ xuống một cái tinh cấp. Lấy tình huống của hần mà nói, chính là trực tiếp xuống đến Ngũ tinh đỉnh phong. Đây là hạ xuống có tính vĩnh cửu, cũng là cái giá lớn mà hần phải trả.”

Dừng một chút, A Khắc Tây nói tiếp: “Trọc ngưng huyết lộ mặc dù cực kỳ hiếm thấy nhưng ta cũng luyện chế ra được. Nhưng chỉ là ma được phẩm cấp hạng ba mà thôi. Thực lực chân chính đều phải từng bước tu luyện. Mơ tưởng mượn dùng lực lượng bên ngoài đều thắng cấp, cái giá phải trả cũng lớn đến mức khó có thể tưởng tượng được. Mà ngược lại nói về cái này, chỉ vì thắng lợi của một cuộc tranh tài thì tuyệt đối là lãng phí.”

“Chính thức tiến vào Thất tinh. Nói như vậy nghĩa là Dịch Vân không có cơ hội?”

“Nếu người không ra tay, tiểu tử kia chắc chắn phải chết. Đây là kết luận của ta!”

Trên khán đài, đế vương Áo Nhĩ Ba cũng đã nhìn thấy, liền quay đầu liếc nhìn hai người Bá Nạp Đồn cùng Mặc Tây ở phía sau, trầm giọng nói: “Ma được? Gia tộc Lam Duy Nhĩ lại còn có hậu chước này. Ngay cả ta cũng bị giấu diếm. Kiệt Mễ Đạt, người thấy thế nào?”

“Phương pháp luyện chế Ma được học đã sớm thất truyền từ ngàn năm trước. Hiện giờ muốn cầu được một viên cũng là rất khó. Kỳ Vũ vương thất chúng ta ngay cả một viên cất chứa cũng không có. Chắc là tích lũy ngàn năm của gia tộc bọn họ mới còn lưu lại. Về phần dùng ma thuốc trợ giúp cùng thắng cấp ngay trong trận đấu cũng không trái với quy định của đại hội. Bá Nạp Đồn tướng quân chính là nhìn rõ được điều này. Lợi dụng lỗ hổng của quy củ để chiến thắng tuy không võ giả (cái này chắc là không chơi đẹp) nhưng cũng không tính là phạm quy. Bởi vậy, trận đấu vẫn phải tiếp tục tiến hành!”

Ngũ khí của Kiệt Mễ Đạt bình tĩnh nhưng trên mặt lại hiện lên vẻ tiếc nuối. Dưới sự trợ giúp của ma được, thực lực của Ma Đa vượt cấp tăng mạnh. Hắn đã sớm nhìn ra kết quả cuối cùng của trận tranh tài này.

Trận đấu tiếp tục!

“Trả giá lớn như vậy toàn bộ là bởi vì người! Ta không nghĩ đến thắng bại, tất cả chỉ vì một cái mục đích, giết người!” Ma Đa hét to, từng từ kinh động lòng người, những câu mang oán giận. Đấu khí Cuồng Lôi Phách Quyết vận chuyển mãnh liệt. Một đạo bóng kiếm khổng lồ nhanh chóng chém ra. Một kích kinh thiên mang theo phách ý, nộ ý, hung ý chém thẳng về hướng Dịch Vân.

Ầm ~!

Dịch Vân hồi kiếm chắn lại. Uy lực của thất tinh, áp lực mạnh mẽ của kiếm tức thì đem cả người Dịch Vân đánh bay ra ngoài, phun ra máu tươi đầy trời.

Lục tinh đối chiến Thất tinh, thực lực chênh lệch không thể bù lại. Kết quả đó là đương nhiên!

Ma Đa nhanh chóng lao đến, tốc độ cực nhanh, trong thoáng chốc đã đến trước mặt của Dịch Vân. Cuồng lôi đấu khí mạnh mẽ phát ra. Thực lực mạnh hơn đối phương một tinh, chênh lệch lớn như thế nhưng hắn cũng không dám tiếp tục coi thường đối thủ luôn biểu hiện ra ngoài ý nghĩ của người khác này nữa. Kinh lôi ma binh giờ lên cao, đấu khí của toàn thân mạnh mẽ truyền vào, đang định chém xuống thì dị biến nổi lên.

Thủy Hỏa nguyên tố tụ tập mạnh liệt, dưới chân hiện ra hai hình vẽ ma trận. Đồ hình tròn, lam mũi nhọn, chặt chẽ giao nhau chồng lên hợp lại. Tường lửa thật lớn xoay tròn nội súc, lồng giam đầy gai băng nhọn hoắc nhô ra. Cùng lúc đó, mười dòng suối lửa phun lên mạnh mẽ.

Viêm ngục lao lung, Tiêm ngục băng lao, Xích Diễm hỏa hải, ba đạo ma pháp hình dạng lồng giam liên tiếp!

Ma Đa kinh ngạc, tình huống lại biến đổi.

Đầy trời tinh hỏa bay múa, hoa tuyết rơi phủ kín trời. Trong giây lát, chín con Viêm Long, chín con Băng Long đồng thời xuất hiện. Cùng lúc ấy có mười tám đạo thủy xà thương cuộn vào nhau, quay đầu liên tiếp đánh xuống.

Cửu Long viêm vũ, Cửu long tuyết vũ, Thủy thương xa kích. Ba đạo ma pháp kiếp sát cũng sử dụng.

Đồng thời, đấu khí hỏa hồng trên người của Dịch Vân cũng sáng lên. Trong chớp mắt đã liên tục chém ra hơn bốn mươi kiếm, hình thành một kiếm mang quang cầu cực lớn, đem Ma Đa hoàn toàn khấn sát vào trong trận. Ngay sau đó, phía dưới, phía trên, tất cả các ma pháp toàn bộ tấn công đánh tới. Hoàn cảnh xấu không thể thở nổi, nhất thời đem Ma Đa vây trong tuyệt cảnh.

Hình thái công kích phức hợp chưa từng gặp, song hệ ma pháp, Phần Kiếp Hỏa Diễm đấu khí, phối hợp giọt nước không lọt. Thế công hoàn mỹ không có khuyết điểm lần lượt thể hiện ra trước mắt mọi người.

Nguy thần khí, hàng ma tú hoàn, có thể tăng lên năm thành uy lực của ma pháp. Giờ phút này, sáu đạo song hệ ma pháp phối hợp với thế công của đấu khí, lại thêm năng lực của Nguy thần khí Hàng ma tú hoàn trợ giúp. Nhờ thế hắn mới hoàn thành được cái sát trận này.

“Đáng giận. A a a!” Ma Đa rống lên giận dữ, đấu khí kim hoàng mạnh mẽ hiện lên, Kinh lôi ma binh điện mang lấp lánh, uy áp phách tuyệt trùng dâng xuất ra, lôi vân trên trời đột nhiên tụ lại, một trận thiên lôi ầm ầm giáng xuống. Cùng lúc đó, hơn mười đạo kiếm quang của Ma Đa chém ra, Thiên lôi đánh xuống, tia chớp lấp lánh, kiếm uy mãnh liệt. Lấy đấu khí dẫn dắt Lôi hệ ma pháp oanh kích, đúng là đặc điểm có riêng của Cuồng Lôi phách quyết.

Cuồng lôi Đấu khí, Thất Tinh Kiếm Kỹ, Thiên Cương Lôi Liệt!

Kiểm kỹ vừa ra, ma pháp cùng bóng kiếm bốn phía bị phá tan. Uy thế vẫn không giảm bớt chút nào, chém thẳng về hướng Dịch Vân.

“Ngay cả Thất tinh kiếm kỹ cũng đã thi triển ra, có lòng giết ta quyết liệt như thế, rất tốt! Giết càng mạnh, ta càng vui vẻ. Bởi vì, đối với gia tộc Lam Duy Nhĩ các người ta sẽ không có một tia vướng bận gì nữa! Để cho ta phá đi!” Dịch Vân ngũ khí lạnh lẽo, tử diễm lưu chuyển trong mắt, sát khí bốc lên tràn ra. Kiếm kỹ,

tuyệt kỹ cực mạnh của công pháp đấu khí! Uy lực tuy cường đại vô cùng nhưng cũng không thể tránh khỏi việc tổn thương đánh sâu vào thân thể. Người bình thường liên tục phóng ra hai lần kiếm kỹ đã là cực hạn. Sau đó nhất định phải tu dưỡng mấy tháng mới có thể để kinh mạch khí huyết bị hao tổn hoàn toàn phục hồi lại.

Mà Ma Đa cho đến giờ đã sử dụng bốn lần kiếm kỹ, đúng là không tiếc tàn hại bản thân cũng muốn đưa hắc vào chỗ chết, muốn giết hắc tâm không áy náy, giống như đối đãi với tử địch ở trên chiến trường. Đột nhiên, Dịch Vân nhất thời nhớ đến Khiết Tây Tạt, sát ý lại nổi lên, không lưu tình nữa.

Huyết thống thân tình nào dễ bỏ?

Mặc dù trong miệng không muốn thừa nhận những máu chảy trong huyết mạch vẫn có một nửa là của gia tộc Lam Duy Nhĩ. Cho đến nay, Dịch Vân đối với gia tộc Lam Duy Nhĩ vẫn đều mang theo tâm tình cực kỳ phức tạp. Mục đích của hắc chỉ là thăm nghĩ đòi lại công đạo, muốn lấy về một chút khoản nợ nhỏ vì mẫu thân chết đi, ông ngoại cùng cậu chứ không hơn. Chưa bao giờ nghĩ tới phải vung đao múa kiếm, bực bách một ai đến bờ sinh tử cả, cho dù chỉ là thân tộc trên danh nghĩa.

Từ đầu cuộc tranh tài đến nay, tuy hắc mấy lần hãm thân vào chỗ chết nhưng vẫn giữ lại một phần nường tình. Nhưng là mệnh lệnh quyết tuyệt của Bá Nạp Đốn, hành vi kiếp sát của Ma Đa đã tự tay cắt đứt một tia ràng buộc cuối cùng trong lòng hắc. Đến lúc này, gia tộc Lam Duy Nhĩ đối với Dịch Vân mà nói, ngày sau có phải là địch nhân hay không vẫn còn chưa biết, nhưng đã không còn là thân tộc của hắc. Giữa hai bên đã hoàn toàn là người xa lạ.

Phản Kiếp Tử Diễm đấu khí đột nhiên bộc phát, vận chuyển đến mức tận cùng, Ma binh trong tay hồng mang chói lọi. Ma binh của Dịch Vân sắp chuyển, trong ánh mắt khó hiểu của Ma Đa đột nhiên cảm mạnh xuống mặt đất.

Bỗng nhiên trong phạm vi năm mét quanh chỗ mà Ma binh cảm xuống xuất hiện một cổ kiếm uy cuồng bạo cực kỳ đáng sợ giống như sóng trên mặt nước từng đợt từng đợt đánh ra. Khí tràng cường đại đột nhiên buông xuống, bốn phía không gió tự động, tức thì nổi lên một lốc xoáy. Cùng lúc đó, tất cả năng lượng cuồng bạo tích tụ trong ma binh đều chảy vào trong lốc xoáy này.

Sau đó, hơn hai trăm đạo kiếm quang đột nhiên sinh ra ở bên trong gió xoáy, mỏng như cánh ve, nhẹ như lông chim cũng theo cuồng phong cuốn động mà bay ra. Ánh sáng màu đỏ sẫm, tư thái nhẹ nhàng giống như là phong đồ bay trong gió nhẹ cuối thu, tản ra hào quang hồng ẩn hiện.

Kiểm kỹ thất truyền mấy ngàn năm của Tư Đạt Đặc bộ tộc, kiếm kỹ hung sát đứng đầu đại lục, Luyện Kiếm Quỷ Ngục cuối cùng lần đầu tiên chính thức thi triển ra trước mắt mọi người.

Trong phòng, A Khắc Tây nhảy dựng lên. Từ đầu trận đấu đến nay, hắc chưa bao giờ tỏ vẻ kinh ngạc như vậy. “Kiếm uy thất tinh linh vực? Đó rốt cuộc là...”

Về mặt của Tạt Lỗ Tư cũng kinh hãi. “Kiếm kỹ đó là huyết kế kiếm kỹ! Còn là Thất tinh kiếm kỹ huyết kế! Rất thái quá rồi!”

“Phản Kiếp Tử Diễm đấu khí còn có kiếm kỹ? Nói đùa! Ta cũng đã từng gặp qua vài cái tổ tiên của tộc này, đều ở ngàn năm trước. Tại sao chưa từng nghe qua?”

“Đâu chỉ có ngươi, ngay cả ta cũng thế. Năm đó kết bạn với tổ tiên Ba Đặc của tiểu tử kia, hắc đúng thật đã từng nói qua ba tuyệt học của Tư Đạt Đặc bộ tộc đã thất truyền, hậu nhân đời sau không còn ai biết. Dịch Vân làm thế nào mà học được, quý dị! Rất quý dị! Tên tiểu tử kia thật là quý dị!”

Qua tấn công cùng phòng thủ kịch liệt liên tiếp đã biểu hiện rất rõ ràng ưu thế của Phản kiếp tử diễm đâu phải Cuồng Lôi phách quyết có thể so sánh ?

Kiểm kỹ vừa ra, gió lốc nổi, kiếm quang hiện. Gió bão điên cuồng xoay chuyển, kiếm uy hung hào, chỉ một lần đối mặt lập tức phá tất cả cương lôi cùng điện hồ kiếm quang đang lao tới. Ma Đa thấy thể kinh hãi đến tột cùng. Cùng lúc đó, hai trăm đạo kiếm quang mỏng nhẹ quay lại, cắt chém về phía thân thể của hắc.

“Chết tiệt! Kiếm kỹ! Đây là kiếm kỹ! Kiếm kỹ tuyệt học còn mạnh hơn so với Thiên cương lôi liệt của ta!” Trong gió bão, bóng kiếm múa loạn đầy trời. Ma Đa kinh hãi, bản thân ở bên trong vòng xoáy gió lốc, nhất

thời không thể thoát ra, chỉ đành dùng kiếm nghênh đón.

Trên khán đài, Mặc Tây nhảy dựng lên, trên mặt đầy vẻ sợ hãi: “Thiên Cương Lôi Liệt bị phá? Lại bị đối thủ chỉ có thực lực Lục tinh đánh phá? Quá không có đạo lý rồi!”

Bá Nạp Đồn hai tay nắm chặt, trên trán nổi gân xanh, sát ý bốc lên trong mắt: “Chúng ta toàn bộ đều sai lầm rồi! Vốn không nên để cho thiếu niên kia đứng trên lôi đài của đại hội. Ở lúc trước nên không tiếc bất cứ giá nào, bắt kể mọi hậu quả, dùng Âm ảnh bộ đội của gia tộc, lấy phương thức đồng quy vu tận (cùng chết) giết chết hẳn mới đúng! Đã quá muộn! Đây là quyết sách sai lầm nhất mà ta từng quyết định.”

Thực lực của thiếu niên làm lòng Bá Nạp Đồn run sợ không thôi. Làm cho người ta kinh ngạc, làm cho người sợ hãi, rất dọa người!

Hắn hối hận đã không lập tức giết Dịch Vân!

Mấy chục kiếm đi qua, cảm giác Kinh lôi ma binh trong tay đang rung động không quy luật, trong lòng Ma Đa hiện lên dự cảm không tốt. Kinh lôi ma binh tiếp một kích bạo phong kiếm quang đánh đến thì ngay lập tức bị đánh gãy, hoàn toàn vỡ vụn ra.

“Tại sao lại có chuyện thế này?” Tam phẩm Ma binh Kinh lôi lại không đỡ nổi một kích, nhất thời vỡ vụn, từng khúc gãy đoạn. Ma Đa quả thật không thể tin được.

Hắn căn bản sẽ không nghĩ tới cái thanh ma binh lôi thuộc tính được gia tộc Lam Duy Nhĩ coi như thần binh của gia tộc lại là thứ tàn phẩm do đối thủ trước mắt tạo nên. Sắc bén có thừa nhưng tính bền không đủ. Từ khi hắn quyết định cầm thanh ma binh này tham gia thi đấu thì đã định sẵn kết quả kiếm phá nhân vong.

Thi triển Thất tinh kiếm kỹ không có kết quả, bị vây khốn bên trong Luyện ngục kiếm kỹ. Giờ phút này một thân năng lượng đấu khí của hắn đã hao hết, lại mất đi binh khí duy nhất, chỉ có thể mạnh mẽ vận chuyển Cuồng lôi đấu khí ngăn cản vô số hỏa hồng kiếm quang xung quanh hung mãnh đánh tới, thân lâm vào tuyệt cảnh không thể xoay người.

Ma Đa đã sớm kinh ngạc đến ngây người. Gió xoáy xoay chuyển, khí tràng quỷ dị. Hắn một bước cũng không thể động dậy, hoàn toàn không nghĩ ra bất kỳ phương pháp nào có thể đột phá tuyệt cảnh.

Ngay tại lúc đấu khí của hắn đã hao tổn hết, không cách nào tiếp tục ngăn cản kiếm kỹ đánh sâu vào, sắp sửa đứng bên bờ bị bạo phong kiếm quang cắt thành thịt vụn. Dịch Vân trong nháy mắt đã tới phía trước của Ma Đa, mắt lạnh nhìn chăm chú. Trong chớp mắt, hắn mạnh mẽ đánh ra 36 quyền vào 36 kinh mạch chủ yếu trên người của Ma Đa.

Phần Kiếp Tử Diễm đấu khí phách tuyệt nhập vào trong cơ thể, nhanh chóng lan vào trong kinh mạch, theo 36 tuyến kinh mạch chủ yếu vận hành đấu khí, thiêu đốt đến 72 tuyến phó mạch. Ma Đa đang suy yếu, căn bản không có lực ngăn cản một chút nào, chỉ có thể kinh hãi cảm thụ các đại kinh mạch trong cơ thể vỡ hết, toàn bộ bị huỷ, không có lực lượng để xoay chuyển.

Âm thanh nặng nề vang lên, thân hình Ma Đa bị đánh bay ra ngoài bạo phong kiếm quang, rơi xuống thật mạnh trên mặt lôi đài. Thân thể co quắp kịch liệt, mũi miệng tuôn ra máu tươi, tiến gần đến cái chết, dĩ nhiên mất đi ý thức.

Toàn trường một mảnh im lặng.

Vừa rồi trên lôi đài hai bên công phòng kịch liệt, chỉ thấy sáu đạo ma pháp tụ lại, thiên lôi kiếm kỹ bộc phát thể công, gió mạnh nổi lên, mấy trăm đạo kiếm quang hiện lên đầy trời. Quá trình vô cùng kinh tâm động phách. Nhưng không thấy rõ Ma Đa bị đánh bay hôn mê.

Giữa đài thi đấu, phía trên Long hổ diễn vũ, giờ phút này chỉ có một người yên ổn thản nhiên đứng thẳng. Toàn bộ chiến bào trên người hắn đã tổn hại, ma binh hỏa hồng trên tay lôi lõm lõm hồng. Ngay cả như thế, một khuôn mặt anh tuấn cười thản nhiên, vẻ mặt bình tĩnh trong gió nhẹ thổi làm nổi bật lên khí thế bất phàm trời sinh.

“Ma đấu đại hội lần thứ ba mươi, tổ Lục tinh, người người xuất sắc chiến thắng là Dịch Vân Tát Nhĩ Đạt.”

Khi trọng tài tuyên bố như vậy thì toàn trường nhất thời nổ vang. Tất cả mọi người đều từ chỗ ngồi đứng lên, hô vang. Tiếng vỗ tay không ngừng, vang đến trời cao. Bọn họ kích động là bởi kì cảnh đẹp nhất trong mơ của bọn họ đã được thực hiện. Thắng lợi của thiếu niên là kì tích trong kì tích!

Ba hệ đồng tu, thực lực Lục tinh cao giai đánh bại cường giả Thất tinh. Chuyện là như thế, ba mươi kỳ Ma đấu đại hội chưa từng có. Kỳ tích vượt qua hai giai đánh bại địch, là người thắng lợi có vị giai thấp nhất nhưng thực lực lại mạnh nhất của tất cả các kỳ Ma đấu đại hội. Trận chiến ngày hôm nay chỉ cần xem qua là không có khả năng quên, khắc sâu vào trong tim của mọi người, cũng được ghi vào trong sử sách, ghi vào lịch sử, thiếu niên tóc đen này tất nhiên sẽ nổi danh.

Đây là tiếng hoan hô lớn nhất từ trước cho đến nay. Tiếng hoan hô toàn hội trường giống như sấm động, từ tiếng xôn xao ban đầu chuyển sang đồng thanh hoan hô. Từng câu, từng tiếng! Tất cả mọi người đang cùng kêu lên một cái tên.

Tên của hắn, gọi là truyền kỳ!

Cùng lúc đó, một góc ở đài quan sát, một gã nam tử ánh mắt u ám, cũng dừng lại tiêu điểm chói sáng nhất trên lôi đài. Cười điên cuồng, tức giận điên cuồng, điên cuồng hét lên: “Ha ha ha! Đen, con mắt đen, ma pháp thuần hai màu! Là người! Chính là người! Tìm được rồi! Ta tìm được rồi! Ta rốt cuộc tìm được người rồi!”

283. Chương 284: Luyện Khí Sư Môn La

Tiếng hoan hô giống như thủy triều kéo tới, vang dội như sấm. Sự cuồng nhiệt của toàn hội trường vẫn còn tiếp tục. Trong cái nhìn chăm chú của mọi người, dưới sự hướng dẫn của quan lễ nghi, Dịch Vân từng bước đi về phía khu khách quý, bên cạnh cũng có một nữ tử đi cùng, là An Na. Có thể lấy thân phận học viên đi tới chỗ ngồi của các nhân vật tầng cao nhất của đế quốc Kỳ Vũ, đại biểu cho nơi tập trung quyền lực cao nhất của Kỳ Vũ đế quốc, được đề vương của Kỳ Vũ trực tiếp ca ngợi ban thưởng. Phần vinh hạnh đặc biệt này chỉ có cường giả đứng ở ba thứ hạng đầu của Ma đấu đại hội mới có thể đạt được.

Về phần Ma Đa lúc này, ý thức đã hoàn toàn biến mất, không biết sống chết, đang được hai gã Quang minh pháp tước liên thủ toàn lực cứu giúp. Đương nhiên là không có cách nào đi cùng hai người lên đài tiếp nhận phần vinh quang này. Nhưng mà tình hình như thế hầu như cũng không có người để ý. Toàn bộ ánh mắt của mọi người đều đặt lên người thiếu niên đang từng bước đi lên cao. Không còn ai có hứng thú liếc mắt một cái nhìn Ma Đa đang hôn mê. Mặc cho hắn đã từng là vương giả mạnh nhất của kỳ đại hội này.

Thế giới hiện thực, phân biệt được thắng bại. Vương giả là không chấp nhận được thất bại. Chỉ cần một lần trượt chân, toàn bộ vinh quang trong phút chốc đều bị huỷ hết. Mặc dù nói đến thì tàn khốc nhưng đây là quy củ của thế giới, là luật giang hồ.

Giờ phút này, vương giả cũ hạ đài, vương giả mới sinh ra, chỉ đơn giản là như vậy.

Nhìn hai người Bá Nạp Đồn cùng Mặc Tây sắc mặt xanh mét, vẻ mặt kích động rồi đi, An Kiệt La thở dài, đứng dậy. “Lão hồn trưởng, tuy ở học viện khác nhau nhưng đệ tử của ngươi biểu hiện thật sự phấn khích. Thứ nhất đại hội, thực là vinh quy bái tổ, trước tiên chúc mừng ngươi một tiếng. Ta đi xem thương thế của Ma Đa thế nào, đi trước một bước vậy!”

Về mặt Mễ Nặc cũng đầy phức tạp, một hồi sao mới nói: “Thương thế của Ma Đa chỉ sợ... Ai! Không ngờ lại xuất hiện kết quả như vậy, cũng không phải điều ta hy vọng nhìn thấy. Đáng tiếc!”

“Mặc dù không muốn nói nhưng cuộc tranh tài này, Ma Đa hạ độc thủ quá nhiều, đã không hợp với Ma đấu đại hội dùng võ kết bạn, đã vượt qua mục đích thật sự. Bây giờ có kết cục như vậy tất cả đều là tự chuốc lấy. Không có quan hệ gì với người khác!” An Kiệt La nhàn nhạt nói ra một câu như vậy rồi lập tức đi ra khỏi khán đài.

Tình huống của Ma Đa bây giờ, lấy nhãn lực của hắn và Mễ Nặc đương nhiên nhìn ra được, cực kỳ không lạc quan.

Nhưng hắn cũng không cách nào quở trách Dịch Vân xuống tay quá nặng. Quá trình của trận đấu hắn đã thấy rõ ràng. Thủ đoạn mà Ma Đa sử dụng đều tàn nhẫn cực kỳ, từng chiêu đều là sát sát, một lòng tuyệt đối kiên định muốn giết thiếu niên kia. Thay vì nói là trận đấu chằng bằng nói rằng hắn đem đối thủ thành cừu địch sinh tử.

Trái lại thiếu niên chiếm ưu thế thượng phong, ở thời điểm cuối cùng còn nương tay, chỉ chọn đánh thương nặng Ma Đa, lưu lại cho hắn một cái tính mạng. Có qua có lại này, tương phản đến tận cùng. Coi như là An Kiệt La cực kỳ bao che khuyết điểm cũng thật sự không có lời nào để nói.

“Cho đến nay, bản vương đều muốn gặp ngươi, chỉ là không nghĩ rằng sẽ gặp trong trường hợp như vậy, với thân phận người đứng nhất của đại hội. Ngươi thật sự khiến người khác kinh ngạc!”

Đại đế Áo Nhĩ Ba đầu tiên là khen ngợi An Na thật tốt một phen. Sau đó ánh mắt không dừng lại trên người Dịch Vân không dời đi. Đây là lần đầu tiên hắn tiếp xúc khoảng cách ngắn như vậy với người thiếu niên mà hắn đang cực kỳ để ý này.

Bên người đế vương Áo Nhĩ Ba cũng có hai vị hoàng tử từ chỗ xa đi đến, Kiệt Mễ Đạt, An Đức Lôi cùng Mã Đốn. Còn cả các cường giả cùng mỗi một tộc trưởng của các gia tộc lớn ngồi ở phía sau. Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt sáng ngời nhìn vào Dịch Vân, hoàn toàn xem nhẹ An Na ở một bên, giống như làm nền cho hắn. An Na chỉ mỉm cười, tự giác lùi sang một bên, hoàn toàn không để ý. Đúng thứ ba Ma Đa đấu đại hội là một hạng vinh hạnh đặc biệt, cực khó cầu. Nhưng so sánh với Dịch Vân nhiều lần tạo ra kỳ tích, viết lại định luật thép cho hai dòng ma khí, đúc ra sự tích truyền kỳ sống sờ sờ này lại vốn không tính là cái gì.

Đối với An Na mà nói, đối thủ có cơ hội vượt qua thì có thể sinh ra tâm lý cạnh tranh. Nhưng đối mặt với người mạnh mẽ vượt qua bản thân mình lại chỉ biết sinh ra sự kính ngưỡng. Đối với Dịch Vân, giống như Cổ Lan lúc trước, nàng đã hoàn toàn bị thuyết phục.

Nhìn cường giả hộ vệ vương tộc bùng lên ma binh tàn phá, đây chính là binh khí Dịch Vân dùng để chiến đấu. Thân kiếm đầy vết nứt, thùng lỗ chỗ, vỡ vụn như thủy tinh. Kiếm cốt đã bị hủy không thể chữa trị lại. Một thanh ma binh có thể nói là cấp bậc cực phẩm lại bị hủy hoại như vậy, thực sự biểu hiện rõ trận đấu vừa rồi kịch liệt ra sao.

Vền vẹn trong một trận thi đấu, bao gồm cả thanh Ma binh nhị phẩm cao giai Lôi thuộc tính của Ma Đa thì đã tổn hại vỡ mất ba thanh cực phẩm ma binh. Việc này ở mỗi kỳ đại hội lúc trước cũng chưa bao giờ phát sinh, cũng coi như một cái kỷ lục mới.

“Nhị phẩm trung giai hỏa thuộc tính Ma binh? Tuy so ra kém cao giai của Ma Đa nhưng cũng coi như là cực phẩm binh khí khó có thể lát được. Lấy thân phận một học viên, ngươi làm sao có được đến hai thanh?” Bàn thạch công tước Tinh vực võ giả Mã Đốn tò mò hỏi.

Ở trước mặt đế vương của một quốc gia, bất kỳ kẻ nào cũng không có tư cách chưa được cho phép đã mở miệng nói chuyện, nhưng cường giả Tinh Vực là ngoại lệ. Thực lực được coi như thần ở nhân gian có tư cách cùng ngồi cùng ăn với bất kỳ đế vương nào. Áo Nhĩ Ba cũng không thấy việc Mã Đốn mở miệng nói trước có bất kỳ chỗ thất lễ nào.

“Là mua được từ trong tay gia tộc Kiệt Nặc Tư. Bởi vì quan hệ rất tốt nên giá tiền bọn họ đưa ra cho ta cũng rất tốt.” Dịch Vân trả lời ngắn gọn.

Đây là lý do hắn đã sớm nghĩ kỹ. Sớm biết nhất định sẽ có người đem vấn đề này ra hỏi hắn. Cũng bởi vậy, khi chiến đấu cùng Ma Đa, mặc cho đi đến mức kịch liệt nhất hắn cũng chỉ xuất ra Nhị phẩm trung giai Ma binh. Đạo lý mang ngọc có tội, hắn càng hiểu rõ hơn so với bất cứ kẻ nào.

Áo Nhĩ Ba cùng Kiệt Mễ Đạt nghe vậy đều lộ ra biểu tình đúng là thế. Lấy mạng lưới tình báo của Vương thất, mặc dù không tra được thân phận thật sự của Dịch Vân nhưng vẫn biết được Dịch Vân từ trước đến nay vẫn duy trì quan hệ tốt đẹp với gia tộc Kiệt Nặc Tư. Đây hẳn là thủ đoạn để bọn họ mời chào thiếu niên này.

Cung cấp trang bị tốt tài trợ cho tuyển thủ tham gia thi đấu, đây là chuyện thường xảy ra của một cái gia tộc lớn, tuyệt đối không có gì kỳ quái. Chỉ là ánh mắt của gia tộc này cũng quá tốt. lại còn đưa cho hai thanh, thật sự coi như nhặt được bảo bối.

Nhìn thiếu niên, Áo Nhĩ Ba ôn tồn cười nói: “Ma đầu đại hội đã kết thúc. Đêm nay trong hoàng cung có một bữa tiệc rượu long trọng. Tất cả các học viên được xếp vào danh sách Bách cường đều có tư cách tham gia. Bản vương cũng sẽ có mặt. Đến lúc đó, bản vương muốn tiếp tục gặp người tâm sự được chứ?”

Ba gã cường giả Tinh Vực nghe vậy cũng đồng thời gật đầu. Kiệt Mễ Đạt đã sớm muốn gặp mặt thiếu niên này, chỉ là chưa tìm được cơ hội. Mà An Đức Lôi cùng Mã Đồn hai người cũng sinh ra hứng thú rất lớn đối với phương pháp tu luyện ma vũ của thiếu niên. Nhất thời hủy bỏ quyết định lập tức về nước sau đại hội. Thiếu niên tham dự, bữa tiệc rượu này bọn họ cũng có hứng thú.

Không dự đoán được Dịch Vân lại không chút nghĩ ngợi, lắc đầu nói: “Không được! Sau cuộc tranh tài ta chỉ nghĩ đến nghỉ ngơi thật tốt. Tiệc rượu sẽ không đi. Cảm tạ thịnh tình của bộ hạ, Dịch Vân xin tâm linh.”

Nghe Dịch Vân cự tuyệt một cách trực tiếp như thế, An Na ở một bên hoảng sợ. Bốn người trước mắt toàn bộ đều là nhân vật ở đỉnh cao của đại lục. Đế vương cùng cường giả Tinh vực, quyền lợi đỉnh phong cùng thực lực thần thánh, hai dạng này đều là suốt đời theo đuổi của toàn bộ những người tu luyện ma vũ. Chỉ cần có thể cùng bất kỳ người nào trong số bốn người bọn họ có quan hệ chút xíu cũng có thể mang đến nhiều chỗ tốt không thể đánh giá.

Đề nghị của đại đế Áo Nhĩ Ba giống như từ trên trời rơi xuống khối bánh thịt lớn. Nếu là nàng nhất định sẽ ngàn đồng ý, vạn đồng ý gật đầu đáp ứng. Dịch Vân lại không nghĩ ngợi chút nào liền từ chối, làm cho nàng nhất thời đứng ngậy ở một bên, nói không ra một câu.

“Đều nói hần là quái nhân! Thật đúng là quái nhân... Vứt bỏ cơ hội trên trời khó có được này. Ngốc đến mức thật sự làm cho người ta than thở.” An Na trong lòng rên rỉ.

Đám người Áo Nhĩ Ba cũng ngạc nhiên. Thân là đế vương đứng trước mặt đưa ra lời mời không ngờ lại bị từ chối như vậy. Đây là lần đầu tiên. Nhưng nhìn ánh mắt trong suốt, vẻ mặt bình tĩnh của thiếu niên có cảm giác giống như làm thế là đương nhiên. Chỉ vì không đi nên không muốn đi. Tất cả đều tự nhiên như vậy, không có nửa điểm làm cao. Tính tình trực tiếp thật sự hiếm thấy như vậy làm mọi người bỗng nảy lên một cảm giác kỳ dị.

Tất cả đang ngồi ở đây đều là cao nhân đứng đầu một cõi. Mặc kệ là người nào đứng trước mặt bọn họ, chân phải cong, đầu phải thấp, giống như An Na biểu hiện ra thần thái kính sợ mới là bình thường. Bọn họ đã sớm có thói quen như thế.

Mà nay, một cái tiểu tử vèn vèn chỉ có Lục tinh lĩnh vực lại có thể có thần sắc bình tĩnh thoải mái như vậy. Tuy đã từng gặp qua rất nhiều người nhưng lại chỉ có riêng một mình lại đem bản thân đặt cùng ở một độ cao với bọn họ. Trước giờ chưa từng thấy nên phát sinh cảm giác lạ lẫm.

Áo Nhĩ Ba hai mắt ngưng trọng, chăm chú nhìn Dịch Vân, không có cảm giác gì. Hần càng xem càng thích, cười to nói: “Như vậy hã! Tất cả tư liệu lời bình về người đều không sai. Kỳ nhân không có kỳ tính mới là lạ, cũng là ta vội vàng. Ngày sau cửa lớn của Kỳ Vũ vương thất ta đều vĩnh viễn mở ra với người!”

Ma đầu đại hội chính thức kết thúc. Mà nghi thức phong thưởng phong tước sẽ đợi đến mười ngày sau, lễ mừng hàng năm của Kỳ Vũ đế quốc, kỷ niệm ngày lập nước mới cùng tổ chức.

Đến lúc đó sẽ có mấy chục quý tộc mới sinh ra, cũng sẽ có mười tước vị do đế quốc ban thưởng. Trong đó, thiếu niên đặc biệt sắp sửa lấy được ban thưởng lớn nhất trong vòng một trăm năm qua của đế quốc là điều mọi người chờ đợi nhất.

Một phương chư hầu trăm dặm lãnh địa, vèn vèn chỉ dưới bốn gia tộc lớn từ xưa của đế quốc. Từ một người dân thường xoay người bay lên không thành rồng, ngàn năm chưa từng có, truyền kỳ sống sờ sờ. Tất cả mọi người đều đợi khoảnh khắc chứng nhận đó.

Gia tộc Lam Duy Nhĩ.

“Ma Đa hần vẫn còn được chứ?” Bá Nạp Đồn nhìn Ma Đa hôn mê không tỉnh, miệng mũi vẫn chảy máu, nặng nề hỏi.

“Tất cả kinh mạch đều bị hao tổn. Trong đó đặc biệt là 36 chủ mạch toàn bộ bị thiêu hủy, 72 phó mạch nửa hủy. Cho dù dùng quang minh pháp thuật tới cứu trụ cũng chỉ có thể bảo mệnh, mà một thân tu vi đấu khí của hần nhất định là phế toàn bộ rồi, cũng không có khả năng tiếp tục tu luyện lại một lần nữa. Ngày sau cũng chỉ có thể sống làm người bình thường.

Một Quang minh giáo sĩ mặc áo choàng đỏ lạnh nhạt nói.

“Những lời này, trước khi ngài đến đã từng nghe qua từ miệng của hai Bạch Y giáo chủ. Lấy năng lực của Hồng y giáo chủ như ngài hẳn là còn có biện pháp khác đi?”

“Biện pháp thì có! Nếu để ta tự ra tay cứu trụ là có thể khôi phục kinh mạch bị thiêu hủy trong cơ thể hần. Nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể bảo trụ thực lực Ngũ tinh đỉnh phong hiện giờ của hần. Về sau, tu vi của hần cũng chỉ có thể vĩnh viễn dừng lại tại cảnh giới này, không có bất kỳ sự tiến triển nào nữa.”

Dừng một chút, Hồng Y giáo chủ lắc đầu nói: “Đó cũng là cực hạn mà ta có thể làm đến, không còn cách nào khác. Cổ hỏa hệ đấu khí xâm nhập vào trong cơ thể của cháu trai người thật sự là quá phách tuyệt. Hỏa hệ năng lượng tuyệt liệt như thế ta trước giờ ít thấy. Muốn khôi phục lại như cũ có thể nói là hoàn toàn không có khả năng.”

Phụ Á nghe vậy sớm đã khóc đỏ mắt, lại tiếp tục tuôn rơi, ở trên người của Ma Đa khóc rống lên.

Mặc Tây lúc này cũng hỏi gấp: “Hồng Y chủ giáo các hạ, ta từng nghe nói qua có một loại ma pháp khôi phục cực kỳ mạnh tên là Quang minh đại chú. Chỉ cần người không chết đều có thể khôi phục toàn bộ trong nháy mắt. Ngài không thể dùng cái này tới cứu trụ Ma Đa sao?”

“Hừ! Lam Duy Nhĩ bá tước không ngờ lại biết nhiều hiểu rộng, ngay cả Quang minh đại chú cũng nghe nói qua. Đúng là có quang minh bí pháp này nhưng đó là Quang minh hệ ma pháp cấp bậc Tinh vực, hơn nữa phải do hai cường giả đã ngoài Tinh vực liên thủ mới có thể thi triển ra. Người cho là một cái võ giả chỉ có Ngũ tinh linh vực đáng giá cho Quang minh giáo đình chúng ta phí nhiều công sức như thế sao?”

Hồng Y đại chủ giáo đối với Mặc Tây nhất đẳng Bá tước của đế quốc biểu hiện thật không khách khí. Bởi vì lấy địa vị của hần, ngay cả đế vương Kỳ Vô nhìn thấy hần cũng phải khách khách khí khí. Vên vên chỉ là một cái Bá tước mà thôi, còn là lấy phương thức thừa kế để có được vị trí, không có lấy nửa điểm thực lực của bản thân. Hần căn bản không đem Mặc Tây đặt trong mắt.

Không để ý tới Mặc Tây, Hồng Y đại chủ giáo chuyển đầu sang nhìn Bá Nạp Đốn. “Bá Nạp Đốn tướng quân. Ta nhìn vào người có thân phận tướng quân của đế quốc, lại vẫn đối với Quang Minh giáo đình chúng ta có cung kính, mới có thể phá lệ đáp ứng giúp người trợ giúp một lần. Ta có thể tự mình đến đây cũng đã là thật sự cho gia tộc Lam Duy Nhĩ các người mặt mũi rồi. Nếu còn tiếp tục có bất kỳ yêu cầu vượt quá bốn phận...”

“Bản tướng hiểu rồi! Vậy thì mời các hạ lập tức tiến hành cứu trụ cho Ma Đa đi.”

“Ồ! Đại khái phải cần thời gian khoảng nửa ngày. Trong khoảng thời gian này, không được cho phép bất kỳ kẻ nào tiến đến quấy rầy ta.”

Hồng Y đại chủ giáo liền đồng cửa lại. Nhất thời bầu không khí trong đại sảnh ngưng trọng. Phụ Á sớm đã khóc hôn mê, được người hầu nâng trở về phòng nghỉ ngơi. Ở trong đại sảnh tất cả trưởng lão cao tăng của gia tộc đều tập trung. Nhưng hết lần này tới lần khác không ai nói ra được một câu.

Ma Đa, đệ nhất thiên tài của gia tộc, người đứng đầu để tuyển chọn chức vị tộc trưởng sau này, cũng là người có cơ hội lớn nhất đạt tới Bát tinh, thậm chí là Cửu tinh cường giả trong con cháu đời sau của gia tộc.

Bây giờ, coi như hần thật sự giữ được tính mạng thì tu vi cũng chỉ cả đời dừng lại tại Ngũ tinh đỉnh phong, ngay cả tiêu chuẩn thấp nhất để làm trưởng lão của gia tộc là Lục tinh sơ giai cũng không đạt được.

Lần Ma Đa đại hội này, gia tộc Lam Duy Nhĩ bọn họ đã không lấy được lãnh địa Ái Đạt Trấn, ngay cả tổ truyền thánh vật Ngụ thần hí cũng vên vên một viên Ma được đều bị hao tổn sạch, cuối cùng còn bồi cả một tân tinh hy vọng nhất của đời sau. Từ khi gia tộc dựng tộc cho đến nay, mức độ bại trận thảm thế này là ngàn năm qua chưa từng có. Có thể nói là thua đến thảm hại.

Một mảnh im lặng áp lực, không ai dám mở miệng. Trong lòng mọi người đều tràn ngập phần hận, đều hận không thể đem thiếu niên kia băm thành vạn khúc. Nếu thật có cơ hội, mọi người chắc chắn sẽ từng đao cắt chết hắn. Trong lòng tức giận vô cùng, càng ngày càng mạnh mẽ nhưng cũng biết được, tuyệt đối không thể làm như vậy.

Trước trận đấu, thiếu niên kia không có cái gì, không quyền cũng không địa vị. Khi đó chỉ cần nguyện ý đánh cược một lần thì gia tộc Lam Duy Nhĩ vẫn còn gánh chịu nổi được hậu quả.

Nhưng bây giờ hắn thắng cuộc giành vị trí đệ nhất, chỉ cần vừa qua phong tước hắn liền nhất thời trở thành chư hầu của một phương, cùng đẳng cấp với Bá tước của đế quốc. Lúc này nếu hắn bị người giết chết thì cho dù là người ngu ngốc nhất cũng sẽ biết là do gia tộc Lam Duy Nhĩ bọn họ xuống tay. Cái giá lớn này bọn họ trả không nổi.

Xem như thế cũng tuyệt đối không thể bỏ qua hắn, máu phải trả bằng máu, đây là quy định ngàn năm của gia tộc Lam Duy Nhĩ.

Cực kỳ tức, cực kỳ hận, cực kỳ giận!

Muốn hắn chết, không cần lý do.

Nhưng thực sự muốn giết hắn cũng cần phải đưa ra lý do, cho dù là tội danh được thêu dệt cũng được.

Đúng lúc này, cửa của đại sảnh nghị sự đột nhiên mở ra. Một thanh niên đi tới. Trong mắt hắn lóe lên ánh sáng lạnh, biểu hiện hận ý vô cùng, thanh âm bén nhọn vang lên: “Ông nội, phụ thân, ta biết hắn là ai!”

“Cái gì? ”

“Luyện khí sư, Môn La!”

284. Chương 285: Nhượng Độ Cùng Lựa Chọn

“Lão hữu, người muốn đi sao?”

“Ồ! Việc của Bối Lợi Mỗ không kéo dài được. Trải qua một đêm tĩnh dưỡng, giờ phút này hắn đã có thể hồi phục một phần thể lực, bởi vậy có thể mang hắn trở về Huyết Hồng sơn cốc được rồi.”

Trước khi đi, A Khắc Tây bỗng nhiên nói: “Đúng rồi! Có chuyện này ta phải nói cho người. Ngày hôm qua khi ta ghi chép lại ma trận trong căn phòng đá kia thì phát hiện ra một chuyện thật không thể tưởng tượng được!”

“Chuyện gì?” Thấy biểu tình ngưng trọng của A Khắc Tây, loại thần thái này rất ít khi hiện ra trên mặt hắn, Tạp Lỗ Tư tò mò hỏi.

A Khắc Tây trầm giọng nói: “Ở trong căn phòng đá kia tổng cộng có ba đại ma trận, theo thứ tự là Cầu Linh pháp trận, Thiên La Địa Mạc trận cùng với Tù Thần Khốn Ma tuyệt trận. Trong đó chỉ có Cầu Linh pháp trận là thuộc về cấp bậc Tinh Vực cao giai. Hai cái còn lại chính là ma trận cấp bậc Ngụy thần. Cái này người đã sớm biết.”

“Nhưng người có biết là phương thức vẽ trọng hợp tương điệp (chồng lên nhau) của ba ma trận kia đạt tới độ chặt chẽ hơn 90%. Cái này thực sự là quá mức tưởng tượng! Trước kia ta vì phải vẽ hoàn thành một ma trận Sinh Linh tụ trận cũng cùng một dạng là cấp bậc Ngụy Thần trận liền mất thời gian ước chừng ba năm mới có thể. Mà muốn cho ma trận hoàn toàn giao hoà, độ khó đâu chỉ tăng lên gấp hai. Mà cấp bậc của hai đại Ngụy Thần trận kia lại càng vượt qua Sinh Linh tụ trận một khoảng.

“Nói cách khác, ba cái ma trận ở trong căn phòng đá kia. Nếu khắc từng cái, ta vẫn còn có thể làm được. Nhưng nói đến phải hoàn thành với quy mô giống như vậy, lấy thực lực trước mắt của ta, căn bản là không thể hoàn thành!”

“Ý của người là...?”

“Cường giả thần bí làm ra căn phòng đá, bố trí ra ba đại tuyệt trận nhốt Bối Lợi Mỗ này, thực lực của hắn hơn xa ta và người đến mấy lần. Điều này hiện giờ đã có thể khẳng định!”

“Vượt qua ta và người mấy lần? Người đang đùa phải không? Mặc kệ là ngàn năm trước hay là bây giờ, thực lực của chúng ta khẳng định cũng xếp vào danh sách mười người cao nhất trên đại lục Khung Vũ. Cho dù là ba đại cường giả đứng đầu cũng chỉ vền vền hơn chúng ta mấy thành. Làm sao có thể tồn tại một cường giả không biết tên hơn xa ta và người?” Tạp Lỗ Tư lắc mạnh đầu, căn bản là không tin tưởng.

Ba đại cường giả đứng đầu đại lục Khung Vũ, phân biệt là đến từ ba cỗ thế lực lớn nhất. Theo thứ tự là Giáo Hoàng của Quang minh giáo đình, Hắc ám tế tự của Hắc Ám giáo đình rồi đến Chiến nữ thần.

A Khắc Tây gật gật đầu, giọng điệu kiên định, trầm giọng nói: “Sự thật này ta so với người càng khó có thể tin được. Nhưng ta cũng tin tưởng, cho dù là ba tên biến thái chết tiệt kia liên thủ, hẳn cũng không địch lại cường giả thần bí kia! Bối Lợi Mỗ bị vây nhốt tại hơn 900 năm trước. Khi đó còn có tồn tại một cường giả khủng bố số một như vậy, chúng ta hoàn toàn bị giấu không biết gì...

“Bởi vậy lão hữu. Cần thận a! Nước ở đại lục sâu hơn rất nhiều so với sự tưởng tượng của chúng ta. Đã không còn là thế giới ban đầu mà chúng ta nhận biết.

Nhìn bóng dáng bay lên trời rồi đi của A Khắc Tây, Tạp Lỗ Tư nhất thời lâm vào trầm tư.

Nghi thức phong thưởng phong tước được định vào ngày quốc khánh của Kỳ Vũ đế quốc sau mười ngày nữa. Mà quốc hoa của Kỳ Vũ đế quốc chính là Hoar Phượng Hoàng. Bởi vậy một ngày này, cũng được gọi là “Lễ Phượng Hoàng.”

Đương nhiên, tất cả các học viên ở các học viện có thể tiến vào danh sách Bách cường đều phải lưu lại, chờ đợi ngày hội Phượng Hoàng tiến đến.

Từng cường giả học viên trên danh sách Thập cường đều được chia đến ở một gian phòng cao cấp một mình. Mà Dịch Vân đứng vị trí đầu trên bảng lại đặc biệt khác.

Mà chỗ ở tạm thời của hắn lại ở đại viện Bách Mẫu, có vị trí ngay bên cạnh hoàng cung Kỳ Vũ. Bên trong có rất nhiều gian phòng, quy mô chỉ nhỏ hơn một chút so với trang viên của bốn gia tộc lớn ở đế quốc, vốn là nơi chuyên môn dùng để tiếp đại thành viên hoàng thất của các nước khác hoặc là cường giả Tinh Vực. Lễ hậu đãi như thế hơn xa so với đãi ngộ của người đứng đầu các đại hội Ma Đấu kỳ trước, đủ thấy Vương thất Kỳ Vũ đối với hắn có bao nhiêu coi trọng.

Không gian nơi ở to lớn như thế, viện trưởng Mễ Nặc tự chủ trương ra quyết định. Bao gồm tất cả các lão sư cùng học viên của Thiên Phong học viện tới tham gia Ma đấu đại hội đều lưu lại. Toàn bộ học viên cấp bậc Bốn sao, năm sao, sáu sao đều dời đến chỗ ở này. Hơn một trăm phòng xa hoa, tất cả học viên cuối cùng cũng kết thúc những ngày khổ sở phải chung giường lớn. Tất cả đều biểu hiện vô cùng hưng phấn, mở ra thịnh yến để chúc mừng. Dịch Vân đương nhiên cũng không có ý kiến.

Trong đó, có mấy người chuyển đến ở đó. Cũng không phải người của Thiên Phong học viện mà là bạn cũ của Dịch Vân: Ni Tư, La Lôi cùng Tạp La Tạp.

Đối với Tạp La Tạp, Dịch Vân đương nhiên là vô cùng tôn kính. Mặc dù tinh cấp giai vị của hắn bây giờ đã đạt tới cùng cấp với Tạp La Tạp, toàn bộ thực lực lại hơn xa Tạp La Tạp một khoảng lớn, nhưng mọi chuyện vẫn lấy lễ độ tử tế đối đãi. Lão sư từng quan tâm yêu quý chính mình, Dịch Vân đương nhiên là không dám có bất kỳ chậm trễ.

Mà khi Duy Đa mang theo Ni Tư cùng La Lôi hiện ra trước mặt mình, biết được quan hệ của cả nhà bọn họ thì Dịch Vân có vẻ khá kinh ngạc. Hai thời điểm khác nhau nhận thức hai người, vốn là ở nơi cách xa, không ngờ lại có quan hệ huyết thống thân thiết nhất. Chỉ có thể nói là thế giới này quá nhỏ, hoặc là vận mệnh trùng hợp ở đây, đưa những người như bọn họ dẫn về một khối.

“Tiểu dân tộc người khỏe! Nhiều năm không gặp, chúc mừng người đạt được đệ nhất của Ma đấu đại hội kỳ này nha!”

La Lôi có nhiều lời muốn nói với Dịch Vân, có oán giận, có tưởng niệm. Nhưng khi mặt đối mặt, trái tim nặng đập mạnh, đầu óc toàn bộ trống trơn, không biết nói cái gì mới tốt. Nghĩ nửa ngày, thật vất vả mới thốt ra được một câu nói như vậy.

Nam hài năm đó, thân cao chỉ vắn vẹo đến bắp vai nàng, thấy nàng là co chân chạy đi. Thú vui một chạy một đuổi là hồi ức đẹp nhất trong nội tâm nàng, luôn để nàng nâng niu.

Mà nay, thân mình của thiếu niên đã cao hơn nàng một cái đầu, khuôn mặt anh tuấn, lông mi thôn dài, ánh mắt đen sáng như sao, phảng phất như đang cười. Một cỗ lực hấp dẫn thần bí, giống như vực sâu không đáy dễ dàng đem người dấn vào. Vừa thấy, liền khó quên!

Đối diện với nam tử trước mắt, nam hài trong ấn tượng toàn bộ bắt đầu mơ hồ. Chính là cỗ thần bí kia dẫn dắt đến một cảm giác quen thuộc. Trong khoảng thời gian ngắn, La Lôi lại càng nói không ra lời.

Ni Tư thấy thể liền vui mừng. Thầm nghĩ vui mừng, muốn nhân cơ hội làm cho hai bá thuận phục cam cùng ngoại. Đáng tiếc! Diễn biến tiếp theo không khỏi làm cho hắn không làm được gì.

Mỗi cái tộc trưởng, cao tăng của các gia tộc lớn từng đợt tiến vào. Dịch Vân đi cùng Mễ Nặc đến gặp. Mục đích của bọn họ đến đơn giản chính là mời chào cùng tranh thủ cơ hội ngày sau có thể hợp tác. Thân phận hiện giờ của Dịch Vân khác với quá khứ. Nghi thức phong tước qua đi, hắn đã là một phương chư hầu có một khối đất phong trăm dặm, trong đó ẩn chứa cơ hội buôn bán cực kỳ khổng lồ. Mà hắn cũng nhất thời trở thành miếng bánh ngọt, không một gia tộc thế lực nào đồng ý buông tha.

Dịch Vân cũng không đáp lại, mà do Mễ Nặc đến khéo léo từ chối lời mời chào. Nhưng cùng lưu lại khả năng cơ hội hợp tác sau này. Nếu muốn đem một khối lãnh địa phát triển, nói không chừng ngày sau phải mượn dùng lực lượng của những gia tộc đó. Đối với tình thế trước mắt, đây đã là cách làm tốt nhất rồi.

Hai canh giờ sau, một người khách ngoài ý nghĩ đa đến, tất cả cao tăng của các gia tộc đang xếp hàng chờ đợi gặp mặt Dịch Vân đều kinh ngạc không hiểu, dồn dập tìm cơ hội nhanh rời đi. Mà ngay cả Mễ Nặc cũng cảm như hèn. Vì người này là người mà hắn cũng sợ hãi.

Người đến là một người làm cho mọi người không thể nhìn thấu. Khách mời cao quý nhất của đế quốc, thân phận có vị trí cao nhất trên đại lục. Cường giả mà ngay cả đại đế Áo Nhĩ Ba cùng Pháp thánh Kiệt Mễ Đạt cũng không thể trêu vào, Tập Lỗ Tư!”

Bên trong gian phòng tư nhân, lần này không cần Mễ Nặc đi cùng. Vừa tiến vào, Tập Lỗ Tư cũng không khách khí, trực tiếp đi vào chủ đề: “Tiểu tử, ta không nói mấy lời chúc mừng vô ích. Lần này tiến đến, ta chỉ muốn hỏi ngươi một câu. Vùng đất tổ truyền của bộ tộc Tư Đạt Đặc các người, lãnh địa Ái Đạt Trần cuối cùng đã quay lại tay người. Người cuối cùng tính toán xử trí nó như thế nào?” Dịch Vân ngạc nhiên, hoàn toàn không thể tưởng tượng được Tập Lỗ Tư lại quan tâm đến vấn đề này.

“Ái Đạt Trần trải qua hoang phế, chỉ bằng sức người một người khẳng định khó có thể xây dựng lại. Ta cũng không hy vọng người đem thời gian lãng phí ở trên việc thế tục này. Con đường của cường giả, thực lực là duy nhất. Bởi vậy tu luyện hướng lên trên mới là con đường chính. Bởi vậy ta mới nghĩ đến hỏi một chút tính toán của người.”

Mục đích ban đầu mà Tập Lỗ Tư tiếp cận Dịch Vân chính là vì muốn có một thanh cao cấp ma binh hệ Hắc Ám. Mà điều kiện đầu tiên của điều này, cường độ đấu khí của Dịch Vân quyết định đến việc có thể luyện chế ra loại ma binh phẩm cấp nào. Cũng không trách được tại sao hắn sẽ vội vã vì chuyện này như thế.

Nghĩ đến đây, Dịch Vân cũng đã hiểu được dụng ý của Tập Lỗ Tư, khẽ cười nói: “Việc này ta đã sớm tính toán tốt rồi! Từng nghe lão sư Mễ Nặc nói quá, lãnh địa Ái Đạt Trần hơn nghìn năm trước là một cái thành có quy mô tương đối lớn. Chỉ là ở trong đại chiến liên tiếp giữa các quốc gia mới có thể bị phá thành một cái trấn nhỏ hẻo lánh. Hiện giờ nếu lãnh địa trở về trong tay ta, không những muốn xây dựng lại mà còn muốn xây dựng lớn hơn nữa, trùng hưng lại vinh quang ngày xưa của bộ tộc Tư Đạt Đặc chúng ta mới được...”

“Nhưng những việc xây dựng kinh doanh cũng không phải mặt mạnh của ta. Đối với phương pháp điều hành lại một mực không biết. Hơn nữa còn có một ít những nhân tố khác... Bởi vậy, ta làm ra một cái quyết định, đó chính là nhượng độ!”

“Nhượng độ?” Tập Lỗ Tư hiển nhiên là chưa từng nghe qua cái từ này.

Nghe xong Dịch Vân giải thích, Tập Lỗ Tư cười to: “Thật là cái phương pháp tuyệt diệu rất tốt. Hoá ra người đã sớm làm xong tính toán. Ta là không muốn người hoang phí nhiều tâm lực vào lãnh địa, đi vào con đường hoang phế. Xem ra là ta đã quá lo xa rồi. Ha ha ha!”

Cười một hồi, Táp Lỗ Tư lấy ra một cái nhẫn có phong cách cổ xưa. Dịch Vân liếc mắt một cái, nhận ra đó là không gian giới chỉ. Chỉ nghe thấy Táp Lỗ Tư lại nói: “Từ sau giây phút gặp người tại gia tộc Kiệt Nặc Tư, ta đã biết ngay người và ta là cùng một loại người. Mặc dù thực lực vẫn thấp kém, nhưng trước khi bắt đầu Ma đấu đại hội, ta đã khẳng định người tuyệt đối có biện pháp lấy được đứng đầu của đại hội, tự tay đoạt loại vùng đất tổ của bộ lạc Tư Đạt Đặc các người.”

“Bởi vậy, trong đoạn thời gian đại hội chưa chính thức khai mạc, ta đi một chuyến đến vương thất của ba đế quốc lớn cùng vài cái gia tộc thế lực lớn có giao tình không tệ. Thứ bên trong cái không gian giới chỉ này coi như là hạ lễ ta đưa cho người đi!”

Dịch Vân tiếp nhận không gian giới chỉ, khó hiểu hỏi: “Hạ lễ? Bên trong là cái gì?”

Táp Lỗ Tư mỉm cười. “Kim tệ, cũng không nhiều lắm, đại khái khoảng 200 vạn, hẳn là cũng đủ để người xây dựng lại Ái Đạt Trấn.”

“200 vạn?” Dịch Vân bị dọa nhảy dựng. Thật sự là khó mà tin được.

Con số trên trời như thế Dịch Vân ngay cả nghĩ cũng chưa từng nghĩ qua. Con số trên trời như vậy, hẳn là ngay cả Kỳ Vũ vương thất cũng không lấy ra được mới đúng. Cảm tình! Táp Lỗ Tư đi đến ba đế quốc lớn, lượn một vòng tất cả các gia tộc lớn trong đó, nhân tiện cường bức vợ vét tài sản, ngay cả vương thất của ba đế quốc cũng không buông tha mới có thể lấy ra con số này.

“Táp Lỗ Tư, phần hạ lễ này ta nhận. Thật sự đa tạ người!” Dịch Vân đứng dậy, thận trọng cúi người thi lễ, vạn phần cảm kích nói.

Khoát tay áo, Táp Lỗ Tư không chút để ý nói: “Vốn không cần coi là chuyện lạ, cũng chỉ là kim tệ mà thôi. 200 vạn nghe tới tuy nhiều, nhưng đối với ta mà nói, cũng chỉ là giết hai mươi người là có thể kiếm được rồi. Rất nhẹ nhàng!”

“Người giết người? Cái này không phải là đánh cướp mấy gia tộc lớn rồi cầm đến đây chứ? Dịch Vân thật sự kinh ngạc.

“Buồn cười! Lấy thân phận của ta làm sao lại làm loại chuyện bỉ ổi này? Giết một người 10 vạn, không cừu nhân, ta sẽ giết toàn tộc của hắn. Không muốn chết, liền ngoan ngoãn trả tiền. Tất cả đều bằng công sức lao động kiếm về. Người cứ an tâm sử dụng.”

Dịch Vân nghe vậy thật sự hết chỗ nói rồi! Đây không phải đánh cướp vậy là cái gì? Cá tính hoang đường của hắn thật sự là so sánh được với Môn La.

“Đúng rồi, còn một chuyện để ta nói cho người biết. Bối Lợi Mỗ đã được A Khắc Tây mang về Huyết Hồng sơn cốc. Muốn hoàn toàn hồi phục khoẻ mạnh cũng phải mấy năm nữa. Lấy năng lực của A Khắc Tây, xác suất thành công hẳn là hơn 70%. Việc của Bối Lợi Mỗ người không cần quan tâm hơn nữa.”

Nói tới đây, Táp Lỗ Tư đột nhiên đứng lên, khề cười nói: “Nói tới đây thôi! Kế hoạch người vừa mới nói không sai, chính chủ đã đến đây rồi. Ha ha ha!”

Ngoài cửa, Cát Ân mang theo Ngạc Đa Đồ cùng trưởng lão cao tăng của gia tộc đến. Vừa nghe Dịch Vân đang gặp người quan trọng, cũng biết là đến sai thời gian. Đúng lúc này, cửa phòng mở ra, bên trong đi ra một nam tử tóc lam, nhếch miệng cười với mọi người. Tươi cười tà ý, giọng điệu hào phóng: “Ha ha! Là các người a! Lần trước chiêu đãi rất chu đáo, mỹ nữ lả lướt, rượu uống vừa lòng nha (cái này tên Táp Lỗ Tư chọc đoàn trưởng lão Kiệt Nặc Tư vụ uống rượu ôm trong kỹ viện lúc trước - ^__^). Nếu có cơ hội, ta sẽ lại đến cửa báỉ phóng. Ha ha ha!”

Đám người Cát Ân vừa thấy Táp Lỗ Tư nhất thời bị dọa vỡ mặt. Không giống với đám người Mễ Nặc, cao tăng của gia tộc Kiệt Nặc Tư ở đây đều hiểu rõ ràng với thực lực cường hãn của nam tử tóc lam này. Đi vài bước đã chắn ngất hơn hai mươi danh Lục tinh cường giả của gia tộc. Thực lực như thế quả thật là kinh thể hãi tục. Ở trước mặt của hắn, bất kỳ kẻ nào đều là dê con.

Làm sao lại gặp đến kẻ điên này? Ác mộng lại tiếp tục!

Tất cả mọi người cứng lại tại chỗ, trái tim đập mạnh. Thân hình Táp Lỗ Tư chợt lóe, cũng đã nghênh ngang rời đi. Đúng lúc này, Dịch Vân đến cửa đón chào, cười nói: “Cát Ân tộc trưởng, các người đến thật đúng

lúc. Ta vừa mới nghĩ đến các người. Mời tiến vào nói chuyện đi!”

Ngây người nhìn bóng lưng rời đi của Tập Lỗ Tư, tất cả mọi người đều nhẹ nhõm thở dài một hơi. Bọn họ lần này vốn là đến để chúc mừng Dịch Vân. Nhưng nghe ý trong lời nói hắn vừa nói, hình như có chuyện quan trọng khác cần thương lượng, dồn dập nhìn nhau, không hiểu.

Dịch An trưởng lão hơi suy nghĩ, khoé mắt mỉm cười, ngay lập tức nháy mắt ra hiệu cho Cát Ân. Theo lệ thường trong lúc trước, hẳn là Dịch Vân lại có chuyện làm phiền bọn họ. Có chuyện làm phiền mới có lợi, cũng có thể làm củng cố, làm sâu sắc thêm quan hệ hai bên. Đây đúng là việc gia tộc Kiệt Nặc Tư cầu mà không được.

Giờ phút này Dịch Vân đã không giống với lúc trước. Chuẩn Bá tước của đế quốc, lợi ích khổng lồ của đất phong, có vô số người muốn cùng hắn hợp tác. Mà phần lớn trong đó đều là các gia tộc thế lực có thực quyền hơn xa gia tộc Kiệt Nặc Tư. Ở trong nhiều đối tượng có thể lựa chọn như vậy, Dịch Vân vẫn chọn gia tộc không lớn không nhỏ của bọn hắn đến bàn chuyện. Phần lễ trọng này đến nay trong lòng Cát Ân còn chút lo lắng, sợ rằng quan hệ hợp tác của hai bên sinh ra sự biến hoá.

Có cơ hội liền nắm lấy. Đạo lý đơn giản này, cao tăng lời đời của gia tộc Kiệt Nặc Tư đương nhiên hiểu được, lập tức bước nhanh vào trong phòng. Mọi người đều tiến vào nhưng lại có một người bị chặn ngoài cửa, còn là do chính mồm Cát Ân hạ lệnh không được đi vào.

“Đều là người nhà. Lâu lắm rồi không gặp Dịch Vân. Vì sao chỉ có một mình ta không thể đi vào?” Ny Khả đứng ngoài cửa, mặc dù bất mãn nhưng mệnh lệnh của tộc trưởng nàng không thể không nghe. Thân là tộc trưởng của một tộc, Cát Ân rất rõ bản tính của con người.

Trong những người của bọn họ, luận về quan hệ với Dịch Vân thì hầu hết toàn bộ đều là đồng bọn giao dịch. Cũng chỉ có hai người Ngạc Đa Đồ và Ny Khả mới là quan hệ bằng hữu cùng Dịch Vân. Trong đó, lấy Ny Khả thuần túy nhất, là bạn học, cũng là bằng hữu, tình cảm thuần túy nhất. Nhưng dù quan hệ như thế nào thì một khi dính dáng đến lợi ích thì đều biến chất, tùy thời đều có thể vỡ tan. Đây cũng không phải điều là Cát Ân muốn thấy.

Ngạc Đa Đồ, Ny Khả cùng A Lôi Lạp là ba tấm vương bài đều bọn hắn bắt được Dịch Vân. Đã là vương bài, đương nhiên phải sử dụng đúng địa phương mới có thể phát huy được hiệu quả lớn nhất.

Nhìn chằm chằm vào cửa phòng đóng chặt, biết hôm nay tiếp tục khó gặp được Dịch Vân, Ny Khả lẩm bẩm một hồi. Phát hiện hai người Tô Ly cùng La Lôi đều đang ở đây, dưới lầu chính mở ra thịnh yến náo nhiệt, nàng ngay lập tức qua đó ghénh đón.

“Nhượng độ? Người xác định là không nói sai?” Bên trong gian phòng, ngoại trừ Dịch Vân, tất cả mọi người đều đứng lên, kinh ngạc không thôi.”

Gật gật đầu, Dịch Vân khẽ cười nói: “Đúng vậy! Chính là đem trăm dặm đất phong của Ái Đạt trấn trực tiếp nhượng độ cho gia tộc Kiệt Nặc Tư các người. Bởi vậy, nhờ các người nghĩ tốt một phần luật pháp dùng được cho vào quyển trục nạm vàng. Sau khi nghĩ thức phong tước ban lãnh địa kết thúc, dưới sự chứng kiến của đại đế Áo Nhĩ Ba cùng mọi người trong Vương tộc đem quyền sở hữu đất phong hoàn toàn nhượng độ cho các người!”

Là một cái bánh thịt to lớn từ trên trời nên xuống, mọi người hoàn toàn không thể tin được những gì mà lỗ tai của chính mình nghe được! Thực sự là khó có thể tin!

Nhượng độ đất phong, mặc dù đế quốc có tồn tại luật pháp này. Nhưng hơn nghìn năm từ khi Kỳ Vũ lập quốc đến nay, chưa từng có ai thực sự làm qua chuyện này.

Kỳ Vũ dùng võ lập quốc, đất phong đều chỉ có thể dùng chiến công để đạt được, muốn cầu mà mà cực kỳ khó. Dịch Vân lần này có thể thắng mà nhận được đất phong rộng lớn như vậy, chỉ có thể là ngoại lệ trong ngoại lệ. Việc như thế ngày sau cũng khó có lại.

Hơn nữa, lãnh thổ có diện tích hơn trăm dặm chỉ có dưới bốn đại gia tộc từ xưa của đế quốc. Chỉ cần kinh doanh thật tốt, rất có khả năng trong vòng trăm năm tấn thăng làm Ngũ đại gia tộc của đế quốc. Sự tình tốt như vậy bản thân mình hưởng không kịp, làm sao có thể không công đưa ra khỏi tay mình.

Trên thực tế, lần này bọn họ tiến đến cũng là muốn thương lượng với Dịch Vân xem có thể để cho gia tộc Kiệt Nặc Tư bọn họ tiến vào ở trong lãnh địa Ái Đạt trấn, trợ giúp mở rộng thành lập phân bộ. Ngày sau có thể được chia mấy thành quyền buôn bán kinh doanh đã cảm thấy rất mỹ mãn rồi. Bây giờ lời nói của Dịch Vân, tình huống phát triển đã vượt qua ngoài dự liệu của bọn họ nhiều lắm.

Cử động lần này của Dịch Vân cũng là suy nghĩ cặn kẽ rồi mới làm ra quyết định.

Hiện giờ, hắc hắc được trận đấu, cầm lại được đất tổ, đạt được tước vị. Bên ngoài thì phong quang nhưng bí mật, hắc quan tâm nhất vẫn là Hán Khắc ở đâu cùng với nợ máu huyết cừu của bộ tộc Tư Đạt Đặc.

Lúc ấy, tình cảnh đám Hắc y nhân kia giết hại toàn bộ Ái Đạt Trấn vẫn luôn hiện lên trong đầu hắc. Về mặt chết không nhắm mắt của ông ngoại in dấu thật sâu, khắc vào trong lòng hắc. Thù này chưa báo, phần hận của hắc khó tiêu!

Mà có thể có được một đội hắc y nhân mạnh mẽ kia, không thể nghi ngờ nhất định là một phần của một thế lực lớn nhất nào đó. Một loại cảm giác cảnh báo sợ hãi không biết rõ. Lãnh địa Ái Đạt Trấn tuyệt đối không thể đặt trên danh nghĩa của mình. Ít nhất là bây giờ còn chưa được.

“Dịch Vân đem cả khối lãnh địa nhượng lại cho hia tộc Kiệt Nặc Tư chúng ta. Ta không rõ, cái này đối với người không có bất kỳ ưu đãi nào a!” Dịch An trưởng lão từ trong khiếp sợ hồi phục lại, khó hiểu hỏi.

“Chuyện thật ra rất đơn giản. Ta không có thời gian cũng không có tinh lực để ý tới quản lý lãnh địa lớn như vậy. Giao cho các người là lựa chọn tốt nhất mà ta nghĩ đến. Huống chi đất phong cũng không phải cho các người, mà là cho các người mượn mới đúng!” Dịch Vân thản nhiên nói.

“Mượn? Là sao cơ?”

“Lãnh địa Ái Đạt trấn tạm thời đặt trên danh nghĩa của gia tộc Kiệt Nặc Tư. Dựa vào ý nguyện của ta, tùy theo các người đi xây dựng phát triển. Toàn bộ thu hoạch lợi ích buôn bán đạt được ta không lấy một xu, tất cả đều về gia tộc các người. Nhưng là một ngày kia, ở thời cơ chín muồi, ta sẽ trở về đòi lại quyền sở hữu của khối đất phong kia. Chính là như vậy!”

Mọi người nghe vậy toàn bộ đều ngây ngẩn cả người!

Muốn đòi trở về quyền sở hữu lãnh địa? Dưới sự chứng kiến của đế vương Kỳ Vũ cùng tất cả các đại thần, lại biệt phạm phân nhượng độ tương kim quyền trực. Quá trình này chỉ có thể tiến hành khi cả hai bên cam tâm tình nguyện, nửa điểm bắt buộc cũng không được.

Nói cách khác, đến lúc đó, nếu bọn họ không muốn trả lại lãnh địa Ái Đạt trấn. Dịch Vân sẽ không có biện pháp nào.

“Người, thật sự tin tưởng chúng ta sẽ trả lại sao?” Nuốt xuống một ngụm, Cát Âu gian nan nói.

Khoé miệng nhếch lên, trong mắt lưu chuyển tia sáng kỳ dị, Dịch Vân cười nhạt nói. “Ta chỉ tin tưởng bản thân ta! Nếu có một ngày, ta đến đến Tinh Vực linh vực, thậm chí là cảnh giới giống như Tạp Lỗ Tư. Đến lúc đó, chỉ cần ta mở miệng, còn sợ các người sẽ có tâm tư khác hay sao?”

Cường đại tự tin! Bá đạo thần thái! Cái hắc tin, chỉ là bản thân hắc!

Mọi người nghe vậy, thân hình cùng lúc mạnh mẽ run lên, sinh ra cảm giác kỳ lạ, một câu cũng không nói lên lời.

Chỉ nghe thanh âm của Dịch Vân truyền đến một lần nữa, giọng điệu vẫn lạnh nhạt như trước. Mà nghe vào trong tai bọn họ lại trở thành một đạo mệnh lệnh kiên định. “Yêu cầu của ta chính là đem khối đất phong kia xây dựng thành một cái thành lớn không thua kém gì Thiên Phong thành thị! Lời hứa của ta, cho dù sau này nó quay về trên tay ta, mọi thứ trên lãnh địa đều cùng hưởng chung với gia tộc Kiệt Nặc Tư các người. Điều này, tuyệt đối không đổi ý!”

Nói tới đây, Dịch Vân đưa ra một khối ma tinh cùng một cái nhẫn. “Khối ma tinh này ghi lại toàn bộ nội dung nói chuyện của chúng ta từ đầu đến giờ. Giao cho các người bảo quản để biểu lộ thành ý của ta. Bên trong cái không gian giới chỉ này có toàn bộ kinh phí xây dựng thành thị mà ta cung cấp, cũng là hơn 200

vạn kim tệ. Toàn bộ đều từ các người vận dụng. Trong mười năm, ta hy vọng nhìn thấy một toà thành thị đứng sừng sững trên lãnh địa Ái Đạt trấn.

Ầm!

Toàn bộ mọi người đều ngây dại.

Đi ra bên ngoài, vườn hoa của vương tộc dưới ánh trăng chiếu rọi có chút mờ ảo, giống như trăng trong nước, nửa thật nửa giả, như mộng như ảo. Đó cũng là tâm tình của Cát Âu giờ phút này.

Trong tay nắm chặt một cái nhẫn, một viên ma tinh. Hai dạng đồ vật nho nhỏ nhưng lại nặng ngàn cân. 200 vạn kim tệ, con số thiên văn này ngay cả nghĩ hần cũng chưa từng nghĩ qua, thế nhưng lúc này lại ở trên bàn tay hần. Máu nóng như lửa đang sôi trào trong cơ thể, hần rốt cục cũng khẳng định tất cả mới phát sinh vừa rồi, toàn bộ đều là thật.

“Dịch An, chuyện này. Cái nhìn của người?” Trong lòng Cát Ân kích động, nói chuyện có chút không được lưu loát.

Về mặt trưởng lão Dịch Ân chấn động mạnh, mừng như điên. Thần thái mức này gần như chưa từng xuất hiện trên mặt hần. “Tộc trưởng, khoản mua bán này thực sự quá lớn! Là giao dịch khổng lồ nhất cũng đáng giá nhất từ khi gia tộc chúng ta thành lập cho tới nay a! Chỉ cần thực sự làm thành, trong vòng mười năm, gia tộc Kiệt Nặc Tư chúng ta có cơ hội lớn tiến vào gia tộc lớn thứ năm của đế quốc. Nhất định phải nắm chắc mới được.

Dừng một hồi, Dịch An lại nói: “Nhìn ra được, Dịch Vân người kia hoàn toàn không có hứng thú đối với quản lý kinh doanh lãnh địa, là một người mười phần tiêu dao. Tâm của hần cũng không ở chỗ này. Cứ coi như sau này thành thị phát triển, chúng ta phải đem nó trả lại. Nhưng hần một người làm sao có thể hoạt động của cả thành? Còn không phải cần nhờ sự hỗ trợ của chúng ta sao? Gia tộc chúng ta vẫn có thể điều khiển tất cả kinh tế động mạch như cũ. Đây mới là điều quan trọng nhất!

“Huống chi, dựa vào cách nói của Dịch Vân, hần dường như quyết tâm nếu thực lực không đạt đến Tinh Vực sẽ không hướng chúng ta đòi về lãnh địa. Tinh vực a! Là thần ở nhân gian! Có ai chắc chắn nói rằng có thể đạt tới? Nhưng ta tin tưởng rằng, lấy kỳ tích mà hần nhiều lần chế tạo trong quá khứ, nhất định có thể! Đến lúc đó, gia tộc chúng ta cũng có thể dựa vào sự bảo vệ của một tuyệt thế cường giả. Chỉ riêng điểm này đã hơn xa bốn đại gia tộc bây giờ.

“Bởi vậy, cái hiệp nghị này, chúng ta chỉ có thắng chứ không thua. Khoản giao dịch này chúng ta chỉ có lợi chứ không có thiệt. Lấy toàn bộ đại lục Khung Vũ to lớn cũng không tìm được vụ mua bán có lời như vậy.”

“Ồ! Nói đúng! Ta thực sự không nên có lòng tham quá mức. Gia tộc có thể lớn mạnh hần là nên cảm thấy mỹ mãn mới đúng. Đại lần này sau khi trở về, chúng ta liền dời bước, đem gia tộc dời đến Ái Đạt trấn đi. Toàn bộ dựa vào ý tứ của Dịch Vân mà làm!”

Trong hiệp nghị này, tương lai cần phải trả lại lãnh địa vốn là một chi tiết làm cho Cát Âu đau lòng nhất. Từng nghĩ đến vận dụng các loại thủ đoạn đem Ái Đạt trấn nuốt riêng. Đây cũng là ích kỷ, con người đều có lòng ích kỷ. Nhưng nghe qua một phen lời nói của Dịch An, hiện tại khúc mắc được giải khai, Cát Âu cuối cùng cũng quyết định.

Trầm ngâm một hồi, Cát Âu bỗng nhiên nói: “Vừa rồi Dịch Vân còn dặn dò, nói là chúng ta có thể liên hợp với các gia tộc khác để xây dựng lãnh địa, cũng có thể cho bọn họ một ít ưu đãi ngon ngọt. Nhưng chỉ có gia tộc Lam Duy Nhĩ là ngoại lệ. Đúng là hần thực sự có cừ oán với gia tộc Lam Duy Nhĩ hay sao?”

Gật gật đầu, Dịch An cũng đáp lại, nói: “Tổng hợp lại những việc hần từng làm trước kia, mặc kể là bán đấu giá Kinh Lôi ma binh hay là thái độ, cách làm đối đãi với Phụ Á và Ma Đa ở trong Ma đấu đại hội, đều có thể xác định giữa bọn họ có khúc mắc. Dưới tình huống như vậy, gia tộc chúng ta cũng phải làm ra một cái lựa chọn mới được.”

Gia tộc Lam Duy Nhĩ có được mạng lưới buôn bán lớn nhất trong đế quốc Kỳ Vũ. Cho đến nay, tất cả các gia tộc, trong đó bao gồm cả Kiệt Nặc Tư đều có rất nhiều phương diện hợp tác với bọn họ. Hiện giờ, bọn họ phải làm ra lựa chọn.

Lam Duy Nhĩ cùng Dịch Vân. Một cái thế lực khổng lồ cùng một người, so sánh kém xa. Trong hai bên, chỉ có thể lựa chọn một.

Trầm mặc một hồi lâu, Cát Ân rốt cục cũng mở miệng: “Nếu gia tộc chúng ta đã đứng cùng một bên với Dịch Vân, vậy về sau liền tạm dừng tất cả các hạng mục hợp tác với gia tộc Lam Duy Nhĩ đi. Thời kỳ đầu gia tộc không cách nào tránh khỏi tổn thất. Nhưng theo ta thấy cũng là lợi ích lâu dài. Đương nhiên là phải chọn như thế!”

Lấy Dịch An cầm đầu, toàn bộ các trưởng lão đều gật đầu, không có một người phản đối.

Những gì Cát Ân làm cũng chỉ là một cái lựa chọn tất nhiên!

285. Chương 286: Nghịch Võ Luyện Pháp

Sáng sớm hai ngày hôm sau, Mễ Nặc cùng Tập La Tập cùng với các vị lão sư đi tham gia các nghi lễ lưu hội trong các cao đẳng học viện. Đây là tụ hội của các lão sư của các học viện được tổ chức sau mỗi kỳ Ma đấu đại hội. Mục đích là tụ tập lực lượng của mọi người, nghiên cứu các ma khí tuyệt học mới xuất hiện trong các trận đấu của đại hội. Đó cũng là sự kiện mà phần đông cường giả của các học viện mong đợi nhất.

Đám người Mễ Nặc kích động đi đến hội trường. Bởi vì trong năm nay chủ đề có thể bàn luận, phương hướng nghiên cứu sẽ nhiều hơn mấy lần so với năm vừa rồi. Cũng chính là tài liệu dạy học mới của mỗi học viện lớn.

Mà toàn bộ các học viên của Thiên Phong học viện, một phần lớn đều đi vào đo thành Kỳ Vũ. Tất cả đều ước hẹn đi ra ngoài tham quan thành thị phồn hoa nhất bên trong đế quốc. Dịch Vân cũng không hăng hái, cự tuyệt lời mời của mọi người. Một mình ở lại.

Cùng hẩn lưu lại còn có hai người Ni Tư cùng La Lôi.

Nghe bọn họ nói đến biến hoá của thành Đa Ni Tập cho đến cuộc sống của La Lôi trong Kỳ Vũ học viện, Dịch Vân cũng cảm thấy thú vị. Bởi vì thành Đa Ni Tập là thành thị hẩn đã từng sống mấy năm, mà Kỳ Vũ Vương Gia học viện lại là tuyển chọn đầu tiên của hẩn. Nếu không phải là gặp Mễ Nặc thì bây giờ hẩn và La Lôi đã là bạn học. Nghe đến, cả nhà bọn họ bao gồm cả Duy Đa bây giờ đều tu luyện công pháp Thuỷ hệ đấu khí, chính là cải biên từ phương pháp đấu khí mà hẩn từng đứt quãng truyền cho La Lôi thì Dịch Vân phát sinh hứng thú, nói: “Lúc ấy ta nói cho La Lôi tu luyện tuyệt khiếu chỉ là muốn đến đâu thì đến. Không ngờ thành chủ Ni Tư người lại có thể nhờ cái này cải biên công pháp đấu khí gia truyền của nhà người. Có thể vận hành một lần cho ta xem thử không?”

Ni Tư nghe vậy sung sướng!

Lúc trước còn có thể nói là không biết gì. Nhưng trải qua Ma đấu đại hội, sau khi xem qua chiến đấu của Dịch Vân mới Ma Đa, coi như hẩn có ngu ngốc hơn nữa cũng có thể hiểu được trên người của Dịch Vân không chỉ mang theo tuyệt học đấu khí hơn xa Cuồng Lôi Phách Quyết mà lý giải đối với bản chất của đấu khí cũng không phải là mình có thể so sánh được.

Tinh cấp giai vị của Ni Tư bây giờ vừa lúc cùng cấp với Dịch Vân, đều ở trình độ Lục tinh cao giai. Nhưng chính hẩn tương đối rõ ràng, tuyệt đối không địch lại Dịch Vân. Thiếu niên trước mắt đã không còn là nam hài sơn dã mà năm đó hẩn “Nhật được” nữa. Kết quả trận chung kết của Ma đấu đại hội đã nói rõ một sự kiện. Mặc dù có giai vị giống nhau nhưng Dịch Vân đã ở trên một tầng thứ khác. Trong Lục tinh lĩnh vực, thiếu niên này là vô địch.

Ngoại trừ như vậy, Ni Tư cũng hiểu được. Chỉ cần Dịch Vân nguyện ý chỉ điểm một vài lời cho phương hướng tu luyện thì đối với hẩn cùng con gái hẩn mà nói, mức độ được lợi tuyệt đối lớn đến khó có thể tưởng tượng. Chuyện lúc trước chính là chứng cứ rõ ràng.

Cơ hội lần này ngàn năm có một, bỏ qua sẽ không còn!

Nghĩ đến đây, Ni Tư lập tức thúc giục La Lôi vận chuyển công pháp, giọng điệu vội vàng. Ít khi thấy phụ thân biểu hiện ra thần thái thế này, La Lôi ngẩn người ra, lập tức nhớ lại. Năm đó bản thân luôn đuổi theo Dịch Vân chạy, không phải là muốn từ trong miệng hẩn lấy được quyết khiếu của tu luyện đấu khí sao?

Lần này là từ hấn chủ động mở miệng. La Lôi cũng biết là cơ hội khó có được, liền lập tức tu luyện. Trên đại sảnh, La Lôi khoanh chân ngồi yên, Thủy nguyên tố hội tụ rất nhiều. Trên người nàng tuôn ra một vầng đầu khí màu lam nhạt. Ánh sáng màu lam trên không trung, nhan sắc đẹp dễ vui thích.

Thực lực hiện nay của La Lôi vẹn vẹn Tứ tinh cao giai. Không chỉ có kém Dịch Vân hai tinh vị mà cũng thiếu một giai so với Ny Khả ở cảnh giới đỉnh phong. Nhưng đặt ở bên trong Kỳ Vũ học viện, nàng dễ dàng thắng được tất cả các bạn học cùng giai cấp. Ở trong cấp bậc Tứ tinh, nàng cũng coi như có danh là tiểu thiên tài.

Dịch Vân lẳng lặng nhìn La Lôi vẫn hành công pháp. Sau một phút đồng hồ, nhũu mảy, trong lòng hỏi: “Lão Đại, người thấy thế nào?”

Giọng nói dương dương tự đắc của Môn La truyền đến: “Còn có thể có ý kiến gì nữa? Người hấn là cũng nhìn ra, công pháp vận hành của cô nàng này bỏ dễ lấy khó. Đường tốt không đi, hết lần này tới lần khác lại đi đường vòng. Phần lớn đều là dư thừa. Mặc dù có tốt hơn một chút so với mấy năm về trước nhưng còn có hơn 70% chi tiết có thể sửa chữa. Theo cái nhìn của ta, đây chỉ là một bộ công pháp đầu khí hạng hai. Không trách được tư chất của nàng không tệ nhưng tu luyện mấy năm vẫn chỉ đạt tới trình độ Tứ tinh cao giai.

“Ni Tư nói đây là cải biên của tu luyện quyết khiếu mà hấn dùng lúc trước? Đúng là sửa như thế chẳng ra cái gì cả. Quả thực là bôi nhọ trí tuệ của ta! Muốn hại bản thân cùng đứa con, cũng không thể đổ lên trên người của ta chứ? Người tự xem mà làm đi.”

Dịch Vân tự nhiên không có nhãn lực của Môn La, không cách nào giống hấn xem rõ ràng như vậy. Hấn cảm giác được công pháp tu luyện của La Lôi có thể có vấn đề. Nhưng vấn đề cuối cùng là ở đâu? Giống như bị lửa đốt. Trong khoảng thời gian ngắn hấn cũng không nói rõ được.

Nhìn thấy Dịch Vân cau mày, Ni Tư căng thẳng trong lòng, vội hỏi: “Làm sao? Là nơi nào thực sự xảy ra vấn đề sao?”

Đối với Dịch Vân, hấn còn tin tưởng hơn cả đối với mình. Vì sao? Bởi vì những sự tích mà hấn làm ra, mỗi một chuyện đều làm cho hấn nghĩ mãi không ra, không thể làm được. Đối với hấn, đó chính là kỳ tích.

Ra ngoài ý liệu, Dịch Vân không đáp, chỉ đưa tay vỗ vỗ sờ sờ tại lưng cùng cổ của La Lôi, sau đó lại cúi đầu tập trung suy nghĩ.

La Lôi đang dốc lòng vận công, cảm giác có người đưa tay chạm đến liền mở mắt. Khuôn mặt anh tuấn của Dịch Vân gần trong gang tấc. Nàng nhất thời bị dọa nhảy dựng, công pháp ngừng lại, vầng sáng đầu khí biến mất.

“Làm sao vậy? Ta còn chưa nhìn ra. Tiếp tục a!” Dịch Vân khó hiểu hỏi.

La Lôi ngăn người, khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ. Lại tiếp tục lại, chỉ là lần này nàng mở mắt tiến hành.

Không ngờ rằng Dịch Vân càng ngày càng quá mức. Lần này chẳng những vượt lưng cùng cổ mà thậm chí bấp đùi, trán, ngay cả bụng cũng bị hấn tự tay chạm đến. Mỗi một lần tiếp xúc, cảm giác ấm áp trong lòng bàn tay vọt tới cũng khiến cho thân thể mềm mại của nàng hơi run rẩy. Cảm giác không cách nào hình dung, giống như lửa, nhảy động lòng nàng. Cảm thụ kỳ dị như vậy cho tới giờ nàng chưa bao giờ cảm nhận qua.

“Ma trảo” lại lần nữa tiến đến, không ngừng sờ sờ vỗ vỗ. Cảm giác kỳ dị hiện lên mà Dịch Vân vẫn chau mày, thần sắc khổ não, La Lôi thực mơ hồ cho rằng hấn đang chiếm tiện nghi của nàng.

Tình hình của Dịch Vân chỉ có mình hấn tự biết. Chỉ dùng riêng mắt để nhìn, hấn nhiều nhất chỉ có thể nhìn ra hướng đầu khí vận chuyển cùng ưu điểm, khuyết điểm. Nhưng thực sự muốn cải tiến cũng chỉ có thể bằng vào tự tay chạm đến mới có thể biết rõ được chi tiết đầu khí lưu động trong cơ thể của đối phương cùng quá trình ngưng luyện trọng mạch, huyết.

Phía trước khi dạy Nhu Vân Đãng Thiên quyết cho A Lôi Lạp thì hấn cũng chỉ đạo bằng cách làm đối với La Lôi bây giờ. Bản thân hấn cũng không rõ có gì không đúng. Lấy ví dụ của A Lôi Lạp, với hấn tất cả

là đương nhiên. Chỉ là đối với La Lôi mà nói, thân thể nữ tử trẻ tuổi không ngừng bị chạm đến. Đây là chuyện chưa từng gặp phải, cực kỳ xấu hổ.

Da mặt Dịch Vân rất dày, đây là cách nhìn của La Lôi. Tóm lại, hấn chính là ở trước mặt cha mình va va chạm chạm vào thân thể mình, một chút cũng không xấu hổ. Cả khuôn mặt của nàng bây giờ đều đỏ bừng lên.

Đúng lúc này, Ny Khả bỗng nhiên trở về. Mới vừa vào cửa, chỉ thấy trên đại sảnh, La Lôi ngồi khoanh chân ở giữa, Dịch Vân đang “Động tay động chân” ở trên người nàng. Ny Khả thoáng chốc sững sờ ngay tại chỗ, chợt cúi đầu định lảng tránh đi lại bị Dịch Vân gọi lại: “Ny Khả, hình như thuộc tính đấu khí của cô cũng là Thủy hệ đi? Vừa lúc. Cùng đến đi.”

Cùng đến? Ny Khả nghe thấy nói ngạc nhiên!

Một lúc sau, trên đại sảnh hai gương mặt đỏ bừng nhìn nhau. Đầu tiên Dịch Vân chạm hết nàng, sau đó lại vuốt ve La Lôi. Hết lần này đến lần khác, “Lý do” của hấn lại đầy đủ mười phần. Hai người bọn họ cũng chỉ có thể tùy cho hấn khinh bạc. Nhìn cặp ma trảo kia trước mắt giờ qua giờ lại, hoàn toàn không biết được điểm rơi lần sau là ở đâu. Hai người đều là chân run tim rụng, nhưng cũng không nói ra bất kỳ câu nói cự tuyệt nào.

Ny Khả cuối cùng cũng hiểu được tình cảnh mà nàng vừa chứng kiến cuối cùng là chuyện gì.

Cho đến nay, công pháp đấu khí mà Dịch Vân tiếp xúc qua cũng chỉ có hai loại. Một là Phần Kiếp Tử Diễm đấu khí, một là Nhu Vân Đãng Thiên quyết. Một hỏa một thủy, cũng không nhiều! Nhưng chúng nó đều là tuyệt học đứng đầu cực kỳ ít gặp ở trên đại lục. Áo diệu của việc vận hành đấu khí đương nhiên cũng hơn xa các loại công pháp khác.

Hơn nữa, hấn là ma vũ ba hệ đồng tu, vẫn luôn nghiên cứu phương pháp phối hợp đấu khí cùng mà lực, lại khó càng thêm khó. Chính vì điều này lại khắc sâu nhận biết của hấn đối với bản chất của đấu khí và ma lực. Trên thực tế, lý giải của hấn đối với lý luận bản chất, cho dù là Cửu tinh Pháp Tôn Mễ Nặc hay là Tinh vực Pháp thánh Kiệt Mễ Đạt, hoặc là Bàn Thạch công quốc Vũ thánh Mã Đốn cũng không thể sánh bằng.

Trong nhận thức của con người, ma pháp cùng đấu khí là hai hệ thống tu luyện hoàn toàn khác nhau. Nhưng ở trong mắt Dịch Vân, đấu khí cùng ma lực có thể đặt chung một chỗ, trợ giúp lẫn nhau. Bổ sung chỗ thiếu hụt, từ đó làm ra lý luận tu luyện mà người thường không nghĩ tới.

Dung hợp ma pháp từng làm cho mọi người khiếp sợ không thôi cũng chỉ là kết quả ngẫu nhiên được tạo thành dưới lối suy nghĩ này.

Dưới loại đặc thù điều kiện này, Dịch Vân có biện pháp, chỉ dựa vào thực lực Lục tinh linh vực lại có thể làm ra chuyện trọng tổ công pháp đấu khí cực kỳ khó mà chỉ có Môn La, Tạp Lỗ Tư những võ học cự phách Tinh vực đỉnh phong mới có năng lực hoàn thành này.

Loại trọng tổ này cùng với việc lúc trước Ni Tư chấp vá sửa chữa lung tung là không giống nhau. Có thể nói là hoàn toàn khác, không cùng một cấp bậc. Công pháp tu luyện trải qua trọng tổ chính là một bộ võ học Đấu khí hoàn toàn mới. Có thể dung hợp đấu khí từng tu luyện, có năng lực tăng thêm tiến triển của tu luyện sau này cùng với uy lực của đấu khí.

Dịch Vân không biết. Những gì hấn đang làm bây giờ là một hạng kỹ năng cực kỳ khó, cũng có rất ít người biết được tên gọi. “Nghịch võ luyện pháp!”

Sau hai canh giờ, trải qua hấn khổ tâm suy nghĩ, lại thêm sự chỉ điểm của Môn La, Dịch Vân cuối cùng cũng sửa chữa ra hai bộ công pháp đấu khí hoàn toàn mới thích hợp cho cả nhà La Lôi cùng Ny Khả, viết lên quyển trục, chia ra đưa cho hai người. “Đây chính là công pháp đấu khí ta sửa chữa. Đề nghị các người nên bỏ qua phương thức tu luyện cũ, đổi thành tu luyện cái này đi.”

La Lôi cùng Ny Khả chỉ là ngây người ra nghe. Mà Ni Tư lại đoạt lấy quyển trục trên tay La Lôi, biểu tình hết sức kích động, chăm chú nhìn kỹ.

“Dùng phương pháp người nói để tu luyện, hiệu quả sẽ tốt hơn sao?” Ny Khả vẫn chưa hiểu rõ tình hình, hoài nghi hỏi.

“Hắn vậy! Lấy tình hình Tứ tinh đỉnh phong của cô mà nói, đại khái khoảng ba tháng sau liền có thể thuận lợi thăng cấp Ngũ tinh linh vực. Mà lấy La Lôi trước mắt là cao giai mà nói, cùng thời gian là có thể tấn giai đến Tứ tinh đỉnh phong đi!” Dịch Vân thần nhiên nói.

“Cái gì? Người nói là sự thật sao?” Ba người đồng thanh hô lên. Nếu không phải biết rõ cá tính của Dịch Vân, bọn họ khẳng định sẽ cho rằng hắn đang nói dối.

“Hắn là như thế đi! Quan trọng nhất vẫn là phải xem xem nhóm các người có chăm chỉ tu luyện hay không!” Dịch Vân gật đầu nói.

“Thật sự là thân ở trong phúc mà không biết à!” Môn La lắc đầu cười nói: “Hai canh giờ, trọng tổ công pháp, nghịch võ luyện pháp. Hai bộ tuyệt học đầu khí nhất đẳng được sinh ra. Luận về cấp độ phẩm chất còn hơn Đẳng Long Kinh Thiên quyết của Kỳ Vũ vương tộc.

Ba người ngẩn người, đều là biểu tình khó tin được. Danh định hỏi kỹ thì bảo vệ cửa bên ngoài phủ lại xông vào bầm bả, trên mặt không ổn định lại vẻ kinh hoàng. Còn chưa kịp nói gì thì phía sau đã có ba người đi đến.

286. Chương 287: Tập Sát

Người tới là ba gã áo bào thuần màu trắng đính kèm hoa văn vàng óng, dáng vẻ thần thánh trang nghiêm. Phía sau là hai gã hộ vệ lưng đeo trường kiếm, thân mặc võ giả chiến giáp, tất cả đều ngoài Thất tinh giai vị.

“Quang minh thánh đồ, ba bạch y giáo chủ, hai quang minh kỵ sĩ!” Dịch Vân liếc cái liền nhận ra thân phận người tới. Cảm giác kinh ngạc, hắn trong hồ dự đoán người giáo đình lại tới, đám người Ni Tư run rẩy, lập tức đứng dậy nghênh đón. Quang minh giáo đình là thế lực lớn nhất trên Khung Võ đại lục, là quốc giáo Kỳ Võ đế quốc, địa vị bạch y giáo chủ cao hơn bá tước hay thành chủ rất nhiều, ngay cả tứ đại gia tộc cũng không dám động đến, bình thường rất khó thấy, khó trách bảo vệ vừa nhìn thấy họ ngoài cửa liền kinh hoảng chạy đi thông báo.

Năm người đi tới trước mặt, một gã giáo chủ cầm đầu ngồi xuống, bốn người còn lại đứng sau hắn, nhìn lên mỉm cười nói: “Dịch Vân, còn các bằng hữu khác, các người tốt! Ta đơn giản giới thiệu một chút, ba người chúng ta đều là bạch y giáo chủ trong Kỳ Võ thành, hai người họ là phó thủ, còn hai quang minh kỵ sĩ chính là chính phó đoàn trưởng, về phần ta, cứ gọi là Khoa Lạc Lý đi!”

Khoa Lạc Lý cười ảm áp, Dịch Vân lại rung mình, được Môn La nhắc nhở, hắn biết người trước mắt chính là cường giả Thất tinh đỉnh phong, tiếp cận cảnh giới Bát tinh chỉ một đường mà thôi.

Bạch y giáo chủ Thất tinh đỉnh phong không dễ gặp. Thực lực mạnh hơn 4 người còn lại, hiển nhiên Khoa Lạc Lý là đầu lĩnh.

Đối với Quang minh giáo đình chức vị đi cùng thực lực, Dịch Vân từng biết Bạch Y giáo chủ là dưới Thất tinh, hơn Bát tinh mới là Lam Y hộ giáo, thực lực ngoài cửu tinh lại là Hồng Y đại giáo chủ.

Lấy thực lực Khoa Lạc Lý đã là Chuẩn Lam Y hộ giáo rồi.

“Khoa Lạc Lý đại nhân, chức vị bạch y giáo chủ, còn có quang minh kỵ sĩ thần thánh, không biết các vị đặc biệt đến đây là có chuyện gì? Nếu muốn tìm Mễ Nặc viện trưởng thì lão nhân gia đã đi tham dự giao lưu các đại học viện, có thể tới mới quay về!” Dịch Vân lễ phép nói.

Khoát tay áo, Khoa Lạc Lý cười nói: “Không quan hệ tới Mễ Nặc, chúng ta tới vì người!”

“Ta?” Gật đầu, Khoa Lạc Lý mở miệng, âm giọng trầm ấm rất êm tai: “Một tháng này chúng ta không ở trong Kỳ Võ thành, mời đi về chợt nghe nói Kỳ Võ đế quốc xuất hiện một thiếu niên thiên tài tuyệt vô cận hữu, giành lấy quán quân Ma Đấu đại hội nên tò mò. Người ở trận chung kết, sử dụng tam hệ ma khí, đều đạt Lục tinh cao giai, cái danh thiên tài rất xứng đáng, cho nên chúng ta tới!”

Dừng một hồi, Khoa Lạc Lý nói tiếp: “Kỳ thật, Kỳ Võ Ma Đấu đại hội chẳng qua là trình độ Lục tinh, xem như là đấu trường cấp thấp, cường giả bài danh 10 vị trí đầu, ngày sau mấy người đạt tới Cửu tinh? Tính

ra phải mấy trăm năm sau mới họa may, cho nên quang minh giáo đình chúng ta từ trước tới nay không hề coi trong Ma Đấu đại hội, chỉ là, người thì không giống !”

Một gã quang minh kỳ sĩ cũng xen vào nói: ‘Ma vũ song tu, lại đồng thời đạt tới lực tinh cao giai, thật sự không thể tin được! Năm đó, ta ở đồng hệ cũng coi như nhân tài, đấu khí cùng cấp với người bây giờ, cũng đã 35 tuổi. Mà người, đến nay chưa tới 17, lấy nhân tài đồng đẳng trong quanh mình giáo đình cũng khó gặp một người như vậy !”

Người nói chuyện là Khiếu Bĩ Lợi, trong đám chỉ thấp hơn Khoa Lạc Lý, hẳn là đoàn trưởng quanh mình kỳ sĩ đoàn, trong Kỳ Võ thành rất nổi tiếng.

Đám người này ai ai cũng tai to mắt lớn, nếu Dịch Vân không có danh vọng cao, thì không đáng giá cáo tăng giáo đình bọn họ đặc biệt ghé thăm.

Khẽ gật đầu, Khoa Lạc Lý cười ha hả nói: “Khiếu Bĩ Lợi nói không sai, chỉ là tư chất Dịch Vân rất hiếm thấy, thủy hỏa song hệ, trong trận đấu phối hợp thuộc tính căn bản trước nay chưa từng gặp, đối với tiềm chất võ giả, ma pháp mới là điểm mạnh của hắn.”

Lực tinh cao giai vũ cuồng, ở trong các đại học viện tùy tiện là nắm được vài tên, nhưng song hệ ma pháp sư thật khó gặp, nhất là đồng vị giai lại càng hiếm. Dịch Vân là một ngoại lệ đó.

“Dịch Vân, đều là thành viên Kỳ Võ đế quốc, tiềm chất của người không cần hoài nghi, phi thường đáng giá giáo đình ta trọng điểm bồi dưỡng, lần này Hồng Y đại giáo chủ đích thân tới, hẳn có chuyện quan trọng khác chậm trễ. Ta đại biểu Quang minh giáo đình mời chào người, người có nguyện ý hay không gia nhập giáo đình ?”

“Điều kiện chúng ta là, chỉ cần người hiện tại gật đầu, lập tức tấn chức Bạch Y giáo chủ, hơn nữa theo thực lực tăng lên, muốn trở thành Lam Y hộ giáo hay Hồng Y đều có thể. Hy vọng người suy nghĩ cho kỹ !” Khoa Lạc Lý thành khẩn nói.

Bạch Y giáo chủ? Ni Tư, La Lôi, Ny Khả ba người nghe vậy liền ngây ngẩn.

Muốn trở thành thành viên quang minh giáo đình thì thực lực cường đại chưa hẳn là được, bọn họ đối với độ trung thành của giáo đồ rất cao, thậm chí so với yêu cầu tiêu chuẩn của vương thất hay tứ đại gia tộc đều hơn nhiều lắm. Bình thường đều thu nhận trẻ em rửa tội nhập giáo, tiếp thu giáo dục nhất quán, lối suy nghĩ được hun đúc lớn lên, cuối cùng trải qua tầng tầng nội bộ giáo đình chọn lựa khảo nghiệm mới có cơ hội ngồi lên chức giáo chủ.

Bạch Y giáo chủ, mặc dù ở dưới Lam Y và Hồng Y nhưng ở trong Kỳ Võ đế quốc, thân phận soi với nhất đẳng bá tước, mặc dù không có thực quyền quân chính, nhưng sau lưng có quang minh giáo đình chống lưng, tùy thời vận dụng một chỉ quang minh kỳ sĩ đoàn. Bậc này điều kiện nông hậu, phần lớn dù có tâm cũng cầu không được.

Khoa Lạc Lý tung ra một tảng bánh nướng lớn thơm phức nha!

Lập trường của quang minh giáo đình, một gã Lực tinh Vũ cuồng còn không đáng bọn họ ngoại lệ như vậy, nhưng nếu là một người tam hệ đồng tu, ma khí tiếp cận Thất tinh, thiếu niên kia liền đủ tư cách.

Tuổi trẻ chính là tiền vốn, lấy tư chất thiếu niên kia, tương lai rất có cơ hội tiến vào hàng ngũ Tinh Vực cường giả. Nếu không tới cũng ít nhất đạt đến Cửu tinh Pháp Tôn, cùng cấp Hồng Y đại giáo chủ, thực lực như vậy đương nhiên nên sớm chút thu vào.

Lấy điều kiện bọn họ đưa ra, chức vị Bạch Y giáo chủ, theo lý mà nói, bình thường đều không có khả năng cự tuyệt.

Dịch Vân cúi đầu suy tư, đám người Khoa Lạc Lý mỉm cười, lẳng lặng chờ đợi đáp án, mà ba người Ni Tư ở một bên im lặng ngồi đó, trường hợp như vậy bọn họ đều không có tư cách mở miệng.

Đa Ni Tập thành chỉ là một thành nhỏ ở biên cảnh đế quốc, đối mặt cao tầng quang minh giáo đình trước mắt, thân phận thành chủ căn bản không tính là cái gì, La Lôi cùng Ny Khả càng tầm thường, bọn họ được ngồi nghe đã xem như mặt mũi sáng lạn lắm rồi.

Lát sau, Dịch Vân ngẩng đầu, lạnh nhạt cười nói: “Khoa Lạc Lý đại nhân, tin tức này đối với ta quá đột ngột, ta cũng không có duyên với nó, thực lực ta hiện giờ còn kém. Tự biết nhận không nổi cái áo Bạch Y giáo chủ, cho nên vài năm sau nói lại được không?”

Ngoài dự liệu, Dịch Vân lại cự tuyệt, đám người Ni Tư ngạc nhiên há hốc mồm.

Khoa Lạc Lý thu liễm nụ cười, nhún mày lại.

Tuổi trẻ, tam hệ đồng tu, đều đạt tới Lục tinh, nhân tài như vậy quang minh giáo đình cũng không có một gã. Ngày sau hẳn nhất định đạt tới trên cửu tinh, người như thế Quang minh giáo đình tuyệt không thể bỏ qua, cho dù không thể bên ta sử dụng cũng không cho phe địch hưởng lợi, đấu tranh quyền lợi trong thế tục, rất là đơn giản.

“Dịch Vân, giáo đình chúng ta đối với người 10 phần thành ý, đều là thành viên Kỳ Vũ vương thất, chỉ cần năng lực đủ ai nấy đều nên xuất lực cho giáo đình, đây là nhận thức chung ở trong Kỳ Vũ đế quốc. Tính cả vương thất và các đại thế gia đều thế!” Khoa Lạc Lý dần lại, tiếp tục thành ý chiêu lãm.

“Ta biết đã có rất nhiều đại thế gia tung phần thưởng lớn mời chào người, nhưng điều kiện ta đưa ra không hề mâu thuẫn, người có thể một bên tiếp thu bọn họ, một bên trở thành Bạch Y giáo chủ, trong cảnh nội đế quốc tất cả thế lực khác đều dưới trướng quang minh giáo đình. Chỉ cần người không làm trái với ích lợi giáo đình là được.”

“Mặt khác, ta lại thêm vào đáp ứng người một chuyện, ta nhìn thấy được, người hẳn là không muốn bị chức vụ khiên cưỡng, cho nên người coi như Bạch Y giáo chủ trên danh nghĩa, hưởng quyền lợi giáo chủ, lại không cần bó buộc tự do của người, chỉ cần người ghi danh là phân tử giáo đình là được, thế nào?”

Đối với một kẻ hiện tại chỉ mới Lục tinh, Khoa Lạc Lý đưa ra điều kiện xưa nay chưa từng có, xem thành ý của hắn Dịch Vân nhất định phải tiếp thu rồi.

Quyết tâm như vậy, ngoại trừ mệnh lệnh thượng tầng giáo đình đưa xuống, hẳn coi trọng không phải thành tựu hiện giờ của thiếu niên này, hẳn cực chính là tương lai kia. Tiềm chất Dịch Vân hiển hiện ra, chức vị Bạch Y giáo chủ chỉ làm nền ban đầu mà thôi, cho hắn cái danh sớm chút cũng tốt, quan trọng là phải nắm hắn trong tay mới được.

Dịch Vân lại suy tư.

Ba người Ni Tư càng nghe càng kinh hãi, lấy địa vị còn cao hơn vương quyền của giáo đình, lại ra điều kiện vượt mức thế này chào mời Dịch Vân, nghe cũng chưa từng nghe qua, cho thấy rõ bọn họ coi trọng hắn đến cỡ nào.

La Lô và Ny Khả trong lòng hỗn loạn, vui mừng lại mất mát, Dịch Vân được thế lực cao nhất đại lục coi trọng các nàng nên cao hứng thay cho hắn. Còn mặt khác, các nàng cảm thấy Dịch Vân càng ngày càng xa, đến mức đuôi tay cũng không chạm đến được.

Dịch Vân không ngừng cân nhắc, kỳ thật, nghe bọn họ không hạn chế tự do xong, hắn cũng tâm động, chỉ là hắn đã từng gây thảm án ở Mạc Nhược Nhân thành, vài tên quang minh kỵ sĩ cùng một gã Bạch Y giáo chủ đã chết trong tay hắn. Trong lòng không khỏi có mâu thuẫn.

Tuy rằng sau này hắn thu được tin tức, hơn trăm thành vệ may mắn sống sót đều bị cảnh máu huyết ghê rợn, máu chảy thành sông kia khiến cho tinh thần tán loạn, một lũ hóa điên hết, bị tập trung vào trại an dưỡng, không hề có một người đứng ra làm chứng.

Nhưng mà cư dân ở Mạc Nhược Nhân thành khi ấy gặp qua hắn không ít, nếu ngày sau bị giáo đình phát hiện hẳn chính là hung thủ thảm án kia, không biết bọn họ sẽ đối phó mình như thế nào?

“Khoa Lạc Lý đại nhân, ta nghĩ kỹ rồi...” Trầm ngâm một hồi, Dịch Vân rốt cuộc mở miệng.

“Quyết định đáp ứng rồi sao?” Khoa Lạc Lý mỉm cười nói.

Gật đầu, Dịch Vân nói: “Quang minh giáo đình coi trọng ta như vậy, là vinh hạnh của ta, chỉ là, có thể hay không chậm chút? Một ít quy định liên quan đến giáo đình ta có nghe nói, một khi gia nhập cả đời không thể tách rời, ta nghĩ chờ Mễ Nặc lão sư về, ta lại hỏi ý kiến lão sư, sau đó ra quyết định cũng không muộn!”

Dịch Vân là đệ tử thân truyền của Mễ Nặc, không còn là bí mật, Mễ Nặc sớm đã cho lan truyền ra xa, mọi người đều hiểu rõ, lúc sau, không ai cảm thấy kinh ngạc, đó là đương nhiên, nếu không có minh sư chỉ đạo, Dịch Vân làm sao cường hãn đến thế? Thực lực bạo thắng ?” Khoa Lạc Lý nghĩ một hồi, liền hiểu ra, cười nói: “Đúng, gia nhập giáo đình là chuyện đại sự, một khi nhập tịch liền không thể thoát ly. Hẳn nên chờ Mễ Nặc viện trưởng cùng thương nghị, ta chờ đáp án của người. Đừng để chúng ta đợi lâu đó, ha ha !”

“Đa tạ Khoa Lạc Lý đại nhân thông cảm !” Dịch Vân mỉm cười.

Lần này đám người Khoa Lạc Lý đến quá đột ngột, làm cho hắn không hề chuẩn bị, hắn sợ nhất chính là thẩm án ở Mạc Nhược Nhân thành lộ ra ngoài. Trước hết kéo dài vài ngày đã, rồi cho gia tộc Kiệt Nặc Tư đi sưu tầm tình báo, rồi ra phương án đối sách.

Chuyện chiêu lãm đã có được kết quả sơ bộ, Khoa Lạc Lý đứng lên nói: “Phượng hoàng nghi lễ trong tám ngày, khi đó nghi thức phong chức phong đất sẽ do Áo Nhĩ Ba và Hồng Y đại giáo chủ cùng chủ trì. Đương nhiên chúng ta cũng tham gia, đến lúc đó gặp lại sau, hy vọng người cho ra đáp án vừa lòng !”

Dịch Vân cùng ba người Ni Tư đứng lên, cung kính đưa tiễn đám giáo đình rời khỏi.

Khi đoàn người Khoa Lạc Lý đi hết, Ni Tư, La Lôi cùng Ny Khả mới thả lỏng được tâm tình.

“Ài, thật là khảo nghiệm định lực ta mà! Ta già thật rồi, đôi mắt năm nhân viên cao tầng giáo đình, tim ta nhảy lợi hại, ngay cả thở cũng không dám.” Ni Tư lắc đầu tự giễu.

“Làm sao thế? Ni Tư ngài thân là thành chủ, bình thường không phải ngang với Bạch Y giáo chủ sao ?” Dịch Vân khó hiểu hỏi.

“Người không rõ, tầng cấp không giống !” Ni Tư nói: “Thành nhỏ thì Bạch Y giáo chủ phần lớn là Lục tinh lĩnh vực, còn năm vị đại nhân kia, ai nấy đều ngoài Thất tinh, Khoa Lạc Lý đại nhân nói chuyện với người còn là Thất tinh đỉnh phong, chức vị đồng cấp nhưng thực lực mới là hàng đầu. Địa vị bọn họ hơn xa Bạch Y giáo chủ cấp Lục tinh kia, đều ở tầng trên bá tước của đế quốc.”

Đúng lúc này, La Lôi xen vào hỏi: “Dịch Vân, điều kiện bọn họ đưa ra tốt như vậy, không có lý do từ chối mà, người nên đáp ứng gia nhập giáo đình đi !”

Ny Khả cũng nói, biểu tình có chút kích động: “Nhất định là đáp ứng rồi, Bạch Y giáo chủ chức vị cao hơn cả bá tước, bọn họ mới nói qua, thực lực Dịch Vân tăng lên còn có cơ hội thăng tiến thành Lam Y hoặc Hồng Y đại giáo chủ nha !”

Ni Tư cười nói: “Dịch Vân, kỳ thật người nên nắm lấy, hỏi qua Mễ Nặc một tiếng, tôn trọng lão sư là tất yếu, còn đáp án người đã sớm định rồi nhỉ?”

Đôi mắt ba người hỏi, Dịch Vân chỉ mỉm cười, cũng không đáp. Đi ra khỏi thành, Dịch Vân né đám đông như thủy triều, theo đường mòn hành tẩu.

“Tiểu tử, giáo đình mượn sức, người có quyết định chưa?” Môn La đột nhiên hỏi.

Gật đầu, Dịch Vân nói: “Ồ, nên đáp ứng. Trở thành Bạch Y giáo chủ ta có thể vận dụng tài nguyên của giáo đình, hoặc tra xét được đám hắc y nhân kia. Chung quy hữu hiệu hơn tự mình tìm kiếm, chỉ là nếu ra quyết định này, ta phải bảo đảm thẩm án Mạc Nhược Nhân thành không bị tiết lộ mới được. Lúc ấy ta kết thúc cũng không sạch sẽ lắm, nhưng mà chút sai lầm đó có thể giải quyết được, để gia tộc Kiệt Nặc Tư đi làm đi !”

“Tìm bọn họ hỗ trợ, người sẽ đem thẩm án đó nói cho họ biết? Quá phiêu lưu !”

“Sau khi hiệp nghị thành lập, gia tộc Kiệt Nặc Tư đã cột với ta thành một khối, ta nếu thật sự gặp nguy bọn họ cũng không thể có lợi. Cho nên, phiêu lưu là có, nhưng cực thấp, đổ một phát cho vui !” Dịch Vân kết luận ngắn gọn.

“Ừ, đại thù tìm đám hắc y nhân, nếu gia nhập giáo đình thật sự là phương pháp nhanh nhất. Tuy rằng cả đời sau đều phải nghe lệnh chúng nhưng sau khi người đạt tới Tinh Vực. Có thực lực đủ cường đại, lại không làm chuyện tổn hại đến chúng, hẳn không ảnh hưởng gì đến người. Xem như giao dịch có lợi.” Nói

tới đây, Môn La bỗng nhiên lạnh lẽo: “Tổng cộng có 123 người, cao nhất là Lục tinh trung giai, thấp nhất là Ngũ tinh cao giai, đang mai phục ở khu rừng phía trước. Có một cổ nhân, người hắc đoán ra hắc là ai ?”

Con người Dịch Vân bắn ra hàn quang, biểu tình lạnh nhạt, nói: “Từ khi ta sử dụng ma pháp thuần trong trận chung kết, ta biết hắc sẽ nhận ra. Chỉ là không ngờ hắc có gan đi mai phục vào lúc này. Hiện tại ta nếu có chuyện, gia tộc bọn họ thoát khỏi can hệ được sao ?”

“Thế nhưng như vậy cũng tốt, khỏi phải mất công nhớ nhung hắc, khiến ta phiền lòng, giải quyết luôn đi cho gọn !”

Nói tới đây, hào quang lóe trên tay, ma binh đỏ rực hiện ra, Dịch Vân lao nhanh tới, chém ra 4 đạo kiếm quang bắn tới khu rừng.

Rầm rầm ầm ầm phụt ...

Lấy hắc làm trung tâm, phương viên 10 thước vuông, dần cây đổ gục, bên trong vang lên tiếng gào thảm thiết. Sau đó, vô số bóng đen từ rừng rậm lao ra, vừa đáp xuống đất liền nhắm hắc xông tới, đội hình chằng chịt vây khốn Dịch Vân vào trong.

Những người này, đều mặc áo đen hóa trang bao lấy cả người, chỉ lộ ra hai con mắt đỏ như máu, bốn đạo kiếm quang vừa rồi không thể làm họ sợ hãi, sát ý đằng đằng dâng lên.

Nhìn ánh mắt sát ý như đao bốn phía bắn tới, Dịch Vân cảm giác kinh ngạc, rất quen thuộc, tựa như hồi đối mặt với Phệ huyết ma thú vậy, bọn họ không giống người, toàn bộ đều là dã thú.

Một chi quân đội như vậy, chiến lực kinh người.

“A Lý Bố, người còn không ra sao?” Dịch Vân trầm giọng quát.

“Ý?” Một tiếng kinh hô, một thân ảnh cuối cùng đi ra, “Người thế nhưng biết là ta? Người làm sao nhận ra ta được? Người còn nhớ rõ ta??? Ha ha ha ha ha ha !”

A Lý Bố kích động, ánh mắt tàn nhẫn nhìn chăm chăm Dịch Vân, cuồng tiếu, tiếng cười bén nhọn vang khắp không gian.

Hắc mừng như điên, hắc cuồng hận, hắc rốt cuộc tìm thấy hắc.

287. Chương 288: Âm Ảnh Diệt Sát

“Ma Đa tình huống thế nào?” Bá Nạp Đồn từ quân khu trở về, lập tức hỏi ngay, trong lòng hắc việc này rất quan trọng.

“Đã tính lại, nhưng...” Mặc Tây muốn nói lại thôi.

“Nhưng là cái gì?” Bá Nạp Đồn trầm giọng hỏi.

“Thân thể Ma Đa hiện tại là không có gì đáng ngại, chỉ là hắc biết đấu khí tu vi của mình từ nay về sau không thể tăng lên, duy trì cấp năm sao như hiện tại, sớm ở trong phòng đóng cửa. Nếu không giải quyết, ta sợ ... ài ” Bối Cách nói thay Mặc Tây, chưa xót thở dài một hơi.

Bá Nạp Đồn nghe vậy nghiêm mặt, không nói một câu, không khí nhất thời ngưng trọng.

Thì ra, lúc mời Hồng Y đại giáo chủ đến, vốn nghĩ chỉ mất nửa ngày là chữa trị xong cho Ma Đa, hồi phục tu vi năm sao đỉnh phong cho hắc. Nhưng trị liệu thực tế mới biết hỏa hệ đấu khí kia vô cùng tàn bạo, quá mức tưởng tượng, vẫn ẩn trong cơ thể Ma Đa, không ngừng đốt cháy hắc kinh mạch toàn thân, đấu khí có lực phá hoại như thế quả thực trước đây chưa từng gặp.

Hồng Y Đại Giáo Chủ vì thể tiêu phí chính một ngày thời gian, cơ hồ hao hết hắc toàn bộ Quang Minh Hệ ma lực, thật vất vả mới đem Ma Đa cứu sống lại. Chẳng qua, hắc có khả năng bảo trì đấu khí tu vi giảm một giai, chỉ còn năm sao cao giai, vị giai này vô pháp tấn thăng. Tính tình cương liệt như hắc đương nhiên không thể tiếp thụ chuyện này.

Vốn là đệ nhất thiên tài gia tộc, mặc nhiên là nhân tuyển cho vị trí tộc trưởng. Ma Đa hạ cấp, toàn bộ thể gia Lam Duy Nhĩ lâm vào một mảnh mây đen ảm đạm.

Trầm mặc thật lâu sau, Bá Nạp Đồn khẽ thở dài, mới nói: “Việc này đã là thế thì không có thể thay đổi, chúng ta lo lắng cũng vô dụng, để cho hãn bình tĩnh một vài ngày đi... Chỉ là, cổ Hỏa Hệ đấu khí kia rốt cuộc là tuyệt học gì mà ngay cả Hồng Y Đại Giáo Chủ cũng phải dùng tới cả ngày thời gian mới có thể hóa giải, thực lực cửu tinh pháp tôn còn như thế, thật là làm người ta khó tin !”

Dừng một hồi, Bá Nạp Đồn lại hỏi: “Qua lời nói của A Lý Bố, tên thiếu niên kia thật sự xuất hiện qua ở thành Đa Ni Tạp, gọi là luyện khí sư Môn La ?”

Lắc lắc đầu, Bối Cách nói: “Đã hoàn toàn tra qua, không phải vậy! Căn cứ tin tức mật thám truyền lại, tên luyện khí sư kia hiện giờ đang ở Bàn Thạch công quốc, hợp tác với gia tộc Kiệt Nặc Tư, cố định cung cấp ma binh nhị phẩm trung giai cho bọn họ. Thật sự không nghĩ tới, hãn đúng là luyện khí tông sư có thể tự lực tạo ra ma binh nhị phẩm giai !”

“Nhị phẩm trung giai ma binh? Mỗi tháng sản xuất số lượng đều đều ? Xác định đúng vậy sao?” Bá Nạp Đồn kinh ngạc nói.

Cho dù là Mã Đình hoặc là Tát Ma này đó luyện khí thể gia cổ xưa, nếu muốn tạo ra một thanh ma binh nhị phẩm giai, nhất định phải có hơn 10 luyện khí sư liên thủ. Đồng loạt làm việc liên tục mới may ra thành công, quá trình rất tốn thời gian khoảng sản, tỷ lệ lại không cao.

Hiện tại đột nhiên nghe lại có người có thể vượt qua luyện khí thể gia, tự lực hoàn thành mọi công đoạn, mỗi tháng lại đúng giờ cung cấp sản phẩm. Chuyện lạ bậc này chưa bao giờ nghe thấy, Bá Nạp Đồn cảm thấy mơ hồ.

“Tin tức đã khẳng định! Ngoài cái đó ra, Kiệt Nặc Tư gia tộc mỗi tháng đúng ngày đều cung cấp một thanh ma binh nhị phẩm giai, chỉ lấy giá 40 vạn, cấp cho Mã Đình, Tát Ma và Khải Mễ Đề gia tộc, tam đại gia tộc nhờ thế tấn thăng, bọn họ thế nhưng chặn gia tộc chúng ta ngoài cửa.

“Tuy rằng còn không thể xác nhận bọn họ có hiệp nghị thể nào, nhưng dựa vào một ít dấu vết, gia tộc Kiệt Nặc Tư muốn ba đại gia tộc liên hợp lại, liên minh lực lượng cô lập gia tộc chúng ta. Điểm ấy không sai được !” Bối Cách trầm giọng nói.

“Kiệt Nặc Tư gia tộc cô lập chúng ta? Người xác định sao?” Bá Nạp Đồn đầu nổi gân xanh tức giận hét.

“...”

“Nói ~!”

Bối Cách gật đầu lo lắng vô cùng.

Gia tộc Lam Duy Nhĩ là đệ nhất gia tộc đế quốc là đúng, nắm giữ quân quyền cũng lớn nhất, mặc cho một thể gia nào khác cũng không thể so sánh. Nhưng, nếu ba đại gia tộc kia liên hợp lại thành một con quái vật lớn, lực ảnh hưởng hơn xa hiện tại mấy lần. Gia tộc Lam Duy Nhĩ không thể đối kháng một mình được.

Mặc Tây lúc này rồi đột nhiên đứng lên, phần nộ quát: “Hừ! Chẳng qua là một gia tộc nhỏ gần mấy trăm năm lịch sử, bọn họ dựa vào cái gì có thể cùng tộc chúng ta đối nghịch? Chúng ta có một đồng biện đem gia tộc thể lực bọn họ nhổ tận gốc, tru diệt toàn tộc bọn họ cũng là việc dễ dàng, việc này căn bản không thể dễ dàng tha thứ!”

“Phụ thân, ta cũng cho rằng việc này phải nhanh một chút xử trí thích đáng mới được, nếu không chờ lúc sau, liên minh bọn họ quan hệ củng cố, đến lúc đó, sẽ khó nghịch chuyển. Gia tộc bọn ta bị vây vào hoàn cảnh xấu, tuy rằng ta cực kỳ không thích dùng võ lực để giải quyết vấn đề. Nhưng lần này lại là phương pháp nhanh nhất, ta đề nghị xuất động Âm ảnh bộ đội đánh chết toàn tộc Kiệt Nặc Tư !” Bối Cách trầm lạnh nói.

Kiệt Nặc Tư gia tộc vong, giao dịch ma binh liền đứt, liên minh tự nhiên tan rã, chỉ cần bọn họ có thể làm việc này ổn thỏa, không để lại manh mối là được. Mà để làm được việc này, cũng chỉ có quân đoàn đặc thù kia thôi.

Bá Nạp Đồn vẫn không đáp, chợt có một gã quan quân cao cấp lao nhanh tiến vào đại sảnh nghị sự, gấp giọng bẩm báo: “Thượng tướng quân, xin hỏi ngài có hay không phát hạ quân lệnh, điều động Âm Ảnh Diệt Sát đội ?”

“Không có! Vì sao hỏi như vậy?” Bá Nạp Đồn đứng lên, nghe ngữ khí người truyền tin là biết ngay có chuyện.

“Nửa canh giờ trước, A Lý Bố thiếu gia cầm quân lệnh hỏ phù, điều đi một nửa thành viên Âm Ảnh đội, lúc ấy ta không ở quân doanh, hẳn lại có Hồ Văn lệnh bài, sĩ quan phụ tá không dám trái lệnh. Đợi lúc ta trở lại vừa nghe liền biết có vấn đề, lập tức chạy tới báo tin, gã quan quân trán đổ mồ hôi, nhỏ giọt ướt nhẹp toàn thân.

Ba người Bá Nạp Đồn nghe vậy thân hình kịch chấn, lập tức hiểu được toàn bộ, động cơ A Lý Bố bọn họ như thế nào không biết.

“Chết tiệt! Lại vì tư oán đem toàn bộ gia tộc kéo xuống nước, cực kỳ hỗn trưởng!” Bá Nạp Đồn nổi giận phi thường, phóng như bay ra ngoài.

Hắn thiết lập bố cục cho thiếu niên kia, nhất định phải chết, nhưng không phải hiện tại. A Lý Bố ngu xuẩn hành động, phá hết mọi bố cục của hắn.

Buổi chiều, nắng xuân ấm áp. Ngoại ô Kỳ Vô thành, trong khu rừng sơ xác tiêu điều, không khí ngưng trọng.

Hơn một trăm danh cường giả vây kín bên trong, Dịch Vân đứng ở giữa nhìn vòng vây kín mít. Bên cạnh là hơn 10 tên tay chân đứt gãy nằm đó, Dịch Vân bình thần nhìn.

Vừa rồi hắn phát ra 4 đạo kiếm khí, ép bọn chúng lao ra, đồng thời thuận thế đánh trọng thương vài tên địch thủ. Mấy tên đứt tay cụt chân kia, máu phun có vòi lại như không đau đớn, hoàn toàn lơ đãng, ánh mắt đỏ như máu vẫn dán lên người hắn.

Dịch Vân nhú mày, loại địch nhân này hắn chưa bao giờ gặp quá, cảm nhận được chiến lực chính thể của bọn hắn rất cường đại.

“Ha ha ha, sợ sao? Đây là sát thủ, là quân đoàn bí mật của gia tộc Lam Duy Nhĩ chúng ta, Âm Ảnh Diệt Sát. Không có suy nghĩ, không có sợ hãi, là gia tộc ta tiêu phí vô số đại giới bồi dưỡng ra đám tử sĩ này. Trong đầu bọn chúng trung thành tuyệt đối với gia tộc ta. Với kẻ thù thì chém giết quả quyết, chiến lực còn mạnh hơn Lôi Hồ quân đoàn nhiều, dùng để đối phó người, quá dư thừa !”

“...”

A Lý Bố nói xong cười như điên, miệng đang cười, trong mắt biểu lộ ra hận ý như trường giang quá hải.

Tuy rằng thực lực Dịch Vân đạt đến Lục tinh cao giai, so với mỗi tên tử sĩ đều mạnh, nhưng ở chỗ này nhân số gấp trăm lần hắn. Tất cả đều là vũ khí giết người, hẳn có tin tưởng Dịch Vân chết chắc rồi !

Âm Ảnh Diệt Sát quân đoàn tử sĩ, là một trong những con bài chưa lật ẩn sâu lớn nhất của gia tộc Lam Duy Nhĩ, tất cả thành viên đều theo các nơi trên đại lục âm thầm mua về. Có nhi có tiềm chất tập võ, sau đó từ nhỏ liền lấy được vật đặc thù nuôi dưỡng, tiếp thụ đặc thù tư tưởng giáo dục. Tước đi suy nghĩ cá nhân, đoạt đi tính người, tạo nên một vũ khí hình người máu lạnh.

Thân là quân bài lớn nhất trong tay gia tộc Lam Duy Nhĩ, Âm Ảnh quân đoàn đến nay toàn bộ nhiệm vụ chấp hành không nhiều, lại cực kỳ ẩn mật. Bởi vậy, không chỉ tam đại thế gia, ngay cả vương thất cũng không hề hay biết gia tộc Lam Duy Nhĩ còn có chiến lực cường đại vô cùng này.

Vài ngày trước, A Lý Bố làm trò trước mặt các vị cao tăng gia tộc, vạch trần Dịch Vân chính là cừu nhân khi trước ở Đa Ni Tập thành, vốn định nhờ gia tộc vì hắn báo thù. Không nghĩ tới, việc này lại bị Bá Nạp Đồn đề xuống.

A Lý Bố tự nhiên không cam lòng, cái tên giết mình đang sống sờ sờ trong thành, hắn như thế nào chịu được, làm sao bỏ qua cho hắn ?

Hắn phi thường hiểu được, lần này ăn cắp Hồ Phù lệnh bài điều động Âm Ảnh bộ đội, rất có thể làm cho chiến lược bí mật của gia tộc lộ ra, ngày sau tất bị trọng phạt, thậm chí bị tộc quy xử tử.

Nhưng A Lý Bồ mặc kệ, ngay sau đó, hắn mục đích duy nhất chính là tìm tên kia, tra tấn hắn, chà đạp, hành hạ hắn đến chết. Chỉ cần làm được đến đây, dù có chết cũng hả giận. Hắn còn sống là để trả thù.

Nhìn trong mắt A Lý Bồ bắn tia ác độc, Dịch Vân mặt không chút đổi, lãnh đạm nói: “Năm đó người làm ra chuyện ác, ta chỉ cho người một chút giáo huấn, tha cho người không giết, ta cho người một cái mạng, người hiện nay lại dẫn người đột kích giết ta, Lam Duy Nhĩ gia tộc đều chỉ dạy dỗ ra loại người đổi trắng thay đen như người thế này sao?”

A Lý Bồ cười to dữ tợn: “Ha ha ha. Buông tha ta? Người làm ta thành tên hoạn quan là buông tha ta? Ta tình nguyện lúc ấy người một đao giết ta, cũng tốt hơn cho ta sống chịu tội này! Trong gia tộc, trong học viện, cơ hồ mỗi người cũng biết ta là nam nhân không đầy đủ, nhìn chăm chăm ta, tất cả đều thương hại, cùng với cười nhạo, loại cảm thụ này người như thế nào hiểu được?”

“Sống không bằng chết! Ta đã sớm không muốn sống. Còn sống, cũng chỉ vì tự tay giết người, một đao một đao, lột da người, ta nhất định cho người sống không bằng chết, mới giải được mối hận nhiều năm qua! Ta thật sự nhớ người, nhớ người chết đi được, chết đi cho ta, chết đi, chết đi, ta năn nỉ đó!”

(Giống y kon mịe Khiết Tây Tạp kia, ^_^)

Một câu hạ lệnh, tất cả tử sĩ toàn bộ động, hơn trăm kiếm quang bắn tới, bốn phương tám hướng bao vây kín kẽ, như mưa rơi, thanh âm phá không phô thiên cái địa ào ào nhào tới như tên bắn.

Thế công thiên la địa võng, kiếm áp uy mãnh, tuyệt cảnh vô cùng.

A Lý Bồ cười phẫn khởi.

Âm Ảnh Diệt Sát quân đoàn, dưới Thất tinh chính là vô địch, kết quả là duy nhất.

288. Chương 289: Nhân Trung Mãnh Thú

Hơn trăm kiếm quang đồng thời chém tới, ngoài ý liệu, kiếm quang đủ màu bay loạn đầy trời, Âm Ảnh quân đoàn tu luyện lại không phải gia tộc Lam Duy Nhĩ – Cuồng Lôi Phách Quyết, mà phân ra tu luyện đủ các thuộc tính khác nhau.

Hỏa Hệ, Thủy Hệ, Lôi hệ, Địa hệ, Phong Hệ, tổng cộng là năm đại thuộc tính nguyên tố, năm màu đấu khí, uy lực hỗ trợ nhau, cùng thời gian đánh tới.

Nhìn kiếm quang bốn phía vây kín, Dịch Vân cả kinh, bàn tay vung lên, ba cái tường băng hiện ra, áp vào nhau che chắn cả người hắn. Cách ngăn toàn bộ bên ngoài.

Lục tinh thủy hệ ma pháp, Trùy Ngục Băng Lao!

Rầm rầm rầm rầm rầm rầm...

Tường băng mới hiện, kiếm quang sắc bén đã tới, kiếm nối kiếm dày đặc như mưa. Một tiếng nổ vang trời, tường băng ba cạnh lay động kịch liệt, mới va chạm một lần bức tường đã nứt nẻ. Tốc độ vết nứt lan nhanh khiến Dịch Vân kinh hãi, Trùy ngục băng lao tuy chỉ là thủy hệ ma pháp lục tinh trung giai nhưng từ tay hắn xuất ra uy lực đạt tới đỉnh phong. Ba đạo liên hợp cho dù là Ma Đa cũng tuyệt không dễ hóa giải.

Kết quả như thế, cho thấy chiến lực quân đoàn này vượt xa Ma Đa tiếp cận Thất tinh lúc trước.

Rắc rắc rắc ...

Trùy ngục băng lao rốt cục chống cự không nổi kiếm quang luân phiên oanh kích, một âm thanh giòn vang, cả tòa băng lao nhất thời khuynh đảo đổ xuống. Cùng thời gian, hơn mười kiếm quang còn sót lại bốn phương tám hướng bắn nhanh tới. Dịch Vân tránh cũng không thể tránh, hoàn toàn lộ ra dưới thế công sắc bén.

Ầm ầm choang choang choang ~!

Bằng tầng cao năm thước đột ngột hiện lên, bao quanh thân thể Dịch Vân, nửa bằng nửa nước, ánh lam sắc bén lóe lên, khí lạnh thấu xương, thủy hệ phòng ngự ma pháp – Ngưng thủy băng.

Bằng tầng vừa hiện, hỏa quang liền sáng lên, bên ngoài tường băng lại có 8 hỏa thuần to lớn hiện ra. Lấy thể tương hợp bao quanh tường băng chặt chẽ, thủy hỏa phối hợp uy thế bạo tăng đón đỡ kiếm quang công tới.

Chẳng chẳng keng keng bẽng beng beng ~!

Va chạm kịch liệt, kiếm quang cùng ma thuần tiêu tan, không khí quay vòng, nguyên tố kích động chợt chờ, như đá lớn ném vào mặt nước, lan tràn ra bốn phía. Trình độ chấn động có thể hiểu.

“Ha ha ha, tuyệt chiêu ra hết rồi hả? Mới thế thứ nhất thôi, còn nhiều lắm !” A Lý Bồ cười điên loạn: “Nếu người chết quá dễ dàng làm sao giải được oán khí trong lòng ta? Ta đùa chơi với người cho tới tuyệt vọng, rồi giết thảm thiết nhất mới tốt, nghe lệnh, giết !”

Diệt sát bắt đầu!

Tất cả tử sĩ nghe được mệnh lệnh này của A Lý Bồ, lập tức căn ma được, khoảnh khắc, đầu khí tất cả đại thịnh, thực lực tăng vọt, hơi thở dồn dập, không khí như lâm vào bùn lầy, kim hãm, chói chết Dịch Vân.

“Đây là chuyện gì?” Dịch Vân đột nhiên gặp hơn trăm người thực lực đồng thời bạo tăng, cũng cả kinh, hoàn toàn không nghĩ ra nguyên nhân trong đó.

Nếu là A Khắc Tây ở đây có thể liếc mắt cái nhìn ra, đám tử sĩ này có đột biến như vậy là do ăn vào ma được tên là “Cuồng linh lệ phách”

Cuồng linh lệ phách, thiêu đốt sinh mệnh bản thân để thăng thực lực. So với Trọc ngưng huyết lộ Ma Đa dùng còn mạnh hơn một tầng, có thể trong nửa canh giờ tăng lên hai tinh. Chỉ là, công hiệu càng mạnh, trả giá càng lớn. Đây là quy tắc cơ bản trong ngành được học.

Sau khi hết thời gian công hiệu, người dùng phải chết, hoặc là khí huyết chảy ngược, kinh mạch tàn phá còn thảm hơn. Cuồng linh lệ phách vì vậy có chữ cấm kỵ đi kèm.

Loại được vật này, A Khắc Tây biết phương pháp luyện chế, nhưng chưa bao giờ thật sự luyện chế ra, bởi vì nó tổn người hại mình, chỉ cần ý nghĩ còn chút bình thường, không có thể lấy ra dùng. Thế nhưng Lam Duy Nhĩ gia tộc dùng cho đám Âm ảnh tử sĩ quân đội này lại là được vật tốt nhất.

Chi bộ đội này, 123 người, vốn thực lực cao nhất là Lục tinh trung giai, thấp nhất là năm sao cao giai, sau khi ăn ma được tất cả đề thăng hai giai, nói cách khác, toàn bộ chính thức tiến vào Lục tinh lĩnh vực. Chiến lực cỡ này liền hơn xa tam đại gia tộc còn lại, bên trong Kỳ Võ đế quốc chỉ có thân vệ quân cùng Quanh minh kỵ sĩ đoàn mới so sánh nổi.

Kỳ thật, đánh giá tình hình chiến đấu trước mắt. Cho dù không cần xuất ra Cuồng Linh Lệ Phách ma được cấm kỵ. Âm Ảnh Diệt Sát bộ đội cũng an ổn chiếm thượng phong, A Lý Bồ sở dĩ làm ra quyết định này, không tiếc dùng phương thức đồng quy vu tận diệt sát Dịch Vân, là bởi vì hãn phi thường hiểu biết địch nhân này.

Trong Ma Đấu đại hội, hãn còn không biết hãn, nhưng sau khi xem một tràng trận đấu khi đó, đều là lấy yếu thắng mạnh, lật ngược tình thế như chong chóng, đánh bại cả Ma Đa.

Trước Phụ Á thua trận mơ hồ, lại đến Cổ Lan cùng Mễ Mễ Lộ, cuối cùng Ma Đa thảm bại, đầu khí bị hủy. Một lần một lần kinh nghiệm cho hãn biết không được cho tên tóc đen này có cơ hội chuyển mình, phải chiếm ưu thế tuyệt đối.

Kết quả bi thảm của Ma Đa chính là minh chứng hùng hồn nhất.

A Lý Bồ tất nhiên là hận chết hãn. Nhưng không chút coi khinh hãn, không tiếc hết thủy bồi vào cả đội Âm ảnh Tử Sĩ quân đoàn, muốn tuyệt không cho hãn có cơ hội xoay người, đối với A Lý Bồ mà nói, muốn giết chết Dịch Vân cũng chỉ có lúc này đây, không thể lập lại chuyện cũ, để cho hãn “sống lại”.

Trong khoảnh khắc, mấy trăm kiếm quang phóng tới, toàn bộ đều là uy lực Lục tinh, hung mãnh vô cùng.

Nhìn thế công đầy trời, hai tay Dịch Vân giơ ra, vận chuyển thủy hỏa ma lực, ma pháp thuần song sắc từ hư không hiện ra, lẳng lẳng huyền phù giữa không trung, tản ra ánh sáng quý dị.

Thủy hỏa dung hợp ma pháp, Băng Sơn Viêm Thuần.

Băng sơn viêm thuần phủ vừa xuất hiện, Dịch Vân hai tay duỗi thẳng lập tức rút về, tiết tấu nhịp nhàng, ma pháp thuần trước người cong lại bao bọc toàn thân hắn, phòng ngự tuyệt đối, cùng lúc đó, kiếm quang tới.

Ầm ầm ầm ...

Nổ vang trời, nhiệt khí bốc lên, hàn khí tràn ngập, mấy trăm đạo kiếm quang biến mất, băng sơn viêm thuần đón nhận công kích mãnh liệt, dĩ nhiên không tổn hao gì.

“Quả nhiên là song hệ dung hợp ma pháp thuần. Đây là con bài chưa lật lớn nhất của ngươi hả? Chỉ cần phá tan nó xem ngươi còn cái gì để đánh !”

A Lý Bố thấy thế, trong mắt lóe hàn quang, ma thuần độc đáo này hẳn ấn tượng quá sâu, năm đó hắn thua chính là do đạo phòng ngự này, nghĩ lại hắn tức giận đằng đẵng, lại ra lệnh.

Lệnh toàn lực, tử sĩ không còn bảo lưu, vận đấu khí toàn thân, mỗi người bỏ ra 10 kiếm quang hình bán nguyệt, tổng cộng 100 người, hơn ngàn mũi kiếm, lao tới với uy thế tuyệt luân.

Cùng thời gian, phương viên 50m, ba đạo ma văn quý dị hiện lên, ba bức tường lửa đột ngột dâng lên, cấp tốc xoay tròn, một mảnh biển lửa cháy rực bao phủ toàn bộ tử sĩ. Không ai có thể tránh, kể cả A Lý Bố đứng cuối cùng.

Viêm ngục lao lung, liền ba phát!

Rầm rầm rầm rầm rầm rầm...

Cùng lúc đó, thế công ngàn kiếm oanh tới, quả cầu hồng lam chớp lên, tạo gợn sóng mãnh liệt. Dịch Vân đứng cách một tầng phòng hộ, thần sắc ngưng trọng, bên ngoài diễm lưu cháy đỏ, tất cả tử sĩ bị nhốt bên trong biển lửa, lại không né tránh, tiếp tục tấn công hắn.

Một số người thân thể bị đốt cháy đen, lại như không chết mất hẳn cảm giác, mắt lóe sáng tay cầm kiếm lao tới Dịch Vân.

“Thật đáng sợ, vì giết một mình ta, không tiếc bồi mạng cả đám tử sĩ, gia tộc Lam Duy Nhĩ chịu nổi tổn thất cỡ này sao, quá xem trọng ta mà !” Đối với quân đoàn tử sĩ này, Dịch Vân càng đánh càng kinh tâm, phương thức chiến đấu lạ lẫm khiến hắn lóng ngóng tay chân. Ma pháp dung hợp cũng chỉ là tạm thời, thừa nhận hơn 700 kiếm đâm vào đã xuất hiện kẽ nứt, lại không ngừng mở rộng. Âm thanh giòn vang, rất cuộc đổ xuống.

Chiến đấu kịch liệt, hai bên đều không có phát hiện từ bên ngoài có một đám người đi tới, già trẻ gái trai mặc đồng phục xanh nhạt, hiển nhiên là đồng học.

Đế quốc bài danh đệ tam học viện, Lai Nhân Học Viện.

Trận tập sát kịch đấu này mặc dù bắt đầu không đến một khắc thời gian, nhưng trong chiến đấu phát ra âm vang quá lớn cùng với nguyên tố kịch liệt dao động, như thế nào cường giả trăm dặm không cảm ứng?

Lúc này đã có đông đảo cường giả các đại học viện bay tới, chỉ là Lai Nhân học viện ở gần nhất nên tới đầu tiên.

“Quân đoàn cường giả tất cả đều là lực tinh linh vực? Thật sự quá kinh người! Bọn họ rốt cuộc là đánh với ai ?” viện trưởng Lai Nhân Học Viện, Bồ Lạp Tác. Liếc mắt một cái tức thì nhìn ra đội thực lực cảnh giới tử sĩ bộ, thần tình kinh ngạc nói.

“Hơn một trăm danh, trong đế quốc có loại chiến lực này à? Vương tộc thân vệ quân hay quang minh kỵ sĩ đoàn? Mà hình như không phải?” Một giáo sư lên tiếng.

“Những người này đều mặc trang phục đen, hai mắt đỏ ngầu, sát ý nồng hậu, tựa như thú, thân hăm trong biển lửa lại không tránh, chỉ lo tấn công. Loại người này ta nghĩ phải là tử sĩ một đại thế gia nào đó !” một giáo sư khác nói.

Đám người Lai Nhân học viện tới tổng cộng hơn 30 người, viện trưởng Bồ Lạp Tác đi đầu, 10 giáo sư, còn lại là đệ tử tham gia đại hội.

“Á, bị vây công là Dịch Vân, tại sao là hắn ?” Một nữ tử phía sau hô lên, là Mễ Mễ Lộ khi trước bại trong tay hắn.

“Thật là thiếu niên kia?” Bồ Lạp Tác ban đầu nhìn xuyên qua bức tường người, chỉ nhìn đến bóng dáng thiếu niên kia, trải qua Mễ Mễ Lộ nhắc nhở, hiện tại mới phát hiện đang đứng ở trong vòng vây, đúng là xuất sắc nhất Ma Đấu đại hội này, Dịch Vân. Tất Nhĩ Đạt.

“Bị một đám lục tinh cường giả vây đánh, tất cả đều một lòng đưa hắn vào chỗ chết, hắn chống đỡ không được lâu nữa, viện trưởng, cứu hắn đi !”

“Ồ !” hắn đang thi triển ma pháp dung hợp thủy hỏa ma thuần kìa, không vội, nhìn thêm lát nữa !” Bồ Lạp Tác ngưng thần nhìn tới, trong lòng lại nghĩ: “Trong Ma Đấu đại hội, thiếu niên này biểu hiện luôn ngoài dự đoán, lúc này hắn phải xuất toàn lực ra, đến khi gặp đối thủ càng mạnh hắn càng mạnh, giờ mới biết mình sai lầm nhiều lắm !”

“Trận chiến với Ma Đa hình như hắn còn lưu lực, ai có thể khẳng định hắn lại không có chiêu gì bảo mạng, cơ hội khó gặp như thế, thừa dịp xem thực lực hắn đến mức nào đi !”

Bồ Lạp Tác và Mễ Nặc, An Kiệt La đều ngang cấp, chuyện làm hắn ngạc nhiên không nhiều, nhưng thiếu niên quá thần bí, hắn không như hồ sâu không đáy, nhìn không thấu, nên nội tâm khó chịu, lão muốn nhìn rõ ràng một chút.

Loại ý nghĩ này cũng giống đa số giáo sư phía sau Bồ Lạp Tác, trên người thiếu niên này có nhiều sức hút khiến họ cảm thấy tò mò.

Mễ Mễ Lộ không có tâm tình tốt như nhóm giáo sư, nàng mặc dù hận Dịch Vân khinh bạc, nhưng thấy hắn thi triển thực lực siêu quần, kỳ tích đánh bại Ma Đa, tức giận trong lòng sớm yên ổn xuống, nữ nhân, đối với nam tử mạnh mẽ luôn có sự khoan dung.

Hiện tại thấy Dịch Vân thân trong hiểm địa, lại bị Bồ Lạp Tác kéo lại, viện trưởng rất kiên quyết, không cho nàng nhúng tay, đành phải ở một bên ngó tới.

Mọi người Lai Nhân học viện đã tới, chiến trường nhiệt đấu ồ ạt, hoàn toàn không biết biến chuyển xung quanh, một tiếng vang thanh thúy nổ to, ma thuần dung hợp bị phá.

Băng sơn viêm thuần, phòng ngự thất tinh gần gần hơn 700 kiếm rốt cuộc tiêu tán, đây là lần đầu tiên nó bị phá.

A Lý Bồ thấy thế cuồng tiếu, biết trong thời gian ngắn Dịch Vân chỉ thi triển được một lần, xử lý xong ma thuần này, Dịch Vân chết chắc rồi.

Ma thuần phòng ngự biến mất. Còn có hơn bốn trăm kiếm quang thuần thể đánh tới, thể công mãnh liệt.

Chỉ một thoáng, trong tay Dịch Vân lóe hồng quang, ma binh lửa đỏ hiện lên, tròng mắt lưu chuyển tia lửa tím, nháy mắt tiến vào trạng thái linh vực, thời gian ngừng lại. Kiếm quang bốn phía như bị đình chỉ, đứng im giữa chừng không.

Linh vực pháp tắc. Già nam phong giới phát động. Hắn lách qua kiếm trận tăng tốc phóng tới A Lý Bồ.

Già nam phong giới có tác dụng 1s vô địch, chớp mắt qua đi, kiếm quang chém vào khoảng không, thiếu niên đã tới trong đám người, ánh tím lóe lên, Phần kiếp tử diễm vận chuyển tới cực, 50 kiếm quang chém ra.

Xuy xuy ...

Kiếm vòng phách tuyệt, màu tím như che lấp bầu trời.

Trong nháy mắt, tử sĩ chưa động, hấn huy kiếm đánh ngược, trảm trước, quét ngang, vô số trảm liên hoàn, hơn 20 thân thể đứt đoạn rơi xuống, máu tươi đầy đất, như suối phun hồng một mảnh, đẹp tàn khốc.

Một kích vô công, A Lý Bố kêu thảm, lui lẹ ra sau, Dịch Vân khẽ cười, đuổi theo, tiện tay trảm ra 30 kiếm quang màu tím sẫm, nở rộ như hoa hồng, hơn 10 tử sĩ tứ chi lẫn lộn, máu nóng, tim nóng, cảm giác quen thuộc khiến hấn hưởng thụ.

Thân hìn lui gấp, A Lý Bố nhìn cảnh trước mắt, hai tử sĩ ở sau lao lên, không để ý đồng bọn phun máu bên cạnh, ôm Dịch Vân há mồm cắn tới.

Hai gã ôm chặt, chiến ý quyết tử không lùi.

Dịch Vân nhú mày, đầu khí vận chuyển, một tia liệt diễm phóng ra thiêu hai gã thành tro bụi, răng chúng vẫn cắn chặt trên người hấn, chết cũng không nhả.

Tay trái giơ ra sau, một cái đầu lâu bay tới, một trái tim nóng hực nằm trong tay hấn, tráng lệ thể lương, cùng thời gian, đám tử sĩ còn lại bu vào, đánh đánh chém chém, không hề sợ hãi, càng đánh càng hăng.

Ầm ầm chẳng chẳng leng keng ăn kem đi a ~!

Trong chớp mắt, Dịch Vân đánh ra 5 quyền, đánh vỡ ba cái đầu lâu, moi ra ba quả tim tươi sống. Tử diễm sáng lên, theo sau một chùm hoa máu nở rộ, tàn chi tung tóe, máu đỏ tươi như mưa mùa hạ, thiếu niên toàn thân dính máu, khỏe miệng mỉm cười.

Nhìn trong rừng rậm diễn ra tàn cảnh cuồng phong mưa máu, Bồ Lạp Tác lần nhóm giáo sư đều ngưng trọng hoảng sợ, sát ý của gã thiếu niên kia vượt xa sức tưởng tượng của bọn họ.

Mà các Lai Nhân học viên ở sau, từng tên một quỳ xuống đất nôn mửa, đa số chúng chưa từng lên chiến trường, các học viên này bị cảnh tượng hung tàn trước mắt dọa ngất.

“Oe!” Mễ Mễ Lộ quỳ một bên, trong bụng có thứ gì nôn ra thứ ấy, run giọng kinh hô: “Thì ra đây mới là mặt thật của hấn, giết người nhiều như vậy còn cười, thật đáng sợ mà!”

Nhớ tới trên sàn thi đấu cùng hấn, hấn lúc ấy cười với mình, nụ cười trong ký ức ấm áp, Mễ Mễ Lộ giờ lại sợ run lạnh toàn thân.

“Cuối cùng hiểu được vì sao hấn mạnh mẽ thái quá như vậy, cường giả từ sinh tử máu thịt đi ra đó! Các đệ tử trong học viện làm sao so sánh?” Bồ Lạp Tác lạnh tanh lạnh bầm: “Hai bên đang chiến đấu đều không phải là người, một bên là thú bên kia thiếu niên lại là hung thú cực ác, lấy máu té kiếm, lấy máu rửa tâm, nhân trung mãnh thú!”

“Hấn, quá nguy hiểm”.

289. Chương 290: Không Phải Người

Người nguy hiểm, kiếm hung mãnh, thật đúng là một con thú khát máu, Bồ Lạp Tác nhận xét về thiếu niên toàn thân vậy máu này như vậy. Lão tuy cố giữ bình tĩnh nhưng thân hình không ngừng run rẩy, mồ hôi lạnh liên tục tứa ra, lão hoàn toàn không tưởng tượng được, một thiếu niên chỉ gần mười bảy tuổi mà lại có thể khiến lão cảm thấy run sợ như vậy, thực lực mới chỉ là lục tinh mà sát ý lại cuồng mãnh bá đạo như thế, y quả thực là thú chứ không phải người, khiến trong lòng Bồ Lạp Tác cảm phải thấy kinh hãi.

“Từ trường chiến đấu máu tanh này có thể thấy được, điểm đáng sợ nhất là y hạ thủ không chút do dự, mà trong lòng lại không hề thấy có chút gì ngại ngùng, hiển nhiên là y đã từng trải qua nhiều trận chiến đấu như vậy, cái lão gia hỏa Mễ Nặc này, thật không biết dạy dỗ thế nào mà xuất hiện một tên đệ tử như vậy!”

Bồ Lạp Tác lạnh bầm nói, âm thanh tuy nhỏ, nhưng lại truyền đến tai của những người xung quanh không sót một chữ. Không ai lên tiếng khiến bầu không khí trở nên ngưng trọng, im lặng rợn người, chỉ còn nghe được nhịp tim đập thình thịch của những người đứng xung quanh. Trong ánh mắt của mọi người, trong trường đấu, giữa màn mưa máu là hình ảnh của một con mãnh thú hung hãn đang vậy vùng.

Bình! Bình! Bình! Bình! Bình!

Quang vừng của tử mang đầu khí lưu chuyển, trọng quyền liên miên âm âm phóng ra, nhanh như sấm vang gió giật, thủ cấp của năm tên tử sĩ chỉ trong nháy mắt nổ tung, máu từ cổ năm cổ tử thi phun ra xối xả như mưa, cùng lúc, kiếm quang màu tím lóe lên, dưới uy thế bá đạo hung mãnh của kiếm quang, thân thể của bảy gã tử sĩ nhanh chóng bị phân ra thành từng mảnh. Máu một màu đỏ hồng đầy mỹ lệ từ hơn mười mảnh thân thể còn sót lại phun xối xả, cảnh tượng giống như trong chốn địa ngục, cộng thêm một nụ cười đầy vẻ yêu dị khiến A Lý Bố run sợ, vô thức liên tiếp lùi lại phía sau.

Giết chó! Giết chó! Giết chó! Toàn thân y dính đầy máu, máu tươi tuy tanh tưởi nhưng ấm nóng khiến cho máu huyết toàn thân y như sôi trào, trong một trận chiến khắc nghiệt một mất một còn như thế này, nếu nhìn lại chặng đường mà y đã đi qua, Ma Đầu Đại Hội mặc dù kịch liệt, nhưng cũng không bằng lúc này, thời khắc sinh tử quan đầu, thật không khác gì đang đi trên lưỡi đao, nếu muốn sống, bắt buộc phải vùng vẫy.

Y vùng vẫy nhưng y cũng cảm thấy vô cùng hưng phấn, cảm giác này thật vô cùng quen thuộc, giống như cá vẫy vùng trong lòng biển, chim bay liệng trên trời cao, quay đầu nhìn lại phía sau, y thật sự giống như đang ở trên chiến trường.

Trong nháy mắt, y liên tiếp trảm sát hơn hai mươi hắc y tử sĩ, bức tường người bao vây bên ngoài bị y đột phá hình thành một kẽ hở, đầu khí điên cuồng đề vận, y lao nhanh tới phía trước, nhanh chóng chạy gần tới chỗ của A Lý Bố.

“Bố Lạp Tác viện trưởng, không biết ngài có nhận ra được điều gì khi chứng kiến đầu khí màu tím này hay không?” Lai Nhân học viện phó viện trưởng, Đề Đạt hỏi.

“Ừm, so với lần ở đại hội chứng kiến không hề giống, không biết vì sao lại có sự khác biệt như vậy nữa?” Bố Lạp Tác trầm ngâm nói: “Hỏa hệ thuộc tính, tử viêm liệt hỏa, không giống với những công pháp đầu khí bình thường, uy thế khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi, chỉ một lần tiếp xúc với đạo tử viêm hùng hực bốc lên này mà đám lục tinh tử sĩ chỉ trong nháy mắt đã bị thiêu sống, đầu khí uy diễm thế này lại chưa hề được nghe qua và biết đến, nghĩ đến thật khiến cho người ta kinh sợ!”

“Viện trưởng, ngài tu luyện cũng là hỏa hệ đầu khí, hơn nữa đầu viêm cũng ở trình độ cao nhất ” bạch diễm ” (lửa màu trắng), so với thiếu niên này cũng không biết mạnh hơn bao nhiêu lần, đầu viêm màu tím thế này mặc dù chưa từng thấy qua, nhưng cũng không đáng để ngài đánh giá cao như vậy mới phải.” Đề Đạt phó viện trưởng tự nhiên nói.

“Không!” Khẽ khoát tay, Bố Lạp Tác trầm giọng nói: “Bạch diễm đầu viêm của ta là do khi tới cửu tinh lĩnh vực mới tu luyện được, hiện tại, uy năng tự nhiên so với thiếu niên kia hơn rất nhiều, thế nhưng, tử diễm mà bây giờ hắc thi triển, so với ” lam viêm ” của ta trong giai đoạn bát tinh lại càng hung mãnh cuồng bạo hơn! Hiện tại hắc thi mới chỉ gần đến lục tinh lĩnh vực đã có thể có uy năng như vậy, ông thử tưởng tượng xem, khi đầu khí của hắc thi đạt tới cửu tinh cấp bậc, uy thế do đầu khí phát ra còn đạt tới trình độ nào nữa?”

” Ngẫm lại, ta cũng thấy kinh ngạc vô cùng! Không thể phủ nhận, đầu khí tuyệt học mà hắc thi tập hơn xa đầu khí công pháp mà ta nắm giữ, từ khi xuất hiện đầu viêm hình thái tới giờ, công pháp đầu khí này có thể nói là đứng đầu trong số các công pháp hỏa hệ thuộc tính đầu khí trên đại lục”

Các giáo sư ở đây khi nghe thấy như vậy, không ai là không ngạc nhiên, kể cả Đề Đạt. Ai cũng biết, công pháp hỏa hệ đầu khí chia làm ba tầng, phân biệt là (Hồng diễm, Lam diễm và Bạch diễm), nếu tính theo nhiệt độ để phân cao thấp, thì hồng viêm là thấp nhất, lam viêm thứ nhì, còn bạch viêm là cao nhất, quy tắc của hỏa hệ, dù là ma pháp hay đầu khí thì nhiệt độ càng cao, uy năng lại càng cường hãn.

Lấy đó làm tiêu chuẩn, hỏa hệ công pháp đầu khí cũng được chia thành ba loại (Đầu viêm màu đỏ, công pháp đầu khí là loại bình thường; lam viêm có thể xem là công pháp tuyệt học hiếm có, còn nếu có thể thi triển ra bạch viêm có nhiệt độ siêu cao, thì cực kỳ hiếm thấy, dám chắc là một bộ tuyệt học đầu khí hỏa thuộc tính cấp cao trên đại lục. Bố Lạp Tác tu luyện, chắc hẳn là loại hình này .

Về phần hình thái của tử viêm đầu khí, mọi người tới nay chưa từng chứng kiến, bây giờ nghe thấy Bố Lạp Tác viện trưởng, thẳng thắn nhận định công pháp đầu khí mà thiếu niên kia tu luyện còn hơn xa nhất đẳng tuyệt học mà lão tu luyện, việc này chẳng phải là quá mức vô lý hay sao, nếu không phải do chính miệng Bố Lạp Tác nói ra, chắc không ai dám tin.

” Trên người thiếu niên này ẩn tàng quá nhiều bí mật, tu luyện cả ba hệ, lại còn là công pháp huyền diệu tối cao trên toàn đại lục, không biết y từ đâu tới? Thân phận thực của y là ai? Người như vậy, nếu không phải là nhân tài của đế quốc, thì chính là đại địch của đế quốc, chuyện đã không còn chỉ gói gọn có liên quan đến Mễ Nặc hay Thiên Phong học viện nữa rồi, cần phải thận trọng đối đãi mới được !”

Về mặt của Bồ Lạp Tác trở nên ngưng trọng hiếm thấy, lão nhanh chóng đưa ra kết luận.

“Nghe lệnh! Huyết Ảnh Lục Sát trận!” Khi thấy Dịch Vân đột phá biển người, điên cuồng lao về phía mình, A Lý Bồ không dừng lại nữa, y điên cuồng gầm lên.

Mệnh lệnh ban ra được lan truyền rõ ràng tới tai của từng người trên chiến trường, trận hình của đám tử sĩ ở xung quang bỗng nhiên biến đổi, cứ mười hai người lại kết thành một tổ, từng tầng từng tầng tạo thành những lớp hình tròn từ trong ra ngoài bao bọc nhau, khiến lỗ hổng của bức tường người nhanh chóng được lấp lại, trở thành từng lớp từng lớp lưới bao quanh kiên cố, nhanh chóng vây chặt lấy Dịch Vân.

Cùng lúc đó, một tổ ở hình tròn phía trong cùng, với một tiết tấu vô cùng quý dị, cùng một tốc độ cực nhanh, nhanh chóng lao về phía Dịch Vân đang bị bao vây ở trung tâm. Mười hai người hợp thành một hình tròn hoàn mỹ, từ bốn phương tám hướng, mười hai đạo kiếm quang đầu khí được dốc toàn lực giống như từ trên trời đồng loạt bổ xuống.

Nhìn đám tử sĩ lúc đầu đều tự mình chiến đấu, bỗng chuyển thành một trận hình kỳ dị vây giết hấn, Dịch Vân tuy hơi kinh ngạc, nhưng y cũng không lấy làm dễ tâm, trận thế tuy kỳ lạ, sát cữu tuy mãnh liệt, nhưng hấn rất tự tin có thể dùng lực để phá giải, đầu khí điên cuồng vận lên, trong nháy mắt mười hai đạo kiếm quang màu tím nhạt chém ra, nhanh chóng bắn ra bốn phương tám hướng.

“ Phần Kiếp Tử Diễm ” được hấn thi triển toàn lực, khiến nhiệt độ của không khí tăng vọt, kiếm uy bá đạo hung mãnh, uy thế đủ đạt tới lực tinh đỉnh phong, đám tử sĩ ở đây chẳng ai có thể ngăn cản, nên hấn không lo lắng về kết quả.

Bình bình! Ngoài dự liệu của hấn, cùng lúc đó, thân thể của sáu người phóng tới phía trước hấn đột ngột bành trướng, đầu khí quang mang sáng rực lên, không ngờ đột nhiên tất cả bắt đầu nổ tung.

Cảnh tượng bất ngờ khiến Dịch Vân cả kinh, cơ hồ đồng thời, sáu cỗ sóng xung kích ẩn chứa uy áp khổng lồ từ từ truyền tới, giống như mặt hồ dậy sóng, công kích lực cường đại chỉ trong nháy mắt đã phá tan mười hai đạo kiếm quang màu tím nhạt của hấn, lại thêm sóng xung kích vô hình vô chất do sự bùng nổ từ sáu phương vị khác nhau bao trùm lấy Dịch Vân ở chính giữa, khiến hấn muốn tránh không được mà đầu cũng không xong, lại không còn cách nào để ngăn cản, chỉ có thể dựa vào cường độ thân thể để ngạnh kháng.

Huyết ảnh lục sát trận, công thế hoàn toàn nằm ngoài dự đoán, sát cục quả thực hoàn mỹ đến không chút sơ hở !

Ầm ầm ầm ...

Không khí chấn động kịch liệt, sáu đạo xung kích hợp lại làm một, từ bốn phương tám hướng mà tới, đám tử sĩ dốc hết toàn thân công lực, liều mình phát động thể công đồng quy vu tận, khiến Dịch Vân bị chấn bay ra ngoài, mũi và miệng hấn trào máu tươi. Y hiển nhiên đã bị thương nặng, trong lúc thân hình y vẫn còn quay cuồng trong không trung, sáu tên tử sĩ hợp thành một vòng vây đuổi theo, tất cả đều dốc hết toàn lực, vận kiếm chém về phía hấn.

“Roẹt roẹt roẹt ”

Trên người của Dịch Vân liên tục xuất hiện sáu vết thương sâu hoắm nhìn thấy cả xương. Hấn cố gắng áp chế thương thế, khẽ xoay người, nhanh như chớp chém ra sáu kiếm. Sáu đạo kiếm quang nhanh chóng bắn về phía đám tử sĩ, nhưng tình hình hoàn toàn giống với lúc trước, còn chưa đợi kiếm quang chạm tới người, sáu gã tử sĩ lại tiếp tục dẫn bạo đầu khí toàn thân, uy áp khổng lồ bá đạo điên cuồng bắn ra, vừa phá tan kiếm quang, còn khiến cho Dịch Vân thụ thương trầm trọng bắn văng ra ngoài.

Thương thế cứ liên tiếp chồng chất, lại thêm phải cố gắng vận kinh bức ra máu huyết ứ đọng trong lồng ngực, lúc này toàn thân Dịch Vân đã đầy rẫy những vết thương, máu chảy không ngừng còn nhiều xuống cả mặt đất. Đám tử sĩ bao vây quanh hấn lại hợp thành cùng một kiểu trận hình lao về phía hấn, lần này là hai tổ nhân mã, tổng cộng có hai mươi tư người.

Thời điểm này, cục diện trận đấu đã hoàn toàn thay đổi, hắc đã triệt để rơi vào thế hạ phong.

Nhìn Dịch Vân hiện tại đã biến thành một huyết nhân, A Lý Bố điên cuồng cười lớn: "Huyết Ảnh Lục Sát trận, hiện tại vẫn còn lại năm đội nhân mã, cả thầy là hơn sáu mươi tử sĩ cả thầy, đừng nói là lục tinh, cho dù thật sự có gặp phải thất tinh cường giả thì sao, hắc không cần nghi ngờ cũng phải chết, xem nhà ngươi còn có thể kiên trì trong bao lâu, hắc hắc hắc, lúc đầu ta cũng không muốn dùng trận thức này để đối phó với ngươi, bởi vì ta cũng muốn ngươi được toàn thân, sau đó ta mới từ từ róc thịt ngươi ...

"Hiện tại xem ra không còn biện pháp khác, coi như là tiện nghi cho nhà ngươi rồi. Dưới Huyết Ảnh Lục Sát, chỉ có một kết cục duy nhất : chết không toàn thân, bị nổ thành thịt vụn, chết đi, đi chết đi, ha ha ha!"

Nghĩ đến cái chết bi thảm của Dịch Vân, A Lý Bố thực sự cảm thấy hưng phấn! Bên ngoài chiến trường, Đề Đạt trầm giọng nói: "Đem đầu khí trong cơ thể nén ép tới cực hạn, sau đó một hơi phóng thích ra, thật khó tin là lại có kẻ lại sử dụng phương pháp chiến đấu này, thật sự quá điên cuồng rồi! Bằng vào thực lực của đám tử sĩ này, uy năng của một kích xả thân tự bạo này đủ đạt tới trình độ lục tinh đỉnh phong, lại do hơn mười người phát động, uy lực thậm chí còn đạt tới thất tinh lĩnh vực, hiện tại vẫn còn tới hơn sáu mươi người, thiếu niên đó đã hoàn toàn không còn khả năng chống đỡ rồi!"

Vẫn chăm chú theo dõi chiến trường, sắc mặt của Bồ Lạp Tác đầy vẻ ngưng trọng: "Chiến lực của đám bộ đội này quả thực kinh người, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi lại hy sinh quyết liệt như vậy, ta bây giờ đại khái cũng có thể đoán ra bọn họ thuộc thế lực của phương nào ! Thực nghĩ không ra, bọn họ lại to gan như vậy, dám cùng nhau ra tay giết chết người vừa chiến thắng trong Ma Đấu Đại Hội, một chuẩn bá tước của đế quốc. Sau chuyện này, chưa nói đến Mễ Nặc, vương thất liệu có dễ dàng bỏ qua cho bọn họ hay không Bá Nạp Đồn thượng tướng quân là người anh minh, vì sao lần này lại hành động ngu xuẩn như vậy?"

"Không được, ta nhất định phải nhúng tay can thiệp lần này!"

"Viện trưởng, ngài muốn giúp thiếu niên đó phải không?"

"Ta và hắc có duyên gặp mặt, hơn nữa, ta cũng phải nể mặt mũi của Mễ Nặc, về tình về lý, ta không thể để hắc chết ngay trước mặt ta, vì thế ta không thể không can thiệp!"

Khoảng cách từ chỗ lão đến chiến trường, bất quá cũng chỉ khoảng năm trăm thước, đối với cửu tinh vũ tôn cường giả mà nói, nháy mắt là tới, đang lúc Bồ Lạp Tác muốn ra tay can thiệp, cục diện trận chiến lại đột nhiên thay đổi.

Vừa tiếp đất, Dịch Vân lại điên cuồng thổ huyết, liên tiếp phải chống đỡ công kích tự bạo của mười hai tên lục tinh tử sĩ, cho dù có "Phản Kiếp Tử Diễm" đầu khí hộ thể cũng không phải hoàn toàn bình yên vô sự.

Liếc mắt nhìn trước sau bốn phía, lại có thêm hai mươi tên tử sĩ hợp lại lao đến, Dịch Vân tự biết nếu cứ tiếp tục để bọn chúng thi triển tự bạo công kích thì hắc chắc chắn phải chết, hắc không dám do dự gì nữa, hắc đưa tay chạm vào thanh nhị phẩm ma binh đôi chỗ xuất hiện những vết nứt nhỏ do liên tiếp những trận tự bạo gây nên, hồng quang chợt lóe lên, trên tay hắc đã nắm chặt một thanh ma binh màu đỏ rực.

Sau đó, hắc đột nhiên chỉ thanh ma binh xuống đất, đầu khí toàn thân được hắc truyền vào trong ma binh, sau đó, thanh ma binh toàn thân đỏ như máu được hắc đâm thẳng vào lòng đất, cả chuỗi đao cũng không còn thấy.

Ầm ầm ầm ...". Một âm thanh rung trời vang lên, ma binh khi cắm vào trong lòng đất được khoảng năm thước, ngay lập tức tạo thành một trận lốc xoáy cuồng bạo, cũng vào lúc ấy, tất cả năng lượng đầu khí được tích trữ trong ma binh cuộn cuộn đổ vào trong tâm điểm của trận lốc xoáy.

Lốc xoáy nổi lên, hơn hai trăm đạo kiếm quang đột nhiên hình thành bên trong tâm điểm, nương theo cuồng phong mà phân tán khắp nơi, từng đạo mảnh như sợi tơ, mỏng như cánh ve, âm thầm phát ra quang mang màu tím nhạt theo gió bay lượn.

Kiểm kỹ chính là Luyện Kiếm Quỷ Ngục!

"A! Là tuyệt chiêu thất tinh kiếm kỹ mà lúc đó đã phá đi rất nhiều ma pháp !" Mễ Mễ liếc mắt một cái đã nhận ra, miệng khê hô lên.

Tốc độ nhanh như sấm vang chớp giật, uy thế bá đạo cuồng liệt như hổ, sát ý lẫm liệt như đao, cho dù chỉ đứng ở một bên theo dõi trận chiến, nhưng cũng có thể cảm nhận rõ ràng được uy áp lẫm liệt đầy đáng sợ, tất cả các vị giáo sư đều không thể tự chủ bước thêm vài bước, tất cả đều bị kiếm kỳ bất ngờ thi triển ra của Dịch Vân thu hút.

Thân hình của Bồ Lạp Tác dừng lại, lão tạm thời nén lại ý định muốn ra tay giúp đỡ của mình, ngưng thần quan sát trận gió lốc điên cuồng xoay chuyển, uy thế so với lúc hắn thi triển trong đại hội thi đấu có vẻ mạnh hơn không ít, thế mới biết ngày đó y không ngờ vẫn còn ẩn tàng thực lực, còn chưa vận dụng toàn bộ Luyện kiếm quỹ ngục kiếm kỳ này, thời khắc này, hắn không hề giữ lại chút lực lượng nào, đây mới là diện mạo chân chính của bộ kiếm kỳ.

Gió lốc vừa nổi lên, hỏa nguyên tố ở xung quanh điên cuồng tụ tập, ngay lập tức, lại xuất hiện thêm ba đạo hỏa viêm toàn phong, uy thế càng lúc càng lớn, thế gió mãnh liệt, thế lửa dữ dội không gì ngăn nổi, phong hỏa tương trợ giúp nhau bành trướng, trong hỏa viêm bạo phong còn mơ hồ truyền ra những tiếng nổ âm ỉ, chính là lực tinh hỏa hệ ma pháp - “Bạo Viêm Phần Phong”! Kiếm kỳ cụ phong kết hợp với bạo viêm phần phong, khiến phạm vi ảnh hưởng chỉ năm thước lúc ban đầu được khuếch đại gấp ba lần. Hấp lực cuồng bạo cuốn tất cả đám tử sĩ, cả A Lý Bồ cũng không ngoại trừ, bị kéo vào trong tâm điểm của vùng xoáy lốc. Thế gió xoay chuyển cuồng mãnh như một vùng nước xoáy, khiến mọi người cũng không thể đứng im một chỗ, chớp mắt giống như lá lìa cành, cây bật gốc bị cuốn vào trong, khi cuồng phong bắt đầu di động, thân thể không còn khả năng tự chủ được nữa.

“A - ...! Sao lại như vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” A Lý Bồ bị cuốn vào bên trong bạo phong, y phát giác lực lôi kéo không ngờ lại cường đại đến vậy, căn bản không cách nào thoát ra được, khiến y hoảng hốt la hét.

Bịch! Cùng lúc ấy, hắn đột nhiên nhận ra một cỗ lực đạo cường đại như búa tạ giáng thẳng vào người hắn, khiến hắn toàn thân đau nhức, máu miệng máu mũi tứa ra ào ạt, một lát sau đã cuốn văng y ra ngoài phạm vi của gió xoáy, cho đến khi chạm tới ba gốc đại thụ mới dừng lại, lúc ấy y lại hộc ra một đồng máu tươi, toàn thân vô lực nằm dài trên mặt đất, chỉ có ánh mắt hắn là vẫn theo dõi tình cảnh bên trong trận gió lốc mờ mờ có một thân ảnh có mái tóc đen tung bay.

“Phần phạt phạt ...”. Phong lưu bắt đầu chuyển động cực nhanh, hơn hai trăm đạo kiếm quang nương theo bạo phong mà phân tán khắp nơi, mỗi một tử sĩ, trong một thời gian cực ngắn để hít thở lấy hơi ít nhất cũng gặp phải mười đạo mỏng mảnh không chút âm thanh xẹt qua, chém ngang, cắt thành từng mảnh, chém ở giữa, chặt làm hai đoạn, sau đó cứ liên tiếp lập đi lập lại

Trong nháy mắt, trận siêu cấp cự hình gió lốc do đấu khí cùng ma pháp hỗ trợ đề thăng cho nhau đã nhuộm một màu đỏ tươi đầy diêm lệ, chặt chém, chặt chém, rồi lại chặt chém, gió đã không còn đơn thuần chỉ là gió, mà đã trở thành một con thủy long màu đỏ sậm hình thành nên từ huyết dịch nồng đậm, não tương, thịt vụn, xương cốt vỡ vụn cùng những mảnh da thịt còn sót lại.

Sáu mươi tử sĩ, sau khi bị cuốn vào trận gió lốc liền bị nó xé thịt, chỉ trong nháy mắt, đã hoàn toàn biến thành một khối dịch thể màu đỏ sậm đặc sệt, không hề còn một ai sống sót, chỉ với một kiếm đầy uy lực thuần sát (giết người rất nhanh) hơn sáu mươi lực tinh cường giả, khiến cho người ta nghe qua cũng cảm thấy run sợ, nếu không phải tự mình chứng kiến, chắc chẳng ai dám tin.

Trong cuồng phong, giữa trường chém giết, lúc này chỉ còn lại một thiếu niên, mái tóc đen của y phất phơ tung bay, y lặng lẽ đứng đó, yên lặng ngắm nhìn cảnh tượng âm á ghê rợn như nơi địa ngục, vẻ mặt lạnh tanh, kết quả đã định rồi, y yên lặng đón nhận kết quả của bản thân.

Chỉ trong nháy mắt, lốc xoáy theo đó mà tan đi, con huyết long đỏ sậm vẫn vậy vùng trong không trung nhanh chóng phân ra bao trùm bốn phương tám hướng, khiến cho sâm lâm như được nhuộm một màu đỏ hồng rực rỡ.

Trên chiến trường, trong bầu không khí yên tĩnh, một bóng người màu đỏ như máu chậm rãi bước tới. Xung quanh là vô số những mảnh vụn thân thể, tay chân gãy rời, tạo thành một dòng sông máu, nên mỗi một bước chân của y đều phải dẫm lên thứ nhầy nhụa màu đỏ hồng ấy, lưu lại đàng sau mỗi bước chân y là một dấu chân màu đỏ rực.

Tình cảnh này thực sự quá tàn khốc, quá mức tanh máu, quá mức yêu dị, thân thể mọi người đều cứng đờ, cảm giác lạnh buốt khó hiểu đột nhiên nổi lên, đầu lưỡi phẳng phất như kết thành băng, không ai thốt ra được nửa lời.

A Lý Bồ trợn tròn cả hai mắt, y nằm co quắp trên mặt đất, toàn thân nhuốm đầy máu tươi, một màu đỏ đầy diêm lệ, bản thân y cũng quên cả chạy trốn, chỉ từ từ theo dõi bóng người đang chậm chậm bước tới. Rằng y va vào nhau lập cập, toàn thân run rẩy, bản thân rú lên đầy vẻ thảm thiết: ” Ác ma! Người ... người...không phải người! ”

“Là thú chứ không phải người! ” Bồ Lạp Tác lặp lại lời nhận xét trước đó của lão, một lời liền định.

290. Chương 291: Ai Tha Cho Ai?

Nhiều điểm đỏ sẫm từ trên trời rơi xuống, nhuộm hồng cả đại địa, đẹp ghê người.

Chiến trường yên tĩnh, không một tiếng động, không khí tiêu điều, tử khí càng đậm hơn so với màn sinh sát vừa qua.

Thiếu niên tóc đen chậm rãi đi tới, đạp qua bãi máu mà đi, một đường đi tử diêm lướt qua, nháy mắt đốt cháy tàn chi huyết tán quanh thân, sương mù đỏ rực lượn lờ, A Lý Bồ sợ hãi vô cùng.

Mùi máu tanh nồng, tàn chi vung vãi khắp nơi y như địa ngục tu la trong truyền thuyết.

Sư lẫn sinh Lai Nhân học viện sắc mặt trắng bệch, thân thể cứng đờ, ánh mắt sợ hãi muốn di dời nhưng tựa như bất lực, một màn khủng bố đè nặng tâm can bọn họ, thiếu niên trong bãi tha ma kia cô đơn, lại chấn nhiếp cả đám người bọn họ.

“Ác ma!”

Mề Mễ Lộ thần tình run rẩy, vô cùng gian nan phun ra hai chữ, hai chân vô lực ngã xuống, thân thể mất không chế run lên kịch liệt.

Một cỗ uy áp băng giá vô hình đọng lại không gian, ngay cả hô hấp bây giờ cũng rất khó khăn, phó viện trưởng Đề Đạt phá vỡ trầm mặc, nói:

“Chiến đấu chấm dứt, không thể tin được, đối mặt hơn trăm danh tử sĩ vây giết, hấn lại toàn thắng, kỳ tích thật! Kiểm kỹ màu tím kia trước nay chưa từng thấy, nháy mắt diệt sát hơn 60 cường giả Lục tinh, uy lực khiến ta sợ hãi, hơn xa kiểm kỹ vương tộc Kỳ Vô nhiều. Đáng sợ!”

Hít một hơi khản trương, Đề Đạt run run nói: “Thủ đoạn của hấn quá tàn khốc, một chiêu đánh ra hơn 60 người bị chém nát, mà mặt hấn dĩ nhiên bình thản, sát kích cỡ đó, hấn lại điềm nhiên như thường!”

Trầm ngâm thật lâu, Bồ Lạp Tác gật đầu nói: “Đám tử sĩ kia muốn giết hấn rất rõ ràng, phương pháp tấn công điên cuồng, mà hấn lại phản công còn điên cuồng hơn. Tuy nói là vì mạng sống nhưng hấn lựa chọn phương pháp quá cực đoan, đánh mất nhân tính, xem ra đã nhập ma đạo, ta muốn đi tìm Mễ Nặc hỏi một phen!”

Cực đoan? Điên cuồng? Tàn khốc?

Dịch Vân cũng không nghĩ như vậy.

Từ miệng A Lý Bồ hấn biết được, đám tử sĩ này gia tộc Lam Duy Nhĩ tốn nhiều năm bồi dưỡng, sớm đã mất nhân tính, chỉ là vũ khí hình người mà thôi.

Giết, chỉ là được giải thoát, kiểm kỹ Luyện kiếm quỹ ngục hấn không có khả năng khống chế, vô pháp né tránh, hết thảy hấn không thẹn với lương tâm.

Huống chi Ám Ảnh Diệt Sát quân đoàn này còn là lực lượng che dấu cực mạnh của gia tộc Lam Duy Nhĩ, hôm nay bị đồ diệt, đả kích đối với bọn chúng nhất định rất lớn, có thể ảnh hưởng đến toàn cục.

Hai lần gặp tướng quân truyền kỳ Bá Nạp Đồn, hắn cũng biết kỳ nhân, tuyệt đối không thể ngờ trước ngày phong tước các đại cường giả tề tựu, lão lại dám phái người tập sát mình, khiến cho gia tộc chúng dính phiền toái, quá ngu xuẩn.

Lấy tâm tư Bá Nạp Đồn, quyết không làm ra loại sự tình này.

Có thể xác định, lần tập sát này chính là do A Lý Bố chuyên quyền độc đoán, vì báo thù riêng hành động ngu xuẩn, gia tộc hắn nhất định bị tổn thương trầm trọng. Xem như Dịch Vân đưa đại lễ đi, bố cục sau này càng thêm nắm chắc.

Nghĩ vậy, khoe miệng Dịch Vân khê nhếch, bật cười.

Trên trời mây máu, dưới đất huyết trì, nụ cười tà dị khiến trái tim A Lý Bố nảy lên, cảm giác sợ hãi không nói nên lời. Hắn sớm sợ mất tim nát mật quên mất ý niệm báo thù trong đầu, bỏ mặc thương thế xoay người lui gấp, chạy vào trong rừng.

Cẩn chặt rằng, hắn chạy như điên, ngay cả dừng khí nhìn ra sau cũng không có, tên ác ma này, rất đáng sợ.

Thủ đoạn tàn sát cho thấy thực lực của hắn, là thú là ma, sát ý lạnh thấu xương, ép hắn thở không nổi, thâm tâm muốn thoát đi.

Phía sau, một đòn cực mạnh đánh tới, A Lý Bố cảm giác hạ thể đau đớn, la thảm một tiếng, cả người cứ thế lao tới, đập vào một gốc cây cổ thụ.

Nhìn biến hóa trên chiến trường, Đề Đạt bỗng hỏi: “Viện trưởng, nếu ta nhớ không lầm, tên kia là quán quân cấp Tứ tinh ở đại hội lần này, thân phận của hắn là...”

Thở dài, Bồ Lạp Tác cũng nhận ra, nói: “A Lý Bố, con thứ tư trực hệ đệ tử gia tộc Lam Duy Nhĩ, lần tập sát này quả nhiên là từ đệ nhất thế gia phái ra !”

“Quả nhiên là hắn! Hiện giờ hắn mang đến tử sĩ quân đoàn, thực lực bản thân lại chỉ có Tứ tinh, thiếu niên kia tuyệt đối không bỏ qua cho hắn, hắn chết là chắc rồi !” Đề Đạt nói.

“Bố cục hắn dàn ra khi trước, hiện giờ thiếu niên kia muốn giết hắn là đúng, chỉ là ...” nói đến đây, Bồ Lạp Tác nghĩ chút rồi lại nói: “Thân phận hắn rất miễn cưỡng, là trực hệ đệ tử gia tộc Lam Duy Nhĩ, Ma Đa cũng bị tàn phế ở trận chung kết. Nếu hắn chết trong tay thiếu niên kia, mâu thuẫn giữa hai bên xem như không thể giải quyết rồi !”

“Cho dù thiếu niên kia ngày sau có là bá tước, trăm dặm đất phong, cũng không thể là đối thủ của đệ nhất gia tộc. Ta nghĩ đó cũng không phải là điều Mễ Nặc muốn thấy, các người ở lại, đừng tiếp cận chiến trường, ta tới nhìn xem !”

Do Ma Đa thua thiệt, Bồ Lạp Tác nghĩ là Dịch Vân sẽ có ý ân hận, có thể hóa giải được ân oán này, lão không biết khúc mắc giữa hai phe còn rắc rối hơn nhiều.

Không nói Bá Nạp Đồn và Mặc Tây tuyệt đối không có thiện niệm, ngay cả Dịch Vân cũng không lưu thủ, hắn phải tự tay đòi lại công đạo cho đám thân nhân mất đi. Hắn không có khả năng dừng.

A Lý Bố dựa vào thân cổ thụ, giật mình phát giác hai xương đùi đã nát, cảm thụ đau đớn từ dưới truyền lên, nhìn Dịch Vân từng bước đi đến, kết quả thế nào rất đơn giản, hắn lộ vẻ bi thảm cười to: “Ha ha ha, người thắng! Ta tự biết chết chắc rồi, muốn giết thì động thủ nhưng đừng đắc ý, gia tộc ta khẳng định sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi cũng không thoát được đâu !”

Dịch Vân nghe vậy không kìm hãm được ý cười, xúc động cười to...

Ha ha ha ha ha ~!

Bỏ qua hắn ?

Hắn và gia tộc Lam Duy Nhĩ, đến tột cùng là ai bỏ qua cho ai?

Một đường đi tới, trải qua sinh tử khổ tu tới nay, hắn đều phấn khích đón nhận, tuyệt đối không có ý định buông tha cho bất luận kẻ nào.

291. Chương 292: Trả Nợ Tình Xa

Nhìn bộ mặt dữ tợn điên cuồng của A Lý Bố, Dịch Vân đi lại lạnh nhạt nói: “Người rơi vào tay ta xem như lần thứ hai? Vẫn như cũ, ta cũng không giết người !”

A Lý Bố nghe vậy há to mồm hoàn toàn không tin cái lỗ tai mình nghe được, mà ngay cả ngoài chiến trường, Bồ Lạp Tác đang muốn đi lại ngăn cản cùng với mọi người Lai Nhân Học Viện, đều biểu tình kinh ngạc, giết người nhiều như vậy, hơn một trăm danh tử sĩ, đầu não A Lý Bố còn sống, hấn nhưng lại tha cho hấn?

Chỉ nghe thanh âm Dịch Vân lần nữa truyền đến, ngữ điệu không hề cao thấp, lạnh lùng nói: “Lý do có hai, một là: Người không xứng ta giết. Hai là, không cần ta động thủ, gia tộc người cũng sẽ buông tha người, đã như thế, cần gì phải làm bẩn tay ta? Mà người kia, hấn hiện giờ cũng tới ”.

A Lý Bố ngạc nhiên, ai tới ?

Nói tới đây, Dịch Vân đột nhiên xoay người, bàn tay to vung lên, hồng lam quang mang đại thịnh, 10 tấm băng thuẫn cùng 10 viên thuẫn hiện lên, thủy hỏa chồng chất, tầng tầng phòng ngự trước mặt Dịch Vân.

Cùng thời gian, một bóng người từ ngoài chiến trường lao đến, tiếng xé gió vang lên, hoàng mang chớp lóe, hồ quang thiểm giạt, uy thế khiến người ta sợ hãi. Trong nháy mắt đánh tới tầng phòng ngự.

Ầm ầm ầm ầm ầm ~!

Thủy hỏa ma pháp phối hợp, phòng ngự kiên cố, tại có cảm giác như giấy trắng, đòn tới liền phá, một lần va chạm phá hết 20 tấm ma thuẫn, tốc độ không hề giảm, đánh lại Dịch Vân.

Vượt xa Lục tinh linh vực, chiến lực Bát tinh cường hấn.

“Cầu Cầu, đi ra!” Dịch Vân vội vàng thối lui, miệng hét to.

Rống ~!

Thanh âm kỳ dị, tại một gốc cây đại thụ, một bóng đen nho nhỏ đột nhiên lao xuống, y như lưu tinh vọt tới chiến trường, chính diện nghênh đón hồ quang.

Thanh âm nổ rung trời, va chạm mãnh liệt, bóng đen bị đập bay đi ra sau, Dịch Vân ở gần cũng bị phản chấn văng tới, hấn đưa ma binh trước thân, bị đánh bay đi như tên bắn đập vào thân cây cực to.

Lực va đập cực lớn khiến cây to khuynh đảo, Dịch Vân há mồm phun một ngụm máu tươi, chợt xoay người đứng lên, vừa lúc ngay cạnh A Lý Bố, hấn kinh hãi, nếu không có Cầu Cầu tới đúng lúc, hấn không có nửa thành sống sót, hiện tại thương tổn rất trầm trọng.

Lau lau vết máu bên miệng, áp chế thương thế bên trong cơ thể, Dịch Vân cao giọng cười nói: “Bá Nạp Đồn tướng quân, mới vài ngày không thấy, vừa thấy mặt người còn có biểu hiện nhiệt tình như thế, đây chẳng lẽ chính là người gia phong Lam Duy Nhĩ gia tộc sao? Nếu là thế, Dịch Vân ta thật ra lĩnh giáo rồi , ha ha ha.”

Người tới, đúng là Bá Nạp Đồn!

Thì ra, từ lúc Môn La cảnh báo xong, Dịch Vân đã biết Bá Nạp Đồn 1 đường chạy tới đây, hấn sớm chuẩn bị tốt lắm, nhưng không ngờ mới một đòn tùy tiện của lão, tức thì phá nát 20 tầng phòng ngự lục tinh ma pháp, trong lúc nguy cấp phải gọi Cầu Cầu ra.

Chiến trường trong rừng này không phải tùy ý, mà do hấn lựa chọn, rất gần nơi ma trận Cầu Cầu tu luyện. Từ lúc chiến đấu với tử sĩ quân đoàn, Cầu Cầu đã tới gần đó, nhiều năm sống ăn ý với Dịch Vân, nó biết Dịch Vân không thích bị nhúng tay khi đang chiến đấu, bởi vậy nó trèo lên cây chờ cơ hội, đến khi Bá Nạp Đồn tới, nó liền hiện thân ngăn cản một đòn.

Mà Bá Nạp Đồn vừa tới, xa xa thấy trong khu rừng, thảm trạng máu chảy thành sông, liền thống khổ biết, bản thân đã tới muộn một bước, chiến đấu đã chấm dứt, mà kết quả lại là Âm Ảnh quân đoàn toàn diệt.

Nhìn A Lý Bố vô lực nằm đó, thiếu niên miệng dính tơ máu, tuy vết thương ghê người nhưng không hề giảm khí chất của hấn tý nào. Lấy một địch trăm, giành chiến thắng hoàn mỹ hấn dĩ nhiên lại còn dư lực.

A Lý Bồ ngu xuẩn, nếu Ám Ảnh quân đoàn lộ diện, gia tộc Lam Duy Nhĩ chắc chắn gánh tội danh mưu phản, vương thất sẽ lập tức giáng tội xuống, cùng Mễ Nặc cầm đầu Thiên Phong học viện đối lập với gia tộc, chuyện này không thể tránh khỏi.

Hai việc ngu xuẩn, kết quả cực xấu, ảnh hưởng vô cùng vô tận, tất cả đều mang tính đả kích lâu dài, tình huống phát triển đến nay đã phá tan bố cục hần an bài.

Nếu việc này không thể thay đổi, Bá Nạp Đồn nổi lên tâm tư, đã làm thì làm đến cùng, quyết định giết chết Dịch Vân, rồi lại tính toán sau.

Lấy thực lực Bát tinh cao giai Võ tướng của lão, muốn tiêu diệt một tên Lục tinh cao giai chỉ cần một giây, quá dễ dàng. Hạ được quyết tâm, Bá Nạp Đồn không chần chờ liền ra tay lôi đình xuất kích.

Chỉ là lão không nghĩ đến, chiến quả tưởng dễ dàng, lại bị chặn giữa đường, bản thân ra tay toàn lực lại thất bại, lão làm sao tin được?

Trên chiến trường, hai người một rắn giằng co nhau, Bá Nạp Đồn lúc này mới nhìn rõ, một con rắn đen thui, ngoại hình quái dị: “Rắn? Rắn nhỏ? Đây là ma thú gì mà đỡ được thế công toàn lực của ta?”

Bá Nạp Đồn trong lòng phi thường kinh ngạc, kinh hô lên.

Cũng khó trách lão kinh ngạc như thế, bởi vì lão căn bản nhìn không ra phẩm giai ma thú Cầu Cầu, ngày đó sau trận chung kết, Tạp Lỗ Tư thấy Cầu Cầu còn hoảng sợ, cũng không thể nhìn ra giai vị của nó, chỉ tạm phán đoán nó vừa đề thăng phẩm cấp, rất gần với ma thú thất giai.

Vị giai của ma thú mạnh hơn một cấp bậc của nhân loại, ma thú thất giai đủ lực đánh với cường giả Bát tinh. Quả là thế, cư nhiên cứng đối cứng, mà Cầu Cầu không có nửa điểm tổn thương.

Nhìn thiếu niên chậm chạp, lão cảm giác bản thân đang lâm vào chiến trường đẫm máu, thực lực chênh lệch tuyệt đối, chỉ là dư ba đã khiến hần thương nặng, nhưng thiếu niên này lại lạnh nhạt thoải mái, nửa điểm kinh hãi cũng không có, khiến Bá Nạp Đồn cảm giác mê hoặc, tâm tình như thể chỉ có nhân tài, lão thân làm tướng quân bao năm mà chưa hề thấy qua, thế mà... lại là địch nhân....

Đáng tiếc, thật đáng buồn, đáng tiếc!

Bá Nạp Đồn cảm thấy tiếc hận không thôi.

Ánh mắt dời xuống, phát hiện thiếu niên cầm trong tay một thanh ma binh đỏ rực, mơ hồ tản ra khí tức cường đại, lão ngưng thần xem xét, Bá Nạp Đồn lại kinh hãi, hỏa hệ ma binh tam phẩm trung giai, tuyệt thế bảo kiếm ?

“Thứ thần khí! Dĩ nhiên là ma binh phẩm chất thứ thần khí. Không tin được, hần đến tột cùng là từ thế lực nào đi ra, lại có được một thanh ma khí siêu phẩm thế này ?”

Trước kia Dịch Vân lấy ma binh nhị phẩm ngăn cản thế công đám tử sĩ, nó không chịu nổi đấu khí công phá mãnh liệt đã gãy nát, tới đường hần mới phải cho thanh ma binh tam phẩm trung giai này hiện thế.

Trước, Phổ Tu Tư dùng hỏa hệ phách thạch mới luyện ra ma binh tam phẩm trung giai, đã được coi như thứ thần khí vang danh thiên hạ, chúng cường giả tranh đoạt không ngớt. Mà thanh ma binh hiện tại còn trên một giai, càng khiến Bá Nạp Đồn quyết tâm.

Thấy tam phẩm ma binh, Bá Nạp Đồn liền có ý do dự, không phải lão sợ hãi ma binh mà là sợ lai lịch và thân thế của thiếu niên này. Song phương đã chính thức xé rách mặt, quan hệ không còn cứu chữa được, mà địch nhận lại có thân phận sâu không lường được, đối với một thế gia mà nói đó là ác mộng, lão phải nhanh chóng cắt đứt nó mới được.

Lão chợt cảm thấy gia tộc Lam Duy Nhĩ như bị bóng đè trầm trọng.

Bá Nạp Đồn ngưng thần nhìn con rắn nhỏ trước mặt, tâm tình lập tức bình tĩnh, cuồng lôi đấu khí trong cơ thể bạo phát, rút ra phổi kiếm tùy thân, ma binh thượng tướng quân đế quốc, tam phẩm sơ giai. Việc đến nước này tên kia không thể không giết, giá nào cũng phải trả, lão không tin mình đem hết toàn lực lại có ma binh lại không qua được tầng phòng thủ của con rắn nhỏ kia.

Đang lúc hân yên tĩnh chuẩn bị, đột nhiên bị một cỗ uy áp cường hân trối chặt lại. Hoàn toàn không thể kháng cự, trong lòng hoảng sợ.

Hơn hẳn Bát tinh Võ tướng, chỉ có uy thế Cửu tinh Vũ Tôn.

Nhoáng một cái, một lão giả hiện thân ngoài mười thước, Bá Nạp Đồn liếc cái liền nhận ra, bật thốt: “Viện trưởng Bồ Lạp Tác, thế nào lại tới đây !”

Hừ một tiếng, Bồ Lạp Tác trầm giọng nói: “Bá Nạp Đồn tướng quân, bốn viện trưởng vẫn nể người là lương đồng để quốc, truyền kỳ bất bại, là trụ cột của quốc gia. Lại không ngờ đầu tiên phải ra quân đoàn tử sĩ ám sát quán quân đại hội, lại còn đích thân động thủ? Người còn có để luật pháp để quốc trong lòng không? Việc này ta sẽ báo lại bệ hạ, tuyệt không khoan tay đứng nhìn !”

Bá Nạp Đồn rung mình, biết là phiền toái ! Có Bồ Lạp Tác nhúng tay, hân vô pháp làm ra chuyện gì.

Nhìn thiếu niên phía trước, Bá Nạp Đồn lửa giận bùng lên, thành khẩn nói: “Viện trưởng Bồ Lạp Tác, bản tướng khẩn cầu ngài, nếu ngài bỏ qua chuyện này, gia tộc ta sau này sẽ có hậu báo, mặc kệ là ma binh, ma khải, kim tệ, hay là hiệp trợ quân sự, chỉ cần ngài mở miệng, bản tướng nhất định toàn lực mà làm, thế nào ?”

Bá Nạp Đồn ít khi dùng ngữ khí này nói chuyện, nhưng hiện nay lão không còn lựa chọn. Chỉ vì lão phát hiện thiếu niên kia rất up hiếp gia tộc mình, vượt xa đánh giá trước kia, sự tình này lại không thể kìm chế, chỉ phải giết hân ngay mới tốt.

Bá Nạp Đồn đích thân mở miệng, điều kiện hậu hĩnh, mặc cho ai cũng không thể cự tuyệt. Chỉ là Dịch Vân không hề lo lắng, không chỉ hân có Cầu Cầu bên cạnh, đánh bữa lên có khi lão không phải đối thủ ấy chứ, trọng yếu hơn, chính là người mạnh nhất hiện tại không phải lão, mà là Bồ Lạp Tác.

Lai Nhân Học Viện đương nhiệm viện trưởng. cường giả Cửu tinh vũ tôn siêu tuyệt, Dịch Vân cũng không xa lạ, hân từng được Mễ Nặc giới thiệu, nói chuyện một phen. Lão chính là bằng hữu của Mễ Nặc.

Tính tình Bồ Lạp Tác rất đơn giản, gặp mặt liền hiểu, chính là điển hình ngoan cố thói của cường giả cùng viện trưởng.

Chuyện hôm nay, vốn là gia tộc Lam Duy Nhĩ tư oán trả thù, mình là bị hại, lại còn một tầng quan hệ với Mễ Nặc, Bồ Lạp Tác nhất định ở bên mình, Bá Nạp Đồn muốn gây chuyện? Đợi đi...

Quả nhiên, Bồ Lạp Tác nghe vậy sắc mặt trầm xuống, phần nộ quát: “Thượng tướng quân các hạ, người nói cái gì? Đây là lấy lợi lung lạc ta sao? Hôm nay mặc kệ là người hay gia tộc Lam Duy Nhĩ, ta đều rất thất vọng, một câu cho người biết, nếu muốn động người thiếu niên này, trước tiên hỏi qua thanh kiếm trên tay ta đi !”

Ngữ khí không chút giữ kẽ, Bá Nạp Đồn trầm xuống, biết mục đích hôm nay khó đạt.

Hai người đang nói chuyện, chỉ là nháy mắt.

“Á...á...a !”

Hai chân A Lý Bồ phế, bàn tay chợt nắm lấy thanh trủy thủ, hung hăng đâm tới cổ Dịch Vân gần trong gang tấc.

“Không thể!” Bá Nạp Đồn thấy thế kinh hãi, bạo rống lên, lại khó ngăn cản.

Trủy thủ quán đầy cuồng lôi đấu khí, hào quang chói mắt, trủy thủ này là Lôi Hồ, tam phẩm sơ giai, vẫn là tổ tiên truyền lại từ xưa, quân đoàn Lôi Hồ chính là lấy tên của nó. A Lý Bồ khi trộm quân lệnh cũng tiện tay quơ luôn tổ khí gia tộc.

Liên tiếp xúc phạm tộc quy, một là tự động quân đoàn tử sĩ, hai là trộm ma binh cung phụng của tổ tiên. Lấy tính tình nghiêm cẩn của Bá Nạp Đồn, A Lý Bồ không thoát được nghiêm trị, hân chết chắc rồi, nhưng toàn bộ vẫn là chuyện sau này, cơ hội hiện tại chính là nếu hân giết được thiếu niên khiến hân lưu lạc này, hân chết cũng an lòng, giá nào cũng đáng.

Quang mang chói lóa, A Lý Bố toàn tâm một kích, đánh bạc một lần, có ma binh tam phẩm trợ giúp, đâm tới cổ họng Dịch Vân.

Căng ~!

Một thanh âm giòn tan, A Lý Bố hoảng sợ, tay phải đã bị chế trụ, cảm giác đau nhức truyền tới, cánh tay phải bị xé tan, xương cốt phơi ra ánh sáng.

“A a a, chỉ còn một chút, ta không cam lòng, không cam lòng, a !” A Lý Bố thảm rống, chỗ cụt tay máu phun thành vòi, một quyền kích xuống, đánh nát xương ngực hắn, đập mặt xuống đất hắn vẫn còn rên rỉ, lát sau đau quá ngất đi, không biết sống chết.

Đúng lúc này, hai bóng người trước sau xông vào, đứng sau lưng Bá Nạp Đốn, sẵn sàng công kích thiếu niên.

Hai người Bối Cách và Mặc Tây theo sau, do thực lực kém, cho đến giờ mới đuổi tới.

Bối Cách nhìn xuống, màu đỏ thê lương, tàn chi toái cốt rơi đầy đất, hắn không tin được la hãi: “Đây là ... Âm Ảnh quân đoàn toàn diệt? Làm sao có thể ?”

Thân là thủ tịch trưởng lão gia tộc Lam Duy Nhĩ, hắn đương nhiên biết rõ chiến lực của Âm Ảnh quân đoàn, mà thiếu niên lúc này vẫn như cũ, A Lý Bố trọng thương, hắc y tử sĩ một móng cũng không thấy, chiến trường đầy máu, tình cảnh này đáp án chỉ có một, Bối Cách hãi hùng.

Trong mắt Mặc Tây chứng kiến, hoàn toàn khác với Bối, hắn chỉ nhìn thấy A Lý Bố ngã vào vũng máu, thân thể xụi lơ. Một tay đã mất, huyết lưu chảy ra, sinh tử không biết, mà thiếu niên tóc đen đứng bên cạnh. Tay cầm một cánh còn đang phún máu, lạnh lùng nhìn hắn.

“Đáng giận hả ?” Mặc Tây rống to, cầm lấy ma binh phóng tới thiếu niên kia.

Hai đứa con của hắn, A Lý Bố biến thành bán nam bán nữ, bị các đại thể gia trào phúng, Ma Đa là đứa con tự hào nhất, nay bị đánh tàn phế, thiên tài đệ nhất gia tộc đột ngột biến thành tàn nhân. Cả đời miễn cưỡng dừng ở cấp Ngũ tinh.

Hắn thật hận Dịch Vân, nếu không có Bá Nạp Đốn áp chế, hắn đã sớm phá hủy quân lực gia tộc ra hết, không giết được không về. Hiện tại thấy A Lý Bố nằm xụi lơ, máu nhiễm hồng thân, thù mới hận cũ hắn giận không thể tả. Trình độ hắn không tới Lục tinh cao giai, còn kém thiếu niên kia, dưới cơn thịnh nộ Mặc Tây bất chấp cầm ma binh lao đến.

“Mặc Tây, dừng lại!” Bá Nạp Đốn cùng với Bối Cách cùng quát to, đáng tiếc lại chậm một bước, Bối Cách thực lực kém hơn Mặc Tây, mà Bá Nạp Đốn bị Bối Lạp Tác nhìn chăm chăm, căn bản một bước cũng không thể động, chỉ đành nhìn Mặc Tây như thiếu thân lao đầu vào lửa.

Nhìn Mặc Tây cầm kiếm đánh tới, hai mắt giăng đầy tơ máu, hận ý vô cùng rõ ràng, Dịch Vân lần đầu nhìn thấy biểu tình này trên người Mặc Tây, khóe miệng cười tươi, hắn cảm thấy ngọt ngào.

Đi tới một bước, lại không thi triển ra ma pháp hay đấu khí gì, chỉ lẳng lặng đứng nhìn, giống như chờ đợi, Mặc Tây đâm mạnh tới. Ra ngoài dự liệu...

Kiểm Mặc Tây giành lấy từ Bá Nạp Đốn là tam phẩm ma binh, trực tiếp đâm thủng thân thể Dịch Vân, dính hẳn lên cây đại thụ, ngập tận chuôi.

Kết quả bất thành linh, khiến mọi người ngơ ngác.

Mặc Tây một kích thành công, kiếm nằm trong thân thể Dịch Vân, nguyên là hành động ngu ngốc, kết quả lại khó ngờ, cả hắn cũng gơ tay kinh ngạc.

Nhưng lúc này, Dịch Vân vận kinh, đánh văng Mặc Tây, lực đạo mạnh mẽ chấn hắn bay về cạnh Bá Nạp Đốn, ma binh trên tay vẫn còn dính bên kia, không thể thu hồi.

Tam hệ đồng tu, đạt tới lĩnh vực Lục tinh cao giai, lại bị một võ giả Lục tinh bình thường một kiếm xuyên thân, một màn không thể tin nổi, ai cũng nghĩ không thông.

Mọi người nghi vấn nhưng thiếu niên kia lại cười, hắn tựa như không có đau đớn, nhìn Mặc Tây, lạnh nhạt nói: “Một kiếm mạnh, một kiếm tuyệt tình, tộc trưởng Mặc Tây, mong người nhớ kỹ, một kiếm này là trả lại cho người, sau này ta không khiếm người cái gì nữa !”

292. Chương 293: Giao Dịch

Như vậy là xong.

Một phen dứt khoát, lời người thiếu niên nói không ai ở đây hiểu được rõ ràng, đối với hành vi tự mình hại mình lại càng khó hiểu.

Không hề phòng bị, chịu một kích toàn lực của Mặc Tây thật muốn lấy mạng nhỏ của mình mà giỡn, Môn La bị dọa một thân mồ hôi lạnh, nhưng cũng vô pháp trách mắng Dịch Vân, bởi hắn hiểu được nguyên nhân.

Đối với Lam Duy Nhĩ gia tộc, tình cảm của Dịch Vân khá phức tạp, là oán chứ không phải hận, oán là do bọn họ đoạt đi tuổi thơ của hắn, oán bọn họ đối đãi bạc bẽo hai mẹ con mình. Mấy người Tư Đạt Đặc gia tộc đón hắn về là muốn đòi lại công đạo, ơn nghĩa của ông ngoại và cậu quá lớn, đây là cái duy nhất hắn thân thiết.

Nhưng đối với Mặc Tây, cha thân sinh của hắn, Dịch Vân có oán cũng có hận, tâm tính không thể kiềm chế.

Oán lão đối xử lạnh lùng (nghĩa là vừa lạnh vừa lùn ấy – DG ^_^), chưa bao giờ ghé mắt xem hắn, hận hắn làm mẫu thân buồn bã không vui, hoa tàn phượng héo mà mắt sớm, hận lão thân là người cha người chồng, khi mẫu thân qua đời không tới thấp một nén hương. Thống hận bàn tay lão phá hủy toàn bộ thế giới nhỏ bé của hắn.

Nhìn lại, cục diện hôm nay chính là do một tay Mặc Tây tạo dựng, hết thấy là lão khởi xướng.

Oán oán oán, oán hận hận!

Dịch Vân nhìn lão, cũng không thể thật sự giết lão, phụ thân trên danh nghĩa, ràng buộc huyết thống cho nên thể công vừa rồi tha cho lão một mạng. Một kiếm khi này chỉ là chặt đứt huyết mạch cha con, “ân tình” với mẹ con hắn từ nay đoạn tuyệt. Một mạng một ơn coi như thanh toán xong.

“A...aa...aaa!”

Dịch Vân hét to một tiếng, trường kiếm dính chặt trong thân cây lập tức rung lên chấn vỡ một lỗ, gỗ vụn tung tóe. Dịch Vân chậm rãi rút ma binh nằm trong thân thể, máu tươi phun như suối, thân đau, tâm lại thư khoái. Lấy thân phạm hiểm ân nghĩa thanh toán xong, ràng buộc trong tâm linh được tháo gỡ. Về sau đối mặt gia tộc Lam Duy Nhĩ, đối mặt Mặc Tây hắn có thể phóng tay rồi.

Bá Nạp Đồn bình tĩnh nhìn hành động của Dịch Vân, giờ phút này hắn sớm nhìn ra, trong nháy mắt kia thiếu niên lấy thủ pháp cực xảo đánh tan năng lượng đầu khí trong binh khí, tuy bị đâm thấu cơ thể nhưng chỉ là da thịt, ngoại trừ mất một lượng máu lớn, thì không có ảnh hưởng gì lắm đối với hắn.

Chỉ là vì sao hắn cam tâm chịu một kiếm của Mặc Tây, sự tình đột ngột thật không hợp tình hợp lý, Bá Nạp Đồn trong khoảng thời gian ngắn nghĩ không ra.

Nghe lời thiếu niên vừa nói, Mặc Tây hơi bị kiềm hãm, lập tức bạo nộ, quát: “Thanh toán xong? Cái gì là thanh toán xong? Hai đứa con của ta đều hủy trong tay người, một chết một phế thù cao như núi, chỉ một kiếm một búng máu người cho là trả hết nợ sao?”

“Chết! Chỉ có người chết đi, chết cực kỳ thảm mới có thể giảm đi đau xót trong tâm ta, hóa giải cơn phẫn hận của ta !”

Mặc Tây hiển nhiên hiểu lầm ý tứ của Dịch Vân, nghĩ đến hắn vừa rồi không tránh nguyện chịu một kiếm của mình là xin cầu hòa với gia tộc Lam Duy Nhĩ, lão cực hận hắn, không tự tay hành hạ hắn đến chết làm sao chịu được.

Nghĩ đến kết cục của Ma Đa và A Lý Bồ, Mặc Tây cuồng nộ dâng trào, nếu không chém banh xác tên trước mặt này, lấy máu hắc làm tiết canh mà nhắm để thì cả đời này lão không khoái được. Tuy quân đoàn Âm Ảnh Diệt Sát bị diệt, cái giá rất lớn nhưng một kiếm khi này đưa hắc vào trạng thái suy yếu nhất, cơ hội khó có hiện tại không động thủ thì khi nào?

Mặc Tây nghĩ đến đây, sát ý bốc lên đang muốn nhân cơ hội trừ đi hậu hoạn cho gia tộc. Phía trước một đạo kiếm uy khổng lồ bất ngờ đánh tới, chém xuống bãi đất trống ở trung tâm, trên mặt đất hiện ra một rãnh dài chừng trăm mét, bề rộng hơn một thước, lỗ thủng thật to. Kiếm uy lãnh đạm mà nghiêm nghị, khí phách lẫm liệt, nhất thời ngăn cách hai phe.

“Kiếm cương ?” Mặc Tây mới lao ra chợt dừng lại, hiển nhiên bị dọa sợ hãi, đứng trước lỗ thủng sững sờ mở miệng nói.

Kiếm cương là tất cả võ giả mơ ước, đem đấu khí hư vô hữu hóa, ngưng tụ thành công kích cực mạnh, uy lực cường đại gấp mấy lần, mà thi triển ra được hay không còn quyết định ở cường độ đấu khí, nguyên lý trong võ học, thiết tắc định rõ ít nhất phải đạt tới Thất tinh linh vực võ giả mới có thể sử dụng kiếm cương.

Đột nhiên thấy kiếm cương, Mặc Tây kinh hãi, trở mình bay ngược về, thực lực thiếu niên chỉ là Lục tinh cao giai lại thi triển ra kiếm cương đẳng cấp Thất tinh, có thể nói là mới nghe lần đầu. Thấy những điều này thật sự cảm giác quá mức kinh ngạc rồi. Mặc Tây trong lòng tuy giận dữ nhưng thấy thực lực hắc vượt xa bản thân không dám ngạnh tiến.

Bá Nạp Đồn thấy thế kịch chấn, sắc mặt càng thêm khó coi. Kiếm cương hiện chứng minh một chuyện, thực lực đấu khí của thiếu niên hiện thời hơn xa ma pháp, tuy là Lục tinh cao giai nhưng thực tế đã đạt một chân vào cấp Thất tinh, vượt cấp hai giai, quả thực không thể tin được.

Trước mặt tinh cấp vị giai của hắc đạt tới loại trình độ này có thể nói là kỳ tích, đây không phải là tư chất thiên phú có khả năng làm được, giải thích duy nhất chính là công pháp, công pháp đấu khí tạo thành.

“Lúc ấy hắc đánh một trận chỉ đủ để nhận biết công pháp đấu khí hắc tu luyện cũng là huyết kế. Thấy quý! Cuồng lộng phách quyết tộc ta là bí quyết đỉnh phong trên đại lục cũng không thể cường đại đến mức vượt qua tinh cấp. Suốt đời chứng kiến vô số loại tuyệt học đấu khí, coi như là công pháp mạnh mẽ cũng không thể. Đây hắc là tuyệt học nhất đẳng siêu việt mọi cấp bậc, siêu cấp công pháp.

“Siêu hạng đấu khí cơ hồ đã thất truyền trên đại lục, hiện nay còn tồn tại không quá năm bộ, chia đều cho năm thế lực đứng đầu. Thân phận thiếu niên này đến tột cùng là ai? Hắc thật sự quá nguy hiểm ?”

Đáy lòng Bá Nạp Đồn dao động mãnh liệt, mỗi một lần giao phong thiếu niên này đều khiến hắc kinh ngạc, lần lượt phải đánh giá lại nội tình, hiện giờ song phương rơi vào thế đối địch. Lão bắt đầu hối hận, lúc trước ở trận chung kết không xử lý hắc luôn.

“Bá Nạp Đồn tướng quân !” Đang lúc giằng co, Dịch Vân bỗng nhiên mở miệng nói: “Ta muốn giao dịch với gia tộc Lam Duy Nhĩ các người, một giao dịch các người không thể cự tuyệt !”

Một câu bất ngờ làm mọi người ngây ngẩn đương trường.

“Hừ !” Bá Nạp Đồn vẫn không đáp, Mặc Tây trước hết giận rống: “Giao dịch? Chết đến nơi còn làm trò! Bản tộc trưởng hiện tại chỉ có hứng thú với mạng của người, Tất Nhĩ Đạt, người bây giờ cầu xin tha thứ đã quá muốn, bất luận thế nào hôm nay cũng không để người sống rồi đi!”

Mặc Tây gọi thẳng họ mà không gọi tên, bởi vì tên Dịch Vân này làm hắc nhớ đến một đứa con rơi hắc từng bỏ đi, tuy rằng khẳng định cả hai không thể là một nhưng trong lòng vẫn có ma ám, lão không muốn nhớ lại. Giống như bát nước đổ đi không thể hút lại, hắc cũng không nguyện nghĩ thêm.

Dịch Vân làm như không nghe lời Mặc Tây nói, không liếc lấy một cái, lẳng lặng nhìn Bá Nạp Đồn, chờ lão đáp lại.

Nghe lời này, nhìn kỳ nhân, mặc dù mới gặp mặt hai lần, mọi việc Mặc Tây làm luôn có cảm giác không ổn, lão không chỉ là một người cha thất bại, lại là một tộc trưởng không xứng đáng, bởi vì hắc không có tâm mắt toàn cục.

Mặc Tây cùng Bối Cách tới chiến trường trễ, không ra tay can thiệp trợ giúp Bồ Lạp Tác, thấy Bá Nạp Đồn rõ ràng có năng lực một kích giết chết Dịch Vân lại chậm chạp không động thủ, bởi vậy Bối Cách mới phát giác ra chỗ không đúng.

Cho đến khi thấy Bồ Lạp Tác thoát chạy ra ngoài chiến trường, mắt chăm chú nhìn nhất cử nhất động của Bá Nạp Đồn, Bối Cách liền đoán ra căn nguyên khoảng 8-9 phần, đến giờ phút này vẫn giết không được thiếu niên kia, Mặc Tây vẫn không hề có cảm giác, vẫn tin tưởng tràn đầy, cho rằng phụ thân mình Bá Nạp Đồn là cường giả Bất tinh trần trụ, người thiếu niên này chết là chắc rồi.

Một tộc trưởng ngu muội, ý tưởng ngu ngốc, Dịch Vân mặc kệ hần, trực tiếp lên tiếng với Bá Nạp Đồn.

“Tình huống phát triển đến tận đây, chúng ta còn có cái gì có thể giao dịch?” Bá Nạp Đồn mặt lạnh lại nói.

“Hai việc.” Chỉ A Lý Bồ nằm dưới đất, Dịch Vân lạnh nhạt nói: “Một là ta không có giết hần, A Lý Bồ vẫn còn sống, mặc dù bị thương trầm trọng nhưng quang minh ma pháp có thể chữa, ngày sau còn có cơ hội khôi phục, ta trả hần lại cho các người !”

“Hai là việc gia tộc các người phải ra quân đoàn tử sĩ muốn giết ta, ta có thể quên hết, cũng không tố giác chuyện này với Kỳ Vô vương thất, thậm chí ta còn có thể thay người thỉnh cầu viện trưởng Bồ Lạp Tác không nói chuyện này ra ngoài, miễn cho các người một tội lớn, như thế nào ?”

Kể cả Bồ Lạp Tác cùng mọi người bên trong Lai Nhân học viện nghe thế đều ngây người.

Chuyện lần này gia tộc Lam Duy Nhĩ bất luận như thế nào cũng không thể bào chữa, đây là cơ hội đả kích trầm trọng đến gia tộc bọn họ, thế nhưng thiếu niên kia lại nhẹ nhàng buông tay?

Bá Nạp Đồn nghe xong ánh mắt sáng ngời, A Lý Bồ sống chết không quan trọng, lấy tính tình hần chuyên quyền độc đoán, làm toàn chuyện tổn hại lợi ích của gia tộc. Cho dù hiện giờ không chết ngày sau lão cũng lấy tộc quy xử tử hần, trì gia như trì quân (quản việc nhà như quản việc quân), nguyên tắc của Bá Nạp Đồn rất nghiêm khắc, A Lý Bồ tuy là đệ tử trực hệ nhưng xúc phạm đến điểm giới hạn của lão, kết cục của hần đã định rồi.

Mà làm cho hần thực sự tâm động chính là hứa hẹn thứ hai kia.

Tự tiện phát binh giết quán quân Ma Đẩu đại hội, chiếm lấy đất do đế vương phong tước, đây chính là tội lớn nhất, một khi việc này bị đưa ra ánh sáng gia tộc Lam Duy Nhĩ coi như không chết cũng bị lột da, tình trạng sau đó như thế nào lão không dám nghĩ đến. Đế vương giáng tội, ba đại gia tộc còn lại tự nhiên cũng không bỏ qua cơ hội này, bỏ đá xuống giếng, gia tộc bọn họ sẽ chịu đả kích cực lớn, thực quyền cũng xuống dốc không phanh.

Cũng bởi vậy Bá Nạp Đồn mới nổi lên sát ý với Dịch Vân, hoàn toàn phong tỏa tin tức, đáng tiếc Bồ Lạp Tác tồn tại ở đây, việc này làm không xong được, không nghĩ tới thiếu niên này lại chủ động đưa ra cho bọn họ một cái lối thoát.

“Nói nói, nói điều kiện của người, nhớ kỹ, bốn tướng không nhất định đáp ứng, đừng có quá mức !” Đúng như lời Dịch Vân nói, cuộc giao dịch này thật sự rất khó cự tuyệt, Bá Nạp Đồn rất cuộc tâm động.

293. Chương 294: Ra Điều Kiện (thượng)

“Điều kiện của ta rất đơn giản”, Dịch Vân nói: “Lấy vùng đất bên ngoài lãnh địa Ái Đạt Trấn, bãi đất Đức Lạc Cao cùng với các mỏ khoáng sản của Lam Duy Nhĩ gia tộc các người, tổng cộng chín chỗ toàn bộ nhượng lại cho ta, không kèm theo điều kiện gì cả.

“Cái gì? Chín khối thuộc địa? Cái điều kiện chết tiệt, hoang đường gì thế, người cứ nằm mơ đi!” Mặc Tây nghe vậy rộng giận kêu lên.

“Bên ngoài Ái Đạt trấn, bãi đất Đức Lạc Cao. . .” Bối Cách lẩm bẩm, chỉ cảm thấy vô cùng quen thuộc, tập trung suy nghĩ, sau đó dường như nghĩ ra được điều gì, thân thể bỗng nhiên run rẩy dữ dội, khuôn mặt mang vẻ không thể tin được hoảng sợ nhìn Dịch Vân từ trên xuống dưới, giống như muốn nhìn thấu hần.

“Chín khối thuộc địa, mặc dù số khoáng sản trong đó chiếm không đến 2 thành trong tổng lượng khoáng sản của Lam Duy Nhĩ gia tộc ta, nhưng nếu thêm vào lãnh địa thì có tổng diện tích hơn 30 dặm, hơn nữa là nhượng lại vĩnh cửu, điều kiện quá đáng như thế, người cho rằng ta sẽ đáp ứng sao?” Trán Bá Nạp Đồn nổi gân xanh, cường đại uy áp nhanh chóng bao phủ lấy thiếu niên, trầm giọng nói.

Không tới 2 thành khoáng sản cùng với hơn 30 dặm lãnh địa, tuy tổn thất như thế, nhưng đối với Lam Duy Nhĩ gia tộc của người ảnh hưởng không lớn, nếu so với hậu quả của việc ám sát ta cũng không tính là quá mức, đây là điều kiện duy nhất của ta, tuyệt không sửa đổi, đồng ý hay không, một lời quyết định!” Dịch Vân nói rất thần nhiên, phẳng phất như việc này không liên quan tới mình.

Nói tới đây, hắn lại nói thêm một câu: “Bá Nạp Đồn tướng quân, ta phải nhắc nhở người, càng ngày càng có nhiều cường giả đi lại đây, chờ bọn họ đến, đến lúc đó hiện trường cùng nhân chứng đều có, khó mà che dấu được, thời gian của người không còn nhiều đâu.”

Lúc này quả đúng không phải là thời điểm mặc cả, thời điểm thiếu niên này đưa ra đề nghị giao dịch thật xảo quyệt, không chấp nhận cũng không xong, mà chấp nhận cũng không mặc cả được, trầm mặc, Bá Nạp Đồn ngưng trọng hỏi: “Điều kiện của người, có thể đảm bảo rằng Mễ Nặc viện trưởng tuyệt đối không vì chuyện này mà gây phiền toái cho Lam Duy Nhĩ gia tộc ta?”

Cùng đối địch với một gã cường giả Cửu Tinh, đối với một gia tộc mà nói, đó là tổn thất không thể thừa nhận nổi, nếu có thể thành công giết chết thiếu niên này, Lam Duy Nhĩ gia tộc còn có thể chịu được, nhưng giờ hắn vẫn sống sờ sờ, Bá Nạp Đồn đương nhiên không muốn lôi Mễ Nặc vào chuyện này, bởi vì việc đó vô cùng tai hại, nên hắn vẫn vô cùng dè chừng chuyện này.

Gật gật đầu, Dịch Vân nói: “Đương nhiên ! Ta cũng không muốn Mễ Nặc lão sư nhúng tay vào chuyện giữa ta và gia tộc các người, đối với ta mà nói, đệ nhất thế gia, gia tộc Lam Duy Nhĩ cũng chỉ là một trò chơi khảo nghiệm năng lực ta thôi, có thể đạt tới mức nào, ta cũng muốn biết, huống chi, sau việc này, thượng tướng quân sẽ không lặp lại sai lầm này, sẽ tự mình đối phó với ta?”

“Trò chơi? Người lại cho đây là trò chơi? Ha ha ha...” Bá Nạp Đồn nghe vậy cắn chặt răng, cảm thấy mạch máu nơi huyết Thái Dương đập mạnh từng đợt, mắt tối sầm lại vì tức giận, giận quá hóa cười: “Trêu chọc Lam Duy Nhĩ gia tộc ta, vậy mà còn cho rằng chúng ta chỉ là trò chơi? Được, tốt lắm! Ta đáp ứng giao dịch này, nhớ kỹ lời người vừa nói, ta lấy vinh dự ngàn năm của gia tộc ra thế, ngày sau sẽ cho người hối hận vạn lần vì đã nói ra lời này!”

Vinh quang ngàn năm của gia tộc Lam Duy Nhĩ, chưa bao giờ bị coi thường như thế, bị sỉ nhục như thế, Bá Nạp Đồn đang liều mạng áp chế cơn giận, nếu lúc này không có Bồ Lạp Tác, hẳn chắc chắn sẽ bầm thây thiếu niên này thành vạn đoạn để xả giận.

Cảm thấy được sự tức giận nhưng vẫn cố kiềm lại của Bá Nạp Đồn, vẻ mặt Dịch Vân vẫn thần nhiên như cũ, nhún vai, lạnh nhạt nói: “Nếu ta nhớ không lầm, từ đầu đến cuối, ta chưa bao giờ chủ động đi trêu chọc gia tộc Lam Duy Nhĩ người, toàn bộ là do các người đối phó ta trước, hơn nữa không chỉ một lần, mà là liên tục 3 lần, nếu không phải ta mạng tốt, đến tội cùng là ai đi trêu chọc ai?”

Đầu tiên là Ba Bồ Á binh đoàn vây giết, sau đó là Khiết Tây Tạp báo thù, vô trận đấu Ma Đa sử dụng thủ đoạn ác độc, cuối cùng là A Lý Bồ sử dụng Âm Ảnh Diệt Sát quân đoàn tấn công, nhiều lần đem Dịch Vân rơi vào cảnh cử tử nhất sinh, rốt cục là ai trêu chọc ai, ai muốn giết ai?

Chỉ đơn giản một câu, làm cho Bá Nạp Đồn sững sờ, nhất thời im lặng.

Không một tiếng động, hai người một hỏi một đáp, những người có mặt tại đây đều nghe được rõ ràng.

Mặc Tây nghe vậy vô cùng tức giận, cảm thấy tên thiếu niên này đúng là không biết tự lượng sức, cuồng ngạo coi thường gia tộc Lam Duy Nhĩ, càng nghe càng giận, nhưng không dám công kích hắn, đang muốn mở miệng mắng, lại bị Bá Nạp Đồn trừng mắt ngăn lại.

Bối Cách dường như đang có suy nghĩ, đôi mắt luôn đặt trên người thiếu niên, chưa từng di dời, cảm giác khó tả này, kí ức sớm đã quên mất đột nhiên hiện lên, càng nhìn hắn càng kinh ngạc, thời tiết đang là mùa xuân gió mát vì vu, nhưng hắn lại chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

Mà Bồ Lạp Tác cùng với mọi người trong Lai Nhân học viện thì cảm giác được cảnh trước mắt vô cùng khó tin, một già một trẻ, một tướng quân truyền kì cùng với một thiếu niên tuổi đôi mươi, quyền lợi địa vị kém xa nhau, thực lực vô cùng chênh lệch, nhưng thiếu niên lại không hề sợ hãi, đem bản thân mình đặt ngang hàng với thượng tướng quân đế quốc, tiến hành đàm phán nảy lửa, khí thế bình thản, thần thái tự tin, không có nửa phần yếu thế.

Thực lực thấp, tư thái cuồng ngạo, không biết tự lượng sức cũng không quan trọng, điểm quan trọng là bằng vào sự tự tin, hẳn có thể trước mặt Bá Nạp Đồn hiện ra khí thế không thể khuất phục, điểm này đệ tử của Lai Nhân học viện không thể nào làm được.

Người vô sỉ, ác ma khát máu, thiếu niên dũng cảm, ba loại tính cách khác nhau, chỉ cần gặp qua, cả đời khó quên, không thể nhìn thấu được.

“Giao dịch hoàn thành, hiện giờ, hai thanh ma pháp binh khí trên tay ngươi là vật của gia tộc Lam Duy Nhĩ ta, lập tức trả lại cho bản thượng tướng.” Biểu tình của thượng tướng quân vô cùng ngưng trọng.

Lúc này trên tay thiếu niên, là một cây đoản kiếm thuộc tính Lôi, cùng một ma binh tam phẩm sơ giai, theo tự thứ tự đoạt được từ A Lý Bồ cùng Mặc Tây, hoàn toàn không để ý tới sự thúc giục của Bá Nạp Đồn, quang mang khê hiện, thu toàn bộ vào không gian giới chỉ.

“Thượng tướng quân ngài nghĩ đơn giản vậy sao?” Hai hàng lông mày hơi nhú lại, Dịch Vân nhàn nhạt nói: “Trước sau hai lần, A Lý Bồ cùng Mặc Tây tộc trưởng dùng binh khí này ám sát ta, nhưng ta không chết, lại lấy được hai thanh ma pháp binh khí này, nên đương nhiên nó là chiến lợi phẩm của ta, nói đơn giản, đó là quy tắc trên chiến trường, ngài thân là đến quốc tướng quân truyền kì, ra chiến trường đã nhiều, sao lại không rõ? Từ nay về sau chúng nó sẽ là đồ của ta, không quan hệ tới Lam Duy Nhĩ gia tộc.”

“Ngươi. . .” Bá Nạp Đồn quả thực tức muốn nổ phổi, ma pháp binh khí tam phẩm sơ giai, đó là ma pháp binh khí có cấp bậc cao nhất của Lam Duy Nhĩ gia tộc, Lôi Hồ chủ, lại là thánh vật do tổ tiên truyền qua mấy đời, là vật tượng trưng tối cao cho tinh thần gia tộc, khi không lại rơi vào tay ngoại nhân.

Có Bồ Lạp Tác ở đây, áp chế hẳn chặt chẽ, xem như không có khả năng động thủ đoạt lại, trong lòng hẳn đã sớm mắng Mặc Tây cùng A Lý Bồ ám sát ngu xuẩn, lãnh địa đã mất, bây giờ ngay cả thánh vật gia tộc cũng mất nốt, lại bồi thêm một thanh ma pháp binh khí, uất khí như thế, Bá Nạp Đồn chưa từng trải qua trong đời, trong lòng như có một ngọn lửa gào thét.

Nhìn ánh mắt cuồng nộ của thượng tướng quân, sát ý nồng đậm, Dịch Vân cười cười: “Hai thanh ma pháp binh khí này, với ta một chút tác dụng cũng không có, thượng tướng quân người nếu muốn lấy về cũng được, nhiều lắm chỉ trả giá một chút thôi, nói cách khác là một cuộc giao dịch khác.”

“Chết tiệt ! Dám lấy phương thức này để giao dịch cùng Lam Duy Nhĩ gia tộc ta, ngươi là người duy nhất trong ngàn năm qua, dùng hối hận, ngày sau bản tướng sẽ hỏi báo ngươi gấp mười lần trăm lần, nói điều kiện?”

“Giờ không vội, hiện tại còn chưa nghĩ ra, qua mấy hôm nữa, ta sẽ cho người tới trao đổi cùng gia tộc ngươi, đây là con đường duy nhất lấy lại ma binh, kiên nhẫn chờ đi.”

Chiến trường đẫm máu, bầu không khí tiêu điều, thế cục hỗn loạn, Bá Nạp Đồn rốt cục bị áp chế, từ thượng phong rơi xuống hạ phong, không thể không chấp nhận toàn bộ điều kiện thiếu niên đưa ra, đợi Mặc Tây ôm lấy A Lý Bồ đang hấp hối, thu hồi cánh tay cụt của hắn, định rời đi thì thấy thân hình Dịch Vân chợt lóe, đã tới trước mặt Bồ Lạp Tác, xoay ngược chuôi ma pháp binh khí trong tay, đưa chuôi kiếm về trước, thanh âm hẳn cầu khẩn:

“Bồ Lạp Tác viện trưởng, cảm tạ ngài xuất thủ tương trợ, chuôi ma pháp binh khí tam phẩm trung giai này, coi như là báo đáp thành ý của ngài, thỉnh nhận lấy.”

“Cái gì? ” Kể cả Bồ Lạp Tác, thân hình mọi người đồng thời kịch chấn, đều mang vẻ mặt không dám tin.

Ma pháp binh khí hỏa hồng, quang mang chói lòa, đây là một ma pháp binh khí cực phẩm, đối với bất kì võ giả nào, đều mang giá trị không thể so sánh được, cho dù là tuyệt thế cường giả Cửu tinh đỉnh phong cũng sẽ trả bất cứ giá nào để đạt được.

Lực hấp dẫn quá lớn, cổ tay Bồ Lạp Tác khê run, trái tim đập bịch bịch liên hồi, một tay cầm lấy ma pháp binh khí của Dịch Vân, hai mắt hiện lên thần thái vô cùng hưng phấn, đây quả thực là ma pháp binh khí tam phẩm, không thể nghi ngờ.

“Này, lễ vật quá giá trị. Ta không thể...” Do quan hệ với Mê Nặc, Dịch Vân coi như là tiểu bối của hắn, lễ vật quá lớn, thân là trưởng bối hắn làm sao có thể nhận, phải khéo léo từ chối, nhưng lại vô cùng không nỡ.

Hiện tại ma pháp binh khí cao nhất hắn có được chỉ mang cấp bậc nhị phẩm đỉnh phong, tuy đã không tầm thường, nhưng so sánh với chuỗi ma pháp binh khí tam phẩm trung giai này, đúng là một trời một vực, không thể so sánh được, huống chi, Bồ Lạp Tác tu luyện đấu khí chính là mang thuộc tính hỏa, có được trong tay một thanh ma pháp binh khí tam phẩm trung giai cực phẩm, hắn có thể phát huy đến uy lực của ma pháp binh khí tứ phẩm.

Hiện nay, bên trong Kỳ Vũ đế quốc, ven vên chỉ có một thanh ma pháp binh khí tứ phẩm tồn tại, đó là vật được Kỳ Vũ vương thất đời đời truyền lưu, mỗi người đều biết, là thần binh có tên: “Hổ Phách kiếm”, đây là kỳ trân hãn thế duy nhất, căn bản không có bất kỳ binh khí nào có thể so sánh.

Mà chuỗi ma pháp binh khí tam phẩm của thiếu niên nà, chỉ cần trên tay hắn, đó là binh khí tiếp cận gần nhất với thần binh Hổ Phách, là ước mơ theo đuổi suốt đời của võ giả, nhưng thân là trưởng bối phải có tự tôn, hai bên đều khó, hắn nhất thời lâm vào cảnh khó xử.

Nhìn ra bản khoản trong lòng Bồ Lạp Tác, Dịch Vân càng đưa thanh ma pháp binh khí tới gần, nhẹ giọng nói: “Bồ Lạp Tác viện trưởng, ma pháp binh khí tam phẩm hiện thế, lại trên tay ta, ngày sau chắc chắn sẽ làm cho Lam Duy Nhĩ gia tộc cướp đoạt bằng mọi giá, tặng cho ngài, đúng là một phần thành ý của ta, nhưng cũng là cắt đứt phiền toái cho chuỗi ngày sau, ngài nhận lấy, coi như đã giúp ta một đại ân.”

Bồ Lạp Tác nghe vậy hơi giật mình, chợt hiểu được, từ xưa đến nay hoài bích có tội, lấy thực lực thiếu niên này, sở hữu ma pháp binh khí cực phẩm không phải là phúc mà là họa sát thân vĩnh viễn không ngừng.

294. Chương 295: Ra Điều Kiện (hạ)

Ba người Bá Nạp Đồn liếc nhau, Bồ Lạp Tác cao giọng nói: “Chuỗi ma binh này ta thu lại, mà vừa rồi giao dịch của các người với Dịch Vân ta nghe rõ, nếu hắn không truy cứu ta cũng không so đo với gia tộc các người! Thật là, không ngờ gia tộc Lam Duy Nhĩ dám làm chuyện ác độc tới bậc này!”

Âm điệu Bồ Lạp Tác trầm xuống nhìn Bá Nạp Đồn nói: “Việc này chỉ có một ... không có lần sau ... hiểu chứ?”

Bá Nạp Đồn mặt xám xịt, nhìn ma binh lưu chuyển lửa đỏ trên tay Bồ Lạp Tác, nó từng gây thương tích cho hắn, vốn quyết định ngày sau dùng đủ loại thủ đoạn đoạt tới tay, nay Dịch Vân lại đem nó tặng cho Bồ Lạp Tác, khiến hắn lòng đau như cắt.

Bối Cách lại nhìn chăm chăm ma binh, càng nhìn càng hoảng, không tự chủ quét qua đánh giá, thủ pháp luyện tạo hắn từng thấy qua ở một thanh ma binh khác...

“Đi thôi!”

Thấy bốn phía cường giả lao đến như mây, Bá Nạp Đồn biết nơi đây không thể ở lâu. Dẫn hai người Bối Cách và Mặc Tây đi trước, ánh mắt nhìn thiếu niên kia ... buồn bã ... đau lòng...

Thiếu niên thiên tài như thế, đệ tử gia tộc không có một, hắn hy vọng cỡ nào thu hắn vào trong nhà, đáng tiếc thế cục biến hóa lại thành địch nhân vĩnh viễn. Nhìn thoáng qua, lão liền rời đi.

Bồ Lạp Tác nhìn vết thương trên người Dịch Vân, sâu nhìn thấy xương, còn đang âm ỉ rỉ máu tươi ra ngoài, quan tâm nói: “Người thương thế nghiêm trọng, theo ta trở về, ta liền tìm quang minh pháp sư trị liệu cho!”

“Đa tạ ý tốt của viện trưởng, nhưng không cần!” Dịch Vân lắc đầu từ chối.

“Đây chỉ là vết thương nhỏ mà thôi, sớm thành thói quen rồi, không đáng ngại!”

“Thương nhỏ? Thối quen?” Bồ Lạp Tác đại kinh, toàn thân thiếu niên này da tróc thịt bong, máu chảy ướt nhẹp, nếu không trị liệu cầm máu có thể bị sốc chết ngay không chừng, lại chỉ là thương nhỏ? Hẳn trước đây từng trải qua cuộc sống như thế nào đây?

“Viện trưởng Bồ Lạp Tác, Dịch Vân còn muốn người giúp một chuyện!” suy nghĩ thêm chút hẳn nói: “Chính là đem chuyện quân đoàn tử sĩ hôm nay tuyên bố ra ngoài, ít nhất cũng phải để cho các đại gia tộc và vương thất biết mới được!”

“Ý?” Bồ Lạp Tác ngạc nhiên: “Người không phải giao dịch tốt với Bá Nạp Đồn rồi sao? Không đưa nó ra ánh sáng mà?”

Dịch Vân lắc đầu đáp: “Ta đáp ứng không đem gia tộc hẳn nói ra ngoài, chứ không phải quân đoàn tử sĩ, ngài chỉ cần nói mọi người Lai Nhân học viện thấy ta bị quân đội không rõ lai lịch tập sát, sau đó ngài trợ giúp ta đào thoát là được!”

Bồ Lạp Tác giật mình, lập tức suy tư điều Dịch Vân vừa nói.

Quân đoàn tử sĩ này chiến lực quá mức kinh người, chiến thuật tự bạo ngay cả Thất tinh cường giả cũng khó toàn thân đi ra.

Hắn đem chuyện này công khai, mặc dù không nói do gia tộc Lam Duy Nhĩ làm, nhưng người có tâm liên tra ra ngay, thiếu niên này làm vậy là muốn đem chiến lực bí ẩn này lộ ra ngoài ánh sáng.

Khi chiến lực bí mật không còn là bí mật, các đại gia tộc tự nhiên có phản ứng phòng bị, sẽ giảm bớt chính thể chiến lực này trên diện rộng. Chắc chắn không thể tiến hành ám sát như chuyện hôm nay.

Bồ Lạp Tác sau khi suy nghĩ cẩn thận, trầm trồ khen ngợi kế này, vừa lượm 1 mảnh đất to từ gia tộc Lam Duy Nhĩ lại còn đập chết một chi quân đoàn mạnh mẽ của chúng. Tuyệt kế, không ngờ tên thiếu niên này lại mới có hơn 17 tuổi.

Thiếu niên này luôn nằm ngoài dự liệu, lão càng nhìn càng yêu.

“Người... muốn đi đâu?” nhìn thiếu niên xoay người đi vào trong rừng, lão khó hiểu hỏi.

“Tìm một chỗ chữa thương, thỉnh ngài thông báo dùm Mẹ Nặc lão sư một tiếng!”

Chuyện về sau hẳn không cần lo lắng nữa rồi.

Dứt lời Dịch Vân ôm lấy Cầu Cầu nhằm thẳng chỗ sâu nhất trong rừng rậm chạy đi.

Lam Duy Nhĩ gia tộc.

“Mặc Tây đâu?” Bá Nạp Đồn tức giận hỏi.

Trong phòng nghị sự, tất cả cao tăng của gia tộc đề đã tới, chỉ thiếu mỗi tộc trưởng Mặc Tây, Bá Nạp Đồn đang ôm một cục tức, nổi giận lôi đình.

“Quang minh pháp sư vừa trị liệu xong cho tộc trưởng, bảo không thể đi lại được!”

Một trưởng lão nói.

“Hừ, hiện giờ ra chuyện lớn như vậy còn không đến, hẳn còn là tộc trưởng sao?” Bá Nạp Đồn tức giận nói: “A Lý Bồ làm ra loại chuyện tư thù liên lụy toàn gia tộc, nghe lệnh: đợi quang minh pháp sư chữa xong thương thế hẳn, lập tức đưa vào đại lao, chờ gia tộc dùng gia pháp nghiêm trị!”

“Đây... lão tộc trưởng, A Lý Bồ là đệ tử huyết mạch tại Ma Đấu đại hội giành lấy quán quân cấp Tứ tinh, là nhân tài gia tộc ta tài bồi, hẳn hiện giờ lại trọng thương, việc xử phạt tựa hồ... tựa hồ quá nặng, chỉ sợ Mặc Tây tộc trưởng sẽ không đáp ứng!” một trưởng lão ngập ngừng nói.

“Hừ, hẳn khư khư cố chấp khiến Ám Ảnh quân đoàn mất đi một nửa, lại đánh mất ma binh tổ truyền thánh vật của gia tộc, khiến ta phải ký giao dịch mất đi 2 phần mỏ khoáng sản và một mảnh lãnh địa.

Tổn thất cỡ đó hẳn còn chưa đủ tội chết? “Bá Nạp Đồn càng nói càng giận, gầm lên: “Gia pháp phải nghiêm, kẻ phạm tội phải chịu hình phạt, trực hệ cũng vậy, Mặc Tây cũng thế, dám phản đối ta phê luôn chức tộc trưởng của hẳn, việc này không cần nhắc lại!”

Mặc Tây là tộc trưởng gia tộc, Bá Nạp Đồn bình thường không quản nhưng nếu hắn đã làm thì ngay cả Mặc Tây cũng phải ngoan ngoãn mà thôi.

Lão tộc trưởng nổi giận vô cùng, chúng trưởng lão không dám mở miệng cầu xin nữa.

Coi như đồng ý quyết định của Bá Nạp Đồn.

Nhìn Bối Cách ở một bên suy tư, đến nỗi không hề lên tiếng cho A Lý Bố, trái với lúc bình thường, khiến Bá Nạp Đồn thấy lạ hỏi: “Bối Cách, nghị sự đến giờ chưa nghe người lên tiếng, biểu hiện từ khi rời khu rừng đến giờ của người rất khác, đang nghĩ cái gì?”

Bối Cách là con thứ của hắn, thiên phú võ học không cao nhưng làm việc ổn trọng, ít khi làm hắn thất vọng, thời điểm này hắn càng thêm tin tưởng hơn Mặc Tây kia.

Trầm ngâm một hồi, Bối Cách nói: “Phụ thân, ta đang suy nghĩ điều thiếu niên kia nói...”

Điều kiện muốn chín tòa khoáng sản và mảnh đất phong kia rất... quý dị!”

Nói đến việc này, Bá Nạp Đồn lại nổi cơn thịnh nộ: “Hừ, đất phong là đất hoang hẻo lánh, chín mỏ khoáng sản chiếm 2 thành trữ lượng của tộc ta. Lần trao đổi này ảnh hưởng không lớn đến chúng ta!”

“Tuy là như thế nhưng mảnh đất gần 30 dặm kia của gia tộc là do tổ tiên đánh đổi chiến công mới có được, ích lợi tổn thất không bằng vinh dự. A Lý Bố ngu xuẩn, hắn chết cũng không hết tội, cho nên người muốn nói gì?”

“Không phải, phụ thân, ta muốn nói là...” ngập ngừng hồi lâu, Bối Cách ngưng trọng dị thường nói: “Điều kiện thiếu niên kia đưa ra chính là mảnh đất chúng ta từng đáp ứng cấp ra... suốt đời ...!”

“Làm sao có việc này? Người rốt cuộc đang nói cái gì?”

“Đại ca khi cưới nữ nhân Tư Đạt Đặc gia tộc về làm thiếp từng nói qua, nếu Lộ Thiên tiểu thiếp có thể vì gia tộc sinh ra một nam hài sẽ đem mảnh đất này và chín tòa khoáng sản cấp vĩnh viễn cho Tư Đạt Đặc gia tộc, chính là đại ca tự mình thề ước!”

“Nhưng mà, một năm sau nàng sinh hạ một nam mất đen, hoàn toàn khác với con người màu lam của gia tộc ta, không chỉ đại ca mà ngay cả phụ thân ngài cũng không chút vui mừng, cho nên... ước định đó đại ca một tay lau đi, không hề nhắc đến một lần, lại đuổi đám người kia ra khỏi gia môn.”

Bá Nạp Đồn cau mày khó hiểu nói: “Người nói với ta cái này có quan hệ gì?”

“Trùng hợp, vô cùng quý dị trùng hợp!” Bối Cách trầm giọng nói: “Bãi đất phong do chính thiếu niên kia đàm phán, hắn có cơ hội đưa ra điều kiện có lợi hơn, lại quả quyết bỏ qua chỉ đòi mảnh đất hoang này cùng mấy mỏ khoáng sản có hạn, lấy sự khôn khéo của hắn thật sự rất kỳ quái!”

“Ý của người là...”?”

“Thệ ước từng bị ruồng bỏ, ta cực kỳ hoài nghi thiếu niên kia đưa ra điều kiện này không phải do hắn cần, mà là do...muốn đoạt lại trong tay gia tộc ta, thực hiện cái thệ ước kia!”

“Nói cách khác, thân phận thực sự của hắn vô cùng có khả năng là, đứa con thứ bảy đã chết kia!”

“Đứa con hoang mà gia tộc ta từng vứt đi!”

“Người nói cái gì?” vụt một tiếng Bá Nạp Đồn xoay mình đứng lên.

“Tiểu tử có cơ hội đánh ngã gia tộc Lam Duy Nhĩ kia vì sao còn làm ra chuyện vô vị này...”

“Giao dịch này...” Môn La đột nhiên hỏi.

Dịch Vân trầm mặc, lên tiếng đáp: “Lần này không thể cho gia tộc Lam Duy Nhĩ đả kích trầm trọng, bọn hắn có khả năng áp chế thương tổn đến mức thấp nhất, chỉ cần trước mặt mọi người xử tử A Lý Bố, hủy bỏ vị trí tộc trưởng Mặc Tây là có thể lau đi sạch sẽ. Mặc dù vẫn bị đế quốc giáng tội nhưng mấy năm là có thể hồi phục.

“Đó không phải cái ta muốn, chẳng qua trước tiên nắm giữ đất phong và khoáng sản mà tên phụ thân và ngoại công kia từng từ bỏ, bù lại một chút tổn thất cho ta đi !”

Nói tới đây, Dịch Vân khẽ nhếch miệng, khuôn mặt cười tà dị: “Huống chi ta làm sao để Mặc Tây bị rút chức tộc trưởng đây? Ta còn muốn hấn ngồi chỗ cao nhìn xuống gia tộc Lam Duy Nhĩ từ từ sụp đổ, nhắm nháp tư vị hồi hận cắn rứt tâm can nữa mà !”

“Tư vị tuyệt vọng, loại rượu độc này Mặc Tây hấn phải uống, hấn đau ta mới sướng, cũng nhanh thôi, mẫu thân và ông ngoại đang cười kia kìa !”

Rừng chiều ảm thấp, truyền lại từng tiếng cười trầm lạnh, âm điệu ghê người, mưa xuân rơi xuống phủ kín bóng dáng thiếu niên đi sâu vào trong khu rừng.

295. Chương 296: Không Hề Trốn Chạy

Thời gian cách lần rời đi trước cũng mới qua mấy ngày, không nghĩ tới lại quay lại đây nhanh như thế. Chuyện đời thật khó lường a!” Hấn lăm lăm, tay phải đặt nhẹ lên vách tường đá, sau đó mạnh mẽ vận chuyển ma lực hai hệ trong cơ thể. Vách núi chộp lên một cái rồi liền hé ra một con đường. Hấn đi vào.

Trước khi A Khắc Tây rời khỏi đây, hấn tự biết sẽ không tiếp tục trở lại nên cố ý đem cơ quan pháp trận mở ra bằng lực lượng Tinh Vực đơn giản hóa sửa thành chỉ cần vận dụng ma lực Thủy Hỏa là có thể khổng chế, cũng đem nó giao cho Dịch Vân. Làm như vậy có thể để cho động phủ vất vả làm ra có chỗ dùng, cũng có thể để cho thiếu niên càng nhìn càng thuận mắt này một cái nhân tình. Ý nghĩ ban đầu của A Khắc Tây chỉ đơn giản như vậy nhưng hấn cũng không ngờ được Dịch Vân lại nhanh dùng đến như thế.

Vừa bước vào động, Cầu Cầu lập tức từ trên người Dịch Vân nhảy xuống, tò mò nhìn quanh bốn phía. Mặc dù đây là lần đầu tiên nó tới chỗ này nhưng có thể phát hiện được điểm đặc biệt ở đây. Có mấy ma pháp trận ở bên ngoài, trong không khí có nguyên tố ma pháp lưu lại rất nhiều, đây đúng là hoàn cảnh nó thích nhất. “Tê!” một tiếng, Cầu Cầu hưng phấn bỏ vào trong động đá.

Dịch Vân thì xé nát quần áo dính máu trên người, lộ ra thân hình tinh trắng, phía trên có vô số vết kiếm thương, máu tươi vẫn tuôn chảy ra. Đột nhiên, vàng sáng đầu khí màu tím nhạt hiện lên, sau đó toàn bộ vàng sáng chuyển hóa thành ngọn lửa màu tím bốc cháy hùng hực. Toàn bộ miệng vết thương gặp phải lửa cháy mạnh lập tức ngưng kết, xuất ra tiếng “xuy xuy” không ngừng, còn có mùi thịt nướng tản ra.

Thân hình Dịch Vân run rẩy kịch liệt, sắc mặt trong nháy mắt chuyển sang trắng bệch. Loại phương pháp chữa thương này mặc dù nhanh, lấy lửa mạnh làm khép lại các lỗ vết thương có thể nhìn thấy xương, nhưng đau đớn phải thừa nhận cũng không phải người bình thường có thể chịu được. Dịch Vân cắn chặt hàm răng, im lặng thừa nhận. Cho đến khi tất cả miệng vết thương đều cầm máu khép lại, ngọn lửa tím tùy ý biến mất, hấn mới thở mạnh ra một hơi. Mồ hôi chảy ròng ròng, gần như không còn lực để tiếp tục đứng thẳng nữa.

Đúng lúc này, tiếng kêu “Tê!” cao vút của Cầu Cầu truyền đến. Chỉ thấy nó nhảy lên nhảy xuống tại Cầu Linh pháp trận mà Tập Ly Tập từng tu luyện, dáng vẻ hưng phấn vô cùng.

“Di? Chỗ kia không phải là nơi từng đặt Quang Minh hệ phách thạch quặng mỏ sao? Đã dời đi mấy ngày rồi mà nó vẫn có thể nhờ vào nguyên tố còn sót lại mà nhận ra điều khác thường. Đúng thật là xứng đáng với cái tên rắn tìm bảo a.” Môn La cười to nói.

Địa phương Cầu Cầu tìm được đúng là nơi mà mấy ngày trước A Khắc Tây đặt Quang Minh hệ phách quặng. Phách quặng đã sớm không còn nhưng một bộ phận nguyên tố hệ Quang Minh vẫn lưu lại. Cầu Cầu lại có thể dựa vào năng lượng dao động rất nhỏ này để tìm ra vị trí chính xác của nó. Thật sự là không ngờ!

“Cầu Cầu, đến đây đi!” Nhìn cử động nhảy nhót của Cầu Cầu, Dịch Vân nghĩ một chút rồi ngoắc tay nói.

Từ khi trao đổi một nửa Quang Minh hệ phách quặng với A Khắc Tây, sau đó là trận chung kết với Ma Đa. Sau đó lại phải ứng phó với đám động của mỗi cái gia tộc lớn cùng Quang Minh giáo đình tiên đến mời chào. Sự kỳ lạ của Cầu Cầu ai cũng không nhìn rõ được. Để giảm bớt phiền toái, Dịch Vân đem Cầu Cầu ở lại trong rừng rậm, vẫn chưa có cơ hội đưa quặng thạch Quang Minh hệ mới có được cho nó luyện hóa hấp thu.

Xuất ra một viên phách thạch cỡ nắm tay, tinh thể màu vàng sáng rực, nguyên tố hệ Quang minh nồng đậm. Cầu Cầu thấy thể liền kêu “Tê!” một tiếng, vội vã phi qua. Gần như là Dịch Vân mới đưa ra thì nó đã cắn một ngụm ăn luôn. Tốc độ cực nhanh khiến cho Dịch Vân không có lấy một chút thời gian phản ứng.

“Trong chớp mắt dễ dàng đoạt đi phách thạch trên tay của ta mà ta không phát hiện chút nào, tốc độ nhanh như tia chớp, còn hơn Bá Nạp Đồn một bậc. Quả nhiên thực lực đúng thật là là Bất tinh giai vị.” Dịch Vân lấy làm lạ nghĩ thầm.

Năm đó, khi Dịch Vân gặp Cầu Cầu lần đầu thì thực lực của nó đã hơn hẳn một khoảng. Mấy năm thời gian trôi qua, Dịch Vân khắc khổ tu luyện, không dám chậm trễ chút nào. Mà Cầu Cầu chỉ ăn no rồi ngủ, ngủ đủ lại ăn, ngẫu nhiên làm một chút nghề phụ tìm bảo của nó. Cách sống lười nhác như thế vậy mà sự khác biệt thực lực giữa hai người lại không ngừng kéo dài ra. Con rắn nhỏ này kỳ quái như vậy, tuyệt đối không phải ma thú tầm thường có thể so sánh được. Dịch Vân cũng không biết nên nói cái gì mới đúng.

Cùng lúc đó, trên người Cầu Cầu lại nổi lên biến hóa như thường lệ, tình hình giống hệt như mỗi lần cắn nuốt nguyên tố phách thạch trước đó. Chỉ thấy màu sắc trên thân thể Cầu Cầu trong giây phút liền chuyển, vốn từ màu đen như mực biến thành màu trắng ngà, sau đó trong nháy mắt chuyển thành màu vàng sáng lấp lánh. Biến hóa cực đoạn hoàn thành trong vài giây ngắn ngủi, cho dù Dịch Vân cùng Môn La từng nhìn qua quá trình đổi màu của nó mấy lần cũng ngạc nhiên không thôi.

Không có phát triển khác, hoặc hẳn là tập tính mới đúng, Cầu Cầu một lần ăn hết phách thạch ngẩng đầu làm một cái tư thế ăn no rồi ngay lập tức bò chậm tới, chui vào trong lòng Dịch Vân. Một lát sau, tiếng ngáy vang lên, bắt đầu lâm vào ngủ say.

“Quả nhiên là ăn no rồi lại nằm ngủ, tập tính lười nhác của loài rắn! Một thân thực lực mãnh mẽ lại do ăn ngủ mà ra. Chỉ riêng điểm này nhất định có thể làm tức chết tất cả những người tu luyện ma vũ trên đời này.” Môn La cười khổ lắc đầu, dừng lại một hồi rồi lại hỏi: “Nhìn từ lệ thường trong quá khứ, một chút phách thạch người vừa cho nó ăn tuyệt đối không đủ cho con rắn phá sản này ăn. Chậm nhất là trong vòng hai ngày nó nhất định sẽ tỉnh lại, sau đó lại hướng người đòi. Quang Minh hệ phách quang không phải còn hơn nghìn cân ư, tại sao lại thế?”

“Bởi vì nếu cho Cầu Cầu ăn một lần đủ phách thạch hệ Quang minh, năng lượng dư thừa sẽ làm nó ngủ say ít nhất mấy tháng mới có thể hoàn toàn luyện hóa. Mà bây giờ cũng không phải lúc.” Dịch Vân vuốt ve Cầu Cầu đang quấn trong lòng, nói tiếp: “Tình huống trước mắt, đến nghỉ thức phong tước, trước khi rời khỏi thành Kỳ Vũ, tốt nhất là ta nên đem Cầu Cầu mang trên người. Nó là một phần chiến lực cường đại, phải bảo trì tỉnh táo. Đến tương lai sau khi rời khỏi nơi này, ta sẽ để nó ăn đủ một lần.”

Nói xong, Dịch Vân lập tức đi vào bên trong Thì Nghi Chi trận, khoanh chân ngồi xuống.

Môn La thấy Dịch Vân ngồi xuống Thì Nghi Chi Trận thì lo lắng. Từ khi Dịch Vân tăng đến cao giai lĩnh vực cũng mới qua thời gian sáu ngày. Khoảng cách tăng cấp ngắn như vậy là tuyệt đối không thể thành công.

Cũng không trách được Môn La khẩn trương như thế. Ma vũ tu giả phá cấp tấn giai đều có quy luật cực kỳ nghiêm khắc, nôn nóng không đạt được. Lấy sự tấn giai thăng cấp của Dịch Vân từ trước cho đến nay, trong ba tháng tăng lên một giai, tốc độ như vậy đã là nhanh nhất trong toàn bộ Ma vũ tu giả, phá hết ghi chép trong vạn năm lịch sử của đại lục.

Vậy mà hắn bây giờ còn muốn ở trong vòng sáu ngày ngắn ngủi liên tục đột phá hai tinh giai, trực tiếp đánh sâu vào cảnh giới đỉnh phong. Quả thực là ý nghĩ kỳ lạ, cực kỳ thái quá! Không chỉ nói là những người khác mà ngay cả cường giả đạt cảnh giới Tinh vực đỉnh phong như Môn La cũng chưa bao giờ tưởng tượng qua.

Dịch Vân lại trở về nơi này, Môn La vẫn cho là đặc biệt đến chữa thương. Dù sao, hoàn cảnh nơi này tương đối bí mật. Trừ Tập Lỗ Từ cùng A Khắc Tây ra cũng không có người nào biết được, cũng không đi vào được, tương đối an toàn. Nhưng hắn không dự đoán được mục đích của Dịch Vân vốn không phải để tinh tu chữa thương mà đến vì Thì Nghi pháp trận này.

“Theo lẽ thường mà nói thì tuyệt đối không có khả năng. Nhưng là...” Nói tới đây, bàn tay của Dịch Vân bỗng vùng lên, ánh sáng kỳ lạ loé lên lấp lánh, năm toà phách quang to lớn chợt hiện ra ở xung quanh.

Bên ngoài Thì Nghi pháp trận, vàng sáng nguyên tố năm màu lưu chuyển phía trên Câu Linh pháp trận. Thủy hệ, Hỏa hệ, Phong hệ, Hắc ám hệ, Quang minh hệ, phách quang cao lớn cỡ một tòa núi nhỏ, năm loại thuộc tính nguyên tố khác nhau, dị bảo quý hiếm khó cầu trên đại lục, toàn bộ chợt hiện ra, xuất ra hào quang sáng rõ.

Nhìn phách quang các màu đặt ở xung quanh, Dịch Vân nói: “Có những phách quang này cùng Câu Linh pháp trận trợ giúp, tính cả sự ảnh hưởng vận chuyển của Thì Nghi pháp trận, ta nắm chắc bảy phần có thể trong ba ngày nữa thuận lợi tiến vào Lục tinh đỉnh phong linh vực.

“Có nhiều phụ trợ như vậy mà chỉ vãn vãn nắm chắc bảy thành? Quả nhiên vẫn còn rất miễn cưỡng! Tiểu tử, ngươi thật sự không cần phải làm như vậy. Nếu là lo lắng về gia tộc Lam Duy Nhĩ mà nói...”

“Không! Lão đại, ngươi nghĩ sai...” Dịch Vân lắc lắc đầu nói: “Không có quan hệ gì với gia tộc Lam Duy Nhĩ. Qua sự kiện ám sát lần này, xem như bọn họ có ngu ngốc hơn nữa cũng sẽ không tiếp tục phái binh hạ độc thủ với ta. Lấy một mặt khác mà nói, chỉ cần chưa qua nghi thức phong tước, ta còn ở bên trong thành Kỳ Vũ, bọn họ sao dám tiếp tục một lần nữa làm cho nhiều người tức giận. Huống chi còn có lão sư Mễ Nặc cùng viện trưởng Bồ Lạp Tác tại đó. Tình thế như vậy, Bá Nạp Đồn vì gia tộc Lam Duy Nhĩ sẽ không làm gì. Ngược lại đây là cơ thể lực không có uy hiếp nhất đối với ta.”

“Đã là như vậy thì tại sao ngươi lại...”

Biểu tình của Dịch Vân ngưng trọng, trầm giọng nói: “Từ sau trận chung kết của Ma đấu đại hội, con bài chưa lật sử dụng hết. Mỗi một gia tộc đều tranh nhau đến mời chào. Nói như vậy hẳn có không ít người đang điều tra ta. Thân phận giả mà lão sư Mễ Nặc chuẩn bị cho ta có thể chống đỡ được bao lâu thật sự là khó nói. Nếu thân phận thật sự của ta bị bại lộ, huyết mạch của Tư Đạt Đặc, người sống sót của Ái Đạt Trấn, tung tích của thần binh... tất cả các vấn đề sẽ hiện lên. Đến lúc đó, tình cảnh của ta sẽ từ tối chuyển sang sáng, thế cục biến hoá sẽ khó do ta điều khiển nữa. Đây là nguy cơ tiềm ẩn.”

“Trừ những cái đó ra, chẳng biết tại sao mấy ngày nay tâm thần của ta không yên. Có một cỗ dự cảm không tốt khó nói thành lời...”

“Dự cảm không tốt? Có ý gì?”

Trầm ngâm một lát, Dịch Vân lắc lắc đầu: “Nói không nên lời. Chỉ là, loại cảm giác này vẫn như hình với bóng. Vốn ta không để ý gì, nhưng vừa rồi khi gặp tình thế ám sát mà A Lý Bồ thiết lập, trong nháy mắt gặp phải Bá Nạp Đồn tự thân động thủ, cỗ dự cảm này lại rõ ràng hơn. Suy nghĩ thì hình như giống... Cái đêm khuya năm đó ở Ái Đạt trấn, đêm trước khi đám Hắc y nhân đến. Hai loại dự cảm rất giống nhau. Vì nguyên nhân đó nên khiến ta không dám coi thường!”

Môn La nghe vậy đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó lộ ra biểu tình ngưng trọng.

Có lẽ bởi vì tổ khí Hồng Liên, dự cảm mà Dịch Vân nói đến tuy có vẻ mờ ảo nhưng sau đó lại có thể ứng nghiệm. Thảm án giết hại ở Ái Đạt trấn năm đó, cũng chính vì hắn cảm nhận trước được dị thường, đi đến địa phương không người gần phòng tổ nên mới có thể tránh được một kiếp. Biết rõ việc này, Môn La đương nhiên là thận trọng đối đãi.

“Ngươi nói... Rốt cuộc nguy cơ này là đến từ phương nào? Bây giờ ở bên trong thành Kỳ Vũ, ngoại trừ gia tộc Lam Duy Nhĩ ra, hẳn là không có bất kỳ người nào có lý do đối phó ngươi mới đúng.”

“Ta cũng nghĩ không ra. Nguyên nhân vì thế nên mới đáng sợ hơn!” Dịch Vân trầm thấp nói: “Vốn thời gian chờ đợi nghi thức phong đất phong tước chỉ có mười ngày. Chỉ cần lãnh địa vừa đến tay là ta sẽ rời đi ngay lập tức. Hiện giờ mới cảm giác mười ngày ngắn ngủi này cũng không dễ dàng. Mặc dù còn có Cầu Cầu làm con bài chưa lật những vẫn không đủ. Việc khẩn cấp chính là nhanh chóng đem thực lực tăng lên mới là con đường chính.”

“Dự cảm không tốt, tâm tình không yên. Bỗng nhiên có cảm giác, mưa này sắp bắt đầu rơi xuống rồi!”

Dịch Vân thì thào nói, nhắm lại hai mắt. Đồng thời, Thì Nghi Chi Trận đột nhiên vận chuyển. Năm toà nguyên tố phách quang giống như cảm ứng lẫn nhau, trong thoáng chốc phát ra quang mang năm màu chói mắt. Quang minh cùng Hắc ám, năm loại nguyên tố khác nhau, giao thoa quần quít, toàn bộ mạnh mẽ kéo về phía người thiếu đang ngồi ở trung tâm pháp trận.

Mưa trên chiến trường, chỉ có thể là mưa nồng đặc, mưa tanh đỏ! Dịch Vân cảm giác được, giống như năm ấy. Cái đêm lạnh như nước của ngày đó, tâm linh run rẩy, nguy cơ cấp bách. Chỉ là, hắn bây giờ không hề trốn chạy!

296. Chương 297: Kết Quả Đáng Sợ Nhất.

Trên chiến trường tanh máu, trong rừng rậm nhuộm máu, cường giả kéo đến vô số nhiều không đếm nổi. Gần như cường giả của mỗi một học viện lớn tham dự lần Ma đấu đại hội này cũng đều đến đây. Trong đó còn có ba đơn vị Vương tộc cấm vệ quân đóng bên ngoài thành Kỳ Vũ. Tổng số người đạt đến hơn một vạn, tất cả đều tụ tập lại trong rừng rậm vắng vẻ hoang tàn này.

“Đây rốt cuộc... rốt cuộc có chuyện gì?” Ba đơn vị Vương tộc Kỳ Vũ cấm vệ quân, đại đội thứ ba, trung tướng Mông Lý Trữ có quân chức cao nhất ở đây kinh hãi kêu lên.

Phạm vi vài trăm mét, bùn đất đỏ máu, lọt vào trong tầm mắt toàn bộ đều là máu tươi thối nát, còn có vô số xương vỡ, chân tay đứt lìa vào trong đó. Diện tích lớn như thế, biển máu núi thây máu chảy đầm đìa, máu thành sông giống như cảnh tượng Địa ngục. Trung tướng Mông Lý Trữ trải qua vô số chiến tranh tấy lửa nhưng những gì trước mắt cũng khiến cho lòng sợ hãi, thấy mà kinh hoàng.

Mông Lý Trữ xanh mặt, lòng run rẩy, thân run rẩy. Nhưng uy nghiêm của tướng quân khiến hắn không thể không áp chế sự sợ hãi ở trong lòng, cũng may còn có thể mạnh mẽ bảo trì được sự trấn tĩnh. Nhưng mấy nghìn binh sĩ đi theo kia chưa từng thấy qua hình ảnh tanh máu như thế. Tình cảnh này, không thể nói là chiến trường, mà trận đồ sát sờ sờ trước mắt. Máu tươi đỏ sẫm, thối nát chồng lên nhau, khí tức tanh hôi. Một màn kinh tâm đập vào mắt, phảng phất giống như bóng đè từ sâu trong Địa ngục buông xuống. Hơn một nửa binh lính cấm vệ quân không thể tiếp tục chịu đựng, toàn bộ quỳ trên mặt đất, bắt đầu nôn thốc nôn tháo.

Đúng lúc này, một người từ trong đám người đi ra, đứng trước mắt Mông Lý Trữ nói: “Trung tướng các hạ, ta biết nơi này xảy ra chuyện gì. Bởi vì chúng ta tận mắt nhìn thấy trận chiến này.”

Người nói chuyện chính là Đề Đạt, phó Viện trưởng của Lai Nhân học viện, một vị cường giả Bát tinh đỉnh phong.

Lời nhờ vả của thiếu niên, Bồ Lạp Tác làm cho Đề Đạt cùng sáu lão sư của Lai Nhân học viện làm người chứng kiến. Những gì bọn họ nói, không chỉ có thể giải thích nghi hoặc của Mông Lý Trữ trung tướng mà còn có thể cởi bỏ chân tướng của chiến trường tanh máu tàn khốc này.

Cách đó mười dặm, trên đỉnh núi, một gã lam nhân mắt như chim ưng từ trên cao nhìn xuống, nhìn cảnh tượng vạn người ở phương xa đang loạn ầm ầm, uống một hớp rượu, cất tiếng cười to: “Cảnh tượng tanh máu như thế, thủ đoạn diệt địch khiến cho người ta sợ hãi như thế. Mưa máu nhuộm bùn đất, cảnh đẹp tráng lệ, lòng ta thật vui sướng. Quả thật đã đem giết người thăng hoa đến cảnh giới nghệ thuật. Chém giết quả quyết, thiếu niên này đúng thật là người ta xem trúng. Càng xem, càng khoái hắn a! Ha ha ha!”

“Vốn còn muốn sau khi qua nghi thức phong tước liền chém tận giết tuyệt gia tộc Lam Duy Nhĩ. Bây giờ xem ra, hắn là không cần thiết. Con người nói chung cần phải có áp lực mới có thể phát triển, có áp lực mới có thể đi lên. Giai đoạn này, đối với hắn mà nói, gia tộc Lam Duy Nhĩ là một đối thủ không tệ, một đối thủ có thể nuôi dưỡng để từ từ chém giết. Bằng vào điểm ấy, bọn hắn còn có giá trị để sống, giá trị giống như bàn đạp, Ha ha ha!”

Ý nghĩ của Tạp Lỗ Tư, đối với một gã cường giả mà nói, có một cái đối thủ hơn mình một bậc còn hơn một đám mình hữu không có năng lực. Gia tộc Lam Duy Nhĩ, gia tộc đệ nhất của đế quốc, chênh lệch mạnh yếu cách xa, là thân tộc trên danh nghĩa. Thiếu niên kia sẽ ứng phó như thế nào, lại là một trò hay khác. Hắn vui mừng khoanh tay đứng nhìn.

Ngày này, một hồi sát kịch cực kỳ thảm tuyệt, căn cứ vào lời nói làm chứng của các giáo sư của Lai Nhân học viện. Dưới ban ngày ban mặt, vị thiếu niên, người chiến thắng cuối cùng của Ma đấu đại hội lần này gặp phải sự tập kích chém giết của quân đội. Trong vòng sáng sớm hôm sau, chuyện này đã truyền khắp

phố lớn ngõ nhỏ trong thành Kỳ Vũ. Dân chúng kinh hãi, vương thất tức giận, tất cả đầu mâu đều cùng chỉ về hướng của một gia tộc.

Chuyện quá đáng chưa bao giờ từng có, hết lần này tới lần khác này ở trong quốc thổ của chính mình, ngay trước ngày lễ ăn mừng lập quốc. Luật pháp của đế quốc, uy tín của vương tộc bị hung hăng chà đạp. Tất cả các gia tộc, các thế lực khắp nơi đều động. Giống như tảng đá lớn ném vào nước, một tảng đá gây ra sóng gió ngàn trượng. Nhất thời, tình hình của đế quốc Kỳ Vũ trở nên náo loạn. Ở trong mắt người có tâm thì loạn này rất phần khích. Đến cuối cùng phải giải quyết hậu quả như thế nào, sứ giả của các quốc gia đều ngóng xem.

Bầu không khí ngưng trọng, tình thế hỗn loạn. Quyền thế giao tranh, thế lực phát triển. Tất cả, mới chỉ là bắt đầu.

“Đấu khí màu tím? Làm sao lại có loại đấu khí hình dáng như thế? Người khẳng định là không nhìn lầm chứ?” Mễ Nặc thực sự kinh ngạc nói.

“Cùng là đấu khí Hỏa thuộc tính, ta làm sao có thể nhìn lầm?” Trùng mắt nhìn Mễ Nặc một cái, Bồ Lạp Tác khẳng định nói: “Hoàn toàn khác hẳn với đấu khí hỏa hồng nhìn thấy trong trận đấu. Là màu tím nhạt trước đây chưa từng thấy, uy lực bày ra cũng mạnh mẽ dữ dội hơn. Nhất là uy lực cùng sự tàn độc của thức kiếm kỹ kia, xứng đáng với cái tên mãnh thú chi kiếm. Ngay cả ta cũng vì đó mà kinh hãi không thôi. Vốn tưởng rằng người làm sư phụ có thể cởi bỏ được nghi hoặc của ta. Bây giờ xem ra, ta hỏi vô ích rồi.”

“Ai! Ta đúng thật là không biết mà!” Mễ Nặc lắc lắc đầu, cười khổ nói: “Dịch Vân người đệ tử này vẫn rất thần bí. Cho đến bây giờ ta còn không biết thân phận lai lịch của hắn. Đừng nói việc hắn kiếm tu Đấu khí mà ngay cả việc hắn tặng cho người thanh cực phẩm ma binh trung giai tam phẩm này, đến tận cùng là ở đâu ra. So với người ta còn kinh ngạc hơn đó!”

Giữa hai người, trên cái bàn tròn đang đặt một thanh ma binh hỏa thuộc tính tản ra ánh sáng tối sâu kín. Cực phẩm ma binh từng làm cho Bá Nạp Đốn đỏ mắt, trong toàn bộ đế quốc Kỳ Vũ gần với thần binh Hổ Phách nhất. Bồ Lạp Tác đối với nó yêu thích không rời tay, chính thức đặt tên cho nó là Ma binh Hung Diễm.

“Cái thanh ma binh Hung Diễm này cả người cũng không biết. Ta vẫn cứ cho rằng thiếu niên kia có được cái này từ chỗ của người!” Lần này đến lượt Bồ Lạp Tác kinh ngạc.

“Không có quan hệ gì với ta. Ta đã nói rồi, tên đệ tử này có nhiều chỗ làm người ta nghĩ không ra lắm. Hiểu biết của ta về hắn so với người cũng không nhiều hơn được bao nhiêu.”

“Lời nói gì vậy? Dịch Vân Tát Nhĩ Đạt, họ của người, đệ tử của người, còn nói là nghĩa tử của người. Làm sao người có thể nói loại lời nói không chịu trách nhiệm thế này?”

“Ai! Đúng là đệ tử. Nhưng mỗi người đều có quá khứ. Hắn đã không muốn nói, ta cũng không thể lấy thân phận sư phụ buộc hắn thừa nhận đi? Hơn nữa lại là một đệ tử đặc biệt như vậy. Quan tâm là tốt! Nhưng quan tâm quá lại thành không tốt. Nếu là người, người sẽ làm thế nào?” Mễ Nặc bất đắc dĩ nói.

Bồ Lạp Tác nghe vậy nhất thời không nói gì.

Trầm ngâm một hồi lâu, Mễ Nặc dè dặt hỏi: “Người nói có thể mấy ngày nữa đứa nhỏ kia sẽ trở về. Thương thế của hắn không đáng lo đi?”

“Đúng là hắn đã nói như thế. Về phần thương thế, bị thương nặng mất nhiều máu, cũng không lạc quan. Nhưng mà hắn biểu hiện không có chút để ý nào. Bây giờ ta có chút hối hận. Lúc ấy coi như dùng sức mạnh cũng phải mang hắn về chữa thương mới đúng a!” Bồ Lạp Tác thở dài, hối hận nói.

Hơi lắc đầu, Mễ Nặc nói: “Người không làm sai! Đứa nhỏ kia luôn biết rõ bản thân đang làm cái gì. Chỉ cần quyết định là khó có thể sửa đổi, cũng không phải là loại ngu ngốc. Nếu hắn đã nói không có vấn đề thì chắc là đúng như thế. Không cần thiết phải lo lắng.”

“Ta cũng không có tin tưởng như người. Chỉ là chuyện đã đến mức này, nghĩ lại cũng vô dụng. Chỉ có thể chờ hắn tự trở lại.” Bồ Lạp Tác lắc lắc đầu, đột nhiên hỏi: “Đúng rồi! Về chuyện này, người tính toán xử lý như thế nào?”

“Hừ!” Ánh mắt của Mễ Nặc sáng quắc, sắc mặt trong nháy mắt chuyển sang âm trầm. “Mặc dù hần đã cùng Bá Nạp Đồn nói xong giao dịch, đáp ứng việc không để ta nhúng tay vào trả thù. Nhưng gia tộc Lam Duy Nhĩ của hần lại dám trắng trợn không kiêng nể đến đệ tử thân truyền của ta như thế. Nếu không cho gia tộc bọn họ một điểm giáo huấn, bọn họ còn thật sự nghĩ Thiên Phong học viện chúng ta là dễ bắt nạt. Việc này, ta đã có quyết định.”

Đêm lạnh như nước, ánh trăng màu bạc ôn nhu chiếu rọi. Nhưng bao phủ gia tộc Lam Duy Nhĩ lại là một mảnh lo lắng.

“Ông nội vừa rồi bị chiếu lệnh của vương thất gọi đi, chắc hẳn là không có việc gì đi?” Trong lương đình của vườn hoa, Phụ Á lo lắng nói.

“Ông nội người là đệ nhất thượng tướng của đế quốc. Không nói đến việc đã đạt thành hiệp nghị với thiếu niên kia. Cho dù không có, vương thất cùng lắm là giáng tội, nhưng tuyệt đối cũng không động đến người. Không cần lo lắng!” Bối Cách nhân nhật nói, nhưng trên mặt lại không kiềm chế được mà hiện lên chút lo lắng.

Vừa rồi hội nghị cao tầng của gia tộc tiến hành được một nửa, vương thất cấm vệ quân đoàn biên chế ba trăm người đột nhiên đập cửa xông tới, truyền mệnh lệnh của đại đế Áo Nhĩ Ba, yêu cầu Bá Nạp Đồn lập tức đi đến hoàng cung gặp mặt. Đêm như thế này, đạo mệnh lệnh lại cực kỳ gấp gáp, ngay cả một chút thời gian chậm trễ cũng không cho. Điều này không phù hợp lễ tiết đối đãi với thượng tướng quân của đế quốc, cũng không bình thường. Không cần nghĩ cũng biết là đến vì chuyện phát sinh ngày hôm nay.

Tai họa A Lý bố gây ra, trong nửa ngày ngắn ngủi cũng đã kinh động toàn bộ mọi người trong đế quốc đều biết. Đối với dân chúng, trận chung kết thảm thiết của Ma đấu đại hội, Ma Đa ngã xuống, gia tộc Lam Duy Nhĩ bọn họ là nghi phạm đầu tiên. Nhưng đối với mỗi cái gia tộc lớn ở vị trí cao tầng kim tự tháp mà nói, có mười thành xác định chắc chắn là do gia tộc bọn họ làm ra. Khác biệt chỉ là có chứng cứ hay không, thiếu niên kia có đứng ra tố cáo bọn họ hay không mà thôi.

Bất luận như thế nào, việc này có thể lớn cũng có thể nhỏ. Cấm vệ quân đoàn đêm khuya đến ban bố chiếu lệnh, trước giờ chưa từng có, biểu hiện rõ ràng đại đế Áo Nhĩ Ba rất tức giận. Liền nhìn xem Bá Nạp Đồn hóa giải như thế nào.

Cũng bởi vì vậy mà hội nghị bí mật của gia tộc cũng không đưa ra được kết luận nào, không thể không vội vàng giải tán. Bối Cách chỉ cảm thấy một trận tâm phiền ý loạn, cùng Phụ Á đến chỗ vườn hoa này nói chuyện, cũng suy nghĩ về kế sách ứng đối tiếp theo. Tình hình bây giờ, gia tộc Lam Duy Nhĩ đã ở vào tình thế hạ phong, các thế lực khác đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội bỏ đá xuống giếng khó có được này. Hần hiểu rõ, nếu xử lý việc này không tốt sẽ sinh ra ảnh hưởng không nhỏ đối với gia tộc.

“Nhị thúc.” Sau khi im lặng thật lâu, Phụ Á rốt cục nhìn không được mở miệng hỏi: “Chuyện người vừa mới nói thiếu niên kia có thể là thất đệ. Mặc dù ông nội bác bỏ ngay lập tức, nhưng là... Thực sự có khả năng này sao?”

“Chuyện này cũng chỉ là đoán mà thôi. Mà sự thật chứng minh là sai. Căn cứ vào tình báo điều tra mới nhất do mật thám của gia tộc truyền về. Đứa con rơi kia cùng với thiếu niên này tuyệt đối không phải là một người. Ông nội người không phải vì thế mà ra quyết định sao? Hần không phải con cháu của gia tộc, chỉ là một kẻ đáng chết mà thôi.”

“Đợi sau khi nghĩ thức phong đất, phong tước kết thúc. Chỉ chờ hần rời khỏi thành Kỳ Vũ, gia tộc chúng ta đã bỏ tiền mua được tập đoàn sát thủ đứng đầu ở bên ngoài. Giết một mình hần, năm trăm vạn kim tệ. Giá trên trời, nhưng số tiền kia chúng ta vẫn gánh được. Đến lúc đó hần không chết không được! Đây là cái giá phải trả cho việc trở thành kẻ địch của gia tộc chúng ta.” Bối Cách lạnh lùng nói.

Phụ Á nghe vậy, kinh hãi, lắp bắp nói: “Nhưng mà, nhị thúc! Mặc dù mật thám đem kết quả điều tra rõ ràng về nhưng từ lần đầu tiên gặp mặt hần, ta đã có một cổ cảm giác khác thường không nói lên lời. Cảm giác giống như lúc còn rất nhỏ đã gặp qua hần. Vừa rồi nghe người nói chuyện cùng ông nội, phần trực giác này lại càng mãnh liệt. Hần chắc là không phải. Cái này rất không có khả năng. Xem như ta chưa nói gì.”

Nói tới đây, suy nghĩ của Phụ Á rất hỗn loạn, cuối cùng nói không được nữa...

Lời nói không hề hợp lý, Bối Cách tất nhiên là nghe không hiểu, khó hiểu hỏi: “Người rốt cục đang nói cái gì? Lần đầu tiên gặp mặt, không phải là trận chiến bách cường sao? Người thua, hấn thắng, sao lại có cảm giác khác thường gì?”

“Không phải! Lần đầu tiên gặp mặt hấn sớm hơn. Là năm đó từng gặp qua tại học viện Đa Ni Tap.”

“Cái gì?” Bối Cách nghe vậy sững sốt, kinh hãi, lập tức đứng lên.

“Ta đã từng nói qua với tam ca Ma Đa nhưng hấn không để ý.” Phụ Á nói: “Năm đó, ta, tam ca Ma Đa và tứ ca A Lý Bồ từng cùng Nhị thúc người đi đến thành Đa Ni Tap. Lần đầu tiên ta nhìn thấy thiếu niên ở là ở trên lôi đài tỷ thí của học viện ở học viện Đa Ni Tap này.”

“Thành Đa Ni Tap, thành lớn gần Ái Đạt trấn. Người chắc chắn sao?” Bối Cách càng nghe càng kinh hãi.

Phụ Á gật gật đầu, khẳng định nói: “Khi gặp hấn ở trên sân đại hội, ta đã cảm thấy nhìn rất quen mắt. Cẩn thận suy nghĩ, thật không dễ dàng mới nhớ lại, hấn chính là người bị thảm bại dưới tay học viện thiên tài Kiệt Đô mà chúng ta muốn mời chào, thực lực vẹn vẹn chỉ có tam tinh linh vực.

“Năm năm trước, thành Đa Ni Tap? Không đúng, không đúng a! Cái đó hoàn toàn không giống với tư liệu mà mật thám truyền về!” Trái tim Bối Cách rung động mãnh liệt, thì thào tự nói. Sau đó phần nộ quát: “Hỗn trưởng! Chuyện trọng yếu như vậy sao người không nói sớm?”

Phụ Á bị dọa sốc. Từ nhỏ, Nhị thúc đối với nàng rất sủng ái, chưa bao giờ lớn tiếng quát mắng nói với mình như thế. Nàng uỷ khuất nói: “Người ta cũng mới nhớ tới. Ngay trước trận chung kết cũng từng nói với tam ca Ma Đa. Nhưng anh ấy nói cái này không quan trọng, muốn ta ngậm miệng lại, không được nhắc lại. Bởi vậy ta mới không nói gì.”

Bối Cách nghe vậy liền ngẩn ra, lập tức nhớ lại. Lúc đó Ma Đa tiếp nhận mật lệnh của Bá Nạp Đốn, phải không từ thủ đoạn tiêu diệt thiếu niên kia. Trước trận chung kết, chiến ý dâng cao, tên đã lên cung cho nên mới coi thường lời nói không rõ ràng này của Phụ Á.

A Lý Bồ bây giờ đang bị thương nặng hôn mê chưa tỉnh. Theo báo cáo điều tra mới nhất của mật thám, vốn tưởng rằng hấn nhận nhầm đối tượng báo thù. Nhưng bây giờ, ngay cả Phụ Á cũng nói như thế. Thời gian, địa điểm đều ăn khớp. Là trùng hợp hay là...

Đúng lúc này, Bối Cách giật mình, chợt nhớ đến nhiều năm trước, một phần báo cáo công việc về chuyện giải quyết tốt hậu quả của Ái Đạt trấn. Thân hình nhất thời run lên, mồ hôi lạnh chảy ra ròng ròng. Hấn lập tức gọi một gã thị vệ bên người đến, ra lệnh: “Nói cho quân đội canh giữ bên ngoài Ái Đạt trấn, lập tức đào mộ chôn cất nghìn cư dân của Ái Đạt trấn, kiểm tra từng bộ thi cốt. Thời gian chậm nhất ba ngày nhất định phải có kết quả báo lại.”

“Nhị thúc! Vì sao người lại ra lệnh như vậy. Nếu việc này truyền ra thì ảnh hưởng xấu đến gia tộc Lam Duy Nhĩ căn bản là không thể đo được. Đây là đại bất kính đối với người chết a!” Tên thị vệ kia sau khi nghe xong mệnh lệnh liền kinh hãi sững sờ, đứng một bên chưa đáp lại. Phụ Á đã kinh hãi kêu lên.

“Lời nói vừa rồi của người đã nhắc nhở ta. Phần báo cáo nhiều năm trước, nếu như ta nhớ không lầm mà nói, có rất nhiều chỗ trùng hợp. Điềm báo trước không tốt, dự cảm cực kỳ xấu. Đứa con thứ bảy tên Dịch Vân, đứa con bị đại ca trục xuất ra khỏi nhà, có thể còn sống!”

Phụ Á nghe vậy chấn động mạnh, trên mặt đầy vẻ không thể tin được.

Bối Cách lau mồ hôi lạnh trên trán, mồ hôi ướt hết áo, trong lòng chấn động, thân thể run rẩy, sắc mặt trong nháy mắt chuyển thành xanh mét. Hấn trầm giọng quát thị vệ: “Chết tiệt! Người còn ngẩn ra ở đây, truyền lệnh bằng tốc độ nhanh nhất cho ta. Lập tức đào mộ nghìn người lên cho ta. Chôn xuống đến tốt cùng như thế nào, đào ra cho ta, tìm ra cho ta. Nếu đúng như ta dự đoán, chúng ta phải đối mặt có thể là kết quả đáng sợ nhất!”

297. Chương 298: Lực Tự Bảo Vệ

“Để mặc hấn phát triển thì hậu quả rất đáng sợ!” Bối Cách cảnh giác nói.

Phụ Á sững sờ một bên, kết quả Ma Đa quá bi thảm, nàng tất nhiên hận thiếu niên kia, sao cũng không nghĩ tới nhị thúc (chú hai) lại nói thất đệ (thằng em thứ bảy) nàng đã chết? thất đệ phế vật? phỏng đoán vợ vẫn kiểu này nàng tuyệt không tin.

Nàng lắc đầu nói: “Thất đệ đã chết nhiều năm, đây là không có khả năng, nhị thúc thế nào có ý tưởng quá mức vậy chứ?”

Bối Cách biểu tình ngưng trọng: “Chỉ là linh quang chợt lóe, ta cũng không nghĩ đến thảm án năm đó ở Ái Đạt Trấn, toàn bộ trấn hơn 2000 người một đêm bị đồ diệt, thủ đoạn huyết tinh, hành động dứt khoát tất phải là một thế lực quân đội lớn gây ra. Dưới tình huống đó, một hài đồng không đủ 10 tuổi làm sao chạy ra đường sống? Rồi làm sao để sinh tồn? Căn bản không đủ 1% có khả năng xảy ra.

“Ta hiện tại phải xác định để gạt bỏ ra cái không cần thiết, bảo đảm nó tuyệt không thể phát sinh mà thôi!”

Phụ Á khó hiểu, kỳ quái hỏi: “Nhị thúc vì sao nói như vậy? Tuy rằng ta không cho rằng hần là thất đệ, nhưng nếu đúng như vậy thì đều là thân tộc huyết mạch, có cái gì không thể ngồi xuống từ từ nói chuyện, chuyện tam ca Ma Đa và A Lý Bồ mặc dù có thù oán nhưng có tăng quan hệ thân nhân hần phải có thể hóa giải chứ?”

Lắc lắc đầu, Bối Cách thở dài nói: “Nếu hần thật sự là đứa con hoang kia thì lý do hận thù gia tộc càng rõ, ta thật hy vọng hần đã chết trong thảm án năm xưa, ta thật nguyện hần sớm chết rồi đi!”

Phụ Á lẳng lặng nghe, ngôn luận quyết tuyệt như thế lại xuất phát từ nhị thúc luôn coi trọng huyết mạch gia tộc khiến lòng nàng vạn phần mơ hồ, thấy Bối Cách để lộ sự thận trọng hiếm có, hai mắt giăng đầy tơ máu, đang cúi đầu suy nghĩ sâu xa, tuy còn nghi vấn nhiều điều nhưng không dám mở miệng hỏi thêm.

Thân là thủ tịch đại trưởng lão gia tộc Lam Duy Nhĩ, mối quan hệ với gia tộc Tư Đạt Đặc tự nhiên hần rõ ràng nhất, một đoạn hôn nhân không có tình cảm. Một hồi kết hợp ích lợi, loại chuyện này ở trong các đại gia tộc nhìn mãi quen mắt, chỉ khác biệt là gia tộc bọn họ ruồng bỏ tất cả hứa hẹn trước hôn nhân, lấy quan hệ thông gia để áp bức bên kia.

Cung cấp khoáng sản có hạn, chèn ép giá cả binh khí trên diện rộng, lấy quyền thế thế gia đứng đầu để quốc bức bách tiểu quý tộc suy sụp, rồi còn sau này, tiểu thiếp gia tộc Tư Đạt Đặc chết bệnh còn duy nhất một đứa con trai lại bị bọn họ đập một phát thành con hoang. Năm đó đám người Phổ Tu Tư tức giận nhưng không dám nói, đòi quyền nuôi nấng đứa con thứ bảy, sau đó hai nhà đoạn tuyệt, sinh ý lui tới thừa thối, không ăn chỉ còn oán.

Bối Cách quả thực không dám tưởng tượng, nếu cái đứa con hoang năm đó còn sống, lại có được thực lực đủ để đối kháng gia tộc bọn họ, hần đến tột cùng sẽ “báo đáp” “ân huệ” mà gia tộc bọn họ đã ban đây?”

Nghĩ đến đây, thân hình Bối Cách khẽ run, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Phụ Á nhìn thần thái khác thường của Bối Cách, tự nhiên khẩn trương theo, trong ấn tượng của nàng chưa bao giờ thấy nhị thúc có phản ứng bất an như thế.

“Nhị thúc thật sự nghĩ xa quá, ông nội đã tra rõ thân phận thật sự của tên chết tiệt kia, mặc dù chưa rõ chân thật nhưng theo đủ loại dấu hiệu mà xem, tuyệt đối không thể là thất đệ, còn có, năm đó hần không có tư chất tu tập đấu khí mà.”

“Phế vật trong gia tộc đến nhà mẹ đẻ liền biến hóa? Quả thực là nực cười! Không hề có chút căn cứ, nhị thúc luôn luôn khôn khéo làm sao suy nghĩ đến phương hướng vốn không có khả năng như thế? Kỳ lạ!”

Đêm lạnh lẽo, Bối Cách lại liên tục đổ mồ hôi, Phụ Á lấy khăn tay đưa qua, nghĩ thầm không nói.

Màn đêm buông xuống, một mệnh lệnh cực kỳ gấp rút truyền đến quân đội gia tộc đang trú đóng bên ngoài Ái Đạt Trấn, quật mở mấy ngàn năm mộ, oan hồn uống mạng năm đó lại một đêm không ngủ yên.

Cùng thời gian, Kỳ Vô hoàng cung.

“Thượng tướng quân, người có thể giải thích cho bản vương việc này phát sinh như thế nào chứ?” Ngự khí bình thần vẫn không che dấu được tức giận, đối với đệ nhất công thần, truyền kỳ tướng quân bất bại, Áo

Nhĩ Ba đại để chưa bao giờ chất vấn như thế, lần này hẳn thật sự nổi giận.

Bá Nạp Đồn khom người đủ lễ tiêu chuẩn, lạnh nhạt nói: “Bệ hạ, hẳn đã sớm nghe chuyện thiếu niên quán quân đại hội lọt vào tập kích, việc này ta cũng vừa mới biết, không hề có quan hệ với gia tộc Lam Duy Nhĩ ta !”

“Buồn cười !” Áo Nhĩ Ba không lên tiếng, một lão giả bước lên một bước lớn tiếng quát.

Người có tư cách nhận chiếu đêm khuya vào hoàng cung nhất định đều là trọng thần của đế quốc.

Giờ phút này ngoại trừ Áo Nhĩ Ba và Kiệt Mễ Đạt, rồi Bá Nạp Đồn còn có tộc trưởng Khải Mễ Đề, Mã Đinh và Tát Ma tam đại thế gia, hiện tại đi ra nói chuyện chính là tộc trưởng Ngõa Cách Nhĩ gia tộc Khả Mễ Đề xưa nay nước lửa không dung với gia tộc Lam Duy Nhĩ.

Đối diện với đối thủ cạnh tranh lớn nhất của gia tộc Ngõa Cách Nhĩ đương nhiên không bỏ qua cơ hội tốt này, hẳn trào phúng nói: “Có năng lực xuất động toàn bộ quân đoàn tử sĩ thực lực trên Lục giai, lại còn có thù oán sinh tử với thiếu niên kia, hiện tại trong cả thành Kỳ Vô chỉ có mỗi Lam Duy Nhĩ nhà người, người lại dám trước mặt bệ hạ nói cuồng, đây là tội lớn khi quân đủ tru diệt toàn tộc đó !”

Trong quan hệ chính trị, đối với kẻ địch tất cả ngôn từ khách sáo đều dư thừa, chỉ cần có lỗ hổng liền đục cho to ra rồi đập phát cho chết. Ngõa Cách Nhĩ tự nhiên am hiểu sâu xa, lời nói tàn nhẫn đến cực điểm.

Bá Nạp Đồn không thềm liếc nữa con mắt, chỉ nhú nhú mày cười âm hiểm nói: “Một câu xưa nói rất đúng “chó cắn người là chó không sửa”, không có can đảm mới cần to tiếng, nếu có bản lĩnh người liền đưa chứng cứ ra, kêu người thiếu niên kia xác nhận đi, bằng không liền ngoan ngoãn ngậm miệng chó lại. Đồng dạng chó, lòng dạ cũng chó nốt. Người chia bớt chút đỉnh cho con cháu đi cho nó tốt !”

“Người... quả thực là cường từ đoạt lý!”

“Được rồi!” Áo Nhĩ Ba cắt đứt đối chọi giữa hai trọng thần, hai người này nói chuyện căn bản đều vắng miếng tùm lum, mùi thuốc súng nồng nặc. Hẳn căn Ngõa Cách Nhĩ quay đầu nhìn Bá Nạp Đồn trầm giọng hỏi: “Thượng tướng quân, bốn vương không muốn nghe dư thừa, đây là giải thích của người ?”

Gật gật đầu, Bá Nạp Đồn nghiêm túc nói: “Bệ hạ, trước khi chuyện này phát sinh, ta thật không biết gì cả, đây là thật sự. Chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

“Chính là trực hệ đệ tử trong gia tộc ta xuất hiện một tên trộm bại hoại lấy đi hồ phù quân lệnh, bản tướng đã giam hãm lại, hiện thời đang lúc khánh điển của đế quốc không nên thấy máu, chờ lễ mừng qua đi ta sẽ lấy tộc quy đích thân xử quyết tên tai họa này, tuyệt không nương tay!”

Một lời nói hiển thị bản sắc đại tướng, bao quát cả Ngõa Cách Nhĩ, mọi người nghe xong đều sửng sốt.

Tuy rằng không có chứng cứ rõ ràng nhưng sự tồn tại của quân đoàn tử sĩ cường đại mọi người ở đây đều biết là gia tộc Lam Duy Nhĩ. Cũng biết không phải đích thân Bá Nạp Đồn hạ lệnh thì không có ai đủ quyền hạn điều động, gia tộc bọn họ thật muốn đưa thiếu niên kia vào chỗ chết, hiện tại thiếu niên tìm được đường sống trong chỗ chết, quân đoàn chết sạch.

Ý tứ đại tướng quân rất đơn giản, việc này không có liên hệ đến hắn, chỉ là một tên đệ tử trong gia tộc giận dữ làm bậy, hẳn sẽ tự tay xử lý, chuyện này kết thúc.

Bá Nạp Đồn tỏ thái độ uyển chuyển thừa nhận, Ngõa Cách Nhĩ cũng vô pháp đáp lời (ko còn lỗ lấy gì mà đáp – DG ^_^), quay đầu nhìn Áo Nhĩ Ba ở trên.

Trầm ngâm một lúc, Áo Nhĩ Ba mở miệng: “Thượng tướng quân, người là trọng thần của đế quốc, lương trụ đại thần, chỉ cần thiếu niên kia cùng Mễ Nặc viện trưởng không truy cứu, bốn vương cũng muốn đại sự hóa không, không giáng tội người, chẳng qua có một việc không thể xử lý trước!”

“Quân đội tập sát quán quân Ma Đầu đại hội gây huyên náo quá lớn. Không chỉ nước ta biết mà ngay cả nước khác cũng biết, làm tổn hại uy tín Kỳ Vô đế quốc, việc này phải có người nhận trách nhiệm mới được...”

“Nghe nói phó viện trưởng Lai Nhân học viện dẫn đầu nhóm giáo sư đưa lên bảng tường trình, đó là một chi bộ đội toàn bộ là Lục tinh lĩnh vực, mặc dù đã chết hết nhưng lấy tác phong của tướng quân trước nay một quân đoàn tuyệt không chỉ có trăm người a?”

Bá Nạp Đồn sắc mặt xanh mét, đã đoán được ý đồ của Áo Nhĩ Ba: “Bẩm bệ hạ, toàn bộ Âm ảnh tử sĩ tổng cộng hơn 250 người, trừ 100 người chết hiện nay xác thực còn có hơn 150 người.”

“Tốt lắm, như vậy đem toàn bộ tử sĩ còn lại giao ra đây, một quân đoàn lặng im thành lập ngoài biên chế, lấy tội danh ám sát thành viên trọng yếu của đế quốc, chọn ngày công khai xử tử. Có thể bình ổn dân tâm, cũng lấy lại uy tín cho đế quốc ta, chuyện này nên kết thúc hoàn mỹ nha !”

Mệnh lệnh vừa nói ra, tộc trưởng ba đại gia tộc còn lại mặt mày rạng rỡ mừng như điên, thở dài cảm thán. Khi bọn hắn biết được gia tộc Lam Duy Nhĩ tiềm tàng một quân đoàn thực lực toàn Lục giai, thành viên đều là tử sĩ, cả đám đều lo sợ ăn ngủ mất ngon.

Một tập đoàn ám sát như vậy, không tính đến cường giả thất tinh cũng đủ thực lực tiêu diệt toàn bộ trưởng lão của tam đại gia tộc, nếu không nhờ người thiếu niên kia đưa đoàn tử sĩ này ra ánh sáng, ngày nào đó Bá Nạp Đồn dùng đối phó gia tộc bọn họ thì đại bộ phận trưởng lão làm sao ngăn cản? Chết sạch chỉ là chuyện sớm muộn thôi.

Ngõa Nhĩ Cách cười híp mắt, Áo Nhĩ Ba ra mệnh lệnh này thật đúng là trời hạn gặp mưa, bỏ xuống tảng đá lớn nằm trong lòng hắn, từ nay không cần đau đầu, hắn vui sướng nhìn Bá Nạp Đồn cười tươi như “heo” nỡ.

Hắn không biết khi Khiết Tây Tạp còn sống, Bá Nạp Đồn đã sớm an bài quan đoàn Âm ảnh đồ diệt gia tộc Khải Mễ Đề, thế nhưng chiến lực mạnh nhất Khiết Tây Tạp đột nhiên mất tích, kế hoạch phải tạm hoãn. Ngõa Nhĩ Cách nếu biết gia tộc thiếu chút nữa lâm nạn chỉ sợ lúc này cười không nổi đi.

Dụng ý Áo Nhĩ Ba rất rõ ràng, quân đoàn tử sĩ kia không được phép đối kháng với Cẩm vệ quân của vương thất, lại còn uy hiếp đến tam đại gia tộc còn lại. Đây không phù hợp với ích lợi của đế quốc, chỉ có bảo trì tứ đại gia tộc như hiện nay mới là vương đạo. Cân bằng một điểm, vương tọa mới bảo đảm được địa vị siêu nhiên.

Cho nên, hắn tuyệt không cho phép có một thế lực có khả năng phá hư cân bằng tồn tại, nhân cơ hội này hoàn toàn diệt trừ yếu tố bất an này đi.

Để vương tự mình ra lệnh, cũng hợp tình hợp lý, làm một chuyện ngu xuẩn khiến cho chiến lực cường đại nhất gia tộc bí mật bồi dưỡng mấy chục năm tan biến. Bá Nạp Đồn nội tâm đau như dằm, lại tìm không ra lý do cự tuyệt, đành phải ảm đạm tiếp thụ.

Hội nghị chấm dứt, tất cả trọng thần rời đi, Kiệt Mễ Đạt cười nói: “Lập quốc tới nay Kỳ Vô đô thành chưa từng có phát sinh quá sự kiện tập sát thế này, thế nhưng kết quả đạt được cũng không tính là chuyện xấu.”

Gật gật đầu, Áo Nhĩ Ba nói: “Ồ, nếu không có chuyện này xảy ra, ngay cả bản vương cũng không biết gia tộc Lam Duy Nhĩ vẫn tiềm tàng quân đoàn tử sĩ kia, tổng lực hơn 250 người đó đủ diệt sạch đoàn trưởng lão các đại gia tộc. Mối họa tiềm ẩn sớm muộn cũng trở thành đối địch với mình, bây giờ trước tiên quét sạch một đường thật là chuyện tốt.

Trầm mặc một lát, Kiệt Mễ Đạt lại nói: “Bệ hạ, ta tin tưởng việc này Bá Nạp Đồn hẳn không biết, bởi nếu do hắn bố cục, tuyệt không có sai lầm thế này, nhằm vào người không nên động làm chuyện vô công đại hại ngu xuẩn, chỉ là hành động ám sát không để vương pháp vào mắt này thật sự bắt nguồn từ gia tộc Lam Duy Nhĩ. Chỉ trông phạt bắt bọn họ giao ra tử sĩ có hay không còn hơi nhẹ, chưa đủ để khôi phục danh dự cho vương thất !”

Áo Nhĩ Ba hít một hơi rồi nói: “Tứ đại gia tộc chiếm giữ lãnh địa rộng lớn, thời gian tồn tại đã quá lâu, coi như từ thời kỳ lập quốc đến nay đã có bọn họ, ngoại trừ phạm vào tội phản quốc bằng không xử trí bọn họ nên tận lực nhẹ tay một chút, đây là di ngôn tiên vương đời thứ nhất dặn dò.

“Trừ cái đó ra, tứ đại gia tộc đều có chỗ dựa vững chắc, đặc biệt là gia tộc Lam Duy Nhĩ, người chẳng lẽ đã quên cái địa phương sơ khai của gia tộc Lam Duy Nhĩ sao?”

Kiệt Mễ Đạt nghe vậy trầm ngâm, chợt ngừng trọng nói: “Cái địa phương kia phong cấm mấy trăm năm, bất luận kẻ nào cũng không được vào, nghe nói ngay cả Bá Nạp Đồn cũng không được tới gần, bọn họ còn gì trong đó chứ?”

“Khó nói...” Áo Nhĩ Ba khoát tay áo, không muốn đề cập tới đề tài này, nói thẳng: “Tóm lại, chuyện này tới đây là tốt rồi, đợi tướng quân Bá Nạp Đồn đồng ý giao tất cả tử sĩ ra. Việc này phải mau chóng tiến hành kéo Bối Mông Đặc và Bàn Thạch công quốc chê cười, chính ngộ ngày mai lập tức xử quyết đám người tại quảng trường.”

Dừng một chút, Áo Nhĩ Ba nói tiếp: “Ngoài ra, lấy nhóm giáo sư Lai Nhân học viện yêu cầu, trợ giúp thiếu niên kia đánh chết tử sĩ lập công, không để phát sinh tình huống xấu, tổng cộng bảy người khen thưởng mỗi người vạn kim tệ, liền phát mệnh lệnh xuống đi !”

Áo Nhĩ Ba đại để nói xong, một viên quan văn kẻ bên viết thành chiếu lệnh, lúc này đêm đã khuya hẳn đang định rời đi, thấy Kiệt Mễ Đạt trầm tư không nói, Áo Nhĩ Ba tò mò hỏi: “Làm sao vậy? Bốn vương ra hai mệnh lệnh này có gì không ổn sao?”

Bên trong toàn đế quốc Kỳ Võ, người Áo Nhĩ Ba đại để tín nhiệm nhất không phải vương tử, công chúa thân thích, cũng không phải tộc trưởng tứ đại gia tộc, mà là Pháp Thánh Kiệt Mễ Đạt này, hẳn không có dã tâm với quyền vị, cũng không có chấp niệm về phong đất phong tước, thân tử hoàn mỹ này Áo Nhĩ Ba tuyệt đối tin tưởng, thậm chí còn sâu hơn cả bản thân hắn.

Lắc lắc đầu, Kiệt Mễ Đạt suy tư nói: “Tuy nói đám người Đề Đạt ghi lại chính xác là do thiếu niên kia được trợ giúp mới có thể đánh chết hơn trăm tử sĩ, nhưng ta từng đến hiện trường điều tra, tất cả tử sĩ đều chết cùng một dạng, thương tích đầy mình, da thịt tan nát, giống như bị dụng đại hình (tra tấn nặng) nghiền nát xương cốt.

“Tính cả Đề Đạt cùng sáu gã giáo sư chuyên tu ma pháp, có một danh là Thất tinh Vũ tước, bọn họ nếu muốn đánh bại hơn một trăm tử sĩ đương nhiên không khó nhưng tuyệt đối không thể tạo thành tình cảnh tàn khốc như lò mổ này!”

“Ý của ngươi là...”

“Ta hoài nghi... không, cơ hồ có thể khẳng định, hơn trăm tử sĩ đều không phải do đám người Lai Nhân học viện đánh bại, mà do tự thân thiếu niên kia một người tàn sát!”

Áo Nhĩ Ba nghe vậy đại chấn: “Ngươi rốt cuộc đang nói cái gì? Đây căn bản không có khả năng. Toàn bộ đều là cường giả Lục tinh, cho dù Thất tinh Vũ tước cũng phải chạy trốn chết, hẳn vền vẹn chỉ là Lục tinh cao giai mà thôi, làm sao diệt sát toàn quân đoàn tử sĩ?”

Kiệt Mễ Đạt không phản bác, nhẹ giọng nói: “Phán đoán này cũng hợp lý, cũng do đó mới càng cho thấy hắn đáng sợ, ta cho rằng toàn bộ đều sai lầm rồi, trận chung kết Ma Đấu đại hội, trận chiến với Ma Đa hẳn lật ngược tình thế giành chiến thắng, giống như là kỳ tích, nhưng thật sự vẫn chưa ép được hắn xuất toàn lực ra !”

Kiệt Mễ Đạt thì thào tự nói, giọng nói mơ hồ như gió thoảng, chỉ vì ngay cả hắn cũng không thể khẳng định, âm thanh cực nhỏ Áo Nhĩ Ba cũng không nghe được.

Giữa trưa ngày hôm sau, trung tâm quảng trường Kỳ Võ thành, 150 tử sĩ bị xử quyết công khai, tin tức được truyền bá nhanh chóng, dưới ánh mắt của quần chúng quân đội đế quốc một ngày một đêm đã đem hết hung thủ quy án. Uy tín Kỳ Võ đế quốc không giảm mà tăng, cơ hồ các đại thế gia trọng thần đều đến tham dự, duy chỉ có gia tộc Lam Duy Nhĩ không đến một người, cảnh này ở trong mắt người có tâm cũng không khó nhìn ra manh mối, nhưng dù thế nào, sự kiện kinh động cả nước lần này chính thức kết thúc tốt đẹp.

Bốn ngày sau, ngoại ô Kỳ Võ, một chỗ cực kỳ ẩn mật, trước một vách núi trong thâm rừng, thiếu niên chậm rãi mở mắt, con ngươi lóe sáng tia lửa tím yêu dị lướt qua bóng đêm. Trong chốc lát khí thể mệnh môn như sóng vỗ bờ từng trận lan ra xa, trong vòng trăm mét cuồng phong mãnh liệt, đầu khí điên cuồng thăng cấp.

“Chỉ vèn vèn bốn ngày, tam hệ ma khí toàn bộ tiến vào Lục tinh đỉnh phong, khó tin được, lịch sử vạn năm duy chỉ có mình ngươi mà thôi!” Môn La tán thưởng, từng câu từng chữ đều từ tâm phát ra, tiểu đệ này nhiều lần khiến hắn kinh ngạc, tiến cảnh siêu thoát tầm tay của hắn.

“Bốn ngày sao? Còn quá một ngày so với dự định của ta.” Dịch Vân đứng lên, hồng quang chợt lóe, trong tay hắn nắm một thanh ma binh đỏ rực, tiện tay một phách, hồng quang từ thân kiếm phóng ra, hai phần màu đỏ, tám phần màu tím, uy lực cường đại trảm lên vách đá. Công kích bị ma trận hấp thu thể công chưa mất đánh lên vách núi khiến cả tòa núi rung lên, vô số bụi mù, đá tảng văng tung tóe.

Môn La khó hiểu hành động đột ngột của Dịch Vân, chỉ nghe hắn lầm bầm. Nhìn kiếm trong tay, nói: “Cảnh giới Lục tinh đỉnh phong, uy lực Thất tinh linh vực, tuy còn chưa rõ nhưng giờ phút này ta không cần lo lắng nữa, rốt cuộc cũng có thực lực cơ bản tự bảo vệ mình.”

Lực tự bảo vệ mình?

Nghi thức phong tước tiến hành ở nơi rộng rãi lẫn lộn, ai hiện diện ai núp bóng mơ hồ không rõ, hắn tự cảm giác được thực lực Thất tinh chỉ có thể “tự bảo vệ mình”!

298. Chương 299: Phương Pháp Nghịch Chuyển

“A! Động đất sao?” Trong khu rừng, Anna nhìn vách núi trước mặt đang rung chuyển kịch liệt, kỳ quái hỏi.

“Hắn là không phải. Sao chỉ có mặt ngoài vách lay động rồi ngừng lại. Kỳ quái ah!” Khắc Lý Mạn tiến lên vuốt ve vách đá, xúc cảm băng lãnh thô ráp, không hề có chỗ dị thường.

Giờ phút này, hai người đang ở ngoài trăm dặm trong khu rừng phía đông ngoại ô Kỳ Võ, dưới vách núi thẳng đứng. Trước mặt là một vực sâu không thấy đáy, không còn đường tiến lên. Khắc Lý Mạn nhìn bốn phía xung quanh, rồi nói: “Đây là chỗ tận cùng rồi, hắn cũng không có ở trong này đâu, quay lại thôi.”

“Đã tìm hai ngày rồi! Dịch Vân, hắn thật sự ở trong khu rừng này sao? Ta cũng bắt đầu hoài nghi.” Anna nhin không được oán giận nói.

“Bố Lạp Tác viện trưởng nói đã tận mắt thấy hắn đến chỗ này mà. Hắn không sai đâu. Huống hồ hôm qua, tổ Ước Hàn phát hiện một cái ma trận Lục tinh ở sâu trong khu rừng phía Tây, là một chứng minh. Chỉ là chúng ta không có tìm được hắn thôi.” Khắc Lý Mạn nói.

Dừng một chút, hắn nói tiếp: “Ngọn núi này, rừng rậm tuy lớn, bốn phía liên miên mấy trăm dặm, nhưng ngoại trừ Thiên Phong học viện chúng ta ra còn có cả người của Lai Nhân học viện hỗ trợ tìm. Ngay cả Vương thất cũng đã phái quân đội đến đây. Tìm được hắn chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.”

“Ah! Ta lo lắng cũng không phải điểm này, mà là thương thế của hắn...” Thở dài, Anna lo lắng nói: “Nghe Bố Lạp Tác viện trưởng nói, hắn lúc ấy bị thương cũng không nhẹ, nhưng lại không thành thật trở về chữa thương mà còn trốn đến tận nơi này. Thật sự là kẻ không biết sống chết, thật là làm cho người ta tức giận. Ta thật sự lo lắng hắn sẽ...”

“Sẽ không đâu!” Khoát tay áo, Khắc Lý Mạn khẳng định nói: “Hắn không phải loại người này, tuyệt đối sẽ không đem tính mạng của bản thân mình ra đùa giỡn. Nhất định là hắn có hậu chiêu mà chúng ta hoàn toàn không thể lý giải được. Về điểm này, ta đối với hắn tin tưởng mười thành.”

“Không thể nào! Từ khi nào ngươi lại hiểu biết đối với hắn như vậy?” An Na kinh ngạc nói.

“Xem cách hắn chiến đấu sẽ biết! Khi hắn tiến vào nhóm bách cường, ta luôn nghĩ nếu đánh nhau với hắn thì sẽ có mấy phần thắng. Nhưng khi xem trận chung kết giữa hắn và Ma Đa, ta đã không còn muốn đề cập đến vấn đề này nữa...” Nói đến đây, trên mặt Khắc Lý Mạn hiện lên một chút chua xót, lại nói tiếp:

“Hắn chân chính rất mạnh, cũng không phải là loại song tu ma pháp và đấu khí bình thường có thể đạt được. Hiện giờ hồi tưởng lại, từ lúc trận tái đấu tại Thiên Phong, hắn tựa hồ chưa bao giờ có một quyết định sai lầm. Coi thường mọi người chửi bới khinh thường, chỉ dựa vào chính mình. Đầu tiên là khinh thường giới luật của viện, lấy thực lực bức bách Lễ Nặc viện trưởng cùng chúng giáo sư, để mạnh mẽ đạt được tư cách dự thi Ma Đấu...”

“Tiếp tục lại coi thường chúng cường giả đại hội, đem một đám nổi danh thiên chi kiêu tử dẫm đạp dưới chân. Sau đó là lấy thực lực cùng thủ đoạn quỷ dị hoàn toàn đảo điên thiết tắc ma khí đã tồn tại vạn năm, lại hoàn toàn ở trong khống chế của hắn. Người như vậy, sẽ vì chút thương thế mà chịu cảnh chết ở nơi hoang vắng sao?”

An Na nghe vậy giật mình, lặng yên một lát rồi gật đầu. Trong ấn tượng về hắn, là một gã học đệ nàng từng xem thường, giờ lại làm cho nàng không khỏi run sợ, tuyệt đối không có khả năng sẽ chết tại khu rừng này, khẳng định là vẫn còn sống.

“Đi thôi! Chính ngộ vừa qua rồi, phải nắm chặt thời gian. Hôm nay sẽ tìm không được hắn, trở về sẽ phải đối mặt với cơn nóng giận của Mễ Nặc Viện trưởng đó!”

“Ồ!” An Na bước nhanh đi đến bên cạnh Khắc Lý Mạn, chợt có dự cảm. Quay đầu nhìn về phía mặt vách núi, kỳ quái nhìn.

“Làm sao vậy?”

“Không có gì, chúng ta đi thôi.”

An Na lắc lắc đầu, kéo cánh tay Khắc Lý Mạn lôi đi, hướng một phương hướng khác tìm kiếm.

Giờ phút này, nhìn nam tử ở bên cạnh, trong lòng nàng tràn đầy tình cảm kiêu ngạo.

Lúc đầu, đệ tử đệ nhất cường giả Thiên Phong học viện Khắc Lý Mạn rất kiêu ngạo. Lần này sau Ma Đấu đại hội, tựa hồ đã chuyển biến rõ ràng. Mặc dù rất cường đại nhưng thất bại không thể tiến vào đến bách cường. Đối với An Na mà nói, nàng phát hiện Khắc Lý Mạn không những lòng tin tưởng không giảm mà chiến ý càng tăng.

Thất bại lần này, không những không làm cho thực lực bị tụt lùi mà còn phát triển nhanh chóng. Khí chất càng lãng lẹ, trầm ổn. Nàng càng thích biểu hiện ôn hòa của hắn hiện giờ.

Nam nhân chia làm hai loại. Một loại là đồ sứ tinh mỹ, một là thiết khối thô ráp. Đồ sứ tinh mỹ mới dụng liền vỡ tan, thiết khối thô ráp càng luyện càng thành rắn chắc. Nàng may mắn cho chính mình là tìm được một nam nhân vững như cương thiết này.

“Một kiếm vừa rồi đã gần tiếp cận cảnh giới Thất tinh trung giai. Chính là uy lực một kiếm mà người đã nghịch chuyển đấu khí thì triển ra như vậy.” Trong thạch bích, Môn La hỏi.

—oOo—

“Đúng vậy! Lúc ấy, Tạp Lỗ Tư từng nói qua, thử đem đấu khí vận hành nghịch chuyển xem như thế nào. Ta chỉ là mang theo ý tưởng thử xem. Không nghĩ ra uy lực của đấu khí vận chuyển lại có uy lực như thế, Xem ra là chuyện tốt.” Dịch Vân cười nói.

“Thử khá lắm!” Môn La không cho là đúng, nói: “Tạp Lỗ Tư lúc ấy là nói như thế nào, nghịch chuyển phương pháp phải đạt tới Thất tinh linh vực, lại làm cho cường độ thân thể nâng lên, mới có thể đem đấu khí nghịch chuyển vận hành?”

“Đúng là như vậy. Nhưng ta có thể đi trước làm được không tốt sao?”

Phất phất tay, Môn La trầm giọng nói: “Người phải biết rằng mặc kệ ma lực hay là đấu khí, chỉ cần bài trừ thường quy, một khi nghịch chuyển vận hành, đối với thân thể thương tổn là điều không thể tránh khỏi. Chỉ có chân chính đạt tới Thất Tinh cường giả chi cảnh, làm cho thân thể được cường hóa, mới có thể triệt tiêu loại thương tổn này. Nếu không loại thương tổn này sẽ tích lũy dần dần, đối với kinh mạch ảnh hưởng cơ hồ là không thể khỏi hẳn...”

“Người lần này tấn giai bởi vì khoảng cách lần trước tiến vào Lục Tinh cao giai thăng cấp thời gian, chỉ có ngắn ngủi sáu ngày. Pháp tắc tu luyện căn bản của cả đại lục không có khả năng thành công vì người tấn cấp quá nhanh. Mà người không tiếc nghịch chuyển ma lực cùng với đấu khí để đạt được mục đích. Ta đây có thể hiểu được quyết định này không thể không làm. Nhưng cũng là hành động ngu xuẩn, sẽ hoàn toàn tổn hại đến trụ cột tu luyện trong tương lai của người.”

“Nghịch vận pháp môn, là bí pháp tu luyện cao tầng. Hiện tại còn quá sớm! Nhớ kỹ trừ phi người chính thức đạt tới Thất tinh lĩnh vực nếu không không thể đem đấu khí cùng ma lực vận chuyển bởi vì hành động này thiệt nhiều hơn được!” Môn La rất ngưng trọng dặn dò nói.

Thì ra, từ bốn ngày trước, Dịch Vân khi đấu khí tấn giai phát hiện muốn tấn cấp lên đỉnh phong so với trong tưởng tượng thật lớn. Khó khăn hơn xa mỗi lần tấn giai thăng cấp trước đó.

Cũng khó trách, trước trận trung kết Ma Đấu, hẳn nhờ Thì Nghi chỉ trận giúp thuận lợi tấn giai lên Lục tinh cao giai. Mà nay chỉ mới qua có sáu ngày, dù trong khoảng thời gian này hẳn trải qua quyết chiến sống chết với Ma Đa cùng với A Lý Bố dẫn Âm Ảnh Diệt Sát Quân Đoàn tập sát, tất cả đều dồn hẳn vào chỗ chiến đấu thảm thiết, sinh tử một đường. Tiến cảnh nhanh nhất, cũng không phải hiệu quả bề quan tu luyện có thể sánh bằng.

Tuy rằng như thế, nhưng ma khí tu luyện tấn giai đều có thiết tắc định luật nghiêm khắc. Hẳn có những thứ mà người khác tuyệt không có được: ngũ hệ nguyên tố phách, cường đại ưu thế nhưng có thể bài trừ thiết tắc, liên tục ngăn ngui thời gian thành công tấn giai, cũng tuyệt đối không thể cao hơn năm thành.

Khi hẳn phát giác chính mình lâm vào tình cảnh nguy hiểm. Tỷ lệ thất bại cao tới năm thành mới biết được mình đã đánh giá sai tình thế, cũng đã không kịp dừng lại. Quá trình tấn giai một khi bắt đầu, đấu khí cô đọng, ma lực áp súc thì chính mình chỉ có thể hoàn thành đến giai đoạn cuối cùng. Ngay tại một thời khắc đó, hẳn bỗng nhớ tới Tạp Lỗ Tư, từng nói cho hẳn phương pháp nghịch chuyển vận hành kinh mạch.

Công pháp đấu khí nghịch chuyển, Phần Kiếp Tử Diễm đảo ngược sẽ cô đọng đấu khí gấp mấy lần so với ở trạng thái bình thường, nhanh hơn gấp ba lần có thừa. Như vậy tốc độ vận chuyển sẽ nhân lên, hơn nữa dưới tác dụng của Thì Nghi chỉ trận, chung quy truyền lực chỉ cao hơn tình huống bình thường từ bốn đến năm lần. Nếu nguyên tố năng lượng hấp thu không theo kịp tốc độ cô đọng cao như thế, lần tấn giai này cũng chỉ có thể chấm dứt khi thất bại.

Chỉ là kỳ ngộ khó lường, thiên ý sâu xa, năm hệ nguyên tố phách quặng cùng tinh vực cấp bậc Câu Linh pháp trận tồn tại dung hợp lẫn nhau mà thành năng lượng kỳ dị, cuộn cuộn không dứt cấp cho đấu khí Dịch Vân năng lượng để ngưng luyện. Tại đây đủ loại nhân tố phối hợp, một ngày sau hẳn có thể làm cho tu vi đấu khí thành công tiến vào Lục tinh cảnh giới đỉnh phong.

Kế tiếp lưỡng hệ ma lực cũng đồng dạng tấn giai. Nghịch vận ma lực chính là gia tốc cô đọng quá trình luyện hóa song hệ ma lực, đối với thân thể ảnh hưởng chính là thương tổn đến khí hải, từng chút tích lũy. So với quá trình Phần Kiếp Tử Diễm đấu khí tấn giai, Dịch Vân càng thêm cảm nhận rõ ràng.

Không nói hẳn tu vi đấu khí vốn hơn hẳn với song hệ Thủy Hỏa ma lực. Huyết kế tuyệt học Phần Kiếp Tử Diễm siêu hạng, tuy rằng đều là lấy mục đích tấn giai mạnh mẽ mà nghịch chuyển, nhưng ưu thế huyết kế đối với hẳn mà nói khẳng định để tấn giai Thủy Hỏa song hệ ma pháp là vô cùng khó khăn.

Tuy tình huống bất lợi như thế nhưng trước đó, Dịch Vân thuận lợi làm cho đấu khí tấn giai lên đỉnh phong, tam hệ ma khí đồng tu ảnh hưởng lẫn nhau, cũng là đề cao tỷ lệ ma pháp thuận lợi thăng cấp. Ngoại trừ hẳn ra còn không có người thứ hai có những ưu thế này. Ba ngày sau, Thủy Hỏa song hệ cũng đồng thời thành công tiến vào cảnh giới như đấu khí.

“Tóm lại, chỉ yêu cầu người một ngày không đến lĩnh vực Thất Tinh chỉ cảnh, mạnh mẽ vận chuyển đấu khí và ma lực đều chỉ có thể hiệu nghiệm nhất thời. Đối với thời gian dài mà nói hại hơn so với lợi. Là hành vi phá hỏng cực kỳ xấu. Tuyệt đối không thể thực hiện.” Môn La không nề hà nhắc nhở lại.

“Lão Đại!” Dịch Vân suy nghĩ một chút, hỏi: “Ta đã sớm muốn hỏi, không nói là A Khắc Tây có liên quan, Tạp Lỗ Tư từng nói cho ta biết phương pháp nghịch chuyển đấu khí đều là tinh vực đỉnh phong cường giả, người hẳn là đã sớm biết a?”

299. Chương 300: Tổ Thái Độ

“Vấn đề ngu xuẩn, đó là đương nhiên!” Môn La khẳng định: “Pháp môn nghịch chuyển đấu khí, đã sớm ghi lại trong điển tịch bí pháp tu luyện của Tư Đạt Đặc gia tộc. Không khác gì so với điều Tạp Lỗ Tư nói với người. Chẳng qua, cách hẳn nói quá mức lạc quan!”

“Bởi vì công pháp nghịch chuyển chẳng khác nào đem toàn bộ đầu khí ngưng luyện trong kinh mạch, vận hành qua các huyết khiếu, tạo thành lực đánh vào kinh mạch rất mạnh mẽ, từ từ tích lũy nhiều ngày qua sẽ tạo thành thương tổn đối với thể chất, trực tiếp ảnh hưởng đến tiến cảnh sau này. Đây là phương diện đầu khí, ta nghĩ ma pháp hãn cũng thế.

“Mà muốn cho thân thể hóa giải loại thương thế này, ít nhất phải là Thất tinh sơ giai, còn không để bảo đảm, ta định chờ ngươi đạt tới cao giai mới báo cho ngươi biết pháp môn này!”

Ý tứ Môn La rất đơn giản, nói đến chính đề, đó là cường độ thân thể không đủ để hóa giải lực đánh vào của công pháp nghịch vận dẫn đến thương tổn, một chút vấn đề này, cách nhìn của hãn cùng với Tập Lỗ Tư không giống nhau, cho rằng phải đạt tới trình độ Thất Tinh cao giai, mới là tiêu chuẩn an toàn thỏa đáng.

Hai người bọn họ không biết, cái gọi là phương pháp nghịch vận mặc kệ là đầu khí hay ma pháp tu luyện, đều rất ít người biết, pháp môn này cũng nằm trên Thiên bảng truyền thuyết “ Kỳ Ma tuyệt đầu bảng”.

“Thì ra là thế, ta hiểu được, lần này mạnh mẽ tấn giai chỉ là tạm thích ứng, chỉ cần nghỉ lễ phong tước chấm dứt. Khi ta rời đi Kỳ Võ thành, nhất định không thể thi triển pháp môn nghịch vận, trừ phi đạt đến Thất Tinh cao giai lĩnh vực!” Dịch Vân gật đầu nói.

Đối với Môn La, Dịch Vân tín nhiệm trăm phần trăm, hãn theo như lời đề nghị tu luyện của Môn La, hãn tuyệt không hoài nghi.

“Ồ!” Trầm mặc một hồi, Môn La làm như nhớ tới cái gì, bỗng nhiên nói:“Đúng rồi, mấy ngày trước khi ngươi tiến vào trạng thái tấn giai không lâu, Tập Lỗ Tư từng đến nơi này.”

“Tập Lỗ Tư? Hãn không phải đã ly khai sao?” Dịch Vân kinh ngạc nói.

Sau khi kết thúc Ma Đầu đại hội, Tập Lỗ Tư đến đây, nói chuyện cùng với hãn một phen, rồi không thấy bóng dáng, Dịch Vân mấy lần tìm hãn không gặp, liền cho rằng hãn đã trở về Bàn Thạch công quốc, hãn dự đoán Tập Lỗ Tư có thể biết mình trốn nơi này nên theo tới.

Lắc lắc đầu, Môn La nói:“Trên thực tế, khi ngươi cùng với quân đoàn Âm ảnh tử sĩ chiến đấu, hãn liền đứng trên đỉnh núi ở phương xa quan khán toàn bộ quá trình chiến đấu, không sót một chút nào. Lấy giai vị của hãn, chỉ là tràng chiến đấu tầng thấp. Hãn lại xem không chuyển mắt, xem ra, hứng thú hãn đối với ngươi quá nồng hậu rồi đó!”

“Là do ta thiếu hãn một thanh ma binh hắc ám hệ! Mà hãn tới đây làm gì?” Dịch Vân ngạc nhiên hỏi.

“Cái gì cũng chưa làm” Môn La cười nói:“Chỉ là, khi hãn thấy quay chung quanh ngươi có năm tòa nguyên tố phách quặng thật, bị kinh hách choáng váng, về mặt lúc ấy của hãn thực phần khích, đáng tiếc ngươi xem không được, sau đó hãn cũng xem ngươi tiến hành phương pháp nghịch vận đầu khí, vượt cấp bức bách, lại cấp dọa một lần nữa, ngơ ngác ngồi trước mặt ngươi nửa ngày sau liền tự giác rời đi.

Nói tới đây, ngón tay Môn La chỉ các tòa nguyên tố phách quặng, nói tiếp:“Trước khi rời đi, hãn cũng thuận tay lấy đi khoảng trăm cân ngũ hệ phách quặng mỏ, đó, có nhiều đó thôi !”

Dịch Vân quay đầu nhìn lại, chỉ thấy năm tòa phách quặng thật lớn thiếu mất một góc, rõ ràng dấu vết bị đào đi, phạm vi cũng không lớn, so với năm tảng to như thế coi như chỉ bằng góc ngón tay mà thôi, không đáng kể, cho thấy lượng Tập Lỗ Tư lấy đi cũng không nhiều.

“Hãn phát hiện nhiều dị bảo nguyên tố phách quặng như vậy nhưng lại không tâm động, chỉ lấy đi một ít liền xong việc?” Dịch Vân thật có chút kinh ngạc.

Khoát tay áo, Môn La nói:“Nguyên tố phách quặng giá trị cao nhất là trợ giúp người tu luyện dưới Thất Tinh lĩnh vực, còn có luyện tạo ma binh, đối với tinh vực cường giả có thể nói không chút tác dụng, hãn mang đi mấy trăm cân hãn cũng là cầm đi tặng người, hoặc chính mình cất giữ, không hơn, lấy nhiều hơn nữa cũng vô dụng.

Tập Lỗ Tư cũng không biết, nguyên tố phách quặng chỉ cần phối hợp câu Linh pháp trận, có thể dung hợp sinh ra sinh ra năng lượng mới có công dụng đối với tu luyện rất có ích, giống như lời Môn La, đối với hãn lực hấp dẫn là không lớn, cho nên chỉ lấy đi nhất một bộ phận, nếu hãn hiểu được Dịch Vân bày ra nguyên tố phách quặng đích thực ý nghĩa đích thực. Tình huống có thể sẽ không như thế này.

Dịch Vân nghe nhất thời hiểu được , nguyên tố dung hợp rồi sinh ra năng lượng mới vẫn còn là bí mật, chỉ có thể tự cảm thụ. Dùng mắt thấy nhìn không ra, lúc trước Môn La không lịch sự nhắc nhở Dịch Vân, cũng là do phát giác không ra dị trạng, Tập Lỗ Tư nhìn không ra chính là chuyện thường.

Nói tới đây, Môn La hỏi:“Người đã mất tích suốt bốn ngày, hiện tại thuận lợi hoàn thành tấn giai, kế tiếp hẳn là muốn trở về ? Nghĩ đến Mễ Nặc lão nhân hẳn là đang gấp đi !”

“Ồ, lần này tấn giai thời gian so với ta mong muốn hơi dài chút, lấy cá tính Mễ Nặc lão sư vội vàng buồn bực, có thể lại bắt đầu bắt nhào ra rồi, phải nhanh một chút trở về mới được.” Dịch Vân gật đầu nói:“Nhưng trước đó, ta phải đi một chỗ !”

“Đi nơi nào?” Môn La tò mò hỏi.

“Dịch Vân, người như thế nào tới nơi này, mấy ngày nay lại đi đâu vậy? Người có biết hiện tại có bao nhiêu người đang tìm người sao?” nơi dừng chân Kiệt Nặc Tư gia tộc, tộc trưởng Cát Âu vừa gặp Dịch Vân, kinh ngạc cười toe tóe, há mồm kêu lên.

“Có rất nhiều người đang tìm ta sao?” Dịch Vân kỳ quái hỏi.

Cát Âu nắm cánh tay Dịch Vân, vẫn vẻ mặt ngạc nhiên nhìn hắn, Dịch An Trường Lão một bên lại đáp:“Người mất tích suốt thời gian bốn ngày, ngay từ đầu, Mễ Nặc viện trưởng còn trầm được cơn, có thể đợi hai ngày còn chưa gặp người trở về, hẳn cũng bắt đầu sốt ruột, không chỉ có hộ vệ thành còn có Thiên Phong Học Viện sư sinh đi khắp mọi nơi tìm người, mà ngay cả Lai Nhân Học Viện cùng hơn mười học viện dự thi cũng xuất động tất cả đệ tử toàn lực tìm người, thậm chí, ngay tại hôm nay, Kỳ Vô vương thất cũng phái ra quân đội tiến ra ngoại thành rừng rậm.

“Ai, người có thể không biết, mấy ngày nay, động viên nhân số đã đạt tới hơn vạn người, trước phong thưởng nghi thức, quân quân Ma đầu đại hội lại bị tập sát, tiếp theo còn có chuyện mất tích thái quá, trước nay không có phát sinh qua. Đây là tin tức cuối cùng rồi.

Dịch Vân nghe mà kinh ngạc, chỉ vì muốn tìm địa phương tăng thực lực, lại nháo ra chuyện lớn như vậy, thật sự là không ngờ nha, hắn đành cười khổ lắc đầu.

Ngạc Đa Đồ lúc này cũng nói: “Không chỉ có bọn hắn, sau khi Ny Khả nghe được tin tức người mất tích, gia tộc Kiệt Nặc Tư chúng ta cũng cơ hồ xuất động toàn bộ thành viên đi tìm người, ngoài dự đoán tìm không ra một chút kết quả, người lại tự mình chạy tới đây.

Dừng một chút, Ngạc Đa Đồ còn nói một câu:“Ny Khả rất là lo lắng cho người, đã không ngủ không ăn tìm người hai ngày đêm rồi, người sau khi trở về, phải đi nhìn xem nàng đó nha !”

Dịch Vân nghe vậy chưng hửng, gật gù đầu nói với Cát Âu: “Chỉ còn cách lễ mừng lập quốc có ba ngày, các hiệp nghị ta với người nói khi trước, chuẩn bị tốt chưa?”

“Đương nhiên. Đã sớm viết tốt lắm, Dịch An...!” Cát Âu nghe thấy Dịch Vân bỗng nhiên nhắc tới hiệp nghị liền run run, sắc mặt nhất thời biến đổi nói: “Toàn bộ là quyền trục nam vàng, pháp văn luật kiện cao nhất đế quốc, người xem xem có vấn đề gì hay không?”

Dịch An lấy trong lòng ra một quyển trục, thận trọng đưa tới trước mặt Dịch Vân.

P/s: mọi chi tiết liên quan đến BLH xin pM cho A Tút (cafesonglong@gmail.com hoặc A Sài (sai211dn@yahoo.com), BLH lun hoạt động vì con nghiện, BLCĐ chúng ta mãi là aE.

Phần quyền trục này, chủ yếu ghi liên quan đến chủ quyền đất phong Ái Đạt Trấn 200 dặm, hai người rất làm kỹ lưỡng, không nghĩ tới Dịch Vân cũng không xem mà cười nhạt, hắn nói: “Chỉ cần xác định đất phong đưa tới cho gia tộc Kiệt Nặc Tư các người là tốt rồi, còn lại không cần xem ...”

Dừng một hồi, chỉ nghe Dịch Vân nói thêm:“Phần trục cuốn này trước hết thu lại đi, chờ nghi thức phong đất qua đi. Chính là lúc nó có tác dụng !”

Đại sự liên quan đến lãnh địa hơn 200 dặm, người thiếu niên này lại khinh đạm băng quơ, đơn giản như ăn một bữa cơm. Cát Âu nội tâm kinh ngạc, đồng thời cũng thở dài nhẹ nhõm.

Cái gọi là nhượng độ, cho đến vừa rồi chỉ là trên lời nói, trước khi nghi lễ phong đất có hiệu lực, Dịch Vân tùy thời đều có cơ hội đổi ý, cho miếng bánh ngọt, cuối cùng lại ăn không được, đây là việc mà Cát Âu và đám cao tăng lo sợ bất an.

Mới vừa nghe thiếu niên chủ động nhắc tới việc này. Trái tim Cát Âu đập mạnh, lại nghe hắn nói chuyện, thần thái nhàn nhạt cho thấy hắn xác thực đã định rồi, không chút có thái độ đổi ý, Cát Âu mới thật sự yên lòng.

Đại sảnh trống trải, mười mấy trưởng lão đều đứng ở sau Cát Âu, ánh mắt mỗi người đều đặt trên người thiếu niên tóc đen, thân mặc áo bào, khoe miệng cười nhẹ, không khác gì bộ dáng khi gặp ở Thiên Phong thành.

Bề ngoài giống nhau, bên trong lại thay đổi long trời lở đất, khí thế trên người hắn phát ra khiến cho bọn họ có cảm giác sợ run, đây là uy thế cường giả, khó mà tin được, gần gũi mấy tháng một thiếu niên tuổi chưa đến 20 lại lột xác hoàn toàn như vậy, giờ phút này hắn đã đứng trên cùng độ cao như bọn họ.

Cách biệt ba ngày đã phải dùng ánh mắt khác nhìn nhau, ai nấy vô cùng cảm khái.

“Ta lần này tới là có chuyện muốn nhờ các ngươi !” Dịch Vân nói.

“Chuyện gì? Chỉ cần chúng ta có thể làm, ngươi cứ việc nói !” Cát Âu gật đầu, tò mò hỏi.

Dịch Vân một tay nhẹ hươ, trên bàn trà thoáng chốc xuất hiện hai thanh binh khí một dài một ngắn, trường binh lửa hồng, thấu phát ra hỏa nguyên tố nồng đậm, đoản binh còn lại là chủy thủ, ám màu vàng trạch, lưu chuyển ánh vàng óng ánh.

“Thứ thần khí, hai thanh thế mà đều là tam phẩm giai ?” Cát Âu rú lên.

Các trưởng lão nghe vậy tức thì tụ lại, biểu tình khó tin sưng sốt cả lên.

“Ai!” Môn La nhìn biểu hiện mọi người, thở dài nói: “Chỉ là ma binh tam phẩm sơ giai mà thôi, lại bị gọi là thứ tự thần khí, còn một đám bám theo, tuy biết thời đại này luyện khí sớm hoàn toàn lưu lạc. Nhưng loại biểu hiện không biết nên gọi là gì này, dù thấy qua vài lần, vẫn còn cảm thấy bất khả tư nghị !”

Lấy quan điểm của Môn La chỉ có ma binh trên ngũ phẩm mới xứng danh ma binh, trên lục phẩm mới là dị bảo, có một không hai, mà thần binh, căn bản nhân lực khó luyện, hoàn toàn hiếm thấy.

Mà thời đại này, không chỉ thần binh, lại còn thứ thần binh, ma binh tam phẩm là thứ thần khí? hắn nghe mà chướng tai gai mắt.

“Dịch Vân, ngươi làm sao có hai thanh thứ thần khí này? Còn nữa, ngươi muốn chúng ta làm chuyện gì, không phải lại đem đầu giá chứ?” Cát Âu áp chế cơn sóng trong lòng, lập tức hỏi.

“Đương nhiên không phải bán, hai thanh binh khí này ta đoạt từ gia tộc Lam Duy Nhĩ !” Dịch Vân cười nói.

“Cái gì?” Tất cả mọi người ngây ngẩn cả ra.

Cát Âu hoảng sợ cầm trên tay, hắn yêu thích không nổi, vốn định bất luận thế nào cũng muốn thuyết phục Dịch Vân nhượng lại Lôi chúc chủy thủ này, mặt trên thần kiếm quả nhiên khắc một đồ đằng hổ vồ, là gia huy độc nhất vô nhị thuộc Lam Duy Nhĩ thế gia, có đồ đằng ẩn ký rõ ràng như thế, khẳng định chính là vật Lam Duy Nhĩ, để quốc đệ nhất thế gia uy danh, ai giữ lấy chắc chắn là mang vận xấu rồi, hiện tại cho dù là tặng cho, hắn cũng không dám nhận.

“Trường kiếm, là Bá Nạp Đồn tùy thân phối kiếm, đoản chủy, nghe nói là tổ truyền thánh vật gia tộc Lam Duy Nhĩ, bọn họ lấy này hai binh khí này để đối phó ta, giết không được, lại bị ta đoạt được !” Dịch Vân giải thích đơn giản, ngữ khí lạnh nhạt thoải mái, từng câu từng chữ lại làm cho mọi người kinh tâm động phách.

Cát Âu cùng Dịch An nhìn nhau. Đều thấy trong mắt đối phương có tia kinh hãi. Mấy ngày trước phát sinh sự kiện tử sĩ tập sát, tuy rằng không có chứng cứ gì, để quốc vương thất cũng làm đại sự hóa nhỏ, vội vàng xử quyết một đám tử sĩ áp chế chuyện cực đoan này, nhưng gia tộc Kiệt Nặc Tư và các gia tộc thế lực lớn khác, cũng đã đoán được chính là Lam Duy Nhĩ gia tộc gây nên.

Đoán dù sao cũng là không xác định, chỉ là vấn đề lớn nhỏ, cho tới bây giờ tận mắt thấy hai thành thứ thần khí, cùng bản thân đương sự nói ra, tất cả phỏng đoán lúc trước toàn bộ thành sự thật.

Đúng lúc này, lại nghe thiếu niên nói: “Ta cùng với Bá Nạp Đốn từng có hiệp nghị, để cho bọn họ trả đủ giá thì đổi hai thanh tam phẩm giai ma binh này lại, ta nghĩ ủy thác Kiệt Nặc Tư gia tộc các người qua làm chuyện này, mà điều kiện của ta chính là...”

“Chơi cái đùa giỡn gì chứ !?” Sau một lát, nghe xong Dịch Vân nói ra điều kiện, lấy Cát Âu cầm đầu, tất cả cao tăng Kiệt Nặc Tư liền ngậy đại, một gã trưởng lão bí mật giận dữ hét: “Người để cho gia tộc Kiệt Nặc Tư chúng ta đảm đương giúp người đi đàm phán. Lại ra điều kiện thái quá như vậy, đây không phải là muốn đem chúng ta đưa lên trước mặt Lam Duy Nhĩ gia tộc sao?”

Khoát tay áo, Dịch Vân dựa vào lưng ghế dựa, lãnh đạm nói: “Ta đã nói rồi, không nói ma binh tam phẩm giai hỏa hệ kia, cái chuỗi lõi hệ chủ thủ này, là thánh vật gia tộc Lam Duy Nhĩ, đối với gia tộc bọn họ ý nghĩa phi phạm, ta đưa ra điều kiện đó không tính là gì cả, bọn họ nhất định sẽ tiếp thụ, không cần cò kè mặc cả, đối với các người mà nói, là một hồi không có khó khăn đàm phán

“Ngoài ra, chỉ cần gia tộc Kiệt Nặc Tư giúp ta làm thỏa đáng, ngoại trừ lãnh địa giao ước lúc trước, ta còn thêm vào một thanh ma binh tam phẩm lõi hệ làm quà, đàm phán đơn giản thôi, thù lao cao, các người mới là một phương được lợi nhất !”

Lời này vừa ra, làm tất cả trưởng lão ngây người, Cát Âu và Dịch An cúi đầu suy nghĩ.

.....

”Chuyện này rõ ràng tự hấn làm cũng được, vì sao nhất định để chúng ta làm, dụng ý của hấn ở đâu?” Đợi Dịch Vân rời đi, Cát Âu trầm giọng nói.

“Mục đích của hấn rất đơn giản. Trầm ngâm thật lâu sau, Dịch An ngẩng đầu, cười khổ nói: “Chính là muốn gia tộc bọn ta tỏ thái độ mà thôi!”

300. Chương 301: Đặt Cước

“Lam Duy Nhĩ gia tộc.

“Xem hai người bọn họ chưa?” Mặc Tây nằm trên ghế, vô lực hỏi.

“Đã gặp Ma Đa, nhưng A Lý Bố bị giam trong địa lao, ta không gặp được, bị thủ vệ chặn ngoài cửa, ta muốn vào tìm hiểu nhưng khi xông vào họ lại dám rút kiếm với ta, thật sự chúng là thành viên Lôi Hồ cấm vệ của ông nội hả?”

Mặc Tây xanh mặt, gật gật đầu.

Nói chuyện là một gã nam tử bưu hãn, mặt chữ quốc (mặt vuông vức), cơ thể cơ nhục nở nang, ẩn chứa một cỗ lực bạo phát mạnh mẽ. Hấn chỉ đứng tùy ý nhưng uy thế to lớn, tựa như sư tử sẵn mồi, đó là con thứ hai của Mặc Tây, thiếu tướng trấn thủ bắc phương, An Tắc Tập.

“Hừ! Không chỉ nói là người, mà ngay cả ta đây tộc trưởng đương nhiệm cũng vô pháp bước vào địa lao một bước, nhà cửa của mình, ta đây cũng bị rút kiếm đuổi ra, dám đối đãi đứng đầu gia tộc như vậy, người nói đây còn có đạo lý sao ?” Mặc Tây cả giận nói.

Mặc Tây tức giận rất đúng, tự nhiên là do Bá Nạp Đốn, lão hạ tử lệnh, ngay cả hấn cũng không có được miễn, chỉ cảm thấy thật sự mất mặt mũi gia chủ.

Thở dài, An Tắc Tập nói: “Để cho Lôi Hồ cấm vệ trông cửa địa lao, đây là nhằm vào phụ thân ngài, hấn là sợ người phá vụ xử quyết Tứ đệ a! Xem ra ông nội lần này giận thật rồi, quyết tâm giết A Lý Bố mới xong !”

“Chết tiệt, ông nội của người cũng không biết thức thời !” Mặc Tây rống to: “A Lý Bố đúng là làm chuyện sai lầm, nhưng hấn dù sao cũng là trực hệ gia tộc, lại là con của ta, làm sao nói giết là giết? Cùng lắm thì trực xuất ra khỏi gia tộc, thậm chí đuổi ra Kỳ Vô đế quốc, làm sao tự tay trừng trị như vậy được chứ ?”

“!”

“An Tắc Táp, ta vội kêu người trở về, là do người hàng năm ở trong quân lữ, trừ người và đại ca ra ông nội không hề coi trọng ai cả, người nghĩ biện pháp thuyết phục ông nội đi, bất luận thế nào cũng phải lưu lại A Lý Bố một mạng !”

Lắc lắc đầu, An Tắc Táp bắt đầu nói: “Phụ thân, ông nội bình thường nói đâu chắc đó, đã phát hạ quân lệnh là không thể thay đổi mây may, hiện tại ngay cả Lôi Hổ cấm vệ quân cũng đã phái tới trông coi địa lao, quân lệnh đã xuất, ý tứ ông nội thực rõ ràng. Chính là nhất định phải giết A Lý Bố, giờ phút này trên người của ta quân hàm quan thiếu tướng, sĩ quan phụ tá lệ thuộc ông nội thượng tướng quân, pháp quy gia tộc, quân hàm tối thượng, nếu ta dám dãi dòng, chỉ sợ cũng ngay cả ta cũng sẽ bị ông nội quân pháp luận xử.

Mặc Tây nghe vậy giật mình, nhớ tới dĩ vãng Bá Nạp Đồn lệ thường làm việc, chợt vô lực tựa lưng vào ghế ngồi, thật lâu không nói nên lời.

An Tắc Táp nhìn thần thái Mặc Tây , suy tư một hồi rồi nói: “Ta lần này trở về, Ma Đa đột nhiên thành phế nhân, A Lý Bố phạm tử tội, tam đệ cùng tứ đệ đều là vạn kiếp bất phục, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chuyện Ma Đa ta lực bất tòng tâm, A Lý Bố cũng thôi, muốn thuyết phục ông nội là vô phương, nhưng có lẽ chúng ta có thể tìm phương pháp cứu trợ, để ông nội thu hồi quyết định .”

“Bổ cứu? Còn có thể có cái gì bổ cứu? A Lý Bố lần này luân phiên sai lầm, ngay cả thánh vật tổ truyền cũng...” Mặc Tây nói mới đến một nửa, bên ngoài chợt có một gã mật thám xông vào, cúi đầu nói mấy câu bên tai Mặc Tây.

Mặc Tây nghe vậy sững sốt, lập tức đứng lên: “Tìm được tên thiếu niên kia?”

Mật thám gật đầu đáp: “Đúng vậy, hắn vừa đi ra khỏi nơi dừng chân gia tộc Kiệt Nặc Tư, đang đi về Kỳ Võ thành!”

“Cha ta? Hắn biết chưa?” Mặc Tây hỏi gấp.

“Lão gia và trưởng lão Bối Cách đang ở quân doanh, tiến hành kiểm tra quân lính, tộc trưởng ngài trước có phân phó, nên ta chưa báo với bọn họ tin này!”

“Tốt lắm, tiếp tục phong tỏa tin tức!” Mặc Tây nói xong, lập tức quay đầu hỏi An Tắc Táp: “Người lần này dẫn theo bao nhiêu người trở về?”

“Tổng cộng hơn trăm người, là cấm vệ tư binh của ta. Tất cả đều là tinh nhuệ, phụ thân, ngài đây là muốn...” An Tắc Táp khó hiểu hỏi.

“Đừng hỏi nhiều như vậy, binh quyền trên tay của ta bị hạn chế , cần phải mượn người của người, ta nghĩ đến một việc có thể làm cho ông nội người nguôi giận. Lập tức mang theo tư binh của người, đi theo ta!” theo sau mật thám, đám người Mặc Tây hỏa tốc ra khỏi thành, hướng ngoại ô lao đi.

“Gia tộc Kiệt Nặc Tư phải tổ thái độ ? Có ý tứ gì ?” Môn La khó hiểu hỏi.

“Từng nghe Ngạc Đa Đồ nói qua, gia tộc Kiệt Nặc Tư quyết định đình chỉ tất cả sinh ý với Lam Duy Nhĩ, đây là thái độ của bọn họ với ta, nhưng chưa đủ !” Dịch Vân nói: “Các đại thế gia, đình chỉ sinh ý với nhau trong lúc quan hệ là chuyện bình thường, chỉ cần lợi ích đủ, tùy thời liền tiếp tục hợp tác lại, cho nên trước khi đưa lãnh địa Tư Đạt Đặc cho bọn họ quản lý, bọn họ phải đưa ra thái độ rõ ràng, phải đứng ở chính diện gia tộc Lam Duy Nhĩ mới được !”

Mọi chi tiết liên quan đến BLH xin pM cho A Tút (cafesonglong@gmail.com hoặc A Sãi (sai211dn@yahoo.com), BLH lun hoạt động vì con nghiện, BLCĐ chúng ta mãi là aE.

“Nói đơn giản, chính là bức bách bọn họ hạ quyết định đối lập với đám kia sao ?”

“Đúng vậy! Điều kiện của ta, phải khiến Bá Nạp Đồn đổi ba khu đất ngoài Ái Đạt Trấn đổi lấy hai thanh ma binh kia, đối với Lam Duy Nhĩ gia tộc mà nói, đó chỉ là ba mảnh đất hoang, tổng diện tích bất quá hơn ba mươi dặm, không cụ bị giá trị khai thác gì, nhưng đối với Ái Đạt Trấn mà nói lại là đông bắc tây ba mặt thông hành xung yếu!”

“Trước kia, Ái Đạt Trấn chỉ là trấn nhỏ, trong ngoài không đến trăm người, nhưng nếu tương lai kiến thiết thành lớn, ba mảnh đất hoang đó chính là yếu hại của nó, tuyệt không thể để gia tộc Lam Duy Nhĩ giữ trong tay !”

Nói tới đây, Môn La liền hiểu, vì sao gia tộc Lam Duy Nhĩ coi trọng ba trăm dặm đất phong Ái Đạt Trấn như thế, bởi vì chính là lãnh địa bên trong yếu điểm, gia tộc bọn họ còn có gần mười tòa khoáng sản đất phong đều ở bốn phía của nó. Chỉ cần lấy được vị trí trung ương, là có thể phát huy giá trị cao nhất của mảnh đất hoang này.

Mà nay Dịch Vân lại đi trước một bước, giành lấy từ trong tay bọn họ mảnh đất phong, vốn đây là chuyện muôn vàn khó khăn cần bản không có khả năng thành công, lại nhân A Lý Bố chuyên quyền độc đoán, kỳ ngộ mà hần cầu cũng cầu không được không được, ý tốt A Lý Bố mang đến, hần đương nhiên không khách khí.

“Ý của ngươi, Bá Nạp Đồn nhất định nhìn thấu, hần sẽ làm như ý ngươi, lấy điều kiện như vậy tiến hành trao đổi sao?” Suy nghĩ kỹ một hồi, Môn La hỏi.

“Khẳng định !” Dịch Vân tà tà cười: “Hắc hắc, nếu hần thật không tiếp thụ điều kiện này, ta coi như mời toàn bộ người trong đế quốc, cho bọn họ xem cảnh ta phá nát cái gọi là tổ thánh khí truyền kia, cổ truyền ngàn năm lại đời sau nha, uy danh đế quốc đệ nhất gia tộc, xem bọn hần chịu đựng nổi cái mặt mũi cỡ đó không !”

“Đủ tuyệt, hảo thủ đoạn! Không hổ là tiểu đệ Môn La ta tự tay dạy dỗ ra, làm chuyện đó đủ thống khoái a, ha ha ha!” Môn La xúc động cười khoái trá.

“Ngoài ra, ta còn cho Cát Âu đại biểu ta đi đàm phán, bị người lấy loại thủ pháp này bắt buộc chúng, dù thái độ người Kiệt Nặc Tư gia tộc có hữu hảo tới đâu, ngươi nói, Bá Nạp Đồn cùng với Mặc Tây sẽ nghĩ như thế nào?”

“Đương nhiên là coi bọn họ là địch! Chỉ là, ngươi làm như vậy không sợ gia tộc Lam Duy Nhĩ xấu hổ thành giận, ngày sau sẽ hạ độc thủ với bọn họ sao? Cũng đừng quên, A Lôi Lạp lại là nghĩa nữ Cát Âu, hiện giờ đã là một phần tử gia tộc bọn họ !” Môn La nhắc nhở.

Lắc lắc đầu, Dịch Vân khẳng định: “Gia tộc không thể so sánh với nhau, các thế gia đấu tranh từ xưa tới nay chưa từng dừng lại. Có minh tranh có ám đấu, nhưng lại ít khi dùng tư binh hạ độc thủ, trừ phi có biện pháp làm được hoàn hảo. Nếu không chắc chắn sẽ thu hút tất cả gia tộc cùng cừu địch khác, Mặc Tây tuy là tộc trưởng, nhưng chân chính cầm quyền Bá Nạp Đồn không phải gốc tử, tự nhiên sẽ không hạ người đi làm chuyện gốc như thế !”

Nói tới đây, Dịch Vân ngẩng đầu nhìn trời, sắp tới chính Ngọ không gợn chút mây, hần lãnh đạm nói: “Tuy là như thế, nhưng uy danh đế quốc đệ nhất thế gia, mặc kệ là quân sự hay là đang chính trị, kinh doanh thực lực rất rõ ràng, tương lai gia tộc Kiệt Nặc Tư nhất định không dễ sống, đó cũng là khảo nghiệm ta cấp cho tộc trưởng Cát Âu.

“Ở trong môi trường bị gia tộc Lam Duy Nhĩ mạnh mẽ chèn ép các phương diện, gia tộc Kiệt Nặc Tư như thế nào bằng vào lãnh địa Ái Đạt Trấn, cùng với tài lực Tập Lỗ Tư đưa cho làm gốc, làm lớn mạnh thế lực gia tộc bọn họ, đồng thời cũng đem Ái Đạt Trấn kiến thiết đi lên, muốn lên ngang bằng gia tộc Lam Duy Nhĩ truyền thừa ngàn năm, bằng lực một mình ta là làm không nổi, hướng hồ việc kinh doanh muốn phát triển ta là loại dốt đặc cán mai, cũng không có thời gian rảnh, bởi vậy ta cần minh hữu !”

“Một minh hữu có năng lực, một người bạn tuyệt không bán đứng mình, ta cho Cát Âu một cơ hội tốt, hiển nhiên nguy cơ cùng tồn tại, đối với gia tộc Kiệt Nặc Tư mà nói, đây là một cơ hội để làm lớn mạnh gia tộc. Nếu bọn họ không dám nắm lấy, thì cứ để bọn họ lưu lạc đi !”

“Chúng ta có được cơ hội như vậy, là vì gia tộc Lam Duy Nhĩ không thể không thu hồi hai thanh ma binh kia, mà lãnh địa không phải của Dịch Vân, hần đem giao cho gia tộc ta, đương nhiên tộc ta sẽ trở thành địch nhân bọn chúng. Hơn nữa, loại quan hệ đối địch này cơ hồ không có đường sống đi ra. Mục đích của hần chính là bức gia tộc bọn ta đi đến tình cảnh đó !”

Địch An trầm giọng nói.

Các vị trưởng lão nghe mà mặt mày xanh mét, Cát Âu lại ngồi bên trên, không nói một lời.

“Quả thực là điên rồi!” Ngạc Đa Đồ hét lớn: “Gia tộc bọn ta như thế nào có thể đối kháng Lam Duy Nhĩ đệ nhất thế gia, đây không phải là đem chúng ta bức đến tuyệt cảnh sao?”

“Không!” Ngoài ý liệu, Dịch An lại lắc đầu nói: “Gia tộc bọn ta sắp sửa thu vào lãnh địa Ái Đạt Trấn, điều kiện đầu tiên này đã đủ cho chúng ta vài chỗ tốt!”

“Lời này có ý gì?” Cát Âu khó hiểu hỏi.

“Bởi vì gia tộc chúng ta tỏ thái độ hoàn toàn ra, Dịch Vân cấp trăm dặm đất phong qua, hẳn có được là do đánh bại Ma Đa trong trận chung kết, Ma Đa vì đó bị thương nặng, cả đời tu vi không tiến triển. Thử nghĩ, lấy tâm tính Bá Nạp Đốn, hẳn sẽ làm cái gì sau đợt phong thưởng?”

“Bọn họ dốc toàn lực tài bồi đệ nhất thiên tài cho gia tộc, lại bị hạ lạc đau đớn. Mà gia tộc chúng ta lại vì tỏ thái độ, dễ dàng đoạt đi cái bọn họ cần, bọn họ sẽ cam tâm sao? Không, thù hận, ngày sau sẽ là một tương lai rất khó khăn...”

“Tại tình cảnh này, chúng ta rõ ràng đứng ở chính diện, đối lập với bọn chúng, có ví dụ Dịch Vân bị tập kích, Bá Nạp Đốn ngược lại không dám hạ sát thủ với gia tộc ta, sẽ dùng các thủ đoạn khác đối phó. Chắc chắn chúng sẽ dựa vào ưu thế quân sự, chính trị chèn ép, chúng ta lại là vô cùng an toàn!”

“Nói cách khác, trên thực tế hẳn không tin được chúng ta, thế nào cũng phải trước bức bách tộc của ta tỏ thái độ, mới có thể yên tâm giao lãnh địa qua?” Một gã trưởng lão ngưng trọng nói.

“Dù là chính trị hay thương trường, các thế gia vốn không có địch nhân vĩnh viễn, chỉ cần đủ lợi ích, kẻ địch liền trở thành bằng hữu!” Dịch An lắc đầu nói: “Hắn làm, chỉ là đoạn tuyệt cơ hội đó, mặc dù thực hiện bất cận nhân tình, bức bách tộc ta, nhưng ta không thể không bội phục hắn, thủ đoạn rất cao minh!”

Trầm ngâm thật lâu, Cát Âu đột nhiên nở nụ cười: “Vốn ta đang nghĩ lãnh địa to lớn như thế làm dễ dàng đoạt lấy, quả nhiên đây đều là hắn bày ra. Chờ chúng ta tự cắn câu, còn trẻ như thế, tâm kế lại sâu xa, ta chưa bao giờ xem nhẹ hắn, hẳn lại nhiều lần làm ta ngạc nhiên, nắm mũi cả đám chúng ta dắt đi vòng vòng mà!”

“Hiện tại nhớ lại, có lẽ ngay từ khi tiếp xúc với gia tộc Kiệt Nặc Tư ta, trong lòng hắn đã tính đến kế hoạch này rồi, còn liệu định chúng ta khó thể cự tuyệt. Đáng sợ, cuối cùng ta cũng hiểu, gia tộc Lam Duy Nhĩ đang đối mặt với cái gì, khó trách Bá Nạp Đốn quyết tâm đối phó hắn!”

“Tộc trưởng ý của ngươi là...”

Day day thái dương, mỗi lần đối mặt thiếu niên kia, hẳn đều đau đầu, bởi vì hắn không thể nắm bắt tâm ý của gã thiếu niên này. Cát Âu định tâm nói: “Còn nói cái gì? Nguy cơ và sinh cơ, ngon ngọt và cay đắng đều là khảo nghiệm, hẳn cho chúng ta lựa chọn, cho ta một cơ hội làm lớn mạnh gia tộc, cho dù đối thủ có là đệ nhất thế gia, bản tộc trưởng quyết định đánh cược!”

“Từ khi cùng hắn giao dịch ma binh, gia tộc bọn ta đã bị hắn dắt đi, vốn còn tưởng rằng là một phá gia chi tử. Chiếm gọn tiện nghi của hắn, không ngờ sức một người lại ngoạn một chuyến, đem gia tộc Kiệt Nặc Tư ta lôi lên thuyền, tức chết người mà, theo lời hắn mà làm đi!”

Cát Âu rút cuộc quyết định một vụ lớn nhất đời hắn, hắn đánh cược một chuyến vào người tên Dịch Vân. Con thuyền này sẽ an ổn chở gia tộc Kiệt Nặc Tư đi đến bờ vinh quang hay là...

Hắn rất rõ ràng, cược, không phải ích lợi từ ma binh, cũng không phải trăm dặm đất phong, mà vật cược là người, một thiếu niên vô cùng tiềm lực.

Quyết định trọng đại. Tiền đặt cược đã quảng lên, mục đích cuối cùng hy vọng đổ ra một tên cường giả Tinh Vực ...

301. Chương 302: Thánh Ca Chuộc Tội (thượng)

“Đoàn xe Cát Âu được bảo hộ tốt, trên đường trong Kỳ Vô thành...bỗng nhiên hấn hỏi: “Người tính cũng không sai, nhưng đã tỏ thái độ với gia tộc Lam Duy Nhĩ thế nào cũng có chuyện, đây là đệ nhất thế gia đỉnh cấp đó, người có tin tưởng Cát Âu tiếp thu đề nghị này sao?”

“Phải thế! Bởi vì Cát Âu có dã tâm !” Dịch Vân lãnh đạm nói.

“Dã tâm?”

“Ồ, dã tâm muốn gia tộc Kiệt Nặc Tư lớn mạnh !” Dịch Vân gật đầu nói:“Gia tộc bọn họ chính ở tại đế quốc trung bộ. Thành Thiên Phong ngoại ô vọng tộc, nhờ lực kinh doanh ảnh hưởng cơ hồ mới có thể đạt tới địa vị như hiện giờ . Nhưng lấy toàn bộ đế quốc vận mệnh mà xem, Kiệt Nặc Tư gia tộc này ngay cả tiền mười cũng tiến không vào, không đất phong, không chính trị thực lực quân sự, chỉ là vận mệnh nhỏ nhoi mà thôi. Tạm coi là thế gia nhị lưu.

...

“Nguyên nhân chính là như thế. Cát Âu tuyệt không bỏ qua cơ hội ngàn năm một thuở này. Có trăm dặm đất phong ta để cho hấn có thể phát triển thế lực. Chính trị thực lực quân sự hấn không có, nhưng ta cho hấn lượng ma binh ổn định để phát ra, trừ Lam Duy Nhĩ thế gia ra, các gia tộc có thực lực quân sự đều mua được, hơn nữa có tài lực triệu kim tệ trợ giúp, nếu Cát Âu nắm thật chắc cơ hội này, trong vòng mấy chục năm, Kiệt Nặc Tư gia tộc rất có cơ hội vượt qua đế quốc tứ đại thế gia hiện nay, người nói, hấn bỏ được cơ hội này sao?

“Ta khẳng định, cho dù là núi đao biển lửa, Cát Âu cũng sẽ nhảy vào , không có khả năng khác, hoặc là nói, hấn không có dũng khí cự tuyệt.” Dịch Vân cười nói.

“Đưa Kiệt Nặc Tư gia tộc xuống biển lửa, người không phải đã bày tốt ngay từ đầu đó chứ ?”

“Gớm, lão Đại người nói gì vậy, giống như ta không nửa điểm lương tâm đi, đây chỉ trong nguy cơ chuyển cơ nửa này nửa nọ. Người tình ta nguyện giao dịch thôi.” Dịch Vân phất tay nói:“Đương nhiên không có khả năng là kế hoạch tốt, lúc trước ta chỉ muốn mượn sức Kiệt Nặc Tư gia tộc, về phần làm như thế nào. Ta cũng vậy không để ý, thế cục hiện nay chỉ là tự nhiên phát sinh , Nếu không mà nói, ta tuyệt không đem A Lôi Lạp giao cho Cát Âu, dù sao kế hoạch này tồn tại nhất định có tính phiêu lưu.”

Môn La nhìn Dịch Vân hồi lâu, giận dữ nói: “Bất luận thế nào sự tình đều theo phương hướng người dự đoán đi. Tâm tư kín đáo, trong các người ta biết chỉ có nữ nhân điên năm đó so được với người, khó tưởng tượng người thô lỗ như ta, lại dạy ra loại tiểu đệ như người !”

Dịch Vân biết nữ nhân điên theo lời Môn La là ai, cười nói:“Lão Đại, sự tình sớm trôi qua hơn bảy ngàn năm, nữ nhân điên muốn cưỡng hôn người sớm đã qua đời, người như thế nào còn thường nhắc tới nàng đây? Không phải ở trong lòng người nhớ mãi không quên hồng nhan này đó chứ ?”

“Nói cái gì?” Môn La giống như bị đâm phải đuôi, nhảy lên quát: “Từ khi ta tỉnh lại, chuyện cao hứng nhất chính là không thấy nữ điên chết tiết kia, mà người rất giống nàng, cá tính có lẽ không giống nhưng thủ pháp làm việc rất gần, mọi sự tựa như theo phương hướng định sẵn mà đi, hơn nữa cái số tốt kỳ lạ, cho nên ta mới không ngừng nhớ tới nàng !”

Nói tới đây, Môn La toàn thân lạnh run, ký ức bị thương tràn về trong đầu, nhìn Dịch Vân rống to:“Nói đến thì tất cả đều là người sai! Làm cho ta hồi tưởng lại đoạn ký ức không chịu nổi kia, vì sao người ai không học, càng muốn học tác phong tên điên nữ nhân kia, chết tiết!”

Dịch Vân thấy thế liền ngậm miệng, biết nói thêm gì đi nữa, Môn La nhất định phải phát cuồng, chỉ không biết, đến tột cùng là cái dạng nữ nhân gì lại làm Môn La e ngại đến tận đây, chỉ riêng việc bắt buộc Môn La cưới nàng sao? Hấn là không đến mức đó, chỉ là hấn cũng biết không thể hỏi tiếp.

Dịch Vân nhìn trái phải. Chung quanh không có một bóng người, vừa rồi khi rời đi nơi dừng chân Kiệt Nặc Tư gia tộc, còn từng gặp qua đoàn xe, người đi đường nối liền không dứt, hiện tại cách ly Kỳ Vô thành không đến hai mươi dặm, hiện giờ lại là đêm trước lễ mừng Kỳ Vô đế quốc, theo lý mà nói, dân cư hấn là càng dày đặc mới là, thế nhưng trên đường ngoài hấn ra thì không có bóng thứ hai nào, thật sự dị thường.

Đang lúc kỳ quái. Đường chân trời bụi mù bốc lên cuồn cuộn, một chiếc xe ngựa quân dụng chạy vội đến, một lát đã đến cạnh hắn dừng lại, cửa xe vừa mở ra, hé ra khuôn mặt quen thuộc trước mắt.

“Ta tìm người đã vài ngày, lên xe nói đi !” ngoài ý liệu, Mặc Tây mở miệng bảo.

Dịch Vân chấn động, hơi chần chờ, rồi bước lên xe.

Tiến vào trong xe ngựa, hai bên không nói gì, Mặc Tây là lần đầu tiên gần gũi nhìn thiếu niên này, hai má gầy, lông mi tinh tế, một đầu tóc dài đen thui buộc ở sau ót, con ngươi đen sáng quắc, phẳng phất như sao mai, cảm giác quen thuộc khó nói nên lời, hắn thấy như đã gặp ở đâu đó...

Hít sâu một hơi lương khí, cảm giác này hắn rất không thích...

Lắc đầu, Mặc Tây không muốn dao động lúc này, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Bảo kiếm của thượng tướng quân, Lôi Hồ thánh vật người mang trên người chứ?”

Dịch Vân nghe vậy cũng ngẩn ra, liếc mắt Mặc Tây một cái, lạnh lùng đáp lại: “Ta hẳn không có nghĩa vụ trả lời Mặc Tây tộc trưởng người vấn đề này nhỉ? Nếu người muốn nói việc này. Như vậy không cần tiến hành tiếp...”

Đổi mặt nhất đẳng bá tước đế quốc, hắn không hề do dự, không cần khách khí.

Kèm chế tức giận, Mặc Tây trầm giọng nói: “Chúng ta với nhau, cái gì khách sáo đều là dư thừa, trực tiếp nói đi, bản tộc trưởng muốn cùng người bàn một cuộc giao dịch.”

Dịch Vân có chút ngoài ý muốn, không mặn không nhạt nói: “Ta cùng với gia tộc Lam Duy Nhĩ còn có cái giao dịch gì có thể nói chuyện? Nói xem đi.”

Mặc Tây lấy ra một quyển trục trầm trầm nói: “Đây là đất phong bên ngoài lãnh địa Ái Đạt Trấn, ta lấy nó đổi hai thanh ma binh người đoạt đi, bản tộc trưởng hạ mình đích thân tới đây, đã biểu đạt thành ý, hy vọng có thể hoàn thành giao dịch.”

Trong tay Mặc Tây là quyển trục nam vàng, hắn nhận lấy mở ra, chỉ nhìn một cái nhướng mày khẽ cười nói: “Tộc trưởng à, có vẻ mấy ngày trước ta nói với thượng tướng quân điều kiện, là muốn ba mảnh đất phong đông bắc tây, không phải phần ghi như trong đây, ngại nhiều việc hay quên, hay là muốn cùng ta so đo hả?”

Mặc Tây lấy quyển trục trở về, nghiêm mặt nói: “Người cho đệ nhất thế gia là thứ gì, muốn lấy là lấy sao? Lần giao dịch trước đã lấy đi chín mỏ khoáng sản đất phong, nay lại chỉ có thể giao ra một mảnh, đương nhiên bản tộc trưởng có thể thêm vào 300 vạn kim tệ, đối với người mà nói đã là giao dịch không thể có rồi!”

Mọi chi tiết liên quan đến BLH xin pM cho A Tút (cafesonglong@gmail.com hoặc A Sãi (sai211dn@yahoo.com), BLH lun hoạt động vì con nghiện, BLCĐ chúng ta mãi là aE.

“Nhớ kỹ, đây là lớn nhất nhượng bộ của bản tộc trưởng, cũng là giới hạn gia tộc Lam Duy Nhĩ ta!”

Dịch Vân không biết, Mặc Tây sở dĩ gặp riêng hắn, khai ra điều kiện như vậy, chính là vì muốn Bá Nạp Đồn có thể hủy bỏ quyết định xử tử A Lý Bố .

A Lý Bố phạm ba chuyện sai lầm lớn, một là khiến Âm Ảnh quân đoàn lộ diện, bị vương thất lấy cớ xử quyết, lực lượng bí mật gia tộc bồi dưỡng mấy chục năm cứ thế tiêu tan. Đối với gia tộc Lam Duy Nhĩ chính là đả kích trầm trọng.

Mặc khác, cũng do hắn gia tộc liên tiếp mất đi phối kiếm của Bá Nạp Đồn, ma binh tam phẩm cùng trủy thủ Lôi Hồ do tổ tiên truyền lại.

Âm Ảnh quân đoàn đã toàn diệt, bởi vậy Mặc Tây đành phải đem mục tiêu sang hai thanh ma binh bị mất, làm cho tốt để hạ lửa giận Bá Nạp Đồn xuống, cho nên hắn mới đưa ra điều kiện một phần lãnh địa và khoáng lớn kim tệ.

Một khối lãnh địa có thể đổi lấy hai thanh ma binh của gia tộc, hơn nữa thêm hắn cầu tình, hy vọng Bá Nạp Đồn thu hồi mệnh lệnh. Lưu A Lý Bố một mạng lại, sau này có trục xuất gia môn hay đuổi ra đường còn đỡ hơn bị xử tử, đây là ý của Mặc Tây.

Ngôn từ dùng địa vị gia tộc uy hiếp, nếu như hần dự liệu thật có thể thay đổi tâm ý Bá Nạp Đốn, chỉ tiếc đối thủ hần không phải ai khác mà là con hoang hần từng bỏ rơi.

“Mặc Tây tộc trưởng người không khỏi rất chắc ăn như vậy chứ ?” Dịch Vân cười lạnh nói: “Tiền, ta không thiếu, người cùng với gia tộc giới hạn gì đó cùng với ta không quan hệ, điều kiện của ta, chính là ba khối lĩnh địa kia nhả ra cho ta, muốn cầm lại hai thanh binh khí. Đây là phương pháp duy nhất, nếu không, ta liền đem chúng nó phá nát !”

“Hừ, rượu mời không uống, đừng trách ta dùng thủ đoạn phi thường đối phó người !” Mặc Tây cười hắc hắc nói: “Người còn không biết mình hiện giờ thân ở chỗ nào a? Ngoài thành ba mươi dặm, chung quanh đều bị thiết huyết quân sĩ tầng tầng bao vây. Do con thứ hai của ta, thiếu tướng đế quốc suất lĩnh quân đoàn chính quy tinh nhuệ, chiến lực hơn xa tử sĩ bộ đội ngày đó, người không có cơ hội lựa chọn, chỉ có thể đón nhận !”

“Còn thứ hai? Là An Tắc Lạp hả ?” Dịch Vân hơi giật mình.

“Người mà lại nghe qua danh hào của hần? Cũng không kỳ quái, hần là chiến tướng một thế hệ cầm quyền của đế quốc, thực lực đạt tới Thất Tinh vũ tước lĩnh vực, không phải người có thể đối kháng .”

Mặc Tây đắc ý dào dạt nói. Hần tuy rằng thiên phú có hạn, chỉ dựa vào danh con cả thuận vị ngôi trên chức tộc trưởng gia tộc. Nhưng vạn hạnh, nữ nhân hần mỗi người đều không chịu thua kém, lần lượt sinh ra vài thế hệ thiên kiêu, cũng bởi vậy, hần mới có thể an ổn ngồi trên ghế tộc trưởng lâu nay, Mặc Tây đương nhiên tự hào, chỉ tiếc, tư chất thiên phú tốt nhất Ma Đa lại rơi xuống ...

Nghĩ đến đây, hần lại giận dữ lên, hung hăng nhìn thiếu niên đang ngăn người kia.

An Tắc Lạp, Nhị ca trên danh nghĩa của hần, trưởng thành liền theo Bá Nạp Đốn dần thân vào quân ngũ, Dịch Vân chưa bao giờ gặp qua, chỉ biết là hần nhiều năm trấn thủ đế quốc cực phương Bắc phòng, thiếu tướng đế quốc, là sĩ quan quân đoàn Lôi Hồ tinh nhuệ, cũng là tướng lĩnh rất được kỳ vọng của Kỳ Vô vương thất.

Căn cứ tư liệu gia tộc Kiệt Nặc Tư thu thập, An Tắc Lạp đã tới cảnh giới Thất tinh trung giai, thực lực mặc dù cao hơn Ma Đa nhưng hần lớn hơn tới 7 tuổi, nên An Tắc Lạp tư chất vẫn không bằng tam đệ Ma Đa.

Không ngờ, ngay cả An Tắc Lạp cũng tới, Dịch Vân có phần xúc động, nhị ca danh nghĩa chưa bao giờ gặp mặt, nay vừa gặp đã đao kiếm giao nhau.

302. Chương 303: Thánh Ca Chuộc Tội (hạ)

“Hai mắt Mặc Tây sáng rực, nhìn giới chỉ cổ xưa trên tay thiếu niên: “Người không còn lựa chọn, hai thanh ma binh hần là để trong không gian giới chỉ, giao ra đi, bản tộc trưởng hứa hẹn tuyệt không đổi ý !”

Mặc Tây cũng không biết, tam phẩm giai ma binh cùng với thánh vật tổ truyền Lôi Hồ, Dịch Vân vừa rời giao trước một bước cho Cát Âu, Mặc Tây tin tưởng tràn đầy như cũ, bắt đầu thúc giục .

Dịch Vân nhìn Mặc Tây, lạnh lùng nói: “Đây là lấy lực cùng bức, dùng sức mạnh sao? Mấy ngày trước sự kiện tập sát mới vừa kết thúc, Lam Duy Nhĩ gia tộc bởi vậy trả giá thật lớn, hiện giờ nghi lễ phong tước đã xong, góp gió thổi bão hả? Nếu là Bá Nạp Đốn tuyệt không ngu xuẩn đến tận đây, người chẳng lẽ đầu chứa độn hũ hả ?”

Mặc Tây nghe vậy lặng lẽ cười nói: “Ta cũng không giết người, ít nhất trước mắt sẽ không, nếu người không thức thời vụ, không phối hợp mà nói, ta chỉ biết hạ lệnh bắt giữ người, cho đến khi giao ra hai thanh ma binh kia. Hắc hắc, phương Viên mười dặm nơi đây tất cả do quân ta nắm giữ, ta chỉ muốn thu hồi vật phẩm thuộc Lam Duy Nhĩ gia tộc ta, là giao dịch cũng hảo, là cướp đoạt cũng thế, không có chứng nhân, cho dù người đi hướng Kỳ Vô vương thất trách cứ cũng vu khống, có năng lực làm gì ta ?”

“Không muốn đau đớn da thịt thì ngoan ngoãn tiếp thu điều kiện ta đưa ra, người liền an toàn rời đi. Đừng quên, hai con ta đều hủy trên tay người, thế cục hiện giờ ta mạnh người yếu, tuyệt không khách khí với người !” Mặc Tây hung hăng nói.

Bá tước đại nhân tin tưởng mười phần, thiếu niên thực lực mạnh mẽ hẳn rất rõ, hiện giờ có An Tắc Táp áp trận nơi đây, phần thắng có thể nói mười thành mười, Mặc Tây căn bản không lo lắng hẳn có tiền vốn lật ngược thế cờ ?

Dịch Vân mặt không chút thay đổi, chỉ lạnh lùng địa nhìn thẳng, Mặc Tây lại cười toét miệng, bộ dáng người tuyệt không thoát, phụ thân trên danh nghĩa, có cùng huyết thống, hơn mười năm mới hai lần chính thức gặp mặt, ấn tượng Dịch Vân đối với hẳn kém đến mức không thể kém hơn.

Loại thần thái này, ngôn từ này y chang trong trí nhớ thuở nhỏ của hẳn, coi thường mẫu thân, tức thì gọi lên mối hận trong lòng hẳn.

Đúng lúc này, xe ngựa đột nhiên rung động, dừng lại.

“Sao lại thế này?” Mặc Tây vẻ mặt ngạc nhiên. Hiển nhiên đây không trong kế hoạch của hẳn, lập tức đẩy cửa ra, Dịch Vân cũng đi theo xuống xe.

Xuống xe ngựa, Mặc Tây sắc mặt biến đổi.

Chỉ thấy sáu gã vệ sĩ theo xe tất cả đều nằm ở bên cạnh bánh xe, trên người không thấy vết thương gì, tất cả đều khí tuyệt bỏ mình, mà ngay cả người lái xe ngựa cũng không nhúc nhích dựa vào ngựa, đầu quẹo một bên, hẳn là không sống nổi.

Dịch Vân thấy thế trong lòng cũng cả kinh, này đó vệ sĩ tất cả đều có năm sao đã ngoài thực lực, tên kia người chặn ngựa lại từ một gã lực tinh đỉnh núi cường giả sở giới trang sức, vừa lúc cùng với hẳn trước mắt giai vị đồng cấp, lại đều không nói một tiếng bị giết tử, đối phương hiển nhiên cùng với Mặc Tây bất đồng đường, thực lực cường đại cũng vượt quá tưởng tượng?

Mọi chi tiết liên quan đến BLH xin pM cho A Tút (cafesonglong@gmail.com hoặc A Sài (sai211dn@yahoo.com), BLH lun hoạt động vì con nghiện, BLCĐ chúng ta mãi là aE.

Hẳn không biết, tên người đánh xe ngựa kia đến đây, vốn là sĩ quan phụ tá của thiếu tướng An Tắc Táp, cũng là cao cấp tướng lĩnh Lôi Hồ quân đoàn, lần này theo An Tắc Táp bị Mặc Tây triệu hồi, lại không minh bạch chết ở chỗ này.

“Lam Duy Nhĩ bá tước, mấy ngày không thấy, người hình như tiến rất xa nha, một mình điều động bộ đội, làm chuyện bí ối, thật làm ta kinh ngạc và thất vọng à nha !” Lúc này đầu xe đang có hai gã nam tử mặc pháp bào màu trắng đứng thẳng, không thèm nhìn thi thể nằm ngang dọc dưới đất, một gã cao gầy nam tử mở miệng nói.

“Khoa Lạc Lý giáo chủ!” Dịch Vân cùng với Mặc Tây đồng thanh kinh hô.

Khoa Lạc Lý, Bạch Y giáo chủ cầm quyền cao nhất Kỳ Võ đô thành , bản thân mình cũng là cường giả Thất Tinh đỉnh phong Pháp Tước, khoảng cách bát tinh lĩnh vực rất gần, sắp sửa lên cấp Lam Y hộ giáo Quang Minh Giáo Đình.

Ma đầu đại hội sau khi kết thúc. Khoa Lạc Lý đại biểu Quang Minh Giáo Đình tiến hành mời chào hẳn, Dịch Vân đương nhiên nhận ra, chỉ là hoàn toàn không dự đoán được, hẳn lại đột ngột xuất hiện nơi này.

“Khoa Lạc Lý giáo chủ người như thế nào ở chỗ này?” Mặc Tây kinh ngạc thấy Khoa Lạc Lý ở đây. Bị dọa nhảy dựng, dù sao hẳn hiện tại làm chuyện không phải tốt, hoảng sợ hỏi:“Nơi đây hẳn là đã bị tăng tăng phong tỏa, người vào bằng cách nào? Bộ đội tinh nhuệ của ta đâu ?”

“Toàn bộ đã chết!” Khoa Lạc Lý phiêu phiêu nhìn Mặc Tây, lãnh đạm nói:“Lần sự kiện tập sát trước qua đi, thánh giáo ta luôn luôn tìm thiếu niên này, tìm không được, liền đem lực chú ý đặt ở gia tộc Lam Duy Nhĩ người, hôm nay gặp người vô cớ điều động tư binh, bản giáo chủ hồi báo xong lập tức đi tới, quả nhiên có thu hoạch.”

“Mặc Tây tộc trưởng, Bá Nạp Đồn tướng quân đang ở quân doanh, việc này hẳn là hẳn không có quan hệ, chính là người tự mình độc đoán hành động a? Thân là một tộc trưởng, như thế nào trí nhớ ử dột quá mức, chuyện lần trước Áo Nhĩ Ba đế vương chuyện to hóa nhỏ quyết định giảm phạt mới kết thúc, Lam Duy Nhĩ gia tộc trả giá cũng không nhẹ, thượng tướng quân cũng vì thế cảm giận không thôi, lại chưa khiến cho người chút giáo huấn sao?”

Ngũ khí Khoa Lạc Lý bằng phẳng, giống như là bạn tốt trong lúc đó nhàn thoai việc nhà, đáng nói từ không chút khách khí, hiểu được tỏ vẻ ra hân đối Mặc Tây bất mãn.

“Toàn bộ đã chết?” Mặc Tây quả thực không thể tin vào tai chính mình, không để ý tới ngôn ngữ Khoa Lạc Lý châm chọc, kinh hô lên: “Đứa con ta, An Tắc Tập đâu?”

Khoa Lạc Lý vẫn không đáp, cùng lúc đó, bên trong rừng cây đột nhiên đi ra một người, thân khôi ngân bạc, khí thế uy mãnh, hơi thở tiêu điều, xứng đáng cái danh cường giả, Dịch Vân cũng nhận ra người này, lần trước cùng tới với Khoa Lạc Lý, ấn tượng đối với người khá sâu sắc, đúng là quang minh kỳ sĩ đoàn đại đội trưởng Bĩ Lợi.

“Lam Duy Nhĩ bá tước, người thực may mắn!” Bĩ Lợi đến gần tiến đến, âm trầm nói: “Một năm trước ta từng đến bắc cương để quốc một chuyến, ở nơi vài tháng. Ra mặt tiếp đãi ta chính là An Tắc Tập thiếu tướng, cho nên vừa rồi thiếu chút nữa khảm bay đầu hân, nháy mắt ta nhận ra hân. Bởi vậy nương tay...”

“Hân đâu?” Mặc Tây sốt ruột hỏi.

“Cho nên nói phụ tử các người thực may mắn, chỉ kém một chút thôi, ta chỉ đánh xỉu hân, hiện đang mê man ở điểm mai phục.” Bĩ Lợi sắc mặt không tốt, trầm giọng nói: “An Tắc Tập thiếu tướng là thực lực Thất Tinh trung giai, đội viên còn lại thấp nhất cũng năm sao, lại có hai gã lực tinh đỉnh phong võ giả, chiến lực như thế hân tất cả đều là quân Lôi Hồ thành viên trung tâm tinh nhuệ, Lam Duy Nhĩ gia tộc quả nhiên thực lực phi phàm, làm cho quang minh kỳ sĩ đoàn ta mất một phen công phu mới thu thập sạch sẽ.

“Chỉ tiếc nhất đẳng tướng quân như vậy không dùng cống hiến sa trường cho đế quốc, mà bị hủy bởi mục đích cá nhân, thật đáng buồn, đáng tiếc, ta cũng vì bọn họ cảm thấy không đáng giá, Lam Duy Nhĩ bá tước, người quyết định quá ngu xuẩn !”

Cùng xuất thân quân lữ, Bĩ Lợi phi phùng ghét tình cảnh này.

Tại thánh giáo, quang minh kỳ sĩ đoàn cơ hồ đều ngoài Thất tinh, thấp nhất cũng là Lục tinh cao giai, chiến lực cường đại như vậy chỉ là cấm vệ quân của vương thất mới có thể so sánh.

Thân là quân đoàn đội trưởng, bản thân Bĩ Lợi chính là Thất Tinh cao giai Vũ tước, gần với Khoa Lạc Lý giáo chủ, lần này bọn họ tuy chỉ mang đến hơn hai mươi danh quang minh kỳ sĩ, thế mà diệt toàn bộ An Tắc Tập và trăm danh cấm vệ tư binh vẫn không cần tổn sức, chiến đấu vừa bắt đầu liền tức chấm dứt, toàn bộ quá trình cơ hồ không phát ra nửa điểm tiếng vang, ngay cả linh giác luôn luôn mẫn tuệ như Dịch Vân cũng không chút phát giác.

Đầu tiên là Khoa Lạc Lý giáo chủ, sau là quang minh quân đoàn trưởng Bĩ Lợi, hai người đều biểu đạt bất mãn với hân rõ ràng.

Hân nghiêm mặt, chỉ vào Dịch Vân, chất vấn: “Giáo chủ, một phần đệ nhất thế gia vẫn là minh hữu trung thành của người Quang Minh Giáo Đình, các người đưa ra yêu cầu gì tộc ta đều hết sức hoàn thành, chưa bao giờ có giải đãi quá, vì sao hiện tại người giúp hân để đối phó ta?”

Coi thường nhìn Mặc Tây chất vấn, Khoa Lạc Lý đi đến bên người Dịch Vân, lãnh đạm nói: “Bởi vì tầm quan trọng của thiếu niên này đối với thánh giáo ta, cùng với gia tộc Lam Duy Nhĩ toàn tộc là tương đương, thậm chí là còn hơn, lần này diệt tộc người hơn trăm tư binh tinh nhuệ, chỉ là cho gia tộc các người một cái cảnh giác, hân, các người không động tay được, đó cũng là Bồ Lô Thác Hồng Y Chủ Giáo đại nhân hạ mệnh lệnh.”

“Bồ Lô Thác đại nhân? Hạ lệnh bảo trụ hân!” Mặc Tây khó có thể tin nhìn Dịch Vân đứng ở một bên, lập tức lên tiếng kinh hô.

Hồng Y Đại Chủ Giáo, ngay cả Áo Nhĩ Ba đế vương cũng không thể trêu vào, riêng một gia tộc làm sao dám động? Cho dù là đệ nhất thế gia đế quốc cũng giống nhau.

Gật gật đầu, Khoa Lạc Lý lại nói: “Thiếu niên bình yên vô sự, việc này liền như vậy chấm dứt đi! Lam Duy Nhĩ gia tộc người vẫn là minh hữu trung kiên của thánh giáo ta, chuyện này, bản giáo chủ coi như không phát sinh qua, cũng không sẽ báo cho Bá Nạp Đồn tướng quân biết, xem như cấp Mặc Tây tộc trưởng người một cái tình cảm.”

Chỉ là, cũng hy vọng bá tước đại nhân nên thấy rõ thế cục, chuyện đồng dạng đã xảy ra hai lần, bản giáo chủ tuyệt không vui gặp lại lần thứ ba!”

Khoa Lạc Lý biểu tình nghiêm túc, trầm trọng nói, nghe vào trong tai Mặc Tây phá lệ chói tai, hắn cũng chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu xác nhận, quay đầu nhìn Dịch Vân, ánh mắt hung tợn, nhưng cũng rất bất đắc dĩ, hắn khan giọng nói: “Chuyện này cùng với Lam Duy Nhĩ gia tộc không quan hệ, chính là do ta quyết định, người nếu có gì bất mãn, bản tộc trưởng nhất nhất cần đáng, nhưng có liên quan hai thanh ma binh giao dịch kia ...”

Cắt ngang lời Mặc Tây, Dịch Vân lãnh đạm nói: “Khoa Lạc Lý đại nhân nếu mở kim khẩu, việc này không cần nhắc lại, ta sẽ không truy cứu, liền như vậy qua đi, mà hai thanh ma binh kia giao dịch lúc trước nói chuyện ra điều kiện là như cũ, chỉ cần các người có thể thực hiện chi tiết hiệp nghị, hai ngày tới sẽ có người tới hoàn thành bút giao dịch này.”

“Người đại diện cho người? Là ai?”

“Đến lúc đó Mặc Tây tộc trưởng sẽ biết.” Nói tới đây, khóe miệng Dịch Vân khẽ nhếch, vui sướng khi người gặp họa nói: “Lại nói cho người biết một chuyện, hai thanh ma binh người mang dự vọng muốn thu hồi giờ phút này cũng không ở trên người của ta. Sớm giao cho người đại diện của ta, nói cách khác, người hôm nay hành động tất cả đều là dư thừa, bất luận thế nào cũng không thể đạt được mục đích, thật ra là thăm dò cả quân đoàn tinh nhuệ nha.”

Mặc Tây nghe vậy thân hình chấn động mạnh, tức giận cuồng thăng, lại buồn bực bất đắc dĩ. Gia tộc mấy lần cùng với thiếu niên này giao thủ, không một lần chiếm được tiện nghi, mỗi lần đều là tiền mất tật mang, chỉ lực, một người làm cho đệ nhất thế gia đế quốc quyền lực vô cùng nhiều lần chịu thiệt, quả thực khó có thể tin, chẳng lẽ hắn thiên sinh chính là khắc tinh gia tộc bọn họ sao?

Mặc Tây biểu tình phức tạp, nói không nên lời, quay người chạy tới chỗ An Tắc Táp mai phục.

Đầu tiên là Âm Ảnh Diệt Sát quân đoàn toàn diệt, đã làm cho hắn Lam Duy Nhĩ gia tộc chiến lực gặp trọng đại đả kích, hiện tại lại là Lôi Hổ trung tâm tinh nhuệ toàn bộ tử vong, thiếu chút nữa ngay cả An Tắc Táp cũng bồi đi vào, một lần nguyên bản phần thắng mười phần hành động, Mặc Tây lại là thua toàn bộ hết mảy, việc này tuyệt không có thể làm cho Bá Nạp Đồn biết được. Nếu không, hắn không chỉ có cứu không trở về A Lý Bố, mà ngay cả chính mình cũng ắt gặp tổ pháp gia quy trọng phạt.

“Khoa Lạc Lý đại nhân, Bỉ Lợi đại nhân, Dịch Vân đa tạ các người nghĩa trợ viện thủ!” Dịch Vân thành tâm cảm tạ nói, lần này nếu không có bọn họ tới kịp, bị An Tắc Táp suất lĩnh trăm danh Lục tinh đỉnh phong cường giả bao vây, hắn nghĩ muốn thuận lợi thoát thân tuyệt không dễ dàng, đám người Khoa Lạc Lý tới kịp thời nên vô sự.

Khoa Lạc Lý mỉm cười nói: “Đây là việc nhỏ, căn bản không cần để ý, từ lần trước phát sinh sự kiện tập sát đáng khinh kia, Giáo Đình ta liền muốn cho Lam Duy Nhĩ gia tộc một cái giáo huấn thật mạnh, lại do Áo Nhĩ Ba đại đế nhẹ nhàng cho qua, lần này đến là một cơ hội tốt lắm, cũng không tính chuyện xấu, nghĩ đến, bọn họ nên an phận xuống một chút.”

Dịch Vân nghe vậy cười cười không nói, lấy Bá Nạp Đồn hắn nhận thức, tuyệt không khinh khinh như vậy chịu để yên, hắn chỉ có một người, thủ đoạn đối phó cũng không ít, lấy Bá Nạp Đồn khôn khéo, nhất định phải đợi hắn rời đi Kỳ Vô thành rồi mới bắt đầu, hiện tại hắn không cần quá lo lắng.

“Dịch Vân, kỳ thật chúng ta cũng tìm người mấy ngày qua, hiện tại người nếu không có việc gì, vậy theo ta trở về giáo đường một chuyến.” Khoa Lạc Lý thân thiết nói.

Dịch Vân nghe vậy giật mình, giáo đường tổng bộ trong thành Kỳ Vô, không có việc gì đi vào trong đó làm gì, hắn uyển chuyển cự tuyệt: “Cám ơn giáo chủ đại nhân có ý tốt, nhưng ta đã mất tích vài ngày, nói vậy Mẹ Nặc lão sư cùng với các học sinh đang lo lắng, ta về đó trước một chuyến rồi nói sau?”

Lắc lắc đầu, Bỉ Lợi xen mồm nói: “Ta sẽ cho người trở về báo bình an thay người, hiện tại người còn có một chuyện trọng yếu hơn, theo chúng ta trở về, có một người đang chờ gặp người.”

“Ai?” Dịch Vân tò mò hỏi.

“Hồng Y Đại Giáo Chủ Bồ Lỗ Thác đại nhân!”

Phía tây bên trong thành Kỳ Võ, Quang Minh Giáo Đình tổng bộ, kiến trúc hình tháp mũi ngọn kỳ lạ, đâm thẳng lên trời mấy chục thước, này độ cao thậm chí rất cao với Kỳ Võ hoàng cung nhị lần đã ngoài, nhất định là Kỳ Võ cảnh nội cao nhất kiến trúc.

Hình thù kỳ lạ Dịch Vân không hiểu được, chỉ biết các thành khác đều có dạng này, chỉ có quy mô khác nhau, tổng bộ giáo đình ở đây chiếm diện tích bằng 1/3 cung điện hoàng gia, cho thấy địa vị quang minh giáo đình ở đây cao tới mức nào.

Đi vào kiến trúc cao ngất, dưới đất phủ kín thuần một sắc đá cẩm thạch xám trắng, bên trong rộng lớn dị thường, mỗi trăm mét đều có một sợi dây nhỏ thuần trắng giắt xuống, gió thổi tấm màn nhẹ nhàng lay động, bài trí độc đáo, không khí yên tĩnh, trang nghiêm mà lại thần thánh.

Quang minh giáo đường phụng thị Quang Minh thần, Dịch Vân cũng không tin thần, nhưng cũng bị loại thần thánh không khí này đẩy lên một cỡ khác thường cảm thụ, linh khí mười phần hoàn cảnh, trong ấn tượng chỉ có cỗ đàm u cốc linh hoạt kỳ ảo có thể so sánh với.

“Đông! Đông! Đông!”

Chỉ có tiếng bước chân quanh quẩn, hai người Khoa Lạc Lý và Bỉ Lợi đi trước, Dịch Vân theo sau, tiến vào bên trong giáo đường.

Đúng lúc này, một khúc nhạc du dương, trăm người hợp xướng, giọng nam trầm thấp, giọng nữ ngẩng cao, từ chỗ sâu nhất truyền đến.

“Nguyện phụ thần tha thứ, tội trên người chúng con ...”

“Nguyện phụ thần tha thứ, tội của con ...”

Nhân tính là tà ác...

Mong ngài cho chúng con hối cải...

Nhân tính dơ bẩn, thỉnh phụ thần thứ tha...

Xin cho tội nhân trong thống khổ sám hối...

(lời trần trối hả? chết trôi đi các kon – DG)

Xin cho các tội nhân trong thống khổ được thăng hoa...

(Bọn này đang cho lưu huỳnh vô axit nài ... - DG)

Đủ loại tội ác...

Thỉnh ngài tha thứ...

“Phụ thần ... xin tha thứ chúng ta!”

Tiếng nhạc ngân nga, phiêu đảng khắp giáo đường, như có ma lực thẩm thấu tận đáy lòng, thân hình Dịch Vân vô pháp run rẩy, loại chuyện này chưa từng xảy ra, hắn thất kinh hỏi: “Khúc nhạc này có ma lực hay sao, thật sự không thể tin được, rốt cuộc đây là chuyện gì?”

“Thánh ca chuộc tội – Quang minh lễ tán !” Khoa Lạc Lý đáp.

303. Chương 304: Dã Tính (thượng)

“Mới có vài ngày, người thế nào đã trở lại ?”

Trong trạch viện xa hoa, Tật Lỗ Tư cầm bình rượu, kinh ngạc nhìn người không mời mà tới.

Một thân áo đen, pháp bào cũ kỹ thủng thình, không hề lịch sự thông báo trước, trực tiếp xông vào phá nhả hứng của Tật Lỗ Tư, hắn chính là A Khắc Tây.

“Chết tiệt, vừa đi vừa đến tốn suốt bảy ngày thời gian, lại phải bay nhanh, người nghĩ rằng ta muốn sao?” Oán hận một câu xong A Khắc Tây hỏi trực tiếp: “Tên tiểu tử kia đâu? Ta đến tìm hắn !”

“Người biết hắn không lâu, gọi hắn là mặt trắng mà, còn tìm hắn làm cái gì?” Tập Lỗ Tư kỳ quái hỏi.

“Đó là chuyện trước kia, ma khí tam hệ đồng tu, còn đồng thời đạt một cấp bậc, kỳ tài cỡ này ngay cả Tập Lữ Tập cũng không thể so sánh, ta thực tế rất thích hắn.” A Khắc Tây khoát tay áo, nói: “Cùng Bối Lợi Mỗ nói chuyện có nghe hắn nói tiểu tử kia không chỉ có hắc ám quang thạch thôi, nói ra sợ người không tin, hắn lại có được thủy hỏa phong tam hệ phách thạch, hơn nữa đều là mấy ngàn cân !”

Cũng khó trách A Khắc Tây giật mình như thế, ở trên Khung Vô đại lục, bát đại nguyên tố phách thạch cực kỳ khó tìm, tất cả đều là kì trân có thể ngộ không thể cầu, hắn có khả năng có được quang minh phách thạch là từ bí cảnh ngoài đại lục, quá trình có thể nói thiên tâm vạn lý, lấy thực lực mạnh mẽ của hắn cũng tốn một phen đau khổ.

Mà một người nhỏ bé của một gia tộc cơ hồ đã diệt tộc, lại mang trên người lượng lớn dị bảo như thế, chính hắn đã lấy quang minh phách thạch, lại có thêm ngũ hệ tinh phách trong người. Nếu không phải nghe từ chính miệng Bối Lợi Mỗ, hắn tuyệt không tin.

Tập Lỗ Tư nghe vậy giật mình, gật đầu, cuối cùng hiểu được nguyên nhân A Khắc Tây quay lại, nói vậy là muốn trích một mảnh nguyên tố phách thạch từ Dịch Vân nha.

Tin tức long trời lở đất, Tập Lỗ Tư lại bình tĩnh vô cùng, A Khắc Tây kinh ngạc nói: “Việc lớn như thế, người lại không kinh hoảng?”

Tập Lỗ Tư cười khẩy nhìn ông bạn già, bàn tay huy nhẹ, năm đạo hào quang thoáng hiện ra trước mặt. Chính là ngũ hệ phách thạch trăm cân, nói: “Đây là ta lấy trên người hắn, chỉ là nguyên tố phách thạch, cần phải kinh động như vậy không ?”

A Khắc Tây hai mắt sáng rực, giật mình ngây người, hồi lâu nghi ngờ hỏi: “Dĩ nhiên là thật! Trừ quang minh cùng hắc ám, còn có tam hệ thủy hỏa phong, hắn rốt cuộc làm sao mà có?”

“Ta nghĩ không thông, phách thạch đối với ta và người, cường giả bậc này còn có tác dụng gì, vì sao người khẩn trương như thế?” Tập Lỗ Tư khó hiểu hỏi.

“Đối với bản thân là vô dụng, nhưng đối với luyện ma được lại hữu ích vô cùng !” A Khắc Tây giải thích: “Dù là nguyên tố phách thạch loại nào đều có thể trở thành luyện tài phối hợp luyện chế ma được cao giai, bát đại nguyên tố khác nhau thì luyện ra hiệu quả khác nhau, đối với sự am hiểu ma được của ta mà nói, ý nghĩa phi phàm !”

“Chế thuốc? Thì ra là thế, đúng là ngoài tu luyện, thứ này là hứng thú duy nhất của người, dù sao phách thạch ta cảm cũng muốn cho người, vậy tặng cho người đi !”

A Khắc Tây lắc đầu nói: “Đạ tạ hảo ý, tam hệ còn lại ta tồn đủ lượng rồi, chỉ có thủy hỏa hai hệ ta không có một chút nào. Người chỉ cần mỗi thứ hơn trăm cân thật không đủ, cơ hội khó được, ta muốn giao dịch với hắn, xem có thể đổi lấy vài trăm cân hay không ?”

Nói tới đây, A Khắc Tây lại nói: “Hiện giờ Tập Lữ Tập và Bối Lợi Mỗ đang lưu lại sơn cốc, không có ta trông coi, không biết nha đầu kia làm ra chuyện hoang đường gì nữa, ta muốn mau làm xong rồi trở về, hắn ở đâu ?”

“Vậy người nên chờ một chút, hắn một khắc trước đã đi vào thành, là bị đưa tới quang minh giáo đường, ta nghĩ, phải hơn nửa ngày mới có thể trở về.

Tập Lỗ Tư giang tay cười nói.

Dịch Vân cũng không biết, linh giác Tập Lỗ Tư vẫn tập trung ở trên người hắn, trong phạm vi hơn mười dặm, đều có thể rõ ràng cảm ứng được hành tung của hắn, cho nên lúc ấy mới có thể dễ dàng tìm được thạch động hắn tu luyện thăng cấp.

Tập Lỗ Tư cũng là bất đắc dĩ, đối với hắn mà nói, người thiếu niên này lại là hy vọng duy nhất có thể chế tạo ra ma binh ngũ phẩm giai hắc ám hệ, tự nhiên không mong hắn có việc, bây giờ còn ở lại Kỳ Vô thành

không đi cũng vì bảo đảm cho hấn an toàn.

Chờ nghỉ thức phong hầu qua đi, chỉ cần Dịch Vân yên ổn trở lại học viện, an phận thủ thường dốc lòng tu luyện, đến lúc đó có Thiên Phong Học Viện bảo hộ cùng với Mễ Nặc chăm sóc, an toàn tuyệt không thành vấn đề, hấn cũng lười cả ngày đi theo mộng tên thiếu niên này, loại hành vi theo dõi này hấn làm cũng có cảm giác nghẹn khuất, tổn hao hình tượng hoàn mỹ của Tạp Lỗ Tư tiên sinh nhiều lắm.

Tạp Lỗ Tư chờ ba ngày qua đi, liền ném bay cái chức bảo mẫu, lại trở về phong thái tiêu dao phóng đãng, uống rượu chơi gái. Chuyện liên quan đến Dịch Vân đều vô cùng phiền toái, toàn lực rắc rối mà thôi, khi Tạp Lỗ Tư tỉnh ngộ dĩ nhiên đã muộn.

A Khắc Tây không biết tính toán trong lòng Tạp Lỗ Tư, chỉ thấy tâm tình của hấn tốt muốn uống rượu, A Khắc Tây nghe vậy lại nhũn mỳ, không hờn giận nói: “Giả thần giả quỷ, thần còn tự tập Hấn đi làm cái gì?”

Đi qua nơi trăm người hợp xướng, không khí lại yên tĩnh, dư âm vẫn còn phiêu dang, rung động lòng người.

Nơi tận cùng có một cầu thang xoắn ốc, cao trăm bậc, tất cả đều tạo từ hắc cương thạch, Khoa Lạc Lý dẫn Dịch Vân đi lên, Bĩ Lợi canh giữ ở dưới.

“Bổ Lỗ Thác đại nhân cần gặp là người, Bĩ Lợi đội trưởng chỉ hộ tống đến đây, không cần đi lên !” Khoa Lạc Lý giải thích.

Dịch Vân thuận tiện gật đầu tỏ ý hiểu được, một hồi lại nói: “Nhạc khúc vừa này, bài thánh ca đó rốt cuộc là cái gì?”

Hai mắt Khoa Lạc Lý bắn ra thần sắc tự hào, cười nhẹ nói: “Ca khúc tên là chuộc tội, là một trong mười hai thần khúc, cũng là truyền lưu rộng rãi nhất, chỉ cần là Quang Minh thần giáo ta thành kính tín chúng, đều có thể xướng ca, biểu đạt sám hối tội ác tự thân, cũng có thể nhờ tín ngưỡng Quang Minh thần tiêu trừ đủ loại nguyên tội của nhân tính!”

“Thần khúc... Cho nên mới có thể sinh ra hiệu quả ma lực sao?”

Gật gật đầu, Khoa Lạc Lý nói: “Đúng vậy! Tương truyền mười hai thần khúc tất cả đều từ Quang Minh thần tự tay truyền xuống, là giáo lý Phúc Âm thần thánh chân thật của thần ở tại nhân gian, chỉ có tín ngưỡng kiên định, hoàn toàn hiểu rõ, mới có thể xướng ra chỗ tinh túy của thần khúc, người có thể cảm nhận được thần khúc bên trong ẩn chứa lực lượng thần thánh, đại biểu người cũng là thiên chi kiêu tử được vinh quang phụ thần sáng soi, ta quả nhiên không nhìn lầm người.”

Bên trong giáo lý Quang minh giáo đình, tin tưởng thế giới này do Quang minh thần tạo ra, là sáng tạo giả cao nhất, khởi nguyên của thời gian, cho nên các tín đồ xưng là Phụ thần.

Khoa Lạc Lý nói rất thành khẩn, Môn La nghe xong lại lắc đầu, khinh thường nói: “Nói đường hoàng như vậy, chỉ là một ca khúc tẩy não mà thôi !”

Ca từ nhạc khúc vừa rồi vận dụng ma ngữ xảo diệu, có thể phát huy hiệu quả pháp trận, bình phục tâm thần người xung quanh, nhất định phải do ma pháp sư ngâm xướng, mới bày ra được hiệu quả này...

“Loại bất tri bất giác tẩy não này thực hiện từ thời của ta đã có, lấy thủ đoạn mời chào tín đồ. Cho nên đại bộ phận nhân loại gọi là tà giáo. Không nghĩ tới qua mấy ngàn năm đám thần côn này lại không một chút tiến bộ, vẫn là bản cũ, chỉ là an phận là một tôn giáo nho nhỏ mà thôi.

“Lấy đó mà suy, phương pháp bọn họ hay dùng này để làm mạnh thực lực tự thân, có thể nói là thành công !” Môn La nói tới đây, bỗng nhiên nghĩ tới gia tộc Tư Đạt Đặc hưng thịnh vạn năm cũng đã tiêu vong, so với quang minh giáo đình phát triển mạnh mẽ lại quá trái ngược.

304. Chương 305: Dĩ Tính (hạ)

Dịch Vân nghe vậy nhất thời lưỡng lự, lời ca chứa đầy ma lực quả như Môn La nói, thế nhưng hấn cũng âm thầm bội phục quang minh giáo đình. Có thể dùng âm thanh tạo ra ma pháp, hấn nghĩ muốn cũng làm không được.

Người nằm đó sáng tạo ra Thần khúc, nhất định là đại nhân vật siêu đẳng khó lường.

Nghĩ đến đây, hẩn lại suy tư bài thánh ca chuộc tội kia, linh quang thoáng hiện, nghĩ muốn dùng ma pháp trận phụ trợ, có thể hay không dung nhập vào song hệ ma pháp của hẩn? Một lát sau, hẩn âm thầm lắc đầu, không nói nguyên lý trong đó, ngôn linh hẩn hoàn toàn không biết, áp dụng lực lượng phát huy ra hiệu quả lay động tâm linh, hiện tại không phải hẩn làm được.

“Vừa rồi trăm ma pháp sư ngâm xướng ca khúc, lấy độ tụ tập ma pháp nguyên tố mà phán đoán, hẩn tất cả đều đạt tới năm sao pháp đồ, hơn nữa tu vi rất gần nhau, bát đại ma pháp đều có, đáng sợ! Có thể tùy ý triệu tập nhiều cao giai pháp sư như thế xướng lên thánh ca, loại chiến lược này không phải một gia tộc làm nổi, có lẽ ngay cả vương thất cũng đuổi không kịp, chính thể thực lực của giáo đình quá thâm sâu.

Dịch Vân cũng biết, phô trương như vậy đối với Quang Minh Giáo Đình mà nói, chỉ là một góc băng sơn mà thôi, thanh danh đại lục đệ nhất thể lực, hôm nay hẩn lần đầu cảm nhận được.

“Dịch Vân, Giáo Đình ta cùng sở hữu hơn mười vị Hồng Y Đại Chủ Giáo, Bồ Lỗ Thác đại nhân có thể là địa vị cao nhất trong đó, cũng là một vị thực lực cực mạnh, là tất cả Hồng Y Chủ Giáo đứng đầu, người để cho cùng với hẩn gặp, cái gì đều có thể nói chuyện, nhưng nhất định phải biểu hiện cung kính, nếu nhạ đắc hẩn mất hứng, ta cũng không giúp được người.” Khoa Lạc Lý thận trọng nhắc nhở.

“Khoa Lạc Lý đại nhân, người có biết hẩn lần này tìm ta tới mục đích là gì không?” Dịch Vân hỏi.

Khoa Lạc Lý lắc đầu đáp: “Hẩn là có liên quan đến mời chào người, ngoài ra ta cũng không rõ ràng !”

...

Tầng trên cùng giáo đường, một mảnh trống trải, thuần sắc trắng, một tể đàn đơn giản, một lão giả đầu bạc, chòm râu xám trắng đang đứng trên đó.

Lão giả toàn thân chìm trong áo bào màu hồng, nếp nhăn trên nếp áo cùng nửa điểm hơi thở cường giả không thể cảm nhận được. Y như lão nhân hòa ái dễ gần, nếu không có Khoa Lạc Lý hành lễ cung kính dị thường Dịch Vân quả thực rất khó tin tưởng hẩn là Hồng Y Đại Giáo Chủ cửu tinh đỉnh phong.

Cùng với Mễ Nặc, Bồ Lạp Tác đều có thể nội liễm khí thế, Dịch Vân khẽ run trong lòng: “Không hiểu khí thế, tâm tình bình an, so với Mễ Nặc lão sư lại càng mạnh !”

Không cần Khoa Lạc Lý dẫn kiến, Dịch Vân tự hiểu lão giả này là Hồng Y giáo chủ, đứng đầu giáo đình Bồ Lỗ Thác đại nhân.

Bồ Lỗ Thác có hứng thú nhìn thiếu niên trước mặt, cười híp mắt nói: “Dịch Vân Tát Nhĩ Đạt, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt nha ?”

Dịch Vân khom người thi lễ, cung kính đáp: “Đúng vậy, Bồ Lỗ Thác đại nhân!”

“Trước đây xem qua hình ảnh ma pháp trận đấu của người, thực lực kinh người, hiện tại gặp mặt mới phát hiện người lại trẻ tuổi như thế!” Bồ Lỗ Thác cười nói: “Người nhân tài bậc này, giáo ta tự nhiên hoan nghênh, Khoa Lạc Lý đại nhân hẩn là đề cập qua với người, thế nào? nguyện ý gia nhập Quang Minh Giáo Đình ta sao?”

Vừa thấy mặt, Bồ Lỗ Thác đi thẳng vào vấn đề, quả nhiên mục đích giống nhau, Hồng Y giáo chủ đại tiếp kiến coi như cấp cho Dịch Vân mặt mũi.

Dịch Vân vẫn không đáp, Khoa Lạc Lý nói trước: “Việc này chúng ta từng cùng với sư phụ Mễ Nặc của người nói qua, hẩn đương nhiên lạc quan, hiện tại chờ câu trả lời của người. Điều kiện y như ta lúc trước đưa ra, gia nhập Giáo Đình, cũng không sẽ hạn chế hành động của người, sau này người nghĩ muốn tiếp thụ một thể gia hoặc là vương thất mời chào cũng có thể. Chỉ cần có cái danh ở giáo đình, cũng không ảnh hưởng đến ích lợi chúng ta là được!”

Suy nghĩ một hồi, Dịch Vân hỏi: “Chính là trên danh nghĩa ta đây có thể vận dụng tình báo vôong của Giáo Đình sao?”

“Đương nhiên có thể, giống như ta nói rồi, người không cần thực hiện nghĩa vụ Bạch Y giáo chủ, nhưng lại có tất cả quyền hạn của một Bạch Y giáo chủ, chẳng qua, người muốn điều tra tình báo gì sao? Loại việc nhỏ này trực tiếp nói cho ta biết một tiếng là xong!” Khoa Lạc Lý tò mò hỏi.

“Không có gì, chỉ là tra chút chuyện nhỏ, cũng không vội, ta tự mình tới là được. Khoa Lạc Lý đại nhân cùng với Bồ Lão Thác đại nhân ân tình nhiều lắm, Dịch Vân đương nhiên không có lý do cự tuyệt, ta nguyện ý chính thức gia nhập Quang Minh Giáo Đình.” Dịch Vân gật đầu nói.

Từ lần trước Khoa Lạc Lý đến. Dịch Vân đã hạ quyết tâm gia nhập Quang Minh Giáo Đình, nhiều lần trải qua đàm luận, hẳn sớm hiểu được thế lực lớn này độc đáo cách hoạt động độc đáo.

Cùng một nhân tài, không vì mình sở dụng, lại sinh ra hai cái ý nghĩa hoàn toàn bất đồng, kết cục tối cực đoan, kết quả sinh hoặc tử, Lam Duy Nhĩ gia tộc gánh hậu quả máu chảy đầm đìa, hẳn cũng không muốn cùng với đại lực thứ nhất thế lực là địch. Ngoài ra, cũng muốn lợi dụng lực lượng tình báo trải rộng đại lực của bọn họ, tìm ra đám Hắc y nhân năm đó đồ diệt Ái Đạt Trấn.

“Người chung quy có thể hạ quyết định chính xác, cũng không ủng hộ bản giáo chủ cố ý tìm người, tốt lắm!” Bồ Lão Thác vừa lòng nói: “Từ thời khắc này bắt đầu, người chính là Bạch Y giáo chủ Quang Minh Giáo Đình ta, hơn nữa lại cho người một phần đại lễ. Chờ nghi thức phong tước qua đi, người sẽ theo ta trở lại thánh đảo, đã có hai vị Thần sử đại nhân nguyện thu người làm đệ tử, nói vậy có thể làm cho tu vi ma pháp của người càng mau đột phá !”

“Thần sử” là chỉ cường giả nhập vào tinh vực lĩnh vực của Quang Minh Giáo Đình, là thành viên tối trung tâm Giáo Đình, ngay cả Áo Nhĩ Ba đại đế cũng chưa bao giờ gặp qua, ngoài mấy lần sự kiện trọng đại trong lịch sử trước đây. Bọn họ cơ hồ không có xuất hiện quá trên đại lực, địa vị lại càng ở trên Hồng Y Đại Chủ Giáo.

Bồ Lão Thác cười nói: “Hai vị thần sử đại nhân, phân biệt là ma pháp cường giả thủy, hỏa thuộc tính. Cùng thuộc tính với người. Người nếu có thể được bọn họ dạy dỗ học tập, ngày sau cũng có cơ hội tiến vào cửu tinh, thậm chí đi khiêu chiến tinh vực lĩnh vực, nghi thức qua đi, ta liền mang người trở về báisư !”

Đại lễ này là tất cả ma pháp tu giả cầu cũng cầu không tới, không dự đoán được Dịch Vân lại không chút nghĩ ngợi, uyển chuyển cự tuyệt : “Cám ơn thịnh tình của Bồ Lão Thác đại nhân, nhưng Dịch Vân xin tâm lĩnh, ta đã có Mễ Nặc lão sư giảng dạy đã đủ rồi, nghi lễ phong tước qua đi, cũng sẽ theo lão sư trở lại Thiên Phong Học Viện, nơi đó là một hoàn cảnh tu luyện tốt lắm, hưởng hồ bằng hữu của ta cùng với đồng học đều ở đó, ta cũng không muốn rời đi.”

Bồ Lão Thác cùng với Khoa Lạc Lý hai người nghe vậy ngạc nhiên, hiển nhiên không dự đoán được lại có người cự tuyệt cơ hội tốt như vậy.

“Dịch Vân, cần phải hiểu rõ, loại cơ hội này giống như ngàn lần cầu không được đó nha !” Khoa Lạc Lý đang muốn khuyên giải Dịch Vân, lại bị Bồ Lão Thác cắt ngang, hẳn nhẹ nhàng nói: “Hai vị giáo sư tinh vực cường giả đồng chúc tính với người đích thân dạy tu luyện ma pháp, hiệu quả càng hơn Mễ Nặc cửu tinh Phong Hệ pháp tôn này, tất cả là cơ hội khó cầu, người có thể tưởng tượng rõ ràng?”

“Hiểu rõ rồi !” Dịch Vân không chút do dự nói: “Tiểu tử ta cuồng dã thành tập quán, không gian ở học viện Thiên Phong lại có Mễ Nặc lão sư đã đủ rồi, nghe nói quang minh thánh đảo là một địa phương thần thánh ngăn cách với hậu thế, ta chịu không nổi, thỉnh Bồ Lão Thác đại nhân thứ lỗi.”

Mục đích Dịch Vân rất rõ ràng. Gia nhập giáo đình, chỉ là vì tra nơi đám kia Hắc y nhân tọa lạc, về phần học tập ma pháp, bản thân hẳn tam hệ đồng tu, coi trọng chính là phương pháp vận sử ma khí liên hợp, toàn bộ đại lực to lớn có ai thật có thể dạy dỗ hẳn ?

Có Mễ Nặc cùng với Bồ Lão Thác đã đủ rồi, hẳn sẽ không lẫn lộn đầu đuôi. .

Trước Khoa Lạc Lý đã nói qua, chúng ta tuyệt đối sẽ không can thiệp hành động của người. Người đã ra quyết định, bản giáo chủ tự nhiên tôn trọng, chuyện người đến thánh đảo tu luyện, coi như ta chưa nói qua đi, chẳng qua, nếu ngày nào đó người thay đổi chủ ý, tùy thời có thể cùng Khoa Lạc Lý bàn lại.” Bồ Lão Thác nói.

“Cám ơn Bồ Lão Thác đại nhân thông cảm, ta cáo từ .” Dịch Vân cung kính thi lễ, quay đầu rời đi.

Lần này mời hấn đến đây chỉ là vì muốn hấn trả lời, việc này đã xong tự nhiên không cần phải lưu lại, hành động quả quyết sáng khoải cũng làm cho hai vị giáo chủ đại nhân kinh ngạc.

Khoa Lạc Lý nhìn bóng dáng thiếu niên rời đi, lo lắng đại nhân hờn giận, đang muốn mở miệng gọi lại thì lại bị Bồ Lão Thác ngăn lại, trên mặt hấn ẩn hiện nét cười cười, nụ cười thưởng thức nhân tài.

.....

Thân phận Hồng Y Đại Chủ Giáo, địa vị cao hơn cả đế quốc tứ đại thế gia, có thể ngồi cùng Kỳ Vô đế vương ăn cùng bàn, không ai có thể ở trước mặt hấn nói đi là đi, biểu hiện lạnh nhạt như thế.

Bồ Lão Thác vỗ vỗ tay ghế. Mỉm cười nói: “Nguyên bản nghĩ đến hôm nay chiêu mộ một nhân tài có mầm thiên phú tốt, hiện giờ vừa thấy ta càng thưởng thức hấn quá mức, tính cách quả quyết, ngay cả thân phận thần sử đại nhân đều có thể cự tuyệt, ngu, nhưng ngu có cá tính, là tính cách cứng đầu của cường giả, quả thật rất đáng giá để chúng ta ngoại lệ chiêu mộ.

“Người có bản sắc, dã tính chưa trừ, nhưng cái này không tính cái gì, đáng giá dạy dỗ, Khoa Lạc Lý, người lần này làm không sai!”

Khoa Lạc Lý cảm thấy kinh hỉ. Cơ hội có thể được giáo chủ đại nhân tán dương cũng không nhiều, có lợi cho địa vị hấn trong tương lai. Cúi đầu cung kính nói: “Cám ơn đại nhân khích lệ, ta chỉ là làm chuyện chính mình nên làm !”

Thực lực tăng lên chỉ cần có đủ thời gian cùng với thiên phú là được, nhưng chân chính đạt đến điên phong cường giả lại chỉ đếm được trên đầu ngón tay, những người này thường thường đều có sắc thái hơn người, hoặc là cũng có thể nói là tính cách biến thái.

Bất luận là cố chấp, ngoan cố, hoặc là lãnh huyết, tàn khốc, tóm lại là so với người bình thường một trời một vực, hấn thấy ở trên người thiếu niên này có loại tính chất đặc biệt này, không phải là giả tạo, rõ ràng là tính cách của hấn, nhiên ngang bướng rất tự.

.....

Từ khi thực lực còn yếu kém, cá tính hấn đã quyết định tương lai hấn đi được bao xa, kết quả Ma Đấu đại hộ không tính cái gì, chỉ là trận đấu tầng thấp mà thôi, cho tới bây giờ không chân chính đặt ở trong mắt Quang Minh Giáo Đình.

Bồ Lão Thác càng coi trọng là thảm sự đột ngột phát sinh mấy ngày trước, một quân đoàn tử sĩ toàn bộ sáu trăm người thây rơi đầy đất, máu chảy thành sông, chỉ có người chết không hề có bị thương, cái này quả thật ngoài dự liệu, làm cho mắt hấn lâm sáng ngời, cho nên mới hứng khởi quyết định đích thân tiếp kiến thiếu niên.

Thực lực vền vẹn chỉ là lục tinh, chuyện nhỏ cỡ này không cần hấn xuất mã, giao cho Khoa Lạc Lý đã đủ tâm ý, nhưng Bồ Lão Thác đánh vỡ lệ thường, không phải lẽ ngộ, cũng không phải biểu đạt thành ý Giáo Đình mời chào hấn, chỉ đơn thuần hấn nghĩ muốn tận mắt thấy mặt thiếu niên kiệt ngạo này.

Hấn cũng không làm cho vị giáo chủ này thất vọng. Hơi thở huyết tinh trên người cực nồng, đúng là cả đời lão cũng hiếm thấy, lấy lập trường Giáo Đình, cường giả đi ra từ sát tràng lệ huyết mới đáng giá chờ mong.

Thiếu niên là dã thú sát ý thẳng thiên, là nhân tài Giáo Đình tối cần, việc kế tiếp hấn phải làm chính là phục tùng dã tính của người thiếu niên, làm cho hấn tâm cam phục tùng, tài năng cho mình sử dụng, trở thành lợi kiếm trên tay hấn nói gì nghe vậy.

305. Chương 306: Bóng Đè (thượng)

Dịch Vân nghe vậy nhất thời lưỡng lự, lời ca chứa đầy ma lực quả như Môn “Đại nhân, hấn hiện tại đã chính thức gia nhập Giáo Đình, kế tiếp ta nên lấy loại phương thức nào đối đãi hấn?” Khoa Lạc Lý hỏi.

“Cái gì cũng không làm.”

“Cái gì?” Khoa Lạc Lý ngạc nhiên.

“Không cần hạn chế hấn, cũng không tắt yếu phái hấn nhiệm vụ, để cho hấn dốc lòng tu luyện đi.” Bồ Lão Thác mỉm cười nói: “Nhớ kỹ, mục đích Giáo Đình ngoại lệ mời chào hấn, không phải vì gia tăng một gã Bạch Y giáo chủ. Mà là coi trọng tương lai phát triển của hấn, đồ cực chính là tương lai mấy trăm năm, có thể nhiều thêm một gã Hồng Y Chủ Giáo, thậm chí là đi ra cường giả Thần Sử giai, nếu hấn không thể đạt tới, chúng ta hiện tại có làm hết thầy cũng chỉ là uống phí khí lực mà thôi.”

Bạch Y giáo chủ chỉ là nhân viên thần chức trung hạ giai tầng, thành thị lớn nhỏ đế quốc các giáo đường đều có một hai danh, Quang Minh Giáo Đình cũng không thiếu, ngược lại cường giả ngoài cửu tinh lại không nhiều, hiện nay Hồng Y Đại Chủ Giáo chỉ có hơn mười người, Thần Sử cao cấp nhất đương nhiên càng thiếu.

Cũng bởi vậy mới có đặc biệt ngoại lệ, để cho Dịch Vân vẫn chưa tiếp thụ Giáo Đình giáo dục gia nhập, chính là hẹn trước một tương lai có tuyệt thế cường giả. Lấy niên kỉ thiếu niên trước mắt cùng với thực lực mà xem, tiền đặt cược này có phần thắng tương đối lớn.

Đương nhiên, có được hơn mười vị cửu tinh Tôn Giả cùng với lễ tể vài vị cường giả Thần Sử, Quang Minh Giáo Đình vẫn là đệ nhất thế lực, độc bộ toàn bộ Khung Võ đại lục, chính là vì bảo đảm tự thân thế lực vĩnh cửu phát triển, bọn họ phải mời chào càng nhiều có cường giả tiềm chất tiến vào, tên thiếu niên Dịch Vân trước mắt là lựa chọn tốt nhất.

Vỗ về chòm râu xám trắng, Bồ Lão Thác đột nhiên hỏi : “Việc có liên quan thân phận thiếu niên kia, người điều tra ra không?”

Cúi đầu, Khoa Lạc Lý nhẹ giọng nói: “Chuyện này ta cùng với Mễ Nặc một mình nói qua Mễ Nặc thừa nhận, tất cả tư liệu thiếu niên kia đều là một tay hấn bịa đặt ra, nhưng thân phận chân thật thiếu niên ngay cả Mễ Nặc cũng tỏ vẻ hoàn toàn không biết gì cả.”

“Cả lão sư còn không biết tình hình hấn, có thể sao?”

“Mễ Nặc lúc ấy có nói như vậy! Người học sinh này cá tính bướng bỉnh, không muốn nói chuyện, nếu chỉ biết bức bách hấn sẽ dẫn đến hậu quả không tốt, cho nên hấn vẫn không có hỏi, chờ có một ngày hấn tự mình nói ra thôi !” Hấn lúc ấy nói rất thành khẩn, cũng tỏ vẻ nếu chúng ta Giáo Đình thực coi trọng thiếu niên này, cũng đừng đi tìm tòi nghiên cứu quá khứ của hấn.....”

“Ta thật ra tin tưởng lời Mễ Nặc nói, dù sao chuyện ngay cả mật thám Giáo Đình cũng tra không được. Một viện trưởng học viện tài nguyên cực kỳ hữu hạn, tuyệt đối kém chúng ta về năng lực tình báo trải rộng toàn bộ đại lục !” Khoa Lạc Lý nói.

Bồ Lão Thác nghe vậy nhất thời cũng trầm mặc

Hôm nay đích thân hội kiến thiếu niên ngoại trừ ý đồ ban đầu, còn muốn hỏi ra lai lịch hấn, Quang Minh Giáo Đình kỷ luật nghiêm ngặt, cho dù là đại thể gia tiềm lực đệ tử có muốn gia nhập, cũng phải trải qua tầng tầng khảo hạch, xoay vòng vòng các loại thẩm vấn, thiếu một thứ cũng không được, làm sao có thể tiếp thụ người thân phận lai lịch không minh bạch?

Chỉ tính biểu hiện lần đầu gặp mặt, ánh mắt sáng ngời, tự tin, không hề sợ sệt thân phận Hồng Y của lão. Bồ Lão Thác liền hiểu được người như thế tuyệt không thể bị ép buộc. Huống hồ chuyện ép uống hậu sinh cũng không phải Hồng Y như lão đi làm.

Tóm lại, có thể làm cho thiếu niên này nhập giáo là đã đạt được nhiệm vụ Thần Sử đại nhân giao phó, còn về phần thân phận hấn nhất thời cũng không vội. Sau này dùng giáo luật từ từ lôi ra thôi.

Trầm ngâm một hồi, Bồ Lão Thác lại ra vài mệnh lệnh, ban bố thiếu niên Dịch Vân trở thành Bạch Y giáo chủ, cùng với vài phong thưởng, nội dung khá đặc biệt.

Khoa Lạc Lý nghe được mà sững sốt rồi sững sốt , mấy lần nghĩ muốn mở miệng nói chuyện rồi lại ngưng. Đại nhân ra mệnh lệnh làm cho hấn cảm thấy khó hiểu, một lát, tức thì mang theo vẻ hồ nghi lui ra ngoài.

Nhìn thân ảnh Khoa Lạc Lý cung kính rời đi , Bồ Lão Thác trầm ngâm một lúc lâu, nói với ra phía sau rèm: “Biết bản giáo chủ lần này cho đòi người trở về mục đích gì không, Tháp Cát Nhĩ ?”

Một gã nam tử ở sau đi ra, vô cùng cung kính thi lễ, gật đầu nói: “Hiểu được, đại nhân, hấn là vì ngài cùng với Khoa Lạc Lý đại nhân nói chuyện đến tên thiếu niên kia, chỉ là vẫn không rõ nhiệm vụ cụ thể là... ”

“Theo bên người, bảo hộ hẩn!” Bồ Lô Thác mỉm cười:“Người hiện giờ thực lực vẫn vẹn vẹn chỉ là Thất Tinh pháp tước, so với kia thiếu niên cường, nhưng cường không hơn bao nhiêu. Vốn nhiệm vụ này không nên giao cho người, nhưng người có một hạng kỹ năng siêu thực lực bản thân, chính là linh giác của người !”

“Thất Tinh thực lực lại có thể vượt cấp cảm giác bát tinh cường giả tồn tại, mà đối phương không thể nhận ra tình huống, kỹ năng cổ kim hiếm có, cho nên bản giáo chủ mới quyết định cho người tới chấp hành nhiệm vụ này.” Nói tới đây, Bồ Lô Thác sờ tay vào ngực (bóp vú mình 1 cái - ^^”), lôi ra một quả trang sức màu trắng hình lục giác nói:“Đây là ma khí ẩn Ma ấn, có tác dụng bí mật che giấu tự thân hơi thở, cũng đề cao hiệu quả cảm giác lực, cho người sử dụng liền có thể làm cho linh giác lại tăng lên...”

“Sau này đạt tới trình độ cửu tinh hoàng tôn, đến lúc đó cho dù đám người Mễ Nặc có ở bên người thiếu niên chỉ cần cẩn thận bảo trì khoảng cách hơn mười dặm, cũng rất khó phát hiện sự tồn tại của người.”

Tháp Cát Nhĩ lắng lắng tiếp nhận ẩn Ma ấn, thu vào tay cảm giác nặng nề, ma khí là phụ trợ bảo khí nâng cao ma pháp, cho dù trải qua mấy ngàn năm truyền thừa xuống như Quang Minh Giáo Đình, bảo tồn cũng không được mấy cái, bình thường đều là Thần Sử cùng Tinh Vực cường giả mới có quyền sở hữu, đây là lần đầu tiên hẩn thấy tận mắt.

Đương nhiên, đây không phải là muốn cho hẩn, tương lai nhiệm vụ kết thúc, là phải trả lại lại, nhưng có thể tự tay giữ ma khí trân quý nhất bên người đã làm cho hẩn cảm thấy thỏa mãn thật lớn.

Cảm giác vui sướng dâng lên, Tháp Cát Nhĩ càng thêm cảm thấy hoang mang, hẩn khó hiểu nói:“Đại nhân. Chỉ là một thiếu niên thiên tài còn non nớt, cho dù thật sự có tiềm lực cường đại. Cũng chuyện mấy trăm năm sau, hiện tại cần gì phải thận trọng như thế ?”

“Non ?” Bồ Lô Thác vuốt hàm râu, híp hai mắt cười nói:“Nếu người biết, thiếu niên này khi tham gia Ma Đấu đại hội, vẹn vẹn chỉ là lục tinh trung giai, mà hiện tại đã đạt tới Lục Tinh đỉnh phong, trước sau không đến một tháng, tấn liền hai giai, người còn có thể cho rằng hẩn non sao?”

“Điều này sao có thể?” Tháp Cát Nhĩ thần tình không thể tin nổi.

Hẩn hôm nay vừa mới được mời tới Kỳ Võ thành, từ trước đến nay đối với Ma Đấu đại hội không có hứng thú, tự nhiên thế nào không biết liền phản hồi đòi quyền tham dự, trong đại hội hẩn khiến cho mọi người ngạc nhiên tới một hồi tiếp một hồi ngạc nhiên, tự nhiên một đường không ngừng phá tan mọi kỷ tích trước nay không hề có.

Tháp Cát Nhĩ còn không biết. Chính là bởi vì hẩn, Bồ Lô Thác đại nhân mới tự thân xuất mã, cũng là bởi vì hẩn, chính mình mới có thể được gọi tới đây.

“Tình hình cụ thể và tỉ mỉ người không cần biết, chỉ cần hiểu được, các vị Thần Sử đại nhân đều phi thường coi trọng người thiếu niên này, cái nhiệm vụ này cũng phi thường trọng yếu, người làm tốt bốn phần là được!” Khoát tay áo, Bồ Lô Thác nói:“Bản giáo chủ phán đoán, thiếu niên chậm lăm cũng trong năm năm nội liền đột phá vách tường Thất Tinh, cũng có cơ hội siêu việt thực lực hiện thời của người, cho nên người chỉ cần thủ hộ hẩn năm năm thời gian là xong, đến lúc đó ta sẽ tìm người khác tới thay người chấp hành nhiệm vụ.”

306. Chương 307: Bóng Đè (hạ)

Tháp Cát Nhĩ nghe xong kinh ngạc dị thường, mặt đầy vẻ bất đắc dĩ, bình chương của thất tinh hẩn hiểu rõ ràng hơn ai hết. Đó chính là ranh giới để trở thành một cường giả chân chính, là thiên tiệp hồng câu(khe biển lạch trời) của Ma vũ tu giả, muốn vượt qua không chỉ là dựa vào nỗ lực, vào thiên phú mà còn cần một chút cơ duyên nữa.

Lấy kinh nghiệm vô cùng gian khổ của bản thân, hẩn cũng biết, nếu không phải tư chất ma pháp của hẩn hơn hẩn thường nhân, lại thêm kinh nghiệm chém giết lâu năm trên chiến trường, cộng với kỳ ngộ không ngừng, tuyệt không có khả năng trước bốn mươi tuổi mà có thể vượt qua được cái rào cản như lạch trời này.

Hiện tại chỉ mới là Lục tinh đỉnh phong, có thể trong năm năm mà đột phá lên Thất tinh, bằng với thành tựu của hẩn bây giờ ư, thật buồn cười!

Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng hắn cũng không dám phản bác lại lời của Hồng Y Chủ Giáo đại nhân đã phán, chỉ lẳng lặng đứng nghe, không nói về quyền chức giai vị thua kém lão rất xa, mà nội cái thực lực Cửu tinh đỉnh phong thôi đã không phải là đối tượng mình có khả năng đắc tội.

Bố Lỗ Thác vốn quan sát phản ứng của Tháp Cát Nhĩ từ nãy, đương nhiên hiểu được trong lòng hắn đang nghĩ gì nhưng cũng không thêm để ý, tiếp tục: “Tiểu tử này sau nghi lễ phong tước, hắn sẽ trở lại Thiên Phong học viện, đến lúc đó an toàn của hắn sẽ không khiến ngươi bận tâm nữa, lúc này việc quan trọng hơn mà ta muốn ngươi làm là phải giám sát hắn!”

“Giám sát? Đại nhân, ty chức không hiểu lắm.” Tháp Cát Nhĩ nghe mà mơ mơ hồ hồ.

“Đến tận lúc này, thân phận chân thật của hắn là gì chúng ta vẫn còn chưa rõ, điều đó rõ ràng đã trái nghịch lại với Giáo quy, tạo nên lo lắng tiềm ẩn không nhỏ.” Bố Lỗ Thác lại nói: “Cho nên Thần sử đại nhân đã tính toán, đặc biệt để bản giáo chủ cấp cho ngươi Ấn Ma Hộ Ấn, giúp ngươi có được năng lực ẩn giấu khí tức trước mặt mọi người, âm thầm tra xét lai lịch của hắn.”

“Theo tin tình báo chúng ta đang nắm, ngoại trừ là học viên của Thiên Phong học viện, hắn chỉ có quan hệ với Kiệt Nặc Tư gia tộc, hắn sự hợp tác đó phải có lợi cho song phương, nhưng chi tiết của mối giao hảo đó ra sao, ai là bằng hữu, rồi ai có khả năng là người nhà của hắn, thậm chí nguyên quán ở đâu, mục đích sắp tới... tất tần tật những điểm này chúng ta đều không biết, đều rất đáng nghi ngờ, cần ngươi vì Giáo đình mà tìm cho ra đáp án.”

Nói đến đây, Bố Lỗ Thác khẽ vỗ vỗ vào vai Tháp Cát Nhĩ, như đang vỗ về căn dặn con trai của mình: “Hiện tại thực lực của hắn vẫn còn kém cỏi. Cũng chỉ là một Bạch Y Giáo Chủ nho nhỏ, đối với chúng ta khó mà tạo nên ảnh hưởng gì. Thế nhưng sau này nếu thật sự tấn cấp Cửu tinh, thậm chí Tinh Vực linh vực, thì Giáo Đình nhất định sẽ phong tặng Thần chức cực cao cho hắn. Mà một nhân vật thân phận bất minh, lại là ngoại nhân thì sẽ vô phương đảm nhận trọng trách của cấp cao, đó cũng là thiết luật của Giáo Hoàng Bệ Hạ.”

“Cho nên, khi an toàn của hắn đã được đảm bảo thì nhiệm vụ của ngươi bây giờ là phải theo dõi sát sao hắn trong thời gian năm năm, nhớ kỹ, chỉ năm năm phải triệt để nắm rõ toàn bộ lai lịch, từ song thân phụ mẫu, gia tộc, cùng với huyết kế công pháp mà hắn đang tu luyện là gì. Thiếu một vấn đề cũng không được, việc này lệnh trên ban xuống, chỉ có thành công, không cho phép thất bại!”

“Thiết luật của Giáo Đình, thưởng phạt đều công minh, thành công, bản giáo chủ liền dạy cho ngươi một năm ma pháp, truyền cho ngươi tri thức ma pháp huyền ảo cao cấp, bại, ngươi hắn cũng hiểu kết cục rồi, không cần ta phải nhắc thêm nữa nhỉ?”

Trận chung kết ma đấu đó, một thiếu niên tam hệ ma khí đồng tu, nhất nhất đem toàn bộ Thiết luật tu luyện trên toàn đại lục một cước đạp đổ, có thể nói đã tạo ra kỳ tích chấn động khắp tứ phương.

Đại bộ phận đều tập trung tìm hiểu về vấn đề phối hợp song hệ ma pháp, mà Bố Lỗ Thác lại khác, cái khiến lão thật sự cảm thấy hứng thú là ở tuyệt kỹ đấu khí mà thiếu niên đó xuất thủ trong trận đấu cuối cùng.

Hỏa hồng đấu khí, uy năng kinh hồn vượt quá tưởng tượng, lấy vũ lực mà áp chế Đế quốc đệ nhất Thế gia, Lam Duy Nhĩ gia tộc từ lâu đã nổi danh với Cuồng Lôi Phách Quyết truyền thừa từ tổ tiên, Ma Đa phải thảm bại, thực ra không phải thua bởi song hệ ma pháp, mà chính là vong dưới Đấu khí này, tuyệt đối là một công pháp cao cấp hơn hẳn Cuồng Lôi Phách Quyết huyết kế này.

Trên đại lục, Huyết kế tuyệt học cửu thành đã thất truyền từ lâu, trừ một ít cổ thể gia không tiếp xúc với bên ngoài xa xưa còn giữ lại, nay đột nhiên xuất hiện cái Công pháp cực kỳ cường hãn này, thật là bất khả tư nghị!

Đến tột cùng nó là cái gì? Đến từ nơi nào? Do gia tộc thần bí thế ngoại nào xuất ra?

Không riêng Bố Lỗ Thác hiếu kỳ dị thường, mà ở tại Thánh Đảo, tất cả các Thần sử đại nhân cũng đều muốn biết.

Nghi vấn được đặt ra thì phải có câu trả lời, đó là nguyên tắc nhất quán của Giáo Đình từ xưa đến nay, cho nên mới tìm đến Tháp Cát Nhĩ, hắn vốn có thiên phú đặc thù, có thể hoàn thành công tác, là lựa chọn tốt nhất cho nhiệm vụ lần này.

Nghe được Bồ Lão Thác đại nhân trình trọng như vậy, Thập Cát Nhĩ gật đầu lia lịa, vui mừng muốn điên lên.

Nhiệm vụ bảo vệ là phụ, chủ yếu là điều tra, mà với hắn vừa may lại là một thể mạnh có sẵn, thật không khó khăn gì.

Có thể được Cửu tinh đỉnh phong cường giả tự mình truyền dạy, học được ma pháp tối thượng, tuy chỉ một năm, nhưng không phải dễ gì đạt được, tựa như trên trời rớt xuống một cái bánh nướng thật to, cơ hội như vậy, còn không hung hăng ngoạm một cái sao?

“Nhớ cho kỹ lời của ta, có ma khí phụ trợ, trong phạm vi mười dặm, nếu bản giáo chủ không tập trung tìm kiếm thì cũng không thể phát hiện được tồn tại của ngươi, làm sao thì làm, miễn sao không để cho tiểu tử đó cùng với lão Mễ Nặc biết được cũng coi như là hoàn thành một phần nhiệm vụ mà ta đã giao phó cho ngươi, bên cạnh những việc trọng yếu kia. Đừng để ta phải thất vọng. Hãy đi đi!”

Thập Cát Nhĩ cúi người thi lễ thật sâu, rồi mang theo sắc mặt vui mừng hớn hở, rời nhanh khỏi phòng khách của Tế đàn.

Việc nhẹ lương cao thế này. Hắn không lập tức nắm bắt, có họa là đại ngộ.

Mà chuyện này cũng thật như đeo gông bên người. Năm năm quan sát đó. Cứ coi như là đặt cược mà cũng như là đầu tư vậy, hi vọng thuận buồm xuôi gió, đại công cáo thành, đến lúc đó đừng nói là Tế đàn không có người nhé!” Bồ Lão Thác lẩm bẩm thì thào.

Từ trong chiếc xe ngựa xa hoa đang thông thả lăn bánh, Dịch Vân buồn chán khẽ vạch màn trúc nhìn ra bên ngoài, khánh điển của Kỳ Võ đế quốc càng tới gần, không khí lễ hội cũng tràn ngập khắp nơi, mọi người ai nấy đều có vẻ vô cùng háo hức mong đợi.

“Đây phải chăng lễ Phụng Hoàng hoa, mỗi năm chỉ một lần? Tiếc là ta bây giờ... thật không có tâm tư mà thưởng thức rồi.” Dịch Vân lãnh đạm nhìn thiên hạ thăng hoa mà lòng âm thầm tự nhủ.

Ba ngày nữa thôi, nghi thức qua đi, ta cũng sẽ rời khỏi nơi này, có khả năng sẽ không bao giờ trở về nữa.

Thủ đô Kỳ Võ, nơi tập trung quyền lực, biểu trưng cho sự hưng thịnh của một quốc gia, là vùng đất có muôn ngàn cơ hội đổi đời, nhưng với hắn cũng chỉ là một hoài niệm, ở nơi ngoại ô cũ nát, một cái trang viện hoang tàn, một nắm đất nơi mẫu thân hắn yên nghỉ là còn khiến hắn quan tâm, còn hết thảy đối với hắn chỉ là hoa trong gương, trăng đáy nước mà thôi.

Kề cận với hoàng cung Kỳ Võ chính là Tổng bộ của Quang Minh Giáo đình xa hoa to lớn, Dịch Vân lúc này đã tiến đến không xa, chỉ có mười dặm, nhưng trên đường ngựa xe như nước quần áo như nêm, khó khăn lắm chiếc xe của hắn mới có thể tiếp cận được.

“Tiểu tử, khoan hãy xuống xe, cứ lòng vòng quanh Kỳ Võ thành đã, mà tốt nhất là ra luôn ngoại thành đi!” Giữa lúc Dịch Vân định động thân, Môn La đột nhiên lên tiếng.

”Lão đại, ý ngươi là gì? Vì sao phải làm như vậy? Sự việc bất ngờ, Dịch Vân cũng mơ hồ không hiểu.

“Đừng hỏi, làm đi!” Môn La lúc này ngưng trọng lạ kỳ, ngữ khí cũng vô cùng nghiêm khắc khiến cho Dịch Vân phải giật mình, bèn ngồi lại trên xe, phân phó cho xa phu chạy tiếp.

Tên đánh xe này thật ra cũng là Ngũ tinh võ đồ do Khoa Lạc Lý giáo chủ cài vào làm tùy tùng bảo vệ cho hắn, tuy không hiểu được mệnh lệnh của Dịch Vân, nhưng vẫn cứ làm tốt bổn phận, liền giục xe tiến về phía trước, chiếc xe bắt đầu tăng tốc lăn vào dòng người hối hả.

“Lão đại, mục đích của người là...” Dịch Vân hiểu kỳ không nhận được mà hỏi, nhưng Môn La thì lặng thinh chẳng nói lấy một câu, sắc mặt càng lúc càng khó coi, làm Dịch Vân chột dạ im miệng ngậm tăm không hỏi nữa.

Trong bầu không khí quái dị đó, xa mã đại phu đã đánh được một vòng lớn quanh Kỳ Võ thành, lúc chuyển hướng lăn bánh ra ngoại ô Kỳ Võ thì đã qua ba thời thần, trời đã dần về chiều.

Trong quá trình đó, Môn La rút cuộc cũng mở miệng: “Từ lúc ngươi đi ra khỏi Quang Minh Giáo Đình, liền có một gã đàn ông xa xa đi theo sau, thủ pháp theo dõi rất cao minh, không phải là bọn mật thám của các gia tộc có thể so sánh được.”

Dịch Vân nghe mà kinh hãi. Lập tức trấn tĩnh mà lưu tâm kiểm tra kỹ lưỡng, một lúc sau hắn mới lắc đầu: “Hắn là một cường giả ư? Bốn phía xung quanh tĩnh lặng như nước, ta không hề cảm ứng được gì cả.”

“Đúng là một cường giả, dù chỉ là Thất tinh trung giai Pháp Tước, nhưng khí tức phát ra rất mờ nhạt, trình độ đó phải cỡ Cửu tinh, nhưng lại không giống lão đầu Mễ Nặc a, còn tại sao như vậy, ta nghĩ mãi cũng không ra.”

“Vừa rồi ta bảo ngươi cho xe chạy lòng vòng một đoạn xa, là để thử xem, quả nhiên hắn như âm hồn bất tán bám sát sau ngươi, từ trong thành ra tới ngoài này, sau đó quay về, vị trí chính xác bây giờ là mười lăm dặm về hướng Đông Nam, rõ ràng là nhắm vào ngươi mà đến, chỉ là hắn không có tí sát khí nào, còn động cơ, nguyên nhân vì sao ta vẫn không nghĩ ra được.”

Dịch Vân cũng chịu không thể giải thích nổi. Nhặt giọng: “Nếu thế cứ để hắn theo dõi đi, chỉ với thực lực Thất tinh trung giai thì dù hắn sinh sự, cũng hơi bị yếu đuối, không thể gây sát thương với ta rồi, lão đại ngươi có gì phải thận trọng khác lạ vậy?”

Nhìn chằm chằm Dịch Vân, Môn La từng câu từng chữ trầm giọng nhấn mạnh: “Nếu như ta nói cho ngươi biết, người này chính là kẻ trước kia trong đám Hắc Y đã đồ sát Ái Đạt Trấn, phản ứng của ngươi còn có thể thần nhiên nữa không vậy?”

Dịch Vân giật mình sững sốt, cả người rung bần bật, một hồi lâu sau, từ trong hàm răng cắn chặt một giọng nói khản đặc truyền ra: “Ngươi xác định là Hắc Y nhân nơi Ái Đạt Trấn?”

Gật đầu, Môn La cực kỳ nghiêm túc: “Trước vốn là Lục tinh Pháp Cuồng, giờ đã là Thất tinh trung giai Pháp Tước, thực lực tuy tăng trên diện rộng nhưng ba động ma lực cá nhân thì không thể thay đổi, ta lúc đó đã lưu tâm cảm ứng, tuyệt đối không sai lầm, là một trong hai tên Lục tinh Pháp Cuồng thủ lĩnh của Hắc Y nhân đã bức cung Phổ Tu Tư, chính hắn!”

Ba động của đấu khí và ma lực của mỗi người đều không giống nhau, cũng như vân tay đều là độc nhất vô nhị, tuy kém hơn một ít cũng khó mà nhận thấy được, nhưng chỉ cần siêu cấp cường giả để tâm ghi nhận, lập tức có thể khắc sâu trong đầu, cũng không phải là ký ức mà là một loại linh giác để nhận biết, sai sót tuyệt không thể có.

“Hay cho Hắc Y nhân, giỏi cho Hắc Y nhân! Ấn núp bấy lâu, khiến ta ngày đêm truy kiếm, làm cho ta nằm mơ cũng muốn gặp ! Cuối cùng cũng để ta tìm được.”

Cuồng lên như lửa, Tâm sôi như điên, Dịch Vân cuối cùng không thể kiềm chế, rống to một tiếng, đập văng cửa xe như tên bắn xông thẳng ra ngoài.

Chín năm về trước, một đêm đen tối như mực, gió lạnh như băng, trong không khí lễ hội tưng bừng, lại là đêm toàn tộc bị diệt sát, ác mộng này, từng đêm từng đêm luôn giày vò hành hạ nội tâm hắn, xâu xé dần vật ký ức hắn.

Máu thịt tanh nồng, hóa thành bóng ma đen tối bức bối đè nặng tâm tư, giờ này ở trong lòng hắn đang gào thét co giật từng hồi.

307. Chương 308:dị Biến

“Dừng lại cho ta. Dừng lại!” Môn La mạnh mẽ hét lớn.

Giờ phút này, toàn thân Dịch Vân tràn đầy đấu khí, tử diễm quỷ dị lưu chuyển như điện xẹt, xuyên phá thùng xe, thân hình Lăng Không chậm lại, hơi xoay người. Ngay khi rơi xuống mặt đất, tiếng thổ dốc ồ ồ nhưng không cách nào ức chế được. Tử diễm mãnh liệt vô cùng, mái hiên phía sau và cả cỗ xe ngựa sang trọng bốc cháy gần như cùng lúc, chỉ trong khoảnh khắc tất cả đã chìm trong biển lửa.

Phu xe cùng đi với vệ đội kinh dị khi nhìn thấy cảnh này, lại càng thấy kinh hãi hơn vì uy lực của ngọn Tử Hỏa diễm chưa từng thấy trước đây, chỉ trong chớp lát, tất cả đã cháy thành tro. So với cỗ xe ngựa bình thường, cỗ xe này còn lớn hơn gấp ba lần mấy cỗ xe của khách quý Giáo Đình, nhưng chỉ trong phút chốc đã hóa thành tro bụi bay đầy trời. Hoa lửa bùng lên chói lọi, rất hợp với bầu không khí lễ hội, bùng lên trong chớp mắt rồi hóa thành hư vô.

Cảnh tượng kinh dị. Khiến người ta kinh hãi một trận, không dám cử động, ánh mắt mọi người nhìn chăm chú lên người thiếu niên đã gây chuyện, giống như cả nghìn ánh mắt chú tụ vào, thế nhưng đối với chuyện này hắn lại làm như không thấy.

“Sự xúc động rất đáng sợ, khiến con người ta thành tà ác, người vẫn không rõ tình huống của bản thân sao?” Môn La thản nhiên nói.

Hai mắt của Dịch Vân đỏ ngầu. Nặng nề thở hổn hển, cố gắng áp chế bản thân không được tức giận, lạnh lùng liếc nhìn Môn La, làm như bất mãn việc hắn nói bản thân mình, không thèm trả lời.

Môn La cũng không để ý, bởi vì hắn biết rõ cảm thụ trong lòng tiểu đệ nên nói thẳng: “Tên nam tử kia, theo đuôi ở phía sau người, cùng người một trước một sau từ trong giáo đường đi ra, người hiểu được điều này nghĩa là gì không?” Chính xác, hắn chính là một thành viên của Quang Minh giáo đình. Kỳ Vũ Thành, tổng bộ của Quang Minh giáo đình, Cửu Tinh cường giả, Bạch Y giáo chủ, Quang Minh kỳ sĩ toàn bộ đều ở trong này, nếu thân phận bại lộ phải chính thức trở mặt, người làm sao để có thể sống?”

Dịch Vân á khẩu ngẩn ra. Hắn cũng không phải người ngu ngốc, chỉ biết có cừu hận, làm cho đầu óc mê muội. Định thần suy nghĩ, nổi tức giận cũng đã tiêu tán hơn một nửa, biết mình quá mức xúc động, suýt chút nữa gây họa không thể bù đắp, yên lặng trong chớp lát, chợt suy tư đến chỗ mấu chốt của vấn đề.

Đi đến bên người Dịch Vân, Môn La vẽ mặt phức tạp, trầm giọng nói: “Trồng cây liên tục một khắc năm mộng cũng nguyện chờ, kết quả vui mừng chính là, tung tích của đám Hắc y nhân cuối cùng cũng có manh mối, không nghĩ tới là hắn và Quang Minh giáo đình không nhận được sự sỉ nhục, khiêu khích, chỉ là kết quả cuối cùng còn không cách nào hoàn toàn khẳng định, chỉ bằng vào việc nhìn thấy hắn từ giáo đường đi ra mà nhận định thì quá mức vô đoán, lúc trước không có nắm chắc 100%, người đã vội vàng hành động thiếu suy nghĩ.

“Cũng không phải sợ giết lầm người, mà là sợ người nhọc công, rất vất vả mới tạo nên cục diện tốt đẹp như bây giờ, lãnh địa Ái Đạt Trấn sắp đến tay, người cũng sắp được phong tước. Cũng đã thuận lợi trở thành Bạch Y giáo chủ, công thành danh toại, có thể nói đó là một chuyện tốt, với tình huống hiện tại, tuyệt đối không thể đối địch với Quang Minh giáo đình!”

Hai mắt Dịch Vân lúc này vẫn bùng bùng lửa cháy, không đồng tình hừ lạnh nói: “Lão Đại, người suy nghĩ nhiều quá! Mặc kệ là hắn có hay không có liên quan với Giáo Đình, phán đoán của người không thể nào sai, hắn chắc chắn là một thành viên của Hắc y nhân đội năm đó, còn là một trong hai kẻ cầm đầu, cho nên hắn phải chết! Về phần thế lực tương ứng của hắn, bắt hắn lại để hỏi rõ ràng không được sao?”

“Nếu tìm được. Không phải hắn chết, thì chính là ta vong, hai kết quả này, không có lựa chọn nào khác, ngoại trừ như vậy, ta sẽ không suy nghĩ những điều khác!”

Môn La nghe vậy ngẩn ra. Chợt im lặng.

Hiện tại Dịch Vân còn gì để mất?

Không có! Nhưng có một đồng nợ nần đợi hắn thu hồi.

Vì nợ mà sống, do nợ mà tồn tại, vận mệnh bị thương ấy, cũng là do hắn tính lựa chọn con đường không thể quay đầu.

Đúng vậy, từ năm 19 tuổi, cái đêm máu tanh ấy, hắn đã quyết ý chọn con đường Tu La!

Chỉ không biết, đây có phải hay không là người thiếu niên luôn tưởng nhớ đến mẹ, là người mà Phổ Tu Tư cùng Ba Đức Lợi kỳ vọng...

Hoàng cung, ở phía ngoài quảng trường sang trọng, hừng hực Đấu khí, hỏa diễm bay đầy trời, đã sớm kéo vô số người đến, bầu không khí lễ hội vui vẻ sớm tan tành như chưa từng tồn tại, bên trong thành thủ vệ đi

chuyển, vương thất cấm vệ binh bao vây quanh quần chúng, thậm chí ở bên trong Thiên Phong Học Viện, tất cả mọi người đều ủa ra ngoài

Cảnh tượng đập vào mắt, không nghĩ là ngoài ý muốn, không có tranh chấp, chỉ có bầu trời đầy khói và hoa lửa bùng bùng, trong không khí lễ hội hoa lửa bùng lên sáng chói, ánh lửa đỏ rực chiếu rọi, một gã hắc y thiếu niên lặng lẽ đứng nhìn.

Yên lặng trong chốc lát, bốn phía đều có tiếng động lớn, tiếng xô xát, ồn ào cũng theo đó mà vang lên, chỉ vì đại bộ phận mọi người đều nhận ra vị thiếu niên ở chính giữa là người phương nào, mà đấu hội mới kết thúc hôm rồi, chỉ cần là cư dân cư ngụ ở bên trong Kỳ Võ, không ai không nhận biết hắn.

Người xuất sắc nhất của đại hội, đã phá tất cả phán định của các chuyên gia, mà đấu hội đặc sắc nhất trong nhiều kỳ. Ma Vũ Tam hệ cùng tu, có thể nói là đệ nhất nhân trong vạn năm tới của Khung Vũ đại lục, lập nên chuỗi kỳ tích, tạo ra truyền kỳ sống, từng là mơ ước của tất cả bình dân, làm mọi người ngạc nhiên, chính là hắn, hắc thiếu niên.

Vô số tiếng than sợ hãi liên tiếp vang lên, mọi người đều không hấn và biến cố trước mắt có can hệ gì, xe ngựa thần thánh của Quang Minh giáo đình bốc cháy, năm tên Quang Minh kỵ sĩ đứng sững sờ ở một bên, vô số vệ đội vây quanh sát sao, những chuyện này toàn bộ bọn họ đều không để ý, trong suy nghĩ chỉ cần bình yên vô sự, bọn họ đã cảm thấy mãn nguyện.

Ba ngày sau lễ mừng kiến quốc, mỗi năm một lần, Phượng Hoàng tiết xa hoa, phong tước cấp đất, nhân vật chính cũng là hắn, làm cho tất cả bách tính bình dân như sống trong mộng đẹp dù thời gian còn chưa đến. Mộng đẹp đang kéo dài, tất cả mọi người đều cao giọng hoan hô.

Anh hùng là cần phải chấp nhận, thiếu niên thực lực phải mạnh mẽ nhưng thật ra lần này, quan trọng không phải thân phận của hắn, không phải quý tộc, không phải Vương tộc, mà bởi vì địa vị của hắn ở trong lòng bách tính bình dân, làm cho hắn nhận được nhiều dân tâm nhất từ trước tới nay, trình độ được yêu mến ấy, ngay cả Kỳ Vũ Vương Thất cùng Quang Minh giáo đình đều bắt ngờ.

Thiếu niên bước một đi tới. Tàn dư của khói lửa vẫn phiêu tán, cảnh trí mờ nhạt, phẳng phất như màu tà dương, tất cả được chiếu rọi thành màu hạt hồng. Bầu không khí quý dị, tầm mắt không dám dời đi, con mắt đỏ hồng của trẻ thơ nhìn thấy lại càng khó quên, tương lai chắc chắn đời đời đều lưu lại truyền thuyết thần kỳ, sẽ càng có thêm màu sắc thần bí thuyết phục mọi người.

“Lão sư, mấy ngày nay làm ngài lo lắng, bây giờ, ta cảm thấy rất mệt mỏi, thậm chí tốt hơn hết là nên nghỉ ngơi, xin người thứ lỗi.” hướng về phía Mễ Nặc và mọi người trong Thiên Phong học viện nói, mấy ngày liên tiếp đều gặp chuyện kinh hãi, tìm kiếm vốn không có kết quả thì Dịch Vân đột nhiên trở về, tất cả đều mừng như điên, nhưng thanh âm tiếp theo này lại làm tất cả kinh sợ.

Thực sự không phải ngữ khí của hắn lạnh lùng, mà là chiến ý xơ xác tiêu điều, sát khí bức người như đao, phẳng phất giống như chỉ cần chạm vào cả người sẽ đầy thương tích. Loại khí thế này, trước nay chưa bao giờ mọi người thấy ở trên người đồng học ôn hòa này, cho dù ở trận chung kết mà đấu hội cũng không có.

Mấy ngày không thấy, uy thế gấp bội, như hai người khác nhau, mà ngay cả kẻ hiểu rõ nhất Mễ Nặc cũng ngạc nhiên không thôi.

Giật mình sững sờ, mọi người tự động tách ra một lối đi nhỏ, trở mắt nhìn thiếu niên từng bước một đi ra, cho đến khi bóng ảnh biến mất ở phía cửa lớn tối đen.

Ban đêm.

Mây đen đông nghịt che kín bầu trời đêm, một đêm không có ánh trăng sao.

Mà ngay cả Thiên Phong Học Viện, ở trong trạch viện cũng là một bầu không khí yên lặng, ngưng trọng cực độ, uy áp vô hình, cứ thế theo đó từ cửa ở gian phòng phía đông truyền đi, không tiếng động, nhưng rõ ràng khắp nơi tâm tình mọi người đều bị ảnh hưởng.

Nhìn cửa phòng đóng chặt, An Na lo lắng nói: “Dịch Vân hắn rốt cuộc bị sao vậy? Như thế nào mà vừa về đã trở nên khác thường như vậy. Bộ dạng này của hắn thực sự đáng sợ à!”

Khắc Lý Mạn lắc lắc đầu, hai mắt nhìn chăm chăm về một phía, không trả lời.

Bố Lạp Tác lúc này cũng đã chạy lại đây, cùng Mễ Nặc sóng vai đứng một chỗ, nặng nề nói: “Bầu không khí quỷ dị khủng khiếp, hơi thở hùng hồn thật kinh khủng, giống như cực lực khống chế sát khí bản thân bức ra! Người học sinh này như thế nào mới vừa về đã biến đổi như thế?”

Mễ Nặc mở hai tay ra, cũng bất đắc dĩ nói: “Ta cũng hoàn toàn không biết gì cả, bộ dáng này của hần, ta cũng chưa từng thấy qua.

“Thân là Lão sư, người chẳng lẽ không có một chút quan tâm nào sao?”

“Lúc đầu ta cũng nghĩ vậy, nhưng không thể được!” Mễ Nặc nói: “Người học sinh này ta biết rõ, ít khi tư tưởng phạm phũ, nếu có, chính là không thể vãn hồi được. Hần bây giờ đích xác là gặp phải sự kiện gì khiến tâm tình rung động, bất ổn, nếu ta nhúng tay vào, khẳng định sẽ làm cho tình huống càng xấu hơn, chỉ có thể chờ hần tự bình ổn tâm lý lại thôi.”

Nhìn hai nữ tử trẻ tuổi, ở bên ngoài phòng Dịch Vân đang thong thả bước đi qua lại, vài lần muốn đưa tay đẩy cửa vào, rồi lại thôi, hai hàng lông mày thanh tú nhíu lại, nỗi lo lắng nói không nên lời.

Mễ Nặc thấy thế, vài lần muốn bảo các nàng đẩy cửa vào, hy vọng có thể đả phá tâm tình bế tắc, kinh động của mọi người. Chỉ là đến chỗ mấu chốt, hai người lại cùng đành chỉ lui về, làm cho Mễ Nặc chỉ biết mắng thầm, khóc không được mà không biết làm thế nào.

Mễ Nặc làm sao biết được, nữ nhân họ rất nhạy cảm, bọn nàng đối với Dịch Vân hiểu rất rõ. Biết lúc này, tuyệt không thể đi vào quấy rầy, nếu không chắc chắn lộn xảo thành chuyết (chứa lợn lành thành lợn què).

Hai thiếu nữ ấy chính là La Lôi và Ny Khải. Với Mễ Nặc sống lâu đã thành tình, sớm nhìn ra các thiếu nữ này đối với đệ tử mình có tâm ý, cũng vì Dịch Vân mà thấy cao hứng.

Hần làm việc mặc dù thần bí, tính cách có phần cổ quái, nhưng mị lực thật không kém, ít nhất còn có hai thiếu nữ xinh như hoa, như mộng quan tâm đến hần, cho dù chỉ có một người, nhân sinh hậu thế sẽ không cô đơn, hần đương nhiên là vui vẻ tác thành, chỉ không biết bản thân Dịch Vân nghĩ như thế nào thôi.

Nửa đêm, rạng sáng đêm trước, cũng là thời điểm hắc ám nhất trong ngày, tất cả mọi người đang say giấc nồng, đang ngồi xếp bằng trên giường, Dịch Vân đột nhiên mở choàng hai mắt, trong đêm khuya đen tối chợt lóe lên như điện xẹt, biểu đạt nội tâm kiên quyết của hần.

Không một tiếng động, mở cửa sổ, rồi nhảy xuống, cực nhanh trong khoảng khắc liền biến mất ở chỗ ngã tư tối đen không bóng người.

Bên trong gian phòng, hai lão giả cũng đồng thời mở mắt ra, Mễ Nặc thở dài một hơi, nói: “Ta biết là hần nhất định sẽ nhân lúc không có người rời đi, quả nhiên đã bị ta đoán trúng, hần lại tiếp tục không lời từ biệt bỏ đi, chỉ không biết, ý đồ của hần rốt cuộc là cái gì, muốn đi về nơi đâu?”

Bố Lạp Tác vẻ mặt cũng ngưng trọng nói: “Người đệ tử này từ trước đến giờ vẫn thần bí, trên người quả thực có rất nhiều bí mật khiến người ngoài nhìn không thấu, nếu hành động của hần mà bình thường như các đệ tử khác thì cái danh người xuất sắc nhất ma đầu đại hội không tới phiên hần lấy, bởi vì bản thân hần chính là biến số ngoài ý muốn.”

“Ta còn không nghĩ ra một điều. Viện trưởng Lai Nhân học viện người khi nào lại bắt đầu quan tâm đến hần như thế? Nghe được hần quay vừa về thì ngay lập tức chạy tới, lại nhẫn nại theo giúp ta suốt đêm chờ đợi, mà hần cũng không phải là đệ tử của người, quả thật không giống tác phong của người.”

“Bởi vì Ma Pháp Linh!” Bố Lạp Tác trầm giọng nói: “Lúc trước hần tặng cho ta thứ thần binh kia. Ta đã tìm Tắt Ma tộc trưởng tự mình giám định qua, rất khó tin khi hần thắng thần nói cái vật này phẩm chất là tam phẩm Ma Pháp binh. Nhưng khi so với tất cả gia bảo luyện chế cổ xưa của các thế gia được bảo tồn còn tốt hơn!

“Trước đây chưa nhìn thấy thủ pháp luyện khí. Binh khí có đẳng cấp chất lượng cao nhất, chính là các gia bảo luyện khí cổ xưa ở các thế gia nói trên! Ta muốn biết xuất xứ của thứ thần binh này, có thể nói, ta đại biểu cho Lai Nhân học viện, cùng với đệ tử của người đã từng đơn thuần giao dịch.”

“Ngay cả Tắt Ma tộc trưởng cũng đã thắng thần thừa nhận luyện không được Ma Pháp binh này, thế mà lại có sự tình này?” Mễ Nặc kinh ngạc nói.

“Cũng không phải sao?” Cho nên ta vừa nghe nói thiếu niên này xuất hiện, liền lập tức chạy đến, nhưng hắn cũng thật là...Mà cũng chỉ có người loại lão sư tạp nham như thế mới không biết.” Bồ Lạp Tác gật đầu nói.

Trầm mặc một lúc, Mễ Nặc giận dữ nói: “Có mục đích mà đến, chuyện này không phải là chủ ý của người sao? Nếu thật sự là như thế, ta sẽ không bằng quan đứng nhìn!”

Khoát khoát tay, Bồ Lạp Tác nói: “Đã nói, chẳng qua chỉ là nói chuyện giao dịch, nếu hắn không muốn, ta tự nhiên sẽ không mạnh mẽ ép buộc, mục đích cuối cùng cũng chỉ là muốn kết bạn với tên Luyện Khí tông sư phía sau hắn thôi, dù sao đi nữa, việc này đều là chuyện lúc sau, hiện nay hắn đi khá xa rồi, người cái lão sư này còn muốn tiếp tục ở đây cùng ta nói chuyện phiếm sao?”

“Mặc dù theo dõi đệ tử có chút mất mặt, loại chuyện này với lão sư như ta không phải chuyện tốt, nhưng chính vì nghi thức phong tước phía trước, thân phận của hắn rất nhạy cảm, thế lực địch nhân của hắn cũng không đơn giản, đúng là thời khắc hỗn loạn, vì muốn tốt cho hắn, nên ta cũng nguyện một lần làm kẻ theo đuôi!” Mễ Nặc cũng không biết làm sao nói.

Ngay khi hai người vừa mới đứng dậy, đang muốn đẩy cửa ra ngoài, một cỗ uy áp khổng lồ bất ngờ công tới, toàn bộ không gian nhất thời đình chỉ. Khó có thể tin được, lực lượng như sóng triều tuôn ra, phạm vi mười thước quanh mình trong khoảnh khắc hình thành một cái không gian kỳ dị, với khả năng của Mễ Nặc cùng Bồ Lạp Tác mà cũng bị khốn trong đó, không thể cử động được.

“Tại sao có thể như vậy?” Chuyện gì xảy ra vậy?” trước đây chưa từng gặp loại áp lực này, hai người ngay cả năng lực ngăn cản cũng không có, đồng thanh kinh hãi kêu lên.

Phanh! Phanh!

Hai tiếng trầm đục, Mễ Nặc cùng Bồ Lạp Tác phía sau đầu của hai người cùng bị một đòn nghiêm trọng, lập tức hôn mê bất tỉnh

Dị biến xảy ra, trước sau không đến một giây đồng hồ đã kết thúc, hai gã Cửu Tinh đỉnh phong Pháp Tôn cường giả, mà ngay cả một chút ngăn cản cũng không có, rất đơn giản, đồng thời cùng bị một kích bắt giữ, quả thực không thể tin nổi.

Cùng lúc đó, một đạo hắc ảnh vô thanh vô tức xuất hiện trong phòng, có chút ngạc nhiên nhìn hai người dưới đất, cau mày nói: “Dù nói thế nào, hắn cũng là Lão sư của thiếu niên kia, người làm như vậy không thấy quá mức sao?”

Cửa sổ không gió tự mở, một gã nam tử cao gầy nhẹ nhàng tiến vào, tà áo màu lam phiêu dật, cười đầy tà khí: “Hắc hắc, có thể nào làm cho hai cái lão già ngu ngốc này trình diễn trò hay? Mặc dù không biết tên tiểu tử kia muốn làm gì, nhưng hắn phát ra sát khí lạnh thấu xương, mà chưa bao giờ thấy trên mình hắn, làm ta rất tò mò à!

‘Chuyện gì, người nào, toàn bộ không sao cả, ta chỉ muốn nhìn thấy máu tươi bay tán loạn làm nên một đêm tốt đẹp, giống như ngày đó một người tận diệt trăm tên tử sĩ, thật là một trò hay, cho nên tuyệt không thể để cho hai người này đi ngăn cản thiếu niên kia, quấy rầy nhã hứng của ta, ta đối với chuyện kế tiếp rất tò mò à, quả nhiên không nhìn lầm người, hắn luôn làm cho ta vô cùng vui vẻ, chúng ta nhanh nhanh đuổi kịp đi!’

“Khá lắm, rất thú vị, tính cách ác liệt này của người xem ra không chút thay đổi, chỉ là ta đối với lời của người về ngày thảm kịch rất hứng thú. Sẽ không phải người nói ngoa sao? Lấy kiến giải của ta, thiếu niên kia không phải loại hiếu sát, tại sao lại chuyển biến như vậy, ta thực muốn biết!”

‘Vậy thì nhanh một chút đuổi kịp đi! Cam đoan có thể làm cho tà linh pháp sư người hài lòng, bản tính của hắn, chỉ là thú đội lột người, về bản chất, cùng với ta và người đều là một loại, ta càng xem lại càng vui mừng, tin tưởng rằng có thể khiến người mở to mắt mà nhìn, hắc hắc hắc!’

Đồng thời, cách xa mười dặm ở một phòng cao cấp trong tửu lâu, một gã nam tử từ trên giường nhảy dựng lên: “Chết tiệt! Hắn như thế nào lại hướng phía ngoài thành rồi đi mau như vậy, sao lại đúng lúc này chứ, mới ngày đầu tiên đã làm phiền giấc mộng đẹp của ta, quả thật là khổ nạn mà, không biết đến tột cùng là có chuyện gì?”

Nam tử trong lòng mặc dù bất mãn, nhưng vẫn nhanh chóng đuổi theo.

Chưa kịp dự đoán kết quả, một lần dị biến, làm loạn tất cả toan tính của mọi người.

Đêm yên lặng, gió lạnh buông xuống. Có người vui sướng, có người mù mịt, tuy nhiên cũng chỉ có thể đi theo người thiếu niên.

308. Chương 309: Tội Ác

Cách trăm dặm ngoài Kỳ Vũ thành, trên vách núi dựng đứng sâu trong cánh rừng, Dịch Vân bỗng nhiên dừng lại, sắc mặt lạnh lùng. Đột ngột quay đầu lại về phía sau hô: “ Ta biết có người đi theo phía sau, người đến tội cùng là ai? Xuất hiện đi!”

Tiếng quát quanh quẩn vang vọng cả cánh rừng. Tháp Cát Nhĩ thân hình chấn động. Đêm nay ngoại trừ thiếu niên này cùng với hắn ở ngoài thì còn ai tới đây nữa đâu. Biết hành tung của mình dĩ nhiên bị bại lộ, hắn từ phía sau cây đại thụ đi ra, thần tình không thể tin nổi, thất kinh hỏi: “ Người như thế nào lại có thể phát hiện được sự tồn tại của ta? Điều này không có khả năng mới đúng, là làm như thế nào?”

Đề nén sự tức giận đang tràn ngập, Dịch Vân cười lạnh nói: “ Ếch ngồi đáy giếng, với công phu như vậy mà cũng dò theo ta sao? Sự kiên nhẫn của ta có hạn. Hãy nói ra thân phận và mục đích của ngươi đi!”

Lần này, Dịch Vân nói cực kỳ không khách khí, lộ rõ địch ý của hắn, cũng rõ ràng không đem đối phương đặt vô trong mắt.

Ngôn từ đối chọi gay gắt. Từ trước đến nay hắn đối xử trên nguyên lý bình đẳng. Trên thực tế hắn cũng minh bạch, nam tử này công phu ẩn nấp truy tung cũng không phải là theo như lời nói không chịu được. Thực lực quý dị khó lường, đã đạt đến trình độ đỉnh cao của cấp độ đại sư. Nếu không có Môn La nhắc nhở, hắn tuyệt đối không thể cảm giác được sự hiện hữu của người này.

Chỉ là đối với hung thủ ngày xưa diệt tộc, hôm nay đại địch như thế này hắn có thể khách khí được?

Gặp mặt cừu nhân, hai mắt hắn đỏ bừng còn có thể nhìn thấy từng tơ máu hiện ra.

Từng câu từng chữ đều là những lời châm biếm,

Tháp Cát Nhĩ vẻ mặt giận dữ, lộ rõ vẻ nhục nhã.

Rõ ràng lấy thực lực mà nói, bất quá người thanh niên hiện giờ mới là lực tinh đỉnh phong, tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn. Huống hồ hắn chỉ là theo dõi, cũng không có cản trở việc gì. Sự đối địch của thiếu niên này biểu hiện làm hắn cảm thấy khó hiểu.

Cảm nhận được nguyên tố hai hệ thủy hỏa đang điên cuồng hội tụ, cùng với chiến ý như bão táp. Mắt thấy đối phương sẽ tùy thời ra tay, Tháp Cát Nhĩ trầm mặc một tiếng: “ Vừa gặp mặt mới nói được một câu mà đã tuyên chiến, đúng là kẻ điên! Thực lực của ta rõ ràng cường đại hơn hắn, hắn chẳng lẽ không cảm thụ được sao? Nếu phải trên người ta đang có nhiệm vụ quan trọng thì đã sớm giết người rồi!”

Giơ hai tay lên, Tháp Cát Nhĩ nói: “ Ta là Giáo Chủ Tháp Cát Nhĩ, là người của Quang Minh Giáo Đình, hãy dừng tay lại. Bởi vì Bồ Lô Thác đại nhân sai phái, mục đích chỉ là bảo hộ ngươi, tuyệt không có ác ý gì.”

“Là Hồng Y Giáo Chủ Bồ Lô Phác phái ngươi tới.” Thân hình hơi chấn động, Dịch Vân lập tức dừng tay, trong lòng lại phát lạnh. Ban đầu phỏng đoán đã có được chứng cứ, rõ ràng phá hỏng kết quả.

“ Ban đầu ta còn tưởng đám người Hắc Y nhân là người một trong Tứ đại thế gia Đế quốc, sao có thể nghĩ tới chính là Quang Minh Giáo Đình. Toàn bộ Đại Lục lại có bao nhiêu người có thể chọc vào con quái vật to lớn này. Kế tiếp ngươi có tính toán như thế nào.” Thở dài thật sâu, Môn La cũng bắt đầu nói.

Tháp Cát Nhĩ thấy người thiếu niên dừng tay, giật mình tại chỗ, không khỏi hờn giận hỏi: ‘ Bạch Y Giáo chủ! Thời gian này ngươi như thế nào lại chạy đến chỗ hoang vu không người thế này. Nên biết rõ đối với an toàn của ngươi, ta cũng có một phần trách nhiệm. Loại hành động không đầu không đuôi này căn bản không thể nắm giữ. Sẽ chỉ làm ta khó xử.”

Tháp Cát Nhĩ rất là bất mãn. Hôm nay bắt quá mới là chấp hành nhiệm vụ đầu tiên, đã gây ra sức ép thể này, ngay cả một giấc ngủ cũng khó. Vậy còn phải kéo dài năm năm không phải là một chết hần sao?

Đối với thân phận Bạch Y giáo chủ này, thiếu niên kỳ thực thực lực đều còn xa mới bằng mình, hần chỉ có thể thoáng biểu đạt bất mãn mà thôi.

Về phần bị hần phát hiện mình là một chuyện. Tuy rằng nguyên bản hần đoán ra cũng không có gây trở ngại hần chấp hành nhiệm vụ. Chỉ cần về sau cẩn thận một chút, theo dõi từ khoảng cách xa hơn chút, hần hẳn là có thể tìm hiểu được thân phận của thiếu niên này.

Đối với câu hỏi chỉ trích của Tháp Cát Nhĩ, Dịch Vân phảng phất không có nghe đến, từ từ xoay người đi. Tay đặt ở trên vách đá.

Bỗng nhiên, cả vách núi hơi hơi chớp động, lập tức hiện ra một cái động khẩu tối đen.

“Rốt cuộc là sao thế này?” Tháp Cát Nhĩ đại hoảng nhảy dựng lên, thốt lên tiếng hô kinh ngạc.

Dịch Vân quay đầu lại, nhìn về phía nam từ đang trừng lớn hai mắt thật lớn, gật gật đầu, thân thiết cười nói: “ Nguyên lai là huynh đệ Quang Minh Giáo Đình! Dịch Vân vừa rồi không biết, lời lẽ và việc làm có chút thất lễ. Mong tiền bối không quá để ý!”

Mắt thấy người thiếu niên này thái độ chuyển biến, quay 180 độ, còn tự xưng là văn bối, thái độ rất tốt. Việc này càng có lợi cho tương lai hần sưu tập tình báo, đối với nhiệm vụ của Bồ Lô Thác đại nhân giao cho càng nắm chắc.

Tháp Cát Nhĩ lòng sung sướng, khoát tay tỏ vẻ không thềm để ý, lại hỏi: “ Người nửa đêm lại tới đây, vì huyết động thần bí này sao? Bên trong có cái gì vậy?”

“Đây là nơi ta bí mật tu luyện. Là nơi lúc trước một lão đầu cá tính kỳ quái cấp riêng cho. Tiền bối nếu có hứng thú theo ta tiến vào đánh giá!” Dịch Vân mời nói.

Lại nói ở phía xa xa, A Khắc Tây nghe thấy lời nói khoát lác này đến nỗi trừng mắt, râu mép bị thổi tung lên, định xông ra. Nếu không có bị Tạp Lô Tư giữ lại, hẳn đã sớm lao tới tìm Dịch Vân lý luận.

Người trẻ tuổi hào phóng mời quả thực cầu còn không được, Tháp Cát Nhĩ gật đầu ngay. Với kiến thức của hần, đương nhiên rõ ràng cái động khẩu ẩn mật này có cơ quan ma pháp cực kỳ cao thâm. Loại ứng dụng cao giai ma pháp này, cũng không phải hần có thể làm được, đối thủ bên trong an bài bố trí, hần nổi lên lòng hiếu kỳ rất lớn.

Đi vào động khẩu, Tháp Cát Nhĩ quả thực không thể tin được hai mắt của mình. Bên trong là hang nhân tạo, chỉ thấy phạm vi trăm mét rộng lớn, đến tột cùng phải muốn bao nhiêu thời gian mới có thể mở ra như vậy cái thạch thất lớn như vậy!

Càng làm cho hần giật mình chính là, bên trong lại có mấy cái ma pháp trận thật lớn, đều là thứ hần không thể biết. Tòa thạch thất này do uy lực cường đại pháp trận riêng tạo thành!

“Ma pháp trận này. . . Đến tột cùng là cái gì, cấp bậc ra sao?”

“Tất cả đều là tinh vực pháp trận!”

“Tinh vực cấp bậc? ? !” Tháp Cát Nhĩ nghe vậy hoảng sợ kêu lên.

Lấy kiến thức của hần, đã chứng kiến đẳng cấp cao nhất mới chỉ là bát tinh cấp bậc. Vậy mà hiện tại lại có thể nhìn thấy mấy cái pháp trận cấp bậc tinh vực trong truyền thuyết. Quả thực là sợ ngây người.

Lúc này tiếng ù ù vang lên, lập tức cả thạch thất bị che lại. Dịch Vân tức thì cũng không nể mặt, nhìn thẳng chằm chằm vào Tháp Cát Nhĩ. Trầm giọng nói: Ta có cái vấn đề này, hy vọng người có thể thực lòng trả lời!”

“Có vấn đề gì vậy?” Thấy thái độ khách khí bị chuyển biến thành giọng điệu hơi nóng nảy, Tháp Cát Nhĩ có chút kinh ngạc.

Mặt cổ găng bình tĩnh, Dịch Vân cắn răng, hỏi: “ Năm đó đồ diệt toàn bộ Ái Đạt tiểu trấn, mục đích là vì sao?”

Tháp Cát Nhĩ nghe vậy cả người chấn động mạnh, khó có thể tin, kêu lên:” Người sao lại biết việc này? Ngay cả Bồ Lô Thác đại nhân cũng không biết tình hình, là Khoa Lạc Lý đại nhân nói cho người sao?”

Khoa Lạc Lý?

Lần này đến phiên Dịch Vân kinh ngạc, nhưng lại không có hiển lộ ra bên ngoài, chỉ là nhàn nhạt gật đầu.

“Khoa Lạc Lý đại nhân cho người biết việc này, người đã chính thức gia nhập đoàn thể của đại nhân sao?” Tháp Cát Nhĩ về mặt kinh ngạc, hỏi.

Lời nói này khiến Dịch Vân nao nao, chợt hiểu ra tất cả.

Khoa Lạc Lý hiện nay chỉ là bạch y giáo chủ, tuy là đang nhậm chức Lam Y ti giáo một trong những người đứng đầu , nhưng trong giáo đình cạnh tranh kịch liệt, thần chức tấn chức có hạn định. Cũng không dễ dàng, kết đảng kết phái, củng cố thế lực chuyện cũng là thông thường, nói vậy Khoa Lạc Lý cũng tổ chức cho mình tiểu đoàn thể, mà Tháp Cát Nhĩ hẳn là một trong những người trung thành trong đó.

Trông thấy người trẻ tuổi gật đầu xác nhận, Tháp Cát Nhĩ cũng nhẹ nhàng thở ra, cười nói: “Nguyên lai người cũng là thành viên trung thành của tổ chức Khoa Lạc Lý đại nhân, ta cũng vậy, đã như thế, vậy không có gì không thể nói.”

“Sở dĩ sẽ có lần đó hành động, là bởi vì chúng ta nhận được tin tức hạng nhất: Ái Đạt trấn vốn là căn cứ địa của Tư Đạt Đặc bộ tộc, có được cả tòa hỏa nguyên tố phách quặng mỏ, vì phòng ngừa những người khác đi trước xuống tay, cho nên ta thuộc về giáo đình đệ thập nhất đại đội Thanh Lôi chế tài đoàn mới tiên phát chế nhân, lần đó trong đêm chấp hành hành động.”

Thanh Lôi chế tài đoàn?”

“Đại nhân không có nói cho người sao? Thanh Lôi chế tài đoàn dưới quyền trực tiếp của Khoa Lạc Lý đại nhân, dưới trưởng thứ hai cấp quang minh lính Dong Binh bộ đội, mà ta chính là phó quân đoàn trưởng; Thanh Lôi phó quân đoàn trưởng, chỉ là hiện tại lâm thời bị triệu hồi đến bảo hộ người thôi. Bình thường, Thượng cấp cũng không phải can thiệp vào chúng ta hành động, cũng chỉ nghe lệnh của Khoa Lạc Lý giáo chủ đại nhân mệnh lệnh.” Tháp Cát Nhĩ nói.

Dịch Vân sắc mặt càng phát ra âm trầm: “Nói cách khác, đồ diệt Ái Đạt trấn hành động, là do Khoa Lạc Lý hạ lệnh, các người Thanh Lôi quân đoàn đến chấp hành, đúng không?”

“Đương nhiên!” Do ý thức chủ quan, Tháp Cát Nhĩ nghĩ người trẻ tuổi này là người một nhà, nhưng lại không có phát hiện Dịch Vân đang mờ mờ ảo ảo bưng bưng tức giận, nói tiếp: ” Chỉ là kết quả lại làm cho chúng ta thất vọng rồi. Toàn bộ Ái Đạt trấn lại chỉ tìm được một quả hỏa phách quặng mỏ cùng một thanh tam phẩm sơ giai ma binh. Chúng ta lại mạo hiểm sự tình, phiêu lưu lớn, vì thế gây chiến. Cũng không phù hợp giáo đình cơ bản nhất ích lợi, có thể nói thất bại!

“Cho nên sau, Khoa Lạc Lý đại nhân cũng không dám báo cáo giáo đình cao tầng, chỉ hạ lệnh chúng ta Thanh Lôi toàn bộ viên, coi như việc này cùng chúng ta toàn bộ vô can, tuyệt không thể để cho tin tức mấy may tiết lộ ra ngoài.”

Giờ này, Dịch Vân cũng rõ ràng ngày đó thảm án phía sau màn từ đầu đến cuối, là một cái hiểu lầm. Nhưng lại tạo thành toàn bộ trấn hơn hai ngàn người uống mạng, là trách nhiệm của hắn. Hai nắm tay không tự kìm hãm được nắm chặt, khàn khàn tiếng nói hỏi: “Cuối cùng một vấn đề, quang minh giáo đình vì sao lại có thể nhanh chóng đoán ra là có nguyên tố phách quặng mỏ? Nếu ta không có đoán sai, nếu ngày đó các người tìm được không phải một quả hỏa hệ phách thạch, mà là cả tòa nguyên tố phách quặng mỏ, nói vậy giáo đình cũng sẽ không để ý đến chuyện đồ diệt Ái Đạt toàn bộ trấn, sẽ mạnh mẽ ca ngợi các người?”

Tháp Cát Nhĩ lắc đầu nói: “Tình hình cụ thể và tỉ mỉ ta không biết rõ, chỉ biết tám đại hệ nguyên tố phách quặng mỏ thu thập, ở trên quang minh thánh đảo có trọng dụng! Thần sử đại nhân có dự chỉ, không hỏi quá trình, chỉ cầu kết quả, muốn ta quang minh giáo đoàn tất cả quân đoàn vụ phải thu thập đủ cho nguyên tố phách quặng mỏ, cũng lấy thành tích tốt xấu, trở thành tiêu chuẩn tấn chức duy nhất của toàn bộ thành viên quân đoàn.”

“Vì đều không phải là bản thân chi tư, mà là toàn bộ nhân loại giữ lại, Quang Minh thần vinh quang hạ, chúng ta tuân lệnh thần dụ, cần dâng chân thần ơn chỉ. Một chút giết chóc chỉ là tất yếu, số ít hy sinh cũng không thể tránh khỏi, là vì toàn bộ đại lục mọi người làm chuyện tốt, đây là thần dụ!” Tháp Cát Nhĩ vẻ mặt vô cùng thành kính, ngắn gọn hạ định luận.

Tất yếu tàn sát, Tư đạt Đặc bộ tộc cùng Ái Đạt trấn toàn thể cư dân sinh mệnh đương nhiên hy sinh nhưng lại có giá rẻ như thế. Bọn họ chết oan, cũng là không đáng giá!

Dịch Vân mặt không chút thay đổi nghe, chỉ có cảm thấy lửa giận nháy mắt khó kiềm chế, thân hình khó có thể ức chế phát run, không phải sợ, mà là giận, hắn chưa bao giờ như thế oán giận đến thế.

Môn La lúc này, lửa giận cũng bốc lên, giận dữ mà cười: “Mấy ngàn năm, cái loại giả thần giả quỷ tà giáo này quả nhiên tiến rất xa, lần này nguy hiểm có thể nói được như thế hiên ngang lâm liệt, không làm thật đúng là thực xin lỗi người trong thiên hạ. . . lý do đường hoàng, xông vào nhà cướp của giết người, so với năm đó toàn bộ đại lục đuổi giết ta, còn muốn cũng có tiền đồ a. Ha ha, ha ha ha !”

Lấy danh nghĩa của thần, phạm vào tội từ rất xa xưa, là giáo lí không có, hay là thiên ý vốn là tàn khốc như đao, mà ngay cả cao cao tại thượng chi thần cũng không ngoại lệ?

Chết tiết thế giới, sinh mệnh quá rẻ mạt, sa đoạ lòng người. Vài ba lần khúc chiết, tám năm chờ đợi, Dịch Vân hôm nay cũng tìm ra đáp án!

309. Chương 310:ở Nơi Nào

Một mai Hỏa Hệ Phách Thạch, một sự nhầm lẫn buồn cười, mà toàn bộ một Trấn diệt vong...

Thương hại ư, sám hối ư, tất cả đều là lời thừa. Lúc này đây, với hắn đều là tội lỗi không thể tha thứ.

Trong lòng rỉ máu, lửa giận bùng bùng thiêu đốt tâm can, nhưng ngoài mặt hắn lại điềm tĩnh khác thường, tựa như đầm sâu không nổi sóng chôn giấu toàn bộ những phần nộ bí ai, mặt càng lạnh lùng bao nhiêu, thì lửa giận trong tâm càng nóng bỏng ngút trời.

Dịch Vân đi tới nửa bước, giống như vô ý mà hỏi: “Còn một chuyện rất quan trọng, cái đám hài đồng chưa tới mười tuổi ở Ái Đạt Trấn ấy, rốt cuộc Thanh Lôi Chế Tài Đoàn các người đã an trí như thế nào?”

Không khí liền có chút quỷ dị, ngay từ lúc gặp mặt thiếu niên này đã hỏi tới những chuyện thâm cung bí sử mà theo thời gian phủ dày một lớp bụi, vốn không được nhắc tới đã lâu, bọn Tháp Cát Nhĩ càng nghĩ càng thấy không hợp lý, cẩn thận nói: “Không thể nào! Cho dù Khoa Lạc Lý đại nhân có tín nhiệm người ra sao, cũng không có khả năng cho người biết về chuyện của đám nhóc kia, người cuối cùng làm sao mà biết được?”

Lời nói vừa dứt, dị biến liền xảy ra.

Tử quang đột nhiên chói lọi, uy áp trùng trùng ào ạt dâng lên, thân hình thiếu niên chợt lóe lên đã dùng tốc độ như sấm giăng chớp giạt lao vút tới trước mặt Tháp Cát Nhĩ, một quyền cực nặng mãnh liệt đánh xuống đầu hắn.

Chuyện xảy ra quá đột nhiên, thiếu niên đó không hề có dấu hiệu nào cho thấy sẽ ra tay bỗng nhiên trở mặt, đã làm cho Tháp Cát Nhĩ tâm phách chấn động kịch liệt, ngay tại lúc nguy cấp đó, song chưởng hắn liền khép lại phía trước, một ma pháp cực thuần màu nâu sẫm tức khắc xuất hiện, đón đỡ lấy đòn tấn công bá đạo đang mạnh mẽ giáng xuống.

Oanhhhh!

Dưới tình huống bị động mà đón đỡ, đã làm cho thất tinh cấp ma pháp thuần phòng vệ của hắn không thể nào ngăn chặn hoàn toàn được một kích này, tử sắc hỏa diễm nhân nhật lan tràn khắp nơi phủ xuống ma pháp thuần làm nó liên tục xuất hiện những khe nứt.

“Chuyện này làm sao có thể chứ?”

Tháp Cát Nhĩ tâm tình chấn động, nhưng hành động vẫn cực nhanh không chút rối loạn, trong chớp mắt phía trước mặt hắn liền xuất hiện ba tầng ma pháp thuẫn chồng chéo lên nhau nhanh như điện, còn thân hình thì liên tục lùi về phía sau, vô cùng quyết đoán.

Chỉ với một chiêu đã thể hiện hoàn toàn kinh nghiệm thực chiến của Tháp Cát Nhĩ phong phú như thế nào, lực đạo đầy đủ, lâm nguy bất loạn, phản ứng cực nhanh tuyệt đối hiếm có, chiêu thức liên lạc kín kẽ không hề có chút ngưng trệ, chừng đó đủ để thấy trình độ thực chiến của hắn chênh lệch bao nhiêu so với Thập Cường học viên của Ma Đầu đại hội.

Oanh!!!

Lại một tiếng nổ nữa ầm ầm vang lên, hai tấm ma pháp thuẫn vỡ tung thành bụi, lộ ra tấm thứ ba hoàn hảo không chút suy chuyển, rõ ràng là đối với trình độ Thất tinh trung giai Pháp Tước, Dịch Vân vẫn chưa có khả năng đánh bại, kết quả hiện tại đã là cực hạn năng lực của hắn.

Lúc này, Tháp Cát Nhĩ đã bay ngược ra sau mười thước, cẩn thận nói rộng cự ly an toàn rồi gần giọng quát lớn: “Tất Nhĩ Đạt Bạch Y Giáo Chủ, người có ý gì đây?”

“Hừ, Địa Hệ Ma Hộ Thuần, thì ra ngươi là Địa Hệ Pháp Tước, cho nên không hề sợ hãi!” Dịch Vân hừ lạnh.

Cùng thuộc tính ma pháp với An Na. Mà đối với hệ ma pháp này, do đã từng quan sát năng thi đấu, lại diễn luyện rất nhiều phương pháp phá giải, cho nên ưu nhược điểm hắn đều có những hiểu biết khá sâu sắc.

Hào quang chợt lóe, một thanh hỏa hồng ma binh đã xuất hiện trong tay hắn, quang mang rực rỡ như máu hòa cùng tròng mắt của hắn lúc này cũng đã đỏ vẩn lên. Dịch Vân chậm rãi bước từng bước một tới phía trước, trầm giọng: “Đừng phí lời thừa, nói mau, những hài tử may mắn còn sống ở Ái Đạt Trấn bây giờ đang ở đâu?”

Sát ý lẫm lẫm như đao mang, từng đạo hơi thở lãnh liệt quen thuộc ở chiến trường ập tới, Tháp Cát Nhĩ lúc này đã nhanh chóng vận ma lực toàn thân, lui liền mấy bước nữa, sắc giọng nói: “Người mặc danh kỳ diệu mà chọn nơi địa vực không dấu chân người, rồi mời ta tới ma pháp thạch thất này, phải chăng là đã có chủ ý từ trước, muốn một đối một mà bức ta nói ra sự thật à? Người thật ra là ai? Cuối cùng người muốn gì???”

Dịch Vân không hề trả lời, trong lòng hắn đang lơ lửng cảnh tượng Hán Khắc đau đớn quần quai mà chết trước mắt kẻ này, nhất thời không kiềm chế được cái gì gọi là nhẫn nại, lập tức vung kiếm mà chém xuống, lưỡi ma binh chớp lóe một đạo ánh sáng hình bán nguyệt mãnh liệt nhắm tới Tháp Cát Nhĩ kích tới.

Oanh! Oanh! Oanh!

Liên tiếp ba tấm lá chắn xuất hiện, liên tiếp bị chém vỡ nát, phải đến tấm lá chắn thứ tư mới miễn cưỡng mà ngăn chặn lại đòn tấn công cường liệt này, nhưng cũng liền đó xuất hiện những vết rạn lớn mà run rẩy như muốn đổ sụp xuống.

Liên tục hai lần phòng thủ, nhưng cũng không thể nào ngăn trở hoàn toàn thế tấn công của Dịch Vân, là kết quả mà Tháp Cát Nhĩ thật không ngờ tới, hắn thầm kinh hãi: “Rốt cuộc đó là loại Đấu khí gì, mà lực phá hoại thật bá đạo, ngay cả Tam Diện Ma Pháp Chương Bích của ta cũng bị đập vỡ tan?! Thực lực chỉ Lục tinh lại có uy lực của Thất tinh, khiến cho ta phải vận đến tám thành ma lực mới miễn cưỡng đón đỡ được, thật nghĩ cũng không ra tại sao trên Đại lục còn có Đấu khí quỷ dị khác thường như thế, chẳng trách được Bồ Lô Thác đại nhân coi trọng hắn.”

Mắt thấy thiếu niên nọ toàn thân bừng sáng, đấu khí quang mang ngưng tụ cực thịnh, ma binh đã nâng cao quá đầu, lộ ra vẻ không chết không dừng, Tháp Cát Nhĩ vội vã hô: “Tất Nhĩ Đạt giáo chủ, xin dừng tay!”

“Chịu nói rồi sao? Nói mau!”, Dịch Vân hơi dừng tay lại, ma binh thoáng hạ xuống, lạnh lùng quát.

Từ khi tiến nhập nơi này, vị giáo chủ trẻ tuổi mới nhậm chức này đã lợi dụng lực lượng hỗ trợ của gian thạch thất mà bức ép một đối thủ rõ ràng là có thực lực cao hơn hắn không chút khách khí, khiến Tháp Cát Nhĩ chưa bao giờ chịu nếm trải đối xử như vậy, tức giận tím gan tím ruột.

Cũng không phải hắn sợ Dịch Vân, chỉ vì đã nhận mệnh lệnh được đích thân Hồng Y Giáo Chủ ban xuống, không cho phép hạ sát thủ đối với thiếu niên này, nếu hắn nghịch mệnh, hậu quả cũng đoán trước được,

chính vì vậy dù Dịch Vân có hống hách cao ngạo như thế nào, hắn cũng chỉ có thể nén giận cúi đầu, suy nghĩ biện pháp nhanh chóng trở về báo cáo, để cho Bồ Lô Thác đại nhân định đoạt.

Áp chế cơn giận đang dâng trào, Tháp Cát Nhĩ bất đắc dĩ phải hạ giọng mềm mỏng: “Đều là thành viên của Quang Minh Giáo Đình, bọn ta thực tình không nên chém giết chỉ vì vấn đề cá nhân, Thanh Lôi Chế Tài Đoàn cũng là trung thành chấp hành mệnh lệnh, năm đó những hài tử của Ai Đạt Trấn đúng là chúng ta đã bắt giữ, nhưng đều giao cho Khoa Lạc Lý đại nhân xử lý, còn tình tiết cụ thể như thế nào chúng ta là thuộc hạ cũng không thể biết được a.”

“Chi bằng người theo ta trở về gặp Khoa Lý Lạc đại nhân rồi hỏi một chút? Ta thề sẽ không đem sự việc vừa rồi báo lại đâu.”

Chỉ là một kẻ hoán binh, khinh Dịch Vân ít tuổi vô tri hay sao, hắn như thế nào lại không nhìn ra được con gà (:P) kia giờ trò?

Lắc lắc đầu, Dịch Vân từng bước từng bước áp sát, chiến ý không giảm mà đại tăng, cười lạnh: “Người hình như quên mất ta là song hệ lực tinh Pháp cuồng nhỉ? Trước kia người dùng Tinh Thần Tỏa Liên ép hỏi Phổ Tu Tư trưởng trấn vị trí của mỗ Hỏa Hệ Phách Thạch, tưởng ta không có thủ đoạn đó à? Người nói mấy lời vừa rồi, có cái nào là thật? Người dĩ nhiên biết tất cả, mà ta, cũng muốn nghe sự thật, nói?!”

“Phổ Tu Tư lão đầu a? Người làm sao cũng biết việc này?” ...lão già huyết lệ ròng ròng van xin hắn tha cho bọn cháu con trong trận chém giết đẫm máu năm đó, trừ Thanh Lôi Chế Tài đoàn, đến cả Khoa Lạc Lý đại nhân còn không biết, huống gì những người khác?

Tháp Cát Nhĩ càng nghe càng kinh hãi, nhìn thiếu niên trước mắt hai mắt đang đỏ ngầu, chiến ý rào rạt, sát khí ngùn ngụt, cuối cùng hắn cũng minh bạch, diễn biến sự việc đã không còn nằm trong tay hắn, lai lịch thiếu niên này, mới là bí ẩn lớn nhất! (***) gà vãi chương-DG)

Hắn lúc này thận trọng vô cùng, quát lên: “Tất Nhĩ Đạt giáo chủ, ta thực không rõ ý tứ của người!”

“Giả ngu không chịu nói sao? Được lắm, để ta xem cái đầu người có cứng như cái miệng người không!” ...chờ đợi từ nhỏ đến lớn, tìm kiếm trong mờ mịt nơi hạ lạc của Hán Khắc, mà gã này ngoan cố không nói ra, rốt cuộc hắn không thể nhẫn nại được nữa, hét lớn, mấy đạo kiếm quang mãnh liệt liên rùng rùng chém tới.

Lòng như thảo nguyên nổi lửa, cương liệt mà đầy lệ khí, giận dữ, căm hận đến vô cùng là những gì đang ăm ắp trong tâm cảnh Dịch Vân bây giờ. Lực tinh giai vị, kích phát uy lực Thất Tinh, hắn đủ khả năng làm được, không hề giữ lại chút nào, nhất nhất toàn bộ âm âm công phá.

Lời cần nói đã nói, mà tên thiếu niên kia không hề nhân nhượng gì, kiếm tiếp kiếm bá đạo mãnh liệt tuyệt độc mà đánh tới khiến Tháp Cát Nhĩ như chó cùng cắn dậu, rốt cuộc nổi điên, vung tay bung ra một loạt ma pháp cầu tràn trề ma lực, vun vút xông tới màn kiếm quang tím nhạt.

Rầm.. ầm..bung bung...tạch tạch dừng..!

Mới vừa tiếp xúc, đã phân mạnh yếu, kiếm quang đầy trời vậy mà tức thời tiêu biến, mà vẫn còn dư lại hai khóa quang cầu, xuyên qua trùng điệp thể công, tốc độ lại càng gia tăng, cấp bách ép tới Dịch Vân.

Thất tinh Pháp Tước toàn lực xuất thủ, Địa Hệ quang cầu uy năng hùng hổ khiến người phát lãnh, chia ra hai đường cong tả hữu vút giáng tới. Dịch Vân bèn không lùi mà tiến, chớp mắt thúc động Phần kiếp tử diêm đầu khí, cương mãnh chém xuống ma pháp cầu.

Ầm ầm một tiếng vang thật lớn. Lực phản chấn cường đại đã vượt xa khả năng chịu đựng của hắn, hất văng Dịch Vân hàng trăm mét oanh một phát đập mạnh thân mình lên thạch bích.

Lần giao phong này. Tháp Cát Nhĩ đã chiếm được thượng phong, một chiêu đã cắt đứt thể công toàn lực của Dịch Vân, nhanh chóng giãn ra khoảng cách của hai người. Ngay sau đó hắn liền gấp rút tiến lại lối ra. Bất chúc như Dịch Vân áp tay lên thạch môn ma lực nhanh chóng tuôn vào.

Hắn không muốn lại dây dưa cùng gã thiếu niên này, hy vọng mau có thể trở về Giáo Đình bẩm báo, nhưng dù cho hắn dồn lực thế nào, thạch môn vẫn cứ trơ trơ bất động, đang vô cùng sốt ruột thì một tiếng cười trào phúng bẽ ngẽ từ sau truyền tới: “Còn muốn chạy sao? Không có vé đâu cưng! Trừ khi bản thiếu gia đồng ý a.”

Hắn vừa quay đầu lại, đã thấy Dịch Vân đứng cách mình năm thước, ép hắn vào sát góc, đang đưa tay lau máu nơi khoe miệng cười lạnh: “Muốn thoát khỏi thạch thất ma pháp này cũng được thôi. Một là người trở thành Tinh Vực cường giả, hai là có Thủy Hỏa song hệ ma lực, lúc đó Đại môn sẽ khai mở. Mà người, có năng lực đó sao? Khử khử.... (:P)”

“Chỉ có một lựa chọn để thoát ra ngoài, đó là khiến ta vui vẻ, người hắn biết làm như thế nào rồi!” (Á bô ***, gay sao-DG)

Tháp Cát Nhĩ nghe vậy mắt lộ ra hung quang phần nộ quát: “Không tự biết lượng sức, một đòn vừa rồi người đã trọng thương, trong khi ta mới dùng tám thành công lực, thật đã hạ thủ lưu tình. Nếu ra tay toàn lực, người đã chết mất xác từ lâu, còn không biết tốt xấu mà nhanh mở cửa, có khi ta sẽ xem như việc này chưa từng diễn ra!”

“Ái Đạt Trấn mấy trăm hài tử, bọn họ nơi nào?” đây đã là lần thứ ba Dịch Vân nói đến câu này, tựa hồ quyết ý vì nó mà sinh, vì nó mà tử vậy.

Hoãn binh, lừa gạt, lời thừa, hoàn toàn vô dụng với hắn. Điều hắn cần biết là “Ở nơi nào”!

“Thật quá ngu xuẩn cố chấp, ta đành phải bắt giữ người vậy, lúc đó mở hay không, đâu còn do người quyết nữa, Tất Nhĩ Đạt giáo chủ, người vẫn không tưởng tượng ra được sao?”

Thực lực hai bên quá chênh lệch, nghĩ muốn bắt giữ Dịch Vân cũng là việc dễ dàng, nhưng hắn tiếp tục ấn nhẫn mà lui, không phải vì sợ mà vì vẫn hi vọng có thể giải quyết ổn thỏa mà không cần phải động thủ. Tháp Cát Nhĩ cố hỏi lần cuối.

“Bắt ta?” Dịch Vân thoáng ngẩn người, rồi cười ha ha: “Ý kiến hay a! Sao ta lại không nghĩ ra chứ?”

Tư thái quyết đoán lạnh lùng, tiếng cười phóng túng cuồng ngạo, sát ý rào rạt tuôn ra, thân hình hắn liền như thiểm điện, thoát một cái đã lao tới.

.

Tháp Cát Nhĩ đã sớm có chuẩn bị, ma ngôn lẩm nhẩm, hai tay hoa lên xuất ra từ hư không những ma ấn thâm thúy, lấy Dịch Vân làm trung tâm, không khí xung quanh liền kịch chấn mà biến hóa.

Từ bên trong phạm vi thủ ấn, vô số những mũi nhọn sắc bén đột nhiên vọt lên, Dịch Vân vừa lảng không né tránh, thì từ bốn phương tám hướng, những cọc nhọn đồng thời trổ ra, ép hắn vào giữa.

Cùng lúc đó, những bức tường đá liên tiếp mọc lên rồi kết nối lại, tạo thành một tù lao hình tròn vững chắc như không thể phá nổi, tua tua gai nhọn đem hắn vây khốn vào trong, chỉ cần khẽ nhích động liền có thể đem thân thể Dịch Vân xuyên thấu qua không chút vướng mắc, cũng không cho hắn một khả năng trốn thoát nào.

310. Chương 311:bắt Giữ

Thất Tinh tước cấp cùng lực tinh cường cấp cường giả giao phong, chênh lệch tinh cấp vị giai, chỉ một chiêu là có thể phân thắng bại đó là đương nhiên.

Một kích đơn giản giống như phát cuồng không có chút tính uy hiếp, Tháp Cát Nhĩ mặt mày sáng lạn, đang định lên tiếng, đột nhiên ánh lam quang đại thịnh, nhiệt độ trong thạch thất giảm mạnh, dị biến phát sinh.

Chỉ thấy lấy thiếu niên làm trung tâm, bức tường u lam bằng băng liên tiếp hiện, tầng tầng lớp lớp, đóng lại thành một tường băng dày 5 thước, bảo hộ thiếu niên vào bên trong.

Lục tinh Thủy Hệ ma pháp Trùy Ngục Băng Lao. Tam liên phát!

Trùy ngục băng lao, vốn từ Thủy Hệ ma pháp Thủy thủ tù lung tăng cấp, lúc trước Cổ Lan cùng với Ma Đa đều bị nhốt trong đó, Dịch Vân lúc này lại phát ngược, đem băng lao áp lên bản thân, đóng thành tầng tầng tường dày, công hiệu quả rất dị thường.

“Lục tinh giai vị, thuận phát ba đạo ma pháp ngang giai, tốc độ thật nhanh, quả thực quá nhanh!” Tháp Cát Nhĩ thấy thế cả kinh, ra lệnh cho tiêm thứ (gai nhọn) đâm tới tường băng.

Thất Tinh pháp tước toàn lực, vền vền tường bằng lực tinh thể nào ngăn cản?

Trong chớp mắt, tường bằng phòng ngự dày đặc lạnh thấu xương bị phá, Dịch Vân lộ ra ngoài, đứng trước nguy cơ bị địa hệ ma pháp Tháp Cát Nhĩ vây quanh. Một công một phòng. Tháp Cát Nhĩ lấy được toàn thắng, thiếu niên lâm vào hoàn cảnh xấu nếu không thể xoay ngược lập tức trận chiến kết thúc.

Cường hãn đầu khí uy áp, kiếm quang tím sẫm bạo trảm ra, bốn phương tám hướng phá hết tường đá. Toàn thân thiếu niên lập lòe đầu khí màu tím trước nay chưa từng thấy. Giống như một đoàn sương mù mờ ảo, một đoàn cuồng hỏa cháy rực. Lấy tốc độ cao mắt thường khó thấy lao nhanh tới hần.

“Lông tóc vô thương phá hết Thất Tinh ma pháp của ta? Điều này sao có thể?” Chiến đấu phần thắng mười phần lại phát triển ngoài ý liệu. Tháp Cát Nhĩ kinh hãi, một kích tử diễm chứa đầy uy lực toàn lực trảm xuống.

“Nghịch vận đầu khí công pháp? Quả thực không biết cái gọi là tử hã, căn bản là muốn chết!” Ngoài thạch động, Tạp Lỗ Tư kinh hô kêu lên.

”Lấy lực tinh giai vị. Thực hành nghịch vận phương pháp, đối với lực đánh sâu vào trong kinh mạch khí hải cơ thể rất dữ dội. Không phải hần hiện tại có khả năng thừa nhận, sẽ nghiêm ảnh hưởng trọng tiến cảnh tu luyện ngày sau, điểm ấy Dịch Vân hẳn phải rõ ràng mới đúng.

Chẳng qua đối mặt đại địch diệt tộc tìm lâu không thấy, cấp độ Thất Tinh pháp tước lại cao hơn thực lực tự thân. Hần nếu không làm như vậy như thế nào đánh bại địch? Tuy trong cơn giận dữ, nhưng cũng là bất đắc dĩ phải làm, loại tâm tính này ta có thể hiểu được.” A Khắc Tây trầm giọng nói.

” Lý giải cái rắc! Hần còn có con rắn nhỏ quái dị kia bên thân mà. Cả Bá Nạp Đốn cũng có thực lực ngăn trở, muốn bắt giữ tên pháp tước này lại đi khách khí?” Tạp Lỗ Tư giận dữ hét: “Có trợ giúp tốt nhất mà không cần. Không tiếc tự thương hại mình đi tiến công. Quả thực là quá ngu xuẩn ... ! Thật sự ngu không ai bằng!”

”Con rắn nhỏ nào? Người rút cuộc nói cái gì đó?” A Khắc Tây ngạc nhiên hỏi.

Hần chưa bao giờ gặp qua Cầu Cầu, tự nhiên không biết ý Tạp Lỗ Tư.

Tạp Lỗ Tư không đáp, thì thào nói: “Năm đó, tổ tiên hần Ba Đặc lấy giai vị bát tinh võ tướng luyện ra một thanh ngũ phẩm giai ma binh cho ta, nhưng hần có thiên phú tư chất hơn xa Ba Đặc đầu chỉ gấp mười? Nguyên bản ta kỳ vọng hần trong thời gian ngắn có thể đạt tới tinh vực, luyện ra cho ta ma binh lực tinh phẩm giai tối cao. Thế nhưng phần hy vọng này hiện nay hần là khó đạt thành.”

“Dưới Thất Tinh, nghịch vận công pháp độ tổn hại căn bản khó thể tưởng tượng rõ ràng, có vương bài lại không dùng lại làm loại chuyện ngu ngốc, thật sự là bức người nha ... ! Ai, ta thật sự hối hận sớm báo cho hần biết pháp môn huyền ảo này a!”

Trầm ngâm một hồi. A Khắc Tây đột nhiên hỏi: “Nghe bọn hần vừa rồi nói chuyện, năm đó giết hại toàn bộ Ái Đạt trấn, diệt Tư Đạt Đặc gia tộc hần. Chính là Thanh Lôi Chế Tài Đoàn, cũng chính là quân đội Quang Minh Giáo Đình. Việc này người sớm biết phải không?”

” Không! Vừa lúc lại tương phản!” Lắc lắc đầu, Tạp Lỗ Tư nói: “Nguyên bản ta nghĩ, thăm án lớn nhất trong trăm năm qua lần đó là bởi vì thanh thứ thần binh hiện thế. Lấy nội tình giáo đình, lại như thế nào để ý một thanh ma binh tam phẩm sơ giai rách nát đâu?”

“Cho nên, phán đoán của ta, tất là mười thế lực tiền mười của Kỳ Võ đế quốc gây nên, trong đó lại lấy tứ đại gia tộc có khả năng nhất. Lại không nghĩ rằng trận đồ sát mục đích không phải ma binh, mà là hỏa chúc phách quặng. Thật là ngoài dự đoán của ta, và người cũng biết hiện nay bát đại hệ nguyên tố phách thạch, mỗi một dạng đều là dị bảo. Trong đó, lại lấy thủy, hỏa lưỡng hệ là khó tìm nhất, đúng là thứ Giáo Đình tối cần thiết, lấy lập trường bọn họ tự nhiên không từ thủ đoạn !”

Trầm ngâm một hồi, A Khắc Tây sầu lo nói: “ Chuyện tiểu tử kia ta cũng nghe người nói qua, thù nhà của hần là ai đều không sao cả, nhưng như thế nào là Quang Minh Giáo Đình đây? Nên biết, lấy năng lực chúng ta cũng chỉ có thể cùng bọn họ đánh bất nháo nhơ nhỏ. Thật muốn toàn diện khai chiến cũng làm không

được, bởi vì có Tắt Tư Na lão bất tử kia tồn tại, tiểu tử kia nếu lựa chọn đánh bừa, khẳng định hữu tử vô sinh, đối với chuyện kế tiếp người có tính toán gì đây?”

Huyết mạch muôn đời truyền thừa cùng với Phần Kiếp Tử Diễm huyết kế tuyệt học thất truyền, Dịch Vân có thể nói là đương kim thiên hạ cực có cơ hội luyện ra ma binh cấp bậc cao nhất, tìm kiếm hơn năm trăm năm, mới ra được một người như vậy!” Có thể nói là hy vọng duy nhất của Tập Lỗ Tư, hẳn như thế nào có thể không để ý thiếu niên sống chết?

Bất đắc dĩ cười cười, Tập Lỗ Tư nói: “Còn có thể thế nào? Chỉ có thể tận lực đi khuyên giải hắn, dưới tình huống tối phá hư, dùng sức mạnh cũng được, ít nhất phải lưu lại mạng nhỏ của hắn, thắng cho đến ta lấy được hắc ám ma binh xong. Ban đầu lớn nhất kỳ vọng không phải ngũ phẩm mà là ma binh lục phẩm giai, có thể nói đã không còn rồi...”

“Lục phẩm giai ma binh được xưng là á thần khí, đương thế rất khó tìm được một thanh. Tu luyện tới tinh vực tông sư mới có cơ hội luyện ra, loại cơ hội cực kỳ này vẫn cực kỳ xa vời. Phải có, là thiên phú, là cố gắng, lại với bản tính tự thân hoàn toàn hiểu, ba cái thiếu một thứ cũng không được, cái sau cùng là mấu chốt nhất.

“Nghĩ đến chuyện diệt tộc năm đó, đầu tiên là gia tộc Lam Duy Nhĩ, sau là quang minh giáo đình, vì thù mà giết, vì thù mà mạnh lên, tiểu tử này tâm ma quá nặng. Đẳng đẳng sát khí như thế làm sao nhận thấy căn nguyên chính mình?”

“Nếu tâm tính hắn không có thay đổi, hẳn vĩnh viễn dừng tại Tinh Vực chi cảnh!”

Nói tới đây, Tập Lỗ Tư không khỏi thở dài, Tinh Vực, hoàn toàn bất đồng với Cửu tinh, như là giới hạn giữa thường nhân và siêu nhân, để đột phá giới hạn thân thể, chỉ có bản tâm đột phá, nó coi trọng thăng hoa của bản chất, trong miệng Môn La chính là Tâm Tính.

“Tiềm lực trước nay không hề có, tuổi như vậy thực lực đã vượt xa ta khi còn thiếu niên, Tinh Vực chi cảnh chỉ là vấn đề thời gian. Chỉ tiếc tâm tính hắn không quá khả quan a!” Tập Lỗ Tư thở dài tiếc nuối.

Hoàn cảnh quá khắc nghiệt, huyết thù bám chặt. Tâm người, khí chất,

Tập Lỗ Tư biết tâm ý thiếu niên vững vàng như đá, chỉ cần quyết định không thể vãn hồi. Không sợ mạnh, không hiệp yếu, đó là tính cách mà hắn thích thú nhất, hiện tại dù có nói cái gì đều đã muộn.

Nghịch vận công pháp, đầu khí màu tím, tuyệt học Phần kiếp tử diễm truyền thừa vạn năm nay hiện thế, Dịch Vân ẩn hiện trong đoàn lửa tím yêu dị, không khí trong thạch thất tựa như bị đốt cháy, màu tím sẫm mơ hồ ảo ảo, một trăm uy thế kinh thiên chém xuống.

Sí viêm liệt diễm che kín cửa đá, Tháp Cát Nhĩ bị phong kín trong hiểm địa. Tránh cũng không thể tránh, hẳn hừ lạnh một tiếng mãnh vận ma lực, một bức tường đá hoa văn thật lớn thoáng chốc hiện lên che trước mặt, hoàn toàn ngăn cách ma lực hai bên, ánh sáng vàng đại thịnh.

“Cảng ... rắc!” âm thanh giòn giã vang lên nằm ngoài dự liệu của Tháp Cát Nhĩ. Diễm viêm lấp lánh mạnh mẽ, tường đá phòng ngự bị phá tan, từ chính giữa nứt dần ra, mũi kiếm nhắm đầu hắn chém xuống.

“Làm sao có loại sự tình này? Có thể dễ dàng phá tan Thất Tinh ma pháp - Bàn Nham Thiết Bích? Hẳn thật là lực tinh giai vị? Rất khó tin!”

Một kiếm phé vách tường đá phòng ngự, ma binh thế không chậm chút lại, nhắm sắp chém tới nơi, Tháp Cát Nhĩ thấy thế kinh hãi, uy áp của đầu khí hỏa hệ này như thủy triều tràn tới, không khí cháy hết, bốn phía hoàn toàn là không gian trống rỗng. Hít một hơi bình phục tâm tình, hắn lần đầu tiên cảm thấy bị uy hiếp, không thể lưu thủ được nữa.

“Muốn chết!” Quát lên một tiếng lớn, ma lực toàn thân khuynh sái tràn ra, bốn phía dị biến dâng lên.

Vô số thạch thương đột nhiên xuất hiện bắn ra như mưa, từ trên không lao xuống, Dịch Vân đứng ngay trung tâm của nó.

Thất tinh pháp tước ra tay toàn lực, Dịch Vân dĩ nhiên không sợ, Phần kiếp tử diễm vận chuyển đến cực hạn, ánh tím chói lòa đầy trời, một mực nghênh đón mưa thương trên không.

Thất tinh trung giai, địa hệ ma pháp – Thương thứ hải tiền.

Cũng là ma pháp công kích cực mạnh của Tháp Cát Nhĩ hiện tại.

Tiếng vang cuồng bạo không dứt bên tai, đấu khí cuồng bạo ma lực dao động kích động lẫn nhau, cả tòa thạch thất cũng kịch liệt lay động. Chênh lệch tinh cấp giai vị, pháp tước vũ cuồng, tuy đã nghịch chuyển đấu khí cũng vô pháp san bằng khoảng cách, vừa giao phong, Dịch Vân đã xuống hạ phong, bị thạch thương bắn đầy lùi liên tiếp.

Tháp Cát Nhĩ lúc này cũng bị dọa đổ một thân mồ hôi lạnh, một kiếm yêu dị chưa tới thân chỉ bằng vào khí lưu nóng rực liền đột phá ma lực hộ thể của hắn, không thèm quan tâm đến bộ pháp bào kháng hỏa trên người hắn.

Ma lực vận chuyển dập tắt hơi nóng dị thường, thân thể bị bỏng đôi chỗ, hắn giận dữ, bạo rống: “Ta không nhịn tiểu tử ngươi nữa đâu nhé, nhiệm vụ bảo vệ ngươi đành bất lực, giờ ta trời ngươi quay về báo cáo với Bồ Lô Thác đại nhân !”

Nếu còn giữ lực hậu quả hắn sợ chịu không nổi, đấu khí tử diễm đáng sợ, tên tóc đen chết tiệt, hắn nén giận ra tay, một quang cầu sáng vàng lao ra.

Ma pháp va chạm đấu khí, lực phản chấn cường đại đánh Dịch Vân dán dính lên bức tường đá trong pháp trận, trên người da tróc thịt bong, máu tươi đầm đìa, hắn lại không cảm giác đau đớn, bức ra một ngụm máu đen, lại nhảy lên, né tránh quang cầu đang đánh tới.

Quang mang chói mắt, ma uy đáng sợ phối hợp với tốc độ hoàn mỹ, dù nhảy lên không trung Dịch Vân cũng không có khả năng né tránh, chỉ phải giơ tay ngăn cản công kích.

Tháp Cát Nhĩ thần tình dữ tợn, dù bận tay nhưng vẫn ung dung nhìn một màn sắp phát sinh, hắn xuống tay rất đúng mực, bốn đoàn quang cầu phân biệt hai tay và hai chân. Tuy không nguy hại đến tánh mạng thiếu niên, nhưng chỉ cần bị đánh trúng liền như vạn kim nhập thể. Tay chân không đoạn cũng phể, chỉ có như vậy hắn mới có thể bình yên bắt tên tóc đen này trở về.

Thiếu niên sát ý mãnh liệt, chiến lực quá mạnh mẽ, dưới chênh lệch giai vị tuyệt đối nhưng hắn phẳng phất xem như không tồn tại. Ngay cả bản thân mình thiếu chút nữa cũng bại trên tay hắn, hắn tuyệt không nguyện ý đi phiêu lưu, bằng phương thức ổn thỏa để đạt mục đích, đây là tâm tính chiến sĩ hàng năm ở trên chiến trường cần phải có, hắn hoàn toàn hiểu rõ quy tắc sống chết này.

Không từ thủ đoạn, lấy được thắng lợi!

Chỉ cần có thể thuận lợi bắt giữ, chẳng sợ ngày sau thiếu niên thương thể khó lành, cả đời làm phế nhân.

Thế cục hắn nắm trong tay, kết quả chính là duy nhất!

311. Chương 312:chết Cho Thống Khoái

Trong sát na bốn đoàn quang cầu oanh động lên thân thể. Một đạo kim ảnh óng ánh vàng từ trong lòng Dịch Vân vọt ra, với tốc độ nhanh không thể tưởng chần trước người hắn, dưới ánh mắt kinh hoàng của Tháp Cát Nhĩ, há toang cái mồm đỏ au như chậu máu to gấp chục lần thân của nó, một ngụm nuốt sạch toàn bộ những quang cầu đó.

Ma uy lăm lết vậy, uy năng cường đại thế, mà đối với con rắn nhỏ này dường như không chút ảnh hưởng!

“Rắn? Ma thú? Sao có thể nuốt gọn toàn bộ công kích ma pháp của ta, rốt cuộc nó là giống gì chứ?” Trước kết cục ngoài dự tính đó, Tháp Cát Nhĩ hoảng sợ mà thất thanh.

“Hí tê, hí tê tê” Cầu Cầu như vô cùng mỹ mãn no nê, với thân thể miễn dịch với ma pháp, lại còn xem năng lượng ma pháp giống như mỹ thực mà tham lam cắn nuốt, vừa rơi xuống đã ngóc đầu dậy hí lên rồi cực nhanh xông tới Tháp Cát Nhĩ lúc này đang trợn mắt há mồm ngây ngốc đứng đó.

Thân thể bé xíu là vậy, mà tốc độ lại nhanh đến khó tin, trong chớp mắt đã vọt tới bên người Tháp Cát Nhĩ, vừa định tấn công hắn thì đã nghe Dịch Vân đột ngột gầm lên: “Dừng lại, Cầu Cầu, hắn là của ta!”

Giận sôi trào máu huyết, hận buốt thấu tâm can, chỉ có máu tươi của kẻ thù mới có thể làm dịu đi nỗi đau, làm nguôi ngoai cái vận mệnh bi ai mà trả cho hắn một cái công đạo.

Đối mặt với đại thù diệt tộc gian khổ truy tìm bấy lâu, hắn tuyệt đối không mong muốn có ai nhúng tay vào cả, xá gì chuyện phải nghịch vận công pháp!

Cầu Cầu bởi giật mình mà thân thể khựng hẫng lại, Dịch Vân liền gấp gấp tung mình qua. Tử diễm yêu dị một lần nữa hừng lên, là kiếm mà cũng là lửa, Nộ Hỏa Tà Viêm rực rỡ, mãnh liệt chém tới tử địch trước mắt.

Oanh..h..h!

Một quả cầu chẳng chịt ma văn bất ngờ hiện lên chắn trước Tháp Cát Nhĩ, đơn giản nhẹ nhàng đỡ lấy một kích như thiên hỏa giáng thế của Dịch Vân.

Ánh sáng màu vàng sẫm của viên cầu hơi lóe lên tỏa ra bốn phía rồi nhanh chóng tụ lại, hút lấy năng lượng từ hỏa diễm mà bồi bổ, liên tục bành trướng lên, khiến cho một đòn của Dịch Vân hoàn toàn tan biến trong khi nó không có chút tổn hại gì.

Dịch Vân thu kiếm dừng lại cách Tháp Cát Nhĩ chừng một thước lạnh lẽo nhìn Viên cầu lúc này phảng phất như một bức tường lớn ngăn cản đôi bên: “Địa hệ chung cực phòng ngự Ma Hộ Viên Trận!”

Tháp Cát Nhĩ thở ra một hơi nhẹ nhõm rồi cười to: “Không sai, là Địa Hệ Ma Hộ Trận, tuy khiến cho ma lực của ta cuối cùng phải tiêu hao toàn bộ, nhưng cũng đủ rồi. Cờ như ngươi còn chưa phải là người có thể phá được!”

Địa Hệ ma pháp, thủ mạnh hơn công, ở giữa trong bát đại thuộc tính, giỏi nhất là về phòng thủ nguyên tố thuộc tính.

Mà Ma Hộ Viên Trận lại còn là trận pháp phòng ngự mạnh nhất trong Địa Hệ, không hạn chế cấp độ sử dụng, ngay cả nhất tinh pháp sư cũng có thể dùng được, nhưng khác biệt duy nhất là tùy theo tinh cấp nâng cao mà uy năng cũng được cường hóa theo gấp bội, và cũng vì thế nó lại hoàn toàn có thể chống đỡ được công kích cao hơn thực lực của bản thân người thi triển một giai.

Ở Ma đấu đại hội, đó cũng là tuyệt chiêu phòng ngự cực mạnh của Anna, đã khiến cho Ma Đa ngạc nhiên đành phải dùng toàn lực mới có thể phá vỡ được tấm chắn kiên cố này.

Huống gì Tháp Cát Nhĩ hiện nay có thực lực Thất tinh trung giai, xuất ra trận này cũng đồng nghĩa phát huy được uy năng của cao giai rồi, cho dù sử dụng nghịch vận công pháp Dịch Vân bây giờ cũng không có khả năng đánh bại hắn.

“Thực lực của ngươi quả ngoài dự đoán của ta. Lại thêm Dị xà Ma thú này, chẳng trách vì sao mà Bồ Lô Thác đại nhân coi trọng ngươi như vậy! Nhưng dù là thế, ngươi cũng không có khả năng tổn hại đến Ma Hộ Viên Trận của ta rồi.” Tháp Cát Nhĩ cười to: “Tình thế bây giờ là ta không làm gì được ngươi, mà ngươi cũng chẳng đụng đến ta nổi, thế nào, định cho cả hai cùng chết đói hay là khai mở thạch thất ra đây?”

Tháp Cát Nhĩ chắn ngay đại môn của thạch thất, chỉ cần hắn đứng đó, Dịch Vân muốn thoát cũng không được, mà muốn chờ hắn tiêu hao hết ma lực lại càng buồn cười, bất đồng lớn nhất của Địa Hệ Ma Hộ Trận so với ma pháp khác là chỉ cần không gặp công kích thì coi như không có tổn hao ma lực, là một trong những ưu thế của Ma pháp phòng ngự cực mạnh này, cho nên căn bản hắn không sợ gã thiếu niên này không chấp nhận đề nghị của hắn.

Dè dặt ngoài suy nghĩ của hắn, Dịch Vân vẫn thản nhiên cười, cầm ma binh xuống đất, hai tay hắn áp sát vào màn chắn bảo vệ của Ma pháp trận rồi liên miên như sóng vỗ, lực bài xích như có như không, từng đợt truyền tới. Lúc này trong Khí Hải, Thủy Hỏa song hệ ma pháp mạnh mẽ vận chuyển, khiến cho phạm vi một thước quanh thân hắn tạo thành một lồng không gian vô hình, mà bên trong đó, nguyên tố ma pháp lập tức biến mất, Địa Hệ Viên Ma Hộ Trận tưởng chừng như không thể phá vỡ kia, chớp mắt tan biến trong hư vô, tưởng chừng như chưa hề tồn tại.

Quý dị, quá quý dị, cả một quá trình diễn ra trong im lặng tuyệt đối. Thần tích?

Thủy Hỏa ma pháp tương dung. Cầm mà không gian liền xuất hiện. Ma pháp thế gian hết chỗ dùng!

“Đây..Chuyện gì xảy ra cơ chứ..?” Tuyệt kĩ bảo mệnh áp rương, Địa Hệ Ma Hộ Trận cứ như vậy mà hội yên phi diệt. Tháp Cát Nhĩ kinh hãi đến ngu ngốc.

Oanh..phop.. bực bực..Phụt....

Chỉ thấy một quyền nặng như Thái Sơn trả lời lên phần ức của hắn, liền đó vang lên tiếng xương vỡ không ngừng, từng trận đau nhức rùng rùng kéo đến. Tháp Cát Nhĩ máu phun thành vòi, toàn thân xụi lơ muốn gục đương trường thì cần cổ hắn đã bị một bàn tay nóng như thép nung bóp chặt, bên tai vang lên một giọng nói cực kỳ vô cảm và băng lãnh: “Những hài tử Ái Đạt Trấn may mắn còn sống, bây giờ đang ở đâu?”

“Tất Nhĩ Đạt giáo chủ! Sao người cứ làm khó dễ mà truy hỏi ta những chuyện xưa cũ như vậy chứ?”

“Họ của ta, KHÔNG PHẢI LÀ TẤT NHĨ ĐẠT!”

“?”

“Tư Đạt Đặc, Dịch Vân. Tư Đạt Đặc mới thật là họ của ta!” Dịch Vân lạnh lẽo cười khan, nghe không ra chút vui mừng nào, chỉ thấy toàn sương tuyết lạnh căm.

“Người nói cái gì?” Tháp Cát Nhĩ há mồm thật to, thẳng thốt nhìn vị Bạch Y Giáo Chủ tân nhậm mà thần tình tràn đầy vẻ khó tin.

“Kinh ngạc lắm ư?” Dịch Vân nghiêng răng nghiêng lợi: “Lúc trước Thanh Lôi Chế Tài Đoàn các người tàn sát Ái Đạt Trấn, ta mới chín tuổi, trốn ở một bên mà chứng kiến toàn bộ, lời người nói, thật giả thế nào, ta đây rõ nhất, chỉ có thành khẩn trả lời những vấn đề của ta mới là lựa chọn duy nhất của người bây giờ!”

“Không thể nào! Không có khả năng! Khi đó Quân đoàn trưởng cùng với ta đã kiểm tra lại hiện trường mấy lần, còn ở lại Ái Đạt Trấn cả một ngày một đêm, tuyệt không ai có thể trốn thoát được linh giác bọn ta, huống chi chỉ là một thằng nhóc chín tuổi, làm sao tránh được liên thủ của hai người ta được chứ?” Tháp Cát Nhĩ vùng vẫy mãnh liệt, lớn tiếng rít gào.

Không thể phủ nhận, phương pháp bọn chúng làm lúc đó đã hết sức cẩn thận, gần như không một chút sơ hở, nếu không phải tồn tại một Môn La, Dịch Vân tuyệt đối không có cửa chạy thoát khỏi sự truy bắt của đám Hắc y nhân được. Chỉ có thể trách vận khí của bọn chúng quả thật đen như chó mực.

Là thiên ý sao?

Ai có thể trả lời!

Từ lúc niên thiếu non tơ được Phổ Tu Tư mang về Ái Đạt Trấn mà mặc danh kỳ diệu nhận được nghi thức tổ truyền của Tư Đạt Đặc nhất tộc, hay thậm chí một ngàn năm về trước khi Môn La tu luyện xui xẻo mà linh hồn bị phong bế vào trong Hồng Liên tổ khí, đã định trước hoàn cảnh bi thảm của Tháp Cát Nhĩ bây giờ?

“Rốt cuộc người có muốn nói ra bọn họ bây giờ ở đâu không!?” Dịch Vân bắt đầu đã xuất hiện cảm giác không kiên nhẫn, dúi mạnh Tháp Cát Nhĩ lên vách động, lạnh giọng quát.

“Ha ha ha, té ra người là kẻ là đã bị Lam Duy Nhĩ gia tộc từ bỏ, trước kia không tìm được tung tích cứ tưởng chết mất xác trong loạn chiến, thật là không ngờ..” Gặp phải đứa trẻ bị thất lạc cuối cùng của Tư Đạt Đặc nhất tộc, Tháp Cát Nhĩ tự biết hắn nhất định sẽ chết rồi, một sự thông vạ sự thông, hắn chẳng cần cầu xin tha thứ nữa, dữ tợn cười gằn: “Thân trong tay người, ta biết chết chắc không có khả năng sống sót rồi. Muốn chém muốn giết cứ mặc tình, đừng hòng khai thác được gì ở ta!”

Dịch Vân cũng không tức giận, lạnh nhạt nói: “Không sai, người, chết chắc rồi! Nhưng người làm to một điểm. Rơi vào tay ta, sống chết không phải do người nữa, muốn chết ư, chỉ là hy vọng hão huyền a!”

Tháp Cát Nhĩ ngẩn ra, không hiểu dụng ý của hắn là gì, thì ngay lập tức, một cơn đau nhức từ trong tâm phé òa ra. Từng chuỗi vang vang nứt xương bạo cốt không ngừng xuất hiện, sau một khắc đồng hồ, khớp xương tứ chi từng cái đều bị bóp nát, cực độ đau đớn ngã sòng soài trên nền thạch động, toàn thân không còn không chế được nữa.

“Bây giờ, có nguyện ý trả lời những vấn đề của ta không?” Dịch Vân mặt lạnh như sương, ánh mắt theo dõi hần sít sao theo từng lời nói... Đừng nghĩ có thể cắn lưỡi tự sát, ta sẽ nhổ từng cái răng một xuống đó, tự chuốc thê thảm thêm mà thôi!”

“Người cho rằng giết ta thì thần không hay quỷ không biết hay sao?” Tháp Cát Nhĩ như cũ vẫn cứng đầu: “Chỉ cần ta thất tung một ngày, Bồ Lão Thác và Khoa Lạc Lý đại nhân khẳng định sẽ là những người đầu tiên nghi ngờ đến người, người tuyệt đối trốn không thoát đâu!”

Dịch Vân nghe chỉ nhướn mày, cũng không định nhần nại, trên tay vận lực, lập tức hoa huyết tung bắn đầy trời (hic pháo hoa đang bắn ngoài kia-DG) toàn bộ cánh tay, bả vai chớp mắt đã bị hần xé xuống.

Cũng không thèm nhìn Tháp Cát Nhĩ nằm kêu cha gọi mẹ, hần lộ ra một tia lãnh khốc tàn độc cùng một ít tiểu ý, lạnh lùng hỏi: “Bọn họ ở nơi nào?”

“Ta.. ta.. Họ..họ...” Chỉ một xú do dự, chân trái lập tức bị tước rách ra, đau nhức khiến hần chết đi sống lại, mà vừa trợn mắt ngất xỉu đã lại bị Dịch Vân làm cho tỉnh lại, bản thân hần trước giờ có trải qua hoàn cảnh tuyệt vọng như thế đâu, từ lâu đã sợ đến vãi cả linh hồn.

“Bọn họ nơi nào?” Dịch Vân cầm lấy ma binh lúc này chỉ còn mỗi cái đuôi phải tàn nhẫn nói: “Còn chân chừ, ta sẽ lấy hỏa diễm mà nướng chín cái chân còn lại này, sau đó sẽ từng xẻo từng phân thit một đút cho người ăn, nếu như người cứ mạnh miệng nữa, chuẩn bị mà nhai thit bản thân mình đi.”

“Sự tình đã đến mức này, ta rất hy vọng được làm như vậy, hoặc tiêu trừ một chút phần hận trong lòng, người đau đớn ta đây ngọt ngào không thể tả, khát vọng được nhắm nháp sự đau khổ của người đang đầy ắp trong ta đó, người thật muốn cho ta hoàn thành tâm nguyện sao?” Nói đến đây, toàn thân thiếu niên toát ra một cổ khí thế điên cuồng dữ tợn, tròng mắt đỏ sậm lại, thần sắc nửa mê nửa tỉnh điên dại cười gằn, chẳng thể nghĩ ngờ tính chân thật trong lời nói đó được.

Tháp Cát Nhĩ lúc này toàn thân là máu đầm với phân lỏng nồng nặc vừa khóc vừa hô: “Bọn họ..Bọn họ...hiện ở bên trong Thánh Quang Tắc.”

“Thánh Quang Trại?” Khẩn cấp lắc mạnh cổ Tháp Cát Nhĩ, Dịch Vân trầm giọng hỏi tiếp: “Nam đồng huyết mạch Tư Đạt Đặc trước kia các người đem uy hiếp Phổ Tu Tư, Hán Khắc, hần cũng ở bên trong sao? Còn sống không?”

“Hán Khắc mà chúng ta đặc biệt quan tâm đó đúng là có. Hần cũng đang ở cùng với tất cả bọn hài tử Ái Đạt Trấn, đó là tất cả những gì ta biết rồi.” đau buốt mà co giật, tinh thần tuyệt vọng hoàn toàn, Tháp Cát Nhĩ gần như vừa la khóc vừa gào lên, hần đã gặp phải ám ảnh lớn nhất cuộc đời mình, Ác ma lãnh huyết thiếu niên, lúc này chỉ hy vọng làm sao để vĩnh viễn sẽ không bao giờ nhìn thấy hần nữa.

Trầm ngâm trong chốc lát, Dịch Vân lạnh lùng: “Ta đã hỏi còn dám nói láo sao, người lần này huyền thuyên không ngừng như vậy, hần có giấu diếm điều gì, nhưng ta chỉ muốn xác nhận Hán Khắc và những hài tử kia còn sống là đủ lắm rồi, ngoài ra còn có việc này, không phải là bọn hần phải ở cùng với Thanh Lôi Chế Tài Đoàn như lời người nói sao?”

“Đúng là nửa tháng trước khi được triệu hồi về Kỳ Võ thành, Ta và Thanh Lôi Quân đều đóng ở Thánh Quang Tắc để chỉnh đốn và huấn luyện.”

“Vấn đề cuối cùng.” Dịch Vân thả Tháp Cát Nhĩ xuống: “Theo lời người, đồ sát Ái Đạt Trấn là do Khoa Lạc Lý ra lệnh, nhưng Bồ Lão Thác lại không biết, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?”

Bồ Lão Thác là Hồng Y đại giáo chủ, thần chức cực cao, trong khi Khoa Lý Lạc chỉ là Bạch Y giáo chủ, địa vị trong Giáo đình tương tự như mây trời so với bùn đất, quyền lực không thể so sánh được, mà theo lời của Tháp Cát Nhĩ kể lúc trước, quả thực khiến Dịch Vân khó mà hiểu được.

Hiện tại dưới từng câu chữ ngắt quãng của Tháp Cát Nhĩ, cuối cùng hần cũng hiểu ra. Trận tàn sát ở Ái Đạt Trấn, đối với Quang Minh Giáo Đình mà nói, thật sự là một hành động quân sự hoàn toàn thất bại.

Một thế gia muôn đời truyền thừa luyện khí, Tư Đạt Đặc gia tộc. Từ quá khứ xa xôi về trước đã luyện tạo ra rất nhiều cao giai vũ khí. Những ma binh này phần lớn đều mang thuộc tính Hỏa. Vậy mà hiện nay, một

chút tung tích cũng không còn. Phương pháp luyện ra Thứ Thần khí, cái tạo nên thực lực gia tộc, cũng như mở dị bảo hỏa chúc, chẳng có ai nắm giữ.

Cho đến khi Phổ Tu Tư đem ra Thứ thần binh kia, Khoa Lạc Lý đích thân xem xét, nhận định đây là cực phẩm ma binh luyện tạo dưới sự phụ trợ của Hỏa hệ Phách Thạch, liền tự mình suy diễn mà khởi xướng lên trận đại đồ sát kia.

Chỉ không ngờ tới bố cục kín đáo cẩn mật là vậy, điều động hơn ngàn thành viên Thanh Lôi Chế Tài Đoàn, chỉ có thể đoạt được một tam phẩm sơ giai ma binh cùng một khối Hỏa Hệ Phách Thạch lớn bằng nắm tay trẻ con.

Khiến cho lão tức giận bốc đồng, hạ lệnh đồ tể đầy lãnh huyết, giết sạch không chừa một ai, cũng mặc kệ đó là thế gia truyền thừa từ xa xưa. Hành động lớn thế, kết quả thu được như thế nếu để lộ ra thì dù Khoa Lạc Lý có là Bạch Y Giáo Chủ cũng không thể đảm đương nổi tội.

Tất yếu Giáo đình nhất định sẽ đem bọn họ ra để hạ hỏa cơn giận của công chúng.

Bởi vậy, Khoa Lạc Lý hạ lệnh, toàn bộ thành viên Thanh Lôi Chế Tài Đoàn cũng đồng ý giấu kín bịt tin, bởi dù sao, lệnh trên ban xuống, họ chính là kẻ thi hành hành động huyết tinh này, nếu có lộ ra, bọn họ cũng không được yên ổn gì, cho nên quyết định này đối với lão và Thanh Lôi Chế Tài Đoàn, có lẽ là lựa chọn tốt nhất rồi.

“Nói vậy, chuyện này trừ Khoa Lạc Lý cùng Thanh Lôi Chế Tài Đoàn bọn người ra, Quang Minh Giáo Đình không có người nào biết nữa?”

“Khực..Phải là như vậy.. Không sai...”

Hỏi gì nói vậy, Dịch Vân có thỏa mãn hay không?

Cảm giác được cần cổ đang bị kéo lên, Thập Cát Nhĩ rên rỉ thều thào: “Trước khi tiếp nhận mệnh lệnh hôm ấy, Khoa Lạc Lý giáo chủ từng nói đã có một vị Thần sử đại nhân gật đầu chấp thuận, muốn bọn ta cứ phóng tay mà làm, hơn nữa để đảm bảo không để lộ phong thanh ra ngoài, lệnh xuống tuyệt đối không để người nào sống sót, chúng ta chỉ biết tuân theo. Còn vị Thần sử đại nhân kia tốt cùng là ai, ta hoàn toàn không biết thật mà!”

Thảm án nơi trấn nhỏ kia, không ngờ lại có cả Thần sử cường giả ẩn mặt phía sau, quả thật là điều không được nghĩ đến, không chỉ Dịch Vân ngây ra mà cả Tập Lỗ Tư cùng A Khắc Tây ẩn náu bên ngoài nghe trộm cũng vô cùng kinh ngạc.

Sau một hồi trầm ngâm trước chuyện ngoài ý nghĩ này, Dịch Vân rút cuộc khẽ cười: “Ta biết rồi! Gã Thần sử đó, ta sẽ tìm Khoa Lạc Lý mà hỏi, đa tạ người hợp tác, theo ước định, tiễn người đi trước vậy!”

Âm vừa dứt, một luồng Liệt Diễm tím sẫm phùng phùng bốc lên, dọc theo thân Thập Cát Nhĩ chậm rãi cắn nuốt, thiêu đốt.

Tử Viêm yêu dị khôn cùng, không chỉ thiêu thân thể, mà xâm nhập vào Khí Hải huyết, theo kỳ kinh bát mạch đốt khắp cơ thể cùng máu huyết, khiến cho từng tiếng gào thét thê lương không ngớt vang vọng trong gian thạch thất, tứ chi đã đứt đoạn, xương hàm cũng đã tháo rời ra khiến Thập Cát Nhĩ muốn tự tử một cách đơn giản nhất cũng không được, chỉ giống như lũ giò bọ dưới đất mà rùng mình co giật từng cơn, tiếp tục cảm nhận nỗi đau khổ phệ liệt tâm can này.

Dịch Vân hàn quang đầy mắt nhìn hấn chống chọi với cơn đau. Không chút đồng tình mà chỉ đầy thống khoái, không phải y đang đền tội hay sao?

“Còn Khoa Lạc Lý và lũ Thanh Lôi Chế Tài Đoàn nữa, cảnh ngộ của người bây giờ cũng chỉ là khúc nhạc dạo đầu thôi, còn phải cảm ơn ta nhân từ, cho người chết thống khoái như vậy a!”

Dịch Vân xoay người khai mở động khẩu trong tiếng rít gào thảm thiết vẫn còn đang truyền đến từ phía sau, phảng phất trên mặt một tia thỏa mãn đắc ý cười lạnh, hẳn biết, đây chỉ là món khai vị, phía trước còn có đại tiệc đang chờ hắn.

Hắn đã từng chỉ vì mục tiêu này mà sống, bây giờ có cơ hội rồi, làm sao không nhiệt liệt vui mừng mà suy nghĩ như vậy cho được.

!

“Thánh Quang Trại sao?” Dịch Vân chỉ suy tư trong thoáng chốc. Lập tức bắn mình ra khỏi động.

Phía sau, phiến cửa đá chậm rãi phong bế, tiếng than gào bên trong cũng đã ngừng lại lúc nào không biết, chút đặc ý cùng sát ý tạm thời biến mất. Dịch Vân lẳng lặng ngẩn đầu nhìn trời, một phen trần trở, dần vật. Đêm mỗi lúc một khuya dần.

Ngay lúc này, tại đây, hắn đã có một quyết định

312. Chương 313: Tin Dữ Tối Cửa (thượng)

Sáng sớm, ở bên trong khu nhà cao cấp của Kỳ Vũ Thành, Mễ Nặc cùng Bồ Lạp Tác đồng thời tỉnh lại cùng một lúc.

Vừa mới mở mắt, hai người liền lập tức nhảy dựng lên, và nhìn thoáng qua nhau với vẻ mặt kinh ngạc. Mễ Nặc kinh ngạc kêu lên: “Tối hôm qua đến tốt cùng là phát sinh chuyện gì?”

“Cái này còn có cái gì nghi vấn sao?” Bồ Lạp Tác trầm giọng nói: “Có năng lực vô thanh vô tức, trong nháy mắt đánh ngất xỉu ta với người, toàn bộ đế quốc có bao nhiêu người có thể làm được? Cũng chỉ thể là người đạt tới cảnh giới tinh vực mới có khả năng đó, chẳng qua, hắn chỉ khiến hai ta mất đi tri giác, nhưng lại không có hạ sát thủ, trong đó nguyên do, mục đích vì sao, ta hoàn toàn không nghĩ ra a!”

”Tinh vực cường giả thì chỉ có vài người. Tuyệt đối không thể là Kiệt Mễ Đạt đại nhân, những người khác cũng tuyệt không hướng đôi ta xuống tay lý do xem ra, ma đầu đại hội mới vừa chấm dứt, hiện nay ở trong Kỳ vũ thành tình hình so với chúng ta tưởng tượng còn muốn phức tạp hơn nhiều, còn có hai ngày là tới lễ lập quốc, đúng là khắp nơi các thế lực đều đang đầu sục. Chuyện thị phi thì đợi phong thưởng qua đi. Chúng ta hay là hãy sớm rời khỏi nơi này.

Mặc dù không biết đêm qua người đánh lén đến tốt cùng là ai, nhưng thực lực của hắn rất rõ ràng, dễ dàng hạ được hai ta. Quả thực đáng sợ, tuyệt không phải là người mà chúng ta có thể chọc vào!”

“Ta nghĩ” Bồ Lạp Tác thấp giọng nói: “Người này, có thể hay không là Tật Lỗ Tư tiên sinh?”

“Người vì sao lại nghĩ là hắn?” Mễ Nặc kinh ngạc.

“Chỉ là trực giác thôi” Bồ Lạp Tác trầm tư nói: “Hiện nay bên trong thành cấp bậc tinh vực chỉ có bốn người, không phải Kiệt Mễ Đạt đại nhân. Cũng không có khả năng chính là sứ thần của hai nước khác, còn lại chỉ có luôn luôn thần bí Tật Lỗ Tư tiên sinh ta xem người này luôn luôn thần bí, thực lực sâu không thể dò, mà ngay cả Áo Nhĩ Ba đại đế với hắn luôn phi thường khách khí, mọi chuyện đều chiều theo ý hắn, nên chắc sẽ có khả năng ở trong Kỳ Vũ thành đồng thời tập kích hai đại viện trưởng, hắn là cũng cũng chỉ có hắn.”

“Không có khả năng, chỉ là người suy đoán mà thôi!” Mễ Nặc lắc lắc đầu, nói: “Tóm lại, đêm qua người nọ cũng không có ác ý, mặc dù không biết ý đồ của hắn là vì sao, nhưng chúng ta bây giờ còn mạnh khỏe đã là vạn hạnh rồi. Cũng đừng suy đoán nhiều làm gì.”

Rõ ràng có thực lực mạnh mẽ trong nháy mắt giết hai người bọn họ, lại có thể không xuống tay, bọn họ bởi vậy mới còn sống là coi như đã nể mặt lắm rồi, coi như thật sự là Tật Lỗ Tư gây nên thì biết làm như thế nào?

Nếu xét về tình về lý, thì giữa bọn họ cũng chưa từng phát sinh chuyện gì.

Bồ Lạp Tác cũng biết việc này không nên miệt mài theo đuổi, chỉ trầm mặc trong chốc lát, rồi nói: “Vừa rồi ta đã nhìn thử. Tên đệ tử kia của người không có ở chỗ này, hai ngày nữa chính là nghi lễ phong tước cùng phong đất, hắn rời khỏi một cách đột ngột và không minh bạch, người nói còn có thể trở về sao?”

“Khẳng định sẽ trở về!” Mễ Nặc khẳng định nói: “đệ tử này của ta tuy luôn thần bí, tính tình rất khó hiểu thường hay mất tích một cách bất ngờ, nhưng cũng không phải là người không hiểu lẽ phải, thụ phong đại điển tuyệt không phải là trò đùa, điểm ấy bản thân hẳn hiểu rất rõ ràng, với cá tính của hẳn, ta đây là lão sư rất hiểu rõ. . . Cho nên, trước khi nghi thức diễn ra hẳn tất nhiên sẽ trở về!”

Mễ Nặc tuy rằng nói như đinh đóng cột, tin tưởng mười phần, nhưng tâm tư cũng không khỏi chột dạ, chỉ vì đối với Dịch Vân, hẳn càng ngày càng không hiểu rõ. Từ khi ma đầu đại hội bắt đầu, Dịch Vân chính là đệ tử tham dự ngoài ý muốn, căn bản là không hy vọng gì ở hẳn, hãy trở về trước lễ mừng long trọng mười năm một lần ở Đế Quốc đừng làm cho lão sư ta đây phải phiền não nữa.

Lời này vừa nói xong, hai người đối diện nhau không nói gì, đúng lúc này, ngoài cửa phòng bỗng nhiên vang lên tiếng động một trận dồn dập gõ cửa, ở ngoài là Anna cùng một người nữa.

“Bố Lạp Tác viện trưởng, buổi sáng tốt lành.” Thấy Lai Nhân học viện, viện trưởng Bố Lạp Tác, sáng sớm ở trong phòng Mễ Nặc hai người hoảng sợ, cung kính cúi chào, Anna lập tức nói: “Viện trưởng, vừa rồi chúng ta đưa bữa sáng đến phòng của Dịch Vân, phát hiện hẳn lại không ở bên trong, chờ mãi cũng không thấy hẳn quay trở lại nên sợ là hẳn đã mất tích rồi?”

Ở Thiên Phong học viện, Dịch Vân thanh danh không được tốt lắm, không phải trốn học thì chính là mất tích, ngẫu nhiên mất tích là một năm rưỡi, “Quái nhân” thanh danh hiển hách uy danh truyền xa, cũng khó trách Anna lại nói như vậy.

”Việc nhỏ!” Mễ Nặc làm bộ làm không thèm để ý chút nào nói: “Hẳn rời khỏi, bản viện trưởng đêm qua sớm đã biết được, hẳn sẽ trở về nhanh thôi, không cần để ý.”

Nghe được câu nói của Mễ Nặc, An Na cũng nhẹ nhàng thở ra, cũng yên lòng tiểu quỷ đầu này làm nhiều việc xấu vừa mới phát hiện hẳn lại biến mất. Thực là làm cho nàng đổ mồ hôi lạnh, nói: “Thực là hiện tại bên ngoài có khách đến thăm muốn gặp viện trưởng.”

“Mới sáng sớm liền đã tới cửa?” Mễ Nặc hờn giận nói: “thật là không biết cấp bậc lễ nghĩa! Tìm một cái lý do làm cho bọn họ trở về đi, coi như không thấy!”

Đêm qua một phen biến cố, Dịch Vân không cáo mà từ biệt. Hẳn hiện tại tâm tư đang loạn, nào có tâm tình mà gặp khách?

Không nghĩ tới, hai đệ tử nhìn hẳn mà không chịu rời đi An Na vội vàng nói: “Viện trưởng, những người này... Không thể đuổi a!”

“Người tới là ai?”

“Cổ Lan tam hoàng tử cùng Điển Na công chúa. Cùng với pháp thánh, Kiệt Mễ Đạt đại nhân!”

Mễ Nặc cùng Bố Lạp Tác nghe vậy rung mình, bọn họ nhìn nhau liếc mắt một cái, đồng cảm kinh ngạc phi thường: “Bọn họ” . . . Tự mình đến gặp Dịch Vân cùng ta... ?”

Kỳ vũ thành, quang minh giáo đình

“Vừa rồi truyền đến tình báo, người thiếu niên kia sáng sớm liền không gặp ai cả, ngay cả đẳng môn báỉ phỏng pháp thánh Kiệt Mễ Đạt cùng Cổ Lan tam hoàng tử, Điển Na công chúa mà cũng không gặp.” Khoa Lạc Lý với tư thế nửa quỳ cung kính nói.

”Còn Tháp Cát Nhĩ? .

“Giống nhau cũng là không thấy bóng dáng, nghĩ đến việc đuổi theo người trẻ tuổi Khoa Lạc Lý nói: ”Ta đã ra lệnh cho quang minh kỵ sĩ toàn thành tìm kiếm. Cũng không phát hiện được tung tích của hai người, hẳn là đã ra bên ngoài thành.”

“Kiệt Mễ Đạt đẳng môn báỉ phỏng, ngoài việc thay vương thất mời chào chắc sẽ không có ý gì khác, đó cũng là việc nằm trong sự đoán của giáo đình ta, chỉ là lúc này là thời điểm mấu chốt. Thiếu niên kia còn đi đâu nữa? Chung quy làm cho người ta không bớt lo mà!” Bồ Lô Thác thì thảo nói.

“Đại nhân” Khoa Lạc Lý bỗng nhiên nói: “Ta một mực không rõ bảo vệ thiếu niên kia còn có nhiều người có thể chọn lựa vì sao nhất định phải điều động Tháp Cát Nhĩ? Hẳn thực ra là Thanh Lôi chế tài đoàn phó

quân đoàn trưởng của ta, thiếu hấn, Thanh Lôi quân đoàn chiến lực giảm đi, ảnh hưởng nghiêm trọng đến nhiệm vụ tiến hành sau này.”

“Hừ!” Bồ Lỗ Thác nói: “Thanh Lôi chế tài đoàn? Các ngươi nửa năm trước ở biên cảnh Bàn Thạch công quốc giết hại hơn ngàn người dẫn đến huyết án, khiến cho đội tinh nhuệ đi ra bao vây tiêu trừ, lúc ấy mới không thể không quay về thánh quang trại nghỉ ngơi và hồi phục, thế mà giờ này ngươi còn oán trách, ngươi chẳng lẽ đã quên sao?”

“Quang minh giáo đình ta có 12 quân đoàn, chỉ có Thanh Lôi ngươi tạo nghiệt quá nặng, tay đầy huyết tinh, đồ sát một trấn, chết dư ngàn, giết người một quận, chết dư vạn, giết người một thành? Việc này, các ngươi đã trải qua không ít, sớm dẫn tới nội bộ giáo đình cao tầng phản đối không ngừng. Nếu không phải lần trước ngươi quay về mang theo hơn trăm cân thủy hệ phách quặng hiếm lạ, ngươi lại là thân truyền đệ tử của thần sử đại nhân Đế Ba Trát Khắc, ngươi đã sớm bị đưa lên đoạn đầu đài!”

“Đại nhân, tất cả chuyện này, toàn bộ đều là vì quang minh giáo đình a!” .

“Chỉ biết đến kết quả mà không cần để ý đến quá trình, quá mức thiển cận, quá mức háms lợi!” Bồ Lỗ Thác hừ một tiếng. Không hờn giận nói: “Quặng mỏ nguyên tố phách thạch đối với giáo đình ta ý nghĩa trọng đại, nhưng ngươi cũng không nên cưỡng đoạt như vậy, thật là trái với giáo lý cơ bản của ta! Nếu việc này tuyên truyền ra ngoài, mỗi người đều biết hơn mười vụ giết hại thảm án đều là do quân đoàn của giáo đình gây nên, ngươi nói quang minh giáo đình phải làm như thế nào?”

Mắt lạnh nhìn chằm chằm Khoa Lạc Lý, Bồ Lỗ Thác trầm giọng nói: “Dù sao Thanh Lôi quân đã bị cao tầng cho đóng ở thánh quang mười năm để suy nghĩ lại chính mình, ta điều tạm Tháp Cát Nhĩ mấy năm, thì Thanh Lôi chiến lực có gì tổn hại? Khoa Lạc Lý a, ngươi nhớ kỹ. Nếu như ngươi không vội vã như vậy muốn đoạt lợi để thăng chức thì ngươi vẫn có thể tấn chức Lam y giáo chủ, chờ ngươi tương lai thực lực tăng lên, Hồng y đại giáo chủ sau này ngươi cũng sẽ leo lên được, cũng không tính bôi nhọ uy danh của sư phụ ngươi, thật sự không cần dùng phương pháp giết chóc cực đoan như thế.”

“Lời hay cũng chỉ nói một lần, hy vọng ngươi có thể hiểu, đợi nghi lễ phong tước của đế quốc đi qua. Sẽ đem chức vụ ở Kỳ Vũ thành chuyển giao đưa cho phó thủ của ngươi. Ngươi lập tức khởi hành đi đến thánh quang trại, cùng với Thanh Lôi cùng dốc lòng tu tập, trong vòng mười năm không được hồi đến thế sự!”

Khoa Lạc Lý cung kính gật đầu, chỉ có ánh mắt hiện lên một cỗ thê lương, tâm hấn do không cam lòng, vì giáo đình gây nên những công án lớn, công tích đứng hàng đầu tất cả các bách y giáo chủ, vì sao lại bị trách phạt ở thánh quang trại, cùng Thanh Lôi quân đoàn diện bích mười năm, hấn có tội gì?

Một ngày mới bắt đầu, nắng sớm vàng óng ánh chói mắt chiếu rọi ở khắp nơi, mà ở bên ngoài Kỳ vũ thành có biên cảnh quân coi giữ, nhìn thấy đằng trước vô ngần đường chân trời. Yên tĩnh, không có bất cứ biến hóa, tựa như ngày thường như vậy. Cuồn cuộn cát vàng, mở mang địa vực, mười vạn tinh nhuệ đại quân đóng ở đó, có thể nói tường đồng vách sắt, không ai ngóc đến nổi lại ở chỗ này mà phạm tội sinh sự.

Quân coi giữ cả đám cũng không chú ý tới, ở trên bọn họ ở khoảng không hơn mười thước cao, đang có ba đạo nhân ảnh tốc độ nhanh như điện xẹt mà qua trong khoảnh khắc lướt qua thủ vệ tường thành, hướng phương đông bay nhanh mà đi.

Tiểu tử, ngươi tại sao lại đường đột như vậy?” Tập Lỗ Tư kẹp Dịch Vân ở thắt lưng, thoáng trách cứ nói: “Thánh quang ở cực đông cương cảnh Kỳ Vũ, vừa lúc tọa lạc tại cửa biển biên cảnh phương đông của đế quốc, là phía đông đại địa cực cảnh, quang minh thánh đảo hải vực cùng Khung Vũ đại lục có chút giao nhau, khoảng cách đến Kỳ Vũ đô thành ít nhất là hơn ba vạn dặm? nếu không gặp được chúng ta, ngươi tưởng dựa vào đi bộ mà đi đến đó, lại còn quay về ngay lập tức, hai ngày sau chính là Phượng Hoàng Hoa Lễ, chính là nghi thức khánh điển phong tước, ngươi như thế nào mà có thể trở về, chẳng lẽ không nghĩ tới sao? .

Lắc lắc đầu, Dịch Vân không chút nào suy tư nói: “Đối với ta mà nói, cứu được Hán Khắc mới là điều trọng yếu nhất, hấn là huyết mạch cuối cùng của ngoại công cùng cậu, nếu đã đã biết được tung tích của hấn, ta liền trước tiên đưa hấn về, từng giây từng phút cũng không có thể bỏ quai, chờ đợi suốt tám năm, ta lại không có cách nào nhần nại nữa, nếu so sánh với nhau, tước vị cùng lãnh địa, cũng đều không bằng!” .

“Điều người lo âu ta có thể hiểu được, nhưng vẫn là quá ngu ngốc!” A Khắc Tây lúc này cũng nói: “Người muốn đi đến thánh quang trại mà không có bất cứ kế hoạch liên gấp chạy tới, người cho là quang minh giáo đình là đám ngồi không sao? Thật là không biết lượng sức!”

“Tháp Cát Nhĩ là Thanh Lô chế tài đoàn phó quân đoàn trưởng, cũng đã đứng thứ hai, chỉ mới có thực lực thất tinh trung giai, ta nghĩ quân đoàn trưởng bọn họ vị giai cũng không sai biệt lắm, cho dù có mạnh mẽ hơn nhưng cũng không quá mức, ta còn có Cầu Cầu bên thân, nên có thể ứng phó nơi đó hết thảy khiêu chiến, cứu Hán Khắc ra.”

313. Chương 313: Tin Dữ Tối Cửa (hạ)

A Khắc Tây nghe vậy cười quái dị, dùng ánh mắt chăm chú nhìn Dịch Vân, đồng tử trong mắt híp lại như có vẻ cười, cũng không mở miệng nói, Tập Lỗ Tư lại lắc lắc đầu, nói: “A Khắc Tây nói người ngu ngốc thực không có nói sai, người cho Thánh Quang trại chỉ là một doanh trại? hoặc là nơi quân đoàn dừng chân sao? Tháp Cát Nhĩ thống khoái nói cho người vị trí, chính là cho người đi chịu chết” .

“Có ý tứ gì?”

Quang Minh thánh đảo là nơi độc nhất ở Đại Lục nằm ở ngoài một đảo nhỏ thần bí, mà quang minh giáo đình ở Khung Vũ đại lục phần lớn đều tụ tập ở đó, cũng không phải Kỳ Vũ đồ thành giáo đình tổng bộ, mà là tối tiếp cận thánh đảo bên cạnh vùng duyên hải, chiếm hơn mấy trăm dặm thánh địa, cũng là thánh quang trại. Dịch Vân tuy rằng đại lục địa lý hẳn ở Thiên Phong học viện từng đặc biệt để bụng học tập. Vẫn chưa nghe qua nơi đó, hẳn cũng không nghĩ tới Thánh Quang trại là Quang minh thánh địa. Làm sao người bình thường có thể biết rõ, chỉ nghe Tập Lỗ Tư tiếp tục giải thích.

“Thánh Quang trại chia làm sáu đại thánh khu, nếu phải tỉ mỉ phân thì có thể phân ra mười hai địa vực, mười tám doanh, ba mươi sáu đại hình quân. Người nên biết rằng quang minh kỳ sĩ đoàn chủ lực, đại bộ phận Hồng y đại giáo chủ, hàng năm đều ở nơi đó, diện tích lớn hơn Kỳ Vũ đồ thành chừng năm lần, nhân số chung quy lại vượt qua mười vạn người. Là nơi có quang minh giáo đình đưa trọng binh thủ vệ, không nói đến thánh vực thần sử, thậm chí bản thân giáo hoàng cũng ngẫu nhiên sẽ tới đó tuần tra.

“Chiến lực hùng hậu như vậy, hùng mạnh hơn cả Kỳ Vũ đế quốc. Ngay cả hai người chúng ta cũng phải kiêng kị, bình thường cũng không dám bước vào một bước, người nói, người có biện pháp một mình xông vào trận sao?”

Dịch Vân nghe vậy ngạc nhiên!

Nghe nói qua, hoàn toàn không thể tưởng được nơi đó đúng là nơi đại quân đóng trại, không nói nhân số, chỉ cần có một Hồng y đại giáo chủ đóng ở đó, liền đủ để cho hắn chết tới mấy trăm lần.

Dịch Vân giật mình ngạc nhiên, Tập Lỗ Tư thanh âm lại lại truyền đến: “Thánh quang trại tất cả đại quân khu giai vị sắp xếp tự sâu nghiêm, càng đi bên trong thần chức giai vị càng cao, nếu sự việc lần này mà nói, cái gọi là Thanh Lô chế tài đoàn thực lực không mạnh, chỉ là quang minh giáo đình quân đội cấp hai, hẳn là chỉ có thể đóng ở ngoài cùng thánh quang trại. Mà cái này, cũng là cơ hội duy nhất của người.

“Tuy nhiên nếu phán đoán của ta là sai lầm, Thanh Lô quân trú đóng không phải ở phía ngoài mà là ở bên trong, vậy người cũng chỉ có thể vượt mũi bô của chạy lấy người, chung quy không nên đi chịu chết a!

Xung quanh trầm mặc, Dịch Vân hỏi: “Nếu Thánh Quang tắc là giáo đình trú binh trọng địa, vậy người như thế nào đối với nơi đó mà biết rõ ràng sự bố trí? .

“Cái này lại có cái gì khó đoán?” Tập Lỗ Tư cười nói: “Còn nhớ rõ ta từng cho người hơn mười mai hỏa hệ phách thạch sao? Đó chính là chiến lợi phẩm giết vài tên hồng y giáo chủ lấy được, địa điểm ngay tại Thánh Quang trại. Đây đều là chuyện cũ của hơn ngàn năm.”

A Khắc Tây lúc này cũng nói: “Chúng ta đều không quen nhìn Cương Tắt Tập tự cho mình là người phát ngôn của thần!”, chung quy tự nhận bọn họ là thần tử được thần lựa chọn, có được ân sủng của thần hơn vạn chúng sinh, làm ra bộ dạng cao cao tại thượng khiến người khác khó chịu! Cái gọi là Quang Minh thần thật đáng buồn cười, thế gian nào có chân thần?

“Thực lực mạnh, công lực sâu, người đều có thể thành thần, nói đơn giản chỉ cần có tâm, người chính là thần! Làm sao lại phải qui phục Quang Minh thần nhỉ?”

“Người, cũng có thể thành thần sao hoàn toàn thuyết vô thần. Ta tin thế gian vô thần! Nói cách khác các người cùng với quang minh giáo đình là đối nghịch?”

Lời nói của Dịch Vân được A Khắc Tây tán thành. Sảng khoái đến sâu tận trong lòng, khẽ gật đầu, nhìn người trẻ tuổi ánh mắt đã trở nên thân thiết rất nhiều.

“Là không ưa mắt, nhưng không thể thật sự khai chiến, cũng chỉ đánh lén gây nên chút ít âm ỉ mà thôi!”. Táp Lỗ Tư nói: “Lấy thực lực Quang minh giáo đình mà nói, ta cùng A Khắc Tây liên thủ cũng không phải là đối thủ của lão bất tử Cương Tác Táp, hắn có kỹ năng đặc thù, hoàn toàn siêu thoát nguyên lý lẽ thường. Nhân lực khó kháng, chỉ là hắn giết chúng ta cũng phải trả một cái giá trầm trọng, cho nên chúng ta song phương đều rất kiêng kị, chỉ cần không phải quá mức, Cương Tác Táp cũng sẽ mặc kệ chúng ta.”

“Người giết mấy hồng y giáo chủ, chẳng lẽ còn quá ít sao?”

Táp Lỗ Tư cười nói: “Hồng y giáo chủ là cái gì? Bất quá là cường giả Cửu tinh pháp tôn thôi! Nếu người có thể hiểu được, giống như là những tên viện trưởng cao đẳng học viện, chỉ cần có thời gian liền có thể nuôi dưỡng được, ở trước mặt Tinh Vực, những người này căn bản bé nhỏ không đáng kể, trân quý thì đúng, nhưng khi tất yếu có thể dùng để hy sinh. Cường giả cấp bậc thần sử mới là tâm phúc của quang minh giáo đình, mấy trăm năm cũng khó có một người. Chúng ta bình thường cũng sẽ không đi động những người này, sợ nhất chính là lão Cương Tác Táp bỗng nhiên tự thân xuất mã.”

Dịch Vân đến tận đây cũng rất cục rồ ràng hai người bọn họ cùng quang minh giáo đình quan hệ trong đó.

Không phải bằng hữu, nhưng không thể nói là kẻ thù sinh tử, tất cả đều duy trì ở một cái cân bằng tuyệt diệu, xem ra, bọn họ ở trong mắt những người thường đều là siêu cường là những cường giả đứng đầu, cũng không phải là không biết phân phải trái, ở thời điểm tất yếu cũng có thể ẩn nhẫn cùng thoái lui.

“Táp Lỗ Tư, tạm thời dừng lại.” A Khắc Tây lúc này bỗng nhiên nói: “Nếu đã không thể thay đổi tiểu tử này tâm ý, ta trước hết đơn giản tiến hành chữa thương cho hắn vậy, trận chiến vừa rồi thương thế của hắn cũng không nhẹ.”

Dịch Vân ngăn ra, “Thương thế của ta cũng không có gì đáng ngại. Hay là mau mau một chút!”

“Hừ!” A Khắc Tây phát tay: “Nếu người muốn đi thì ta cũng không cản trở người, nhưng giờ phút này khí hải của người cùng kinh mạch đều gặp phải tổn hại, chiến lực chưa được như bình thường, người nghĩ vận hành công pháp nghịch chuyển có thể dễ dàng vậy sao? Hồi phục kinh mạch bị thương trong cơ thể người trong thời gian ngắn ta không có biện pháp. Nhưng vẫn có thể lấy bí pháp áp chế thương thế, tạm thời làm cho người phát huy ra toàn bộ thực lực, hơn nữa chỉ cần nửa canh giờ có thể khiến cho người khôi phục lại như cũ, nhiều năm như vậy đều nhìn được còn có nửa canh giờ người còn không chịu nổi sao?”

“Như thế làm phiền tiền bối.” thấy lời nói của A Khắc Tây có lý, Dịch Vân thực khó cự tuyệt.

“Hừ, đừng có trước tiền bối, sau tiền bối. Cứ trực tiếp gọi thẳng tên ta, xưng hô tất cả đều là hư ảo! Người là tên tiểu tử phiền toái, có thể sánh với đệ tử hỗn trưởng Táp Ly Táp của ta, nếu không phải lần này có việc cần người, người muốn đi chết thì đi đi, ta thật ra không quan tâm cũng đỡ phải ngày sau người lại đến quấy nhiễu đệ tử ta thanh tu, đỡ chọc ta phiền lòng!”

“Có việc cần nhờ ta?” Dịch Vân nghe vậy có chút kinh sợ. A Khắc Tây đi mà quay lại, cùng Táp Lỗ Tư cùng chung xuất hiện đã làm cho hắn không nghĩ ra, hiện tại lại vẫn nói có việc nhờ chính mình, còn có cái gì là hắn làm không được. Chính mình lại có thể, thật sự quá kỳ quái: “Là chuyện gì?”

“Phiền toái của người chưa giải quyết xong hiện nay cũng không tiện mở miệng, sự việc này cũng không phải dễ giải quyết đâu. Không dễ dàng nhỉ, cũng coi như phiền toái. Xem ra sau một ngày mới có thể đi trở về!” A Khắc Tây thở dài, thần sắc có chút bất đắc dĩ.

Như lời hắn nói, Dịch Vân cùng Táp Ly Táp đều như nhau, hai người đều làm hắn phiền lòng.

Cùng lúc đó, ở Lam Duy Nhĩ gia tộc. Đây là một đình viện rất lớn chiếm trăm mẫu. Bốn phía tất cả đều dùng đá hoa cương ngay ngắn mà tạo thành, nhìn vào trong thì thấy một quang cảnh rất xa hoa, trong đó

đan xen các loại hoa cỏ xinh đẹp, cơ hồ toàn bộ các loài kỳ hoa, dị thảo nhiều màu sắc của đế quốc đều ở đây, từng đàn bướm xinh đẹp bay lượn khắp nơi. Dã thú núi rừng ở khắp nơi đang dạo rất nhàn nhã.

Ở giữa trung tâm, có cái ao nhân tạo bề rộng chừng mười thước, trong ao hoa sen thơm ngát, ở hai bên bờ là hai tòa núi, cao thấp khúc chiết, nước chảy trên đá trên có hành lang dài tương liên, dưới có dòng suối chảy uyển chuyển, hình ảnh thanh lịch nhiên, ý thơ dạt dào.

Mà ở trên cao lại có chỗ để nghỉ mát, Bối Cách thì một mình một người tọa lạc trong đó, một hồi ngồi xuống, một hồi đứng lên, thần sắc hơi có vẻ lo âu, căn bản không lòng dạ nào thưởng thức trước mắt bách hoa cùng cảnh đẹp mùa xuân, không ngừng đi qua đi lại, hình như có không thể giải quyết sự phiền lòng.

“Nhị thúc, ông nội vừa rồi còn tìm người, như thế nào thúc lại còn có một mình ở hoa viên là phát sinh chuyện gì sao?” Mới vừa đi vào “Bách hoa viên.” Liên trông thấy Bối Cách thần sắc bất an như thế, loại lo âu thần thái hẳn thật là hiếm thấy, Phụ Á kinh ngạc hỏi.

“Không có gì,, ta đang suy nghĩ điều đám mật thám hồi báo ”

“Hiếm thấy Nhị thúc người như vậy lo âu, hẳn là chuyện rất trọng yếu?”

Chỉ chốc lát trầm mặc, Bối Cách nói sang chuyện khác nói: “Nghe nói vừa rồi tam hoàng tử cùng trưởng công chúa không có báo động trước đã đến, chưa đưa thiếp mời liền tới cửa, cũng không phù hợp vương thất lễ nghi, là vì chuyện gì?”

“Ta cũng không rõ ràng lắm, tuy nói Cổ Lan cùng ta là đồng học, nhưng lần này hẳn là lấy vương tộc thân phận tới chơi, giống như có chuyện quan trọng, ta cũng không hỏi nhiều, hiện tại đã đón vào nghị sự đại sảnh, chính do ông nội cùng phụ thân bàn bạc, nhưng mà...” nói tới đây, Phụ Á sắc mặt trầm xuống: ” nghe Cổ Lan vài câu mở miệng nói, tựa hồ là cùng tên hỗn đản nào có liên quan!”

“Người nào hỗn đản là chỉ có thể Dịch Vân. Tất Nhĩ Đạt sao?” Bối Cách có chút ngạc nhiên.

“Cũng không phải sao” Phụ Á bủ môi, mỗi khi nói lên cái tên làm cho nàng thể diện mất hết, vẻ mặt của nàng liền nhăn nhó: “Thật không rõ, Cổ Lan rõ ràng hoàn toàn bại trên tay tên bại hoại kia. Nhưng đối với hắn lại có hảo cảm, ngay cả nửa điểm rửa nhục, ý chí khởi xướng khiêu chiến cũng không có, tâm tính yếu đuối bức này thật là..., còn không biết xấu hổ tự xưng cái gì vương tộc đệ nhất thiên tài? Vốn tưởng rằng hắn có cơ hội có thể cùng Ma Đa Tam ca sánh vai cường giả, ta đã nhìn lầm hắn!”

Nói chuyện khởi Ma Đa, Phụ Á không khỏi thở dài. Cảm xúc trong nháy mắt thấp xuống.

Trải qua hơn một ngày tu dưỡng, lại có quang minh pháp sư mỗi ngày tiến đến làm phép trị liệu, Ma Đa một thân thương thể sớm đã lành, chỉ có trong cơ thể bị Dịch Vân dùng hỏa diễm thiêu đốt các kinh mạch là không thể cứu, chỉ có thể cả đời dừng lại ở năm sao cao giai linh vực, so với đệ tử ngoại hệ gia tộc còn không bằng, thiên tài thì không cần phải nói. Ma Đa ý chí, tinh thần vô cùng sa sút, không tiếp xúc với ai tự nhốt mình trong phòng như cũ.

Phụ Á cùng Ma Đa cảm tình tốt nhất, nhưng cũng mấy lần bị ngăn ở ngoài cửa, chỉ có thể mỗi ngày nhìn thấy cửa phòng đóng chặt mà lo lắng suyong, cũng vô kế khả thi. Nghĩ đến tình huống Tam ca bị thảm gặp được, đối với tên “Tâm ngoan thủ lạt” bại hoại trẻ tuổi kia lại nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ta nghĩ Cổ Lan hẳn là muốn chiêu lãm kia bại hoại tiến vào bọn họ traten doanh, có chỗ dựa là vương thất. Nói vậy ngày khác sau sẽ càng không ai bì nổi!” Phụ Á oán hận nói.

Lắc lắc đầu, Bối Cách không cho là đúng nói: “Coi như Kỳ Vũ vương thất muốn chiêu lãm hắn, cũng là chuyện bản thân bọn họ, cùng chuyện của Lam Duy Nhĩ hoàn toàn không quan hệ, cũng không phải là nguyên nhân chính bọn họ hôm nay đến, chắc là có chuyện quan trọng thương lượng nên mới như vậy. Đợi hỏi một chút liền biết ngay, hiện nay thật không cần phải phỏng đoán nhiều.”A! Ta thiếu chút nữa đã quên, Phụ Á bỗng nhiên la lên:”Nhị thúc, chúng ta tưởng người đang ở vùng ngoại ô quân doanh, cho nên ông nội mới vừa phái người đi trước quân doanh tìm người, nói người phải lập tức trở lại nghị sự đại sảnh một chuyện.”

“Là bởi vì vì hoàng tử công chúa đến sao?” Bối Cách khó hiểu nói: “Đã có phụ thân cùng đại ca ra mặt tiếp đãi, thành ý đã trọn, sao lại yêu cầu ta đi nữa?”

“Ta cũng không biết, nhưng ông nội đã liên tiếp phái hai ba người tìm người, làm như chuyện quan trọng, nhưng lại không nghĩ là người chưa xuất môn, mà là ở trong hoa viên nhà mình.”

“Đợi lát nữa đi vậy, hiện tại ta đang chờ mật thám hồi báo, trước mắt. Lấy chuyện này đối với ta gia tộc ảnh hưởng lớn nhất, cũng quan trọng nhất!”

Phụ Á ngăn ra, chỉ chốc lát suy tư, chợt giật mình, hỏi: “Là người gạt ông nội cùng phụ thân đi điều tra sự kiện kia sao? Ta cũng không thể lý giải, chỉ là chuyện năm xưa, lại có cái gì không thể nói, thần thần bí bí tiến hành, còn muốn ta dấu mới được?”

“Cũng không rõ ràng, đủ loại dấu hiệu, làm ta thập phần bất an, ta phải làm, chỉ là muốn biết chân tướng. Trước mắt chỉ là đoán, tự nhiên không có yên lòng. . . ,”

Lời vừa mới dứt, đột nhiên có một gã đại hán che mặt nhanh chóng đi đến cạnh chỗ nghỉ mát, cúi đầu bẩm báo: “Bối Cách trưởng lão, đã điều tra xong!”

“Kết quả là cái gì? Nói mau!” Bối Cách mặt ngoài trấn định, nhưng trong lòng cảm thấy đã có chút kích động.

“Cái này” mật thám ngẩng đầu nhìn Phụ Á liếc mắt một cái. Muốn nói lại thôi, Thủ tịch trưởng lão lúc trước mệnh lệnh. Việc này chỉ có thể một mình hướng hán bẩm báo, mà ngay cả tộc trưởng cùng Bá Nạp Đồn cũng phải im lặng, nghiêm cấm nói cho người thứ ba biết.

“Ai, hán nếu đã đến rồi, còn có thể đuổi đi được sao, nói đi!”

“Ái Đạt trấn bên ngoài cái hồ chôn ngàn người hôm qua đã toàn bộ đào móc hoàn thành, thi thể đều hóa thành bạch cốt, lại khó phân biệt, trải qua kiểm tra đếm đủ hai ngàn ba trăm sáu mươi hai thi thể, trong đó, nhưng lại có một việc cùng tin tức phía trước không phù hợp, hơn hai ngàn hài cốt, tất cả đều là người trưởng thành, cũng không có hài cốt nào mười tuổi cả!”

“Cái gì?” Bối Cách cùng Phụ Á nghe vậy đồng thanh kinh hô.

“Người” xác định?” Bối Cách thanh âm run rẩy.

Mật thám gật đầu: “Quạt sâu mười thước, phạm vi năm trăm thước không một ai quên, bởi vậy mới dùng nhiều nhiều thời gian, xác thực tìm không thấy một khối hài đồng thi cốt!”

Đại hán ngôn từ chuẩn xác, ngữ điệu bình tĩnh, Bối Cách nghe xong tin này thì như sét đánh. Vung tay lên, mật thám rời đi, Bối Cách lại vô lực ngã ngồi trên ghế đá. Toàn thân không thể tự chủ run nhè nhẹ, thật lâu sau không nói được câu nào

Phụ Á thì ngạc ở một bên, ngây người được sau một lúc lâu, mới giật mình tiếng kêu lên: “Ái Đạt trấn hồ chôn ngàn người nếu quả thực là như vậy nói thất đệ hán là không chết ở trong thảm án năm đó. Hán còn có khả năng còn sống? ? ?”

Bối Cách không nói gì gật gật đầu, có thể thần sắc nhìn không ra bất cứ vui sướng, tình cảm.

“Đây là chuyện tốt a! Nếu thất đệ thực còn sống, chúng ta đây vô luận như thế nào cũng phải đem hán tìm trở về!” Phụ Á vẻ mặt mừng như điên: “Ta phải đi nói cho phụ thân cùng ông nội cái này tin vui, bọn họ nhất định có biện pháp tìm thất đệ về!”

Phụ Á mới quay người lại, lập tức khiến cho Bối Cách cấp kéo trở về, trầm giọng nói: “Việc này tạm thời trước không nói ra ngoài, sự tình quan trọng đại, nhớ kỹ!”

Phụ Á vẻ mặt khó hiểu: “Thực là thất đệ hán...”

“Nếu hán hay là năm đó là phế tài. Nhà của ta, tộc của chúng ta cũng vui vẻ tiếp thu hán trở về cung cấp nuôi dưỡng một đời, điểm ấy ân huệ, chúng ta cấp rất tốt, coi như hoàn lại năm đó thua thiệt cho hai mẹ con bọn họ!” day day huyết Thái Dương, Bối Cách đôi môi phát run, đầu mùa xuân gió mát, hán lại là chảy rờn rờn mồ hôi lạnh không dừng được thẳng lạc: “Cũng chỉ sợ... Hán, bản thân đã trở lại!”

”Làm sao có thể? Nhị thúc, thất đệ khi nào đã trở lại, người rốt cuộc nói cái gì đó? Phụ Á lắc lắc đầu, hoàn toàn nghe không rõ.

”Phé tài năm đó đã chết mới là tin vui! Tuy rằng cơ hội không lớn, cũng cực không có khả năng. Nhưng thiên ý chung quy ra cái vui đùa, nếu đúng như ta đoán, e rằng, đối với ta gia tộc mà nói, chân chính là tin dữ đã buông xuống!” Bối Cách sắc mặt trắng bệch như người chết, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một người tuấn tú tóc đen trẻ tuổi.

Gia tộc hai đại thiên tài đệ tử, Phụ Á, Ma Đa trước sau bại trong tay hắn, hơn nữa một A Lý Bố như lò luyện liệt hỏa loại vô cùng chiến ý, tất cả đều là nhằm vào Lam Duy Nhĩ gia tộc mà đến, mà ngay cả truyền kỳ tướng quân ra mặt cũng không thể ngăn cản mảy may, càng đặc biệt Mặc Tây vì việc này, hận ý không giải tỏa được.

Thật sự là hắn sao?

Hắn tuyệt không hy vọng, cũng tuyệt không thể là...!

Dù sao, song phương thù hận đã sâu, Ma Đa cùng A Lý Bố cừu địch được báo, cũng có gia tộc thật sâu kiêng kỵ kinh thiên tài hoa, hắn đã được Bá Nạp Đồn định danh lên “Bảng vàng”, quyết tâm muốn giết !”

Bất luận như thế nào, người trẻ tuổi này sẽ chết, phải chết!

Trầm ngâm thật lâu, Bối Cách liên tiếp phát ra vài cái mệnh lệnh. Hắn rốt cục ra quyết định.

314. Chương 314: Cố Nhân (thượng)

Phía Đông của đại lục Khung Vũ, trong rừng rậm cách biên giới của đế quốc Lam Hải vài dặm, Tập Lỗ Tư đứng nhìn tòa thành lớn Lâm Hải ở phía xa. Tòa thành có hình dáng bên ngoài hoàn toàn khác biệt với những thành trấn trên lục địa. Nó có sáu cạnh, tầng tầng lớp lớp từ trong ra ngoài chia làm mấy chục khu vực, kéo dài hơn trăm dặm ở ven biển. Trên toàn bộ đại lục to lớn cũng chỉ có nơi này mới có thể nhìn thấy được kiến trúc kỳ lạ như vậy. Đây chính là trại Thánh quang, mục đích của chuyến đi này của bọn họ.”

“Đã qua hơn nghìn năm kể từ lần cuối cùng tới đây, vẫn là cấu tạo hình dáng kỳ quái như vậy, nhìn thế nào cũng không thuận mắt.” Tập Lỗ Tư nheo mắt lại, lầm bầm.

-Lũ Hắc y nhân trong miệng của tiểu tử kia, Thanh Lô chế tài đoàn đúng là ở trong này, còn vừa vận động quân bên ngoài Thánh quang trại. Hắn đã thuận lợi lên vào, chỉ không biết cuối cùng là chuyện tốt hay chuyện xấu.

- Nghe người nói thì hình như người cực kỳ không hy vọng kẻ thù của hắn ở chỗ này. Lo lắng cho sự an nguy của hắn hay là còn có tính toán khác?” A Khắc Tây hỏi.

Tập Lỗ Tư im lặng, lắc lắc đầu, khuôn mặt không có biểu tình gì nhìn một gã nam tử đang tê liệt ngã ở dưới chân.

- Người định làm gì?!

Nam tử nhìn thấy ánh mắt không có chút ý tốt nào của Tập Lỗ Tư liền kinh hoàng kêu lên:

-Toàn bộ những gì ta biết đều đã nói hết. Gã thiếu niên kia đã đáp ứng tha cho ta một mạng rồi mà!

Hắn là thủ vệ tuần sát bên ngoài trại Thánh quang. Vừa rồi sau khi bị Dịch Vân cắt đứt hai chân mới ép hỏi được nơi đóng quân của Thanh Lô chế tài đoàn. Sau đó Dịch Vân cũng không giết hắn, chỉ coi hắn như không khí bỏ qua một bên còn bản thân thì lập tức lẳng lặng đột nhập vào.

Hừ! A Khắc Tây hừ lạnh một tiếng, không thấy hắn có bất kỳ động tác nào nhưng toàn thân tên nam tử kia đột nhiên đen lại, giống như bị trúng độc, máu thịt cả người nhanh chóng bị ăn mòn, chỉ trong chốc lát liền lập tức hóa thành một bãi máu loãng màu đen, ngay cả kêu cũng không kịp kêu lấy một tiếng, chết cực kỳ thê thảm.

- Đáng chết mà không giết cũng là một tội. Đạo lý đơn giản thế mà tên tiểu tử kia vẫn không rõ ràng. Người này đã nhìn thấy khuôn mặt của hắn, phải giết mới là vương đạo a! A Khắc Tây giống như làm một việc nhỏ không đáng kể, lạnh nhạt nói.

- Dịch Vân đã đi vào. Lấy thực lực hiện nay của hắn, xác suất thành công cũng không cao. Vừa rồi ta muốn ra tay giúp đỡ, vì sao ngươi lại ngăn cản?

- Thanh Lôi chế tài đoàn, mới nghe qua thì đã có cảm giác quen tai, cuối cùng vừa rồi cũng nhớ ra. A Khắc Tây trầm giọng nói:

- Đây chính là đội quân mà hơn sáu trăm năm trước Hi Đồ Ân tự tay thành lập. Hắn từng là quan chỉ huy cao nhất của quân đoàn này. Chỉ không biết tại sao bây giờ lại trở thành quân đoàn cấp hai, không cao cũng không thấp của Quang Minh giáo đình.

-Hi Đồ Ân? Cái tên hồn trưởng không biết tốt xấu?

Tập Lỗ Tư có chút kinh ngạc khó hiểu:

- Cứ cho là như thế đi, nhưng vậy thì sao? Vừa rồi ta đã nhìn qua, bên trong nơi đóng quân của Thanh Lôi đoàn cũng không có cường giả quá mạnh. Hi Đồ Ân tất nhiên không ở trong đó, nên sẽ không ảnh hưởng gì đến hành động cứu người của tiểu tử kia chứ.

- Điều ta lo lắng là sau khi hắn tìm được người thì làm thế nào có thể mang bọn họ đi ra. Lấy năng lực bây giờ của hắn thì việc này khó khăn rất lớn. Ta cũng thấy không ổn cho nên mới có ý nghĩ ra tay giúp đỡ.

- Sai rồi! Mấu chốt cũng không ở chỗ này!

A Khắc Tây lắc đầu nói:

- Ngươi không biết rồi. Hi Đồ Ân cũng giống như ta, đều am hiểu sâu về ma thuật học và kỹ năng luyện dược (chế thuốc). Mặc dù không bằng ta nhưng cũng có thể đứng ở trong năm vị trí đầu trên toàn bộ đại lục. Nếu ta đoán không lầm mà nói, người tốt nhất nên sớm chuẩn bị. Bởi vì tiểu tử kia lần này hẳn là xô hỏng bống không a. Nếu hắn không tiếp nhận được sự thật này, muốn đồng quy vu tận (liều mạng chết chung) với kẻ địch thì người hãy mạnh mẽ cưỡng bức mà mang hắn đi!

Một góc phía ngoài Thánh quang trại, nơi đóng quân của Thanh Lôi chế tài đoàn.

- Lão đại, đã điều tra xong chưa? Trốn sau khu quân doanh (doanh trại của quân đội) bằng đá, Dịch Vân cẩn thận hỏi.

- Đều rõ ràng hết rồi!

Môn La cười nói:

- Ta còn tưởng rằng thánh địa của Quang Minh giáo đình hẳn là cao thủ như mây, phòng vệ sâm nghiêm mới đúng. Không ngờ rằng ở đây tuy nhiều quân sĩ nhưng lại không có cường giả chân chính. Nên coi là chuyện may mắn đó nha!

- Lão Đại, nói trọng tâm đi!

- Nơi đóng quân này tổng cộng khoảng hơn ba nghìn người. Cấp bậc hầu hết đều từ Tam tinh trở lên, mà Tam tinh giai vị là đa số. Những cấp cao hơn giảm dần. Cấp bậc Lục tinh có hơn ba mươi người. Thất tinh Tước cấp có khoảng mười người. Tất cả đều là Thất tinh sơ giai. Mà người mạnh nhất cấp Thất tinh cao giai, vền vền chỉ có một người. Không nghi ngờ gì nữa, hẳn hẳn là quân đoàn trưởng tối cao của quân đoàn này! Môn La lẩm nhẩm.

- Cường giả Thất tinh Tước cấp có gần mười người, mạnh nhất là trình độ Thất tinh cao giai. Nếu để cho bọn họ tập trung một chỗ mà nói, thì dù Cầu Cầu ra tay cũng không có cách nào kết thúc chiến đấu trong thời gian ngắn được. Tình hình cũng không lạc quan như tưởng tượng! Dịch Vân khẽ thì thầm.

- Đúng là như vậy! Nhưng cũng không đến nỗi quá tệ. Người hẳn là cũng không ngốc đến mức đối kháng trực tiếp với bọn họ chứ? Phương pháp chiến đấu triệt hạ từng người một, người hẳn là làm rất dễ dàng mới đúng!

- Phương thức chiến đấu trước kia căn bản là không thể thực hiện ở lúc này được!

Dịch Vân lắc đầu:

- Nơi này chỉ là một trong ba mươi sáu khu của trại Thánh Quang, có thể coi là một khu nhỏ bé không đáng kể. Tập Lỗ Tư từng nhắc nhở qua. Hiện giờ ở trong Thánh địa có ít nhất là sáu gã Hồng Y giáo chủ ở đó. Chúng ta tuyệt đối không thể khiến cho bọn hắn chú ý, chỉ có thể thật cẩn thận. Muốn mạnh mẽ xông vào, thậm chí là khai chiến là điều không thể thực hiện được!

- Sao ta lại quên chuyện này nhỉ?!

Môn La bắt đầu đau đầu:

- Vũ lực không được, vậy thì phải làm thế nào để tìm ra những đứa trẻ ngày trước của trấn Ái Đạt đây? Gần ba trăm hài tử a! Tập Lỗ Tư cùng A Khắc Tây kia cũng thật là... Bọn họ rõ ràng là có thừa khả năng nhưng lại không chịu giúp! Đây không phải là đang làm khó dễ người hay sao?

- Đây là chuyện của bộ tộc Tư Đạt Đặc chúng ta, thật không hy vọng có quá nhiều người nhúng tay vào. Bởi vì món nợ nhân tình này sẽ không dễ mà trả hết. Huống chi trại Thánh Quang chính là nơi tập trung quân lớn nhất trên địa lục của Quang Minh giáo đình. Tập Lỗ Tư cũng đã nói rõ, bọn họ tuyệt đối không hy vọng chính thức khai chiến với giáo đình. Quyết định như vậy ta cũng có thể hiểu được.

- Nhờ người không bằng nhờ mình. Không kể thế nào, bước đầu tiên cứ tìm được Hán Khắc rồi nói tiếp!

Dịch Vân lạnh giọng nói:

-Tháp Cát Nhĩ từng sơ hở nói ra, Hán Khắc là huyết mạch của Tư Đạt Đặc, một trong những đối tượng chú ý quan trọng của bọn họ. Trong toàn bộ doanh địa này, có thể biết rõ hắn ở đâu hẳn là cũng chỉ có một người mà thôi. Cứ trực tiếp đến hỏi hắn đi.

- Ý của người là?

- Mặc kệ là danh hiệu vang dội thế nào, tiếng tăm có cao bao nhiêu thì đối với ta mà nói, quân đoàn này cũng chỉ là bọn giặc cướp giết người đoạt bảo mà thôi. Mục tiêu của ta đương nhiên là thủ lĩnh của đám giặc!

Nhìn chính xác vị trí thủ vệ của từng trạm canh, Dịch Vân nhanh chóng đề tị pháp lực, trong nháy mắt ẩn mình kín đáo chạy vào sâu bên trong nơi đóng quân.

Cùng lúc đó...

Ngoại ô Kỹ Vũ thành, nơi dừng chân tạm thời của gia tộc Kiệt Nặc Tư.

- Gia tộc Lam Duy nhĩ đến tột cùng là đang giở trò quỷ gì? Sao lại đưa ra loại yêu cầu này! Thật không thể tưởng tượng được!

Trong phòng lớn, hơn mười vị trưởng lão bí mật tập hợp đủ, Cát Âu ngồi ở vị trí chính giữa, mặt đầy vẻ khó hiểu lên tiếng hỏi.

- Tộc trưởng!

Sau một lát im lặng, một tên trưởng lão suy nghĩ nói:

- Chuyện vừa rồi do trưởng lão đứng đầu Bối Cách có thực quyền trong gia tộc Lam Duy Nhĩ tự mình đề đạt. Việc này rất đáng để nghiên cứu đánh giá. Mà hẳn hai ba lần nhắc nhở chúng ta không nên đem chuyện đó tiết lộ ra ngoài, đối tượng giấu giếm lại bao gồm cả bọn người cao tầng bên trong gia tộc hắn. Loại yêu cầu như thế thực sự hiếm thấy. Ta sợ rằng giao dịch này chắc không quan hệ tới gia tộc Lam Duy Nhĩ mà là do chính Bối Cách đưa ra quyết định mới đúng!

315. Chương 315: Cố Nhân (trung)

- Nếu thật là như vậy thì càng kỳ quái! Cát Âu lấy tay day trán, hơi đau đầu nói.

- Một yêu cầu hoàn toàn không thể giải thích được!

Sau một lúc im lặng suy nghĩ, Dịch An nói tiếp:

-Muốn từ trong tay gia tộc của chúng ta mua lại trang viên cùng mộ địa mà tháng nọ chính bọn họ đã bán. Không những trả lại toàn bộ cực phẩm Ma binh của lần giao dịch trước còn đưa thêm cái giá trên trời hai trăm vạn kim tệ, chỉ để lấy lại hai mảnh đất hoang kia. Đúng thật là không còn gì để nói, căn bản là giao dịch không hề có lợi nhuận.

Một tháng trước, gia tộc Kiệt Nặc Tư chỉ cần dùng hai thanh Ma binh nhị phẩm cùng một vạn kim tệ làm đại giới liền có thể mua được hai mảnh đất kia. Đâu biết được chỉ sau một tháng, giá trị đất liền tăng vọt gấp hai trăm vạn lần. Cứ coi như vật bán đi là Hoàng cung của Kỳ Vũ cũng không khả năng có loại tiền lời nhiều đến thế này. Uy danh của đệ nhất thế gia, gia tộc Lam Duy Nhĩ lắm tiền nhiều của cũng không phải là điều gì mới lạ. Nhưng là chuyện gì thì cũng phải có mức độ, ngại nhiều tiền cũng không cần tiêu theo cách này chứ. Bối Cách bây giờ còn chưa đến năm mươi tuổi, chẳng lẽ đã bắt đầu mắc chứng si ngốc tuổi già rồi sao?

Cát Âu cùng các trưởng lão nghe vậy đều gật gật đầu. Tất cả đều không nghĩ ra được gì hơn. Đúng lúc này, Cát Âu bỗng dừng thoáng nhìn qua Ngạc Đa Đồ đang đứng cúi đầu ở phía sau, dáng vẻ giống như có điều gì đó đang suy tư. Hắn mở miệng hỏi: “Ngạc Đa Đồ, người nhận thấy được cái gì sao? Cứ nói ra nghe xem nào.

- Tộc trưởng, các vị trưởng lão. Ngạc Đa Đồ lấy lại bình tĩnh, biểu tình khá quái dị.

- Từ trước khi Bối Cách chính thức đến đây, hắn đã đi đến trang viên và mộ địa để điều tra. Bởi vì cả hai chỗ này đều có vệ sĩ tinh nhuệ của gia tộc chúng ta đứng gác nên hắn bị chặn ở bên ngoài. Đúng lúc ấy ta đang trông coi mộ địa thì nhìn thấy. Bởi vậy...”

- A! Sau đó thì sao? Cát Âu nghe đến đây thì cảm thấy hứng thú, tò mò hỏi.

- Thỉnh cầu của hắn chỉ là xin đi vào đó xem một chút. Cũng không phải là chuyện gì quá to tát, dù sao trước khi chúng ta mua thì nơi này vẫn là của gia tộc Lam Duy Nhĩ. Vì thế ta mang hắn cùng đi vào trang viên và mộ địa. Không ngờ rằng, sau khi hắn nhìn thấy những kiến trúc hoa mỹ sắp được xây xong lại giật mình, quay đầu hỏi thẳng giữa gia tộc Kiệt Nặc Tư chúng ta cùng Dịch Vân Tát Nhĩ Đạt có quan hệ gì. Có phải chúng ta chịu sự nhờ vả của hắn mà mua hai mảnh đất này từ chỗ gia tộc bọn họ hay không.

- Như thế cũng có thể đoán ra? Cát Âu rất kinh ngạc.

- Chỉ nhìn một chút đã có thể đoán ra được giao dịch bí mật giữa chúng ta và Dịch Vân, mà điểm quan trọng nhất là hắn làm sao biết chứ? Thật không thể tưởng tượng được.

Các trưởng lão cũng xôn xao một hồi, chỉ có riêng Dịch An vẫn im lặng, giữ bình tĩnh, trầm giọng hỏi:

- Sau đó thì sao? Người trả lời hắn như thế nào?

- Từ trước đến nay, quan hệ giữa Dịch Vân và gia tộc Kiệt Nặc Tư chúng ta là cơ mật cao nhất. Ngạc Đa Đồ đương nhiên là biết nặng nhẹ. Lúc ấy, lời nói đột ngột này cũng làm ta hoảng sợ. Nhưng sau đó đã lập tức cẩn thận phủ nhận!

Ngạc Đa Đồ nói tiếp:

- Chỉ là lúc ấy về mặt của Bối Cách cũng có vẻ không tin lắm. Sau khi đi lòng vòng ở hai nơi đó liền lập tức đến đây, rồi sau đó phát sinh chuyện này.

- Một khu nhà cũ nát, một khối mộ địa bỏ đi. Lúc trước Dịch Vân không tiếc tất cả mà mua lấy đã khiến cho ta không hiểu. Ai dè tới bây giờ Bối Cách cũng muốn thu hồi lại, còn hét lên cái giá trên trời. Nghĩ mãi không ra a! Chẳng lẽ bên trong có chôn giấu bảo tàng hay sao?

Cát Âu nhìn về phía Dịch An, hỏi:

- Việc này người thấy thế nào?

- Cũng không có chút đầu mối nào! Dịch An lắc lắc đầu.

- Từ trước đến giờ Dịch Vân đều rất thần bí! Thân phận của hắn cho đến nay vẫn là bí ẩn. Hết lần này đến lần khác chúng ta vẫn không thể đi điều tra hắn. Hiện giờ điều duy nhất có thể khẳng định là quan hệ của hắn cùng gia tộc Lam Duy Nhĩ cũng không đơn giản! Mà hai khối đất kia tuy là ở dưới danh nghĩa của gia

tộc Kiệt Nặc Tư chúng ta nhưng trên thực tế lại là sở hữu riêng của hần. Cho dù Bối Cách có đưa ra cái giá cao đến đâu cũng vô dụng thôi.

- Nếu quyền quyết định đã không nằm trên tay chúng ta, có suy nghĩ nữa đều là dư thừa. Dù sao vừa rồi tộc trưởng cũng đã kéo dài thời gian với Bối Cách. Tất cả sẽ chờ Dịch Vân trở về rồi để hần định đoạt đi!

Cát Âu nghe vậy gật đầu:

- Xem ra chúng ta đều bị hai trăm vạn lần lợi ích làm cho choáng váng rồi. Lời nói của Dịch An rất hợp tình hợp lý. Việc này cũng chỉ có thể do Dịch Vân đến rồi quyết định. Chỉ là, nói đi phải nói lại... Căn cứ vào hồi báo của Ny Khả, tiểu tử kia lại tiếp tục chơi trò mất tích. Nghe nói Mễ Nặc ở mặt ngoài tuy bình tĩnh nhưng trên thực tế lại phái hết lão sư cùng đệ tử của Thiên Phong học viện ra để tìm hần. Chính là khẩn cấp đến sắp nhảy dựng lên rồi!

- Năm ba ngày lại mất tích một lượt, lại còn làm cho người ta đầy hiếu kỳ. Đây chẳng lẽ là bệnh chung của thiên tài sao? Tình trạng bây giờ của Mễ Nặc nói không chừng là thứ mà gia tộc chúng ta phải thừa nhận trong tương lai... Ai!

Cho đến bây giờ, Cát Âu cũng chưa từng hối hận quyết định hạ tiền đặt cược lên người thiếu niên này. Nhưng hần lại không thể không cảm thấy lo lắng về thân phận thật sự của Dịch Vân. Giao dịch riêng với đối tượng không rõ lai lịch vốn là điều tối kỵ của một thương gia. Lấy lợi ích bản thân gia tộc, đổ ván cược bằng vinh quang hàng trăm năm của tổ tiên mấy đời phải chăng chỉ là giấc mộng.

Là đúng? Hay là sai?

Bất luận thế nào, đó là một cơ hội không thể có lần nữa, cũng là một hồi đồ cực có một không hai. Hần rút cuộc vẫn nguyện ý buông tay đánh cược một lần!

0o0

316. Chương 316: Cố Nhân (hạ)

Nơi đóng quân của Thanh lôi quân đoàn cũng chỉ là một trong ba mươi sáu khu của Thánh Quang trại, có diện tích khoảng năm dặm, có kết cấu hình vuông đặc hữu của quân khu, giống các khu vực khác dùng tường đá cao màu trắng xám làm ngăn cách. Ở trong một cái khu vực phong bế như vậy, muốn tìm chỗ ở của chỉ huy cao nhất của quân đoàn chắc hẳn không phải là việc gì khó mới đúng.

Nhưng Dịch Vân lại có hạn chế, tuyệt đối không thể bị người khác phát hiện. Hần cũng không sợ binh lính ở trong nơi đóng quân của Thanh lôi quân đoàn nhưng lại cố kỵ cường giả Cửu tinh Tôn cấp tồn tại ở một nơi nào đó trong Thánh Quang trại. Tin tưởng rằng nếu có bất kỳ động tĩnh nào, cho dù là một hồi chiến đấu không đáng kể cũng không thể thoát khỏi linh giác điều tra của mấy cường giả kia.

Lần này tiến đến chỉ vì cứu người mà không phải vì báo thù. Do đó phải biết chừng mực.

Phía trước mặt nơi đóng quân, dưới tường đá màu trắng xám, một cái trường bông (lều vải) lớn màu trắng khí phái trang nghiêm đang đứng thẳng ở đó, khác xa với các những doanh trại bình thường đang đứng thẳng ở đó.

“Xem ra chính là ở chỗ này!” Thừa dịp thủ vệ đi xa hơn trăm thước tạo thành kẽ hở, Dịch Vân nhanh chóng đi vào chỗ tối giữa tường đá cùng trường bông, cũng chính là góc chết (chỗ không nhìn thấy) của nhóm binh lính thủ vệ ở bên ngoài.

“Quân đội mấy nghìn người, đóng giữ một cái quân khu không lớn mà phòng vệ vẫn trăm nghìn chỗ hở như thế này, quân kỷ lỏng lẻo như thế kia. Xem ra ở phương diện trị quân của Quang Minh giáo đình đúng là không thể so với quân đoàn chính quy của đế quốc a!” Môn La khinh thường cười.

Môn La nói rất nhẹ nhàng, chỉ là hần cũng không nghĩ đến nơi này chính là chỗ đóng quân quan trọng của Giáo đình. Tất cả quân đội chủ lực của Quang minh kỵ sĩ đoàn chấn nhiếp tam đại đế quốc đều ở đây, có thể nói là nơi tập hợp binh hùng tướng mạnh. Những người khác trốn cũng không kịp, làm sao còn ngu ngốc đến mức tới đây sinh sự cơ chứ?

Không đáp lại lời của Môn La, biểu tình của Dịch Vân vẫn cực kỳ ngưng trọng. Một cổ uy áp của cường giả từ trong doanh trường mơ hồ truyền đến. Tới gần sát cửa bên nhìn qua, bên trong bài trí rất khí phái hoa lệ. Thảm đỏ trải dưới đất, bàn thấp nạm vàng, bốn góc đặt các giá trưng bày đủ các loại vũ khí khác nhau. Tất cả đều là binh khí sắc bén có giá trên nghìn kim tệ.

Lấy binh dưỡng tâm, lấy khí lệ khí, đây chính là các sắp xếp bài trí mà các tướng lĩnh của quân đội ưa thích nhất, biểu hiện rất rõ khí phách uy vũ phi phàm của người làm tướng.

Mà ở giữa trường bỗng lại có một cái giường rất xa hoa mỹ lệ bằng lông bạch dương (lông dê trắng). Trên giường có một đôi nam nữ cuốn chặt lấy nhau, đang ướt đẫm mồ hôi dưới những động tác cực kỳ nóng bỏng.

“Thất tinh cao giai, đấu khí Thủy thuộc tính. Tên thủ lĩnh Hắc y nhân ngày đó chính tay đánh chết ông ngoại, xa cách suốt tám năm, cuối cùng ta cũng tìm được người rồi!” Hai mắt rừng rực như lửa cháy, Dịch Vân mạnh mẽ đè nén sự tức giận đang tràn ngập trong lòng, từ kẽ răng cắn chặt rín rít phun ra một câu.

“Loại Đấu khí dao động này không khác gì so với thủ lĩnh Hắc y nhân ngày đó. Xác thật chính là hắn, không sai!” Môn La trầm giọng nói: “Tám năm ngắn ngủi nhưng hắn lại có thể từ Lục tinh trung giai thăng cấp đến Thất tinh cao giai như bây giờ, tuy còn kém xa so với tiến cảnh của người nhưng nếu lấy tiêu chuẩn của võ giả bình thường mà đánh giá thì cũng được coi là nhân tài có thiên phú không sai! Đáng tiếc a! Bây giờ người tính toán làm như thế nào?”

Lấy thực lực bây giờ của Dịch Vân, cho dù sử dụng Nghịch vận công pháp thì chỉ có thể đánh bại Thập Cát Nhĩ cấp bậc trung giai, đã là cực hạn. Tuyệt đối không thể thắng được đối thủ cường giả cao giai hơn xa hắn một tinh cấp.

Khoảng cách giữa trung giai cùng cao giai trong Thất tinh Tước cấp giống như một đường phân cách cực lớn. Mạnh yếu kém nhau gần như một nửa, không hề có chỗ cho may mắn tồn tại!

Tai nghe tiếng nữ tử thở dốc từng hồi cùng với tiếng nam tử cười dâm dăng truyền đến dứt quãng, Dịch Vân lạnh lùng nhìn đôi nam nữ hoang đường ban ngày tuyên dâm này. Nữ tử mái tóc hỗn loạn che đi khuôn mặt, da trắng như ngọc, mồ hôi chảy dầm dề, toàn thân kịch liệt rung động. Hai cái thổ ngọc trước ngực dưới bàn tay to nắm bóp của nam tử không ngừng biến hóa hình dạng. Cảnh tượng dâm dục mị hoặc như thế toàn bộ hắn đều nhìn thấy nhưng Dịch Vân lại không có chút xấu hổ. Trong mắt hắn lúc này chỉ còn toát ra vô cùng vô tận sát ý lạnh lùng trầm trọng.

Hai tay nắm chặt lại, thân hình khẽ run lên, hắn cực lực áp chế bản thân. Nếu hận ý có thể cách không giết người thì đôi nam nữ trước mắt đã sớm bị nó chặt làm vạn mảnh.

“Cầu Cầu!” Vừa nghe thấy Dịch Vân gọi, Cầu Cầu lập tức từ trong lòng thò đầu ra.

“Đợi lát nữa nghe chỉ thị của ta!” Nhân tuyến Dịch Vân không hề dời đi, chỉ chỉ vào trong phòng, lấy thanh âm mà chỉ có mình Cầu Cầu mới nghe được nói: “Khi ta ra hiệu thì người liền từ nơi này đi vào, bằng vào tốc độ nhanh nhất bắt giữ tên nam tử kia. Nhớ kỹ! Chỉ có thể bắt, không thể giết, cũng không thể đả thương. Về phần nữ nhân kia, vì phòng ngừa vạn nhất, phải giết chết ngay tại chỗ trước cho ta.”

“Tê tê!” Cầu Cầu lập tức gật gật đầu, nhanh chóng trèo lên trên vai Dịch Vân, tò mò nhìn đôi nam nữ đang quay cuồng trên giường chờ mệnh lệnh ra tay của Dịch Vân.

Nữ nhân kia nhìn có vẻ rất trẻ, dường như còn nhỏ hơn Dịch Vân một hai tuổi. Cô ta có thể không phải là thành viên của Thanh lôi chế tài đoàn. Nhưng giờ phút này, Dịch Vân vốn không có bất kỳ tiền vốn nào để mạo hiểm, chỉ có thể lấy phương pháp an toàn nhất để đạt thành mục đích.

“Nhìn nữ nhân kia tuổi và tu vi đều thấp hơn so với người, chưa chắc là một trong những Hắc y nhân ngày đó. Người thật sự muốn giết cả nàng sao?”

“Tình hình trước mắt ta không có lựa chọn nào khác. Lão Đại người hắn cũng rõ ràng mới đúng. Huống chi đại địch diệt toàn bộ Ái Đạt Trấn của ta, thì bất kỳ người nào có quan hệ với hắn cũng không có lý do để buông tha. Việc này, ta không thẹn với lương tâm!”

“Nhưng là...” Môn La nhíu mày lại, suy tư nói: “Hơi thở trên người nàng làm ta có loại cảm giác quen thuộc. Mặc dù rõ nhưng hắn là đã từng gặp nàng ở đâu rồi mới đúng nhưng lại hoàn toàn không không nghĩ ra.

Có lẽ cảm giác của ta bị sai lệch à!”

Lời này vừa nói xong, bên trong doanh trướng, nam tử đang hùng hực trùng kích đột nhiên xoay người, đem nữ tử dưới thân đưa ra, xoa bóp thật mạnh bộ ngực mềm mại của nữ tử, lớn tiếng cười đậm đắng: “Lan Ny này, mau ra sức vận eo cho lão tử, đâm tao một chút, mạnh mẽ thêm tí nữa, lão tử cũng sắp ra rồi! Hé hé hé!”

Nam tử không ngừng thúc giục, nữ tử cũng lập tức làm theo, biến thành tư thế nam dưới nữ trên, mùi vị hoang dã vô độ lại càng thêm nồng hậu.

“Lan Ny!” Nữ tử này giờ vẫn đang đưa lưng về phía hắn, khiến Dịch Vân không cách nào nhìn thấy khuôn mặt của nàng, chỉ cảm thấy tên này rất quen thuộc, giống như đã từng nghe qua. Suy nghĩ một lát cũng không nhớ được gì, đang nghi hoặc thì vừa lúc ngẩng đầu lên liền nhìn thấy ở bờ vai phải trắng nõn của nàng có một cái bớt rất nhỏ hình nửa vòng trăng đỏ sẫm.

Nửa vòng trăng đỏ sẫm, giống như đã từng gặp qua đâu đó. Trong nháy mắt, hồi ức như thủy triều đột nhiên ủa về, thân hình hắn chấn động kịch liệt, mở to hai mắt không dám tin: “Làm sao có thể? Sao lại là cô ta?”

Gia viên ngày xưa, trong trí nhớ vụn vỡ ghép nhặt, nữ tử trước mắt không ngờ lại là một người quen mà hắn đã từ lâu quên mất.

317. Chương 317: Đấu Khuyển

“Cầu Cầu dừng lại!” sợ rằng mình sẽ vô ý gây ra động tĩnh, Dịch Vân liền rón rén lui lại mấy bước, ôm lấy nó vào trước ngực. Nhỏ giọng thì thầm: “Kế hoạch không thể thực hiện được nữa rồi!”

“Ý tiểu tử ngươi là...”

“Không thể giết nàng”. Hít sâu một hơi. Dịch Vân cố trấn định lại. Nhai từng chữ một: “Nàng chính là Lan Nhi, con gái của Cấp Tu đại thúc!”

“Cấp Tu? Lan Ny?” chỉ một thoáng Môn La đã nhớ ra, thẳng thốt: “Chẳng phải là tiểu cô nương mà ngày xưa lúc nào cũng lôi kéo Hán Khắc đi chơi cùng đó ư?”

Từ trong phòng không ngớt truyền ra tiếng nam nhân cười đậm đắng. Dịch Vân lúc này đã nghiêng chặt răng lợi mà xám mặt lại.

“Ngươi làm sao có thể khẳng định chính xác vậy, có khi nào chỉ trùng tên họ thôi không?”

“Không thể nào sai được!” Dịch Vân thần sắc nghiêm trọng: “Có một dòng suối phía sau núi chảy qua Ái Đạt Trấn, nơi mùa hè nóng nực bọn hải tử chúng ta thường bơi lội đùa giỡn, mà ta cùng với Hán Khắc và Lan Ny hay đi chung với nhau, dù hiện tại không thấy được mặt, nhưng cái bớt hình trăng lưỡi liềm trên vai phải của nàng ta lại nhớ kỹ, trong đám hải tử ở Ái Đạt Trấn năm đó, chỉ mỗi nàng mới có dấu ấn đặc biệt như vậy!”

Dịch Vân không thể nào quên, cô bé ngày ngày thắt bím đuôi sam, má hồng phúng phính lúm đồng tiền, thường chạy nhảy tung tăng cùng Hán Khắc, hoạt bát khả ái vô cùng.

Ngày xưa thơ ấu, chuyện cũ từ lâu mờ nhạt ít nhiều, nay lần lượt hiển hiện trong tâm khảm khiến Dịch Vân quận lòng đau đớn.

“Nếu là tiểu cô nương kia, sao lại đang thân mật cùng ai vậy nhỉ. Mà nàng ở chỗ này, vậy Hán Khắc có lẽ cũng không xa nơi đây rồi.” Môn La giống như đang an ủi, nhưng ngữ khí cũng thập phần xót xa, có lẽ đang nhớ lại người con gái trước kia của lão vậy.

“Giờ là lúc nào rồi, cơ hội tốt khó có như vậy, còn ngần ngại không chịu xuống tay. Thương tiếc chút hoa tàn bại liễu sao? Không có một chút dứt khoát cứng cỏi gì cả!” ngoài Thánh Quang Trại, A Khắc Tây như muốn chửi đổng lên.

“Không đúng!” Táp Lỗ Tư lắc đầu: Trong sát na con Tiểu xà kia đã chuẩn bị tấn công, nếu hấn ra tay có tới bảy thành bắt sống được địch nhân, có điều hấn đột ngột dừng tay rồi ngơ ngẩn như vậy, có lẽ quen biết cô gái kia thì phải.”

Tuy đứng xa ngoài dặm, nhưng với thực lực tu vi

của bọn họ, có thể dễ dàng dụng linh giác mà cảm ứng được tất cả những sự tình xảy ra xung quanh Dịch Vân, tính xác thực có khi còn lợi hại hơn cả chính mắt hấn nhìn vậy.

”Hừ! Cổ nhân thì đã sao? Thất tinh cao giai cường giả, thực lực có phải chỉ hơn hấn gấp đôi đâu, thân lâm hiểm cảnh, xung quanh cường giả như mây, cho dù có con Tiểu xà kia, cũng chưa chắc an toàn. Cơ hội tuyệt hảo vậy mà không không bỏ qua, lòng dạ quá sức đàn bà đi, trong có một ngày mà nhu nhược nhiều lần như thế, chẳng lẽ tại trời sinh.

“Bạn già, người thế nào lại giống như có thành kiến nặng nề với tiểu tử kia thế?”

“Ta tiếc vì không rèn được sắt thành thép thôi.” A Khắc Tây thất vọng tràn trề: “Trước là do người mời ta tới, rồi lại được thấy biểu hiện kiệt xuất của hấn trong trận Ma Đầu chung kết, tam hệ ma khí đồng tu, ngàn vạn năm không có lấy một người như thế, biểu hiện thâm trầm, lấy yếu thắng mạnh, chiến ý cùng thực lực đó của hấn quả làm ta tán thưởng, khiến cho ta phải đánh giá rất cao. Chỉ là từ ngày hôm qua, trước thì tổn mình hại người để thắng địch là bất trí, sau lại ngần ngừ không quyết ngu xuẩn buông tha địch nhân là bất dũng. Bất trí, bất dũng như thế quả thật không đáng nhắc tới a.”

“Cường giả chi đạo, tiên quyết là phải luyện tâm, sau là luyện trí, coi hấn đi, tâm tính ngu ngốc ngớ ngẩn vậy so với Táp Ly Táp còn muốn khờ khạo hơn, dù thiên phú có cao tới đâu, thực lực có mạnh mẽ hơn cũng khó có đường tiến đến cảnh giới của chí cường giả chân chính được, tưởng đâu là ngọc trong đá chưa mài, ai dè chỉ là phế phẩm, thật khiến ta thất vọng mà!”

“Ngây thơ ư? Người nghĩ về hấn như vậy à?” Táp Lỗ Tư phóng túng cười dài: “Còn với ta. Hấn có ngoan cố, có bướng bỉnh, ngay thẳng đến ngu xuẩn, nhưng tuyệt đối cùng với hai từ ”Ngây thơ” không có một chút dính dáng rồi!

“Có phải người già đến hồ đồ không, Táp Lỗ Tư? Tâm tính thì đơn giản, lòng dạ đàn bà không chút cứng rắn, vậy ngây thơ hay nông cạn đây.”

“Ta chỉ có một điểm chưa vừa lòng là ở chỗ kém thành thực già dặn của tiểu tử này mà thôi, nhưng về bản tính điên cuồng của hấn, thật không khác ta và lão chút nào đó.”

“Hừ! Bằng vào hấn mà có thể đánh đồng với ta và lão ư? Buồn cười!” A Khắc Tây hừ lạnh, khinh thường không mấy may tin tưởng.

“Hắc hắc” Không thềm đôi co với A Khắc Tây nữa. Táp Lỗ Tư cười trừ mà quay đầu nhìn về phía thành ải xa xa.

Bản thân lão rõ ràng nhất, cái ngày đó, thời điểm huyền bí đó, một thiếu niên toàn thân tắm trong máu bầm thệt nát, một tay mà dấy nên tràng thê lương thảm cảnh tinh phong huyết vũ.

Đạp lên xác người, dùng máu tươi để luyện kiếm, ác độc cuồng dã như Tu La, có chỗ nào để hai chữ “Ngây thơ” tồn tại mà đem ra bình phẩm về hấn chứ?

Máu tanh và Cừu hận làm đá mài nên một thanh tuyệt đại ác kiếm, kiếm tựa như người, mà người, thì dường như còn khát máu hơn!

“Nữ nhân mà Ách Ba Đa A Tút ta chơi qua nhiều vô số kể, chỉ nàng là giỏi nhất, quả là cực phẩm ** đó!” Cực khoái qua đi, nam tử kia nằm ngửa ra giường lấm bầm, hai tay vẫn còn xoa bóp dẫn vật không ngừng trên ngực Lan Nỵ.

Gạt bàn tay to bè của nam nhân tự xưng là A Tút kia ra, Lan Nỵ choài người dậy bắt đầu vận y phục trở lại. A Tút cũng giả lơ, hấn đã quá quen với thái độ lạnh lùng của nữ tử này, nhạt giọng: “Hai ngày nữa là lễ Phượng Hoàng hoa, Quân Kỳ Vũ cũng đem tặng vật chúc mừng đến sáng nay, cấp trên cũng vui vẻ mà cho chúng ta được vài ngày phóng túng. Ở đây sẽ tổ chức ba đêm tiệc lễ. Hay là cùng ở lại đi cùng ta, khỏi cần trở về Ổ Chó a!”

Lan Ny tựa như không nghe thấy lời Tút Ma Ma. Chăm chú sửa sang y phục rồi đưa tay ra trước:

“Đưa đây!”

“Đưa gì?”

“Thông Hành Lệnh Bài.”

Tút Ma Ma có vẻ khó chịu: “Không phải ta đã nói là đừng đi sao, yến hội đêm nay nhất định phải ở cùng ta!”

Lan Ny mặt vẫn như băng, lãnh đạm: “Đừng quên người đã hứa với ta, chỉ cần ngủ với người một lần, người sẽ cho ta gặp mặt hắn, vì thế ta phải nhục nhã ti tiện mà để cho người chơi ta, làm gì ta thì làm đó sao.”

“Đồ ti tiện!” A Tút giận sôi lên, bất ngờ xông tới đánh Lan Ny té văng xuống đất. “Mày còn muốn đi sao! Cái gì là hạ mình nhục nhã hả, cái gì là ti tiện hả. Nói cho mày biết. Đàn bà được Lão tử chơi qua, là phúc khí mấy đời. Còn ra vẻ thanh cao, không biết xấu hổ, lão tử có cả ngàn cách khiến mày sống không được chết không xong đó!”

Té lăn dưới đất hai vòng, Lan Ny chậm rãi đứng lên. Nửa mặt bên trái của cô sưng phù lên, máu mũi tuôn chảy, nhưng giống như không biết đau đớn là gì, cô tiếp tục đưa tay về phía trước: “Thông Hành lệnh bài. Có đưa hay không?”

Thấy Lan Ny xem lời mình như gió thoảng qua tai. A Tút như phát điên: “Con chó cái dê ti tiện, mày không hiểu hoàn cảnh của mày hay sao. Đừng ngày rày tao mê muội thân xác thối tha của mày mà không dám giết mày đâu đó!”

“Muốn giết cứ giết!” Lan Ny trừng mắt nhìn thẳng vào con người hung ác như dã thú của Tút Ma Ma không chút sợ hãi: “Nếu không phải trong lòng ta còn có tâm kết, không cần người động thủ, ta sớm tự giải quyết rồi.”

“Mày không nghĩ sẽ làm liên lụy khiến cho những người khác bị chặt đầu à!?”

“Người tưởng ta thật không biết gì ư? Bọn họ kết cuộc sẽ có tình cảnh như thế nào, ta đây rất rõ, chỉ có cái chết, không sớm thì muộn thôi. Ta bây giờ chỉ có một mong muốn, được yên tĩnh ở bên cạnh những người bạn đó cho đến ngày cuối cùng!”

“Khá! Khá lắm!” Tút Ma Ma giận dữ cười rộ, vỗ mạnh hai tay, ngay lập tức ngoài cửa xuất hiện một gã thị vệ cung kính đi vào, hẩn phát tay: “Đem lệnh thông hành đến cho nó.”

Lan Ny đưa tay nhận lấy. Đang định rời đi thì nghe thấy giọng cười u ám của A Tút phía sau: “Nhớ cho kỹ, lão tử chỉ cho người vào đó nửa canh giờ, sau đó phải lập tức thay đổi trang phục để đêm nay đi dạ hội với ta!”

Chậm rãi gật đầu, Lan Ny vội vã chạy ra ngoài. Có thể nhìn ra cô căm ghét đứng ở chỗ này.

”Được hoàn của Khoa Lạc Lý A Hiếp giáo chủ mang tới, còn nhiều hay ít? Nhìn theo bóng lưng Lan Ny đang mờ dần, A Tút đột nhiên hỏi.

“Còn sót lại một hoàn duy nhất, do Quang Minh pháp sư bảo quản bên người, Quân đoàn trưởng, ý Ngài...” Vệ quan nhẹ giọng đáp.

“Yến hội đêm nay, đem nó đến đây. A Tút dữ tợn âm hiểm cười: ”Con bé đó thủy chung chỉ lo lắng cho đám cầu nợ, ta cũng đành thuận theo ý nó, cho nó trở thành Đầu khuyến dụ nhất trong đám viên chức a, tuy làm vậy thì không còn có thể hưởng thụ được lạc thú từ nó trên giường nữa. Ai bảo lão tử chịu không được cái kiểu nhìn băng lãnh của nó chứ, đàn bà á, phải biết vâng lời mới là tốt a. Khử khử khử!”

“Ý, không phải là nữ nhân được sủng ái nhất của A Tút đoàn trưởng đây sao? Ta vừa thấy nàng chui ra từ Chủ trưởng, hẳn là vừa làm xong hảo sự a, hắc hắc hắc..!”

“Nhất định vậy rồi! Từ sau khi đóng quân ở Thánh Địa, Đoàn trưởng đại nhân một ngày mà không có gái là không vui vẻ, mà nàng ta, lại đẹp nhất trong đám đấy, chắc chắc..., nhìn cái thân hình đáng vác của nàng

ta xem, cả khuôn mặt nữa, hàng thượng phẩm a, Đoàn trưởng quả thật rất biết thưởng thức đó. Gặp ta thì khỏi phải nói rồi.”

”Háo sắc gì đâu, tính của Quân Đoàn trưởng trước giờ biết rồi, chơi chán là sớm muộn cũng thưởng cho chúng ta, làm kẻ dưới của ngài, đĩa thức ăn lúc nào cũng có phần thừa mà!”

“Vẫn là người nói đúng a, ta thật sự âm thầm mà chờ mong ngày đó, ha ha ha!”

Như không nghe thấy những giọng cười khả ố đâm tiện xung quanh, Lan Ny tựa kẻ vô hồn, theo bản năng mà tiến về phía trước. Với lệnh bài trong tay, bọn lính thủ vệ dù cột nhả vẫn không dám chặn nàng lại, rốt cuộc qua mấy trạm canh phòng thủ cẩn mật, rồi đi tới một thạch thất cách xa chỗ Thanh Lôi Đoàn đóng quân chừng ba dặm.

“Dừng”

“Cô em lại đến nữa à” Một gã binh sĩ mặc giáp hùng dũng chặn Lan Ny lại, cười cợt: “Đây là trận địa phòng ngự cấp một, Thanh Lôi Đoàn Viên cũng không thể tùy tiện lại gần, mà cô cứ năm ba ngày lại xuất hiện, không thấy mệt mỏi sao chứ? Hắc hắc, chỉ bằng để thời gian đó bồi tiếp A Vành ta còn hơn.”

“Đây là Thông Hành lệnh” Lan Ny đưa thẳng lệnh bài ra “Tránh qua cho ta đi vào.”

“Hắc hắc, đừng vội cô em.” Tên lính chặn phía trước Lan Ny, ở đằng sau một tên khác râu ria rậm rạp đã áp sát, không ngại ngần gì quàng lên vai nàng, cười dâm dật: “Hai anh đây bị MaMa phái canh gác nơi này, buồn phiền vô cùng, thường gặp nhất cũng chỉ có cưng, từ lâu đã thương thầm, nếu như mà cưng có thể cho chúng ta vui vẻ một tí, không chừng bọn ta có thể cho cưng ở trong đó lâu hơn đó nghe. Cưng nghĩ sao?”

Lời vừa dứt, hai tên lính đã áp sát vào người nàng, bàn tay không ngừng mân mê sờ soạng, nắn bóp, bộ dạng thêm khát mê mẩn vô cùng.

“Cút bàn tay bẩn thỉu của các người ra!” Lan Ny vẫn không phản kháng, tịnh đứng yên một chỗ mà lạnh lùng: “Dám bóp thêm một cái, coi chừng ta tố cáo với A Tút Lão Gia, xem các người lãnh hậu quả gì. Các người chắc cũng biết!”

Nghe đến tên Tút Ma Ma, hai tên lính chợt chùn tay, ngậm miệng, ngượng nghịu lùi sang hai bên, để cho nàng đi vào thạch thất. Tên râu xồm A Sở lúc này ôm vai Lan Ny cảm tức: “Bất quá là con chó cái để Đại nhân chơi, còn làm giá nữa, mịa nó, sớm muộn gì cũng rơi vào tay ta, lúc đó coi Tút Ma Ma ta làm sao mà hành hạ nàng nhá!”

“Còn không phải vậy sao” gã Vành cười lạnh: “Nếu không phải Đại nhân còn đang mê đắm nàng ta, lệnh xuống không cho động vào, ta đã sớm đem ả dè xuống dưới khổ, nghe tiếng rên rỉ lúc đó, hẳn là sướng khoái lắm. Giống như bọn Đấu Khuyển ấy.”

“Nói mới nhớ, nữ nhân lần trước ngủ với ta đó, tuy không đẹp bằng ả, nhưng được cái da thịt mềm như mỡ đông, cũng đáng xem là cực phẩm a.”

“Người nói như đúng rồi ý, Đấu Khuyển nữ không tồi, có điều ít quá, phải một lần lập quân công (dịch một chương) thì mới có vé ngủ một đêm, chứ nếu nhiều hơn thì chúng ta chẳng phải giống Đại nhân sao, mỗi đêm một ả tha hồ cuồng hoan a!”

Hai tên lính mãi tám như đang ở trong phòng Truyền Thống, người một câu ta một câu, đem những chuyện phong sương tuyết nguyệt kể thành sự tích thì bỗng nhiên....

“Các người vừa nói Đấu gì....?”

Một giọng đàn ông đột ngột vang lên bên cạnh, thanh âm lạnh lùng băng lãnh, ngữ khí uy hiếp nặng nề, khiến hai tên lính kinh hãi giật mình nhìn lại, chỉ thấy một thiếu niên hắc y như mực, vô thanh vô tức đứng đằng sau có nửa thước, trong đôi mắt, lấp lánh từng tia sáng như hàn quang lóe ra từ lợi kiếm, trầm ổn mà quắc lên nhìn thẳng vào bọn hắn.

318. Chương 318: Lệ Hồn Tà Nhưỡng.

Đây là một gian thạch thất vền vện có năm thước vuông, không có đồ đạc gì nhiều trừ một chiếc giường gỗ đơn giản. Lúc này trong phòng có một thanh niên đang yên lặng khoanh chân ngồi dưới đất, hai mắt nhắm nghiền, uy áp đầu khí trên người không ngừng lưu chuyển, rõ ràng là đang tu luyện.

“Két”.

Nghe thanh âm của cánh cửa đá đang được mở ra, gã thanh niên lập tức cảnh giác, định chuyển thân đứng lên, nhưng khi đã rõ thân ảnh của người mới tới, gã lại lạnh lùng nhìn một thoáng rồi nhắm mắt trở về tư thế xếp bằng.

“Là ta, ta lại tới thăm ngươi.” Lan Ny dịu dàng nói, chậm chạp đi tới ngồi xuống bên cạnh gã thanh niên.

“Lần gặp trước cũng đã hai mươi ngày, nói cho ta biết, ngươi có khỏe không?”

Gã vẫn im lặng.

“Ta vừa nghe, hai ngày sau là lễ Phượng Hoàng hoa, hình như là đại lễ của Đế quốc. Thật muốn được cùng ngươi rời khỏi nơi này, cùng vui vẻ đi chơi lễ.” Gã thanh niên vẫn lặng như tờ, Lan Ny thì giống như tự độc thoại lẩm bẩm: “Nhớ làm sao thời chúng ta còn nhỏ, ta rất thích không khí hân hoan tưng bừng của ngày lễ tết. Ngày đó, người nhớ không, ta và người tung tăng khắp nơi, thăm hỏi tất cả mọi người thân thuộc, chỉ là bây giờ, đối với chúng ta, niềm vui đơn giản đó sao mà xa vời quá.”

Không gian trong thạch thất tù đọng, im lìm như chết, chỉ có mỗi thanh âm rừ rì của Lan Ny quanh quẩn mãi. Từng tia ánh sáng mong manh lọt qua khe cửa mờ nhạt rọi lên những mảng tường âm u ẩm ướt của thạch thất, một bầu không khí ảm đạm thê lương như tâm tình Lan Ny bây giờ, theo hoàng hôn tắt nắng mà bàng bạc cả gian phòng.

Nhìn khuôn mặt gầy gò trơ xương, mái tóc đen tán loạn xõa dài, lạnh lùng vô cảm, trong lòng Lan Ny dường như dấy lên một niềm thương xót không tên, bèn đứng dậy tiến sát lại gần người của gã.

Như cánh chim nhỏ rúc vào lòng mẹ, ở bên gã, Lan Ny như tìm lại được hơi ấm ngày nào!

Cử động thân thiết của người con gái khiến gã thanh niên cau mày, nhưng cũng không phản đối, định đẩy nàng ra thì Lan Ny đã ôm chặt lấy hắn, nhẹ nhàng nỉ non: “Một chút thôi mà, hãy để ta được một lần bên người, van ngươi đó.”

Gã thanh niên nghe vậy, bàn tay đang ngần ngừ muốn đẩy nàng ra đã từ từ hạ xuống, mặc nàng làm gì thì làm.

“Ta lại nhớ trước kia, ta và ngươi lúc nào cũng bên nhau. Cùng chung một ước mơ, mai này khôn lớn, có thể nắm tay nhau mà dạo khắp sông hồ, tận hưởng cảnh đẹp của nhân gian, vui vẻ cho đến lúc bạc đầu, a, giấc mơ ngày nào, giờ vẫn ngọt làm sao. Nhưng chẳng thể nào nữa rồi. Nhìn bạn bè ngày xưa, từng người chết đi, bản thân ta chỉ còn có thể nhịn nhục nuốt hờn mà cầu sống. Đến bây giờ, ta thực sự.. thực sự cảm thấy mỗi mệt, quá mỗi mệt rồi!”

“Hôm nay, có lẽ là lần cuối cùng ta đến gặp ngươi, Ách Ba Đa A Tút lấy bọn bằng hữu các ngươi uy hiếp ta, ta há để cho hắn như ý sao?” nói đến đây, Lan Ny chợt nắm chặt cổ tay, kiên quyết: “Những năm gần đây, ta luôn mang bên người giọt Độc Huyết này, một khắc cũng không rời ra, yện hội tối nay chính là lúc dùng đến nó rồi, ta sẽ cùng Tút Ma Ma đồng quy vu tận.”

Lan Ny dường như đã lập ý quyết tử, có lẽ, bao năm qua nàng chỉ chờ đợi mỗi thời khắc này!

Ôm chặt cánh tay gã thanh niên, nhìn thần sắc đứng đưng vô cảm của hắn, Lan Ny ghen ngào: “Ta đi rồi. Khi Tút Ma Ma cùng chết với ta, bọn Thanh Lôi Đoàn kiều gì cũng đem ngươi ra trả thù trút hận, nhưng muốn giết ngươi thì chắc không thể rồi. Bất luận thế nào, mong ngươi có thể sống sót qua đòn thù, dù không có khả năng đòi một cái công đạo, nhưng ta vẫn tin có kỳ tích. Nếu ngày đó có đến, ta cũng mong ngươi hồi phục lại như xưa.”

“Sống cho tốt nhé Hán Khắc, sống luôn phần của ta, của tất cả bạn bè chưa được sống, gắng gượng mà sống nghe. Xem như đây là lời cầu xin cuối cùng của ta với ngươi.”

Lan Ny lúc này đã khóc tầm tức, nghẹn ngào, định đứng dậy rời khỏi, thì đột nhiên bàn tay to bè cứng ngắc của Hán Khắc chụp lấy nàng, khiến nàng cực kỳ kinh hãi, ngẩn người run giọng gấp gáp: “Hán Khắc, người.. người nghe được ta nói gì sao?”

Hán Khắc vẫn không nói, chỉ đột ngột bật dậy, hai mắt nhìn trừng trừng về phía trước, Lan Ny cũng vô cùng khó hiểu mà nhìn theo, chỉ thấy thạch môn bỗng dưng mở toang ra, theo ánh sáng chói chang tràn ngập lơ mờ một bóng người áo đen lạ mặt lao vút đến.

Sau lưng sáng lóa từng tia mặt trời bao phủ, sừng sững như một pho tượng thần cổ đại uy nghi, ánh mắt lấp lánh tinh quang khiến người khiếp đảm. Nhiều năm sau nữa, đây vẫn là hình ảnh khắc sâu nhất trong tâm trí Lan Ny về lần đầu tiên sau bao xa cách nàng được gặp lại Dịch Vân.

Ấn tượng đó vĩnh viễn không bao giờ nàng quên cho được. Cái ngày mà nàng chờ mong, ngày kì tích xuất hiện, đã đến.

Một kì tích đẫm máu!

Đại môn thạch thất vừa mở toang ra đã lập tức khép kín. Đồng thời chỉ thấy người mới đến vung tay, hai tên to xác đã văng ra rồi mềm oặt người té ngã xuống đất. Chính là hai tên tinh binh thủ vệ bên ngoài.

“Người...người là ai..?” Lan Ny kinh hoảng thất thanh.

Kì lạ, người kia vẫn đứng yên không lên tiếng, cũng không có bất kì hành động gì khác, chỉ thấy toàn thân hắn run rẩy không ngừng. Thần sắc đầy kích động, nhìn chăm chăm vào hai người bọn họ, nghẹn ngào: “Hán Khắc... người thật là Hán Khắc sao??”

“Người, rốt cuộc người là ai..!” Lan Ny hoảng sợ lách người chần phía trước người Hán Khắc, khủng khiếp nhìn hai tên lính lúc này đang đau đớn cực độ, quần quai liên hồi. Chỉ thấy tứ chi của bọn chúng đã bị bẻ gãy, xương hàm cũng vỡ nát, không cách nào hò hét, chỉ có thể ú ớ dựa trên nền đá. Thủ pháp hành hạ quá mức hung ác tàn độc, khiến nàng tâm phế co thắt lại.

Thạch thất này, chính là trọng địa canh giữ cấp một của Thanh Lô Đoàn, thủ vệ tại đây đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ. Tu vi tối nhất cũng hơn Ngũ Tinh, vậy mà trước mắt người lạ mặt có niên kỷ không lớn hơn nàng bao nhiêu này, bị chế ngự một cách đơn giản vô thanh vô tức. Không những vậy còn trọng thương dưới độc thủ có lẽ rất tàn nhẫn, quả thật không thể tưởng tượng được.

“Hắc hắc đồng, người thực sự là Hán Khắc? Ta là Vân ca ca đây! Dịch Vân đây!!” Dịch Vân vui mừng như điên, không thể kềm lòng định bước lại gần hắn, thì thấy Hán Khắc đã cúi xuống nhặt lên một thanh trường kiếm của tên thủ vệ gần nhất, rồi kéo Lan Ny lui vào góc tường. Nhìn chăm chăm vào Dịch Vân đầy vẻ đề phòng.

“Hán Khắc? Người...!”

“Không đúng.” Đã hô lên thân phận mà đối phương thần tình vẫn không chút buông lỏng, mũi kiếm vẫn cảnh giác chĩa về phía hắn, khiến Dịch Vân ngạc nhiên đến sững người. Đang muốn lên tiếng hỏi tiếp, đã nghe Môn La nghi ngờ: “Có chỗ không đúng a. Người trước mặt là Ngũ tinh Vô Cuồng, còn đạt tới trung giai, nếu lấy tư chất Hán Khắc mà nói, tuyệt không có khả năng mới phải.”

“Nhưng lúc này trước cửa, không phải Lan Ny gọi hắn là Hán Khắc sao, nhất định không sai được.”

“Vậy tại sao hắn lại tỏ vẻ như không biết người? Làm như với Dịch Vân người không có quan hệ gì, nếu bản thân hắn có phải như vậy không chứ? Có một cách xác nhận đơn giản nhất, chính là bây giờ người phải công kích tới hắn mới được.” Môn La trầm giọng.

“Gì cơ, công kích Hán Khắc? Lão đại, người có phải bị điên không?”

“Cái đồ ngu ngốc này!” Môn La tức giận mắng liền: “Trước kia công pháp tu luyện của Hán Khắc không phải do người truyền thụ sao, đánh nhau với hắn, không phải sẽ biết đáp án à!”

“Ừ nhỉ, ta thế nào lại không nghĩ ra.” Dịch Vân gục gặc đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Trước mặt hắn, hai người kia vẫn tập trung cảnh giác vô cùng, trường kiếm giơ cao chỉ thẳng vào Dịch Vân, xem như hắn là địch thủ nguy hiểm hay ác thú hung dữ vậy. Lại nhìn tới vẻ mặt Lan Ny còn đang mở mồm

ngậy ngốc, Dịch Vân chỉ do dự trong một thoáng, cước bộ đã nhoáng lên, quyền đầu mãnh liệt đập lên gã thanh niên đang cầm kiếm.

Một kích như gió ào tới, với ba thành thực lực, chia ra làm hai đạo quyền kinh, cực nhanh oanh lên mặt đã khiến gã thanh niên kia cuối cùng cũng có phản ứng. Lướt người né tránh, rồi vùng kiếm chém ngang, một kiếm rất nhanh lóe lên thành hình bán nguyệt, hồng quang đầu khí vi vút phả ra hơi nóng.

Xoát.

Toàn lực phản công, cũng không thêm để ý đến một quyền cực trọng đang thổ vào ót, hoàn toàn là chiêu thức muốn đổi mạng, đồng quy vu tận với địch.

Dưới thế công lưỡng bại câu thương này của gã thanh niên, Dịch Vân cũng không có quan tâm mấy, hấn cần chỉ có thế.

“Khí tức này, cổ đấu khí này... là Phần Kiếp Tử Diễm! Thực sự là Phần Kiếp Tử Diễm!” Dịch Vân và Môn La đồng thanh kinh hô.

Khi trước, lúc Hán Khắc còn nhỏ, Dịch Vân chỉ truyền phần nhập môn của công pháp Phần Kiếp Tử Diễm cho hắn. Hiện giờ gã thanh niên này thi triển ra hỏa hồng kiếm quang, uy thế thì có thừa, chỉ thiếu mỗi lực đạo cùng nhiệt độ của Hỏa Diễm là không bằng, chỉ đạt được vỏ ngoài của Phần Kiếp Tử Diễm công pháp, họa bì nan họa cốt, tuy thể hiện được hình ảnh nhưng không ra tinh túy, không khác gì những Hỏa chúc công pháp bình thường. Có điều với Môn La và Dịch Vân, đã là cơ sở quá vững chắc để làm bằng, quá đủ để chứng minh thân phận gã thanh niên này.

Trừ Dịch Vân trốn thoát được, huyết mạch Tư Đạt Đặc gia tộc gần nhất với hắn, kẻ mà tám năm rồi không thời điểm nào hắn không mong nhớ, thân nhân duy nhất còn tồn tại của hắn, Hán Khắc, cuối cùng đã tìm được rồi!

Quyền kinh trên không lập tức thu hồi. Cũng không tránh né kiếm quang mà dùng bàn tay khê phát tới, khiến cho nó tan biến đi. Thế công nhìn qua mười phần uy hiếp, lảng lạng tiêu tán, không ảnh hưởng tới hắn chút nào.

“A! Sao được?” song phương giao thủ, một quyền một kiếm, chỉ trong giây lát, nhưng mạnh yếu khác biệt thế nào không nói cũng biết, khiến cho Lan Nỵ không thể tin nổi, hoảng hồn kinh hô.

Còn Dịch Vân lại mừng rỡ vô cùng, không thể dần lòng lao tới ôm chặt hai vai Hán Khắc, lệ nóng đã chảy tràn trên má: “Hán Khắc, người thực sự là Hán Khắc mà. Ta rốt cuộc cũng tìm được người!”

“Oanh..binh”

Còn đang phát điên vì sung sướng, thì một cổ lực đạo cực kỳ mạnh mẽ giáng xuống, Dịch Vân chỉ thấy thất lực chấn động đau nhói, đã văng lui ra sau, ngơ ngác nhìn Hán Khắc.

“Hán Khắc người...” Vùng eo truyền tới từng trận nóng ran. Phần Viêm quyền kinh của Phần Kiếp Tử Diễm vẫn còn đang hùng hực thiêu đốt nơi đó khiến Dịch Vân sững sờ không thôi.

“Đã thương thành viên Thanh Lôi Đoàn của ta là địch nhân” Hán Khắc mặt cứ trơ ra, hỏa hồng đấu khí vận chuyển toàn thân, trường kiếm lại quét tới.

“Hán Khắc, ta là Dịch Vân ca ca đây mà, trước kia là ca ca đã bí mật dạy người đấu khí công pháp đó!” Dịch Vân quả thực bị làm cho ngu ngốc.

Còn Hán Khắc thì chẳng để ý gì đến lời nói của hắn, một kiếm băng hàn âm lãnh sát ý cực lực hướng Dịch Vân bổ tới, vẻ liều mạng không chết không thôi. Khổ cho Dịch Vân thực lực tuy hơn nhiều cũng không có đất dụng võ, chẳng lẽ ra tay, chỉ đành ầm ỨC né tránh liên hồi những đạo kiếm quang xé gió kia.

Hắn bây giờ cũng không thể nghĩ ngợi được gì, chỉ còn nhảy nhót qua lại không thôi, hoàn toàn bị động. Trong khi Hán Khắc từng bước áp sát, kiếm tiếp kiếm chém loạn tới Dịch Vân khiến hắn không còn cách nào khác dần dần đã bị ép vào trong góc hẹp, sắp thấy không còn chỗ né tránh thì bỗng...

“Hừ!” một âm thanh sắc lạnh vang lên, khiến cho cả gian thạch thất rùng rùng khẽ động, hai phía bên hông oanh một phát đã vỡ toác ra hai mảng tường lớn, theo bụi đất mù mịt đã lấp loáng hai bóng người xuất hiện bên trong, chắn ngay giữa người Dịch Vân và Hán Khắc.

Hai cường giả đột ngột như từ trên trời rơi xuống, phủ ra uy áp trùng trùng khiến người khiếp sợ, khí tức thập phần bá đạo cường liệt, khiến cho không gian lúc này giống như sóng nước dập dềnh không thôi.

“Các người sao cũng tới đây?” chính là Tạp Lỗ Tư và A Khắc Tây.

Hai người này lúc trước đã từng biểu lộ ý định sẽ không nhúng tay vào chuyện này, mà bây giờ cùng lúc lại hiện thân ở đây. Làm cho Dịch Vân giật mình kinh hãi.

Hán Khắc trong thoáng chốc có lẽ cũng nhận biết hai người trước mặt là cường giả uy mãnh lãnh khốc thâm sâu khó lường như thế nào. Khiến cho sâu trong linh hồn gã rung động không ngớt, một sự sợ hãi khó hiểu nháy mắt sinh ra, đây cũng là sự nhạy cảm trước cái mạnh, sự khuất phục tự nhiên trước uy áp của cường giả cấp Tinh Vực.

Nhưng bất ngờ ở chỗ, tuy sợ vậy, hán vẫn không thừa dịp khói bụi mịt mù đào tẩu mà lại lui về góc phòng nghiêng rằng mà che chắn trước Lan Ny.

“Thật kỳ quái, còn có thể phản ứng vậy sao? Đúng là ngoài tưởng tượng của ta. Nếu ta dự đoán không nhầm thì hẳn là hẳn không thể biết được nàng kia mới đúng chứ!” A Khắc Tây mặt có chút mê man không giải thích được. Vung tay về phía trước, Hán Khắc liền giống như bị sét đánh cứng đờ cả thân hình lại, rồi giống như bị một lực lượng vô hình nào đó nâng lên không trung, không cách nào giãy dụa, chỉ có thể trừng trừng song nhãn, sợ hãi nhìn tới lão.

“A Khắc Tây tiền bối, xin người hạ thủ lưu tình!” Nhìn Hán Khắc ngay đơ như cá nằm trên thớt mặc người giết mổ, Dịch Vân lòng như lửa đốt vội vàng la to.

“Ồ, đáng tiếc, kẻ lão già Tạp Lỗ Tư đánh giá người cao tới đâu, đối với ta người vẫn như cũ không chút hợp mắt, quả thực chả khác gì tên hồn trưởng đệ tử vụng về ngu ngốc của ta a!” lắc lắc đầu, A Khắc Tây than thở: “Động não, động não cái đầu heo của người dùm đi. Nếu ta muốn ra tay với hẳn, thì người có kịp la lối om sòm nữa không đây? Hơn nữa, hẳn cũng là huyết mạch còn lại của Tư Đạt Đặc gia tộc, ta đã hứa với lão bằng hữu Tạp Lỗ Tư là không gia hại đến rồi, còn có thể nặng tay sao mà phải lưu tình, người thật là quan tâm quá hóa loạn thần rồi. Tốt nhất là tránh qua một bên, trấn định lại một chút!”

“Vậy.. vậy lão định làm gì?” Tạp Lỗ Tư lúc trước vô tình nói qua, A Khắc Tây vốn hai tay đều đầm máu, giết người thành tính, đơn giản xem mạng sống là cỏ rác, cho nên đối với lão gia hỏa này, Dịch Vân vẫn canh cánh bên lòng, đề phòng không thôi.

“Ta chỉ muốn quan sát hẳn kỹ hơn thôi. Tiểu tử người tốt nhất ngậm miệng lại cho ta!” A Khắc Tây có vẻ không chút kiên nhẫn quát lên.

A Khắc Tây vô tâm, nhưng Lan Ny hữu ý, nghe được lời của lão, nàng ngăn cả người, rồi dè dặt lần bước tới, trong đôi mắt đầm nước lấp lánh một chút gì đó như là vui mừng, như là kinh nghi bất định, run run: “Người thật là Dịch Vân sao, là Dịch Vân ca ca mà ngày xưa vẫn theo phụ thân của Hán Khắc Ba Đức Lợi đại thúc học nghề rèn đó sao!?”

“Lan Ny, con gái duy nhất của Ngâm Tu đại thúc, người nói đều đúng cả, chuyện của người ta nghe hết từ nãy giờ, những năm này, người cực khổ quá nhiều rồi!” Dịch Vân ầm ầm nói, tay hẳn khẽ vuốt lên mái tóc vàng óng ả. Trong con mắt hẳn vẫn là Lan Ny cô bé tóc bím ngày nào đã bị hành động này của hẳn dọa làm cho hoảng sợ né tránh liên tục, bây giờ khác hẳn.

“Người.., người thật sự không chết, người còn sống sao, người đã tới rồi sao, tốt quá mà, thật tốt quá rồi mà!” nghe thiếu niên áo đen gọi ra tên của cha mình, Lan Ny không còn chút nghi ngờ nào nữa, nhảy luôn vô lòng hẳn ôm chặt lấy hẳn mà gào khóc tu tu.

Thấm đẫm Dịch Vân bằng nước mắt của mình, quả thật Lan Ny đã hiển lộ ra sự mềm yếu của mình, nàng vẫn chỉ là một hài tử của ngày xưa, những năm tháng cô độc bị ai, dẫn dắt, khổ sở đã khiến nàng không thể kềm chế khi gặp được người thân.

“Muội đừng khóc nữa, nói cho ta biết vì sao Hán Khắc lại trở nên như thế, sao hắn lại không nhận ra ta chứ?” Dịch Vân sốt ruột vô cùng.

Lan Ny khẽ lau nước mắt, vẫn ôm chặt tay Dịch Vân luyến tiếc không buông, Dịch Vân hiện ra sờ sờ trước mắt nàng giờ đây, giống như cọc gỗ cho nàng bám víu, là kỳ tích trong mộng mà nàng từng nghĩ, chỗ dựa tinh thần cho nàng ngay lúc này, nghẹn ngào: “Hán Khắc hắn..hắn cũng như các huynh muội khác của Ái Đạt Trấn, đều bị phục dụng một loại...”

“Quả nhiên không sai!” Lan Ny còn chưa nói dứt câu đã nghe A Khắc Tây âm trầm cao giọng: “Gã thanh niên này, hắn bị phục dụng một loại Cẩm kỵ chi Độc, là Lệ Hồn Tà Nhường!”

319. Chương 319: Người Chạy Mau

“Lệ hồn tà nương?”

Dịch Vân đang muốn truy vấn thêm, lại bỗng nhiên bị kiềm hãm. Bởi vì bên ngoài đang có hai người lừng thững đi vào thạch thất, là hai tráng niên nam tử, họ cười nói:

“Ý, trạm gác vệ binh giao ban với chúng ta đâu? Như thế nào để cho nơi này xe ngựa chạy rong thê này ?”

“Hắc hắc, đây còn phải hỏi sao, đêm nay có lễ mừng toàn quân khó thấy, chúng ta thay ca lại chậm nửa canh giờ, nói vậy bọn họ chờ mất kiên nhẫn, đi trước hưởng lạc rồi .”

“Ha ha, nói cũng đúng, dù sao canh giữ ở đây chỉ là mặt ngoài, nhốt bên trong thạch thất là tên đội trưởng mệnh chó, cho dù không ai trông coi, hắn cũng sẽ không đi ra một bước, dù sao đêm nay có lễ mừng, chúng ta liền mở một con mắt nhắm một con mắt đi !”

Nghe thấy bên ngoài truyền đến lời nói, Lan Ny nhỏ giọng nói:“Bọn họ qua thay ca, hoàn hảo không tính toán tiền vào tìm người, chúng ta nói chuyện nên nhỏ giọng chút. Bọn họ trên người đều có ma pháp cầu dùng cảnh báo, nếu bị phát hiện có thể không tốt .”

“Không cần thiết !” Phất tay cái, Tập Lỗ Tư bình thản nói:“Từ thời khắc chúng ta tiến vào đó. A Khắc Tây đã bày ra tường chắn, thanh âm chỉ truyền vào lại không truyền ra, căn bản không cần để ý hai con kiến bên ngoài, đương nhiên, nếu bọn chúng nguyện ý tự mình chạy vào, kia đương nhiên liền rất tốt .”

Nói tới đây, Tập Lỗ Tư vẻ mặt tò mò, nói với A Khắc Tây: “Ta cảm thấy hứng thú với “Lệ hồn tà nương” của người, thế nhưng có thể không chế tư tưởng cử chỉ người, ma được ác độc như vậy sẽ không phải do người vô tình nghiên cứu ra rồi không cẩn thận mới rơi xuống trên tay Quang Minh Giáo Đình chứ?”

“Hừ, cái gì là vô tình nghiên cứu ra? Người không khỏi cũng quá dễ mất ta .” A Khắc Tây hừ lạnh vài tiếng: “Linh được có biện pháp khống chế lòng người, tất cả đều là Cẩm kỵ cấp bậc, đương thời chính cả ta ở bên trong tất cả ma được sư cũng không thể chế được Lệ Hồn Tà Nhường, là cẩm kỵ ma được từ thượng cổ truyền xuống .”

“Đúng là phương thuốc truyền lưu tự viễn cổ, trách không được đặc biệt như thế, quả thực mới nghe lần đầu.

Tập Lỗ Tư thì thào.

Gật gật đầu, A Khắc Tây giải thích: “Ồ! Vạn năm trước, vật viễn cổ, không giống phạm phẩm, nó có tác dụng tương đối đặc biệt, ở chỗ làm cho lòng người, trí nhớ toàn bộ tiêu thất, trở thành ma khuyến chỉ nghe lệnh người thi được, trong ngàn loại ma được ta biết chỉ có nó mới có được loại tác dụng này. Cho nên mới nói là Cẩm Kỵ Chi Được .”

“Trung đại... Ma ngẫu (con rối ma)... Người là nói, Hán Khắc hắn...”

“Hắn vẫn là hắn, chẳng qua sau khi ăn vào tà nương. Suy nghĩ từ đó về sau bị chặn lại, trở thành một con rối không có ý thức tự chủ mà thôi!”

Nhìn Hán Khắc còn đang giữa không trung ra sức giãy dụa, ý đồ đột phá giam cầm ma pháp của A Khắc Tây, động tác tuy rằng kịch liệt, nhưng hai con người lại như cá chết tỉnh mịch vô thần, Dịch Vân quả thực

không thể không tin: “Nói cách khác, hần hiện tại sớm không nhớ rõ Yêu Đạt Trấn, không nhớ rõ phụ thân hần, mẫu thân, ngoại công, cùng với ... ta ?”

“Không phải quên, mà đoạn trí nhớ này bị phong ấn !” A Khắc Tây nói: “Nói đơn giản. Từ khi hần ăn vào Lệ hồn tà nương kia, hần liền mất đi ý thức tự chủ, về phần bản tính của hần cùng bản linh, là bị giam cầm ở sâu trong cơ thể, có lẽ có thể cảm ứng được ngoại giới biến hóa, nhưng không cách nào làm ra phản ứng, mà đây cũng là chỗ đáng sợ của Lệ hồn tà nương !”

“Ngoài cái đó ra, Lệ Hồn Tà Nương còn có mặt khác mà được không có, công hiệu nghịch thiên, đó là có thể tăng tiến thể chất trên diện rộng người được dùng, mở rộng kinh mạch, đạt tới mục đích “Tẩy tủy luyện mạch” tất cả võ giả mơ ước, nói cách khác, chỉ cần ăn loại ma dược này, cho dù là không có tư chất học võ, cũng có thể bắt đầu tu luyện đấu khí công pháp, ngày sau cơ hồ dễ dàng đạt tới ba sao chiến sĩ vị giai.”

Dịch Vân nghe vậy đại kinh, cuối cùng hiểu được nguyên nhân vì sao Hán Khắc ở gần gần tám năm thời gian đạt tới năm sao trung giai vũ đồ.

Tư Đạt Đặc gia tộc trải qua vạn năm truyền thừa, thể chất huyết mạch Hán Khắc cực thấp, tu luyện huyết kế công pháp lại yêu cầu huyết mạch cực cao, theo Môn La đánh giá lúc trước, hần có cơ hội đạt tới năm sao linh vực, chỉ là ít nhất cũng cần phải tốn hơn hai mươi năm gian khổ tu luyện, hiện tại tiến cảnh có thể nói quá dị thường. Nếu nói không có ma dược chi trợ là tuyệt không thể.

“Không đúng !” Dịch Vân lúc này bỗng nhiên nghĩ đến một việc: “Lệ hồn tà nương nếu có công hiệu cường đại tẩy tủy luyện mạch, vậy chỉ cần đưa cho bất tinh linh vực, thậm chí là người đạt tới cửu tinh cường giả dùng, không phải có cơ hội chế tạo ra đại lượng tinh vực cường giả sao? Lấy lập trường Thanh Lôi chế tài đoàn. Đây là con đường hữu hiệu nhất mới đúng !”

“Quả nhiên là vấn đề ngu xuẩn.” A Khắc Tây âm âm cười nhạo vài tiếng, nói tiếp: “Lệ hồn tà nương tuy có tên cấm kỵ chỉ được từ thượng cổ, phương thuốc phối hợp nơi chốn so với ma dược tầm thường hoàn toàn bất đồng, nhưng vẫn như cũ lấy phương pháp ma dược học chế thuốc luyện ra, nếu đã là ma dược, liền không thoát ly được pháp lý cơ bản của ma dược học, tác dụng càng lớn thì hạn chế lại càng lớn!”

“Lệ hồn tà nương có thể tẩy tủy luyện mạch. Nhưng chỉ giới hạn khi kinh mạch cơ thể vẫn chưa định hình mới hữu hiệu, nói cách khác, nó chỉ có thể ở phát huy dùng trên người trẻ con mới sinh ra trọng dụng tăng tiến thể chất, đó cũng là tuyệt đối hạn chế, muốn dựa vào nó xuất ra cao giai cường giả. Chẳng qua là chê cười thôi.”

“Ngoài ra còn có một điều, Lệ Hồn Tà Nương không chế tâm thần người dùng, người bị thi dược sẽ biến thành con rối, đối với chiến sĩ dưới cấp ba sao mới hữu hiệu, một khi vượt qua ba sao linh vực. Thể chất cùng với tính kháng độc đều không giống người bình thường, dược hiệu cũng sẽ đại giảm, lấy điểm ấy mà bình luận, lúc trước Thanh Lôi đoàn bình diệt toàn bộ Yêu Đạt Trấn, nhưng lưu lại hài đồng dưới mười tuổi cũng không ngoài ý muốn, bởi vì đây mới mang đến cho bọn họ lợi ích lớn nhất.” A Khắc Tây hạ kết luận.

Đối với dược tính Lệ Hồn Tà Nương, Dịch Vân lúc này đại khái hiểu biết, nhưng còn có chút hy vọng hỏi: “Kia..... Hán Khắc như thế nào cứu trị ?”

“Cấm kỵ chỉ được, cơ hồ là không thể cứu, rất khó!”

Không thể cứu?

Dịch Vân toàn thân như bị sét đánh tại đương trường, trong khoảng thời gian ngắn trong đầu hoàn toàn an tĩnh, đã thấy Lan Ný nước mắt chảy xuống, buồn bã nói: “Hần nói đúng, không chỉ Hán Khắc, năm đó đồng bạn ở Yêu Đạt Trấn bị bắt đến, tất cả đều bị bức nuốt vào cái loại viên thuốc màu trắng ngà này, từ đó về sau tính tình đại biến, chỉ nghe lệnh với Tháp Cát Nhĩ cùng với Ách Ba Đa, chuyên vì Thanh Lôi chế tài đoàn chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm nhất, cùng với đảm đương nhân vật làm mồi, trở thành địa vị thấp nhất, Đấu khuyến quân đội.”

“Lệ Hồn Tà Nương, Đấu Đại Nguyên là có chuyện như vậy hả?” Dịch Vân sớm nghe từ hai gã thủ vệ binh lính nói, biết được cái gọi là “Đấu khuyến” Tất cả đều là hài đồng lúc trước từ Yêu Đạt Trấn bị bắt tới, nhưng chân tướng vì sao, cho tới bây giờ hần mới hoàn toàn biết được, nhớ tới mọi người đồng hương mấy năm qua gặp chuyện bi thảm, Dịch Vân không khỏi nổi cơn giận dữ.

“Ăn ma được kia, trở thành đầu khuyển có mấy người?”

“Tám năm trước, thẩm án Yêu Đạt Trấn bị giết hại, may mắn còn tồn tại tất cả đều là hài đồng dưới mười tuổi, trừ ta ra, bị buộc ăn được tổng cộng có ba trăm mười hai người, chỉ là... Lan Ny mới nói một nửa. Chợt nghe Hán Khắc bị giam cầm giữa không trung thanh âm mỏng manh đàm thoại truyền đến: “Người... Mau... Trốn!”

A Khắc Tây tăng lực giam cầm . Chỉ thấy trên trán Hán Khắc lúc này gân xanh nổi đầy, đem hết toàn lực mới có biện pháp nói một câu như vậy, hân thể nhưng lại bảo Lan Ny chạy mau?

320. Chương 320 : Đỉnh Lô

Trong khi mọi người giật mình sững sờ, lực đạo trên tay A Khắc Tây thay đổi, Hán Khắc rốt cục chịu không nổi ma lực tăng mạnh mà ngất đi. Mang theo biểu tình nghi hoặc đến gần Hán Khắc, A Khắc Tây ánh mắt không chuyển động, nhìn chăm chăm vào thì thào nói: ” Được lực của Lệ Hồn Tà Nhưỡng không phải đứa trẻ này có khả năng chống lại được, theo lý mà nói, trí nhớ đã bị phân cách, trừ người cho hắn ăn được, hắn là không nhớ rõ những người khác mới đúng, càng không nói hai lần che chở cô gái này, việc này thật sự là kỳ quái a !”

” Hán Khắc...” Trên khuôn mặt xinh đẹp của Lan Ny hiện nên vẻ ôn nhu. Nước mắt lại chảy xuống, có điều những giọt lệ này là rất ấm.

Trong thời khắc nguy cấp, hắn vẫn không để ý đến an nguy của mình, chỉ nhớ đến nàng, cái này cũng không uổng những năm gần đây nàng ở quan tâm hắn, làm bạn bên cạnh hắn.

” A Khắc Tây, biểu hiện của Hán Khắc như vậy, có vẻ như tâm trí chưa bị đánh mất toàn bộ, liệu có biện pháp nào cứu hắn không?” Dịch Vân rốt cục nhìn đến một tia hy vọng, mừng rỡ kêu lên.

A Khắc Tây không đáp, chỉ lẳng lặng nhìn chăm chăm vào Hán Khắc, một lát sau, thò tay dè vào sau gáy của hắn. Hắc quang đột nhiên chớp động, đem ma lực mạnh mẽ trút vào thân thể hắn.

” A a a!” Vài đạo gầm nhẹ thống khổ vang lên, thanh âm một mỗi yếu đuối, đột nhiên, toàn thân Hán Khắc kịch liệt rung động, hé miệng, phun ra một đoàn máu màu đen đậm đặc. Lúc này Dịch Vân đang vội vã lo lắng đi đến Hán Khắc trước người, đoàn máu đen cứ như vậy văng tung tóe trên ngực hắn.

” A! Cẩn thận, máu đó là kịch độc!” Lan Ny thấy thế kinh hoảng kêu to.

Một màn không đoán trước được xuất hiện, Dịch Vân chỉ cảm thấy chất lỏng dính trên người có mùi tanh hôi khó ngửi. Bất quá, chỉ trong phút chốc, ngực áo không ngờ đã bị tan chảy ra một cái động lớn, làm cho máu đen gắt gao bám vào phía trên da thịt, không ngừng thẩm thấu vào bên trong cơ thể. Lấy Dịch Vân hiện tại thân thể cường độ vượt qua người thường rất nhiều cũng cảm thấy đau đớn không chịu nổi, loại này độc tính bá đạo mãnh liệt quả thực là từ trước đến nay chưa được gặp.

Trong lúc Lan Ny còn đang kinh hoảng, chỉ thấy trên người Dịch Vân nổi lên một đoàn ngọn lửa màu tím cực kì yêu dị, trong tức khắc đen máu đen trên người toàn bộ bốc hơi hết, chỉ để lại trên ngực một vết bị đốt cháy da thịt ẩn kín, nhìn qua có vẻ kinh dị, nhưng mà thực chất cũng không đáng ngại.

” Trong máu Hán Khắc như thế nào lại có độc?” Dịch Vân quả thực bị làm cho hoảng sợ, lại lo lắng nhìn về Hán Khắc đang bị hôn mê.

Trước mắt tình huống, ma được, kịch độc đều là những lĩnh vực mà hắn tương đối xa lạ, muốn giúp cũng không giúp được. Ngoại trừ lo lắng ra, hắn hoàn toàn bó tay.

Lan Ny thì đang sững sờ nhìn vào ngực Dịch Vân, không thể tin được nói: ” áu của tất cả Đầu Khuyển đều là kịch độc a, người làm thế nào mà dễ dàng hóa giải như vậy? Trước kia có một gã Thanh Lôi tiểu đội trưởng, một gã đạt tới năm sao cao giai cường giả, luôn luôn lấy việc khi dễ chúng ta làm trò tiêu khiển. Một ngày nọ, hắn đem một người bạn của bọn ta treo ngược lên đánh, cho dù ta mọi cách cầu xin hắn cũng không chịu thả, cuối cùng bị người bạn kia trọng thương trước khi chết phun một đám máu to lên người, chỉ trong nháy mắt, tên tiểu đội trưởng kia một nửa người bị máu ăn mòn hầu như không còn, vô cùng thê thảm chết đi.

” Theo ngày đó bắt đầu, tất cả Thanh Lôi đoàn viên cũng không dám tới quá gần Đẩu Khuyển chúng ta, cho dù làm nhiệm vụ giám thị cũng chỉ dám đi theo ở phía xa, tất cả đều đối đãi chúng ta như đối đãi ôn dịch. Nhưng mà nói đến thật buồn cười, bắt đầu từ ngày đó, cuộc sống của chúng ta được tốt hơn một chút, ít nhất là không có người nào vô duyên vô cớ dèn ngược đãi, đến đánh nhóm bọn ta. Cho nên loại độc này, theo như ta thấy nói không chừng là chuyện tốt cũng không nhất định.”

Lan Ný có lẽ cũng không ý thức được, câu chuyện này của nàng chỉ làm cho Dịch Vân cảm thất thật sâu bi ai. Nàng thể nhưng lại lấy hai chữ ” Đẩu Khuyển” đến để xưng hô bao gồm chính nàng và tất cả đồng bạn Yêu Đạt trấn. Làm cho không hổ nể trải tư vị bị ngược đãi Dịch Vân, hiện tại cũng có thể cảm nhận được rằng tám năm qua, bọn họ đã trải qua cái dạng gì cuộc sống...

” Người sớm đã biết trong máu Hán Khắc có độc? Mà còn dám như thế tiếp cận hần?”

” Không chỉ trong máu có độc, bao gồm nước bọt, dịch thể “đều là độc dính trên người thành viên ” là như vậy. Hán Khắc nếu chết đi, ta cũng không thể sống một mình. Có độc hay không có độc, đối với ta mà nói căn bản là không có sự khác biệt.” Lan Ný bình thản cười cười:” Cho nên từ vài năm trước, ta đã đem một giọt độc của Hán Khắc bỏ vào giữa chuỗi hạt này, bởi vì ta biết có một ngày Ách Ba Đa ắt hẳn là sẽ bức ta đi vào khuôn khổ, đến lúc đó, chính là ngày mà ta với hần đồng quy vu tận.”

Dịch Vân hiện tại không có lời nào để nói, Lan Ný tính tình cương liệt, sớm đã không phải là năm đó hần nhận thức cô gái kia, cái này chỉ sợ ngay cả Hán Khắc cũng bị bất ngờ đi.

A Khắc Tây cũng không giống như Dịch Vân mà cảm khái, Lan Ný mãnh liệt ngôn từ với hần cũng chỉ là vào tai này rồi lại ra tai kia. Chính là đang chuyên chú làm cho ma lực ở trong cơ thể Hán Khắc vận chuyển một vòng sau, biểu tình của hần đột nhiên biến đổi, quay đầu lại nói: ” Tạp Lỗ Tư, người mau đến xem, kết quả sẽ vượt qua sự tưởng tượng của người, khá thú vị!”

Có chuyện gì?

Có thể làm cho A Khắc Tây một vị Tà Linh Pháp Ma nói ra này hai chữ tuyệt đối là không có chuyện gì tốt đẹp, Dịch Vân trong lòng không tự kìm hãm được nhắc chân đứng lên.

” Chuyện gì làm cho người như vậy ngưng trọng? Thú vị hai chữ này người cũng không phải dễ dàng nói ra.” Về ma được, độc tính chuyện linh tinh, cho tới bây giờ cũng sẽ không là hạng mục sở trường của Tạp Lỗ Tư, hần vẫn lẳng lặng đứng ở một bên nghe, lúc này tiến về phía trước, vươn tay đặt lên gáy Hán Khắc, một lúc sau, trên mặt hiện lên vẻ khó hiểu

” Đẩu khí? Hỏa chúc đầu khí siêu hạng cấp bậc Phác Cường đầu khí? Nhưng lại gắt gao bảo vệ sau gáy của hần, để cho hần một tia thanh minh?” Tạp Lỗ Tư kinh hô kêu lên. Về mặt kinh hãi như vậy, Dịch Vân chưa bao giờ nhìn thấy qua trên gương mặt hần.

” Rất thú vị đi? Loại này kỳ sự, ta ngay cả nghĩ cũng chưa bao giờ nghĩ tới, thật muốn nói, chỉ có thể nói là ” Thần tích!” A Khắc Tây lãnh đạm nói.

“Như thế nào khả năng có loại sự tình này? Lấy cổ đầu khí lưu lại năng lượng đến phán đoán, chắc chắn là đã tồn tại trước khi hần trúng độc, nói cách khác là đã qua tám năm. Cổ đầu khí này thể nhưng có thể tồn tại trải qua tám năm mà không tiêu tan. Cái này lực lượng, cái này khí phách, khẳng định đã đạt...” Tạp Lỗ Tư thất thố gầm rú, nhưng chỉ nói đến một nửa liền lập tức ngậm miệng lại.

Lời tuy chưa nói hết, nhưng Dịch Vân cũng nghe được rõ ràng, ngẩn ngơ, hần nghĩ đến chỉ duy nhất một khả năng. Lập tức ở trong đầu hỏi:” Lão đại... Chuyện này sẽ không là người làm đi?”

” Không phải, tuyệt đối không phải!” Môn La không chút nghĩ ngợi liền lập tức phủ định:” Ta chưa bao giờ đối với Hán Khắc động tay động chân, liền ngay cả đầu khí công pháp cũng giao cho người tới truyền thụ, hần trên người phát sinh dị trạng cùng ta không có nửa điểm quan hệ, người cần thận ngâm lại đi, nếu sớm biết hần bị trúng độc, sớm biết Hắc y nhân sẽ đến, ta còn vụng trộm làm việc này sao? Trực tiếp cho người cảnh bảo không phải tốt hơn.”

Dịch Vân ngâm lại cũng thấy đúng, lấy tính cách của Môn La, làm việc luôn luôn thiếu một bổ sung hai, hẳn là không có năng lực đi làm việc nhỏ như thế. Chỉ là, năm đó tại Yêu Đạt trấn, ngoài hần ra, có thể có ai có năng lực đối với Hán Khắc làm ra loại sự tình này được?

Trong khi Dịch Vân đang suy nghĩ, chợt thấy A Khắc Tây thu hồi tầm mắt đang nhìn trên người Hán Khắc, quay đầu lại có chút hứng trí nhìn chăm chăm vào hắn, cười nói: "Tiểu tử, người thật không đơn giản a! Không chỉ có tu vi của người tiến cảnh từng làm cho người ta vô cùng kinh ngạc, liền ngay cả thân nhân của người trên người dị trạng cũng làm cho ta kinh hãi không thôi. Cổ đấu khí phách cường đến tột cùng này lưu lại trong đầu hắn, bảo tồn cho hắn cuối cùng một tia thanh tỉnh, cũng bởi vậy, làm cho hắn nhớ rõ cô gái nhiều năm qua luôn luôn làm bạn bên cạnh hắn."

"Nhưng người cũng biết, cổ đấu khí đang bảo hộ hắn, cùng với người trên người Phần Kiếp Tử Diễm là đồng nguyên. Hiện nay Tư Đạt Đặc bộ tộc đã sớm xuống dốc, tập hợp truyền thừa vạn năm tổ truyền công pháp chỉ có duy nhất một mình người. Nói cách khác, dị tượng trên người hắn tuyệt đối cùng người thoát không được quan hệ!"

Dịch Vân lắc đầu: "Ta đối với tình huống của Hán Khắc đúng là hoàn toàn không biết gì, chẳng qua, xem kết quả, tựa hồ là tốt hơn rất nhiều rồi đi?"

A Khắc Tây cười nói: "Người nói đúng vậy! Theo trước mắt, trạng thái của hắn có thể xem như bất hạnh trong đại vận, muốn cứu trị tuy là khó khăn một chút nhưng không phải là không thể làm được, chính là, muốn trả giá trăm trọng đại giới."

Nghe được Hán Khắc còn có thể cứu được, Dịch Vân trong lòng vui sướng, vội vàng nói: "Có điều kiện gì sao? Chỉ cần cứu lại Hán Khắc, ta đây..."

"Trước chờ một chút!" Tạp Lỗ Tư đột nhiên đi đến Lan Ný trước người, "Lúc trước chỉ nhìn qua ta liền cảm thấy kỳ quái, tu vi không đến nhất tinh chiến sĩ, người bình thường thể chất, thể nhưng lại có một cổ không hiểu đấu khí dao động, tích tụ trong cơ thể, sau khi nhìn qua dị trạng trùng độc của tiểu tử kia, bỗng nhiên có vài cái ý tưởng vớ vẩn, người hắn là từng học qua cùng tiểu tử kia giống nhau đấu khí công pháp đi?"

Lam phát nhân đột nhiên gần người, cường đại hơi thở, so với nàng từ trước đến nay vẫn e ngại Ách Ba Đa đội trưởng còn khủng bố hơn rất nhiều, tuy biết người này không phải địch nhân, nhưng mà vẫn không tự kìm hãm được cảm thấy sợ hãi, loại này sợ hãi, đến từ chính thiên tính của con người, là tận sâu trong tâm linh, không thể đứng vững được, nàng thân hình run run, trốn phí sau Dịch Vân, run rẩy nói: "Là Hán Khắc hỏa hệ đấu khí sao? Hắn trước đây từng dạy cho ta, nhưng mà làm sao cũng không học được, cho nên... cho nên..."

"Hán Khắc đem Phần Kiếp Tử Diễm công pháp dạy cho người?" Lần này đến lượt Dịch Vân giật mình.

Dán tại Dịch Vân sau lưng, Lan Ný căn bản là không dám nhìn Tạp Lỗ Tư liếc mắt một cái, nàng nhỏ giọng nói: "Năm đó, Hán Khắc nói, Dịch Vân ca ca người vùng trộm truyền cho hắn một loại so với Ba Đức Lợi đại thúc dạy hắn tốt hơn nhiều công pháp, học xong cảm thấy rất nhẹ nhàng, rất khoái hoạt, cho nên cũng muốn ta theo học, nhưng là tại ta ngu ngốc, vô luận học như thế nào cũng học không được, cứ như vậy."

Cái gì tên là cứ như vậy?

Phần Kiếp Tử Diễm là Huyết Kế tuyệt học, nếu không có Tư Đạt Đặc huyết mạch đệ tử, cho ngoại nhân đến tu luyện chắc chắn là làm nhiều công ít, huống chi năm đó Hán Khắc kia tiểu hài nhi thật không minh bạch truyền thụ, Dịch Vân truyền lại cấp Hán Khắc, cũng bất quá chỉ là nhập môn cấp công pháp, ở thầy giáo cùng tình huống điều kiện cũng không tốt, Lan Ný có thể tu luyện ra cái gì thành tích mới thật sự là có quý.

Môn La lâm vào trầm ngâm, sau một lúc lâu bỗng nhiên thở dài: "Hán Khắc kia tiểu quỷ thể nhưng đem người dạy cho hắn đấu khí công pháp, mượn hoa hiến Phật truyền cho hắn tiểu bạn gái. Thật sự là không cùng tiểu hài tử tâm tính so đo, chính là, ta cũng rất cực hoàn toàn hiểu được!"

"Hiểu được cái gì? Cái đó và Tạp Lỗ Tư hỏi nàng có liên quan sao, ta nghe không hiểu gì a."

"Thì ra là thế!" A Khắc Tây nhìn chăm chăm vào Lan Ný, âm trầm ánh mắt làm cho nàng sợ hãi: "Mọi người đều được bồi dưỡng thành Đấu Khuyển, duy nàng là ngoại lệ, ngay từ đầu, do cái kia ngu xuẩn Ách Ba Đa dò xét của nàng sắc đẹp, sau đó khắp nơi thả ra tin tức, nguyên lai hắn tính toán càng sâu một tầng, hắc hắc, bực này tâm tư mưu mô, đúng chỗ, ta bắt đầu thưởng thức hắn."

” A Khắc Tây, người không cần tiếp tục dọa nài. Huống hồ người nói căn bản ta nghe không rõ, có thể nói rõ ràng một chút sao?” Dịch Vân tương đương nghi hoặc, thúc dục nói.

” Nói trắng ra, chính là một cái rất đơn giản mục đích.” Tạp Lỗ Tư trầm giọng nói:” Nàng là bị biến thành ” Đỉnh lô” cung cấp nuôi dưỡng!”

321. Chương 321: Nhiếp Linh Hóa Phách

Kỳ Vũ thành, Thiên Phong học viện.

”Viện trưởng, hành tung hiện tại của Dịch Vân vẫn không rõ. Cho gọi toàn bộ những người đang tìm kiếm về đi thôi. Như vậy có được không?” Phó viện trưởng Đề Đạt hỏi.

Khoát tay áo, Mễ Nặc nghiêm mặt nói: “Hành động lúc trước quá lớn, đã làm cho vương thất Kỳ Vũ chú ý, thậm chí còn phái đại thần tới hỏi, hỏi rằng Thiên Phong học viện ta có xảy ra vấn đề gì hay không? Nếu học viện chúng ta không quản giáo được học viên thì hằng tháng có thể phái quân đội đến hiệp trợ một chút. Chết tiệt, mấy ngày nay liên tiếp có chuyện, ngay cả thời gian tĩnh tâm cũng chẳng có. Thể diện của học viện Thiên Phong ta bị tên học viên hỗn trưởng này làm cho mất hết rồi. Nếu như để cho quân đội vương thất tham gia vào việc này chắc chắn sẽ càng thêm phức tạp. Cũng càng thêm mất mặt mà thôi. Cho nên, triệu hồi toàn bộ mọi người, không cần tìm kiếm nữa. ”

”Dù sao thì học viên này cũng đã thất tung mấy lần. Chưa có lần nào chúng ta tìm được, mà toàn là tự hấn trở lại! Ài, cả một học viện lớn như vậy, để cho một mình hấn đảo lộn cả. Cứ chờ hấn trở về đã, đến lúc đó sửa trị hấn là được.”

Nói đến đây, Mễ Nặc chuyển đề tài: “Được rồi, khách nhân không rõ từ đâu đến kia còn chưa đi sao?”

Nói đến vị khách kia, Đề Đạt cũng đau đầu: “Vẫn chưa. Nàng ta đã ở chỗ chúng ta cả ngày. Cũng không biết là đang tính toán gì nữa, đang trò chuyện với Anna ở phòng khách. May mà thời gian đóng cửa cũng sắp đến rồi, đến lúc đó danh chính ngôn thuận mời nàng ta đi là được.”

Trong đại sảnh, Phụ Á đang nhìn phòng của viện trưởng Mễ Nặc đến xuất thần, Anna thấy thế liền cười hỏi: “Sao vậy, viện trưởng Mễ Nặc vừa mới đi một lát, đã nhìn phòng ông ấy đến mức xuất thần rồi, có chuyện cần tìm viện trưởng ư? Thực sự ta có thể giúp người đến gặp ông ấy, chỉ không biết viện trưởng đại nhân có đủ thời gian hay không thôi. Lúc này, tâm tình ông ấy rất không tốt.”

”Không phải!” Phụ Á nghĩ một đằng làm một nẻo đáp lại: “Ta chỉ nghĩ đến chuyện, sáng nay ông ấy phái toàn bộ sư sinh của học viện Thiên Phong đi tìm tên tiểu tử kia, chưa quá nửa ngày, người thì chưa tìm được, lại đã gọi hết mọi người về báo đánh, cho nên không rõ dụng ý của ông ấy mà thôi.”

”Kỳ quái quá nhỉ. Cùng ta nói chuyện cả ngày, vấn đề quanh đi quẩn lại vẫn là xung quanh Dịch Vân. Có phải là bắt đầu hứng thú với hấn rồi hay không đó?” Anna trêu chọc.

”Sao có khả năng đó.” Phụ Á cười gượng hai tiếng: “Đối với đối thủ có thể đánh bại mình, vả lại còn là quán quân của ma đấu đại hội lần này, ta nghĩ muốn hiểu rõ hấn hơn, cũng có lợi cho việc sau này khiêu chiến rửa nhục. Đây cũng chỉ là chuyện bình thường mà.”

”Ha ha, từng nghe La Lô có nói qua, tính người cực nóng nảy, tuyệt không cam nhận chuyện thất bại trước một ma pháp cường giả. Tuyệt đối sẽ khiêu chiến với Dịch Vân. Bây giờ mới thấy, quả thực là không sai. Dũng khí của người quả thật khiến tỷ kính phục. Ma đấu đại hội đã qua, bao gồm cả ta, toàn bộ học viên của học viện Thiên Phong không có một ai nguyện ý giao chiến với hấn đâu.” Anna cười nói.

”La Lô? Là người dự thư tứ linh tổ của học viện Kỳ Vũ ta. Sao người biết nàng ta?” Phụ Á ngạc nhiên.

”Thực ra thì không quen, bắt quá mấy ngày nay nàng ta ở đây, mỗi ngày đều nhìn thấy nhau, không muốn quen cũng khó.”

”Học viên của học viện Kỳ Vũ ta sao lại ở cùng chỗ với học viên học viện Thiên Phong?”

”À, tình hình cụ thể thế nào thì ta cũng không rõ, chỉ biết phụ thân của La Lô là Đa Ni Tạp thành chủ, cũng là cũ của viện trưởng Mễ Nặc. Ông ta từ xa đến đây quan khán đại hội, đương nhiên không thể bỏ

qua lễ phong tước phong đất cuối cùng rồi. Vì thế tất nhiên sẽ ở đây. Mà La Lôi lại ở với phụ thân, hơn nữa, ca ca nàng ta Duy Đa cũng là học viên của học viên Thiên Phong ta, cũng lại là người dự thi ngũ linh tổ của chúng ta lần này. Một nhà ba người đó đều là nhân kiệt nha. ”

“Đa Ni Tập thành chủ và La Lôi ở đâu. Sao đến đây một ngày rồi mà chưa từng thấy bóng dáng nàng ta?”

“Hắn là đang ở cùng Ny Khả, còn đang đi tìm Dịch Vân đó mà. Dù sao hai người đó có quan hệ với Dịch Vân tốt nhất, thường thường đi cùng nhau. Nói đến lại thấy kỳ quái, rõ ràng mới vừa quen nhau, nhưng cứ như là đã có giao tình mấy năm rồi, so với những đồng học như chúng ta nói chuyện còn tâm đắc hơn, hơn nữa còn loại bỏ rất nhiều những học viên nữ có ý định truy cầu Dịch Vân nữa đó.”

“Lại nói, cũng sắp đến tối rồi. Đêm trước diễn lễ, nhất định là nửa bước cũng khó đi. Hay là về trước đi?” Anna hảo tâm nhắc nhở.

Phụ Á suy nghĩ giây lát, chợt lắc đầu nói: “Không được, không về được, ta đợi La Lôi trở về. Đêm nay ta ở đây cùng với nàng ta.”

“Người muốn ở chỗ này?” Anna hơi kinh ngạc.

“Ừ, ta có ấn tượng với La Lôi. Đêm trước đại hội ta từng so chiêu cùng với nàng ta. Vả lại ta lại là học tử của nàng ta. Nàng ấy nhất định sẽ đáp ứng thỉnh cầu của ta. ” Miệng thì nói như vậy, nhưng trong đầu Phụ Á lại nghĩ : “Tựa hồ nhị thúc phái rất nhiều mật thám lên điều tra tên tiểu tử đáng ghét kia, còn giao phó ta ngàn vạn lần không được báo việc này cho bọn phụ thân. Tuy ta cảm thấy suy đoán của nhị thúc cực kỳ sai lầm, tuyệt không có khả năng, nhưng thủy chung không thể bỏ qua được. Vậy không bằng chủ động đến cửa điều tra, mà điều tra từ những người ở bên cạnh tiểu tử kia, nói không chừng có thể có được thu hoạch ngoài ý muốn cũng nên.”

“Mặc kệ là La Lôi và Đa Ni Tập thành chủ có thật sự có quan hệ với tiểu tử kia hay không. Dù sao thì bỏ ra một ngày ở đây cũng chưa hỏi được cái gì cả. Đêm nay từ trên người nàng ta để đột phá đi.”

Vị khách không rõ từ đâu đến này, thâm nghĩ không cho ai biết mục đích của mình, tiếc thay, lại là người trong cuộc, chung quy không phải là người ngoài. Nếu như nói tự đặt mình trong cơn mê mà không tự tỉnh táo được, thì có thể, Phụ Á mới chính là người mê mộng nhất.

Bởi vì, thế sự chung quy khó đoán trước.

Danh từ “Đỉnh Lô” chưa từng nghe qua, nhưng nhìn thấy nụ cười quỷ dị của nam tử mặc lam bào cùng nhân thần cuồng nhiệt của lão giả mặc hắc bào, Lan Ny cảm thấy cực kỳ bất an.

Lúc này, Tập Lỗ Tư chợt đưa tay áp xuống gáy của nàng. Chuyện bất ngờ xảy ra, đợi đến khi Lan Ny phát hiện thì toàn thân đã vô pháp nhúc nhích, sợ hãi kêu lên.

Dịch Vân cũng bị cử động bất chợt này của ông ta làm cho giật mình, nhưng trong khoảnh khắc đã hồi phục lại. Hắn biết Tập Lỗ Tư không có ý thương tổn đến Lan Ny. Sự tình này tất có nguyên nhân. Hắn lặng lẽ đứng nhìn.

“Quả nhiên như ta phỏng đoán, thể chất nha đầu này thích hợp để tu luyện hỏa chúc đầu khí !” Một lát sau, Tập Lỗ Tư thu tay, mở miệng nói: “Huyết Công Kế Pháp tuy là công pháp tu luyện được sáng tạo chủ yếu dựa vào huyết mạch của con người ta, nhưng thường nhân cũng có thể tu luyện, chỉ là tiến vào cảnh giới tương đối chậm, tương lai cũng hết sức khó khăn để đạt nhập lĩnh vực cường giả cao giai, nhưng tình huống của nàng ta cũng quá dị thường.”

Dừng một hồi, Tập Lỗ Tư nói tiếp: “Thiên phú của nàng ta không tính là cao, nhưng tư chất cao hơn mức trung bình, theo lý mà nói, cho dù tu luyện huyết kế đầu khí, qua khoảng chừng tám năm, hơn nữa thân chìm trong hoàn cảnh bị áp lực cao độ thể này, hiện tại chỉ ít cũng phải đạt đến vị giai tam tinh chiến sĩ, cũng không phải như bây giờ tiến cảnh còn chưa đột phá cả nhất tinh lĩnh vực. Nguyên nhân căn bản chính là trong cơ thể nàng ta còn có một cỗ lực lượng khác tồn tại.”

“Nói cách khác, ngoại trừ Phần Kiếp Tử Diễm ra, nàng ta còn tu luyện đồng thời một công pháp khác nữa, là một loại công pháp hạn chế tiến cảnh tu vi!”

Lan Ný nghe vậy giật mình, nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Dịch Vân, chợt thốt lên: “Hắn là ông ta nói đến công pháp mà Ách Ba Đa bức ta tu luyện phải không?”

“Ách Ba Đa dạy người tu luyện ư? Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Dịch Vân nghe thấy thế thì càng không hiểu.

“Năm đó, Ách Ba Đa bức bách toàn bộ đồng bạn ăn độc dược, cũng chính là thứ người vừa mới nói “Lệ Hồn Tà Nhưỡng”, vốn dĩ ta cũng vậy, chạy không thoát. Nhưng đến lúc đó hắn lại chợt thay đổi tâm ý tha cho ta. Điều kiện của hắn chính là muốn ta cùng hắn tu luyện một bộ công pháp. Ta không muốn, nhưng hắn lại giở trò trước mặt ta. Hắn giết chết một đứa trẻ nhỏ chưa tới năm tuổi, lại dùng những người khác để uy hiếp ta, ta cũng chỉ còn cách đáp ứng hắn.”

Lan Ný cúi đầu, như đang nhớ lại. Nói tiếp: “Sau đó, hàng tháng hắn lại xem xét tiến bộ của ta một lần. Lúc đó trong cơ thể ta còn có đấu khí năng lượng do Hán Khắc dạy ta. Hắn liền bắt ta phải tu luyện hai loại cùng một lúc, nếu tiến cảnh tu luyện có thể làm cho hắn hài lòng, thì mỗi tháng hắn có thể cho ta gặp Hán Khắc một lần, cũng hứa không để Hán Khắc đi làm nhiệm vụ chẵn chẵn phải chết. Dưới sự áp bức của loại điều kiện như vậy, ta cũng chỉ còn cách nghe lời hắn tu luyện cho đến bây giờ.”

“Chỉ là, cho dù ta nỗ lực đến đâu, thủy chung vô pháp trở thành một chiến sĩ chân chính. Trong toàn bộ đồng bạn, cũng chỉ có thực lực của ta là yếu nhất, đương nhiên không cần phải tham dự bất cứ nhiệm vụ đấu khuyến gì đó. Lâu dài cho đến giờ, toàn bộ thành viên Thanh Lôi Đoàn đều biết Ách Ba Đa nhìn trúng ta, chờ sau này sẽ chiếm hữu ta, toàn bộ những nữ nhân mà bọn hắn mua từ trước, có trêu đùa khinh thị, nhưng không dám tùy ý khi dễ. Tình huống chính là như vậy.”

“Nhìn trúng? Chiếm hữu? Hiểu lầm thật mỹ lệ nha.” Tạp Lỗ Tư ngửa mặt lên trời cười ha hả, cười mà như không cười nói: “Chẳng qua chỉ là một tính toán kín đáo thôi. Hắn dạy người, cũng không phải là công pháp tu luyện nào đó, mà là Nhiếp Linh Hóa Phách thuật. Tu luyện ra khí hải và năng lượng đấu khí. Lấy áp súc thuật cực hạn, khiến cho năng lượng kết tinh hoa. Toàn bộ đấu khí sẽ đều tập kết trong khí hải, vô pháp lưu thông với bách mạch yếu huyết, đương nhiên có tu luyện thể nào cũng chỉ vô ích thôi.”

“Chính bởi như vậy nên ta không đạt được thành quả tu luyện nào. Tại sao Ách Ba Đa lại làm như vậy?” Lan Ný ngơ ngẩn hỏi.

“Không phải đã nói rồi sao? Chính là muốn dùng “Đỉnh dương” đối với người.” Có vẻ Tạp Lỗ Tư rất hài lòng, nhìn có chút hả hê, cười nói: “Đỉnh Lô thân thể, cực kỳ hiếm có, được gọi là hỏa chúc thể chất, lại tu luyện cực Phần Kiếp Hỏa Diễm cường cực phách, vốn là chuyện tốt, có điều không biết tiểu tử Hán Khắc truyện thụ thể nào, dạy bậy dạy bạ một lần, sai lại càng sai, khiến cho thể chất người biến thành Dung Nạp Đỉnh Lô. Ách Ba Đa phát hiện ra điểm này, tất nhiên sẽ không bỏ qua rồi.”

Cười vài tiếng tà dị, Tạp Lỗ Tư nói tiếp: “Công dụng của Nhiếp Linh Hóa Thuật, là ngưng kết toàn bộ tinh hoa năng lượng trong thân thể tu luyện giả trong khí hải. Quá trình này khá chậm, phải tốn chừng hơn mười năm, nhưng đấu khí của người sẽ tụ hợp hơn xa Phần Kiếp Tử Diễm, tiến hành quá trình này càng lâu, thì năng lượng ngưng kết sản sinh ra càng tinh thuần.”

Nói đến đây, Tạp Lỗ Tư quay lại nhìn Dịch Vân: “Tất cả những lợi ích của nước và lửa cộng sinh, người là người hiểu rõ nhất, đáng tiếc trừ người ra, lại chẳng có một ai có thể làm được. Ách Ba Đa vốn tu luyện đấu khí thủy hệ, vốn tuyệt không thể thu nạp hỏa chúc năng lượng trên người nàng ta. Nhưng dựa vào Nhiếp Linh Hóa Phách thuật, lấy thời gian mười năm đằng đẳng, chậm rãi thay đổi thuộc tính năng lượng trên người nha đầu này, khiến cho hắn có thể hấp thu tiếp nhận năng lượng đấu khí. Nếu như tất cả những việc này có thể tiến hành thuận lợi, đối với hắn sẽ có ích lợi cực lớn, phá thêm một giai nữa, tiến nhập cảnh giới thất tinh đỉnh phong, chỉ là chuyện vô cùng đơn giản.”

“Nói cách khác, cái gì mà mê muội mỹ sắc của nha đầu này, muốn chiếm hữu thân thể nàng ta, tất cả đều chỉ là chuyện vớ vẩn mà thôi. Mục đích thực sự của hắn, cũng chỉ là muốn chiếm đoạt năng lượng đấu khí đã đạt tới trạng thái kết tinh trong cơ thể nàng ta, để đề thăng biên độ tu vi tiến cảnh của bản thân hắn mà thôi.”

Cuối cùng, Tạp Lỗ Tư còn nói thêm một câu: “Còn nữa, lấy nhãn lực của hắn có thể nhìn ra thể chất Đỉnh Lô của nha đầu này, hơn nữa thủ đoạn như vậy, nhẫn nại như vậy, người thường không có khả năng làm

được. A Khắc Tây nói ra hai chữ tán thưởng, cũng là vì nguyên nhân này.”

Lan Ny lắng lắng nghe, sớm đã sợ ngây người. Dịch Vân lại hỏi: “Nếu thật sự để cho Ách Ba Đa đạt được, thì tình cảnh của Lan Ny sẽ như thế nào?”

Cười u ám vài tiếng, A Khắc Tây cất giọng khàn khàn, nói kiểu như việc chẳng liên quan đến ta: “Thi hành Nhiếp Linh Hóa Phách thuật, cường đoạt Đỉnh Lô bốn nguyên năng lượng, phương pháp trực tiếp nhất, cũng là ổn thỏa nhất, chính là giao hợp, cũng chính là dựa vào việc chiếm hữu thân thể của nha đầu này, nhân cơ hội đó cướp đoạt, cho đến khi huyết nhục nàng ta khô héo, trở thành một cỗ thi thể quái quèo mới thôi.”

“Trừ việc đó ra, khi bản thể trở thành Nhiếp Linh Hóa Phách, không những chết một cách vô cùng thâm, hồn phách sau đó cũng sẽ triệt để tiêu tán, chắc chắn sẽ rơi vào tình cảnh hồn phi phách tán, có thể nói là một trong những kiểu chết thâm nhất trên thế gian này.”

322. Chương 322: Hết Thủy Đầu Thay Đổi

Không! Không! Không!” Lan Ny kinh hoàng run rẩy kêu lên: “Ta sẽ không để hắc làm được điều đó đâu! Trước lúc đó ta nhất định sẽ ăn độc huyết của Hán Khắc, chỉ cần hắc khê động đến ta, thì chỉ có nước chết cùng ta mà thôi!”

“Thực sự là quá mức ngây thơ!” Lắc đầu, A Khắc Tây nói: “ Công dụng lớn nhất của Lệ Hồn Tà Nhượng là ở chỗ khống chế linh trí của con người ta, nói cách khác, độc tính của nó hầu như đều tập trung ở đại não người dùng nó, còn ở trong máu rất ít. Nếu người tu vi không cao thì còn có thể có tác động, nhưng đối với những cường giả thất tinh trở nên, căn bản không hề có tính uy hiếp. Không thấy tiểu tử này vừa mới hóa giải độc tố rất đơn giản sao? Thực lực của Ách Ba Đa còn mạnh hơn hắc nhiều. Chỉ với điểm tâm tư ấy, có thể thấy hắc sớm đã đoán được, chỉ là không nói ra mà thôi.”

Lan Ny nghe mà kinh ngạc, ngây người, nghĩ đến việc đó là vũ khí lớn nhất mà mình có, ai ngờ lại không có tác dụng với hắc, lại nghĩ đến mình bị hút cạn huyết nhục, chết cực thâm, hồn phi phách tán.

“Nếu hôm nay Dịch Vân ca ca không đến đúng lúc. Còn mình thì đến theo phó ước vào buổi tối, như vậy...” Nghĩ đến đây, Lan Ny lại không thể kiềm chế nổi tuyệt vọng mà sợ hãi, vô lực ngã quỵ xuống mặt đất, oa một tiếng, gào khóc.

Dịch Vân liếc mắt nhìn A Khắc Tây trách móc, vội vàng an ủi Lan Ny gần như đã đến mức sụp đổ hoàn toàn. A Khắc Tây buông lỏng tay, cười quái dị rồi nói: “Nếu như không phải người cố ý, không xông vào trại hôm nay, thì quả thực đây là kết quả duy nhất của nha đầu này. Ta chỉ là nói sự thực mà thôi. ”

Dịch Vân thầm than một tiếng trong lòng. Việc bị thâm như thế, không ngờ cứ hì hì cười mà nói ra rõ ràng. Cũng khó trách A Khắc Tây có biệt hiệu “Tà Linh Pháp Ma”, không biết với loại tâm tính này, hắc đã làm thế nào để dạy dỗ được một học viên ngu ngốc đến cực điểm như Tụ Ly Tụ.

“Được rồi. Đừng nói đến chuyện đó nữa.” A Khắc Tây vung bàn tay thô kệch lên, Hán Khắc đang trong cơn hôn mê liền chao đảo đứng lên. Chỉ thấy thanh âm trầm trọng của A Khắc Tây vang lên: “Độc Lệ Hồn Tà Nhượng trong người hắc, ta có biện pháp hóa giải, nhưng cũng phải trả một cái giá cực kỳ trầm trọng. Tiểu tử ngươi quyết định đi, giải hay không giải?”

Lời nói này, làm cho Dịch Vân cảm thấy bất an, hắc thận trọng hỏi: “Phải trả giá thế nào?”

“Người ta bị độc cầm kị, vốn không có thuốc giải, nhưng ta dùng phương pháp lấy độc công độc, để trung hòa độc tố trong người hắc. Chỉ là Lệ Hồn Tà Nhượng có một tác dụng khác, đó là thuốc có công hiệu dễ thăng tiềm chất nhân thể cực mạnh cũng sẽ hoàn toàn bị hóa giải. Nói cách khác, đệ đệ ngươi nhờ vào sự trợ giúp của ma dược tiến vào tu vi ngũ tinh cũng sẽ mất hết, hơn nữa hai loại kịch độc trong cơ thể tương khắc, khí hải kinh mạch toàn thân cũng sẽ bị hao tổn nghiêm trọng, không có khả năng tu luyện đấu khí một lần nữa. Sau này cũng chỉ có thể sống như một người bình thường thôi.”

Hai người Dịch Vân và Nan Ly vừa nghe thế liền chấn động, liếc mắt nhìn nhau. Sau một lát trầm mặc, Dịch Vân thở dài nói: “Tuy kết quả là như thế, nhưng so với hiện tại thì vẫn còn tốt hơn. Cái giá này tuy

trầm trọng, nhưng cũng tính là đáng giá.”

“Còn một chuyện nữa ta quên chưa nói.” A Khắc Tây chợt nói: “Lệ Hồn Tà Nhưỡng có công hiệu đề cao rất nhiều thể chất của người dùng, trên thực tế chính là lấy phương thức thiêu đốt tiềm năng nhân thể để đạt thành, ảnh hưởng trực tiếp nhất, chính là trường độ của sinh mệnh, giống như một cây dễ cháy, nếu dùng lửa nhỏ để thiêu đốt, đương nhiên sẽ cháy thật lâu, nhưng nếu lấy lửa to đến để thiêu đốt, trong khoảng thời gian ngắn sẽ hoàn toàn tắt rụi.”

“Đồng dạng với đạo lý đó, người ăn Lệ Hồn Tà Nhưỡng vào, sinh mệnh cũng sẽ giảm mạnh, dài nhất cũng không thể sống quá hai mươi năm. Còn ta lấy phương pháp lấy độc trị độc để cứu trị. Càng làm cho hồn phách cháy mạnh phi thường, lại sẽ làm cho hần giảm thọ thêm lần nữa. Nhìn vào thể chất của hần mà định lượng, may mắn ra, thì chỉ vẹn vẹn một hai năm, lâu thì năm sáu năm là cùng. Nguyên nhân chính là như vậy, ta mới nói là phải trả giá cực lớn. Về phần cứu hay không cứu, các người tự quyết định đi.”

A Khắc Tây nói thật dễ dàng, nhưng Dịch Vân và Lan Ny thì lại đều trầm mặc, một hồi lâu không nói nổi một lời.

Lấy thuyết pháp của A Khắc Tây, tính từ thời khắc bị trúng độc, nhiều nhất cũng chỉ sống không quá hai mươi năm, mà tự nhiên từ khi Ái Đạt trấn xảy ra thảm án đến nay, đã qua tám năm. Nói cách khác, sinh mệnh của hần dài nhất cũng không quá mười hai năm. Nếu lại dùng phương pháp trị độc của A Khắc Tây để trị độc, lại bị giảm thọ một lần nữa, như vậy sẽ kéo Hán Khắc vào biển khổ rồi. Hần cũng chẳng còn sống được bao nhiêu năm nữa.

Dịch Vân nghiêng chặt hai hàm răng, trong lòng rỉ máu. Bao nhiêu năm qua nằm mơ cũng mong tìm được Hán Khắc. Nhưng khi gặp nhau lại đối mặt với hai lựa chọn quá khó khăn, thật sự là không ngờ tới.

Giữa lúc Dịch Vân đang do dự, thì ngược lại, Lan Ny lại là người mở miệng trước. Chỉ thấy biểu tình của nàng mặc dù là bi thống, nhưng thật bình tĩnh: “Cứu hần đi! Dù cho sau này chẳng còn sống được bao lâu, thì so với hiện tại sống như một con rối ta vẫn mong được nhìn thấy một Hán Khắc trước kia, khóc khóc cười cười còn hơn.”

Nói xong, Lan Ny cúi đầu, thấp giọng khóc nức nở.

Thở dài nặng nề. Dịch Vân cũng nói: “Phiền người rồi. Cứ làm theo lời nàng nói đi. Giải cấm độc trong người Hán Khắc đi.”

Dịch Vân hiểu khá rõ ràng rằng, trong bốn người ở đây, có thể quyết định số phận của Hán Khắc, cũng không phải là hần. Mà là Lan Ny, những năm gần đây luôn bầu bạn bên người Hán Khắc, một chút không rời.

“Sẽ như mong muốn của người, chỉ mong sau này sẽ không hối hận.” Bàn tay A Khắc Tây vừa lật, thoáng chốc liền xuất hiện vài phiến lá lớn đỏ thẫm, đưa tới gần miệng Hán Khắc, sau đó bằng tốc độ cực nhanh, lẳng không vẽ ra mười ma đạo ấn, càng không có bất cứ đạo đồ văn nào mà Dịch Vân có thể nhận biết.

Sau một khắc, ma uy lẫm liệt hiện lên, hai đạo ma trận chói lợi bùng lên, chậm rãi chuyển động sát xung quanh người Hán Khắc, cùng lúc đó, một tay A Khắc Tây đặt lên gáy của Hán Khắc, một tay đặt lên ngực, một đám quang mang u tối xoắn xiết bao phủ toàn thân Hán Khắc. Tiến trình cứu trị bắt đầu rồi.

Mặt hai người Dịch Vân, Lan Ny mang đầy sắc ưu lo nhìn Hán Khắc đang bị hắc sắc quang mang thôn phệ, cùng có cảm giác khẩn trương vô cùng. Dịch Vân lại biểu lộ ra vẻ cực kỳ bình tĩnh, bởi vì hần tin tưởng và A Khắc Tây. Ngay cả A Khắc Tây cũng không có biện pháp, thì sẽ không còn một người nào khác có thể giúp Hán Khắc giải trừ Lệ Hồn Tà Nhưỡng.

“Cỗ ma uy này, tạo ra động tĩnh lớn như vậy, cường giả ở quanh Thánh Quang trại nhiều vô số, sẽ không bị người ta phát hiện ra chứ?” Dịch Vân chợt nghĩ đến.

“Không cần lo lắng, nơi này có màn chắn tự tay A Khắc Tây bài bố, cho dù là cường giả ngang cấp, cũng phải ở trong vòng một dặm mới có thể nhận ra chỗ dị thường.” Tạp Lão Tư nói rồi đi đến trước mặt hai người. Ánh mắt trầm ngâm, nhìn Dịch Vân chăm chăm hỏi: “Tiểu tử, ta hỏi người, người nhất định phải tìm đủ toàn bộ đồng bạn ở Ái Đạt trấn mới bằng lòng bỏ qua ư?”

“Đương nhiên, đây là nguyên nhân căn bản mà ta đi tới nơi này, cũng là mục đích lớn nhất của ta!” Dịch Vân không chút do dự, kiên định nói.

“Đã như vậy, người nắm chắc thời gian mà đi làm đi. Phải khuyên người một câu rằng, muốn cứu người thì có thể. Nhưng trước phải buông bỏ ý niệm báo thù trong đầu. Tại Thánh Quang trại, chỉ cần có ma lực đấu khí dị thường ba động. Nhất định sẽ không thoát khỏi nhận biết của cường giả cấp bậc hồng y giáo chủ đang ở bên ngoài, đến lúc đó, cho dù người muốn chạy cũng chạy không được nữa rồi. ”

“Lập trường của ta và A Khắc Tây không đổi , cũng không nguyện ý xuất thủ ở chỗ này, dù sao, theo người đi vào nơi này, đã trái với hiệp nghị cùng với lão đầu Vồng Tát Đốn Na rồi. Ta chỉ có thể hỗ trợ người một lần cuối cùng, chỉ cần người có thể mang người đến thạch thất này, mặc kệ là bao nhiêu người, ta đều có thể mang bọn người bình yên rời khỏi nơi đây.”

Gật đầu, Dịch Vân cảm kích nói: “Có thể giúp toàn bộ chúng ta rời đi, đã là ân huệ cực lớn rồi. Dịch Vân được hai vị quan tâm, sau này cho dù thế nào, cũng tuyệt không có một lời vô ích nào nữa!”

Dịch Vân hứa hẹn không hề dễ dàng gì. Lấy phong cách hành sự từ trước đến nay của hắn, có thể nói ra lời này, là chuyện chưa từng có. Cũng cho thấy hắn rất cảm ơn Tập Lỗ Tư và A Khắc Tây, thật sự là mỗi chữ đều rất chân tình.

Nếu như không phải trùng hợp gặp được hai người này. Khởi phái nói chưa chắc đã cứu được Hán Khắc, thì ngay cả không kinh động đến Thanh Lôi thủ vệ, mang toàn bộ những đồng bạn cùng nhau rời khỏi nơi này, hắn cũng không có chút biện pháp nào cả.

Khoát tay áo, Tập Lỗ Tư cười nói vẻ như không có gì quan trọng: “Chỉ có thể người có thể vì ta luyện chế ra một thanh ám hắc ma binh ngũ phẩm giai là được rồi. Không, tốt nhất là lục phẩm giai. Ừm, lục phẩm giai đi, giúp người nhiều như vậy, thêm một giai phẩm cũng không phải là quá phận chứ?”

Lục phẩm ma binh, Môn La từng nói, chỉ cần thủ pháp luyện khí đủ thạo, lại đủ nguyên liệu, chỉ cần một khi đạt đến cảnh giới cửu tinh, muốn luyện ra một thanh ma binh lục phẩm sơ giai cũng có thể làm được. Chẳng lẽ hắn không thể hay sao?

Dịch Vân cười cười. Mục đích của Tập Lỗ Tư từ trước đến nay đều rất rõ ràng, đơn giản chính là vì ma binh. Lúc đầu hắn còn cảnh giác, nhưng hiện tại thì có thể thản nhiên tiếp thu, dù thế nào, nói ra sao, thì cũng cứ thế mà làm. Tập Lỗ Tư chưa từng giấu diếm mục đích thực sự của ông ta. Loại thẳng thắn như thế làm cho Dịch Vân yên tâm, cũng khá tán thưởng sự thẳng thắn nam nhi hồ thỉ của ông ta.

“Lan Ny, bạn bè ở Ái Đạt trấn còn nhớ rõ cả hay không?” Dịch Vân quay đầu hỏi.

“Nhận được cả, bởi vì mỗi lần bọn họ hoàn thành nhiệm vụ trở về, quang minh pháp sư của Thanh Lôi đoàn sợ kịch độc của đấu khuyển trên người họ, nên không ai muốn chữa thương cho họ, cho nên đều là tự tay ta xử lý vết thương. Tuy rằng nếu không nhớ được ta là đồng bạn ngày xưa, thì cũng đều nguyện ý ở gần ta, chí ít, mỗi khi thụ thương, bọn họ đều tới tìm ta mà.” Lan Ny không biết vì sao Dịch Vân lại hỏi như vậy. Chỉ ngơ ngác đáp lại.

“Thế bọn họ có nghe lời người, đi tới tòa thạch thất này hay không?”

“Toàn bộ những đấu khuyển chỉ nghe mệnh lệnh từ chính phó đoàn trưởng. Nhưng ta có thể giả danh nghĩa của Ách Ba Đa, để bọn họ đi tới nơi này. Dịch Vân ca ca, người muốn ta lừa gạt bọn họ tới đây ư?” Lan Ny cũng không ngốc, chỉ thoáng cái liền đã đoán trúng tính toán của Dịch Vân.

“Không sai.” Dịch Vân xoa xoa cái đầu nhỏ của Lan Ny, cười nói: “Chỉ cần người có thể làm cho toàn bộ đồng bạn của mình tới đây, còn lại không cần phải làm bất cứ việc gì nữa. Ta tự có biện pháp xử lý.”

“À, ta biết phải làm như thế nào rồi.” Nàng nhìn lên khuôn mặt tươi cười của người thiếu niên tóc đen. Hắn lại như cổ vũ nàng mà nhéo nhéo mũi nàng. Tất cả đều giống như năm đó.

Tám năm qua đi, vật còn người mất. Nàng thay đổi, Hán Khắc cũng thay đổi, chỉ có người ca ca năm đó không hề thay đổi, chung quy khiến cho người ta cảm thấy an tâm.

Chỉ có một chút bất đồng, là ở bản thân hắn toát ra sự tự tin, hoàn toàn khác với năm đó, sự cường đại như thế khiến cho nàng cảm thấy an tâm vô cùng!

Dịch Vân nhìn bộ dạng tung tăng của Lan Ny liền cảm thấy, đây là lần đầu tiên nhìn thấy nàng tươi cười. Thầm nghĩ: “Báo thù ư? Hiện tại chưa vội. Thực sự chưa vội. Chờ một ngày kia, thực lực ta đủ mạnh mẽ, sẽ trực tiếp phá hủy toàn bộ Thánh Quang trại, đến lúc đó, các người không một kẻ nào trốn thoát. Ai cũng đều phải chết!”

Lan Ny đi vòng tới đại môn, đang định đẩy ra, chợt thấy phía sau có một cổ âm lệ uy áp mạnh mẽ lao đến. Mạnh mẽ như hổ, sắc bén như đao. Cực lạnh. Cực mãnh liệt. Vô cùng buốt giá!

Khí tức đáng sợ như vậy, thoáng chốc đã làm cho nàng cảm giác đang ở trong vực sâu vạn trượng, chỉ cảm thấy thật tuyệt vọng. Dưới sự hoảng hốt, nàng vô cùng chặt vật quay đầu lại, đã thấy Dịch Vân có chút dăm chiêu nhìn về phía trước, nhãn thần xa xăm, như xuyên thấu qua đại môn đang đóng chặt trước mặt, nhìn khắp trụ sở Thanh Lô, khí tức thâm liệt, tất cả đều toát ra từ trên người hắn.

Nhìn hắn giữa lúc vô ý đã toát ra thần tình phệ huyết, hiển lộ sát ý lăm lăm, quả thật so với ca ca luôn ôn nhu mỉm cười như hai người khác nhau. Thực khó mà tưởng tượng, họ là cùng một người!

Trong nháy mắt, nàng rốt cục biết mình đã nghĩ sai rồi.

Trong ấn tượng nàng, người ca ca kia luôn có khuôn mặt tươi cười, tràn đầy đam mê chế tạo binh khí như thế, hắn cũng đã thay đổi.

Thay đổi hoàn toàn!

323. Chương 323 :thiên Ý Sáng Suốt

“Bởi vì dược liệu dùng để giải độc không đủ.” A Khắc Tây giải thích: “Đừng nhìn ta chỉ dùng hai vị thảo dược có thể giải độc cho đệ đệ của người, tất cả đều là kỳ hoa hiếm thấy có thể ngộ không thể cầu, khi ta ở Huyết Hồng sơn cốc tuyết tích mấy trăm năm. Ta bảo tồn cũng không nhiều, hiện tại báo trước cho người biết, là cho người có tâm lý chuẩn bị, đến lúc đó phải cứu người nào, người nên nghĩ kỹ đi !”

“Kỳ hoa? Người cho Hán Khắc nuốt vào là hoa sao? Ta giống như đã gặp qua, là tên gì?” Dịch Vân suy tư nói.

“Người không thể nào thấy qua, hai vị kỳ hoa. Chỉ có ở sào huyết ma thú mới sinh trưởng. Điều kiện sinh trưởng cũng cực kỳ khắc nghiệt, mấy trăm năm sinh trưởng ra một đóa cũng không khoa trương, ở bên ngoài căn bản không có khả năng nhìn thấy!” A Khắc Tây không chút nghĩ ngợi nói: “Về phần tên, một mặt gọi là “Luân chuyển kỳ linh thái, một cái khác là “Kim thú Bạch Liên”. Cái trước là kịch độc, cái sau lại là thánh phẩm giải độc, thuộc tính hoàn toàn tương phản, mấy trăm năm trước ta tìm toàn bộ Huyết Hồng sơn cốc cũng chỉ tìm được hơn mười gốc, từ đấy về sau chưa từng thấy qua, mới nói là đã hoàn toàn tuyệt tích.”

Dịch Vân nghe xong đầu tiên là kinh ngạc, sau đó chấn động toàn thân, cảm giác không thể tin tưởng.

Cùng thời khắc, Môn La đứng ở bên cạnh đại môn. Cũng nghe toàn bộ lời nói của A Khắc Tây vào tai, sợ run một hồi, mới thì thào nói: “Như thế nào đúng dịp như thế? Chết tiệt thiên ý a!”

“Đứng lại! Đi về phía trước chính cửa ra vào. Cũng không phải địa phương người được tới, muốn làm phản sao?” Một gã thủ vệ lưng mang đại đao, ngăn Lan Ny lại, trầm giọng quát.

“Người hẳn rõ ràng, đồng bạn của ta đều bị các người nô dịch, toàn bộ Thanh Lô đoàn. Trừ bỏ Đẩu Khuyển quân đoàn, người không có khả năng phản bội nhất chính là ta !” Xuất ra lệnh bài ở thắt lưng, Lan Ny âm thanh lạnh lùng nói: “Đội trưởng có lệnh, muốn ta nhấn mệnh lệnh cho toàn bộ thành viên Đẩu Khuyển, người mau nhường đường !”

“Truyền đạt mệnh lệnh? Chuyện lớn như vậy sao có thể có thể giao giao cho người không quan chức đi lo liệu?”

“Bởi vì cần truyền đạt đến đội viên Đẩu Khuyển!” Lan Ny trầm giọng nói: “Từ ba tháng trước, một gã pháp sư không cẩn thận bị máu tươi Đẩu Khuyển văng vào mặt, hai mắt hồng mắt, tất cả Thanh Lô đoàn viên còn có ai nguyện ý tiếp cận bọn họ, ít nhất cũng bảo trì ba thước, không phải là quy củ các người đưa ra

sao? Huống hồ, tất cả cửa ra vào đều có ma pháp trận, lấy lực của ta ngay cả một bước cũng không ra nổi, nếu người không tin ta nói, vậy đem lệnh bài đi giao lệnh cho Đẩu Khuyển đội viên đi !”

Dứt lời, Lan Nỵ ném lệnh bài ra, nàng rất hào phóng, ba gã thủ vệ ở đây lại không một người dám duỗi tay ra đón, đối với Thanh Lôi đoàn viên bọn họ mà nói, Đẩu Khuyển bộ đội là vật phẩm dùng hy sinh tiêu hao. Cũng là độc nhân, bình thường không ai nguyện ý tới gần bọn họ.

“Tới đi, xem các người đùa ra dạng gì?”

Lan Nỵ bình an tiêu sái qua trạm gác, trong lòng bàn tay mồ hôi cũng đã thấm ướt, vài câu đối thoại vừa rồi, thực làm cho nàng đổ một thân mồ hôi lạnh. Nàng thực sợ đối phương sẽ đón lấy, đến lúc đó mới thật là chuyện xấu.

Mới đi mấy bước, lại nghe phía sau truyền đến lời trêu đùa:

“Chỉ là hàng đội trưởng đại nhân nuôi dưỡng, lại làm giá lớn như vậy, con mẹ nó cho mình là ai đây?”

“Nhấn nại đi, đội trưởng đối cùng nữ nhân duy trì nhiệt độ đều không lâu, tương lai luôn luôn cơ hội sửa trị nàng mà!”

“Ha ha! Ngày sau nếu đội trưởng chán nàng. Ban xuống dưới ta không chơi chết nó không phải nam nhân mà!”

“Hắc hắc, nói cho cùng, đến lúc đó cũng nhường cho ta chút ít nha!”

Nghe phía sau không ngừng truyền đến âm thanh tục tĩu. Lan Nỵ làm như không nghe, hạ quyết tâm mau rời khỏi phiền địa ngục này !

Hai dặm lộ trình, Lan Nỵ đi vào đại môn của trạm gác tiếp cận trú địa Thanh Lôi quân đoàn, nơi đó có ba gã đồng bạn đồng giữ.

Vừa rồi Lan Nỵ nói với nhóm thủ vệ. Trong toàn bộ Thanh Lôi quân đoàn, đối với đội trưởng cực kỳ trung tâm, không phải là Thanh Lôi đoàn viên bọn hắn, mà là Đẩu Khuyển bộ đội, những lời này một chút cũng không khuyếch đại, nhiệm vụ giao xuống dưới, trừ phi là Đẩu Khuyển toàn bộ thành viên chết trận, nếu không nhất định hoàn thành, hiệu suất so sánh căn bản không phải Thanh Lôi đội viên có bằng được, cho nên, Ách Ba Đa luôn luôn phóng tâm để việc phòng vệ cửa ra vào trọng địa giao cho bọn họ canh gác, bởi vì không có khả năng xảy ra nhiều loạn.

“Khẩn Mã, Khiết Lâm, Cấp Lợi, Ách Ba Đa đội trưởng có lệnh, cho tất cả Đẩu Khuyển bộ đội đến thạch thất giam giữ Hán Khắc tập hợp, lập tức đi!” Lan Nỵ nói.

“Thủ lệnh?” Lan Nỵ đưa ra lệnh bài, ba người vừa thấy lập tức gật đầu: “Tuân mệnh!”

Nhìn bóng dáng ba người đi tới thạch thất, Lan Nỵ thầm nghĩ: “Đẩu Khuyển bộ đội trung tâm thật sự không thể nghi ngờ, thấy lệnh bài Ách Ba Đa. Liên không hỏi mà hoàn toàn thực hành, chỉ tiếc ở trong này cũng chỉ bị đối đãi như vật phẩm. Mù quáng phục tùng, không hề có giá trị tồn tại. Hôm nay, đã là lần cuối cùng!”

Cảm khái một lát, Lan Nỵ khơi dậy tinh thần, hướng một phương hướng khác chạy đi.

“Đã qua nửa canh giờ, trở về vãn vãn bốn mươi chín người, lấy loại tốc độ này, cho dù đến hết buổi tối chúng ta cũng vô pháp rời đi !”

Dịch Vân nhìn dưới đất nằm đầy cả trai lẫn gái, nhất nhất chỉnh tề sắp xếp thành lớp, tất cả đều bị hắn đánh gãy xương, là đồng bạn ở Ái Đạt Trấn cũng là Đẩu Khuyển bộ đội ở trong miệng người ở đây.

Hắn vừa rồi từ trong miệng hai gã thủ vệ còn lại, hỏi ra thời gian trạm gác nơi này thay. Cho nên không hề lo lắng trong khoảng thời gian này sẽ có Thanh Lôi đoàn viên khác đi qua làm nhiều bố cục, chỉ là Lan Nỵ thật lâu chưa về, sớm vượt qua thời hạn nửa giờ, thời gian nếu lại kéo dài xuống. Ách Ba Đa cũng không phải đứa ngốc, sớm muộn gì cũng phát giác có chỗ không thích hợp.

Tựa như nhìn thấu Dịch Vân ý nghĩ trong lòng Dịch, Tạp Lão Tư cười nói: “Nếu lo lắng Ách Ba Đa dẫn toàn bộ đoàn viên tìm tới cửa thì không cần lo, bởi vì hắn sớm hạ lệnh không cho bất luận kẻ nào tiến vào soái

trưởng, ở bên trong ngồi xếp bằng điều tức, hẳn là vì chuẩn bị buổi tối đi làm “Nhiếp linh hóa phách”. Chỉ là cái gã vệ quan còn canh giữ ở ngoài trưởng kia, hẳn là người lưu tâm, nếu thấy lệnh bài chậm chạp chưa về. Hẳn sớm muộn gì cũng nghi ngờ !”

“Chỉ cần không phải bản thân Ách Ba Đa phát hiện là tốt rồi, lấy tính tình hẳn vì Nhiếp Linh Hóa Phách thuật, bày ra dài đến tám năm mưu lợi, không có chút sơ hở. Nếu không phải chúng ta đúng dịp hôm nay đến, bằng không nhất định hẳn sẽ thực hiện được. Người tàn nhẫn như thế, tâm tư lại kín đáo, hiện tại hẳn mới là uy hiếp lớn nhất, hướng chỉ việc triệu tập toàn bộ đồng bạn, cũng chỉ có thể dựa vào Lan Ny đi làm, chúng ta nửa điểm không thể giúp, gấp cái gì!” Thở dài, Dịch Vân có chút bất đắc dĩ nói.

Đi đến giường gỗ đơn sơ duy nhất bên trong thạch thất, Hán Khắc vẫn đang hôn mê bất tỉnh nằm ở trên, lúc này Lệ Hồn Tà Nhưỡng trên người hẳn cảm kỳ chi độc đã giải. Đấu khí uy áp mơ hồ lưu chuyển ở trên người hẳn cũng đã mất hết, hẳn đã là một người bình thường. Không, thể chất thậm chí so với thường nhân còn yếu hơn rất nhiều.

Hồi tưởng tiền căn hậu quả, hẳn đầu tiên đem diễm đấu khí Phần kiếp tử truyền cho Hán Khắc, mà Hán Khắc lại vùng trộm dạy cho Lan Ny, Lan Ny bởi vậy đánh bậy đánh bạ luyện thành thân thể đỉnh lô, cũng thành kỳ trân dị bảo trong mắt Ách Ba Đa, thực lực tăng trưởng cực nhanh, nàng cũng bởi vậy mà tránh được đại kiếp nạn trở thành Đấu Khuyển.

Mà mấy năm từ đó về sau, Ách Ba Đa liền lấy sinh mệnh Hán Khắc làm lợi thế, bức bách Lan Ny ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, cũng để cho Hán Khắc không đi làm nhiệm vụ tất phải chết, thủy chung mới có thể sống đến hôm nay, đợi cho hẳn đến cứu. Làm như thiên ý sáng suốt, nhất định hẳn có thể tìm về Hán Khắc Lan Ny, cùng với mọi người khác ở Ái Đạt Trấn.

Tuy rằng không hoàn mỹ, tất cả bọn họ đều còn sống không đến vài năm, nhưng cuối cùng có thể thoát ly chỗ bế khổ này, bình an vượt qua nửa đời, dù không trọn vẹn, cũng xem như chuyện tốt, tổng sống khá giả hơn làm con rối cả đời, không khóc không cười, hẳn thật sự không nên đòi hỏi nhiều thêm.

Chỉ là, Hán Khắc là con một của cậu Ba Đức Lợi, cũng là Tư Đạt Đặc nhất mạch, con cháu trực hệ duy nhất còn lại, lại trong mười năm nữa chết đi, tâm hẳn không đành lòng, do không cam lòng, nhịn không được hỏi lại: “Tình huống Hán Khắc hiện tại thật không có biện pháp trùng tu đấu khí, kéo dài sinh mệnh sao?”

“Đồng dạng vấn đề, ngươi đã hỏi ba lượt !” Phe phẩy đầu, A Khắc Tây cũng hiểu được tâm tình Dịch Vân lúc này, kiên nhẫn đáp: “Lấy năng lực ta hiện nay, tài nguyên trên tay, thật là thúc thủ vô sách - bó tay không biện pháp. Vài năm tới ta còn muốn suy nghĩ thêm, hoặc thật có thể tìm được diệu pháp khiến hẳn sống lâu mấy năm nữa, nhưng kinh mạch trên người hẳn toàn bộ bị hao tổn, hơn phân nửa đã hoàn toàn héo rũ, vô pháp trùng tu đấu khí, điểm ấy có thể khẳng định !”

“Thế nhưng nói đi còn nói lại, hẳn bị bắt chém chém giết giết, sống không bằng chết tám năm, ngươi như thế nào khẳng định hẳn nhất thanh tỉnh, sẽ không cảm hận trên người mình tràn đầy huyết tính? Trở thành người thường, đối với hẳn cùng với những người khác mà nói, có lẽ là hy vọng nhất không chừng, kết quả như thế, có lẽ cũng không tính quá xấu.

A Khắc Tây cuối cùng kết luận.

Dịch Vân không nói gì, xoay người lẳng lặng đi đến cạnh cửa, chờ đợi đồng bạn tiếp theo đi đến.

324. Chương 324 :hình Lao (1)

“Chết tiệt ! Ách Ba Đa là lừa gạt ngươi, bọn họ nhốt tại đâu, mau mang ta đi !” Dịch Vân trong lòng thầm hận bản thân, chuyện trọng yếu như vậy hẳn rõ ràng nên sớm để ý, chỉ là toàn bộ tâm lực đều đặt trên người Lan Ny và Hán Khắc, mới xem nhẹ chuyện này. Cho tới giờ khắc này mới nhớ tới: “Ban đầu hơn 300 người đồng bạn, nhưng bây giờ chỉ còn hơn bảy mươi người. Nói cách khác, tử vong nhân số đạt đến 234 người, tỉ lệ tử vong như vậy cho dù là bộ đội đế quốc tối tiền tuyến đơn độc nhất cũng không có thể so sánh. Nói là cố ý làm cho bọn họ đi chịu chết cũng không sai.”

Lửa giận khó nén!

Lan Ný thấy Dịch Vân kích động như thế, không cần nghĩ cũng đã biết sự tình cũng không tốt đẹp như nàng tưởng tượng, vội đi ra ngoài, Dịch Vân ẩn mật xa xa đi theo nàng phía sau, cùng chạy vội về nơi trú đóng phía tây.

Nhìn hai người trước sau vội vàng rời đi, Táp Lỗ Tư hơi trầm ngâm, quay đầu nhìn hai gã binh lính còn sót lại đang run rẩy sợ hãi nằm dưới đất, hừ một tiếng, khẽ nhấc tay, toàn thân hai người lập tức nổ tung. Như là có một cỗ khí tràng vô hình bao phủ, nửa điểm huyết nhục cũng không còn lưu lại, toàn bộ hóa thành tro bụi.

Cau này, A Khắc Tây nói: “Không phải nói là không ra tay ư, như thế nào còn làm loại chuyện nhảm chán này?”

“Hắc hắc, chỉ là chấm dứt hai con kiến chướng mắt, không coi là ra tay, đương nhiên cũng không tính trái với lời hứa lúc trước.” nói tới đây, Táp Lỗ Tư chuyện đột nhiên chuyển: “Lão hữu, ta nghĩ mời người giúp ta 1 chuyện!”

“Ta biết người muốn nói cái gì, Truyền Tống trận đang bố trí, mục tiêu chính là hình lao mà nha đầu kia nói phải không?”

Táp Lỗ Tư có chút kinh ngạc: “Người vừa rồi không phải là toàn tâm toàn ý giải cấm kỵ chi độc sao? Như thế nào còn có tâm lực đem linh thức tập trung lên người nha đầu kia?”

A Khắc Tây tiêu sái nói: “Giải độc chính yếu là hai vị kỳ hoa kia, ta chỉ là từ một bên dẫn đường không chế thôi, mặc dù tốn thời gian nhưng không tốn lực, tại trong đoạn thời gian đó, người có khả năng cảm ứng được, ta cũng vậy. Chỉ là ta đoán không ra ý tưởng của người.”

“Một là, vì sao không cảnh báo tiểu tử kia trước; hai là, vừa rồi người cũng không ngăn trở hắn đi, người biết rõ tính tình của hắn hơn ta, chỉ cần đi ra liền lộ hành tích tăng thêm phần nguy hiểm mà thôi!”

“Bởi vậy ta mới nhờ người dùng Truyền Tống trận để dẫn hắn ra.”

“Hừ, chuyện bé xé ra to, quả thực làm điều thừa!” A Khắc Tây không cho là đúng.

Lắc đầu, Táp Lỗ Tư thận trọng nói: “Không phải ta muốn phiền toái, mà là ta không thể can thiệp quá nhiều vào hắn. Người phải chết, sẽ chết, người được sống, là có thể sống, trong phạm vi khả năng của mình, thân nhân bằng hữu, ai chết ai sống, đó là mệnh của hắn! Bất đồng mệnh, bất đồng đường đi, ta không thể can thiệp con đường tương lai của hắn.”

Dừng một chút, Táp Lỗ Tư nói tiếp: “Đồng dạng đạo lý, từng có giao tình với Ba Đặc, khi ta biết Tư Đạt Đặc nhất mạch của hắn bị diệt tộc. Ta cảm giác sầu bi, nhưng ta không tính toán báo thù vì hắn, gia tộc hưng vong, chuyển vận, hết thấy là đương nhiên, nếu không phải là biết được bọn họ còn có một chi thứ con cháu xuất thế, mà lại là 1 người rất thú vị, ta cũng lười giúp đỡ cái gì.”

“Chỉ là cho dù hiệp trợ thế nào, cũng có cực hạn. Cây hoa trong nhà, không chịu nổi phong hàn, ta không che chở hắn đi đi đường bằng phẳng, càng không muốn tự tay dập tắt khả năng vô hạn trên người hắn, nếu kế tiếp sinh, đó là kiếp số của hắn, liên tuyền vào chính hắn đi đối mặt đi!”

“Nếu vậy, cần gì phải muốn ta bố trí Truyền Tống trận, mục đích của người làm như vậy, hắn là muốn mạnh mẽ mang hắn đi. Vậy thì không giống với lời người mới vừa nói?”

“Ta đã nói rồi, mọi việc đều có cực hạn, cực hạn của ta, là hắn tuyệt không thể chết ở chỗ này, về phần những người khác, thì phải dựa vào bản lãnh của hắn.”

A Khắc Tây cười hắc hắc nói: “Xảo biện khá lắm, hết lần này tới lần khác ta tìm không thấy bất kỳ lý lẽ gì để phản bác, cũng vậy, việc này ta chỉ bàng quan, người làm quyết định đi!”

Nơi trú đóng phía tây của Thanh Lôi, ở bên dưới sơn nham, một phòng thật lớn toàn bộ làm bằng hắc thiết được dựng lên, ánh mặt trời chiếu xuống, phản xạ ra u ám mang.

Khác xa so với nơi trú đóng khác, tất cả kiến trúc, cửa sắt, tường sắt, còn có, một hàng thủ vệ sắt, ba gã đại hán cường tráng đại hán được võ trang đầy đủ, một đeo đao, hai đeo kiếm, tất cả đều đạt 6 tinh cấp bậc cường cấp cường giả.

“Làm sao ngươi lại tới nữa?” Nhìn nữ tử chạy từ thông đạo chủ yếu vào, đại hán mang đao không vui nói: “Ta đã nói qua, nơi này không phải là địa phương ngươi có thể vào, cho dù là có đội trưởng lệnh bài cũng như vậy!”

Một đại hán khác cũng cười nói: “Đúng, dù là ngày sau ngươi chính thức thành nữ nhân của đội trưởng, có được danh hiệu phu nhân đội trưởng, cũng không tư cách này.”

Người thứ ba lặng lẽ cười hai tiếng, ngăn trở đường lui phía sau của Lan Ný, ánh mắt sáng quắc đánh giá thân thể của nàng:

“Thế nhưng... Nếu như có thể thành một em phu nhân của ba người chúng ta, sự tình này còn có thể thương lượng.”

Vừa mới nói xong, trên đỉnh đầu xuất hiện một đạo khí uy áp mãnh liệt trong nháy mắt tập xuống, không kịp phản ứng, trên mặt 3 người đồng loạt xuất hiện 1 trận đau nhức, toàn bộ xương cằm đều bị đập vỡ vụn, tiếp theo chính là liên tục sáu tiếng xương gãy vang lên, đó là sáu tiếng xương chân vỡ vụn, bây giờ bọn họ muốn chạy trốn cũng không còn cơ hội.

“Lục tinh sơ giai ư, thực lực không tệ, nhưng rất thiếu cảnh giác!” Dịch Vân cười lạnh.

Ba người nhin đau nhìn lên, một gã thiếu niên lạ mặt, chỉ nghe hán lạnh lùng nói: “Chẳng biết tại sao, ta cảm thấy các người Thanh Lô đoàn miệng mỗi người đều thực thối, nếu không trông nom được miệng mình, ta đây liền thay các người phế nó đi, không cần cảm tạ ta.”

Nói xong, Dịch Vân bay lên đá một cước, đồng thời đem ba người đập bay như đạn pháo về phía sau, phá khai cửa sắt lớn ở phía sau mà bọn họ thủ vệ.

“Mau vào đi thôi.” Dịch Vân trước tiên chạy vào bên trong, Lan Ný đứng ở phía sau, trợn mắt há hốc mồm nhìn bóng lưng của hắn, chỉ cảm thấy hết thấy đều cũng quá mức khó tin.

1 cuộc chiến đấu, ba gã đứng đầu 6 tinh giai vị tinh anh của Thanh Lô đoàn, nhưng lại trong nháy mắt đều bị đánh tàn, không còn chút lực hoàn thủ, nàng sớm biết Dịch Vân ca ca dám một mình cùng nàng đến chỗ này tất có bản lĩnh, nhưng không nghĩ tới lại mạnh mẽ như vậy. Chia lìa tám năm nay, hắn đến tốt cùng chính là tu luyện như thế nào?

Tám năm trước, tám năm sau, tưởng như hai người!

Đầu tiên là kinh ngạc vạn phần, sau đó là vui sướng vô hạn. Lan Ný càng lúc càng tin tưởng có thể mang hết đồng bạn ra khỏi nơi này, nàng vội vàng chạy vào theo.

Ba cái thủ vệ lấy huyết nhục thân thể phá cửa sắt, vang lên tiếng cụt chi toái xương đáng sợ đã sớm hấp hối, cũng đã kinh động mọi người bên trong hình lao, Dịch Vân nhìn quét toàn trường, cảm giác bên trong có gần ba mươi người.

Khoảng sân rộng quang đãng, không giống một loại nhà giam âm u ẩm ướt, trong phòng cũng gần như không có bất kỳ bài trí dư thừa nào, cũng không có nhà tù giam giữ phạm nhân, ở trung tâm đặt ba cái hòm đá màu trắng, phía trên treo ba người, đứng một bên hơn hai mươi người, tất cả đều quay đầu nhìn hắn.

“Ngươi là người phương nào, như thế nào xông vào hình lao trọng địa của Thanh Lô đoàn, còn dám động thủ đả thương người?” Ở sau cùng của đám người, một gã nam tử mặc vào áo bào trắng, tuổi hơi lớn từ ghế dài đứng lên, lớn tiếng quát hỏi.

Dịch Vân căn bản không có để ý tới hắn, chỉ nhìn chăm chú mấy người bị treo ở giữa không trung, ba người không nhúc nhích giống như tử thi, chỉ thấy bọn họ là hai nam một nữ, chỗ trái tim đều bị đục 1 lỗ nhỏ, một cái kim châm nhỏ nhỏ cắm vào miệng vết thương, nối vào cái thùng màu trắng mờ hồ có ma lực dao động ở phía dưới.

Hơn nữa, kim châm mấp máy nhẹ, bên trong có chất lỏng đỏ sẫm chậm rãi chảy xuống, thoát nhìn thập phần quỷ dị.

Từ ngực chảy ra chắc chắn là máu tươi, Dịch Vân nhìn xem mắt đều nứt ra, rống lên:

“Chết tiệt ! Còn không mau dừng tay cho ta!”

Áo bào trắng nam tử hô to: “Tuyệt không thể để cho địch nhân tới gần, mau ngăn hãm lại, giết hãm đi!”

325. Chương 325 :hình Lao (2)

Lại nửa canh giờ trôi qua, Dịch Vân trông thấy từ xa xa có hai nam hai nữ đang chạy về phía thạch thất, tất cả bọn họ đều trầm mặc và lãnh đạm, hai mắt lơ đãng mê vô thần, không cần suy đoán cũng biết ngay là thành viên của Đấu Khuyển. Thế nhưng khiến hắn kinh ngạc không thôi, ở phía sau bốn người nọ, lại là Lan Ny.

“Làm sao cô ta đã vội trở về vậy? Số người nào đã đủ đâu!”

Đợi bốn người kia đi vào thạch thất, Dịch Vân liền như sét đánh không kịp bưng tai tấn công vào gáy bọn họ, khiến cho tất cả còn chưa kịp phản ứng đã ngất đi.

Lan Ny sau đó cũng tiến đến, thấy đồng bạn nằm như cá mè xếp lớp dưới đất liền vô cùng hoảng sợ. Dịch Vân lúc này mới tới gần khẽ hỏi: “Sao thế? Sao lại trở về cùng với chùng này người! Hắn là còn một đám người lớn nữa chưa tới kịp phải không?” Lan Ny lắc đầu: “ Một đám người ư? Không có đâu, cũng chỉ còn mỗi tiểu đội của Đề Mỗ, bọn họ có khoảng hai mươi người, lúc sáng ra nhận nhiệm vụ không còn nên đều trở về nơi giam giữ. Địa phương đó chính là nơi trọng địa canh phòng nghiêm mật bậc nhất của Thanh Lôi Chế Tái đoàn. Hình Lao Mười Một, cho dù ta có đưa ra lệnh bài mà Tút Ma Ma cấp cho, thủ vệ nơi ấy cũng sẽ không cho ta tiến vào. Ta quả thực không thể đến được nơi đó, cho nên đành phải trở về...!”

Tiểu đội của Đề Mỗ?

Dịch Vân lúc này mới nhớ lại, khi hắn xâm nhập vào Doanh địa của Thanh Lôi Đoàn, đã nghe thấy Lan Ny xông vào doanh trường của Tút Ma Ma van xin hắn tha cho đám người Đề Mỗ đang bị giam giữ. Hắn vẫn còn nhớ như in, lúc đó Lan Ny nói tiểu đội đó có ba mươi hai người, mười người chết trận, hai mươi hai người còn lại trọng thương, đã khiến Tút Ma Ma nổi giận hạ lệnh giam cầm bọn họ, mà đó cũng chỉ là một âm mưu quỷ kế của Tút Ma Ma tiện tay dựng nên thôi!

“Đợi đã... Cô nói gì, chỉ còn bọn Đề Mỗ, hai mươi hai người, này...” Dịch Vân đột nhiên mạnh bạo chụp vai Lan Ny, quát lên: “Cô vừa nói gì? Còn sót lại hai mươi hai người là sao? Những người còn lại ở đâu?”

Lan Ny bàng hoàng lắc đầu, cũng không hiểu vì sao Dịch Vân lại kích động như thế: “Không còn ai khác cả, Đề Mỗ là những người cuối cùng rồi...”

“Không đúng!” Dịch Vân gằn giọng: “Bây giờ nằm ở đây chỉ có năm mươi tư người, thêm hai mươi hai người kia nữa, kể cả cô cùng Hán Khắc, tổng cộng mới có bảy mươi tám người. Cô không phải đã nói, có tất cả ba trăm mười hai người sao? Làm sao bây giờ chỉ còn có thế, cô...”

“Không thể nào, chẳng lẽ...” Dịch Vân đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nhưng nghẹn lời không nói ra được, chỉ thấy Lan Ny bị ai gạt đầu: “Trước đây đúng là ba trăm mười hai người không sai, nhưng tám năm gần đây, bọn họ ra ngoài làm nhiệm vụ, mà toàn là những nhiệm vụ vô cùng nguy hiểm của Thanh Lôi Chế Tái đoàn, chúng bạn từng người từng người chết đi. Bây giờ, kể cả bọn Đề Mỗ bị giam bên trong cũng chỉ có những người ở đây nữa thôi... Chính vì vậy, ta mới van xin Tút Ma Ma, hắn cuối cùng cũng đáp ứng không giết bọn họ.”

“Chết tiệt! Tút Ma Ma hắn gạt ngươi đó, bọn họ đã bị giam lại chưa, nhanh dẫn ta tới chỗ đó!” Dịch Vân trong lòng tự rửa xả mình, chuyện trọng yếu như vậy hắn phải biết từ lâu mới đúng chứ, chỉ là nãy giờ tinh thần đều đặt tại Lan Ny cùng Hán Khắc, mới quên mất chuyện lúc trước, đến tận thời điểm bây giờ mới nhớ ra...!

Hơn ba trăm người, hiện tại chỉ còn bảy mươi mấy, có nghĩa là đã tử vong hơn hai trăm ba mươi tư người, tỉ lệ chết trận như vậy, cho dù là binh lính của đế quốc nơi tiền tuyến cũng không sánh bằng, vậy khác nào cố tình để cho bọn họ đi chịu chết hay sao.

Dịch Vân lửa giận bùng bùng bộc phát đã bắt đầu khó có thể kiềm chế!

Mà Lan Ný thấy hấn tâm tình kích động như vậy, không nghĩ ngợi gì nhiều cũng biết tình hình đã không tốt như nàng từng tưởng, vội vàng đi ra ngoài, còn Dịch Vân lần khuất mà đeo bám xa xa đằng sau. Cả hai cùng nhắm hướng tây chạy vội đi!

Nhìn thấy hai người một trước một sau rời đi, Táp Lỗ Tư thoáng trầm ngâm, sau đó lạnh lùng nhìn hai gã binh sĩ lúc này sợ cứng cả người, hừ một tiếng, bàn tay khê phất lên, thân hình bọn chúng liền giống như sương gặp mặt trời, tan biến thành tro bụi, một chút xương thừa cũng không hề tồn tại!

Cau mày, A Khắc Tây lạnh nhạt: “Không phải nói ngươi sẽ không ra tay ư! Sao vẫn còn làm mấy chuyện rối rắm vậy?”

“Hắc hắc, chỉ là hai con kiến hôi thôi mà, coi như không vi phạm lời hứa, không hề ra tay xuất thủ a!” nói đến đây Táp Lỗ Tư bỗng đổi giọng: “Bạn già, ta nghĩ, định nhờ ngươi giúp ta một chuyện a!”

“Ta thừa biết ngươi định nói gì, muốn ta bố trí một cái Truyền Tống trận tại nơi gọi là Hình Lao Mười Một trong miệng con bé kia chứ gì! Có phải là chuyện ngươi định nhờ đây không?”

Táp Lỗ Tư có chút kinh ngạc: “Ngươi không phải đang tập trung giải cấm kỵ chi độc sao? Còn đem linh thức đặt lên người con bé ấy làm gì?”

A Khắc Tây thoải mái nói: “Giải độc chủ yếu dựa vào hai đóa kỳ hoa kia, ta chỉ dẫn đường, không chế mà thôi, tốn chút thời gian chứ có mất tí sức lực nào đâu. Ngươi cảm ứng được gì, ta cũng vậy..., chỉ là ta không thể hiểu ngươi đang nghĩ gì!”

“Một là tại sao ngươi không cảnh báo cho hấn, hai là tại sao ngươi không ngăn hấn lại? Tính hấn ngươi so với ta hấn rõ ràng hơn rồi, chỉ biết ào ào làm việc, chẳng cần nhắc thiết hơn nguy hiểm hay bại lộ tung tích gì cả.”

“Vì vậy ta mới nhờ ngươi bố trí Truyền Tống trận để chút nữa dẫn hấn đi ra đó.”

“Hừ, sự tình đơn giản, cứ thích làm cho phức tạp phiền toái thêm, quả là dư hơi mà!” A Khắc Tây dĩ nhiên không cho là đúng.

Lắc đầu, Táp Lỗ Tư thận trọng: “Phiền toái đâu phải là vấn đề, mà vì ta không thể nhúng mũi vào việc của hấn quá nhiều được...Nếu phải chết thì để hấn chết đi, còn nếu sống được, thì hấn sẽ sống! Phải để hấn dùng năng lực của chính bản thân mình, cứu ra bằng hữu, ai sống ai chết đều do hấn! Mỗi người một lối sống, mỗi người một con đường để đi, ta không thể can thiệp quá sâu vào con đường của hấn.”

Dừng lại một chút, Táp Lỗ Tư nói tiếp: “Cũng đạo lý này, ngươi biết không, khi ta vừa mới bắt đầu có hiểu biết, ta chơi rất thân với Ba Đặc, mà giờ Tư Đạt Đặc gia tộc của hấn lâm vào cảnh bị diệt sát, ta có buồn ta có đau, nhưng ta sẽ không vì hấn báo thù. Một gia tộc hưng thịnh rồi suy tàn, đều là bể dâu, đều là con tạo xoay vần. Nếu không phải biết được bọn họ còn sót lại một đứa cháu, và lại là một tên cực kỳ thú vị, thì ta cũng chẳng lộ mặt làm gì!”

“Chỉ là làm thế nào để trợ giúp hấn, phải có chừng mực rõ ràng. Hoa trong nhà ẩm, chẳng chịu nổi gió hàn sương muối, chìm trong lòng nào biết được đất rộng trời cao. Ta sẽ không dọn cho hấn một con đường bằng phẳng để đi, lại càng không muốn ra tay để hấn ỷ lại mà mất đi bản sắc cá nhân, sáng tạo của riêng hấn. Nếu hấn còn sống, là đã tôi luyện được trong một kiếp, phải để hấn đối mặt với những điều đó!”

Gạo đem vào giã bao đau đớn,

Gạo giã xong rồi trắng tựa bông.

Sống ở trên đời người cũng vậy,

Gian nan đào luyện mới thành công!

“Nếu đã vậy thì cần gì ta bố trí Truyền Tống trận, người muốn vậy không phải chút nữa định cưỡng chế hấn rời đi sao? Không quá mâu thuẫn với những lời vừa rồi sao?”

“Ta đã nói rồi, mọi việc đều có chừng mực. Giới hạn của ta là không để hấn chết ở nơi đây, tuyệt đối không thể. Còn về những người khác, đành trông đợi vào bản lĩnh của hấn thôi.”

A Khắc Tây cười hắc hắc: “Khá cho mấy lời hoa ngôn xảo ngữ của người! Hết lần này tới lần khác đều có lí lẽ vô cùng, rất có tư chất hùng biện a. Ta chịu không nói lại người, vậy đi, việc này ta chỉ tự thủ bàng quan, mặc người quyết định à!”

Phía Tây doanh địa Thanh Lôi Đoàn. Dưới chân ngọn núi đá hiểm trở, sừng sững một tòa kiến trúc được dựng nên hoàn toàn từ hắc thiết, trong ánh dương quang phản xạ ra những tia sáng xám xịt âm trầm.

Khác xa với Doanh địa trong kia, nơi này hầu như cái gì cũng bằng sắt. Cửa sắt, tường sắt, còn có cả Thiết vệ, là ba tên đại hán lực lưỡng cường tráng, một đao hai kiếm, đều có cảnh giới Lục tinh Chiến Cuồng cường giả.

“Người sao lại chạy tới đây nữa?” Nhìn thấy từ độc đạo trọng yếu một nữ tử đang gấp rút đi vào, gã đại hán mang đao A Cú lạnh lùng: “Ta đã nói, nơi đây không phải là chỗ người có thể lui tới, cho dù người có lệnh bài của Đoàn trưởng cũng vậy!”

Gã đại hán A Kỳ cũng cười: “Còn nữa, cho dù sau này người có trở thành nữ nhân chính thức của Đoàn trưởng, đạt lấy danh hiệu Nhất Nhật Phu Nhân (phu nhân một ngày) thứ mười một, cũng không có tư cách vào mật thất này!”

Tên thứ ba, A Phồn lặng lẽ cười khan, từ phía sau chặn mất đường lui của Lan Ny, ánh mắt sáng quắc như điều hâu chăm chú ngắm nhìn những đường nét lồi lõm trên người nàng:

“Có điều...Nếu như người có thể trở thành ‘Phu Nhân một đêm’ của bọn ta, biết đâu chuyện này còn có thể thương lượng nhỉ?”

Lời vừa dứt, thì từ trên đỉnh đầu hấn, một luồng lực đạo uy mãnh cực kì bất ngờ giáng xuống! Còn chưa kịp phản ứng, cả ba tên chỉ cảm thấy một trận tê dại như buốt, thì ra khớp xương hàm đã bị đập vỡ nát. Rồi rộp rộp rắc rắc bụp bụp, một loạt tiếng xương bị chấn gãy lìa, sáu cái chân lủng lẳng nằm sáu góc cực kỳ quái dị! Xem ra bọn chúng muốn chạy muốn la cũng hết cách rồi!

“Lục tinh sơ giai sao, thực lực không tệ, nhưng quá kiêu ngạo, lơ là chủ quan nha!” Dịch Vân cười nhạt.

Ba gã đại hán lúc này nằm co quắp lộn trên nền đá lạnh, đau đến chết đi sống lại, oán hận trợn trừng nhìn một gã thiếu niên lạ mặt. Chỉ thấy hấn khẽ nhếch mép: “Không hiểu tại sao, ta có cảm giác, lũ Thanh Lôi Đoàn các người mở mồm ra là rất thối! Ài, nếu không giữ mồm giữ miệng được, vậy để ta giúp các người vất bỏ nó đi thôi, cũng không cần cảm tạ nga.”

Dứt lời, hấn một cước xuất ra, cả ba tên thủ vệ như điều đứt dây bắn tung vào phía cánh cửa sắt mà bọn chúng bảo vệ.

“Mau vào thôi.” Dịch Vân vọt người vào trước, Lan Ny vẫn còn đứng sau há mồm trợn mắt nhìn theo bóng lưng của hấn, không biết nói năng gì nữa.

Còn chưa chính thức đánh nhau, ba tên cảnh giới Lục tinh, đứng đầu trong đám tinh anh của Thanh Lôi Chế Tài Đoàn, cứ như vậy tàn phế trong nháy mắt, không kịp chống trả nổi một đòn. Tuy nàng cũng biết Dịch Vân ca ca đơn thân độc mã xâm nhập vào tận nơi đây tất có chỗ ỷ lại, nhưng không hề nghĩ hấn lại cường đại đến mức đó. Chia lìa xa cách tám năm nay, hấn rốt cuộc là tu luyện kiểu gì đây?”

Tám năm trước, và tám năm sau, dường như là hai người xa lạ!

Choáng đay trong tâm trí nàng trước nhất là cảm giác kinh ngạc vô hạn rồi sau đó lại chột mừng rỡ điên cuồng! Lần đầu tiên đối với việc có thể mang theo đồng bạn thoát ra khỏi nơi này, nàng tràn ngập tự tin, liền vội vã chạy theo Dịch Vân đi sâu vào bên trong!

Ba tên thiết vệ văng mạnh vào cửa sắt, vang lên những tiếng xương cốt bị đập nát cực kỳ ghê rợn đã đánh động toàn bộ những người trong Hình Lao, Dịch Vân lúc này lạnh lùng đứng đó, quét mắt nhìn xung quanh, thì thấy có gần ba mươi người.

Nơi đây rất rộng rãi và sáng sủa, không hề tối tăm ẩm ướt như một nhà giam, cũng không có bài trí gì nhiều, lại không có phòng giam giữ phạm nhân. Chỉ thấy ở chính giữa có ba cái hòm đá trắng vuông vức, phía trên nó treo ngược lưng lửng ba người, còn đối diện Dịch Vân, một đám đông chừng hai mươi mấy tên đều đang ngẩng đầu nhìn hắn.

“Người là ai, làm sao lại xông vào được trọng địa Hình Lao của Thanh Lôi Đoàn, còn cả gan dả thương Thiết vệ?” đứng sau cùng của đám người đó, một gã mặc áo bào trắng, hơi già cả, lớn tiếng quát.

Dịch Vân căn bản chẳng hề để ý tới hắn, trừng trừng nhìn ba cái thân hình bất động treo ngược giữa không trung kia. Chỉ thấy đó là hai nam một nữ, vùng ngực ngay chỗ trái tim bị đục thủng một lỗ nhỏ, nơi đó cắm một cái ống nhỏ trong suốt, máu không ngừng chảy ra ở đầu kia, nhỏ rờn rờn xuống ba chiếc hòm màu trắng đang mờ mờ lan tỏa ma lực ra xung quanh.

Những cái ống im lìm không nhúc nhích, bên trong dịch thể đỏ sẫm chậm rãi chảy xuống, cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

Hút máu tươi từ ngực ư!? Dịch Vân nhìn mà sôi gan nát ruột, trợn rách khóe mắt, nổi khùng lên cấp tốc vọt tới:

“Bọn khốn kiếp chó chết! Còn không dừng lại cho ta!”

Lão già trường bào màu trắng hét to: “Tuyệt đối không để hắn tới gần, nhanh chặn hắn lại, giết hắn đi!”

326. Chương 326 :bại Lộ

Mệnh lệnh ban ra, tất cả binh lính vốn là đứng thành hàng chỉnh tề đội ngũ đều chuyển động, kỳ quái chính là, bọn họ đều không mang binh khí, tất cả đều tiến công với khí thể hùng hực, tuôn thành đàn xông tới vây đánh Dịch Vân.

Nghĩ đến 3 người bị treo để lấy máu kia hắn là đồng bạn ở Ái Đạt Trấn, bị đối đãi như súc vật, Dịch Vân lúc này không thể nén giận, sát khí đại thịnh, đang chuẩn bị hạ sát thủ, thì phía sau phát ra tiếng kêu sợ hãi, là thanh âm của Lan Ny: “Ca ca dừng tay, bọn họ đều là đồng bạn của chúng ta.”

“Cái gì?” Dịch Vân lúc này đã vọt vào trong đám người, đã xuất chiêu, tuy nhanh chóng đem kinh lực tán đi 70% nhưng vẫn rất mãnh liệt. Một kích đã đem người vọt tới đầu tiên đánh bay ra ngoài, cũng liền đánh bay mấy người phía sau, trong khoảng thời gian ngắn tiếng xương cốt gãy không ngừng vang, chỉ là một người bị đánh, 7,8 người cùng chịu tác động rồi ngã xuống, không tiếp tục lực đứng lên được nữa.

Một quyền lại có thần uy thế này, cũng không phải do Dịch Vân quá mạnh mẽ, mà là đối thủ quá yếu.

Lan Ny nói qua, bên trong Đấu Khuyển, Hán Khắc với tu vi 5 tinh trung giai là cực mạnh, tiếp theo là tu vi 4 tinh cao giai của Đề Mỗ, còn có ít ỏi vài người 4 tinh sơ giai võ đồ, còn lại, tất cả đều là 3 tinh giai vị chiến sĩ. Mạnh yếu chênh lệch xa như vậy, căn bản không phải là đối thủ của Dịch Vân.

“Chết tiệt! Cùng là đồng bạn, vì sao trơ mắt nhìn đồng bạn của mình nhận lấy cái chết? ” Dịch Vân trong lòng bức bối, xuống tay lại cực có chừng mực, trong khoảnh khắc, ngay tức thì đem toàn bộ thành viên Đấu Khuyển tấn công hắn đánh xiu.

Chiến đấu mới bắt đầu đã kết thúc, khi người cuối cùng ngã xuống, một viên băng cầu thật lớn xoay nhanh cùng lúc oanh tới, đánh lén thời cơ, phương vị đều cũng đạt đến đỉnh phong, khiến hắn không kịp trở về phòng ngự ngăn ngừa một lát. Độ ẩm bên trong phòng giảm xuống, hơi thở băng hàn nhanh chóng lan tràn, thủy hệ ma pháp, 6 tinh ma uy, 6 tinh đỉnh núi cuồng cấp cường giả!

Nhìn 3 người chịu khổ hình trên không trung sinh tử không biết. Dịch Vân lửa giận trong lòng bùng lên, mãnh liệt vận khởi Phần Kiếp Tử Diễm Đấu khí, không tránh không né, oanh kích một quyền vào mặt băng cầu.

Không có tiếng va chạm vang to như mong đợi. Cũng không có đầu khí và ma lực va chạm kịch liệt, Dịch Vân vừa phát ra quyền, băng cầu đã hãm lại, ngọn lửa màu tím tiến vào bên trong băng cầu đã bắt đầu thiêu đốt.

Tiếng “tê tê tê” không ngừng vang lên, có thể thấy được băng cầu thật lớn nhanh chóng tiêu hao. Hai mắt nam tử áo bào trắng đại ra, nhìn một màn này, phát run, quát: “Làm sao có thể có loại sự tình này? Các người hai người còn thất thần làm gì, hẩn hiện tại chính toàn bộ tập trung khắc chế thể công của ma pháp của ta, còn không mau giết hẩn đi”.

Hai người bên cạnh nghe vậy lập tức tỉnh ngộ, biết đối phương rơi vào hoàn cảnh bị động, liền rút kiếm hướng Dịch Vân giết tới.

Nam tử áo bào trắng phán đoán chính xác, chỉ tiếc trình độ quen thuộc đối với Thủy Hệ ma pháp của Dịch Vân không phải hẩn có khả năng tưởng tượng, từ thời điểm hẩn sử dụng Thủy Hệ ma pháp công kích, kết cục của 3 người họ cũng nhất định là bi thảm.

Bên trong băng cầu, Dịch Vân mở lòng bàn tay ra, dùng sức nắm chặt, băng cầu mới chỉ tiêu tán một nửa thể nhưng tức thì tan rã, hóa thành một vũng nước lớn. Nước rơi xuống đất thậm chí còn ẩm.

Đồng thời, hai tiếng “Bính! Bính!” trầm đục vang lên, hai gã võ giả bị trúng 1 quyền 1 cước nặng vào ngực. Bay đụng vào tường sắt phía sau, toàn bộ các khớp nối trên người nứt ra, mềm như bùn nhão, ý thức hoàn toàn biến mất, cũng không còn lực tái chiến.

“Làm sao có thể” .

Nam tử áo bào trắng lúc này đã bị dọa mất mật, biết rõ người tới mình không thể đối phó, không còn chiến ý, đang muốn bỏ chạy thì thiếu niên đã lui tới trước người, vận chưởng như đao, cũng phong duệ như đao, hẩn chợt thấy tứ chi chợt lạnh, mới hướng cửa khẩu chạy vội nửa bước, liền thật mạnh té rớt, đợi cho tới lúc tê tâm đầu nhức, hẩn mới kinh khủng cảm giác tay chân của mình cùng đã bị bẻ gãy.

“Làm sao có thể?” hẩn ho mãnh liệt phun ra 1 ngụm lớn máu tươi, ngơ ngác, vẫn như trước thốt ra một câu như vậy.

Hình lao, chính là nhất cấp phòng giữ trận địa ở trú địa của Thanh Lô, Ách Ba Đa chủ quan chỉ phái sáu người đến trông giữ là bởi vì mỗi người phải đến đều là tinh anh của đoàn, tất cả đều là cường giả đạt được xưng hào “Cuồng Cấp”. Hơn nữa ở giữa còn có 6 tinh đỉnh núi Pháp Cuồng trấn thủ, vốn là thủ trận tường đồng vách sắt, lại bị một gã thiếu niên lạ mặt đánh tan toàn bộ. Mà còn là vừa đối mặt liền đã thương nặng mọi người bọn họ kể cả hơn 20 người Đầu Khuyển.

Khi nào thì một người đáng sợ như vậy đã tiến vào đoàn?

“Thật sự rất thái quá rồi!” rên rỉ hẩn thống khổ.

Đánh bại tất cả trở ngại trong nháy mắt, Dịch Vân cũng không có vui sướng, trái lại lo lắng chặt đứt khóa sắt, đem 3 người bị treo giữa không trung hạ xuống, ba người bọn họ đều cũng còn thoi thóp, nhưng thân thể lạnh như băng. Hô hấp mỏng manh, tình huống cực kỳ không ổn, đã cách tử vong không xa.

Nhìn trên ngực bọn họ đều có cắm 1 cái ống, dưới tình thế cấp bách, Dịch Vân là không chút nghĩ ngợi, đưa tay định rút ra, nhưng mới cầm, đã thấy mặt trên có 1 chất lỏng trơn ướt sền sệt bám vào, mà còn không ngừng mấp máy, nhìn kỹ, mới biết cái vật nhìn như 1 cái ống trong suốt này, đúng là một loại sâu giống như giòi, nó đúng là một loại sâu dùng để hút máu!

“Thật sự đáng chết! Lại dùng giòi bọ đến hút máu, bọn họ rốt cuộc đang làm cái gì?” biết là côn trùng, Dịch Vân không dám tiếp tục loạn rút, tình huống bây giờ là 3 con trùng từ ngực bọn họ chui vào, ai biết nó có hay không có răng nanh, có hay không có cắn cái gì gan linh tinh, hẩn không dám mạo hiểm như vậy, Nhưng cũng không thể lại tiếp tục để bọn họ tiếp tục mất máu.

Suy tư 1 lát, Dịch Vân đột nhiên nghĩ đến 1 cách, chỉ thấy hẩn bỗng nhiên vận khởi Thủy Hệ ma lực đưa vào người một chút, con côn trùng dài vài xích thoảng chốc đóng băng. Ngay cả máu đang truyền trong cơ thể nó cũng đã đông lạnh. Xác định phương pháp này thật sự có hiệu quả, Dịch Vân mau chóng áp dụng đối với hai người khác, sau khi ba con trùng đều cũng bị đông lại, Lan Ný đã đi tới bên người.

Cẩn thận xem kỹ tình huống ba người, chỉ thấy nàng lo lắng hỏi: "Bọn họ còn có thể cứu trở về sao? "

Thở dài, Dịch Vân lắc đầu: "Mất máu quá nhiều, chỉ sợ không dễ dàng "

Miễn cưỡng nói ra 3 chữ không dễ dàng, kỳ thật cũng là nói để an ủi Lan, máu là yếu tố cơ bản của cơ thể con người, cho dù là Tinh Vực cường giả cũng đã không chịu nổi mất máu quá nhiều. Theo tình hình trước mắt, ba người bọn họ hơn phân nửa là lành ít dữ nhiều.

Lan Ny cười thầm, nàng làm nghe không ra ý trong lời nói của Dịch Vân, xoay người nhìn đồng bạn Đẩu Khuyển không ngừng giãy dụa đứng lên hỏi! "Đề Mỗ. Các người khác đâu? "

"Hắn chính là Đề Mỗ?" Dịch Vân hơi cảm thấy kinh ngạc, mấy lần từ Lan Ny trong miệng nghe đến tên này, biết là giữa các thành viên Đẩu Khuyển, hắn chỉ xếp hạng sau Hán Khắc, là đệ nhị nhân vật. Dịch Vân vẫn còn ấn tượng khuôn mặt ngày xưa của hắn, nhưng lại hoàn toàn không nhận ra hắn bây giờ.

Đề Mỗ vẫn cố gắng bò lên, ánh mắt đặt ở trên người Dịch Vân, nhưng trong miệng lại đáp: "Bởi vì... Đoàn trưởng lệnh cho chúng ta... hiến thân."

"Hiến Thân "

"Muốn đội ngũ của ta đi vào hình lao, thay phiên lấy máu sau đó chết đi."

Dịch Vân nghe vậy toàn thân kịch chấn, quả thực không thể tin vào tai mình, Lan Ny vẻ mặt bi thống: "Xem như đội trưởng thực sự hạ mệnh lệnh như vậy. Các người cũng không nên đối xử đồng bạn như vậy!"

Lan Ny rốt cuộc nói không được, bởi vì nàng rất rõ ràng. Đẩu Khuyển tuyệt đối sẽ không vi phạm Ách Ba Đa mệnh lệnh.

"Đội trưởng mệnh lệnh chính là phải vâng theo" Đề Mỗ trong miệng vẫn nói như vậy, chỉ là, hắn hiện thời đã không hề nhìn về phía Dịch Vân, chuyển sang nhìn trên người ba đồng bạn kia, nói xong, nước mắt chảy xuống cuồn cuộn.

Đẩu Khuyển cũng có nhân tâm.

Dịch Vân đầu tiên là ngẩn ra. Làm như nghĩ đến cái gì, vội vàng chạy tới xem xét mấy đồng bạn bị hắn đánh xỉu. Càng xem, sắc mặt hắn lại càng âm trầm.

"Làm sao vậy?" Lan Ny đi tới hỏi.

Nhìn theo ánh mắt của Dịch Vân, nàng cũng sửng sốt, trên mặt đồng bạn đều có hai hàng nước mắt khô cạn!

Cắn chặt hàm răng, Dịch Vân từng câu từng chữ nói: "Thế nhưng làm cho bọn họ mỗi người chảy nước mắt, trở mặt nhìn mình đồng bạn bị như thế đối đãi. Đã không thể nhìn được nữa!"

Dịch Vân đi đến trước mặt tên nam tử áo bào trắng, mặt không chút thay đổi nói: "Vì sao làm như vậy?"

Nam tử biết mình hẳn phải chết, nguyên bản đã không có gì làm hắn sợ. Nhưng nhìn biểu tình của thiếu niên, tuy là vô giận vô phần, lại làm cho hắn cảm thấy sợ hãi khó tả, hắn run rẩy nói: "Ta... ta cái gì cũng không biết, tất cả đều là đoàn trưởng đại nhân giao cho. Sở dĩ... "

"Cũng không biết? Vậy người đã có thể chết!" Dịch Vân một quyền nổ nát đầu của hắn, từ tay hắn phát ra 6 ngọn lửa, bay tới thiêu đốt 6 thành viên của Thanh Lô đoàn đang bị thương nặng hôn mê. Khoảnh khắc đã biến thành 6 đám bụi tro cốt trắng xóa.

Dịch Vân thản nhiên nói: "Cho các người chết thống khoái như vậy, xem như tiện nghi các người, dù sao, ta còn có là sự tình trọng yếu hơn phải làm!"

Quay đầu hướng Lan Ny nói: "Lan Ny, người trước tiên cùng bọn họ đợi ở chỗ này, ta không cách nào một lần mang đi quá nhiều người, trực tiếp đi mời A Khắc Tây hoặc Tạp Lô Tư lại đây mới là biện pháp tốt nhất."

Lời vừa mới dứt, chợt nghe Môn La vang lên thanh âm cảnh báo: "Tiểu tử, đừng mừng vội, tất cả binh lính ở nơi trú địa của Thanh Lô đang hướng tới nơi này!"

Nơi trú địa của Thanh Lôi, soái trưởng của Ách Ba Đa.

“Vệ quan, tiến vào.”

Ách Ba Đa, nhìn về phía cửa trưởng, hô.

“Đội trưởng, hiện tại còn có một khoảng thời gian mới tối, ngài dậy sớm vậy.” vệ quan nói cung kính.

Khoát tay, Ách Ba Đa nói không kiên nhẫn: “Ta khi nào nói là ngủ, chỉ là đêm nay sắp sửa làm đại sự nên cần điều chỉnh trạng thái thôi. Lại nghe thanh âm người tại ngoài trưởng không ngừng đi tới đi lui làm ta phiền lòng, cho người tiến vào là muốn nói cho người: không cần tiếp tục tranh cãi âm ỉ làm ra tiếng vang phiền lão tử!”

Vệ quan vội vã gật đầu: “Dạ, thuộc hạ đã biết, chẳng qua có một chuyện thuộc hạ phải bẩm báo trước.”

“Nói đi.”

“Đã quá thời gian nhưng nha đầu kia còn chưa đem lệnh bài thông hành giao trả, bởi vì đội trưởng trước đó nói là vô luận chuyện gì cũng không thể tiến tới quấy rầy, nên hiện tại mới có thể bẩm báo.”

“Nga, lệnh bài nàng còn không có mang trở về?” Ách Ba Đa thoáng suy tư, nói bất cần: “Nàng đã đáp ứng buổi tối sẽ tới nơi này tham gia dạ tiệc, hẳn là nghĩ đến lúc đó cũng trả luôn, dù sao chỗ thạch thất đó bên ngoài có thủ vệ coi chừng, nàng cũng không có thể đợi lâu. Hơn nữa, một người thường không có dấu khí ma lực, toàn bộ đoàn viên cũng đều nhận biết nàng, xem như cầm nguyên bản đội trưởng lệnh bài có năng lực gây ra chuyện gì?”

“Việc nhỏ mà thôi, dù sao hôm nay đã là một lần cuối cùng giao quân lệnh bài cho nàng, không cần để ý.”

Vệ quan cũng gật đầu nói: “Vốn ta cũng nghĩ như vậy, nhưng dù sao thời gian trôi qua quá dài, dĩ vãng cũng không có sinh chuyện như vậy, sở dĩ, vẫn đã phái một tên binh lính đi tới thạch thất dò xét. Tính toán thời gian, cũng có thể đã trở lại.”

“Làm như vậy thật đúng là làm điều thừa. Chỉ là lấy chức trách vệ quan của người, cẩn thận 1 chút cũng không sai.” nói tới đây, Ách Ba Đa tạm ngừng, đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, ta hỏi người, trong quân đội hiện tại có việc gì phát sinh không?”

“Quân đội các bộ hết thấy đều bình thường, đội trưởng vì sao ngài lại hỏi như vậy?”

“Chẳng biết tại sao, này giờ ta vẫn cảm thấy tâm thần không yên, không thể tĩnh tâm, cảm giác giống như có cái gì đó phát sinh, loại tình huống này, dĩ vãng chỉ có tại trên chiến trường tiền tuyến mới có...”

Ách Ba Đa còn chưa nói hết lời này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một trận thanh âm chạy dồn dập, một lát sau. Một tên binh lính chưa thông báo liền đã tiến vào, chính là tên binh lính được vệ quan phái ra ngoài xem xét.

Chỉ thấy vẻ mặt hắn kích động, “Đội trưởng, vừa rồi ta đến nhất cấp thủ bị tòa thạch thất dò xét. Bên trong người giam giữ không thấy, chỉ còn hai cỗ thi thể thủ vệ, đầu của bọn hắn đều bị chặt xuống!” “Cái gì?” Ách Ba Đa nghe xong gân xanh dữ dội nứt ra.

Con vịt đã chín còn muốn bay? Hẳn tuyệt không cho phép chuyện như vậy phát sinh!

Cuồng nộ nhảy lên, mới vừa lao ra ngoài trưởng, bỗng nhiên cảm ứng được một tia hơi thở thủy hệ ma lực cực kỳ mỏng manh. Mới vừa xuất hiện liền nhanh chóng biến mất. Hắn ngăn người, xoay người nhìn về hướng trú địa phía tây, địa phương ma lực ẩn hiện đúng là phương hướng hình lao.

327. Chương 326 : Vĩnh Biệt

Quân đội chiếm giữ một hướng rồi tách ra. Dịch Vân kinh ngạc, thốt: “Vừa rồi chiến đấu cùng ta chỉ là một phần...” Toàn bộ đều lấy một chiêu phân thắng bại, dấu khí chỉ ở dưới bảy thành, mà hai bên cách nhau vài dặm, lấy thực lực của Ách Ba Đa không thể nào phát hiện mới đúng, rốt cuộc là khâu nào xuất hiện sơ hở. Tự nhiên để cho hành tung bại lộ.

Suy tư chốc lát, hẩn lập tức tìm ra chỗ sơ hở, nguyên nhân cũng không từ phía hẩn, mà ở trên người tên Thủy Hệ pháp cuồng kia!

Hẩn mặc dù dùng phương thức nhu hòa hóa giả công kích bằng cầu khổng lồ, trong quá trình cũng không nảy sinh va chạm năng lượng kịch liệt, nhưng khối bằng cầu này, lại do đối phương ngưng tụ toàn bộ ma lực ngưng kết hình thành nên, đây là một kích toàn lực của cường giả lực tinh đỉnh phong pháp cuồng, nháy mắt một lượng lớn nguyên tố ngưng tụ, nói vậy Ách Ba Đa chính là nhận thấy chấn động của cỗ ma lực kia mới phát hiện không ổn, cũng theo đó mà tìm đến chính xác vị trí của hẩn.

Dịch Vân trong lòng thầm hận, nếu không phải hẩn tức đến nỗi ngu muội đầu óc, coi thường một gã cường giả lực tinh đỉnh phong ở trong này. Nếu như có thể trước một bước chế trụ được nam tử áo bào trắng kia, dùng toàn lực ngăn không cho hẩn có cơ hội thi pháp. Cũng sẽ không làm lộ hành tung của chính mình.

Một bước đi sai, cả ván cờ thua sạch, thế cục đã bắt đầu chuyển biến!

Phát hiện sắc mặt Dịch Vân bỗng nhiên xám tro lại, Lan Ny lo lắng hỏi: “Dịch Vân ca ca, phát sinh chuyện gì không tốt sao?”

Dịch Vân cười khổ, đang muốn mở miệng, đột nhiên cảnh giác, lập tức kéo Lan Ny ra sau, vạn phần cảnh giới quét mắt nhìn xung quanh.

Đúng lúc này, không gian bên trong vòng vây đột nhiên bắt đầu kịch liệt chấn động, một hắc mang hẹp dài từ trong hư không bắn ra, đan xen vào nhau. Trong khoảng khắc, toàn bộ không gian nhanh chóng bị bao phủ lại, giống như một cái mạng nhện thật lớn màu đen, kế tiếp chiếc lưới lớn bỗng nhiên mở ra, nhanh chóng hiện ra trạng thái bị kéo căng, ở giữa chiếc lưới giống như bị cự thạch đập mạnh vào khiến không gian co rút lại, không gian nhanh chóng bị xé rách, một cái hắc động sâu thẳm khổng lồ đột ngột xuất hiện trước mặt hai người Dịch Vân.

“A! Đó là cái gì?” Lan Ny kinh hãi thét lên.

Ngay sau đó, hai thân ảnh quen thuộc dẫn đầu từ trong động đi ra, dĩ nhiên là A Khắc Tây cùng với Tập Lỗ Tư, ngay sau đó, gần như đồng thời, tất cả mọi người trong tòa thạch thất đều từ trong hắc động bắn ra ngoài. Khi toàn bộ mọi người đã hạ xuống mặt đất, phía sau hắc động không gian đột nhiên hợp lại,

Nhanh chóng biến mất, vô số hắc mang đan thành lưới đang che kín không gian cũng đồng thời tiêu tán, biến mất.

Ồ, chết, mới vừa nhìn biểu tình trên mặt người, chắc là đã phát hiện động tĩnh ở bên ngoài? Không đơn giản à. Quân đội tụ tập, hành động cũng không lớn tiếng, mục đích là để người không phát hiện được tình huống họ vây thành lưới xung quanh đây, sách lược dùng bình tĩnh tế như vậy, thấy rằng Ách Ba Đa điều binh cũng có vài phần bản lĩnh, tuy nhiên vẫn bị người phát hiện trước à.” Tập Lỗ Tư cười nói.

“Này các người dùng phương pháp gì tới đây? Còn nữa, cảnh tượng vừa rồi, hắc động kia cũng là ma pháp sao?” Không hề nghĩ ngợi đến tình cảnh bây giờ, chuyện mọi người toàn bộ đều xuất hiện tại đây một cách kỳ bí, khiến cho Dịch Vân thấy không thể tin nổi.

“Đây là truyền tống trận kỳ, đương nhiên cũng là một lĩnh vực của ma pháp.” A Khắc Tây nói: “Nếu không có cái này, tuyệt đối không thể, dưới mấy ngàn ánh mắt chăm chú nhìn từ bên ngoài vào đây, mà ta không bị bất kỳ kẻ nào phát giác, một lần mang nhiều người như vậy tới đây cùng người hội hợp.”

Dĩ nhiên là ma pháp!

Dịch Vân trong lòng tán thưởng, phạm trù của ma pháp quả nhiên rộng lớn vô cùng, tòa thạch thất kia ở cách đây xa vô cùng, ít nhất phải ba dặm, có thể dùng ma pháp trong nháy mắt truyền tống hơn năm mươi người, quả thực là ngoài dự liệu của hẩn.

Lúc này hẩn còn không biết, truyền tống trận phù này khoảng cách không chỉ là ba dặm, mà trong vòng mười dặm đều có thể đến được, nhưng đối với A Khắc Tây mà nói, chỉ là ma pháp vô tác dụng, lấy khả năng của hẩn, trong nháy mắt có thể vượt qua vài dặm, truyền tống trận khoảng cách lớn nhất chỉ trong vòng mười dặm, lại hao phí khá nhiều ma lực, chưa kể trước đó còn cần đủ thời gian bày trận, có thể nói không có giá trị chiến lược.

Giống như vừa rồi, một lần đem mọi người truyền tống đến đây, nếu không phải vì che dấu tai mắt người khác, lấy năng lực của A Khắc Tây, còn có rất nhiều loại phương pháp có thể dùng đến, cho nên phương pháp truyền tống này chỉ là một cái nhắc tay, tuy vậy truyền tống trận cũng thuộc vào loại lĩnh vực thâm ảo của ma pháp, đề cập đến khả năng nắm giữ không gian. Nói là tuyệt kỹ cũng không phải quá đáng.

“A Khắc Tây, ta nghĩ mời người qua xem cho đồng bạn của ta, tình huống của họ đích thực là..”

“Ta biết người muốn nói cái gì, tình hình nơi này ta đã sớm thấy được.” A Khắc Tây vừa nói vừa đi thẳng đến chỗ ba người đang bị cực hình hút máu tra tấn. Vung tay lên, ba đường đại trùng trên người họ vốn được Dịch Vân dùng băng phong ấn lại lập tức vỡ vụn, hai tay lẳng không đánh vài đạo ma lực vào trong ngực ba người, cũng không biết hấn làm thế nào, nhưng ba con thư trùng kia không thể hút máu nữa, dần dần trở nên trắng như thạch cao. Lúc trước hút máu, bây giờ ngược lại đưa máu vào cơ thể ba người. Tốc độ hình như so với hút máu lúc trước còn nhanh hơn mấy lần.

Nhìn ba gã đồng bạn trong khoảng thời gian ngắn da thịt lập tức khôi phục huyết sắc. Sinh cơ một lần nữa hiển hiện, Lan Ny cao hứng bật khóc.

“Như vậy cũng cứu được sao?” Tập Lỗ Tư kinh ngạc nói: “Máu đã bị hút hơn nửa vậy mà cũng có thể cứu được? Ngay từ đầu, khi thấy chuyện này, ta còn nhận định ba người này hẳn là thần tiên khó cứu à.”

Lần này đến phiên Dịch Vân nghi hoặc: “Tập Lỗ Tư, người đã sớm biết nơi này xảy ra chuyện gì sao? Vì sao còn không nói sớm?”

“Quên nói mà” Tập Lỗ Tư cười gượng, hẳn không thể đem lời lúc trước nói cho A Khắc Tây về “lời lẽ sai trái” nói cho Dịch Vân nghe được.

“Trả lời vấn đề của người đây.” A Khắc Tây nói sang chuyện khác: “Dùng ba con thư trùng hút máu này, tên thực là huyết hủ thư, cũng là một loại ma thú. Nhưng không có lực sát thương, tuy thức ăn là máu, nhưng sức ăn khá ít, lượng máu chỉ cần một chén đã đủ để nó tồn tại ngoài nửa tháng rồi. Nếu hấp thu nhiều hơn, vượt xa khả năng hấp thu của bọn nó, sẽ tự động đào thải ra bên ngoài cơ thể...”

“Nói tới đây các người hẳn đã hiểu được. Việc hút khô máu tươi của ba người kia, cũng không phải là để giỡn chơi cho ba con huyết hủ thư uống, mà là một thủ đoạn để bảo tồn máu.”

Tập Lỗ Tư nói: “Dùng phương pháp phiên toái như vậy để lấy huyết? Trực tiếp lấy máu thông qua vết thương trước ngực không nhanh hơn sao?”

Lắc đầu, A Khắc Tây nói: “Nói như vậy, hoàn toàn chứng minh người là một kẻ ngoại đạo, máu người một khi chảy ra ngoài sẽ biến chất, điều này cũng không hề mới mẻ, lợi dụng huyết hủ thư tới lấy huyết. Rồi sau đó dùng băng tâm thạch chế thành ba cái lọ chứa ba con huyết hủ thư, chính là phương pháp bảo tồn máu tươi tốt nhất, mà cách đó cũng chỉ có các ma được sư thường dùng để bảo tồn dịch được.”

“Ma được sư? Ta vừa giết chết tên pháp cuồng hệ thủy kia là ma được sư sao?”

A Khắc Tây mỉm cười nói: “Vén vén chỉ là cảnh giới lực tinh, còn xa mới đủ tư cách, mục đích của hấn, hẳn là vội vàng rót ma lực hệ thủy vào băng tâm thạch. Bảo đảm với nhiệt độ thấp để bảo tồn trạng thái của máu, bởi vì băng tâm thạch, là một trong số ít loại khoáng vật đặc thù có thể truyền ma lực vào, đặc biệt ma lực thủy hệ có tính chất lan truyền tốt nhất, ngoài ra hấn thu thập độc huyết này, nhất định họ muốn dùng làm nguyên liệu luyện chế ma được.”

“Bởi vì hiện nay, trong hơn ngàn loại ma được, có một phần năm ma được, đều dùng đến độc huyết làm được liệu phụ trợ. Độc tính càng mạnh, luyện chế ra ma được hiệu quả càng lớn, mà chuyện này người hấn cũng không lạ, bởi vì ở trong trận chung kết của ma đấu đại hội, Ma Đa đã sử dụng Ngưng huyết lộ, chính là một loại ma được.”

Dịch Vân nghe vậy cả giận nói: “Dùng máu người để chế thuốc, quả thực táng tận lương tâm!”

“Tình hình đồng bạn này của người có khác chút. Không chỉ là muốn lấy máu hấn chế thuốc.” A Khắc Tây chăm chú nhìn trên thân thể ba người, nói: “Người hấn là không quên, dùng lệ hồn tà ẩn trong người, trong cơ thể nơi tồn trữ nhiều độc tính nhất không phải là máu, mà là bộ não. Nói cách khác. Sau khi hút khô máu, việc kế tiếp bọn họ phải làm là, đưa bọn họ đi chặt đầu.”

Sau đó đóng băng bảo tồn, có một tên pháp cuồng thủy hệ cấp bậc lục tinh lúc này đợi lệnh, điểm ấy khẳng định không sai!”

Dịch Vân nghe xong lại càng tức giận: “Rất đáng hận! Thật sự rất đáng hận!”

Trong lúc bọn họ nói chuyện, trong đám người vừa truyền tống lúc này, có một nam tử bỗng nhiên đứng lên, chậm rãi đi tới.

Mái đầu đen nhánh, cước bộ phù phiếm vô lực, giống như người bệnh nặng mới khỏi, sắc mặt của hắn tái nhợt, biểu tình vô cùng mệt mỏi, ánh mắt dừng trên hai người trước mặt.

“Hán Khắc!” Lan Ny ngẩn ngơ, một mình chạy đến, kinh hãi chạy tới dịu dõ hắn.

Hán Khắc vuốt đầu nàng, hòa nhã nói: “Lan Ny, mấy năm nay, thật sự vất vả quá, cảm ơn nhiều.”

Nghe được Hán Khắc kêu tên mình lên, Lan Ny ngẩn ra, thần tình ngây dại biến sắc, nhất thời khóc không thành tiếng, ngày này, nàng đã đợi lâu lắm rồi...

“Đại ca, năm đó khi Ái Đạt trấn biển mất, ta đã sớm tuyệt vọng, chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này. Người đã đến rồi.” Đi đến trước mặt Dịch Vân, Hán Khắc mang theo thần sắc tái nhợt của kẻ có bệnh, mỉm cười nói.

“Người còn nhớ kỷ chuyện trước kia?” Ôm chặt lấy Hán Khắc, Dịch Vân mừng như điên nói.

“Ta nói rồi, trí nhớ của hắn không phải biến mất, chỉ là bị lệ hồn chi độc giam cầm, hiện tại độc tính đã được giải trừ, đương nhiên cũng có thể khôi phục lại được.” Khoát tay, A Khắc Tây nói tiếp: “Hắn ở tòa thạch thất kia đã tỉnh lại, Tạp Lỗ Tư cũng đã nói giản lược một số chuyện phát sinh hôm nay cho hắn biết, mục đích đến đây lần này với người, là để các người cứ hàn huyên tâm sự, nhưng hành tung của người đã bị lộ. Bên ngoài quân đội đã bao vây thành lưới. Vốn định một lần truyền tống, đưa bọn người các người đi xa ngoài mười dặm, nhưng giờ kế hoạch phải thay đổi à.”

“Quân đội huy động, cho dù thuận lợi rời khỏi nơi đây, cũng không tránh khỏi bị truy kích, ít nhất phải ra ngoài trăm dặm đến khu vực không người mới tính là an toàn, cũng chính là phải hơn mười lần truyền tống trận mới được. Ta muốn chuẩn bị trước một chút, liên tục mười lần, định vị không gian phải mất một thời gian, ài, cho tới bây giờ cũng chưa quá phiền phức như thế này bao giờ, nếu nơi này không phải là Thánh Quang trại. Ta trực tiếp đem toàn bộ người bên ngoài giết sạch là sao, làm sao còn có khó khăn chứ.”

“Thật sự làm phiền ngài!” Dịch Vân thành tâm nói.

“Không cần cảm tạ, việc này lúc sau, ta sẽ yêu cầu người bồi tạ.” A Khắc Tây nói xong, liếc nhìn về phía ba người bị thương, đột nhiên phát tay, ba con huyết hủ thư cùng với băng tâm thạch toàn bộ đều thu vào trong không gian giới chỉ.

“Toàn bộ máu của bọn họ đã được bổ sung, ta cũng đã lấy ma lực giúp họ bảo vệ tâm mạch, sinh mệnh giờ đã không đáng ngại, về phần huyết hủ thư và băng tâm thạch thì ta thu lấy. Dù sao hai kiện vật phẩm này đối với ma được sư mà nói đều là bảo vật, bàn về độ hiếm có, so với mỏ quặng phách nguyên tố cũng không kém.” Nói xong, lập tức xoay người hướng về phía trung tâm đi đến.

“Đại ca. Tất cả đồng bạn, ai cũng có thể bình yên rời khỏi nơi đây?” Hán Khắc nhìn mấy người đều đang hôn mê, hỏi.

“Đương nhiên! Mọi người, các người sẽ rất nhanh được trở lại Ái Đạt trấn, sinh sống vô tư tự tại như ngày trước!” Dịch Vân vỗ vỗ bả vai Hán Khắc, gật đầu cười nói.

Khuôn mặt Dịch Vân tươi cười suốt, hôm nay thật sự có rất nhiều chuyện không vui, nhưng may mắn tất cả đều qua đi. Hán Khắc lại lắc đầu, nói: “Dem mấy người hắn ly khai là được rồi, ta, không đi!”

Dịch Vân ngây ngẩn cả người!

Lan Ny khó thở nói: “Hán Khắc người nói cái gì vậy? Cho tới nay nguyện vọng lớn nhất của chúng ta chính là rời khỏi nơi này, tránh xa Thanh Lôi chế tài đoàn, cùng bọn họ ở chung một chỗ, mỗi ngày đều là nước sôi lửa bỏng, Người sao lại có ý nghĩ muốn lưu lại!” Hán Khắc không đáp, chỉ lẳng lặng đi đến trước mặt

ba người kia rồi dừng lại, lộ ra vẻ mặt thống khổ: “Từ khi ta bị Ách Ba Đa bổ nhiệm làm đội trưởng một nhóm truy sát, loại sự tình, ta đã gặp qua, cũng đã từng làm.”

“Cái gì?”

“Mỗi lần lĩnh mệnh làm nhiệm vụ, Ách Ba Đa đều giao cho ta một cái không gian giới chỉ, bên trong có loại huyết hủ thư và băng tâm thạch, ở trên chiến trường, mỗi khi đoàn viên nhóm truy sát bị thương nặng mà Thanh Lô quan quân phán định không thể chữa trị được, đều được ta chấp hành xử lý chuyện này, giống như những gì người vừa chứng kiến. Tuy rằng ta đều cố gắng giúp các đồng bạn khác tránh xa việc này, cũng sẽ dũng cảm nhận lấy cái chết để không làm việc này với những đồng bạn hôn mê, thương nặng. Nhưng bọn họ, cả đám người đều chết ở trên tay của ta!”

Hán Khắc nhẹ giọng nói, lệ nóng lăn dài: “Phái Khắc, Mễ Nhi, Tái Nặc Tư, Tát Khoa, tất cả đều là bạn thân, lại tự tay ta kết thúc sinh mệnh của họ, trước lấy máu, sau chém đầu, tay của ta ngập đầy máu các bằng hữu, mỗi một người, đều chết trong tay của ta, hiện tại ta có thể sống sót, rời khỏi đây, ta không chấp nhận được!”

Dịch Vân cùng với Lan Ny hoàn toàn kinh hãi, Tạp Lỗ Tư đứng bên cạnh, sắc mặt cũng âm trầm hơn.

Dịch Vân trầm mặc một lúc, an ủi: “Khi đó là do người thân bất do kỷ, bắt buộc phải chấp hành mệnh lệnh của Ách Ba Đa, sai lầm không phải do người.”

Lắc lắc đầu, Hán Khắc đưa lưng về phía mọi người ngồi chồm hổm xuống, chăm chú nhìn khuôn mặt ba người đang hôn mê, nói tiếp: “ Cho đến nửa năm trước, chúng ta cùn dừng chân ở nơi này, trong một lần đi làm nhiệm vụ đang trên đường trở về, đầu khí của ta thuận lợi tiến vào cảnh giới ngũ tinh trung giai, trong lòng đột nhiên minh mẫn, ta biết loại trạng thái tinh thần này không thể tồn tại lâu. Liên nhân cơ hội đem huyết hủ thư và băng tâm thạch mà Ách Ba Đa vứt xuống vách núi sâu, Ách Ba Đa vì việc này mà nổi giận, đem cầm giữ ta lại.”

Dừng một chút, Hán Khắc nói tiếp: “ Từ ngày đó, ta không rời khỏi thạch thất đó một bước, đội trưởng truy sát mới do Đề Mỗ Lai lên thay, Ách Ba Đa cũng không có giết ta. Bởi vì còn lấy ta để uy hiếp Lan Ny, có thể nói, nếu không vì Lan Ny, nửa năm trước ta sớm đã bị băm thây thành vụn mảnh rồi.”

“Ta không sợ chết. Cũng không hối hận vì đã phản bội Ách Ba Đa mà bị giam cầm, bởi vì ta biết huyết hủ thư và băng tâm thạch trân quý khó tìm, Ách Ba Đa rất trân trọng nó, chỉ cần ta có thể phá hủy chúng, hẳn là trong một thời gian, bọn họ sẽ không động đến đồng bạn của ta. Duy trì được ngắn ngủi nửa năm, sau khi tìm được vật thay thế, hôm nay lại bắt đầu tàn sát đồng bạn của chúng ta. May mắn là người đến kịp, chứ không thì bị kịch này sẽ vẫn tiếp tục được thực hiện. Cho đến khi toàn bộ đội truy sát chết hết mới thôi.”

Mọi người nghe xong đều trầm mặc, ngay cả Lan Ny cũng không nói được nửa lời, cuối cùng mọi người cũng hiểu được. Vì sao chỉ có duy nhất Hán Khắc bị giam giữ ở trong gian thạch thất đấy, chỉ vì Ách Ba Đa cho rằng: “Hắn đã không dùng được” Lại thêm vì Lan Ny, nên mới không thể hạ sát được.

Dù vậy, hẳn cùng với mọi người cũng khó thoát khỏi cái chết. Sớm hay muộn đều giống như hôm nay vậy, vâng theo mệnh lệnh của Ách Ba Đa mà hiến thân, tro mắt nhận lấy cái chết.

Không khí tĩnh lặng ngắn ngủi, Hán Khắc bỗng nhiên quay đầu, trước sau hướng về phía Lan Ny ôn hòa, cười nói: “Lan Ny, những năm gần đây thật sự cảm ơn muội, mỗi tháng một lần đều đến gặp mặt ta, ta tuy ở trong thành địa ngục này, nhưng ta biết đại ca người vẫn thương yêu chúng ta, ngay cả Thánh Quang quy tắc cũng có biện pháp xông qua, thực lực cường đại đến trình độ ta không đoán nổi, có hai bằng hữu mạnh như vậy thật thống khoái.”

“Năm đó ông nội cùng với cha đánh giá người thật quá đúng. Người thật sự có thể chấn hưng Tư Đạt Đặc nhất tộc chúng ta, nhìn thấy người bây giờ, ta thật sống không uống, vĩnh biệt!”

Không ai nghĩ đến, trong tay Hán Khắc khi nào đã nắm chặt một thanh chủy thủy bằng thép luyện, lưỡi vừa dứt đã mạnh mẽ đâm thẳng vào cổ họng của mình.

328. Chương 327: Gió Tanh Bốc Lên, Sát Kịch Mở Màn.

Khi Dịch Vân nghe xong Hán Khắc nói mấy câu cuối cùng đã sớm có dự cảm. Tuy nhiên Hán Khắc vẫn ngồi dựa lưng về phía hắn, càng không đoán trước được là Hán Khắc lại có được trủy thủ ở trên người. Vừa nói xong liền lập tức động thủ, cho dù thân thủ của Dịch Vân có nhanh thêm mấy lần cũng là không kịp.

” Bính!”

Hán Khắc vô lực yếu đuối ngã xuống đất sau đó liền hôn mê. Tập Lỗ Tư không biết khi nào đã ở bên cạnh Hán Khắc, trủy thủ cũng bị hắn đoạt được đang cầm trên tay.

Nắm ngón tay nắm chặt, tinh cương trủy thủ biến thành những mảnh vụn, Tập Lỗ Tư trầm giọng nói:” Cái chuôi trủy thủ này là hắn tìm thấy trên xác chết của hai gã thủ vệ ở thạch thất kia, lúc đấy ta tưởng hắn lấy để phòng thân nên cũng không để ý. Làm sao có thể tưởng tượng hắn dùng để tự vận. Ài, nguyên lai từ thời khắc hắn khôi phục trí nhớ hắn đã quyết định làm như vậy, quyết tâm tìm chết. Đến nơi này hắn là để nhìn hai người các ngươi lần cuối đi.”

Lan Ný vừa rồi đã sớm bị dọa ngây người, bổ nhào vào trên người Hán Khắc khóc rống lên.

” Tập Lỗ Tư, vừa rồi nếu không phải ngươi kịp thời ngăn trở Hán Khắc, thì chuyện này chính là ta trong đời lớn nhất đáng tiếc!” Dịch Vân lúc này trong lòng loạn đến cực điểm, cắn chặt hàm răng, ngay cả môi bị cắn nát, máu tràn ra khòe miệng cũng không có cảm giác.

” Không có gì, ngươi sau này nếu có thời gian thì chậm rãi khuyên hắn. Phía ngoài quân đội tiến hành vây quanh đã muốn hoàn thành. Việc bây giờ là trước tiên rời đi rồi tính sau.” Tập Lỗ Tư thản nhiên nói.

Lúc này, trên mảnh đất trống rộng rãi bên ngoài Hình thất quân đội đang ép sát lại tại ba mặt Bắc, Đông, Nam ngăn trở tất cả các thông đạo có khả năng hướng đi ra bên ngoài.

Ách Ba Đa đang ở bên ngoài cách một dặm, trầm giọng nói:” Công tác bao vây đã muốn hoàn thành, khi hành động, các người ba vị thiên phu trưởng không cần tham dự, chỉ cần mang theo quân đội dưới trướng chặn đường bất cứ ai muốn phá vây là được, còn lại, toàn bộ giao cho bản đội trưởng cùng thân vệ quân xử lý!”

Một gã quan quân hỏi:” Đội trưởng, có kẻ địch từ bên ngoài trà trộn vào Quang Minh thánh địa chúng ta, đây chính là đại sự hạng nhất, dựa theo quy củ, chúng ta có nên thông báo cho cao tầng nơi này?”

Ách Ba Đa một quyền đem người quan quân này đánh bay. Ánh mắt lạnh lùng quét qua toàn bộ quan quân:” Thanh Lôi Hình thất và Đẩu Khuyển bộ đội đều là chúng ta Thanh Lôi chế tài đoàn tuyệt đối cơ mật, thậm chí ngay cả Giáo Đình cao tầng cũng phải che giấu, đi thông báo không phải là đem con bài chưa lật của chúng ta toàn bộ bày ra, khi đó dùng lí do gì để giải thích những chuyện tình mà quân đội chúng ta làm mấy năm nay?”

” Chỉ là vài con chuột nhắt như thế nào lại phải đem toàn quân xuất động.”

” Lí do là, để phòng ngừa có người biết rõ chuyện đào thoát, truyền lệnh đến toàn bộ quân, chỉ cần nhìn thấy bất luận kẻ nào phá vây liền giết cho ta!”

” Tốt lắm, truyền tống trận đã muốn hoàn thành, các người cái gì cũng không cần làm, chỉ cần chậm rãi đợi ở chỗ này là được.”

A Khắc Tây mười ngón tay khê nhếch lên, mười đạo hắc quang theo đó tản ra ngoài, đến giữa không trung liền phân giải ra, càng phân giải càng nhỏ, rất nhanh chắt chẻ đan xem vào nhau, trong chớp mắt, trước mặt hé ra một cái mạng nhện màu đen thật lớn, giống như vừa rồi Dịch Vân nhìn thấy vậy.

Ngay tại lúc ma lực chấn động chảy vào đại võng, Dịch Vân bỗng nhiên mở miệng:” Chờ một chút!”

” Có chuyện gì sao?” A Khắc Tây kỳ quái hỏi.

Ánh mắt dừng tại trạng thái hôn mê Hán Khắc, trên cổ hắn còn có một cái vết máu rõ ràng, là lúc trước không kịp ngăn lại kết quả, chỉ kém một bước, hắn chỉ thấy Dịch Vân ngẩng đầu, trong mắt tơ máu dày

đặc, hiên nhiên là đang ở bên bờ phần nộ, thanh âm lạnh lùng nói:” Trước khi đi, ta phải làm một chuyện, đó là giết hết này đám súc sinh đội lốt người.”

A Khắc Tây nghe vậy nhú mào đạo:” Ta có thể hiểu được tâm tình của ngươi, nhưng hiện tại không phải là thời điểm báo thù!”

Nhìn chằm chằm vào A Khắc Tây, Dịch Vân nhợt nhạt nói:” Khi bị bắt bọn họ tất cả đều là những hài đồng không đến mười tuổi, sau lại lấy cấm kỵ chỉ được Lệ Hồn Tà Nhưỡng làm cho bọn họ biến thành Đấu Khuyển, sau lại ép buộc bọn họ chuyên đi thực hiện các loại nhiệm vụ mà ắt hẳn là phải chết, tám năm trôi qua, hơn hai trăm người đã lần lượt chết đi. Những chuyện này ta có thể nhẫn, nhưng mà bọn họ không nên, tuyệt đối không nên lấy những Đấu Khuyển đã trong tình trạng sống không bằng chết này đến luyện được, bức bách Hán Khắc tự tay sát hại đồng bạn của mình, bức bách bọn họ nhìn thấy quá trình đồng bạn bị giết hại như gia súc.”

” Toàn doanh quân đội, người người đều thờ ơ với sự việc này, xem qua sự việc này, thậm chí tự tay tiến hành thực hiện cái việc mà thiên lí cũng khó dung này, ta đã không thể nhẫn được nữa!”

” Vô luận thế nào, ta đường xa tới đây, không phải là để nhìn ngươi đi chịu chết, nếu ngươi tái kiên trì, ta chỉ có thể dùng sức mạnh mang ngươi đi!” A Khắc Tây cuối cùng khuyên nhủ một lần.

Đúng lúc này, đại môn đột nhiên bị phá khai. Ngoài cửa mười tên binh lính dũng mãnh tiến vào, bọn họ là Thanh Lôi đoàn tiền trạm đội ngũ, đi đầu một gã đội trưởng quét mắt nhìn toàn bộ trong phòng, ánh mắt dừng ở trên người nữ tử duy nhất, gào thét kêu lên:” Đáng chết! Đấu Khuyển bộ đội toàn bộ đều ở đây, ngay cả Lan Nỵ cũng ở đây, những người này tất cả đều là Lan Nỵ đồ chết tiệt mang đến!”

Truyền tống trận đang chuẩn bị vận chuyển, lại có con kiến xông tới nhiễu loạn, A Khắc Tây vẻ mặt giận dữ hiện lên, đang muốn ra tay, một cái thân ảnh đã trước tiên xông vào giữa đám đông, bọn lính hoàn toàn bị dọa sợ. Ngay sau đó kiếm phong lạnh như băng đập vào mặt, cuộn lên như sóng, giống như một cái lốc xoáy thật lớn, đem mọi người đều cuốn đi vào.

Bá lao bá rống bá!

Vô số phần tay chân còn lại của văng khắp nơi, đại lượng chất lỏng đỏ tươi văng tung tóe ra ngoài, chỉ có tiếng gió rít gào, không có tiếng kêu rên, tất cả mọi người tại sợ hãi nháy mắt nát thây chết đi, trừ bỏ tên cầm đầu đội trưởng là còn sống.

Tại đột tiến công mãnh liệt như bão táp vừa rồi, đại bộ phận công kích hẳn đều đỡ được, nhưng mà vẫn bị chặt đứt một tay một chân. Hoảng sợ nhìn người trước mắt, tới tận bây giờ hắn mới nhìn rõ người trước mắt chỉ là một gã thiếu niên. Tay chân miệng vết thương đau nhức càng khiến nội tâm hắn gia tốc sợ hãi. Chiến ý không còn lại chút nào, chỉ nghĩ mau mau chạy nhanh đi khỏi nơi này.

Một chân dồn sức đạp mạnh, thoáng cái bay ra ngoài phòng, tại lúc tưởng như đã thoát, đột nhiên đánh úp lại, cảm giác đau xé tim gan. Còn sót lại một tay một chân theo thân thể rời ra, sau đó cổ chột lạnh, đến khi thân mình rơi thật mạnh xuống đất, một cái đầu mang theo vẻ mặt hoảng sợ quay cuồng tự do ở giữa không trung.

Tiện tay nhặt thanh trường kiếm rơi xuống, xoay người, hai mắt Dịch Vân đỏ bừng tơ máu. Vừa rồi chiến đấu, trong nháy mắt giết chết mười người nhưng không có một giọt máu dính lên người hắn, tà tà cười nói:” Nhìn xem, bất quá là giết đàn súc sinh mà thôi! Ta sẽ không chết, bên ngoài đám súc sinh còn không bị giết hết, ta luyện tiếu đến chết thôi!”

Lan Nỵ nhìn Dịch Vân lúc này, mắt đỏ yêu dị, tà khí lẫm lẫm, thân thể không tự chủ được bắt đầu run rẩy. Nàng không ngừng tự nói , đó chính là ca ca của mình. Nhưng là thân hình phát run cũng không ngừng lại, cảm giác đáng sợ, xâm chiếm toàn bộ cảm giác của nàng.

“Ngươi cho rằng mình có thể thắng được Ách Ba Đa, cái tên cao giai cường giả kia sao?” A Khắc Tây nhắc nhở Dịch Vân.

” Không có nửa điểm nắm chắc sẽ thắng được hắn, nhưng ta nhất định có thể giết chết hắn, bởi vì đây là quân chiến!” Dịch Vân nói.

Lấy một địch nhiều: quần chiến. Sinh tử giã giụa trong chớp mắt chính là đường máu Dịch Vân mấy lần đi qua.

Trong khi A Khắc Tây còn đang do dự có nên mạnh mẽ hơn mang hấn đi không, Táp Lỗ Tư bỗng nhiên mở miệng: “A Khắc Tây, người hấn là có biện pháp bố trí bình trưởng ngăn cách tại Thanh Lô trú đoàn toàn bộ xuất hiện? Làm cho nơi đây chiến đấu kịch liệt đến đâu cũng sẽ không làm cho cửu tinh cường giả bên trong Thánh Quang trại có thể cam ứng được ma pháp bình trưởng.”

A Khắc Tây không vui vẻ nói:” Táp Lỗ Tư, người như thế nào cũng giống như tiểu tử kia điên lên rồi?”

Táp Lỗ Tư không đáp, chỉ đối với hấn gật gật đầu.

” Quên đi! Người nghe ở trận địa Thánh Quang này, người thấy có bức tường trắng cao mười thước không, đó là tường phân giới ngăn cách các trụ sở, tại mặt trên kỳ thật đều có khắc ẩn tính ma pháp phòng hộ trận. Nếu là liên hợp cùng nhau thi triển, liền ngay cả ta cùng Táp Lỗ Tư cường giả cao giai bậc này cũng cảm thấy đau đầu, đây cũng là nguyên nhân mà nơi này được xưng là thánh địa. Mà ta có khả năng lợi dụng ma trận này bố trí ra một ma trận đơn giản ” Thiên La Mạc Trận Bình Trưởng“. Phạm vi giới hạn tại Thanh Lô trú, thời gian nhiều nhất là hai canh giờ, người tự giải quyết cho tốt đi.”

” Đa tạ!”

Nhìn Hán Khắc đám người, Dịch Vân lại mở miệng:” Đồng bạn của ta tại nơi này...”

Táp Lỗ Tư nhợt nhạt nói:” Không cần phải lo, giao cho ta đi!”

Dịch Vân không hề nói cảm ơn, bởi vì mắc nợ ân tình đã không chỉ có việc này, có Táp Lỗ Tư như vậy một câu, căn phòng này sẽ không có bất luận kẻ nào có thể xông tới. Hấn đã không hề có gì vướng bận.

” Nguyên nhân?” A Khắc Tây ngắn gọn hỏi.

” Hấn đã muốn đạt tới điểm giới hạn, tâm ma dĩ vãng hưng thịnh viên siêu mọi thời điểm.” Táp Lỗ Tư than thở nói:” Ai, là ta tính sai, ý định ban đầu là tưởng có thể cứu ra đệ đệ hấn cùng mọi người Ái Đạt trấn, qua đó tiêu giảm một chút ma chướng trong lòng hấn, có lợi cho tiến triển tu luyện ngày sau, cho nên mới không phản đối hấn đi tới đây, không nghĩ đến lại hoàn toàn ngược lại.”

“Thế nhưng, cũng không thể trách được phản ứng này của hấn. Bởi vì bọn họ quả thực đều là súc sinh, cho dù hôm nay hấn không động thủ, ngày sau chờ quân đội này vừa ly khai trận địa Thánh Quang ta cũng sẽ nhất định thống khoái giết sạch sẽ. Hiện tại, cứ giao cho chính hấn xử trí đi, sinh tử tồn vong cùng chướng ngại tâm ma, một bước thiên đường, một bước địa ngục a!”

A Khắc Tây không nói gì.

” Trừ những cái đó ra, ta cũng muốn nhân trận chiến đấu sinh tử này từ từ xác định một sự kiện.”

” Chuyện gì?”

” Khả năng chân chính của hấn.” Khóe miệng khẽ nhếch, Táp Lỗ Tư khôi phục điệu cười tà dị của hấn.

Đại môn lại đóng chặt, bên trong và bên ngoài là hai cái thế giới.

Một bước thiên đường, một bước địa ngục!

Kỳ thật, Dịch Vân rất muốn nuốt lại khẩu khí này, báo thù có thể chậm lại, đã muốn ấn nhẫn tám năm, hấn am hiểu nhất chính là chờ đợi.

Nhưng mà đồng thời, Thanh Lô chế tài đoán tới nơi này, đã đóng quân ở đây mười năm, làm cho hấn tiếp tục ấn nhẫn mười năm? Để mặc Ách Ba Đa đám người tiêu dao mười năm?

Hấn làm không được!

Bây giờ, hoặc là kỳ hạn mười năm sau mờ mịt, hấn làm quyết định. Lúc này, hấn không hề nghĩ, cũng không muốn nghĩ, nhân sinh một đời, suy nghĩ nhiều lắm thường thường chuyện gì cũng làm không được. Đúng, liên làm, con đường của hấn vẫn là như thế này đi ra.

Huống chi, mười năm sau, Thanh Lôi chế tài đoàn có thực sự rời đi nơi đây? Nếu không đi, đến lúc đó hắc liệu có thực lực trở lại, thực sự một mình xông vào nơi này, cứng rắn đối kháng toàn bộ Quanh Minh giáo đình?

Hiện tại mới là cơ hội tuyệt hảo!

” Cầu Cầu!” Dịch Vân nhẹ giọng nói:” Kế tiếp chiến đấu người không cần ra tay, chỉ cần bảo vệ tốt cơ thể ta là được.”

” Tê tê tê!” Cầu Cầu không muốn nghe theo, đông nghìn nghịt đại phiến quân đội nó có thể nhìn thấy rõ ràng, nó làm sao có thể làm cho Dịch Vân một mình xông vào hiểm địa?”

Dịch Vân kiên định nói:” Quấn quanh thân thể ta, trở thành hộ giáp của ta, chỉ cần ta không chết chính là ngày tận thế của bọn họ, tính mạng của bọn họ là của ta!”

Từng bước thiên đường, từng bước địa ngục.

Đi ở con đường nhiễm đầy máu phía trước Hình thất, máu dưới chân đã lạnh, nhìn quân đội phía trước rậm rạp, đi ra ngoài thông đạo đều bị bịt kín cũng không có một chút cảm giác sợ hãi. Khi nhìn thấy trong đám người đi ra một cái ngòi trên tuần mã nam tử, máu trong người hắn nóng lên.

Là Địa Ngục ta cũng đến!

” Người đến tột cùng là thần thánh phương nào?” Ách Ba Đa phản nộ quát.

” Là người muốn giết người.” Dịch Vân nhợt nhạt nói.

Ách Ba Đa nhíu mày:” Vệ đội, phái mười lăm người đi qua, thử xem vừa rồi giết chết hết tiền trạm đội ngũ tìm kiếm có phải là hắc hay không!”

Cho đến hiện tại, Ách Ba Đa vẫn không thể biết được có bao nhiêu người đột kích, thực lực như thế nào, thậm chí ngay cả đối phương mục đích là gì hắn cũng không biết, hắn căn bản là không tin người thiếu niên xem ra tuổi tương đối trẻ có loại năng lực này. Khai chiến phía trước tất nhiên là muốn tìm hiểu chi tiết rõ ràng, biết người biết ta, trên chiến trường là nguyên tắc bất bại.

Cũng bởi như vậy, hắn chưa bao giờ bị bại.

Đội ngũ chỉnh tề, trận hình tấn công. Mười lăm tên võ giả rất nhanh chạy tới, lấy các loại phương vị bất đồng, chiêu thức hướng vị trí yếu hại trên người thiếu niên chém xuống.

Hồng quang chợt lóe, một thanh đại kiếm đỏ sẫm được thiếu niên nắm trên tay. Trong thoáng chốc, kiếm quang lửa đỏ bay lượn. Đến gần binh khí toàn bộ gãy đoạn, mười lăm khóa đầu người tung bay lên trời, mười lăm đạo suối máu phun ra. Dưới ánh mặt trời giữa trưa chiếu xuống, làm thành một màn diễm lệ mà quỷ dị.

Một trận gió mát bên trong thổi tới, là địa hình vùng duyên hải đặc hữu gió biển, lại có chứa mùi máu tươi tanh hôi khó ngửi, gió biển thành gió tanh, phát động chiến trận quân kỳ vù vù rung động, gây kích động, không phải chúng tướng sĩ trong tay kiếm mà là tâm của thiếu niên tóc đen.

Oán giận tâm, báo thù tâm, giết chóc tâm

Gió tanh khê nổi lên, sát kích, giờ mới chính thức bắt đầu!

329. Chương 328: Thập Tự Huyết.

“Lục tinh đỉnh phong cùng ma binh thứ thần khí?” Ách Ba Đa có chút ngoài ý muốn, lập tức cười to nói:” Khó trách cùng là lục tinh đỉnh phong thủy hệ Pháp Cuồng cấp bậc cao giai, đội trưởng tiền trạm lại có thể bị người giết chết dễ dàng như vậy, nguyên lai là có một thanh ma binh thứ thần khí nơi tay a.”

” Chỉ là, thực lực thấp kém, cho dù có thứ thần khí trợ giúp, người cho rằng người có thể còn sống từ nơi này đi ra ngoài sao?”

Ách Ba Đa làm như hoàn toàn không thèm để ý đến hai cái cấp bậc đội trưởng cùng hơn mười tên bộ hạ toàn bộ chết thảm, khoảng cách cách hơn mười thước. Từ thất lưng rút ra trường kiếm, đó là một thanh đại kiếm lưu quang lưu chuyển màu lam sâu thẳm, trên không thủy nguyên tố không tự chủ được tụ lại, hơi thở vô cùng quen thuộc. Đúng là cùng cấp độ ma binh trên tay Dịch, tam phẩm trung giai thủy chúc ma binh.

Nhìn chăm chú ma binh trên tay đối phương, Dịch Vân biểu tình ngưng trọng, xem những hoa văn trên thân kiếm, phương thức rèn mũi kiếm, mặc dù cùng Tư Đạt Đặc bộ tộc phương pháp rèn hoàn toàn bất đồng, nhưng đó cũng là một thành hàng thật giá thật, đầy đủ phẩm chất tam phẩm ma binh, ngay cả các viện trưởng học viện cũng không có được một thanh cực phẩm binh khí như vậy. Ách Ba Đa có thể có được quả thật ra ngoài sở liệu bản thân. Nhìn thấy biểu tình trên mặt người thiếu niên, Ách Ba Đa tương đối vừa lòng, điên cuồng cười nói: "Tiểu tử, hỏi lại người một lần, ngươi là người phương nào, tới đây với mục đích gì, có bao nhiêu người cùng ngươi lẫn trốn ở nơi đây?"

Ánh mắt dừng tại khuôn mặt Ách Ba Đa đang kiêu ngạo, cho rằng mình nắm chắc toàn bộ cục diện. Người đồ diệt hãn Ái Đạt trấn, tự tay sát hại ngoại công Phổ Tu Tư, người chủ đạo bức bách đám người Hán Khắc tất cả đều thành Đấu Khuyển, Dịch Vân là lần đầu tiên gần như thế nhìn hãn, nộ hỏa trong lòng bốc lên càng lớn, mặt càng lạnh, nhàn nhạt đáp, giống như nói chuyện phiếm trong nhà: "Ta đã nói rồi, đến đây là vì để giết các ngươi. Về phần có bao nhiêu người, chỉ cần một mình ta là đủ."

Dịch Vân vừa nói xong, toàn trường một mảnh yên tĩnh, sau đó toàn quân vang lên một trận cười dữ dội như sấm, tiếng cười nhạo nổi lên, vang vọng khắp chung quanh, mọi người nhận định, nếu không phải là hãn đang trêu đùa thì khẳng định là thần kinh có vấn đề.

Ách Ba Đa hoạt kê cười, hai bên địch ta ưu thế rõ ràng như vậy. Chỉ cần không phải mù mắt đều có thể xem hiểu được. Giống như không biết tự lượng sức mình, ngốc tử quả thật từ trước đến nay chưa từng được gặp, hãn nói: "Một khi đã như vậy, bản đội trưởng sẽ tự mình làm đối thủ của ngươi, để nhìn xem ngươi làm thế nào giết chết ta!"

Thiếu niên lắc đầu: "Thất tinh cao giai Vô Tước, ta không phải là đối thủ của ngươi."

Ách Ba Đa ngạc nhiên: "Ồ, có thể dễ dàng nhìn thấu tu vi của ta, nhãn lực thật không sai, nhưng là ngươi không phải nói rằng muốn giết ta sao?"

"Ta nói là, muốn giết toàn bộ các ngươi thành viên, ngươi là người cuối cùng!" Giọng nói vừa dừng lại, thiếu niên đạp mạnh dưới chân một cái, thoáng chốc cùng khoảng cách Ách Ba Đa giãn ra, nhanh chóng hướng về phía đầu đường lao ra, nơi đó chính là có một đại đội phòng thủ khoảng một ngàn người.

"Hãn muốn phá vây rồi, chặn giết hãn." Tiếng rống giận dữ ẩn chứa đấu khí uy áp của Ách Ba Đa truyền khắp toàn bộ chiến trường.

"Đại nhân, có cần vệ đội gia nhập truy kích không?" Một tên vệ quan hỏi.

"Không cần, lúc đầu định bắt sống tới tra khảo, nhưng tên thiếu niên này lại không biết trời cao đất dày, ta đã không có hứng thú với hãn, giết cũng tốt, dù sao Đấu Khuyển vẫn còn ở đây." Ách Ba Đa vươn ngón tay chỉ vào đại môn Hình thất đang đóng chặt nói: "Ngươi mang vệ đội đi vào, đem toàn bộ Đấu Khuyển bắt ra, mục đích của thiếu niên kia hình như là bọn họ, ta phải biết được toàn bộ chi tiết của hãn."

"Tuân mệnh!"

Quân đội đen kịt, tầm chắn kết trận, vô số trường thương giương lên chờ đợi, phòng vệ tường đồng vách sắt. Nhưng ngoài mọi người dự đoán, thiếu niên kia cũng không có tính toán dừng lại, thân như đạn pháo xông lên, tốc độ không những không chậm lại còn tăng nhanh, lấy thân thể huyết nhục, hung hăng đụng vào rừng thương phong thuận không gì phá nổi.

Ngay sau đó, giống như lông nhím đâm ra mười thanh trường thương đứt đoạn, lực đạo va đập cường đại. Một hàng năm người cả người lẫn thuẫn mạnh mẽ hướng về đám người phía sau xô tới. Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng kêu thảm vang lên liên tục, hơn mười người gãy xương cụt chân, ngã nhào vào thành một khối.

Dịch Vân thừa cơ xông lên, lực đạo dưới chân tăng mạnh. Hai tay lấy mắt thường khó có thể nhìn rõ được tốc độ vung lên, làm cho bốn tám cương thuẫn vừa to vừa nặng rơi xuống đất, binh lính cầm thuẫn toàn thân như bãi bùn nhão. Hắn đã xâm nhập vào giữa đạo quân này, dọc đường va chạm hơn hai trăm thước đường lớn đã thành một con đường máu chảy đầm đìa. Hơn một trăm tên binh lính bị cụt tay đứt chân nằm lăn ở vũng máu kêu thảm.

Một màn ngoài dự đoán, phương thức chiến đấu quỷ dị khó lường, giữa tiếng kinh ngạc, chiến đấu chính thức bắt đầu.

Vừa mới bắt đầu chiến đấu, binh lính phe ta lập tức chết hơn một trăm người, đối với Thanh Lôi chế tài đoàn, một chi đội ngũ mạnh mẽ trải qua vô số chiến dịch lớn nhỏ mà nói là trước nay chưa từng có, mà làm được hết thấy điều này chỉ có một gã địch nhân. Một gã thiếu niên tuổi còn rất trẻ, càng làm cho người ta kinh ngạc vạn phần.

Thế nhưng, những người này tất cả đều là từ vô số chiến trường còn sống đi ra thiết huyết chiến sĩ, người được mùi máu tanh càng kích phát hung tính, kinh ngạc mà không kinh sợ, vừa mới va chạm tạo ra lỗ hổng lập tức lại được lấp đầy, ngay lập tức ngăn chặn đường lui duy nhất của thiếu niên. Thế trận bao quanh đã hình thành, trận chiến này chỉ có một kết quả duy nhất. Trong tiếng hô như sấm, hơn mười thanh binh khí đều hướng phía đầu thiếu niên chém tới.

Hắn như một con sư tử sắp bị nhốt vào lồng sắt!

Vẻ tươi cười trên khuôn mặt binh lính vây quanh Dịch Vân đột nhiên ngưng trệ, kết quả mong muốn cũng không có xuất hiện. Trong nháy mắt mấy đạo hồng quang chớp động, tất cả mấy thanh binh khí đâm vào thân thể đối phương toàn bộ bị cắt đứt, ngay sau đó hai tay chợt lạnh, cánh tay còn đang nắm chặt kiếm bị bay ra ngoài. Thân thể chưa kịp có phản ứng, đã không tự chủ được mà ngã xuống, đến khi cảm giác đau đớn tràn tới, mới biết được chính mình hai tay hai chân đã bị chặt đứt. Hoảng sợ nhìn máu từ miệng vết thương trên người phun như suối, khó có thể diễn tả cảm giác đau xé tim gan. Trong vũng máu, hơn mười người đồng thanh kêu thảm.

Ách Ba Đa biểu tình nghiêm túc nhìn diễn biến trên chiến trường, dũng khí và thực lực của thiếu niên hoàn toàn vượt qua dự đoán của hắn. Người này tựa hồ tương đối am hiểu quân chiến. Phương thức chiến đấu thâm thiết bậc này, cùng tuổi còn trẻ của hắn không tương xứng, đây là ở trong ma luyện máu lửa đi ra. Ách Ba Đa đang suy nghĩ có hay không tự mình tham chiến thì thanh âm kích động của vệ quan truyền đến: "Đội trưởng, chúng ta không thể vào được Hình thất."

"Cái gì?" Ánh mắt Ách Ba Đa vẫn nhìn thẳng về phía chiến trường, không quay đầu lại nổi giận mắng: "Cửa khóa liền phá cửa mà vào, chuyện đơn giản như vậy cũng cần ta đến dạy người hả?"

"Không phải a, chúng ta không thể tới gần Hình Thất, có một cỗ lực lượng không hiểu ngăn trở chúng ta ở ngoài cửa, không thể bước vào nửa bước."

Ách Ba Đa nghe vậy ngạc nhiên quay đầu, chỉ thấy binh lính tiến lên bị một cỗ khí tràng vô hình ngăn cản ở cách Hình thất đại môn ba thước ngoài, còn có người muốn tìm kiếm nguyên nhân, xuất ra đao kiếm chặt chém lên khí tràng, nhưng toàn bộ đều vô thanh vô tức bị bắn ngược trở về.

"Như thế nào lại có loại sự tình này, đó rốt cuộc là cái gì?" Ách Ba Đa lần đầu lộ ra vẻ kinh sợ.

Cắt đứt suy nghĩ, hắn lập tức giơ cao ma binh trong tay, phi thân mạnh mẽ hướng khí tràng vô hình chém tới, nhưng mà vấn đề phát sinh kế tiếp làm hắn hoàn toàn không thể tưởng tượng được. Ma binh chém xuống trong nháy mắt, khí tràng rung động nhẹ, lập tức liền hấp thu toàn bộ lực đạo trên thân kiếm, trong khoảnh khắc phản xạ trở lại đánh bay cả người hắn lẫn kiếm trở về. Trong quá trình này, ngay cả một tiếng động vang lên cũng không phát ra, cực kì quỷ dị.

Ách Ba Đa há miệng thật to, khó có thể tin được nhìn Hình thất, nhất kiếm vừa rồi là hắn sử dụng bảy thành khí lực phát ra, lại vô thanh vô tức bị hóa giải sạch sẽ, chưa bao giờ gặp phải sự tình này. Ngẩn ngơ, hắn giận dữ thét: "Là ma pháp trận cao giai! Chết tiệt, bên trong Hình thất rốt cuộc còn có ai?" Đám binh lính và các đội trưởng đều là người xem ta, ta xem người, không ai có thể trả lời. Bởi vì có thể nhìn thấy bên trong Hình thất cũng chỉ có đội ngũ tiền trạm từ lúc đầu phá đại môn mà thôi, chỉ là lúc này đã bị giết chết toàn bộ.

Ách Ba Đa trầm mặc, hạ giọng nói:” Xem ra, nguyên nhân đều từ cái kia thiếu niên, Hình thất trước không cần quan tâm, giáo đình cao tăng tùy thời đều có thể phát hiện dị trạng nơi này, trận chiến này không thể tiếp tục kéo dài, bằng tốc độ nhanh nhất giết chết hắn!”

Trong tiếng la khóc, hơn mười người vây kín Dịch Vân bốn phía toàn bộ bị cụt tay cụt chân ngã xuống, tất cả chỉ bị tàn phế mà không chết. Từng trận khóc thét, ngược lại càng làm cho binh lính đang muốn tấn công trong tâm sinh ra cổ kỵ, đều lui về phía sau tránh đạp phải đồng bạn đang cầu cứu ở dưới đất.

Trong nháy mắt, thế công dừng mãnh dừng lại, tất cả mọi người còn không ý thức được, đứng ở bọn họ trước mặt cũng không phải là người bình thường, mà là người có thể dễ dàng giết chết được cường giả cấp bậc Thanh Lô đội trưởng. Tình trạng tạm dừng chỉ khoảng khắc liền đủ để sinh ra hậu quả không tưởng tượng được, một lát đình trệ, là cơ hội tuyệt hảo, cũng cho Dịch Vân cơ hội thi triển đại chiêu.

Phản Kiếp Tử Diễm đầu khí dừng mãnh truyền vào ma binh trong tay. Ánh sáng màu đỏ nhanh chóng chuyển thành màu tím nhạt. Sau đó cấp tốc xoay chuyển toàn thân, mạnh mẽ chém ra bốn phía, trong nháy mắt, bốn đạo thật lớn hình bán nguyệt kiếm quang hiện ra, mạnh mẽ hướng về bốn phía bắn ra.

Thiếp rầm rầm oanh đùng đùng từng xèng ~!

Kiểm uy uy mãnh, thế công bá đạo, giống như lang như hổ hướng quân đội bốn phía đang vây kín chung quanh, chém giết. Không có người nghĩ đến, cũng không có người kịp phản ứng, chỉ thấy đầu khí màu tím nhạt trước mắt chợt lóe, rất nhanh xuyên qua thất lưng, ngay sau đó, hai nửa thân thể trên dưới dĩ nhiên hoàn toàn chia lìa.

Giống như hiệu ứng dây chuyền, lấy Dịch Vân làm trung tâm, binh lính bốn phía, mỗi lượt ba người, khoảng cách lan xa trăm mét, tựa như ăn ý với nhau đều tự giác đổ về phía sau. Là nửa người trên đổ xuống, nửa người phía dưới vẫn đứng thẳng tắp như cũ, nội tạng lộ ra ngoài, hơi nóng bốc lên, mắt mở trừng trừng nhìn chính mình trong cơ thể gan ruột... rơi xuống kéo theo một mảnh máu tanh.

Trên Quang Minh thánh địa, máu tươi đỏ thẫm chảy xuống, trên dưới nối tiếp, trái phải đan xem, hội tụ thành một cái chữ thập màu đỏ thật to, cùng lá cờ thánh địa trên không Quang Minh giáo đình tung bay hô ứng lẫn nhau, tàn khóc, lại đứng lúc, Quang Minh đồ đằng, thập tự huyết, nghệ thuật giết chóc đỉnh phong.

Trên chiến trường, thanh âm khóc thét thê lương nổi lên. Tướng sĩ trong mắt cực kỳ hoảng sợ nhìn đồng bạn trong vũng máu. Bọn họ kinh sợ, một kiếm kia thế nhưng quá đáng sợ, nháy mắt giết chết hơn ba trăm đồng bạn, bọn họ e ngại. Trong vũng máu mọi người tất cả đều chưa chết, máu phun không ngừng. Một nửa người khóc thét. Tiếng khóc bi mà tráng, biểu tình đau đớn, giống như tín đồ thành tín nhất cầu nguyện, giống như đang sám hối những tội ác đã phạm phải trong cuộc đời.

Khi nào gặp qua cảnh tượng huyết tinh như vậy?

Đã bao giờ tưởng tượng được lại có kiểu chết đáng sợ như vậy?

Cảnh tượng giống như địa ngục, nhưng mà lại trình diễn tại thánh địa tối cao, tất cả mọi người đều rợn tóc gáy, duy nhất chỉ có người thiếu niên đang đứng ở trung tâm huyết thập tự, khóe miệng nhếch lên một cái độ cong yêu dị, bùn đất do máu nóng tạo thành, hắt lại lạnh lùng cười. Máu nóng mặt lạnh càng làm cho khung cảnh thêm đáng sợ.

Hơn bốn trăm người kêu gào như quỷ khóc, lại làm cho Dịch Vân giống như nghe được âm nhạc của thiên đường, thắm án ở Ái Đạt trấn, phương thức đối đãi Đầu Khuyển, Ách Ba Đa mấy năm nay làm ác, tất cả những người này đều tham dự trong đó, có cừu có hận là không thay đổi được. Bọn họ càng đau càng khiếp sợ, hắt lại càng vui càng sướng, cho nên hãy cứ khóc gào đi, ăn năn cho tội nghiệt của cuộc đời này, an ủi sinh linh uống mạng, làm dịu đi nỗi đau trong lòng hắn.

Từng giọt máu đỏ sẫm nhỏ xuống từ trường kiếm lạnh như băng, nụ cười vẫn như trước, hắt so với kiếm của hắn càng lạnh hơn.

330. Chương 329: Quang Minh Thánh Địa - Tử Vong Sát Kịch.

“Thật là đáng chết, tất cả đều là đồ ngu xuẩn! Nhân số chiếm ưu thế tuyệt đối, vậy mà vẫn để cho đối phương rảnh tay rảnh chân chém giết? Bày binh! Kết trận! Lấy đội hình tiến công, toàn bộ lên hết cho ta, chỉ cần mấy lần mãnh công, cuộc chiến trong nháy mắt là có thể chấm dứt! Nhớ kỹ, hắn chỉ có một mình, nhanh nhanh chém chết hắn cho bốn đội trưởng! Ách Ba Đa tức giận rống lên một tiếng, chấn tỉnh toàn bộ binh sĩ đang trong cơn sợ hãi, làm cho mọi người vững vàng tâm trí hơn.

Đúng vậy, cho dù thực lực của hắn có mạnh hơn nữa, thủ đoạn giết địch có tàn nhẫn hơn nữa, nhưng dù sao hắn cũng chỉ có một người, với nhân số chênh lệch cũng có thể đè chết hắn, trường chiến đấu này chúng ta tất thắng, hoàn toàn không có lý do nào phải e ngại hắn.

Hắn chỉ có một mình!

Ý chí chiến đấu của các tướng sĩ của Thanh Lôi đoàn nháy mắt khôi phục, bước đi theo quy luật, với tốc độ cực nhanh, bày binh, kết trận, vây khốn cô lập thiếu niên vào bên trong, chỉ với một người, cùng chi chút đại quân đang hiện diện giữa đương trường, tình cảnh cực đoan hết sức trái ngược, giống như con kiến cùng con voi, hai hình tượng đối lập. Mục tiêu hiện tại của bọn họ chính là giết chết hắn.

Chiến khí tràn ngập, ý chí chiến đấu dâng cao, binh lính của Thanh Lôi đoàn giữ lực đợi thế, trong thời gian ngắn ngủi đã có thể áp chế nỗi sợ hãi trong lòng, lấy trạng thái tốt nhất nghênh địch, kinh nghiệm chiến đấu thật sự rất lão luyện, xứng đáng là hùng binh, Dịch Vân biết, bọn họ sẽ không lặp lại sai lầm lần thứ hai.

Tiếng hò hét đồng thanh vang trời, cũng không biết do ai khởi xướng, cứ như vậy một người hô “sát”, mọi người hòa theo, trăm người xung phong, quân đội đột nhiên dấy lên thành làn sóng, gần như đồng thời, tất cả mọi người rút kiếm xông vào nơi thiếu niên đang đứng.

Nhìn thế cục chiến trường biến hóa, Ách Ba Đa nói với các đội trưởng ở bên cạnh: “Các người cũng lên cả đi! Tuy rằng loại binh lính hạ cấp này có thương vong ta cũng chẳng thêm để ý, chỉ cần chiêu mộ là dễ dàng bù đắp lại, nhưng nếu một lần mà để thương vong nhiều quá thì khi ta nhìn mặt Khoa Lạc Lý giáo chủ mà giao phó cũng có chút không hay, chưa kể ta không muốn tiếp tục nhìn thấy cái trận chiến khôi hài này tiếp tục, quan quân cấp bậc đội trưởng tiến lên áp trận, trong vòng một khắc phải chấm dứt cái trò khôi hài này cho ta !”

“Tuân mệnh!” Hơn mười người quan quân cao cấp đồng thanh lĩnh mệnh, nhanh chóng lao tới phía trung ương chiến trận.

“Đoàn trưởng, nhân số chênh lệch rõ ràng như thế, trận chiến này tất thắng, cho dù không cho mấy đội trưởng xuất kích, một lúc nữa cuộc chiến nhất định sẽ phân thắng bại, vì sao phải thận trọng như thế? Vệ quan ở bên cạnh nghi hoặc hỏi.

Ách Ba Đa không đáp, nhìn về phía giữa sân, nơi thiếu niên kia đang đứng yên lặng như chỗ không người. Vệ quan nói đúng, trận chiến này rõ ràng là không thể thất bại, chỉ là... mỗi khi nhìn hắn, nhất là khi chạm phải luồng ánh mắt băng lãnh đó, vì sao lại làm cho mình cảm thấy bất an không yên?

Hắn không hề thích cái loại cảm giác này, bằng mọi cách phải sớm bóp chết cái cảm giác đó, đây chính là tín niệm mà lâu nay hắn tuân theo, bởi vậy phải tăng mạnh lực tấn công, nhanh chóng kết thúc trận chiến này.

Cùng với vẻ ngoài thô hào, Thanh Lôi quân đoàn trưởng là một người tương đối cẩn thận, không chấp nhận có chuyện ngoài ý muốn phát sinh, cho nên Thanh Lôi quân đoàn đến bây giờ chưa từng thất bại.

Trong Hình cung.

“Dịch Vân ca ca, hắn...” Như thế nào lại một mình chạy ra ngoài? Hắn... không xảy ra việc gì chứ? Nghe thấy bên ngoài truyền đến hơn ngàn tiếng hô hò hét như sấm, Lan Ny lo lắng hỏi.

Vừa rồi khi Dịch Vân xoay người rời đi, nàng vốn là muốn gọi hắn, rồi lại bị sát khí kinh khủng trên người hắn phát ra chấn nhiếp gây sợ hãi, giống như hai người hoàn toàn bất đồng, sợ hãi đã áp chế tình cảm ôn

nhu trong lòng, khiến nàng e ngại, lời nói thế nào cũng không phát ra được, cho đến khi hần xoay người đi, miệng mồm mím chặt, môi mỗ run run, nàng mới bắt đầu hồi hận.

Chính là một lời chưa kịp nói, nàng rất sợ sẽ không có cơ hội thứ hai để nói ra.

Nhìn phản ứng của Lan Ny, Tạp Lỗ Tư cười cười nói: “Tiểu nha đầu, sợ hần sao?”

Lan Ny nghe vậy ngẩn ra, vung mạnh tay nói: “Không phải, ta chỉ là... chỉ là..”

Tạp Lỗ Tư cười to nói: “Không cần phải phủ nhận nhanh như thế, trước mắt thực lực của hần cũng rất bình thường, nhưng sát khí nồng đậm trên người hần phát ra, bình sinh ta mới thấy là người đầu tiên, trước đây, ngay cả học viện cường giả cùng cấp với hần cũng vô pháp thừa nhận. Hắc hắc, nhân trung mãnh thú, miêu tả rất chuẩn xác, người như vậy nào phải bình thường? Cảm thấy sợ hãi là bình thường, không bị dọa đến ngất đi cũng đáng khen rồi, không cần cảm thấy xấu hổ.

Cúi đầu, Lan Ny ngập ngừng nói: “Dịch Vân ca ca không dễ thay đổi, đối với chúng ta vẫn quan tâm như lúc xưa, còn không tiếc xông vào đây cứu chúng ta, nhưng như thế nào lại biến thành thế này..., không giống như người xưa kia mà ta cùng Hán Khắc quen biết..”

“Bị vây trong cừu hận lâu dài, ai cũng đều biến đổi cả, chẳng có gì lạ!”

Lan Ny lắc mạnh đầu, sốt ruột nói: “Hần bị như vậy.. có lẽ ca ca người nói không sai! Bên ngoài không ngừng truyền đến tiếng la hét làm cho ta rất bất an, Dịch Vân ca ca không biết có sao không, hay là các người nhanh nhanh đến cứu đi..”

Lan Ny mới nói được một nửa, biểu tình, động tác đột nhiên ngưng trệ, tiếp theo ý thức hoàn toàn biến mất, vô lực ngã xuống người của Hán Khắc, dĩ nhiên đã hôn mê bất tỉnh nhân sự.

“Cứ lo lắng, sốt sắng, rồi lại nghĩ đông nghĩ tây, để cho nàng ngủ một giấc đi.” Tạp Lỗ Tư thản nhiên nói.

Cảm nhận được tình thế chiến trường, A Khắc Tây cau mày nói: “Tiểu tử kia rốt cuộc là đang làm gì đó, cố ý làm cho địch nhân bị thương nặng nhưng không chết, không phải thừa hơi sao? Uy hiếp thực sự với hần, không phải lũ tiểu binh quèn này, mà là mấy tên đội trưởng, nếu không nhanh chóng đem mấy chướng ngại này loại bỏ bớt đi, tiếp theo, chiến đấu sẽ càng gian khổ, ngay cả điểm nhĩ này mà hần cũng không nghĩ ra sao?”

Tạp Lỗ Tư lặng lẽ cười nói: “Hắc hắc, quả thực là hần chính là muốn những người đó chịu một chút đau khổ rồi mới chết, hần chính là đang đem mấy người kia ra đùa giỡn, làm ra mấy trò nhảm chán này.”

“.. Xem ra, hôm nay phát sinh chuyện kích thích hần quá mức, chuyển biến của hần hiện giờ, cùng với lúc ở ma đấu đại hội, nơi ra tay phải lưu tình, quả thực là hai người khác biệt, cứ như lột xác vậy.” A Khắc Tây cũng thở dài nói.

“Sai rồi! Ma đấu đại hội chung quy chỉ là trò đùa, lấy khả năng của Ma Đa, có thể bức ra thực lực của hần, nhưng không cách nào bức bách hần phải thể hiện bản tính của mình, đây mới là bộ dạng đích thực của hần chưa từng được biểu hiện” Tạp Lỗ Tư lạnh nhạt nói: “Như ta và người, sát tính thuần túy, chỉ có trải qua máu lửa tôi luyện mới thành cường giả đích thực!”

Ở chung quanh, Thanh Lô đoàn viên như cuồng phong thổi đến, vô số đao kiếm sắp tới người, sắc mặt của Dịch Vân không chút thay đổi, khoe miệng nhếch lên, trong con ngươi sát ý dâng tràn, hần tuyệt đối không có một chút tình cảm thương hại.

Trong khoảnh khắc đó, lấy hần làm trung tâm, sóng máu tuôn trào ra, máu thịt văng tung tóe, ma binh trong tay mỗi một lần vung lên, đều cùng với một đạo kiếm quang bắn ra, đám người dày đặc vây xung quanh, hiệu suất giết địch cực kỳ kinh khủng, chậm thì bảy, tám, nhanh thì hơn mười tên binh lính hoặc đứt tay đứt chân, hoặc là phá thể thành hai, kết cục thê thảm.

Người phía trước ngã xuống, người sau lao lên, hò hét giết rung trời, quân đội như mấy cỗ máy giết người, dù chết cũng không sợ

Mỗi một khắc, tử kiếm quang nhàn nhạt lóe lên như điện, một một giây, mưa máu tung tóe, toàn thân Dịch Vân lúc này thấm đẫm máu tươi, trên mặt còn lộ nụ cười yêu dị, thân ảnh nhanh chóng vũ động trong đám

người, giống như đang tham gia một tiệc khiêu vũ đầy cuồng loạn, bạn nhảy chính là binh lính của Thanh Lôi đoàn, bồi tiếp hân trong cuộc khiêu vũ đầy máu, vì giết hân, không ngừng nghỉ lao vào.

Lại một hàng chín người trong tiếng hét thê thảm ngã gục, chung quanh Dịch Vân, núi thịt, xác người chất đống, bọn họ đại bộ phận còn sống, nhưng mang theo tám thân tàn phế nằm trong vũng máu kêu khóc, một ít còn lại bị đồng đội trực tiếp kết liễu, những người này, ngược lại trở thành lá chắn tuyệt hảo cho hân, làm cho lớp lớp sóng binh sĩ của Thanh Lôi đoàn mang tâm cố kỵ, sợ hãi, thành trở ngại trong thế tiến công của bọn họ.

Cho đến giờ phút này, Tạp Lỗ Tư rút cuộc nhìn ra Dịch Vân không giết chết mà chỉ làm cho họ tàn phế là có mục đích, lợi dụng bức tường người của binh lính, gây trở ngại cho binh sĩ khác tiến công, chiến pháp tàn khốc, nhưng thủ đoạn tương đối cao minh, hân nở nụ cười, trong ý cười có ba phần kinh ngạc, bảy phần thưởng thức, thiếu niên này hân là làm cho hân có điều ngoài ý muốn.

Đúng lúc này, một đạo kinh phong đột nhiên từ đỉnh đầu đánh úp, ngẩng đầu, thấy một gã nam tử tóc vàng đang trong thế đầu dưới chân trên, toàn thân đầu khí lưu chuyển, trên tay ma binh lấp lánh, như sấm sét hướng về phía hân bổ xuống, kiếm chưa đến, kiếm quang mãnh liệt đã tấp vào mặt.

Trùng điệp vây khốn, Dịch Vân tránh cũng không thể tránh, rất nhanh đã chém đứt năm tên binh lính đang đến gần thân mình, lập tức nâng kiếm hướng về phía trước đón đánh, cùng thời gian một người đột nhiên từ phía sau lưng ở trong bức tường người thoát ra, phối hợp với thế công của đồng bạn trên không trung, như tia chớp lao đến góc chết, một đạo cực nhanh hướng chỗ yếu hại của người thanh niên chém đến, một đạo cực nhanh, tàn nhẫn, toàn lực chém đến, một chiêu phán sinh tử.

Hai người cùng đánh, một đao, một kiếm, thời cơ phương vị đều đúng chỗ, đao kiếm đều ẩn chứa uy thế bá liệt, cũng không phải binh lính có khả năng làm được.

Trong lúc nguy cấp, Dịch Vân trên hướng đón đánh thế kiếm không đổi, khê búng mình lên không, quay người lại đưa phần lưng ra, ngạnh kháng một đao trí mạng, nhìn phản ứng bất ngờ này, trong mắt hai người, thật không khác với chịu chết, cười lạnh một tiếng, đao kiếm đồng thời chém xuống.

“Cheng! Cheng!”

Hai tiếng kêu giòn của kim thiết va chạm nhau, nam tử trên không bị phản lực chấn bay lên trời cao, hậu tâm của Dịch Vân trúng đòn nghiêm trọng, liền phun ra một ngụm máu, dựa thế lướt ngang, nhanh chóng thoát ra để không bị hai gã cường giả vừa lên giáp kích bao vây mà lâm vào hoàn cảnh xấu.

Ngay lúc hân vừa lướt ngang, khoảnh khắc hân sắp rơi xuống đất, một quang cầu ma pháp màu vàng khổng lồ đánh đến, ma uy làm cho người ta sợ hãi, như sấm sét oanh đình đánh đến, lúc này hân đang ở giữa không trung, không có chỗ mượn lực, không thể né tránh, chỉ có thể vung kiếm lên chắn.

Oanh!

Quang cầu nháy mắt phát nổ, ma uy mãnh liệt cũng đã nhập vào cơ thể, Dịch Vân lại phun ra một búng máu lớn, mạnh mẽ đụng vào trận thế của binh lính bên trong bức tường người.

Ba đạo tấn công liên tiếp, chặt chẽ lao đến, xuất ra bởi ba người, nhị vũ nhất ma, tất cả đều đạt đến lực tinh đỉnh phong cường giả, đội trưởng của Thanh Lôi đoàn rút cuộc đã ra tay.

Giữa tiếng kêu gào thê thiết, vô số toái chi tàn khối (tay chân thịt vụn), mưa máu bay đầy trời, chung quanh ba thước chỗ Dịch Vân rơi xuống, chỉ có người chết, không còn ai sống sót, ba gã đội trưởng dĩ nhiên đã rớt ay, không ai ngóc đến mức nguyện ý đi chịu chết, tất cả đám lính đều đứng nghiêm thủ trận, không ai dám tiến về trước một bước, trái lại để cho Dịch Vân một khoảng không gian trống trải.

“Vừa rồi ta rõ ràng đã chém tới thân thể của hân, như thế nào lại bị đánh văng ra?” Nam tử mang đao cả kinh nghi hoặc nói.

“Hân cũng dễ dàng đánh nát công kích ma pháp toàn lực của ta, dĩ nhiên chỉ phun ra một ngụm máu, chỉ một ngụm máu... Không phải là, thực lực của hân đã cách xa mọi dự đoán, tuy rằng có cùng cấp bậc với chúng ta, nhưng thực lực biểu hiện ra bên ngoài, lại hơn xa từng người trong chúng ta!” Quang minh pháp cuồng nghiêm túc nói.

“Mặc kệ hần thực lực có mạnh hơn nữa, cũng chỉ là cấp độ lục tinh thôi, nếu để cho ba người chúng ta liên thủ lần nữa.

Phát động một lần tấn công nữa, hần không có khả năng lại tránh thoát!” Nam tử tóc vàng trầm giọng nói.

Ba người đồng thời gật đầu, đang muốn ra tay lần nữa, đột nhiên phát hiện

Thiên địa thủy nguyên tố lấy tốc độ không thể tin nổi tụ tập lại, lấy thiếu niên kia làm trung tâm, hàn khí lạnh thấu xương từng đợt trào ra, ngay sau đó, mũi băng nhọn màu xanh chói lọi, giống như mặt trời hiện ra, vừa chói chang lại băng hàn, nhiệt độ trên chiến trường đột nhiên giảm xuống, mười đoàn u lam quang ảnh hiện lên.

Mười đạo ma pháp nhanh chóng bắn đi, phương vị cũng bắt đồng, mỗi đoàn u lam quang ảnh, đều phóng lên cao hơn mười thước thành hình cột nước, trong nháy mắt hình thành trăm con xà thủy bay lên cùng với thiếu niên ở giữa không trung, bảo vệ chung quanh hần, thân thể dài nhỏ, giống như rắn, phát ra ánh sáng u ám băng hàn.

Thủy thương xà kích, thập liên phát!

Mọi người ở đây đều há hốc mồm chưa dám tin, trong lúc đó hơn trăm con thủy xà cao áp đầu tiên là xoay xung quanh mà lên, bay múa bốn phía trên trời cao, giống như phi long thẳng thiên màu lam, tiếp theo đều lao xuống dưới, dữ dội bắn xuống, giống như mưa tiễn đầy trời dày đặc rơi xuống.

Trong khoảnh khắc, trên chiến trường vô số cao áp thủy xà bắn xuống, binh lính chung quanh giống như thịt nướng bị xuyên qua, một đám liên tiếp bị xâu chuỗi, mỗi một con thủy xà xuyên qua, ít nhất có tám, chín lồng ngực bị phá vỡ thành một cái lỗ lớn, xâu thành chuỗi, thấm đẫm máu mà ngã xuống trong nỗi kinh hoàng.

Trên bầu trời, bốn phía xà ảnh màu xanh bay tứ tán, nhìn thì xinh đẹp lóa mắt, nhưng với bọn lính mà nói, đó là độc xà cuồng bạo hung ác, ngăn cũng không được, binh lính dính phải chắc chết, trung ương chiến trận, biến người bên trong, như thế nào lại xoay người chạy trốn?

Mưa trong mắt người khác, nhưng với họ, đó là cơn ác mộng!

Binh lính đã như thế, ba gã đội trưởng lục tinh đỉnh phong cũng không kém, thủy xà thương tuy là ma pháp tứ tinh, nhưng dưới tay Dịch Vân thi triển, uy lực công kích đã sớm vượt qua phạm trù của cấp bậc ma pháp tứ tinh.

Nhanh chóng đả phá quy tắc thi pháp thông thường, ma pháp có thể khống chế ảo diệu như thế, tất cả bọn họ đều lần đầu được thấy, chưa từng nghĩ đến, huống chi, Dịch Vân đã đem một nửa thể công của ma pháp này thi triển toàn bộ ở trước mắt họ, lại càng tăng thêm gánh nặng lên ba người, tuy rằng muốn bằng vào chiêu này mà gây thương nặng cho lục tinh đỉnh phong cường giả là điều không thể, nhưng lại có thể tạm thời giam họ tại chỗ, dùng chiêu cản lại để bảo mệnh.

Vũ tiễn đầy trời hung mãnh bắn xuống, uy hiếp đến từ bốn phương tám hướng, hai tên vũ cuồng huy kiếm, đao đón đánh, pháp cuồng thi triển vòng bảo vệ bằng ma pháp. Ngay khi đạo thủy xà cuối cùng thuận lợi bị phá vỡ, đang lúc thả lỏng, một đạo thân ảnh vô thanh vô tức lao đến từ phía sau ba người.

Phảng phất giống như u linh, mắt thường không quan sát kịp, nỗi sợ hãi rợn cả tóc gáy từ sâu trong tâm truyền ra, ba người đều cảm thấy không ổn, báo động vừa xuất hiện, phát giác được thì đã muộn, một đạo tử kiếm quang nhàn nhạt đột nhiên lóe lên, như chớp chém đến thắt lưng.

Đang lúc kinh ngạc, bên trong truyền đến từng cơn đau nhức, ba người đồng thời cảm thấy thấy thân thể phân ra thành hai, cùng nhau hoạt luyện, cùng nhau kêu khóc, cùng nhau bại!

Lúc này, tất cả thủy xà đều đã biến mất vô tung, chỉ để lại thi hài đầy đất, cùng với một số ít người thân thể tàn phế, trong vòng một trăm mét quanh Dịch Vân, trừ hần ra, không còn người thứ hai đứng lên.

Trận này, khai chiến không đến nửa canh giờ, hơn bảy trăm cỗ thi thể đã chất thành núi, trong đó hơn nửa sắp sửa trở thành thi thể, nghe thấy dưới chân truyền đến từng trận kêu gào thê thiết, trên con đường đầy máu thịt, hành trình đến quang minh thánh địa, chính là đang diễn ra một hồi tên là “Tử vong sát kịch”.

Trận chiến này, chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi!

331. Chương 330: Chết Thảm Trọng.

Trong trạch viện, một thiếu nữ ra khỏi phòng. Đi vào hoa viên xa hoa bên trong trang viện, đầu mùa xuân này, cảnh tượng nơi đây trăm hoa đua nở, Bạch Anh nở rộ, Bạch Hoa liễu rủ, ngay cả trong ao, nụ sen cũng chớm nở, mà thiếu nữ đối với cảnh tượng tươi đẹp này lại không thèm nhìn đến, mắt trông về phương xa đậm ánh tịch dương, biểu tình có vẻ thần thờ.

“A Lôi Lạp, người đã tu luyện cả ngày, nên nghỉ ngơi thật tốt mới phải, sao tự nhiên lại chạy đến nơi này?” ở phía sau thiếu nữ đi ra, là hai bóng người tóc điểm hoa râm.

Trầm mặc một lát, A Lôi Lạp tiếp tục hỏi: “Tứ gia gia, Ngũ gia gia, Dịch Vân ca ca khi nào thì mới có thể trở về?”

Vừa nghe thấy cái tên “Dịch Vân”, hai lão giả cười cười, ôn nhu nói: “Nhanh thôi. Chờ khi làm xong nghi thức phong tước, nó sẽ cùng mấy người tộc trưởng trở về, chuyện này phải mất mấy ngày, chờ một chút đi, đến lúc đó cũng đừng quên giới thiệu hai lão già này nhé.

Hai người bọn họ, theo thứ tự là Kiệt Nặc Tư, tứ trưởng lão, ngũ trưởng lão trong gia tộc cấp bậc đều là lục tinh vũ cường cường giả. Hiện tại chính là lão sư kiêm người bảo hộ cho A Lôi Lạp.

Một tháng trước, khi hai người bọn họ bị Cát Âu tộc trưởng lấy cấp lệnh triệu hồi bọn họ ở bên ngoài về chiếu cố cho người thiếu nữ này, khiến cho họ cảm thấy rất khó hiểu và bất mãn.

Hai vị lão giả này đều là tộc nhân trực hệ của Kiệt Nặc Tư gia tộc, chuyên môn phụ trách nhiệm vụ mật cùng đối ngoại kiểm sinh ý trong gia tộc, trong gia tộc có địa vị rất cao, làm sao có thể cam lòng buông bỏ hết thảy chỉ để mỗi ngày chơi đùa cùng với tiểu nha đầu này?

Mà tộc trưởng liên tục thúc dục yêu cầu họ, lại còn nói rằng nàng ấy có một ca ca, người này đối với kế hoạch tương lai trong trăm năm tới phi thường trọng yếu, phương pháp dùng A Lôi Lạp mượn sức hẳn là tối ưu nhất, không thể để cho nàng ấy gặp nguy hiểm, cả trưởng lão bí mật của gia tộc cũng phải chăm sóc, càng thể hiện thành ý của gia tộc, cho nên bọn họ cũng chỉ đành kêu khổ mà tiếp nhận nhiệm vụ này.

Khi đó Kỳ Vũ đế quốc cứ mười năm một lần đang tổ chức “Long Môn thi đua” để cho cường giả trẻ tuổi của các đại học viện tề tụ, dân chúng cả nước đều trông mong, tộc trưởng cũng theo lệ hàng năm, dẫn các trưởng lão đi trước đến xem đại hội, làm như vậy đương nhiên là vì tìm kiếm những “đòng máu mới” có tiềm lực gia nhập gia tộc, Kiệt Nặc Tư gia tộc cũng không ngoại lệ, chỉ có hai lão già bọn họ bắt buộc dĩ phải lưu lại, mỗi ngày bồi tiếp thiếu nữ này.

Sau đó, tin tức làm người ta bất ngờ cứ liên tiếp truyền về. Tin sau càng “gây sốc” hơn tin trước: người mà gia tộc coi trọng, ca ca của người thiếu nữ này, từ bách cường của ma đấu đại hội, rồi đến ngũ thập cường, thập cường, tiến thẳng vào chung kết, cuối cùng đánh bại ứng cử viên vô địch của đại hội ở vòng cuối cùng, trở thành người xuất sắc nhất của ma đấu hội, khiến cho cả Kiệt Nặc Tư gia tộc vỡ òa trong sung sướng.

Mới 17 tuổi đã trở thành người xuất sắc nhất, Ma Vũ Tam hệ đồng tu, phá lệ vạn năm lịch sử của đại hội, kỳ tích như vậy khiến cho ai cũng không thể bỏ qua, Kỳ Vũ vương thất, tứ đại thế gia của đế quốc, ai cũng đều rục rịch, Kiệt Nặc Tư gia tộc lại đã sớm chiếm lấy chỗ tốt nhất, địa vị A Lôi Lạp lại càng thêm nặng.

Mật lệnh của tộc trưởng tiếp tục truyền về, nói về Dịch Vân và gia tộc đã bí mật giao dịch, hai lão cả kinh cười toé toét, từ đó cũng không oán giận nữa, cam tâm tình nguyện chiếu cố cho thiếu nữ mới vèn vèn có mười tuổi này.

Huống chi, hơn một tháng qua ở chung, A Lôi Lạp trong mắt bọn họ luôn chăm chỉ, vô luận thế nào cũng luôn cố gắng để mình mạnh mẽ hơn, đối với hai lão đam mê võ thành cuồng này, càng xem lại càng vừa mắt.

Mặc dù không rõ là cô bé tu luyện công pháp gì, tộc trưởng cũng ngàn vạn lần can ngăn không được hỏi đến, hết thảy cứ tùy ý cô bé tu luyện, bọn họ chỉ phụ trách giải đáp những nghi vấn, và chỉ chuyên tâm bảo hộ là chính.

Nghe nói, đó cũng là ca ca của nàng, Dịch Vân yêu cầu như vậy. Đối với yêu cầu kỳ quái này cùng nguyên do trong đó làm người ta trăm mối không lý giải nổi, đối với người tên Dịch Vân này, bọn họ càng thêm tò mò.

“Nghe những người khác trong tộc nói qua, Dịch Vân ca ca đã đến được trận chung kết, phải không?” A Lô Lạp lại hỏi, lần này thần sắc có mấy phần hoan hỉ.

“A Lô Lạp à, đây không phải là trận đấu bình thường, mà là trận đấu cuối cùng tranh đoạt danh hiệu đệ nhất của ma đấu hội, danh hiệu này ở Kỳ Vũ đế quốc này, trong mấy tỉ dân cư, mỗi mười năm chỉ có một người có tư cách đạt được, xứng đáng với cái danh thiên tài trong trăm triệu người dự thi, ca ca ngươi cũng quá thần kỳ!” tứ trưởng lão chân thành khen, nói.

Ngũ trưởng lão cũng không kìm được, mỉm cười hài lòng, gật gật đầu. Đối với họ mà nói, loại khoáng thế kì tài có thể cùng gia tộc mình có giao tình nồng hậu, ngay cả muối muối của mình cũng ủy thác cho gia tộc mình chăm sóc, quan hệ mật thiết như vậy, đã vững như bàn thạch, đây mới là chuyện làm cho bọn họ kích động. Chun cái mũi nhỏ, A Lô Lạp nói: “Dịch Vân ca ca đương nhiên rất giỏi rồi! Chỉ là huynh ấy thà rằng đừng đi tham gia cái trận đấu gì gì đó, cũng không cần phải đoạt được cái gì mà xuất sắc, chỉ cần nhanh nhanh trở về thì tốt rồi.”

Hai lão nghe vậy, đưa mắt nhìn nhau cười khỏ, xem ra bọn họ cần phải dạy bảo một chút cho A Lô Lạp, giải thích cho nàng nghe về “Ma Đấu đại hội”, bằng không với nhận thức của nàng chỉ nghĩ đây là trận đấu nhỏ mà thôi

Cùng Dịch Vân chia lìa hơn một tháng, nhưng A Lô Lạp đã rất rất nhớ hấn, mặc dù hiện tại, nàng là nghĩa nữ của Cát Ấu tộc trưởng, trong tộc cũng có nhiều bá bá, gia gia chơi đùa, nhưng nàng vẫn cho rằng Dịch Vân mới là người thân duy nhất của mình.

Đi vào hoa viên, vỗ về bạch dương liễu rủ, nhìn về phía chân trời, ráng chiều đỏ ối, A Lô Lạp thì thào nói: “Dịch Vân ca ca, ngươi mau mau trở về đi, không biết A Lô Lạp đang chờ ca sao!”

Thiếu nữ tha thiết đợi chờ, lại không biết, người tâm niệm của nàng, khi nàng đang đứng ở nơi trăm hoa đua nở, ở nơi đó đầu cũng mùa xuân nhưng cảnh tượng lại hoàn toàn bất đồng, nơi đó chính là mưa gió gào thét.

Mưa vẫn còn rơi, mưa tanh mùi máu, đỏ sẫm, không chỉ trên người bốn phía địch nhân tuôn ra, mà cả trên than Dịch Vân cũng vậy, hơn mười vết thương sâu đến xương. Cũng may quyền cước thủ chặt than thể, nên miệng vết thương hầu hết đều tập trung ở tay chân, không tổn hao gì đến hành động như gió của hấn, lại càng khiến hấn hung mãnh, chiến ý tăng cao.

Lại liên tiếp hơn mười người bị Đấu khí kiếm quang của hấn chặt ngang người, nửa trên rớt xuống, song chưởng đồng thời phân ra, toái chi tàn khối rơi ra, máu tươi ầm nóng tưới khắp toàn thân, trong khoảnh khắc, toàn thân hấn khắp nơi đều dính đầy máu tươi. Bên trong chiến hỏa, trong biển máu, mùi máu thuần như rượu, một loại cảm giác khác thường xông lên đầu, vút bỏ sinh tử, nắm thật chặt thanh kiếm trong tay. Toàn bộ hưng tính tiềm tàng đều bị kích phát.

Khoảng cách đến gần địa ngục, là trường hợp hấn rất quen thuộc, nhân trung thú (dã thú đội lột người), đang cuồng bạo tàn sát bừa bãi.

U lam quang mang, băng hàn lạnh thấu xương, hơn mười đạo Thủy Thương Xà Kích, tên bắn như mưa rơi đầy trời, thanh âm kêu gào rống lên, máu tươi tung tóe hình thành nên một dòng huyết hà, vô số thân thể chất thành núi, lần chiến đấu này, hơn ba ngàn người của thanh lôi quân đoàn, gần một ngàn ba trăm người bỏ mình, hơn một ngàn ba trăm người không còn lực tái chiến, trong đó hơn một nửa đang nằm trong vũng máu kêu rên.

Thủ đoạn giết địch của hấn thật sự tàn nhẫn làm người ta sợ hãi, không một chút lưu tình, mặc kệ là ma pháp hay huy kiếm chém ra, khiến địch nhân không tàn phế thì cũng chết. Một lúc lâu sau, chết cũng là cái yêu cầu gì đó xa vời, với những kẻ tàn phế chết không được sống không xong, đau đớn kêu gào. Đối mặt với loại địch nhân này, người của thanh lôi quân đoàn càng đánh càng giết mình, nỗi sợ hãi trong lòng càng ngày càng tăng.

Lúc này trên người Dịch Vân là một tầng huyết tương nồng đậm, đại đa số là máu của địch nhân, ở giữa còn có một chút tâm tạng nát vụn bám trên người hắn, vậy mà trên mặt hắn lúc này lại hiện lên một nụ cười yêu dị đầy khủng bố, giống như đang ở trong đó mà say mê, nhìn tròng cảnh kinh hãi này làm người ta càng thêm sợ hãi cực độ.

Ách Ba Đa vẫn đứng ở bên ngoài chiến trường quan sát, kinh ngạc nhìn thiếu niên chưa đến đôi mươi này, lại có thể khiến người ta được chứng kiến chiến quả kinh hãi này, thực là khó tưởng tượng, khác quá xa so với dự đoán ban đầu của hắn.

Hắn không phải là không có đưa ra các loại xử trí, đội trưởng các đội trong quân đoàn đã cùng xuất động, ngay cả ba thiên nhân trưởng (đội trưởng ngàn quân) cũng đã tham gia vòng chiến.

Chỉ là, đối phương lại có thể đùa bỡn với cường giả của địch, chơi trò trốn tìm, dựa vào đám lính che đỡ. Một đường đào tẩu, chuyên nhằm vào bọn binh lính cấp bậc tam tinh yếu nhất trong đoàn công kích, không một ai có thể ngăn trở hắn, cơ bản là không có ai là đối thủ của hắn.

Tình huống bình thường, cho dù là một gã lục tinh đỉnh phong cường giả cũng tuyệt đối không thể ngăn cản ngàn quân liên hợp vây tập, một người hai tay sao có thể địch lại hai ngàn cánh tay của quân sĩ đã bao vây khắp bốn phương tám hướng. Mười mặt vây giết, chỉ cần chút vô ý, sẽ bị loạn đao phân thân, nếu đối chỗ cho thiếu niên này là một gã cường giả cùng đẳng cấp, thắng bại có lẽ chỉ nháy mắt đã phân, điểm này tuyệt đối không sai.

Hắn đối với cục diện chiến đấu phán đoán cũng không sai. Chỉ là đã nhìn lầm khả năng của thiếu niên kia, Ma Pháp binh của hắn rất sắc bén, sát ý đáng sợ, Đấu khí vận dụng cực kỳ tinh diệu, chiến thuật sử dụng rất hợp lý, tất cả phương diện đều tuyệt, ngay cả bản thân hắn trước đây cũng chưa từng gặp. Làm rối loạn toàn bộ bố trí của hắn, khiến cho cuộc chiến toàn bộ đảo chiều, dẽ cùng sói đối chỗ cho nhau, hắn chính là sói đội lột cừu, còn toàn bộ đại quân lại biến thành dê béo. Biến hóa khó tin, cảnh tượng hoang đường, nhưng chỉ có thể tro mắt ra nhìn.

Số mệnh trên người là, thiếu niên này cực kỳ am hiểu quân chiến. Nhân số ưu thế, ngược lại trở thành bàn đạp cho hắn không ngừng tháo chạy, tránh né công kích mạnh mẽ, tạm né mũi nhọn, thủ đoạn mượn lực thập phần cao minh, dựa vào biển người cách trở, bỏ xa hơn mười tên đội trưởng truy kích, tình hình chiến đấu cứ như thế phát triển, tất cả đều ngoài sự tưởng tượng ban đầu.

Ngoại trừ như vậy ra, Ách Ba Đa càng kinh ngạc hơn về thực lực của thiếu niên này, Ma Vũ song tu, đều đạt đến lục tinh đỉnh phong, không hề nghĩ rằng kỳ tích như vậy lại xuất hiện trên người thanh niên này, không thể giả được. Nhìn những con bài chưa lật của hắn nhất thời đều bày ra, trong lòng hắn giật mình tính toán càng kỹ, trong khoảnh khắc, Thiên Không tinh hóa như mưa giáng xuống. Vô số hoa lửa đầy trời rơi xuống, từng tý một, chốc lát, cả chiến trường nhuộm hồng nóng bỏng, không khí đột nhiên trở nên nóng rực, 18 con Viêm Long khổng lồ từ trong những đám lửa bắn ra, quang mang đỏ thẫm, hơi thở nóng rực, uy thế như đốt cháy cả đại địa.

Đúng là lục tinh đỉnh phong hỏa ma pháp, Cửu Long viêm vũ nhị liên phát!

Chiến trường trong thoáng chốc thể lửa cháy dữ dội. Trung tâm chiến trận, chỗ binh lính dày đặc, thế giới hỏa hồng, tuyệt cảnh bi thảm, mấy trăm người của thanh lôi đoàn bị vây trong lửa đỏ, cực kỳ tuyệt vọng, đau khổ gào khóc, chết một cách vô cùng bi thảm.

Ở bên ngoài, một cái hồ nhân tạo khổng lồ được tạo thành, hơn trăm binh lính đang bốc cháy gấp gáp nhảy vào dập tắt, cho đến khi lửa tắt mới tạm thời buông lỏng. Một con Viêm Long khổng lồ lại theo sát mà đến, từ trên trời giáng xuống, như lưu tinh rơi xuống, không nhanh không chậm rơi vào chính giữa hồ nước, qua một khắc, nhiệt độ trong hồ nhanh chóng tăng lên. Trong chớp mắt, toàn bộ mặt hồ, nước sôi sùng sục, bốc hơi bay lên, nhiệt độ cực cao, binh lính trong hồ muốn bò ra đã không còn kịp.

Tựa như cái chảo cực nóng, chừng nấu thịt tươi trong nồi, mấy người thanh lôi đoàn thân hãm trong hồ, tro mắt nhìn cảnh mình bị nấu từ thịt sống thành chín, mùi thơm trên người phát ra, không tưởng nổi cảnh chết đi kiểu này, một nồi thịt, mùi thơm bay khắp bốn phía, toàn bộ thành viên chết đi trong muôn vàn thống khổ.

Hỏa Vũ bắt đầu khởi động, tinh hỏa tung bay, phương pháp gây chết người vô cùng thâm trọng. Ách Ba Đa sợ đến miệng không ngậm nổi, hần đúng là Ma Vũ song tu, đều đạt đến lục tinh đỉnh phong, quả là một “quỷ tài” có một không hai, nếu không có tận mắt nhìn thấy, hần tuyệt không thể nào tin được.

Đoàn viên chết thảm trọng, tất cả đội trưởng truy đuổi phía sau hần, ngay cả góc áo cũng không chạm được, sắc mặt của Ách Ba Đa xanh mét, không cách nào tiếp tục quan sát được.

332. Chương 331: Băng Ngục Hàn Lam.

Ách Ba Đa lớn tiếng hạ lệnh: “các đoàn viên ngăn trở hần! Chỉ cần có thể ngăn hần một lát, chờ các đội trưởng đến là có thể xử lý hần! Bốn đoàn trưởng hứa, người nào đầu tiên giết chết hần, ban thưởng một thanh ma binh tam phẩm, cộng thêm trăm vạn tiền thưởng. Quan thắng ba cấp!”

Ban thưởng phong phú cũng không có gia tăng tính tích cực của các binh lính, cực phẩm ma binh đối với bọn họ quá xa xôi. Không có mạng thì nhiều tiền thưởng hơn nữa cũng vô dụng, trên chiến trường đối địch là một địch nhân chưa bao giờ gặp qua. Thủ đoạn tàn khốc, sát tính phi nhân quả thực rõ ràng là ác ma.

Không thể tin được đến lúc này Ách Ba Đa cùng các bộ đội trưởng cũng không chân chính xuất thủ, mọi người cũng cho rằng trận chiến này chung quy tất thắng, chỉ đợi phía sau đám đội trưởng toàn bộ tìm đến, ác ma mạnh hơn cũng chỉ một con đường chết, bất quá có khác biệt chính là thời gian sớm hoặc muộn thôi, nhưng là không muốn đến lúc chiến thắng lại bị giết, chung quy mạng cũng chỉ có một cái.

Nhìn các binh lính còn đang ở đằng sau, Ách Ba Đa tức giận rống to: ” Đốc chiến đội toàn bộ tiến lên, ai dám quay đầu lại liền giết cho ta! ”

Đạo mệnh lệnh này quả nhiên sinh ra hiệu quả, quân thể hỗn loạn lại lần nữa tập kết lại như sóng trên mặt nước mãnh liệt hướng thiếu niên ở giữa sân tấn công.

Nhìn chiến trường tiếng kêu giết rung trời, thiếu niên ở trong vòng vây, cường giả bên mình một lát là có thể tìm đến, Ách Ba Đa quay đầu hướng về phía một tên vệ quan bên cạnh nói:” Truyền lệnh xuống, để cho toàn bộ ma pháp quân đoàn vào vị trí nghe ta ra lệnh tùy thời xuất thủ không cần giữ lại”.

Vệ quan ngạc nhiên: “Muốn bọn họ toàn lực công kích? Nhưng mà nếu như vậy sẽ có ma pháp trận Thánh Địa cảnh giới, hơn nữa khó giấu giếm được cao tăng Giáo Đình ở bên ngoài.”

“Hần là không biết...” Nhìn chỗ ở bên ngoài ranh giới, bốn bức tường lớn màu trắng cao mười mét. Thánh Quang trú địa có ma pháp trận giới hạn:” Đầu khí hoặc ma lực ba động quá mức kịch liệt cũng có thể bị ma pháp trận phòng hộ cảm ứng, khi đó giới hạn tường đá sẽ từ trắng chuyển hồng, ba mươi sáu nơi trú địa đều thấy được, đây chính là cơ chế phòng vệ Thánh Địa, cũng là nguyên nhân ta không dám xuất thủ.

“Nhưng đó là nói bình thường..., khi thiếu niên kia đánh chết ba tên đội lục tinh đỉnh phong cũng liên tục thi triển ra song hệ ma pháp ma pháp trận nên sớm cảm ứng được, tuyệt sẽ không giống như hiện tại không phản ứng chút nào không phản ứng chút nào ta nghĩ hần là hần đã động tay động chân khiến cho hiệu dụng ma pháp trận hoàn toàn biến mất. ”

Vệ quan nghe vậy hoảng sợ: “Không thể nào! Hần chẳng qua là lục tinh đỉnh phong Cuồng cấp không có thể nào khống chế được cơ chế ma trận Thánh Địa?”

Ách Đa ba trầm giọng nói: “Về điểm này ta cũng nghĩ không ra, ngay cả hình dạng bên ngoài của vô hình hộ bích cũng giống nhau, tất cả đều là mê hoặc! Có thể khẳng định hai điểm, một là hết thảy cái này toàn bộ cùng hần không thoát khỏi liên quan, hai là trẻ tuổi như vậy có thực lực tam hệ đồng tu, loại địch nhân này không thể lưu, không thể không chết! ”

Giết giết giết! Giết giết giết! Giết giết giết giết giết giết, có con rết, giết giết, giết chết con rết, giết hết, giết giết giết, con rết chết, hết giết!

Tiếng kêu giết rung trời (âm vang như bài ca con rết – BG ^^), binh lính ở bên trong như sóng trên mặt hồ dừng mãnh tiến lên, hàng trước ngã xuống hàng sau thẳng tiến, đao kiếm phủ toàn bộ hướng một người chém tới, không có chiến ý chỉ có sợ hãi, tất cả mọi người đang tự hỏi đến tột cùng là ai giết ai đây?

Gió thổi qua, mưa rơi xuống, tay chân gãy rơi đầy trên đất, lại là hơn mười người đồng thời gãy tay đứt chân. Máu chảy thành sông, thủ đoạn tàn nhẫn như thế, sát ý lạnh lùng, sát ý làm đám binh sĩ tiến công ở bốn phía rét lạnh trong lòng, hẳn giống như là một cỗ máy giết chóc không có máu không có cảm xúc, chỗ hẳn đi qua chỉ có vô tận băng lãnh cùng tử vong. Đối mặt với một ác ma như vậy giống như đối mặt với một cơn ác mộng vĩnh viễn cũng không tỉnh.

Cơn ác mộng! Cơn ác mộng! Cơn ác mộng!

Cơn ác mộng đen tối dưới ánh mặt trời, hẳn không chết mộng không tỉnh, ma bắt diệt!

Thời điểm Dịch Vân một kiếm chém ra tám người chung quanh, trong tiếng rên thảm thiết tám dòng máu bắt đầu phun ra như suối (:P nổ thêm), thì dị biến bắt ngờ xuất hiện.

Bỗng nhiên một thân ảnh màu xanh biếc hướng bên này lao đến, người chưa đến uy áp đầu khí bá đạo đã tới, không khí giống như vô hình đem hẳn khoá chặt trong phương viên một thước, tuyệt không có cơ hội chạy trốn .

Trốn.

“Trốn rồi lại trốn, rốt cục cũng bắt được, chết cho ta!” Trong tiếng hét to, nam tử đã đến gần người, hai tay nâng lên cao chém xuống một kiếm mãnh liệt tràn đầy năng lượng đầu khí.

Đầu khí phong thuộc tính, thất tinh uy áp, chính là một trong tam đại Thiên Nhân Trường của Thanh Lôi quân đoàn, giai vị Thất Tinh sơ giai Võ Tước cường giả!

Lực tinh đỉnh phong so với Thất Tinh sơ giai tuy chỉ chênh lệch một bước, nhưng thực lực lại sai biệt cực lớn, chưa đánh đã biết ai sống ai chết, mắt thấy một màn này trong quân đoàn vang lên tiếng hoan hô như sấm, đối với bọn họ mà nói thiếu niên chắc chắn là sẽ chết, cơn ác mộng đã đến hồi chung kết.

Ngoài dự tính của mọi người, khi kiếm ở trên không sắp tới người, thiếu niên không chút nào bối rối, hơn nữa trên mặt nở nụ cười lạnh thấu xương, ma binh trong tay lập tức khoanh ngang ngực, đầu khí Phần Kiếp Tử Diễm trong cơ thể thoáng chốc nghịch chuyển, hồng quang trên người lưu chuyển bên trong mang theo đầu khí màu tím. Tiếp xúc trong nháy mắt uy áp đầu khí tràn tới thì đầu khí màu tím cũng tăng vọt lên.

Phương pháp nghịch chuyển đầu khí!

“Keng! ” Một tiếng, thanh âm binh khí va chạm nhau lớn nhất từ lúc khai đến giờ, phản phát giống như trống chiều chuông sớm vang dội toàn bộ chiến trường, cũng chấn vỡ tất cả tiếng hoan hô.

” Làm sao có thể? Thất Tinh đầu khí, Thất Tinh thực lực. Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?? ” Bên ngoài chiến trường Ách Ba Đa về mặt cực kỳ kinh hãi, thực lực thiếu niên đã không nằm trong định lý thông thường, dĩ nhiên hơn xa lúc ban đầu.

Nhìn thấy mà kinh, vốn tưởng rằng thể tấn công hoàn mỹ không sơ hở lại bị một thanh hỏa hồng ma binh an ổn tiếp xuống, mà trên thân kiếm lực đạo uy thế còn đang từng bước tăng trưởng truyền đến. Tựa như có dấu hiệu tràn vào áp đảo đầu khí phong thuộc tính của mình, đang kinh ngạc chợt nghe nhị phẩm trung giai ma binh trên tay truyền đến âm thanh “rắc, rắc, rộp, rộp rộp...” (ko bik dịch thế nào-DG, âm thanh binh khí nứt vỡ-BG), không ngờ thanh kiếm bị nứt ra, hai chân nhanh chóng đạp mạnh xuống đất thân mình bay người về phía sau.

Mới vừa vọt người về phía sau, thiếu niên nhanh chóng bám theo sát sao, quay người lại hẳn thấy một kiếm nhanh chóng hướng vào đầu chém tới với thế lôi đình, hẳn chỉ có thể bị động gờ kiếm đỡ đòn. Thêm một kiếm, lại một kiếm nữa, kiếm kiếm đầu khí lưu chuyển, kiếm kiếm lực đạo vạn quân, trong giây lát hai người công thủ hoàn toàn chuyển biến, hẳn lâm vào cục diện hoàn toàn bị động.

Keng keng keng leng beng keng keng keng !

“Rắc ~! ”

Đến kiếm thứ mười ma binh trên tay đột nhiên gãy đoạn. Kinh ngạc nhìn đoạn kiếm trên tay, cũng không phải sợ hãi, chỉ là đau khổ chống đỡ nên thua thiệt khá nhiều.

Phía sau bốn gã đội trưởng đã tới, nhanh như chớp lao qua, vền vền khoảng cách năm, sáu bước hần nhanh chóng lui về phía sau muốn hội hợp, nhưng hiện tại hai chân chẳng biết từ lúc nào đã bị tầng tầng băng dày làm cho đông cứng, kinh lực mãnh liệt khiến cho hàn băng vỡ vụn, khoảnh khắc đình trệ hần bị chuôi ma binh này làm cho trong lòng hoảng sợ, hỏa hồng ma binh cũng đã sớm một bước phá vỡ khả giáp của hần xuyên vào thịt ba phần không giảm, lúc này làm tiếp cái gì đều là dư thừa Hần đã phải chết không thể nghi ngờ.

“Đáng hận a! ”Thực lực đối mặc dù mạnh ngoài dự liệu, nhưng còn chưa đến mức hần bại, bại chỉ vì ma binh trên tay không bằng người, hần không cam lòng.

Bại không cam lòng, chết không minh bạch, tại trước khi bị chém làm hai đoạn, hần một thoáng vận khởi đấu khí toàn thân. Hội tụ toàn bộ tâm linh chi lực, một quyền mãnh liệt hướng ngực thiếu niên hung mãnh đánh qua trước khi chết một kích toàn tâm toàn lực thề phải thề phải cùng đối thủ chết cùng một chỗ.

Oanh Đụng!

Thất Tinh cường bị đứt ra làm hai, trên dưới nửa người dĩ nhiên tách ra, Dịch Vân cũng bị hần liều chết đánh một quyền thật mạnh bay ra, nặng nề rơi xuống trong đám người tầng tầng bao vây, cũng hoàn toàn bỏ rơi bốn tên đội trưởng lực tinh đỉnh phong.

Chết thảm một gã thiên nhân trưởng, nguyên tình hình chiến đấu chút dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp Lân nữa lại lâm vào giằng co, duy nhất không thay đổi là máu phun ở trên người người chết, binh lính Thanh Lô đoàn giảm xuống nhanh chóng.

Hơn mười đạo kiếm quang màu tím xông đến đám người trong quân trận, những đoá hoa hồng xinh đẹp lần nữa nở rộ, huyết vũ đầy trời, chỉ qua một cái chớp mắt hơn trăm người kêu rên đồng thời ngã xuống, không giống như mấy lần trước, binh lính bốn phía không ai bỏ khuyết thêm, mà không ngừng thối lui ra sau.

Mọi người trong lòng đều hoảng sợ, ngay cả thiên nhân đội trưởng của đoàn trưởng Ách Ba Đa cũng chết thảm dưới kiếm hần. Bọn họ làm sao có thể là đối thủ của hần, không ai dám tới gần thiếu niên giống như tử thần này.

Đúng lúc này thân thể thiếu niên lay nhẹ một trận, ma binh trên tay cắm xuống, thân mình chợt ngồi xuống ho mãnh liệt phun ra mấy ngụm máu lớn, vàng sáng đấu khí trên người lưu chuyển không ngừng đồng thời biến mất, giống như bong bóng xì hơi, không còn uy thế đáng sợ lúc trước.

“Đấu khí của hần đã sử dụng hết, hơn nữa bị thương nặng, nhanh, nhanh thừa cơ hội giết hần đi!” bốn vị đội trưởng bị đám người ngăn chặn ở bên ngoài tạm thời không thể tiến vào hô to nói.

Ngay cả cường giả Thất Tinh Vũ tước cũng chết thảm trên tay hần như thế. Người này quá kinh khủng nếu có lựa chọn đám đội trưởng cấp bậc lực tinh cũng không muốn đi đối mặt với hần.

Thừa dịp hần suy yếu đòi mạng hần, lần này chính là cơ hội có một không hai, bọn họ đồng thanh thúc giục.

Thật ra thì, không cần bọn họ la hét, địch nhân suy yếu tất cả binh lính cũng thấy rõ, phảng phất tựa như chỉ cần đi lên, một kiếm nhẹ nhàng có thể dễ dàng đem hần tại chỗ giết chết, kết thúc cơn ác mộng này cũng là nhân vật anh hùng của chiến dịch không ngừng nghỉ này. Trong đầu cũng đồng thời nhớ tới lời nói trọng thưởng lúc trước của đoàn trưởng Ách Ba Đa. Mọi người hai mắt đỏ bừng ý nghĩ sợ hãi toàn bộ tiêu tán. Mỗi người đều muốn trở thành người may mắn đầu tiên nhận phần thưởng này.

Người may mắn?

Không sai! Thứ nhất trước hết đi tới sau đó một kiếm nhẹ nhàng chém chết liền trở thành người may mắn!

Cất bước, mọi người bắt đầu khởi động tựa như thủy môn vừa mở, toàn bộ mọi người như thủy triều hướng đến thiếu niên đã ngã quỵ dưới đất thở yếu ớt .

Thất Tinh cường giả trước khi chết toàn lực phản công Dịch Vân trốn không được cũng ngăn chặn không xong, tuy có Cầu Cầu bảo vệ chỗ yếu hại, giảm bớt uy lực của một kích kia nhưng đấu khí mạnh mẽ va chạm, đấu khí thương tổn trong cơ thể. Đây là lần bị thương nặng nhất từ trước đến nay của hần.

May mà ý nghĩ sợ hãi của bọn binh lính cho hắn có thời gian nghỉ ngơi và hồi phục, bức ra ít máu bầm còn đọng lại trong ngực. Bóp nát một quả Bằng Phách Vân Miếu cùng Xích Luyện Hoả Tinh, ma lực đấu khí nháy mắt bổ sung trở lại, cố hết sức để không ngã xuống đất lại bắt đầu niệm đại hình ma pháp.

Ác ma đột nhiên đứng lên, binh lính chung quanh đã còn cách một thước, binh khí quanh người giơ lên cao, chiến ý tràn trề, nhưng thấy thiếu niên đứng yên tại chỗ mỉm cười dưới ánh mặt trời chói lọi, giọng nói lạnh lẽo truyền khắp toàn bộ chiến trường: “Hoan nghênh các vị đến với tử vong quốc độ, vực sâu tuyệt vọng, ta đem tử vong cùng tuyệt vọng tới đón tiếp, Bằng Ngục Hàn Lam!”

Cơn ác mộng vô biên vô hạn vẫn kéo dài như cũ !

333. Chương 332: Thanh Lôi Tội Chung Lệnh!

Đầu xuân hoa tuyết bay, cũng không phải một màu thuần trắng, mà lại mang một màu lam u nhạt! Nếu đưa tay hứng lấy và nhìn kỹ, thì nào phải tuyết trắng, cũng không phải tuyết băng, mà chính là kết tinh của thủy nguyên tố nồng đậm trong không khí áp súc lại mà thành, nên so với tuyết lại càng nhẹ nhàng hơn, so với tuyết cũng nhỏ nhắn hơn, mà so với tuyết lại càng lạnh giá hơn!

Giữa quân trận, lấy Dịch Vân làm trung tâm, khuôn viên hai trăm mét bên ngoài lúc này đã phủ một lớp băng trắng toát, dày chừng nửa thước, những nơi có binh sĩ đứng, bàn chân của chúng đều đã bị đông cứng dính liền với nền đất lạnh lẽo. Tất cả những công kích ào ạt dừng mãnh đang cuộn đến trong phút chốc đã dừng lại toàn bộ.

Bông tuyết lất phất bay múa phiêu dạt khắp đất trời, nhiệt độ cũng trong phút chốc mà đột ngột hạ thấp vô cùng, cùng lúc đó, mọi người chợt cảm thấy mặt đất rung rinh rất nhẹ, rồi đột ngột tăng tăng lớp lớp những cọc băng nhọn hoắt phá đất chui ra, lấy gã thiếu niên làm trung tâm mà đồng loạt tua tủa chia ra khắp bốn phương tám hướng.

Chỉ trong chớp mắt, vô số những cọc băng nhọn như nắm mọc sau cơn mưa thoáng chốc mà trải rộng khắp chiến trường. Nhìn từ xa lại mảnh đất này bây giờ không khác gì một khu rừng gai được hoàn toàn làm từ băng giá, khiến cho vô số binh lính bỗng nhiên không thể nhúc nhích cựa quậy thân mình với những mũi băng sắc bén đang kề sát tim phổi mình như thế!

Trong phạm vi hai trăm mét, không một ai có thể may mắn mà trốn thoát, bao gồm cả bốn gã Lục tinh Đỉnh phong Đội trưởng!

Bằng Sơn Cực Ngục, hơn tám trăm người bị lưỡi băng trắng noãn đóng cọc xuyên qua, cảnh tượng như thế, chỉ nhìn thôi cũng đã khiến người nhất gan bất tỉnh, khá hơn một chút thì nôn ọe đương trường. Chân chính đứng vững tại trận địa cũng không quá một phần mười quân đoàn, mà ai nấy thân thể rung động không ngừng, mặt mày nhợt nhạt. Bọn họ nào phải chưa từng thấy qua xác chết, thậm chí còn là rất nhiều, nhưng đều là trải qua trường kì chiến đấu mới thấy được. Chết chóc quả thật đáng sợ, nhưng bọn họ cũng dần quen đi.

Thế nhưng một đạo ma pháp, một tích tắc thời gian, tám trăm người bị đóng đinh tại chỗ, cảnh tượng tanh máu cực kỳ, tất cả thân thể bọn họ, đều bị cọc băng xuyên thấu mà treo lơ lửng cách mặt đất chừng một thước, nửa thân người còn lại ngắc ngoải trong không trung, muốn chết không được, muốn sống không xong.

Máu tươi từ hơn tám trăm thân thể tươi sống dần dụa nhoe nhoét tràn trên bề mặt trụ băng, chảy thành dòng xuống đất. Thân thể không ngừng co giật, bàn tay cố gắng đưa lên, hướng về phía những đồng bọn đứng ngoài phạm vi, buốt giá mà kêu gào than khóc vang trời. Bọn họ không hề nghĩ, cũng không hề muốn có thể trông thấy tràng cảnh như vậy lúc này...

Máu chảy đầm đìa trên tuyết, tạo thành những vũng bùn lầy đỏ sẫm tanh tươi tận trời, một tràng cảnh chỉ có thể tồn tại ở địa ngục!

Nếu như tất cả chỉ là mộng ảo ác độc, thì trước mắt mọi người chính là địa ngục trần gian, nơi mà thân thể của tội nhân bị cọc băng xuyên thấu, đau nhức tận tâm can, buốt giá đến linh hồn. Không còn đường sống, mà cũng không chết được, phải cam chịu gặm nhấm nỗi đau dần vạt cấu xé bản thân mình!

Ma lực nghịch vận, Thất tinh Thủy hệ Ma pháp Bằng Ngục Hàn Lam!

Tiếng người rên rỉ đau đớn vang vọng khắp không trung. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, nhân thủ của Thanh Lôi Chế Tài đoàn liền dư lại chưa quá ngàn người, nhưng không kẻ nào có thể thốt nên lời, chỉ tại bởi một tràng huyết tinh thẩm liệt trước mắt. Một tràng địa ngục ác cảnh mà vĩnh viễn bọn họ không bao giờ quên!

Tất cả đều đang đắm mình trong kinh hãi, mê muội trong khủng hoảng, chìm sâu vào địa ngục trần gian mà không hề phát hiện, ở tại trên cao có hai bóng đen đang lạnh lùng quan sát tất cả.

“Đầu tiên là Đấu khí, đến bây giờ Ma lực nó cũng đã Nghịch vận!” A Khắc Tây trầm giọng: “Xem ra, chúng ta đã sai lầm khi chỉ cho đứa nhỏ này pháp môn kia quá sớm, cái phương pháp Nghịch vận này, đúng ra phải tới cảnh giới Thất tinh mới có thể sử dụng. Vậy mà bây giờ lại liều mạng dùng như thế, tuy miễn cưỡng giúp nó bước chân vào lĩnh vực Thất tinh, nhưng cũng là biện pháp tự hại đến bản thân mình, sẽ tạo thành thương tổn hầu như không thể chữa khỏi, ài, tiến cảnh về sau, tuyệt đối là không thể rồi! Lão già người sao còn ngồi yên ở đây mà không lý đến?”

Tập Lỗ Tư cười nhạt: “Nếu không phải chúng ta sớm truyền Nghịch Vận pháp môn, chẳng phải giờ nhóc con kia đã bại rồi hay sao. Lúc đó có muốn sống cũng là hi vọng xa vời, đúng không! Còn về thương tổn do công pháp mang lại, ta thật ra không hề lo lắng, bởi vì ta thừa biết, người sẽ có biện pháp giải quyết ổn thỏa!”

A Khắc Tây nghe mà cả giận: “Người quả thật đã có chủ ý với ta? Ta tuy có được một viên Ma dược có thể trị khỏi tác dụng phụ của công pháp này đánh lên Khí hải huyết, lại khiến kinh mạch đấu khí của nó cũng sẽ có hội khôi phục hoàn toàn. Nhờ đó còn có thể mở rộng thêm, dung hợp được ma khí phản phệ thương tổn đến cơ thể do quá trình cưỡng ép sử dụng sinh ra, có thể nói là Thánh đan Thần dược. Nhưng nguyên liệu chế tạo nó bây giờ trên Khung Võ đại lục làm gì còn tồn tại nữa! Ta cũng chỉ có một viên, để dành cho Tập Lữ Tập, muốn ta vô duyên vô cớ đưa cho tiểu tử kia ư, không có cửa đâu!”

“Bạn già à, sự tình trên thế gian này, có cái gì làm mà không nhận được chỗ tốt chứ?” Tập Lỗ Tư cười nhạt: “Đại lục Lam Thương hiện nay, ba thế lực lớn đã chia làm thế chân vạc. Ta vốn thân cận với Chiến Thần điện, mà người, lại dựa vào Hắc Ám giáo đình, có hai thế lực này, chúng ta đều bình chân như vại. Nhưng chỉ có một bọn khiến ta gai mắt khó chịu không cam tâm, chính là cái bọn chiếm lấy những tài nguyên lớn nhất, tham lam cướp đoạt mọi thứ, là cái bọn suốt ngày giả thần giả quỷ Quan Minh giáo đình.”

A Khắc Tây lạnh nhạt: “Ai nói là ta dựa dẫm vào Hắc Ám giáo đình? Để rồi chịu khuất phục, ẩn núp dưới âm uy của gia hỏa Đan Tát Đốn đê tiện kia? Ta và bọn chúng không có quan hệ, đừng có đem bọn tôm tép nhát gan, nhu nhược, sợ tên kia đến rầm cũng không dám phát mà đánh đồng với ta!”

“Có nói gì đi nữa, người cuối cùng vẫn là thành viên của bọn họ, còn từng làm Tà Ma trưởng lão của Hắc Ám giáo đình, cho dù là chuyện cũ một ngàn năm trước, nhưng đến bây giờ vẫn không tới mức trở giáo đánh ngược lại chứ! Mà bọn họ xung đột với Quang Minh giáo đình cũng đã hơn hai ngàn năm, không ngừng mình tranh ám đấu, tuy vẫn còn một tầng cực hạn chưa thể phá vỡ, nhưng đã là thế thủy hỏa bất dung. Ta và người đều biết, rồi sẽ đến một ngày mâu thuẫn lớn phát sinh, châm ngòi cho đại chiến! Người nói có phải không?”

“Người cuối cùng là muốn gì?”

Tập Lỗ Tư thản nhiên: “Ta nghĩ, tên tiểu tử kia có thiên phú thật đáng sợ, mà với việc trước mắt, rõ ràng nó có đại thù không chết không thôi với Quang Minh Giáo Đình. Bây giờ chỉ cần làm sao cho nó thuận lợi đột phá được tâm ma, trị tuyệt nọc phản phệ do Nghịch Vận công pháp mang lại. Như thế, nó chắc chắn sẽ tiến vào cảnh giới Tinh Vực chí cường giả! Rồi lại để nó ẩn thân tu luyện một trăm năm. Đến một ngày, lão bất tử Tất Đốn sẽ phải đau đầu khi lại xuất hiện thêm một kẻ địch cường đại khiến cho hắn phải e ngại, khiếp sợ. Hồng Y Giáo Chủ ư, Tinh vực cứu tinh Thần Sứ ư! Lấy cá tính nóng như lửa đốt của thằng nhóc kia, cần gì chúng ta xuất đầu lộ diện, cũng sẽ tự tìm đến lão để gây nên một màn long trời lở đất. Mà muốn như vậy thì phải đầu tư ngay từ bây giờ! Xem như chúng ta đang làm một cuộc mua bán đi a!”

“Ý người định đem hắn làm tốt thí. Phá rối và kích động gây xung đột với Quang Minh giáo đình?”

“Không gió không sóng tự nhiên sẽ yên tĩnh rồi! Làm sao mà khuấy động được đầm sâu nước cả chứ. Dựa vào tình thế hiện tại, không cần người và ta phải hoa ngôn xảo ngữ, tiểu tử kia cũng đã có lựa chọn của nó rồi! Tuy được phong làm Bạch Y giáo chủ, cũng không thể thay đổi được cục diện cuối cùng. Hận ý và sát ý vẫn ngùn ngụt mãnh liệt trong con người nó, hà, có đánh chết tên Tát Đốn cũng không nghĩ mình vô tình lại tạo nên một địch nhân đáng sợ như vậy a!”

“Nói nhảm, buồn cười! Cho là sau này thăng nhóc kia thuận lợi tiến vào Tinh vực, cùng lắm chỉ đánh ngang tay với Thần Sứ của Giáo đình. Mà chỉ cần hai tên Thần Sứ xuất thủ, cũng đủ khiến nó thi cốt vô tồn, tư cách gì đối đầu cùng Tát Đốn, đừng nói làm lay động hay suy chuyển căn cơ của toàn bộ Quang Minh giáo đình!”

“Bạn già, người cứ nhìn tình hình phía dưới xem, Lục tinh thôi đó, mà cũng chỉ có một người, ngay tại Thánh địa của Quang Minh Giáo đình, lấy máu tươi mà vẽ ra địa ngục trần thế, dũng khí vậy, quyết tâm vậy, người xem trên đời này được bao nhiêu kẻ? Nhớ xưa kia, khi ta và người cùng niên kỷ với nó bây giờ, có dám làm ra những chuyện kinh thiên động địa như hôm nay không?” Tạp Lỗ Tư lại cười nhạt: “Ta dám nói một câu, chỉ cần thằng nhỏ đó đột phá được tâm ma điên cuồng, tương lai của nó, nhất định sẽ không khiến ta và người thất vọng. Cứ chờ xem!”

A Khắc Tây nhất thời lâm vào trầm tư!

Trên chiến trường lúc này máu bùn nhoe nhoét, chỉ chút những cọc băng nhọn mọc thành rừng rậm giá lạnh, bê bết huyết tinh, chẳng khác gì một lò sát sinh, một lò xay thịt. Đến bây giờ kẻ chết kẻ vẫn còn trọng thương ngắc ngoải, tiếng rên rỉ thấu trời, mùi hôi thối của phân, nước tiểu, cũng những trận nôn mửa nồng nặc khắp nơi! Trong quân doanh bây giờ như đang có đại dịch truyền nhiễm lan tràn! Ghê sợ không thôi!

Mà lẳng lặng đứng chính giữa bãi huyết nhục lẫn lộn đó, thiếu niên vẫn lạnh đạm nhìn tất cả xung quanh, khóe miệng khẽ cong lên đầy vẻ nhăm nháp, hưởng thụ vô cùng yêu dị! Tựa hồ như ác ma từ dị giới tới đây, lấy đau đớn thống khổ làm thức ăn, lấy sợ hãi kinh hoàng làm thức uống!

Thanh Lôi Chế Tài Đoàn, chia làm ba đội mỗi đội một ngàn người, hợp lại cũng ba ngàn có dư, liên thủ đối phó một gã thiên niên đơn thân độc mã, mà hiện giờ quân vong phân nửa, bại trận thối lui! Là một chiến quả cực kỳ vô lý. Mà dường như thế vẫn còn chưa dứt, trận chiến vẫn tiếp tục diễn ra, như vậy, rốt cuộc sẽ còn có bao nhiêu người tử vong nữa đây?

Lấy máu tô vẽ chiến công, thực lực thâm sâu khó lường. Thiếu niên kia quả thực đã làm cho chiến ý của bọn chúng hoàn toàn tan nát như bọt biển!

Trong khi bọn binh sĩ không ngừng lui lại phía sau, Dịch Vân đã một lần nữa vung lên ma binh. Lập tức rừng gai băng giá oang oang nát vụn. Mấy trăm binh sĩ cùng với vô số những cọc băng dưới kinh khí tuyệt luân đã bị chấn cho thành bụi nước!

Tút Ma Ma lúc này ở bên ngoài đã tuốt kiếm xông vào, một thân Thủy Đẩu khí lam nhạt không chút bảo lưu phóng ra cuộn cuộn. Băng Ngục Hàn Lam và Kiên Băng Đổng Thổ tựa hồ không chút trở ngại đối với hắn, chỉ thấy Tút Ma Ma nghiêng người một thoáng, lập tức một kiếm cuồng lãng đã chém ra!

“Ta thừa nhận, lúc đầu đã có chút coi thường thực lực của người. Nhưng người cũng đã vô tình để lộ ra ma pháp trận làm tê liệt cước bộ ở dưới đất rồi! Bởi như thế đã khiến chút cổ kị lo ngại của bản Đoàn trưởng mất đi a. Xuống địa ngục mà ăn năn hối lỗi sai lầm ngu ngốc của người! Tiểu tử, chết đi...!”

Tút Ma Ma rống giận, phần nộ phi thường. Cái tâm dè dặt hay tính toán và đánh giá sai lầm thực lực của địch thủ đã khiến hắn trả giá. Chỉ trong tích tắc nửa canh giờ thôi, toàn quân ba ngàn người của hắn nửa chết nửa bị thương, mà toàn là trọng thương sắp chết. Mà hơn một nửa binh sĩ trong quân đoàn này đều do tự tay hắn tiêu tốn hết mấy chục năm tâm huyết mới bồi được, độ trung thành là không thể bàn cãi.

Bây giờ với xấp xỉ nghìn người như thế, Thanh Lôi Chế Tài Đoàn chỉ còn là tồn tại trên danh nghĩa mà thôi. Hắn đang rất hối hận vì sao mình không sớm ra tay, rất hối hận vì sao lại ăn chắc mặc bền không đúng chỗ. Nỗi phần hận đó càng lúc càng không thể kiềm chế, hắn thể không đem tên khốn kiếp trước mặt kia băm thây cho chó ăn hắn không làm người! Mặc kệ cái gì là thủ đoạn, cái gì là danh tiếng!

Nhanh như sét đánh ngang mày, uy áp của Thất tinh cao giai đã tràn tới. Cùng lúc tam phẩm Ma binh trong tay hắn toàn lực chém ra với khí thế lôi đình áp vạn quân.

Phần Kiếp Tử Diễm điên cuồng xoáy lên, mãnh liệt vận chuyển, khiến cho Đấu khí của Dịch Vân được đẩy lên cực hạn của Nghịch Vận công pháp, xoay tít thân mình, kiếm trên tay hắn rừng rực ánh lửa màu tím sẫm cường ngạnh đón đỡ một chém của Tút Ma Ma.

Choeng choeng! Âm âm...! Phụt!

Như sấm nổ giữa trời quang, từng đạo âm thanh vang lên, chỉ thấy Dịch Vân toàn thân cứng đờ như bị sét đánh văng tuốt ra xa. Miệng phún ra những búng máu lớn, từ thất khiếu từng dòng huyết hồng rỉ ra không ngớt! Thân hình tơi bời như lá giữa cuồng phong, thuyền nan gặp bão tố. Tử quang vốn lưu chuyển quanh người đã biến mất tăm tích, hộ thân Đấu khí của hắn đã hoàn toàn bị chấn nát ra tương. Từ lúc khai chiến đến nay, đây là lần mang thương tổn lớn nhất đến cho hắn!

“Đây là thực lực của Thất tinh cao giai Võ Tước? Đáng sợ thật! Dù ta đã đem đấu khí nghịch vận tới đa cũng không đỡ nổi một đòn của hắn. Chênh lệch cả giai vị quả là không thể san lấp một cách đơn giản a! Đáng tiếc, Nghịch Vận công pháp đã đến giới hạn cuối cùng rồi, ta tuy cố gắng hết mức, cũng không thể tiếp tục nâng cao chiến lực được nữa a!”

Trong khoảnh khắc bắn ngược ra phía sau đó, Dịch Vân tận dụng cơ hội cấp bách điều tức, lại thẩm tính toán so đo thực lực đôi bên! Hắn tuy chấn kinh nhưng lại chẳng thấy sợ hãi chút nào!

Mà đối diện, Tút Ma Ma mặt mày xanh xám lại, không hề vì một kích đánh trọng thương đối thủ mà vui mừng, mà ngược lại, hơn ai hết hắn lấy làm kinh hãi cực độ!

“Làm sao có thể chứ? Rõ ràng thực lực lúc đầu của hắn là Lục tinh đỉnh phong, sau tuy xuất ra kiếm pháp vô danh kì quặc có uy lực Thất tinh mà đánh chết một ngàn quân Thanh Lôi, đã kỳ quái vô cùng. Bây giờ lại dám ương ngạnh đỡ một kiếm toàn lực của ta chỉ trọng thương không chết, chí ít cũng phải Thất tinh trung giai a?”

Lực lượng của Thất tinh trung giai lại xuất hiện trên người một tên Lục tinh đỉnh phong? Dù chỉ trong chớp mắt rồi tiêu tán, cũng đủ khiến Tút Ma Ma tâm thần kịch chấn, càng nghĩ càng kinh hãi, càng sợ khiếp người.

Trong đầu hắn lúc này như có một âm thanh thúc giục. “Hắn là một tên điên đáng sợ đó, là võ giả trời sinh đó, là thiên tài kinh khủng vô cùng, cần phải nhanh chóng kết thúc trận đánh này, phải nhanh chóng giết chết hắn đi!”

“Mau giết, mau giết...giết càng nhanh càng tốt!” Ma Pháp Quân Đoàn lập tức nghe lệnh ta: “Lập tức giết chết hắn, truy giết bằng được hắn cho ta! Lập tức chấp hành!” Tút Ma Ma điên cuồng hét lên hạ lệnh, cùng lúc thân hình hắn như đạn bắn khỏi nòng, nhắm hướng thiếu niên vẫn đang quay cuồng liên tục trên không trung kia, gấp rút truy sát!

Lúc bây giờ hắn không làm sao hiểu được cảm xúc của mình, chỉ biết tuyệt không thể cho địch nhân nguy hiểm này một cơ hội sống còn, tuyệt không thể để mình mắc thêm một lỗi lầm nào nữa. Cần phải nhanh chóng đánh chết Dịch Vân, dù có phải bồi táng theo cả quân đoàn của hắn!

“Giết chết hắn lập tức! Giết ngay không từ bất cứ thủ đoạn nào!” mệnh lệnh cuối cùng của Thanh Lôi Chế Tái Đoàn đã ban ra như thế!

334. Chương 333: Đáp Án

Liền đó, xung quanh chiến trường, ma lực trong thiên địa bỗng nhiên chấn động kịch liệt, tám đại nguyên tố khác nhau đột ngột đồng thời hội tụ, khiến một lượng nguyên tố khổng lồ không thể tưởng tượng tràn ngập khắp doanh địa của Thanh Lôi quân. Nguyên tố khác biệt giao hòa, vừa tương hỗ vừa bài xích lẫn nhau, cuộn cuộn sôi trào tạo thành một cảnh tượng đẹp mắt vô cùng khó gặp, có thể thấy rõ tại nơi đây, đang xuất hiện một cơn bão nguyên tố. Nguyên tố dồn về một chỗ luân chuyển hoán đổi vị trí liên tục, dần

tạo thành một cơn lốc xoáy đủ màu sắc rít gào quét ngang qua chiến trường. Từng đợt sóng năng lượng dồn dập miên man, dâng tràn cuồng nộ, bao phủ toàn bộ Doanh trại của Thanh Lôi quân.

Có thể khiến cho thiên địa nguyên tố đồng loạt dừng động như thế, không còn nằm trong khả năng của một người nữa rồi, mà là do hàng trăm ma pháp sư đồng thời triệu hồi lực lượng mới có thể xảy ra tình trạng như vậy.

Mà để điều động lượng nguyên tố mạnh mẽ hóa thành triều cường như thế, cũng cần tới một trăm hai mươi ma pháp sư đủ các loại thuộc tính.

Thành viên của Thanh Lôi Chế Tái đoàn, đa số đều là những võ giả đã ngoài Tam tinh, nhưng trong đó có một đội quân độc lập vô cùng đặc biệt, nhân số chỉ vỏn vẹn một trăm hai mươi người, đều là tinh anh đặc tuyển từ toàn thể Thanh Lôi quân, là lực lượng mạnh nhất mà Tút Ma Ma có thể nắm giữ, Ma Pháp quân đoàn.

Thành viên của Ma Pháp quân đoàn, toàn bộ đều là Pháp sư có giai vị Tam tinh do hai tên Ma Pháp Sư Pháp Tước cầm đầu. Chia thành bốn đội, mỗi đội trưởng là một tên Lục Tinh Pháp Cuồng, còn có tám đội phó đều là Ngũ tinh Pháp Đồ. hai mươi tư Tứ tinh Pháp đồ làm Tiểu đội phó. Thi triển ra ma pháp trận như vậy, sức mạnh quân đội như thế, trong Quang Minh giáo đình cũng chỉ đứng sau mỗi Quang Minh Kị sĩ đoàn hùng mạnh không thể so sánh mà thôi.

Lúc này đây, bốn đại đội của Ma Pháp quân đoàn phân ra chiếm giữ bốn cao điểm Đông Tây Nam Bắc, bao quát toàn bộ chiến trường, vậy thiếu niên vừa bị Tút Ma Ma đánh văng ra vào giữa.

Một kích ngàn cân, lực đạo bá đạo hung mãnh đã đánh cho Dịch Vân bay cả trăm thước. Rơi vào trong biển quân đội trùng điệp bao phủ xung quanh.

Bốn phía địch đông như kiến, nhưng chẳng tên nào dám lại gần hấn công kích, mà lại tỏ vẻ ngần ngại vô cùng. Thế xung phong như sóng cồn trào đến bỗng nhiên đình chỉ giữa chừng, tử địch trước mắt, kẻ nào cũng thấy được nhưng không ai dám là kẻ đi đầu tiến lại mà giết hấn, người nào người nấy dằng dằng sát khí, nhưng chẳng có chút nào đồng tâm nhất trí gì.

Ngay sau đó, trong sát na hàng trăm đạo ma pháp đã ập đến. Tám đại thuộc tính nguyên tố đua nhau bùng nổ, khói lửa ngất trời huyền lệ chói mắt. Lại vô tình cực đoan, chẳng phân biệt địch ta, đều bao phủ toàn bộ mà công kích trên phạm vi lớn. Lúc này quân lính bao vây ken dày xung quanh, làm sao có thể tản ra cho kịp.

Ma pháp đủ các hệ từ trên cao ào ạt tuôn xuống, thân giữa trùng điệp bao vây, nhìn đâu cũng thấy địch, Dịch Vân căn bản không có chỗ tránh né, mà nếu vọt lên không thì chẳng khác gì tự mình tìm chết. Thanh Lôi Chế Tái đoàn ẩn giấu lực lượng mạnh mẽ như thế này đã vượt khỏi dự tính của hấn, đột ngột xuất hiện tình huống như thế này, đã khiến hấn gần như lâm vào tuyệt cảnh.

“Không cần suy nghĩ đắn đo gì cả. Lập tức giết hấn ngay!” Tút Ma Ma kiên quyết vô cùng.

Ầm ầm ầm...oanh oanh...bùm bùm... chéo chéo...

Đất trời rung động kịch liệt, từng tiếng nổ rền rĩ vang dội từ trong trận địa phát ra. Uy lực mạnh mẽ tưởng có thể san bằng cả một thị trấn nhỏ như thế, với tu vi của Dịch Vân hiện nay, chỉ một đường chết, làm sao có thể ngăn cản?

Một lần phát động tấn công, đã đem toàn bộ phạm vi năm mươi thước vuông khoét thành một cái lỗ sâu hoắm. Cả trăm tên lính bao vây xung quanh Dịch Vân không kịp trốn chạy, nháy mắt dưới đủ loại nhiệt độ thiêu đốt hoặc ngưng kết, nổ tan tành thành ngàn mảnh vụn mà chết thảm.

Toàn bộ ma pháp đều đã đánh trúng mục tiêu.

Trong phạm vi đó, nhiệt độ nghi ngút có băng lãnh có, tàn dư hỏa điện lưu chuyển như độc xà xuất động, tàn sát bừa bãi xung quanh, không một ai trong hoàn cảnh loạn động năng lượng nguyên tố này còn có thể tồn tại, cho dù là Tút Ma Ma nếu có tiến vào, cũng đừng mong toàn thân.

Đang cấp tốc bay đến, Tút Ma Ma liền đột ngột ngừng lại, đứng bên ngoài phạm vi oanh tạc, ha hả cười lên đầy dữ tợn lẫn điên cuồng. Lão không thèm quan tâm đến những đoàn viên uống mạng trong đợt công kích vừa rồi, chỉ cần kết thúc cuộc chiến này, thiếu niên đáng sợ kia bị tiêu diệt, với lão thế là đủ.

Khi dư âm của ma lực bắt đầu lắng xuống, khói bụi đầy trời bắt đầu tản đi, lão liền thấy ngay giữa cái hồ cực to đó, sáng bừng hai màu hồng và lam của một tấm Ma Pháp thuần hình lăng trụ!

Đang há miệng đắc ý cười vang, Tút Ma Ma kinh hoàng khiếp sợ nín lặng. Nhìn cảnh tượng kỳ dị trước mặt mà chấn động toàn thân, cảm ứng từ Ma Pháp thuần đẳng trước truyền đến khí thế uy nghiêm từng từng, vẻ mặt lão tràn ngập bàng hoàng khó tin!

Tấm chắn Ma pháp hai màu đó như liền lạc kín bưng, không hề có một khe hở hay khớp nối nào, tạo nên một bức tường thành sắt thép, che chở toàn thân gã thiếu niên áo đen. Tút Ma Ma trợn trừng trừng cặp mắt trắng dã mà vẫn không thể hiểu được, cũng không thể chấp nhận được, vì sao gã thanh niên kia lại có thể chống đỡ được hợp công của cả một Ma Pháp quân đoàn như thế.

Ma pháp Thủy Hỏa dung hợp, một tòa Băng Sơn Viêm Ngục sản sinh!

Ma lực nghịch vận, làm cho ma pháp dung hợp được đẩy lên thêm một tầng nữa, Dịch Vân dùng năng lực khổng lồ chế ma pháp cực kỳ tinh tế mà huyền hóa nên bốn tấm khiên ma pháp, hỗ trợ lẫn nhau, dư sức chống đỡ lại công kích của cấp bậc Thất tinh.

Nhưng vừa rồi lại là hàng trăm đạo ma pháp cùng đánh xuống, cường độ đã hơn xa một chiêu toàn lực của Tút Ma Ma, vượt quá giới hạn Thất Tinh cao giai, liên miên như nước chảy đá mòn, thể hiện ra chân chính thực lực hợp kích kinh khủng của Ma Pháp quân đoàn. Băng Sơn Viêm Ngục dù kiên cường đón đỡ loạt công kích đó thì cũng đã đến mức độ tối đa có thể chịu đựng. Bốn tấm lá chắn bắt đầu nứt nẻ, nhọt nhọt hằn đi, nhìn cũng đủ biết màn chắn Ma pháp hình lăng trụ này không thể chịu đựng thêm một lần oanh kích nào như thế nữa!

Giữa lúc bọn chúng còn đang hoang mang, khiến cho thế công đột ngột dừng lại, thì nguyên cả tấm khiên ma pháp tới tấp đó chọt lao vút về phía Tút Ma Ma đang chờ người vì kinh ngạc trên miệng hổ, nện thẳng vào cái đầu đang tê dại vì kinh hoàng của lão, đồng thời, bốn đạo kiếm quang cong vút như trắng lưỡi liềm nhất tề bắn thẳng ra bốn phía, như lưu tinh xẹt ngang qua đội hình của Quân đoàn Ma pháp.

“Thật khốn kiếp chết!”

Tưởng chừng như không còn đường sống dưới công kích vượt quá Thất Tinh thực lực kia, lại mạc danh kỳ diệu mà thoát ra! Chôn vùi cả trăm thành viên Thanh Lôi Đoàn, chẳng đổi được một sợi lông của đối phương! Quân đoàn kiêu dũng trên chiến trường bách chiến bách thắng, lại te tua thảm hại bởi một gã non choẹt. Tất cả những điều này đã khiến cho Tút Ma Ma thật sự không thể hiểu nổi, không biết cái gì đã xảy ra, chỉ cảm thấy chuyện này quá sức không đúng, quá sức phi lý, hoặc giả mình quá ngu, hoặc tên tác giả này quá sức tự sướng!

Thiếu niên kia dù có mạnh, vượt khỏi dự liệu của lão, nhưng cũng không thể như thế được. Thực lực của hắn thua xa lão, mà sao lại khiến cả quân đoàn lâm vào khổ chiến, một thân một mình mà chống lại cả một đội quân ma pháp hợp công cả trăm người! Tút Ma Ma càng nghĩ càng như thấy mình ngu ra, càng nghĩ càng như đang mò mẫm đi lạc trong sương mù, đánh chết lão cũng không thể nào hiểu được! (Hiểu, lão tác giả này có phét mà phét quá, đếch có tí logic nào!)

Sức một người, mà mạnh hơn cả ngàn quân?

Buồn cười! (Chả buồn cười, chỉ thấy vỡ vụn)

Tút Ma Ma giận đến điên người lên!

Chém chém chém chém...!

Tấm chắn ma pháp bị chém lia chém lịa vậy mà chỉ rạn nứt thêm chứ không chịu vỡ nát, độ cứng quả thật khó tin. Cuối cùng sau một chiêu cực mạnh của lão, đã văng ngược ra sau, âm một tiếng cát đá bay tung tóe! Tút Ma Ma lao vút theo quyết tâm chém chết cho bằng được tên thằng nhóc này, thì lão lại một lần nữa kinh ngạc khi thấy từ trong bụi đất mù mịt đó, thiếu niên kia đã hoàn toàn biến mất.

Trong lúc đó, bốn đạo kiếm quang đã công tới bốn tiểu đội Ma pháp đoàn. Kiếm quang lóe lên lập tức máu văng tung tóe, chân tay đứt cụt tung bay đầy trời! Kiếm quang tím thẫm tự do bay lượn thoát đông thoát tây đem toàn bộ Ma pháp sư chém đứt ngang thân, ruột đổ lòng thông! Kiếm quang cực nhanh, không cho bất cứ một tên ma pháp sư nào trong tầm công kích tẩu thoát! Kiếm quang như lưỡi hái, sắc bén vô song, coi sinh mạng là cỏ dại lướt qua là cắt ngọt! Đấu khí đấu kỹ như thế, quả thật trước đây chưa từng gặp!

Một kiếm quét ngang, lưỡi mỏng như tơ, dài như tơ, bao phủ một phạm vi cực lớn, không bỏ sót một tên ma pháp sư nào! Ma pháp đoàn toàn diệt, chỉ còn lại trên đài cao hướng Đông, hai gã trưởng phó quân đoàn, ngơ ngác nhìn nhau run rẩy bầy, không hiểu tại vì sao không tên lính nào chống đỡ mà chỉ nhảy nhót loi chơi vơi và tránh né để rồi thân thể chia lìa như vậy!

Đơn giản là uy lực của kiếm kỹ Thất tinh, đã tạo ra chênh lệch cực lớn giữa song phương, làm sao mà ngăn cản!? (Đi hỏi lão tác giả ấy, Dịch Vân Thất tinh chống đỡ hợp kích tiếp cận Bát tinh còn được mà!)

Dị tượng đột nhiên phát sinh, bên ngoài chiến trường, từng lưỡi lửa phừng lên, tạo thành một đám mây lửa bao phủ bầu trời chiến địa, rồi từ đó từng cục lửa lớn liên tục giáng xuống, chín con rồng lửa từ trong cơn mưa lửa đó xuất hiện. Khí thế hùng hực, áp lực ngàn cân, nóng như thiêu đốt, đem cả đất trời hun lên một màu hồng diễm lệ! Sau đó chúng bay quanh mà cắn nuốt, mà khạc lửa, toàn bộ những tên lính liền chết định xông ra, chỉ trong sát na liền hóa thành tro bụi!

Tút Ma Ma nhìn (còn đứng nhìn) mà hoảng kinh, trợn mắt líu lưỡi: "Cửu Long Viêm Vũ! Trong chớp mắt đã liên tục phát ra bốn cái Lục tinh đỉnh phong Ma Pháp? Ngay cả Khoa Lạc Lý cũng không làm được thế! Vô lý đến cùng cực, quá đáng không thể chấp nhận được! Hắn rốt cuộc là ai cơ chứ?"

Nghi vấn trùng trùng, đáp án thì không có, nhưng trận chiến thì không hề dừng lại!

Hỏa diễm ngất trời, uy lực vô song, đốt cháy cả thiên địa vạn vật. Bọn ma pháp sư ai nấy đều cấp tốc bày bố ra tầng tầng phòng ngự bằng ma pháp, thì cũng chỉ cái nào Thất tinh trở lên may ra còn chống đỡ được, còn lại đều không thể tránh khỏi, cháy thành than, đốt thành tro bụi hết. Mà đám người kia cũng thật xui xẻo, tránh vỏ dưa lại gặp vỏ dừa, tên nào thoát khỏi Hỏa Long thiêu đốt, thì lại không thể đỡ được kiếm quang tím thẫm đang tự do bay lượn kia. Mà cái này thì còn mạnh mẽ tàn nhẫn hơn, chỗ nào có màn chắn Ma Pháp thì nó cứ thế mà xông lại ầm ầm chém xuống!

Bung bung bung...!

Chín con Rồng lửa vờn quanh, thiêu đốt cho tới tẩm mặt mũi, cực khổ chống đỡ còn chưa xong, nay lại thêm kiếm quang tím sẫm bay lượn chém tới! Làm sao mà chống đỡ!

Những trận pháp bảo vệ đó lập tức bị kiếm quang sắc bén vô song này chém cho tan nát. Ma Pháp sư bố trận chỉ kịp kêu thảm thì gan ruột đã phá bụng mà tràn ra ngoài, lòng thông rớt xuống, rồi trợn trừng mắt mà chết không kịp ngáp. Bốn đạo Ma pháp, bốn đạo kiếm quang, cứ thế tung hoành. Trong chớp mắt đã là tàn cục!

Ma Pháp Quân Đoàn toàn bộ trận vong, tử chiến đương trường!

Bao vây bốn phía, lại thêm hai tên Pháp Tước điều động chỉ huy, chiến lực phân phối rất hợp lý, một kích tướng sẽ nhất định tiêu diệt được tên đại địch đáng sợ này, chẳng ngờ, lại để hắn từ kẽ hở phía trên đánh thốc ra, một kích tất sát, gây ông đập lưng ông! Ngoại trừ Tút Ma Ma, uy hiếp lớn nhất đối với hắn đến từ Ma Pháp Quân Đoàn, tích tắc tiêu tan.

Một trăm hai mươi pháp sư, tài sản quý giá còn hơn vàng ròng của Thanh Lôi Chế Tài đoàn, trong nháy mắt chết sạch sẽ. Đám binh lính thông thường, nhìn rách cả khoe mắt, cắn nát cả lưỡi, cũng không thể tin được cái kết quả này, đều cho rằng đây là mộng, một đại ác mộng đến từ hư vô! Mà, đại ác mộng đó vẫn còn tiếp diễn.

Dịch Vân vẫn như bóng ma chấp chờn ẩn hiện, thi triển một loạt sát chiêu như thế, khiến cho hắn khá dễ dàng tiếp cận được mục tiêu ở đài cao hướng Đông, nơi hai gã Pháp Tước đang chết điếng cả người trên đó!

Một vàng kim, một xanh nhạt, hai phòng hộ ma pháp huyền lệ cứ thế nhẹ nhàng lấp lóe cản trở lửa cháy rực trời bên ngoài cùng kiếm quang tím thẫm kia, nhưng hai thân ảnh bên trong lúc này đều thất hồn lạc phách, chết khiếp từ lâu! Chính vì phân tán lực lượng ra, nên hai gã không làm sao cứu viện kịp thời, khiến

cho toàn quân bị diệt, còn đang bàng hoàng thần thờ thì một đạo cuồng phong đã ập tới! Ác ma thiếu niên đã đâm thẳng vào bọn chúng!

Vút! Vút!

Hai đạo kiếm quang thật lớn bắn ra như điện, thân mình Dịch Vân nương theo kiếm ảnh, như một mũi tên lìa khỏi dây cung, vượt qua ba kẻ truy cản cuối cùng, chém xuống!

“Tốc độ quá nhanh!” Vừa nhìn thấy được thân ảnh của Dịch Vân thì hai đạo kiếm quang đã mãnh liệt chém tới, cự ly và góc độ cực kỳ hoàn hảo, không cho bọn chúng một cơ hội nào để phóng ra ma pháp, không cho bọn chúng một chút thời gian phản ứng!

Thiếu niên này không riêng quần chiến, mà đối với đơn độc tấn công cũng thập phần thành thạo! Đấu pháp dường như không một chút sai sót, đối với loại địch nhân như hắn, là ai cũng cảm thấy nhức đầu mệt óc! Dù cho hai gã Pháp Tước này liên thủ cũng không chiếm được chút ưu thế nào rõ rệt.

Nguy cơ trong phút chốc đã ập đến, hai gã Ma Pháp Sư nhìn nhau kinh hãi vô cùng, nhưng xứng danh thân kinh bách chiến, đứng đầu Ma Pháp đoàn, hai tên này lâm nguy không loạn, vung tay thật mạnh, xuất ra ma pháp trận phòng ngự cường đại nhất có thể.

“Thánh Quang Hộ Trận.”...

“Băng Hoa Viên Trận”...

Trận pháp phòng vệ cấp Thất tinh, hỗ trợ gia trì lẫn nhau, khiến cho uy năng tăng lên gấp bội. Hai luồng kiếm quang vừa chém tới, lập tức tiêu biến như thể bị ma trận này hấp thu vậy. Quả thật hai Pháp Tước cùng bố trận, cho dù đối mặt với công kích của Tút Ma Ma cũng nhẹ nhàng như không! Thực lực thiếu niên này, làm sao có thể phá vỡ được phòng ngự tối cường của hai gã được?

Nhìn thấy hai tên Pháp Tước đứng yên trong màn chắn bảo vệ, miệng khẽ nhếch lên xem thường, Tút Ma Ma liền yên tâm hối thúc các đội trưởng Thân vệ đội nhanh chóng tấn công lên đài, nếu có thể hợp sức liên thủ lại thì thắng bại có thể định rồi! Nếu ngay từ đầu lão quyết đoán hơn, tập trung đông đảo cường giả như thế, lại chính mình đứng ra chủ công mà không để cho bọn binh lính cấp thấp tham gia, có lẽ Dịch Vân đã chết mấy trăm lần rồi!

Nhưng sai lầm cũng đã phạm, không phải lúc ấy nấy, phải lập công chuộc tội. Giết được tên thiếu niên này mới là ưu tiên hàng đầu lúc này. Dù phải mang tiếng là mất bò mới lo làm chuồng, đói bụng mới lo trồng lúa thì lão cũng cam. Mà khi Tút Ma Ma quyết được như thế thì trời lúc này cũng đã xế chiều!

Trong lúc đó, trên đài cao, hai gã Pháp Tước vẫn đang cười khinh miệt, đám đội trưởng Thân vệ cũng đang ào tới rất gần, thì chỉ thấy Dịch Vân cũng đang cười nhạt, cầm ma binh xuống đất, dùng tay không xoa nhẹ vào màn chắn ma pháp. Không thấy hắn cố sức lên gân gì, mà tấm màn ma pháp đột nhiên rung động, tựa như tiếp xúc với một không gian từ trường vô hình nào đó, khiến cho nguyên tố cấu thành tấm chắn đột nhiên bị phân giải rồi hấp thu dần đi. Chỉ trong tích tắc thời gian, Thất tinh Ma Pháp trận tường chừng vô cùng kiên cố kia, bỗng tan thành mây khói, biến mất vô hình vô ảnh!

Quá sức quỷ dị, đi ngược với quy luật của Pháp tắc! Trong mắt toàn thể chúng nhân ở đây, lại được thêm một lần trợn trừng hoảng sợ!

Bây giờ, trên đài cao, lửa tắt kiếm dừng, ma trận phòng ngự cũng tiêu tan không còn tung tích, chỉ có Dịch Vân và hai gã Pháp Tước, đứng đối diện nhau, gần gũi vô cùng!

Một trận gió nhẹ thoảng qua, sáu con mắt trừng trừng nhìn ngó. Cự ly thể này, ba người tuy đứng sát với nhau, nhưng cảm giác thì nào giống được!

Kẻ luyện võ và người tu ma pháp, khi chiến đấu đều cố gắng chiếm đoạt được một thứ, đó là cự ly. Võ thì mong gần, mà Ma Pháp chỉ muốn thật xa. Tình hình bây giờ, Dịch Vân có ưu thế ra sao, nhìn liền biết được!

Oanh oanh...!

Không thèm nhìn hai tên Pháp Tước trọn mắt đến hóa điên kia, hắn đã kích thẳng hai quyền cực kỳ hung mãnh tàn nhẫn lên ức của bọn chúng, chỉ nghe hai âm thanh gần như cùng lúc vang lên, và hai búng máu tươi thật lớn phụt ra, thì cái thân hình gần như ngất xỉu của hai gã Pháp Tước đã bị hắn nắm cổ áo mà nhấc bổng lên như điều hâu gấp cổ gà!

Kết quả bất ngờ quá, khiến hai gã đến lúc mê man gần như bất tỉnh vẫn không thể hiểu được. Vừa sợ hãi lại vừa ngạc nhiên thì bên tai đã nghe một âm thanh đều đều vang lên: “Này hai vị Pháp Tước, ta chỉ hỏi một chuyện thôi! Tám năm nay chà đạp Đấu Khuyển, hút máu hút não bọn họ, hai vị có nhúng tay vào không?”

Tên Thổ Hệ Pháp Tước tu gì tính nấy, cứng cỏi thâm trầm cười gằn: “Con đề tiện thói thầy dẫn người vào đây à? Ta thật hối hận, vì sao lúc đó không biến nó thành Đấu Khuyển mà lấy máu lấy não của nó nhỉ! Ài, tiếc là bây giờ đã muộn, hụt mất con mồi, để nó sống ra mà kêu đồng loại ác quỷ này tới. Sai lầm a!”

Dịch Vân vẫn lạnh nhạt, thản nhiên: “Câu trả lời của người ta đã hiểu, cảm ơn!”

“Còn người?” Hắn quay qua tên kia!

Tên Thủy Hệ Pháp Tước này thì đúng là nhu nhược như nước, không có cái dũng khí như đồng bọn biết có nói cũng vô dụng, lập cập run rẩy: “Ta.. ta.. Là đoàn trưởng hạ lệnh.. ta chỉ làm theo a!”

“Chuyện tình của Đấu Khuyển, vậy là hai tên Tước cấp này cũng tham gia nhỉ, có nghĩa là dưới lệnh của Tút Ma Ma, tất cả binh lính ở đây đều có tham gia rồi ! Rất tốt, ta đã có được điều cần biết!”

Ngữ khí của hắn vô cùng mềm mỏng, âm điệu lại lạnh nhạt, không hề biểu lộ chút hỉ nộ ái ố nào sau khi nghe được câu trả lời của hai gã Pháp Tước kia, lại làm cho bầu không khí càng trở nên quỷ dị phi thường. Trong khoảnh khắc, toàn bộ những ai có mặt tại hiện trường, đều tự nhiên trào dâng lên trong lòng một dự cảm bất an...

335. Chương 334: Lễ Chuộc Tội Tán Văn! (bài Thánh Ca Rửa Tội!)

Lúc này, Tút Ma Ma đã dẫn quân chạy đến dưới đài cao, nhưng không thể không dừng hẳn lại, toàn bộ Ma pháp quân đoàn, kể cả Trưởng lẫn Phó, đều đã rơi vào tay thiếu niên kia, tuy bị thương rất nặng nhưng vẫn còn sống. Lão có thể gánh vác nỗi việc các đoàn viên khác chết trận, nhưng hai người này lại là ngoại lệ. Ngoài tầm quan trọng đặc biệt, dù đã chết mất cả ngàn người, thì hai tên Thất Tinh Võ Tước này vẫn là đối tượng tâm phúc trọng yếu, để một lần nữa từ đó mà có thể trùng kiến lại Thanh Lôi Quân.

Sợ ném chuột vỡ đồ, Tút Ma Ma nào dám tới gần, chỉ đành đứng xa xa, đè nén sự phẫn nộ và sát ý vô tận đang cuộn trào trong lòng xuống. Giận dữ hét lớn: “Biết điều thì mau thả họ ra! Ta hứa sẽ cho người được chết toàn thân, cho phép người được chết thống khoái!”

Dịch Vân tựa như chẳng hề nghe Tút Ma Ma nói gì. Ghé đầu vào sát tai hai tên kia thì thầm: “Hai vị Pháp Tước các hạ, trước khi chết có muốn nói lời cuối cùng không?”

Tên Thủy hệ Pháp Tước nghe ra ý tứ trong lời nói của thiếu niên sợ đến vái đái, luôn mồm cầu xin tha mạng, nhưng đồng bạn của hắn thì ngược lại, rất là kiên cường, cứng rắn nói: “Dù người ra tay hay không, vẫn tuyệt đối không thể thoát khỏi nơi này, mà lúc đó chết sẽ càng thêm thê thảm! Người muốn giết bọn ta thì cứ việc, cần gì phải giả trò mèo khóc chuột!”

Dịch Vân nghe mà hớn hờ cười: ”Bằng vào sự tàn ác khôn nạn của các người đối với Đấu Khuyển, chết là cái chắc rồi, nhưng ta muốn các người được chết một cách đặc biệt có một không hai, vì còn muốn đòi lại công đạo cho những tội ác ghê tởm mà các người đã thực thi trên người bạn bè của ta.

Hai tên Pháp tước nghe xong ngẩn cả người ra!

Lời vừa dứt, trước mắt vô số người, hắn tóm hai gã Trưởng, phó quân đoàn Ma Pháp giơ lên cao. Chỉ thấy thân hình bọn chúng không ngừng run rẩy, hai mắt trợn trừng, sắc mặt tái mét trần đầy sự kinh hãi không gì so sánh được. Rồi đột nhiên, một cơn đau buốt thấu tâm can bất ngờ bùng nổ, song chưởng gã thiếu niên nắm sau lưng bọn chúng đã từ từ cắm lút vào sâu trong hai cái thân thể đang không ngừng co quắp kia.

Hai tiếng gào thảm thiết thê lương nhói buốt vang khắp doanh trại của Thanh Lôi Quân, làm tê dại tâm linh toàn bộ bọn người có mặt ở đây. Tiếng rú dài quanh quẩn hồi lâu mới dần yếu đi rồi tắt hẳn, nhưng với những người này, âm thanh ma tru qui khóc thê thảm ấy, vẫn như vọng mãi từng hồi trong tâm khảm họ, vĩnh viễn không thể nào quên.

Dịch Vân chậm rãi rút hai tay ra khỏi thân thể mềm oặt đã tuyệt hẳn sinh cơ của hai gã Pháp Tước, khiến chúng liền rũ xuống đánh bịch trên mặt đất, trong nhãn thần trợn trừng, vẫn hằn sâu một sự đau đớn kinh khủng không thể diễn tả. Lại thấy thiếu niên kia mở rộng bàn tay, nơi đó, máu chảy ròng ròng qua các kẽ ngón tay rơi lách tách xuống nền đá, mà lòng bàn tay, là hai quả tim đỏ hỏn vẫn còn đang phập phồng chưa dứt.

Toàn trường lặng ngắt như tờ, rồi ngay sau đó, hàng loạt tiếng nồn mưa vang lên. Bọn tướng sĩ nơi đây, có tên nào chưa từng đánh trận, có tên nào giết người ít dẫu, đều là quân nhân thiết huyết, tắm trong máu người mà ra. Số người chết trong tay bọn chúng còn nhiều hơn số người từng quen biết, cũng không thiếu người vô tội, nhưng bọn chúng cũng dám thề rằng, chưa từng được chứng kiến kiểu giết người tàn nhẫn tanh máu như Ác ma đến từ Cửu U địa ngục của thiếu niên này!

Tình huống xấu nhất đã xảy ra nhanh như chớp, hai tên Thất tinh Pháp tước chết thảm, Tút Ma Ma sắc mặt nhợt nhạt không còn tí máu. Chứng kiến một màn giết chóc như vậy, lão chỉ nghẹn cứng họng, trong lòng bây giờ chẳng còn thiết tha gì việc tái thiết hay không Thanh Lôi Quân nữa, mà chỉ muốn làm sao, nhanh nhất, trực tiếp giết chết tiểu súc sinh này! Bàn tay đang nắm chặt Ma binh không ngờ đã run lên bần bật không thể kìm chế!

Tuyệt đối thảm khốc, tuyệt đối vô tình! Tuyệt đối sợ hãi!

Trong không trung, phiêu đảng một cỗ Huyết tinh vô hình, không khí lặng ngắt tràn ngập mùi vị sợ hãi kinh khiếp. Đá văng hai thi thể toát ra dưới chân, Dịch Vân cười sảng sặc: “Bọn ác nhân kia, các ngươi thật là có phúc a! Từ thời khắc này trở đi, chúng ta sẽ bắt đầu một trò chơi thú vị. Trong một canh giờ, chỉ cần có thể thoát khỏi truy kích của ta, thì xin chúc mừng, ta sẽ bỏ đi và các ngươi cũng có thể sống sót an lành... Nhưng chẳng may không trốn thoát được, vậy hãy để ta săn sóc nhé, cứ như hai tên này là được chứ gì!”

Dứt lời, Dịch Vân bỗng nắm chặt tay lại, hai trái tim đang phập phồng kia liền nghe “Phật” một tiếng, tanh tưởi vỡ òa bay nhầy nhoe nhoét trong tay hắn. Những tên chứng kiến cảnh này, chỉ thấy quả tim trong lồng ngực của mình nhảy dựng lên một phát, đã nghe tử thần gào rú đâu đây, toàn trường nhất thời sa vào cảnh tĩnh mịch đến sợi tóc rơi còn nghe thấy, vì vút qua lại chỉ là từng cơn gió lạnh như oan hồn bắt tán rít gào, khiến ai nấy đều không dám lòng được phải hít vào một hơi thật mạnh!

Một trò chơi, một giấc mộng, đã tới rất gần những thành viên của Thanh Lôi Đoàn rồi. Một chút nữa thôi, tất cả bọn chúng sẽ chìm vào trong một giấc mộng, một giấc mộng đầm máu, mà mùi huyết tinh sẽ đè nặng ám ảnh chúng suốt đời!

Tút Ma Ma nghe mà ứa gan, gân xanh nổi lằn trên trán, tức giận, điên cuồng rống to: “Thối lắm! Ngươi nghĩ đây là nơi nào? Chỉ mỗi ta thôi cũng đủ giết ngươi một trăm lần. Định cúng tế toàn quân của ta sao, tưởng mình là ông trời sao, đứng ở đó mà si tâm vọng tưởng!”

Hoàn toàn không để ý tới lời thét gào đe dọa của Tút Ma Ma, Dịch Vân cười nhạt: “Trò chơi bắt đầu!”

Hắn xoay người nhảy xuống dưới đài, nhắm hướng ngược lại với Ách Ba Đa và đám thân vệ đội trưởng, chạy về đám binh lính còn đang kinh khiếp ngẩn ngơ ở đằng xa!

Mà ở tít trên trời cao, hai thân ảnh lặng yên không nói gì, chỉ trầm ngâm quan sát chiến cuộc ở dưới, sắc mặt dần ngưng trọng hẳn lên.

A Khắc Tây phá vỡ sự trầm mặc: “Lấy máu làm kịch trường, diễn một vở báo cừu tiết hận, để hắn làm vậy, ngươi có chắc là sẽ giải trừ được tâm ma trong lòng hắn hay không?”

Tạp Lỗ Tư chỉ thở dài: “Hiện tại ta cũng không dám khẳng định, thực lực của hắn, lại thêm sát ý ngập trời thể kia, đã ngoài sự tưởng tượng của ta rồi. Vốn lúc này khi hắn đối chiến với hai tên Pháp tước kia, ta

đã định ra tay trợ giúp, không ngờ, hắn như vậy mà lại trong một thời gian ngắn ngủi, đã có thể đơn giản chém tận giết tuyệt cả Ma pháp quân đoàn đi. Hay cho ý chí, hay cho thủ đoạn tàn nhẫn tanh máu a!”

“Đáp án cần, ta đã biết được. Tiềm năng của hắc quả là vô tận, những dự định với tên tiểu tử này, xem ra phải cẩn thận tính toán lại rồi!”

“Rất hoàn hảo!” A Khắc Tây trầm giọng: “Có tư chất một sát thủ, tiềm lực đúng là khó dò, người như thế, xứng đáng làm đệ tử của ta, ngày sau có thể nhờ vào hắc mà phát dương quang đại Tà Linh Ma Pháp, có khi còn hơn cả đứa đồ đệ ngây ngô Táp Lự Táp kia! Ta định nhận nó làm đệ tử kế thừa y bát thứ hai, người hắc là không phản đối chứ nhỉ?”

A Khắc Tây vốn là buột miệng mà nói, nhưng lão cũng không ngờ, Táp Lỗ Tư lại chẳng cần suy nghĩ đã kiên quyết lắc đầu: “Người tốt nhất không nên có ý định này, như vậy đối với hắc không có chỗ nào tốt cả!”

A Khắc Tây cả giận: “Người là có ý gì!? Lấy năng lực của ta, cũng không đủ tư cách chỉ dạy nó sao chứ?”

“Không phải là điều này.” Táp Lỗ Tư thản nhiên: “Loại đệ tử như hắc, ai cũng không dám nhận làm sư phụ được. Mễ Nặc không, Bối Lợi Mỗ không, người không thể, ta lại càng không thể! Phải để hắc thuận theo tự nhiên, tùy vào khả năng mà phát triển lên. Ta bây giờ chỉ có một loại dự cảm như thế thôi, thiên hạ Khung Vô đại lục này, đến lúc phải thay đổi rồi, mà hắc, chính là nguyên nhân, điểm trọng yếu của sự thay đổi đó!

Đám binh sĩ còn đang nhốn nháo do dự, thì những nơi thiếu niên đi qua, máu tươi liền tung bay ngập trời. Từng thi thể bắn tung ra ngoài, lại tiếp theo một thi thể khác, máu thịt tanh tươi, gan ruột tuôn trào, kinh hãi náo loạn càng lúc càng lớn. Bọn lính lập tức một chút chiến ý cũng chẳng còn, ùn ùn xô đẩy dẫm đạp lên nhau mà trốn chạy.

Chỉ có một số ít còn nghe theo hiệu lệnh của mấy tên đội trưởng, mà chủ yếu đều là bọn thân vệ, mười người hợp thành một đội, dự định ngăn chặn thiếu niên đang như hổ lạc vào đàn dê, giết chóc dã man, khiến cho toàn quân náo động dần lên. Nhưng mà như thế, chỉ để cho xương gãy thịt vụn dưới đất dày thêm một ít, tiếng gào rú rên rĩ bi thảm một góc trời!

Hiệu lệnh của Tút Ma Ma, lúc này hầu như chẳng còn ai nghe thấy. Nỗi sợ hãi vô hình, không biết đến khi nào mình sẽ là người tiếp theo bị móc tim, khiến cho da đầu của chúng hoàn toàn tê dại, mất đi sự bình tĩnh sáng suốt, vứt bỏ đi toàn bộ ý định chiến đấu, phản kháng, chỉ có thể rùng rùng bỏ chạy. Binh bại như núi đổ, thế cuộc đã không thể挽 hồi! Thanh Lôi Chế Tài Đoàn, tứ phân ngũ liệt, chính thức triệt để sụp đổ tan tành!

Tút Ma Ma và vài tên thân binh đội trưởng lúc này điên cuồng đuổi theo sau lưng Dịch Vân, chỉ cần hắc bị bọn chúng vây lại được, coi như chân chính lâm vào cục diện hữu tử vô sinh! Trong lòng lão bây giờ đang gào thét, làm sao để chính mình có được cơ hội đó!

Thế nhưng Dịch Vân nào để cho bọn chúng toại nguyện, hắc vẫn cố gắng duy trì được khoảng cách an toàn nhất định, đồng thời không ngừng giết chóc những binh sĩ Thanh Lôi Đoàn đang hoảng loạn tìm đường trốn xung quanh. Tại thời điểm này, hắc đã chiếm được ưu thế tuyệt đối, từ những bài học xương máu trong lần đào thoát khỏi Lạc Nhật Sơn Mạch, đã đào luyện cho hắc sự hung hãn, quyết đoán giữa lằn ranh sống chết. Kể cả bọn người Tút Ma Ma bây giờ cũng không một người nào có thể truy đuổi được hắc. Cự ly đuổi bắt càng lúc lại càng kéo dài hơn, binh lính tử vong càng lúc càng nhiều. Một màn lấy máu tẩm thân chính thức đang diễn ra. Giữa lúc hoàng hôn nhập nhoạng, tà dương rực đỏ lê thê, khắp doanh trại Thanh Lôi Quân bỗng nổi lên gió lốc, cát bụi nhiễu hồng tung tóe cuốn bay. Khiến không trung trên chiến trường, một chút âm áp còn sót lại của mặt trời cũng không thể nào soi tỏ đến!

Trên quảng trường bây giờ thi hài xếp lớp, vẫn còn lác đác một vài tiếng rên rĩ uất nghẹn của đám binh sĩ trọng thương chưa chết hắc! Nhưng mà như thế bọn chúng lại càng gặm nhấm nỗi đau khổ kinh hoàng lâu hơn. Tiếng gào khóc, than vãn đặc sầm cả hoàng hôn! Trong buổi chiều tà quỉ dị đó, Thánh Quang trại cũng đã bắt đầu bước vào một buổi tối câu kinh hợp ca như thường lệ! Mà lúc này, nơi đóng quân của Thanh Lôi Đoàn, chính là đang vắng vắng đưa tới những âm thanh sâu bi mà ngân nga mỹ lệ đó! Dịch Vân

ngày xưa cũng đã từng được nghe qua khúc ca tán tụng công đức đó, giờ đây lại cùng nó, cùng với gió lốc thét gào, hợp nên một bản trường ca cứu rỗi!

Nhân danh Cha, Con và Thánh Thần trên cao tha thứ, cho các người... những con chiên... này khỏi tội ác sâu dày... mà các người... đã gây ra...

Hắn đang đuổi theo một nhóm binh sĩ hơn trăm người. Nhưng bọn chúng lại không làm ra động tác phản kháng nào được nữa, ý niệm trong đầu bọn chúng bây giờ là trốn và trốn. Mặc kệ sau lưng bằng hữu mình bị phanh thây kêu gào, mặc kệ sau lưng là chiến hữu kề vai sát cánh bị xẻ thịt than khóc, tất cả chỉ có mỗi khát khao bỏ trốn mãnh liệt, trốn thật xa ác quỷ khát máu từ Tu La địa ngục thoát ra kia.

Nguyện Cha, Con và Thánh thần tha thứ cho tội ác của chúng ta...

Dịch Vân tránh né vài đợt phản kích le lói và mong manh của vài tên sĩ quan cứng đầu, khi thân hình hắn lướt qua, ba tên Lục tinh đội trưởng cũng đầu lìa khỏi cổ, trơ lại thân mình đứng sững, máu phun thành vòi. Hắn cúi mình nhặt lên một đám trường thương, rồi như lời điện xẹt qua, đã theo bốn phương tám hướng phóng vút ra, đóng đinh một loạt mười mấy tên binh sĩ đang leo lên đầu tường bao của doanh trại định thoát ra ngoài! Máu chảy rờn rờn theo cán thương còn run bần bật, máu tươi đầm mặt đất, máu cùng nước mắt của những tên còn sống sót đang kêu khóc thê lương hòa quyện lẫn nhau, thành huyết lệ sấm hối cho cuộc đời tội lỗi mà chúng không còn cơ hội chuộc lại.

Điều tà ác mà các người làm ra... Hay tha thứ cho những việc tàn bạo...

Đám Đấu khuyển vẫn đang hôn mê, trên mặt bỗng dẫu lệ ngân dài. Lệ cho những kí ức thống khổ quay cuồng, những bạn bè chết thảm, cho nỗi hối hận từ đầu vô cớ ủa về. Hay lệ cho cuộc sống dơ đầy tám năm còn bị ai hơn chết, nơi thánh địa Quang Minh, lại là địa ngục hiện hình, cho tâm tình từ lâu đã sống mà như thác rôi của họ. Bởi nào ai chỉ cho bọn họ ánh sáng từ vực sâu!

Mong thanh kiếm của ta... sẽ mang về giải thoát... sẽ cho các người được hồi cải...

Ba trăm đoàn viên Thanh Lô cuối cùng, trong tiếng thét thảm, gào khóc van xin, đều bị Dịch Vân chặt đứt tứ chi, dưới đau đớn cực độ mà quần quai trên mảnh đất đã hóa máu bùn! Giống như những con cá sống nằm trên vỉ nướng, con tôm tươi nằm trong chảo lửa hồng, co giật vùng vẫy thân mình. Nhưng hết thấy đều không xót xa bị thảm bằng nỗi bị thống, cắn rứt trong tâm linh đám Đấu Khuyển đang phải thừa nhận hiện tại!

Những ô uế trần gian... xin Người rọi tỏa hào quang an lành... nhắc tay xoa dịu...

Thấy toàn bộ Trường binh đội đều đã chết sạch, Tút Ma Ma lúc này đang truy đuổi Dịch Vân, tức giận đau đớn đến mức điên cuồng, bên người lão chỉ còn sót lại một tên sĩ quan phụ tá! Chợt nghe lão thê lương cười lên sặc sụa, rồi bỗng vung kiếm chém luôn tên sĩ quan đó thành hàng ngàn mảnh nhỏ, không thể phân biệt đâu là xương đâu là thịt. Tiếng cười dữ dằn mà bị thảm vang vọng khắp quân doanh vắng lặng tanh nồng.

Thanh Lô Chế Tài Đoàn, bây giờ chỉ còn mỗi một mình lão, kẻ trực tiếp tham gia từ đầu đến cuối trường đồ sát tinh phong huyết vũ đầy bi tráng này. Một sự thật đau đớn mà lão đang phải chấp nhận, một thực tế không thể phản bác lại, toàn bộ sự tình này, đầu số gây nên không ai khác ngoài lão!

Xin Người rủ lòng thương... cho tội nhân trong thống khổ... sám hối tội của mình....

Một chọi một, Tút Ma Ma dĩ nhiên chiếm thượng phong hoàn toàn, mấy lần đánh trọng thương thiếu niên kia, nhưng không lần nào khiến hắn gục ngã. Toàn thân máu đầm, kiếm dính liền vào tay, thờ ơ mà tuyệt tình tàn nhẫn đứng sừng sững trước mặt lão! Không dùng ma pháp, không dùng vũ kỹ, chỉ có một thanh hỏa hồng đại kiếm bừa bừa đầu khí tím lịm đến mị người! Dù là song đấu, hay quần công tử chiến, cho đến giờ phút này, hắn vẫn không chết!

Mỗi lần bị đánh bại lui, mỗi lần phun máu, lại là một lần hắn kiên cường mà ngoan độc đứng lên, đầu khí toàn thân hắn tựa như không còn, nhưng thiếu niên càng đánh lại càng hăng máu, càng giống chiến thần vĩnh viễn bất tử trên sa trường, vĩnh viễn không hề nằm xuống. Cảm thụ của mười đội quân lúc trước như thế nào, chính lão bây giờ cũng đang tận hưởng.

Kinh khiếp, hoang mang, run sợ, là tất cả những gì trong lòng lão cảm thụ mà có thể gọi tên ra.

Thực lực Dịch Vân đột ngột tăng nhanh như cuồng phong gặp bão, mà Tút Ma Ma lòng dạ lại hoảng loạn rối bời, mạnh yếu hơn kém mới chỉ đối chiến với nhau trong phút chốc mà đã hoàn toàn xoay chuyển.

Mầm mống kinh hãi trong lòng Tút Ma Ma càng lúc càng gia tăng, sự khiếp sợ cực độ đã khiến lão không thể bình tâm tĩnh trí! Chiến ý phút chốc tiêu tan, tự tin rời bỏ, suốt cuộc đời lão chưa bao giờ cảm thấy bất lực và thất vọng như bây giờ. Bàn tay run rẩy từng cơn, làm sao còn cầm được trọng kiếm?

Choang!

Thủy chúc Cực phẩm Ma binh nặng nề rơi xuống đất, cùng với cánh tay đã bị Dịch Vân chặt đứt lia! Lão vốn là Thất tinh Cao giai cường giả, nào hay càng đánh càng thua sút, thực lực thi triển ra chẳng được một phần, rốt cuộc không ngờ lại thảm bại dưới kiếm Dịch Vân mới chỉ là Thất tinh sơ giai Vô tước!

Dịch Vân chậm rãi cúi người, nhặt lên thanh ma binh kia, rồi bất thành linh quang mang chột sáng lóa lên như chớp giật, đã ghim cả người Tút Ma Ma vào một thân đại thụ khô héo vì Liệt diễm. Tút Ma Ma đứng đó, trợn mắt cúi nhìn chuôi kiếm của chính mình đang ló ra từ thân thể, nét mặt nhăn nhoe hoảng loạn vô bì ngồi lên dưới ánh tà dương ôn nhu mà soi sáng.

Xin cho tội nhân trong thống khổ mà được thăng hoa...

“Ác Ma! Ta thành Quỷ... cũng không bỏ qua cho người...!”

Dịch Vân lặng thinh, hỏa hồng lóe sáng, cái chân bên phải của Tút Ma Ma bèn ngọt rời ra, máu phun tung tóe, tưới đầm cả đám cỏ dại hoa tàn bên dưới.

“Ta dù chết, thành oan hồn... cũng sẽ đi kiếm người...!”

“Nhớ kỹ lời nói của người, ta sẽ chờ đợi lúc đó.” Dịch Vân mặt lạnh như tiền, một kiếm nữa lại lóe lên, lần này là bàn chân bên trái.

“Lúc đó ta sẽ phanh thây lóc thịt của người..., ăn thịt người..., uống máu người...!”

Dịch Vân bỗng hớn hờ cười cười, dùng mũi kiếm rạch nhẹ từ trên ngực xuống dưới bụng của Tút Ma Ma lúc này vẫn đang kêu gào: “Nghe nói, người có rất nhiều nữ nhân phải không, chơi đùa chán chê liền vứt bỏ bọn họ cho thú hạ dưới trướng phải không? Những nữ tử này, nói vậy đều là do người cướp đoạt về phải không? Để thỏa mãn dục vọng dê hèn, mà người hại bao nhiêu gia đình tan nát, giết đoạt hãm hiếp bao thôn nữ thiện lương! Lúc bây giờ, người cũng nên trả nợ được rồi!”

Đứt lời, một kiếm sáng lòa như độc xà rời hang, lao vút vào bộ hạ của Tút Ma Ma, sâu ngập tận chuôi.

Tút Ma Ma như muốn ngất đi vì đau đớn, trong thoáng chốc đã mất đi cái quan trọng nhất của đàn ông khiến cho lão rú gào đến lạc giọng! Âm thanh phần nộ mà bất lực vang vọng khắp doanh trại vắng lặng kinh người, hồi lâu mới dứt...

Nhân danh Cha, Con và Thánh Thần, ta thanh lọc tội lỗi của con...

Dịch Vân lại rút kiếm ra, chặt luôn cánh tay còn lại của lão, rồi mới ghé sát đầu vào tai Tút Ma Ma lạnh lẽo thì thầm: “Để cho người làm quỷ cũng được minh bạch, ta nói cho người nghe điều này. Họ của ta là Tư Đạt Đặc, tên của ta là Dịch Vân. Ta gọi đầy đủ là Dịch Vân Tư Đạt Đặc! Còn nhớ thăm án tại Ái Đạt Trấn trước kia không, thiếu toàn trấn, sát toàn tộc, bắt toàn bộ anh em họ hàng của ta, là lí do ta tới tận nơi này tìm người đó!”

Tút Ma Ma nghe mà chấn động tâm thần, kinh hãi nghi hoặc trước giờ liền được giải tỏa. Chỉ một câu thôi, hắn đã biết ngay, tên ác quỷ này chính là thiếu niên lọt lưới khi xưa, trong cả kế hoạch tưởng chừng hoàn hảo vô bì đó lại hở ra một điểm yếu trí mạng. Đó gọi là sai một li đi một dặm, nợ lúc trước, bây giờ có người tới đòi! Hiểu được nguyên nhân, lão cũng chẳng còn gì oán than tiếc nuối, bèn mở miệng cầu xin: “Giết ta đi...!”

Dịch Vân vẫn lạnh lùng vô cảm, không vui không giận lạnh nhạt thản nhiên: “Người là chủ mưu, dĩ nhiên phải chết, nhưng ta không thể nào để người chết đơn giản vậy được, ít ra phải chịu chút dày vò đọa chứ, người từ từ cắn thận mà tận hưởng, mà sám hối toàn bộ tội lỗi của mình đã gây ra đi!”

Lời hết, Liệt diễm tím sẫm lại bùng lên, chậm rãi thiêu đốt toàn thân Tút Ma Ma, uy năng của đấu khí Phần Kiếp Tử Diễm đến đẳng cấp này đã không chỉ đốt cháy thân thể bên ngoài, mà còn có thể xâm nhập vào từng kinh mạch, tận đến lục phủ ngũ tạng, từ từ nung nấu, từ từ thiêu đốt. Dưới Tử diễm được khổng chế tinh tế, muốn chết quả thật quá khó, nhưng để thừa nhận được nỗi đau bỏng rát rút gan rút thịt thì còn thừa. Sinh tử của Tút Ma Ma nào do hắn định đoạt, mà đã sớm rơi vào tay Dịch Vân, sớm rơi vào trong ngọn lửa tím thắm yêu dị. Một đoàn tử diễm chui vào thân thể này, chỉ ít tồn tại cũng có thể đến ba canh giờ mà không tiêu tan.

Thân thể bị găm chặt rung bần bật trên thân cây đại thụ, Tút Ma Ma co giật không ngừng, không khác gì loài sâu một tranh giành sự sống mà vùng vẫy quay cuồng. Liệt Diễm hun đốt cả trong lẫn ngoài thân thể, thống khổ thậm liệ tới mức nào? Lòng thét gào van xin được chết mà nào có được đâu!

“Đó là một cái giá cực lớn, nhưng xứng đáng để chuộc lại tội ác ngày xưa, lão nhất định phải chậm rãi mà nhắm nháp, chết thì quá sung sướng nhẹ nhàng rồi! Dù lão có van xin hay uất hận thế nào, cũng ráng chịu cho hết những dày vò thảm khốc! Phải biết được cái gì gọi là sống không bằng chết, vậy mới có thể hiểu được đời này vay sao trả vậy, gieo nhân nào thì gặt lấy quả vậy!”

“Lão cứ yên tâm mà hưởng thụ cực hình, trong ba canh giờ tới không chết được đâu! Chậm rãi mà gặm nhắm tội ác của mình đi nhé!”

Cha, Con và Thánh Thần đóai thương... cầu người tha thứ cho bọn họ...!

Thánh ca vĩnh viễn du dương mềm mại, một khúc Chuộc tội Tán ca, từng câu từng chữ văng vẳng từ xa vọng về, quanh quẩn trên chiến trường máu tanh nồng nặc, vương vấn không tan trên xác thịt xú khí tận trời của toàn thể quân nhân Thanh Lôi Chế Tài Đoàn.

Dịch Vân hững hờ nhìn toàn cảnh thê lương ấy một lần, rồi chậm rãi xoay người rời đi.

Một ánh tà dương le lói, hắt chút ánh sáng cuối ngày lên dãy núi xa xa phía Tây rồi tắt hẳn. Bóng tối đã ngập tràn bao phủ. Bão tố đã ngừng, mưa gió cũng yên thôi.

Toàn bộ một mảnh đại địa yên tĩnh, đi vào bóng đêm!

(Lời tác giả: Hơ! Rốt cuộc Trư cũng hoàn thành chương ‘Chuộc tội’ này!

Huyết trong lần này hoàn toàn khác xa với Ma Đấu đại hội. Có tanh máu, có tàn khốc, đều do Trư nghĩ , trảng cảnh chiến đấu trong lòng mình như thế nào, thì viết ra thế ấy!

Thanh Lôi quân chiến đấu, chủ yếu miêu tả sự trả giá cùng chuộc tội, cùng với tôn giáo không can hệ gì! Những hình ảnh được Trư sử dụng, mặc kệ các bằng hữu có thích hay không, chỉ cần người xem một khía cạnh khác của truyện này không có những cảm nhận xấu là Trư mãn nguyện!

Còn nữa, sau này Trư có thể là không viết lại trảng cảnh báo thù tanh máu như vậy. Dù sao chỉ là một đoạn văn nhỏ, không phải là phong cách tanh máu của Cẩm Huyết.

336. Chương 335: Cục Trung Kỳ! (cờ Trong Cuộc!)

Ánh tịch dương khuất dần sau dãy núi lớn phía Tây, thay vào đó là vầng trăng êm ái tỏa sáng giữa bầu trời tím sẫm. Ánh trăng bàng bạc mà mỏng lung, lóng lánh mà dịu dàng bao phủ toàn bộ đất trời Thánh Địa trong một màu vàng thanh khiết. Từng dãy tường thành sừng sững trắng toát ven biển như huyền ảo tỉnh khôi hơn, sáng bừng lên khi phản chiếu lại những tia sáng vàng mát dịu!

Giữa màn đêm đang trùng trùng phủ xuống. Dịch Vân đứng ở một nơi thật xa, nhìn Thánh Quang trại đang tắm mình trong ánh trăng nhu hòa tinh khiết đó, như đang tự thì thảo với chính mình: “Đánh đắm náo động một hồi, giết sạch hơn ba ngàn sinh mạng của Thanh Lôi Quân, động tĩnh lớn như vậy lại diễn ra trong bầu không khí trầm lặng yên ả thế này, làm sao cũng không thể che mắt được những cường giả trong Thánh Địa lâu hơn được nữa! Chúng ta cũng nên rời khỏi đây thôi.”

Khuôn mặt hấn đầy vẻ bơ phờ mệt mỏi, nét thanh tú nhợt nhạt dưới ánh trăng, lời nói bình thản lạnh nhạt chẳng ăn nhập gì với nội dung kinh thiên động địa bên trong. Bộ quần áo đầm máu trên người đã vứt đi, thân thể cũng đã gột rửa, nhưng mùi tanh nồng của máu tươi vẫn dày đặc không thể tiêu tan.

A Khắc Tây mỉm cười: “Tạm thời cũng không cần lo lắng về chuyện này, trận pháp Thiên La Địa Mạc của lão phu nhìn thì giống như một Ma pháp bình thường đơn giản, nhưng thật ra lại là một Ngụy Thần Trận, khả năng che giấu ma uy bản thân người lúc này hẳn cũng rõ ràng rồi! Chiến trường tanh máu, kinh thiên động địa là vậy, nhưng lại không hề lộ ra một chút gì huyền ảo đánh động bọn cường giả ở bên kia. Mà buổi tối Thánh Quang trại phòng thủ cũng vô cùng nghiêm ngặt, nội bất xuất ngoại bất nhập, chứ không hề dễ dàng muốn ra thì ra muốn vào thì vào đâu. Cho nên, nhanh nhất thì ngày mai, mà chậm thì cũng phải mấy ngày sau may ra mới có người phát hiện Doanh trại của Thanh Lôi quân có biến động được, tiểu tử cứ yên tâm nghỉ ngơi ở đây đi!”

Đại chiến kết thúc, A Khắc Tây đã lập tức sử dụng Truyền Tống trận đưa mọi người rời khỏi nơi này. Có thể Thanh Lôi Chế Tái đoàn toàn quân bị diệt, hoặc cũng có thể hành tung của bọn họ được giữ gìn vô cùng bí mật, không mấy người có quyền hạn biết đến, nên lão mới yên tâm đưa toàn bộ mọi người tới một nơi chỉ cách Thánh Quang trại có mười dặm, để tạm thời cho Dịch Vân nghỉ ngơi cũng như lập tức bắt tay vào chạy chữa những vết thương đã dần có vẻ nghiêm trọng hơn của hắn!

Ngoài sự tưởng tượng của lão, Dịch Vân nhìn thì thương thế đầy người nhưng thật ra cũng không quá mức nguy hiểm. Tuy toàn thân chẳng chít vết dao đâm kiếm chém, có nơi còn lộ ra xương cốt trắng hếu, nhưng còn may hắn nhờ có Cầu Cầu che chắn tại những nơi hiểm yếu, nên phần lớn những vết thương đó chỉ tại tay chân, chém vào xương thịt, nhưng lại không phạm nhiều vào gân cốt. Đối với những người luyện võ thì đây cũng chỉ là những vết thương ngoài da, tính dưỡng mấy ngày liền có thể sinh long hoạt hổ lại như thường!

Những điều này đã khiến A Khắc Tây vô cùng ngạc nhiên. Từ chiến kịch liệt như thế, lại còn đánh tay đôi với Tút Ma Ma, liên tục bị lão đánh văng ra hơn mấy chục lần, dù đã có Cầu Cầu toàn thân đao thương bất nhập quái dị kia gánh đỡ bớt, nhưng đấu khí của cấp bậc cao hơn hẳn đâu có đơn giản vậy, kinh lực xâm nhập cơ thể cũng như phản chấn là không thể tránh khỏi mới đúng!

Theo lý mà nói, bây giờ dù hắn đại thắng trở về, nhưng kinh mạch toàn thân cũng đã chấn thương rất nặng rồi, là lúc để lão ra tay thần thủ, chữa trị tuyệt nọc, ai dè chỉ gặp toàn những vết thương ngoài da thế này!

Ngờ ngẩn một hồi lâu, A Khắc Tây trong đầu như bừng sáng, trừng mắt nhìn Dịch Vân: “Tiểu tử ngươi thật làm lão phu kinh ngạc quá nhiều! Tư chất thân thể quả vô cùng mạnh mẽ nha, hơn hẳn sự tưởng tượng của lão phu. Liên tục bị đấu khí của địch nhân cấp Võ Tước đánh bay hàng chục lần như vậy, mà Khí hải lẫn kinh mạch chẳng hề có chút thương tổn. Quả là khiến lão phu bất ngờ!

Khe khẽ lắc đầu, Dịch Vân thản nhiên: “Trận chiến này, trong đầu tiểu tử chưa từng nghĩ tới từ bại, chỉ biết lũ Thanh Lôi Quân kia là người nhất định phải chết mà thôi. Tiểu tử biết mình sẽ thắng, nhưng là thắng thảm, thậm chí sẽ phải trả một giá rất đắt mới có thể báo được đại cừu cho Ái Đạt Trấn. Cũng nhờ các vị đã truyền cho công pháp Nghịch Vận, thúc đẩy đấu khí tăng lên mới sinh ra hiệu quả này! Cuối cùng cũng như tiểu tử mong muốn, đã nâng cao được sức mạnh, đồng thời nâng cao trình độ dẻo dai của thân thể như thế. Tất cả những công lao này, đều là do nhị vị ban tặng cho tiểu tử mà thôi!”

A Khắc Tây nghe mà cười khoái chí vô cùng, lúc này Tập Lỗ Tư mới ngưng trọng nói: “Tiểu tử, ngươi cũng nên biết, tác dụng của công pháp Nghịch Vận không phải là để chiến đấu, mà là để phụ trợ cho việc tu luyện. Ngươi lại xem nó như diệu pháp nâng cao thực lực, nghĩa là quên đi chính đạo mà đi vào tà môn. Còn chưa đạt tới cảnh giới Thất Tinh, đã ép mình Nghịch Vận. Mặc dù trong phút chốc có thể khiến công lực của ngươi tăng cao, nhưng đồng thời phản phệ của nó cũng sẽ khiến ngươi thân tàn ma dại! Phản phệ càng nhiều, thì khả năng tiến tới đẳng cấp cao hơn sẽ càng hẹp. Mà nâng cao thực lực bản thân khó như thế nào, ngươi hẳn cũng biết... Ài, bây giờ đã khó lại càng thêm khó nữa rồi! Được không bằng mất a!”

A Khắc Tây liền nói tiếp: “Chiến đấu kịch liệt như vậy, tuy khí hải và kinh mạch của ngươi nhìn thì không hao tổn gì, thế nhưng vì cưỡng ép sử dụng Nghịch Vận, đã bắt đầu xuất hiện di chứng. Hiện tại kinh mạch của ngươi đã co rút lại dần, mà thể tích của khí hải cũng đang thu hẹp lại. Hai cái này đều là căn cơ trọng yếu hàng đầu của mỗi một người tu luyện Ma, Khí. Có thể bây giờ ngươi chưa cảm giác được, nhưng những

tác dụng phụ này sẽ từng ngày từng ngày xâm nhập, ăn mòn và phát triển bên trong thân thể của người, cứ như thể một năm sau, người mới biết được tác hại của nó a!”

Lão lại thở dài, tiếp: “Kỳ thật, cường ép Nghịch Vận như thế, đúng ra tác hại còn mạnh mẽ hơn nhiều lắm. Nếu không phải người cùng lúc tu đến Tam hệ Ma Khí, bên trong cơ thể có tới hai luồng Ma lực, một luồng Đẩu khí thì đừng mong đến giờ vẫn còn yên ổn mà ngồi đây đâu! Có thể Nghịch vận đẩu khí đã có sự dung hợp quỹ dị nào đó với nội lực của người, hình thành nên một lớp màn che chắn, bảo vệ người trong quá trình Nghịch Vận, làm chậm lại các tổn thương phản phệ đúng ra bây giờ đã phát tác rồi. Nhưng nói như thế, nghĩa là sắp tới, người càng phải thừa nhận ảnh hưởng nhiều hơn, kịch liệt hơn đó!”

“Trận chiến vừa này, tiểu tử người lại không thêm hạn chế sử dụng Nghịch Vận, nếu như là một người khác, thì sẽ rất thê thảm. Ví như đứa con gái Hắc Ám Hệ và thằng nhóc Ma Đa trong Ma Đẩu đại hội vừa rồi. Cỡ như Ma Đa, nhiều lắm chỉ Nghịch Vận đẩu khí được hai lần thì kinh mạch toàn thân sẽ đứt vụn từng khúc, còn con bé Hắc Ám hệ kia, chỉ cần một lần thôi cũng đã khiến khí hải co rút hoàn toàn, ma lực phản phệ, không chết cũng thành phế nhân!”

“So sánh như vậy để nhóc con nhà người hiểu. Nếu không phải khí lực tiểu tử người dồi dào, nếu không phải thân thể người còn tiềm lực, đặc biệt có Tam hệ Ma, Khí kì bí cùng tồn tại thì chẳng cần tới một năm sau, ngay lúc người đang chiến đấu trong Doanh trại của Thanh Lôi Quân đã sớm học máu chết tươi rồi!”

‘Con bé có thuộc tính Hắc Ám’ trong miệng của A Khắc Tây chính là Mễ Mễ Lộ của học viện Lai Nhân. Dù lão không tận mắt xem trận tỷ thí của Dịch Vân và nàng ta, nhưng từ những trận đánh sau đã nảy sinh hứng thú với tiểu tử này, bèn nhờ Tạp Lỗ Tư tìm lại Ảnh tượng những trận đấu trước đó. Nào hay, lão vừa xem xong đã máng lớn, rõ ràng là thằng nhỏ này trong nháy mắt có thể đánh bại bọn nhóc kia, vậy mà cứ giấu giếm diêm diêm thực lực, mà lão vốn lại không ưa cái biểu hiện xảo quyệt này cho lắm, thành ra mới hay chữ Dịch Vân là vừa ngu lại vừa dần!

Có điều, lão lấy Mễ Mễ Lộ ra làm thí dụ, cũng đã cho thấy con mắt nhìn người không sai, tư chất của nàng này, cũng có một chút khiến lão coi trọng.

Dịch Vân lúc này chỉ yên lặng nằm nghe, vẻ mặt cũng không tỏ ra điều gì. Nhưng trong lòng hẳn cũng ngạc nhiên, không ngờ công pháp Nghịch Vận lại có tác hại lớn đến thế. Có điều hẳn không hề hối hận, nếu để cho hắn cơ hội làm lại, hẳn sẽ không do dự tiếp tục dùng Nghịch Vận tà môn này mà giết chết Tút Ma Ma cùng toàn bộ lũ súc sinh Thanh Lôi Quân ấy. Mỗi thâm cừu huyết hận của Ái Đạt Trần cuối cùng cũng đã được hắn đòi lại, những đứa trẻ cùng trấn ngày xưa cũng được hắn tìm về, ông ngoại và các cậu chết oan của hắn, cuối cùng cũng đã nhắm mắt ngủ yên.

Thân ảnh tiêu tụy kinh hoàng ngày nào, đứng trước mái nhà rách nát sụp đổ, dưới tàng cây bạch dương gãy gục, trước ba nắm mồ của những người thân thiết nhất, đã từng đưa ra lời thề độc. Nay nằm đó yên lặng đứng dừng nghe đến những tác hại của công pháp phản phệ mà mình sắp phải gánh chịu, không oán than cũng chẳng có lấy một cái nhíu mày. Hắn, sống đến hiện tại cũng đã hoàn toàn đáng giá, hoàn toàn đủ rồi, không còn gì trên thế gian này có thể ràng buộc được hắn nữa...!

Ngạc nhiên không nghĩ Dịch Vân lại có thể bình tĩnh như thế. Tạp Lỗ Tư lại khuyên bảo: “Nói nhiều chuyện như vậy, chỉ để người biết được vấn đề đã nghiêm trọng đến mức nào! Ta và A Khắc Tây dạy cho người phương pháp Nghịch Vận, là chuẩn bị cho sau này, khi tiểu tử người tiến vào lĩnh vực của Thất Tinh, dùng nó mà phụ trợ cho tu luyện. Ai dè thằng nhóc người lại dùng nó mà tự tàn hại thân mình. Sau lần nói chuyện này, những mong người phải biết cân nhắc tính toán kĩ càng trước khi sử dụng nó!”

Yên lặng thêm một chút nữa, Dịch Vân mới suy tư: “Vậy khi tiểu tử tiến vào lĩnh vực Thất Tinh, sử dụng nó thì sẽ không khiến thương thể tái phát chứ?”

Tạp Lỗ Tư thân mật vỗ vai hắn, cười cười: “Không phải lão phu đã từng nói cho người nghe rồi sao? Pháp môn Nghịch Vận là diệu pháp phụ trợ chuyên môn dành cho lĩnh vực Thất Tinh. Khi tiểu tử người có thể bước chân vào lĩnh vực này, thì kinh mạch cốt nhục toàn thân sẽ có một lần biến đổi nghiêng trời lệch đất. Lúc đó người sẽ như tằm phá kén thành bướm, hoàn toàn lột xác mà thâm nhập vào một cảnh giới mới khác hẳn lúc trước. Mà đến lúc đó, hiện tượng kinh mạch và khí hải suy thoái sẽ biến mất hoàn toàn trong cơ thể của người, nhưng dĩ nhiên, khi nghịch vận Đẩu Khí và Ma Lực, cũng sẽ không xuất hiện tình trạng thúc đẩy gia tăng thực lực nghịch thiên như trước đây nữa đâu.”

Lão lại cười rồi tiếp tục: “Nói thẳng ra là thế này, giờ thì người có thể dùng Nghịch Vận để đề cao năng lực, bởi vì nó là một pháp môn vượt giai đoạn so với trình độ của người hiện tại. Khi sử dụng thì tạm thời có thể thúc đẩy công lực của người tăng cao vùn vụt không có điểm dừng, nhưng chính vì thế khiến cho thân thể của người bây giờ không thể thừa nhận nổi áp lực mà nó mang lại. Cũng giống như Phần Kiếp Tử Diễm mà nhóc con người đang tu luyện đó, lúc ban đầu là Hồng diễm chỉ có nhiệt độ rất thấp, khi thực lực người càng tăng, khí lực mạnh mẽ hơn thì nó sẽ chuyển sang màu tím, lúc đó nhiệt độ đã dữ dội hơn hẳn rồi!”

“Vậy thử nghĩ xem, nếu đem cái nhiệt độ của ngọn lửa màu tím đó, cho thân thể chỉ đang ở trình độ Hồng diễm sử dụng, thì người có thể chịu đựng nổi không. Chỉ sợ vừa tung ra, thì chính bản thân người đã bị thiêu cháy trước rồi! Đạo lý của Nghịch Vận, cũng là như thế!”

“Nhưng mà tốt nhất, khi nào người đứng ở trung giai của Thất Tinh, hãy sử dụng phương pháp này. Đơn giản vì, tuy cũng là Thất Tinh, đã có những biến đổi nhất định, thì nền tảng cũng còn non yếu, mỏng manh. Cứ như quá trình đúc một lọ sứ, đến tận lúc định hình cũng không được hạ thấp nhiệt độ, mà phải giữ nguyên để tăng cường độ cứng cõi. Thân thể người cũng vậy, tuy về mặt thương tổn gần như là không chịu tác động gì mấy, nhưng vẫn không thể nào so sánh với trung giai, tuyệt đối sẽ không có chút ảnh hưởng nào. Giữ càng già càng cay, người hẳn cũng hiểu?” Tạp Lỗ Tư bổ sung thêm.

Dịch Vân gật đầu, những giải thích này đều rất thực tế và rõ ràng, đã nghe liền hiểu! (Ta kháo, nguyên văn là đơn giản, pà mịa dài thế mà đơn giản à! - Tủy)

“Ừm!” Tạp Lỗ Tư trầm ngâm suy nghĩ: “Những lời vừa rồi, cũng chỉ trong tình huống bình thường mà thôi! So với tình hình của thằng nhỏ người bây giờ thì hoàn toàn khác rồi. Trận quyết chiến vừa qua, ma lực Thủy Hỏa của người nghịch vận cũng chỉ đạt đến Thất tinh sơ giai, trình độ này ảnh hưởng không nhiều lắm. Nhưng Đấu khí thì người lại nghịch chuyển lên đến hai giai, một mạch đạt đến Thất tinh trung giai, có lẽ liên quan đến việc người tu luyện Phần Kiếp Tử Diễm, bởi dù sao nó cũng là loại đấu khí cao cấp hiếm hoi còn tồn tại đến bây giờ!”

“Dựa trên đánh giá này mà tính, sắp tới nếu người tiến được vào đẳng cấp Thất tinh sơ giai, thì có thể dựa vào Nghịch Vận mà thúc đẩy đấu khí lên trung giai, có điều biến hóa này về sau khi công lực của tiểu tử người càng cao thì lại càng mất đi tác dụng. Đến lúc người trở thành Thất tinh trung giai, thì nó đơn thuần chỉ còn là một phương pháp giúp đỡ tu luyện, chứ không thể nâng cao thực lực được nữa. Mà lão phu cũng khuyên người không nên lạm dụng. Bởi một lẽ giản đơn, bất kỳ phương thức nào nâng cao thực lực trái với tự nhiên, đều là tà đạo, đều là kỹ xảo nhất thời mà hại đời đằng đằng. Quả thật không nên nhắc tới, không đáng phải dùng tới.”

Đúng là với lần này mà nói, Dịch Vân cũng hiểu rất rõ ràng, lúc đánh nhau sống chết với Tút Ma Ma, hẳn đã nhiều lần thử sử dụng Nghịch Vận đến cực hạn, nhưng cao nhất cũng chỉ là Thất Tinh trung giai là cùng, nếu không phải Tút Ma Ma sợ quá hóa điên, mất đi chiến ý, đã có tâm lý muốn bỏ trốn, làm cho thực lực phát huy không được một phần so với bình thường, công bằng mà nói, nếu hẳn muốn đánh chết tên ác ôn này, sợ phải bỏ ra nhiều công sức và máu tươi hơn nữa!

Tâm lý sợ hãi, là một chén rượu vô cùng độc địa, Tút Ma Ma một phen nhắm nháp, liền te tua thảm bại, cũng là chuyện phải đạo mà thôi.

Vốn đang chìm vào trong trầm ngâm suy nghĩ điều gì đó, A Khắc Tây bất chợt lấy từ trong ngực ra một viên thuốc tròn vàng rực, chia đều ra xong đưa tới phía trước: “Cầm lấy!”

“Tiền bối, đây là cái gì vậy?”

“Thập Thánh Kim Đan, dùng nó có thể chậm rãi hóa giải những thương tổn do Nghịch Vận phản phệ mang lại!”

Dịch Vân vô cùng ngạc nhiên nhìn lão trân trối.

A Khắc Tây nhẹ nhàng giải thích: “Nãy giờ chúng ta nói nhiều như vậy (Móa), đơn giản chỉ là để cho người hiểu một điều, cưỡng ép dùng Nghịch Vận sẽ tạo thành thương tổn gần như là vĩnh viễn, vô pháp hồi phục, hy vọng người nghe rồi, sau này sẽ không đại đột mắc phải một lần nữa! Mà miếng đan dược này cũng không phải là vạn năng, lấy hiện trạng của người, phục dùng nó sẽ có cơ hội lành lặn hoàn toàn, nhưng nếu cứ ngu ngốc tiếp tục Nghịch Vận, làm cho thương tổn càng sâu, thì sợ rằng được lực của một viên Thập

Thánh Kim Đan cũng không thể cứu được mạng của nhóc con nhà người. Mà viên thuốc này, ta cũng chỉ còn đúng một, đừng làm lãng phí công sức của ta trên người của người đó!”

Dịch Vân đưa tay nhận lấy, nhin không được liền hỏi: “Thập Thánh Kim Đan này, chắc hẳn rất là quý giá phải không?”

Cười nhẹ vài tiếng, A Khắc Tây thản nhiên: “Do năm loại dược liệu quý hiếm khác nhau, thêm vào năm loại máu của Ma thú cao cấp hợp luyện mà thành. Xưng là Thập Thánh. Trong viên thuốc này, lại có hai vị thảo dược đã tuyệt tích hoàn toàn trên đại lục Khung Võ, nhóc con người cứ nghĩ xem, tìm ra một viên thứ hai như thế được sao, nó chỉ trân quý thôi à!”

Dịch Vân lặng người trong thoáng chốc, ứa lệ cảm kích: “Thực sự đa tạ ân huệ của tiền bối!”

Luận thực lực và địa vị của A Khắc Tây bây giờ, hẳn cũng biết, muốn báo đáp gì cũng đều là thừa thãi, những lời mới nói của hắn, hoàn toàn là tình cảm tự tận đáy lòng, kích động thật sự mà thốt ra.

Khoát khoát bàn tay, A Khắc Tây tựa hồ không thích nghe đến tình cảm ủy mị, trầm giọng: “Thập Thánh Kim Đan này, tạm thời người khoan dùng đến. Bởi dược tính của nó tác động rất chậm, muốn chữa hoàn toàn những thương tổn trong kinh mạch và Khí hải do Nghịch Vận gây ra, chỉ ít cũng mất ba tháng. Tuy trong thời gian đó người vẫn có thể tu luyện bình thường không vấn đề gì, nhưng tuyệt đối không được mạnh mẽ sử dụng đấu khí cùng với ma lực. Đơn giản là không được đánh nhau với ai hết, nếu không được liệu sẽ hoàn toàn mất đi tác dụng. Vô tình lại phí phạm cái viên thuốc còn quý hơn thuốc tiên này thì tức chết lão phu!”

“Chính vì vậy, dùng như thế nào cho có hiệu quả nhất, tùy thuộc vào tính toán của người cả. Nhưng tốt nhất trong một năm phải ăn vào, nhất định không được để lâu hơn!”

Dịch Vân liên tục gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, thận trọng đem viên thuốc quý báu này thu vào bên trong Hồng Liên, cẩn thận nói: “Tiểu tử nhất định sẽ sử dụng đan dược này thật tốt, tuyệt sẽ không làm phí phạm nó đâu!”

A Khắc Tây cười khổ, than thở: “Cái thằng nhỏ này, người đến khi nào mới có thể hiểu được, chân chính quý giá không phải là viên thuốc này, mà là tư chất cùng tiềm năng của tiểu tử người đó! Nhóc con, ta chỉ nói một câu này cho người hiểu, kẻ biết tự quý trọng thân thể mình mới là đáng quý! Phải hiểu, coi thường bản thân mới là một loại tội ác, đường tương lai của người còn thênh thang vô hạn, đừng nên tự lấy đá đập nát ngón chân mình!”

Dịch Vân nghe lão nói một thôi một hồi mà há hốc mồm ra, ngay lập tức hiểu rõ ý nghĩa lời nói của A Khắc Tây. Những chuyện ngày hôm nay có thể đều là thân bất do kỷ, nhưng dù thế nào sinh mệnh cũng chỉ có một lần, phải biết đưa mắt nhìn xa trông rộng, mới thấy đường dài còn lắm chông gai!

Hắn như một lần được xét lại chính bản thân mình, một lần khiến cho hắn phải khắc cốt ghi tâm, trong một kiếp nhân sinh, mấy người sau những chuyện như vậy còn sống mà suy ngẫm! Cho nên, việc xảy ra hôm nay cũng là lời cảnh báo. Lần nói chuyện với nhị lão vừa rồi, cũng chính là một lần thức tỉnh hắn!

Quay đầu lại nhìn hơn bảy mươi người đang nằm mê man trên bãi đất cao sau lưng, hắn mở miệng hỏi: “Tiền bối! Bao giờ bọn họ mới có thể tỉnh lại?”

Tập Lỗ Tư thản nhiên: “Con bé này là do lão phu cố tình làm cho hôn mê, sáng mai sẽ tỉnh thôi! Còn về phần bọn nhỏ kia, cả tên đệ đệ của người nữa, lão phu đều đã phong ấn lại linh giác của chúng. Nếu không được khai mở, chỉ có thể hôn mê bất tỉnh như thế mãi thôi. Bây giờ người muốn xử lý bọn chúng như thế nào, nói cho ta biết!”

Phương pháp của Tập Lỗ Tư rất chừng mực và chính xác. Những người này toàn thân nhiễm đầy chất độc Lệ Hồn Tà Nhưỡng, đều không có ý thức tự chủ, vĩnh viễn cho rằng mình là một thành viên của “Đấu Đại” trong Thanh Lôi Chế Tái Đoàn. Nếu còn tỉnh sẽ cực kỳ náo loạn và phiền phức. Còn Hán Khắc dù độc tố trong thân thể đã giải trừ, nhưng thật sâu trong tâm tưởng của gã vẫn là nỗi niềm day dứt ân hận khôn nguôi, chính tay hắn đã giết chết những người thân bên cạnh, nỗi đau đó nếu làm cho hắn tỉnh lại thì khó mà một sớm một chiều có thể khiến hắn bình tâm! Dịch Vân cũng không sao khuyên răn cho được. Cho

nên hiện tại, hẳn vẫn chưa biết sắp xếp cho bọn họ như thế nào, chỉ đành giữ cho tất cả hôn mê như vậy mới là tốt nhất.

Ít ra trong mộng, cũng sẽ không còn đau đớn!

Sau một thoáng suy nghĩ, Dịch Vân chợt quay người sang A Khắc Tây hỏi: “Lão tiên bối, có phải nếu tìm ra hai loại kì hoa Luân Chuyển Kỳ Linh Quỳ và Kim Đăng Bạch Liên thì tất cả những người này đều sẽ lấy lại thần trí như Hán Khắc?”

A Khắc Tây hơi sửng sốt, nhưng cũng nói ngay: “Dĩ nhiên rồi! Có điều hai giống hoa này từ lâu đã tuyệt tích, không còn tìm được a!”

Trong lòng Dịch Vân liền vui mừng như điên. Hắn cố nén để khỏi phải nhảy dựng lên, cười nhàn nhạt: “Tiểu tử hiện biết một chỗ, hơn nữa số lượng cực kỳ nhiều, dư sức giải cứu mọi người!”

Hai lão già A Khắc Tây nhất thời kinh ngạc chấn động!

Dịch Vân ngẩn đầu nhìn trời than thở, Thiên ý quả thật biến ảo khôn lường, chỉ giỏi trêu chọc nhân sinh, bày ra một vòng luẩn quẩn!

Lúc trước hẳn phải chạy bán sống bán chết mong thoát khỏi nơi ấy, thề vĩnh viễn không bao giờ trở lại nữa! Ấy vậy mà... Thật đáng tiếc, thân như cờ trong cuộc, hẳn không thể làm chủ chính mình!

337. Chương 336: Hẳn Không Chết, Ta Không Cam Tâm..!

Cổ Lan không ngồi trong Lương Đình mà tự kê bàn dưới tán gốc Phượng Hoàng Hoa, ngẩng đầu nhìn trăng sáng, một mình nhấp rượu thơm, nhàn nhã thả lỏng tâm tình mặc theo gió phiêu du.

Điền Na sau đó cũng đến, sai người mang tới một cái ghế một ly rượu đặt kế bên, ngồi trước Cổ Lan, rót rượu nâng chén, rồi thản nhiên cười: “Tam ca, thật hiếm khi thấy huynh uống rượu đó, không dè từ sau Ma Đấu đại hội tới nay, người có vẻ như yêu thích nó vô cùng nhỉ. Ba ngày hết hai đã thấy huynh ngồi đây độc ẩm làm vui, tiểu muội trong phòng tìm không thấy huynh, ra đây quả nhiên là gặp, đã vậy cùng nhau uống đi.”

Cổ Lan cười khê: “Trước đây ta vốn không thích, vì cảm giác sau khi uống khó chịu vô cùng! Mây vầng mắt hoa, đầu óc quay cuồng nôn nao mệt mỏi. Nhưng bây giờ nhâm nhi, lại có chút cảm giác hưng phấn bừng bừng dâng trào trong phế phủ. Cũng như lúc đầu cùng với hắc tử thí tại Ma Đấu đại hội vậy, bây giờ chậm rãi hồi tưởng lại, thật giống như say như mê, như hảo tửu ngâm càng lâu càng đậm, mỹ vị thật khó có a.”

Với Cổ Lan, trận quyết đấu ấy thật sự làm y thỏa mãn. Trước đắng mà sau ngọt, ngọt thấm tâm can tựa như rượu vậy, mà còn là loại nhất phẩm hương tửu, cho nên mượn rượu để tìm lại chút cảm xúc đó.

Điền Na dĩ nhiên biết “hắc” đây là ai. Khẽ chạm môi thắm một ngụm, mơ màng: “Đêm mai là Vương Tộc tửu yến rồi, thiệp cũng đã mời đi, chỉ là không biết hắc có đến không?”

Cổ Lan lắc đầu cười khổ: “Sao nha đầu ngươi lại hỏi Tam ca? Mễ Nặc viện trưởng đến giờ cũng chưa tìm thấy hắc, tuy mặt ngoài lão tỏ ra bình thản vậy, chứ thực tế là giận muốn hoa tay múa chân rồi, không nhắc tới tiệc rượu vội, mà ngày mai đã là nghi lễ phong tước, hẳn có đến kịp hay không vẫn chưa biết được. Có thể ngày mai sẽ là Đại Điển phong tước đầu tiên trong lịch sử, diễn ra trước mắt toàn bộ dân chúng cùng các đại biểu các quốc gia khác, mà không có mặt người xuất sắc nhất Ma Đấu đại hội, thật là chuyện buồn cười xấu hổ lớn nhất của đại hội từ trước đến nay rồi!”

Điền Na gật gật đầu: “Hai lần liên tiếp thất tung. Tất cả đều trong thời điểm cực kỳ quan trọng, dễ khiến cho người ta nghĩ tựa như trong mắt hắc, việc phong tước không có chút cân lượng nào, suy nghĩ của con người này không thể lấy lẽ thường mà đoán được a, muội nghe nói ở Thiên Phong học viện toàn bộ đều gọi hắc là “Quái Nhân”, thật chính xác nha.”

Nàng lại chuyển giọng: “Tam ca, ngày đó chúng ta đã đại biểu cho vương thất mà cấp cho gia tộc Lam Duy Nhĩ khá nhiều hậu đãi và phong thưởng, với điều kiện là bắt bọn họ phải buông bỏ hết thấy thâm cừu huyết hận với Dịch Vân Tất Nhĩ Đạt. Dù là trong tối hay ngoài sáng cũng không được phép hạ độc thủ đối với

hắn, ép Bá Nạp Đồn tướng quân đích thân mở miệng đồng ý, huynh nói xem, bọn họ có khả năng sẽ thật sự tuân theo không?”

“Khẳng định là có, sự việc không bại lộ thì thôi, Vương tộc chúng ta đã biết mà hạ lệnh xuống thì dù Bá Nạp Đồn hẳn không nguyên ý cũng phải nhất định nghe theo.” Cổ Lan tin tưởng cười: “Huống chi, phong thưởng của chúng ta cũng không hề nhỏ, đứng ra đứng thứ hai tại Ma Đẩu đại hội chỉ có thể nhận được Tước vị Tử tước, mà chúng ta đã phong tới Nhất đẳng Hầu tước rồi. Chuyện này chưa từng có tiền lệ, Vương tộc đã biểu lộ ra thành ý như vậy, bọn họ còn có gan cự tuyệt sao?”

Hầu tước vẫn là đế quốc đệ nhị cấp quý tộc, tuy rằng không giống Bá tước được hưởng tam đại thế tập đặc quyền, nhưng cũng là chức quan liên hệ bên dưới, trong tình huống bình thường chỉ có thể dựa vào quân công tích lũy mới có thể đạt được.

Mà chỉ với một lần Đại hội đã trực tiếp từ thường dân nhảy lên làm thành viên thượng tầng quý tộc, khiến cho Lam Duy Nhĩ gia tộc một nhà hai tước vị cao cấp, Bá tước cùng Hầu tước, loại sự tình này chưa từng xảy ra, đã phá vỡ luật lệ phong thưởng của Đế Quốc rồi.

Trầm mặc một hồi, Điển Na lại hỏi, chỉ là thần sắc lúc này có chút mơ hồ: “Muội vẫn còn có chỗ không rõ. Vì sao tam ca lại quyết giúp đỡ hắn? Vương tộc chúng ta không đứng ra thì Lam Duy Nhĩ gia tộc tuy cùng hắn có thâm cừu, nhưng cũng tuyệt không mạo hiểm hạ sát thủ với hắn được. Dù sao vẫn còn Mễ Nặc viện trưởng cùng với Thiên Phong học viện cao giai giáo sư, lại càng không hiểu, huynh vì cái gì đi khuyên giải Phụ hoàng, khiến ngài đổi ý mà quyết định gia tăng phần thưởng cho Lam Duy Nhĩ gia tộc?”

Cạn một hơi rượu, Cổ Lan trầm giọng: “Người khác ta không biết, chứ với huyền thoại chiến tướng Bá Nạp Đồn mà nói, muốn bày bố sát trận đối với một gã Lục tinh giai vị học viên, cho dù hắn trốn trong học viện không ra, cũng không làm khó được lão. Chắc chắn sẽ có biện pháp, mà còn là biện pháp khiến lão như căn bản không có nhúng tay vào vậy.

Thêm nữa.” Điều kiện trao đổi chính là muốn tự thân lão hứa hẹn để phòng ngừa việc này xảy ra, Bá Nạp Đồn một lời đã nói cũng chưa từng không suy nghĩ qua.”

Điển Na ngạc nhiên: “Chỉ với thế mà huynh có thể khiến Phụ hoàng đổi ý sao?”

Cười cười, Cổ Lan thần nhiên: “Ma Đa bị Dịch Vân đánh trọng thương, chỉ sợ tu vi cả đời sẽ dừng lại ở Ngũ tinh. Nhất đẳng Hầu tước thì đã sao? Có phong Tước mà không phong địa, hắn vĩnh viễn không có cơ hội lập công thăng chức. Không phải Lục Tinh Cuồng cấp, không được vào Triều nghị sự, một Hầu tước không thể tập, hết đời hắn là thu hồi. Cho hắn thế diện, mà không cho hắn thực quyền, với Lam Duy Nhĩ gia tộc thì có được lợi ích gì? Tuy khiến qui chế Đế Quốc có chút tổn hao, nhưng lại phòng ngừa chuyện không hay phát sinh, thuận thủy thôi chu, Vương thất chúng ta có gì không làm chứ?”

Điển Na ngẩn ngơ, vẫn có chút không hiểu: “Thật là sắc mùi tính toán a, thảo nào Phụ hoàng nghe theo huynh. Nhưng mà vì sao huynh lại lao tâm khổ tứ mà giúp hắn, không lẽ chỉ vì một trận đấu sáng khoái thôi sao?”

Cổ Lan bỗng thoáng ngừng lại, rồi bỗng nhiên nói sang vấn đề khác: “Muội có nhớ ta từng nói về Tam Luận Nhân của Khai quốc Tiên tổ chứ?”

Giật mình Điển Na khẽ thốt: “Không phải là Nhân Tài, Nhân Kiệt, Nhân Đẳng hay sao? Có gì liên quan tới vấn đề của muội gì đâu?”

Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, tuy là trăng khuyết cứ cho là trăng tròn đi, Cổ Lan thông dong tự tại, điềm nhiên giảng giải: “Hắn là người của Đế quốc! Có thể thu phục một nhân tài như thế, lợi ích chừng nào, ta thật không muốn hắn nửa đường đứt gánh, muốn thấy tương lai hắn sẽ phát triển đến mức nào. Có đơn giản quá không?” Cổ Lan dốc chén uống cạn một hơi rượu, rồi im lặng. Hoa viên liền chìm trong tĩnh mịch, chỉ có trăng sáng và gió qua.

”Luân Chuyển Kỳ Linh Quỷ? Kim Đăng Bạch Liên? Hai loại kỳ hoa tượng đã tuyệt tích từ lâu lại sinh trưởng thành rừng ở sâu trong Lạc Nhật sơn mạch sao? A Khắc Tây vẽ mặt đột biến gấp giọng hỏi, đối với Dịch Vân đây là lần đầu tiên hắn thấy lão thất thố như vậy.

“Đúng vậy!” Dịch Vân gật đầu: “Kim Đăng Bạch Liên, sinh trưởng tận trong thâm cốc của ma thú. Luân Chuyển Kỳ Linh Quỷ thì nở hoa thành một phiến lớn trên đám thi hài cao giai ma thú. Tại nơi đó còn có một tòa Thượng cổ Thần điện bí Phủ sót lại. Chỉ là có một đầu Tinh Vực Ma thú canh giữ, vô cùng nguy hiểm.”

A Khắc Tây cùng với Tạp Lỗ Tư nghe mà trợn mắt nhìn nhau, cũng không dám tin là thật.

Dịch Vân khê lật bàn tay, liền xuất hiện một đóa tiên diễm hồng hoa tươi rói: “Đây là Luân Chuyển Kỳ Linh Quỷ, tiểu tử vốn lưu lại để dành cho Hán Khắc, đoạt được từ trong Viễn Cổ Điện Phủ nơi Tinh Vực Cự Thú kia tọa trấn.”

A Khắc Tây lập tức nhận lấy đóa hoa, nhìn chăm chú, mới liên tục lúc lắc đầu: “Thật sự là Luân Chuyển Kỳ Linh Quỷ, vẫn tươi mới như vừa hái, chừng năm trăm năm tuổi, ài, lão phu cũng mấy trăm năm rồi chưa từng được xem một đóa hoàn hảo như vậy, thật khó tin, thật khó tin a!”

Cảm khái hồi lâu, A Khắc Tây bỗng nhiên nói: “Chú em, lão già này có một việc muốn cầu người giúp!”

Dịch Vân cực kỳ ngạc nhiên, há miệng: “Mời ngài cứ nói. Chỉ cần Vân này làm được, sẽ không chau mày.”

A Khắc Tây nói: “Chỉ cần có ba mươi đóa lão phu dám đảm bảo, những tiểu bằng hữu của người sẽ hoàn toàn hồi phục, nhưng lão phu hi vọng người có thể đem về năm mươi... à không sáu mươi đóa đi, ơn này lão phu sẽ trọng báo a.”

Dịch Vân có chút ngoài ý muốn: “Ngài không đi cùng tiểu tử sao?”

Với lão già cuồng tín Ma Dược học này, Dịch Vân cứ nghĩ y sẽ không thờ ơ giống như Tạp Lỗ Tư, mà khi nghe tới loại kỳ hoa này hẳn sẽ mừng phát điên giống như hẳn nghe tin chỗ nào có mỏ Vĩ Thần thiết vậy chứ, khẩn cấp mà tìm tới, giúp hẳn giảm đi độ khó của chuyến đi, ai dè...

Biết được hai loại Kỳ hoa tưởng rằng tuyệt chủng này vẫn còn tồn tại, A Khắc Tây tựa hồ đang hưng phấn hết mức, đến nỗi như không nghe được lời Dịch Vân, Tạp Lỗ Tư tiếp lời: “Tiểu tử, với Tinh Vực Ma thú ở tại di tích đó, quả thật chuyến đi này của người hung hiểm vô cùng, không phải là lão phu và A Khắc Tây không muốn cùng đi với người, mà là không thể, Lạc Nhật sơn mạch, bọn ta không thể đi vào!”

Lời nói này của lão đã khiến Dịch Vân ngạc nhiên cực độ!

Chỉ nghe Tạp Lỗ Tư tiếp tục: “Nguyên nhân kể ra thì dài dòng, người chỉ cần biết rằng, lão phu với A Khắc Tây cùng cấp bậc, đều có một chế ước, suốt đời không được bước chân vào sào huyệt Ma Thú dù chỉ một lần, mà ngay cả Quang Minh Giáo hoàng cũng không ngoại lệ. Theo miêu tả của người, Cự thú kia chắc chắn là Tinh Vực ma thú rồi, nếu chính diện đối kháng, bọn ta cũng bội phần đau đầu mà không nắm chắc, cho nên người phải cẩn thận hết mức, nếu không thể thì chớ cưỡng cầu nhé!”

A Khắc Tây lúc này cũng nói: “Lão phu có thể lấy Huyết hồng sơn cốc làm nhà là vì ta sớm đã ở đấy, vả lại từng thế sẽ không dể thương ma thú ngoài Thất giai, mà thực tế, Thất giai ma thú đều đã có linh trí, bản thân chúng cũng tránh xa chỗ ta ở, trước mặt ta thuần phục như mèo nhà, mấy trăm năm nay đều không có chuyện gì xảy ra”

“Hiện tại tuy biết Lạc Nhật sơn mạch tồn tại kỳ hoa có thể luyện ra cao giai dược, nhưng chỉ có thể gặp mà không thể cầu, tâm tuy động vạn phần mà đành vô lực, chỉ hy vọng vào tiểu tử người mang về càng nhiều càng tốt, đương nhiên không cần phải miễn cưỡng, ưu tiên an nguy bản thân là trên hết mới được!”

Dịch Vân lẳng lặng nghe rồi kiên định một lời: “Nếu vậy, tiểu tử sẽ không phiền tới hai vị nữa, vì tính mạng của những bạn bè anh em Ái Đạt trấn, Vân này nhất quyết sẽ mang kỳ hoa trở về. Bây giờ tiểu tử phải quay lại Đế Quốc nhận phong Tước rồi sẽ lập tức lên đường!”

A Khắc Tây gật đầu nói: “Việc này đành trông cậy vào người vậy, hy vọng người đại công cáo thành. Về phần những người này, lão phu sẽ an bày ổn thỏa, người không cần lo lắng.”

...

Để A Khắc Tây chăm sóc cho bằng hữu gia tộc? Dịch Vân hẳn còn mong gì hơn nữa, đó chính là phương thức tốt nhất, không hề phản đối.

Tâm sự lo lắng phiền nhiễu nhất đã được giải, Dịch Vân như quăng đi tảng đá ngàn cân đang đè lên ngực hần, tâm tình thả lỏng liền lập tức cảm thấy mí mắt nặng trĩu, cơn buồn ngủ từ đâu ập đến, hần bèn ngồi xuống tựa lưng vào vách núi.

Đánh nhau với Thanh Lôi Chế Tài Đoàn một trận kịch liệt đã làm hao tổn toàn bộ tinh lực của Dịch Vân, chỉ là hần vẫn kiên trì cho tới tận bây giờ, khi sự tình đã có chiều hướng sáng sủa, hần mới quăng gánh lo âu đi mà ngồi nghỉ. Phát hiện tình trạng của hần, A Khắc Tây mỉm cười: “Cũng nên nghỉ ngơi cho sớm. Hảo hảo mà ngủ một giấc, không cần suy nghĩ gì nhiều, lúc nhóc con tỉnh lại đã ở ma pháp trận ngoại ô Kỳ Võ thành rồi. Yên tâm!”

Dịch Vân khẽ gật đầu, có hai người họ ở đây quả thật có muốn lo cũng không được rồi. Hai mắt liền sụp xuống chìm vào mê man.

Hần biết, chờ hần phía trước còn bao nhiêu việc, an trí cho đồng bạn Ái Đạt Trấn, phong Tước cùng giành lại quyền sở hữu đất đai tổ truyền, khổ cực bao lâu cũng dần được đền đáp, hần trông chờ mà cũng kỳ vọng tất cả những điều đó đều có thể thuận lợi mà kết thúc, sớm trả lại tự do cho bản thân mình.

Chỉ là trước đó, vẫn còn một chuyện cần phải giải quyết, và cũng là chuyện trọng yếu nhất, là một người hần không thể nào buông tha, đã trở thành tâm ma trong lòng hần.

Kẻ đó không chết, hần không cam lòng!

338. Chương 337: Thỉnh Cầu Của A Khắc Tây

Đến tận giữa trưa, Dịch Vân mới chậm rãi thức dậy, đôi mi khép hờ vừa mở đã lập tức trông thấy một ánh mắt quan hoài đầm lệt đang chăm chú nhìn hần.

Cuối cùng cũng đợi được Dịch Vân tỉnh lại, Lan Ny mừng rỡ vô cùng. Nàng kích động nhảy hần vào lồng ngực của hần, ôm chặt mà nức nở: “Dịch Vân ca ca, huynh đáng ra không nên đối kháng cùng với Thanh Lôi Chế Tài Đoàn! Tuy cuối cùng đã giết sạch bọn chúng, nhưng huynh đơn thân thể cô, chống đỡ với đám ác nhân đó vạn nhất có điều gì xảy ra, ta và những người khác có sống cũng không thể tha thứ cho mình, huynh đứng ra không nên mạo hiểm, không nên làm như vậy!”

Lan Ny cứ như vậy nằm khóc trên ngực của hần, khi nàng hôn mê tỉnh lại đã sớm nghe từ miệng Tật Lỗ Tư mà biết được, lấy làm kinh sợ cho nguy hiểm cùng với thực lực cường đại của Dịch Vân. Bởi hơn ai hết nàng biết rõ sức mạnh của Thanh Lôi quân đoàn hùng mãnh nhường nào, mà bản thân mình thì vô dụng, tất cả kỳ biến hiểm trá đều để Dịch Vân một mình gánh lấy, thay mình báo thù cho bằng hữu, nên cảm thấy vô cùng hổ thẹn. Dịch Vân đàn nhẹ giọng khuyên bảo nàng vài câu rồi ngồi dậy. Mới vô cùng ngạc nhiên khi thấy bao nhiêu mối bận tâm suy yếu vì mất máu cùng với thương tích đã biến mất không còn tăm tích. Tựa như người đã kịch chiến thảm khốc ngày hôm qua không phải là hần vậy. Hiện tại hần cảm thấy mình hoàn toàn khỏe mạnh và sung sức.

Đang ngẩn người thì nghe được giọng A Khắc Tây khàn khàn truyền tới: “Nhóc con đã mê mang từ sáng tới giờ, lão phu cũng rảnh rồi nên tiện tay dùng Hắc Ám bí pháp mà liệu thương cho ngươi. Bồi bổ tái tạo lại lượng máu đã mất hôm qua rồi, thân thể cũng không còn gì đáng ngại, đạt tới trạng thái toàn thịnh.”

Dịch Vân ngạc nhiên: ” Hắc Ám Ma pháp không phải chỉ toàn những chiêu thức giết người tàn độc thôi sao, không ngờ cũng có khả năng trị liệu được thương thế như Quang Minh ma pháp a?”

Với ma pháp của A Khắc Tây hần vẫn còn chưa hiểu hết, không như đã sớm quen thuộc với việc bị Bối Lợi Mỗ làm cho kinh hoàng. Mà hai lão già này đều là Hắc Ám cường giả Tinh Vực đỉnh phong cả. Bối Lợi Mỗ cũng từng nói rất rõ ràng, Hắc Ám ma pháp khác xa với các loại ma lực thuộc tính, để giết người như ngóe thì rất dễ dàng, nhưng lại không có kỹ năng nào dùng để cứu người. So với bảy hệ ma lực thuộc tính còn lại thì rõ ràng đây là một khiếm khuyết to lớn, nhưng điều mà A Khắc Tây đã làm trên người hần, không phải đã lật ngược lại định nghĩa này rồi sao?

Cười hắc hắc vài tiếng, A Khắc Tây mới nói: “Tiểu tử ngươi rõ ràng từng nghịch đảo ma pháp cực hạn, hần cũng lại lão già Bối Lợi Mỗ dẫn đường cho hươu chạy! Mà anh bạn trẻ nói cũng không sai, Hắc Ám ma pháp quả thật không có bất cứ kỹ năng nào dùng để cứu chữa người ta hết. Nhưng Quang Minh thì có thể!

Tạp Lỵ Tạp nha đầu vốn trời sinh đã có Quang Minh thân thể, lão phu nuôi dạy nó hơn mười năm, cũng nghiên cứu được hoàn toàn những đặc tính của Quang Minh ma pháp mà đột phá được thiên sinh cực hạn của Hắc Ám ma pháp, đem cái tương phản của từng ma pháp mà lấy dài bù ngắn, từ trong khác biệt mà tìm ra điểm tương đồng, rồi ứng dụng vào trong ma pháp của ta.”

“Hắc hắc hắc, Quang Minh dung hợp cùng Hắc Ám, tuy lão phu chỉ mới đạt được bước khởi đầu, vẫn còn rất nhiều khúc mắc then chốt chưa tìm ra phương pháp đột phá, thế nhưng nói về mặt hiệu quả trị thương, so với Tạp Phỉ Tạp có khả năng sử dụng Quang Minh Trì Dũ còn mạnh hơn một bậc, một chút thương thể nho nhỏ này có gì làm khó được lão già này mà phải khách khí hử?”

Thần tình A Khắc Tây đầy đắc ý tự hào! Cũng khó trách, dung hợp Quang minh thuộc tính, đem Hắc Ám ma pháp đề thăng tới cảnh giới như vậy đã đánh vỡ phép tắc tương khắc nguyên tố thông thường. Thành tựu như vậy, cũng giống như sự dung hợp Hỏa Thủy ma pháp của Dịch Vân, tuy cũng là sơ bộ hoàn thành. Nhưng vạn sự khởi đầu nan, trước lão chưa ai từng làm được, cũng đáng mà tự hào lắm!

Đưa mắt lướt nhìn xung quanh, Dịch Vân mới thấy Tạp Lỗ Tư đang ngồi sau lưng mình, cầm trên tay một thanh ma binh, đầy vẻ thưởng thức.

Nhìn chằm chằm thanh tam phẩm trung giai Thủy hệ ma binh, liền nghĩ tới tùy thân binh khí bấy lâu trông đợi, mà không biết bao giờ mới có thể có được, Tạp Lỗ Tư cũng không ngẩng đầu lên, thần nhiên nói: “Chuôi ma binh này tuy thủ pháp luyện tạo có khác với gia tộc Tư Đạt Đặc của tiểu tử ngươi, nhưng cũng xứng đáng với cái tên Tam Phẩm ma binh, Thanh Lô Chế Tài Đoàn vốn chỉ là Quân đội cấp hai của Quang Minh Giáo Đình, quân đoàn trưởng cấp bậc cao nhất cũng chỉ là Thất Tinh cao giai, ấy vậy mà lại có thể sở hữu một thanh cực phẩm ma binh như vậy, thật không có đạo lý à, thân phận của hắc có lẽ cũng không đơn giản như vậy.”

Dịch Vân hồ hững: “Mặc kệ thân phận thật của hắc là gì, chỉ cần biết hắc là chủ sự Thanh Lô Chế Tài Đoàn là đủ, khiến cho hắc chết thảm là điều phải làm, Vân cũng không thẹn với tâm mình.”

Tạp Lỗ Tư cười cười: “Hay cho cái tính nóng như lửa, làm việc cũng không cần xét tới hậu quả, có hơi ngu ngốc nhưng lão phu thích. Mà chuôi ma binh này đối với lão phu không chút tác dụng, nhóc con vốn có Thủy hệ ma lực, nó có thể giúp đỡ ngươi phần nào trong lúc khẩn cấp, cứ coi như bồi thường ít nhiều cho ngươi, cầm lấy đi.”

Khẽ lắc đầu, Dịch Vân đạm mạc nói: “Vũ khí kiểu này tiểu tử không hiếm. Mà kiếm của kẻ thù, biết có dính máu bạn bè bằng hữu và người vô tội hay không. Tiểu tử cũng không nghĩ sẽ để nó tồn tại, sau này nhất định sẽ đem nó thiêu đốt trong hỏa lò, triệt để phá hủy, khiến nó hóa thành vô hình, làm cho nó tại thế gian này chỉ còn là sương khói mới cam!”

Tạp Lỗ Tư nghe mà giật nảy mình: “Nghe ra nó quả không có chút giá trị nào, ài, thật phí công tìm kiếm mang về, chỉ là vẽ rắn thêm chân.”

Từng lời từng lời thốt ra, bàn tay khẽ nắm lại, hắc mang liền bùng lên. Nào đâu “Thứ Thần khí”, cái gì là cực phẩm ma binh, cũng tức khắc mảnh mảnh văng tung tóe như thủy tinh vỡ vụn thành triệu triệu tàn片片 rơi rụng xuống nền đất.

Tạp Lỗ Tư lúc này vẫn còn đang lăm lăm: “Đúng là tam phẩm ma binh, mới đưa vào có hai thành đấu khí liền đã chịu không nổi, không khác gì đồ chơi con nít.”

Dịch Vân ngây ngốc đứng nhìn, trong lòng cười khổ, thanh Thủy chúc ma binh này, cho dù để yên trước mặt cho hắc chém, cũng phải mấy trăm trọng kiếm liên tục mới có thể cắt đứt. Vậy mà lão già này đơn giản chỉ quán chú đấu khí thôi đã khiến nó vỡ vụn thành vô số mảnh nhỏ, không còn khả năng hồi phục, ài, chênh lệch giữa hắc và lão, có phải như trời với đất không?

Đối với Tinh Vực chí cường giả cảnh giới, hắc tràn đầy ham muốn, hào hứng mà nghĩ đến một ngày nào đó, bản thân mình cũng là cường giả như vậy.

Trong lúc vạn phần cảm khái, bỗng nghe văng vẳng giọng Môn La trong đầu: “Tiểu tử, xem một chút là đủ rồi, cũng đừng quá hưng phấn mà ủy mị như bà cô vậy. Trước đây ta không dám đại ngôn hùng hồn, nhưng mà sau trận đánh hôm qua, ta dám chắc tiểu tử ngươi ngày sau chẳng thua kém gì hai tên kia cả. Đời đại

ca đây thấy biết bao nhân tài, nhưng người thì chỉ có một không hai, so với bất luận kẻ nào đều giá trị hơn a!”

Khẩu khí của lão tràn đầy niềm tin, nhưng âm điệu lại ngập trong tang thương, chua xót. Lão có thể khẳng định, tên tiểu đệ này thiên phú tư chất so với lão năm đó còn cao hơn. Tuy cũng do một tay mình dạy dỗ bài bản đúng cách, kinh hỉ nhìn hần trưởng thành, nhưng chính vì thế, cường giả cấp bậc như lão lại tự thấy mình không bằng, cảm giác thật không dễ chịu chút nào. Thua kém chính tiểu đệ, lão đại chẳng phải rất xấu hổ mất mặt hay sao?

Không để ý tới tâm tình, cảm thụ của Môn La. Dịch Vân nhắm đến thạch động tiếp cận lối vào, từ trong tro cốt trắng xóa nhật lên một cái vòng tay màu xanh, nơi đây, chính là chỗ hần đã dùng Liệt Diễm mà thiêu chết Tháp Cát Nhĩ.

Vòng tay hình tròn, cũng không biết làm bằng tài liệu gì, chính giữa mơ hồ có một tia khí tức ma lực yếu ớt, có lẽ là trang sức của Tháp Cát Nhĩ, quan sát kỹ vài lần Dịch Vân cũng không biết nó là cái gì, lại nghe thanh âm A Khắc Tây truyền đến: “Đây là ma khí, Ẩn Ma Hộ Ẩn!”

“Ẩn Ma Hộ Ẩn?”

A Khắc Tây như không quan tâm: “Công hiệu của nó là ẩn dấu khí tức ma lực trên diện rộng, nghe thì như vậy nhưng hiệu quả cũng có hạn, chỉ che được linh giác của đám người dưới Tinh Vực thôi, dùng để theo dõi người ta hoặc ẩn náu trên đường chạy trốn kẻ khác tìm giết, khừ khừ! Còn đối với đẳng cấp cỡ lão phu và Tọa Lỗ Tư cũng chỉ là một thứ phế vật có cũng như không. Nhưng để tiểu tử người dùng thì hần có tác dụng không tưởng đó, cứ giữ lấy đi.”

Dịch Vân liền nhớ lại lúc trước mới hiểu được vì sao Tháp Cát Nhĩ theo sát sau lưng mà hần lại không thể nào phát hiện, nhưng lại không thể trốn thoát được linh thức của Môn La, ra là do cái ma khí này.

Nghe A Khắc Tây này giải thích cũng rườm rà, Hần bèn thu cái vòng tay vào trong Hồng Liên, Tuy Dịch Vân mang tổ khí trong người cũng có tác dụng che giấu khí tức, nhưng khi động thủ lại không thể ẩn được dấu khí ma lực, nay có Ẩn Ma Hộ Ẩn phụ trợ, những lúc trọng yếu, thật sự sẽ giúp đỡ được cho hần.

Tọa Lỗ Tư chuyển mình đứng dậy hỏi: “Lão phu cũng không nghĩ tiểu tử người có thể tỉnh giấc nhanh vậy. Có điều giờ mới buổi trưa, mà ngày mai mới là nghi thức phong tước đại điển, người muốn ở lại đây nghỉ ngơi hay là trở lại Thiên Phong học viện?”

Trầm tư một lúc, Dịch Vân chợt nói: “Tốt nhất là quay về, ngày trước tiểu tử không từ mà biệt hần khiến Mẹ Nặc lão sư lo lắng lắm rồi, về tỉnh về lý, tiểu tử không có lý do gì không quay về, huống chi, trước khi rời khỏi Kỳ Võ thành, vẫn còn một việc cần giải quyết thỏa đáng!”

Tọa Lỗ Tư nghe vậy liền cười: “Là Khoa Lạc Lý chứ gì? Đầu tiên là Thanh Lôi Chế Tài Đoàn, sau đến Quang Minh Giáo Đình Bạch Y Giáo Chủ, ma đại hội lần này những tên kia thật đúng là rủi ro xui xẻo mà đụng tới tiểu tử người rồi. Tự mình mang tới tai ương ngập đầu, Ách Ba Đa đã chết, nếu Khoa Lạc Lý sau này có biết, nhất định vạn phần hối hận vì trước kia đã hạ lệnh đồ diệt Ái Đạt Trấn a.”

Gật đầu, Dịch Vân lạnh lùng nói: “Hai người bọn chúng, đều là những kẻ đầu têu chủ sự việc này. Ách Ba Đa đã dền tội, Khoa Lạc Lý dĩ nhiên càng không thể buông tha. Về phần đối phó hần như thế nào, ta vẫn chưa có kế hoạch gì, chỉ thuận theo tình thế, tìm cơ hội mà tiếp cận vậy.”

Tọa Lỗ Tư nhún vai thản nhiên: “Làm sao cũng được, lão phu không có hứng thú, chỉ biết trước sau gì hần cũng chết trong tay người. Nhưng lần này phải có chút thu liễm, đừng có làm quá mà náo động toàn thành, dù sao Kỳ Võ thành cũng là cứ điểm trọng yếu của Quang Minh Giáo Đình, chiến lực của Quang Minh Kỳ sĩ Đoàn thì bọn Thanh Lôi Chế Tài Đoàn không thể so sánh được đâu. Nhóc con phải cân nhắc cho kỹ đó.”

Khoa Lạc Lý là Thất tinh đỉnh phong Pháp tước cường giả, vốn là nhân vật mà Dịch Vân kiêu gì cũng không thể đối phó. Nhưng Tọa Lỗ Tư cũng biết, hần còn hậu chiêu là con tiểu xà quái dị kia, dưới công kích của Bất tinh Võ tướng Bá Nạp Đồn cũng có thể đơn giản đón đỡ, chỉ cần tách riêng Khoa Lạc Lý ra thì Dịch Vân giết hần sẽ như lấy đồ trong túi, ăn bánh trong đĩa mà thôi. Tọa Lỗ Tư hoàn toàn không nghi ngờ kết quả này, còn dự đoán cảnh Thần chết người vong trong thời gian tới sẽ thảm đạm đến chừng nào.

Nhìn lại Dịch Vân, A Khắc Tây mở miệng: “Tiểu tử, lão phu nghe Bối Lợi Mỗ kể người còn rất nhiều Thủy, Hỏa song hệ nguyên tố phách thạch phải không?”

Dịch Vân khẽ gật đầu.

A Khắc Tây hai mắt liền tỏa sáng hào quang: “Thứ cho lão già này vòng vèo quanh co này giờ! Lần này lão phu cũng vì lưỡng hệ nguyên tố phách thạch mà tới đây, tuy kết quả ngoài dự đoán, cũng coi như là đã đến kịp lúc. Thật ra lão phu cũng không biết phải nói thế nào, thôi thì coi như lão già này thỉnh cầu người, có thể tặng cho ta năm trăm cân Thủy, Hỏa phách thạch được không, tiểu tử người chắc là không từ chối chứ nhỉ?”

339. Chương 338: Phù Sinh Nhược Mộng

Dịch Vân nghe vậy không do dự, vui vẻ cười nói: “Dĩ nhiên không có vấn đề, đừng nói 500 cân, coi như là 1000 cân ta cũng không nói câu thứ hai.”

Vừa nói Dịch Vân vung tay lên hai tòa phách quang hai màu hồng lam như ngọn núi cao đột ngột xuất hiện trước mặt mọi người.

Nhìn hai tòa núi nhỏ hai màu cao ngất, so với quang minh phách thạch của A Khắc Tây cùng hắc ám phách thạch Bối Lợi Mỗ thì lớn gấp mấy lần, Tạp Lô Tư cùng A Khắc Tây cũng ngẩn ra.

A Khắc Tây kinh hô: “Số lượng hẳn là mấy ngàn cân, thật khó tin.”

Dịch Vân mỉm cười nói: “Nếu không có sự trợ giúp của người, ta muốn cứu tất cả đồng bạn cũng chỉ là si tâm vọng tưởng. Một chút xíu tâm ý vẫn không báo đáp được phần ân tình này, hai tòa phách quang này người tựu lấy mỗi loại một nửa đi.”

Đem mỗi loại lấy một nửa, tổng cộng cũng hơn xa khoản phách quang có được từ Hắc Ám cùng Quang Minh Hệ. Nguyên tố phách quang là hạng dị bảo, ngay cả đệ nhất thế lực Quang Minh Giáo Đình cũng cầu không đủ khát, phái ra hàng loạt quân đội dưới trướng tìm kiếm cả đại lục, thành quả lại tương đối có hạn, mà Dịch Vân lại nguyện ý đưa ra một hơi mấy ngàn cân, tựa như tùy ý mời uống rượu ăn cơm, hẳn hào phóng làm cho A Khắc Tây cùng Tạp Lô Tư hai người kinh ngạc.

A Khắc Tây hồi phục tinh thần cười nhạt nói: “Mấy ngàn cân dị bảo tiện tay đưa, người thật là hào phóng. Ta mặc dù đã giúp người chút chuyện nhỏ, nhưng mà phần lễ này cũng quá nặng. Ta chỉ cần mỗi loại khoảng 500 cân là đủ, dùng làm tài liệu phụ trợ luyện chế ma dược đủ để cho ta luyện hơn ngàn năm.

Dứt lời, A Khắc Tây nâng tay phải lên, một phần của hai tòa núi nhỏ thủy hỏa phách quang rời ra ngoài, tổng cộng cũng chưa tới 1/5. A Khắc Tây không theo lời Dịch Vân nói, chỉ lấy mỗi loại khoảng 500 cân, thu vào trong không gian giới chỉ, phần còn lại hẳn cũng không cần, bảo Dịch Vân thu hồi vào trong Hồng Liên.

Lan Ny vẫn ở bên cạnh yên lặng nghe ba người nói chuyện. Khi thấy ánh sáng như thủy tinh phát ra, hai tòa núi nhỏ như lưu ly đột ngột xuất hiện, nháy mắt liền biến mất. Kinh hãi đến một câu nói không ra lời.

Nàng biết có loại “Không gian giới chỉ ” trang bị ma pháp trân quý này, nhưng cũng không thể chứa hai tòa núi nhỏ kia nha!

Không gian giới chỉ của Ách Ba Đa là đẳng cấp cao nhất toàn bộ Thanh Lô chế tài đoàn cũng chỉ có thể thu nạp được vật thể 20m, từng nói qua đó là cao đẳng không gian giới chỉ do Thần sử Đại nhân đích thân chế tạo ra. Nhưng cũng xa xa không cách nào so sánh với việc cái loại trước mắt này.

Chỉ cảm thấy bản lãnh ba người này tất cả đều không thể lấy một loại tiêu chuẩn để đo lường, nhất là Dịch Vân, từ nhỏ đến lớn lên sau nhiều năm gặp lại, mỗi lần làm cho nàng ngạc nhiên không thôi, là thay đổi thật lớn như trời với đất, càng nhớ năm đó Ba Đức Lợi đại thúc cùng trưởng trấn Phổ Tu Tư đối với hẳn mong đợi tha thiết, địa vị đã sớm không cùng cấp bậc với mọi người.

Trong lòng vừa kỳ lạ vừa kinh hãi, đợi ở bên cạnh Hán Khắc cùng những đồng bạn, yên lặng nhìn thân ảnh trong thạch thất tựa như quen thuộc lại hoàn toàn xa lạ, Lan Ny lẩm bẩm nói: “May mà hẳn vẫn là ca ca,

dù hấn trở nên lợi hại hơn nữa thì chúng ta cũng chỉ tốt hơn. Mà hấn vẫn như năm đó không một chút thay đổi.”

Trầm mặc một lúc, A Khắc Tây mở miệng nói: “số lượng phách quáng nhiều như vậy ta bình sanh mới thấy, chắc là vật của tổ tiên Tư Đạt Đặc người lưu lại, ta cũng không hỏi người lấy được ở đâu, chỉ khuyên người một chuyện, sau này không nên dễ dàng tiết lộ trước mặt người khác người có mang dị bảo này, có thể rước lấy cường địch mà người không đối phó được, bị họa sát thân.

Dịch Vân gật đầu nói: “Chuyện này đương nhiên, trên thực tế trừ Bối Lợi Mỗ viện trưởng cùng Tạt Lỗ Tư ra ta chẳng bao giờ để cho người khác biết được chuyện này, người là người thứ ba, ta vẫn luôn cẩn thận đúng mực.

Lặng lặng ngừng mắt nhìn Dịch Vân, A Khắc Tây nói: “Người có lẽ còn không biết, tám đại phách thạch nguyên tố càng ngày càng ít, mỗi một loại cũng có thể nói là trân quý dị bảo trên đại lục, mà trong đó thủy hỏa hai hệ vì số lượng ít nhất nên giá trị cũng càng trân quý.”

Dừng một chút lại nói tiếp: “Đạo lý này đơn giản nói thẳng ra tám đại nguyên tố thuộc tính trong đó bởi vì thủy hỏa hai hệ phổ biến nhất, hai loại thuộc tính này vũ tu hay ma tu thì nhân số cũng nhiều nhất, mấy ngàn năm nay người dùng nguyên tố phách thạch đề cao tiến cảnh tu luyện mình cũng không ít, đương nhiên hai hệ phách quáng này lượng tiêu hao nhiều hơn so với sáu hệ còn lại.

“Cho đến bây giờ thời đại này ở cao cấp cường giả trong lúc còn có thể dùng đặc thù quan hệ dùng vật phẩm giá trị để tiến hành trao đổi các hệ phách thạch Nhưng thủy hỏa hai hệ là ngoại lệ, bởi vì số lượng của chúng hiện tại thật sự là quá ít, không chỉ có cường giả hai hệ chuyên tu thủy hỏa cầu không được, mà ngay cả mấy thế lực lớn cũng muốn có, trong đó thế lực lớn nhất chính là Quang Minh Giáo Đình.”

Dịch Vân khó hiểu nói: “Quang Minh Giáo Đình? Nguyên tố phách thạch sử dụng cho tu luyện chỉ ở cấp bậc lục tinh mới có thể phát huy tác dụng, bọn họ là đệ nhất thế lực trên đại lục, thủ hạ cường giả như mây vì sao còn cần khắp nơi tìm kiếm phách thạch?”

Tạt Lỗ Tư tiếp lời nói: “Bởi vì nguyên tố phách thạch không chỉ có thể sử dụng cho tu luyện, mặt khác còn có nhiều tác dụng trọng yếu, giống như A Khắc Tây dùng để làm tài liệu phụ trợ luyện ma được, người cũng có thể dùng để tạo luyện ma binh, nhưng mà cách dùng của Quang Minh Giáo Đình hoàn toàn bất đồng với người, nói ra người sẽ ngạc nhiên đó là dùng để tiến hành nghi thức tông giáo đặc thù nào đó.

Dịch Vân nghe mơ hồ: “Tông giáo nghi thức?” Tạt Lỗ Tư cười cười nói: “Tình hình cụ thể chúng ta cũng không rõ ràng bởi vì cái loại nghi thức này chỉ ở Thánh Đảo hàng tháng tiến hành, nghe nói phải đồng thời sử dụng tám đại hệ nguyên tố phách thạch mới có thể thực hiện. Thực không thể tưởng tượng nổi sao? Đem nguyên tố dị bảo càng ngày càng ít số lượng để dùng cho nghi thức tông giáo vô dụng, cho nên mới nói bọn họ vốn giả thần giả quỷ, tất cả bọn họ đều bị lão thần côn Vồng Tát Đốn tẩy não.”

Dịch Vân suy tư rồi nói: “Một loại nghi thức đồng thời dùng đến tám đại nguyên tố phách thạch, trong đó thủy hỏa phách thạch là có số lượng ít nhất, các người muốn nói cho ta biết việc mang trong người số lượng lớn phách quáng nên đề phòng nhất là Quang Minh Giáo Đình?”

Tạt Lỗ Tư gật đầu: “Thật ra thì không chỉ Quang Minh Giáo Đình, bất kỳ thế lực nào người đều phải đề phòng, nhưng trong đó bởi vì Giáo Đình thực lực mạnh nhất, lượng sử dụng nguyên tố phách quáng cũng là lớn nhất, nếu biết có người mang trong mình hai hệ phách quáng bọn họ cần nhất với số lượng lớn trên ngàn cân, chỉ sợ cho dù là ta hoặc là A Khắc Tây cũng sẽ không tiếc hết thảy tới tranh đoạt.

“Cho dù người sau này có năng lực tấn nhập tinh vực nhưng với sức một người làm sao có thể là đối thủ của cả thế lực? Người phải cẩn thận, thực lực hiện tại của người mạnh yếu không quan trọng, quan trọng là hiện tại cũng như sau này làm cho việc này vĩnh viễn không bị lộ ra ngoài là tốt nhất!”

Tạt Lỗ Tư hai người ân cần nhắc nhở, trong đầu hấn động nhiên suy nghĩ đến việc Cát Nhĩ đã từng nói qua thăm án ở Ái Đạt trấn. Nguyên nhân gây ra đều là vì nghi thức tông giáo của Giáo Đình, bởi hai hệ phách quáng trân quý thủy hỏa.

Nếu lúc trước Phổ Tu Tư lấy “Thứ thần khí” ra không phải là hỏa thuộc tính. Mà là địa hệ, lôi hệ... những thuộc tính khác, Ách Ba Đa cũng không vội vàng mạo muội động thủ, bởi vì bọn họ cũng lo lắng bị những

thể lực khác nhanh chân đến trước.

Hắn lại nghĩ tới Thanh Lôi chế tài đoàn bắt quá cũng là một chi quân đội cấp hai của bọn chúng, nói vậy Quang Minh Giáo Đình phải ra không ít quân đoàn thi hành nhiệm vụ đi khắp nơi tìm kiếm các hệ nguyên tố phách quang, mà mục tiêu chủ yếu là thủy hỏa hai hệ phách quang.

Đem tất cả nguyên nhân hậu quả sự kiện tổng kết lại, cuối cùng linh quang chợt lóe hắn rốt cục nghĩ ra phương pháp để tiếp cận Khoa Lạc Lý rồi!

Lan Ny đứng ở một bên yên lặng nghe mọi người nói chuyện, A Khắc Tây đi tới trước mặt Hán Khắc mở miệng nói: "Tạm thời thay người chiếu cố những người này tất nhiên hoàn toàn không có vấn đề, nhưng độc tố trong cơ thể tiểu tử Hán Khắc cho dù đã giải trừ, ý thức cũng khôi phục như cũ, nếu vừa tỉnh dậy giống như hôm qua mất hết can đảm có cái cơ hội liền muốn tự sát, ta cũng không không có tâm tình làm công tác tư tưởng, cũng không có thời gian lúc nào cũng nhìn chăm chăm hắn, người định xử lý vấn đề này như thế nào? "

Dịch Vân từ trong trầm tư hồi phục, ngẩng người nghĩ không ra nửa điểm phương pháp giải quyết, nghi thức phong tước đại diện kết thúc, hắn liền rời đi, mau chóng thu thập hai vị kỳ hoa xoá bỏ kịch độc "Lệ Hồn Tà Nhưỡng", cũng không cách nào mang Hán Khắc theo bên cạnh từ từ khuyên bảo, cũng không thể để cho hắn vẫn nằm ngủ say như vậy, đây cũng là vấn đề khó giải quyết.

Lan Ny ôm chặt Hán Khắc môi run rẩy nhưng kiên định nói: "Ta... Ta vẫn sẽ theo ở bên cạnh Hán Khắc, luôn cùng hắn nói chuyện, luôn nhìn hắn, tuyệt sẽ không để cho hắn có ý niệm tìm chết trong đầu nữa, cho đến... Dịch Vân ca ca người trở lại! "

Dịch Vân lắc đầu, thở dài nói: "Ta đây lần trở về kế tiếp chậm thì nửa năm lâu thì một năm, mười hai canh giờ thật cẩn thận cùng với hắn mười ngày, hai mươi ngày còn được nhưng mà lâu ngày không ai chịu được, lại nói Hán Khắc ý nghĩ tìm chết không giảm, muốn kết thúc mình chỉ cần trong nháy mắt, căn bản không cách nào ngăn cản... Ai! Cần phải có biện pháp khác!"

Lan Ny buồn bã nói: "Nhưng cũng không thể lại giam giữ Hán Khắc, chúng ta thật vất vả mới rời khỏi nơi đó, hắn thật vất vả mới được tự do, ta không muốn hắn lại quay về cuộc sống giống trước đó, cuộc sống bị người giam cầm bị thẩm rồi!"

A Khắc Tây mặt mũi tiêu điều, lời nói hành động lúc nào cũng có chứa một loại khí thế âm lệ, đây là khí tức chỉ có ở cường giả tu luyện Hắc Ám hệ ma pháp lâu dài, ở trong mắt Lan Ny luôn có một cảm giác e ngại, có thể làm cho tất cả đồng bạn nàng ngủ mê không tỉnh. Như vậy phương thức hắn đối đãi Hán Khắc cũng hẳn là không sai biệt lắm, giống như trước cũng là chiếm đoạt ý thức hoặc là tự do, nàng tuyệt không hi vọng Hán Khắc lại bị đối đãi như thế.

Người từng mất đi tự do mới có thể cảm nhận được sự sâu sắc của tự do là vô giá, Lan Ny hi vọng ý thức của Hán Khắc đã hồi phục hẳn có thể sống ở nơi này tự do tự tại.

Dịch Vân đầu lớn như cái đầu, hắn có thể nghĩ đến biện pháp tốt nhất là để cho Hán Khắc cùng những đồng bạn khác cùng một chỗ ngủ say cho đến lúc hắn trở lại mới thôi, nhưng hiện tại vấn đề khó khăn tương lai vẫn phải đối mặt, mà Lan Ny nói cũng có đạo lý, không thể bỏ qua hắn, thật là nghĩ không ra được biện pháp khác.

A Khắc Tây bỗng nhiên mở miệng: "Vốn là chuyện này ta cũng không thêm quản, nhưng vì đáp lại biểu hiện hào phóng vừa rồi của người nguyên ý một hơi cấp mấy ngàn cân hai hệ phách quang thủy hỏa trên quý, mặc dù ta không có nhận nhưng phần nhân tình này vẫn còn, ta liền chỉ người một phương pháp vậy!"

Nói xong hai tay A Khắc Tây vừa lật lên trên lòng bàn tay bỗng nhiên xuất hiện hơn mười viên thuốc nhỏ màu đen lớn bằng đầu ngón tay, nói: " Đây là cùng đẳng cấp với Lệ Hồn Tà Phách cấm kỵ ma dược, tên là Phù Sinh Nhược Mộng!"

340. Chương 339: Trách Nhiệm Trên Đời

Dịch Vân cùng với Lan Ný đồng thời ngạc, Táp Lỗ Tư cũng biểu hiện dị thường, lẳng lẳng suy nghĩ. Tên nghe thật đẹp, hình như không quan hệ tới vấn đề hiện tại, có tác dụng gì?”

A Khắc Tây chậm rãi nói: “Thuốc cũng như tên. Đều là cấm kỵ ma được từ thượng cổ lưu truyền tới nay, mỗi lần dùng một quả đều lưu lại một ít trong đầu người dùng. Tất cả khổ, bi, ai, đau đều lãng quên mất, lấy tình hình Hán Khắc tiểu tử, chỉ cần ăn vào 8 viên, có thể khiến cho hắn hoàn toàn quên đi tám năm ký ức đau khổ khi bị trở thành đầu khuyển!”

Mọi người nghe vậy toàn thân kịch chấn. Cùng giật mình tại đương trường!

Dịch Vân kinh nghi hỏi: “Làm cho Hán Khắc quên mất toàn bộ trí nhớ trong tám năm sao?”

Khoát tay, A Khắc Tây nói: “Không phải toàn bộ trí nhớ, mà là tám năm, tất cả ký ức mà hắn cảm thấy đau khổ. Về phần mặt khác không quan hệ, thậm chí phần trí nhớ vui vẻ đều được bảo tồn an ổn. Không cần lo lắng người dùng thuốc bởi vậy mà trí nhớ thác loạn, chỉ vì não người sẽ tự động tìm đường ra, mặc kệ hợp lý hay không hợp lý, đều có thể từ trí nhớ thoát phá từ từ tu phục trở về, trở thành một loại thật sự trong hư ảo, có thể khiến hắn không chút nghi ngờ.

“Mấy tháng đầu có thể cảm thấy mờ mịt. Sau này sẽ dần dần quen, đây là hiệu dụng của thuốc, tất cả đều là phù du!”

Dịch Vân kinh ngạc nghe, chỉ cảm thấy công hiệu ma được thật sự kỳ lạ, trước ma đầu quyết chiến Ma Đa không tiếc tự hại thân mình, dụng ma được tạm thời đề cao công lực tu vi, chỉ là ma được khác nhau thì cách dùng khác nhau, so với A Khắc Tây lão tổ sư căn bản khác biệt như trời với đất, hoàn toàn không thể đánh đồng.

Táp Lỗ Tư cau mày nói: “Người thường thường nói trên miệng, ma được công hiệu rất đáng sợ, sau khi dùng phải gánh vác tác dụng phụ rất lớn, Phù Sinh Nhược Mộng cấm kỵ ma được đã cấm truyền thừa xuống dưới, nói vậy thì khi tiêu tán ký ức đau khổ đồng thời cũng phải trả giá bao nhiêu đại giới đây?”

A Khắc Tây lãnh đạm nói: “Trí nhớ người. Mặc kệ bị thương hay vui sướng, toàn bộ phải trải qua sinh sống và tổng hợp, cũng là một bộ phận của nhân sinh, tiêu trừ trí nhớ đồng thời cũng đem bộ phận nhân sinh cắt đứt. Nhớ kỹ, loại tiêu trừ này xem như là hoàn toàn, chỉ cần một đoạn ký ức nào khiến người nhớ lại. Toàn bộ đều xóa sạch, nửa điểm cũng không sót, hoàn toàn hủy diệt tồn tại nhân sinh trong đoạn quá khứ đó, cũng hoàn toàn phủ định con đường mình từng đi qua, đã ra quyết định thì đại giới như vậy chấp nhận được không?”

Dùng một chút, A Khắc Tây trầm giọng nói: “Ở vấn đề thân thể, Phù Sinh Nhược Mộng không có tác dụng phụ gì. Nhưng ở tâm linh nhân cách, cái giá phải trả lại vô cùng khổng lồ, chỉ vì, đó là hoàn toàn phủ định tất cả những việc người đã làm, thời khắc trí nhớ tiêu trừ, người rất khó duy trì được tâm tính bản thân! Cho nên, loại ma được này mới được xưng là cấm kỵ chi được. Cùng với Lệ Hồn Tà Nhượng là đồng cấp. Táp Lỗ Tư nghe vậy nhất thời không nói gì, trong đầu suy nghĩ dăm chiêu, trí nhớ bị đứt đoạn, còn có thể là chính mình sao?

Nhìn hai người Dịch Vân cùng Lan Ný, A Khắc Tây ngưng trọng nói: “Phù Sinh Nhược Mộng một khi ăn vào. Kết quả là không thể nghịch chuyển, về phần dùng hay không, các người tự mình quyết định đi!”

Dịch Vân trầm mặc thật lâu, thủy chung không chừng suy nghĩ. Cuối cùng đưa ánh mắt qua Lan Ný, tám năm đầu khuyển, nàng thủy chung không rời Hán Khắc, tình nghĩa sâu nặng. Nếu cần ra quyết định tới Hán Khắc thì nàng có tư cách hơn so với mình, cũng bởi vậy, A Khắc Tây mới phá lệ, đầu tiên hỏi nàng, sau mới hỏi lại Dịch Vân.

Ngoài ý liệu, Lan Ný lại không có nửa điểm do dự, kiên định nói: “Cho Hán Khắc ăn vào đi! Tám năm qua, mỗi khi mỗi có đồng bạn chết đi. Mỗi thời mỗi khắc chúng ta toàn bộ đều sống trong sợ hãi, ta sợ nhất là khi trở mắt nhìn đồng bạn từ nhỏ cùng nhau lớn lên chết đi, y như sống trong địa ngục vậy, không cần do dự nữa!”

Ba người trơ mắt nhìn nàng thật cẩn thận từ tay A Khắc Tây tiếp nhận viên thuốc đen, một lần một lần đếm, thẳng đến khi xác định thật sự đủ tám viên mới chậm rãi cho Hán Khắc nuốt vào, đơn giản vài động tác nhưng ở trong mắt Dịch Vân lại giống như một thế kỷ trôi qua.

Hắn biết, khi Hán Khắc tỉnh lại, sẽ hoàn toàn quên đi tám năm qua đau khổ cùng bi thống này. Chỉ còn lại đoạn ký ức thời niên thiếu vui đùa cùng nhau.

Chỉ là, như vậy thật sự có được không?

Chờ Hán Khắc nuốt tám viên Phù Sinh Nhược Mộng xuống, Lan Ny lại từ trong tay A Khắc Tây cầm lấy tám viên thuốc khác, ngưng thần nhìn, lại hạ quyết định, mở miệng hỏi: “Nếu ta cũng ăn vào đan dược giống Hán Khắc, có hay không cũng sẽ quên mất toàn bộ trí nhớ tám năm này, cũng giống hắn, tất cả bạn bè đều chỉ còn hồi ức đẹp ẽ?”

Dịch Vân nghe vậy cả kinh: “Người muốn dùng?”

Quét mắt nhìn tất cả đồng bạn đang hôn mê. Lan Ny buồn bã nói: “Dịch Vân ca ca, người có lẽ không thể hoàn toàn thể hội tình cảnh tám năm này của chúng ta. Không chỉ giống gia súc nuôi dưỡng, khi nào muốn giết thì giết, tất cả đều tùy vào tâm tình Ách Ba Đa tốt hay xấu mà thôi. Ta mặc dù không phải thành viên đầu khuyến. Nhưng mọi thời khắc đều sống trong sợ hãi, loại tình cảnh thân bất do kỷ này, mỗi ngày mỗi đêm đều xuất hiện trong mơ, nếu thật có thể thức tỉnh, mọi việc đều quên đi sạch sẽ, ta cầu còn không được !

“Chỉ là một chút ký ức nhóm đồng bạn cùng chung hoạn nạn, nhất là Hán Khắc nếu như có thể, ta muốn bảo tồn phần trí nhớ này. Vĩnh viễn nhớ kỹ nó!”

Dịch Vân nghe vậy ngạc nhiên, nháy mắt bỏ qua hành động ngăn cản Lan Ny. Có thể thấy được khuôn mặt kiên định của nàng, trong khoảng thời gian ngắn, hẳn do dự.

Trầm mặc, A Khắc Tây ôn nhu hiếm thấy nói: “Phù Sinh Nhược Mộng, dược hiệu vẹn vẹn tiêu trừ tất cả trí nhớ bi thảm, nếu tồn tại trong đầu, là có thể tiêu trừ mọi thứ, ký ức tốt đẹp tự nhiên bảo tồn hoàn hảo, không tổn hại chút nào. Tuy rằng trải qua vài đoạn ngắt quãng, nhưng cùng thật tình huống không chút sai biệt, cảm thụ trong lòng vẫn giống nhau như đúc. Nửa điểm không kém.

Lan Ny nghe vậy khuôn mặt lộ vẻ vui mừng, đang muốn trả lời. Lại bị A Khắc Tây cắt ngang: “Không cần nói cho ta biết đáp án, nếu như ăn vào viên thuốc này, kết quả chỉ có một, vui lưu, khổ tán, nửa điểm không sót. Những năm đã qua rồi, nếu như phục dụng các loại tình cảm tốt sẽ còn lại, ngược lại toàn bộ tiêu tán, dùng hay không, người tự cân nhắc !”

“Cám ơn lão tiên sinh, Lan Ny cũng hy vọng có thể nhớ kỹ ý tốt của người, vĩnh viễn không quên!” Lan Ny nghe vậy không do dự nữa, đứng ở bên cạnh Dịch Vân, cười lên một lúm đồng tiền như hoa, rồi lập tức đưa tay cầm lấy 8 viên Phù Sinh Nhược Mộng lần lượt nuốt xuống, chợt ngã vào người Hán Khắc, hôn mê.

Dịch Vân khẩn trương nhìn Lan Ny ngủ thẫn tình ý cười, hơi thở hoãn mà thư, quan tâm hỏi: “Nàng không có việc gì chứ?”

A Khắc Tây cũng dừng ánh mắt ở người nữ tử làm cho hắn khâm phục này, thản nhiên nói: “Phù Sinh Nhược Mộng dược hiệu đã bắt đầu, hiện chính trọng tổ toàn bộ trí nhớ trong tám năm qua, quá trình sẽ chừng mười ngày, chờ nàng thức dậy, ký ức sẽ tốt hơn thôi.”

Một hồi trầm mặc, Dịch Vân buồn bx nói: “Kết quả như thế, thật là tốt sao? Không có phương pháp khác giải quyết tốt hơn ?”

A Khắc Tây đạm mạc đáp lại: “Sống làm người, bị kịch lớn nhất chính là trí nhớ quá tốt, toàn bộ mọi việc tốt xấu đều nhớ kỹ. Hồi hận, áy náy, thê lương, đau xót trầm luân với địa ngục, ký ức không thể tự kềm chế, uống độc để giải độc, khổ ải nhân sinh giải thoát, đệ đệ của người không phải là như thế sao? Nhân sinh cũng chỉ là một giấc mộng, làm sao phải so đo như thế, đợi bọn hắn tỉnh lại, chính là hoàn toàn mới mẻ, hoàn toàn là chính mình, giống như hoàn toàn sống lại.

“Với ánh mắt ta cùng với Tạp Lão mà xem. Có lẽ trốn tránh chính là ngu xuẩn nhất, nhưng đối với bọn họ mà nói, hẳn là kết quả tốt nhất !”

“Đồng bạn khác đâu?”

“Phù Sinh Nhược Mộng tuy là cấm kỵ ma được, nhưng luyện chế mười hai phương thuốc, trân quý rất là trân quý. Nhưng ở Huyết Hồng sơn cốc đều có thể thu thập, một người tám viên, tổng cộng bảy mươi tám người là sáu trăm hai mươi bốn viên đan dược, ta có thể xử lý hết thấy, chờ người đem Luân Chuyển Kỳ Linh Quỳ cùng Kim Thú Bạch Liên hai loại kỳ hoa, mang về hóa giải độc Lệ Hồn Tà Nhược, ta sẽ cho mọi người dùng Phù Sinh Nhược Mộng...”

“Làm cho tất cả mọi người trải qua một giấc mộng, từ đó về sau liền không còn là đấu huynh nữa!”

Trầm mặc thật lâu thật lâu sau, Dịch Vân thở dài thật mạnh, phun ra một câu mệt mỏi: “Đa tạ!”

A Khắc Tây cười nói: “Vốn chỉ vì Thủy Hỏa phách thạch mà đến, ta cảm thấy có chút lãng phí thời gian, nhưng xem qua một trận chiến thảm thiết, thấy huyết tinh sát kịch và gặp qua nữ tử cương cường. Hiện tại, ta cảm khái vô cùng, không uống công ta cố ý chạy thêm một chuyến. Hai vị kỳ hoa nếu như tới tay, người chỉ cần đặt ở chỗ thạch thất này, nửa năm hoặc một năm sau ta sẽ đến một chuyến, hy vọng đến lúc đó thật có thể thấy chúng nó. Chứng kiến người còn sống trở về!”

Tạp Lỗ Tư lúc này cũng nói: “Huyết Hồng sơn cốc vị trí đích xác người còn không biết, nơi đó có vô số cao giai ma thú thường lui tới, với người cũng là hung hiểm vạn phần, nếu ngày khác trở về, người muốn tìm nhóm đồng bạn, chỉ cần đi đến Bàn Thạch công quốc, báo danh hào Tạp Lỗ Tư ta, sẽ có người mang người tìm đến ta, đến lúc đó ta lại mang người đến Huyết Hồng sơn cốc!”

“Đa tạ!”

Đồng dạng một lời, Dịch Vân liên tục nói hai lần, chữ chữ tha thiết, câu câu thành tâm, đối này hai người giúp đỡ mình quá nhiều này, trừ cái đó ra, hẳn không biết nên nói gì.

Chăm chú nhìn Hán Khắc và Lan Ny, cùng tất cả đồng bạn. Hẳn không nhiều lời nữa, cáo biệt tất cả đều là dư thừa, chỉ vì ngày khác chắc chắn sẽ gặp lại, hẳn không tin chính mình có đi không về, nhìn hai người gật gật đầu, chợt xoay người đi ra khỏi thạch thất.

Nhìn bóng dáng thiếu niên biến mất ở đại môn. Tạp Lỗ Tư cười nói: “Lần này thật mệt người, không có người một mình ta tuyệt làm không nổi nhiều chuyện như vậy. Chỉ là một đường ma dược giải độc, ta tự hỏi là bất lực.” A Khắc Tây mặt không chút thay đổi, thản nhiên nói: “Không cần cảm tạ ta, dù sao việc này thu hoạch phong phú, cũng ra ngoài ý liệu của ta, ngoài Thủy Hỏa lưỡng hệ phách quặng, ta càng hứng thú với thiếu niên kia, vô cùng có tiềm chất, đây mới là giá trị tối trọng yếu.”

Tạp Lỗ Tư nhún vai, nói: “Chỉ là hẳn cùng với Quang Minh Giáo Đình chính thức trở mặt, chúng ta trở thành bảo hộ sao?”

Lắc lắc đầu, A Khắc Tây chậm rãi nói: “Không phải! Đơn thuần ta chỉ muốn nhìn một chút tương lai hẳn. Chứng kiến đoạn thời gian đầu của siêu cường giả sánh ngang ta với người đang vượt khởi mà thôi!”

Trong rừng rậm, giờ ngọ nắng gắt chiếu xuống. Tuy đã qua mùa đông, đầu mùa xuân, vẫn làm cho người ta cảm thấy nóng bức dị thường, chỉ vì trong lòng hẳn lửa đang bốc cháy.

Dịch Vân xuyên qua rừng cây, đạp cỏ dại dưới chân, đi trên con đường hẳn vô cùng quen thuộc.

Mỗi khi tiến lên một bước, là gần đích hơn một bước.

Kỳ Vô đế quốc, tổ địa Tư Đạt Đặc gia tộc trở về trên tay hẳn, ngăn ngắn hai ngày, Hán Khắc mọi người đều tìm về. Huyết cừu ánh ảnh ở trong lòng hẳn suốt tám năm nay cũng đã báo. Thành quả quá tốt, hẳn không cầu gì hơn nữa.

Sinh ly tử biệt, ở giây lát ngắn ngủi sinh mệnh vận chuyển, có lợi hại đến mấy cũng không qua được thời gian, Hán Khắc Lan Ny cùng với các đồng bạn, mặc dù mất đi trí nhớ tám năm qua, nhưng có thể trọng tổ tân sinh (y như sống lại, có cuộc sống mới), lần sau gặp lại, bọn họ sẽ hoàn toàn khác biệt, đều chỉ giữ lại ký ức tốt đẹp thời ở Ái Đạt Trấn, tất cả khuôn mặt tươi cười nhất nhất hiện ra trước mặt hẳn, vô ưu vô lự.

Tất cả thù oán, hẳn một tay báo, tất cả hận, hẳn một thân khiêng, bọn họ có thể còn sống tốt. Hẳn thắng trăm không oán, hoàn mỹ nhân sinh!

Đúng vậy, đây là trách nhiệm đời này của hần!

Nghĩ đến đây, trong lòng hần dâng lên lửa nóng. Trong lòng mang hy vọng lần sau gặp lại mà vui sướng, nhanh chân bước. Nhắm mục tiêu bước dài đi tới.

Sinh mệnh đến tận đây đang bước trên giai đoạn hoàn toàn mới, một khi chấm dứt, chính là đại biểu một bắt đầu mới hoàn toàn.

.....

Hán Khắc và Lan Ny đến tận đây tạm thời viết xuống hoàn mỹ.

“Như vậy thật sự có được không?” Giống như nghe bằng hữu hỏi nhau.

Đám người Hán Khắc lấy Phù Sinh Nhược Mộng để quên mất tất cả ký ức bi thống, có lẽ là trốn tránh, nhưng khi Lan Ny cũng nguyện ý cùng với nhóm đồng bạn lựa chọn trải qua một hồi ảo mộng tám năm kiếp sống đấu khuyến, sau đó xem như không tồn tại.

Toàn bộ sự kiện, Hán Khắc Lan Ny mới là diễn viên, ba người Dịch Vân lại sắm vai những người đứng xem và hóa giải, chung quy là người ngoài cuộc, mọi người sống lại, sự kiện kết thúc, đấu khuyến sau này đối với bọn họ không còn ý nghĩa.

Giống như lời A Khắc Tây: “Từ đó về sau, không còn đấu khuyến !”

Một câu nói ra đám người Hán Khắc trọn vẹn trọng sinh, như thế mà thôi.

Nói thực ra, Thanh Lôi kết đoạn có chút u ám, từ giây dựa nhập cục, tự cứu chuộc rồi giải thoát, bất luận như thế nào. Luôn luôn tồn tại một cái chung kết trọn vẹn, chứng kiến tình cảm Hán Khắc cùng Lan Ny đến chết không rời, cũng hoàn toàn thể hiện giá trị của việc Dịch Vân làm, trên tâm tình hần bởi vậy đạt tới thăng hoa.

Quá khứ kết thúc, tân sinh bắt đầu !

341. Chương 340: Bi Hay Hi?

“Người theo ta vào ! ”

Qua giữa trưa, Dịch Vân đang đứng trong vòng vây của Thiên Phong học viện lại bị âm thanh tức giận của Mễ Nặc gọi lại, mọi người bởi vì hần đột nhiên trở về ánh mắt lộ vẻ vô cùng hưng phấn nhìn hần theo Mễ Nặc đi vào phòng của viện trưởng.

Cửa phòng khép lại, lập tức rơi vào tĩnh mịch. Mọi người hai mắt nhìn nhau sau đó xôn xao, toàn bộ vui mừng kêu lên. Cái tên này mất tích thành tính, quái nhân mấy ngày gần đây đều làm cho mọi người lo sợ bất an, rốt cuộc trước nghi thức đại điển đã trở lại.

Dịch Vân vừa bước lên thềm đá trước phòng, môn vệ hoảng hốt chạy vào báo, lập tức dẫn đến oanh động cực lớn.

Từ ngày hần “lại” bỗng nhiên mất tích, bắt đầu cả Thiên Phong Học Viện bao trùm trong bầu không khí áp lực cực lớn, Mễ Nặc viện trưởng đầu tiên phái toàn bộ thầy trò đi khắp nơi tìm kiếm hần, bên trong thành Kỳ Vô phố lớn ngõ nhỏ mọi người tất cả đều tìm, ngay cả ngoài thành ma đấu thi tràng, trăm dặm rừng rậm vùng ngoại ô tất cả địa phương có thể mọi người toàn bộ tìm, chỉ kém không có bố trí thông báo tìm người thôi.

Mà lúc sau, viện trưởng giống như thay đổi tính tình, đột nhiên ngưng hần hành động tìm tòi, kêu tất cả mọi người trở về cũng hạ “Cấm túc lệnh” Toàn bộ học viện bao gồm giáo sư ở bên trong, liền nhốt toàn bộ ở bên trong đại trạch xa hoa.

Sắp đến Phong tước đại điển, trên đường phi thường náo nhiệt, nhưng không khí vui vẻ dù sao chỉ ở bên ngoài, bên trong nhà bầu không khí áp lực cũng không có tiêu tan được phần nào, so sánh với không thể đi ra ngoài nửa bước không có thể tự mình tham dự đêm trước đại điển, cả nước cùng nhau trong không khí

vui mừng, bọn họ càng lo lắng hơn, nếu như buổi lễ ngày mai chính thức bắt đầu “Quái nhân học đệ ” vẫn không trở lại. Như vậy cái này đúng là chuyện xấu lớn nhất từ khi có ma đầu đại hội.

Không chỉ có Kỳ Võ vương thất không còn thể diện. Cả thủ đô đế quốc mất thể diện rất lớn trước mặt các quốc gia đến tham dự, mà cuối cùng danh tiếng của Thiên Phong Học Viện bọn họ cũng lu mờ, hơn nữa sau này sẽ bị Áo Nhĩ Ba Đại Đế trách phạt, để cho đế quốc mất thể diện tội này cũng không nhẹ, chuyện tốt thành chuyện xấu đây mới là nguyên nhân khiến cho mọi người lo lắng nhất.

Hiện tại, quái nhân học đệ rất cực kíp thời trở lại, mọi người đồng thời cảm thấy nhẹ nhõm, cũng vô cùng chờ đợi phản ứng kế tiếp của Mễ Nặc viện trưởng, tốt nhất là có thể trách phạt hằn thật nặng, ai bảo hằn để cho mọi người lo lắng, ai cùng hằn chịu tội đây?

Bên trong gian phòng.

“Hai ngày này, người đi đâu, Làm chuyện gì, vì sao lại ra đi không nói một lời ?” Mễ Nặc khuôn mặt nghiêm túc trầm giọng hỏi.

Cách cái bàn nhỏ làm bằng gỗ lim đắt tiền, Dịch Vân ngồi đối diện Mễ Nặc, Mễ Nặc ngưng thần đánh giá tiểu tử khiến hấn quan tâm này, cũng là thiên tài đệ tử hiện tại bài dành đệ nhất của Thiên Phong Học Viện, chỉ nghe hấn thần nhiên nói: “Về hành tung hai ngày nay của ta, ta cũng không muốn nói dối với lão sư, chỉ có thể nói là chánh sự không thể không đi làm, cũng là thân bất do kỷ. Xin Lão sư ngài đừng hỏi.”

Chánh sự?

Còn có việc gì quan trọng hơn có thể so sánh đế quốc phong tước đại điển mười năm một lần?

Mễ Nặc lông mày cau chặt, câu chữ sắp ra khỏi miệng cũng nhấn nhay lại không có tuôn ra, chẳng qua là yên lặng nhìn. Tiểu tử trước mặt là học sinh ưu tú nhất từ trước đến nay của hấn cũng có thể là duy nhất trong cuộc đời này.

Hai ngày mất tích, hấn bình thường đứng mực lại toàn bộ rối loạn, trong lòng hấn đã tức giận tột đỉnh, vừa thấy Dịch Vân trở về ngay sau đó nguyên bản là phải dạy dỗ hấn thật nặng, nhưng đầu tiên nhìn tiểu tử hiện tại cả người có loại khí chất khác với trước kia, thay đổi rất lớn. Lần đầu tiên liên phát hiện trên người hấn không khí súc tích hơi thở máu tanh vô cùng nồng hậu, hơi thở thê lương, thể lạnh thấu xương kia, tất cả đều là bình sanh không thấy.

Trong lòng giật mình, sự tò mò vượt qua cơn tức giận, có thể khẳng định, trong hai ngày biến mất trên tay hấn nhiễm thêm nhiều máu tươi, nếu nói là chánh sự cũng chỉ là một trường thăm sát kinh khủng không cách nào tưởng tượng.

Hấn đến tột cùng đi nơi nào, lại làm chuyện gì?

Mễ Nặc trong lòng muốn hỏi nhưng biết rõ tính cách của học sinh, nếu không muốn nói cho dù dùng thủ đoạn của lão cũng không ép được.

Từ năm đó hấn gặp khoảnh khắc kia hấn vốn nhìn không thấu hấn. Thần bí giống như là danh từ chuẩn xác nhất gắn cho hấn, trên người hấn luôn có quá nhiều chuyện làm cho người ta nghĩ không ra, trước kia như thế hiện tại cũng là như vậy.

Đột nhiên đứng dậy, vung tay lên, cửa phòng đột nhiên mở, mà Anna cùng Khắc Lí Mạn cùng tất cả các học viên Thiên Phong học viện không có bất luận cái gì báo trước toàn bộ đều ngả nghiêng, nhất thời nhiều tiếng kinh hô nổi lên.

Tất cả mọi người muốn biết. Mễ Nặc viện trưởng luôn luôn nghiêm nghị sẽ như thế nào dạy dỗ tên học trò đáng giận luôn luôn vi phạm viện quy, ngay từ lúc bọn họ vào cửa nhìn không được tò mò đều dán lỗ tai lên cánh cửa nghe lén, nhưng đợi chờ tiếng rống giận trách mắng cũng không nghe thấy, lại làm cho mọi người hành động lỗ mãng vô lễ của mình toàn bộ lộ ra.

” Các người đây là đang làm gì? “Mễ Nặc nổi giận nói: ”Ngay cả bốn viện trưởng đóng cửa nói chuyện cũng dám nghe lén, tất cả đều muốn phản sao? Hừ hừ, xem ra viện quy Thiên Phong Học Viện ta đã quá mức lỏng lẻo, khi đế quốc đại điển kết thúc trở lại học viện tất cả mọi người đều cầm túc ba tháng, suy nghĩ thật kỹ cái gì là viện quy giống như thép đi! ”

Mọi người nghe vậy sắc mặt xụ xuống. Vội vã đóng cửa phòng, sẽ không dám tiến đến nghe lén, chẳng qua đều thấp giọng thảo luận: “Viện quy giống như thép? Nếu quả thật là như vậy, Dịch Vân kia chẳng phải nên bị cấm túc cả đời rồi? Rất không công bình a!”

Lần nữa ngồi xuống, Mễ Nặc ngưng trọng nhìn Dịch Vân. Trầm trọng nói: “Người đã không muốn nói, vì sư cũng không hỏi nhiều nữa, chẳng qua là hai lần luân phiên mất tích. Khi trở lại. Sát ý trên người của người lần sau so với lần trước càng tăng, lần trước Hắc Y tử sĩ tập sát, đánh một trận hơn trăm người đồng thời mất mạng một cách bí hiểm, là người vì cầu tự vệ mới tàn nhẫn hạ sát thủ, kết quả mặc dù vô cùng thâm vi sư vẫn có thể lượng giải, nhưng lần này...”

Mễ Nặc nặng nề thở dài, thương tiếc nói: “Chỉ hi vọng người có thể khống chế bản tâm, ngàn vạn đừng ngộ nhập ma đạo, nếu ngày sau người thật hoàn toàn trầm luân vào máu tanh giết chóc không thể tự kiềm chế, vì sư tuy là muôn vàn không muốn chỉ đành phải quyết tâm tàn nhẫn tự mình xuất thủ với người!”

Từ trong miệng Bồ Lạp Tác, Mễ Nặc biết được bản tính Dịch Vân hung mãnh như thú, đó là hấn chưa bao giờ ở nơi này gặp qua trên người học sinh bản chất giết chóc, cho tới nay hấn lại sống trong biển máu ở khôn cùng chiến hỏa, xứng đáng cái tên cường giả đi ra từ trong sát trường, cũng khó trách thực lực của hấn ương ngạnh như vậy tiến cảnh quỷ dị như vậy, học viên bình thường hoàn toàn không thể so sánh với hấn, chính mình không thể đoán trước. Nhưng cũng không nguyện nhìn thấy hấn không ngừng trầm luân giết chóc, cuối cùng tướng chết vì binh, sa địa lạc lối, hấn cuối cùng không nhận được mở miệng cảnh cáo, là lần đầu tiên cũng có thể là một lần cuối cùng.

Không có lường trước. Dịch Vân nghe xong chẳng qua là thản nhiên nói: “Xin lão sư yên tâm! Trên tay của ta, không có một người nào là vô tội. Tất cả đều là người tội đáng chết vạn lần, Dịch Vân để tay lên ngực tự hỏi không thẹn, trên người không nhiễm máu. Tất cả đều là tội nhân, chẳng qua đại thù đã được báo, ta sẽ không tiếp tục. Ngày sau đem toàn tâm lấy tu luyện làm chủ, mạnh mẽ tiến lên Tinh vị cao giai. Xin lão sư yên tâm.”

Ngắn ngủn một câu nói, Dịch Vân cho thấy biểu lộ lập trường rõ ràng của mình. Ngày sau không hề giết chóc nữa, hấn sẽ dốc lòng hướng chí cảnh cao hơn mà cố gắng.

Mễ Nặc yên lặng nghe, nghi ngờ nổi lên. Đại thù? Hấn rốt cục hiểu hai ngày biến mất người học sinh này đến tột cùng là đi làm cái gì, chẳng qua, đối tượng hấn báo thù là gia tộc hay là tổ chức?

Mùi huyết tinh nồng hậu như thế tuyệt không phải một người hai người có thể tạo thành, đó là mấy trăm người cho tới mấy ngàn người oan hồn oan huyết mới có thể tích lũy, thủy chung thần bí khó dò, hấn thủy chung cũng nhìn không thấu. Chỉ hi vọng thật có thể theo lời hấn vậy, có thể gặp vực sâu dừng bước không bị lưu lạc để cho kết quả trong tương lai không phải bí hiểm.

342. Chương 341: Huyền Cảnh Như Mộng

Lặng lẽ một lúc lâu Mễ Nặc mới chậm rãi nói: “Tiểu tử người về cũng kịp lúc nhĩ, ngày mai chính là đại lễ phong tước của Đế quốc rồi. Việc này thì không có gì phải lo lắng, nhưng trước nó còn có một đêm yến tiệc do Vương tộc tổ chức, những học viên trong một trăm người mạnh nhất Ma Đấu đại hội lần này đều được mời tham gia. Mà quan viên cao cấp của Quốc gia cũng đến dự! Đây cũng là một vinh dự không nhỏ, con có đi không!?”

Dịch Vân chẳng chút ngần ngại đã từ chối: “Đệ tử sẽ không đi! Bây giờ con chỉ muốn được nghỉ ngơi ở trong phòng, đợi ngày mai tổ chức đại lễ chính thức bắt đầu luôn vậy. Thực tình mà nói, không khí náo nhiệt của Kỳ Vô đô thành này không thích hợp với con. Chỉ mong sao không còn việc gì xảy ra để con nhanh chóng rời đi, thưa thầy!”

Mễ Nặc cũng tỏ vẻ đã sớm biết điều này, rồi từ tốn đứng dậy đi ra cửa, nhìn Dịch Vân nói: “Thầy cũng sớm biết con sẽ nói vậy mà! Thôi để lão già này kiếm đường từ chối khéo với hoàng tử Cổ Lan và công chúa Điển Na vậy, ài, con cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi!”

Dịch Vân hơi sững sốt, liền đứng dậy tò mò: “Cổ Lan và Điển Na tự thân đến mời sao thầy! Vậy cứ để con gặp bọn họ, với lại, đây là phòng của thầy, con cũng nên rời đi mới đúng, sao lại có thể ở đây mà làm phiền

thầy được!”

Mễ Nặc nhìn hần mỉm cười: “Thiếp mời do chính Cổ Lan và Điển Na tận tay đem lại. Có thể được đối đãi như vậy thì Thiên Phong học viện của chúng ta xưa nay chưa từng thấy. Nhưng tính tình của con thì thầy cũng hiểu, nếu con không thích thì không cần phải gượng ép làm gì! Mà thầy để con nghỉ ngơi tại đây cũng là vì không muốn kẻ nào tới quấy rầy. Con cứ chuẩn bị tinh thần cho tốt, ngày mai trước toàn thể quốc dân cùng khách mời các nước, thể hiện phong độ và lễ nghi làm sao cho rạng danh Thiên Phong học viện chúng ta, là thầy vui lắm rồi!”

Ý của Mễ Nặc là muốn hần nghỉ ngơi trong phòng của lão, đến mai hãy xuất hiện tại lễ phong tước, nhằm tránh thêm sự tình rắc rối gì đó có thể nảy sinh. Nếu không, biết đâu hần lại chơi trò “mất tích lần thứ ba”, thì lão thật không biết phải ứng phó thế nào!

Suy nghĩ một thoáng, Dịch Vân lại hỏi: “Thưa thầy, lúc này người vừa nói, yến tiệc tối nay do Vương tộc tổ chức, các quan lại cao cấp cũng đều đến dự. Vậy bên Quang Minh Giáo đình có nhân vật trọng yếu nào tham gia không ạ?”

Hơi ngạc nhiên, Mễ Nặc mới cười: “Đích thân Áo Nhĩ Ba đại đế đến mời bọn họ, nên các cấp Giáo chủ của Giáo đình cũng sẽ đến rồi. Điều đó cũng hợp với lễ nghi thường tình mà, dù sao đế quốc Kỳ Võ chúng ta cũng là chủ nhà, họ dĩ nhiên phải tôn trọng nể mặt chứ!”

Dịch Vân nghe xong, liền dứt khoát: “Nếu Cổ Lan và Điển Na đã có lòng như vậy, đệ tử cũng nên tôn trọng anh em họ, mà cá nhân con cũng cần ăn với hai người đó một bữa cơm tình nghĩa! Tiệc rượu tối nay, con sẽ đi vậy!”

Mễ Nặc ngăn người: “Có thật không?”

Gật đầu, Dịch Vân khẳng định: “Lúc đánh nhau với Cổ Lan, chiến ý của hần đã khiến đệ tử rất khâm phục, nên trước khi rời khỏi Kỳ Vũ thành, đệ tử cũng muốn gặp hần một lần!”

“Ồ!” Mễ Nặc cười hớn hở: “Quả là một tin tức tốt đây, để lão già này thay con trả lời lại cho y, có lẽ mọi người nghe con quyết định như vậy đều sẽ rất vui mừng đó! Ma Đấu đại hội này, kẻ nổi bật nhất vẫn là con đó có biết không?”

Dứt lời, lão cười ha hả rồi đẩy cửa đi ra.

Đập vào mắt lão là toàn bộ thầy trò của học viện kẻ đứng người ngồi đều đang nghiêng tai ghé mắt nhìn chằm chằm vào căn phòng!

Lão cả giận: “Phòng của lão phu đẹp dễ lắm sao? Nhìn ngó cái gì? Đang làm gì thì đi làm đi, đừng có giống mấy mụ bán cá rình mò vậy chứ, muốn chọc tức lão phu sao...đi đi, đi đi!”

Đám đông đó liền nhốn nháo giải tán, có điều tất cả bọn họ đều có thể thấy được vẻ mặt lão già này đang rất là vui vẻ, thậm chí nơi khóe miệng vẫn còn vương lại nét cười, thần thái chẳng có chút gì giống như là đang giận dữ cả! Rõ ràng là vở kịch xử lý vi tên trọng phạm nội quy của học viện kia đã thực sự chấm dứt mà không hề có trò vui gì đáng xem cả, khiến bọn họ vô cùng thất vọng a!

Mễ Nặc lúc này mới gọi lão phó viện trưởng Đề Đạt lại căn dặn: “Lập tức sai người đi hồi báo với Hoàng gia, lão phu sẽ dẫn toàn bộ những học sinh có tên trong một trăm người mạnh nhất Ma Đấu đại hội, của Thiên Phong học viện đến tham dự yến hội đúng giờ, mau đi đi!”

Đề Đạt ngạc nhiên hỏi: “Tiểu tử Dịch Vân cũng chịu đi dự sao? Chà, chẳng giống tính cách trước giờ của nó tí nào nhỉ?”

Mễ Nặc chỉ lắc đầu cười khở, đang định nói gì đó thì một nữ tử mặc trang phục học viên của học viện Vương thất Kỳ Vũ đã chạy tới trước mặt lão hỏi: “Viện trưởng Mễ Nặc, sao tên kia cứ ở mãi trong phòng của người thế! Thật bất lịch sự đó, tiểu nữ chờ đợi mãi mà y vẫn không chịu ra gặp mặt a!”

Nữ nhân vừa lên tiếng đó, chính là Phụ Á, đã tới đây hai ngày rồi.

Mễ Nặc còn chưa nói gì thì Đề Đạt đã tỏ vẻ đau đầu than vãn: “Tiểu thư Phụ Á à, tuy ta biết cô ở đây đợi hai ngày rồi, cũng biết cô muốn gặp Dịch Vân. Nhưng mà tiểu tử kia nó chỉ mới vừa trở về, cũng phải cho

nó nghỉ ngơi tắm rửa chút. Mai lại là đại lễ phong tước của Đế quốc nữa, hay là hôm nay cô tạm thời không gặp nó có được không?”

Phụ Á mấy ngày liền đợi ở Thiên Phong học viện. Dù các giáo sư đã nhiều lần nói bóng nói gió, nàng ta vẫn lỳ ra không chịu rời đi, dày mặt ở nhờ căn phòng nhỏ của La Lôi, tự xem mình như học viên của Thiên Phong học viện, chứ không phải là một nữ đệ tử của Vương thất Kỳ Vũ vậy.

Cuối cùng bọn họ cũng để mặc cho nàng ta tùy ý!

Mà nàng ta tới đây trên danh nghĩa của học viện Kỳ Vũ tới giao lưu học hỏi, chứ không phải trên tư cách của thành viên gia tộc Lam Duy Nhĩ, nên bọn họ cũng không có cách gì đuổi khéo nàng đi cho được. Chính vì vậy, đối với cô bé lỳ lợm quét cũng quét không đi này, Đề Đạt vô cùng khó xử.

Phụ Á cũng nào biết rằng, ý đồ nàng ta định từ miệng của La Lôi mà biết được tung tích của Dịch Vân đã thất bại hoàn toàn. Cha của La Lôi chính là thành chủ Ni Tư, người khác thì thế nào không biết, chứ lão già thành tinh này thì thừa hiểu mục đích của cô nàng! Nên từ khi Phụ Á đến đây, lão kiếm cố là con gái mình lười biếng tu luyện, nhốt rịt La Lôi ở trong phòng để kèm cặp. Thế là từ sáng sớm đến tối mịt, La Lôi không dám bước ra khỏi phòng cha mình nửa bước. Tuy vô cùng tù túng khó chịu, nhưng cô bé chỉ đành ủy khuất nghe theo nào dám cãi lại.

Vậy là lão điềm nhiên giữ con gái trong phòng, thuyết giáo giảng giải một hồi, thủy chung không hề lộ mặt. Phụ Á muốn khai thác tìm hiểu điều gì từ La Lôi chỉ đành uống công mà thôi.

Nhưng nàng ta đâu có dễ chịu thua như vậy, quanh quẩn suốt ngày cạnh phòng của Ni Tư. Tìm đủ có để gặp cho được cô bạn học này, không có chuyện gì làm cũng gõ cửa đòi tìm La Lôi cho được. Khiến Ni Tư không lúc nào không đau đầu nhức óc.

Chuyện còn chưa dừng ở đó, tộc trưởng Cát Âu của gia tộc Kiệt Nặc Tư cũng lơ mơ đoán được ý đồ của Phụ Á, thấy nàng ta ở lỳ trong Thiên Phong học viện thì rất e ngại, liền sai Ngạc Đa Đồ đến nói gì đó với viện trưởng Mễ Nặc, sáng hôm nay cũng đã đến đón Ny Khả trở về nhà!

Người mà cả gia tộc bọn họ coi trọng nhất, Dịch Vân, có thù hận sâu sắc với gia tộc Lam Duy Nhĩ như thế nào thì Cát Âu rõ ràng hơn ai hết. Mà đại lễ phong tước đã gần kề, gia tộc của lão cũng vừa ký kết với hắn những hiệp ước vô cùng quan trọng, nên lão không hề muốn tộc nhân của mình gây ra việc gì đó đại dột hồ đồ, tránh càng xa những chuyện liên quan đến người của gia tộc Lam Duy Nhĩ chừng nào càng hay chừng ấy. Nên lão đi trước một bước, nhằm ngăn chặn hết những khả năng xấu dù là nhỏ nhất có thể xảy ra.

Cát Âu làm vậy cũng như đã chỉ cho Ni Tư một con đường sáng. Ny Khả và La Lôi vốn là chị em tốt với nhau, nên lão cũng tương kế tựu kế, cho con gái mình đến Kiệt Nặc Tư gia tộc chơi. Thành chủ Ni Tập thành vốn cũng rất có tên tuổi, nên lão hồ ly Cát Âu đại gì không nhân đó mà kết giao, lại tiện lợi cho công việc mở rộng kinh doanh sau này, liền lập tức vui vẻ đồng ý!

Cuối cùng, Ny Khả gần như bị cô lập, uất ức nghĩ tới khoảng thời gian vừa rồi chỉ làm toàn những chuyện vô vị lãng phí thời gian mà không thu được tí kết quả nào, khiến cho nàng buồn bực dồn nén, nghe tin Dịch Vân trở về liền ùng ùng chạy tới.

Phụ Á dò hỏi: “Viện trưởng Mễ Nặc, tiểu nữ dường như vừa nghe ngài nói, tối nay Dịch Vân hẳn sẽ tham dự yến tiệc của Hoàng gia phải không ạ?”

Mễ Nặc vốn cũng đã biết cô gái này đáo để không chút đơn giản, nhưng vì cô ta vốn là học trò cưng của lão gia hỏa An Kiệt La, tuy hai lão viện trưởng suốt ngày gây gổ như chó với mèo, cũng không đến nỗi giận cá chém thớt tới học trò của nhau, nên lão gật đầu cười: “Cô là Phụ Á đúng không? Hai ngày nay lão phu mới có dịp gặp mặt cô, ài, tên đệ tử hư hỏng của lão đúng là sẽ tham dự yến hội tối nay. Tuy bây giờ cô không thể gặp nó được, nhưng mà tối nay với thân phận địa vị gia tộc Lam Duy Nhĩ, kiểu gì cô không gặp nó ở đó! Có phải không nào!”

Phụ Á đành nói: “Đa tạ ngài, viện trưởng, tiểu nữ chờ hai ngày, xem ra uống công vô ích rồi! Tối nay tiểu nữ sẽ đến đúng giờ, để xem xem cái tên học viên nổi tiếng lập dị của học viện Thiên Phong các người, tận mắt coi hẳn lúc đó có cái bộ dáng gì?”

Phụ Á dứt lời, khẽ khom người chào rồi xoay lưng bỏ đi. Không thềm để ý phản ứng của hai lão.

“Cô gái, đợi đã nào!” Mễ Nặc hơi chần chừ hỏi: “Mấy ngày nay cô một mực đợi tên đệ tử không nên thân của lão phu ở đây, mục đích là để gặp nó thôi hay còn có chuyện gì khác?”

Mễ Nặc cũng không tin, cô gái kia dám tới đây thách đấu lần nữa. Tuy trên võ đài thua kém hẳn mà rồi vô tình bị khi dễ, nhưng trừ lần đó cũng không có sinh thêm chuyện gì rắc rối, nên lão nghĩ mãi cũng không ra, cô gái này còn có vướng mắc gì với Dịch Vân nữa đây?

Hơi giật mình, Phụ Á cũng ngơ ngác trả lời: “Tiểu nữ cũng không rõ, chỉ muốn gặp hẳn, có vậy thôi!”

Nói xong, nàng ta bỏ đi một hơi, không quay đầu nhìn lại nữa.

Câu trả lời đã khiến cho Mễ Nặc và Đề Đạt cũng phải ngẩn người ra, nhìn nhau đầy khó hiểu!

Giữa lúc hai lão già còn đang đoán già đoán non ý định của Phụ Á, thì trong phòng viện trưởng, bất chợt một luồng khí thể mãnh liệt hùng hậu, oai nghiêm mà dữ tợn như hổ báo tràn ra, bao phủ toàn bộ biệt viện xa hoa này, khiến tất cả mọi người bên trong đều ngạc nhiên chấn động.

Những học viên đang trên đường về phòng bỗng nhiên dừng lại, dừng chân hoảng sợ nhìn về phía căn phòng dành riêng cho Viện trưởng.

Mễ Nặc và Đề Đạt giật mình biến sắc, trong mắt đầy vẻ không tin nổi. Lại nghe Đề Đạt thất thanh: “Này... cái này là...”

Chỉ có Mễ Nặc là nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, lập tức ra lệnh: “Đề Đạt, lão mau đi nhờ các giáo sư của học viện, bố trí Bình Sưởng Ma Trận (trận pháp che giấu ma lực) ngay tức khắc, nhanh không để cho ma khí phát tán ra ngoài, tránh để các cường giả khác nhận thấy, mau đi!”

Đề Đạt sững sốt, nhưng cũng liền hiểu ý của Mễ Nặc. Gật đầu rồi thật nhanh hô hoán các vị giáo sư bày trận.

Lúc này chỉ còn mỗi Mễ Nặc kinh dị đứng lặng thinh không nói một lời nào, nhìn chằm chằm vào cửa phòng. Tuy nét mặt lão đã bình thường lại, nhưng trong lòng sôi sục không thôi. Ma lực dần dạt lan tràn đã sớm nói cho lão biết, tên đệ tử Dịch Vân này vừa rồi đã không ở trong trạng thái tỉnh táo có thể tự kiềm chế, mới mặc cho ma lực tự do điên cuồng phát tán, nên chẳng để ý gì đến xung quanh nữa. Đường như hắn đã xâm nhập được vào Huyền Cảnh mà không mấy người biết đến!

Ai nấy đều lặng yên đứng sững, khiến toàn thể biệt viện chìm trong tĩnh mịch vô cùng. Dưới khí tức quỷ dị đang lan tràn khắp nơi đó, mọi người dần đi vào trong mộng cảnh, đi vào một không gian ảo giác, một nơi không thể phân biệt được đâu mới là thực, đâu mới là hư...

343. Chương 342: Tâm Ma Niệm

Ngồi xếp bằng tại chính giữa căn phòng, Dịch Vân nhanh chóng tiến vào trạng thái tâm thần thủ nhất, toàn tâm toàn ý điều khiển sự di chuyển của đầu khí và ma lực trong cơ thể mình.

Một trận chiến với Thanh Lôi đoàn hôm qua, cơ hồ giống như lúc hắn toàn thắng đến chung kết của ma đầu đại hội, vài cường giả có thực lực cao hơn hẳn trong quân Ách Ba Đa đều bị hắn dùng chiến thuật lẫn xả đánh bại từng người một, toàn bộ đều bị chém hạ. Sau khi trải qua chiến đấu kịch liệt, thân thể lại không có thương tổn quá lớn, khí hải trong kinh mạch đều hoàn hảo, ngay cả sự suy yếu do mất quá nhiều máu cũng được A Khắc Tây chữa khỏi. So với kết quả đạt được, hắn có thể coi như không tổn thất gì cả mà lại đạt được thành công vượt quá sự mong muốn, xem như là toàn thắng.

Lúc này Dịch Vân còn chưa ý thức được, ngay dưới địa bàn trên thánh địa của Quang Minh giáo đình, lấy một địch nhiều, lấy yếu chống mạnh, cả đại quân ba nghìn người – toàn bộ Thanh Lôi chế tài đoàn đều tử vong, nhưng hắn lại không chút tổn hao gì, chiến tích này nếu truyền ra ngoài, sẽ tạo nên một cơn cuồng phong bao phủ cả Khung Vũ thế giới, nhưng cũng sẽ gây nên sự ngờ vực của vô số người.

Tuy rằng thân thể không có vấn đề gì, nhưng trận chiến rồi cũng đã làm hao hết đầu khí cùng ma lực của hắn. Điểm này, Mễ Nặc liếc mắt một cái đã nhận ra, cho nên mới yêu cầu Dịch Vân chú ý nghỉ ngơi, Dịch Vân cũng tận dụng thời gian này để bổ sung lại sự hao tổn của tam hệ ma khí.

Thân không động, mắt không chuyển, hai tay Dịch Vân lắng không vũ động, kết ấn thành ma văn đồ án đầy trời, ngay sau đó, lấy hấn làm trung tâm, quanh thân chợt hiện lên ba đồ hình ma trận, đúng là ma trận lục tinh bình tế. Ma trận mà hấn đã từng gặp trong rừng rậm ở ngoài Kỳ Vũ thành.

Tam hệ ma trận hiện lên, che phủ lớp này đến lớp khác, hơn phân nửa khí tức ma khí khổng lồ đã bị ngăn ở trong ma trận, uy thế tỏa ra ngoài đột ngột suy giảm. Biến hóa này, làm cho Mễ Nặc vừa mới bố trí xong ma trận phòng thủ thất tinh, cùng với các giáo sư đều mờ mịt không rõ.

Đề Đạt đi tới bên người Mễ Nặc, lo lắng hỏi: “Viện trưởng, uy áp của ma khí phát ra trong phòng đột nhiên biến mất, điều này quả không bình thường, liệu có phải do hải tử Dịch Vân này tu luyện xảy ra sự cố không?”

Con mắt Mễ Nặc như có hỏa nhãn kim tinh nhìn chăm chú vào cửa phòng, thận trọng nói: “Trạng thái tu luyện trước mắt của hấn không có vấn đề, kỳ thật nguyên nhân thuyên giảm đột ngột chính là hấn tự tay bố trí ra ma pháp trận lục tinh bình tế, liên tục ba cái ma trận như thế, thì ra hấn cũng lo lắng cường giả bên ngoài biết được. Sự thận trọng đúng là hiếm thấy!”

Phó viện trưởng Đề Đạt nghe vậy vô cùng hoảng sợ, cả kinh nói: “Liên tục ba cái ma trận lục tinh? Hấn hiện giờ mới đạt giai vị lục tinh, sao có thể dùng diệu tâm ma niệm, thuận phát ra ma pháp trận?”

Trầm mặc một hồi, Mễ Nặc thần nhiên nói: “Tam hệ ma khí đồng tu, ngay cả quái sự quá mức như xem nhẹ sự hơn kém giữa các giai trong cùng một tinh vị còn xảy ra, thì còn chuyện gì mà hấn không làm được? Tóm lại, hấn không đánh giá theo lẽ thường được, bất cứ chuyện gì đều có thể phát sinh trên người hấn!”

Nói tới chỗ này, Mễ Nặc ngồi xuống chiếc ghế dài trong hành lang, mỉm cười nói tiếp: “Tóm lại, chuyện của hấn không cần lo lắng nữa, kêu tất cả đệ tử còn đang ở ngoài về phòng đi, và nhắc nhở bọn chúng không nên để cho bên ngoài biết chuyện này, mà ma trận bảo hộ vẫn phải tiếp tục duy trì, đừng cho bất luận kẻ nào quấy rầy hấn.”

“Diệu tâm ma niệm” đúng là cách thức thi triển cao giai ma pháp, không cần khoa tay múa chân mà chỉ dựa vào sự điều khiển ma lực, ẩn kết mà trong nháy mắt hoàn thành ma pháp trận.

Theo lẽ thường, chỉ có cường giả đạt tới thực lực tám tinh mới có thể thi triển, hơn nữa, có thể dùng ma tâm thuận phát trong nháy mắt, từ hư vô bố trí ra một ma pháp trận nhưng chỉ giới hạn ở ma trận thấp hơn mình một sao, cho dù là Mễ Nặc hiện nay đã đạt tới thực lực cửu tinh đỉnh phong, thì cũng chỉ có thể thi triển phương pháp tâm ma đối với ma trận dưới cửu tinh một chút.

Định luật trong ma pháp này hầu như tất cả các cường giả đều hiểu, cho nên mới cảm thấy kinh ngạc không giải thích được đối với việc Dịch Vân có thể trong nháy mắt hoàn thành được ba ma trận lục tinh.

Ma trận bình phong đã hoàn thành, hai tay Dịch Vân vừa lật, lòng bàn tay đồng thời xuất hiện hai khối tinh thể lớn nhỏ màu hồng lam, đó chính là dị bảo thủy hỏa phách thạch, cầm trên tay, khí tức đặc trưng của nguyên tố phách quặng đều bị ngăn lại trong ba vòng che chắn của ma trận, ngay cả đám người Mễ Nặc bên ngoài cũng không phát hiện chút nào, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu để Dịch Vân thi triển ma trận.

Không phải không tin được Mễ Nặc, mà do lúc trước Tập Lỗ Tư cùng A Khắc Tây có nói qua, chuyện này càng ít người biết càng tốt, hấn cũng khó có thể hứng chịu được hậu quả của việc thông tin này bị lộ ra ngoài, không nói tới sự tranh đoạt của các người khác, chỉ riêng Quang Minh giáo đình hùng mạnh cũng không phải là thứ mà hấn có thể đối phó.

Tu luyện bên trong phòng Mễ Nặc, hấn biết sư phụ Mễ Nặc sẽ không để cho bất kì ai tới quấy rầy, đây là sự thấu hiểu lẫn nhau của hai thầy trò có được qua mấy năm chung sống ở Thiên Phong học viện.

Ngày mai là đại điển phong tước, tối nay còn có vương tộc dạ yến, lúc trước rời khỏi Kỳ Vũ thành, hấn còn phải tìm một người, làm một chuyện, thời gian của hấn không có nhiều, có thủy hỏa phách quặng hỗ trợ, là lựa chọn tốt nhất cho việc hồi phục đấu khí và ma lực hầu như cạn kiệt của hấn.

Nghĩ đến đây, Dịch Vân đứng thẳng dậy, bài trừ tất cả tạp niệm trong óc, tam hệ ma khí đồng thời vận chuyển, đưa nguyên tố năng lượng tinh thuần từ hai khóa thủy hỏa phách quặng vào trong khí hải ở kinh mạch, chỉ để lại một tia cảm giác sự biến hóa của ngoại giới, toàn tâm toàn ý tấn nhập vào trong thế giới ngưng thần hóa luyện.

Lấy giai vị của hắc, trong nháy mắt hoàn thành ba tầng ma pháp trận đã hoàn toàn phá vỡ các quy luật trước đây, về đủ loại hạn chế của “Diệu tâm ma niệm” thì Dịch Vân hoàn toàn không hề biết tới, cả nghe cũng chưa từng nghe qua, đây là kỹ năng đặc thù của cường giả từ bát tinh trở lên nên đương nhiên cần phải biết các kiến thức cao cấp về ma pháp mới hiểu được, Mễ Nặc vẫn chưa dạy cho hắc.

Không biết các sự hạn chế, tâm không hề lo lắng, vô tình lại trùng với tâm thái cần có khi thực hiện.

Hai ngày qua, Dịch Vân mấy lần trực tiếp quan sát A Khắc Tây thi triển ma trận, thuận lợi đem kịch độc Lệ Hồn Tà Nhưỡng trên người Hắc Khắc hóa giải, lại nhìn thấy rõ thủ pháp huyền diệu của hắc, kết xuất hơn mười cái ma văn ẩn ký rồi rầm, thi triển ra phá vỡ không gian, thực hiện ma pháp truyền tống trận.

Rồi đến cuối cùng, phát động “Thiên La địa mạc trận” có cấp bậc tương đương với bán thần trận, hoàn toàn che phủ nơi cư trú của Thanh Lôi đoàn, mặc cho tiếng chém giết bên trong run trời, cường giả bên ngoài vô số nhưng cũng không có ai có biện pháp biết được bên trong đang phát sinh thảm kịch giết chóc.

Những thứ này đều là ma pháp trận có cấp bậc cao nhất – tinh vực, hơn nữa lại do chính siêu cấp cường giả trong lĩnh vực ma pháp A Khắc Tây thi triển, Dịch Vân tuy được nhìn qua một lần, nhưng thực lực hai bên quá chênh lệch, hắc hoàn toàn không thể hiểu được điều huyền diệu bên trong, nhưng cũng dần cảm nhận được.

Ma lực của A Khắc Tây thay đổi ra sao, ẩn kết trong ma trận, biến hóa lúc ma trận hình thành, không gian rung động, ma lực hiện lên trên bầu trời, năng lượng biến hóa xung quanh,... Vân ...vân, trăm thứ dị tượng, Dịch Vân đều ghi nhớ rõ trong đầu.

Hắc không cách nào hiểu hết được, chẳng qua toàn tâm toàn ý mà làm, không nhìn tới nguyên lý chỉ chú ý quá trình, trong lòng không hề có sự e ngại, chính tâm tình vô vị vô cầu này, đã làm cho hắc nhìn thấu hết sự phức tạp của ma pháp. Tất cả chỉ là hư không, đến tận cùng bốn nguyên của ma lực, đó chính là hình dạng ban đầu của nó.

Tâm nhẹ như nước chảy, thần minh mẫn như mặt hồ, nhất cử nhất động của A Khắc Tây không ngừng lặp lại trong đầu Dịch Vân, bằng vào tâm tình vô vị vô cầu, một hơi vượt qua tất cả hạn chế về tinh vực, công phá tầng tầng trở ngại khó khăn, trong nháy mắt hoàn thành ba ma pháp trận lực tinh.

Kết quả thuận lợi ngoài ý muốn, khiến Dịch Vân có thêm nhận thức mới sâu sắc hơn về bản chất ma pháp!

344. Chương 343: Kém Một Bước, Một Bước Xa

A Khắc Tây tuyệt không nghĩ tới, chỉ vờ vờ thi triển ba lượt Diệu Tâm Ma Niệm, nháy mắt bố trí ma trận. Lão ở một bên yên lặng quan khán kỳ tài có một không hai trong lịch sử, hắc chỉ bằng cảm thụ khắc sâu trong trí nhớ, lại có thể lĩnh hội bản chất ma lực, khám phá biểu tượng ma pháp, thẳng đến căn nguyên, lĩnh ngộ đến vạn vật chi nguyên, sâm la chi tương mà chỉ có cường giả giai vị như lão mới có thể sờ đến được.

Đột phá định lý pháp tắc, kết quả khó ngờ, Dịch Vân lại dễ dàng làm được, tinh tế suy tư nguyên do trong đó, lại là đương nhiên.

Đây là hiệu ứng quần tụ!

Người, rất kỳ quái, chỉ cần ở quanh thân người, tất cả đều là bằng hữu thực lực cường hãn, bí hiểm, người tự nhiên mà vậy sẽ lấy bọn họ làm chuẩn. Một đạo tiêu chuẩn có chút giống như quá cao, giống như tơ nhện mặt võng quần quanh bên trong cảm giác của người, nhìn không thấy, lại có thể rõ ràng cảm nhận được, người cũng sẽ cố gắng đi đạt tới.

Nguyên bản tiêu chuẩn cực cao, đối với bằng hữu quanh người mà nói, kết quả chính là đương nhiên phải phấn đấu, muốn tôn nghiêm, muốn cùng bọn họ sánh vai, không nghĩ trở thành một phương luôn nhận ân huệ hay cứu giúp? Tại trong loại hoàn cảnh này, nhân giới người sẽ không đề cao, không cầu tự tại sao?

Cho tới bây giờ chỉ có hoàn cảnh đi thay đổi một người. Người trái lại muốn ảnh hưởng hoàn cảnh, quá khó khăn!

Dịch Vân may mắn cũng là bất hạnh, bất hạnh ở chỗ tất cả đều là động lực duy trì hấn biến cường, toàn bộ đến từ ký ức đau khổ, tất cả mạc danh kỳ diệu tụ tập ở bên cạnh người hấn, không có ngoại lệ, tất cả người cạnh hấn đều là cường giả cao nhất trên đại lục mọi người đều biết.

Mễ Nặc, Bồ Lạp Tác, càng sâu hơn thì có Bối Lợi Mỗ, Tạp Lỗ Tư cùng với A Khắc Tây, tất cả đều là bậc cường giả dặm chân một cái, toàn bộ đế quốc, thậm chí toàn bộ đại lục lập tức rung rinh, ngoài ra, còn có một gã luôn như hình với bóng, từ nhỏ làm bạn hấn cùng nhau lớn lên, Môn La lão Đại.

Tuy chỉ là một linh hồn thể, nhưng hấn đối với đấu khí lĩnh vực hiểu biết rất sâu, không thể nghi ngờ là đồng cấp bậc với Tạp Lỗ Tư, chí cường giả như vậy, đương nhiên chịu cô đơn tận tâm, từ nhỏ như cái bóng đi theo bên cạnh Dịch Vân, tùy thời khắc giáo huấn đạo cường giả, đối Dịch Vân đương nhiên sinh ra ảnh hưởng cực lớn.

Đó là một loại ảnh hưởng không nhận thức được, có chút mơ hồ, lại theo thời khắc sinh thời bị nó bao phủ, hoàn toàn không thể trốn tránh.

Tại loại hoàn cảnh giống như lò luyện sắt, hấn nghĩ muốn an an ổn ổn, bình thường cả đời, cũng khó!

Đương nhiên, tốc độ tiến triển vượt quá lẽ thường, thực lực mạnh mẽ khiến người người chói mắt, cái đó ngay thời hấn thiên sinh liền có tư chất tiềm lực, ý chí kiên định không thể thay đổi cũng không khỏi liên quan, nhìn chung Dịch Vân mà xem, tâm cảnh của hấn cùng với hoàn cảnh quanh mình, tựa như cá, tự do bơi lội, một chút cũng không có nửa phần miễn cưỡng, hết thấy đều là đương nhiên.

Đương nhiên cường, đương nhiên tiến, đương nhiên, bước từng bước đi đến đỉnh phong!

Chính là vương pháp!

Thân là những người đứng xem, Môn La suy nghĩ so với ai khác đều phải rõ ràng, lúc này hấn ngồi xếp bằng đối diện với Dịch Vân, nhìn tiểu đệ đang đắm chìm trong cực cảnh tu luyện, hấn hiểu được, Dịch Vân quật khởi, chỉ là thời gian sớm muộn, có một ngày, hấn sẽ lấy lời đình chi tư (tư thế hiên ngang, mạnh mẽ), cuồng lam chi thể (phong thái bất khuất, cương ngạnh), đứng ngạo nghễ trước mặt tất cả cường giả cao giai ở Khung Vô đại lục, loại cục diện này đến, đã là không cách nào tránh khỏi.

Tam hệ ma khí đồng thời vận chuyển, tất cả phương thức tu luyện quỹ dị, trước trận chiến với Thanh Lôi đoàn, Dịch Vân tuyệt không thể làm được.

Trong cơ thể khí hải phân hai ngã, bên trái thủy hỏa nguyên tố vận hành thuận kim đồng hồ, rất nhanh ngưng kết thành thủy hỏa ma lực, bên phải đấu khí tím sẫm nghịch lưu, từ khí hải xuất phát, chậm rãi đi thông mạch huyết trong cơ thể, ngưng luyện rồi ngưng luyện, rốt cục đi tới trăm mạch toàn thân, thông liền tứ chi, ma lực cùng với đấu khí tiêu hao hầu như không còn, liền hồi phục với tốc độ nhanh chóng dị thường.

Tam hệ ma khí chấn động hình thành dao động lăm lăm, tán tràn ra lục tinh ma pháp trận, lan tới Thất Tinh ma pháp trận do nhóm giáo sư Thiên Phong học viện bày ra, ma khí hơi thở vô cùng quỷ dị, nhà bên ngoài cửa mỗi người đều có thể cảm giác, mỗi người đều rung động.

Một người đồng thời tề tụ ba loại năng lượng ma khí hoàn toàn tương phản, căn bản ngay cả nghe cũng chưa nghe qua, hoàn toàn phạm vào thiết luật từ xa xưa, mọi người cảm thấy quá mức mê vọng, cũng quá quá không thể tin tưởng!

Đến tột cùng trên người của hấn, còn có cái gì chưa lấy ra? Bọn họ chưa bao giờ xem qua?

Vấn đề này đồng thời hiện lên ở trong đầu mọi người, mỗi người đều muốn biết.

Mễ Nặc lẳng lặng ngồi ở phòng bên cạnh, nhâm nhi chén trà, so với biểu tình phấn khích của các vị giáo sư, phản ứng của hấn lại rất bình tĩnh, thật lớn trái ngược với tình hình hiện tại.

Nhưng chuyện ta ta biết, tay lão cầm chén trà đang run rẩy nhẹ, lão đang đè kích động mãnh liệt nên không ngừng rung lên ở trong lòng, trên thực tế, trong toàn trường, lão mới là người kinh ngạc nhất.

Chỉ vì thiếu niên làm cho mọi người sợ hãi không thôi này, là đệ tử một tay lão dạy dỗ.

Lão dạy hần, lại không có thể nắm giữ hần, lão hướng dẫn hần, nhưng cũng không cách nào nhìn thấu hần, loại chuyện thái quá này, ở phân nửa kiếp sống dạy học của lão chưa bao giờ phát sinh quá!

Trên thực tế, Mễ Nặc so với ai khác còn mê võng hơn, tự hỏi từ vị trí người thầy cũng vì tiền cảnh Dịch Vân biểu hiện ra ngoài cảm thấy vui mừng chân thành, tuy rằng, loại đệ tử này, gần với tồn tại yêu nghiệt, cũng không phải lão có khả năng dạy dỗ.....

Sau ba nén nhang, Dịch Vân từ trạng thái thâm tàng tu luyện thức tỉnh, cảm thụ được biến hóa trong cơ thể, ma lực cùng với đấu khí không ngờ đều tự hồi phục tám phần, đấu khí trong cơ thể không cần chính mình khống chế tự chủ thông với trăm mạch lưu chuyển, ma lực chi luân cũng chậm rãi chuyển động, đây vốn nên khi thuận lợi tấn giai thăng cấp mới có thể có trạng huống tuyệt hảo này, thế nhưng lại phát sinh trong cơ thể hần lúc bình thường.

Dịch Vân kinh ngạc, suy tư một lát, tức nghĩ ra nguyên nhân: “Tình hình trong cơ thể quá dị thường, hần là công hiệu do thi triển phương pháp nghịch vận, khó trách Tạp Lỗ Tư cùng với A Khắc Tây nói, công pháp nghịch vận, chính là diệu pháp phụ trợ tu luyện, nói vậy nó đích thực có công dụng này, đưa vào trạng thái như khi thăng cấp.

“Lấy đấu khí làm lớn mạnh kinh mạch, lấy ma lực chi luân qua cường hóa tăng áp lực ngưng kết ma lực, trường kỳ đi xuống, ngày qua ngày, năm qua năm, tiến cảnh tu luyện hơn hẳn người thường, nguyên lai đây là diệu dụng đích thực của công pháp nghịch vận, ta rốt cục hiểu được !”

Dịch Vân bừng tỉnh đại ngộ, chợt lo lắng lên: “Loại công dụng này mặc dù tốt. Nhưng ta hiện nay chỉ vẹn lực tinh đỉnh phong. Khiến cho huyền ảo cấp Thất Tinh ở trong cơ thể ta sinh ra, còn hoàn toàn không thể tự chủ, đồng thời tăng cường ma khí căn nguyên, cũng là thương hại thân, nghịch vận công hiệu nhưng lại phách liệt như thế, nửa điểm không thể khống chế, với ta hiện tại mà nói, lợi so với hại, có tốt không đây?”

Đoán được nội tâm Dịch Vân lúc này, Môn La cười nói: “Không cần lo lắng, công pháp nghịch vận hiệu quả mặc dù ở trong cơ thể người tự chủ vận chuyển, chung quy vẫn kém hơn khi người chiến đấu. Với thân thể người có hại đúng vậy, nhưng chung quy có hạn, chẳng lẽ đã quên mai “Thập thánh kim đan” A Khắc Tây đưa cho người kia sao? Nghịch vận có hại, nhưng lợi vẫn hơn, hiện tại người có thể yên tâm.”

Dịch Vân nghi hoặc nói: “A Khắc Tây lúc ấy nói, Thập thánh kim đan hiệu lực có hạn, trận chiến Thanh Lôi đoàn xong, nội thương đều đã giải trừ, hiện tại nghịch vận công pháp ở trong cơ thể ta tự chủ vận chuyển, cũng không biết nó khi nào dừng lại, mỗi khi qua một ngày, mỗi họa nghịch vận liền càng thêm sâu, ngày ngày tích lũy sẽ ảnh hưởng to lớn, tuyệt không thể khinh thường

“Hơn nữa, trước khi ta tiến vào Lạc Nhật Sơn Mạch, cầm lại hai vị kỳ hoa kia, ta không có khả năng ăn vào Thập thánh kim đan, chờ đoạn thời gian này ít nhất nửa năm, lão Đại người như thế nào khẳng định, đan được vẫn có thể hóa giải nghịch vận thương tổn?”

Khoát tay áo, Môn La cười nói: “Người đã quên? Nghịch vận phương pháp ta cũng biết, đối với nó cũng không kém hai người Tạp Lỗ Tư cùng với A Khắc Tây. Huống hồ, đối với kinh mạch trong cơ thể người, tình hình đấu khí ngưng luyện, trừ người ra thì ta hiểu rõ nhất! Cách nhìn của ta là trên phương diện đấu khí kinh mạch mà nói, người căn bản không cần lo lắng, hoàn toàn ở trong phạm vi khống chế, ma lực khí hải, ta là đốt đặc cán mai, nhưng trình độ nó tổn thương thấp hơn kinh mạch hao tổn, hần cũng không có trở ngại mới đúng.”

Dừng một chút, Môn La lại nói: “Kỳ thật, cho dù không có A Khắc Tây đưa cho người mai “Thập thánh kim” kia, ta cũng bất lực. Nhưng phương diện đấu khí kinh mạch tổn thương, ta có diệu pháp khôi phục cho người.”

Dịch Vân nghe vậy ngẩn ngơ, thất kinh hỏi: “Lời này là thực?”

Môn La gạt đầu nói: “Đừng quên thân phận của người, là Tư Đạt Đặc gia tộc muôn đời truyền thừa xuống dưới, nghịch vận công pháp là con dao hai lưỡi, ngoài Thất Tinh là thứ tốt có thể thúc giục hóa tốc độ tu luyện, nhưng dưới Thất Tinh lại là độc dược tai họa vô cùng. Điểm này, lúc ấy tộc ta mỗi người đều hiểu được, nhưng hiệu quả cường đại của nó, dù sao cũng rất hấp dẫn người, lịch đại tới nay, dù rất nguy nan,

vẫn có rất nhiều đệ tử gia tộc trẻ tuổi vận dụng trong chiến đấu, tựa như người lúc trước người chiến đấu với Thanh Lô chế tài đoàn, vì bảo mệnh mà đánh.

“Đương nhiên, mạnh mẽ nghịch vận kinh mạch là tự hại thân, cho nên đệ tử trẻ tuổi khi ấy lựa chết lựa bị phế cũng không ít! Vì thế tổ tiên mới nghiên cứu ra phương pháp bổ cứu, chính là dùng đầu khí cấp Tinh Vực, thủ pháp đặc biệt cải tạo thân thể tổn thương. Phương pháp này trở thành độc môn của Tư Đạt Đặc gia tộc chúng ta!”

“Mà, điều kiện duy nhất để thi triển phương pháp này, chính là cần đầu khí cấp Tinh Vực mới làm được, người bây giờ mặc dù làm không được, ta cũng không có cách nào khác, nhưng chỉ cần người nhờ Tật Lỗ Tư là có thể giải quyết nan đề.

“Chỉ là, thương tổn của khí hải ma lực lại vô pháp giải trừ, không mất vài năm không thể hóa giải tổn thương. Chung quy viên Thập thánh kim đan kia vẫn tạm dùng được, cho nên ta mới không nói cho người!”

Nghe Môn La nói, Dịch Vân rốt cục bình tĩnh đại ngộ!

Vì sao khi đối phó Tháp Cát Nhĩ cùng với Thanh Lô chế tài đoàn, chẳng sợ mình cơ hồ không hề tiết chế, nghịch vận phương pháp nâng lên công lực, Môn La chưa hề lên tiếng nhắc nhở, để hắn tự do hành động, chỉ vì hắn có mười phần nắm chắc, có thể hóa giải hoàn toàn tất cả thương tổn phản phế, là muốn mượn tay Tật Lỗ Tư tiến hành.

Về phần A Khắc Tây tặng được, tất cả đều ngoài ý liệu, lại có thể hóa giải thương tổn của ma lực khí hải, tất cả sự tình nghĩ xuống, một quả “thập thánh kim đan” mới là phương thức chữa thương tốt nhất, hắn vẫn thiếu A Khắc Tây một phần nhân tình thật to, thực lực song phương chênh lệch thật sự quá lớn, khả năng hắn có cũng tương đối giới hạn, không biết năm nào tháng nào mới có biện pháp bồi thường đây.

Xem kỹ chất lượng ba hệ đầu khí ma lực trong cơ thể, tất cả đều dễ thăng không ít. Trải qua sự kiện Âm Ảnh Diệt Sát, nhờ Thì nghi chi trận trợ giúp, tiến vào Lục tinh đỉnh phong, hiện nay tuy chỉ mới khôi phục tám phần nhưng Dịch Vân có thể cảm ứng được, hắn đã rất gần ngưỡng Thất Tinh Vũ Tước.

Giống như Ma Đa ngày đó, hiện tại chỉ cần hắn muốn, có thời gian đầy đủ, tùy thời đều có thể đánh sâu và Thất tinh chưởng bích.

Mễ Nặc cùng với Đề Đạt phó viện trưởng vừa mới khiếp sợ chỉ vì tiền cảnh kinh dị của Dịch Vân. Chỉ thêm có hai ngày hắn lại chạm tới bức tường Thất Tinh, tốc độ cỡ này, thật tình cổ quái đến buồn cười, lại cứ phát sinh trước mắt hai người bọn họ.

Đúng thế, chỉ cần cho hắn 10 ngày để thăng cấp, hắn liền hàng thật giá thật ngang cấp với nhóm giáo sư đại học viện!

Chỉ là ở Thiên Phong Học Viện, và các đại học viện cùng thống nhất viện quy, chỉ cần đệ tử có thể đề đề nhập Thất Tinh lĩnh vực, có thể lấy thân phận “tốt nghiệp vinh dự”, quang vinh đi ra học viện, sau đó, có thể lựa chọn đầu nhập trường cũ đảm đương chức vị giáo sư, được đề quốc tặng kỳ danh, lưu lại trong sách sử, ngày sau trở thành đề tài cho các học viên dưới noi theo.

Ngoài ra, còn có thể tham gia Vương thất chiêu lãm, trở thành quan chức triều đình, thưởng to lộc hậu. Có thể nói là rạng rỡ tổ tông, đời đời vững chắc, áo cơm không lo.

Mà Dịch Vân lúc này chỉ cách vị trí mà tất cả ma khí tu giả mơ ước, chỉ có một đường chỉ mỏng mà thôi!

Đúng vậy, chỉ cần hắn nguyện ý.....

345. Chương 344: Khát Máu.

“Cộp, cộp!”

Tiếng đập cửa ngoài phòng vang lên, thanh âm của Mễ Nặc truyền đến: “Dịch Vân, đã đến giờ, dạ yến sắp đầu rồi, người chuẩn bị xong chưa?”

Cửa lớn mở ra, Dịch Vân đi ra ngoài phòng, đập vào mắt hắn nhưng lại là toàn bộ sư sinh trong Thiên Phong học viện, không một ai vắng mặt đứng ở trong sảnh. Trong đó, còn có cả hai người ngoài cuộc Ni Tư cùng với Tạp La Tạp, ngay cả Ny Khả vốn trở về gia tộc Kiệt Nặc Tư cũng đã đứng lúc trở lại, hiện đang cùng An Na đứng cùng một chỗ. Thì ra toàn bộ mọi người đang chờ hắn.

Mễ Nặc nhìn chằm chằm hắn, thấy Dịch Vân thần thái sáng láng. Chỉ ngắn ngủi mấy giờ, đầu khí cùng ma lực của hắn đã hồi phục toàn bộ, vẻ kinh dị chợt lóe qua, nói: “ Tất cả đệ tử đều đã chuẩn bị tốt, cũng chỉ có chờ một mình ngươi mà thôi. Kế tiếp sẽ do phó viện trưởng Đề Đạt dẫn đội, dẫn ngươi đi tham gia mười năm mới tổ chức một lần dạ yến Vương tộc. Nhớ kỹ, đây là một vinh hạnh đặc biệt cực cao, cần phải có lễ nghi, ngàn vạn lần đừng để cho Thiên Phong học viện phải xấu mặt.”

Giật mình, Dịch Vân hỏi: “Lão sư, ngài không đi cùng sao?”

Mễ Nặc mỉm cười nói: “ Cái gọi là dạ yến Vương tộc cũng chỉ là một cái xã giao tiệc tối long trọng mà thôi, mục đích chủ yếu còn không phải là nơi cho các thế lực gia tộc mời chào nhân tài. Ta luôn đối mấy cái thứ xã giao này không quen, vì vậy không cùng đi với các ngươi. Không tiếp nhận các điều kiện của các thế lực đưa ra, vốn viện trưởng không quản tới, cũng lười đi quản nó, chỉ cần vui vẻ là tốt rồi. Chỉ là, tất cả mọi người phải trở về trước nửa đêm, kẻ nào vi phạm thì sẽ được viện quy hầu hạ, nghiêm xử không tha!”

Đây là phong cách của Mễ Nặc viện trưởng, cũng là phong cách của Thiên Phong học viện, nơi này đệ tử có tư cách tham gia hội nghị, không có ai cảm thấy ngoài ý muốn, chỉ là sau khi cười hì hì rồi đồng ý. Đi ra tới ngoài cửa viện, đã thấy xe ngựa xa hoa do Kỳ Vũ Vương Thất phái tới đang đợi, đưa bọn họ tới nơi yến hội.

Chiếc xe ngựa tiếp khách của Vương tộc không giống như những chiếc xe ngựa bình thường, được lót nệm, bên trong rộng thênh. Mà một chiếc chỉ chở 6 người, chỉ có Dịch Vân là đặc biệt. Được ngồi một mình với phó viện trưởng Đề Đạt. Dịch Vân đang cảm thấy ngạc nhiên khi thấy an bài như vậy, thì một tiếng ‘ uông’ phát ra, tất cả xe ngựa đồng thời khởi động, tại trên ngã tư đường , hơn 10 tên cấm vệ trước sau quát ngựa, cùng hướng về phía hoàng cung tiến tới.

Ngồi tại chiếc xe ngựa thứ nhất, Dịch Vân cùng phó viện trưởng Đề Đạt ngồi nhìn nhau, Đề Đạt mở miệng trước nói: “ Dịch Vân, khi đại điển sáng ngày mai qua đi, ngươi hẳn là theo chúng ta cùng nhau trở về Thiên Phong Học Viện phải không?”

Dịch Vân nghe vậy ngẩn người, hiển nhiên không dự đoán được phó viện trưởng lại đột ngột hỏi ra vấn đề này.

Không đợi Dịch Vân trả lời, Đề Đạt nói tiếp: “Từ lúc ngươi gia nhập học viện tới nay, tiến triển tu luyện cũng không lấy lẽ thường mà tăng lên. Ngắn ngủi vài năm, liền từ thấp nhất nhập học tiêu chuẩn 4 tinh linh vực, tăng lên tới hiện nay là 6 tinh đỉnh phong chỉ cảnh. Ta cùng các giáo sư đến nay đều có một loại cảm giác cực kỳ mờ ảo. Nhìn quá trình thăng tiến của ngươi, qua một hồi phấn khích trận đầu, Ma Đấu đại hội có thể nói là vì các ngươi thể hiện ưu tú cá nhân mà tổ chức ra.”

“Mà những người khác không biết, chân chính để cho chúng ta cảm thấy ngạc nhiên nhất chính là tại đại hội không đến 10 ngày, ngươi lại đạt tới 7 tinh linh vực, đây mới là chuyện để người ta kinh ngạc, ta nói không sai chứ?”

Một cái buổi chiều tu luyện, các giáo sư Thiên Phong có thể cảm ứng được hắn thật sự tiến giai không có gì kỳ quái, Dịch Vân gật gật đầu.

Kinh ngạc trong mắt chợt lóe qua, Đề Đạt hồi phục bình tĩnh nói: “ Đạt tới 7 tinh linh vực, ngươi tùy lúc có thể hướng học viện đề xuất nhận “tốt nghiệp với bằng cấp danh dự” hiếm có trong lịch sử học viện ta. Vốn sự tình nên phát triển như thế, nhưng với đề nghị của cá nhân ta, ngươi vẫn là lo lắng ở lại trong học viện tiếp tục học tập thì tốt hơn. Chỉ vì, chúng ta có thể cung cấp tư nguyên tốt nhất, hoàn cảnh tốt nhất cho ngươi. Đối với quá trình tu luyện trong tương lai của ngươi có thể có trợ giúp lớn nhất!”

Dừng một chút, rồi nói tiếp: “Sau khi đại hội kết thúc, viện trưởng Mễ Nặc mấy lần cùng ta đàm luận vấn đề sau này sẽ dạy ngươi như thế nào. Đã tạo ra một kế hoạch tu luyện chỉ cho cá nhân ngươi. Đối với người bình thường mà nói, cho dù đạt tới 7 tinh, nếu muốn tiếp tục đột phá tới Bất tinh linh vực, ít nhất đều là

cần vài chục năm, trong đó có 9 phần lại là không có cách nào tiến vào ‘Tướng cấp’ chi cảnh, nhưng người bất đồng.”

“Chỉ cần người tiếp nhận sự an bài của chúng ta, ta cùng với viện trưởng Mễ Nặc đều tin tưởng, chậm nhất là 5 năm có thể cho người tiến nhập Bát tinh. Sau ba mươi năm, người lại có thể có cơ hội tiếp tục hướng tới cảnh giới cao nhất, cũng là trên đại lục tất cả các cường giả đều mơ tưởng ‘Tôn cấp lĩnh vực’.

Nói tới đây, Đề Đạt bỗng nhiên thở dài: “Sở dĩ muốn nói cho một mình người nói đều này, đó là bởi vì sau Ma Đấu đại hội, kể cả Kỳ Vũ Vương Thất. Mỗi đại thế gia cũng sẽ dần dần đưa ra các điều kiện cực kỳ hậu đãi để mời chào người, những học viện khác đương nhiên tiếp nhận lễ ngộ này. Đứng ở lập trường giáo sư, chúng ta đều vui vẻ đồng ý, mấy chục năm khổ tu, không phải là muốn có quyền lực địa vị hay sao?”

“Nhưng người không cùng bất cứ kẻ nào giống nhau! Chỉ cần người có thể quyết định rồi bỏ tất cả quyền lực danh vọng hấp dẫn xung quanh người, mà dồn tất cả tâm chí vào kiếp sống gian khổ buồn tẻ tu luyện, trong tương lai người có thể có khả năng đạt tới độ cao, mà những người này cả đời đều không có cách nào với tới. Với đề nghị của ta, hi vọng người có thể suy nghĩ thật kỹ!”

Dịch Vân không nói gì, tinh tế suy nghĩ những lời của Đề Đạt, rõ ràng biểu hiện ra tâm ý của lão sư Mễ Nặc đối với hắn.

Mặc dù Mễ Nặc chưa từng cùng hắn nói qua cái gì, cũng vẫn coi thường các đại thế gia tới đưa thư mời, cũng đã sửa sang lại đưa tới trước mặt hắn, làm hắn cảm thấy rằng Mễ Nặc không quản chuyện này. Nhưng thật ra, hắn lại cực kỳ không hi vọng mình bị bất cứ gia tộc, cái thế lực nào, kể cả Kỳ Vũ Vương Thất lôi kéo. Làm như vậy, không phải là do bản thân hắn, mà là nhìn trúng tiềm năng tư chất của hắn hơn bất cứ ai khác.

Năm năm Bát tinh Tướng cấp, ba mươi năm Cửu tinh Tồn cấp. Mặc dù Dịch Vân không tin mình có thể đạt được, cũng đã không cho là cần phải chờ đợi dài dòng như vậy. Nhưng nhìn khắp toàn bộ Kỳ Vũ đế quốc, dám hùng hồn đảm bảo lời lẽ như thế, nhất định có thể làm cho hắn đạt tới cảnh giới cao nhất, mà chỉ cần ‘ngắn ngủi’ 35 năm là hoàn thành. Nên chỉ có một người là Mễ Nặc.

Dù sao, minh sư cao tới đâu, tiếp tục dạy cho cao thâm diệu pháp huyền ảo, cũng chỉ là phụ trợ mà thôi. Chân chính phải chấp hành tu luyện, chính là bản thân đệ tử, có tư chất rất tốt, nhưng cuối cùng có thể quyết định thành bại, còn quyết định bởi tâm tính của đệ tử.

Trong lịch sử có nhiều người đều là kinh tài tuyệt thế, cuối cùng lại trở thành kẻ vô tích sự. Chỉ vì trong quá trình tu luyện dài dòng quá khó chịu, ngày qua ngày, năm qua năm, mỗi ngày đều không thay đổi buồn tẻ, lại tiếp tục chờ đợi là mộng đẹp cường giả, cũng sẽ theo thời gian dài mà giảm xuống.

Không ai dám đối với tiến cảnh tương lai mà bảo đảm, nhưng Mễ Nặc dám. Bởi vì, ngoài tiềm chất, hắn càng nhìn trúng ý chí kiên nghị giống như sắt đá của Dịch Vân. Tin tưởng hắn nhất định có thể hoàn thành tất cả chương trình học do chính mình tạo ra, vượt qua năm tháng.

Kỳ thật, ý đồ cuối cùng của Mễ Nặc, ngay cả phó viện trưởng Đề Đạt cũng đoán không được.

Hắn là nghĩ tự tay bồi dưỡng kế tiếp nhiệm viện trưởng, trẻ tuổi nhất cấp cao học viện viện trưởng từ trước đến nay. Một cái mộng đẹp, một kỳ tài ma vũ đồng tu. Ngày sau hoặc có thể tái hiện lại vinh quang ngàn năm trước của Thiên Phong học viện. trở thành trong đương thời Kỳ Vũ cảnh, người thứ nhất đạt tới Tinh Vực chí cường giả viện trưởng, cũng là từ trước tới nay, một người duy nhất có thể cùng tu ma vũ tam hệ, mà cùng đạt tới Tinh Vực cực mạnh viện trưởng.

Tới lúc đó, thứ hạng học viện đế quốc lại lần nữa thay đổi, Thiên Phong học viện sẽ đứng hạng 1, cũng là việc trong khả năng.

Để được cái mộng đẹp này, chính là phải giữ cho được người học sinh này ở lại Thiên Phong học viện, sau đó vận dụng tất cả tài nguyên, toàn tâm toàn lực bồi dưỡng hắn. Mễ Nặc thừa nhận đó cũng là do tư tâm của mình, nhưng đối với Dịch Vân mà nói, cũng là ý tốt.

Chỉ là, người học sinh này cuối cùng có tiếp nhận hay không, kết quả sẽ thế nào, vẫn chỉ có thể do bản thân Dịch Vân tự quyết định mà thôi, hắn cũng sẽ không lấy thân phận lão sư để miễn cưỡng hắn, vô luận như

thế nào, sự tồn tại hiện tại của hắn, hay địa vị trong học viện cũng đã trở thành trân bảo của học viện. Đừng nói chi là học sinh của mình, đối tình huống hiện tại, Mễ Nặc đã cảm giác thỏa mãn.

Dịch Vân biết, hắn tất nhiên sẽ không tiếp nhận lời mời của các thế lực, mà cũng không cách nào đáp ứng sau đại diện sáng ngày mai sẽ theo sư sinh Thiên Phong học viện cùng nhau trở về. Chỉ vì hắn còn sự việc trọng yếu hơn phải làm, hơn nữa vô cùng cấp bách. Về phần các chuyện khác, sau này trở về học viện rồi tính tiếp. Dù sao đây cũng là một chuyện rất xa xôi.

Kinh nghiệm của hắn nói cho hắn biết, bất cứ chuyện gì cũng sẽ không thuận lợi phát triển như mình dự định. Thiên ý khó dò, mà hắn cũng không muốn đi ước lượng, chỉ cần làm tốt chuyện trước mắt là đủ. Vì thế, hắn cũng không có thể hứa hẹn.

Đối với ý tốt Mễ Nặc lão sư cùng phó viện trưởng Đề Đạt, hắn sẽ khắc ghi trong lòng, cũng là không cách nào tiếp nhận.

Nhìn Dịch Vân cúi đầu trầm tư không nói, Đề Đạt bật cười lớn nói: “Ta vừa mới nói những lời này, người nghe qua là được, không cần bận tâm suy nghĩ. Viện trưởng còn cố ý giao cho ta, không cần cùng người nói chuyện dư thừa, tương lai người phải đi như thế nào. Chúng ta không can thiệp, chỉ là lão già ta đây để nghe dưới đáy lòng khó chịu mới một hơi phun ra, chỉ là làm cho người biết, nếu chí hướng của người không đặt tại quan trường quyền quý, mà nghĩ hướng tới con đường ma khí đỉnh phong, Thiên Phong học viện chính là nơi người lựa chọn tốt nhất!”

Dứt lời, Đề Đạt quả nhiên không dài dòng, lập tức nhắm mắt dưỡng thần, không hề liếc mắt nhìn Dịch Vân thêm lần nào nữa.

Dịch Vân khẽ gật đầu, rất cảm kích trước sự biểu hiện của phó viện trưởng, thật sự muốn giáp mặt nói như vậy chỉ là suy nghĩ cho hắn, có thể nói là ý tốt có một không hai, hắn cũng không biết mở miệng nói như thế nào.

Hai người đều có tâm sự, trên xe ngựa lâm vào một mảnh lặng im. Làm bạn với bọn họ chỉ có vó ngựa lách cách cùng với bánh xe va chạm vào mặt đất mà vang lên.

Dịch Vân quay đầu hướng phía ngoài xem, nhìn quanh cảnh ven đường biến hóa, tâm tư suy nghĩ miên man.

Một tháng trước, một đường làm bạn với hắn ngồi á long tọa kỳ đi vào Kỳ Vô đô thành, cũng chính là người ngồi trước mặt hắn Đề Đạt phó viện trưởng, lúc hắn chỉ là một tên đạt được 6 tinh trung giai dự thi Thiên Phong đệ tử, tại trong 10 tên thí sinh được lựa chọn, không có chút nào thu hút, một thành viên chỉ là có cũng được mà không có cũng không sao.

Lúc ấy, mọi người đối với hắn kỳ vọng cao nhất, chỉ cần có thể tiến vào danh sách trước 100 cũng đã đủ, chỉ hy vọng mà không quá nghiêm khắc. Ngay cả Mễ Nặc cũng đã nói muốn hắn đem mục tiêu đặt ở đại hội tiếp theo, lần này tham gia trận đấu chỉ là học hỏi kinh nghiệm, ngoại trừ mình ra, cũng không ai chân chính xem trọng hắn.

Mà hiện tại, sau 1 tháng. Ngồi đối diện nhau trên chiếc xe hai người giống như trước. Chỉ là sự việc sớm đã không giống như vậy, hắn tại giải đấu đạt giải nhất, thành công tiến tới ‘Long Môn’ cao nhất mỗi người đều ao ước, cũng đã nâng danh vọng Thiên Phong học viện đẩy mạnh độ cao mới trước đây chưa từng có, giá trị của hắn đã không giống như trước.

Cái loại biến hóa kịch liệt này, tất cả đều hoàn thành trong vòng 1 tháng, 8 năm vùi đầu khổ tu, một khí phá kén trở thành điệp, như một cái không muốn tỉnh lại mộng đẹp. Mọi người trong Thiên Phong cùng vui lấp mộng ảo hắn dệt thành. Thế nhưng, hắn lại thanh tỉnh hơn bất kỳ ai vào mọi thời điểm.

Đỉnh ‘Long Môn’, hắn cũng không có mượn cái này biến thành rồng, thành một con sủng vật mới của đế quốc. Điều hắn muốn, chính là cái phần thưởng lớn nhất của giới ma đầu đại hội lần này. Cái khối lãnh địa mà Tư Đạt Đặc bộ tộc tổ truyền lưu lại Ái Đạt Trấn. Ngoài trừ cái đó ra, cái gì hắn cũng không muốn, cũng không cần.

Trong lòng vạn phần cảm thấy may mắn lúc trước quyết định gia nhập Thiên Phong học viện, có một ít đồng học khiến hắn khắc sâu ấn tượng, An Na, Khắc Lý Mạn, Tô Ly, Duy Đa, Ny Khả, tất cả đều được gọi

là bằng hữu. Mẹ Nặc lão sư tận tâm tận lực dạy dỗ, phó viện trưởng Đề Đạt đưa ra hậu đãi tốt, còn có Bối Lợi Mỗ sơ đại viện trưởng quan tâm, này đó tất cả đều là ở tại bên trong Thiên Phong học viện lấy được.

Nhất niệm năm đó, làm thử một lần, lại gặt hái được nhiều thành công, mọi thứ đều làm hấn khắc sâu trong lòng.

Sau đại điển ngày mai, hấn sẽ rời đi. Ngày sau cũng không biết có còn... hay không cơ hội gặp lại. Nhưng bây giờ đã bắt đầu hoai niệm những người này, loại cảm xúc này, tương đương hiềm thấy ở hấn.

Cùng Lam Duy Nhĩ gia tộc quân hệ, hấn không có nghĩ nhiều. Ma Đa chết đi, bọn họ đã muốn trả giá rất nhiều, đối với việc Mặc Tây lạnh nhạt với mẫu thân năm đó, gián tiếp khiến nàng buồn khổ mà chết, quyết định vứt bỏ mình khi còn nhỏ, trong lòng hận ý cũng đã tiêu giảm không ít. Có thể nói, nếu hấn không muốn cùng cái gia tộc này có bất kỳ mối quan hệ nào, về sau mỗi người đi mỗi ngã thì không cần phải có bất cứ giao tiếp nào là tốt nhất.

Tiếp theo, phần hận còn tồn tại trong lòng, cũng chỉ còn lại Khoa Lạc Lý.

Sau ngày mai, hấn sẽ không còn có lý do ở lại, mà tin tức Thanh Lôi Chế Tài bị diệt, không biết khi nào sẽ truyền về trong tai thủ trưởng của hấn, cũng không thể nào khẳng định được. Chỉ cần tin tức bị bại lộ, Khoa Lạc Lý sẽ cùng Hồng Y giáo chủ Bồ Lỗ Thác chạy về Thánh Quang giải quyết tốt hậu quả, hấn sẽ không có cơ hội tiếp cận với hấn nữa.

Giống như lúc ấy quyết định cùng với Thanh Lôi Chế Tài Đoàn kịch chiến, hấn cũng không có hi vọng xa với đặt ở tương lai, thời sự thay đổi nhanh chóng, mấy năm sau sẽ là quang cảnh gì, không ai có thể đoán trước, chỉ cần làm đủ chuyện có khả năng làm trước mắt, cũng đã thỏa mãn.

Đêm nay là dạ yến của Vương tộc, Khoa Lạc Lý tham dự tỷ lệ rất lớn, sẽ là cơ hội tốt nhất.

Đây là một trò chơi nguy hiểm, hấn phải vứt bỏ hết thảy. Toàn bộ đều đầu nhập vào, quên hết tức cả mọi thứ, trường hợp yến hội, chiến trường giao phong, hấn phải nắm chắc mỗi giây trôi qua, mới có thể trở thành người thắng lợi sau cùng.

Thanh Lôi chết hết, Ách Ba Đa đã chết, thẩm án Ái Đạt Trấn mang đến đau xót cũng gần như bình phục, còn tự mình lấy máu Khoa Lạc Lý, hấn khao khát một ít máu. Đây là quyết ý của hấn!

Xe ngựa lái vào Kỳ Võ hoàng quan, một tòa nhà có thể chứa ngàn người. Vô số đèn ma pháp chiếu rọi cung điện hùng vĩ như ban ngày liền hiện ra trước mắt. Cùng lúc đó, mấy chục xe ngựa xa hoa từ phía sau nối đuôi nhau mà đến, các chiếc xe phải đi chỗ các học viện khác, đêm nay tràng dạ yến ‘ Kỳ Hoa Điện’ cuối cùng đã tới .

346. Chương 345: Vương Tộc Dạ Yến.

Đi qua hai lớp cửa của đại môn Kỳ Hoa điện, người tham dự dạ yến cảm thán không thôi. Tất cả đều phải cảm thán trước kiến trúc tráng lệ, hùng vĩ của hoàng cung, tất cả các khu quý tộc cũng không có cái nào có thể sánh bằng.

Dịch Vân nhìn qua, cách bài trí trong điện tuy tráng lệ phi phàm nhưng thứ khiến chú ý nhất lại là cách bài trí quanh điện. Có cả một khoảng rừng lớn đứng sừng sững ngay bên cạnh đại điện. Trong đó cành lá thấp thoáng, các loại kỳ hoa dị thảo đua nhau nở rộ, bao quanh một khúc hành lang u kín, với những ngọạ đèn mờ nhạt, kéo dài từ phía đông nam tới đại hồ ở trung tâm. Trên mặt hồ sóng nước lăn tăn làm tăng vẻ diễm lệ cho khung cảnh

Đi vào Kỳ Hoa điện, dưới sự hướng dẫn của một người mặc trang phục quan viên, trong tiếng nhạc nhẹ nhàng tất cả khách tham dự yến tiệc đều được an bài trên các dãy bàn bốn phía đại điện. tới đây ít nhất cũng hơn trăm quý tộc của đế quốc đại diện cho các đại thế gia của đế quốc. Khi thấy các thí sinh tham dự ma đấu đại hội tiến vào, toàn bộ đồng loạt đứng dậy đón chào. Đặc biệt những người trẻ tuổi lại càng tỏ ra tích cực, thân thiện.

Bình thường dạ yến cũng là nơi tuyển chọn tốt nhất, mà trước mắt, ở đây đều là anh tài tuổi trẻ đạt thứ hạng cao tại ma đấu đại hội. Tương lai của bọn họ không thể hạn lượng, mà tất cả đều đang trong độ tuổi thích hợp nhất để lập gia đình. Đây là cơ hội khó có được, bọn họ tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Dịch Vân cùng với một vài người không hề lưu lại đây mà được đưa về hướng phía đông. Đi qua một hành lang dài tới trăm thước, cuối cùng đi qua một đại môn nữa với cánh cửa bằng gỗ lim. Tiếng nhạc du dương từ trong vọng ra cho thấy đây là một yến hội nhỏ hơn yến hội ngoài đại điện vừa rồi.

Chính giữa là dàn vũ nữ đang nhảy múa, một bên là dàn nhạc đệm, bầu không khí yến hội ở đây thanh lịch, tráng lệ cao hơn bên ngoài không chỉ một tầng. Những người ở đây đều là bá tước đế quốc trở lên, tất cả đều là tộc trưởng các đại gia tộc, không thì cũng là các đại thần quan trọng trong đế quốc.

Đến tận đây, Dịch Vân mới biết Kỳ Hoa điện chia làm hai điện. Yến hội ở đại điện bên ngoài chỉ cần có tước vị do đế quốc thụ phong hoặc là thành viên trong gia đình thuộc cao tầng các đại gia tộc là có thể tham gia, mà nội điện trước mắt hẳn chỉ tổ chức riêng cho nhóm hai mươi người đứng đầu ma đấu đại hội.

Tham dự yến tiệc tại đây, tất cả đều là thành viên vương thất, các tộc trưởng của thập đại gia tộc trong đế quốc cùng các quý tộc có tước vị bá tước cao giai có dòng máu trực hệ mới có tư cách tham gia.

Đây là tầng lớp nhất lưu trong Kỳ Vũ đế quốc. Dịch Vân cùng các học viên khác bình thường cả đời cũng không cách nào với tới giai tầng này.

Mọi người tiến vào, tất cả thành viên bên trong đều ngừng lại đón họ, hiển nhiên là đã chờ đợi đã lâu. Hướng hẳn đi tới chính là tam hoàng tử Cổ Lan đã mấy ngày không xuất hiện.

Cổ Lan kéo Dịch Vân ngồi xuống một chỗ, An Na cùng một số cung nữ tiến lên tiếp đón. Đề Đạt cùng một số giáo sư tiến về phía viện trưởng Kỳ Vũ Vương Gia Học Viện tán gẫu. Đây là thế giới của những người tuổi trẻ, những giáo sư như bọn họ chỉ là người cùng đi, sẽ không quấy rầy nhã hứng của các học viên.

Cổ Lan đưa chén rượu lên cười nói: “Mặc dù thiệp mời tham dự yến hội do ta cùng vương muội tự mình đưa tới nhưng cũng không nghĩ người thật sự sẽ đến. Mấy ngày nay tìm kiếm hành tung của người là đại sự hạng nhất của vương thất ta. Toàn bộ vương thất đang suy đoán người có thể hay không trở về trước buổi đại điển. Xem ra bây giờ cũng không cần lo lắng tới buổi lễ ngày mai nữa rồi.”

Cổ Lan cười hào sảng, cũng không hỏi qua việc Dịch Vân biến mất hai lần liên tiếp, chỉ liên tục rót đầy chén rượu của hai người sau đó cùng uống cạn. Phần tính cách hào sảng này Dịch Vân rất thưởng thức, cũng tránh khỏi một phen giải thích phiền phức.

Hắn cười hỏi: “Lúc trước người cùng Điền Na không hẹn mà cùng ăn chung một bữa cơm. Ta vẫn nhớ, hôm nay nàng không cùng người tới đây sao?”

Cổ Lan lắc đầu, uống tiếp một chén rượu lại nói: “Điền Na thân là công chúa Vương tộc, vẻ đẹp mỹ lệ, thuần khiết từ trước đến nay nàng đều là đối tượng trong mộng của mỗi một công tử các đại thế gia. Hôm nay vương tộc dạ yến lấy các người, những người có thành tích cao trong kỳ ma đấu đại hội vừa rồi làm nhân vật trung tâm, nàng mà đến tham dự yến hội này chẳng hoá ra là dành lấy vị trí trung tâm sao? Hơn nữa nàng cũng không thích bầu không khí yến hội như thế này.”

Nói tới đây, Cổ Lan xoay chuyển lời nói, vờ vai Dịch Vân, thành khẩn nói: “Từ lúc gặp mặt tới giờ người người hỏi đầu tiên là nàng. Nếu người thực sự quan tâm tới Điền Na, ta có thể giúp đỡ người, đem sở thích của vị vương muội này nói cho người, còn có thể giúp người tạo ra cơ hội gặp mặt. Nếu người thật sự theo đuổi nàng, cơ hội của người so với đám công tử các đại thế gia chỉ biết ăn chơi kia khẳng định sẽ lớn hơn một chút. Ta dám cá người sẽ giành được người đẹp.”

Dịch Vân lắc đầu cười: “Người nói gì vậy? Ta cùng Điền Na vờ vờ chỉ gặp mặt nhau đúng một lần, chỉ là cùng ăn một bữa cơm. Ta thấy nàng tính tình dịu dàng, có thể kết giao mới tùy tiện hỏi.”

Cổ Lan nghe vậy ngạc nhiên: “Chỉ như vậy thôi?”

Dịch Vân gật đầu: “Xác thực là như vậy, người cũng làm cho ta có cảm giác rất thoải mái, có thể kết giao bằng hữu, còn ý nghĩ khác cái gì cũng chưa có. (DG: ếch tin được!)

Cổ Lan giật mình sững sờ, từ trước đến nay hần chưa bao giờ có người lại nói thành viên của vương thất là “người có thể kết giao” cùng tùy tiện hỏi thăm. Đầu óc người này chẳng lẽ bị nước vào? Suy nghĩ của hần thật sự nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Một lát im lặng Dịch Vân bỗng chuyển đề tài:” Yên hội lớn vậy, tất cả cao tăng của đế quốc đều tham gia, như thế nào lại không gặp người của Quang Minh giáo đình?”

Cổ Lan giật mình nói:” Người hỏi đám người Hồng y chủ giáo Bồ Lỗ Thác ấy hả? Bọn họ vốn cùng đi với phụ hoàng, đáng lẽ cũng tham gia yến hội này. Bỗng nhiên đại sư Tạt Lỗ Tư bỗng nhiên xuất hiện đòi phụ hoàng bồi ông ấy uống rượu. Phụ hoàng không dám đắc tội với ông ấy , cũng muốn nhân cơ hội này xây đắp mối quan hệ giữa Kỳ Vũ vương thất với ông ấy. Cứ như vậy pháp thánh Kiệt Mễ Đạt cùng Hồng y chủ giáo Bồ Lỗ Thác cũng bị phụ hoàng giữ lại.

” Ai, Tạt Lỗ Tư tiên sinh không biết nghĩ gì nữa. Ông ấy làm việc tùy tính, chẳng có quy luật nào gây ra không ít phiền toái. Nhưng ông ấy đã đạt tới cấp bậc tinh vực, thực lực vượt xa Kiệt Mễ Đạt, chúng ta chỉ có thể mượn sức chứ không thể đắc tội, hiện tại phụ hoàng đang cùng bồi tiếp ông ấy uống rượu

Dịch Vân nghe vậy giật mình:” Tất cả Quang Minh giáo chúng đều lưu lại sao?”

Cổ Lan cười khổ:” Hồng y chủ giáo uống rượu cùng phụ hoàng trong cung, tất cả giáo chúng của Bồ lỗ Thác hiển nhiên cũng phải chờ đợi một bên. Theo lễ nghi như vậy mới đúng nhưng Tạt Lỗ Tư tiên sinh thấy những người đó chướng mắt nên ngoại trừ Bồ Lỗ Thác cùng vài thành viên tướng lĩnh cao cấp của Quang Minh kỳ sĩ đoàn đều bị đuổi ra ngoài.”

Hiện tại yến hội đang diễn ra, do vậy ta mới nói suy nghĩ của ông ấy đều không hợp lẽ thường, thực làm chúng ta đau đầu.”

Tạt Lỗ Tư cũng xem Quang Minh giáo đình không vừa mắt, cũng đã từng chém giết vài Hồng Y đại chủ giáo, nhưng ở Kỳ Vũ đế quốc ông ta cũng không muốn cùng đám Quang Minh giáo đình triệt để trở mặt. Dù sao ông ấy cũng còn phải cố kỵ giáo hoàng Vông Tát Đốn, song phương cũng rất ăn ý.

Khẽ thở dài, Cổ Lan nghi hoặc:” Người quan tâm đến đám người Bồ Lỗ Thác thật là chuyện lạ, hay là có chuyện cần tìm bọn họ sao?”

Dịch Vân lắc đầu, thuận miệng đáp :” Chỉ là cùng bọn họ gặp mặt một lần, hiện giờ cao tăng đế quốc tề tụ mà chỉ thiếu mỗi giáo đồ Quang minh giáo đình nên thấy kỳ quái, thuận miệng hỏi một chút mà thôi.”

Cổ Lan nghe vậy cười lớn, không hề truy hỏi. Tin tức Dịch Vân từng bị Bồ lỗ Thác triệu kiến sớm đã truyền đến Kỳ Vũ vương thất nên cũng không có gì kỳ quái.

Lúc này trong lòng Dịch Vân chợt hiểu ra Tạt Lỗ Tư lấy danh nghĩa uống rượu lưu lại Bồ Lỗ Thác cùng cao tăng Quang Minh giáo đình để tạo cho hần cơ hội chạm mặt Khoa Lạc Lý một mình. Một mình hần không thể ứng phó nổi đám cường giả của giáo đình. Đối với lần hành động này hần càng có thêm cơ hội thành công.

Tiếng nhạc du dương lại vang lên. Trong bầu không khí thân thiện của buổi yến tiệc Dịch Vân cùng Cổ Lan chạm cốc đối ẩm. Tất cả các tộc trưởng các đại gia tộc tập trung lại, hướng Dịch Vân chúc rượu mừng hần đạt thứ hạng cao nhất trong ma đấu đại hội.

Những người này không phải bá tước nhất phẩm của Kỳ Vũ đế quốc thì cũng là cao gia tướng lĩnh trong quân đội hoặc cao tăng trong giới quan văn. Dịch Vân biết rõ, nếu hần không đạt thứ hạng cao trong kỳ ma đấu đại hội vừa rồi thì chắc cả đời này hần cũng không có cơ hội cùng đám người trước mặt này uống rượu

Đây là địa vị!

Đối với thế giới này thực lực mới là tiêu chuẩn duy nhất.

Hần lúc này thực lực tuy chỉ đạt lục tinh nhưng trong amútt đám đại nhân vật này tiền đồ hần không thể hạn lượng, hần chính là ma khí kỳ tài, bọn họ chỉ hận không thể cắn hần một nhát vì hần có tiềm chất vô cùng lớn.

Đứng đầu ma đầu đại hội khi mười bảy tuổi, lịch sử Kỳ Vũ đế quốc chưa từng có, điều đó đã đặt hấn ngang hàng với họ.

Rượu vào lời ra. Mọi người nói toàn truyện trên trời dưới đất, tất cả ánh mắt đều đặt trên người Dịch Vân. Lúc này hoàng tử Cổ Lan đang ngồi đây, các tộc trưởng các đại thế gia cũng đành buông bỏ ý định. Buổi tiệc này do vương thất tổ chức, có mục đích gì thì không nói cũng biết, tất cả không phải mượn sức thiếu niên này thì còn vì cái gì?

Nhưng trước mắt, họ không thể lôi kéo người thiếu niên này được, ít nhất khi tam hoàng tử Cổ Lan còn đang ở đây thì họ còn phải lo lắng tới việc giữ mặt mũi cho vương tộc.

Kỳ Vũ vương thất đã bộc lộ rõ ý đồ chiêu mộ người thiếu niên này. Đây cũng là lý do chính để vương tộc tổ chức yến tiệc này, cũng không thể không biết tốt xấu tranh đưa ra điều kiện tranh đoạt người trước mặt chủ nhà được nên chỉ có thể tạm thời buông tha chủ ý này.

Hai khắc sau Cổ Lan đặt chén rượu xuống, đột nhiên đứng lên kề sát tai Dịch Vân thấp giọng:” Uống rượu quan trọng nhất chính là thoải mái, vô ưu. Cùng đám đại thần luôn tính toán tới lợi ích, hiệu quả này đối ẩm thật chán quá đi. Để ta dẫn bọn họ đi để người hảo hảo hưởng thụ bữa tiệc khó có dịp này. Việc khác đợi sau khi đại điển kết thúc sẽ tán gẫu tiếp.”

Dịch Vân giật mình sững sờ. Cổ Lan tức thì lấy lý do Vương tộc dạ yến, muốn cùng đám đại thần để quốc ra yến hội bên ngoài, đem tất cả đám quý tộc đang vây quanh Dịch Vân đi.

Hoàng tử đã mở miệng, mà đây cũng là lệ thường trong dạ yến của vương tộc, mọi người dù không nguyện ý cũng chỉ đành theo Cổ Lan ra ngoài.

Đi tới cạnh cửa, Cổ Lan bỗng lộn lại, cười mờ ám với Dịch Vân:” Không biết người có phát hiện hay không, tất cả ánh mắt nữ tử ở đây đều đặt hết vào người. Phần lớn bọn họ đều là gia quyến của đám đại thần mang đến, mỗi người đều mỹ mạo như hoa, ăn mặc trang điểm diêm dúa, không phải vì người thì vì ai? Người hiện nay là nhân vật trung tâm, người quan tâm đến ai thì chỉ cần nói một câu, ngàn vạn lần đừng bỏ lỡ cơ hội.”

Nói tới đây Cổ Lan kề sát tai Dịch Vân:” Trong đó đặc biệt nhất chính là Mễ Mễ Lộ, nữ học viên mạnh nhất Lai Nhân học viện, người bị người đánh bại. Ánh mắt nàng dành cho người khác với các nữ tử kia, vừa tò mò, vừa như coi người là hồng hoang mãnh thú. Không phải người đã làm chuyện gì mờ ám với người ta đó chứ?”

Dịch Vân nghe vậy mỉm cười, Cổ Lan cũng cười to mà đi.

347. Chương 346: Đêm Cuối Cùng

Trong nội điện thiếu đi những người quyền cao chức lớn, không khí tiệc tùng trong yến hội càng nóng hơn...Đúng như lời Cổ Lan, uống rượu quan trọng nhất chính là sự thoải mái, vắng đi nhóm quan lớn cùng tộc trưởng các đại gia tộc, phần lớn lưu lại đều là những thiếu niên trẻ tuổi, nên mọi người càng tự do phóng túng, tận tình hưởng thụ.

Không cần Cổ Lan nhắc nhở riêng, Dịch Vân cũng biết Mễ Lộ vẫn lén nhìn trộm hấn, kỳ thật không chỉ có mình nàng, từ khi đi vào đây hấn đã là tâm điểm của vô số ánh mắt mọi người xung quanh, chỉ là Mễ Lộ vốn đến dự tiệc cùng nhóm người học viên Lai Nhân, ánh mắt của nàng nhìn hấn hơi dị thường, không giống với những người khác, có chút tò mò lại pha lẫn chút sợ hãi, đây mới là điểm mà Dịch Vân nghĩ hoài không ra.”

Mình nhìn trông đáng sợ vậy sao?

Ánh mắt hấn khẽ tiếp xúc với mắt Mễ Lộ, nào ngờ ánh mắt hai bên vừa gặp nhau, Dịch Vân mới mỉm cười xã giao, thì nàng giống như bị dọa phải, cấp tốc lui lại, rồi giả bộ trò chuyện với An Na bên cạnh, không dám nhìn trộm hấn lần nữa.

Dịch Vân vô cùng ngạc nhiên về thái độ quá mức kịch liệt của nàng, hấn hoàn toàn không ngờ tới, cảnh tượng huyết vũ nhục nê do hấn chiến đấu cùng Âm Ảnh Diệt Sát quân đoàn ở vài ngày trước, đã dọa nàng

cùng các học viên Lai Nhân khác ngất xỉu đương trường. Sau khi tỉnh lại, những hình ảnh đáng sợ thảm thiết kia vẫn hiện lên trong đầu mọi người mãi không tan, từ đó cảm giác của bọn họ về Dịch Vân, ngoài sự sợ hãi – sợ hãi về sát ý lạnh thấu xương, còn có sự ngưỡng mộ thực lực cường đại của hắn. Nhân trung mãnh thú, đánh giá của Bồ Lạp Tác viện trưởng về Dịch Vân vẫn quanh quẩn trong óc bọn họ.

Cường đại và tàn nhẫn, tò mò và sợ hãi, đó là toàn bộ cảm thụ của Mễ Mễ Lộ đối với Dịch Vân.

Dịch Vân mặc dù không biết vì sao Mễ Mễ Lộ phản ứng như vậy, nhưng cũng không quan tâm lắm, vẫn ngồi rót rượu uống một mình, hắn biết, việc mình cần làm hiện giờ là chờ đợi.

Các cô gái trong yến tiệc khó khăn lắm mới bắt gặp được lúc Dịch Vân ngồi một mình, đang muốn nhân cơ hội tiếp cận, thì đúng lúc này, đại môn vốn đóng chặt bỗng mở toang, một nữ tử mặc đồ võ sĩ màu hồng bước vào.

Vừa đảo mắt qua, lập tức bắt gặp hắc y thiếu niên ngồi đơn độc một bàn, nàng không chút nghĩ ngợi chậm rãi đến gần, đến trước bàn nhưng lại không ngồi xuống. Dịch Vân vẫn thản nhiên ngắm những người xung quanh, một hơi uống cạn rượu trong chén, nhưng lại không liếc mắt nhìn nàng một cái.

Người này đúng là Phụ Á.

Trong vương tộc dạ yến, người mà Dịch Vân không muốn chạm mặt nhất chính là người của Lam Duy Nhĩ gia tộc.

Từ đầu đến giờ, Lam Duy Nhĩ gia tộc không có tới một người tham dự yến tiệc, ngay cả tộc trưởng Mặc Tây cùng người vinh hạnh đứng hạng nhì là Ma Đa cũng vắng mặt, Dịch Vân rất hài lòng về kết quả này, mặc dù lần này hắn đến vốn là có mục đích riêng, nhưng thời cơ còn chưa tới, hắn cũng nên hưởng thụ khoảng khắc an bình này.

Phụ Á đột nhiên xuất hiện, đã phá hỏng nhã hứng hưởng thụ hiếm thấy của hắn.

Đầu vừa ngẩng lên, hắn cau mày nói: “Người như thế nào cũng tới?”

Phụ Á vừa nghe lời nói trực khách trắng trợn của thiếu niên, không tránh khỏi tức giận nói: “Thật tức chết ta! Lời này của ngươi là có ý gì? Với thân phận là đệ tử trực hệ của Lam Duy Nhĩ gia tộc, có chỗ nào mà ta không đi được sao?”

Chẳng biết vì sao, Phụ Á vừa thấy Dịch Vân thì không cách nào kiềm chế sự xúc động, sau trận chung kết ma đấu đại hội, nàng đã biết lúc trước bại trận là đương nhiên, càng không khơi lên nỗi niềm tin khiêu chiến với hắn. Hắn là cường giả mạnh hơn hẳn mình, tất cả sự phẫn nộ không cam lòng vốn đã quên đi, thế mà vì sao mỗi lần nhắc tới hắn, thấy hắn, lại không cách nào kìm được cơn giận, không cách nào kiềm chế ham muốn được hắn đối xử tốt hơn?

Suy nghĩ khác thường đó, tất cả đều là do thiếu niên này, Phụ Á đối với cảm thụ của mình cũng không rõ tại sao như thế, mê hoặc như tất cả mọi người.

Mới chạm mặt, chỉ vắn vện hai câu, song phương đã sắc mùi thuốc súng, ai nấy đều dừng cuộc trò chuyện lại, với tâm trạng xem kịch vui, nhìn về một nam một nữ trong sảnh.

Dừng lại ở Dịch Vân, Phụ Á đè nén cảm xúc ngay cả mình cũng không cách nào giải thích được, hỏi: “Hai ngày nay, ngươi lại tiếp tục mất tích, đến tận cùng là ngươi đi nơi nào, làm gì?”

Dịch Vân chậm rãi tự rót cho mình một chén rượu, khẽ nhấp một ngụm, thản nhiên nói: “Cái này hơi quá mức rồi, hành tung của ta, ngay cả Mễ Nặc lão sư còn không hỏi đến, ta hắn cũng không cần trả lời cho người?”

“Người.” Phụ Á á khẩu, lại tiếp tục bước tới gần Dịch Vân, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuần tú của hắn, trái tim bỗng loạn nhịp, chậm rãi nói từng chữ một: “Ta đến ở Thiên Phong học viện, khổ sở chờ người suốt hai ngày mà người không đến, vốn muốn trực tiếp gặp mặt người để hỏi cho ra lẽ, đến cùng người có phải là thất đệ của ta không?”

Lời Phụ Á còn chưa dứt, đại môn lại mở ra, lần này đi vào có tới bốn người, là Bạch Y giáo chủ cao nhất ở Kỳ Vô thành – Khoa Lạc Lý cùng với giáo đồ dưới trướng của hắn.

Rốt cục đã đến!

Khoa Lạc Lý liếc mắt một cái thì thấy ngay Dịch Vân, lập tức bước qua, Dịch Vân lập tức gạt Phụ Á qua một bên, hoàn toàn không để ý tới nàng vẫn chưa hỏi hết câu, đứng dậy đón tiếp và dẫn Khoa Lạc Lý ngồi vào cùng bàn, ba gã Phó Thủ còn lại thì khoanh tay đứng nghiêm ở cửa, không cùng Khoa Lạc Lý lại đây.

Bạch y giáo chủ có thân phận cao quý, ngay cả phụ thân nàng là Mặc Tây nhìn thấy cũng phải cung kính, Dịch Vân cũng không hề nói với mình để sau rồi hăng bàn, Phụ Á tự biết nơi đây không thích hợp lưu lại, lời mới nói một nửa đành thu trở về. Dậm chân giận dữ, xoay người đi ra cửa, đối với thái độ coi thường của Dịch Vân thật đúng là làm nàng tức nổ phổi.

Nhìn lại đại môn đóng chặt, Phụ Á tức giận cắn phẫn nói: “Nhiều ngày qua, toàn bộ mật thám tinh nhuệ của gia tộc đều xuất động, nhưng vẫn không thu được tin tức gì về thân phận của tiểu tử này, kết quả đã quá rõ ràng, đúng là Nhị thúc chỉ suy đoán lung tung, cái tên đáng giận kia tuyệt đối không phải là thất đệ, tuyệt đối không phải!”

Tự mình rót đầy một chén rượu, Khoa Lạc Lý cười nói: “Lẽ ra nên đến sớm, nhưng do lúc này có biến cố phát sinh đành phải tới muộn. Người liên tiếp mất tích hai ngày, ta cùng Bồ Lỗ Thác đại nhân cũng để tâm tìm kiếm, may mà người trở về trước lúc đại điển, thật đáng mừng!”

Dịch Vân lễ phép gạt đầu, hẳn biết rõ biến cố đó chính là Tật Lỗ Tư đột nhiên xuất hiện, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên, khẽ cung ly.

Đặt chén rượu xuống, Khoa Lạc Lý bỗng chuyển đề tài, hỏi: “Hai ngày qua, người rốt cục đã đi đâu thế, mà làm cho mọi người tìm không ra?”

Dịch Vân thấp giọng nói: “Vốn việc này ta không muốn nhiều lời, nhưng nếu là Khoa Lạc Lý đại nhân đích thân hỏi thì ta cũng đành nói thật: Ta thực không quen nội thành Kỳ Vũ thành lúc nào cũng náo nhiệt, hai ngày nay vẫn ở tại một sơn động bí mật nằm ở ngoại ô Kỳ Vũ thành lặng lẽ tu luyện, cho đến xế chiều hôm nay mới trở về.”

Khoa Lạc Lý nghe vậy vô cùng ngạc nhiên, hỏi lại: “Như vậy người có phát hiện bất kỳ ai khả nghi theo dõi, hoặc là giám thị người không?”

Dịch Vân biết hẳn hỏi chính là Thập Cát Nhĩ, bèn giả bộ ngạc nhiên, giật mình hỏi: “Lúc ta rời đi là vào nửa đêm, ngay cả Mễ Nặc lão sư còn không phát hiện, làm sao còn có người theo dõi ta chứ?”

Khoa Lạc Lý nghe vậy cũng không nghi ngờ gì, gạt đầu nói: “Chắc do ta quá đa nghi thôi, dù sao người có thể trở về là tốt rồi, đại điển sáng mai cũng là lúc Quang Minh giáo đình ta chính thức tuyên bố người gia nhập vào Thánh giáo, mà đây là trường hợp ban thưởng Bạch Y giáo chủ vô cùng quan trọng, có nửa điểm sơ xuất cũng không được.”

Miệng hẳn nói thế, nhưng mà lòng lại nghĩ, Thập Cát Nhĩ bám theo thiếu niên này đã mất tích hai ngày, đến giờ vẫn chưa có tin tức gì, chắc do có điều khó xử gì đây, giờ thiếu niên này đã trở về thì hẳn đáng lẽ cũng nên trở lại giáo đường, để còn báo cáo các tin tức tình báo mà hẳn thu lượm được.

Nhìn Khoa Lạc Lý tự rót rượu uống một mình, nhú mày khổ sở, hoàn toàn không có lấy nửa phần vui mừng của yến tiệc, Dịch Vân mở miệng hỏi: “Giáo chủ đại nhân, ngày mai chính là lễ quốc khánh của cả nước, mà hình như người vẫn còn tâm sự không vui, có thể nói ra một chút không?”

Uống liên tục mấy chén rượu mạnh, mà người mời lại chính là tân Bạch Y giáo chủ được Giáo Đình chiêu lãm, Khoa Lạc Lý sớm đã muốn tạo quan hệ tốt, lòng mày dân ra, thở dài nói: “Ngày mai đúng là đại điển đế quốc, nhưng cái đó có quan hệ gì tới ta chứ? Sau khi điển lễ chấm dứt, ta nhận lệnh của Bồ Lỗ Thác đại nhân trở lại Thánh Quang trại báo cáo tình hình công tác, còn việc của Kỳ Vũ thành thì toàn bộ giao cho người khác. Lần này trở về, lần sau gặp lại có thể là hơn mười năm, hơn nữa lại không có cơ hội lập công, người nghĩ xem, ta vui vẻ được sao?”

Khoa Lạc Lý lần này do say rượu nên nói thẳng, cũng đã gián tiếp báo cho Dịch Vân biết, Thanh Lôi đoàn bị diệt đã hơn một ngày một đêm, nhưng vẫn chưa bị người trong Thánh Quang trại phát hiện, phán đoán lúc đó của A Khắc Tây là chính xác, cũng là kết quả mà hẳn mơ cũng không nghĩ tới.

Tự rót đầy rượu cho Khoa Lạc Lý, Dịch Vân giả bộ như tình cờ hỏi: “Nghe nói, Quang Minh giáo đình ra lệnh cho vô số quân đoàn phía dưới, tìm tám loại nguyên tố quặng mỏ trên toàn đại lục, chỉ nhìn kết quả không hỏi quá trình, lấy thành quả mà mỗi quân đoàn tìm kiếm được làm tiêu chuẩn cho việc gia tăng địa vị trong giáo đình, không biết chuyện này có thật không?”

Khoa Lạc Lý nghe vậy kinh ngạc: “Việc tìm kiếm nguyên tố quặng mỏ chính là tuyệt mật của giáo đình, người làm sao lại biết được?”

Cười cười, Dịch Vân thản nhiên nói: “Không có bức tường nào che nổi gió, chuyện này nếu người có tâm để ý thì cũng có thể phát hiện ra, ta có quan hệ kha thân thiết với Kiệt Nặc Tư gia tộc, hẳn giáo chủ đại nhân đã sớm biết, lúc trước tặng Nhị phẩm trung giai ma pháp binh, làm cho ta tham dự ma đấu đại hội đoạt giải nhất cũng là nhờ mạng lưới buôn bán, tình báo của Kiệt Nặc Tư gia tộc, ta không biết mới là quái sự đó.

Khoa Lạc Lý nghe vậy giật mình: “Hóa ra do Kiệt Nặc Tư gia tộc, vậy người có thể biết được chuyện tuyệt mật của Giáo Đình cũng chẳng có gì lạ!”

Gia tộc Kiệt Nặc Tư mặc dù không có địa vị chính trị gì tại Kỳ Vũ đế quốc, giữa vô số thế gia cũng không có danh tiếng gì lừng lẫy, nhưng nếu chỉ xét trên tầm ảnh hưởng buôn bán mà nói, thì cho dù vẫn không thể so sánh với các đại gia tộc khác, nhưng cũng được xem là hùng hậu, Giáo Đình cũng từng mấy lần nhờ gia tộc đó hỗ trợ trong việc sưu tầm các nguyên liệu quý hiếm, trong đó cũng có việc nguyên tố quặng mỏ, cho nên biết được chuyện nội bộ giáo đình thì cũng không có gì là lạ.

Dịch Vân thừa cơ hỏi tiếp: “Giáo chủ đại nhân không muốn ở lại Thánh Quang trại, nhưng đây là mệnh lệnh của đại nhân Bồ Lô Thác hồng y đại giáo chủ, ngài tuy không muốn nhưng cũng đành tuân theo thôi, nhưng nếu vào lúc này, ngài có thể vì Quang Minh giáo đình lập nhiều công lao, như vậy đối với chuyện viễn cảnh tương lai của mình, ngài hẳn cũng có tư cách để nói chuyện?”

Khoa Lạc Lý khó hiểu, trầm giọng nói: “Rốt cục là người muốn nói cái gì?”

Dịch Vân biết vòng vo đã đủ, cơ hội đã tới, khề khề miệng sát bên tay hất, nhẹ giọng nói: “Thật may, ta vừa lúc có số lượng lớn quặng mỏ thủy hệ, nên có thể giúp đại nhân vượt qua ải khó khăn này.”

Khoa Lạc Lý nghe vậy thân hình kịch chấn, khẩn cấp hỏi: “Quặng mỏ thủy hệ? Thật là quá tốt, số lượng có bao nhiêu? Người để ở đâu, đem tất cả đưa cho ta, đảm bảo người không chịu thiệt đâu!”

Nhưng ngoài dự đoán, Dịch Vân lại lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Số lượng tới mấy trăm cân, giáo chủ đại nhân bảo làm sao ta lấy ra được chứ?”

“Mấy trăm cân?” Thân thể Khoa Lạc Lý run rẩy như bị sét đánh, trên mặt hiện vẻ khó tin: “Mấy trăm cân quặng mỏ thủy hệ, làm sao mà người có được?”

“Trước mặt giáo chủ tại hạ sao dám lừa ngài?” Dịch Vân nói: “Nói rõ ràng ra thì, ta đến từ một thế gia đã suy đồi, quặng mỏ thủy hệ chính là sản nghiệp tổ tiên còn sót lại, trước kia nhờ nó phụ trợ mà ta tu luyện thân tốc như vậy, nhưng hiện nay ta đạt tới 6 tinh đỉnh phong, quặng mỏ đã không còn ích lợi cho việc tu luyện của ta trong tương lai nữa, giữ lại cũng vô dụng.”

“Hơn nữa, giáo chủ đại nhân lại có ân đức bạt tại hạ, Dịch Vân nguyện cung cấp toàn bộ số quặng mỏ này giúp đại nhân vượt qua cửa ải khó khăn.”

Khoa Lạc Lý cố gắng áp chế sự mừng rỡ, hưng phấn nói: “Thì ra là thế, khó trách tốc độ tu luyện của người lại thân tốc như thế. Có vô hạn quặng mỏ thủy hệ phụ trợ, chỉ có hoàn cảnh tu luyện tuyệt vời như thế mới tạo ra được kỳ tài như người thôi, đó là điều đương nhiên! Tốt lắm, bản giáo chủ hứa, ngày sau sẽ không thiếu những ưu đãi cho người đâu. Về phần người nói cái kia...”

Dịch Vân biết hẳn rốt cuộc đã cắn câu, mặt ngoài vẫn bình tĩnh nói: “Mấy trăm cân quặng mỏ nguyên tố, chỉ cần lộ ra một chút, thì toàn bộ cường giả cao giai ở trong thành đều cảm ứng được, vừa rồi tại hạ có đề cập đến một sơn động bí mật ở ngoại ô, bên trong có ma trận huyền diệu bảo hộ, có thể hoàn toàn che lấp hơi thở khổng lồ của quặng mỏ thủy hệ, đó chính là nơi tốt nhất.”

“Có việc này sao?” Lúc này Khoa Lạc Lý đang vô cùng hưng phấn, thầm nghĩ cách để có được lượng lớn quặng mỏ từ Dịch Vân, nên cũng bỏ qua việc như thế nào lại xuất hiện một cao giai ma pháp trận che dấu hơi thở của nguyên tố, đó là nhờ năng lực, điều đó vượt quá khả năng của Dịch Vân.”

Hắn ép thanh âm tới cực nhỏ, nói: “Giao ở Kỳ Vù thành thì xa quá, không cần phiền toái như vậy, sau khi chấm dứt yến hội, người đến chung lâu cách giáo đường Tây Phương một dặm chờ ta, nơi đó chỉ có mình ta quản lí, hơn nữa lại có một mật thất bí mật không ai biết tới, bên trong cũng có ma pháp trận mang hiệu quả che lấp, cam đoan không có người thứ hai nào biết được.”

Dịch Vân nghe vậy sợ run một hồi, tiếp tục khuyên nhủ: “Giáo chủ đại nhân, việc này không phải là chuyện nhỏ, ta cho rằng cẩn thận là thượng sách, vội vã đưa ra mấy trăm cân quặng mỏ thủy hệ ngay lúc có vô số cường giả tụ tập trong thành, làm như vậy liệu có ổn không?”

Khoa Lạc Lý kéo bả vai hắn, mỉm cười nói: “Việc này bản giáo chủ còn lo hơn người nữa, sao lại sơ xuất thế được? Người cứ yên tâm, mật thất trong tòa tháp đó chứa ma pháp trận, có thể hoàn toàn che dấu khí tức do quặng mỏ nguyên tố tạo ra, tuyệt đối vạn vô nhất thất, điểm ấy, bản giáo chủ tin tưởng mười phần.”

Dịch Vân vốn định đem Khoa Lạc Lý dụ ra sơn động ở ngoại thành, trong suy tính của hắn nơi đó là nơi động thủ tốt nhất, chỉ cần đi vào, chắc chắn Khoa Lạc Lý sẽ chẳng có đường ra, động tĩnh có lớn đến đâu chẳng nữa thì bên ngoài cũng không thể biết được, đó là chỗ dựa lớn nhất của hắn.

Nhưng nhìn thấy thần thái tràn đầy tin tưởng của Khoa Lạc Lý, lời đã ra khỏi miệng, quyết định khó mà thay đổi, hắn cũng đành phải chấp nhận.

Ước định ổn thỏa thời gian gặp mặt, Khoa Lạc Lý vỗ nhẹ vào bả vai Dịch Vân hai cái, dè nén thanh âm mừng như điên, hưng phấn nói: “Ta quả nhiên không nhìn lầm người, người không chỉ là nhân tài đáng cho Giáo Đình tài bồi, mà còn là phúc tinh của ta, ngày sau nếu ta đạt được chức vụ cao hơn, tất nhiên người cũng không thiếu chỗ tốt đâu!”

Dứt lời, Khoa Lạc Lý cũng không ở lâu, bắt chuyện qua loa với mọi người, rồi lập tức mang thuộc hạ rời đi.

An Na lúc này mới đi tới, tò mò hỏi: “Thân phận của giáo chủ Khoa Lạc Lý không phải bình thường, mà sao quan hệ hai người lại có vẻ thân mật như vậy, nói chuyện vô cùng sôi nổi, tiếng cười không ngớt, thực là hiếm có, rốt cuộc đã nói gì thế?”

Dịch Vân thần nhiên nói: “Cũng không có gì, chỉ là một số việc trọng yếu trong việc đại diện phong tước ngày mai thôi, các giáo chủ của Quang Minh giáo đình bọn họ cũng sẽ xuất hiện, dặn ta nên biết tận dụng thời điểm cả đời chỉ có một lần này để hưởng thụ thôi mà.”

An Na nghe vậy cười khúc khích nói: “Khoảnh khắc cả đời chỉ có một lần? Những lời này thật dễ thương, nghe qua cũng đúng, đối với tình huống này của chúng ta thì đúng là chuẩn xác thật.

Ngồi xuống bồi Dịch Vân vài chén rượu, nhờ vào cảm giác lâng lâng khi uống rượu, An Na càng thêm cởi mở, nói ra một số chuyện vui, làm cho tất cả học viên tham dự tiệc đều bị hấp dẫn lại đây, lấy Dịch Vân và An Na làm trung tâm, mọi người mời rượu nâng ly, thanh âm vui vẻ vang lên không ngớt, yến hội tới đây mới có thể coi là bắt đầu, tiếc là tâm của Dịch Vân sớm đã không còn ở chỗ này.

Vương tộc dạ yến thành công mỹ mãn, mà sau khi mọi người ra về, trở lại phòng ở Thiên Phong học viện, Dịch Vân nhảy xuống từ cửa sổ, lại một lần nữa trốn ra ngoài. Bí mật hướng về tháp chuông đã hẹn với Khoa Lạc Lý phóng đi.

Lúc này là lúc đêm khuya, bên trong căn phòng tối đen, dưới ánh trăng huyền ảo, Mễ Nặc đứng bên cạnh cánh cửa sổ nhìn chằm chằm vào thân ảnh đang vội vã rời đi mà không nói một lời.

Thanh âm Đề Đạt từ sau vọng tới: “Viện trưởng, người không ngăn cản hắn sao?”

Sau một lúc lâu trầm mặc, Mễ Nặc thở dài: “Nhiều lần đều không từ mà biệt, nhiều lần trở về tu vi đều tiến bộ phá vỡ lẽ thường, người học viên này sớm đã không ở trong tay chúng ta nữa rồi, chúng ta còn quản được sao?”

Đề Đạt lo lắng nói: “Nhưng mà lần này khác, hơn nữa vô duyên vô cớ trốn đi, ngày mai chính là đại diện phong tước rồi, tôi chỉ sợ...”

Lắc lắc đầu, Mễ Nặc tin tưởng nói: “Không đâu! Hắn tuy mấy lần trái với viện quy trong Thiên Phong học viện ta, nhưng vẫn giữ giới hạn ở mức chấp nhận được, về hành tung tuy không thể nói hắn làm tốt nhưng so với người khác thì cũng xem như là nghiêm túc. Cứ để hắn đi đi, chắc chắn sáng sớm ngày mai hắn sẽ trở về đúng hẹn.”

“Nhưng hành động mờ ám vào đêm trước đại điển, ngài không nghĩ tới việc theo sau hắn sao? Hoặc để cho ta làm thay cũng được.”

“Không cần thiết, mặc dù ta không biết mục đích của hắn là gì, nhưng sau một hồi nói chuyện vào đêm trước dạ yến, ta mới biết người học viện này còn già dặn hơn cả trong tưởng tượng của ta, không chỉ về tu vi ma vũ, ngay cả về tâm tính cũng không phải thứ mà học viên bình thường có thể so sánh được, tin tưởng vào hắn đi!”

Đề Đạt nhất thời không biết nói gì, thở dài một hơi, bóng tối trong phòng lại một lần nữa được hồi phục, âm u không một tiếng động, duy chỉ có ánh trăng vẫn nhu hòa chiếu rọi mọi vật.

Đêm cuối cùng trước đại điển, thân ảnh thiếu niên theo tiếng thở dài mất hút vào trong bóng đêm vô tận.

348. Chương 347: Tim Rạo Rực, Máu Hùng Hực

Trong hoa viên Lam Duy Nhĩ gia tộc, Bối Cách lẳng lặng nhìn lên trên vầng trăng sáng, im lặng không nói.

Đêm đã khuya, tất cả tộc nhân đều đi nghỉ, duy hần một người tâm sự nặng nề, một mình tại hoa viên không người thờ thần, không có nửa phần buồn ngủ, cũng không có chút cảm xúc ngắm hoa.

Ánh trăng ôn nhu chiếu rọi xuống, tiếng bước chân vang lên, Phụ Á nổi giận ùng ùng tiến vào đại viện hoa viên, nhưng lại phát hiện Bối Cách vẫn chưa ngủ, một người độc ở trong viện ngắm trăng, nàng đầu tiên ngẩng ra, rồi đến gần nói: “Nhị thúc, ngày mai chính là phong tước đại điển, ông nội cùng với phụ thân cùng đi nghỉ cả rồi, người như thế nào còn một người lúc này ngắm trăng?”

Bối Cách không đáp, mỉm cười hỏi ngược lại: “Lần này sự kiện vương tộc dạ yến, Lam Duy Nhĩ gia tộc ta ngoại lệ không có một người tham dự, chỉ có mi dám không nghe mệnh lệnh ông nội, vụng trộm một mình chạy đi, không sợ ngày sau bị gia quy trọng phạt sao?”

Phụ Á nghe vậy giận dữ nói: “Cái dạ yến kia phiền chết được, đi xong rồi còn tức chết người, sớm biết thế ta sẽ không đi!”

Bối Cách lẳng lặng, hỏi: “Có thu hoạch gì?”

Bối Cách tự nhiên hiểu Phụ Á sở dĩ vi phạm lệnh Bá Nạp Đồn phát ra, vụng trộm đi tham gia vương tộc dạ yến là có mục đích.

Hắn sớm biết việc này, lại không ngăn cản, thả Phụ Á trở về phòng, ở tại tòa hoa viên lẳng lặng chờ đợi nàng trở về, xem biểu hiện nàng lúc này, cảm xúc kích động, nói vậy chắc đã giáp mặt người kia.

Phụ Á tức giận chưa tiêu, giận dữ nói: “Nói chỉ được nửa câu. Hắn liền đuổi ta đi, người không biết sắc mặt tiểu tử kia biểu hiện ra đáng giận cỡ nào, nhìn ta không thèm nhú mày, chỉ mở miệng cái là đuổi người, thân phận ta là đại biểu Lam Duy Nhĩ gia tộc tham dự hội nghị, hắn lại không để cho ta chút mặt mũi, ngay cả nói cũng không đủ một câu, thật sự rất đáng giận!”

Trầm mặc một lát, Bối Cách hỏi lại: “Nghe nói là hai ngày này sư sinh Thiên Phong Học Viện ở cùng một chỗ, ra ngoài dự kiến của ta, đệ tử An Kiệt La viện trưởng còn ở nơi đó, tuy da mặt dày chút nhưng không có biện pháp tốt, Lam Duy Nhĩ gia tộc ta cũng tạm thời kế cận, có thể hỏi thăm được chút tin tức nào không?”

Phụ Á lắc đầu, nói: “Hắn liên tiếp mất tích hai ngày, cho đến đêm trước vương tộc dạ yến mới trở về. Căn bản không gặp mặt hắn một lần. Hơn nữa, tất cả Thiên Phong học viện mặc dù ta hỏi hết người, phát hiện bọn họ hiểu biết tiểu tử kia, so với ta và người lại không bằng, hiện nay chúng có thể khẳng định, hắn cũng không phải con tư sinh của Mễ Nặc viện trưởng, có thể đại bộ phận đệ tử Thiên Phong học viện nhằm lẫn mà thôi.”

“Duy nhất có điểm đột phá, chính là ta cùng La Lôi Kỳ Vô Vương gia học viện, cả ngày đều ở chung một chỗ với các đệ tử khác, muốn trực tiếp đi tìm Mễ Nặc viện trưởng hỏi rõ ràng nhưng chưa có cơ hội. Từ khi chuyện tình tập sát phát sinh, nàng vẫn cảnh giác Lam Duy Nhĩ gia tộc, Nhị thúc người nói, dưới loại tình huống này, ta có thể lấy được tình báo quý gì đây!”

Nói tới đây, Phụ Á tò mò hỏi: “Nhị thúc, đã nhiều ngày không thấy người, hỏi qua phụ thân cũng chỉ biết người xin nghỉ ra ngoài. Đến tột cùng là đi nơi nào, ngay cả phụ thân cũng không rõ ràng, là đi đâu vậy?”

Bối Cách thần nhiên nói: “Còn có địa phương gì để đi, nhiều ngày qua, ta chỉ đến một chỗ, chính là Ái đạt trấn.”

Phụ Á nghe vậy ngạc nhiên: “Nơi đó đã thành một mảnh phế tích hoang thổ, Nhị thúc người đến làm cái gì?”

Bối Cách trầm giọng nói: “Tới Ái đạt trấn, ta chỉ làm hai chuyện: Một là, mệnh lệnh tất cả quân đội gia tộc tương ứng rút về; Hai là, cho người ở bên ngoài Ái đạt trấn, khai khẩn một mộ viên xa hoa, cũng lệnh cho quân đội để quốc an táng di cốt người dân, nhất nhất chỉnh tề sắp xuống mồ yên nghỉ, không hơn!”

Giật mình, Phụ Á thấp giọng nói: “Nhị thúc người ra quyết định này, có phải hay không đã khẳng định tiểu tử đáng giận kia chính là...”

Lắc lắc đầu, Bối Cách nói: “Vừa lúc tương phản, tất cả mật thám truyền tình báo về không một tin nào dùng được, thân phận hắn vẫn là mê hoặc, chỉ là thất tử (con thứ bảy, Dịch Vân) của gia tộc từng ở Ái đạt trấn sống mấy năm, được người dân ở đó chăm sóc, lại nói tiếp, Lam Duy Nhĩ gia tộc chúng ta thiếu bọn họ một phần tình, chuyện này sớm nên làm, lại bị chúng ta vẫn trường kỳ xem nhẹ.”

“Ta chỉ đi hoàn thành, cái này sớm nên làm, nhưng không có làm, coi như là biểu hiện kính ý gia tộc chúng ta đối với cư dân vô tội này, một phần nhân tình này, không quan hệ tới thân phận của hắn!”

“Ông nội cùng với phụ thân biết chuyện này không?”

“Hiện tại vẫn không biết, chờ ngày mai đại diện qua đi ta sẽ báo cho biết bọn họ.” Bối Cách khoát tay áo, trầm ngâm nói: “Lại nói tiếp, đây cũng không tính là đại sự, ta tự ra quyết định cũng không được, chẳng qua, nếu để phụ thân ngày sau biết được, hắn sẽ trách ta làm dư thừa, không thích lắm thôi.”

Phụ Á nghe vậy suy tư thật lâu, nhin không được hỏi: “Nhị thúc, người thành thật nói cho ta biết, tiểu tử đáng giận kia hắn có bao nhiêu phần là thất đệ ta?”

“Y theo tình báo trước mắt...” Bối Cách duỗi tay ra ngắt một đóa hoa hồng tiên diễm, khẽ chạm nụ hoa, nói: “Vị thiếu niên kia, theo như ta tính chỉ có một phần ngàn đứa con thứ bảy của gia tộc!”

Phụ Á nghe xong thân hình khẽ run, nhẹ nhàng thở ra, giận dữ nói: “Nói đơn giản, chính là không thể rồi! Nhị thúc người cũng thật là, sớm nói rõ ràng cho ta đi, ta cũng không cần đến Thiên Phong học viện khổ cực hai ngày. Sau ở dạ yến bị tiểu tử kia đuổi đi!” Phụ Á Theo như cảm thụ nàng đối Dịch Vân, rốt cuộc không phải hận, nhưng có oán, oán hắn trước mắt bao người, làm nàng vô cùng nhục nhã, oán hắn đã thương nặng Ma Đa, làm tu vi cả đời hắn đình trệ ở năm sao, hủy cả tiền đồ trong tương lai.

Tuy rằng sau biết được là do ông nội sai khiến, Ma Đa mấy lần hạ độc thủ thiếu niên kia. Đầu tiên là ma khí, sau là ma dược, đó là một trận đấu tuyệt không công bình, ưu thế chiếm hết, Ma Đa vẫn bị đánh bại, kết quả chỉ có thể nói hắn gieo gió gặt bão, nửa điểm chẳng trách người được, điểm ấy Ma Đa tự mình cũng hiểu, ma đấu nhất bại, hắn hận chính là mình, đối với đối thủ, hắn ngược lại không có suy nghĩ gì nhiều.

Nhưng đứng ở góc độ thân nhân, Phụ Á hiển nhiên để ý, oán thiếu niên kia xuống tay quá nặng, oán hắn nhẫn tâm như vậy, biết hắn không thể là thất đệ rồi, nàng rốt cuộc buông lỏng tâm tình. Nhất thời tốt lên một chút.

Nhìn biểu tình Phụ Á, Bối liền đoán được ý tưởng nàng, thần nhiên nói: “Nếu nói đến tỷ lệ, còn có cái gì so với một gã vền vẹn lực tinh trung giai không ai chú ý, cuối cùng lại đạt được chức quản quân ma đấu đại hội, làm gì có tỷ lệ nào thấp hơn nữa? Tam hệ ma khí đồng tu, ngăn ngừa hơn một một đường leo lên lực tinh trung giai, đến cao giai, cuối cùng lui tới đỉnh phong vị giai, càng lấy lực một người đoàn diệt Âm Ảnh Diệt Sát quân đoàn do A Lý Bồ mang đi.”

“Ở trên người hắn đã phát sinh nhiều chuyện, toàn bộ không thể theo lẽ thường suy đoán, ông trời tổng yêu thích đùa dai, tỷ lệ nhỏ như đầu móng tay, kết quả thấp hơn cả vòng thi ma đấu đại hội, thật có thể khẳng định sẽ lại không phát sinh trên người hắn?”

Phụ Á phe phẩy đầu, kiên định nói: “Vô luận thế nào. Hắn tuyệt không phải thất đệ của ta. Tất cả đều là Nhị thúc người suy đoán lung tung thôi, tuyệt không thể, tuyệt không đúng, tên tiểu tử kia tuyệt không thể là thành viên Lam Duy Nhĩ gia tộc ta!”

Phụ Á có lẽ cũng không hiểu được cảm thụ chân chính trong lòng mình. Huyết thống thân tộc có tâm linh cảm ứng, mỗi lần nhìn thấy cặp mắt lãnh đạm của Dịch Vân, cự nàng ngoài ngàn, nàng luôn không thể tự kiềm chế phần nộ, giống như ở sâu trong lòng trong, luôn luôn có thanh âm nói cho nàng, giữa bọn họ không nên như thế, không nên xa lạ như thế, bọn họ nên có mặt ràng buộc khác rất sâu, hơn bất kỳ ai khác.

Gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt, rõ ràng là khoảng cách duỗi tay ra có thể đụng, có thể xóa tan ngăn cách giữa hai người, rồi lại như trời với đất xa không thể thành, tạo hóa trêu người, cùng lắm chỉ đến như thế này thôi!

Bỏ qua Phụ Á, Bối Cách đi tới cạnh hồ nước nhìn hoa sen, bước qua một cây cầu nhỏ bắc ngang hồ, dưới tàng cây hoa anh đào nở, nhìn trăng sáng trên đầu, hắn lẩm bẩm: “Mọi suy đoán đều là hư ảo, sự thật chỉ có một...” Cho dù như thế nào, để quốc đại điển ngày mai, ta chờ mong nó không có sóng to gió lớn, nếu không, thật sự là ... đáng sợ!”

Bối Cách mong đợi, Phụ Á nghe vào tai, cảm khái trong lòng, bởi vì nàng cũng như Bối Cách, trong lòng khó yên tĩnh.

Đêm trước đại điển, toàn thành Kỳ Võ thủ đô cấm đi lại ban đêm, quân đội nơi nơi tuần tra, Dịch Vân muốn tránh bọn họ cũng không có việc gì khó. Tránh đi thủ vệ trạm gác, hắn một mình một người đi vội trên đường cái không người, mỗi khi tiếp cận mục đích hơn, trong lòng hắn lửa nóng lại càng thịnh.

Thanh Lôi chế tài đoàn toàn diệt, Ách Ba Đa đã chết, đám người Hán Khắc Lan Ny cũng được an toàn, đầu đảng tội ác năm đó đồ diệt Ái đạt trấn, chỉ còn một mình Khoa Lạc Lý, mục đích duy nhất của hắn lúc này, chính là giải quyết xong ân oán cũ này, để tất cả cư dân vô tội trong trấn ra đi thanh thản.

Hắn hoàn toàn không lo lắng mình không đối phó nổi Khoa Lạc Lý, cường giả thực lực Thất Tinh cao giai Vũ Tước, tuy hơn xa cho hắn, nhưng trên trường sinh tử quyết đấu, cũng không như ma đấu đại hội, chỉ có một phương chết mới thôi, kế hoạch mưu lược một phần thực lực, hiện giờ Khoa Lạc Lý [thời/bỏ qua] thân hãm vào trong sát cục của hắn, tham tâm làm cho hắn nhìn không ra chân tướng, chỉ cần Dịch Vân không đi sai một bước, kết quả đêm nay không thể thay đổi.

Khoa Lạc Lý một thân áo bào trắng chờ đợi, xuất hiện dưới ánh trăng chiếu rọi mơ hồ ở xa xa. Hắn từ từ tiếp cận dần rõ ràng hơn.

Dịch Vân đột nhiên sinh ra kỳ dị cảm thụ, dưới bầu trời đêm ánh trăng lơ lửng, tăng thêm ảo giác quỷ dị như thực như huyền.

Tám năm qua, hắn không có lúc nào là không nghĩ đến báo thù Hắc y nhân, người chủ sự phía sau màn, lại từng làm hắn rất có hảo cảm, chiêu lãm hắn gia nhập Quang Minh Giáo Đình, Khoa Lạc Lý giáo chủ, nhân sinh thật sự không ngoài một hồi đại mộng, trong mộng tình cảnh không gì không thể, tuyệt đại bộ phận thời gian hắn đều bị lạc trong mộng cảnh hư ảo, chỉ có ở thời khắc đặc biệt, cảm xúc mãnh liệt mới khiến hắn tỉnh ngộ, rõ ràng hắn rất thanh tỉnh.

Thí dụ như, vào lúc này giờ phút này!

Tim hắn đập, máu nóng rực, hắn hưng phấn cùng thống hận lan tràn từ dưới đáy lòng lên, làm cho hắn đau cùng khoái hoạt, loại vui này, hắn sắp tỉnh tê nhắm nháp, loại đau này, làm cho hắn vô cùng thanh tỉnh.

Dưới ánh trăng, bên cạnh gác chuông, Khoa Lạc Lý ngoắc tay, Dịch Vân khước miệng khẽ nhếch, tăng tốc phóng tới.

349. Chương 348: Báo Thù.

Dịch Vân đi tới bên cạnh Khoa Lạc lý, vị này ở Kỳ Võ đế quốc có địa vị hết sức quan trọng, có thể nói là siêu việt tất cả Bạch Y giáo chủ, đứng đầu nhân viên thánh chức, nhìn Dịch Vân đêm tối tiến đến, thần thái lại có chút khấn trương, không một chút nghiêm trang, hấn thúc giục: “Người nói lượng lớn Thủy Hệ phách quặng mỏ đâu? Mau lấy ra cho ta coi!”

Dịch Vân thần nhiên nói: “Giáo chủ đại nhân, gác chuông nơi này, ở dưới sao trời, người thật muốn ta lấy ra toàn bộ ở đây sao?”

Khoa Lạc Lý đầu tiên ngăn ra, theo sau cười nói: “Là ta đường đột, nghĩ đến lại có mấy trăm cân Thủy Hệ phách quặng mỏ, làm cho ta không thể tự kiểm chế hưng phấn, người nói đúng, nơi này đương nhiên không được, đi theo ta.”

Hai người cùng đi đến phía sau tường thành gác chuông, nơi đó lại có một đường mòn người thông qua, thông phía dưới gác chuông, Dịch Vân đi theo xuống, ước chừng ba mươi thước, lại thấy mặt tường tạo hình tinh tế, màu tro đen, một chút thuần trắng, xem ra niên đại xa xưa, chỉ nghe Khoa Lạc Lý chậm rãi nói:

“Nơi ẩn mật này là nơi Lam Y ti giáo đại nhân tiếp nhận truyền thừa cùng ta, lịch sử kiến trúc hơn ngàn năm trước, lúc ấy địa vị ta ở Quang Minh Giáo Đình ở Kỳ Võ đế quốc không bằng hiện tại, đợi lúc các quốc gia đại chiến liên miên hỗn loạn, truyền giáo thời kỳ đầu, tùy thời có thể phát sinh biến cố ngoài ý muốn, bởi vậy sai người bí mật mở ra căn phòng này để phòng nguy cơ phát sinh, mật thất dùng để cho quang minh giáo đồ chạy trốn.”

“Căn bí thất này qua mấy trăm năm thời gian có công dụng, không chỉ có nhân viên lịch đại Kỳ Võ vương thất chưa bao giờ biết được, mà ngay cả đại bộ phận người Giáo Đình cũng không biết nó tồn tại, hơn nữa, bên trong cũng khắc hơn mười ma trận phòng hộ cực mạnh, vốn sử dụng để ngăn trở cường giả ngoại giới tra xét, hiện tại vừa lúc có thể dùng để phòng ngừa hơi thở nguyên tố phách thạch tiết ma lực ra ngoài, là địa điểm tốt nhất.”

Đi đến xuống tận cùng phía dưới, không gian một mảnh sáng sủa, bên trong là một tòa thạch thất đạt trăm mét vuông, trên thạch bích có khắc vô số đồ án ma trận, cùng với ma trận trong sơn động ngoại ô Kỳ Võ kia mà A Khắc Tây giao cho hẳn không sai biệt lắm.

Ở Kỳ Võ đô thành xây dựng một căn mật thất như vậy, khó khăn cũng rất lớn, có thể hiểu năm đó quang minh giáo đồ lo sợ đến như thế nào, tiêu phí bao nhiêu năm mới có thể hoàn thành nó.

Đang lúc cảm thán, Khoa Lạc Lý duỗi tay kéo Dịch Vân, khấn cấp hỏi: “Nơi này đã an toàn, theo như lời người tổ truyền lượng lớn Thủy Hệ phách quặng mỏ, có phải hay không lấy ra cho ta coi?”

Dịch Vân không động, lại hỏi: “Nơi này thật sự an toàn?”

Khoa Lạc Lý không kiên nhẫn nói: “Tuyệt đối an toàn! Không nói hơi thở nguyên tố tuyệt đối không thể truyền ra bên ngoài, căn mật thất này tồn tại hiện nay ở Kỳ Võ thành, ngay cả Bồ Lô Thác đại nhân cũng không biết, chỉ một mình ta biết được, tuyệt không có người theo dõi tới đây, người có thể yên tâm!”

“Đã như vậy, ta đây thật là yên tâm!”

Dịch Vân lời nói mới ra, ngoài Khoa Lạc Lý đoán trước, sát ý nổi lên, như lôi điện vọt tới trước người hắn, trong tay hồng quang chợt lóe một thanh đại kiếm lửa đỏ thoáng chớp nằm trên tay hắn, lập tức chém xuống đầu hắn.

Dị biến đột nhiên tới, Khoa Lạc Lý kinh hãi, vội vàng thối lui, một đoàn sáng vàng đột hiện, vòng bảo hộ hình tròn ma pháp thật lớn cấp bách bao quanh thân hắn, ma uy lẫm liệt, bảo vệ chung quanh hắn phòng ngự không chê vào đâu được, nháy mắt liền chấn vắng Dịch Vân một kiếm toàn lực.

Khoa Lạc Lý lui tới góc tường, Dịch Vân bị lực phản chấn đánh bay ra ba thước, đập mạnh vào tường đá phía sau, phun ra một ngụm máu tươi, nháy mắt áp chế thương thế trong cơ thể, tức thì lại gờ kiếm thẳng tiến, Khoa Lạc Lý có thể phòng ngự nhanh chóng, không thể thừa dịp nữa rồi, khoảng cách vài thước hai người đối diện.

Không nghĩ tới, Khoa Lạc Lý mặt ngoài tín nhiệm, trên thực tế lại ám lưu nhất thủ, hẳn là địa hệ thuộc tính Pháp Tước, hiện thi triển ra tới ma trận địa hệ phòng hộ cao nhất, không phải nháy mắt có thể hoàn thành, hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị, lúc này mới ngăn cản thể công đột ngột của hắn, nguyên lai cho tới nay cũng đề phòng chính mình.

Dịch Vân không biết, điểm ấy hắn nghĩ sai lầm rồi.

Khoa Lạc Lý một mình mang Dịch Vân đi vào mật thất không người, hẳn sớm âm thầm làm tốt vạn toàn phòng ngự, không phải là hoài nghi Dịch Vân, mà hắn trời sanh tính cẩn thận như thế, địa hệ ma pháp ưu thế lớn nhất, chính là phòng thủ, thời gian thi triển phòng ngự ma trận ngắn hơn các hệ khác nhiều lắm.

Loại ưu thế chuyên thuộc địa hệ ma pháp này, Khoa Lạc Lý rất rõ ràng, cho nên vừa đi ra ngoài giáo đường, địa hệ ma trận tùy thời đều ở trạng thái chuẩn bị hoàn thành. Đây là thói quen nhiều năm qua của hắn, vô luận lâm thời xảy ra loại biến cố nào, hắn đều có lưu lại một con đường lui.

Khoa Lạc Lý dựa tường đứng thẳng, có kinh có giận, nhưng không một tia sợ hãi, giận dữ hét: “Tất Nhĩ Đạt giáo chủ, người đang làm gì đó? Cấp dưới phạm thượng, giáo quy luận xử duy nhất là tử tội!”

Người này là Giáo Đình tân nhậm Bạch Y giáo chủ, lúc trước là hắn đích thân tiến đến chiêu lãm, sau này ba lần gặp mặt, biểu hiện đối với hắn vẫn có đủ lễ nghi kính cẩn, hắn còn định đưa vào làm tay chân tín, cố ý cẩn thận tài bồi hắn trong tương lai, không ngờ được, người thiếu niên này lại lấy lừa dối chính mình dụ dỗ đi tới nơi đây, cũng mặc danh kỳ diệu đột ngột hạ sát thủ, quả thực là buồn cười, hắn như thế nào không giận?

Dịch Vân cũng không đáp, phút chốc đình trệ, Phần Kiếp Tử Diễm đầu khí mạnh mẽ vận chuyển, đại kiếm mang theo tia lửa đỏ rực chém thẳng xuống đầu hắn.

Khoa Lạc Lý khuôn mặt ngơ ngác, dữ tợn cười nói: “Không biết tự lượng sức mình có trình độ cỡ nào, muốn tìm chết sao? Bản giáo chủ sẽ thanh toán người!”

Một tay giơ ra, ma trận địa hệ phát ra, một tay thu về bắt đầu chuẩn bị một ma pháp công kích khác, thực lực hai người chênh lệch suốt một tinh vị, lực tinh đỉnh phong đám khiêu chiến Thất Tinh đỉnh phong? Không phải muốn chết vậy là cái gì?

Có địa hệ ma trận tồn tại, hắn bỏ qua phòng ngự, chỉ cần ma pháp công kích hoàn thành, hắn tùy thời đều có thể đánh chết Dịch Vân, hoặc chậm rãi tra tấn, kết quả hoàn toàn có thể khẳng định !

Mà ngoài ý liệu, phách kiếm giơ lên cao, ngay khi kiếm sắp trảm vào vòng tròn ma trận, Dịch Vân đột nhiên ném kiếm ra, đại kiếm đỏ rực bay thẳng tắp ra phía sau Khoa Lạc Lý, bắn xuyên qua tường đá khắc đầy ma văn, đâm thấu chỉ còn chuôi kiếm.

Võ giả vứt bỏ kiếm trong tay, có nghĩa như bỏ qua chiến đấu, Khoa Lạc Lý hoàn toàn không rõ Dịch Vân có ý gì, khi hắn giật mình ngạc, một đôi bàn tay to lớn liền tiếp xúc tám màng ma pháp trận của hắn, cùng thời gian, một cỗ ma lực cực kỳ quỷ dị dao động lan tràn, một vô hình khí tràng cấp bách áp sát vào thân hắn.

Trong khí tràng, tất cả ma pháp nguyên tố thoáng chốc tan biến, trận chiến này Khoa Lạc Lý chủ yếu dựa vào địa hệ ma trận bảo hộ lại thoáng đổ xuống, tường thành kiên cố lại như tám giấy bạc nhược, trong chớp mắt tan thành mây khói.

Cấm Ma Pháp Tắc!

“Đây là chuyện gì??”

Khoa Lạc Lý hoảng hốt, khoảnh khắc hiểu được đây là huyền ảo ma pháp quỷ dị mà Dịch Vân ở Ma Đấu đại hội, dùng để nháy mắt đánh bại Phụ Á, thủy hỏa song hệ ma lực trung hòa, trong khí tràng bao phủ hết thấy ma lực đều biến mất, thật là đáng kinh ngạc.

Thế nhưng giải thích thế nào cũng không thông, hai người bọn họ chênh lệch ước chừng một tinh vị, Cấm Ma Pháp Tắc dù quỷ dị, cường thịnh trở lại cũng không có lý do để vượt qua nguyên một bậc tinh vị như thế, lấy lực lực tinh trong nháy mắt hóa giải ma pháp cấp Thất Tinh, ma pháp phòng ngự cao cấp nhất mới đúng.

Hắn không biết, vừa rồi trong một cái chớp mắt, Dịch Vân lại lấy ra nghịch vận phương pháp, nghịch vận thủy hỏa song hệ ma lực, làm cho tu vi ma pháp thoáng chốc bạo tăng tới trình độ Thất Tinh sơ giai, đặc tính Cẩm Ma Pháp Tắc, phá giải hết thấy tất cả ma pháp cùng tinh vị, tu vi Khoa Lạc Lý mặc dù cao hơn Dịch Vân rất nhiều, nhưng vẫn bị vây ở Thất Tinh giai vị, đương nhiên ngăn cản không được Cẩm Ma Pháp Tắc phát huy dị năng.

Song phương thể cực trong chớp mắt nghịch chuyển, Khoa Lạc Lý hoảng mà bất loạn, thân hình vội thiểm, nháy mắt chạy ra khỏi phạm vi Cẩm Ma Pháp Tắc, tốc độ cực nhanh, không thua kém Dịch Vân nửa phần, cấm ma uy lực không thể dùng, hắn như rồng xuống biển không chịu giam cầm, mau chóng hoàn thành ma pháp công kích ngưng tụ ở hai tay, khoảnh khắc tức phát.

Động tác phản ứng liên tiếp kinh người. Tất cả trong nháy mắt liền hoàn thành, Dịch Vân thật vất vả chiếm được ưu thế, lập tức bị hắn đoạt trở về, quả nhiên là cường giả cấp bậc Thất Tinh đỉnh phong, so với Thanh Lôi chế tài đoàn hai gã Thất Tinh sơ giai Pháp Tước căn bản bất đồng, hoàn toàn không ở cùng trình tự.

“Cầu Cầu, động thủ!”

Dịch Vân hét to, cùng thời gian, hắn tăng tốc độ lên cao nhất, không lui mà lao nhanh tới Khoa Lạc Lý.

Cầu Cầu theo lời Dịch Vân bắt đầu đột kích, cũng đã vận sức chờ phát động, nó biết bằng vào thực lực Dịch Vân cũng không phải đối thủ trước mắt này, vẫn cẩn thận đề phòng, hiện nghe lệnh nó không còn chần chừ, lập tức bắn ra, thân cực nhanh như thiểm điện chớp mắt đã gần sát Khoa Lạc Lý.

Khoa Lạc Lý hoảng hốt, kinh ngạc nhìn xà ảnh quái dị phút chốc tới gần, thể tới mãnh liệt, nhất định có thể trước khi hắn thuận phát ma pháp công kích đuổi tới, chiến đấu tiến triển đến tận đây, hắn mới biểu hiện biến sắc, tâm sinh cảnh giác, phát giác không ổn.

Cầu Cầu há mồm to như cái chậu máu, nháy mắt một ngụm liền cắn bay toàn bộ cánh tay trái Khoa Lạc Lý, tốc độ cực nhanh, thừa dịp hắn vẫn chưa hoàn hồn, đuôi rắn phóng ra, lập tức gắt gao quấn quanh thân hình đối phương, giống như tư thái nó thường thân mật trên người Dịch Vân, thể nhưng dài ngoẵng hoàn toàn khác nhau.

Nó hơi dùng sức, trong khoảng thời gian ngắn, âm thanh xương vỡ vang lên, Khoa Lạc Lý kêu thảm thê lương bị thống ngã xuống, phun ra ngụm máu tươi lớn vẽ loạn trên mặt đất, vẫn đang kinh hãi, lại bị bàn tay Dịch Vân bóp chặt cổ họng, nhắc lên lưng chừng không.

Hắn chịu đựng đau nhức, mở miệng giận dữ nói: “Tất Nhĩ Đạt giáo chủ, ta tự hỏi đối đãi ngươi cũng không bạc, ban thưởng đãi ngộ, tất cả đều là Quang Minh Giáo Đình trăm năm qua chưa bao giờ thấy được, vì sao ngươi lấy oán trả ơn, đối đãi ta như thế hả?”

Dịch Vân cười lạnh: “Lấy oán trả ơn? Những lời này nói thật tốt, từ khi ta biết chân tướng liền muốn giết ngươi, vẫn ám ảnh trong đầu không hề tiêu tan! Ở trong dạ yển, ngươi không phải hỏi ta ta, muốn biết được Thập Cát Nhĩ ở đâu phải không?”

“Thập Cát Nhĩ? Ngươi có thể phát giác hắn theo dõi? Không thể nào, hắn hiện giờ ở chỗ nào??” Khoa Lạc Lý kinh hãi hỏi.

“Đã chết!” Dịch Vân thản nhiên nói: “Bị ta tự tay giết chết! Hắn trước khi chết, hắn báo cho biết ta Thanh Lôi chế tài đoàn cùng với đấu khuyến cũng vẫn lạc. Cũng đem thẩm án năm đó ở Ái đạt trấn phía sau màn nói ra, ngươi, Khoa Lạc Lý giáo chủ, chủ sự đại nhân vật, ngươi nói, ta không nên tới tìm ngươi sao?”

350. Chương 349: Người Sau Màn.

Khoa Lạc Lý càng nghe càng kinh hãi: “Thanh Lôi? Đấu khuyến?? Ái đạt trấn??? Vậy ngươi vô cớ mất tích hai ngày nay là do...”

Khẽ nhếch mép, Dịch Vân cười yêu dị nói: “Thanh Lôi quân đoàn toàn bộ đã bị diệt, mọi người trong đấu khuyến đều được ta cứu về, không lẽ nào, đại nhân Khoa Lạc Lý ngài đến nay vẫn chưa thu được tin tức gì do Thánh Quang trại truyền đến sao?”

Khoa Lạc Lý nghe vậy run rẩy dữ dội, hoảng sợ kêu lên: “Thanh Lôi chế tài đoàn toàn bộ đều bị diệt? Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng đó! Toàn bộ đoàn có tới ba nghìn người, hơn nữa quân đoàn trưởng cùng với các tướng lĩnh cao cấp đều đạt tới thực lực thất tinh, không phải là việc mà thứ non nớt như ngươi có thể đối phó!”

“Theo lời ngươi, hẳn là nói tới một quân đoàn trưởng cùng hai phó quân đoàn, và các thống lĩnh của ba ngàn người đó sao.” Dịch Vân cười nhạt nói: “Bọn họ đều đã chết, đều bị ta tự tay chém chết. Khoa Lạc Lý giáo chủ, ngài còn nghi vấn gì nữa không?”

Nghe Dịch Vân có thể thuộc như lòng bàn tay, một loạt nói ra các tướng lĩnh cao cấp của quân đoàn, Khoa Lạc Lý lúc này không thể không tin được nữa, toàn bộ vẻ kinh hãi đều hiện rõ trên mặt, run giọng nói: “Tại sao Tát Nhĩ Đạt giáo chủ ngươi lại làm ra sự tình này, ngươi...ngươi rốt cục là ai?”

Dịch Vân không đáp, mà chậm rãi rút hỏa hồng ma binh đang cắm sâu trong tường ra, khe vung kiếm lên, tiếng xé gió vang lên, tức thì cánh tay phải của Khoa Lạc Lý đã vô thanh vô tức bị chặt đứt. Trong lúc đau đớn tột cùng như thế, chỉ thấy sắc mặt thiếu niên không chút thay đổi, thanh âm lạnh lùng từ từ vang lên: “Ta không phải gọi là Tát Nhĩ Đạt, họ của ta chính là Tư Đạt Đặc, Dịch Vân Tư Đạt Đặc mới là tên thật của ta!”

Khoa Lạc Lý nghe vậy đầu tiên là ngẩn người ra, sau đó cả người run rẩy dữ dội, vô cùng sợ hãi trước ánh mắt lạnh lùng đang nhìn chằm chằm mình. Họ của Dịch Vân – Tư Đạt Đặc, toàn bộ đại lục chỉ có một gia tộc duy nhất mang họ đó, chính là tiểu quý tộc thế gia đã xuống dốc từng quản lý Ái Đạt trấn. Hẳn rất cục hiểu được, vì sao người thanh niên này lại tìm hắn!

Lẽ nào hắn là con cá lọt lưới trong vụ thảm sát ở Ái Đạt trấn sao?

Trong lòng Khoa Lạc Lý hồi hận vạn phần, hận chính là Ách Ba Đa đã ra tay nhưng lại để sót, làm cho huyết mạch của Tư Đạt Đặc còn lưu lại trên đời. Hồi đương nhiên là do không sớm phát hiện thân phận thật của thiếu niên này, nếu không hẳn đã có thể lập tức ra tay để trừ hậu hoạn này vĩnh viễn.

Giờ ngẫm nghĩ lại, hắn rất cục hiểu được, vì sao với lực lượng tình báo cường đại như Quang Minh giáo đình vẫn không tìm ra được thân phận thật của thanh niên này, một gia tộc sớm đã diệt vong, một người đáng lẽ đã chết, chỉ cần hắn có ý định che giấu, thì cho dù có thủ đoạn thông thiên cũng không thể tìm ra được hắn.

Việc đã đến nước này, thân đã ở trong tuyệt cảnh không thể cứu vãn được nữa, nhưng thứ hiện lên trong ánh mắt Khoa Lạc Lý – không phải là sự hối hận mà là hận ý oán độc mãnh liệt.

Ngay từ đầu, hắn đã sai lầm, không nên chiêu dụ hắn gia nhập giáo hội, không nên cho Thập Cát Nhĩ âm thầm theo dõi hắn, nếu thời gian có thể quay trở lại, hắn sẽ dùng hết lực lượng trong tay, ở lần gặp mặt đầu tiên bắt kẻ hậu quả giết chết hắn.

Dịch Vân không hề để ý tới sự oán độc toát ra trong mắt Khoa Lạc Lý, áp mạnh hắn vào tường, lạnh giọng hỏi: “Ta chỉ hỏi ngươi một câu, nằm đó trong đêm tập kích vào Ái Đạt trấn, lãnh huyết giết hại hơn hai nghìn người trong trấn là do ngươi và Ách Ba Đa chỉ huy, hay là còn có người giết dây sau lưng?”

Khoa Lạc Lý đã thông suốt mọi việc, hiểu rõ mình khó thoát khỏi cái chết, lộ vẻ sầu thảm cười to nói: “Nếu như ta nói ra? Ngươi sẽ tha cho ta sao? Ta biết là tuyệt đối không! Đã thế, ngươi còn hỏi cái gì, người sắp chết như ta thì còn sợ gì nữa, có gan thì giết ta đi, ta sẽ không nói gì hết!”

Dịch Vân nghe vậy cũng không tức giận, còn thản nhiên nói: “Ngươi biết Ách Ba Đa chết như thế nào không? Bị ta chặt hết tứ chi, lúc sau được ta dùng phần kiếp tử diễm thiêu đốt, trải qua hơn ba lượt khổ hình mới chết. Khoa Lạc Lý giáo chủ, việc ở Ái Đạt trấn, ngươi là người hạ lệnh, Ách Ba Đa nhiều nhất chỉ là người thi hành thôi, ngươi có thể coi như cấp trên của hắn, vậy đãi ngộ của ngài hẳn không thể thấp hơn cấp dưới của mình chứ nhỉ?”

“Ta rất mong đợi vào việc được chăm sóc ngươi chu đáo, tận hưởng tư vị ngọt ngào khi nghe ngươi gào thét, nhưng vẫn cho ngươi một cơ hội. Chậm rãi hưởng thụ cái chết thảm khốc hơn cả thuốc cấp hay là một cái chết thống khoái, một lời quyết định đi!”

Dứt lời, bàn tay Dịch Vân lại vung lên, chém xuống hai đùi Khoa Lạc Lý, như chứng minh lời nói vừa rồi của hắn không phải là hư ngôn.

Cầm thụ được tứ chi truyền tới sự đau đớn khôn tả, cả đời Khoa Lạc Lý chưa bao giờ gặp phải tuyệt cảnh như thế này, càng đáng sợ hơn là kiểu chết thảm thiết của Ách Ba Đa, hắn đã không còn kiên cường như lúc đầu nữa, khẩn cầu: “Tất Nhĩ Đạt người, ta biết người tuyệt sẽ không tha ta, nhưng nể mặt ân tình ta đã đề bạt người, cho ta một cái chết thống khoái đi.

Khoa Lạc Lý lúc này vẫn theo thói quen kêu Dịch Vân là Tất Nhĩ Đạt, chỉ vì hắn không thể tiếp nhận tình huống hiện giờ, tất cả như cơn ác mộng không bao giờ chấm dứt.

Khinh thường giọng điệu cầu xin của Khoa Lạc Lý, Dịch Vân vẫn hỏi một câu như cũ: “Vấn đề vừa rồi của ta, người có trả lời không?”

Ý tứ của Dịch Vân rất đơn giản, vận mệnh của Khoa Lạc Lý vẫn như trước nằm trên tay Dịch Vân, chẳng qua là chết như thế nào thôi. Tất cả đều phụ thuộc vào đáp án của Khoa Lạc Lý, cả hai đều là cường giả về ma pháp, những lời cuồng ngôn nói dối đều tự chuốc lấy khổ, không mang tới nửa điểm tốt.

Thiếu niên trước mắt này, là cừu nhân mang thâm cừu đại hận với mình, Khoa Lạc Lý biết rõ đại thế đã mất, cái chết của hắn cũng là chắc chắn, cũng không muốn gặp phải thảm cảnh như Ách Ba Đa – sống không ra sống mà chết cũng không ra chết. Khoa Lạc Lý đành nở nụ cười sầu thảm, nói: “

“Năm đó sở dĩ có hành động đồ sát ở Ái Đạt trấn, nguyên nhân là do ta tận mắt thấy một thanh hỏa chúc ma binh thứ thần khí do hỏa quặng phách mỏ luyện thành tại chỗ triển lãm ở Đa Ni Tạp thành, bèn đem chuyện này báo cho “Hi đồ ân thần sử đại nhân”, sau đó, nhờ vào quyết định của hắn mà chúng ta mới có hành động đồ trấn, ai ngờ được lại một phen trắng tay.

“Hoàn toàn ngoài dự đoán, bên trong Ái Đạt trấn không hề có nguyên mạch hỏa hệ phách quặng, qua vài năm liên tục theo dõi cho đến lúc gia tộc Lam Duy Nhĩ với sự tin tưởng tuyệt đối, chuẩn bị công tác tiếp quản lãnh địa, nên phái binh lính đi san bằng hoàn toàn Ái Đạt trấn, trong phạm vi mấy ngàn thước đều bị cào đi tới một thước đất mà không thu được kết quả gì. Đến tận lúc đó, chúng ta mới có thể khẳng định kế hoạch đồ trấn đoạt phách năm đó, căn bản là một hồi hành động quân sự thất bại.”

Dịch Vân không nói gì, hồi tưởng lại lúc A Khắc Tây nói qua, đặc tính của phách quặng mỏ nguyên tố, chỉ một khối đã khó tìm đừng nói chỉ tới mười cân, hơn trăm cân quặng mỏ. Số lượng đó chỉ có trong “Phách quặng nguyên mạch”.

Nguyên mạch bình thường đều ở trong lòng núi, hoặc sâu dưới trong nền đất. Năm đó, Khoa Lạc Lý bắt quả chỉ dựa vào một thanh hỏa chúc ma binh đã kết luận trong Ái Đạt trấn tồn tại nguyên mạch, tuy rằng chưa chắc chắn lại chưa kiểm tra chu đáo, mà đã vội vàng ra lệnh cho Ách Ba Đa dẫn dắt Thanh Lôi chế tài đoàn giết người đoạt bảo.

Có thể là, nhân lúc chưa có ai phát hiện ra, gấp rút đoạt lấy phách quặng mỏ. Nào ngờ, sau đó mới phát hiện chỉ là một sự hiểu lầm.

Ho ra mấy bùm máu đen, Khoa Lạc Lý cố gắng kiềm lại rồi nói tiếp: “Phương thức làm việc của giáo đình không hề bó buộc cách làm, nếu ta chỉ huy Thanh Lôi chế tài đoàn mà không tìm đủ phách quặng thì sẽ bị cấm túc 10 năm, ngay cả ta cũng không có cách nào thoát tội. Yếu hội vừa qua, ta đã nói với người, sau ngày đại diện, ta sẽ trở lại bên trong Thánh Quang trại tiến hành chịu phạt mười năm, điều đó có thể chứng minh lời ta nói này giờ không phải là lời nói dối.

Dịch Vân nghe vậy, nhất thời trầm mặc, lấy ma lực khóa chặt Khoa Lạc Lý, biết những lời vừa rồi của hắn đều là sự thật, không có nửa phần giả dối. Nguyên lai ở vụ án Ái Đạt trấn, nguyên nhân thật sự lại là do Phổ Tu Tư xuất ra hỏa chúc ma binh “Thứ thần khí” đem triển lãm. Thật đúng là bụng làm dạ chịu, suy tư một lát, lại hỏi: “Ngày đó Ách Ba Đa tự tay giết chết trưởng thôn của Ái Đạt trấn, cướp đi một thanh ma binh thứ thần khí, hiện giờ nó ở nơi nào?”

Khoa Lạc Lý khẽ liếc mắt xuống cánh tay trái bị chém đứt, tại chỗ đeo nhẫn trên bàn tay, có mang theo một mai không gian giới chỉ, nghe hắn nói đều đều: “Tam phẩm sơ giai hỏa chúc ma binh, đích thực là trân

quý. Nhưng đặt ở trong Quang Minh giáo đình, vẫn chưa được coi là kỳ trân hiếm thấy, hơn nữa nó từng được triển lãm dưới ánh mắt của vô số người, danh khí quá lớn.

“Chuyện chúng ta có liên quan tới vụ án ở Ái Đạt trấn tuyệt không thể tiết lộ ra ngoài, cho nên ta mới đem nó thành chiến lợi phẩm, cất vào bên trong không gian giới chỉ, không hề đem ra cho người khác xem.”

Theo ánh mắt Khoa Lạc Lý, Dịch Vân đương nhiên thấy được mai giới chỉ cổ xưa ở trên cánh tay bị đứt, nhưng hắn không vội nhấc lên, lại hỏi tiếp: “Người tên Hi Đồ Ân theo như lời người nói chính là người quyết định cuối cùng cho chiến dịch ở Ái Đạt trấn, điều đó nói lên hắn hẳn là thần sử cường giả có giai vị tinh vực, giờ hắn ở chỗ nào?”

Khoa Lạc Lý lúc này đau đớn không chịu nổi, khuôn mặt nhăn nhó dữ tợn, theo câu hỏi của Dịch Vân thì nắm ngón tay hắn cũng dần chặt lại, cùng lúc đó còn có ngọn lửa yêu dị thù đốt, giữa hai sự dày vò đó, không dám không trả lời nói: “Hi Đồ Ân đại nhân chính là người sáng lập nên Thanh Lôi chế tài đoàn, cũng là người quyền cao chức trọng trong Giáo Đình ta.”

“Hắn là chủ tịch đương nhiệm của nghị trường tối cao của giáo hội, địa vị gần như bằng Giáo Hoàng điện hạ, nhiều năm qua hắn chỉ ở trên quang minh thánh đảo. Ta cùng Ách Ba Đa đều nghe theo mệnh lệnh của hắn để làm việc, người nếu muốn báo thù thì nên đi tìm hắn a!”

Lòng Khoa Lạc lý vẫn còn căm hận, trước khi chết còn hăm hại Dịch Vân, nếu ngày sau Dịch Vân thật sự tìm người kia báo thù, đó là chuyện vui mà hắn mơ còn không được, vì điều đó tương đương với việc đi tìm cái chết.

Dịch Vân đương nhiên hiểu được ý đồ ác độc của hắn, mong muốn báo thù mình, chỉ là lời nói của Khoa Lạc Lý, từng câu từng chữ đều là sự thật, không hề có một câu dối trá. Hi Đồ Ân – rất gần Giáo Hoàng, là thần sử cường giả, là người quyết định chuyện đồ trấn Ái Đạt trấn. Dịch Vân từ miệng Khoa Lạc Lý biết được điểm ấy là đủ rồi.

Dịch Vân sau một lúc lâu suy tư, lúc này đã hết nghi ngờ, tổng hợp các sự kiện tiền nhân hậu quả lại hắn đều hiểu được toàn bộ, mới ngẩng đầu lên, nụ cười rạng rỡ với Khoa Lạc Lý nói: “Cảm ơn sự hợp tác của người, ta đã biết kế tiếp nên tìm ai rồi!”

Đứt lời, một ngọn lửa đỏ đột nhiên bùng lên, thù đốt toàn thân Khoa Lạc Lý, tiếng tru thê thảm vang lên, bất quá chỉ một khắc sau, cả người Khoa Lạc Lý đã hóa thành tro tàn, chỉ lưu lại bộ hài cốt sáng bóng.

Cầu cầu lúc này cũng chui ra khỏi lồng ngực Dịch Vân, vươn đầu ra, lè lưỡi liếm qua khuôn mặt Dịch Vân, thấp giọng làm nũng kêu tê tê.

Dịch Vân nhẹ vỗ về Cầu Cầu, dịu dàng nói: “Lần này quả đã làm phiền người, đại cừu đã báo, sự tình đã chấm dứt, bình tĩnh lại nào.”

Cầu Cầu dường như có thể cảm nhận được tâm tình của Dịch Vân lúc này, cao giọng kêu lên một tiếng, rồi chui lại vào trong lồng ngực hắn, im lặng đợi, không phát ra một tiếng nào.

Dịch Vân đảo mắt nhìn qua tro cốt, thật lâu sau mới nhấc lên một chiếc không gian giới chỉ cổ xưa, đem tất cả đồ trong đó tổng ra ngoài, trừ một đồng lớn kim tệ lấp lánh cùng với đồ dùng tùy thân của Khoa Lạc Lý, còn có một cây kiếm lớn đỏ thẫm khiến hắn vô cùng quen thuộc, đúng là cây kiếm mà tám năm trước, do Phổ Tu Tư cùng Ba Đức Lợi liên thủ luyện chế ra, hỏa chúc ma binh tam phẩm sơ giai tên là thứ thần khí.

Đặt nó trên tay, Dịch Vân nhắm mắt cảm nhận, nhẹ nhàng vươn tay vuốt ve thân kiếm, trong lòng dâng lên vô hạn hoài cảm không thể kiểm soát.

Năm đó, hắn cũng từng được ngoại công và cậu vui mừng khoe qua về thanh ma binh này, tuy rằng hiện giờ, dựa vào trình độ luyện khí của hắn, sớm đã có thể luyện ra tam phẩm trung giai ma binh cao hơn một bậc mà không cần dựa vào hỏa hệ phách quặng mỏ, nhưng ở trong lòng hắn, giá trị của thanh binh khí này còn cao hơn vô số lần so với những thanh ma binh mà hắn luyện ra.

Mặc kệ về hiện tại hay là tương lai, thanh hỏa chúc ma binh này đối với hắn là vô giá!

Cẩn thận đem thanh ma binh cất vào trong hồng liên, tiện tay đem hơn mười vạn kim tệ chất thành đồng kia thu vào không gian giới chỉ, một hỏa cầu bay ra, đốt cháy toàn bộ vật dụng tư trang của Khoa Lạc Lý.

Nhìn chung quanh một lượt, cả căn phòng đã trở nên trống rỗng không còn một dấu vết nào.

Dịch Vân biết, cho dù ngày sao có người tìm được mật thất này, cũng tuyệt không thể tìm được manh mối gì liên quan tới Khoa Lạc Lý. Đường nhiên cũng sẽ không thể biết được hắc đã chết ở nơi này.

Phi tan tro cốt trên đất, Dịch Vân lẩm bẩm nói: “Ách Ba Đa cùng với Khoa Lạc Lý đều đã đền tội, đại cừu năm đó của Ái Đạt trấn ta đã báo, nói vậy tất cả những người chết oan đã có thể siêu thoát, sự cố gắng của ta đã không hề uổng phí rồi.”

Một người độc thoại bên trong thạch thất trống trải, bỗng lúc này truyền đến thanh âm vui mừng của Môn La: “Người có thể nghĩ như vậy là tốt nhất! Lúc đầu ta còn lo lắng, sợ rằng người sẽ không cam lòng, đi tìm tên cường giả thần ân sử kia báo thù, có thể tự biết mình biết ta đúng là tốt lắm, đỡ tốn một ta một phen xài vô mồm khuyên can.”

Vẫn im lặng, khuôn mặt Dịch Vân hiện lên nét tà khí, cực giống với chiêu bài tươi cười đầy tà ý của Môn La: “Hi Đồ Ân thì sao? Tuy đó là dịch thủ mang cấp bậc tinh vực, hiện tại ta không phải đối thủ của hắn, nhưng trong tương lai, hắn chắc chắn sẽ chết trong tay ta, ta không cần phải vội, thật sự không vội, Thanh Lôi đoàn diệt, Khoa Lạc Lý vô cơ mất tích, chỉ sợ nhận được tin này, hắn cũng sẽ cảm thấy bất an a.”

“Cái ta có là sự kiên nhẫn, chậm rãi chờ, chậm rãi chịu đựng, làm cho hắn trải qua những ngày lo sợ bất an, rồi sao đó đợi đến lúc ta tìm đến tận cửa, làm cho hắn chết đi trong đau đớn tột cùng, chung quy sẽ có ngày như thế, cứ chờ xem, ha ha ha!”

Dưới mật thất âm u, tiếng cười tà ác vang vọng không ngừng, Môn La im lặng không nói lời nào.

Bước đi trên thềm đá ra ngoài thạch thất. Bên ngoài tháp chuông vắng vẻ không một bóng người, chỉ có duy nhất vầng trăng trên cao chiếu rọi những tia sáng nhu hòa xuống thế gian.

Dịch Vân xác định phương hướng, đứng dậy cấp tốc rời đi, thân ảnh cô độc đổ dài trên đường lớn, dường như sự cô đơn luôn đồng hành cùng hắn, nhưng trong lòng hắn như có một ngọn lửa, trái ngược hẳn với những cơn gió lạnh thấu xương tấp vào mặt hắn.

Hắn biết, hết thảy đều mới bắt đầu thôi, đêm còn dài nhưng con đường của hắn còn dài hơn.

Ánh trăng vàng rực rỡ vẫn soi sáng vạn vật, nhưng đêm tối vẫn dày đặc.

351. Chương 350: Phong Tước Đại Diễn

“Đùng đoàng đùng đoàng!”

Tiếng pháo nổ giòn giã vang lên liên tục trong nội thành Kỳ Võ, ma đầu đại hội mười ngày trước đã chấm dứt. Tiếp theo là đến đại diễn phong tước, còn lại là vì tướng thưởng cho biểu hiện ưu tú của cường giả đệ tử trong trận đấu mà tổ chức, đối với cư dân toàn thành mà nói, chính là kéo dài ma đầu đại hội thêm ít ngày, hơn nữa hôm nay cũng là ngày quốc khánh của Kỳ Võ đế quốc, đây chính là song hỷ lâm môn, dân sĩ toàn thành mừng rỡ như điên, chúc tụng nhảy nhót múa ca, không khí náo nhiệt cũng không thua kém trận đấu trong ma đầu đại hội.

Chính Ngọ (giữa trưa) hôm nay được lựa chọn để bắt đầu chính thức tiến hành đại diễn phong tước, cũng là vì tượng trưng cho vận mệnh đế quốc lên như mặt trời giữa trưa, phát triển không ngừng.

Dịch Vân đứng ở cửa sổ phía nam, yên lặng quan sát từ xa, trên không trung của Hoàng Thành pháo hoa chúc mừng được bắn lên, tùy các hệ ma pháp khác nhau mà pháo hoa nở rộ với đủ sắc màu, dù là chính Ngọ, ánh mặt trời chói chang chiếu rọi nhưng vẫn có thể thấy rõ ràng, chiếu sáng trung ương Hoàng Thành với các kiến trúc phụ trợ cao ngất, to lớn đồ sộ, tràn ngập trong ánh sáng vừa uy nghiêm, vừa lung linh, đẹp đẽ.

Trình tự tổ chức đại diễn phong tước, bắt đầu từ cấp bậc tứ tinh trước, tiếp đến là ngũ tinh, cuối cùng mới đến người chiến thắng trong trận đấu cuối cùng của ma đầu đại hội, cũng chính là Dịch Vân cấp bậc lục tinh.

Địa điểm tổ chức, chính là đại điện lớn nhất trong nội cung “Kỳ Võ chính điện”.

Hiện tại buổi lễ mới bắt đầu, mười người đứng đầu trong cấp bậc tứ tinh nhập điện đầu tiên để được thụ phong, mười người đứng đầu của cấp bậc ngũ tinh đứng chờ ở Bắc điện, còn vị trí hiện tại của Dịch Vân, chính là chỗ dành cho mười người đứng đầu ma đầu đại hội, cấp bậc lục tinh, là phòng nghỉ ở Nam điện.

Các cấp đệ tử trải qua tranh tài, tầng thứ bất đồng, thời gian nhập điện thụ phong cũng bất đồng, phần thưởng cũng bất đồng, bởi vậy, ba nhóm mười người đứng đầu ở mỗi cấp bậc khác nhau tách ra an trí (thu xếp) là thông lệ nhất quán từ các đại điển phong tước trước đây.

Bên ngoài Hoàng Thành tiếng hò hét, hoan hô vang vọng khắp trời, hồi tưởng lại vừa rồi ngồi trên xe ngựa một đường đi tới, bên trong thành Kỳ Vô đầu đầu cũng là người, đại bộ phận dân chúng đều đổ xô ra đường, tụ tập ở quảng trường nơi có cung cấp hình ảnh ma pháp cùng nhau xem nghi thức tiến hành đại điển phong tước.

Dịch Vân cũng biết, bây giờ còn ở lại trong thành, chỉ là một bộ phận rất ít dân cư mà thôi, đại đa số đã trở lại chỗ tổ chức ma đầu đại hội lúc trước, nơi có hội trường khổng lồ.

Nơi đó, bên trong hội trường có thể đồng thời chứa được ba mươi vạn người, vùng đất trống bên ngoài hội trường, có thể chứa được gần trăm vạn người, ở đó, một màn ảnh thật lớn có hình ảnh ma pháp lơ lửng trên không hội trường để truyền phát tin.

Đại điển phong tước, ma đầu đại hội được kéo dài, cũng là sự kiện đích thực mà mọi người ngóng đợi, trong lòng mọi người như có lửa nóng thiêu đốt, bọn họ đều hy vọng được chứng kiến một cái kết thúc trọn vẹn, tất cả động tác của từng người trong mười đệ tử xuất sắc nhất trên điện đều được họ thu vào tầm mắt, những cố gắng của họ đều được tưởng thưởng, từ bình dân thăng cấp thành một quý tộc, giống như “vượt qua long môn, cá chép hóa rồng” vậy.

Xoay người trở về, cùng ở với hắn trong phòng, đều là nhóm cường giả của học viện đem qua tham dự yến tiệc của vương tộc, bao gồm cả hắn là có tám người, Ma Đa vẫn như cũ không thấy thân ảnh, Cổ Lan cũng không ở trong này, trên mặt mọi người đều mang một vẻ vô cùng hưng phấn, chờ đợi đến khi tên của họ được xướng lên để tiến vào Kỳ Vô chính điện thụ phong, hôm nay qua đi, tất cả bọn họ đều trở thành một quý tộc của đế quốc.

Trong khi mọi người vui vẻ đàm tiếu, Dịch Vân lặng lẽ ngồi ở một bên, đêm trước xuất phát đến Hoàng Thành, Cầu Cầu được hắn để ở trong phòng của trạch viện.

Nghi thức thụ phong trọng yếu của đế quốc như vậy, hắn đương nhiên không thể mang con ma thú tham gia, trên người từ nhỏ đến lớn đã khắc thành thói quen luôn có Cầu Cầu quanh quẩn bên mình, khiến hắn bây giờ có vài phần không quen, dựa lưng vào ghế tựa, chậm rãi nhắm nháp hương vị trà thượng đẳng được vương thất vì họ mà chuẩn bị, lặng lẽ chờ đợi.

Trải qua yến tiệc của vương thất tối qua, những người khác cũng hiểu được tính tình của Dịch Vân thích yên tĩnh, hơn nữa cả bọn đang trong niềm hưng phấn cực độ, rả rích trò chuyện để thư thả tâm tình, nên cũng không ai lại quấy rầy.

Một hồi, Mễ Mễ Lộ biểu hiện có khác với hôm qua ở dạ yến, bỗng nhiên một người đi tới, biểu tình có phần mất tự nhiên, đến trước mặt Dịch Vân, cũng không ngồi xuống. Trực tiếp hướng về Dịch Vân cất giọng hỏi: “Sau khi đại điển chấm dứt, người hắn sẽ trở về Thiên Phong Học Viện hả?”

Dịch Vân ngạc nhiên, như thế nào mà ngay cả vấn đề này nàng cũng hỏi tới?

Mễ Mễ Lộ đem mục đích của mình nói tiếp: “Bố Lạc Tác viện trưởng của Lai Nhân Học Viện ta rất có hứng thú với người, trong mười ngày nay, hai ba ngày đầu đều chạy sang bên Thiên Phong Học Viện của người, mà ngay cả khi người hai lần mất tích kỳ lạ, hắn cũng phái toàn bộ đệ tử trong học viện đi tìm người, việc này giống như người thực sự để ý đến hướng đi tương lai của người, ngay cả sự phụ của người Mễ Nặc viện trưởng cũng không thể khẳng định, cho nên ta mới tò mò muốn tới đây hỏi một chút.

Bố Lạc Tác viện trưởng Lai Nhân Học Viện, Dịch Vân hồi tưởng lại ngày đó cùng quân đoàn Âm Ảnh Diệt Sát đánh một trận, sau lại gặp phải Bá Nạp Đốn và Mặc Tây uy hiếp, nếu như không có hắn trợ giúp, chính mình quả thật khó lòng toàn mạng trở về, trong lòng dĩ nhiên cảm kích, lại không biết hắn tìm mình vì chuyện gì.

Dịch Vân nhún nhún vai, không trả lời cười nói: “Ta cũng có một chuyện muốn hỏi, dạ yến hôm qua, ánh mắt của mọi người nhìn ta đều rất kỳ quái, đặc biệt rất sợ hãi. Ta nghĩ không ra vì cái gì lại sợ ta như vậy?”

Mề Mễ Lộ nghe vậy giật mình, làm như nhớ ra chuyện gì đáng sợ, thân hình khẽ run, thốt lên: “Bởi vì, người vốn rất đáng sợ!”

Dứt lời, nàng chạy như bay về phía những người khác. Cũng không dám quay đầu nhìn lại Dịch Vân. Ngay cả đáp án cũng không nghe.

Câu trả lời có phần kỳ quái, Dịch Vân đâm ra ngẩn ngơ!

Ở khu nghỉ ngơi chờ đợi thời gian trôi qua tương đối lâu, sau hai thời thần, Cổ Lan đẩy cửa tiến vào, đối với mọi người cao giọng nói: “Các vị đồng học, kế tiếp là đến phiên chúng ta, mọi người chuẩn bị tốt một chút, qua một khắc nữa, đại thần lễ nghi sẽ tới đón các vị!”

Mọi người nghe vậy tất cả đều hoan hô, mọi người lập tức bắt đầu chỉnh sửa phục trang, dung nhan, các nam học viên động tác như một, đều chỉ đơn giản sửa sang lại trang phục, nhưng các học viên nữ lại khác, trời sinh đều thích làm đẹp, lúc này đây, chen nhau đứng trước những tấm gương lớn, dùng không biết bao nhiêu công cụ hóa trang, tận tâm tận sức trang điểm cho mình, khiến mình rạng rỡ hơn, nghĩ đến đây, cũng thấy sự khác biệt giữa nam và nữ rồi.

Cổ Lan vẻ mặt tươi cười đi đến trước mặt Dịch Vân, chỉnh sửa góc áo nhả cho hắn, đơn giản là vì hắn mà sửa sang lại y phục cho nghiêm túc, hành động thân thiết như vậy ngay cả Dịch Vân cũng cảm thấy kinh ngạc, Cổ Lan cũng không thềm quan tâm, chỉ mỉm cười nói: “Rốt cuộc cũng đến lượt chúng ta, người đương nhiên cũng phải chuẩn bị cẩn thận chứ, dù sao người cũng là người xuất sắc nhất trong cuộc so tài này, là người cuối cùng lên sân khấu, ta dám đánh cược, tất cả dân chúng quan khán đại điển phong tước, xem qua hình ảnh ma pháp, có hơn nửa đều vì người mà đến.”

Không thềm để ý phong thái của chính mình bị hạ thấp đi trước Dịch Vân, Cổ Lan hào sảng cười.

Dịch Vân suy tư một hồi, hỏi: “Ma Đa đầu? Hắn là người đứng thứ hai trong cấp bậc lục tinh, chẳng lẽ không tham dự nghi thức thụ phong?”

Cổ Lan đáp: “Hắn sớm đã đến đây, hiện tại đã đi đến nơi cử hành đại điển, được bá tước Mặc Tây cùng tướng quân Bá Nạp Đồn mang theo bên người, với việc hắn là đệ tử trực hệ của Lam Duy Nhĩ gia tộc, có điểm đặc quyền ấy cũng không kỳ quái.

Dừng lại một chút, Cổ Lan hạ giọng, nói tiếp: “Người hắn biết A Lý Bố, hắn là người xuất sắc nhất trong cấp bậc tứ tinh, nhưng gia tộc Lam Duy Nhĩ vừa rồi ở trước mặt mọi người tuyên bố không thụ phong cho hắn, mà bản thân hắn cũng không đến dự lần đại điển này, tước vị ban thưởng này, tiếp theo danh sách bổ sung lần lượt mà lên, nói cách khác, ở cấp bậc tứ tinh, người hạng thứ 11 lại có tư cách được phong tước.

“Việc này mặc dù là lệ thường ở đế quốc, phụ hoàng cùng với các chúng đại thần đều không có dị nghị gì, nhưng một nhóm dân chúng không rõ nguyên nhân, mới vừa rồi còn xôn xao nghị luận một hồi.

Quân đoàn Âm Ảnh Diệt Sát là một chuyện, thân là hoàng tử Cổ Lan đương nhiên hiểu rõ, chỉ là cũng biết Dịch Vân cùng với Lam Duy Nhĩ gia tộc quan hệ ngày càng khấn trương, cấp bách, cho nên mới len đem chuyện này báo cho Dịch Vân biết.

Cổ Lan biết, theo như lời hứa hẹn của Bá Nạp Đồn lúc trước đối với vương thất, sau khi đại điển kết thúc, sẽ bí mật đem xử quyết A Lý Bố người sai khiến quân đoàn Âm Ảnh Diệt Sát, khiến cho chuyện xấu chưa từng có trên đế quốc này biến mất, lên phái quân tập sát quán quân đại hội kỳ này, dù là ai đi nữa hắn cũng phải lấy mạng bồi thường.

Sắc phong tước vị cho người chết chỉ là điều thừa, đó cũng là nguyên nhân mà Áo Nhĩ Ba đại đế cùng chúng đại thần không hề dị nghị.

Dịch Vân nghe vậy thản nhiên nói: “Đa tạ người đã báo cho ta biết, chẳng qua, chung quy chỉ là việc bên trong Lam Duy Nhĩ gia tộc, cùng với ta hoàn toàn không có quan hệ, cũng không nghĩ lại muốn nghe được chuyện gì có liên quan đến gia tộc bọn họ.”

Cổ Lan hơi hụt hẫng, chợt cười nói: “Nói đúng! Chuyện tập sát này, người từ đầu chí cuối cũng chỉ là người bị hại, vền vền chỉ giao ra chủ mưu, làm cho sĩ nhục chưa từng có trên đế quốc được hóa giải thành vô hình, lại nói tiếp, vẫn là quá tiện nghi cho Lam Duy Nhĩ gia tộc rồi.”

Tiếng cười vui vẻ vang lên, vẻ mặt Cổ Lan chợt nghiêm túc, chân thành nói: “Vừa rồi ta đã cùng Mễ Nặc viện trưởng chuẩn bị trước, hôm nay sau khi đại điển phong tước kết thúc, Thiên Phong Học Viện các người vẫn sẽ ở lại vương thành một đêm. Đợi đến khi sáng sớm mới có thể rời đi, người hãy dành cho ta thời gian buổi tối nay, ta có chuyện quan trọng muốn gặp mặt nói với người!”

Cổ Lan muốn nói, tự nhiên chính là việc vương thất muốn chiêu lãm hần, không ngờ hần có thể chờ đến bây giờ, lúc này mới đề cập việc này với Dịch Vân.

Dịch Vân mỉm cười nói: “Ta đã đoán được phần nào chuyện quan trọng mà người nói là việc gì rồi, nhưng dù sao đó cũng là chuyện của buổi tối, hiện tại thời gian đã đến, chúng ta trước mắt nên lo chính sự đã.”

Cổ Lan gật đầu, vỗ vỗ bả vai Dịch Vân, lúc này, các học viên khác cũng đã chuẩn bị xong toàn bộ, đều tụ tập đến bên cạnh Cổ Lan, một lúc sau, đại thần lễ nghi đã đến, mọi người được hần dẫn dắt, hướng về đại môn, một đội ngũ nghênh đón xa hoa hàng hàng nghiêm chỉnh, từng bước vững chắc đi về phía Kỳ Vũ chính điện hùng vĩ.

Vừa tiến vào tầm thăm dò thăm trải ngay ngắn bên trong chính điện, đã thấy bên trong đông nghìn nghịt, lễ phong tước cho cấp bậc tứ tinh và ngũ tinh vừa mới chấm dứt, hai cấp bậc này mỗi cấp bậc là mười người đứng đầu, tổng cộng hai mươi người, toàn bộ đứng trong đại điện, vỗ tay hoan nghênh bọn họ.

Đối với mấy người học viện này mà nói, tuy rằng đều là mười người đứng đầu cả, nhưng cấp bậc lục tinh cùng bọn họ có sai biệt lớn về thực lực, tất cả đều lấy bọn hần làm mục tiêu cố gắng trong tương lai, vỗ tay hoan nghênh cũng rất chân thành.

Dịch Vân đảo mắt qua, trong những người này, quả nhiên không thấy có A Lý Bố, chẳng qua khi hần lại phát hiện một cổ nhân ngày xưa, Kiệt Đô.

Sớm từ chỗ Mễ Nặc lấy được danh sách trận đấu, hần cũng đã nhìn thấy tên Kiệt Đô ở bên trong, đương nhiên tên này ở trong ma đấu đại hội, cùng La Lô giống nhau, đều là một trong những đại biểu của Kỳ Vũ Vương Gia Học Viện cấp bậc tứ tinh, biểu hiện cũng tương đối xuất sắc, thuận lợi tiến vào nhóm người đứng giữa trong mười người đứng đầu cấp tứ tinh, hiện tại hần cũng đang giương mắt nhìn mình.

Dịch Vân đối với Kiệt Đô khẽ gật đầu mỉm cười, tỏ vẻ còn nhớ rõ hần, đi theo sau đoàn người học viên, đang hướng về phía trung ương đại điện.

Nhìn bóng dáng Dịch Vân, Kiệt Đô đều âm thầm thở dài, năm đó hai người bọn họ đều học ở Đa Ni Tập Học viện, hần là học trưởng, người kia là học đệ, chính mình ở học viện cũ từng đánh bại hần trong một cuộc tỷ thí, xa cách mấy năm, hôm nay, hần đã đạt đến trình độ mà mình khó với tới, chỉ sợ cả đời này, mình cũng không cách nào vượt qua hần. Chỉ cảm thấy cảnh còn người mất, thời không chuyển hoá, hần đã không còn tư cách đứng trước mặt Dịch Vân khiêu chiến.

Được đại thần lễ nghi dẫn dắt, mọi người đứng ở bên ngoài trung ương đại điện, vền vền chỉ mười người đứng đầu, một người bước ra, đi đến trước mặt Nhĩ Ba đại đế, Pháp Thánh Kiệt Mễ Đạt, Hồng Y Giáo Chủ Bồ Lô Thác, đứng hai bên trái phải đại đế, trong tiếng nhạc trang nghiêm, nghi thức phong tước, nghi thức phong thưởng cho cấp lục tinh, chính thức bắt đầu rồi.

352. Chương 351: Quan Tâm Hay Uy Hiếp?

Cuối cùng cũng đã đến những người chốt hạ, nghi thức phong tước của cấp bậc Lục Tinh đã bắt đầu.

Dịch Vân nhìn khắp toàn trường, phát hiện Mễ Nặc đang đứng lẫn trong đám người ở trong điện, thần tình đầy tự hào, nhìn về phía hần đá lông nheo một cái. Khiến cho hần dâng lên một cơn ác hàn, Dịch Vân rùng mình nhe răng gật đầu với lão.

Anna lúc này cũng nhìn thấy viện trưởng Mễ Nặc, đi sát vào bên người Dịch Vân, nghi hoặc nói: “Viện trưởng Mễ Nặc lần này đến tham gia buổi lễ long trọng này cũng không ngoài ý muốn. Nhưng mấy người hiện đang đi bên cạnh viện trưởng, như thế nào cũng đến?”

Khó trách Anna sẽ hỏi như vậy, lúc này bên cạnh Mễ Nặc, vốn là ba người không nên có mặt tại đây lúc này. Phân biệt là Tạt La Tạt, Ni Tư cùng với tộc trưởng Cát Âu của gia tộc Kiệt Nặc Tư.

Có tư cách đến nơi này xem lễ, không ai không phải là trọng thần của đế quốc, tướng lĩnh cao cấp, tước bậc ít nhất cũng là “Tam đẳng bá tước”. Dĩ nhiên, với thực lực cùng địa vị của Mễ Nặc. Hẳn đương nhiên có đủ tư cách tham dự, chỉ là ba người Tạt La Tạt ko có tư cách ấy.

Dịch Vân lãnh đạm nói: “Không có gì đáng ngạc nhiên cả, ba người bọn họ đều là do ta làm khó với lão sư Mễ Nặc mang bọn họ theo vào.”

Anna nghe vậy ngạc nhiên!

Trừ đám người Mễ Nặc, trên đại điện Dịch Vân còn phát hiện vài gương mặt quen thuộc, viện trưởng Bồ Lạp Tác của Lai Nhân Học Viện cùng với thành viên Tứ đại gia tộc. Trước đây, tộc trưởng các đại gia tộc đã từng đến trước cửa đưa lễ chúc mừng hân. Bất kỳ ai trong Kỳ Vũ đế quốc này, có uy danh hiển hách, thuộc tầng lớp cao tầng có thực quyền, tất cả quan viên đều tề tựu xem lễ. Không một ai vắng mặt, loại chuyện này cực kỳ hiếm thấy. Khó trách dân chúng cả nước đều để ý đến đại điển được tiến hành lần này.

Vẫn đang nhìn quanh quất, Dịch Vân bỗng nhiên phát hiện hai luồng ánh mắt sắc bén chiếu thẳng lên người hân, ngẩng đầu nhìn lại, phía đông điện, trong đám người xem lễ ở hàng thứ nhất, Bá Nạp Đồn cùng với Mặc Tây Cách ở trung ương đại điện đang nhìn chằm chằm vào hân.

Dịch Vân nhíu mày, ở trong mấy người quen biết. Hân không nghĩ rằng sẽ gặp lại hai người này. Tin chắc đại điển hôm nay là lần cuối cùng bọn họ chạm mặt, ngày sau khó gặp lại. Sẽ không gặp lại lần nữa, về mặt Dịch Vân bình tĩnh, lãnh đạm quét qua phía đông điện.

Vừa đánh mắt sang bên đấy, Dịch Vân cảm thấy kinh ngạc, không ngờ ở phía sau hai người Mặc Tây, chính là người mà sau trận chung kết ma đấu đại hội, hân chưa từng gặp lại, Ma Đa. Hiện tại đứng bên cạnh Ma Đa là một gã đại hán cường tráng mặc quân phục.

Người này, Dịch Vân chưa bao giờ gặp qua, nguyên nhân khiến hân quan tâm là bởi vì hình thể bên ngoài của gã, khí thế toát ra có chút tương đồng với Mặc Tây. Chắc là một thành viên trong gia tộc Lam Duy Nhĩ, về phần là ai, Dịch Vân không đoán được, cũng không muốn biết.

Thanh âm trang nghiêm của đại thần lễ nghi vang lên, nghi thức chính thức đi vào giai đoạn thụ phong tước vị, song phương đều ăn ý dời ánh mắt đến trung ương điện, chăm chú xem nghi thức diễn lễ.

Theo như lời vương thất lúc trước tuyên bố, với các cấp bậc khác nhau trong ma đấu đại hội, chỉ cần có thể tiến vào vị trí mười người đứng đầu, đều giống nhau được đế quốc ban thưởng tước vị. Có thể mỗi người có cấp bậc khác nhau, trận đấu càng khó khăn tự nhiên trình độ mỗi người cũng khác, theo lẽ thường, đứng trong top mười ở cấp bậc tử tinh, đều được ban tước vị “Tam đẳng tử tước”. Riêng người đứng đầu thì được tước vị “Nhị đẳng tử tước”.

Top mười của cấp bậc ngũ tinh nâng lên một bậc, đều được ban tước vị “Nhị đẳng”, người đứng đầu thì được “Nhất đẳng tử tước”.

Dĩ nhiên, cấp bậc lục tinh, chính là tước vị “Nhất đẳng tử tước”.

Bất luận là cấp bậc nào, khi lọt vào top mười thì đều được ban thưởng tước vị giống nhau, khác biệt chỉ là mức kim tệ và ma binh được thưởng thêm. Ma pháp hộ khải cấp bậc không giống nhau, thứ tự càng đứng ở phía trên, thì mức thưởng thêm càng được nhiều hơn.

Đơn giản mà nói, ma pháp binh khí phẩm cấp khác nhau, ma pháp hộ khải phẩm giai cũng vậy, tuy đứng đầu và đứng vị trí thứ mười tước vị đều giống nhau, nhưng ma binh, ma pháp hộ khải chênh lệch nhau có khi đến cả một phẩm cấp, chưa kể đến chênh lệch giữa các cấp bậc. Ngoài ra, kim tệ được ban thưởng độ chênh lệch còn lớn hơn nhiều, tính ra chênh nhau đến cả trăm vạn, nhìn tiêu chuẩn ban thưởng phân cấp như vậy, nhưng cũng chẳng ai dám nói là không công bằng.

Nghi thức phong tước cho cấp bậc Lục tinh đã bắt đầu. Khi lời của Áo Nhĩ Ba đại đế vang lên, lập tức dân chúng đang xem qua hình ảnh ma pháp đều rung động, ngay cả mười người đứng đầu cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Dĩ nhiên là tước vị “Tam đẳng hầu tước”.

Từ chỗ “Nhất đẳng tử tước” trực tiếp nhảy lên “Tam đẳng hậu tước” vền vẹn chỉ thông qua một hồi ma đấu đại hội, lại có thể đạt được vinh dự như vậy. Việc này đúng là đã đánh đổ lệ thường bao năm qua ở đế quốc. Nhìn mười người đứng đầu run run làm lễ tiếp nhận thư phong thưởng. Tất cả dân chúng đang xem qua hình ảnh ma pháp đều xúc động đứng dậy.

Ma đấu đại hội lần này quả thật có rất nhiều bất ngờ. Ngay cả việc phong thưởng tước vị cũng đặc biệt như thế, xứng đáng là ma đấu đại hội đặc sắc nhất từ trước đến giờ. Tất cả dân chúng bình dân đều không cho rằng việc phong tước lần này có gì bất ngờ cả, từ bình dân lập tức nhảy lên thành “Hầu tước” quý tộc, dùng hình ảnh chim công hóa phượng hoàng để hình dung cũng không sai. Đây mới là ma đấu đại hội, thể mới xứng đáng với cái tên Long Môn.

Tất cả các học viên đều đang đứng một bên chờ được phong thưởng, nghe đến tước vị được phong là cấp bậc hầu tước quý tộc thứ hai trong đế quốc, chỉ dưới bá tước, đều vô cùng kinh hỉ, người nhìn ta, ta nhìn người, trên mặt mọi người đều lộ vẻ vui mừng như điên không kiềm chế nổi. Không phải là “Tử tước” mà là “Hầu Tước”.

(lão tác giả nhằm lẫn đảo tung cả hệ thống quý tộc lên rồi, đừng thắc mắc nhá, ta chỉ dịch đúng với phiên bản @ thôi – BG T_T)

Trái ngược với vẻ mặt mừng rỡ như cuồng của đám học viên, trên đại diện các cấp đại thần cùng tướng lĩnh cấp cao và các tộc trưởng của đại thế gia tộc, biểu tình hết sức bình tĩnh, chỉ lẳng lặng quan khán nghi thức phong tước đang tiến hành, hiển nhiên là đã sớm biết tin tức này.

Cổ Lan cùng với Dịch Vân đứng chung một chỗ, bọn họ đều đứng ở phía sau các học viên, Cổ Lan liếc nhìn biểu tình của mọi người ở xung quanh, nhưng khi nhìn thấy Dịch Vân nghe được tin vương tộc phá lệ phong thưởng, vẻ mặt vẫn duy trì sự lạnh nhạt, dường như không cảm thấy một chút vui mừng nào với trọng thưởng như vậy.

Ngây ngẩn một hồi, Cổ Lan ghé sát vào tai hắn thì thào: “Mười người đứng đầu cấp bậc lục tinh nhảy từ tước vị “Tử tước” lên “Hầu tước”, đã là phá lệ của đế quốc. Bọn họ hẳn là đều phải cảm tạ người, chính là vì người mới khiến cho vương tộc ta sửa đổi lệ thường phong thưởng hàng năm!”

Dịch Vân nghe vậy kinh ngạc: “Vì ta? Lời này có ý gì?”

Cổ Lan đang muốn trả lời, một gã nam tử từ chỗ mấy đại thần đang xem lễ đi vòng qua trung ương đại điện, chậm rãi đến bên người Dịch Vân, đúng là kẻ khi nãy vẫn đứng cạnh Mặc Tây cùng Bá Nạp Đốn, vừa rồi cùng hắn liếc nhìn Ma Đa.

Hai mắt Ma Đa nhìn thẳng, cũng không nhìn ai khác, chăm chú nhìn người đi đến bên cạnh hắn. Mặt không đổi nhàn nhạt nói: “Đồng học Tất Nhĩ Đạt, người đến rồi.”

Dịch Vân cũng không đáp, chỉ khẽ gật đầu.

Ma Đa bên trái, Cổ Lan bên phải, toàn bộ lấy Dịch Vân làm trung tâm, không khi có phần quỹ dị, mấy đệ tử không chịu được lui ra vài bước. Để không gian cho ba người bọn hắn. Cổ Lan đứng cách Dịch Vân hướng về phía Ma Đa nói: “Ma Đa, sau khi trận chung kết chấm dứt, nghe nói người bị thương nặng, hiện tại đã hoàn toàn hồi phục chưa?”

Ma Đa nhìn thẳng phía trước, quét qua hiện trường đại điển, thản nhiên nói: “Không sao cả được không, chưa chết được, nhưng tu vi cả đời ta chỉ có thể dừng ở cảnh giới ngũ tinh. Toàn bộ đều cảm tạ người ban tặng.”

Dịch Vân lãnh đạm nói: “Người đang trách ta?”

Vừa mở miệng, song phương đều ngập mùi thuốc súng, giống như trận chung kết ma đấu kéo dài, chẳng qua đây chỉ là cuộc nói chuyện của bọn họ, chỉ cần không đánh nhau tại đương trường thì ai cũng không quản

được. Cổ Lan tuy có điều khó xử, cũng không nói câu nào.

Mặt khác tất cả bọn đệ tử đều nghe được sự đối chọi gay gắt trong lời nói của bọn họ, kẻ đứng đầu và đứng thứ hai đại hội đang có mối thù truyền kiếp chưa giải được, không ai ngu ngốc muốn dây vào, đều cầm khẩu, cũng không muốn gây chú ý đến những người khác đang xem lễ đại điển, bầy tên đệ tử lại bước cách xa bọn họ hơn một chút, duy chỉ có Cổ Lan vẫn đứng bên cạnh Dịch Vân, biểu tình có chút lo lắng.

Hắn thân là hoàng tử đế quốc, mặc dù cũng nằm trong tốp mười người được phong thưởng, nhưng đứng ở đây chỉ là tượng trưng, cũng không giống các đệ tử khác, thật sự hướng về trước tiếp nhận lễ thụ phong, cũng không nghĩ lấy thân phận hoàng tử ra lệnh cho hai người bọn họ tự trọng hoặc là lập tức tách ra, chỉ vì đây là phong tước đại điển, nói gì thì nói, đệ tử nào đứng ở đây đều có tư cách được tôn trọng.

Trầm mặc hồi lâu, Ma Đa mở miệng: “Ta chưa từng trách người.”

Dịch Vân nghe vậy ngạc nhiên, quay đầu lại nhìn Ma Đa.

Chỉ thấy Ma Đa nhẹ giọng nói: “Trận chung kết ma đấu đại hội, mỗi khi nhớ lại, ta vẫn có cảm giác mình thất bại một cách hồ đồ. Người trước đây mặc dù che giấu thực lực, nhưng ta cũng toàn lực chống đỡ, nếu không phải ở thời điểm cuối cùng người thi triển ra tuyệt chiêu kiếm kỹ mà trước nay chưa từng thấy, trận chiến ấy, ta thất thắng! Ta thật không cam tâm, nhưng sau khi tỉnh tã nhớ lại. Lúc ấy ta và người hai người đều thể hiện ra thực lực sần sần nhau, vì thế ai thắng cũng không kỳ quái.

Chiến cuộc lúc đấy, thực lực song phương đúng là ngang nhau, nhưng người chỉ bằng thực lực chân chính của bản thân đối chiến, còn ta lại dùng ngoại lực, cũng chỉ ngang tay với người. Cho dù có giết được người thì cũng là trong tình huống không công bằng, cuối cùng vào thời điểm quyết thắng, người vẫn có thể đối với ta thủ hạ lưu tình, đánh ta bị trọng thương mà không giết, ta bại tâm phục khẩu phục, đối với người không một câu oán hận.”

Ma Đa tuy rằng tận lực đè thấp âm lượng, nhưng có thể do khoảng cách gần, Cổ Lan cùng bầy tên đệ tử khác đều nghe được tất cả, những lời bộc bạch như thế, lại phát ra từ miệng của Ma Đa, khiến toàn bộ cảm thấy kinh ngạc.

Dịch Vân cũng cảm thấy kinh ngạc, không ngờ được, khi biết chính mình bị thương nặng đến như vậy, hắn lại có thể thản nhiên tiếp thụ kết quả này, khác xa với nhận định ban đầu của hắn với Ma Đa.

Ma Đa nhìn chằm chằm Dịch Vân, đem âm lượng ép tới cực thấp, lại nói tiếp: “Vài ngày trước, khi Cổ Lan cùng với công chúa Điển Na đại diện cho vương thất ra mặt, muốn hòa giải hiềm khích giữa gia tộc Lam Duy Nhĩ ta và người. Ông nội ta đã rất suy nghĩ, hứa hẹn với vương thất sẽ không hạ độc thủ với người, dù sao, lần này cũng vì thể diện của vương thất, sau này ông nội ta có hay không áp dụng hành động gì khác ta cũng không nắm chắc...”

“Chẳng biết tại sao, hình như ta cảm giác cha ta cùng với ông nội có địch ý rất sâu với người, chắc là do lần trước các người tiếp xúc không vui, nên gây ra hậu quả xấu.” Cá nhân ta đề nghị, ngày sau người nên sắp xếp thời gian, đích thân đến gia tộc Lam Duy Nhĩ ta bái phỏng, không phải là người đến thỉnh tội, chính là hy vọng người có thể lấy thân phận hữu hảo tới chơi, hoặc là song phương có thể giải trừ hiềm khích!”

Dịch Vân nghe vậy cười cười, từ chối cho ý kiến nói: “Người nói việc này, là quan tâm hay uy hiếp ta đây?”

353. Chương 352: Không Thẹn Với Lương Tâm

Ma Đa với vẻ mặt nghiêm túc, nói: “Nếu như thật sự muốn cảnh cáo uy hiếp người, ta có thể ở thời gian khác, trường hợp khác, tuyệt đối sẽ không ngốc đến nỗi ở buổi đại điển này tìm phiền toái. Những lời mới nói hồi nãy, tất cả đều là suy nghĩ cho người. Nghe hay không, tùy người quyết định!”

Dịch Vân nghe như vậy hơi giật mình, vẫn không nói. Cổ Lan đã tiếp lời hỏi: “Ma Đa, người vốn thua ở trận chung kết ma đấu đại hội, lại bị thương bởi Tát Nhĩ Đạt, người thật sự không hận hắn?”

Sắc mặt Ma Đa không một chút thay đổi: “Vừa rồi ta nói đã rất rõ ràng, ở trận chung kết, ta thua nhưng tâm phục khẩu phục. Hắn lại thắng quang minh chính đại, tuy rằng trọng thương không thể hồi phục, nhưng vẫn còn sống. Đối với hắn có lẽ oán nhưng không hận.”

Dừng một chút, đối với Dịch Vân nói: “ Tóm lại, lời đã cạn! Lời vừa nói, ta cũng không sợ làm cho Cổ Lan hoặc những người khác nghe được, năng lực của một đại gia tộc vượt qua sức tưởng tượng của người. Thật sự muốn đối phó một người, cái không thiếu chính là phương pháp. Cũng không nhất định phải chính mình ra tay, chỉ cần không để lại chứng cứ, Vương thất cũng không cách nào truy cứu, hy vọng người vì an toàn tương lai của người mà suy nghĩ đề nghị của ta một chút.”

Dịch Vân không nói một câu, chỉ lẳng lặng đứng nghe.

Ma Đa biểu hiện rất thành khẩn, không có một tia giả dối. Điểm này, hắn có thể cảm nhận được. Trầm mặc một lúc, hắn lãnh đạm trả lời: “Thực sự cảm ơn ý tốt của người, chính là ta và Lam Duy Nhĩ gia tộc của người sẽ không có va chạm nữa, về việc tự thân đến nhà báỉ phỏng cũng không cần nhắc đến. Ta chỉ có thể hứa hẹn, sau này ta sẽ không chủ động tiếp cận gia tộc các người. Chỉ hy vọng các người cũng đừng tới quấy rầy ta.

Ma Đa nghe vậy, đầu tiên ngẩn người, theo sau nhún vai. Lại quay trở về phía Mặc Tây cùng với Bá Nạp Đôn. Nên nói hắn đã nói, hắn đem toàn bộ nói ra, về quyết định của đối phương, hắn không thể can thiệp.

Nhưng là, nhìn biểu hiện của thiếu niên vừa rồi, nghi hoặc trong lòng của hắn cũng nảy sinh, ông nội cùng cha căm thù hắn là có lý do, chỉ vì mấy lần đám phán thất bại. Ma đầu đại hội thất lợi, hắn trọng thương cùng với A Lý Bố gây ra chuyện ngu xuẩn đã kích mạnh tới gia tộc, càng làm cho mọi người gia tộc trước mặt mọi người mất thể diện rất lớn.

Này đó, đều cùng với thiếu niên trước mắt có liên quan, nếu còn có thể còn có cảm tình tốt đối với hắn, đó mới là lạ nhất, căm thù hắn chính là việc bình thường.

Nhưng, còn hắn thì sao?

Hắn vì sao lại đối với Lam Duy Nhĩ gia tộc không hề thay đổi. Mọi chuyện đều đối đầu, cùng với đế quốc đệ nhất đại thế gia đối kháng, hắn tuyệt đối không chiếm được một nửa điểm tốt, ngược lại. Nếu nguyện ý lựa chọn hợp tác. Quan hệ trong lúc đang khấn trương rất có thể có cơ hội cải thiện, đối với tương lai của hắn vô cùng tốt, tốt cùng xấu, 2 tuyến 1. Cả người ngu cũng hiểu được làm như thế nào, nhưng hắn cố tình lại tự chuốc lấy khổ vào bản thân, vì sao chứ?

Theo sự biểu hiện của hắn ở Ma đầu đại hội rất là khôn khéo. Che đậy thực lực, căn cứ vào từng năng lực đối thủ để đưa ra quyết định hoàn toàn khác nhau, từ từ thể hiện, đánh cho đối thủ không kịp trở tay. Với biểu hiện như vậy, hắn chắc là không phải cái loại người không biết tự lượng sức mình mới đúng. Vì sao chứ?

Đáp án khó giải, Ma Đa rất hoang mang.

Phong tước nghi thức đến lượt hạng 6 lục tinh cấp. Áo Nhĩ Ba đại đế để lại làm ra việc ngoài dự kiến của mọi người.

Theo hạng 6 bắt đầu, sở thụ cùng tước vị không phải như hạng 7 là ‘tam đẳng hầu tước’. Mà là tăng lên một giai, là ‘nhị đẳng hầu tước’ tước vị, ban thưởng to lớn như thế, quả thực ngoài mong muốn của mọi người.

Từ ngoài Hoàng thành, do vô số dân chúng phát ra tiếng hoan hô vang trời, An Na cung không như đám đệ tử học viện vui mừng như vậy, vừa rồi nàng nghe được toàn bộ cuộc nói chuyện giữa Ma Đa và Dịch Vân. Sốt ruột kéo hắn sang một bên, khó hiểu hỏi.

“ Tại sao người không đáp ứng đề nghị của hắn? Chỉ cần đi một chuyến đến báỉ phỏng Lam Duy Nhĩ gia tộc, lễ phép cúi chào, còn có thể hóa giải toàn bộ thù hận của người với bọn hắn, cuộc mua bán lợi như thế tại sao người không làm?

An Na tức nói: “Người có biết không? Mễ Nặc viện trưởng vì phân tranh giữa người và Lam Duy Nhĩ gia tộc, hắn tuy rằng đã cảnh cáo bọn họ không được hạ độc thủ đối với người, nhưng Lam Duy Nhĩ gia tộc là đế quốc đệ nhất đại thế gia, thế đại quân đại, chính trị quyền lực còn lớn hơn nữa. Bọn họ nếu thật muốn đối phó một người, liền giống như Ma Đa nói với người, có rất nhiều biện pháp, bao gồm cả Mễ Nặc viện trưởng, Thiên Phong học viện cũng không chắc chắn có thể bảo vệ được người.”

“Thật tốt khi có một lần cơ hội hòa giải cừu hận, nhưng người lại bỏ qua, thật là tức chết ta”.

Không nhìn An Na đang nổi giận đùng đùng chất vấn, Dịch Vân còn cười nhạt nói: “Chuyện về Lam Duy Nhĩ, ta đều có tính toán của bản thân cùng giới hạn. Nếu không muốn cùng bọn họ chạm trán, chỉ cần duy trì một khoảng cách xa là được. Nhưng muốn ta chủ động cúi đầu đến cửa bái phỏng bọn họ, không có cửa đâu!”

Dừng một chút, Dịch Vân lãnh đạm nói: “An Na cô sẽ không cách nào hiểu rõ, bất cứ tình huống nào, lý do nào, ta cũng không có thể hướng bọn họ cúi đầu. Mà đây, chính là giới hạn của ta.”

An Na cứng họng không trả lời được, nhìn chăm chú Dịch Vân, thật lâu sau mới thở dài, giận dữ nói: “Quái nhân! Người thật sự là quái nhân, không duyên không cớ bỏ qua cơ hội tốt này, lại đi dùng mạng của mình đem ra đùa giỡn, thật là không có chút để ý tới tấm lòng của Mẹ Nặc viện trưởng. Cuối cùng ta chỉ hỏi người một câu, sau khi đại diện chấm dứt, người có theo chúng ta quay trở về Thiên Phong học viện hay không?”

Dịch Vân nghe vậy ngẩn người, chính là lần chỉ cười cười, từ tối hôm qua tới giờ, vì sao mỗi người chỉ đều hỏi hần vấn đề này, đầu tiên là Đề Đạt phó viện trưởng, sau là Mẹ Mẹ Lộ, cuối cùng ngay cả An Na cũng tham gia vào.

Quyết định của hần trọng yếu lắm sao, làm cho mọi người phải quan tâm lo lắng.

Dịch Vân cười nói: “An Na học tỷ, ta thực kinh ngạc khi tỷ hỏi ra vấn đề này. Điều này không hợp với tính cách của tỷ a.”

Từ sau khi Ma đầu đại hội bắt đầu, đây là lần đầu tiên Dịch Vân gọi An Na là học tỷ, không có ý gì khác, chính là một loại hoài niệm xưng hô, hần rất hoài niệm thời gian ở trong Thiên Phong học viện.

An Na dậm chân, gắt giọng: “Mặc kệ ta! Dù sao ta muốn biết đáp án, người rốt cuộc có nói hay là không?”

Cái loại nữ tính này, cũng là lần đầu tiên Dịch Vân thấy xuất hiện trên người An Na, hần nhìn vào trong đại điện. Cười nói: “Ta rất muốn nói cho học tỷ đáp án, chỉ tiếc, thời gian đã không cho phép chúng ta tiếp tục trò chuyện rồi, đã đến phiên tỷ rồi!”

Nghi thức dài dòng, tuyên thệ nhàm chán, hạng tư đến hạng 10, đã đạt được phần thưởng của họ, âm thanh mời gọi của lễ nghi đại thần truyền đến, đã đến người hạng 3, An Na lên sân khấu nhận lấy phần thưởng.

Làm như cố ý, mỗi khi Áo Nhĩ Ba đại đế nói ra, đều khiến cho mọi người kinh ngạc.

Hạng 7 đến hạng 10, thụ phong là ‘tam đẳng hầu tước’. Hạng 4 đến hạng 6 lấy được ‘nhị đẳng hầu tước’. Đợi cho đến khi An Na đi ra trước mặt, hần mở miệng phong thưởng, dĩ nhiên ra ngoài mọi người dự đoán, rất không thể tin tưởng ‘nhất đẳng hầu tước’ tước vị.

Vễn vẹn là một ma đầu đại hội, lại nhận được ban thưởng lớn như vậy. Quả thực là từ khi sáng lập lên Kỳ Võ đế quốc luật pháp mới là lần đầu tiên, không chỉ có tất cả các dân chúng xem nghi thức tiến hành không thể tin nổi, ngay cả Dịch Vân cũng cảm thấy kinh ngạc.

Cổ Lan lúc này tiến đến bên người, như cười như không nói: “Còn nhớ rõ ta vừa mới nói qua không? Lục tinh cấp bậc, tất cả đã được phong thưởng đều hần là nên cảm tạ người, bởi vì, phong tước cao như thế, đều là do người mà đến!”

Dịch Vân khó hiểu, nghi hoặc hỏi: “nghi thức phong thưởng của Vương tộc, liên quan gì ta?”

Cổ Lan lãnh đạm nói: “Vì hóa giải ân oán của người và Lam Duy Nhĩ gia tộc, từ Vương tộc của ta ra mặt, hứa cho Ma Đa một cái phần thưởng phá vỡ đế quốc thường lệ, chưa bao giờ có phong thưởng qua. Chính là ‘nhất đẳng hầu tước’ tước vị. Ân uy đều bày tỏ làm cho Bá Nạp Đốn tướng quân chính miệng đồng ý ngày sau tuyệt đối sẽ không hạ độc thủ với người. Mà nếu như phần thưởng của Ma Đa được tăng lên, những người khác cũng đi theo tăng lên.”

“Nhân dân đế quốc cũng không có ngọc, điều kiện ban thưởng cách xa nhau, cho dù có đặc thù che giấu, cũng sẽ bị người phát hiện trong đó bí ẩn. Cuối cùng chỉ đánh phải lộng xảo thành chuyện, cho nên để cho

Ma Đa tước vị ‘nhất đẳng hầu tước’ không thay đổi, như vậy phương pháp tốt nhất, chính là đem phần thưởng của người khác cũng tăng đi lên. Bù lấy chênh lệch thật lớn với Ma Đa.”

Nghe đến đó Dịch Vân có chút hiểu được: “Người nói là bắt đầu từ hạng 10, từ nguyên bản ‘nhất đẳng tử tước’ nâng lên thành ‘tam đẳng hầu tước’. Sau lại từ hạng tư đến hạng 6 đều là ‘nhị đẳng hầu tước’, cho tới lúc này An Na sẽ là ‘nhất đẳng hầu tước’, tất cả đều là do Vương thất của người cố ý an bài sao?”

Võ vai Dịch Vân, Cổ Lan cười nói: “Chính xác! Đều là hầu tước tước vị, từ hạng 10 bắt đầu, là tam đẳng hầu tước đến nhị đẳng hầu tước. Cuối cùng từ hạng 3 đến hạng 2 An Na cùng với Ma Đa đều là ‘nhất đẳng hầu tước’, phong thưởng như vậy không hợp lý sao? Tiến hành theo chất lượng tăng dần, khiến không có ai có thể nói nữa lời không phải sao.

“Cho nên ta mới nói, trừ bỏ ta là hoàng tử thân phận ra, phong tước nghi thức với ta chỉ là một điều đơn giản, cũng không có ý nghĩa gì. Nhưng là đối với 8 người kia, từng cái đều hẳn là nên cảm kích người, nếu không phải lấy điều kiện an toàn của người để nói chuyện với Bá Nạp Đốn, bọn họ hiện tại chỉ được thụ phong là ‘nhất đẳng tử tước’ tước vị mà thôi. Cái gọi là hầu tước chính là vọng tưởng.”

Dịch Vân sững sốt một hồi, mới chậm rãi nói: “Trên danh nghĩa Vương thất, xuất lực hẳn cũng là người, nhưng vì sao người lại giúp ta?”

Cổ Lan khoát tay, cũng không nhìn Dịch Vân một cái, chỉ nhìn An Na mang theo biểu tình mừng rỡ tiếp thụ nghi thức sắc phong, lãnh đạm nói: “Vấn đề ngu xuẩn, toàn bộ thế giới chỉ có người mới không biết giá trị của chính mình, lý do của ta rất đơn giản, bởi vì người đáng giá!”

Hắn đáng giá, đó là kết luận của Cổ Lan.

Nghi thức thụ phong An Na đã hoàn tất, kế tiếp chính là đến phiên Ma Đa.

Chỉ thấy hắn chậm rãi bước tới trước mặt Áo Nhĩ Tam đại đế. Biểu tình cùng với 8 người trước khác nhau. Thần thái trầm tĩnh, không có một chút hân hoan, chính là dựa theo trình tự, theo sau lập tức lui về phía sau Mặc Tay cùng Bá Nạp Đốn. không phát ra một lời một chữ nào.

Dịch Vân im lặng nhìn biểu hiện của Ma Đa, trong lòng đột nhiên dâng lên một xao động khó hiểu, chính là rất nhanh bị hắn áp chế.

Trên trận đấu chung kết Ma đấu, Ma Đa đã từng dùng tất cả phương pháp muốn đưa mình vào chỗ chết, ma binh, ma khí, ma dược, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, hắn cũng thường nói với mình lúc trước đánh trọng thương Ma Đa là một quyết định đúng đắn, hết thảy đều là do hắn gieo gió gặt bão. Hắn, không thẹn với lương tâm.

Đang trong hồi ức, âm thanh của lễ nghi đại thần lại vang lên: “Lần thứ 30 giới đấu đại hội, người cuối cùng xuất sắc nhất Dịch Vân Tát Nhĩ Đạt, hướng về phía trước tiếp nhận phong thưởng!”

354. Chương 353: Quyết Định Kinh Điển

Lời này vừa được nói ra, tiếng hoan hô bên ngoài hoàng thành đã vang lên như sấm động, tiếng hoan hô vang lên từng đợt, đến nỗi toàn bộ mặt đất run rẩy như có động đất. Tình hình phong tước ở Kỳ Vô đại điện, chỉ cần có ma pháp ảnh tượng thì bất cứ nơi đâu cũng có thể quan sát được. Tất cả đều có thể thấy được người thiếu niên tóc đen làm rung động lòng người xuất hiện.

Tiếng hoan hô như sấm động, ngay cả trong đại điện cũng có thể nghe rõ ràng, Áo Nhĩ Ba cùng với các vị đại thần vô cùng kinh ngạc, không ngờ tới Dịch Vân lại có danh tiếng cao như thế, đợi hắn đi đến trước mặt, Áo Nhĩ Ba mỉm cười nói: “Đồng học Tát Nhĩ Đạt, là người chiến thắng cuối cùng trong ma đấu đại hội, bốn vương hiện giờ sắc phong người làm tam đẳng bá tước, hi vọng ngày sau người cố gắng luyện tập, tương lai sẽ dương oai và phát triển đế quốc ta hùng mạnh, người có bằng lòng thề trung thành cả đời với Kỳ Vô đế quốc hay không?”

Những lời sắc phong trong nghi thức đều giống nhau, từng học viên được sắc phong đều bị Áo Nhĩ Ba hỏi như thế, Dịch Vân không đáp lời chỉ khẽ gật đầu, thần sắc nhẹ nhàng thoải mái, làm cho Áo Nhĩ Ba đại đế cùng các trọng thần đế quốc cảm thấy kinh ngạc. Quả không hổ danh là người xuất sắc nhất ma đấu đại

hội trong vòng mười năm qua, là đệ nhất nhân trong số các học viên trong nước. Khí thể, thần thái biểu lộ ra ngoài khác hẳn với mọi người.

Dưới sự cái nhìn chăm chú của mọi người, Dịch Vân dựa vào lễ nghi do đế quốc quy định, thực hiện tất cả các nghi lễ, nhận tước vị phong thưởng. Đúng như sự phán đoán của mọi người, phần thưởng này cao hơn hẳn nhất giai so với bình thường - tam đẳng bá tước.

Mọi người im lặng nhìn nghi thức diễn ra, trong lòng đều vô cùng kích động. Thiếu niên tóc đen này lấy lực lượng cuồng mãnh, khí thể cuồng phong tảo lạc, hạ bệ tất cả đối thủ trong ma đấu đại hội, các đệ tử của các cường giả liên tiếp thất bại dưới tay hắn, khiến cho bọn họ như vừa trải qua một chuyến đi kỳ thú, một giấc mộng đẹp suốt đời khó quên.

Ngay từ đầu ai cũng nghĩ hắn là nhờ vận khí, sau này mới rõ nguyên nhân là do thực lực của hắn, do hắn che giấu thực lực của mình. Từ một người vô danh, từ một bình dân vô danh tiểu tốt trở thành bá tước đế quốc. Dù phong thưởng hậu hĩnh, nhưng đó là kết quả hắn xứng đáng nhận được, không ai xứng đáng hơn hắn!

Bất đồng với hoàng thành náo nhiệt, bên trong Kỳ Võ chính điện lại vô cùng im lặng, sự trang nghiêm của các nghi lễ đại thần luôn thường trực trong điện. Là tiêu điểm của mọi người, nhân vật chính của việc phong tước hôm nay, Dịch Vân thủy chung vẫn không nói lấy một câu, chỉ hiện ra biểu tình lạnh nhạt mà vô cùng điềm tĩnh.

Bầu không khí kỳ dị này dường như có một sự dự hoặc khó nói nên lời, ở những nghi thức phong tước dĩ vãng lúc trước chưa bao giờ xuất hiện qua, nó làm ảnh hưởng tới những người theo dõi ở đại điện, không có trầm trồ khen ngợi, không có vỗ tay, không có tiếng động, càng tôn thêm sự trang nghiêm.

Trong bầu không khí quái dị ấy, mọi người đều hai mắt nhìn nhau, đều hiện sự khó hiểu. Trong này, toàn bộ nhân sĩ cao nhất trong đế quốc đã gặp qua không ít sóng to gió lớn, nhưng chưa bao giờ trải qua tình cảnh như thế. Chỉ tùy ý đứng đó, chỉ vài động tác đơn giản đã khiến cho mọi người có bao cảm xúc khác nhau. Người thiếu niên này quả thực làm cho người ta kinh ngạc.

Cảm thụ được không khí khác thường, đứng giữa đại điện đông đúc, hai người Bá Nạp Đốn cùng Mặc Tây liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Khác hẳn với các đệ tử trước, nghi thức phong tước thứ nhất của Dịch Vân vừa chấm dứt, thì lập tức tới nghi thức mà mọi người vô cùng coi trọng, là phần thưởng lớn nhất trong ma đấu đại hội, cũng là tiêu điểm trong các đại hội – nghi thức “Phong địa chi nghi” (Phong tặng lãnh địa).

Điện lễ có mục đích khác nhau nhưng quá trình cơ hồ lại giống nhau như đúc, điều không hề thay đổi còn có sự im lặng trong đại điện, không khí quỷ dị tràn ngập. Dịch Vân vẫn như cũ đứng ở trung tâm đại điện, trước Áo Nhĩ Ba đại đế, biểu tình bình thản, duy chỉ có thanh âm của đại thần tuyên triệu vang lên.

Thanh âm hiệu triệu chấm dứt, nghi thức kết thúc.

Lúc Áo Nhĩ Ba đại đế đứng dậy từ ngai vàng, đích thân đem hai văn kiện cao cấp nhất của đế quốc, hai quyển trục mạ vàng một lam một trắng giao vào tay Dịch Vân, trên Kỳ Võ điện mới vang lên thanh âm vỗ tay nồng nhiệt, hòa theo tiếng reo hò như sấm động bên ngoài, tượng trưng cho đại điển phong tước lần này chính thức chấm dứt, cũng đánh dấu sự kết thúc hoàn mỹ của ma đấu đại hội.

Đợi Dịch Vân tiếp nhận hai quyển trục đã có hiệu lực chính thức, Áo Nhĩ Ba thở dài nhẹ nhõm, vỗ vào bả vai Dịch Vân, mỉm cười nói: “Cuối cùng thì nghi thức đã kết thúc tốt đẹp, nói thực, không khí vừa rồi ở đại điển, bốn vương lần đầu mới nhìn thấy, sự trang nghiêm hòa cùng sự yên tĩnh không một tiếng động, càng tăng thêm tầm quan trọng cho nghi thức phong địa, không khí như thế tất cả đều do ngươi tạo nên, nhờ ngươi mà có...Ngươi lại một lần nữa làm cho bốn vương kinh ngạc!”

Đứng hai bên trái phải của Áo Nhĩ Ba là hai người Kiệt Mễ Trì và Bồ Lô Thác, đều dùng ánh mắt để xác nhận những lời vừa rồi cho Dịch Vân, những lời vừa rồi của Áo Nhĩ Ba quả đúng với những suy nghĩ trong lòng họ, không kiêu ngạo mà cũng không siểm nịnh, biểu hiện vừa rồi của hắn quả thật làm cho người khác phải tán thưởng.

Áo Nhĩ Ba ngồi trở lại ngai vàng, khẽ phất tay, mọi người đều dừng lại để chúc mừng, tiếng vỗ tay vang lên không ngớt ở đại điện rồi cũng dần im lặng, chỉ nghe giọng nói trầm thấp của đại đế vang lên: “Ồ ma đầu đại hội lần trước, bốn vương vẫn cho rằng, người chiến thắng cuối cùng, đạt được lãnh địa hơn trăm dặm hân cũng là người trong tứ đại thế gia, cho dù có ngựa ô (người lợi ngược dòng) xuất hiện thì chắc cũng là đệ tử của các thế gia khác.”

“Những người này đều được đánh giá rất cao nhưng không ai ngờ được Tát Nhĩ Đạt người lại giành được giải nhất.”

Dừng lại một chút, Áo Nhĩ Ba lại nói: “Sau lưng người không có gia tộc ủng hộ, hẳn không có khả năng trùng kiến khối lãnh địa này trở nên giàu có, nếu để cho khối lãnh địa hơn trăm dặm này thành phế thổ hoặc vì việc này mà ảnh hưởng tới việc tu luyện của người thì chẳng đáng tiếc lắm sao? Đồng học người đã nghĩ ra phương pháp giải quyết chưa, có cần hay không để bốn vương thay mặt người bàn bạc với các thế gia có thể hợp tác, thay người làm tất cả sự vụ trên lãnh địa?”

Tất cả tộc trưởng thế gia trên đại điện nghe thế đều gật đầu, tình cảnh của thiếu niên hiện giờ vô cùng rõ ràng, hẳn tuyệt đối không có cách nào sử dụng lực lượng của một người mà phát triển lãnh địa, nếu không thì lãnh địa chỉ nước biển thành khối đất hoang mà thôi, nên nhất định phải tìm được đối tượng đáng tin cậy mà hợp tác, bọn họ đều là những người quyền cao chức trọng nên càng không thể xem nhẹ việc này, nếu không bỏ lỡ cơ hội này thì thật đáng tiếc.

Khai khẩn lãnh địa ban đầu thì vô cùng tốn kém, ít nhất cũng trải qua hơn hai mươi năm không ngừng khai phá mới có thể thu được kết quả, nhưng bù lại, ngày sau nếu trùng kiến lãnh địa tốt sẽ thu được hồi báo rất hậu, chỉ cần có đông dân cư tới sinh sống, khuyến khích bọn họ phát triển dân số, mở rộng việc kinh doanh thì sẽ thu được rất nhiều lợi nhuận.

Đương nhiên, người là bọn hãn thuê, tiền là bọn hãn chi, Dịch Vân cũng không thể ngồi mát ăn bát vàng như vậy.

Tất cả đối tượng hợp tác đều phải ký kết một khế ước vĩnh cửu, về các thứ như quyền khai phá, quyền ngôn luận, chủ quyền,...toàn bộ thiếu một thứ cũng không được. Làm cho quyền lực của gia tộc mình ảnh hưởng tới lãnh địa, vĩnh viễn chia sẻ lợi nhuận trên lãnh địa, hơn nữa đó là xây dựng một cứ điểm mới của gia tộc trên lãnh địa đó, tuy rằng đầu tư mất nhiều thời gian, nhưng đây là một vụ làm ăn khá ổn với lợi nhuận không hề tệ tí nào.

Lãnh địa sau khi thụ phong thì vương thất đế quốc đã không còn quyền quản lý trong đó nữa, nhưng lãnh địa càng phát triển thì tiền thuế thu được hàng năm sẽ càng nhiều, đây mới là nguyên nhân chính khi Kỳ Vô vương thất đem Ái Đạt trấn thành phần thưởng cho ma đầu đại hội. Cho nên, cũng không thể để mặc khối lãnh địa hơn trăm dặm này hoang phế được.

Chủ động cung cấp cho hãn một phương pháp giải quyết, tất cả đều lợi đôi đường, tình lý đủ cả, hẳn Dịch Vân không có lý do gì cự tuyệt mới phải.

Nhưng bất ngờ là, Dịch Vân lại yển chuyển cự tuyệt đề nghị của Áo Nhĩ Ba, mở miệng nói: “Đa tạ bệ hạ quan tâm nhưng tại hạ đã tìm ra phương pháp giải quyết, không cần khiến bệ hạ nhọc lòng lo lắng.”

Áo Nhĩ Ba rõ ràng hơi bất ngờ, cười hỏi: “Tát Nhĩ Đạt đồng học đã tìm được đối tượng hợp tác rồi sao? Làm việc thực mau lẹ, tính tỉ mỉ như thế khó mà có được, là thế gia nào vậy, có thể tiết lộ không?”

“Có thể bệ hạ đã hiểu lầm, Dịch Vân nói là đã tìm được phương pháp giải quyết vấn đề về lãnh địa, chứ không phải nói tìm được đối tượng hợp tác thích hợp.” Dịch Vân nói xong, dưới sự nghi hoặc khó hiểu của mọi người, quay đầu khẽ gật với nam tử đứng bên Mễ Nặc, mở miệng nói: “Cát Âu tộc trưởng, các đồ vật đã chuẩn bị tốt rồi sao?”

Cát Âu sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng đến giờ phút này khi nghe Dịch Vân gọi tên mình thì trái tim cũng không tránh khỏi đập mạnh hẳn lên, dưới sự nghi hoặc càng lúc càng nhiều của mọi người trên điện, dựa vào lễ nghi thần tử, hướng Áo Nhĩ Ba đại đế hành lễ, rồi sau đó cánh tay run run lấy trục cuốn nạm vàng trong lòng ra, đưa cho Dịch Vân.

Dịch Vân cầm lấy quyển trục, cũng không thèm nhìn tới, cung kính bắm báo với Áo Nhĩ Ba, nói: “Bệ hạ, đây là quyết định của Dịch Vân!”

Áo Nhĩ Ba đã bị hành động bí ẩn của hai người làm cho hồ đồ, ngay cả hai người bên cạnh là Kiệt Mễ Đạt và Bồ Lỗ Thác cũng toát ra vẻ mặt hoài nghi, trục cuốn nạm vàng trên tay vẫn chưa mở ra, chợt nghe thanh âm lạnh nhạt của thiếu niên truyền đến: “Đây là độ thư chuyển nhượng lãnh địa, từ nay về sau, ta nguyện đem lãnh địa mà bệ hạ ban thưởng – trăm dặm xung quanh Ái Đạt trấn, toàn bộ chuyển cho Kiệt Nặc Tư gia tộc, gia nhập vào danh nghĩa của Kiệt Nặc Tư gia tộc, từ nay về sau khỏi lãnh địa đó với ta không còn liên hệ gì cả.”

Toàn trường ồ lên một trận.

“Cái gì?” Áo Nhĩ Ba đại để nghe vậy ngây ngốc cả người, vội vã đứng lên, cả kinh hỏi: “Rốt cuộc là sao đây, người có biết mình đã nói cái gì không?”

Dịch Vân thản nhiên nói: “Như lời bệ hạ vừa nói, một mình tại hạ tuyệt không có năng lực phát triển khối lãnh địa này, hơn nữa, chí hướng của ta cũng không ở chỗ này, không muốn vì tục sự này làm ta phân tâm nên dứt khoát tặng cho người khác, đây là phương thức giải quyết tốt nhất mà ta có khả năng nghĩ ra.”

Thanh âm độc thoại của thiếu niên vang vọng khắp đại điện, chuyện kinh thiên động địa như thế, tất cả mọi người đều ngây dại ra, sau đó đều im lặng trầm mặc.

Cái gì gọi là “Tục sự này?” Cái gì lại bảo “Dứt khoát tặng cho người khác?”

Đây là một khối lãnh địa lớn đến trăm dặm, là miếng thịt cực phẩm trong mắt các gia tộc, hần lại chẳng mấy may để ý, tựa như mời ăn cơm uống rượu dễ dàng tặng cho người khác.... Đầu của hần là đầu heo sao? Hay là do tu luyện ma khí làm ảnh hưởng đến trí óc, bằng không sao lại đưa ra quyết định thái quá như thế chứ?

355. Chương 354: Tư Đạt Đặc Là Họ Của Thần.

Mễ Nặc lúc này đang đứng với Tạp La Tạp cùng Ni Tư. Cả ba người đưa mắt nhìn nhau, hoảng sợ lẫn bất ngờ không thể tin được. Sáng hôm trước Đại điển, Dịch Vân và tộc trưởng gia tộc Kiệt Nặc Tư đã đi vào phòng Mễ Nặc, thỉnh cầu Mễ Nặc sử dụng đặc quyền của Viện trưởng học viện Thiên Phong mà dẫn Cát Âu cùng vào dự đại điển phong Tước.

Mễ Nặc sớm đã biết Dịch Vân có quan hệ đặc biệt với gia tộc Kiệt Nặc Tư, không chút do dự đã đồng ý ngay. Lão vốn nghĩ rằng Cát Âu chỉ muốn tận mắt chứng kiến sự kiện này, mới thông qua Dịch Vân nhờ cậy mình. Không dè, là bọn họ đã có mục đích từ trước, một tính toán không ai có thể ngờ tới.

Áo Nhĩ Ba vẫn còn đang kinh ngạc đứng yên một lúc, chưa mở miệng đáp lời thì trên đại điện đã vang lên một tiếng nói trầm thấp, đó là thanh âm của danh tướng truyền kỳ Bá Nạp Đồn. Mọi người quay đầu lại nhìn, chỉ thấy lão trầm giọng giận dữ: “Quả là buồn cười! Nghi thức phong đất chính là một trong những lễ nghi thụ phong cao nhất của đế quốc Kỳ Vô ta! Người được phong thưởng là do Vương thất chọn lựa, sao có thể chỉ bằng quyết định của riêng người, nói tặng là tặng được?”

Dịch Vân nghe vậy khẽ mỉm cười, lạnh nhạt: “Chuyển nhượng đất đai cũng là một trong những điều được ghi rõ trong luật pháp Đế quốc. Dù từ lúc lập pháp đến nay chưa từng có người sử dụng nó, nhưng không có nghĩa là luật này không tồn tại. Chiếu theo văn kiện luật pháp cao nhất của Đế quốc, ta đồng ý tiến hành việc chuyển nhượng lãnh địa từ những điều ghi trong quyển trục nạm vàng này. Không biết những từ ngữ phản đối vừa rồi của Bá Nạp Đồn tướng quân là có ý gì, đừng nói ngài không hiểu tí gì về luật pháp của Đế quốc chứ?”

Bá Nạp Đồn nghe vậy cứng lưỡi không còn cách nào phản đối nữa, im lặng mà cơn giận càng lúc càng dâng tràn, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Dịch Vân.

Để tranh giành trăm dặm đất phong Yêu Đạt trấn, Lam Duy Nhĩ gia tộc đã sử dụng hết tất cả năng lực có được. Từ ma dược ma khí tổ tiên truyền thừa mấy trăm năm đều được lấy ra sử dụng, thậm chí ngay cả đệ nhất thiên tài của gia tộc là Ma Đa cũng tham chiến, thế mà vẫn chỉ mang về một kết cục thảm bại.

Tất cả là do tài năng xuất chúng của thiếu niên trước mặt, bọn họ dù vô cùng không cam lòng, nhưng ít nhất vẫn có thể tiếp nhận. Vì đó là do hắn đoạt được bằng thực lực hơn người, tài không bằng người ta thì còn oán ai được.

Nhưng tới lúc nghe hắn đem đất phong tặng cho một gia tộc vốn chỉ đứng xem, Kiệt Nặc Tư. Một gia tộc chẳng hề làm gì, cũng không hề bỏ ra thứ gì, lại dễ dàng đạt được thứ mà bọn họ khao khát trong lòng, lãnh địa của Yêu Đạt trấn, thì chẳng phải đã phủ nhận toàn bộ cố gắng của bọn họ hay sao. Tất cả những sự hi sinh trả giá của gia tộc họ hóa ra chỉ là trò cười thôi sao. Người người trong gia tộc Lam Duy Nhĩ mà đứng đầu là lão già Bá Nạp Đồn đều không cam tâm!

Trong khi mọi người còn đang kinh ngạc, thì một vị luật pháp đại thần đã ghé sát tai Đại đế Áo Nhĩ Ba, thì thầm vài câu. Lão trầm ngâm một hồi, biểu tình vô cùng phức tạp nhìn chăm chú vào thiếu niên trước mặt rồi nói: “Luật chuyển nhượng lãnh địa quả thật có tồn tại trong luật pháp của đế quốc Kỳ Vô ta, chỉ là nhiều năm qua chưa hề có người nào sử dụng.”

“Một khi đã nhượng đi lãnh địa, thì coi như từ đó người đã mất đi mọi quyền sở hữu. Sau này mà hối tiếc, muốn đòi lại lãnh địa này thì không được nữa đâu, hy vọng người có thể cân nhắc thật kỹ về vấn đề này.”

“Thần chấp nhận!”

Dịch Vân quả quyết gật đầu: “Vô cùng cảm kích sự nhắc nhở của bệ hạ, nhưng ý thần đã quyết, và cũng không định thay đổi, thỉnh bệ hạ cho phép lập tức bắt đầu nghi thức chuyển nhượng lãnh địa.”

Thanh âm kiên định không chút do dự cứ quanh quẩn trong tai mọi người. Vốn đại điển đã có thể kết thúc tốt đẹp lại xuất hiện biến hóa như thế này, là một chuyện mà tuyệt không ai có thể ngờ tới. Khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc đến không nói nên lời.

Cát Âu vẫn im lặng đứng bên cạnh Dịch Vân. Từ lúc lão nghe được thanh âm giận dữ của Bá Nạp Đồn tướng quân và ngữ khí khuyên bảo của Áo Nhĩ Ba Đại đế thì trong lòng đã vô cùng căng thẳng, mồ hôi rịn ra đầy lòng bàn tay. Lão không khỏi bội phục Dịch Vân, dưới áp lực rợn người như thế mà vẫn có thể duy trì được sự bình thản. Và lại càng cảm thấy may mắn hơn khi nghe quyết định nói ra từ miệng hắn vô cùng kiên định, không có chút nào do dự.

Mắt của Áo Nhĩ Ba như chim ưng, sắc bén và lạnh lùng không còn tươi cười ấm áp như trước nữa, chăm chăm nhìn thiếu niên trước mặt. Một lúc sau, lão trầm giọng: “Bốn vương hỏi người một lần cuối cùng, người thật sự quyết định như vậy sao?”

Dịch Vân chỉ gật đầu im lặng không đáp, tỏ vẻ không hề muốn sửa đổi quyết định của mình.

Áo Nhĩ Ba ngồi trở lại ngai vàng, hai mắt vẫn nhìn thẳng vào Dịch Vân, thản nhiên: “Sau khi chấm dứt nghi thức phong đất thì khối lãnh địa đó đã là của người. Người có toàn quyền quyết định với nó, nếu đã kiên quyết như thế, vậy cứ làm theo lời người đi. Hy vọng ngày sau người sẽ không hối hận về chuyện này!”

Nói tới đây, Áo Nhĩ Ba quay đầu sang các đại thần đang đứng một bên, nói: “Theo luật pháp, để chuyển nhượng lãnh địa, thì chỉ dưới sự chứng kiến của bốn vương, các đại thần và ít nhất một Hồng Y giáo chủ thì mới có hiệu lực. Đại điển hiện giờ cũng vừa đúng với yêu cầu này. Vậy nên bắt đầu ngay nghi thức chuyển nhượng lãnh địa đi!”

Đại đế Áo Nhĩ Ba đã lên tiếng, lại thêm luật pháp đế quốc có quy định rõ ràng, các đại thần đương nhiên không dám dị nghị gì.

Chỉ là nghi thức phong địa đang diễn ra suông sẻ nhưng lại biến thành tình huống oái ăm bất ngờ đến vậy. Bởi không ai có thể nghĩ được, một người lại dễ dàng đem phần thưởng lớn nhất của vương thất chuyển cho người khác như thế, quả thực bất khả tư nghị. Tất cả người trong đại điện lúc này như đi lạc vào sương mù, không thể nào tin được.

Kỳ thật, không chỉ các đại quan hay trọng thần mới có phản ứng kinh ngạc, mà ngay những người dân đang quan sát đại điển qua chiếc gương ma pháp khổng lồ cũng chấn động vô cùng.

Là phần thưởng lớn nhất trong Ma Đấu đại hội, một lãnh địa hơn trăm dặm mà tất cả các gia tộc thế gia đều thèm khát. Vậy mà thiếu niên tóc đen kia lại dễ dàng đem nó tặng đi. Quyết định đó thật vô cùng khó

hiếu, càng giống với những hành động lúc trước của hắn trong Ma Đấu đại hội. Toàn bộ ý nghĩ hay hành động của hắn, không một ai có thể đoán trước được, đều mang mọi người đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác.

Nghi thức chuyển nhượng lãnh địa không hề giống với nghi thức phong tặng lãnh địa vừa rồi. Quá trình này lại càng dài dòng và tỉ mỉ hơn.

Đầu tiên phải có người chủ của lãnh địa là Dịch Vân, cùng với người được nhận là Cát Âu. Dưới sự chứng kiến của mọi người, đồng ý trích máu nhỏ vào một quyển trục nạm vàng. Sau đó phải có mười vị nhất đẳng Bá tước của đế quốc Kỳ Vô ký tên đồng ý. Kế tiếp, phải có ấn ký do Đại đế Áo Nhĩ Ba tự tay đóng lên. Cuối cùng là đưa cho Hồng y giáo chủ Bô Lỗ Thác đích thân kí vào.

Từ nay về sau, nếu Dịch Vân muốn thu lại lãnh địa của Yêu Đạt trấn, thì cũng phải trải qua quá trình dài dòng phức tạp như vậy. Mà trọng yếu nhất, là bản thân Cát Âu phải tự nguyện trả nó về. Cho nên đó là lý do mà Áo Nhĩ Ba trước đó luôn cố khuyên Dịch Vân suy nghĩ lại. Bởi vì trừ Dịch Vân ra, không có ai ngóc đến mức lại đem giao lãnh địa trong tay mình cho người khác. Cát Âu lại càng không phải là người ngoại lệ.

Nhờ những tấm gương ma pháp khổng lồ kia, mà lần đầu tiên ở Đế quốc Kỳ Vô, toàn thể dân chúng trong nước, được chứng kiến một nghi thức chuyển nhượng lãnh địa hoàn thành. Nhưng cũng rất có khả năng, đây là lần cuối cùng.

Nghi thức chuyển nhượng lãnh địa cuối cùng cũng chấm dứt.

Bắt đầu từ giờ khắc này, lãnh địa Yêu Đạt trấn từ nay về sau sẽ không còn thuộc về Dịch Vân nữa, mà là thuộc sở hữu của Kiệt Nặc Tư gia tộc. Kết cuộc đã định, ngày sau không thể thay đổi được nữa rồi.

Tay Cát Âu run rẩy, tiếp nhận quyển trục nạm vàng do đích thân Áo Nhĩ Ba Đại đế đưa tới. Sự hưng phấn lộ rõ trên khuôn mặt lão khó mà kiềm nén được, giác mạng phát triển lớn mạnh gia tộc Kiệt Nặc Tư suốt mấy trăm năm qua, rốt cuộc đã có hi vọng hoàn thành.

Một giấc mơ đã trở thành sự thật!

Nhận được khối lãnh địa hơn trăm dặm này, mặc kệ là bỏ ra mười năm, hai mươi năm hay thậm chí cả trăm năm đều không quan trọng. Chỉ cần thận trọng phát triển, gia tộc Kiệt Nặc Tư bọn họ nhất định có thể trở thành thế lực lớn thứ năm sau bốn đại thế gia của Đế quốc. Một bước lên trời, khó trách Cát Âu lại hưng phấn như thế.

Tâm tình kích động, hai tay run rẩy, quyển trục nho nhỏ như thế mà vào tay Cát Ân nặng tựa Thái Sơn. Lão cúi đầu nhìn chăm chú vào nó, ngay cả lễ nghi bái tạ hoàng ân cũng quên mất tiêu.

Đại đế Áo Nhĩ Ba đương nhiên hiểu được cảm xúc bây giờ của lão, thầm nghĩ đây mới là phản ứng bình thường của người nhận được lãnh địa. Cho dù là một lão tộc trưởng đã hơn năm mươi tuổi của một tộc lớn, cũng không tránh khỏi thất thố. Chỉ mỗi gã thiếu niên kia là ngoại lệ, có lẽ khó mà tìm được người thứ hai.

Phất tay áo, lão mỉm cười: “Cát Âu, lãnh địa hơn trăm dặm này bây giờ đã là của gia tộc Kiệt Nặc Tư của ngươi! Hi vọng ngươi có thể tận tâm hết sức để phát triển lãnh địa lớn mạnh, chớ phụ ý tốt Tát Nhĩ Đạt đồng học, cùng với sự trông đợi của bốn vương.”

Cát Âu nghe vậy mới hoàn hồn, phát hiện mình đã thất thố, vội vàng cung kính đáp lại: “Đa tạ ý tốt của bệ hạ, Kiệt Nặc Tư gia tộc của thần ngày sau tất sẽ cố gắng hết sức. Thần sẽ không phụ lòng bệ hạ cùng tâm ý của Tát Nhĩ Đạt đồng học!”

Áo Nhĩ Ba vỗ vỗ bả vai Cát Ân cổ vũ, còn Dịch Vân thì nhẹ nhàng gật đầu, sau đó lui ra như người vô sự. Bởi hắn thừa hiểu, nhân vật chính lúc này không phải hắn mà là người vừa nhận được trăm dặm đất phong khiến cho địa vị đột ngột tăng cao kia, Cát Âu.

Vị Lễ quan lúc này mới lên tiếng: “Tộc trưởng Cát Âu, mảnh đất này từ nay về sau đã là lãnh địa của gia tộc Kiệt Nặc Tư rồi. Ngài có quyền đổi tên mới theo thông lệ. Đặt tên cho lãnh địa thường là dựa vào Họ tộc, ngài có định làm như thế không, đổi tên vùng đất này thành Kiệt Nặc Tư?”

Đặt tên cho đất phong, chính là việc cuối cùng của nghi thức!

Như lời của vị Lễ quan đã nói, xưa nay tất cả những gia tộc nào đạt được đất vua phong đều lấy họ của tộc mình mà đặt luôn cho mảnh đất ấy. Điều này chỉ là một thông lệ, chứ không nhất thiết phải vậy. Chỉ có rất ít gia tộc dùng tên khác mà đặt cho đất phong. Tất cả những điều này đều có trong tình tự phong đất, từ đó sẽ có hiệu lực trước luật pháp của triều đại đương thời!

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người, Cát Âu lại lắc đầu nhìn Dịch Vân, chân thành: “Mảnh đất này, là do Tát Nhĩ Đạt đồng học tặng cho. Dù gia tộc Kiệt Nặc Tư ta bây giờ nắm quyền sở hữu, cũng không dám quên ân tình sâu đậm này. Cát Âu dày mặt tuyên thệ trước bàn dân thiên hạ của Đế quốc, bắt đầu từ thời khắc này, Tát Nhĩ Đạt huynh đệ chính là Trưởng lão vinh dự của gia tộc ta. Việc khai thác lãnh địa này, ngài ấy sẽ có quyền được ý kiến, mảnh đất phong này, ngài ấy sẽ cùng gia tộc ta quản lý!

“Còn nữa, từ nay về sau, mảnh đất này sẽ lấy theo họ Tát Nhĩ Đạt. Gia tộc Kiệt Nặc Tư một lời đã định, thề trọn đời vĩnh viễn không quên!”

Dân chúng đồng loạt ồ lên!

Cát Âu trước toàn dân tuyên thệ, dù không có ý nghĩa trước pháp luật, nhưng có mặt Áo Nhĩ Ba Đại để cùng toàn thể quốc dân thiên hạ ở đây, thì lời nói đó sau này có muốn thay đổi cũng không được. Gia tộc Kiệt Nặc Tư chủ sở hữu lãnh địa này đã hứa hẹn chia sẻ quyền lợi từ khối đất phong cho Dịch Vân, ai nấy cũng đều thấy đều nghe. Như thế sau này lão có muốn sửa đổi thì coi như cắt cái mặt vứt đi còn chưa đủ. Lời thề này thật là có trọng lượng, thật là xưa nay hiếm!

Dịch Vân nghe được cũng kinh ngạc. Thầm nghĩ lão cáo già này không biết có dụng ý gì, nhưng khi nhìn thấy sự chân thành từ lão, Dịch Vân đành gật đầu, tấm lòng này của Cát Âu, hẳn ghi nhận vậy.

Thấy Dịch Vân đã tỏ vẻ ưng thuận, Cát Âu mới thở phào nhẹ nhõm, tươi cười đứng lên!

Ý định chân chính trong lòng Cát Âu thì cũng chỉ có lão mới hiểu được. Trăm dặm đất phong, quả thật rất tốt, rất quý. Nhưng lão nhận ra rằng, điều quý giá nhất mà gia tộc Kiệt Nặc Tư có được, chính là Dịch Vân này!

Mười bảy tuổi, vô địch Ma Đấu đại hội. Chuyện như thế trong lịch sử chưa từng xảy ra. Hơn ai hết lão càng hiểu được về người thanh niên kia. Nguồn cung cấp Cực phẩm ma binh dồi dào cuộn cuộn không ngừng, mới là giá trị đích thực mà lão nhắm vào!

So với Dịch Vân, thì một mảnh đất phong thì chẳng là cái gì cả. Cát Âu nhìn là nhìn về tương lai của hắn. Thiếu niên thần bí làm điều thần bí, trên thân hắn toàn là những chuyện kinh thiên động địa, lão làm sao lại không liều mạng mà đặt cược một phen?

Phong đất rồi nhường quyền sử dụng. Đặt tên lãnh địa không theo họ tộc. Đều là những việc hàng ngàn năm qua chưa từng có ở Đế quốc Kỳ Võ. Đại lễ phong Tước, vốn là một chuyện vui mừng và thường là kết thúc suôn sẻ, nhưng bây giờ lại xuất hiện toàn những điều ngoài ý muốn, ngoài sự tưởng tượng của bá quan văn võ, cũng như bàn dân thiên hạ, khiến ai nấy đều nín thính chẳng biết nói gì!

Cát Âu đem đất phong đặt tên là Tát Nhĩ Đạt, thực sự làm mọi người kinh ngạc. Ngay cả Áo Nhĩ Ba Đại để cũng lấy làm khó tin, lão nhìn qua Dịch Vân rồi hỏi: “Lời của Cát Âu rõ ràng như vậy rồi. Muốn đặt tên đất phong là Tát Nhĩ Đạt theo họ của người, Dịch Vân người nghĩ sao?”

Dù đặt tên đất theo họ của Dịch Vân là ý tốt của Cát Âu, nhưng cũng phải cần hắn chấp nhận mới xong.

Vùng đất Ái Đạt Trấn là lãnh địa ngàn đời tổ truyền của tộc Tư Đạt Đặc. Dù sau thảm án năm đó đã khiến cho tộc này toàn diệt, Vương thất Kỳ Võ mới thu hồi, rồi Dịch Vân lại đoạt về, thì hắn cũng không có khả năng xây dựng lại như xưa. Nên Dịch Vân đành phải chuyển quyền sử dụng, kinh doanh cho gia tộc Kiệt Nặc Tư. Đối với quyết định này hắn vẫn cho là vô cùng đúng đắn và sẽ không bao giờ hối hận.

Nhưng dù sao nơi đó cũng là quê cha đất tổ hàng vạn năm rồi. Dù tới thời Phổ Tu Tư nghèo đói bần cùng, thì bọn họ vẫn tự hào vì mảnh đất này. Vạn năm đâu có ngắn, nhưng cái tên Tư Đạt Đặc vẫn chưa một lần thay đổi!

Nếu ông ngoại và cậu dưới tuổi vàng biết được, cho dù là thông cảm với khổ tâm của hắn, thì cũng sẽ vì cái chuyện thay tên đổi họ mà cảm thấy đau lòng khôn xiết. Cho dù sau này, một lần nữa lấy lại tên xưa, thì

cũng không tránh khỏi nỗi nhục của một vùng đất đã từng một lần thay chủ!

Lão đại Môn La lúc này cũng lặng thinh, nhưng trong lòng lão chắc chắn vẫn day dứt bởi hàng ngàn năm huy hoàng rực rỡ thuở xa xưa của gia tộc Tư Đạt Đặc. Bây giờ đất tổ sắp đổi tên, con cháu đời sau vô năng vô phước, lão làm sao không cảm thấy như xát muối trong tâm cho được.

Có điều!

Trong tình huống Thanh Lôi Chế Tài đoàn toàn quân bị diệt, Khoa Lạc Lý tử vong, dù vụ thảm án nơi Ái Đạt Trấn kia vẫn còn một người nắm rõ, Hi Đồ Ân Thần sứ. Thì lão quái vật kia, sẽ không vì hắn là hậu nhân duy nhất còn tồn tại của tộc Tư Đạt Đặc, mà liên tưởng đến hung thủ tiêu diệt Thanh Lôi quân đoàn cùng với Khoa Lạc Lý được.

Vì thực lực của hắn bây giờ mới xấp xỉ Lục tinh, căn bản không đủ trình độ đụng tới một sợi lông của đoàn viên Thanh Lôi quân chứ đừng nói tới cỡ cao thủ Thất tinh đỉnh phong như Khoa Lạc Lý.

Cho nên có thể nói, bất kể là thân phận chân thật được phơi bày ra ánh sáng thì hắn cũng sẽ tuyệt đối an toàn. Cái dĩ vãng từng bó buộc tay chân hắn rốt cuộc cũng đã tan thành mây khói!

Nghĩ đến điểm này, Dịch Vân trong lòng liền liên lạc với Môn La: “Lão đại, tiểu đệ nhớ năm đó người nguyện lấy một giọt còn trân quý hơn máu của mình rồi dùng bí pháp Cẩm Huyết Huyết Kế mà cải tạo hoàn toàn thân thể này, chỉ ngần vạn lần mong muốn để đáp ứng người một chuyện có phải không?”

Môn La lấy làm lạ: “Chuyện lâu như vậy mà tiểu tử ngươi còn nhớ sao! Ủ, là muốn người cải họ cha mà theo tộc truyền trở thành người của Tư Đạt Đặc gia tộc đó!”

Nói tới đây, lão giật mình kinh ngạc: “Tiểu tử, đừng nói hiện tại người định làm thế chứ!”

Dịch Vân thần nhiên: “Chỉ là sáng nay sức nhớ ra thôi. Yếu tiệc tối qua, Phụ Á một mình tới gặp tiểu đệ, theo những lời úp mở của nàng ta, thì sợ rằng đã đoán ra được thân phận thực sự của tiểu đệ rồi. Cho dù có giấu diếm, thì liệu sẽ giấu được bao lâu chứ. Với lại, Dịch Vân này đã là người của Tư Đạt Đặc, thì vĩnh viễn muốn cái tên này rực rỡ trong thiên hạ, chói lọi dưới ánh mặt trời. Đất đai của tổ tiên, cũng vì thế mà sẽ không bao giờ thay đổi!”

“Thời cơ bây giờ đã chín mùi, vô cùng thích hợp để tiểu đệ này hoàn thành lời hứa năm xưa với lão ca!”

Dịch Vân trao đổi đến đây xong cũng không do dự nữa, ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt đang kiên nhẫn nhìn hắn của Áo Nhĩ Ba, dứt khoát một hơi: “Tâm lòng của Cát Âu tộc trưởng, Dịch Vân xin nhận, tên của lãnh địa này, cứ lấy theo họ của Vân vậy!”

Cát Âu nghe mà mừng ra mặt, hiển nhiên, lão thật sự vui như mở cờ trong bụng khi Dịch Vân đáp ứng đề nghị đó. Áo Nhĩ Ba cũng gật gù đầu, cười to: “Lấy một cái họ khác tộc để đặt cho đất phong, quả là chuyện hiếm thấy. Hôm nay có thể nói là bản vương đã mở ra một trang mới trong lịch sử của đế quốc, cũng như việc Dịch Vân tặng đất phong cho gia tộc Kiệt Nặc Tư vậy! Sau này những chuyện như thế dù có xảy ra cũng không còn làm người khác ngạc nhiên nữa rồi!”

“Vậy, Ái Đạt trấn bây giờ có phải là đổi tên thành Tát Nhĩ Đạt của tiểu tử ngươi hay không?”

Nhưng trái với suy nghĩ của mọi người, Dịch Vân khẽ lắc đầu, rồi chậm rãi nói từng từ một: “Đúng là sẽ đặt tên theo họ của Vân, nhưng không phải là Tát Nhĩ Đạt, mà là một cái họ khác!”

Áo Nhĩ Ba cùng những người xung quanh lại một lần nữa ngẩn người, còn chưa kịp hiểu ý nghĩa của lời nói kia thì thiếu niên đó đã tiếp: “Họ của thần không phải là Tát Nhĩ Đạt mà là Tư Đạt Đặc, thỉnh bệ hạ ân chuẩn!”

Áo Nhĩ Ba nghe mà khẽ chấn động, rồi như sức nhớ ra điều gì, đứng phắt dậy: “Ngươi nói gì? Tư Đạt Đặc ư? Không phải là...?”

Dịch Vân bình tĩnh tiến tới, thần nhiên: “Tư Đạt Đặc, là họ của thần! Dịch Vân Tư Đạt Đặc mới là tên gọi thật sự của thần. Thần là tộc nhân kế thừa của dòng họ từ ngàn đời trước, Tư Đạt Đặc gia tộc!”

Oanh...

Lời nói nhẹ nhàng mà như long trời lở đất, dường như vừa có một tia sét ầm ầm vụt qua bên tai những người đang đứng trên đại điện. Làm cho tất cả đều chấn động khôn cùng!

Ai nấy đều không thể tin tưởng mà nhìn thiếu niên tóc đen đứng sừng sững giữa đại điện kia! Đặc biệt là Bá Nạp Đồn và tộc trưởng Mặc Tây của gia tộc Lam Duy Nhĩ, lại càng sững sờ đến thiếu điều nhảy dựng lên, kinh hoàng nhìn chằm chằm vào thiếu niên đang lạnh lùng bình thản đứng đó!

Phảng phất như thời gian dừng đứng lại, và vô số những ánh mắt kinh nghi lẫn sợ hãi tập trung lên người thiếu niên đang hiên ngang kiên cường trước ngàn vạn cơn sóng dữ. Dường như những lời hắn vừa thốt ra chỉ là những chuyện rất bình thường, rất là hiển nhiên, trái ngược với bầu không khí xôn xao có phần hỗn loạn và náo động xung quanh.

Bên ngoài đại điện, trước tấm gương ma pháp khổng lồ, Phụ Á mặt mày trắng bệch ra, thân thể mềm mại là vậy giờ cũng run lên bần bật. Nàng ta ngơ ngác nhìn hình ảnh người anh em họ hàng của mình đang lạnh lùng trong điện mà không thốt nên được một lời.

Cùng lúc đó, ở sát bên cạnh nàng ta, Bối Cách vẻ mặt cũng cau có khó coi vô cùng. Mồ hôi không biết từ đâu tuôn ra đầm lưng, lấm bầm như chỉ để mỗi mình mình nghe thấy: “Ồ kiến nhỏ có thể làm sập đe trăm dặm!(NV: Một đóa hoa đẹp vốn được tạo nên từ những cánh hoa nhỏ bé)! Khơi khơi một lời mà lại trở thành tiên đoán sao? Hắn quả thật là đứa con thứ bảy của tộc trưởng sao? Gia tộc Lam Duy Nhĩ rốt cuộc đã gặp phải một kết cục hết sức tồi tệ như vậy sao!?”

356. Chương 355: Việc Nhà!

Thiếu niên lạnh lùng từng lời một nói lên cái tên Tư Đạt Đặc, tất cả đều có thể nghe được rất rõ ràng. Âm vang trầm lãnh đó còn vang vọng bên tai, nhưng chẳng một người dám tin tưởng.

Với những trọng thần đại tướng đang đứng trong đại điện Kỳ Vô mà nói, không một ai lại không biết về gia tộc từng một thời huy hoàng vinh quang chói lọi trong quá khứ, đã từ từ lâm vào cảnh suy bại tàn tạ rồi lưu lạc trong nghèo khổ bần cùng này. Đến nỗi, gần như cái gia tộc cổ xưa kia đã hoàn toàn biến mất trên đời. Trải qua lịch sử mấy trăm năm dâu bể, bọn họ cứ thế mà tận mắt chứng kiến một đại gia tộc đương thời cực thịnh rồi lại cực suy.

Cái tên “Tư Đạt Đặc” này, đối với các thế gia vọng tộc mà nói. Là một bài học cực kỳ điển hình. Nhà nào nhà nấy đều từ đó mà hiểu ra một chuyện, gây dựng sự nghiệp vô cùng khó khăn, gìn giữ lại càng khó khăn hơn. Bọn họ lấy đó làm tấm gương nhãn tiền, tuyệt đối không để cho gia tộc của mình rơi vào thảm kịch của nhà Tư Đạt Đặc.

Tộc Tư Đạt Đặc, đối với thế gian sau này mà nói, chỉ còn mỗi một từ thăng trầm!

Đối với dân chúng chỉ biết ngơ ngác nhìn tấm gương ma pháp phát ra hình ảnh kia, gia tộc này không hề giống với những hào môn thế gia thuộc tầng lớp trên hùng mạnh vang danh thiên hạ. Nhưng chỉ trong một đêm của nhiều năm về trước, lại làm khiếp sợ toàn bộ bá tánh của Đế quốc, bởi vụ thảm sát ở Ái Đạt Trấn. Cả trấn hơn hai nghìn người toàn bộ chết thảm, chẳng cần biết già trẻ gái trai, không một ai may mắn thoát khỏi thảm cảnh tanh máu đó. Đây cũng là đại thảm án bí ẩn trăm năm qua chưa từng có, chôn vùi theo nó là tộc trưởng Phổ Tư Tu của bộ tộc Tư Đạt Đặc

Một đêm đen tối, một đại thảm án, một trấn bị giết chết toàn bộ, kẻ chủ mưu cho hành động này cho đến giờ chưa một ai biết rõ. Từ khi vương thất Kỳ Vô lập quốc đã rất nhiều năm trôi qua, cũng chưa hề phát sinh ra một vụ án đau lòng đến thế.

Tộc Tư Đạt Đặc với dân chúng mà nói, là một gia tộc đầy bi thảm!

Ái Đạt trấn, đã diệt vong rồi, Tư Đạt Đặc, toàn gia chết sạch. Mọi người đều biết rõ chuyện này, nên từ trăm dặm đất phong thu về, tại Ma Đấu đại hội mới xuất hiện một lần phong thưởng lớn nhất trong lịch sử.

Vậy làm sao có thể?

Thiếu niên tóc đen trước mắt bao người, lại nói hần chính là truyền nhân của tộc Tư Đạt Đặc? Thảm án năm đó chẳng phải đã nói là không một ai sống sót rồi ư?

Nếu đây là sự thật, như vậy, trăm dặm đất phong kia vốn chính là của hần, vương thất Kỳ Vô không nên thu về, đại hội Ma Đấu cũng không nên lấy nó để làm phần thưởng. Nghi thức phong đất đầy long trọng này, bất quá là một sai lầm đáng tiếc, một trò cười trước bàn dân thiên hạ.

Đại điển phong tước xưa nay vốn kết thúc trong vui vẻ náo nhiệt, thì lúc này đã phát sinh những tình huống không thể nào không chế nữa!

Đại đế Áo Nhĩ Ba mặt mũi cực kỳ khó coi, chết lặng nhìn Dịch Vân, còn chưa nói gì, đã nghe tiếng tướng quân Bá Nạp Đồn đầy lúng túng truyền đến, lão liên tục lắc đầu tỏ vẻ khó tin: “Không có khả năng, tuyệt đối không thể có khả năng! Vụ án năm đó ở Ái Đạt trấn. Toàn trấn một đêm diệt vong, nếu người thật sự là hậu nhân của tộc Tư Đạt Đặc, là người sống sót sau tai họa, thì khi đó mới khoảng tám, chín tuổi, tuyệt đối sẽ không có khả năng tránh được tai kiếp đó!”

Dứt lời, Bá Nạp Đồn hai mắt gắt gao chăm chú nhìn Dịch Vân, trong mắt lão tràn ngập tức giận, mà nhiều hơn là mờ mịt khó tin. Mặc Tây cũng giống y như lão, đã ngây ngốc chết sững tự khi nào.

Thiếu niên tên là “Dịch Vân” này cũng trùng tên với đứa con thứ bảy của Mặc Tây. Tuy biết cơ hội sống sót sau đại thảm cảnh đó là cực kỳ nhỏ bé, nhưng gia tộc bọn lão đã từng thăm dò thân thể của thiếu niên kia, để biết nó có phải là đứa con bị từ bỏ năm đó hay không. Sau một thời gian dài không ngừng thu thập những tin tức tình báo liên quan tới thân phận của hần, thì riêng chuyện này đã có thể làm cho nhận định của bọn họ bị sai lệch hoàn toàn.

Tin tức được báo cáo lên, dù không hoàn chỉnh, nhưng đại khái cũng cho biết, Yêu Đạt trấn tuyệt đối không có ai còn sống sót. Tộc Tư Đạt Đặc đã bị xóa sổ, đây chính là sự thật.

Mà bây giờ lại nghe được thiếu niên nọ khẳng định hần chính là người thừa kế của dòng họ Tư Đạt Đặc, tên của hần là Dịch Vân. Thì tất cả đều đã chứng minh, đáp án chỉ có một, là bọn họ chẳng biết cái gì cả. Đối với bọn họ mà nói, điều đó giống như sấm nổ bên tai, không hề nghĩ tới và cũng tuyệt đối không bao giờ tin tưởng được!

Đứng ở phía sau hai lão, huynh đệ Ma Đa cùng với An Tắc Táp, hai người chưa bao giờ đưa ra phỏng đoán đối với thân phận Dịch Vân, cũng sững sờ.

Mặc dù đối với những lời nói thiếu niên kia, là hần thuộc về cái gia đình “Tư Đạt Đặc” vốn nên sớm chết quách đi mà cảm thấy kinh hãi. Chúng cũng không thêm suy nghĩ sâu xa, tuy có kinh nhưng không sợ, đối lập hoàn toàn thái độ của ông nội và cha của bọn chúng, phản ứng chỉ là kinh ngạc bình thường.

Áo Nhĩ Ba sau cơn choáng váng mới trầm giọng: “Người nói người là hậu nhân của Tư Đạt Đặc sao? Chuyện này không có khả năng, năm đó khi thảm án qua đi, vương thất của trấn đã lập tức phái đại quân tới tìm hiểu, toàn bộ trấn đều không một người sống sót, người là ai? Làm thế nào mà có thể tránh được trận tai kiếp đó?”

Từng lời nói vô cùng lạnh lùng cứng rắn!

Dịch Vân thản nhiên: “Thảm án đêm đó. Thần đang trong quá trình tu luyện công pháp Đấu khí của gia tộc, sắp tới giai đoạn đột phá được những cửa ải quan trọng, cho nên người nhà đã đem thần đưa đến mật thất ẩn sâu trong dãy núi phía sau Yêu Đạt Trấn, một mình tu luyện. Nơi đó có thể ngăn cản mọi sự tác động từ bên ngoài và không thể dễ dàng phát hiện được. Là do tổ tiên Tư Đạt Đặc lưu truyền cho tới ngày hôm nay, để cho con cháu đệ tử đời sau có chỗ mà tĩnh tâm rèn dũa.”

“Mấy ngày sau, khi thần đi ra từ mật thất, Yêu Đạt trấn đã không còn như trước. Toàn trấn ngoài thần ra chẳng còn một ai sống sót, hung thủ thì đã rời đi từ lúc nào. Thần mặc dù đau đớn vô cùng, nhưng cũng biết nơi đây không thể ở lâu được nữa, nên đã đem tộc nhân mai táng, rồi sau đó lập tức trốn sâu vào trong núi hoang rừng thẳm, từ đó đến nay chưa một lần trở về!”

Bởi vì nơi đây có vô số cường giả ma pháp sư, nên Dịch Vân không thể dùng những lời cuồng ngôn để đối đáp với những vấn đề của Áo Nhĩ Ba. Lời hần vừa nói có đến tám chín phần đều là sự thật, chỉ thêm thắt vào một ít, cho dù là Pháp Thánh Kiệt Mê Đạt cũng không tài nào nhận ra được sự giả dối. Trừ phi chỗ

này biến thành nơi thăm vấn phạm nhân theo phương thức đặc biệt của lão, dùng ma lực quan sát cận thân, mới có thể phát hiện nội dung hẩn vừa kể, thật ra là nghĩ một đằng mà nói một nẻo.

“Nói như vậy, người cũng không biết thủ phạm hạ sát Ái Đạt trấn là ai sao? Áo Nhĩ Ba lúc này đã có vài phần tin tưởng, lại hỏi: “Sau đó thì sao, người bằng cách nào mà thoát khỏi nơi đó khi người mới bấy nhiêu tuổi? Một đứa nhỏ bảy tám tuổi, có thể chạy tới nơi đâu được?”

Dịch Vân quay đầu nhìn đám người Ni Tư, rồi nói: “Khi đó, trong người thần cũng không có một đồng nào, cũng không biết đi đâu cho tốt. Chỉ nhớ man máng là ở phía bắc của Yêu Đạt trấn có một thành phố lớn, nên đầu tiên là ẩn nấp trong rừng núi để tránh kẻ thù, rồi sau đó theo hướng bắc mà đi. Khi tới được thành Đa Ni Táp, gặp ngài chủ thành Ni Tư và nhờ ngài ấy đã hết lòng trợ giúp cho thần, để thần ẩn náu ở đó một thời gian dài, mãi đến mấy năm sau này mới rời khỏi.”

Trên Đại điện không một tiếng động, tất cả mọi người lẳng lặng nghe thiếu niên kể lại, trong lòng mọi người lúc này đều đã tin tưởng tám phần.

Chỉ vì, hẩn thực sự không có lý do gì để mạo danh tộc nhân nhà Tư Đạt Đặc. Bởi vì như thế đối với hẩn cũng không có chút ưu đãi gì, mà họ chỉ cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nghe hẩn kể mà lúc này đã bắt đầu đồng tình vài phần. Và đối với những điều hẩn từng trải qua trong quá khứ, đã càng làm cho mọi người cảm thấy tò mò và hiếu kỳ hơn. Ai nấy đều không nói một câu, chỉ lẳng lặng nghe hẩn thuật lại.

Trên Đại điện giờ đã chia làm hai thái cực rõ ràng. Người phản ứng cùng với người im lặng hoàn toàn bất đồng. Bá Nạp Đồn với Mặc Tây càng nghe sắc mặt càng tái nhợt, nhưng ánh mắt mọi người lúc này đều tập trung về thiếu niên kia, chẳng ai chú ý đến thái độ kỳ lạ của cha con lão.

Áo Nhĩ Ba cao giọng hỏi: “Thành chủ Ni Tư! Những lời vừa rồi, là thật sao?”

Ni Tư tuy là thành chủ nhưng chỉ là Tử tước, một quý tộc nho nhỏ mà thôi, nếu không nhờ vào mối quan hệ với viên trưởng Mê Nặc, lão căn bản không có tư cách tham dự Đại điện. Lúc này tất cả ánh mắt đều chăm chú dõi về hướng lão, nhìn chằm chằm vào mặt. Nơi đây, tất cả đều là tướng lĩnh đại thần nắm thực quyền mà ngày thường lão không dễ gì gặp được, khiến Ni Tư trong lòng thật sự khẩn trương nói không nên lời.

Lão hoàn toàn không nghĩ tới, một lần phong tước Đại điện bình thường, nhưng lại xảy ra đủ loại biến động thế này, nhìn Dịch Vân vẻ mặt vẫn bình thản, lão biết cũng không cần giấu diếm cái gì nữa, liền đi lên từng bước, cung kính: “Bẩm bệ hạ, lời nói của Dịch Vân hoàn toàn là sự thật! Ngày đó, hạ thần vốn thấy một đứa nhỏ nghèo nàn rách nát, dơ bẩn hôi thối không tài nào chịu được, nửa đêm đi vào phủ hạ thần “vay tiền”, để xem con mắt nhìn người của hạ thần! Vì thần nhịn không được đã giúp nó, mà cho nó ở lại thành Đa Ni Táp!”

“Hơn nửa đêm đi đến phủ thành chủ “vay tiền”? Có nói quá không vậy?” Áo Nhĩ Ba đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó giật mình cười ha hả: “Ha ha! Trẫm hiểu được ý tứ của tiểu tử này rồi. Làm một kẻ trộm lại dám trộm cả thành chủ, đứa nhỏ năm đó cũng thật sự là to gan lớn mật tới cực điểm!”

Trên đại điện, Đại đế Áo Nhĩ Ba đã tươi cười, khiến mọi người nghe xong cũng mỉm cười phụ họa, là hoàn toàn không nghĩ tới. Những chuyện này đều khiến cho bọn họ ngạc nhiên không ngừng, càng cực lực muốn tới thân cận với thiếu niên kia, kẻ còn nhỏ mà đã có những chuyện không thể nào tin nổi.

Bá tánh đứng xem trước tấm gương ma pháp cũng đều cười ha ha, không hề có một chút ánh mắt khinh thường nào, mà ngược lại trong lòng ai nấy đều dâng tràn một thứ tình cảm thần phục kính nể. Bởi đơn giản một điều, lúc hẩn còn nhỏ, khởi đầu so với tất cả mọi người đều không bằng, cảnh ngộ so với người bình thường lại càng bi đát, nhưng, hẩn vẫn cố gắng từng bước đi lên, bằng vào thực lực của chính mình mà quật khởi. Nhìn thiếu niên tóc đen đang kiên cường đứng trước ngài vàng, ai ai cũng đều ứa nước mắt!

Không có chỗ cho may mắn. Không có chỗ của ngẫu nhiên. Mà là hẩn từng bước một cố gắng nỗ lực phấn đấu. Cho nên hẩn mới có thể làm rung động thật sâu tâm khảm của mọi người, mới có thể viết nên một truyền kỳ hiện đại.

Ni Tư liếc nhìn Dịch Vân rồi nói tiếp: “Lúc đó tuy cách làm của nó tuy không đúng, nhưng nó lại đặt cược đúng. Lại chỉ vì mười tệ để tham gia đăng ký Học viện Đa Ni Táp đã sắp khai giảng khi đó. Lý do này quá

chính đáng, cho nên thần mới muốn giúp đỡ nó một chút.”

Thật không thể tưởng tượng!

Áo Nhĩ Ba kinh ngạc, lẩm bẩm: “Học viện Đa Ni Tật sao? Ra nó đúng là học viên của học viện Đa Ni Tật à?”

Tinh anh mật thám của Vương thất Kỳ Vô điều tra từng ly từng tí, cho tới tận bây giờ vẫn không biết thiếu niên này có quan hệ cùng với học viện Đa Ni Tật. Lão lại nhìn Tật La Lạp đang đứng bên cạnh Ni Tư và Mễ Nặc, liền chợt hiểu, thân phận đích thực của thiếu niên này vốn không thể khám phá được, nguyên do là mấy lão già này liên thủ xóa đi. Mà thêm Mễ Nặc cũng góp tay, mục đích đều vì che giấu lai lịch của hậu nhân tộc Tư Đạt Đặc, có vẻ như bọn họ đã cực khổ dụng tâm rất nhiều rồi.

Tuy giả tạo thân phận là phạm vào trọng tội của Đế quốc, nhưng với tình huống đặc biệt của thiếu niên này, khi vẫn chưa biết hung thủ đồ sát Yêu Đạt trấn là người phương nào, mà Vương thất đến nay cũng không tìm thấy nửa điểm manh mối, thì lộ diện khác nào tìm chết. Lúc ấy tuổi còn nhỏ mà Dịch Vân đã có suy nghĩ như vậy, thật là một phương pháp tốt nhất.

Nhất là chuyện này ngay cả Cửu tinh cường giả Mễ Nặc cũng có nhúng tay. Người bài danh là nhân vật hùng mạnh thứ ba của Đế quốc, Viện trưởng học viện Thiên Phong đào tạo ra cho Đế quốc vô số cường giả, danh vọng cực cao, lại là tài sản trọng yếu của quốc gia, đã đứng đằng sau giúp đỡ thiếu niên này. Nên chẳng lẽ vì chút chuyện nhỏ xúi dó mà gây khó dễ với lão sao?

Áo Nhĩ Ba không nghĩ là sẽ truy cứu trách nhiệm. Mà cũng không thể truy cứu, chuyện giả tạo thân phận, cứ nhẹ nhàng như không mà lơ đi.

Áo Nhĩ Ba cứ nghĩ như vậy, gộp mục đích của ba người bọn họ vào với nhau, mà nào nghĩ rằng ngay cả Mễ Nặc từ đầu chí cuối cũng không biết lai lịch của Dịch Vân? Chân tướng, vốn đã bị Ni Tư và Tật La Lạp xóa sạch cả rồi. Lão chỉ là người kế tiếp vì hấn mà tạo ra một thân phận mới mà thôi. Vừa rồi khi nghe Dịch Vân thốt ra từ Tư Đạt Đặc thì lão cũng vô cùng kinh ngạc.

Kiệt Mễ Đạt lúc này cũng mở miệng hỏi: “Nói như vậy, Dịch Vân ở thành Đa Ni đi học được vài năm, tất cả học phí cùng với sinh hoạt phí, đều là do thành chủ Ni Tư người tự nguyện giúp đỡ sao?”

Vài năm học phí cùng với sinh hoạt phí, tích lũy lại cũng là một số tiền không nhỏ, tuy rằng đối với thu nhập của một vị thành chủ mà nói thì không tính cái gì. Nhưng để giúp đỡ một người hoàn toàn không có một chút quan hệ gì với mình đến mức độ đó, cũng là một việc hiếm thấy.

Dù sao, ngay lúc đó Dịch Vân vẫn chưa lộ ra thân thủ, hấn chẳng khác gì các đệ tử bình thường, cũng không có chỗ nào quá đặc biệt hoặc xuất chúng cả.

Không ngờ, Ni Tư lại lắc đầu: “Ta tuy trợ giúp, nhưng không phải là không có ràng buộc! Năm đó ta đã cùng Dịch Vân có một hiệp nghị. Ta cho nó toàn bộ chi phí sinh hoạt hằng ngày cùng với học phí cũng như nhiều vật dụng khác. Bù lại nó phải đúng thời gian quy định, mà tạo ra một vũ khí cho ta, xem như đây là một giao dịch có lợi cho cả đôi bên. Nó chỉ lo luyện vũ khí, còn ta thì cung cấp tất cả tài nguyên vật liệu, lò rèn. Sau này tiêu thụ, có lời thì chia nhau. Đây cũng là sự hợp tác năm đó giữa chúng ta với nhau!”

“Hấn rèn được binh khí?” trên Đại điện mọi người nghe vậy đều ồ lên xôn xao.

Ni Tư gật đầu: “Phương pháp luyện vũ khí của gia tộc Tư Đạt Đặc thật không tầm thường. Năm đó ta chính là coi trọng điểm này, mới có thể chủ động cùng với hấn hợp tác.”

Mọi người nghe vậy, tất cả đều à lên chợt hiểu, vì bọn họ đều đã nhớ lại, đời đời gia tộc Tư Đạt Đặc đều lấy việc luyện vũ khí để mưu sinh, sản phẩm được tạo ra, so với binh khí bình thường tốt hơn nhiều. Như thế xem ra, thân phận thiếu niên này chính là thiếu chủ của tộc Tư Đạt Đặc rồi, không cần phải hoài nghi nữa.

“Chậm đã!” Bá Nạp Đốn bỗng nhiên mở miệng trầm giọng hỏi: “Thành chủ Ni Tư! Người nói binh khí, là binh khí thông thường hay Ma pháp binh khí?”

Vị Thượng tướng này này giờ không nói một câu lại đột ngột làm cho mọi người trên điện đều ngạc nhiên, không biết vì sao lão lại hỏi như vậy.

Ni Tư hơi do dự, nhưng dưới vô số con mắt của những cường giả nơi đây, nói dối là vô dụng, liếc mắt nhìn Dịch Vân vẫn không chút phản ứng. Lão mới thông thả từng chữ: “Dịch Vân luyện ra đầu tiên là binh khí, chất lượng có tốt hơn những loại thông thường một chút mà thôi! Nhưng sau này, cái nó rèn là ma pháp binh khí!”

Bá Nạp Đồn nghe xong thân mình run lấy bầy, quay đầu trừng mắt nhìn về phía Mặc Tây đang dờ dẩn đứng một bên, thần tình ngây dại lộ cả ra bên ngoài không thể che đậy. Người như muốn sụm xuống.

Khắp Đại điện tiếng ồ a vang dội. Hiển nhiên, tất cả đã bị Ni Tư làm cho kinh hoảng.

“Người có thể luyện chế ma binh?” Áo Nhĩ Ba biến sắc. Hôm nay quả thật có quá nhiều việc ngoài ý muốn xảy ra, làm cho lão liên tục kinh hãi trong lòng.

Dịch Vân cũng không phủ nhận, chậm rãi gật đầu.

Lúc này Tộc trưởng gia tộc Tát Ma cũng đi ra, kinh dị liếc nhìn Dịch Vân, rồi quay sang Ni Tư trầm giọng hỏi: “Ni Tư thành chủ, năm đó lão ở thành Đa Ni Tạp tổ chức đại hội đấu giá Ma binh. Đầu tiên là nhất phẩm giai, sau thì ngay cả nhị phẩm sơ giai cũng có thể lấy ra! Ta còn nhớ là ma binh này phẩm chất rất tốt! Có phải toàn bộ đều được rèn từ thiếu niên này hay không?”

Ni Tư quả thật bất đắc dĩ. Vốn lão còn muốn đem chuyện này giấu đi, nhưng mà tướng quân Bá Nạp Đồn bất thành linh lại hỏi một câu, khiến chuyện này không còn cách che đậy! Hiện giờ sự tình đã tới mức này, lão không thể không chế, chỉ đành có sao nói vậy.

Ni Tư gật đầu cười khổ: “Đúng vậy, tất cả những binh khí ma pháp này đều là do Dịch Vân đưa cho ta. Hơn nữa, mấy đại tộc các người lúc ấy còn phái người canh giữ ngoài cửa thành, muốn tìm cho được vị luyện khí tông sư Môn La đó, cũng chính là hắn.”

Ồ.. ồ.. a.. a...!

.

Tất cả mọi người đều choáng váng!

Vừa tu luyện ba hệ Ma khí, lại còn có thể rèn được binh khí ma pháp cực kỳ quý hiếm trên đại lục, biến thái đến vậy sao!

Nếu lời nói của Ni Tư là sự thật, như vậy thiếu niên này chính là vận cổ kỳ nhân đầu tiên của đại lục Khung Vĩ! Trên người Dịch Vân còn đang che giấu những gì còn chưa lộ ra nữa đây?

Ngoài quảng trường, trước tấm gương ma pháp, La Lô, Tô Hà cùng với Ni Khả ba người ngơ ngác nghe Ni Tư kể chuyện. Tất cả đều thể hiện một vẻ mặt không tin. Sững sờ một hồi, hai người đồng thanh hướng về La Lô hỏi: “Những chuyện thành chủ vừa kể, muội có biết không?”

La Lô ngây ngốc trừng mắt nhìn tấm gương ma pháp, mờ mịt lắc đầu.

Ny Khả khó hiểu: “Điều này sao có thể? Thành chủ Ni Tư không phải là phụ thân của muội sao?”

La Lô vẫn ngơ ngác: “Lúc ấy muội chỉ biết phụ thân và Dịch Vân luôn che giấu gì đó. Thần thần bí bí, muội cũng cảm thấy kỳ quái nên mấy lần gắng hỏi phụ thân, nhưng ông ấy một mực chỉ nói là không biết! Nhưng năm đó, Dịch Vân đúng là nhờ vào sự giúp đỡ của phụ thân muội mới có thể vào học viện học tập cũng như sống trong thành! Thật là không thể ngờ được!”

“Phụ thân như vậy mà lại có hiệp nghị với hắn! Vì Môn La đại sư danh tiếng ở trong thành Đa Ni Tạp rất vang dội. Nhiều thế gia hào môn cũng thường cho người tới tìm kiếm ông ta, trong thành thợ rèn bỗng nhiên nhiều hơn! Lúc ấy muội vẫn cho rằng Dịch Vân đi làm nghề rèn là không có tương lai, chỉ đam mê nhất thời, chứ chưa từng tưởng tượng đến cái tên vừa thấy muội đã bỏ chạy, lại là đại sư Môn La danh vọng lẫy lừng.”

Tô Phi cùng với Ny Khả nghe vậy cũng ngạc nhiên!

La Lô cúi đầu, không nói gì thêm về việc nàng mang theo trên người một bội kiếm. Trước lúc Ma Đẩu đại hội bắt đầu, phụ thân đã đem hai thanh nhị phẩm trung giai ma binh cực kỳ quý giá giao cho nàng cùng với đại ca Duy Đa, là “Bôn Lô” và “Trục nguyệt”

Huynh muội bọn họ dựa vào cực phẩm ma binh này trợ giúp. Đánh bại mấy đệ tử cạnh tranh có thực lực cao hơn rất nhiều. Ở Ma Đẩu đại hội chỉ với cấp tứ tinh đã vượt qua ngũ tinh mà tiến vào bảng một trăm người mạnh nhất. Nàng vẫn thắc mắc phụ thân từ đâu mà có được mấy thanh binh khí quý hiếm này, thì hiện tại rốt cuộc đã biết rồi.

Ngẩng đầu ngóng nhìn, chứng kiến biểu tình bất đắc dĩ của phụ thân, lại thấy vẻ lạnh nhạt của thiếu niên, nàng bỗng nhiên có một loại cảm giác ước ao. Vạn phần ước ao được trở về lại năm xưa nơi thành Ni Tập. Khi đó nàng chỉ cần duỗi tay ra là có thể chạm vào hắn rồi.

Thời gian vô tình, “hắn” của năm đó đã xa, ước muốn kia cũng không thể thành nữa.

“Luyện khí sư Môn La!” Áo Nhĩ Ba từ những thành viên trong Vương thất đã từng nghe thấy. Chính là người luyện ra nhị phẩm ma binh, có điều trong Đế quốc đã có vài gia tộc cũng có thể rèn được. Cho nên mới bỏ qua không để ý quá nhiều.

Hoàn toàn không thể tưởng tượng được, người lúc ấy bị các đại gia tộc truy tìm. Như ong vỡ tổ mà ủa tới thành Đa Ni Tập, ngay cả hai đại thế gia cổ xưa chuyên luyện khí cho đế quốc, gia tộc Mã Đình cùng với gia tộc Tát Ma đều muốn tìm hiểu. Hiện giờ đang đứng ở trước mặt mình, là một thiếu niên mười bảy tuổi.

Một thiếu niên còn chưa làm lễ chính thức trưởng thành, lại có thể dựa vào thực lực bản thân, một mình hoàn thành toàn bộ quá trình luyện tạo ra ma binh! Thật là một chuyện không thể tưởng tượng!

Dĩ nhiên trong mắt hai vị tộc trưởng gia tộc Mã Đình cùng gia tộc Tát Ma mà trên lĩnh vực luyện khí đã trở thành đại hành gia kia, chuyện này quả thực không khác gì kỳ tích! Đồng thời nghĩ đến thiếu niên này trong tay nắm được thủ pháp luyện khí thất truyền ngàn năm, bọn họ không tự chủ được khiến tim đập nhanh hơn, ánh mắt nhìn Dịch Vân cực kỳ nóng bỏng!

Diễn biến của sự việc cứ như vậy lại phát triển đến mức này! Không còn ai dám hoài nghi thân phận của thiếu niên kia nữa, ngay cả phương pháp luyện ma pháp binh khí cũng đã được hắn tái hiện, thì đúng là hậu nhân của tộc Tư Đạt Đặc từng nổi danh trên toàn Đại lục về tuyệt kỹ luyện tạo ma binh rồi còn gì! Bởi những kỹ thuật như vậy thì trừ gia tộc Tư Đạt Đặc vạn năm về trước ra, thì làm gì có nhà nào tự xưng có thể làm hơn được!

Trên đại điện, Mễ Nặc kinh ngạc nhìn về Dịch Vân, vừa rồi nghe Ni Tư nói lão rốt cuộc cũng hiểu ra toàn bộ. Vì sao gã học viên này cố sống cố chết cũng phải tham gia Ma Đẩu đại hội! Còn không phải vì muốn tự tay đem lãnh địa Yêu Đạt trấn lấy trở về sao. Trong thâm tâm lão đã nhận ra, gã đồ đệ kia giành chức vô địch Ma Đẩu đại hội, cũng chỉ vì một mục đích duy nhất đó mà thôi!

Vén vện lục tinh sơ giai, lại tỏ ra vô cùng tự tin như thế! Cũng không nghĩ một chuyện chỉ có thể xảy ra trong mộng, mà hắn lại có thể biến nó trở thành hiện thực hoàn mỹ. Quả là một tên đệ tử khiến người ta ngạc nhiên, một tên đệ tử mà ngay cả lão cũng khó lường. Và lão chợt nhận ra, loại đệ tử này, lão không đủ sức dạy dỗ.

Lúc này, có vị đại thần từ ngoài điện đi vào, dâng một quyển trục lên Áo Nhĩ Ba. Đây là lão vừa mới sai người đi tới văn khố của vương thất tìm lại gia phả của gia tộc Tư Đạt Đặc, mở ra nhìn một hồi, Đại đế lại nhíu mày nhìn Dịch Vân:

“Căn cứ vào các tư liệu được bảo tồn về các đại thế gia của Đế quốc, gia tộc Tư Đạt Đặc này, mấy đời đại đệ tử điều linh hiểm muộn. Trở lại năm đó trước khi phát sinh thảm án, tộc trưởng Phổ Tu Tư chỉ vẹn vẹn duy nhất một con một cháu. Toàn tộc chỉ có ba miệng ăn, tuổi tác cùng người cũng không hợp, người khăng khăng thừa nhận mình là một thành viên của nhà Tư Đạt Đặc! Vậy có thể giải thích điểm này cho bốn vương ra sao?”

Dịch Vân đơn giản đáp: “Bởi vì thần không phải trực hệ mà là chi thứ của gia tộc.”

Áo Nhĩ Ba giật mình, hỏi lại: “Vạn người là trực hệ của gia tộc nào?”

Dịch Vân thần nhiên: “Gia tộc này thần không muốn nhắc lại, bởi khi thần lên sáu tuổi đã bị bọn họ đuổi đi! Lúc đó ông ngoại Phổ Tu Tư mới đem thần về Ái Đạt trấn, từ đó về sau thần cùng bọn họ đã không còn một chút quan hệ nào.”

Dừng một chút, Dịch Vân nhìn thẳng Đại đế, nhấn mạnh: “Họ của thần là Tư Đạt Đặc, vĩnh viễn không thay đổi!”

Thanh âm nghiêm túc, thái độ kiên quyết. Thiếu niên hoàn toàn không nhìn ai khác, mặc kệ họ nghĩ gì! Đám người Mặc Tây, lúc này vẻ mặt đã thôi dần dần mà chuyển sang giận dữ vô cùng.

Áo Nhĩ Ba từ lúc chủ trì Đại điển đến nay, cũng là lần đầu tiên chứng kiến thiếu niên này bày tỏ cảm xúc dữ dội như thế. Lão gật đầu: “Như vậy đã đủ chứng cứ chứng minh người quả thật cùng với gia tộc Tư Đạt Đặc có mối quan hệ mật thiết! Một khi đã như vậy, thì để người cải họ đi. Và để cho Cát Âu lấy tên Tư Đạt Đặc mà đặt cho vùng đất vừa được phong của gia tộc Kiệt Nặc Tư vậy!”

Cát Âu không chút do dự đi ra. Lớn tiếng tuyên thệ: “Đa tạ bệ hạ đã có ý thành toàn cho vi thần, từ nay về sau, đất phong của gia tộc thần liền chính thức lấy tên là Vùng đất Tư Đạt Đặc. Thề vĩnh viễn không bao giờ thay đổi!”

Áo Nhĩ Ba mỉm cười gật đầu, Đại điển phức tạp, nhiều chuyện kinh ngạc hôm nay, rốt cục cũng đã có thể kết thúc.

”Khoan!”

Đang lúc lão phân phó đại thần mau đem việc lãnh địa đổi danh thì một tiếng quát to như chuông đồng, tràn ngập tức giận vang lên: “Bệ hạ! Xin Người chậm đã! Lão thần đây phản đối!”

Ai nấy đều đồng loạt hướng về nơi xuất phát của thanh âm nhìn lại. Chỉ thấy một thân nhung trang, chỉnh tề uy nghi bước ra, lại là thượng tướng quân Bá Nạp Đốn. Lão tỏ vẻ vô cùng giận dữ, bước đến trước mặt Đại đế Áo Nhĩ Ba, gằn giọng: “Nghị thức này, mặc kệ là thẳng nhóc kia đổi họ, hay là đặt tên cho lãnh địa, tất cả đều không hợp pháp, không hợp tình hợp lý, phải lập tức dừng lại!”

Áo Nhĩ Ba cau có, như thể chuyện ngoài ý muốn quá nhiều đã làm cho lão cảm thấy không kiên nhẫn nữa, nhàn nhạt phán: “Thượng tướng quân, ta biết giữa gia tộc Lam duy Nhĩ và Dịch Vân tồn tại nhiều khúc mắc! Nhưng đều không phải không thể giải quyết! Không cần thiết phải chuyện bé xé ra to, hưởng hồ, lúc này đã không còn lý do cho bất cứ kẻ nào ngăn cản nghị thức này tiến hành, lui ra mau!”

Bá Nạp Đốn lắc đầu, nhìn thẳng thiếu niên đứng bên cạnh không hề chớp mắt. Lão gằn từng tiếng: “Sai rồi thưa bệ hạ! Lão tướng có lý do, bởi vì, đây là chuyện riêng của nhà Lam Duy Nhĩ!”

357. Chương 356: Đối Chọi Gay Gắt

Nghe tới việc nhà, Áo Nhĩ Ba vẫn chưa rõ lắm, ngạc nhiên hỏi lại: “Hiện tại việc họ thật của Dịch Vân cùng với Lam Duy Nhĩ gia tộc các người có quan hệ gì chứ?”

Sau một hồi nói chuyện vừa rồi, được sự xác nhận của thành chủ Ni Tư, thân phận thật của Dịch Vân là đệ tử của Tư Đạt Đặc gia tộc vốn đã không còn ai nghi ngờ gì nữa, mọi người dù kinh ngạc rằng gia tộc sớm đã diệt vong này lại có người sống sót nhưng trong điện hiện giờ, trừ hai người Ni Tư cùng Tạt La Tạt ra, không có ai nghĩ tới thiếu niên này lại có quan hệ với Lam Duy Nhĩ gia tộc.

Không phải do bọn họ thiếu phán đoán mà do Tư Đạt Đặc gia tộc đã xuống dốc lâu lắm rồi, tầng lớp cao tầng của đế quốc sớm đã quên họ từ lâu. Tuy ở đương trường có nhiều thành viên của các gia tộc nhưng không ai quá thân thiết với gia tộc đó. Gia tộc đó gồm những ai, có bao nhiêu người, ngay cả Áo Nhĩ Ba đại đế còn phải nhờ tới Trần Phong tra cứu tư liệu về gia phả mới biết được.

Một gia tộc có thể coi là một tiểu gia tộc độc cư như thế, nên cũng hiếm có người biết đến các chi thứ trong gia tộc đó, hơn nữa năm đó Mặc Tây cưới con gái của Phổ Tu Tư về làm tiểu thiếp, nàng vốn không có thanh danh địa vị, mọi người ngay cả tên của nàng còn chưa nghe qua thì sao lại đi tìm hiểu lai lịch của tiểu thiếp này xuất thân từ đâu?

Tất cả đại thần đều hoang mang nhìn thượng tướng quân Bá Nạp Đồn đứng trước, hẳn vốn là người biết nặng nhẹ, mấy chục năm qua cho dù ở trong chiến trường hay trên quan trường, hẳn cơ hồ chưa phạm phải sai lầm gì quá lớn, vậy mà hiện giờ dám trước mặt Áo Nhĩ Ba đại đế trực tiếp nói: “Bệ hạ, ngài lầm rồi!” Câu này vốn đã vượt qua bốn phận của thần tử, đáng lẽ nên phạt nặng. Nhưng hẳn là có nguyên do của nó, toàn bộ bọn họ đều đang chờ sự trả lời của Bá Nạp Đồn.

Lúc này, thân là một trong những người biết rõ nội tình là Ni Tư sớm đã lôi Cát Âu với vẻ mặt ngơ ngác lui sát về bên người Mễ Nặc. Hẳn biết chuyện phát sinh tiếp theo chắc chắn chẳng tốt lành gì, sớm rời khỏi vòng thị phi này mới là thượng sách.

Mễ Nặc bắt gặp thần thái kích động của Ni Tư, cũng cảm thấy kỳ quái. Nhưng đồng thời cũng thầm giận hẳn vì đã dấu mình thân phận thật sự của Dịch Vân, không khỏi tức giận nói: “Ni Tư thành chủ, không ngờ chuyện trọng yếu như vậy mà ngươi lại gạt không nói ra cho ta biết, hành động hiện giờ của ngươi lại rất kỳ lạ, có phải vẫn còn giấu ta chuyện gì quan trọng không?”

Ni Tư cũng không trả lời câu hỏi của Mễ Nặc, chỉ liếc nhìn Tạp La Tạp kế bên, đồng thời lắc đầu cười khổ.

Sau một lúc im lặng, Bá Nạp Đồn mới mở miệng, trầm giọng nói: “Đương nhiên là có quan hệ, họ chỉ thứ của thiếu niên này đúng là Tư Đạt Đặc, nhưng họ trực hệ của hẳn lại là Lam Duy Nhĩ gia tộc ta. Nói cách khác, họ của hẳn không phải là Tát Nhĩ Đạt, cũng không phải Tư Đạt Đặc gì đó, mà phải là họ Lam Duy Nhĩ

Lời nói nhẹ nhàng nhưng tựa như sấm động ngang tai, nghe được bí mật long trời lở đất đó, tất cả mọi người đều ngây dại!

Áo Nhĩ Ba nghe vậy ngẩn người, thân thể kịch chấn, sờ sờ cái tai như không tin vào tai mình nữa, phút chốc đứng lên, kinh hoàng nói: “Thượng tướng quân, ngươi vừa nói cái gì?”

Bá Nạp Đồn không lập tức đáp lời mà hai mắt sáng rực lên, nhìn chăm chú vào thiếu niên trước mắt, chậm rãi nói: “Đệ tử trực hệ thứ bảy của Lam Duy Nhĩ gia tộc, vốn mang tên là Dịch Vân Lam Duy Nhi, cháu nội a, ông nội ta nói không sai chứ?”

Dịch Vân thản nhiên liếc mắt lại, biểu tình không chút rung động, lãnh đạm nói: “Năm ấy ba tuổi ta đã bị các người cho là phế vật nên bỏ mặc, tới năm sáu tuổi mẫu thân qua đời vì bệnh tật, sau đó bị Mặc Tây tự tay đưa cho ông ngoại. Từ thời khắc đó, ta đã không còn là phần tử của Lam Duy Nhĩ gia tộc nữa, hiện tại ta là con cháu của gia tộc Tư Đạt Đặc, mong thượng tướng quân ghi nhớ cho.”

Một hỏi một đáp, thiếu niên dường như đã trực tiếp thừa nhận lời nói của thượng tướng quân, một loạt tiếng động kinh ngạc vang lên, tiếp đó là sự im lặng bao trùm. Áo Nhĩ Ba đại đế chết lặng ngay đương trường, tất cả đại thần như bị sét đánh trúng ngơ ngác đứng tại chỗ.

Thân phận đích thực của hẳn không phải chỉ là gia tộc Tư Đạt Đặc sớm đã diệt vong, mà còn là đứa con thứ bảy của Lam Duy Nhĩ gia tộc sao?”

Thật là không thể tin được!

Tên đứa con thứ bảy của Lam Duy Nhĩ gia tộc, vốn không phải là không ai biết đến, mà từng là đề tài được bàn tán sôi nổi một thời.

Năm đó, mọi người đều nghe được tin tộc trưởng Lam Duy Nhĩ gia tộc Mặc Tây, cưới một tiểu thiếp sinh ra một đứa con, là đứa con trực hệ gia tộc thứ bảy, chuyện này vốn là chuyện tốt, nhưng đến vài năm sau, lại truyền đến vài tin đồn âm ỉ. Đứa con thứ bảy này có mái tóc màu đen, cực kỳ khác biệt với huyết mạch của Lam Duy Nhĩ gia tộc, huyết mạch của hẳn không đủ điều kiện tu luyện đấu khí tổ truyền ngàn năm của gia tộc họ, đó là tuyệt học “Cuồng lôi pháp quyết.”

Chỉ cần một tin đồn, chuyện tốt hóa thành chuyện xấu, danh tiếng của đứa con thứ bảy này bỗng dưng được lan truyền rộng rãi.

Thanh danh của “Đứa con thứ bảy phế vật” truyền đến tai các đại gia tộc. Bọn họ nghe được, đều cười thầm trong lòng, Lam Duy Nhĩ gia tộc cho đến nay đều là đế quốc đệ nhất thế gia, tự cho mình là vương

giả, đặt toàn bộ các thẻ gia khác ở dưới mình. Hiện giờ có cơ hội làm xấu mặt mũi Lam Duy Nhĩ như thế, bọn họ làm sao không vui cho được?

Lại qua vài năm nữa, mọi người không còn nghe tin tức về đứa con thứ bảy đó nữa, bá tước Mặc Tây chỉ trả lời cho mọi người hai từ đơn giản, đó là “Bệnh chết”, kể từ đó, trong gia tộc Lam Duy Nhĩ không còn sự tồn tại của đứa con thứ bảy nữa.

Sự tình đến thế thì cũng nên chấm dứt. Câu chuyện đáng xấu hổ của gia tộc cuối cùng đã chìm xuống, nhưng không ai có thể ngờ được, giờ phút này đứng giữa đại diện phong tước, người xuất sắc nhất trong ma đấu đại hội, người đã làm cho tất cả kinh ngạc không thôi, người đã làm cho ai cũng không tiếc thủ đoạn quyền lợi để mời chào, vậy mà người đó lại mang danh phế vật, là đứa con thứ bảy bị Lam Duy Nhĩ gia tộc ruồng bỏ.

Sự tình đúng là vô cùng rối rắm, quá trình lại lắc léo nhưng lại đem đến cho người ta kết quả kinh người. Bọn họ làm sao mà không sợ cho được?

Giống như ông trời trêu người, nhưng sự trêu đùa này không phải hơi quá sao, hơn nữa lại còn với Lam Duy Nhĩ gia tộc!

Không!

Ngay cả các tướng lĩnh, đại thần có mặt tại đó còn cảm thấy không thể tin nổi, huống chi là người dân đang xem quá trình phong tước qua ma pháp ảnh tượng, bọn họ còn kinh ngạc hơn gấp bội.

Trên đời này không có bước tường nào có thể che được gió, có đủ mọi lời đồn đãi về đứa con thứ bảy của Lam Duy Nhĩ gia tộc, năm đó cơ hồ toàn bộ cư dân của Kỳ Vô thành đều đã nghe qua. Nhưng đó chỉ là đề tài tán chuyện trà dư tửu hậu của bọn họ thôi, hiện giờ người thật vẫn đang sống sờ sờ trước mặt.

Đứa con thứ bảy vốn được đồn đãi là phế vật. Nhưng nhờ sự cố gắng của bản thân, sáng tạo kỳ tích, đạt được danh hiệu xuất sắc nhất trong ma đấu đại hội, làm rung động lòng người – đó chính là thiếu niên tóc đen trước mặt này!

Vào lúc thiếu niên trực tiếp thừa nhận phận của mình, tất cả mọi người đều kinh hãi, một câu cũng không nói nên lời, chỉ lẳng lặng đứng ngẩn đầu nhìn vào ma pháp ảnh tượng trước mặt, giờ khắc này, toàn bộ Kỳ Vô đế quốc đều lặng yên không một tiếng động.

Là người của Lam Duy Nhĩ gia tộc, trước đánh bại thiên tài ma pháp Phụ Á, làm bị thương nặng người kế thừa chức tộc trưởng là Ma Đa, làm cho bọn họ tưởng rằng sự việc vốn dễ như trở bàn tay, phải cam tâm tình nguyện nhường lại lãnh địa hơn trăm dặm của yêu đạt trấn, hơn nữa còn phải trả một cái giá nặng nề. Người thiếu niên tóc đen đó lại chính là một phần tử trong gia tộc bọn họ!

Nói cách khác, hấn sở dĩ đánh bại Phụ Á cùng đả thương nặng Ma Đa, tất cả đều là tỷ tỷ và ca ca của hấn, một tay diệt hết sự chờ đợi và hi vọng của Lam Duy Nhĩ gia tộc, chính là do đứa con thứ bảy phế vật năm đó thực hiện. Lam Duy Nhĩ gia tộc mất nhiều hơn được, hết thấy chỉ có thể nói là gieo gió gặt bão.

Ở chính giữa đại điện, Bá Nạp Đồn trầm giọng nói: “Chuyện phát sinh năm đó, ta thừa nhận các trưởng bối như ta đã sai lầm, nhưng vô luận thế nào, người đã sinh ra ở Lam Duy Nhĩ, mang họ là Lam Duy Nhĩ, là một phần tử mang huyết mạch trực hệ Lam Duy Nhĩ!

Mất Dịch Vân không chớp động, nhìn thẳng vào đối phương, kiên định nói: “Bá Nạp Đồn tướng quân, ta lập lại một lần nữa, từ lúc mẫu thân ta bị gia tộc các người làm cho u sầu mà chết, từ lúc đuổi ta ra khỏi cửa Lam Duy Nhĩ, ta đã không còn là thành viên của gia tộc các người nữa, tên của ta là Dịch Vân, họ của ta là Tư Đạt Đặc, Dịch Vân Tư Đạt Đặc chính là tên của ta”

“Lam Duy Nhĩ không có liên quan gì tới ta, không phải gia tộc, không phải dòng họ, càng tuyệt đối không phải là tên ta!”

Hai người ở hiện trường, đáng lẽ nên là quan hệ thân thiết trong gia tộc, bây giờ lại như cừu địch đối mặt với nhau. Mọi người đều không nói gì, trong lòng chỉ âm thầm nhìn tấn bi hài kịch về ân oán trong gia tộc này.

Áo Nhĩ Ba đại đế ngồi xuống, vô lực dựa vào vương tọa, một đại điển phong tước trang trọng lại thành đến mức này, giống như lời nói lúc trước của Bá Nạp Đốn – việc này vốn là “việc nhà”. Nhưng việc nhà này lại làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến nghi thức đặt tên cho lãnh địa.

Hơn nữa, trò khôi hài này lại diễn ra trước mặt tất cả dân chúng trong nước, cho dù bây giờ có sai người lập tức dừng tất cả ma pháp ảnh tượng lại đi nữa cũng không còn kịp rồi, chỉ là cổ vớt vát chút thể diện còn lại thôi.

Áo Nhĩ Ba biết được thân phận thật sự của thiếu niên này, cũng thầm cảm khái Lam Duy Nhĩ gia tộc thật là tự lấy tảng đá đập vào chân mình, lại đem chính kỳ tài về ma vũ trục xuất khỏi gia tộc. Mất nhiều hơn được, nhưng tuyệt không nên ngả bài ngay lúc này chứ. Bây giờ trong lòng ngoài sự oán giận, thì sự ngạc nhiên cùng bất đắc dĩ còn nhiều hơn.

Việc này chính là việc trong nhà, cho dù hấn là đế vương thì cũng không tiện can thiệp vào.

Kinh ngạc nhìn vào vẻ mặt quật cường của thiếu niên, Bá Nạp Đốn đau lòng nói: “Trong cơ thể chúng ta vốn chảy cùng dòng máu, vốn không phải người ngoài, người đã nhận được khối lãnh địa kia thì Lam Duy Nhĩ gia tộc cũng không muốn lấy lại, nhưng người... Chẳng lẽ quan hệ của chúng ta trong đó không có lấy một cơ hội để cứu vãn sao?”

Đúng là hiếm thấy Bá Nạp Đốn nói giọng cầu khẩn như thế, Dịch Vân trầm mặt một lúc lâu, sau đó nhẹ giọng nói: “Một tấm gương khi đã vỡ thì cho dù sửa lại như thế nào cũng không làm mờ đi vết nứt trên nó. Đối với Lam Duy Nhĩ gia tộc thì lòng ta đã chết, sau khi nghi thức đặt tên cho lãnh địa chấm dứt thì tên của ta là Dịch Vân Tư Đạt Đặc. Điều này không thể thay đổi được, mong Bá Nạp Đốn tướng quân thông cảm.”

Những lời này, là những lời khách khí nhất mà Dịch Vân nói với Bá Nạp Đốn từ lúc biết nhau đến giờ. Chỉ là, tâm của hấn vốn cứng như sắt, chuyện đã quyết định tuyệt không thay đổi, hấn lựa chọn chỉ thứ Tư Đạt Đặc đã trầm luân, thay vì trục hệ Lam Duy Nhĩ gia tộc.

Tam hệ ma vũ đồng tu đều đạt cùng một giai vị, là thiên tài có một không hai từ trước đến nay, còn có kỹ thuật luyện khí ma pháp binh có một không hai. Cái gọi là phần thưởng lớn nhất, giá trị của lãnh địa hơn trăm dặm quanh Yêu Đạt trấn hoàn toàn không thể so sánh với hấn được, sao Bá Nạp Đốn có thể cam tâm mà bỏ qua được?

Huống chi, nó lại là cháu nội của mình, tất cả phần hận đều được bị xóa sạch, chỉ còn lại tình thương, mình phải lôi kéo nó, phải nhất định làm nó trở về.

Đi lên từng bước, tâu lên Áo Nhĩ Ba đại đế: “Bệ hạ, đây chung quy chỉ là việc nhà của gia tộc thần. Nếu tranh luận ở đại diện thì không ổn lắm, xin ngài lập tức cho dừng lại nghi thức đặt tên lãnh địa. Thần có tin tưởng mười phần là sẽ thuyết phục được cháu nội thân sinh của tại hạ.”

Dịch Vân hướng về trước, kiên định nói: “Bê hạ, quyết định của ta không thể sửa đổi, ta vốn được ngoại công và cậu chăm sóc từ nhỏ, cũng đã tu luyện công pháp tổ truyền của Tư Đạt Đặc bộ tộc, nếu không có bọn họ thì không có Dịch Vân hôm nay. Hiện nay Tư Đạt Đặc gia tộc chỉ còn lại mình ta, sau có thể sửa họ khác được? Khẩn thiết thỉnh cầu bệ hạ, cho tiếp tục nghi thức đặt tên lãnh địa!”

Kết quả thật đúng là không ai lường được, mà sự tình cũng không ai ngờ tới, người này lại có ràng buộc huyết mạch với gia tộc kia. Hai bên không ai nhường ai, đối chọi gay gắt.

358. Chương 357: Động Thủ.

Con người ai lại không có chấp niệm! Mà đây lại là chuyện lục đục trong nội bộ của gia tộc, Áo Nhĩ Ba cũng không thể nào can thiệp được! Trong phút chốc lão không thể tìm ra biện pháp nào khả dĩ có thể giải quyết vấn đề!

Đúng lúc này, một tiếng gầm giận dữ lung lay cả đại điện vang lên. Ai nấy đều giật mình thẳng thốt nhìn về sau, liền thấy Bá Tước Mặc Tây, tộc trưởng của gia tộc Lam Duy Nhĩ mặt mày hầm hầm quát tháo: “Đồ

súc sinh! Gia gia của mi đã nhân nhượng như thế, đã tìm cách nín nhịn hòa giải rồi! Mà mi còn không biết nhục nhã sao! Ai dạy mi ăn nói với người lớn như thế hả?”

Mặc Tây còn đang hét lớn, thì Dịch Vân đột nhiên cứng mặt lạnh lùng! Một cơn giận điên cuồng sôi sục trào lên trong lòng hắn: “Tộc Trưởng Mặc Tây! Lỗ tai của lão bị điếc hả? Không nghe thấy Dịch Vân này nói gì sao! Đã vậy, ta nhắc lại một lần nữa, ta, và cái dòng họ Lam Duy Nhĩ của các ngươi, trước kia, bây giờ, và mãi mãi sau này không hề có một chút quan hệ gì! Hãy giữ lấy cái suy nghĩ cổ hủ nằm mộng của lão đi, đừng áp đặt hay uy hiếp ta, đừng chọc giận đến ta Một Lần Nào Nữa....!”

Mặc Tây càng nghe càng muốn nổi điên, rít lên đầy căm tức: “Mi là con ta. Là thằng con thứ bảy của ta, mi dám nói chuyện với cha mi như thế sao!?”

Dịch Vân quắc mắt lạnh lùng: “Buồn cười! Xin hỏi Bá Tước đại nhân một câu? Trong sáu năm ta ở trong nhà Lam Duy Nhĩ, ta và mẹ ta khác nào kẻ thừa thãi bị giam cầm? Trong cái ổ chuột rách nát đó, một bước cũng không được rời khỏi? Khi mẹ ta qua đời, ta hỏi lão? Ai ở cùng với ta lúc ấy? Ai an ủi chăm sóc mộ người? Ngoại trừ một lão bợc già khốn khổ tiều tụy và ta? Lão.. Lão xứng sao? Dám tự xưng là cha ta sao?”

Mặc Tây á khẩu không biết nói gì!

Chỉ nghe giọng nói nghẹn ngào chua chát của thiếu niên lạnh lẽo vang lên: “Cái hình hài này, đúng là do lão sinh ra! Nhưng, không có nghĩa như thế ta là con của lão! Trong cái gia tộc khốn kiếp Lam Duy Nhĩ kia, ta là kẻ bỏ đi, từ lâu đã chết mất xác rồi! Quan hệ gì? Lão nói ta và gia tộc lão có quan hệ gì? Lão, không phải là cha của ta, mà ta... ta không hề là con của lão! Bá Tước Mặc Tây! Ngươi có nghe hiểu rõ chưa?”

“Súc sinh!” Mặc Tây điếng người phần nộ, còn định quát chửi đứa nghịch tử ruồng rẫy phỉ báng tổ tông này thì đã nghe Bá Nạp Đốn gầm lên:

“Tất cả câm miệng cho ta!”

Lão thâm than thở, đứa con Mặc Tây này có lớn mà chẳng có khôn. Tình hình trước mắt như thế nào? Lại gỡ cái giọng phụ huynh ra mà quát mắng đứa con thứ bảy kia như thế được! Làm như thế có thể khiến cho Đại Đế dừng Đại điển phong tước này được sao!?

Thằng nhóc đó đã cương quyết không nhận hắn làm cha, vậy mà cứ lấy kiểu cách giọng lưỡi bề trên dạy bảo hắn, chỉ tổ khiến cho ác cảm càng lúc càng sâu sắc, mâu thuẫn càng lúc càng gia tăng hay sao!? Càng nghĩ lão càng buồn bực rầu rĩ, những gì rắc rối hôm nay, không phải là do đứa con ngu ngốc này xua đuổi thằng cháu thứ bảy của lão rời khỏi gia tộc mà phát sinh hay sao chứ!

Lão nhìn trừng trừng vào Mặc Tây, nghiêm giọng: “Mặc Tây, từ giờ trở đi, bản tướng không hi vọng nghe ngươi nói thêm một câu nào nữa! Ngươi cứ đứng một bên mà nhìn là được rồi! Còn không thì cút khỏi Đại điện cho lão phu! Chuyện đứa con thứ bảy của ngươi, lão phu sẽ lo liệu, ngươi không cần thiết phải xen vào nữa!”

Hiếm khi nào thấy cha mình giận giữ như thế, đến nỗi không thèm để ý tới thể diện tộc trưởng của y mà mắng chửi trước mặt bá quan văn võ như vậy! Mặc Tây giật mình chết lặng, nhưng nào dám tỏ thái độ gì, căm tức nghiêng răng mà nhìn Dịch Vân!

Dịch Vân thì lúc này đã quay lưng lại, không để ý Mặc Tây đến nửa con mắt, nhưng hắn vẫn cảm giác được sự phẫn hận cũng như kích động trong tâm tình của lão. Ánh mắt khác hoàn toàn với cái nhìn ghê lạnh ghét bỏ trước đây mà lão dành cho hắn!

Đối với sự phẫn nộ đó, hắn chỉ cười nhếch mép, thấy kẻ Mặc Tây uất ức đến trào máu, nhưng chỉ có thể nghẹn ngào nuốt xuống!

Lúc này bên ngoài Đại điện, những học viên chờ đợi phong thưởng đều sững sờ! Sự thật về thân thế của Dịch Vân đã làm cho bọn họ chấn động vô cùng!

An Na là người đầu tiên sực tỉnh! Hoa dung nhợt nhạt, vẫn còn vương lại một chút bàng hoàng khó tin thì thào: “Dịch Vân mà lại là thành viên của gia tộc Lam Duy Nhĩ sao! Thật sự không thể tưởng tượng được!”

Cổ Lan đứng bên cạnh nhần nhó cười: "Kẻ không tin phải là huynh mới đúng! Trước giờ huynh bày ra đủ chuyện, mong là hóa giải được mối hận thù của hần với nhà kia! Ai dè, chỉ là công dã tràng! Ài, với thân phận là người con thứ bảy của gia tộc họ, thì sau này Bá Nạp Đồn mong muốn được đền bù cho hần còn không hết, lẽ nào lại đi kiểm chuyện với hần nữa!

...

Nhìn Dịch Vân lặng im đứng sững trên Đại điện cao ngất phía trước! An Na khẽ lẩm bẩm: "Huynh nghĩ Dịch Vân có thể trở lại gia tộc Lam Duy Nhĩ không?"

Cổ Lan lắc đầu hạ giọng: "Cái này tùy thuộc vào quyết định của hần thôi! Có điều theo hiểu biết của huynh về con người này, thì với tâm ý lạnh lùng cứng rắn của hần, đã quyết định chuyện gì thì rất khó mà thay đổi. Lão già Bá Nạp Đồn kia chính là nắm bắt được điểm yếu này, nên mới cố tình xin Phụ vương hoãn nghị thức lại! Bởi nếu hôm nay hần không thể cải họ, thì vĩnh viễn đời này hần phải mang cái họ Lam Duy Nhĩ thôi!

"Mà khi đó, cho dù Dịch Vân không chịu hồi tâm chuyển ý, thì gia tộc Lam Duy Nhĩ sau này vẫn có thể danh chính ngôn thuận sử dụng gia quy cũng như vô số thủ đoạn mà ép hần phải trở về gia tộc! Đây mới chính là mục đích cuối cùng của lão cáo già Bá Nạp Đồn này!"

Trầm ngâm một hồi, An Na lại thì thào: "Dòng họ này vốn là đệ nhất thế gia của Đế quốc! Nếu Dịch Vân quả thật trở về, thì không những hận thù tiêu tan, mà đối với hần còn có trợ giúp không hề nhỏ nha! Với năng lực hần thể hiện trước giờ, thì không một người nào của nhà đó có thể so sánh được! Mà ngay cả trở thành tộc trưởng cũng rất có thể dễ dàng đạt được, như thế hần còn nghĩ ngợi gì nữa. Có lẽ sẽ mau chóng quyết định thôi!"

Cổ Lan thần nhiên: "Khi hần còn nhỏ thì tộc này đã tàn nhẫn đuổi hần đi. Nhà Tư Đạt Đặc mới đón hần về nuôi nấng, dạy cho hần công pháp, nhào luyện cho hần thành tài, tình sâu nghĩa nặng không cần nói cũng biết! Muội nghĩ rằng hần có thể quên đi hết thấy, mà trở về với Gia tộc Lam Duy Nhĩ hay sao?"

An Na ngẩn người, rồi chậm rãi lắc đầu!

Im lặng! Một sự im lặng ngọt ngào bao trùm hết thấy!

Nơi chính điện lặng yên không một tiếng động, ai nấy đều sững sờ mà nghe chuyện đấu đá nội bộ đầy hoang đường của một gia tộc! Vốn những chuyện nên đóng cửa bảo nhau thế này, chả ai lại đem ra bêu xấu, lại càng không thể đại dốt mà làm trò trước ngàn vạn con mắt quốc dân như thế này!

Có lẽ bởi vì nó quá mức khác thường, và ảnh hưởng đến cả một đại gia tộc, một chuyện thay tên đổi họ kỳ khó tin!

Bởi Họ tộc, tượng trưng cho lịch sử và vinh quang! Thay tên đổi họ, chẳng khác nào làm ra một chuyện bất hiếu tày đình! Không có một kẻ làm cha làm chú nào, không có một dòng họ nào có thể tha thứ cho con cháu nào đời sau dám cả gan như thế! Cho dù đó là một người mà tộc họ đã ruồng bỏ, vứt đi cũng vậy!

Cho dù như vậy, thì gã thiếu niên kia vẫn lộ rõ một quyết tâm sắt đá không gì lay chuyển. Cuộc đời hần thế, những chuyện trải qua đau lòng và kinh khủng như thế, quả thực đã khiến hần hoàn toàn có lý do yêu cầu đổi họ! Vừa nhất quyết không nhượng bộ, vừa dựa vào luật pháp của Đế quốc về vấn đề tộc họ, lại thêm đẩy chuyện đúng sai cho Áo Nhĩ Ba tự mình xem xét mà quyết định!

Có thể nói, người thiếu niên này đã tính toán kỹ lưỡng vô cùng. Tựa hồ hần đã đoán trước việc gia tộc Lam Duy Nhĩ sẽ không để yên cho hần muốn đổi sao thì đổi. Nên đã đem chuyện kín đáo này kể ra một cách khéo léo trước bàn dân thiên hạ, đẩy sự tình đến chỗ mà không phải chỉ mỗi gia tộc Lam Duy Nhĩ có quyền quyết định nữa rồi!

Áo Nhĩ Ba đau đầu vô cùng! Lão vừa nãy đã đồng ý cho Dịch Vân cải họ thành Tư Đạt Đặc mà không ngờ nguồn gốc chính của hần lại là Lam Duy Nhĩ, một đứa con bị từ bỏ của dòng họ! Bởi thay tên đổi họ là một chuyện vô cùng trọng đại, đúng ra lão không được chủ quan quyết định, mà theo lẽ thường, cũng không nên can dự vào làm gì!

Việc như thế này, phải là quyết định của cả một dòng họ, thông qua người đứng đầu tộc phát ngôn, ai khác cũng không có quyền lên tiếng!

Chỉ là lão thấy thiếu niên này luyện tập công pháp đúng là của nhà Tư Đạt Đặc, năng lực hẳn có được hôm nay cũng do gia tộc này bồi dưỡng mà nên. Lại thêm chuyện toàn tộc bị thảm sát, chỉ sót lại mình hắn. Cho Dịch Vân cãi họ là chuyện phải đạo vô cùng!

Vớی nữa, hắn vừa vô địch Ma Đấu đại hội, tiềm năng cực lớn. Vương thất làm gì cũng phải lôi kéo một người như thế về phía mình!

Mà bây giờ, một bên là người tiền đồ rộng mở, một bên là gia tộc hùng mạnh nhất Đế quốc, được Vương tộc vì nể vạn phần. Đối với Áo Nhĩ Ba, đều có giá trị rất lớn, nếu có thể dĩ hòa vi quý, thì quá tốt. Nhưng tình thế hiện tại đã vượt ngoài tầm xử lý của lão! Muốn thỏa mãn cả hai bên đều không thể được rồi!

Lão cau mày nhìn Kiệt Mễ Đạt bên cạnh, chỉ thấy lão ta cười khổ lắc đầu tỏ vẻ không có cách nào. Áo Nhĩ Ba càng lúc càng cảm thấy khó xử!

Đúng lúc này, đằng sau Mặc Tây có một gã cao to lực lưỡng đi ra, quát lên: “Ta luôn muốn biết, kẻ đánh bại Ngũ muội, trọng thương Tam đệ, giết chết A Lý Bồ đến tận cùng là thần thánh phương nào! Không ngờ lại là một con rơi của gia tộc Lam Duy Nhĩ ta! Giết cô ruột, đánh trọng thương anh chị của mi còn chưa đủ sao, bây giờ lại còn đòi bỏ họ. Thật là một tên khốn nạn đáng ghê tởm!”

Dịch Vân quay người lại, này giờ hắn vẫn chưa biết người đứng cùng với Ma Đa sau lưng Mặc Tây là ai, thì giờ nghe y xưng hô, liền hiểu đó là anh hắn, đứa con thứ hai của Mặc Tây, An Tắc Tập.

Vài ngày trước, Mặc Tây đã bày binh bố trận mai phục định uy hiếp Dịch Vân, đòi về Tam Phẩm Ma binh và thánh vật của dòng họ. Đám binh lính mai phục đó, đều lấy từ quân đội Lôi Hồ của An Tắc Tập mang về từ biên giới!

Có điều trận đánh này còn chưa phát sinh, đã bị những thành viên cao cấp của giáo đình do Khoa Lạc Lý dẫn đánh tiêu diệt toàn bộ! An Tắc Tập vì chuyện này đau đớn vô cùng, vẫn luôn ghi nhớ trong lòng!

Ngọn nguồn mọi việc đều là do Mặc Tây sắp đặt, nhưng cũng tại gã thiếu niên này mà nên cơ sự! Nên y thù hận Dịch Vân vô cùng! Ngày hôm nay, y dùng thân phận là Thiếu tướng của Đế quốc đến xem Đại lễ, mục đích là nhìn cho biết kẻ thù của mình hình dáng thế nào. Không ngờ lại phát hiện thêm một chuyện, gã thiếu niên đó lại là em của mình!

Dịch Vân chưa bao giờ gặp An Tắc Tập, chỉ nghe tới tên của kẻ trên danh nghĩa là anh mình mà thôi. Chưa gặp thì chẳng có chút cảm giác nào! Đối với hắn mà nói, An Tắc Tập cũng như một người xa lạ, chửi mắng nặng nề thì hắn cũng xem như đồng phân bên đường mà lờ đi!

An Tắc Tập nhìn thấy thái độ dừng dưng của thằng em thứ bảy như thế, mắt long lên sòng sọc, phẫn nộ: “Dòng họ Lam Duy Nhĩ của ta, vinh quang đã vạn năm. Bất kỳ ai cũng không được làm nhục, bôi nhọ lịch sử hào hùng đó. Mi chỉ là một đứa con sinh ra bởi một tỷ thiếp dè tiện, cho mi cái họ này đã là ân điển như trời! Nay lại bày trò đại nghịch bất đạo phản bội tộc họ, thật đáng buồn cười, đáng phỉ nhổ!”

An Tắc Tập tức tối vô cùng, giọng điệu trịch thượng chẳng thèm che giấu, vớی lại, hắn là nhị ca, lên giọng dạy dỗ có gì mà không đúng. Từ đó trong lòng nghĩ sao liền nói vậy, chẳng hề có chút tính toán dè dặt ngôn từ.

Vừa nghe An Tắc Tập nói tới mẫu thân mình là tiện tỳ, Dịch Vân đã trợn ngược mắt, mặt nhẵn nhúm lại, rồi vọt tới trước! Tốc độ như sấm giáng chớp giật đã đến bên người An Tắc Tập!

Tên kia chỉ thấy hoa lên, chưa kịp làm gì thì vô số bóng quyền đã vả bốp vào miệng!

Y không ngờ Dịch Vân lại có thể lớn gan như vậy, lại thêm tốc độ quá nhanh, không kịp đề phòng, dính ngay một đòn cực mạnh, té lăn cù ra đất hai ba vòng. Khi y có thể chắt vật đứng dậy phun ra mấy cái răng gãy, bâng hoàng rú lớn: “Mi dám đánh ta sao!?”

Dịch Vân cười nhạt: “Hết Phụ Á lại tới người, thật khiến ta hoài nghi, lũ con cháu nhà Lam Duy Nhĩ thật ra có được giáo dục hoàng hoàng hay không? Tuy rằng ta không phải là tộc nhân của nhà này nữa, nhưng mẹ ta trước đó thì có. Dù Người là thiếp, nhưng cũng là trưởng bối của người! Một chữ ti tiện người vốn

không bao giờ được nói ra! Cha người đã không biết dạy, thì để Vân này bày cho người thế nào là lễ phép vậy! Có gì mà không dám chứ!”

Sự tình này diễn ra quá đột ngột, nháy mắt đã xong. Muốn cản cũng đã không kịp!

Mà cũng chẳng ai nghĩ đến, gã thiếu niên này dám trong Đại điện vô cùng tôn nghiêm lại chẳng kiên cử gì ra tay đánh người! Mà kẻ bị đánh lại là Thiếu tướng của Đế quốc, là anh của hắn. Nếu đảo vị trí lại, anh đánh em âu cũng là chuyện bình thường, nhưng mà thằng em lại tát vỡ mồm ông anh, quả là điều sai trái! Trò hề này diễn ra ngay trước mắt vô số đại thần như một chuyện hoang đường giữa thanh thiên bạch nhật! Ai nấy đều là lần đầu tiên được chứng kiến!

Nội bộ gia tộc Lam Duy Nhĩ xáo xào, mâu thuẫn càng lúc càng kịch liệt! Đã không thể nào khống chế được nữa rồi!

“Thằng khốn nạn! Mi muốn chết...!” Trên mặt vẫn còn nóng rát tê dại, An Tắc Tây từ nhỏ tới giờ đã khi nào nhận phải đối xử như vậy đâu, y vừa căm tức vừa nhục nhã xấu hổ đến nỗi không làm sao nên nhịn nổi, vung nắm đấm lên phóng về phía Dịch Vân!

359. Chương 358: Thần Khí Hổ Phách

Khi An Tắc Tây hét lên, Bá Nạp Đồn đột nhiên thấy chột dạ, đang muốn tránh đi thì Dịch Vân đã động thủ trước rồi, nhưng lúc này An Tắc Tây đang nổi giận nên xuất thủ không lưu tình, với lực đạo chiêu thức do Vũ Tước đẳng cấp Thất tinh này thi triển, Dịch Vân không có khả năng đỡ được.

Đang muốn ra tay ngăn cản xung đột khời hài của hai người, chân mới bước ra nửa bước, bỗng nhiên một trận uy áp cực mạnh ép chặt lên người hắn, toàn thân giống như bị ngàn cân đè ép xuống, cho dù hắn dùng toàn lực cũng không thể chống cự nổi, hoảng sợ nhìn về phía phát ra cỗ uy áp mạnh mẽ, chỉ thấy bên trong đám người ở góc cuối đại điện. Một gã lưng dựa góc tường đang lạnh lùng nhìn hắn.

Áp lực giống như thực chất, đè ép lên thân hắn, khóa chặt lại, trong mắt kẻ này, tất cả chúng sinh phàm chủng đều là con kiến hôi, ngay cả Bá Nạp Đồn có cảnh giới bát tinh cũng không ngoại lệ.

Bá Nạp Đồn mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trái tim đập loạn. Hắn hoàn toàn không hiểu được vì sao đối phương lại ra tay với mình, ngay sau đó, khí trường áp bức hạn chế hành động của hắn đột nhiên biến mất vô tung, cùng lúc đó, một âm thanh va chạm nặng nề nổ vang cả tòa Kỳ Vũ chính điện. Hắn hoảng sợ quay đầu nhìn lại, hai người đã giao thủ cùng một chỗ.

An Tắc Tây là con thứ hai, so với người con thứ ba Ma Đa lớn hơn tám tuổi, làm trợ thủ cho tướng cấp cao của quân đoàn Lôi Hổ, Bá Nạp Đồn, là thiếu tướng của đế quốc. Thiên phú tập võ tuy không bằng thiên tài đệ nhất gia tộc Ma Đa, nhưng do lớn hơn về tuổi tác, từ một năm trước, hắn cũng đã đạt đến cảnh giới thất tinh trung giai.

Trước mặt mọi người lại bị áp chế nhục nhã, hắn nổi khùng muốn ra tay, vì lo lắng đến trường hợp trước mắt, đối phương là con thứ bảy của gia tộc, hắn giữ lực, nhưng vẫn phát thệ nhất định đánh trọng thương Dịch Vân, trọng quyền mang theo đầu khí màu vàng như mũi khoan, nhanh chóng hướng đến ngực đối phương oanh kích, biết đối phương có thực lực đánh bại Ma Đa, nhưng trong mắt hắn, cũng chẳng qua chỉ là một kẻ mới đến cảnh giới lục tinh, tuyệt không phải đối thủ của hắn, đây vốn là một quyền không có gì sơ hở, vốn đã bị nhục nhã, hắn nhàn nhã thu tay phải về.

Oanh bình!

Kết quả mong đợi cũng không có đến, An Tắc Tây hoảng sợ nhìn hữu quyền của mình bị đưa lên rồi hạ xuống, kẻ này thể mà không cần tốn nhiều sức, chỉ dùng một tay liền dễ dàng tiếp được một quyền vốn không có sơ hở này.

Chưởng quyền đụng nhau, chỉ thấy tử đầu khí u ám không ngừng hướng về phía hắn, nhanh chóng tiêu hao năng lượng của lớp đầu khí hộ thể do công pháp cuồng lôi phách quyết phát ra, ngay sau đó, ánh mắt hoa lên, một bàn tay khổng lồ hình linh hiện ra trước mặt hắn. Ầm một tiếng, hắn không ngờ bàn tay khổng

lỗ đập mạnh xuống mặt mình, lần hai vòng, An Tắc Táp cũng không lập tức đứng lên giống như vừa rồi, vẫn ngồi ngơ ngác, vẻ mặt kinh dị nhìn về phía Dịch Vân.

Toàn trường yên tĩnh không tiếng động!

Lấy thực lực lục tinh đỉnh phong có thể dễ dàng đả bại người có thực lực thất tinh, quả thực làm cho người ta khó có thể tin được!

Vừa rồi khi An Tắc Táp động thủ, Pháp Thánh Kiệt cùng với Mễ Nặc vốn đã tính toán ra tay cứu viện, lại bị một cỗ uy áp mạnh mẽ trói chặt tại chỗ, không sai biệt với Bá Nạp Đồn, hành động đều bị Táp Lỗ Tư nhanh chóng hạn chế, hai người này hoàn toàn không nghĩ ra vị khách quý của đế quốc này lại làm như vậy, nghĩ mãi cũng không thông. Không tiếp tục nghĩ ngợi, trong lúc vạn phần lo lắng, tình huống lại phát triển ra ngoài suy nghĩ của họ, yếu có thể thắng cường, chiến quả hoàn toàn điên đảo. Lấy nhân lực của hai người cũng không nhìn ra sự kỳ quái trong đó.

Trong nháy mắt, đấu khí tím u ám chưa từng thấy qua khiến cho lực đạo hấn mạnh mẽ tiếp cận cảnh giới thất tinh nhanh chóng tiêu tán. An Tắc Táp dĩ nhiên đã ngồi ra đất, hết thảy chỉ có thể dùng hai từ kỳ tích để hình dung, hấn rốt cuộc đã làm như thế nào?

Kiệt Mễ Đạt cùng với Mễ Nặc hai người khổ tư khó hiểu, cũng chính là nghi vấn của mọi người

Đấu khí nghịch vận, uy lực có thể bạo tăng, trong nháy mắt tiến vào cảnh giới thất tinh!

Lúc này Dịch Vân vốn đã bị vây ở điểm cực hạn của cảnh giới lục tinh, tùy thời có thể tiến vào cảnh giới thất tinh, khoảnh khắc nghịch vận, tu vi đã bạo tăng đủ sức chống đỡ một kích toàn lực của An Tắc Táp trong trạng thái đỉnh phong. Hơn nữa vừa rồi An Tắc Táp có lưu thủ, cho nên mới có thể khiến cho thắng bại phân trong phút chốc. Cũng cảm nhận được An Tắc Táp xuất thủ lưu tình, không đối với mình hạ sát thủ. Cho nên, Dịch Vân sau khi đỡ thế công, cũng không ra tay nặng với hắn, chỉ đơn giản đánh một chưởng liền buông tha hắn.

Mặc Tây vội vàng đỡ đứa con thứ hai dậy, nhìn thấy hai gò má của hắn sưng tấy, nội khí công tâm, đối với Dịch Vân quát lớn: “Người nghịch tử này, lại dám đối đãi với huynh trưởng của mình như vậy, ta nhất định sẽ không nhẹ tay với ngươi!”

Dịch Vân không vui nói: “Bá tước Mặc Tây, ta đã nói rõ ràng, họ của ta là Tư Đạt Đặc, không phải là thành viên của Lam Duy Nhĩ gia tộc, càng không phải con người, hy vọng người nghe cho rõ sự thật, nếu không muốn ta phải lặp lại lần thứ ba!”

Mặc Tây nghe vậy giận tím mặt: “Việc này tạm thời không nói đến, ngươi vừa rồi dám tại nơi diện phủ trang nghiêm này làm trò trước mặt đế vương của đế quốc và chúng đại thần, trước trời thiếu tướng đế quốc, sau đánh ngã, luân phiên hai lần, chỉ riêng tội này đã đủ khép ngươi tội chết, ngươi còn dám mạnh miệng!”

Hồng Y giáo chủ Bồ Lô Thác lúc này mới mở miệng: “Mặc Tây bá tước lời ấy quá mức bất công, Dịch Vân đánh ngã thiếu tướng, tự nhiên có tội. Nhưng cũng do An Tắc Táp thiếu tướng lúc trước đã vũ nhục mẫu thân của Dịch Vân, hắn có phản ứng thất lễ như vậy, âu cũng là thường tình, nói đi phải nói lại, làm trò trước mặt công chúng, mở miệng bôi nhọ mẫu thân của quý tộc mới nhận sắc phong. Hành động bôi nhọ mẫu thân của tam đẳng bá tước mới nhận, không phải là đáng vẽ của quan tướng cao cấp đế quốc ta à?”

Mọi người nghe vậy tất cả đều rung mình, mặc dù mới nói một câu như vậy. Nhưng Hồng Y Giáo Chủ Bồ Lô Thác đã biểu hiện ý tứ rất rõ ràng với gia tộc Lam Duy Nhĩ và thiếu niên Dịch Vân. Hắn lựa chọn đứng về phía thiếu niên.

Bá Nạp Đồn sắc mặt cực kỳ khó coi: “Bồ Lô Thác đại nhân, người...”

Bồ Lô Thác thần nhiên nói: “Bản giáo chủ có một chuyện trước kia đã nói rõ, người thiếu niên này đã gia nhập thánh giáo của ta, đảm nhiệm chức vụ Bạch Y Giáo Chủ. Tranh giành trong gia tộc các người. Quang Minh Giáo Đình ta không xen vào, cũng không có quyền quản, nhưng nếu nghĩ muốn lấy cường lực đấu cứng, thậm chí đối với hắn có lời nói xúc phạm, bản giáo chủ chắc chắn không chỉ biết khoanh tay đứng nhìn đâu.

Dịch Vân không ngờ đã đạt được chức vị Bạch Y Giáo chủ?

Bất ngờ.

Nói cách khác, gia tộc bọn họ tương lai cùng với thiếu niên này có xung đột với nhau, nếu không phải là chuyện bên trong gia tộc. Nếu như muốn tiến hành gia pháp tộc quy trừng phạt hắn, cũng phải nhìn đến thể diện của Quang Minh Giáo Đình, tình thế này khiến cho họ càng thêm bị động.

Mặc Tây nghe vậy lập tức cảm như hén, sắc mặt của Bá Nạp Đồn càng thêm khó coi.

Toàn trường im lặng một hồi, lúc này Áo Nhĩ Ba đại đế cũng mở miệng trầm giọng nói: “Hong Y Giáo Chủ Bồ Lỗ Thác nói đúng, sự tình vừa rồi, hai người các ngươi đều có chỗ sai, nhưng thôi bỏ qua hết, chuyện này bốn vương cũng không truy cứu nữa. Việc tranh chấp trong gia tộc này cũng nên chấm dứt. Bốn vương tạm thời đưa ra một biện pháp, đầu tiên, Kiệt Nặc Tư gia tộc lấy được lãnh địa, từng là của Tư Đạt Đặc nhất tộc, giờ tiếp tục sử dụng tên cũ, lấy tên Tư Đạt Đặc nhất tộc đặt cho địa phương được phong đó.

“Mặt khác, việc Dịch Vân có họ liên quan đến tộc nào, tạm thời thư thả, hôm nay trên dưới không nghị luận nữa, dù sao, trong người các ngươi đều chảy chung một dòng máu, ngày sau hãy nên ngồi xuống an tĩnh nói chuyện, tất sẽ có cơ hội tìm được phương pháp hòa bình giải quyết chuyện này, trước đó, hãy là cứ để hắn hồi phục nguyên họ Tát Nhĩ Đạt à.”

Dịch Vân vẫn không nói gì, Bá Nạp Đồn lớn tiếng đáp: “Cần tuân ý chỉ của bệ hạ”

Lễ đại điển hôm nay, thật sự phát sinh nhiều chuyện không vui, chỉ có mệnh lệnh cuối cùng của Áo Nhĩ Ba đại đế, làm cho Bá Nạp Đồn cảm thấy vừa lòng, chỉ cần có thể ngăn trở tiến hành nghi thức chính danh, mặc dù không có nửa điểm nắm chắc làm cho đứa con thứ bảy này hồi tâm chuyển ý, nhưng tương lai hắn tất có thủ đoạn áp bức hắn phục tùng, Bá Nạp Đồn cần chính là có thể trì hoãn thời gian.

Về phần địa phương trăm dặm vương kia mang tên gì, đối với Lam Duy Nhĩ gia tộc cũng không trọng yếu, không có ý nghĩa lắm.

Một người nữa cũng cảm thấy vui mừng, chính là Mễ Nặc.

Khi hắn biết được thân phận đích thực của Dịch Vân. Chẳng biết tại sao, luôn luôn có một ít ý niệm mất mát, hiện giờ nghe đại đế đích thân phục hồi họ “Tát Nhĩ Đạt” trước kia cho Dịch Vân. Cái họ này, trước kia đúng là một tay hắn bịa đặt ra thân phận cho Dịch Vân, cũng là tên dòng họ của hắn.

Tuy biết rằng khoảng thời gian này nhất định không lâu, chỉ là tạm thời, nhưng hắn cũng không lo, dù chỉ kéo dài được một ngày, hắn có thể có được người “nghĩa tử” này nhiều hơn một ngày, tình nghĩa mấy năm nay, hắn sớm đã xem Dịch Vân là đứa con thân sinh của mình rồi.

Áo Nhĩ Ba đại đế đã lên tiếng, Dịch Vân biết được việc chính danh hôm nay tiếp tục cũng không có kết quả nên cũng không kiên trì nữa. Nói với Bá Nạp Đồn lãnh đạm: “Mặc kệ gia pháp tộc quy của ngươi, cũng không luận đến luật pháp đế quốc, từ nay họ của ta chính là Dịch Vân Tư Đạt Đặc. Cả đời này cũng không đổi!”

Bá Nạp Đồn cũng không đáp lại, mặt sầm sì xoay người hướng về phía Mặc Tây cùng với An Tắc Tập đi đến, hắn biết. Trường hợp hiện giờ, không phải là địa điểm tốt nhất để thảo luận việc này với thiếu niên kia, quan trọng là... về sau sự việc phát triển thế nào, để không giống hiện tại song phương lập trường đối lập giằng co, người con này ý chí kiên định như sắt, hắn đã hạ quyết định tuyệt sẽ không thay đổi.

Giống như một hồi phong ba, sóng ngầm trong lễ phong tước đại điển cuối cùng đã chấm dứt. Trên Kỳ Vũ đại điện, tất cả quan đại thần đến xem lễ vẫn chưa rời đi, chỉ vì họ lại thấy thiếu niên kia đi bước một đến trước mặt Áo Nhĩ Ba đại đế, mọi người đều tò mò, chú ý xem.

Đến trước mặt Áo Nhĩ Ba đại đế, Dịch Vân mở miệng, hỏi một vấn đề kỳ lạ: “Xin hỏi bệ hạ, nghe nói Kỳ Vũ vương thất có một thần khí tổ truyền là thần kiếm màu hổ phách, không biết có thể cho thần mượn xem được không?”

Thỉnh cầu quá mức kỳ dị, nào có thần tử nào vô duyên vô cớ yêu cầu đế vương đem thần khí tổ truyền cho mình mượn xem chứ, các vị đại thần đều nhú mày.

Áo Nhĩ Ba nghe vậy ngẩn ra, không thêm để ý chút nào, cười nói: “Hổ phách thần kiếm chính là từ hơn chín trăm năm trước, do tiên đế truyền lại, đúng là do tổ tiên người Tư Đạt Đặc nhất tộc luyện chế, khó trách người lại cảm thấy hứng thú như thế. Tự nhiên đưa ra thỉnh cầu như vậy, không sao. Người xuất sắc nhất của ma đầu đại hội, bá tước tam đẳng mới nhận của đế quốc, coi như là vì người đi. Tâm nguyện của người, bốn vương phá lệ đồng ý thỉnh cầu.”

Dứt lời, trên tay của Áo Nhĩ Ba đại đế vừa lật. Hồng quang chói mắt trên không gian giới chỉ phát ra. Ngay sau đó, một thanh cự kiếm đỏ sậm được hắc cầm trên tay, khuôn mặt tươi cười, hắc đưa thanh kiếm cho Dịch Vân.

Quang mang chói mắt, ngưng tụ dày đặc hỏa nguyên tố, vẻ ngoài giống như ngọc lưu ly, khiến cho thanh cự kiếm giống như một tác phẩm nghệ thuật cực kỳ tinh mỹ, đúng là thần khí tổ truyền của Kỳ Vô vương thất, thần khí cao cấp nhất của đế quốc tứ phẩm trung giai hỏa chúc ma binh hổ phách!

Bốn phía vang lên những tiếng cảm than, tất cả các đại thần đều nhìn chăm chú, lộ ra vẻ mặt say mê, thần khí của đế quốc, ngày thường bọn họ cũng tuyệt đối khó thấy được, hiện giờ chỉ một câu yêu cầu của một thiếu niên, Áo Nhĩ Ba đại đế liền hào phóng đưa ra, bọn họ tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội được tận mắt nhìn thấy thần khí tuyệt hảo này.

Dịch Vân chăm chú nhìn lên thân kiếm, tinh tế xem, Hổ Phách thần khí, thiên chuy bách luyện tạo ra, thủ pháp thôi luyện xác thực là của Tư Đạt Đặc nhất tộc, thật sự đúng là do tổ tiên gia tộc tự tay rèn ra, điểm ấy không cần phải nghi ngờ, chính là...

Môn La thở dài âm thanh vang lên trong đầu: “Đúng là tứ phẩm trung giai hỏa chúc ma binh, chỉ tiếc thủ pháp luyện chế còn chưa thuần thực, lấy nhãn lực của ta, chỗ thiếu hụt cũng đã hơn năm chỗ, sắc bén có thừa, nhưng độ dẻo dai không đủ, khả năng ẩn chứa hỏa chúc nguyên tố cũng chỉ đạt được dưới tám thành, cái gọi là thần khí này, chẳng qua chỉ là hàng nhị lưu mà thôi.”

Dịch Vân nghe vậy cũng không nói gì, vì hắc cũng nhìn ra, nhưng cho dù như thế, chuỗi Hổ Phách thần kiếm này vẫn là niềm tự hào khi gia gia hay cữu cữu nói đến, gần ngàn năm qua trong gia tộc Tư Đạt Đặc chính là ma pháp binh khí được luyện chế xuất sắc nhất.

Suy nghĩ xuất thần, Dịch Vân tinh tế xem xét kỹ càng một lúc, cũng không lập tức đem Hổ Phách thần kiếm trả lại, ngăn đầu đối với Áo Nhĩ Ba đại đế nói: “Bệ hạ, Dịch Vân còn có một thỉnh cầu nữa, muốn cùng bệ hạ tiến hành một cuộc giao dịch.”

Áo Nhĩ Ba đại đế ngạc nhiên!

Chỉ nghe thiếu niên kia nói tiếp: “Thần khí Hổ Phách, do tổ tiên Tư Đạt Đặc gia tộc luyện chế, đối với tộc ta có ý nghĩa lớn lao, Dịch Vân muốn dùng một vật khác đổi lấy chuỗi ma binh này.”

oo0oo

360. Chương 359: Ta Rất Sợ...

Vừa nói xong quang mang màu xanh nhanh chóng hiện ra, trên tay Dịch Vân đột nhiên xuất hiện một thanh kiếm lớn màu xanh lá cây đậm đưa cho Áo Nhĩ Ba. Nói: “Thanh ma binh thuộc tính phong hệ này cũng là tứ phẩm trung giai cùng cấp với ma binh Hổ Phách. Có thể phát huy uy năng của đầu khí tuyệt học Đằng Long Kinh Thiên quyết của vương tộc tốt nhất, Dịch Vân muốn lấy thanh ma binh này đổi Hổ Phách kiếm của tổ tiên gia tộc rèn ra, xin bệ hạ đồng ý”.

Mọi người nghe vậy đều kinh hãi, thiếu niên có thể tiện tay lấy ra một thanh thần khí cấp bậc tứ phẩm trung giai cùng cấp với thần khí Hổ Phách lại hoàn toàn bất đồng thuộc tính hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của mọi người, quả thực là bất khả tư nghị!

Bá Nạp Đồn cùng Mặc Tây sững sờ nhìn thanh ma binh phong hệ kia. Từ trên thân kiếm tán ra hơi thở nguyên tố. Thật là cực phẩm trong tứ phẩm trung giai ma binh. Trên thân kiếm ẩn chứa hàm lượng nguyên tố khổng lồ còn hơn cả thần khí Hổ Phách kiếm một bậc, tất cả đều cảm thấy kinh ngạc đồng thời cũng đối với đứa con thứ bảy phản bội gia tộc này càng thêm đề phòng, cũng càng nhìn không thấu.

Bản thân tu luyện đấu khí phong hệ, lại đạt tới đỉnh tám tinh cấp tướng nên dĩ nhiên so sánh với bất luận kẻ nào Áo Nhĩ Ba cũng có thể cảm nhận được cái thanh ma binh phong hệ này ẩn chứa năng lượng nguyên tố dư thừa như thế nào. So sánh với Hổ Phách kiếm càng đậm đặc hơn, hoàn mỹ hơn lại còn có thể phát huy ra đấu khí tuyệt học của vương tộc, đang nhẹ vỗ về thân kiếm, trên mặt lộ ra thần thái mừng như điên khó có thể che giấu được.

Về mặt biến hóa của Đại Đế tất cả đại thần đều nhìn thấy, ở trong đầu đều hiểu được thanh ma binh này cũng bằng thậm chí còn hơn cả Hổ Phách kiếm, đồng thời toàn bộ ánh mắt đều hướng đến trên người Dịch Vân.

Có thể xuất ra một thanh ma binh đồng cấp với thần khí Hổ Phách, hẳn rồi cuộc là từ nơi nào mà có?

Thiếu niên này đã làm cho mọi người kinh ngạc. Thân phận thần bí cũng bị hoàn toàn bại lộ, mọi người cứ ngỡ đã sáng tỏ hết mọi điều nhưng thật ra vẫn nhìn không thấu hần, hần vẫn còn là một ẩn số!

Hồng Y Chủ Giáo Bồ Lô Thác cũng sợ hãi ngần ngại đem ánh mắt từ phong hệ ma binh chuyển dời lên trên người Dịch Vân. Kinh hỏi: “Tứ phẩm trung giai ma binh này so sánh với Hổ Phách kiếm còn cao hơn một bậc, người rồi cuộc là nơi nào lấy được vậy? Cái này vốn không thể nào một người tùy ý có thể luyện ra được nó”

“Bây giờ ta vẫn không thể luyện ra ma binh cấp tứ phẩm nên dĩ nhiên không phải tay ta làm ra nó” Dịch Vân lãnh đạm đáp: “Cái thanh ma binh Phong hệ này là do một vị cao nhân tiền bối tặng cho, phẩm cấp cũng đúng bằng với Hổ Phách kiếm cho nên ta mới phải nghĩ dùng nó đổi lại tổ khí do đích thân tổ tiên gia tộc rèn ra.”

Lúc này Kiệt Mễ Đạt cũng nghi ngờ hỏi: “Tiền bối cao nhân? Lại còn có người chấp nhận cho người ma binh cấp bậc thần khí. Hần là ai vậy?”

Dịch Vân khẽ lắc đầu hiển nhiên là không muốn trả lời vấn đề này, lấy tác phong của Tập Lô Tư từ trước đến nay chưa bao giờ cùng mình nói nữa câu trước mặt người khác nên chắc là hần không muốn quan hệ của hần với mình bị đưa ra ánh sáng, hần cũng không muốn phức tạp hóa những việc không cần thiết.

Kiệt Mễ Đạt cùng Bồ Lô Thác nghe vậy đồng thời ngẩn ra. Liếc mắt nhìn nhau đồng thời cũng hiểu ý của thiếu niên này.

Một thần bí cao nhân có ma binh phẩm cấp thần khí mà cũng bỏ được, đem nó tặng ra ngoài mà không muốn tiết lộ thân phận, ẩn vào chỗ tối, sau lưng thiếu niên này có một người như vậy!

Nếu quả thật là như vậy thì đến tội cùng hần là người nào? Thực lực đạt tới cảnh giới ra sao?

Vô luận như thế nào, sau ngày hôm nay, thiếu niên này không thể so sánh như quá khứ. Giá trị của hần đã là không đo lường được! Tuyệt đối không thể để cho hần rơi vào tay những thế lực khác!

Áo Nhĩ Ba Đại Đế sáng khoái đáp ứng yêu cầu lấy kiếm đổi kiếm này, đồng thời cũng cảm kích chăm chú nhìn Dịch Vân một cái. Hần hiểu được trong cuộc giao dịch này hần mới là người chiếm tiện nghi nhiều hơn, hai cây ma binh đồng cấp với nhau, nhưng cái nào tốt cái nào kém hần là người trong nghề nên dễ dàng nhìn ra được mặc dù mất một thanh truyền đời Hổ Phách thần kiếm nhưng đổi lại một thanh có thể đem đấu khí tuyệt học Vương tộc đạt đến cực hạn Phong hệ thần kiếm, sau hôm nay thần khí của Kỳ Vô đế quốc cũng đổi tên.

Không còn là “Hổ phách” nữa mà là một thanh kiếm khác hoàn mỹ hơn : “Long Phách”. Lúc này, dưới tâm trạng mừng như điên Áo Nhĩ Ba Đại Đế đem thanh thần khí này đặt tên!

Phong tước đại điển đến đây là chính thức kết thúc.

Theo lễ nghi mọi người đưa mắt nhìn Áo Nhĩ Ba Đại Đế và chờ đợi các thành viên của Vương tộc rời khỏi đại điện. Lúc sau thì tại nơi đứng của Dịch Vân, Thiên Phong viện trưởng Mễ Nặc dẫn dắt các đồng học cùng được phong tước, các đại thần sau khi xem lễ xong, cũng tập năm tập ba vây xung quanh Dịch Vân rồi cùng nhau ra khỏi đại điện, điện phủ trăm người tề tụ trang nghiêm, nghiêm khắc phục hồi về tĩnh lặng.

Mọi người đều đã tản đi chỉ có người của Lam Duy Nhĩ gia tộc là vẫn còn trên đại điện vắng lạnh.

Mặc Tây mang theo ánh mắt hung ác, phần nộ nhìn bóng lưng của một hắc y thiếu niên ở ngoài ngoài điện được mọi người vây quanh. Hôm nay thể diện của Lam Duy Nhĩ gia tộc bị tổn thương nặng nề trước mặt tập thể đế quốc mà lại là do đứa con của mình từng bỏ rơi gây ra. Nghĩ đến đây Mặc Tây càng lúc càng tức giận hơn. Những ý nghĩ tràn ngập phần hận toan tính xông lên đầu khiến hắn nhìn càng chăm chú hơn, tàn bạo hơn. Đến khi thân ảnh kia biến mất trong ánh nắng chiều tràn ngập.

Đại điện bốn người đều không nói gì cả.

Ma Đa sớm đã bị những chuyện kinh ngạc ngoài sức tưởng tượng của mình xảy ra làm cho ngây người rồi. Sau khi hắn biết thiếu niên mà hắn từng muốn giết, từng xem trọng lại là thất đệ của mình thì hắn không thể nói ra một lời gì nữa. Quá trình nghi thức kế tiếp hắn hoàn toàn không có hứng thú mà chỉ ngơ ngác ngắm nhìn Dịch Vân, đến giờ phút này khi đại điển chấm dứt hắn vẫn còn ngu ngơ trong lòng không khỏi nảy sinh loại tâm tình khó có thể giải quyết được.

An Tắc Tập cũng đã cúi đầu đứng yên bên cạnh Tam đệ Ma Đa của mình, đối với kết quả này hắn cũng là không còn lời nào để nói cả.

Toàn bộ phản ứng của Mặc Tây đều bị Bá Nạp Đốn nhìn thấy. Sau chốc lát trầm mặc hắn mở miệng nói: “Mặc Tây ngươi bây giờ lập tức cùng An Tắc Tập, Ma Đa phản hồi gia tộc, không có lệnh của ta ngươi không được bước ra khỏi nhà nữa bước.”

Mặc Tây nghe vậy ngẩn người kinh hãi hỏi: “Phụ thân. Thế này là tại sao?”

Bá Nạp Đốn thản nhiên nói: “Chẳng lẽ ngươi còn không có cảm giác được rằng: không phải chỉ là vừa rồi mà là trong quá trình cả buổi lễ đứa con thứ bảy này đối với ta cùng An Tắc Tập mặc dù không có nửa phần kính ý nhưng là cũng không có chút hận ý nào cả, chỉ đến khi ngươi mở miệng thì hắn liền thay đổi. Định ý của hắn đối với Lam Duy Nhĩ gia tộc tất cả đều là bởi vì ngươi mà có. . .

” Cơ hội để cho đứa con thứ bảy này một lần nữa hồi tâm chuyển ý là không lớn. Nhưng vẫn là còn có thể thành công, chỉ cần ngươi không ra mặt quấy nhiễu cục diện là được, về phần những thứ khác, do ta tự mình làm đi, có lẽ là vẫn chưa muộn!”

An Tắc Tập hỏi: “Gia gia ngài không cùng chúng ta trở về sao?”

Thở dài Bá Nạp Đốn chậm rãi nói: “Làm nghề rèn thì phải thừa lúc nhiệt còn đang cao, vẫn còn nóng, hắn bây giờ hắn là cùng Thiên Phong học viện trở lại chỗ ở, thừa dịp bọn họ còn ở trong thành, chưa trở về, ta phải lập tức đi báo phỏng. Đứa con thứ bảy hắn là sẽ cho gia gia trên danh nghĩa này một ít mặt mũi, chắc sẽ không bắt ta đứng ngoài cửa.”

Nói tới đây Bá Nạp Đốn hơi trầm ngâm nói nữa: “Ngô An Tắc Tập ngươi cũng theo ta đi, chứ mới vừa rồi, trong buổi lễ ngươi nói năng lỗ măng. Ác khẩu làm nhục mẹ của hắn, thật sự là phải phải lập tức hóa giải khúc mắc này. Gia gia bảo ngươi tự mình ra mặt xin lỗi hắn có gì dị nghị không?”

Lắc đầu An Tắc Tập cũng là thản nhiên: “Khi đó ta là nhất thời tức giận không cẩn thận nói ra không nên nói dù sao hắn cũng là của ta tộc đệ nói xin lỗi hắn cũng được thôi.”

Ma Đa lúc này cũng trở về thần thái gấp gáp nói: “Gia gia ta cũng muốn đi thấy...”

Bá Nạp Đốn cắt ngang nói: “Ngươi đang ở đây ma đầu trận chung kết cùng hắn từng có sinh tử xung đột giờ này khắc này trước không nên cùng hắn tiếp xúc đối đãi ngươi cùng Mặc Tây cùng nhau trở về trong tộc lúc sau đem ta mới vừa rồi quyết định nói cho ngươi biết Nhị thúc Bối Cách hắn sẽ biết như thế nào đi làm vô luận như thế nào chính là không thể để cho phụ thân ngươi lại đi ra khỏi nhà nữa bước!”

An Tắc Tập cùng Ma Đa nghe vậy toàn bộ đều ngơ ngẩn. Bá Nạp Đốn muốn Bối Cách tới xử lý chuyện này hắn là chính là muốn động đến Lôi Hồ cấm vệ quân đi hạn chế Mặc Tây sau này hành động.

Mặc Tây ngẩn người cả giận nói: “Phụ thân, làm sao ngươi có thể làm như vậy? Ta là Lam Duy Nhĩ gia tộc hiện giữ tộc trưởng!”

Bá Nạp Đốn trầm giọng nói: “!Ngươi là tộc trưởng không sai. Nhưng ngươi tự tung tự tác sai lầm, rồi ma đầu đại hội thất bại Âm Ảnh Diệt Sát quân đoàn toàn bộ diệt A Lý Bối cùng Ma Đa bị thương nặng này liên tiếp bại cục, tất cả đều là ta Lam Duy Nhĩ gia tộc trăm năm qua chẳng bao giờ có. Tất cả tai nạn tất

cả đều là tùy người làm. Đã bỏ rơi con mình, bây giờ đã biết hấn là gia tộc trực hệ thứ đứa con thứ bảy, chúng ta còn có thể đối phó hấn nữa sao?

“Người phạm phải năm chuyện ngu xuẩn để ta tới nghĩ biện pháp đền bù, chỉ cần người không giống như mới vừa rồi, ở buổi lễ nói năng xằng bậy như vậy là được. Một câu nói khiến đứa con thứ bảy cừu thị người. Nếu gia tộc chúng ta thật muốn phải về hấn người cái này phụ thân chính là lớn nhất trở ngại cho nên người tạm thời không thích hợp tái xuất hiện trước mặt hấn!”

Mặc Tây dữ dội rống: “Vì một cái huyết mạch không tinh khiết để cho gia tộc mất cả thể diện giam cầm ta đây thân làm phụ thân là cái đạo lý gì? Ta không phục” .

Bá Nạp Đồn lạnh lùng thốt: “Trong tộc hai đại thiên tài một ma một võ Phụ Á cùng Ma Đa trước sau bại hoàn toàn dưới tay hấn vạn năm nhất ngộ tam hệ cùng tu ma khí kỳ tài người bây giờ còn cho là hấn sẽ làm gia tộc mất mặt sau? Bổng tướng hôm nay chính thức ra lệnh người lập tức trở về trong tộc không có của ta cho phép nếu không cho ra cửa nửa bước! Nếu còn kháng nghị phá rối thêm lên. Như vậy. Lam Duy Nhĩ tộc trưởng ta cũng nên thay đổi người rồi!”

Áo Nhĩ Ba Đại Đế yêu không rời tay nâng niu thanh kiếm vừa trao đổi lấy được, Phong chúc ma binh thần khí mới của Kỳ Vô vương thất “Long phách” Pháp Thánh Kiệt Mễ Đạt cùng hoàng tử Cổ Lan thì theo bên cạnh.

Đang...

Một lúc sau Áo Nhĩ Ba để ma binh xuống. Hướng về phía Cổ Lan hỏi: “Ta giao cho người cùng Điển Na đi xử lý chuyện quan trọng làm được như thế nào?”

Cổ Lan đáp: “Rất thuận lợi. Ta đã cùng Dịch Vân hẹn rồi tối nay chạm mặt xem một chút sắc trời qua nữa một canh giờ có thể đi qua tìm hấn. ”

Áo Nhĩ Ba nữa nói: “Địa điểm ước định ở nơi nào?”

“Bên trong thành nhất đại tửu lâu phòng cao cấp nhất. Nơi đó ta xem bên trong thành Kỳ Vô là đẹp nhất rồi. Là địa điểm rất tốt.”

Lắc đầu Kiệt Mễ Đạt đột nhiên nói: “Đúng là an bài không sai nhưng bây giờ sự việc có biến người cùng hấn gặp mặt rồi không cần đến tửu lâu nữa mà trực tiếp mang hấn về bên trong hoàng thành viện. Ta đã sai người ở cử hành quốc yến trong phòng khách, chuẩn bị tiệc rượu chờ Cổ Lan người mang thiếu niên kia tới đây cùng dùng bữa tối”.

Cổ Lan ngạc nhiên!

Áo Nhĩ Ba Đại Đế mỉm cười nói: “Hôm nay sau đại điển. Thiếu niên kia giá trị không giống với dĩ vãng rồi, Kỳ Vô vương thất ta bất luận như thế nào cũng phải mượn hơi chiêu dụ nhân tài như hấn, điều kiện cũng đề cao trên diện rộng. Mặc dù có lẽ không hợp việc này với vương thất ta vô cùng trọng yếu, vì biểu hiện đầy đủ thành ý hãy để Bổng vương tự mình đến tiếp đãi hấn đi.”

Trời chiều hoàng hôn chiếu rọi xuống. Dịch Vân cùng quần thể Thiên Phong học viện đi ở bên trong hoàng thành, trên đường lớn cùng nhau đi tới xe ngựa cách đó không xa.

Đang lúc đi Dịch Vân bỗng nhiên ngoắc Cát Âu. Kéo hấn đến một bên nói: “Cát Âu tộc trưởng ta có một chuyện muốn phiền người giúp ta làm thỏa đáng” .

Cát Âu lúc này tâm tình rất tốt, luật pháp quyền trục của lãnh địa gia phong vẫn được hấn nắm chặt vững vàng trên tay không nỡ để xuống, nghe được Dịch Vân mở miệng yêu cầu hấn vội vàng gật đầu cười nói: “Sau này không cần xưng hô ta tộc trưởng làm gì, trực tiếp gọi tên ta đi! Còn người có chuyện gì cứ việc nói, ta nhất định toàn lực giúp người làm thỏa đáng.”

Dịch Vân trầm giọng nói: “Chuyện này không khó nhưng rất trọng yếu. Phải lập tức sai người đi làm mới được!”

Nghe Dịch Vân hiếm khi thận trọng nói như vậy. Cát Âu tức về mặt nghiêm túc ngưng trọng nói: “Là chuyện gì?”

Một lát sau Cát Âu mang theo thần sắc không giải thích được rời đi, cũng không cùng mọi người ngồi lên xe ngựa vương thất an bài mà một mình một người nhanh chóng biến mất.

Môn La đem mới vừa rồi nghe toàn bộ câu chuyện vào trong tai cũng nghĩ không ra đầu mối hỏi: “Tiểu tử. Người để cho Cát Âu đi làm chuyện cổ quái như vậy là vì cái gì?”

Dịch Vân thần nhiên nói: “Mới vừa rồi đi ra Kỳ Võ chính điện cái kia một đoạn đường ta biết Mặc Tây một mực sau lưng nhìn chăm chú ta từ trong ánh mắt của hắn lộ ra bi phần cùng giận dữ. Ta cảm thụ được trình phát triển trong đại điển. Nói vậy để cho trong lòng hắn hết sức không cam lòng.”

Môn La khinh thường nói: “Vậy thì như thế nào? Lấy Bá Nạp Đốn chừng chặc khôn khéo so sánh với hắn thì chẳng qua là tôm tép nhãi nhép thôi, hoàn toàn không đáng để lo! Cái đó và chuyện người đùa bỡn Cát Âu đi làm lại có quan hệ gì đâu?”

Ngẩng đầu nhìn ngất nhuộm khắp ngày đích ánh nắng chiều. Dịch Vân thì thào nói: “Nếu như ta không có đoán sai. Hắn kế tiếp sẽ đi đến một chỗ...”

Tinh Nguyệt trên không.

Mặc Tây hắn lẳng lặng đứng ở một mảnh đất tựa như cảnh trăm hoa đua nở trước một mộ bia. Kể từ khi chỗ Mộ Bia được dựng ở chỗ này. Đã qua tròn mười một năm hắn chẳng bao giờ tới đây một lần. Lần này là lần đầu tiên tới cũng có thể nói là một lần cuối cùng.

Ngưng thần nhìn chăm chú Mộ Bia một lúc lâu Mặc Tây bỗng nhiên nở nụ cười, tiếng cười lạc lõng mà thê lương: “Chỉ là một mộ viên Lam Duy Nhĩ gia tộc ngoại tộc. Lại có thể so sánh với vườn thượng uyển rồi. Nhi tử người rất hiểu thuận đây!”

Riêng cười thê lương quanh quẩn trong mộ viên không có một bóng người, chốc lát sau tiếng cười bỗng nhiên ngưng Mặc Tây xoay mình giận dữ hét: “Nhi tử hai người chúng ta. Hắn đối với người đã chết nhiều năm vẫn như cũ nhớ mãi không quên. Đối với ta lại là vừa giận mà hận. Để cho ta quyết định liên tục sai lầm. Toàn bộ do hắn mà ra, mới vừa rồi còn ở trước cổng đại điện phản bội gia tộc ta, không nhận ta đây là phụ thân, hắn lại không nhận ta!”

“Ghe tởm thật, đứa con thứ bảy hỗn trướng. Sớm biết như thế ban đầu ngay từ lúc hắn mới ra đời. Ta liền nên một chưởng chụp chết thẳng mất dạy này cho rồi!”

Tiếng gào vãn quanh quẩn trong mộ viên. Thanh âm như quỷ gào ma khóc lóc vẻ yêu dị, Mặc Tây giờ tay lên cao. Nhanh như chớp vỗ Mộ Bia phía dưới cả đồng vỗ vụn văng khắp nơi.

Nhìn dưới đất một mảnh bừa bãi. Mộ viên đoan trang không còn nữa, Mặc Tây lại cười lớn.

Ở bãi đất ngoài rừng cách đó hơn một dặm, mấy đạo bóng đen nhìn về mộ viên nơi xa hết thấy mọi người chẳng qua yên lặng nhìn bầu không khí trầm trọng. Không tiếng động bị đè nén như yên lặng trước mưa gió.

Ánh trăng màu bạc chiếu rọi xuống. Gió đêm mềm nhẹ quất vào mặt lướt trên trường bào người thiếu niên, thanh âm như hắc ám không mang theo bất cứ tia cảm tình nào: “Ta rất sợ!”

oo0oo

361. Chương 360: Sống Hay Chết?.

Thanh âm băng lãnh của Dịch Vân vang lên trong đêm.

Lẳng lặng nhìn hết thấy phát sinh trong mộ viên, tiếng cười giận dữ khoái ý của Mặc Tây vẫn theo gió, trái ngược hoàn toàn với giọng nói đậm mực của thiếu niên.

“Ta...Vô cùng sợ hãi, sợ, không phải vì người chết không được nghỉ ngơi, sợ, không phải vì mẫu thân ở dưới mặt đất trách cứ ta, mà là...ông trời, lại để cho loại người vô đạo này sống ở trên đời !”

Đêm trong trẻo nhưng lạnh lùng, ngữ điệu vô tình cảm, thiếu niên âm so sánh với đêm càng thêm đen tối : “ Theo ta không được mang cơn tức giận tới nơi này, tất cả đều phát tiết lên vong thê mộ bia, nàng sống

không được vui, chết không được yên giấc, mẫu thân của ta, cho ta bất quá chỉ là khối mộ bia bằng đồng tùy ý phát tiết tức giận, lòng ta, rất đau.

Đứng ở phía sau Dịch Vân, lần lượt là Bồ Lão Thác giáo chủ, tộc trưởng ba đại thế gia cùng với tộc trưởng gia tộc Kiệt Nặc Tư là Cát Âu, mọi người đều đem mọi chuyện vừa mới phát sinh nhìn thấy, lại cảm thấy Mặc Tây điên cuồng vô lương, và cảm thấy lo lắng phản ứng của Dịch Vân.

Một trận trầm mặc, Bồ Lão Thác Hồng Y Chủ Giáo nói trước tiên : “Mặc Tây tuy là nhất đẳng Bá Tước của đế quốc, tộc trưởng Lam Duy Nhĩ gia tộc, nhưng hắn lại thân thủ phá hoại Mộ Bia của mẫu thân Bạch Y Giáo Chủ của Quang Minh Giáo Đình ta, tội không thể tha thứ, xin yên tâm, bản giáo chủ nhất định làm chủ cho người, trả lại công đạo cho người.”

Dịch Vân thản nhiên nói: “Công đạo? Ở chỗ nào ?”

Bồ Lão Thác do dự một lúc, sau đó kiên định nói : “ Thể diện của Giáo Đình ta là không thể khinh nhờn, từ giây phút này, sinh tử của Mặc Tây bá tước tùy người quyết định, tất cả hậu quả còn lại, toàn bộ từ Quang Minh Giáo Đình chúng ta một mình lãnh trách nhiệm !”

“Đa tạ !” Thân hình chợt lóe, thân ảnh của Dịch Vân đã biến mất trong tầm mắt của mọi người.

“Bồ Lão Thác đại nhân, như vậy có được không ?” Mã Đình gia tộc tộc trưởng đứng một bên hoảng sợ hỏi.

Bồ Lão Thác hồ hững trả lời : “ Đây là bản giáo chủ quyết định, cũng là quyết ý của Quang Minh Giáo Đình, hết thấy kẻ tiếp, toàn bộ giao cho Tát Nhĩ Đạt bạch y giáo chủ đến quyết định !”

Một lời liên quyết định sinh tử đế quốc nhất đẳng Bá tước Mặc Tây, bất luận là Bồ Lão Thác hay là Quang Minh Giáo Đình cũng không có quyền này, nhưng lúc này Dịch Vân giá trị lợi dụng hơn xa dĩ vãng, có thể tái hiện thế gia muôn đời truyền thừa, Tư Đạt Đặc nhất tộc chuyên luyện đả ma binh kỹ năng, mà phía sau hắn, còn có một gã mặc danh cường giả không rõ thân phận tồn tại, đủ loại điều kiện, tất cả so sánh với thân phận quán quân ma đấu đại hội càng phải chắc hơn.

Không nói những thứ khác, hiện tại Dịch Vân đủ khả năng luyện chế ra ma binh tam phẩm cấp năng lực, hàng năm dù cho chỉ nộp lên trên một thanh ma binh mà thôi, điều đó với Quang Minh Giáo Đình mà nói cũng là tư sản trọng yếu hạng nhất mà người khác không cách nào thay thế được, vì bình ổn tâm trạng của hắn, khép lại hơi người của hắn. Bồ Lão Thác làm ra một cái quyết định, về phần tất cả hậu quả sau đó, tin tưởng cao tăng Quang Minh Giáo Đình sau lưng hắn, nhất định nguyện ý ra mặt giải quyết.

Tại trong tim Bồ Lão Thác, Dịch Vân hiện tại, giá trị đã vượt qua đệ nhất thế gia của Kỳ Vô đế quốc, Lam Duy Nhĩ gia tộc !

Tiếng xé gió truyền đến, Mặc Tây tỏa ra báo động, vừa quay đầu lại, một gã thiếu niên, tóc đen tung bay đã đứng yên phía sau hắn.

Mặc Tây thấy rõ thân ảnh người này, lên tiếng cuồng tiếu : “ Người thế nhưng cũng tới, là đoán được ý đồ bốn tộc trưởng, hay là tình cờ trùng hợp ?”

Dịch Vân không nói, chỉ là đạm mạc nhìn vô số mảnh tiểu thạch của tấm mộ bia đã vỡ ở dưới đất.

Mặc Tây thấy thế, lại càng mừng như điên, dữ tợn cười to nói : “ Làm sao, tiểu thiếp của ta, mẫu thân của người, không phải chỉ là một khối mộ bia mà thôi, người đau lòng sao ?”

Dịch Vân thản nhiên nói : “ Linh cữu mẫu thân đã sớm không còn ở chỗ này, ta sớm đã đưa người về Ái Đạt linh địa. Đã sớm đem nàng dời đi nơi khác, dời ngày sau một lần nữa chôn cất ở Ái Đạt Trần, cùng ông ngoại và cậu bên cạnh, nơi này bất quá chỉ là một tia hồi niệm của ta, dù sao lúc ta còn nhỏ, từng ở chỗ này với mẫu thân mấy tháng, nhưng hôm nay với ta mà nói, nó không còn bất cứ ý nghĩa gì, Mặc Tây tộc trưởng, người làm điều thừa rồi.

Mặc Tây đầu tiên là sửng sốt, sau đó cuồng nộ kêu lên : “ Người cái này nghiệt tử, dám không có sự đồng ý của ta, lại tự tiện dời đi linh cữu vong thê ta?”

Dịch Vân lạnh lùng thốt : “Vong thê ? Lời nói này thật êm tai, chỗ mẫu thân yên giấc, lại chỉ vì một hai thanh nhị phẩm cấp ma binh, tựu dễ dàng bán qua tay Kiệt Nặc Tư gia tộc, ban đầu đồng ý bán qua tay

khối mộ viên này, chẳng lẽ không phải chính là người sao ?”

“Chết tiết nghịệt tử ...người”

“Nhắc lại một lần nữa, ta không phải là nhi tử của người, bởi vì, người không xứng !”

Mặc Tây vừa nghe vậy, đầy ắp tức giận không kìm nén được nữa, phút chốc vọt tới trước, Cuồng Lôi Phách bí quyết vận chuyển mạnh mẽ, đem hết toàn thân lực, cung sử toàn lực, như Cuồng Phong như mưa rào, điên cuồng hướng Dịch Vân mà vùng đánh đi qua, dữ dội quát : “ Không nhận cha, nghịệt tử ruồng bỏ gia tộc, ta thật hối hận lúc ban đầu khi sinh ra người, sai lầm tất phải đền đền bù, chết cho ta !”

Bang! Bang! Bang! Bang! Bang! Bang! Bang!

Trọng quyền kín kẽ như mưa rào đột nhiên oanh tới. Thân không dời, chân không nâng, Dịch Vân dễ dàng đỡ toàn bộ chỉ bằng một cánh tay, Mặc Tây vền vền chỉ lực tinh cao giao thực lực, ngay cả An Tắc Tập Diệc đạt tới thất tinh trung giai cũng vô pháp cầm hấn, Mặc Tây hôm nay nảy sinh kích ngoan độc, thể công mặc dù mãnh liệt, nhưng đối với Dịch Vân mà nói, căn bản không tạo thành bất cứ uy hiếp gì.

Tình huống rất rõ ràng, mình toàn lực tiến công, đều bị tên tử nghịệt tử này dễ dàng ngăn trở, ngay bức lui đối phương một bước cũng không có khả năng, đối phương chỉ thủ mà không công, mọi thứ đều cho thấy hấn đối với mình hạ thủ lưu tình, giao thủ lần đầu hiện ra chênh lệch rõ ràng, đứa con thứ bảy có thực lực cường đại như vậy, hấn cuối cùng cũng tự mình có thể cảm thấy, hối hận trong lòng chợt dâng lên, làm sao có thể cam chịu ?

Phế tài khí tử năm đó hấn liếc nhìn một cái cũng cảm thấy chán, hôm nay tự thân thực lực của hấn đã vượt qua bản thân của mình, điều này chứng minh rõ ràng hấn thiếu cận, năm đó coi như con hoang tùy tay vứt bỏ, hôm nay lại thành nhân tài tỏa sáng chói lọi, đây là bại cục lớn nhất của gia tộc trong trăm năm qua, hấn đã không thể vãn hồi sai lầm, hấn như thế nào nguyện ý thừa nhận điều đó, hấn không cam lòng !

Mưa rơi tí tách, tiếng gầm gừ của Mặc Tây vang dội mấy dặm phương viên, quanh quẩn ở trên mộ viên tĩnh mịch, vẫn như cũ không làm Dịch Vân mấy may chút nào, ở Bồ Lô Thác bàng quan cùng với trong mắt mọi người, Mặc Tây nảy sinh ngoan độc đột kích, chẳng qua là trò khôi hài mà thôi, nếu Dịch Vân thật sự có toan tính, hấn sớm đã chết không biết là mấy trăm lần rồi,

Ngay lúc này, có tiếng xé gió vang lớn, đang có mấy người cấp tốc tiến đến gần mộ viên, Dịch Vân biết thời điểm tới rồi, hấn chờ, chính là bọn họ.

Hấn tay phải đẩy về phía trước.

Vương pháp so với bắc kế, yên lặng mà xuyên thấu thể công tầng tầng phụng ảnh của Mặc Tây, ở trước ngực hấn nhẹ sờ xuống. Mặc Tây liền như bé con bị sét đánh, thể công như vũ bão bỗng nhiên dừng lại, vô lực mềm mại ngã xuống đất.

Cùng một thời gian, năm đạo nhân ảnh chạy như thiểm điện vọt vào mộ viên, tới phía trước dc khoảng một thước thì bỗng nhiên ngừng, Nguyệt Hoa chiếu rọi, Dịch Vân liếc nhìn một cái liền nhận ra người phương nào, theo thứ tự là lấy Bá Nạp Đốn cầm đầu rồi đến Bối Cách, An Tắc Tập, Ma Đa cũng Phụ Á đám người.

Phụ Á chấn kinh khi thấy phụ thân nhuyển đảo nằm úp sấp. Sốt ruột chạy về phía trước xem xét tình huống của hấn, chưa kịp tới gần, Mặc Tây cuồng nộ tiếng hô dữ dội đã vang lên : “Người cái này nghịệt tử, ngay cả ta là phụ thân mà người cũng dám động thủ, người còn có lương tâm không hả ?”

Dịch Vân nghe vậy lông mày nhíu chặt, trầm giọng nói : “Mặc Tây bá tước, ta đã không còn tính nhần nại nữa, cảnh cáo người một lần cuối cùng, ta không phải là nhi tử của người, chuyện này ở trước đại diện ta đã nói rõ ràng, từ nay và về sau. Ta không muốn lại nghe đến “Nghịệt tử” xưng hô này!”

Bá Nạp Đốn cuối người xuống, cẩn thận dò xét tình huống của Mặc Tây, phát giác chẳng qua là kinh mạch toàn thân yếu đạo bị phong ấn, mặc dù tạm thời mất đi quyền khống chế đối với thân thể, nhưng lại không có bất kỳ thương tổn, Dịch Vân hấn mặc dù đối với cái này phụ thân trên danh nghĩa nửa điểm nét mặt không hề thay đổi, nhưng là cũng nường thủ, không có làm tổn thương hấn chút nào, bởi vậy có thể thấy được, hấn chẳng qua là sắc lệ nội hoán, vẫn nguyện nhớ tới tình cũ.

Bá Nạp Đồn cảm thấy nói lỏng, đứng lên, nhìn chung quanh chỗ mình đứng thẳng một lần, phát hiện bên cạnh thiếu niên, một khối Mộ bia đã bị thành toái thạch phần khối, ý niệm nhất chuyển, hần kinh hãi nói : “Này, Khối Mộ Bia chính là.”

Dịch Vân vẫn không đáp lại, phía sau hần một thân ảnh vô thanh vô thức hiện lên, chỉ nghe một trận thanh âm vô cùng trầm thấp truyền đến : “ Bá Nạp Đồn tướng quân, khối Mộ Bia này là ta Giáo Đình Tát Nhĩ Đạt bạch y giáo chủ thân sinh mẫu thân chi mộ, lại là bị Mặc Tây bá tước một chương chụp nát, “tử giả vi đại, đại bất nghịch đích tác vi”, về tình về lý, ta Quang Minh Giáo Đình sẽ không khoan tay đứng nhìn, người Lam Duy Nhĩ gia tộc tính toán hậu quả như thế nào ?”

Giọng nói vừa xong, bốn đạo thân ảnh khác chợt thoáng hiện, đợi thấy rõ người sau, Bá Nạp Đồn trong lòng phát run một trận, chính là Hồng Y Chủ Giáo Bồ Lỗ Thác cùng tộc trưởng ba đại gia tộc, cuối cùng một vị lại là Cát Âu tộc trưởng Kiệt Nặc Tư gia tộc.

Bá Nạp Đồn cả kinh nói : “Các người làm sao đều tới chỗ này ?”

“Việc này không trọng yếu.” Bồ Lỗ Thác khẽ thở dài nói tiếp : “ Này khối Mộ bia là Dịch Vân mẫu thân chi mộ, mới vừa rồi Mặc Tây bá tước lại vô duyên vô cớ phá hoại, rõ ràng cho thấy vì hần mà đến, chuyện này, Thượng Tướng quân, chúng ta đều nhìn ở trong mắt, có một chuyện các người phải hiểu, hần không chỉ là đứa con thứ bảy của gia tộc các người, mà còn là tân nhậm Bạch Y Giáo Chủ của Giáo Đình ta, chuyện này tuyệt không thể cứ như vậy mà bỏ qua, hậu quả như thế nào, người tự nghĩ xem sao.

Bá Nạp Đồn ngây ngốc, nhìn thạch khối vun phân bổ đầy đất phần mộ, sau đó quay đầu nhìn về phía Mặc Tây đang vô lực nằm trên đất, giận giữ nói : “Mặc Tây, người một lần rồi một lần, tiếp tục ba lần bảy lượt khiến cho vi phụ thất vọng rồi ! Đầu tiên là không nghe lệnh ta biết điều một chút trở lại trong tộc, mà lại đến đây làm ra cái chuyện ngu xuẩn người người không thể tha thứ này, đến tột cùng trong đầu người nghĩ cái gì ?”

Mặc Tây không chút nào hối hận, giận giữ trừng mắt thiếu niên bên mộ, điên cuồng dự dộng quát : “ Đây là mộ vợ ta, ta muốn làm sao thì làm không cần người khác tới nói, ta rất hối hận, thật sự năm đó không nên cưới Lộ Thiển làm vợ, lại càng không nên sinh hạ nghiệt tử đáng chết này !”

Bá Nạp Đồn nghe vậy, gân xanh trên trán liền hiện lên, đối với Mặc Tây. Hần đã cực độ thất vọng, trầm giọng nói : An Tắc Táp, làm cho phụ thân người im miệng, lập tức!”

An Tắc Táp do dự một lúc, hạ thấp người, ở trên lưng Mặc Tây vỗ nhẹ hai cái, Mặc Tây thân thể chấn động, hai mắt trắng dã, đã hôn mê.

Xoay đầu lại, Bá Nạp Đồn nhìn Dịch Vân mặt không chút thay đổi, áy náy nói : “ Chuyện này đích xác là phụ thân người không đúng, ngày sau ta chắc chắn sẽ nặng nề nghiêm trị hần, về phần mộ bia của mẹ người, gia gia chắc chắn sẽ sai người lập tức chữa trị, hy vọng người không nên để ý.”

Dịch Vân vẫn dậm mực như cũ, cũng không đáp lời, lúc này Bồ Lỗ Thác tiếp tục nói : “ Thượng tướng quân, mới vừa rồi ta đã nói rất rõ ràng, phần mộ này là ta Thánh Giáo Bạch Y Giáo Chủ thân sinh mẫu thân chi mộ, chuyện này không phải chỉ một câu xin lỗi là xong chuyện, có người phải vì thế mà trả giá thật trầm trọng, bản giáo chủ đã đáp ứng, có liên quan đến sinh tử của Mặc Tây, tùy theo hần quyết định, Lam Duy Nhĩ gia tộc người không có một chút quyền lợi.

Bá Nạp Đồn cùng đám người nghe vậy, hoảng hốt, An Tắc Táp càng kinh hô : “ Bồ Lỗ Thác đại nhân, phụ thân ta là đế quốc nhất đẳng Bá Tước, người không có quyền.

Bồ Lỗ Thác vung tay, thản nhiên nói : “ Bản giáo chủ đã định như vậy rồi, việc này chính thức thụ lý toàn bộ giao Dịch Vân tự ý quyết định, về phần hậu quả như thế nào, Quang Minh Giáo Đình ta một mình gánh chịu, xử tử đế quốc nhất đẳng bá tước tội tặc trách, ngày sau sẽ báo cáo lên Thần Sử ở cao tầng Giáo Đình, tự mình giải thích cho Áo Nhĩ Ba đại đế, nếu các người có người nào muốn ngăn cản, ta không ngần ngại tự mình xuất thủ bắt các người lại !”

Bá Nạp Đồn nghe vậy, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, Bồ Lỗ Thác từ trước tới nay với Lam Duy Nhĩ gia tộc hần giao hảo, ngay cả Ma Đa ban đầu kinh mạch thốn đoạn thương thế, cũng chính là hần hỗ trợ cho hồi

phục, hần hiện tại thái độ đại chuyển, đã đáp ứng hoảng toàn đứng ở một bên Dịch Vân, lựa chọn giữa Lam Duy Nhĩ gia tộc và đứa con thứ bảy, hần rõ ràng tỏ rõ lập trường.

Bố Lỗ Thác quyết định thái độ của Quang Minh Giáo Đình, giá trị đứa con thứ bảy này, rõ ràng hơn cả Lam Duy Nhĩ gia tộc, Bá Nạp Đồn lần đầu ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này.

Phụ Á mặt tái nhợt, mang theo thần sắc vô cùng phức tạp, hướng về phía Dịch Vân hô : “ Thất đệ. Hần là phụ thân của chúng ta, người không phải thật muốn ?”

Hừ lạnh một tiếng, Dịch Vân mặt không chút thay đổi, hờ hững nói : “Các ngươi những người này, khắp nơi làm ta phiền lòng, đại diện kết thúc, chuyện đã nói rõ, giữa đường nhận thân, vận mệnh gia tộc người nên kết thúc rồi, gọi Thất đệ? buồn cười ! Lam Duy Nhĩ gia tộc tộc trưởng đương nhiệm hiện trong tay ta, thành thật mà nói, người này, ta căn bản lười động thủ, Bá Nạp Đồn tướng quân, kết quả kế tiếp của Mặc Tây, là sống hay là chết, tùy người một lời mà quyết định”.

362. Chương 361: Người Gần Trong Gang Tắc, Tâm Xa Tận Chân Trời

Mọi người nghe vậy tất cả đều ngẩn ra.

Chỉ nghe Dịch Vân lạnh lùng thốt: “Mẫu thân sinh tiền bị các ngươi vô cùng lạnh nhạt, sống không vui, không cảm giác. Sau khi mất cũng không an bình, tội Mặc Tây gây nên, không thể xử nhẹ, phải trả giá trăm trọng mới được, nhưng ta có thể xem việc hần phá hư mẫu thân mộ bia ta việc không hề phát sinh qua, con một cái điều kiện, chỉ cần Lam Duy Nhĩ gia tộc người phải đáp ứng, chính thức cải danh cho ta, trở thành dòng họ Tư Đạt Đặc, việc này phải làm được.

Nói tới đây, Dịch Vân từ trong lòng lấy ra một phần văn kiện. Đưa đến trên tay Bá Nạp Đồn, nói tiếp: “Đây là đề quốc công văn chính thức, nội dung đã ghi rõ, chỉ cần thượng tướng quân đích thân đóng dấu trên đó, đổi họ ta thành Tư Đạt Đặc, Mặc Tây hoàn hảo, việc này chưa từng phát sinh!”

Bố Lỗ Thác lúc này cũng nói: “Việc đổi tộc họ. Có bản giáo chủ cùng với tam đại thế gia tộc trưởng thấy tận mắt làm chứng, tức khắc có hiệu lực, bệ hạ bên kia sau này ta sẽ tự mình đi bẩm báo, pháp lý đều có đủ, chỉ chờ một câu thượng tướng quân.”

Bá Nạp Đồn sắc mặt cực kỳ khó coi, quét mắt qua mọi người một lần, một lát trầm mặc, hần bỗng nhiên nói: “Bố Lỗ Thác đại nhân và tam đại thế gia tộc trưởng. Cùng với Cát Âu tộc trưởng, các ngươi tất cả đều do Dịch Vân tìm tới ?”

Mọi người rung mình, cũng không phủ nhận.

Bá Nạp Đồn gắt gao nhìn chăm chú Dịch Vân, thần nhiên nói: “Nếu ta không đoán sai, người hần sớm đoán trước Mặc Tây sẽ tới chỗ mộ viên này. Cũng sẽ làm ra hành động vụng về thất thường, cho nên sớm mời các nhân vật quan trọng toàn bộ đi lại đây, nhân chứng, vật chứng đều ở. Sau đó, tái lấy sinh tử Mặc Tây dùng để bức bách bản tướng không thể không tiếp thụ yêu cầu người sửa họ thành Tư Đạt Đặc gia tộc ?”

Lấy Bố Lỗ Thác cầm đầu, tam đại thế gia tộc trưởng cùng với Cát Âu tất cả nghe vậy đều sửng sốt, chỉ vì, bọn họ thật sự được Dịch Vân mời tới, ở xa xa trong rừng rậm chờ Mặc Tây đến, việc này tiến hành cực kỳ kín mật, trừ bọn họ là đương sự, những người khác không thể biết được.

Mà Bá Nạp Đồn mắt không thấy, chỉ bằng vào phỏng đoán, có thể biết được sự thật chân tướng, tâm tư thật kín đáo. Nằm ngoài ý liệu của mọi người, không hổ là đề quốc danh tướng bách chiến bách thắng, truyền kỳ tướng quân độc nhất vô nhị.

Dịch Vân gật gật đầu, thần nhiên nói: “Từ khi ma đầu đại hội bắt đầu, tuy chỉ chạm mặt với Mặc Tây ngắn ngủn ba lượt, nhưng ta đã có thể thăm dò tìm hiểu rõ cá tính hần. Hần là loại người chỉ bằng hành động cảm giác, hướng hần đi cũng không khó đoán.

Bá Nạp Đồn lại nói: “Lấy tính tình của người. Nhất định không thể chịu đựng được chỗ mẫu thân chính mình yên giấc bị quấy nhiễu. Thế nhưng người lại coi thường để Mặc Tây tự tay hủy hoại mộ mẫu thân người. Cũng lấy việc này trở thành lợi thế đàm phán với ta Lam Duy Nhĩ gia tộc, bản tướng lớn mật đoán, mẫu thân của người hiện tại không nằm ở ngôi mộ này?”

Dịch Vân nghe vậy nao nao, cũng không khỏi bội phục Bá Nạp Đồn đứng lên, đáp: “Khi ta đánh bại Ma Đa, biết được có thể thuận lợi thu hồi Ái Đạt Trấn tổ địa, ta đã đem linh cữu mẫu thân từ nơi này lấy ra, dời đi an trí nơi khác, chờ ngày sau có thể đem nàng an táng lần nữa ở Ái đạt trấn, có ngoại công cùng với cậu bên cạnh, Bá Nạp Đồn tướng quân, người không đoán sai. Tình hình thực tế xác thực như người đoán.”

Bá Nạp Đồn trầm giọng nói: “Nói cách khác. Mặc Tây hành động, ngay từ đầu bị người nắm giữ trong lòng bàn tay. Người bố cục coi thường mọi sự, cũng chỉ muốn lấy sống chết của hãn bối bản tướng, chu toàn người sửa họ thành Tư Đạt Đặc?”

Dịch Vân thản nhiên nói: “Không cần bố cục gì cả. Ta chỉ ở đây lẳng lặng chờ, Mặc Tây lúc sau đã đến, động thủ hủy mộ, tất cả đều là bản thân hãn quyết định, cùng với ta không quan hệ, chính là, làm sai bất cứ chuyện gì đều phải trả giá cho nó, sinh tử Mặc Tây. Toàn bộ do thượng tướng quân quyết định!”

Đột nhiên, Bá Nạp Đồn bật cười: “Mọi chuyện tính toán không bỏ sót, phản ứng người khác, hành động, tất cả người đều đoán trước được, người... không giống Mặc Tây, ngược lại càng giống ta, tính toán kỹ lưỡng như vậy, trong gia tộc trừ ta ra, không hề có người thứ hai, chỉ là Lam Duy Nhĩ gia tộc ta tối khuyết nhân tài, ta làm sao dễ dàng buông tha. Cho người đầu nhập gia tộc khác ôm ấp?”

Lời nói còn văng vẳng bên tai, Bá Nạp Đồn một nhấc Mặc Tây đang hôn mê bất tỉnh nhân sự, tùy tay ném tới trước mặt Dịch Vân, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Làm trò với Bồ Lỗ Thác đại nhân rồi, trước mặt các vị thế gia tộc trưởng, Bá Nạp Đồn chính thức nói rõ, từ bây giờ bắt đầu, Mặc Tây không còn là Lam Duy Nhĩ thế gia tộc trưởng, tộc trưởng tiếp theo liền cho nhị tử của ta, Bối Cách chính thức tiếp nhận chức vụ!”

“Về phần sinh tử Mặc Tây kết cục, bản tướng đại biểu Lam Duy Nhĩ gia tộc, toàn quyền giao cho Dịch Vân quyết định, không có gì dị nghị, sau cũng tuyệt không truy cứu. Hãn chết hay sống, cùng với nhà ta tộc không quan hệ. Tội danh hủy hoại mộ mẫu thân người, cần phải trả giá thật lớn!”

Bá Nạp Đồn từng câu chữ đều kiên định, tất cả người ở đây đều khó thể tin nổi, lấy Bối Cách cầm đầu, An Tắc Táp và các đứa con đều bị dọa nhảy dựng. Sốt ruột ngăn lại: “Ông nội, ngài quyết định này quá mức ..., chúng ta tuyệt không thể...”

Nói vẫn chưa dứt câu, tức thì bị Bá Nạp Đồn tức giận ngăn lại: “Toàn bộ câm miệng ngay cho ta! Một huyết mạch gia tộc ngút trời kỳ tài, một tên liên tiếp làm cho bản tướng thất vọng thất tác tộc trưởng, Mặc Tây một người chết. Nếu thật có thể vẫn hồi tâm ý đứa cháu này. Với Lam Duy Nhĩ gia tộc ta là việc tốt, không chút hại. Bản tướng tâm ý đã quyết, bất luận kẻ nào phản đối cũng xử theo gia quy!”

Lần này đến phiên đám người Dịch Vân ngây ngẩn cả người, Cát Âu vội vàng kêu lên: “Bá Nạp Đồn tướng quân, ngài làm sao như thế, chỉ cần đáp ứng yêu cầu Dịch Vân, an nguy Mặc Tây bá tước liền vô sự!”

Bá Nạp Đồn cười lạnh nói: “Cát Âu tộc trưởng thật sự suy nghĩ cho Lam Duy Nhĩ gia tộc ta, giá trị con ta Mặc Tây so với đứa cháu này thì chẳng đáng, cho dù là một kẻ ngu cũng hiểu được, huống hồ, đứa cháu thứ bảy này phản bội, mắc thêm lỗi lầm, không phải là một tay hãn tạo thành sao? Ta đối với Mặc Tây đã hoàn toàn thất vọng, hãn chết, không sao cả, chỉ cần Dịch Vân có thể trở về Lam Duy Nhĩ gia tộc, hết thảy đều đáng giá!”

Cát Âu nhất thời không nói gì được!

Tĩnh lặng, Dịch Vân thản nhiên nói: “Thượng tướng quân. Sự tình sinh tử đương nhiệm tộc trưởng Lam Duy Nhĩ gia tộc. Yêu cầu của ta cũng không quá phận, ngài cần gì như thế?”

“Sai lầm rồi, Tôn nhi!” Bá Nạp Đồn đáp lại: “Không nói từ nay về sau, hãn đã không còn là tộc trưởng, trọng yếu hơn là yêu cầu của người quá mức khó khăn, ông nội ta thế nào cũng không cho phép người đầu nhập gia tộc khác, người bây giờ vẫn là thành viên Lam Duy Nhĩ gia tộc, tất cả sự việc tạo thành kết quả như bây giờ, đều là do phụ thân của người, Mặc Tây một người gây nên, nếu thật có thể cho người người giận, một lần nữa tiếp nhận Lam Duy Nhĩ ta, hãn, liền cho người toàn quyền xử trí, Lam Duy Nhĩ toàn tộc tuyệt không nửa điểm dị nghị!” Dịch Vân mắt không nháy nhìn chăm chú Bá Nạp Đồn, lạnh lùng nói: “Người cho ta không dám xuống tay với Mặc Tây sao?”

Nhún vai, Bá Nạp Đồn đậm mặt cười nói: “Dám phá hư mộ bia mẫu thân người thì phải bồi thường, ta đem Mặc Tây hoàn toàn giao người đi xử trí, về phần người đối đãi hãn như thế nào, Lam Duy Nhĩ ta cũng

không hỏi đến. Hết thấy tùy ý người làm là được. Thế nhưng, nói đi còn nói lại ta thực xem chuẩn người sẽ không động thủ, không phải không dám, mà là không muốn, đúng không?”

Gió đêm phảng phất, ánh trăng chiếu rọi, trong vườn hoàn toàn yên tĩnh, tất cả ánh mắt toàn bộ nhìn chăm chú trên người thiếu niên, tình huống lại phát triển như thế, trước đó tuyệt không ai có thể đoán trước, kể cả Dịch Vân.

Một bên An Tắc Táp cầm đầu ba huynh muội cũng không dám tin tưởng Bá Nạp Đốn, ở phong tước đại điển hiển lộ sự giận dữ không chút nào giả tạo, hơn nữa Ma Đa lại kích động, ở ma đấu trận chung kết hiển lộ ý muốn giết Dịch Vân, lại bị đối phương đánh cho đoạn kinh mạch toàn thân coi như hồi báo, người tâm như vũng đá tảng, ý cũng cứng như sắt.

Huống chi, hắn đối với Mặc Tây đầy hận ý. Là từ nhỏ tích lũy, hiện lại hủy hoại mộ bia mẫu thân hắn là một sai lầm lớn, hận cũ chồng lên hận mới, hắn chắc chắn có hành động, Ma Đa hoàn toàn không có nắm chắc, kêu lên: “Thất đệ, bất luận như thế nào hắn đều là phụ thân, chớ có tại ra sai lầm không thể cứu vãn!”

Một lát trầm mặc, Dịch Vân xoay người, thản nhiên nói: “Việc này tạm thời nói sau, Mặc Tây, các người mang về trước đi.”

Tất cả người ở đây nghe vậy toàn bộ nhẹ nhàng thở ra. Cho dù là cùng với Lam Duy Nhĩ gia tộc hay Bồ Lỗ Thác vốn không có quan hệ, cùng với các thế gia tộc trưởng khác, cũng không muốn nhìn đến bị kịch nghịch luân phát sinh, duy Bá Nạp Đốn giống như bất giác ngoài ý muốn, triển lộ nụ cười nhàn nhạt. Kết quả như thế, tất cả đều trong vòng hắn đoán trước.

Dịch Vân dừng ở mộ mẫu thân, trong lòng thầm than một tiếng. Sớm đoán trước đến Mặc Tây ngu xuẩn, tìm vài đại thần quan trọng bố cục chờ đợi. Hắn chính là hy vọng có thể mau chóng kết thúc thay đổi chính danh dòng họ, hắn thật sự không muốn có bất kỳ liên hệ vào tới Lam Duy Nhĩ gia tộc.

Quá trình tiến triển thật sự thuận lợi, có thể kết quả lại tương đối không như ý, Bá Nạp Đốn tâm tư tính toán ra khỏi hắn dự kiến, lấy Mặc Tây làm lợi thế, từ đầu tới đuôi chính là sai, Bá Nạp Đốn tính ra nhân quả toàn bộ kế hoạch của hắn, ngược lại tương kế tựu kế ném Mặc Tây cái củ khoai lang phồng tay này lại cho chính hắn.

Mẫu thân mộ, cha ruột, chẳng sợ hắn dù không nhận thức phụ thân này, nhưng làm sao có thể hạ độc thủ với hắn?

Đây là hắn giới hạn, Bá Nạp Đốn nhìn thấu điểm này.

Chợt nhớ tới Cổ Lan mấy lần cho mình cảnh ngộ, phải hắn tuyệt không thể cùng Lam Duy Nhĩ gia tộc xé rách mặt. Lý do đưa ra, không phải là đệ nhất thế gia quyền to lực đại, mà chỉ riêng có người như Bá Nạp Đốn tồn tại, hiện tại hắn rốt cục hiểu được. Cổ Lan ngay lúc đó bắn khoả hoàn toàn đúng, mới giao phong một lần, mưu kế hắn tính toán kỹ lưỡng bị bại trong phút chốc.

Lần đầu nhận thức được Bá Nạp Đốn đáng sợ, hắn lại có thực lực tám sao, tâm tư kín đáo, tính toán không bỏ sót mới là cái làm người ta bội phục, cùng danh hiệu truyền kỳ tướng quân, thật là danh bất hư truyền, Mặc Tây căn bản khó có vạ nhất. Lam Duy Nhĩ gia tộc chỉ cần một ngày có hắn, vĩnh viễn không chìm.

An Tắc Táp vẫn lo lắng Dịch Vân thay đổi tâm ý. Chạy vội tới, ôm lấy Mặc Tây, biểu tình phức tạp liếc mắt nhìn Dịch Vân một cái, thành tâm nói: “Thất đệ, đa tạ!”

Dịch Vân lúc này tâm phiền ý loạn, kế hoạch chính mình toàn bộ thất bại cảm thấy phần giận, xoay người lại. Trầm giọng nói: “Ta cuối cùng nhắc lại một lần. Ta không phải là thành viên Lam Duy Nhĩ gia tộc các người, về sau không cần lại xuất hiện, xưng hô thất đệ, làm ta cảm thấy rất khó chịu!”

Dừng một chút, hắn quét mắt qua Bá Nạp Đốn một cái, rồi nói tiếp: “Thượng tướng quân người đánh chủ ý ta rất rõ ràng, mặc cho người thủ đoạn thông thiên cũng tốt. Lấy đề quốc luật pháp, tộc pháp gia quy cùng cường thế, từ hôm nay về sau, ta chính là “Dịch Vân. Tư Đạt Đặc, ai cũng không thể sửa, ai cũng không thể biến! Mặt khác. Cái giá làm nhiều mẫu thân ủa ta ngủ yên. Sau này, ta không muốn nhìn thấy Mặc Tây, đừng để hắn xuất hiện trước mặt ta!”

An Tắc Táp kinh ngạc đứng nghe, thở dài. Ôm Mặc Tây lập tức lui lại phía sau Bá Nạp Đồn, rốt cuộc không nói chuyện

Nghe thấy thất tử đứt khoát như thế, Bá Nạp Đồn vẻ mặt giận dữ chợt lóe, quét mắt tới phía sau Dịch Vân. Vẫn lẳng lẳng năm người bàng quan, nếu giờ này khắc này, không có những người này ở đây làm vướng bận. Hắn cho dù dùng sức mạnh cũng muốn đem thất tử cấp mang về gia tộc.

Mặc Tây hành vi ngu xuẩn, làm cho quan hệ song phương lại lần nữa chuyển biến xấu. Hắn hy vọng cỡ nào có thể tu bổ quan hệ giữa gia tộc cùng thất tử, chẳng sợ tiêu phí thời gian hay của cải đều đáng giá, chỉ cần có thể dẫn hắn về gia tộc, hắn sẽ có biện pháp, chỉ là tình hình trước mắt, việc hắn tính toán hiển nhiên không được, chỉ đành tạm gác lại ngày sau chậm rãi tìm thời cơ.

Dừng ở trên mặt Dịch Vân biểu tình đậm đặc như cũ, tựa hồ cả ngày hôm nay, hắn chỉ có thể ở trên mặt hắn nhìn thấy vẻ mặt như thế, Bá Nạp Đồn hòa nhã nói: “Bia mộ mẫu thân ngươi, ta sẽ lập tức cho người đến tu bổ. Dừng tiêu chuẩn cao nhất xây dựng lại. Lấy lễ nghi gia tộc tối long trọng tiến hành trùng kiến. Hy vọng có thể bình ổn cái chuyện vốn không nên phát sinh này.”

Lắc lắc đầu, Dịch Vân đậm đặc nói: “Mẫu thân linh không còn ở nơi này, trùng kiến không hề có ý nghĩa. Huống hồ, để Lam Duy Nhĩ qua trùng kiến, cho dù có long trọng, thì dùng cái loại danh nghĩa nào được? Hắn không quên, trên mộ mẫu thân vốn có hai chữ “thị thiếp” hiện tại Mặc Tây tự tay hủy hoại, mẫu thân ngày xưa ở Lam Duy Nhĩ gia tộc thân phận thấp kém, cũng từ hắn một tay hủy diệt, đến tận đây không có liên quan nào với Mặc Tây, ta đã phóng tâm được rồi. Không cần nhắc lại.”

Mọi người nghe vậy tất cả đều sửng sốt, đến tận đây mới hiểu được, nguyên lai Dịch Vân coi thường Mặc Tây, còn có một tầng mục đích như vậy ở bên trong, mưu đồ che lại một kế. Nếu bàn về tâm tư cẩn thận, chút không thể kém Bá Nạp Đồn nửa phần, người như vậy, nếu ngày sau dẫn thân vào sa trường, chắc chắn lại là truyền kỳ danh tướng.

Đúng lúc này, Dịch Vân xoay người, nhẹ giọng nói: “Lam Duy Nhĩ mọi người, các người rời đi nơi này thôi. Mẫu thân tuy rằng đã dời linh vị, nhưng tại đây ngôi mộ viên này ngủ yên dài đến mười một năm, hôm nay thật có nhiều lắm việc không vui, ta nghĩ lúc này nên yên lặng một chút.”

Ngôi mộ viên này, đã không còn là thổ địa của Lam Duy Nhĩ gia tộc bọn hắn, Mặc Tây ngu xuẩn, bọn họ đuối lý, chủ nhân đã mở miệng, đám người còn có Bồ Lão Thác đứng một bên nhìn, Bá Nạp Đồn cũng biết không thể ở lâu, trước khi đi, hắn ngưng trọng nói: “Dịch Vân, bản tướng chỉ có một câu muốn nói cho người, một ngày mang họ Lam Duy Nhĩ, cả đời đều là người Lam Duy Nhĩ ta, bất luận tương lai tình thế phát triển như thế nào, gia tộc bọn ta cũng sẽ không buông tha cho người, bản tướng quyết ý, không tiếc đại giới, cũng muốn đưa người trở về”.

Đứt lời, Bá Nạp Đồn lập tức quay đầu đi ra mộ viên, đám người Bồ Lão Thác hai mặt nhìn nhau, thở dài thật sâu. Cũng đi theo ra, Phụ Á ngóng suy nghĩ nhìn bóng dáng kia, ngốc nghếch tại chỗ, nàng rất không muốn như vậy mà trở về, lại bị Ma Đa lôi kéo đi, bước đi nhưng hai mắt liên tiếp nhìn lại, nàng nhìn đến. Chính là từng sợi tóc đen bay trong gió, cô quạnh, thất đệ của nàng, thủy chung không quay đầu.

Đêm yên tĩnh, tiếng thở dài bất đắc dĩ quanh quẩn.

Người gần trong gang tấc, tâm xa tận chân trời.

363. Chương 362: Lão Tổ.

Kẻ vốn không nên tới, không được chào đón và chỉ mang lại toàn những phiền toái cũng như rắc rối, Bá Nạp Đồn, cuối cùng cũng đã dẫn theo đám tộc nhân lui thủi rời đi! Mang theo cả bầu không khí đầy áp bách khẩn trương, trả lại cho vườn mộ một đêm xuân thanh tân yên tĩnh!

Dịch Vân mỉm cười: “Bồ Lão Thác đại nhân. Ba vị tộc trưởng, đa tạ các vị đã tới đây trợ giúp Vân này! Ôn này nguyện khắc sâu trong tâm khảm, mong có sớm sẽ có ngày báo đáp cho các vị!”

Bồ Lão Thác gật đầu cười cười!

Ngõa Cách tộc trưởng của gia tộc Khải Mễ Đề cũng cười tươi hơn hở: “Chỉ là việc nhỏ thôi mà, báo đáp cái gì chứ! Có điều mấy nhà chúng ta thật cũng có hứng thú với việc khai phá lãnh địa Tư Đạt Đặc của huynh đệ! Hy vọng là chúng ta có thể hợp tác. Điều kiện như thế nào thì sẽ bàn bạc kỹ lưỡng lại sau. Huynh đệ cứ yên tâm, có mấy gia tộc bọn lão phu tham dự thì việc xây dựng lại lãnh địa này nhất định sẽ không vượt quá hai mươi năm đâu!”

Tộc trưởng của hai đại gia tộc còn lại là Mã Đình và Tát Ma nghe vậy cũng nhất tề gật đầu. Dù rằng Ái Đạt Trấn, không, sau nghi thức phong tước hẳn phải gọi là lãnh địa Tư Đạt Đặc mới đúng, bây giờ trên danh nghĩa thuộc quyền sở hữu của gia tộc Kiệt Nặc Tư! Nhưng theo lời của tộc trưởng Cát Âu, gia tộc lão đã từ chối hợp tác cùng với nhà Lam Duy Nhĩ. Cho nên, ai nấy đều hiểu rõ, quyền lựa chọn đối tác khai phá lãnh địa này cũng không phải do nhà Kiệt Nặc Tư quyết định, mà thiếu niên trước mắt này mới chân chính là chủ nhân thật sự!

Vì thế mấy gia tộc kia thực ra từ lâu đã muốn tìm gặp Dịch Vân thương lượng một phen. Điều kiện, hay yêu cầu gì, cũng phải chờ một cái gật đầu từ phía hắn.

Nhưng mà bọn họ cũng không ngờ, còn chưa kịp gặp hắn, thì ngay sau khi đại lễ phong tước kết thúc, Dịch Vân đã chủ động mời họ đến nơi đây, cũng chưa hề có cái gì gọi là xuất lực giúp đỡ, chỉ lẳng lặng đứng xem một màn náo nhiệt, trở thành nhân chứng cho sự kiện diễn ra hôm nay. Cuối cùng một trường giông bão trôi qua, thế cục đã định, là lúc tốt nhất để ra mặt, mấy lão già này đều là hồ ly thành tinh, làm sao mà không nắm bắt lấy cơ hội trời cho như thế!

Dịch Vân lẳng lặng cười: “Việc này các vị cứ bàn bạc với tộc trưởng Cát Âu đi. Ba nhà các vị đều là những gia tộc hùng mạnh, Cát Âu tiền bối chắc chắn là muốn giao hảo hợp tác với những gia tộc như thế!”

Dịch Vân đã mở miệng, rõ ràng cho thấy lập trường của mình, hẳn không hề phản đối ba đại gia tộc này tham gia một chân. Do đó Cát Âu đứng bên cạnh liền vội vàng gật đầu: “Khai phá, xây dựng lãnh địa Tư Đạt Đặc cũng là một chuyện khó khăn không ít, riêng gia tộc ta thì đúng là hơi thiếu lực, chẳng phải một sớm một chiều mà làm được. Có thêm ba nhà các vị cùng trợ giúp, quả là chuyện Cát Âu này cầu còn chưa được đó!”

Ba lão tộc trưởng nghe mà vui mừng khôn xiết! Đắc ý trong lòng, quả nhiên phải đợi thiếu niên kia gật đầu thì lão Cát Âu cáo già nọ mới dám đồng ý! Cứ như vậy, sau này muốn kiếm lời gì từ lãnh địa Tư Đạt Đặc, thậm chí khuếch trương thế lực tại đó, thì không cần thiết phải đợi sự can thiệp của gia tộc Kiệt Nặc Tư, mà phải nhìn xem về mặt của thằng nhỏ Dịch Vân này rồi!

Ba lão già liếc mắt nhìn lẫn nhau, dù không ai lên tiếng, nhưng thật ra đều thừa hiểu trong lòng đối phương đang nghĩ gì, nên đồng thời âm thầm tự đưa ra những quyết định.

Bố Lỗ Thác thờ ơ lạnh nhạt nhìn vở kịch buồn bán đang diễn ra. Mấy gia tộc này suy tính cái gì lão làm sao lại không biết? Chỉ là mấy chuyện vặt vãnh về khai thác lãnh địa lão cũng không muốn quan tâm. Điều khiến lão thật sự hứng thú là Dịch Vân mà thôi. Từ hắn lão có thể nhìn thấy tố chất của một trợ thủ vô cùng đắc lực. Sau đại lễ phong tước, chính tay lão đã viết báo cáo về hắn gửi đến Quang Minh Thánh Đảo, cái chức Bạch Y Giáo Chủ bây giờ có lẽ chỉ là thân phận tạm thời. Lão tin rằng, không quá trăm năm thôi, tiểu tử này sẽ trở thành một người bằng vai phải lứa với mình, một Hồng Y Giáo Chủ, mà biết đâu, thằng nhóc này, còn có thể trở thành Thần Sứ cũng nên!

Dịch Vân này mới chính là báu vật sống, buồn cười cho những lão đầu tự cho mình là cáo già trong thương trường này, lại không hề nhìn thấu được giá trị thực sự của hắn, hồ ly cái gì, chỉ chăm chú vào mấy trăm dặm đất phong, toàn một lũ thiếu cận!

Lúc này, Dịch Vân bỗng hơi khom người hướng về bọn họ nhẹ nhàng thốt: “Một lần nữa đa tạ Bố Lỗ Thác đại nhân và ba vị tộc trưởng ra tay tương trợ. Trời cũng đã tối, sự việc cần giải quyết cũng đã xong, thật không dám phiền các vị ở lại mộ địa hoang vắng lạnh lẽo này, Dịch Vân xin cảm tạ.”

Bố Lỗ Thác ngạc nhiên: “Người không cùng chúng ta trở về thành sao?”

Dịch Vân bồi hồi: “Khi còn bé, ty chức sống ở đây mấy tháng trời, nay mộ của thân mẫu đã dời đi, nên sau này có khi ty chức không trở về đây nữa. Trước khi rời khỏi chỗ này, ty chức muốn được yên tĩnh ở lại một chút, coi như là giải lại chút hồi ức!”

Bồ Lỗ Thác ngăn người, lão còn có một số việc muốn cùng Dịch Vân thảo luận, nhưng vừa rồi tên bá tước Mặc Tây ngu ngốc, lại thêm lão già Bá Nạp Đồn kéo đến gây sự, khiến không có cơ hội nào để nói ra. Nhưng lão lại nghĩ, dù sao thì Dịch Vân cũng đã nhận sắc phong của Giáo đình, đã trở thành một thành viên trong đó, ngày sau không thiếu cơ hội cho lão giải bày, nên cũng không vội vàng thuyết phục hẳn.

Lão mỉm cười: “Đã vậy, chúng ta đi trước đây, Dịch Vân giáo chủ cũng không nên buồn bã lâu, nếu không viện trưởng Mễ Nặc lại vất chân lên cổ mà tìm đó!”

Sau khi chào tạm biệt bọn họ, chỉ giữ lại mỗi Cát Âu đang nghi hoặc đứng nhìn, Dịch Vân mới nói: “Tộc trưởng Cát Âu, những chuyện liên quan đến lãnh địa Tư Đạt Đặc sau này, kể cả việc hợp tác làm ăn thế nào, chỉ cần ngài quyết định là được, không cần hỏi lại Vân này làm gì!”

Ngừng một lát, hắn lại nói: “Tại hạ chỉ có hai điều kiện mà thôi, một là bất kể thế nào, chỉ cần liên quan đến gia tộc Lam Duy Nhĩ thì đều vứt bỏ, dù cho bọn chúng có đưa ra điều kiện như thế nào chẳng nữa. Hai là, mặc kệ gia tộc của ngài làm thế nào khi hợp tác với những nhà kia, phải nhớ một điều, luôn giữ cho lãnh địa của Vân này được toàn vẹn...”

“Không thể để trên lãnh địa của tại hạ mất đi một khối đất nào hoặc trở thành một căn cứ địa của những gia tộc đó! Ngoài trừ hai điều này ra, thì không còn điều gì hạn chế nữa. Mọi việc đều thuộc quyền xử lý của gia tộc Kiệt Nặc Tư của ngài!”

Dĩ nhiên, với điều kiện thứ hai này thì không ảnh hưởng đến gia tộc của ngài cho lắm, vì dù sao thì trên danh nghĩa, nó cũng đã là đất của các ngài, nên cứ tùy tiện đi. Nhưng có một điều cần ngài nhớ cho, ở giữa Ái Đạt Trấn đã bị tàn phá năm xưa, có một cây Bạch Dương gãy nằm ngang, nơi đó và một dặm xung quanh, không được động đến! Chỗ ấy trước nay như thế nào thì giờ giữ nguyên thế ấy, cho đến ngày tại hạ trở về sẽ quyết định sau!”

Nhìn thấy Cát Âu tỏ vẻ không hiểu, Dịch Vân mới giải thích: “Chỗ ấy là nhà cũ của dòng họ Tư Đạt Đặc, hài cốt ông ngoại tại hạ, cũng như cậu mợ, đều chôn ở đó. Tại hạ không mong muốn có kẻ nào đến quấy phá bọn họ!”

Cát Âu nghe xong bưng tỉnh, liền vội vàng gật đầu!

Dịch Vân lại khẽ cười: “Nghĩ lại, tại hạ thuận lợi phát triển đến ngày hôm nay, cũng nhờ sự giúp đỡ không nhỏ của gia tộc các ngài! Vốn trước kia hợp tác với Ngạc Đa Đồ, chỉ là hứng khởi nhất thời, không nghĩ đến sau này lại nhận được tác dụng lớn đến thế! Dịch Vân đời này khắc sâu đại ân của gia tộc các vị. Đa tạ ngài! Tộc trưởng!”

Cát Âu cười ha ha: “Nên cảm tạ là gia tộc của lão phu mới phải. Lãnh địa Tư Đạt Đặc này rộng hàng trăm dặm, so với tứ đại gia tộc trong Đế quốc cũng không hề thua kém. Lại thêm mấy triệu kim tệ bỏ ra để tái thiết, khiến cho gia tộc lão phu có cơ hội quật khởi. Những điều huynh đệ đã làm cho gia tộc lão phu mới thật lớn lao, Cát Âu này mới là kẻ vĩnh viễn không bao giờ quên!”

Dịch Vân chỉ nhún vai: “Cát Âu tộc trưởng, cũng không cần bận tâm. À có chuyện này tại hạ muốn nhờ tộc trưởng giúp đỡ.”

“Huynh đệ cứ nói, bất kể chuyện gì, miễn lão phu làm được sẽ toàn lực mà làm!”

“Chỉ là một việc nhỏ thôi, giúp tại hạ truyền một cái tin này.” Dịch Vân tiếp: “Tại hạ từng hẹn với Cổ Lan dự tiệc tối nay, nhưng lại có việc cần đi ngay bây giờ, đành phải hủy hẹn, nhờ ngài báo lại dùm với Cổ Lan một tiếng là tại hạ xin lỗi hẳn, hẹn ngày sau trở về sẽ bồi tội. Ngoài hẳn ra thì mong ngài báo luôn dùm cho Mễ Nặc lão sư cũng như giáo chủ Bồ Lỗ Thác là ta phải rời đi nhé!”

Cát Âu vô cùng kinh ngạc: “Huynh đệ định đi nữa ư, đi đâu vậy?”

Dịch Vân thản nhiên: “Tại hạ có việc vô cùng quan trọng cần làm, trong thời gian ngắn có lẽ sẽ không trở về!”

Nhớ tới mỗi lần Dịch Vân biến mất, không một năm thì cũng sáu tháng, lão tỏ ra lo lắng: “Nếu huynh đệ có gì quan trọng, sao không để bọn lão phu giúp đỡ một tay, không cần thiết phải tự mình đi làm như thế.

Mà thành Thiên Phong cũng truyền tin đến, tiểu muội muội A Lôi Lạp vẫn đang ngóng chờ huynh đệ trở về đó!”

Nhắc tới tên A Lôi Lạp, Dịch Vân trong lòng chợt âm ỉ, bao nhiêu sự phiền muộn buồn bực của ngày hôm nay chợt biến mất chẳng còn! Hắn cười ha hả: “Việc này nhất định phải để tại hạ tự mình đi làm mới được! Nhanh thì nửa năm, chậm thì một năm, sẽ trở lại thành Thiên Phong hội ngộ với mọi người! Mong ngài chuyển lời nhắn của tại hạ đến nghĩa muội, rằng hãy cố gắng tu luyện, khi tại hạ trở về, sẽ kiểm tra nghiêm khắc nó một phen!”

Nói đến đây, Dịch Vân ngập ngừng: “Vẫn còn chuyện này nữa, cái mộ viên này, ngài xem có thể đem bán lại cho nhà Lam Duy Nhĩ được không! Mộ của mẫu thân đã di dời, nên đối với tại hạ mà nói, nơi này chẳng còn chút ý nghĩa gì nữa! Chỉ làm gia tộc Kiệt Nặc Tư của ngài thêm vất vả chăm nom mà thôi, như vậy thì cứ bán lại cho bọn họ đi, dù sao lão già Bá Nạp Đốn kia cũng rất muốn thu hồi lại nơi này mà!”

Cát Âu gật đầu, đây chẳng qua là một chuyện cỏn con, cứ để cho Ngạc Đa Đồ đi lo là được. Lại biết Dịch Vân sắp rời đi, lão hỏi: “Huynh đệ có chắc là một năm sau sẽ trở về chứ!”

Dịch Vân cười cười: “Tại hạ khẳng định mà! Nhất quyết sẽ sống mà trở về!”

“Sống trở về??? Cuối cùng là tiểu tử này định đi đâu đây!” Cát Âu càng nghe lại càng lo lắng...

Nơi hoàng cung Kỳ Vô. Đại đế Áo Nhĩ Ba mặt mày trầm tĩnh, lạnh nhạt: “Thằng nhỏ đó lại biến mất sao? Ngay cả Mễ Nặc cũng không biết nó đi đâu à? Để cho bản vương ngồi chờ hai canh giờ với cái bàn đầy rượu thịt này là câu trả lời của nhà ngươi sao?”

Cổ Lan cúi gầm mặt xuống hổ thẹn: “Nhi thần quả thật là không tìm thấy chút tông tích nào của hắn, đã sai khiến toàn bộ thị vệ trong thành lùng tìm chẳng khác nào truy bắt tội phạm nhưng không thấy tăm hơi. đành phải chờ hắn trở về mà thôi, còn khi nào hắn về thì nhi thần quả thật không biết được, xin phụ hoàng giáng tội!”

Công chúa Điển Na ngồi bên cạnh Áo Nhĩ Ba cũng không nhịn được thốt lên: “Phụ hoàng à! Cái tên quái nhân kia mất tích đã thành bệnh rồi. Sự phụ Mễ Nặc của hắn cũng không làm sao kèm cặp sửa đổi được cái tính đó. Ngài không thể trách tội hoàng huynh! Nữ nhi nghĩ rằng, muốn nắm bắt được chút gì của hắn thì cần phải phá vỡ những thám tử tinh nhuệ nhất của Vương tộc ra thôi. Từng giây từng phút mà theo dõi hắn, có thể mới tránh để hắn giở cái trò này ra, hại mọi người một phen tan khổ, mà Tam ca cũng đỡ đau đầu nhức óc đó!”

Áo Nhĩ Ba cười rộ: “Cái con bé này ăn nói linh tinh gì vậy? Với thực lực đã là Lục tinh đỉnh phong của hắn, muốn theo dõi mà không bị phát hiện thì ít nhất cũng là những cấm vệ quân đã trên Thất tinh của Vương tộc. Nhưng thằng nhỏ kia hôm nay cũng đã là Tam đẳng Bá Tước của Đế quốc, chứ nào có phải phạm nhân bình thường. Con nghĩ phụ hoàng có thể làm thế được sao!”

Đúng lúc này có một thân vệ vào báo, có tộc trưởng gia tộc Kiệt Nặc Tư là Cát Âu muốn cầu kiến hoàng tử Cổ Lan, bẩm là có chút việc liên quan đến Dịch Vân!

Mọi người nghe xong đều ngẩn người ra, Áo Nhĩ Ba liền phát tay: “Mau truyền lão vào đây!”

Cát Âu vừa vào phòng đã thấy một bàn tiệc ê hề chưa ai động đũa đến, ngoài hoàng tử và công chúa, còn có cả Đại đế Áo Nhĩ Ba và lão già Kiệt Mễ Đạt, mới giật mình vội vã khom người: “Thần Cát Âu, thỉnh an bệ hạ!”

Áo Nhĩ Ba mỉm cười: “Miễn lễ! Cát Âu, ngươi nói là có thông tin về Dịch Vân sao?”

Cát Âu đã lấy lại bình tĩnh, cung kính: “Dịch Vân nhờ thần tới chuyển lời cho hoàng tử Cổ Lan. Đêm nay hắn không có cách nào đến đây gặp mặt. Sau này khi hắn trở về, nhất định sẽ tự mình đến thỉnh tội với hoàng tử ngài sau! Cuộc hẹn đêm nay xin cho hắn được khất lại khi khác!”

Áo Nhĩ Ba cau mày trầm giọng: “Còn hắn...?”

“Đã đi rồi thưa bệ hạ! Huynh đệ ấy nói là có chuyện quan trọng cần phải làm ngay, trong vòng một năm mới có thể trở về được!” Cát Âu có sao nói vậy.

Áo Nhĩ Ba nghe mà giận sôi gan, đang định quát lên thì lại nghe Kiệt Mễ Đạt mở miệng hỏi: “Ra cái hẹn một năm, rồi không từ mà đi sao? Việc này bên học viện Thiên Phong đã biết chưa?”

“Chưa một ai biết à!” Cát Âu tiếp: “Dịch Vân dường như ngay lúc đó mới quyết định như vậy! Thực ra hẳn cũng có nói, sau khi truyền lời cho hoàng tử Cổ Lan, nhờ thần tới gặp viện trưởng Mễ Nặc của học viện Thiên Phong và Hồng y Giáo chủ Bồ Lỗ Thác thông báo một tiếng dùm hẳn!”

Kiệt Mễ Đạt nghe vậy mới mỉm cười: “Biết rồi! Khổ cực cho Cát Âu lão! Nếu đã còn hai nơi cần thông báo thì lão cứ đi đi! Vương tộc ta cũng không làm phiền lão nữa!”

“Vẫn còn một chuyện thưa bệ hạ!” Trước khi rời đi Cát Âu cung kính quay sang Áo Nhĩ Ba: “Dịch Vân nhờ thần chuyển lời với hoàng tử Cổ Lan rằng, trước đó vài ngày hẳn đã tiêu diệt toàn bộ quân mai phục của Âm Ảnh quân đoàn, hẳn cũng không bị thương gì, nên không muốn tính toán nữa! Mong bệ hạ và hoàng tử rộng lượng hải hà, tha cho A Lý Bồ một mạng!”

Áo Nhĩ Ba gật đầu: “Ta hiểu ý tứ của thằng nhỏ này! Dù sao cũng là huyết thống của nó. Có lẽ nó không muốn A Lý Bồ vì nó mà chết! Mà loại người không có cũng chẳng sao này, tha cho hẳn một mạng cũng rất dễ dàng! Được rồi, yêu cầu đó, bản vương đồng ý!”

Đợi Cát Âu rời khỏi, Điển Na mới cất tiếng, kỳ quái hỏi: “Kiệt Mễ Đạt bá bá, tên tiểu tử kia lúc thì lỗi hẹn với ca ca, lúc thì để cho phụ hoàng phải chờ đợi, dường như xem vương thất Kỳ Vũ chúng ta không ra gì cả! Vì sao ngài lại có vẻ không để ý hay lo lắng vậy!”

Kiệt Mễ Đạt cười lớn: “Đứa học sinh quái dị kia, bá bá vốn nghe kể về nó nhiều rồi! Chuyện vô duyên vô cớ biến mất này cũng là chuyện cơm bữa! Lần này nó biến mất, lại nhờ Cát Âu thay thế hẳn tạ lỗi tới ba người, lần lượt là viện trưởng Mễ Nặc, giáo chủ Bồ Lỗ Thác, và hoàng huynh Cổ Lan của con. Như thế không phải là trong lòng hẳn đã có ca ca của con rồi sao!?”

Dừng một chút lão lại cười hề hề: “Thực tế cũng đã cho thấy, việc con và Cổ Lan liên tiếp tới giao hảo cũng không phải là không có hiệu quả. Chỉ ít thì hẳn cũng còn nhớ tên Tam ca của con mà hẹn lần sau trở về sẽ gặp mặt đấy thôi! ‘Cầu nhân tiên cầu tâm’ muốn lôi kéo một người trước hết phải lôi kéo được tâm của hẳn, về điểm này thì anh của con làm rất tốt!”

Kiệt Mễ Đạt ngồi xuống rồi cười khê: “Theo tin tình báo, Dịch Vân đã khéo léo từ chối toàn bộ sự mời mọc của các đại gia tộc trong Đế quốc, điều đó đã cho thấy, thằng nhỏ này thật sự không ham mê quyền lực địa vị. Đã như thế, nếu Vương tộc chúng ta muốn có được thiếu niên này, thì hết thảy hãy để theo tự nhiên mà phát triển, dụng tốc sẽ bắt đạt, cơ hội rồi từ từ sẽ đến mà!”

Cổ Lan và Điển Na nghe đến ngẩn ngơ.

Đại đế Áo Nhĩ Ba cũng cười thêm vào: “Ra là vậy! Cứ theo cổ nhân mà nói, bản vương ngồi chờ hai canh giờ vừa này cũng không uống phí! Hay. Hay cho một câu ‘Cầu người trước hết cầu tâm’! Cổ Lan con làm không sai, thằng nhỏ kia hiện giờ mới chỉ đạt được Lục Tinh mà thôi, đối với Vương thất Kỳ Vũ ta vẫn chưa thật sự có giá trị gì! Cái được nhất, chính là tiền đồ của nó sau này, từ từ có lẽ sẽ thấy à!”

Áo Nhĩ Ba lại thoải mái cười lớn: “Rượu và đồ ăn nguội lạnh cả rồi, nhưng không sao, chờ đợi cũng có hai tác dụng mà, cứ coi như tối này là vương tộc Kỳ vũ ta tụ họp, thỏa thuê một bữa đi!”

Cảnh vật không ngừng trôi về phía sau, trong rừng vắng Dịch Vân vẫn lao đi vun vút.

Giọng cười khoái trá của Môn La truyền đến: “Tiểu tử, việc tối nay xử lý thật không sai chút nào nha! Mặc dù không được như những gì lúc đầu người dự tính, thì cũng do lão tiểu tử Bá Nạp Đốn kia quá cáo già mà thôi. Thằng nhóc Mặc Tây kia, nếu chỉ được một nửa thâm trầm của hẳn, thì gia tộc Lam Duy Nhĩ cũng không tới tả lụn bại để cho tiểu tử người dốt mũi đi như vậy! Mọi chuyện đều đầu vào đấy rồi, cho dù tên Bá Nạp Đốn kia không cam lòng thì cũng chẳng thể nào xoay chuyển cục diện! Ha ha, Quang Minh giáo đình, thế mà lại trở thành kẻ mà bọn chúng cố kỵ nhất, thật là buồn cười, nhưng cũng thật là vui đó!”

“Nói đơn giản một câu, người làm quá chuẩn!”

Gấp rút băng qua vô số đá núi lở lôm ken dày chẵn đường, Dịch Vân càng lúc càng leo lên cao, cuối cùng hẳn đã thoản thoắt vọt từ ngọn cây cao vút này sang những ngọn cây khác. Sau một hồi im lặng, hẳn chợt thốt lên: “Lão đại, vì sao vừa rồi người bảo ta buông tha cho A Lý Bố?”

Môn La không trả lời mà lại hỏi: “Lẽ nào người muốn hẳn bị Bá Nạp Đồn xử tử sao?”

Khẽ lắc đầu, Dịch Vân thần nhiên: “Cố tình không tiếc đại giới mà kiếm chuyện hạ thủ với ta mấy lần như vậy, thì A Lý Bố chết cũng đáng đời! Nhưng lão đại nói cũng không sai, thật lòng ta không muốn hẳn vì ta mà chết. Có điều ta chẳng nhớ tới hẳn, nếu không phải lão đại lên tiếng nhắc nhở, ta cũng sẽ không nghĩ ra mà nhờ lão Cát Ấu thỉnh cầu với Đại đế cho hẳn một con đường sống đâu!”

Nói đến đây, Dịch Vân băng khuâng: “Cho nên ta mới cảm thấy kỳ lạ, Lão đại ngài xưa giờ với địch nhân chỉ có một từ giết, nay lại chủ động nói ta bỏ qua, ấy là vì sao?”

“Chỉ vì hẳn là người của nhà Lam Duy Nhĩ. Cũng là anh của người thôi!” Môn La thần nhiên: “Thời đại của ta, mà chính xác là trong gia tộc Tư Đạt Đặc ta, bất kể là nguyên nhân gì, bất kể là lý do gì, thì cảnh nôi da nấu thịt cũng tuyệt đối không được xảy ra. Bây giờ dù người và tộc Lam Duy Nhĩ kia mâu thuẫn quyết liệt, không thể hoàn hợp một nhà, thì cũng không cách nào xóa bỏ một sự thật, là người được sinh ra từ nơi đó!”

“Thú thật mà nói, thấy cách xử lý của người đối với Mặc Tây, lão đại ta vô cùng hài lòng! Ra tay giết thân thích cùng dòng máu, trời đất đều cảm phẫn! Nếu Mặc Tây người đã tha đi, thì thêm một tên A Lý Bố nữa có là gì! Tư chất hẳn bình thường, xa không bằng Dũng Á, lại càng kém Khiết Tây Tạt. Nhảy nhót múa may một hồi, chỉ là tấu lên hài kịch mà thôi. Giết hẳn có lợi ích gì, mà buông tha hẳn một mạng cũng chẳng hại gì, cứ coi là người lại cho hẳn thêm một cơ hội đi!”

Dịch Vân yên lặng lắng nghe, nhưng trong lòng cũng thầm suy nghĩ “Môn La lão đại ngày thường rất hiền hòa, làm việc thì ngơ ngẩn ngẩn ngẩn, dụng đâu quên đó. Nhưng đối với Gia Tộc, thì trong lòng lão vẫn canh cánh khôn nguôi. Bảy ngàn năm trôi qua, vẫn tồn tại một chấp niệm duy nhất trong linh hồn, đó là làm sao cho gia tộc Tư Đạt Đặc phục hồi và hưng thịnh trở lại. Cho nên đối với vấn đề dòng giống và huyết mạch lão vô cùng coi trọng. Khó trách vì sao lão lại hy vọng mình buông tha cho Mặc Tây và A Lý Bố. Là để cho ngày sau mình sẽ không vì những chuyện như vậy mà hối hận không yên!”

Dịch Vân ra khỏi rừng rậm, đứng trước cái vách đá quen thuộc bên bờ vực thẳm, hẳn lẩm bẩm: “Cuối cùng cũng lại trở về đây. A Khắc Tây lúc trước có ý tốt bố trí tặng ta, quả nhiên cực kỳ có tác dụng, có lẽ chính tiền bối cũng không ngờ tới rồi!”

Môn La cười cười: “Cấp Tinh Vực mà bố trí ra ma trận che đậy cho việc tu luyện thì dĩ nhiên là tốt rồi! Tiểu tử kia, người định ở đây tiền giai lên Thất tinh trước rồi mới đi vào trong Lạc Nhật sơn mạch tìm kiếm hai loại Kỳ hoa kia à!?”

Khẽ gật đầu, Dịch Vân đáp: “Tuy thực lực của ta đã tiến bộ rất nhiều. Nhưng Lạc Nhật sơn mạch rộng lớn vô cùng, chỗ mà chúng ta muốn tới lại nằm sâu trong đó. Cho nên tốt nhất chúng ta phải chuẩn bị thật đầy đủ, chí ít cũng tăng thêm cơ hội sống sót trở về. Tiến vào Thất tinh, đúng là lựa chọn của ta bây giờ!”

Môn La lúc này mới nhắc nhở: “Với tình huống trước mắt, người tiến vào Thất tinh cũng chỉ là chuyện sớm muộn. Nhưng tuyệt đối không được sử dụng Thì Nghi chi trận đó. Bởi vì, tiền một giai hoàn toàn khác biệt so với tấn cả một cấp độ. Tuy việc này sẽ hao tổn không ít thời gian, nhưng lại chẵn chẵn đảm bảo người có thể tấn cấp an toàn yên ổn nhất!”

Dịch Vân gật đầu cười: “Ta hiểu mà! Ngay cả khi nôn nóng muốn Tạt Ly Tạt mau tiến vào Thất tinh lĩnh vực thì A Khắc Tây tiền bối cũng không dám đem Thì Nghi chi trận ra sử dụng đó thôi! Có điều, không biết lần tấn cấp này, sẽ lấy mất bao nhiêu thời gian của ta đây!”

Môn La suy tư: “Tình hình của người bây giờ theo đánh giá của lão đại ta, cho dù tam hệ ma khí tự tấn cấp cũng chỉ tốn tầm hai mươi ngày, chậm nhất là hai trăm ngày. Thực lực mạnh lên một chút, trở thành Thất tinh, có thể khiến người hữu kinh mà vô hiểm, một đường thuận lợi từ Lạc Nhật sơn mạch trở về!”

Dịch Vân nghe xong gật đầu, nâng tay chạm vào vách đá! Thủy Hỏa song hệ ma lực đồng thời thúc dục, thẩm thấu vào trong vách núi, một cái động khẩu mờ mờ ảo ảo dần dần hiện lên!

Hắn ngẩng đầu nhìn vầng trăng tròn sáng rực trên cao, thầm nhủ, lần sau khi trở ra, trăng tròn đã thành trăng khuyết. Mà bản thân hắn, hi vọng sẽ có những chuyển biến thật lớn. Cũng không cúi đầu xuống, hắn đã bước vào trong thạch thất. Động khẩu vừa mở ra đã yên lặng khép lại, trả cho rừng hoang núi thẳm một bầu không khí tịch mịch u buồn!

Không lâu sau đó, một bóng đen vọt ra, quanh quẩn một vòng trước vách đá, rồi lại nhìn sau lưng là rừng rậm trải dài, phía trước là vực sâu không đáy, ngăn người hồi lâu. Bỗng nghe bóng đen thì thào: “Khẳng định là hắn vừa đứng đây, khí tức vẫn còn mờ nhạt mà! Tự đứng lại biến mất vô tung vô tích thế này, thật vô lý! Đừng nói hắn muốn chết mà nhảy xuống vực tự tử chứ! Kỳ lạ thật!”

Bóng đen lại sờ soạng một hồi lên vách đá, không phát hiện thấy bất kỳ điều gì khác lạ, tỏ vẻ vô cùng do dự. Liên tung người vọt vào rừng rậm, nhắm hướng khác sức sạo.

Trăng sao kéo nhau lên cao. Trời đã khuya dần, Bá Nạp Đốn dẫn theo hai người chạy vào một vùng núi kéo dài hơn ba trăm dặm nơi ngoại ô phía Tây bắc của thành Kỳ Vô. Vùng núi này có một cái thông đạo dẫn lên đỉnh, càng cao càng hiểm trở! Đang lúc ba người cầm cúi phi hành thì một đạo kinh khí từ trong vô hình xuất hiện, bất chợt bao lấy bọn họ, uy áp mãnh liệt mà trầm trọng, ngọt ngào khó thở vô cùng, khiến cho ba người không làm sao tiếp tục chạy lên thêm bước nào được nữa!

Một giọng nói ồm ồm vang dội trong đêm vắng vọng lại: “Tân Đức Lý Tư. Đệ nhất cấm địa của Kỳ Vô đế quốc. Người tới là ai?”

Bá Nạp Đốn rất nhanh trấn tĩnh, cuối đầu nghiêm giọng: “Kẻ đứng đầu đương nhiệm của gia tộc Lam Duy Nhĩ, Bá Nạp Đốn, dẫn theo con cháu đệ tử, đến xin cầu kiến Lão Tổ!”

Những nỗ lực cuối cùng!

364. Chương 363: Nguồn Cội Lam Duy Nhĩ.

Âm thanh nghi hoặc vừa vang lên, một bóng người bất ngờ xuất hiện. Đó là một người đàn ông trung niên mặc áo bào trắng, tầm bốn mươi tuổi.

Nhìn thấy người này, Bá Nạp Đốn lập tức cúi đầu cung kính: “Tôn nhi Bá Nạp Đốn, bái kiến Tổ tiên!”

Người đàn ông áo trắng này thậm chí còn trẻ hơn cả Mặc Tây và Bối Cách, vậy mà Bá Nạp Đốn lại dùng lễ văn bối mà ra mắt với tổ tông, thật vô cùng kỳ quái. Khiến cho hai huynh muội An Tắc Táp và Phụ Á đứng đằng sau ngơ ngác không nói nên lời!

Bá Nạp Đốn liền quở trách: “Các ngươi còn dầm thối ra đó. Ngài là tổ tiên của gia tộc Lam Duy Nhĩ ta hơn bốn trăm năm trước đó. Thân là con cháu đời sau, gặp ngài sao còn không chịu bái lạy hả?”

An Tắc Táp và Phụ Á nghe mà chấn động toàn thân, vô cùng kinh sợ mà lập tức dập đầu trước người đàn ông áo trắng đó!

Vị tổ tông kia cũng không để ý tới bọn họ nữa mà thản nhiên nhìn Bá Nạp Đốn: “Lần gặp trước cũng đã hai trăm năm! Người đã trở thành tộc trưởng tiếp theo của gia tộc. Vậy tại sao lại quên những điều răn dạy của tổ tiên mà đến đây? Tân Đức Lý Tư là cấm địa, nếu không phải gặp đại nguy cơ diệt tộc, thì kẻ cả ngươi và toàn bộ tử đệ đều không được tiến vào nửa bước. Không lẽ hôm nay gia tộc đã lâm vào cảnh như thế hay sao?”

Bá Nạp Đốn toát mồ hôi, lúng túng: “Dạ, tuy hôm nay thì chưa, nhưng...”

Trung niên áo trắng liền phất tay áo cắt ngang lời lão: “Nếu gia tộc đã không sao, thì hậu bối các ngươi không nên tới đây nữa. Luật lệ nghiêm khắc của dòng tộc bấy lâu, không thể vi phạm như thế. Lần này ta mắt nhắm mắt mở bỏ qua cho, không truy cứu tội xâm nhập cấm địa của ngươi và hai đứa nhỏ này. Hãy mau trở về đi!”

Bá Nạp Đồn nghe mà rùng mình, vội vã kêu lên: ” Tổ tiên, xin ngài hãy nghe con cháu nói hết một câu. Bá Nạp Đồn hôm nay cả gan vi phạm tộc quy, tới cấm địa là vì có nỗi khổ không biết giải bày cùng ai thật mà!”

Thấy tổ tiên đã tỏ vẻ hiểu kỳ, lão bèn đem toàn bộ chuyện về Dịch Vân kể ra.

“Ba hệ Ma, Khí cùng đạt Lục tinh đỉnh phong? Kỹ năng rèn luyện Ma binh thượng thừa? Lại thêm Quang Minh giáo đình hùng mạnh làm chỗ dựa???” Trung niên áo trắng không thể nào không chấn động, kinh ngạc hỏi: “Người nói nó là đứa con thứ bảy của dòng chính sao, mười bảy tuổi trưởng thành liền bỏ họ Lam Duy Nhĩ à?”

Bá Nạp Đồn gật đầu lia lịa: “Vâng, đúng là như thế thừa tổ tiên. Cho nên hôm nay con cháu mới liều mạng phá vỡ tộc quy mà đến đây bẩm báo!”

“Ta vẫn không hiểu?” Người đàn ông nhíu mày: ” Theo lời người nói thì thằng nhỏ đó chỉ hận cha nó, tức là tộc trưởng đương nhiệm Mặc Tây, chứ không hề có ác ý với toàn tộc! Mà gia tộc không nguy thì cấm địa không đến. Người lo lắng cái gì?”

Bá Nạp Đồn cung kính: ”Tình hình thằng nhỏ này Bá Nạp Đồn hiểu rõ hơn ai hết. Hiện tại tuy nó còn chưa biểu lộ, nhưng ngày sau có hay không thì không biết được! Tương lai của cả một gia tộc sao lại dễ bị ảnh hưởng bởi một người cho được? Tạm không nói đến những cái khác, chỉ riêng việc khai phá và làm chủ lãnh địa Ái Đạt Trấn, cá nhân nó đã bài xích thiện ý của dòng tộc, đã thế còn liên kết với ba đại tộc khác trong Đế quốc đối chọi gay gắt với nhà Lam Duy Nhĩ ta!

Trong phút chốc thì chưa có ảnh hưởng gì to tát, nhưng sau này khi trăm dặm đất phong đó được xây dựng và phát triển thuận lợi, đồng nghĩa với thế lực lớn thứ năm trên Đế quốc xuất hiện. Lúc đó nếu nó lại tiếp tục cùng với ba nhà kia bày ra mưu ma chước quỷ gì đó, không phải sẽ tạo ra áp lực và hậu quả rất nghiêm trọng đối với gia tộc hay sao?”

Ngừng một chút lấy hơi, Bá Nạp Đồn lại trầm giọng tỉ tê: “Con cháu cả đời phụng sự cho gia tộc, nhìn thấy cái tương lai u ám này, không thể nào không ngăn chặn nó từ trong trứng nước cho được! Lúc này chỉ cần đứa nhỏ đó hồi tâm chuyển ý, thì gia tộc ta cũng thoát khỏi một hồi tai kiếp!”

“Vậy ý của người là...?”

“Bá Nạp Đồn đã vi phạm tộc quy để tới Tân Đức Lý Tư, cũng vì hai việc mà thôi!” Lão nghiêm trang kính cẩn: “Sau lưng của con cháu là hai đệ tử trực hệ. Lại sở hữu dòng máu ưu tú nhất trong cả trăm năm qua của gia tộc. Nên con cháu mới cầu khẩn tổ tiên, mở ra một ngoại lệ, cho bọn chúng ở đây theo tổ tiên tu luyện. Thực lực bọn chúng được nâng cao, thì cũng như gia tộc đã có thêm lớp cường giả mới. Nếu chúng may mắn tiến vào Bát tinh, thì cũng là lực lượng nòng cốt của gia tộc trong mấy chục năm chuẩn bị đối kháng với khiêu khích từ bên ngoài sắp tới!”

Lão lại tiếp: “Điều thứ hai là do Quang Minh giáo đình đã ra mặt làm khó, con cháu quả thật không đủ lực mà chống chọi lại. Mong tổ tiên tái xuất một lần, mang thằng nhỏ đó trở về gia tộc. Con cháu đây đã có cách, nhất định làm cho nó hồi tâm chuyển ý!”

Người áo trắng nghe xong trầm ngâm một lúc, còn đang dùng dằng chưa quyết thì bỗng nghe một âm thanh cực kỳ trầm thấp, lúc xa lúc gần hư vô bất định phảng phất bên tai: “Phổ Hân, để bọn nó lên đây!”

Người áo trắng nghe được khê rúng động, lập tức cúi đầu kính sợ: “Cần tuân pháp chỉ của Lão tổ!”

Bá Nạp Đồn nghe mà mừng như điên. Khom người bái tạ rồi lập tức dẫn An Tắc Táp và Phụ Á men theo đường nhỏ chạy thẳng lên đỉnh núi. Người áo trắng tên Phổ Hân kia chỉ đứng yên nhìn chứ không hề đi theo.

Phụ Á nghi hoặc: “Gia gia, người vừa nói là...?”

Bá Nạp Đồn trầm giọng: “Nơi đây là vùng núi cấm Tân Đức Lý Tư của Đế quốc Kỳ Vô, ngay cả Đại đế Áo Nhĩ Ba cũng không có tư cách vào ở. Cũng là nơi phát tích ngàn năm trước của tộc ta. Tộc quy chỉ rõ, chỉ khi nào gia tộc lâm nguy, thì tộc trưởng mới được tới đây mà cầu cứu!”

“Nơi này, là chỗ cho những tổ tiên kỳ tài ngất trời, thực lực đỉnh cấp. Tổ tiên ta ở đây hùng mạnh vô cùng, ít nhất cũng phải Cửu tinh Tôn cấp. Lúc này, người cháu vừa nghe giọng đó, chính là người mà cả dòng tộc chúng ta mang họ. Nhất đại tiên tổ của Lam Duy Nhĩ gia tộc, Lão Tổ tông!”

An Tắc Táp rùng mình kinh hãi: “Thì ra đều là những cường giả ngoài Cửu tinh. Hèn gì vừa rồi cháu không sao nhìn thấu được vị tổ tiên áo trắng kia. Vậy tại Tân Đức Lý Tư này có bao nhiêu vị tổ tiên như vậy hả gia gia!”

Bá Nạp Đồn suy tư: “Hai trăm năm trước, khi gia gia làm gia chủ, đã từng đến đây một lần. Kể cả Lão tổ, thì tổ tiên có tất cả bảy người đang tiềm tu. Người cháu vừa thấy, lúc đó đã là Cửu tinh đỉnh phong rồi! Hiện tại các ngài ấy đột phá đến đâu thì quả thật gia gia không biết!”

“Còn về Lão tổ, thì gia gia lại càng không rõ tu vi của ngài ra sao. Nhưng có thể khẳng định chắc chắn một điều, Lão tổ nhất định phải là Tinh Vực cường giả!”

An Tắc Táp và Dịch Á nghe xong ngây ngốc toàn thân!

Thiên hạ đều biết, bốn đại gia tộc của Đế quốc Kỳ Vô đều có tuyệt học tổ truyền, huyết kế công pháp. Nhà Lam Duy Nhĩ thì xưa nay vang danh với Cuồng Lôi Phách Quyết!

Huyết Kế tuyệt học uy năng vô cùng, lấy huyết mạch là chủ đạo, thiên phú chỉ hỗ trợ, có một không hai, hoàn toàn khác với võ học Đấu khí thông thường. Vì thế, tu luyện cũng cực kỳ khó khăn, nhưng một khi so sánh giữa hai người đồng giai, thì người tu Huyết Kế mạnh hơn rất nhiều. Đây cũng là kiến thức thông thường trên đại lục!

Nếu trong tộc đã có tới sáu vị tổ tiên từ hai trăm năm trước đã là Cửu tinh đỉnh phong, thì thực lực toàn gia không chỉ vượt qua các Viện trưởng học viện, mà còn hơn xa Hồng Y giáo chủ Bồ Lỗ Thác. Lão Tổ như thế thì còn mạnh hơn cả Pháp thánh của Đế quốc là Kiệt Mễ Đạt.

Gia tộc chẳng ngờ còn ẩn giấu một lực lượng cường giả cường đại không thể chống đỡ như vậy đã khiến cho An Tắc Táp và Phụ Á kinh hãi chấn động khôn lường. Cuối cùng bọn họ đã hiểu, vì sao Bá Nạp Đồn suốt đêm một mạch chạy đến đây.

Chỉ cần một vị tổ tiên nguyện ý ra tay, thì uy hiếp của Bồ Lỗ Thác chẳng là cái gì cả. Nhất định thừa sức bắt Dịch Vân trở về.

Đường mòn lên núi quanh co khúc khuỷu, nhưng không hề làm khó bọn họ, sau vài chục dặm phi hành, mất khoảng nửa canh giờ chạy theo Bá Nạp Đồn đã đến được nơi cao sâu nhất trong Tân Đức Lý Tư. Áp vào tầm mắt bọn họ là một bình nguyên rộng chùng một dặm vuông, ba mặt là vách núi, nguyên tố thiên địa tại đây vô cùng nồng đậm. Cảm nhận được lực lượng nguyên tố dày đặc này, An Tắc Táp ngăn người cả kinh: “Có một nơi như thế này sao, đúng là bảo địa cho người tu luyện Ma, Khí. Thật sự khó tin!”

Bá Nạp Đồn tuy hơn hai trăm năm trước đã từng qua đây, nhưng cũng bị cảnh quang đó làm cho chấn động, ngay tức khắc lão lấy lại bình tĩnh: “Tân Đức Lý Tư là bảo địa độc nhất vô nhị trong toàn Đế quốc Kỳ Vô. Là cội nguồn của gia tộc ta thì dĩ nhiên phải đặc biệt rồi!”

Phụ Á sau một lúc tròn mắt ngạc nhiên mới hỏi: “Gia gia, nếu nơi đây là sở hữu của gia tộc, sao lại không để cho con cháu tinh anh đến tu luyện chứ? Nếu như chúng cháu có thể ở đây rèn giũa từ nhỏ, thì tu vi lực lượng nào có phải như bây giờ?”

“Tiểu nha đầu này đưa ra một vấn đề không sai, nhưng cái này để bản Tổ trả lời đi!” Bá Nạp Đồn chưa kịp nói thì một âm thanh hiền lành đã vang lên bên tai. Một bóng người vô thanh vô tức xuất hiện đột ngột trước mắt.

Một lão già tóc bạc như sương, mặt mũi hiền hậu, thân thể gầy gò lẳng yên đứng đó. Dáng vẻ và khí thế tỏa ra không một chút nào giống với tuyệt thế cường giả, mà lại như một lão nhân có thể gặp được ở bất kỳ đâu trên đường. Lại thấy thân hình lão khẽ chấp chờn, đã tiến sát nửa thước trước mặt ba người. Huỳnh muội An Tắc Táp vừa đi tới, suýt chút nữa đã va vào lão, giật mình nhảy dựng lên!

Bá Nạp Đồn vừa thấy người này, sâu tận đáy lòng run rẩy không thôi. Lão liền cúi đầu cực kỳ cung kính thốt lên: “Lão Tổ, hai trăm năm rồi mới được gặp Người, bấy lâu thân thể vẫn an khang?”

Lão già đó cười đậm mạc: “Cũng không biết có tốt hay không, ngoại trừ bốn mùa thay lá, ngày qua ngày, ta thật đã quên mất thời gian. Chỉ có thiên đạo là vĩnh hằng, loài người một chút cũng không thay đổi được! Ài, tiểu tử trước kia, giờ cũng mang cái dáng vẻ già nua chẳng khác gì ta rồi. Bá Nạp Đồn, hai trăm năm không gặp, trước Bát tinh sơ giai, nay mới chỉ cao giai. Thật sự quá chậm, xấu hổ nhỉ!”

Bá Nạp Đồn ngượng ngùng: “Tôn nhi thiên phú quá kém, đã khiến Lão Tổ thất vọng!”

Khoát khoát tay lão già cười nhẹ: “Năm xưa trò chuyện, đã sớm biết ngươi ham mê quyền lực, dĩ nhiên tiến cảnh làm sao mà nhanh cho được. Điều này cũng không trách ngươi, bởi gia tộc dù sao cũng cần người lo toan tính toán. Không cần phải hối hận quá nhiều!”

Nói đến đây, lão già quay đầu nhìn hai anh em An Tắc Tạt và Phụ Á đang trợn mắt há mồm lẫn hưng phấn kính cẩn đứng đó, nhìn kỹ một lúc rồi nhếch miệng: “Ừm! Một Thất tinh trung giai, một Lục tinh cao giai, tư chất không tệ! Mà tiểu nha đầu này, lại càng xuất sắc! Bá Nạp Đồn ngươi có thể vì gia tộc mà bồi dưỡng được thể hệ sau như thế này quả rất tốt, rất tốt!”

Bá Nạp Đồn nghe vậy lòng vui như mở cờ! Có thể được Lão Tổ ngợi khen một câu, động dạng với vinh dự cực lớn. Lão nào dám kể công, chỉ xúc động gật đầu, nhẹ giọng bẩm lên: “Lão Tổ, sao chỉ có mỗi ngài Phổ Hân vậy? Còn những tổ tiên khác lại chẳng thấy một ai ạ!”

365. Chương 364: Diên Cuồng

Lão tổ cười nói: “Mấy người kia thiết đúng là, tu luyện không phải là cứ ăn không là được, tu vi đều dừng lại ở cảnh giới Cửu Tinh đỉnh phong, không thể tiến thêm nữa, từ hơn một trăm năm trước, bản tổ liền ra lệnh cho bọn họ toàn bộ bế quan tiềm tu, nếu một ngày không đột phá cảnh giới tinh vực, thì không được phép xuất quan, đột phá xuất quan ở Tân Đức Lý Tư cấm địa này, hiện giờ cũng chỉ có bốn tọa cùng với Phổ Hân Độc Thủ, mấy người còn lại người đương nhiên không thể thấy được bọn họ.”

Bá Nạp Đồn nghe vậy giật mình, nhìn ở sâu bên trong bình thai, năm cửa đá ở trước năm thạch thất đều đóng chặt, hẳn biết bởi vì tổ tiên hôm nay đang bế quan, bây giờ vô duyên gặp mặt.

Lão Tổ mang mọi người đi đến bên cạnh bình thai, tự tìm một khối đá lớn ngồi xuống, cười nói với Phụ Á: “Trả lời vấn đề vừa rồi của tiểu nha đầu ngươi đây, hoàn cảnh nơi này, mật độ thiên địa nguyên tố hơn xa so với các địa phương khác mấy chục lần, trừ việc có vô số sào huyết của ma thú tụ tập ở sâu bên trong, thì thật sự không có nơi nào bì được. Nơi này trong mắt các ma khí tu giả là nơi tu luyện cực kỳ quý giá, vì sao không cho tất cả đệ tử của Lam Duy Nhĩ gia tộc tiến vào tu luyện, đúng không?”

Không đợi Phụ Á đáp lại, lão tổ nói thẳng: “Phàm là đệ tử của Lam Duy Nhĩ gia tộc, từ nhỏ đều tu luyện Cuồng Lôi pháp quyết do bản tổ sáng chế, không biết rằng bộ huyết kế tuyệt học này tuy rằng mãnh liệt, là môn công pháp đầu khí có một không hai, thủ pháp đả thương địch thập phần kinh khủng, hại mình hại người, theo công lực, tu vi ngày càng thâm hậu, ảnh hưởng đối với thân thể càng mạnh, phương pháp hóa giải duy nhất chính là không ngừng rèn luyện tâm tính để khắc chế.”

“Cuồng Lôi pháp quyết lấy công làm chủ, điểm trọng yếu là tâm tính người sử dụng. Nếu là một người khiêu chiến, có tâm giành thắng lợi, chiến ý càng điên cuồng, càng thể hiện ra uy lực chân chính của cuồng lôi đầu khí, cũng có thể tiêu trừ đi đầu khí nhiều loạn gây thương tổn trong thân thể. Nếu chỉ đơn thuần tu luyện công pháp này, tu luyện tâm tính phù hợp với cảnh giới, cơ thể được tẩy tủy dịch kinh, đưa cảnh giới tiến vào Bát Tinh. Thể chất lúc này của cảnh giới Bát Tinh, hoàn toàn có thể thừa nhận được toàn bộ thương tổn do cuồng lôi đầu khí mang lại, càng có thể đem toàn bộ uy lực chân chính của cuồng lôi đầu khí phát huy, nói tới đây hẳn là người đã có thể hiểu được rồi.”

“Vì sao Bản Tổ định ra thiết quy, phàm là đệ tử của Lam Duy Nhĩ gia tộc, chỉ có thể bằng vào sức lực bản thân tiến vào cảnh giới Bát tinh mới có thể đi vào cấm địa Tân Đức Lý Tư tiềm tu, dù sao, nơi này cũng là chỗ hoang vu phế địa, cả ngày chỉ có kỳ hoa dị thảo làm bạn. Không có một chút kích thích của thế giới bên ngoài, như thế nào có thể sinh ra tâm khiêu chiến giành thắng lợi để rèn luyện tâm tính cuồng nộ chứ? Tuy là nơi tuyệt vời để tu luyện, nhưng với mấy người trẻ tuổi như các người mà nói, chỉ là nơi hoang vu chỉ có tác dụng trợ lực, mất nhiều hơn được. Tất cả... chẳng qua như quyển sách cũ không có giá trị tham khảo.”

Hai huynh muội An Tắc Tập kinh ngạc nghe, rốt cuộc hiểu được nguyên do trong đó, một lúc sau Phụ Á hỏi: “Chiến ý điên cuồng cũng chính là do tâm giành thắng lợi khi giao chiến sinh ra, càng mạnh càng tốt?”

Lão Tổ mỉm cười nói: “Không cần quá mức cố sức, tâm tính của một người, cùng với hoàn cảnh sinh trưởng của hắn và kinh lịch của bản thân có quan hệ với nhau, nếu cố cưỡng cầu ngược lại có thể không tốt, thuận theo tự nhiên là tốt rồi, chỉ cần có thể dựa vào năng lực bản thân đạt tới cảnh giới Bát Tinh, đó chính là lúc có thể đem uy lực chân chính của tuyệt học Cuồng Lôi pháp quyết nắm giữ.”

“Tiểu nha đầu ngươi tuy là ma vũ song tu. Ma pháp đạt đến cảnh giới lục tinh thượng giai, đấu khí tiếp cận cảnh giới tam tinh, nhưng trong cơ thể vẫn lưu huyết mạch của gia tộc Lam Duy Nhĩ ta. Chỉ cần có tâm giành thắng lợi, đối với việc phát huy tu vi của ngươi rất tốt, tương lai rất rộng mở à.”

Phụ Á nghe vậy lập tức cúi đầu, gương mặt xinh đẹp không che dấu được vẻ mừng rỡ, cuộc nói chuyện hôm nay, đối với việc tu luyện nâng cao tu vi có trợ giúp thật sự to lớn.

Đúng lúc này, lão tổ nhìn về phía Bá Nạp Đốn, mở miệng nói: “Ngươi vừa rồi cùng với Phổ Hân nói chuyện. Bản tổ đều nghe được cả, người con thứ bảy có thiên phú cực tốt, lại có huyết mạch gần với gia tộc Lam Duy Nhĩ ta. Thế nên không thể bỏ qua, nếu không thật là đáng tiếc, ý đồ của ngươi, dụng tâm khổ sở ấy, bản lão tổ ta không thể thực hiện được như ngươi mong muốn, lần ra tay này, ngươi thật sự uống công rồi.”

Bá Nạp Đốn kinh ngạc: “Lão tổ, ngài... Đây là vì sao vậy?”

Lão tổ thản nhiên nói: “Trước khi ngươi tới, Pháp Thánh của đế quốc Kiệt Mễ Đạt đã tới tìm ta, chuyện có liên quan đến thân thể của hắn – Dịch Vân, chuyện hắn cố ý sửa họ Tư Đạt Đặc, ta đã sớm biết được.”

“Kiệt Mễ Đạt đến?”

Khoát tay áo, lão tổ nói tiếp: “Kiệt Mễ Đạt nói như vậy, hắn cũng không có ý đồ xấu với gia tộc Lam Duy Nhĩ ta, chẳng qua là phân hệ thứ tư của tộc Tư Đạt Đặc, hắn bất mãn với đứa con ngu ngốc của ngươi là Mặc Tây. Nhưng chung quy hắn cũng không đối với Mặc Tây hạ sát thủ, rồi các chứng cứ khác, đủ chứng minh hắn không có nguy hại trong thời gian ngắn với gia tộc ta. Không đáng để nhóm lão nhân trong cấm địa Tân Đức Lý Tư động thủ.”

Bá Nạp Đốn nghe vậy khẩn trương nói: “Lão tổ ngài đừng để lời nói của Kiệt Mễ Đạt mê hoặc, Kỳ Vũ vương thất vẫn tìm cơ mượn sức của Dịch Vân, hắn tư chất, tiềm lực đều số một trong vạn năm nay của Đại Lục, nếu tâm ý của hắn không đổi, đối với gia tộc Lam Duy Nhĩ trong tương lai ắt là mối họa lớn!”

Lắc đầu, lão tổ cả cười nói: “Bá Nạp Đốn ngươi thật là “trong nhà còn chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường”, hình ảnh của người con này trên ma đấu đại hội thông qua ma pháp truyền đi, Kiệt Mễ Đạt đã lấy toàn bộ cho ta xem qua, Ma Vũ song tu, nhìn qua thì hoa lệ, hoành tráng, nhưng thật sự là đã tự đoạn đường lui! Ma Vũ chi đạo, chỉ một đường thôi, nghiên cứu đến suốt đời, cũng chưa chắc thấy được cực cảnh. Ma Vũ song tu, tuy bây giờ cảnh giới hai đường đang như nhau, nhưng chỉ là hiện tại thôi, ngày sau muốn tiến thêm một bước cũng khó à.”

“Bản tổ hiện giờ đã một ngàn tám trăm tuổi có lẽ, suốt đời chỉ tu luyện con đường cuồng lôi đấu khí. Ngày đêm khổ tu, hiện tại cũng chỉ tiếp cận đến cảnh giới Tinh Vực thượng giai, Dịch Vân hãn song tu, phải phân tâm phân lực, kết quả cũng chỉ là một kẻ vô tích sự, tương lai hắn có thể đạt được cảnh giới cửu tinh, nhưng đạt đến cảnh giới tinh vực, xem ra cả đời vô vọng à. Việc này đích thân ta đã xem qua và xét đoán, Kiệt Mễ Đạt hẳn là ít nhiều cũng có chút suy đoán, chỉ là hắn chưa có nói ra thôi.”

“Cho dù tương lai cùng với Dịch Vân quan hệ có biến hóa thế nào đi nữa, tình thế há có thể rung chuyển sao? Chỉ là một cường giả có cảnh giới cửu tinh, muốn gây bất lợi với gia tộc ta, chỉ cần một mình Phổ Hân cũng có thể đánh bại, ngươi, tính cách có chút mềm yếu à....

Bá Nạp Đốn nghe vậy trầm mặc, lẳng lặng nói: “Thật sự là như vậy sao?”

“Khẳng định!” Lão tổ cười nói: “Lấy thiên phú của hắn. Nếu hắn bây giờ có thể vứt bỏ được Ma Vũ hai hệ xung đột như thủy hỏa, dốc lòng tu luyện con đường đấu khí, tương lai hẳn rất có thể tiến vào cảnh giới tinh vực, chỉ là, ngươi cho rằng hắn cam tâm buông tha không tu luyện song song hai hệ sao? Cho nên bản tổ mới nói, tương lai cảnh giới cao nhất của hắn, chỉ có là cửu tinh đỉnh phong mà thôi, nhưng mà cùng với thực lực của nhóm người đồng gia tộc cùng cấp có sự chênh lệch nhất định.”

Bá Nạp Đồn nghe vậy nhất thời an tâm, với nhãn lực cùng kiến thức của Lão tổ, khác một trời vực so với hần. Một khi đã nói như vậy thì sự thật đại để cũng không có khác biệt gì lắm.

Bá Nạp Đồn không nghĩ tới, Lão tổ lần này khẳng định như vậy, chính là dựa theo quy luật của Ma Vũ làm cơ sở, chuyên tâm tất mạnh, phân tâm tất yếu nhược, đạo lý đơn giản nhưng tuyệt đối đúng.

Chẳng qua, tình huống của Dịch Vân hoàn toàn bất đồng với người bình thường cùng cấp, trước có Môn La cầm huyết cải tạo thể chất, lại có tổ khí Hồng Liên chi trợ, ma vũ vốn xung khắc như nước với lửa, cũng không hề bài xích lẫn nhau, trái lại đồng thời trợ giúp, kích thích nhau phát triển.

Lấy cách nói của Lão tổ, nếu Dịch Vân chuyên tu Phần Kiếp Tử Diễm nhất hệ. Ngày sau liền rất có cơ hội đạt tới cảnh giới chí cường tinh vực như lời nói. Như vậy, nếu hần cố tu luyện cả hai đường ma vũ. Hỗ trợ chưa thấy đâu, mà có khả năng bài xích lẫn nhau, như thế tất cả ma vũ song tu giả vốn mông muội tu luyện cầu đến cảnh giới chí cường tinh vực đều chưa đạt được. Như thế trừ khi có hoàn cảnh trái quy luật, còn không kết quả tất có thể đoán trước được. Mà vấn đề này chỉ có Môn La ở trên người Dịch Vân, với một thân kiến thức siêu phàm biết hần có tiềm chất vô tận, cùng với Tập Lỗ Tư và A Khắc Tây, là ba người biết chuyện này. Còn lại tất cả mọi người, đều thông qua biểu hiện của hần trong ma đấu đại hội, tất cả chỉ cười ngửa xem hoa mà bình luận về thực lực của hần. Lão tổ của gia tộc Lam Duy Nhĩ cũng không ngoại lệ.

Bá Nạp Đồn hốt hải nói: “Lão tổ, theo như lời người vừa nói, tất cả đều là thật sao?”

“Đương nhiên!” Lão tổ gật đầu nói: “Ta mặc dù không biết ngươi định dùng lời nói gì để thuyết phục hần, cũng không biết kết quả như thế nào. Nhưng cho dù sự tình có phát triển đến mức xấu đi nữa, đối với gia tộc ta Dịch Vân cũng chỉ là mối họa nhỏ nhoi, hoàn toàn không đáng để ngươi để ý, lại càng không đáng giá để chúng ta ra tay. Nói đi nói lại, thiên phú của hần rất xuất sắc, thật hiếm thấy, nhưng hy vọng ngươi thật sự có năng lực làm hần hồi tâm chuyển ý, có thể trở thành hậu đại đệ tử của gia tộc ta, với gia tộc Lam Duy Nhĩ thật sự là đại hỷ sự, bản tổ cũng sẽ thấy vui vẻ.”

Nói tới đây, lão tổ nhìn về phía An Tắc Tập cùng Phụ Á, nói: Chuyện của Dịch Vân không cần đề cập đến nữa, có thể nói điều kiện vừa rồi các ngươi đưa ra thật sự có châm chước được. Tuy nhiên tộc Lam Duy Nhĩ chúng ta sau này, tốt nhất không nên sinh ra loại đệ tử bất tuân này. Đây là một cảnh báo. Với việc phát triển địa vị của gia tộc ở đế quốc hiện nay bản tổ vô cùng hứng thú, nhưng nếu nói đến sự tồn tại của gia tộc mạnh yếu ra sao, phải thông qua thực lực của đệ tử trong tộc quyết định. Hiện tại, tộc Lam Duy Nhĩ ta quá yếu, nhưng trọng yếu là phải có một chiến tâm phi thường mới được!”

Bá Nạp Đồn nghe vậy mừng như điên, nói: “Lão tổ, ý của người là nguyện ý lưu lại An Tắc Tập cùng với Phụ Á?”

Lão Tổ vẫn không đáp, một tiếng gió phá không truyền đến, đúng là Phổ Hân vừa mới thấy mặt phi đến, có thể thấy hần không đi một mình, chỉ thấy hần tay cầm vạt áo của một tên nam tử, đi đến trước mặt mọi người, nói: “Lão tổ, người này mạnh mẽ xông vào cấm địa Tân Đức Lý Tư, lại tự xưng là đệ tử trực hệ của tộc Lam Duy Nhĩ ta, nhưng trong tay hần lại không có lệnh bài thông hành của tộc trưởng. Ở bên ngoài la hét muốn gặp lão tổ. Cho nên ta đã bắt hần đến đây.”

Đám người Bá Nạp Đồn ngẩn ra, cùng nhìn về phía Phổ Hân, toàn bộ cháng váng, chỉ vì người này không ai khác, chính là tử tù trong địa lao của gia tộc mới được phóng thích. Vốn nên bị xử tử hình tên là A Lý Bố.

Bá Nạp Đồn sững sốt một hồi lâu, giận dữ quát: “A Lý Bố, ngươi như thế nào lại tới đây?”

A Lý Bố nhất thời giằng tay khỏi Phổ Hân, cũng không đáp lại Bá Nạp Đồn, chạy đến quỳ trước mặt lão tổ kêu lên: “Lão Tổ. Ngài chính là lão tổ mà ta đã từng nghe phụ thân nói qua, hiện nay vẫn còn sống sao? Chuyện của ta, cũng chỉ có lão tổ người giải quyết được. Tên Dịch Vân chết tiệt, ta muốn báo thù, nhất định phải báo thù, vô luận như thế nào cũng phải báo thù, thỉnh lão tổ giúp cho ta!”

Đám người Bá Nạp Đồn nghe vậy đều ngẩn ra, có thể cảm thấy cừ hận của A Lý Bố sâu sắc như thế nào, tới lúc này, mọi người có thể hiểu được, vì sao hần biết cấm địa Tân Đức Lý Tư bên trong gia tộc, cũng có biện pháp thông qua ma trận bí mật dưới chân núi đi vào nơi này, tất cả đều là do Mặc Tây ở sau sai sử.

Nghĩ đến chỗ này, Bá Nạp Đồn không khỏi tức đến nổi mắt, từ khi hần xuất môn, đã ra lệnh cho Lôi Hồ

thân vệ mạnh mẽ trông coi Mặc Tây, cũng vì có thân phận chủ sự, đã cam đoan tuyệt đối không để cho hắn đi ra ngoài đại môn của gia tộc nửa bước, nhưng không ngờ do Áo Nhĩ Ba đại để hạ chỉ xá tội cho hắn, đành phải thả A Lý Bố đang giam giữ trong đại lao.

Mặc Tây đối với Dịch Vân hận từ tâm, A Lý Bố thì hận thấu xương, biết được Bá Nạp Đồn vô luận như thế nào cũng muốn đem đứa con hoang về gia tộc, không chỉ không truy cứu chuyện hắn ngày xưa đối với gia tộc tạo ra tổn thất, cũng cố ý làm cho hắn trở thành người kế nhiệm tộc trưởng đời sau của gia tộc, hai người bọn họ như thế nào cam tâm chứ?

Từng là tộc trưởng của gia tộc, đối với việc tồn tại của cường giả tinh vực bên trong cấm địa Tân Đức Lý Tư, Mặc Tây đương nhiên biết được, hắn hận, A Lý Bố hận, nếu Bá Nạp Đồn vì lợi của gia tộc mà coi thường chuyện này, hắn cũng chỉ có biện pháp, trực tiếp đi vào cấm địa, đem toàn bộ hy vọng đặt trên người lão tổ, tộc trưởng đời thứ nhất của gia tộc.

Lão Tổ nhìn mà không mở lời, xem qua nam tử trước mắt niên kỷ trẻ măng, ngôn từ lại lộn xộn. Thần thái điên cuồng. Nhíu mày nói: “Hắn là đệ tử trực hệ của gia tộc Lam Duy Nhĩ sao?”

366. Chương 365: Theo Đuôi

Trông vẻ mặt của Lão tổ có vẻ không vui, lần đầu lộ ra thần sắc bất mãn, Bá Nạp Đồn xấu hổ: “Bẩm Lão tổ, hắn là con thứ tư trực hệ của gia tộc, cùng với người ta vừa nói khi này - Dịch Vân trong quá khứ từng có xung đột, cho nên mới có hành động thất thổ như vậy.”

Nói tới đây, cảm tức nhìn A Lý Bố, Bá Nạp Đồn khiển trách: “A Lý Bố, ngươi thật sự không biết rằng sau sự kiện Âm Ảnh Diệt Sát quân đoàn, người hắn đã thành âm hồn, chỉ vì có Dịch Vân cầu xin Áo Nhĩ Ba đại để nên mới tha cho ngươi một con đường sống, mạng sống của ngươi là do hắn cứu về, tất cả cừu hận trước đây cũng nên một bút sổ toẹt, cũng đừng nhắc lại hai chữ báo thù nữa!”

A Lý Bố cười thâm: “Hắn buông tha ta? Quả thực là đáng cười mà! Năm đó, sau sự kiện kia ta đã thực sự giác ngộ, mục đích duy nhất để ta sống, đó chính là tìm được hắn, rồi sau đó vung từng đao từng đao chậm chậm hành hạ hắn cho đến chết. Hiện tại sau nhiều vất vả ta đã tìm được hắn rồi, cho dù ông nội người cũng không thể ra lệnh ta buông tha cho hắn được, mặc kệ thân phận hắn là gì, ngoại nhân cũng được, tộc đệ cũng thế. Ta chỉ muốn báo thù, chỉ muốn giết hắn, chỉ muốn hắn chết, nếu hắn không chết thì chính là ta vong!”

Bá Nạp Đồn nghe vậy chỉ biết thầm thở dài, nếu tiếp tục không nhiều lời cùng với A Lý Bố, hắn cùng Dịch Vân, ân oán dây dưa mãi không thôi. Tất cả mọi người trong tộc Lam Duy Nhĩ đều biết, tất cả đều do tự mình A Lý Bố chuốc lấy. Cũng không trách người được, tuy nhiên hoàn cảnh bây giờ không thích hợp để đem chuyện xưa nhắc lại, chỉ có thể đợi ngày sau từ từ khuyên giải.

Đang muốn ra tay nhanh chóng kiểm giữ hắn thì Lão tổ này giờ im lặng đột nhiên mở miệng, chỉ thấy Lão Tổ lẳng lặng nhìn A Lý Bố, thần nhiên nói: “Thực lực của ngươi không mạnh mẽ, tuyệt đối không thể là đối thủ của Dịch Vân, chỉ luôn miệng nói muốn báo thù, phải chăng là muốn năn nỉ bản tổ ra tay thay ngươi sao?”

A Lý Bố lắc đầu nói: “Hắn là của ta, chỉ có thể chết ở trên tay của ta! Ta nghe phụ thân năm đó nói qua, năm đó khi hắn nhận chức gia chủ, từng y theo tộc pháp gia quy, đích thân tiến vào cấm địa bái kiến tổ tiên, lúc ấy tu vi của người chỉ đạt đến cảnh giới ngũ tinh đỉnh phong. Hơn mười năm tu vi trì trệ mãi không tiến, nhưng khi đến đây được Phổ Hân tiên bối cho phép lưu lại một ngày một đêm. Thuận miệng chỉ điểm cho mấy chỗ mấu chốt trong việc tu luyện, một năm sau đó, phụ thân ta đã thuận lợi đập phá bình cảnh, lấy đó làm đà tiến một bước thăng tiến, đạt đến cảnh giới lục tinh thượng giai như hiện nay.”

“Phụ thân ta đã nói qua, mặc dù thực lực của ta chỉ tiếp cận cảnh giới tứ tinh đỉnh phong, ngay cả Phụ Á cũng không thể đánh bại được, muốn tự tay báo thù, hy vọng quá xa vời, nhưng nếu đến đây có thể được lão tổ đích thân chỉ điểm, chắc là sẽ có cơ hội vượt qua tên chết tiệt Dịch Vân.”

Lão tổ nghe vậy nhìn về phía Phổ Hân, chỉ thấy hắn lập tức cúi đầu, nói: “Bẩm lão tổ, quả thật là có việc này, năm đó khi lão tổ đang còn ở trong tiền hành bế quan mười năm, ta đột nhiên thấy thân gia chủ của

gia tộc Lam Duy Nhĩ ta đến bái kiến, nhưng thực lực cực kỳ kém cỏi, hầu như có thể coi là đời tộc trưởng yếu kém nhất từ trước tới nay.”

“Cho nên, liền không nhịn được cho phép hẩn lưu lại dưới chân núi. Tiến hành thí luyện chỉ đạo hẩn tu luyện đấu khí một ngày một đêm. Thật ra thì cũng không có gì to tát, chẳng qua cũng chỉ điểm cho hẩn mấy chỗ sai lầm trong cách tu luyện, dẫn đường sửa lỗi lại thôi.”

Đám người Bá Nạp Đồn cũng giật mình. Tộc quy của gia tộc Lam Duy Nhĩ đó là mỗi một đời gia chủ đều phải tự mình đi vào cấm địa bái kiến Lão Tổ, năm đó Mặc Tây theo lệ tiến vào cầu kiến, mặc dù không có gặp được lão tổ, nhưng cũng được đích thân tiên bối trong tộc Phổ Hân giáo thụ.

Với hiểu biết của cường giả cảnh giới cửu tinh, hơn nữa tu luyện đều là huyết kế đấu khí tuyệt học, đối với Mặc Tây, có thể nói đây là cơ hội khó gặp, đối với tiến cảnh tu vi ngày sau của hẩn có ích rất nhiều. Mặc Tây đối với việc này nhớ mãi không quên, cũng bởi vậy, mới có chuyện hôm nay A Lý Bố xông vào cấm địa Tân Đức Lý Tư.

Lão Tổ nhếch miệng cười nói: “Thì ra là thế, nhưng ngươi đã ngoài hai lăm, tu vi cũng chỉ mới gần đạt đến cảnh giới tứ tinh đỉnh phong, tư chất tầm thường như vậy, không nói Phổ Hân, cho dù là bản tổ đích thân dạy dỗ, thành tựu ngày sau đạt được cũng chỉ hữu hạn. Cho dù có lưu ngươi lại trong Tân Đức Lý Tư này hai mươi năm. Thành tựu cao nhất cũng chỉ có thể đạt đến cảnh giới lục tinh, nói chung cả đời này, ngươi tuyệt đối không thể là đối thủ của Dịch Vân, điểm ấy, ngươi hẩn là hiểu được.”

A Lý Bố nghe vậy nhảy dựng lên, dữ tợn kêu lên: “Ta biết lão tổ người là cường giả đạt tới cảnh giới tinh vực, tất có thủ đoạn thông thiên làm cho tu vi ta bạo tăng, chỉ cần có thể giúp ta đuổi kịp hẩn, vượt qua hẩn. Bất kể trả giá thế nào ta cũng nguyện ý, chỉ cần có thể giết hẩn. Giết hẩn, giết chết hẩn!”

Trước mặt lão tổ, lời nói cùng việc làm điên cuồng, không chỉ thất lễ mà còn thất kính, Bá Nạp Đồn thầm than hồng бет. A Lý Bố tức thì đã bị một cỗ uy áp mạnh mẽ đè xuống, khiến hẩn ngã sấp ra mặt đất, một ngón tay cũng không động đậy nổi, chỉ nghe thanh âm của Phổ Hân lạnh lung truyền đến: “Nhớ kỹ người ở trước mặt ngươi là lão tổ của gia tộc Lam Duy Nhĩ ta, hãy cẩn thận lời nói của ngươi. Nếu còn có lần sau, cho dù là tộc đệ trực hệ, cũng lập tức giết không tha!”

Khoát tay áo, lão tổ hiển nhiên không thêm để ý, thản nhiên nói: “Ngươi thật sự không kể đến hậu quả gì?”

A Lý Bố bị một cỗ uy áp mạnh mẽ trói chặt, toàn thân kinh mạch bị phong bế, chỉ cảm thấy vô cùng khó chịu, không thốt nổi một câu, chỉ còn cách liên tục mạnh mẽ đập đầu, cho đến khi trên trán máu tươi chảy ra, vẽ loạn trên mặt đất một bức tranh tinh hồng, biểu đạt quyết tâm của hẩn.

Lật tay lại, trên bàn tay lão tổ lúc này đột nhiên xuất hiện một viên thuốc màu đỏ lớn bằng đầu ngón tay cái, nói: “Đây là Thất Phách Liệt Hồn đan, do bản tổ ngẫu nhiên đoạt được trên người một ma dược sư cách đây một ngàn bốn trăm năm, nghe nói là ma dược cấm kỵ truyền thừa từ thời thượng cổ. Công hiệu cụ thể thì thôi khỏi cần nhắc đến, nói giản lược thì dùng để trọng tổ lại thân thể của người. Đan dược sẽ cải tạo toàn bộ thể chất tu luyện đấu khí của ngươi, hẩn là có thể chu toàn cho tâm nguyện muốn tự tay mình báo thù, nhưng mà...”

“Trong quá trình trọng tổ, trước sẽ đem toàn bộ thân thể hoàn toàn phá hư, sau đó mới tái trọng tổ, cải tạo lại. Quá trình này cực liệt, cực khổ, cực thống! Giống như chết đi sống lại, cực kỳ đau đớn, ngoài thành công lúc sau hàng năm đến tháng định kỳ phải chịu nỗi đau xé tâm liệt phế, cực kỳ thống khổ.

Mỗi tháng là một kỳ, mỗi khi đêm trăng tròn, toàn bộ máu huyết trong cơ thể sẽ nghịch chuyển. Khổ không tả nổi. Một năm làm một tuần hoàn, trăm kinh mạch trong cơ thể sẽ lại tự phá vỡ rồi trọng tổ, muốn chết, thật quá xa vời...

“Cứ như thế tiến hành đủ bảy năm, lúc này toàn bộ mạch máu, kinh mạch toàn thân sẽ đồng thời bị phá vỡ, “thập tử vô sinh”. Chết một cách cực kỳ thê thảm. Nói cách khác, nếu trong vòng bảy năm ngươi không làm gì được Dịch Vân, chính là sẽ nhận vô số đau khổ, chết một cách đau đớn, vô ích.

Nói tới đây, lão tổ cười cười: “Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là trước tiên ngươi phải sống qua lúc mới uống thuốc, thân thể bị phá vỡ, trọng tổ lần đầu tiên, cùng với định kỳ hàng tháng hàng năm phải chịu nỗi đau tê tâm liệt phế. Chỉ có như vậy mới có tư cách báo được thù. Vậy thì lựa chọn của ngươi thế nào đây?”

Ba người Bá Nạp Đồn nghe vậy đồng thời đều thấy rung động, nhưng A Lý Bố không chút do dự, mặc dù Phổ Hân vẫn mạnh mẽ dùng khí kinh áp chế hắn, khiến hắn bước đi vô cùng gian nan, từng bước một. Nằm phủ phục dưới mặt đất mà bò tới, chậm rãi trườn đến dưới chân lão tổ, lôi kéo ống quần lão tổ. Rồi đến bắp đùi, eo lưng, hắn cắn chặt hàm răng, giãy dụa bò dậy.

Lão tổ cũng không để ý đến hành động vô lễ của A Lý Bố đối với mình, ngược lại, hai mắt hắn tỏa sáng, nhìn chăm chăm về phía A Lý Bố đang trợn trừng mắt, cho đến khi hắn lấy được viên được hoàn đỏ như máu trong tay mình.

A Lý Bố lắc lắc Thất Phách Liệt Hồn Đan, lộ ra vẻ mừng như điên, đang muốn ăn vào thì giọng nói âm trầm của Lão tổ truyền đến: “Còn một chuyện quên chưa nói với ngươi, thứ này một khi ăn vào, kết quả sẽ không tự nghịch chuyển. Lúc được hiệu mới bắt đầu phát huy tác dụng, ngươi phải đem đầu khí vận chuyển khắp trăm kinh mạch toàn thân, bởi vì được hiệu của Thất Phách Liệt Hồn đan rất mãnh liệt, thể chất hiện giờ của ngươi không có cách nào thừa nhận, chỉ có dựa theo đầu khí trung hòa bớt được hiệu.”

“Trong lúc trọng tổ lại thân thể, quá trình này cực kỳ đau đớn, nếu ngươi bị hôn mê thì chắc chắn chỉ còn đường chết! Cuối cùng một lần nữa bản tổ khuyên ngươi, con đường này, một khi ngươi nuốt mai đan được này, khẳng định sẽ không thể quay đầu lại, chỉ cần buông bỏ cừu hận vô vị, ngươi còn có cuộc sống tốt đẹp. Mai đan được ngươi cầm trong tay, không phải là thứ đan được thần kỳ, mà là thứ cho thấy trước kết cục thê thảm. Cho dù ngày sau có thể thuận lợi báo thù. Chính ngươi cũng không thể thoát khỏi cái chết, ngươi nên cân nhắc kỹ càng!”

A Lý Bố, giọng khàn khàn, hỏi: “Ta chỉ hỏi một chuyện, sau khi ăn nó, ta thật sự là có cơ hội vượt qua Dịch Vân?”

“Chỉ cần không chết, lại dốc lòng tu luyện, hắn là có thể..”

“Nếu thực như vậy, chỉ cần có thể bằng vào thực lực của mình ngẩng cao đầu trước mặt Dịch Vân, trả giá thế nào ta cũng không sợ.” A Lý Bố nghe vậy không do dự nữa, nhanh chóng đem Thất Phách Luyện Hồn đan nuốt xuống.

Ba người Bá Nạp Đồn ở một bên đều kinh ngạc nhìn, đều không phải không nghĩ đến việc ngăn cản hành động ngu xuẩn của A Lý Bố. Chỉ là ba người đều bị lão tổ dùng cường kinh áp chế tại chỗ, không thể động dậy, cũng không thể mở miệng, trong lòng như có lửa đốt, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn A Lý Bố làm ra hành động tự tàn, đích thực là điên cuồng.

A Lý Bố sau khi nuốt mai đan được màu đỏ. Thân thể liên kích liệt run rẩy, yếu nhược ngã xuống đất, mồm há to, không ngừng giãy dụa trên mặt đất, tiếng rên la như quỷ khóc vang vọng khắp cấm địa Tân Đức Lý Tư vốn yên tĩnh. Mười ngón tay của hắn, toàn bộ móng đều bật ra, mạch máu toàn thân bị phá vỡ, máu tươi đỏ sẫm chảy thành dòng, tai mất mũi miệng thất khiếu đều chảy máu, mái tóc vàng óng chói chang trên đầu nháy mắt cũng nhuộm đỏ màu máu.

“Phác rắc rắc”

Tiếng động kinh khủng từ trong cơ thể hắn không ngừng vang lên, âm thanh giống như tiếng xương cốt bị bóp nát vậy, mỗi lần âm thanh bạo phát, A Lý Bố lại kịch liệt lăn lộn, giãy dụa, toàn bộ lỗ chân lông trên cơ thể chảy đầy máu tươi, lúc này, gọi hắn là huyết nhân cũng không sai.

Một màn nhìn mà kinh tâm diễn ra trước mắt mọi người được một thời thần, cử động quay cuồng giãy dụa đã bắt đầu đình chỉ, A Lý Bố mặt úp xuống, nằm sấp trên mặt đất, toàn thân chỉ còn những cơn run rẩy theo phản xạ, cũng không còn rên la nữa, chỉ có âm thanh vỡ vụn của xương cốt vẫn không ngừng bạo phát, vang vọng khắp bình thai yên tĩnh.

Đám người Bá Nạp Đồn cùng với An Tắc Tập nhìn phát ngốc, nhưng thân thể vẫn không nhúc nhích được, Phụ Á nước mắt chảy ròng, mắt đẹp nhắm chặt, không nhìn dám mở mắt nhìn.

Lại qua nửa canh giờ nữa, thanh âm xương cốt vỡ vụn cũng đình chỉ, A Lý Bố vẫn không có phản ứng, trong không khí quanh quần mùi máu tươi nồng đậm, chết lặng lẽ như vậy sao? Phổ Hân thấy thế khê thở dài, nói: “Chung quy là hắn cố hết sức rồi, chỉ là chết rồi sao? Lão tổ, nói cho cùng, hắn chẳng qua chỉ là

một tên có cảnh giới tứ tinh, tư chất tầm thường, làm sao có thể sống sót sau quá trình trọng tổ thân thể chứ, ngài đã lãng phí một mai cấm kỵ ma được khó tìm rồi, ngài quá mức coi trọng hần.

Phổ Hân thở dài tiếc hận, lời vừa nói ra thì, kẻ yếu nhược trong vũng máu đột nhiên vừa động, A Lý Bố chậm rãi ngẩng đầu lên, trợn trừng mắt chăm chú nhìn lão tổ, vô cùng gian nan hỏi: “Đã xong rồi sao? Ta vẫn sống, ta vẫn còn sống, không giết được Dịch Vân, ta tuyệt không thể chết!”

Lão tổ hai mắt phát sáng, kinh ngạc nói: “Thực là còn sống! Hận ý thật mãnh liệt, quyết tâm cứng rắn lắm, chiến ý điên cuồng lắm! Ha Ha! Thật tốt quá! Thể chất trọng tổ, cứng như sắt đá, đúng là điều kiện tốt để phát huy cực hạn của cuồng lôi pháp quyết. Mục tiêu ngươi muốn tự tay báo thù, bản tổ sẽ toàn lực tương trợ ngươi một phần!”

Nói tới đây, lão tổ một chưởng đẩy nhẹ ra, toàn thân A Lý Bố như bị sét đánh, tức khắc hôn mê.

Quay đầu trầm giọng nói với Bá Nạp Đốn: “Bá Nạp Đốn, thỉnh cầu của ngươi, bản tổ quyết định đáp ứng, nhưng mà điểm chính yếu trong đó nên có chút sửa đổi, A Lý Bố cùng với tiểu nha đầu, hai người được phép lưu lại, còn những người khác lập tức rời đi!”

Bá Nạp Đốn ngạc nhiên: “Lão tổ, là...”

“Cái gì vô nghĩa thì không cần nói, bản tổ đã quyết định rồi!” Lão tổ thần nhiên nói: “Tư chất thiên phú của tiểu nha đầu hơn xa người con thứ hai của ngươi, nàng ta cứ giao cho Phổ Hân tự mình chỉ dạy, Phổ Hân cùng với nha đầu kia giống nhau, đều là tộc đệ theo đường ma pháp là chính. Cảnh giới cửu tinh của hần là lấy ma pháp đạt tới, vừa vặn là một người thầy tốt cho nha đầu kia, coi như đã chọn một người.”

“Mà A Lý Bố là con thứ tư trong gia tộc, liền do đích thân bản tổ chỉ dạy! Hắc hắc, hần cùng với Dịch Vân có ân oán gì, ta không hứng thú, cuối cùng ai sống ai chết ta cũng không quan tâm, chỉ muốn biết hần trong vòng bảy năm ngắn ngủi, cuối cùng có thể phát triển đến bước nào.” Lão tổ thần thái cuồng hỷ, cười to nói: “Từ từ này bình thường nhưng có một việc khiến cho bản tổ hân thưởng, đó chính là có tâm cầu chiến thắng trong trận đấu, bản tổ giúp hần một phen, làm đúng như mong muốn của hần, để tương lai hần có thể chết một cách thoải mái đầy phần khích à, ha ha.”

Đi ra ngoài cấm địa, cây lá um tùm, cách xa trung tâm cấm địa Tân Đức Lý Tư, lúc này chân trời phía đông bình minh nhuộm trắng, nhưng con người can đảm tài giỏi Bá Nạp Đốn sắc mặt đại ra, hai mắt vô thần mờ mịt nhìn về nơi xa, hồn nhiên không biết mình đã đến lối ra.

Lúc này, thanh âm vô cùng lo lắng của An Tắc Tạt truyền đến: “Gia gia, A Lý Bố..., chúng ta để Phụ Á và hần ở lại bên trong. Như vậy có được chăng?”

“Sai lầm rồi, toàn bộ đều sai lầm rồi!” Bá Nạp Đốn sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, hối hận không ngừng nói: “Tình huống đã hoàn toàn không khống chế được rồi, ta ngay từ đầu lẽ ra không nên mang bọn người đến đây, sự tình phát triển đến bây giờ, hơn xa khả năng ta có thể tưởng tượng đến, thật sự là quá điên cuồng!”

Điên cuồng?

Là lão tổ thực sự điên cuồng khi cung cấp ma được cấm kỵ, hay là hành động quyết ý xả thân đầy điên cuồng của A Lý Bố?

Đang ở trong cuộc, Bá Nạp Đốn nghĩ mãi vẫn chưa thông, điên cuồng, chẳng qua là cố ý giả tạo thôi, hần hao hết tâm tư, không tiếc dùng kế, lần dùng sức mạnh, vô luận thế nào cũng muốn đưa Dịch Vân về gia tộc. Chấp niệm này cũng là một loại điên cuồng!

Mười tám ngày sau, sáng sớm.

Ngoại ô thành Kỳ Vũ, ở một khu rừng rậm không người, một vách núi đột nhiên rung động kịch liệt, một cái lối ra tối đen hiện ra, ba bóng người chậm rãi từ bên trong đi ra.

Ngẩng đầu nhìn mặt trời ảm áp đang tỏa nắng trên đỉnh, chung quanh truyền đến tiếng côn trùng kêu vang, tiếng chim hót vang lên không ngừng. Dịch Vân đưa mắt nhìn xung quanh, nơi đây vô cùng quen thuộc, từng cảnh cây ngọn cỏ không một chút thay đổi, cảnh vật vẫn như trước. Nhưng trong mắt hần bây giờ, cảm thụ lại hoàn toàn khác trước, hoa thì có rất nhiều hoa văn nhỏ xíu, trong không khí tràn đầy thiên địa

nguyên tố, tất cả đều được linh giác của hần cảm nhận nắm giữ. Hần giờ đây, không giống trước, đã có biến hóa long trời lở đất.

Đầu khí nhẹ dễ thăng, khí toàn tím sẫm như gió xoáy đằng không. Hần chỉ sử ba phần lực đạo, đột nhiên hướng về phía trước mặt đánh ra một chưởng, đầu khí phảng phất hóa thành thực thể, khí kinh như khoái mã phi ra, theo sau đó, liên tiếp những âm thanh cành cây gãy, đá vỡ vang trời truyền đến. Trong phạm vi gần trăm mét, hơn mười cây đại thụ che trời hoàn toàn bị chặt ngang gãy thành đoạn, nháy mắt bên trong rừng rậm đã hình thành một con đường trống trải. Nhìn xa xa đến tận cùng của con đường, một chưởng ẩn hình năm ngón tay được khắc rõ ràng trên thân một gốc cây cổ thụ lớn năm người ôm chưa hết. Chưởng ẩn hãm sâu vào thân cây, đại thụ dĩ nhiên lung lay sắp đổ.

Một kích tùy tay lại có uy lực cỡ này, Dịch Vân cũng ngây người. Sau một hồi sững sốt, mới lẩm bẩm nói: “Nguyên lai đây là uy lực của cảnh giới Thất tinh, cùng với Lục tinh căn bản là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Rốt cuộc ta cũng cảm nhận được “Cảnh giới cường giả chân chính” mà lão Đại người thường hay nói.”

Một đạo lưu quang từ bên trong Hồng Liên thoát ra, Môn La hiện ra ở bên cạnh, cười nói: “Có thể thể hội là tốt rồi! Trên thực tế, từ cảnh giới thất tinh trở đi, mỗi một lần tu vi thăng cấp, đều lần lượt là hoàn toàn biến đổi, lột xác. Phá kén hóa điệp cũng chưa thể hình dung hết được loại biến hóa nhanh chóng này, chỉ cần người có thể liên tục tăng tiến tu vi, đạt tới bát tinh, thậm chí là cảnh giới cửu tinh, còn có hàng đồng ngạc nhiên đang chờ người đó, ha ha, thật sự mong chờ mà!”

Cười to vài tiếng, Môn La nói tiếp: “Vốn ta dự đoán người nhanh nhất cũng phải đến hai hai, hai trăm tuổi mới có thể một hơi hoàn thành thăng cấp song tu ma vũ. Không nghĩ rằng, người mới chỉ mười tám đã thuận lợi tiến vào cảnh giới Thất tinh, quá trình tấn cấp cũng không có một chút trở ngại, không chút sóng gió, dễ dàng như nước chảy thành sông vậy, tốc độ nhanh như vậy, ngay cả lão đại ta cũng cảm thấy ngạc nhiên.

“Nghĩ đến, hẳn là do người mấy lần thi hành phương pháp nghịch vận, mạnh mẽ phá cấp tiên vào cảnh giới thất tinh, thân thể trước đó đã sớm thích ứng với cảnh giới này. Đối với thân thể tạo thành thay đổi cực đoan như thế, vượt cấp nghịch vận vốn là chuyện cực kỳ ngu xuẩn. Không ngờ thi triển trên người người lại kỳ quái biến thành chuyện tốt. Sự kỳ lạ này, vận khí này, như thế nào lại không xảy ra trên người ta nhỉ? Thật sự làm người ta đỏ mắt mà!”

Dịch Vân nhún vai, cúi đầu nhìn Cầu Cầu đang ngủ say trong lòng hần, cách đây mười tám ngày ở đây, nó ăn vô số quảng thạch hệ quang minh, theo lệ mà phán đoán, hẳn là còn một chút nữa mới có thể tỉnh táo lại. Tình thời gian mình đi đến Lạc Nhật sơn mạch, cũng không sai biệt lắm.

Duỗi tay ra đóng cửa vào của ma trận thạch thất, Dịch Vân cuối cùng đưa mắt nhìn chung quanh lần nữa. Sau khi nhận thức chuẩn phương hướng ngược lại với thành Kỳ Vũ, liền phi thân xông thẳng vào rừng rậm.

Đứng trên đỉnh vách núi dựng đứng, nơi mắt thường không thể nhìn thấy, một cái bóng ảnh màu xanh lẳng lặng nhìn Dịch Vân biến mất rồi đi, lẩm bẩm nói: “Quả nhiên thuận lợi tiến vào cảnh giới Thất tinh, đối với tuổi của hần. Tiến cảnh như thế quả thực không thể tin nổi! Nhưng là, như đã thành thói quen, bất luận việc lạ nào, đều phát sinh ở trên người hần vậy.

“Hần đến lúc này một hồi, ít nhất nửa năm nữa, rốt cục ta cũng có thể có một đoạn thời gian thanh nhàn, chỉ mong kết quả thật có thể như mong đợi, không trên phải việc đại phiền toái là tốt rồi.”

Một lúc sau, ở nơi vừa nãy khi Dịch Vân tung chưởng mở ra một con đường ở sâu bên trong rừng, bỗng nhiên thoát ra một bóng người toàn thân mặc hắc bào, hần kinh ngạc nhìn vô số đại thụ che trời đồng thời bị nghiêng ngã, vừa cẩn thận xem kỹ chưởng ẩn hình năm ngón tay hãm sâu trên thân cổ thụ. Tự nhủ nói:

“Cảnh tượng tàn phá như vậy, mà chỉ do uy lực của một chưởng gây nên, uy lực của đầu khí thuộc tinh hỏa đúng là có thể.., hẳn là do người kia gây nên, không sai ta biết mà.. Hần vẫn vụng trộm lén trốn ở nơi này, kỳ lạ là sao không tìm thấy hần đâu? Hại ta khổ sở đợi mười tám ngày dài. Thật tức chết với loại người này!”

Dứt lời bóng đen đậm chân, nhắm hướng Dịch Vân vừa rồi biến mất truy theo.

Trên đỉnh núi, Táp Lỗ Tư đem toàn bộ cảnh vừa rồi thu hết vào trong mắt, lộ ra thần sắc nghi hoặc hiếm thấy: “Nha đầu kia như thế nào lại theo đuôi tiểu tử kia. Ta nhớ rõ hai người bọn họ cũng chưa nói quá vài câu, hẳn là không quen mới phải, như thế nào lại ẩn nấp sẵn trong rừng rậm hơn mười ngày, khi phát hiện tung tích Dịch Vân thì như sói đói đuổi đến, nên có lẽ không phải là coi trọng tiểu tử kia?”

“Quên đi! Dù sao mặc kệ việc người ta, không có tiểu tử kia ở đế quốc Kỳ Vũ cũng mất hứng, tốt nhất là nên trở về công quốc Bàn Thạch.”

Lời vừa buông xuống thì bóng ảnh màu lam cũng biến mất, ánh nắng ảm áp dạt dào chiếu rọi xuống, xung quanh ma trận thạch thất chỉ còn tiếng chim hót, côn trùng kêu vang vọng không dứt, không tồn tại một bóng người.

367. Chương 366: Sóng Ngầm Mãnh Liệt.

Mùa xuân tươi đẹp trong lịch sử Khung Võ năm ấy, được khen là đã tổ chức nên một Đại hội Ma Đấu đặc sắc nhất trong hơn ba mươi lần thịnh hội từ trước đến nay. Cùng với Đại điển phong Tước đầy bất ngờ và kinh ngạc người xem đến tận lúc kết thúc, các dòng tộc lớn và khách thập phương cũng lũ lượt rời khỏi Đô thành, trở về với cuộc sống tĩnh lặng ngày thường.

Yến tiệc xa hoa long trọng trong cung cũng đến hồi dọn dẹp, sự náo nhiệt từng bừng của dân chúng hoàng thành đã dần chìm vào dòng chảy yên ả của thời cuộc, thì bỗng nhiên một cái tin đột ngột từ trong tầng lớp thượng lưu bắt đầu lan truyền rộng rãi! Nguồn tin không tưởng đó, như một ngọn sóng thần quét khắp Đế đô, làm cho không khí đang phân nào yên tĩnh lại bùng lên sôi sục!

Tạo ra cơn chấn động đó không ai khác, lại là gia tộc hùng mạnh nhất Đế quốc, một trong những nhân vật chính của Đại hội vừa rồi, gia tộc Lam Duy Nhĩ.

Tin gồm có ba phần:

Một, Tộc trưởng đương nhiệm ai nấy đều biết của gia tộc này là Mặc Tây đột ngột bị phế bỏ, thay vào đó là đứa con thứ hai của Bá Nạp Đốn, thủ tịch Đại Trưởng lão Bối Cách đảm trách. Còn về Mặc Tây, bị tước đoạt mọi danh hiệu và quyền lực trong tộc, biến mất vô tung vô ảnh trong Đế quốc, người thạo tin cho rằng, lão đã bị Bá Nạp Đốn bắt nhốt trong nội viện của gia tộc, do quân nhân cường hãn nhất của quân đoàn tinh nhuệ Lôi Hồ canh giữ nghiêm ngặt ngày đêm, cấm rời khỏi cửa một bước.

Hai, vị đại tướng huyền thoại của Đế quốc tuyên bố. Từ nay về sau lão sẽ trấn giữ cửa ngõ quân khu của Thủ đô, mặc kệ toàn bộ chiến cuộc tại vùng biên giới. Quân đoàn Lôi hổ giao lại cho hai vị Phó tướng là cháu nội Tất Kỳ và em là An Tắc Táp quản lý. Trừ khi có chuyện trọng đại ảnh hưởng tới an nguy của xã tắc, còn không thì lão sẽ không quan tâm đến.

Ba là, lấy danh nghĩa của tộc Lam Duy Nhĩ, bố cáo thiên hạ, người vô địch Đại hội Ma Đấu, Tam đẳng Bá tước vừa được tấn phong của Đế quốc, Dịch Vân Tất Nhĩ Đạt thật ra là con cháu thứ bảy chính thống trong nhà. Chứ không phải là họ Tất Nhĩ Đạt hay Tư Đạt Đặc gì cả. Bố cáo cho toàn dân biết, hẳn nhất định là họ Lam Duy Nhĩ, phải mang họ Lam Duy Nhĩ, và chỉ có thể làm ma nhà Lam Duy Nhĩ mà thôi. Bá Nạp Đốn không để ý cái gì gọi là lời thề, không tiếc trả bằng bất cứ giá nào cũng sẽ đưa đứa cháu thứ bảy của lão trở về trong tộc, để bảo vệ cho sự uy nghiêm hùng mạnh, vinh quang ngàn năm bất biến của gia tộc này.

Ba lời tuyên bố đó, từng điều so với từng điều lại càng trầm trọng, lại càng khiến người khác cực khó mà tin. Như một tảng đá lớn ném xuống đầm sâu, gợn nên từng đợt sóng cuộn không ngớt trong lòng Vương thất Kỳ Vũ cũng như các đại Tộc khác.

Mặc Tây làm tộc trưởng của gia tộc Lam Duy Nhĩ cũng đã mấy chục năm, giờ bị tước bỏ, làm cho dân chúng rung động không ngớt, nhưng trong nội bộ của Vương thất cũng như các đại Tộc kia chỉ là một chuyện sớm muộn, cực kỳ rõ ràng. Cho nên chẳng lấy gì làm kinh ngạc.

Cứ nhìn trong Đại điển phong Tước, với cái cách cư xử thô lỗ vụng về, làm việc cực đoan máu nóng, khiến cho mâu thuẫn giữa gia tộc và Dịch Vân càng thêm trầm trọng. Dịch Vân cũng vì thế mà điên cuồng chống trả, hướng sự giận dữ vào lão mà công kích. Lại thêm việc giận quá mất khôn mà đập nát tấm bia mộ của

vợ trước mặt bao người để tiết hận, ngu ngốc tới cực điểm, khó có thể tha thứ. Một khi gia tộc Lam Duy Nhĩ đã không tiếc hết thảy muốn vãn hồi cục diện, lôi kéo Dịch Vân, thì dĩ nhiên cái quyền làm cha, cũng như đứng đầu gia tộc đó không thể để cho kẻ không đủ tư cách như lão đảm đương. Trừng phạt là chuyện hiển nhiên.

Bá Nạp Đồn phế lão cũng là chuyện phải làm, chẳng có gì là lạ.

Về phần cái tuyên bố thứ hai, là nhắm vào Đại đế Áo Nhĩ Ba và tầng lớp quan chức cao cấp của triều đình. Bá Nạp Đồn buông bỏ quân đoàn Lôi Hồ để trở về trấn thủ quân khu thủ đô Kỳ Vô cũng tương đương trấn thủ gia tộc Lam Duy Nhĩ. Bối Cách nhận chức gia chủ, chỉ là lớp vỏ bọc bên ngoài. Người đứng đằng sau giật dây không ai khác chính là lão già thành tinh Bá Nạp Đồn rồi.

Cứ như thế, Đế quốc Kỳ Vô mất đi một Đại tướng bách chiến bách thắng bảo vệ biên cương. Mà nhà Lam Duy Nhĩ có lão đứng sau sẽ chẳng thể nào phạm phải những sai lầm ấu trĩ như trước nữa. Đối với Đế quốc và các đại gia tộc khác, đây không phải là một tin tức tốt lành gì. Năng lực của Bá Nạp Đồn ai nấy đều quá rõ. Quyết đoán và ảnh hưởng cực lớn. Lão thủ vệ gia tộc so với Mặc Tây là cả một trời khoảng cách.

Nếu như theo tính toán từ trước, ba đại tộc của Đế quốc và các thế gia còn lại sẽ liên thủ khai thác lãnh địa Tư Đạt Đặc, đồng thời cô lập nhà Lam Duy Nhĩ, mượn gió bẻ măng, đem gia tộc này chèn ép đả kích, đã bị cái quyết định kia phá sản toàn bộ. Bá Nạp Đồn nắm quyền, dù các thế gia liên minh thì ai nấy còn phải xem lại mình có nên trêu chọc vào cái tổ ong vô vàn này hay không đã.

Vị tướng huyền thoại của Đế quốc, uy danh không chỉ khiến ngoại bang khiếp hãi mà đối với quốc nội cũng có lực chấn nhiếp không nhỏ.

Với tuyên bố thứ ba. Bá Nạp Đồn sống chết khăng định, không phải là để cho bàn dân thiên hạ có chuyện vui mà xem. Ý tứ của lão là nhằm thẳng vào Đại đế Áo Nhĩ Ba, người đứng đầu Vương thất Kỳ Vô.

Điều lão muốn nhấn nhủ vô cùng đơn giản mà trực tiếp. Đây là chuyện của gia tộc lão, đứa cháu thứ bảy này dù có xảy ra việc gì đi chăng nữa, cũng là chuyện nhà Lam Duy Nhĩ. Lão không hi vọng, và cũng không muốn bất kỳ ai khác nhúng tay vào, cho dù người đó là Đế Vương đi chăng nữa. Đây là lão dựa vào cái danh vọng của đại công thần kiến quốc, dựa vào uy nghiêm của gia tộc ngàn đời truyền lại, là thỉnh cầu mà cũng là yêu cầu đối với Đế Vương!

Liên tiếp ba tuyên bố lan truyền khắp Đế quốc. Đã thay đổi phần nào cục diện bị dất mũi xỏ đi của dòng tộc này từ khi Ma Đẩu đại hội bắt đầu tới nay. Bá Nạp Đồn kiêu hùng đã mở mắt cho bá tánh một lần nữa. Sự quyết đoán không gì sánh được của vị Đại tướng này đã chấn động toàn bộ mọi tầng lớp, từ danh gia vọng tộc thượng lưu cho đến cùng dân mạt hạng!

Thượng Tướng quân đã tỏ thái độ, quyết tâm như thế, làm cho Vương thất Kỳ Vô chẳng thể nhúng tay vào nữa. Dù cho Áo Nhĩ Ba có muốn lôi kéo thiếu niên thiên tài có một không hai kia đến đâu, cũng phải nhìn xem vẻ mặt của cái gia tộc cường đại nhất quốc gia này mới được.

Dịch Vân bây giờ đã ra đi, chẳng một ai biết hắn bây giờ đang ở phương trời nào. Nên những việc đó cũng chưa thể giải quyết. Vương thất Kỳ Vô chỉ có thể im lặng mà chấp nhận bố cáo của nhà Lam Duy Nhĩ mà thôi.

Ngoài những tuyên bố chấn động kia ra, còn có một sự kiện nhỏ nhưng đầy ý vị sâu xa. Đó là đứa con thứ tư A Lý Bố và thiên tài Ma pháp Dũng Á của gia tộc Lam Duy Nhĩ, được đích thân tộc trưởng tân nhiệm Bối Cách xin phép với viện trưởng An Kiệt La nghỉ học. Từ đó hai học viên này mất tích, Học viện vương thất Kỳ Vô không còn biết bọn họ đi về đâu nữa.

Chuyện không bình thường, chắc chắn nguyên nhân cũng không đơn giản. Và dĩ nhiên kết quả cũng không thể bình thường. Dụng ý của gia tộc này là gì? Tướng quân Bá Nạp Đồn đang tính toán những gì?

Kể cả Đại đế Áo Nhĩ Ba và toàn bộ tầng lớp thượng lưu quý tộc đều cảm nhận được một chuyện gì đó cực kỳ bí hiểm lạ lùng đang hiện hữu. Chuyện này có liên quan gì đến việc những học viên của gia tộc đó biến mất hay không?

Đáp án là gì? Ai nấy cũng đều muốn biết.

Tuyên bố của Bá Nạp Đốn, quyết định của gia tộc Lam Duy Nhĩ, trong một ngày lan tỏa khắp Đế quốc Kỳ Vũ. Thiên hạ chấn động, từ đó lại nhớ tới đứa con bị ruồng bỏ kia, gã thiếu niên tóc đen xuất hiện như sao băng giữa trời, đánh một trận kinh thiên động địa rồi biến mất không tung tích. Ai nấy đều cảm giác được dường như có một âm mưu nào đó đang chậm rãi hình thành, một bầu không khí quái dị bao phủ khắp Đế quốc!

Mưa gió sắp bao phủ đất trời. Từng đợt sóng ngầm đang cuộn cuộn tuôn trào mãnh liệt!

368. Chương 367: Truy Xét.

Một tòa cung điện còn to lớn hơn gấp mấy lần so với nơi diễn ra đại điển phong tước ở chính điện của hoàng cung của Kỳ Vũ. Tường đá thuần một màu trắng, mấy trăm cây cột đá điêu khắc hoa mỹ dựng san sát nhau ở trong điện. Sàn nhà là đá trắng trơn quý. Trên mỗi một cây cột đá đều có một ngọn lửa đang cháy, làm cho cả cung điện sáng nhưng âm u.

Mấy trăm ngọn lửa không gió mà dập dờn, tự dưng trong đó cũng có một cỗ uy áp vô hình tràn ngập ra. Mơ hồ phân biệt được rõ mọi vật ở trong điện, càng làm cho hơn trăm ngọn nến trong điện đẹp đẽ mà lạnh lẽo.

Trong cung điện to như vậy, lúc này chỉ có ba người. Một ngồi, một đứng, một quỳ.

Nam tử ngồi trên ghế cao nhất phía trên cầu thang, trên người ẩn ẩn bùng phát ra một cỗ khí tức. Không thấy rõ khuôn mặt của hắn, chỉ nghe được tiếng nói trầm thấp mà chậm rãi của hắn: “Bố Lỗ Thác, sau Ma Đấu đại hội, người thân là Thần chức giả cao nhất của Thánh giáo ở đô thành của Kỳ Vũ, không những không mang được thiếu niên có kỹ năng luyện khí chế tạo ma binh mà còn để cho Khoa Lý Lạc và Tháp Cát Nhĩ cùng mất tích. Một sự việc, ba sai lầm, bản tọa muốn nghe xem lý do của người là gì.”

Trong điện trong trẻo lạnh lẽo. độ ẩm giống như mùa đông khắc nghiệt đông lạnh, Bố Lỗ Thác cũng không ngừng chảy mồ hôi lạnh, nói thật cẩn thận: “Bẩm Hi Đồ Ân đại nhân, mặc dù Dịch Vân đã là Bạch Y chủ giáo mới của Thánh giáo chúng ta. Nhưng tính tình của hắn khác hẳn với người thường. Vì kẻ sách lâu dài, ta cũng không thể hạn chế hành động của hắn. Lần này tuy rằng hắn không từ mà biệt nhưng cũng có nhờ tộc trưởng Cát Âu của gia tộc Kiệt Nặc Tư báo lại. Nói vậy chắc sau này khi trở về tất nhiên sẽ đến giáo đường ở thành Kỳ Vũ để báo danh. Ta đã dặn dò qua, dẫn hắn đi vào Thánh đảo chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn mà thôi.”

“Về phần Khoa Lạc Lý và Tháp Cát Nhĩ không biết vì sao tự dưng mất tích với nhau, ta cũng hoàn toàn không biết rõ. Giáo quy nghiêm minh, đây tuyệt đối không xuất phát từ ý nguyện của hai người bọn họ. Ta đoán có khả năng nhất chính là bọn họ đã gặp chuyện không hay. Ta cho rằng người ra tay không nghi ngờ gì chính là Tạt Lỗ Tư!”

Hi Đồ Ân nghe vậy nhượng mày, có vẻ hơi kinh ngạc nói: “Tạt Lỗ Tư đã ở trong thành Kỳ Vũ sao?”

Bố Lỗ Thác gật đầu, đáp: “Trong khi diễn ra Ma Đấu đại hội cho đến khi chấm dứt đại điển phong tước thì hắn vẫn đều ở đó. Lấy quan hệ của hắn với giáo đình chúng ta, lại thêm vào tính cách cực đoan ác liệt, vui giận thất thường của hắn. Trong quá khứ từng không hề có lý do mà bí mật ra tay chém giết sáu gã Hồng Y giáo chủ của Thánh giáo chúng ta. Ngay cả Cửu tinh cường giả hắn còn đối xử như vậy, hai người Khoa Lạc Lý làm sao có thể đặt vào trong mắt hắn. Nói giết liền giết chính là thủ pháp quen thuộc của kẻ điên kia, tuyệt đối không thoát được việc có quan hệ với hắn!”

“Ừ!” Hi Đồ Ân trầm ngâm nói: “Nếu là Tạt Lỗ Tư mà nói, việc này tám chín phần chính là do hắn làm, không sai! Nhưng, hắn điên thì điên, làm sao lại dùng hai tiểu nhân vật chỉ đạt Thất tinh giai vị để gây sự với Thánh giáo chúng ta? Nếu thật sự muốn ra tay, hắn là nhằm vào cường giả Cửu tinh đỉnh phong như người để xuống tay mới đúng chứ? Việc này thật là kỳ quái!”

Hi Đồ Ân lâm vào trầm tư còn Bố Lỗ Thác nghe được thì hết hồn. Nếu Tạt Lỗ Tư thật sự muốn ra tay với hắn thì dù là một chút cơ hội hắn cũng không có. Ngay cả muốn chạy trốn cũng là chuyện cười. Xem ra, hắn vừa đi dạo qua một vòng trước mặt tử thần. Nếu lúc trước hắn hoang mang lo lắng về sự mất tích của

hai người Khoa Lạc Lý và Tháp Cát Nhĩ thì hiện tại ngược lại còn nhẹ nhõm thở dài một hơi. Nếu bọn họ không chết thì người chết có thể là chính mình. Bọn họ chết thật là tốt!

Một lúc lâu sau, Hi Đồ Ân khoát tay áo, thản nhiên nói: “Quên đi! Dù sao cũng chỉ là hai tiểu nhân vật bé nhỏ không đáng kể mà thôi. Bạch Y giáo chủ giai vị, Giáo Đình ta tùy tiện chỉ ra một người đều có thể thay thế, không có tổn thất gì mấy. Về phần Tạp Lỗ Tư liên tiếp tìm tới Thánh giáo ta gây phiền phức thì để đấy. Ngày sau bốn tọa sẽ chậm rãi tính sổ với hắn. Việc này tạm thời cho qua!”

Đúng lúc này, nữ tử tóc dài mặc áo giáp bạc đứng bên cạnh Bồ Lỗ Thác bỗng nhiên mở miệng: “Đại nhân, ta cho rằng việc này cũng không đơn giản.”

“Hả? Bồ Lôi Ti, nói cái nhìn của ngươi đi!”

Nữ tử tên là Bồ Lôi Ti suy nghĩ rồi nói: “Vừa rồi mới phát sinh đại sự, trong sự phòng vệ tầng tầng lớp lớp ở Thánh Quang trại, Thanh Lôi quân đoàn lại bị tiêu diệt toàn bộ một cách vô thành vô tức (không một tiếng động) Việc này là chuyện sỉ nhục nghìn năm qua chưa từng có của Quang Minh giáo đình chúng ta. Bất luận là Khoa Lạc Lý hay Tháp Cát Nhĩ cũng đều là một thành viên trong biên chế của Thanh Lôi chế tài đoàn. Cho nên, ta cho rằng hai việc này chợt nhìn thì không có quan hệ nhưng trên thực tế có đặt cùng nhau để xem xét. Người ra tay hắn là người có thù hận rất lớn với Thanh Lôi quân đoàn mới đúng!”

“Hơn nữa, vì truy tra chuyện này mà điều động toàn bộ cường giả cấp Thần sử nhưng cho đến nay vẫn không tìm được một tia manh mối. Ta từng xem xét chi tiết hơn ba nghìn bộ thi hài vỡ nát kia, tuy rằng tất cả đều bị liệt hỏa đốt thành cháy sém nhưng vẫn có thể nhìn ra rõ ràng. Tất cả các vết kiếm thương chém trên người của các thi hài đều khá kém, rõ ràng là do người chưa đạt đến Cửu tinh gây ra. Tuyệt đối không xuất phát từ tay của Tạp Lỗ Tư.”

Nói tới đây, Bồ Lôi Ti khẳng định nói: “Bởi vậy, ta có lý do hoài nghi người giết hại Khoa Lạc Lý và Tháp Cát Nhĩ chắc hẳn không phải là Tạp Lỗ Tư.”

Chuyện toàn bộ Thanh Lôi chế tài đoàn bị tiêu diệt được đưa ra ánh sáng sau khi đại diện phong tước ở Kỳ Vũ đã diễn ra được năm ngày, cũng chính là ngày thứ sáu sau khi Dịch Vân rời đi mới bị các nhân viên khác ở Thánh Quang trại phát hiện.

Thánh địa của Quang Minh giáo đình, toàn quân đoàn mấy nghìn người không một tiếng động bị người khác tàn sát không còn. Điều này đối với Quang Minh giáo đình luôn tự cho mình là thế lực lớn nhất đại lục mà nói, căn bản là một loại cực kỳ nhục nhã, tổn hại thật lớn tới uy tín vô thượng của Giáo đình.

Chuyện xấu, đương nhiên là muốn giấu giếm. Dưới sự ra lệnh của Hi Đồ Ân, chuyện toàn bộ Thanh Lôi chế tài đoàn bị diệt cũng chỉ có nội bộ giáo đình biết được, đồng thời cũng ra lệnh hơn một nửa cường giả Thần sử cực lực truy tra hung thủ. Bồ Lôi Ti này chính là một thành viên quan trọng của Quang Minh kỳ sĩ đoàn thuộc về Thánh đảo, toàn quyền phụ trách truy tìm ra chân tướng.

Bồ Lỗ Thác nghe vậy cũng cả kinh. Chuyện toàn bộ Thanh Lôi đoàn bị diệt hẳn cũng không có tư cách lên tiếng. Nhưng tình hình trong thành Kỳ Vũ thì hắn hiểu rõ hơn nhiều so với hai vị ở đây. Khoa Lạc Lý và Tháp Cát Nhĩ vô cớ mất tích, không phải Tạp Lỗ Tư ra tay thì là người nào. Hắn không đồng ý với cách đoán của Bồ Lôi Ti nhưng nàng lại là một Thần chức cấp cao Thần sử, thân phận lập trường của hắn không cho phép hắn mở miệng nói chuyện.

Sau khi im lặng thật lâu, Hi Đồ Ân bỗng nhiên hạ lệnh: “Bồ Lỗ Thác, ngươi lập tức trở về tọa trấn thành Kỳ Vũ. Chỉ cần thiếu niên kia vừa xuất hiện thì lập tức đưa hắn trở về Thánh đảo. Ngoài ra, phái ra mật thám của Giáo Đình giới về ẩn nấp hành tung nhìn chăm chăm vào gia tộc Kiệt Nặc Tư có quan hệ hợp tác với hắn và Thiên Phong học viện. Chỉ cần có tin tức của hắn, nói vậy chắc hẳn ngươi cũng biết nên làm thế nào đi.”

Bồ Lỗ Thác giật mình ngậy người, dùng loại phương pháp này đối xử với một gã Bạch Y giáo chủ vừa tiên vào Giáo Đình thật sự là rất kỳ quái. Hắn cũng không hiểu dụng ý của Hi Đồ Ân đại nhân nhưng cũng không dám hỏi nhiều, lập tức lĩnh mệnh đi làm.

Nghìn dặm xa xôi vừa mới chạy về Thánh đảo phục mệnh, ngay cả một chén nước trà cũng chưa kịp uống, hiện tại lại phải lập tức trở về Kỳ Vũ đô thành. Trong lòng Bồ Lỗ Thác thâm than, Hồng Y chủ giáo như

hắn cũng thật sự là mệnh khổ!

Đợi sau khi Bồ Lô Thác rời đi, Hi Đồ Ân lại nói: “Bồ Lô Ti, bản lĩnh truy xét, điều tra của người đứng đầu trong các Thần sử, bất kỳ dấu vết gì để lại cũng không thoát khỏi cặp mắt của người. Hiện tại bốn tọa giao cho người một nhiệm vụ quan trọng.

“Khoảng chừng một năm trước, ở một thành nhỏ ở biên cảnh đế quốc Kỳ Vô là Mạt Nhược Nhân thành từng phát sinh qua một vụ thảm án. Gần một nghìn thành vệ cùng với Bạch Y giáo chủ Ngũ tinh pháp sĩ trong một đêm bị tàn sát sạch sẽ. Hung thủ năm ấy đến tột cùng là ai thì cho đến nay vẫn không biết. Nhiệm vụ của người chính là tra tìm thần bí nhân với người đồ diệt cả Thanh Lô chế tài đoàn xem có phải là cùng một người hay không?”

Bồ Lô Ti nghe vậy giật mình ngầy người.

Thảm án ở thành Mạt Nhược Nhân, bí ẩn khó giải. Chỉ vì tất cả những binh lính của thành Mạt Nhược Nhân từng chứng kiến qua thảm án còn may mắn sống sót thì đều phát điên. Không có bất kỳ người nào có biện pháp nói ra thảm án đêm hôm đó. Hơn nữa, theo từng ngày, từng ngày trôi qua, những binh lính may mắn còn tồn tại đều lâm vào trạng thái điên cuồng thâm trầm. Có lẽ là do không chịu nổi sự tra tấn của ác mộng khôn cùng mà đều lần lượt có hành động tự sát.

Thảm án qua đi một tháng, toàn bộ những binh lính chứng kiến đêm hôm đó đều tử vong. Không phải tự sát thì bị dọa chết ngay trong mộng. Tất cả manh mối đều bị chặt đứt. Mặc kệ là vương thất của Kỳ Vô hay Quang Minh giáo đình cũng đều không có cách nào tiến hành truy tra.

Sau đó, Lam y giáo chủ tới Mạt Nhược Nhân thành chủ trì đại cục, dùng thuật đóng băng bảo tồn lại mấy cỗ thi hài coi như là đầy đủ chết trong vụ thảm án ban đêm đó, đặt ở một chỗ trong giáo đường. Mấy cỗ thi thể này, không phải đứt tay đứt chạng hì chặt lưng cắt đầu, trên đó tất cả đều lưu lại dấu vết của kẻ gây án. Để lại manh mối duy nhất có thể cung cấp cho việc điều tra sau này.

Hiện tại nghĩ lại, theo tiếng kêu khóc của đám binh lính còn sót lại trước khi chết, điều có thể khẳng định duy nhất chính là thảm án ở Mạt Nhược Nhân thành toàn bộ đều do một người tạo thành. Một người có vị giai không cao, một người dùng kiếm, một thiếu niên có cái tên “Phệ huyết ác ma”.

Những lời nói của Bồ Lô Ti làm cho hắn chợt nhớ tới chuyện cũ vốn bí ẩn khó giải này, chính là muốn nàng xem xét kỹ dấu vết lưu lại trên thi thể. Nếu thật sự là vết thương tạo thành, thủ pháp giết địch do cùng một người gây ra thì tuyệt đối sẽ không tránh khỏi con mắt của Bồ Lô Ti.

Ngắn người một lúc lâu sau, Bồ Lô Ti mới hỏi: “Đại nhân, Mạt Nhược Nhân thành và Thánh Quang trại cách nhau đâu chỉ nghìn dặm, không có chút quan hệ nào. Ý của ngài là...”

“Tuy rằng khả năng không lớn nhưng bốn tọa hoài nghi. Kẻ làm hai chuyện này có thể là cùng một người, một thiếu niên không lớn cho lắm.”

“Thiếu niên? Làm sao có thể được?” Bồ Lô Ti cả kinh nói: “Nói là thảm án của Mạt Nhược Nhân thành còn được. Nhưng trong Thanh Lô chế tài đoàn ngoài đoàn trưởng Ách Ba Đa thì còn có ba vị Thiên phủ trưởng đều là cường giả Thất tinh lĩnh vực. Có biện pháp đồ diệt toàn bộ đoàn bọn họ chỉ có thể là cường giả đạt tới Bát tinh giai vị, điều ấy là có thể khẳng định. Một thiếu niên ư? Không có khả năng!”

Hi Đồ Ân thản nhiên nói: “Cho nên mới nói đây chỉ là bốn tọa đoán. Về phần sự thật ở phía sau thì người tự đi Mạt Nhược Nhân thành để điều tra đi. Cái bốn tọa muốn chính là một đáp án khẳng định!”

Bồ Lô Ti mang theo đầy bụng nghi hoặc rời đi, Hi Đồ Ân đứng dậy đi xuống, nhìn xung quanh cung điện lạnh lẽo không một bóng người, trầm trầm: “Bồ Lô Ti có nói, người ra tay hắn là người có thù hận rất lớn với Thanh Lô chế tài đoàn. Vụ án Thanh Lô này, toàn bộ đoàn hơn ba nghìn người chết hết nhưng lại không hề tìm thấy thi thể của Đấu khuyển. Bọn chúng đi đâu rồi? Nếu bàn về động cơ thì chỉ có tên thiếu niên có huyết mạch của Tư Đạt Đặc nhất tộc kia là có khả năng nhất.”

“Nhưng không nói đến hắn bây giờ mới chỉ vền vẹn đạt tới Lục tinh đỉnh phong, cho dù đạt tới Thất tinh đỉnh phong cũng không thể bằng vào sức của một người mà che chắn được Ma trận cảnh báo ở Thánh địa, chứ đừng nói đến việc đồ diệt cả Thanh Lô chế tài đoàn. Huống cho Thánh Quang trại cách đó thành Kỳ Vũ mấy nghìn dặm, cho dù cười á long tọa kỳ cũng phải mất hơn mười ngày mới có thể tới được.”

“Hắn có động cơ nhưng lại không có thực lực cùng khả năng ra tay. Huống chi, sự thật của vụ án trấn Ái Đạt hẳn cũng không có khả năng biết được mới đúng. Mang mục tiêu truy xét đặt trên người hắn, có phải là ta đã làm việc thừa không? Thôi, quên đi! Dù sao trước mắt, đây cũng là con đường duy nhất, truy xét một chút cũng không sao!”

Đi đến cửa của đại điện, ngẩng đầu nhìn lên trời, hơi nước bao hàm cả sắc màu, bốn bề là biển, cảnh đẹp chỉ có riêng ở Quang minh thánh đảo. Trong mắt Hi Đồ Ân đột nhiên hiện lên vẻ thê thương mà tàn nhẫn: “Tuyệt lý luyện khí ma binh thất truyền của Tư Đạt Đặc bộ tộc tái hiện, hiện nay đã có thể luyện ra Tam phẩm sơ giai ma binh. Thiếu niên này đáng giá chờ mong ở tương lai, cũng vạn phần đáng giá trở thành trọng điểm bồi dưỡng của Thánh giáo ta. Chỉ là, nếu hắn thật sự biết được vụ án trấn Ái Đạt năm đó là do Quang Minh giáo đình ta ra lệnh. Nếu là như vậy, cho dù hắn có là nhân tài quý hiếm đến mấy, sợ rằng bốn tọa có không nở đến mấy cũng chỉ có thể vĩnh viễn trừ hậu họa, không tiếc đại giới diệt trừ hắn!”

Mưa bụi lất phất bay đầy trời, tầng tầng rơi xuống mặt đất trên cánh đồng hoang vu trống trải, mưa mù mờ mịt, trước mắt chính là một mảnh đất trời sương mù. Dịch Vân đột nhiên ngẩng đầu nhìn chăm chú, suy nghĩ xuất thần.

“Làm sao vậy?” Môn La hỏi.

“Không biết tại sao, bắt đầu từ lúc rời khỏi ma pháp trận trong động đá thì ta luôn cảm giác được có một cỗ khí tức theo sát. Nhưng mà mở hết linh thức, cẩn thận tìm tòi, trong phạm vi năm mươi dặm, ngoài ta ra không còn ai khác. Có lẽ là do ta nghĩ nhiều, nhưng cảm giác kỳ dị này cứ như hình với bóng, suốt ngày không tiêu tan. Chẳng lẽ thật sự có cường giả nào đó để ý đến ta sao?” Dịch Vân suy tư nói.

Môn La khoát tay áo, thản nhiên cười nói: “Cái này còn phải hỏi sao? Nhất định là do ngươi nghĩ nhiều quá! Có lẽ đạo ta anh minh vô song ở đây, trên đời này còn có ai có biện pháp đi theo ngươi mà không bị ta phát giác. Cho dù là loại siêu cấp cường giả tối cao như Tập Lỗ Tư và A Khắc Tây muốn vô thanh vô tức theo dõi ngươi cũng không có cửa đâu!”

“Chắc chắn là do mấy ngày trước, đầu tiên là tỷ thí ở Ma đấu đại hội, sau đó là chiến đấu với Thanh Lôi chế tài đoàn, cuối cùng là tên mặt dày, quên sạch chuyện năm đó tự tay bỏ ngươi, giống như keo da trâu dính chặt lấy đuôi của ngươi. Đầu tiên là yêu cầu, sau đó là cưỡng bức, muốn bức bách ngươi trở về gia tộc Lam Duy Nhĩ. Bá Nạp Đồn chỉ kém bước chưa quỳ xuống gọi ngươi là ông nội mà thôi. Buồn cười lại cũng thật đáng tiếc! Ngươi vẫn bị vây ở trong hoàn cảnh vừa vớ vẩn lại cực đoan đè nén này nên mới trở nên nghi thần nghi quỷ đi!”

Dịch Vân nghe vậy không khỏi bật cười. Bất kể là chuyện gì, chỉ cần tới miệng của Môn La cuối cùng đều thay đổi. Cái khó có được nhất chính là hắn luôn có thể nói được hợp tình hợp lý, đạo lý rõ ràng. Nhưng mà, hắn nói cũng có lý. Tuy rằng Môn La đã không có thân thể, một thân thực lực chỉ phát huy được khoảng Tam tinh giai vị nhưng linh giác nhận biết của hắn đúng thật là ở Tinh vực đỉnh phong. Lại còn ở trong tổ khí Hồng Liên hơn sáu nghìn năm. Nếu bàn về độ mạnh của linh giác thì bây giờ khẳng định không có ai có thể sánh với hắn. Quả thật là không ai có năng lực tránh né qua linh giác tra xét của hắn, cho dù là siêu cấp cường giả cấp Tinh vực cũng không ngoại lệ.

Mưa bụi đầy trời không ngừng rơi, mưa bay bay như lông vũ, rơi xuống thân hắn liền lập tức bốc hơi, không hề có chút trở ngại nào. Dịch Vân xoay người, nhanh chóng tiếp tục chạy về phía trước.

Hắn cũng không phát giác ra, khóe miệng của lão Đại Môn La giống như u linh trôi nổi ở phía sau hắn lúc này hiện ra một nụ cười gian giống như thực hiện được quỷ kế.

369. Chương 368: Thần Kỹ.

Giữa trưa, ánh mặt trời chói chang, Mễ Nặc một mình ngồi ở giữa Diển vô ma trận, cảm địa phía sau núi của học viện, giữa ngẩn người nhìn bốn phía vách núi đến xuất thần.

Phía sau vang lên tiếng bước chân, Đề Đạt phó viện trưởng đi đến bên người viện trưởng Mễ Nặc, nhẹ giọng hỏi: “Viện trưởng, đã trở về được một thời gian rồi, người vẫn còn nhớ mãi chuyện Dịch Vân, hài tử kia không từ mà biệt (không nói gì mà đi) ư?”

Từ đó thành Kỳ Vũ trở lại học viện, cho đến nay đã qua hai mươi mấy ngày. Trong những ngày này, viện trưởng hẳn cái gì cũng không làm, mỗi ngày chỉ ngồi yên ngắm người ở nơi này. Ngồi nhìn mặt trời mọc, ngồi nhìn mặt trời lặn, trong lòng luôn luôn có một loại đau, giống như mất đi một thứ gì đó cực kỳ trọng yếu.

Lúc trước khó có thể tưởng tượng được, tình cảm sư đồ phát sinh mấy năm lại là ký ức đẹp dễ nhất trong cả đời hắn. Giống như bị cắt một mảnh ở trong lòng, nội tâm hắn bất giác mê man, khó có thể trở lại cuộc sống yên tĩnh, bình đạm. Cái gì cũng không hằng hái, cái gì cũng không hứng thú, mờ mịt không biết làm gì. Cả đời Mễ Nặc chưa bao giờ suy sút đến như vậy.

Mấy chục năm ở chung cùng làm việc, Đề Đạt đương nhiên hiểu được tâm tình giờ phút này của Mễ Nặc, cho nên từ khi đại điển phong tước chính thức chấm dứt, tất cả các đệ tử và lão sư cùng trở lại học viện, hẳn để cho Mễ Nặc tự điều chỉnh tâm tình trầm thấp của mình, còn bản thân thì cố gắng khiêng hết tất cả các việc lớn nhỏ trong học viện, cho tới bây giờ mới đến quấy rầy hắn.

Mễ Nặc thần nhiên nói: “Ma đấu đại hội đã chấm dứt. Một năm lại tới, qua một tháng đầu mùa xuân sẽ là lúc các đại học viện tuyển nhận tân sinh theo thông lệ hàng năm. Đề Đạt, năm nay bản viện trưởng không muốn quản, việc này toàn bộ giao cho người xử lý đi.”

Đề Đạt cười nói: “Viện trưởng, năm nay việc tuyển nhận tân sinh không cần chúng ta lo lắng. Các khảo hạch nhập học còn hơn ba mươi ngày nhưng trong thành Thiên Phong đã tràn đầy người. Tất cả khách điểm trong thành đều gần hết phòng, tất cả đều là đệ tử tuổi trẻ từ khắp các nơi tới vì ghi danh vào học viện Thiên Phong của chúng ta. Hiện nay đã vượt qua năm vạn người đăng kí.”

“Nghĩ đến một tháng sau, đợi đến ngày chính thức mở ra khảo hạch nhập học thì số người có thể còn đạt tới hơn hai mươi vạn. Trông cảnh rầm rộ như vậy, năm vừa rồi chỉ có ở Kỳ Vũ Vương gia học viện mới có thể phát sinh, hiện giờ lại đến lượt học viện Thiên Phong của chúng ta.”

“Hai mươi vạn người? Nhiều như vậy ư?” Mễ Nặc lú lười.

“Chiến thắng cuối cùng ở Ma đấu đại hội, bình dân hai bàn tay trắng quét khởi chính là hiệu ứng truyền kỳ do tiểu tử Dịch Vân kia một tay tạo ra. Mà hắn lại xuất thân từ học viên Thiên Phong, thành tựu thuộc về học viện Thiên Phong. Tình huống này trước nay chưa từng có, tất cả mọi người đều đến vì hắn. Tuy rằng ngạc nhiên nhưng suy nghĩ kỹ lại thì cũng là đương nhiên, chẳng có gì lạ cả!” Đề Đạt hưng phấn cười nói.

Ma đấu đại hội lần thứ ba mươi, tổng thành tích của học viên Thiên Phong vốn xếp thứ ba ở đế quốc Kỳ Vũ đã nhảy lên vị trí thứ hai, đẩy học viện Lai Nhân chiếm vị trí này mấy trăm năm xuống, xếp gần với học viện Kỳ Vũ vương gia. Đây là vinh quang mà học viện Thiên Phong chưa từng đạt được từ khi có Ma đấu đại hội đến nay.

Chỉ vèn vèn đi lên một bước nhưng khó khăn trùng trùng. Học viện Thiên Phong không ngờ lại viết lên lịch sử mới.

Mà có thể tạo nên kỳ tích như vậy, nguyên nhân không thể không nói đến sự biểu hiện của Dịch Vân và An Na thật sự quá mức xuất sắc, ở trong các trận đấu của Ma đấu đại hội cướp lấy nổi bật, đặc biệt nhất là Dịch Vân.

Thân phận thật sự của hắn, đứa con bị vứt bỏ của đệ nhất thế gia của đế quốc, gia tộc Lam Duy nhĩ, đứa con thứ bảy có cái tên phế vật. Thân thể thấp kém, gặp phải chuyện bi thống, từ hai bàn tay trắng đi đến đỉnh cao của long môn, lấy được tước vị Tam đẳng Bá tước. Mà khai quật hắn, tạo nên hắn chính là học viện Thiên Phong. Chuyện xưa như đồng thoại, chim sẻ thành Phượng hoàng, loại trái ngược kịch liệt này làm chấn động tâm linh của tất cả đệ tử tuổi trẻ ở khắp nơi.

Thành danh, thành tựu, một bước lên trời, có ai không muốn?

Người tuổi trẻ luôn luôn có giấc mộng, cũng luôn yêu thực hiện mộng tưởng. Thiếu niên tóc đen khởi điểm còn kém so với tất cả bọn hắn. Cho dù là một bình dân không đủ ba bữa cơm, nhà chỉ có bốn bức tường cũng còn hơn chuyện suốt chút nữa bị diệt tộc mà hắn gặp phải. Hắn có thể, vì sao bản thân mình lại không thể?

Học viện Thiên Phong hiện nay đã trở thành con đường lớn để thực hiện giấc mộng. Tất cả những đệ tử đứng ở Tứ tinh giai vị, đạt đến tiêu chuẩn nhập học để nguyện ý ở trong này đánh cược một phen.

Tất cả những đệ tử trẻ tuổi, tư chất đứng đầu, thiên phú siêu quần đều không mời mà tới, rầm rộ vượt qua hãn tình hình độc chiếm chiêu sinh năm vừa rồi của học viện Kỳ Vũ vương gia. Hơn nữa, lúc này mới chỉ là năm đầu tiên, cách kì Ma đấu đại hội tới còn đến mười năm.

Nếu học viện Thiên Phong thật sự có thể nắm chắc cơ hội này, mười năm sau có năng lực đánh bại học viện Kỳ Vũ, tiếp tục đi lên vị trí thứ nhất thì học viện Thiên Phong có cơ hội rất lớn có được địa vị vinh quang học viện thứ nhất đế quốc.

Cơ hội luôn luôn khó tìm! Trải qua ba mươi kỳ Ma đấu đại hội, chờ đợi ba trăm năm lâu dài, cuối cùng cũng có một tia ánh sáng, cũng khó trách Đề Đạt lại hưng phấn như vậy.

“Ừ!” Mễ Nặc trầm ngâm một lúc lâu sau mới nói: “Danh ngạch chiêu sinh của học viện có hạn mức cao nhất. Nếu tình hình tốt như vậy, vậy thì năm nay nâng tiêu chuẩn chiêu sinh lên một giai đi. Trừ những đệ tử thiên phú siêu quần, tuổi còn trẻ, tài hoa hơn người ra, lần này mức độ khảo hạch thấp nhất liền lấy Tứ tinh trung giai đi. Lấy tình huống rầm rộ như hiện giờ, hẳn là có thể bổ sung một lượt người mới vốn đang khuyết thiếu. Việc này cứ giao cho người đi làm vậy!”

Đề Đạt mỉm cười gật đầu. Năm trước, chỉ có học viện Kỳ Vũ Vương gia mới dám lấy Tứ tinh trung giai làm yêu cầu thấp nhất để chiêu sinh. Mà nay phong thủy luân chuyển (thể cục xoay chuyển) cuối cùng cũng đến lượt của học viện Thiên Phong. Thu được đệ tử tuổi trẻ tư chất tốt nhất, tiến hành mười năm huấn luyện, dạy dỗ. Kỳ Ma Đấu đại hội tiếp theo, học viện Thiên Phong của hắn sẽ có tương lai... Đề Đạt khó nén được sự kích động.

Đúng lúc này thì Mễ Nặc đứng dậy, vươn người, cười nói: “Thời gian vừa rồi ta cũng có chút suy sụp. Không nghĩ đến chuyện của tên đệ tử hỗn trưởng kia nữa. Đề Đạt, người giúp ta đi làm một chuyện. Lấy An Na cầm đầu, tìm toàn bộ các đệ tử hệ ma pháp thăng cấp hai mươi trở lên trong kỳ Ma Đấu đại hội lần này. Ta sẽ đích thân chỉ đạo bọn họ tu luyện, thuận tiện sắp xếp thời gian luôn đi!”

Đề Đạt kinh ngạc đến ngẩn ra: “Viện trưởng, người muốn thu bọn họ làm đệ tử chính thức sao?”

Cũng khó trách Đề Đạt kinh ngạc. Gần mấy chục năm qua, ngoài Dịch Vân ra, Mễ Nặc vẫn chưa thu một đệ tử chính thức nào cả, lúc này lại phá lệ. Dịch Vân dành được chiến thắng cuối cùng của Ma đấu đại hội, đây vốn là một chuyện cực kỳ tốt đẹp. Nhưng mấy việc làm của hắn cũng làm cho Mễ Nặc lão sư này tức giận không nhẹ. Vì thế mà tổn thọ vài năm cũng có thể. Mễ Nặc luôn gọi Dịch Vân là “đệ tử hỗn trưởng”, cũng coi như đúng sự thật.

Đề Đạt vẫn cho rằng Mễ Nặc sẽ không dấn lên vết xe đổ nữa. Không ngờ...

“Có gì không thể?” Mễ Nặc nhàn nhạt cười, nói tiếp: “Ngoài ra, Đề Đạt, lấy Khắc Lý Mạn cầm đầu và đệ tử võ giả trong vòng hai mươi cường, người cũng nhận làm đệ tử chính thức của người đi. Chú trọng tài bồi bọn họ. Về phần những chuyện tạp vụ liên quan đến học viện thì chia ra, để cho những lão sư cao giai khác đi làm thay đi!”

Đề Đạt tuy rằng không đạt đến Cửu tinh linh vực nhưng cũng là cường giả tuyệt đỉnh đạt tới cấp bậc Võ tướng Bát tinh cao giai, khoảng cách Bát tinh đỉnh phong cũng chỉ một bước mà thôi. Hắn tự mình chỉ dạy đương nhiên là có hiệu quả hơn so với những Lão sư Thất tinh cao giai khác.

Mà Khắc Lý Mạn mặc dù không lọt vào danh sách trăm cường của kỳ Ma Đấu đại hội này nhưng chỉ có thể nói là do hắn không may. Chỉ vì đối thủ hắn gặp phải là Ma Đa của gia tộc Lam Duy Nhĩ. Thực lực của Khắc Lý Mạn còn mạnh hơn một bậc so với An Na đứng thứ hai của đại hội. Hiện giờ, Dịch Vân rời đi, không thể nghỉ ngơi gì, hắn vẫn là đệ tử cực mạnh đứng đầu của học viện Thiên Phong, tuyệt đối có tư cách trở thành đệ tử đầu tiên của Đề Đạt.

Mễ Nặc tiếp tục thảo luận với Đề Đạt về chi tiết có liên quan đến việc chiêu sinh của học viện. Sau khi mọi chuyện quan trọng đã sắp xếp xong, Mễ Nặc im lặng một lúc rồi bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Đệ tử chuyển giáo (chính là chuyển trường) kia đã đến học viện báo danh chưa?”

“Đệ tử chuyển trường?” Đề Đạt hoàn toàn không rõ.

Trong các học viện lớn, chuyện đệ tử tiến hành chuyển trường cho đến bây giờ đều là chuyện cực kỳ bình thường. Chỉ cần đạt tới trình độ tiêu chuẩn cùng có được một bức thư đề cử của lão sư học viện, lại không có chuyện xấu gì trong hồ sơ thì học viện mới gần như thu nhận.

Sau Ma đầu đại hội, cho đến giờ, học viện Thiên Phong đã thu được mấy nghìn thỉnh cầu xin chuyển giáo. Trình tự xét duyệt vẫn còn đang trong giai đoạn tiến hành, vẫn chưa kết thúc. Không biết người trong lời nói của Mễ Nặc là ai?

“Ta hỏi là La Lôi, con gái của Ni Tư, thành chủ Đa Ni Tập.”

“Là nàng à!” Đề Đạt nhắc lại, nhất thời nhớ tới, đó vốn là đệ tử của học viện Kỳ Vũ vương gia đạt đến Tứ tinh cao giai. Ở trong kỳ Ma đầu đại hội này cũng thuận lợi tiến vào danh sách năm mươi cường, là một mầm tốt có tiềm lực.

Trong mười ngày trước khi chấm dứt đại hội, nàng theo thành chủ Ni Tư ở cùng chỗ với sư sinh (lão sư và học sinh) của học viện Thiên Phong, mà nhìn như còn có giao tình không sai với Dịch Vân. Vốn Đề Đạt cũng không nghĩ ra, Dịch Vân tính tình lạnh nhạt, mấy năm ở trong học viện Thiên Phong, cũng chỉ có An Na, Ni Khả và một số ít người mới tương đối gần gũi với hắn. Tại sao nàng vừa mới đến lại có thể tán gẫu, nói chuyện với Dịch Vân, quan hệ của hai người hòa hợp dị thường?

Cho đến khi diễn ra đại điển Phong tước, Ni Tư nói ra, vạch trần quá khứ của Dịch Vân thì mới hiểu được. Hóa ra từ mấy năm trước, ở thành Đa Ni Tập nàng đã quen biết với Dịch Vân. Thảo nào bọn họ lại quen thuộc như thế. Cũng vì vậy mà Đề Đạt có ấn tượng khá sâu với La Lôi. Thỉnh cầu xin chuyển trường của nàng, nhìn thấy một cái là cho qua, ngay cả các trình tự khảo hạch thí nghiệm cũng bỏ bớt.

Đề Đạt nói: “Mấy ngày trước đây La Lôi đã hoàn thành thủ tục báo danh. Ta thấy nàng ở cùng một chỗ với Ny Khả, Tô Ly, tình cảm dường như không sai nên an bài ba người bọn họ ở cùng một ban. Do cùng một vị lão sư cao giai dạy dỗ. Như thế có thể để cho nàng nhanh chóng hòa nhập vào hoàn cảnh mới ở học viện Thiên Phong chúng ta.”

Mễ Nặc khoát tay áo nói: “Sắp xếp thế không sai! Nhưng mà bây giờ có chút thay đổi. Để người thu ba người bọn họ làm đệ tử, đích thân dạy dỗ!”

Đề Đạt nghe vậy cực kỳ kinh ngạc!

Tuy rằng thiên phú của ba người bọn họ cũng không kém, nhưng trước mắt tất cả đều vẹn vẹn là Tứ tinh giai vị. Mà đệ tử chính thức hẳn sắp phải chỉ đạo nằm trong hai mươi cường của Ma đầu đại hội, đều có cấp bậc Lục tinh. Thực lực chênh lệch của hai bên căn bản là một trời một vực, làm sao có thể theo kịp tiến độ của những đệ tử cường giả này?

Giống như đoán được lo lắng của Đề Đạt, Mễ Nặc cười nói: “Người có từng nghe qua “Nghịch vũ luyện pháp” chưa?”

“Nghịch vũ luyện pháp?” Đề Đạt suy nghĩ, đột ngột thốt lên: “Truyền thuyết kỹ nghệ có thể trọng tổ (tổ chức lại, xây dựng lại) lại công pháp tu luyện đấu khí. Đầu tiên là phá hỏng, sau đó sáng tạo, trực tiếp đem pháp môn đấu khí cải tạo thành tuyệt học cao đẳng. Đây là “Thần kỹ” được ghi lại bên trong sách cổ mấy nghìn năm, đã sớm hoàn toàn thất truyền. Vì sao viện trưởng lại hỏi như vậy?”

Mễ Nặc chậm rãi nói: “Lúc còn ở trong thành Kỳ Vũ chờ đợi đại điển phong tước, ta thấy Ny Khả suốt ngày cầm một quyển pháp môn đấu khí để nghiên cứu liên tục mò hỏi thăm. Sau mới biết là do Dịch Vân sửa chữa công pháp đấu khí của gia tộc Kiệt Nặc Tư bọn họ rồi viết ra. Hơn nữa không chỉ bọn họ, mà ngay cả hai người La Lôi và Tô Ly cũng lấy được một bộ từ tay Dịch Vân. Ta càng nghe càng thấy lạ, liền từ chỗ ba người bọn họ lấy được bản sao, sau đó đưa cho Bồ Lạp Tác xem thử.” Bồ Lạp Tác là viện trưởng của học viện Lai Nhân, Cường giả Tôn cấp Cửu tinh đỉnh phong. Mễ Nặc tự biết bản thân đối với đấu khí hiểu biết có hạn. Mà trong khoảng thời gian kia, Bồ Lạp Tác thường thường qua lại, đương nhiên chính là nhân tuyển tốt nhất.

Nói đến chỗ này, giọng nói của Mễ Nặc chuyển trầm, trầm giọng nói: “Người tuyệt đối sẽ không tin được, ba bộ công pháp đấu khí đó, đều là pháp môn tu luyện đấu khí cùng đẳng cấp với “Đăng Long Kinh Thiên quyết”, tuyệt học cao nhất của Vương thất Kỳ Vũ! Mà càng khó tin hơn là, so sánh với công pháp trước

đó của chúng nó, phẩm cấp của công pháp tăng lên đâu chỉ mấy cấp, lại còn hoàn toàn phù hợp với người luyện. Bồ Lạp Tác nói ra đáp án duy nhất, giải thích duy nhất chính là Thần kỹ Nghịch luyện vũ pháp đã thất truyền mấy nghìn năm!”

Thần kỹ?

Một từ chỉ tồn tại trong truyền thuyết, hai chữ không thể tưởng tượng được, giống như sấm chớp giữa mùa xuân, làm chấn động mạnh mẽ tâm linh của người nghe. Đề Đạt hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

370. Chương 369: Bóng Đen

“Làm sao có thể được?” Sau một lúc ngây người, hắn vô cùng khó khăn mới nói ra được một câu như vậy.

“Bồ Lạp Tác mất hết 3 ngày mới đưa ra được kết luận kia. Vào lúc 3 ngày trước, phản ứng của hắn còn dữ dội hơn của người nữa. Sự thật đã diễn ra trước mắt, chúng ta không tin cũng không được!” Nói tới đây, Mễ Nặc thở dài một hơi: “Kết quả này thật là dọa người a, nên nói là bộ tộc Tư Đạt Đặc này truyền thừa đúng là sâu không lường nổi hay là nên cho rằng đứa bé Dịch Vân này quá thần kỳ? Ngay cả thần kỹ thất truyền cũng có thể tái hiện trên người hắn, quả khiến cho người ta khó tin!”

Nói tới đây, Mễ Nặc không khỏi nhắc nhở: “Thần kỹ tái hiện, sự tình này vô cùng trọng đại, việc này tốt nhất chỉ có ta và người biết. Không nên tiết lộ ra ngoài, ba đệ tử kia đến giờ cũng chỉ biết được công pháp Dịch Vân tu luyện bị sửa đổi, chưa biết gì nhiều về nghịch vũ luyện pháp, ta sẽ xóa bỏ lệnh cấm với chúng. Bên Bồ Lạp Tác ta cũng sẽ an bài ổn thỏa. Bất kể thế nào, tuyệt đối không thể để cho người khác biết tin này được!”

Biểu tình Mễ Nặc vô cùng nghiêm túc, ngưng trọng nói: “Nếu chuyện này bị tiết lộ ra ngoài, hắn sẽ khiến cho Khung Võ đại lục không còn yên bình nữa. Chuyện cướp của giết người, tình phong huyết vũ sẽ khó mà tránh được. Không chừng, còn dẫn đến chiến tranh giữa tam đại đế quốc. Điều đó nếu xảy ra thì sẽ có hàng triệu người tử trận, đối với đế quốc, đối với Dịch Vân, đối với dân chúng đều là tai họa mà thôi!”

Đề Đạt ngẩn ngơ, lập tức nhanh chóng gật đầu. Khuôn mặt vẫn còn nét kinh hãi.

Đến giờ, rốt cuộc hắn cũng hiểu được, vì sao đêm trước đại điển, Bồ Lạp Tác lại yêu cầu cho Duy Đa chuyển qua Lai Nhân học việc, nhận hắn làm thân truyền đệ tử. Thế mà Mễ Nặc lại không ngăn cản, ngược lại còn chủ động khuyến bảo Duy Đa, hoàn thành yêu cầu của Bồ Lạp Tác. Đây hẳn do điều kiện Bồ Lạp Tác đưa ra.

Chỉ vì Duy Đa là đại ca của La Lôi, hắn có thể tu luyện công pháp đấu khí mà Dịch Vân dùng nghịch vũ luyện pháp cải tiến lại!

Mọi người trong đế quốc đều công nhận, Đằng Long Kinh Thiên Quyết là công pháp tu luyện không chỉ cao hơn một bậc so với tứ đại huyết kế công pháp của tứ đại gia tộc. Duy Đa có thiên phú không tồi, chỉ cần gặp được minh sư, thêm vào sự chăm chỉ cố gắng, tiền đồ tương lai của hắn chắc chắn sẽ rất khả quan. Khó trách Bồ Lạp Tác lại chú ý tới hắn.

Đề Đạt cũng không biết được. Kỳ thật, ban đầu Bồ Lạp Tác nhắm tới chính là La Lôi. Nhưng nàng lại có cảm tình với Thiên Phong học viện, bởi nơi này có người khiến nàng cảm thấy hứng thú, cho nên không muốn rời xa nó, dứt khoát từ chối lời mời của Bồ Lạp Tác, điều đó khiến trong lòng Mễ Nặc thầm vui sướng.

Mất thấy cả bốn đệ tử tu luyện tuyệt thế công pháp đều ở trong Thiên Phong học viện, trong lòng Bồ Lạp Tác vô cùng nóng nảy. Bằng sự nửa uy hiếp nửa dụ dỗ Mễ Nặc, dùng biện pháp lấy lui làm tiến, hắn chỉ ngay đích danh Duy Đa, nói người không thể một mình chiếm hết cả được, không đáp ứng không thôi. Đáng thương cho Duy Đa chỉ trong chớp mắt đã bị “chuyển trường”.

Về phần Duy Đa tuy bản thân có chút ngạc nhiên, nhưng có thể trở thành thân truyền đệ tử của cửu tinh tôn cấp tuyệt thế cường giả Bồ Lạp Tác này thì vô cùng hài lòng. Tuy rằng hơi tiếc nuối vì không còn được gặp năm đồng bạn nữa nhưng vì tiền đồ của bản thân, đối với cơ hội cầu cũng không có này, hắn tự nhiên hiểu được nên nắm lấy nó.

Trong lúc ma đấu đại hội, thấy qua những đệ tử chỉ bằng tuổi nhưng lại có thực lực hơn hẳn mình, nó đã khơi dậy lòng hiếu thắng của hắn. Trong đó, Dịch Vân là ảnh hưởng lớn nhất. Dưới cảm xúc mãnh liệt thôi thúc, hắn vô cùng khát khao có được sức mạnh coi thường tất cả cùng với hào khí đối kháng trực tiếp với Lam Duy Nhĩ gia tộc của Dịch Vân. Ngay cả cảm tình ban đầu với Ny Khả cũng nhạt đi không ít, sớm đã trở thành tình bạn thuần túy. Giống như là quan hệ với Tô Ly vậy.

Là nam nhân, cầm lên được thì cũng buông bỏ được. Vì tiền đồ của mình, có thứ gì mà không đáng giá hi sinh cơ chứ, Duy Đa đã kiên định lựa chọn như thế.

Sau khi chấm dứt đại điển, đơn giản chỉ nói lời từ biệt với mọi người, sau đó hắn liền đi theo Bồ Lạp Tác về Lai Nhân học viện, từ nay về sau hắn đã trở thành học viên của Lai Nhân. Ny Khả cùng với Tô Ly đều vui mừng thay cho hắn, từng là bạn tốt suốt mấy năm trời, nay hắn lại gặp được cơ hội cầu cũng không có này, bọn họ đều lấy đó mà cao hứng, cùng với sự ngưỡng mộ.

Bồ Lạp Tác viện trưởng, lại là tuyệt thế cường giả đạt cửu tinh đỉnh phong a, là lão sư lý tưởng nhất của tất cả võ giả, cho dù đốt đèn lồng cũng tìm không ra, sao lại coi trọng Duy Đa?

Hai nàng ngọc ngách này hoàn toàn không hề hay biết gì cả, nếu không phải viện trưởng Mễ Nặc kiên trì không muốn chuyển giao học viên, thì Bồ Lạp Tác sớm đã đem các nàng đi rồi.

Ma đấu đại hội lần thứ mười ba đã chấm dứt. Tuy rằng đệ nhất học viện vẫn do Kỳ Vũ vương gia học viên nắm giữ, nhưng nhờ có sự xuất hiện bất ngờ của Dịch Vân, cùng với sự đánh bóng tên tuổi của kỳ tài có một không hai này, đó đã tạo thành cơ hội tuyệt vời chưa từng có suốt mấy trăm năm qua của Thiên Phong học viện. Mễ Nặc cùng Đề Đạt cũng không phải kẻ ngốc, vào lúc thời khắc làm nên lịch sử thế này, một bên là sự ổn định, một bên là sự mạo hiểm đánh cược với số mệnh, bọn họ đều hiểu nên chọn bên nào.

Cơ hội không bao giờ chờ đợi con người,

Cùng lúc đó, bọn họ đều quyết định như nhau, một điều trọng đại mà quyết định cả tương lai hàng trăm năm về sau của Thiên Phong học viện, thậm chí là cả tương lai ngàn năm sau.

Gió thổi rất mát !

Dịch Vân di chuyển nhanh bên đường, dùng tốc độ cao nhất chạy như bay, trong lòng dâng lên hào tình vạn trượng.

Rời khỏi thạch động đã hơn hai mươi ngày, lúc này đã tiến vào cao nguyên hoang vu nhất của đế quốc, con đường này hắn đã từng đi qua. Chỉ là năm đó hắn là phản đồ quay trở về, hiện tại lại đi hướng ngược lại. Cùng một con đường, nhưng suy nghĩ trong lòng lại vô cùng khác biệt.

Ma đấu đại hội, một hồi ở Kỳ Võ, thuận lợi thu hồi lãnh địa của tổ truyền, lại còn tìm được đám người Hán Khắc sống sót trở về, mong muốn lớn nhất trong suốt tám năm qua của hắn đã thành, cho nên tâm của hắn chưa bao giờ cảm thấy thoải mái như bây giờ. Kể cả khi mục đích lần này là thăm dò chỗ nguy hiểm nhất trong Lạc nhật sơn mạch thì hắn vẫn không mang cảm giác hưng phấn như hiện tại. (thằng này giống chích thuốc lắc quá >.<)>

Cũng con đường đó, chỉ khác là đi hướng ngược lại...Năm đó hắn chỉ mới mang thực lực tứ tinh thấp kém nhưng đã có thể thăm dò trong Lạc Nhật sơn mạch, từ đó thoát ra. Vậy mà bây giờ hắn đã tước cấp cường giả, thực lực cách biệt một trời một vực, sào huyệt ma thú tuy rằng hung hiểm nhưng hắn đã có nhiều kinh nghiệm, không cần phải mò mẫm tìm đường, khó khăn giảm xuống rất nhiều. Hắn sao lại không tự tin được chứ, sao lại không thoát được?

Mọi người chỉ nghe đó là hiểm cảnh, nhưng hắn có sự tin tưởng riêng của mình!

Tiến vào cảnh giới thất tinh, trong khoảng thời gian này, hắn vừa di chuyển vừa tìm cách thích nghi với biến hóa cự đại trên thân thể mình.

Không kể tới cường độ thân thể tăng mạnh, cùng uy lực của đấu khí cùng ma pháp thăng hoa đáng kể, điều làm hắn vui mừng nhất là, kể cả khi hắn không cố ý vận chuyển đấu khí thì ma lực chỉ luân trong cơ thể cùng phần kiếp đấu khí luôn tự chuyển động tới lui, kể cả vào ban đêm cũng liên tục không hề dừng lại,

giống như một cỗ máy xay gió, có gió thì lập tức hoạt động, mà gió ở đây chính là ma lực cùng đầu khí trong cơ thể.

Nói cách khác, chỉ cần trong cơ thể hần còn tồn tại đầu khí cùng ma lực thì điều đó sẽ diễn ra không ngừng. Thông thường chỉ tới lúc tấn giai, mới có thể chuyển động ma lực chi luân cùng với sử dụng đầu khí cường hóa kinh mạch, chứ ở trạng thái bình thường thì không cách nào để làm điều đó cả.

Còn hần, mỗi một giây qua thì điều cường đại hơn một chút. Có thể tạo ra kết quả mà tất cả ma khí tu luyện giả đều mơ ước này chính là do nghịch vận phương pháp.

Nghĩ đến điểm này, sự cảm kích của Dịch Vân với Tập Lão Tư cùng A Khắc Tây càng nhiều hơn.

So với năm đó, thời điểm đi ra khỏi Lạc Nhật sơn mạch thì hần đã mạnh hơn rất nhiều. Việc này nhất định phải thành công, không thể thất bại, bắt buộc phải hoàn thành, không thể thất bại.

Trừ lần đó ra, mấy ngày nay hần luôn bắt tay vào nghiên cứu lĩnh vực pháp tắc của mình, nghe Môn La nói qua, lĩnh vực của hần là một lĩnh vực trong truyền thuyết, tên là “Già nam phong giới”.

Có thể trong thời gian ngắn đình chỉ tất cả uy năng, vượt trội hơn toàn bộ các lĩnh vực pháp tắc mà tổ tiên Tư Đạt Đặc từng có. Sỡ dĩ nói là truyền thuyết, là vì trong điển tịch xa xưa nhất ghi lại nó đã từng xuất hiện hơn vạn năm trước.

Môn La đối với cái này cũng không rõ lắm, chỉ biết đó là một địa danh cổ xưa – “Già Nam”. Truyền thuyết kể rằng đó vốn là một quốc gia vô cùng hùng mạnh mà không một quốc gia nào hiện giờ có thể so sánh được, với những tuyệt kỹ siêu phàm mà chỉ cần nhìn qua đã khiến người khác cảm thấy sợ hãi, mà người mạnh nhất trong đó – thống lĩnh Già Nam đấu với tam đại cự đầu, chỉ trong một chiêu tất cả đều vẫn lạc, chiến đấu kịch liệt nhưng lại chết một cách khó hiểu như thế. Ba người bọn họ đều chết mà không cam lòng, lưu lại nỗi hận vô tận.

Vì sao lại thua, tranh đấu sống chết vẫn chưa phân định rõ ràng, vậy mà lúc ấy ngay cả cơ hội phản kích cũng không có! Mà khi đó, hơn mười siêu cường giả đạt cấp bậc tinh vực đỉnh phong khác đứng xa xa quan chiến trận đấu khốc liệt kia cũng đều kinh hãi cực điểm, không rõ nguyên nhân tại sao. Họ đều cảm đầu chạy trốn chết, sau khi rời xa chiến trường mới đặt tên cho lĩnh vực đáng sợ đến cực điểm này là “Già Nam phong giới”.

Vì sao?

Trong phạm vi thi triển của lĩnh vực, tất cả sinh linh chỉ có một kết cục duy nhất là tử, không hề có kết cục thứ hai!

Chỉ là, sau một trận chiến kinh thiên động địa kia, bản đồ thế lực trên toàn thế giới đã thay đổi. Chỉ vì cường giả thần bí kia xuất hiện trước mắt mọi người, mà Già Nam từ một danh hiệu nổi tiếng đã trở thành truyền thuyết.

Chớp mắt đã vạn năm đi qua kể từ quá khứ hào hùng đó, trận chiến kinh thiên động địa năm ấy bây giờ chỉ còn là những cổ sự. Truyền thuyết thường có tới 9 phần là thêu dệt nên, chỉ cần là người sáng suốt hần sẽ không dễ dàng tin vào nó.

Truyền thuyết?

Dịch Vân đối với nó không hề có hứng thú, chỉ biết đây có thể sẽ là tuyệt kỹ bảo mệnh của mình, tuy chỉ sử dụng không đến được 1 giây, nhưng nếu vận dụng hợp lý thì cho dù gặp phải ma thú quá cường đại, đánh không lại cũng có thể trốn a. Cho nên, trong hai mươi ngày qua, hần vẫn luôn nghiên cứu huyết kế pháp tắc này.

Lĩnh vực pháp tắc chính là ưu thế lớn nhất của những người tu luyện huyết kế công pháp, nó hoàn toàn bỏ qua sự chênh lệch về giai vị. Vô luận thực lực mạnh đến đâu, cho dù là tinh vực cường giả thì cũng chỉ có thể thi triển nó một lần một ngày. Qua hơn hai mươi lần thi triển liên tiếp, hần vẫn như cũ không tìm được cách phối hợp nó với tam hệ ma khí.

Thời gian không đến nửa giây, ngay cả đến ma pháp ngũ tinh còn chưa kịp phóng ra, tối đa chỉ có thể chém mấy kiếm, quơ mấy quyền đâm đá mà thôi, nói gì đến việc dùng nó để phụ trợ cho việc tấn công?

Dịch Vân cũng không gấp gáp, bởi vì hắn cũng vừa phát hiện. Hiện tại thời gian thi triển Già Nam Phong Giới đã lâu hơn một ít so với lúc chiến đấu cùng Cổ Lan và Ma Đa. Như vậy, khi thực lực mình mạnh lên thì công hiệu của lĩnh vực pháp tắc cũng sẽ tăng lên rõ ràng. Đợi đến lúc mình đạt tới bát tinh, cửu tinh, thậm chí là tinh vực thì Già Nam Phong Giới chắc chắn sẽ trở thành tuyệt kỹ sát thủ mà chỉ mình mới có.

Nếu thật có thể đem thời gian tạm dừng, nâng công hiệu nó lên một giây. Thì chỉ bằng một giây đó đã phân thắng bại. Thời gian một giây đủ cho hắn làm được rất nhiều chuyện, lúc đó hắn sẽ không còn sợ sệt ai nữa!

Khi đó, không chỉ là vô địch trong cùng cấp giai vị, mà cho dù cao hơn một giai, thậm chí là hai ba giai thì hắn cũng có tin tưởng là sẽ vượt qua sự chênh lệch về giai vị, vượt cấp đánh bại họ.

Điều hắn cần, chính là thời gian!

Thời gian có thể làm cho hắn phát triển hơn.

Lại trải qua mười lăm ngày, theo con đường cũ hắn rốt cuộc đã đến được Lạc Nhật sơn mạch. Đường đi trong đây vẫn như xưa, hắn tin tưởng chỉ trong một tháng là có thể đến được nơi ở của kim thú Bạch Liên kia, đó cũng là việc thứ nhất hắn cần làm.

Lúc này đã qua ba mươi lăm ngày, Cầu Cầu sớm đã tỉnh dậy, bò lên vai hắn, đôi mắt xanh biếc của nó lóe lên. Khi nhận ra đây là rừng rậm rộng lớn vô biên, là nơi quen thuộc đã lâu thì hưng phấn kêu lên tê tê.

Dịch Vân khẽ xoa đầu Cầu Cầu, đang định đi vào Lạc Nhật sơn mạch thì bỗng nhiên thanh âm của Môn La truyền tới: “Tiểu tử, trước tiên tạm nghỉ nửa canh giờ đã.”

Dịch Vân ngạc nhiên: “Hiện tại ta căn bản không hề mệt mỏi. Đấu khí cùng ma lực trong cơ thể vô cùng sung mãn, căn bản không hề suy yếu gì cả. Điểm ấy lão đại hẳn rõ hơn ai chứ, sao lại?”

“Hừm, tóm lại Lạc Nhật sơn mạch là một địa phương rất nguy hiểm, nghỉ ngơi một lát có thể làm cho chiến ý của người đạt đến trạng thái tốt nhất, chỉ thế thì người mới có thể đối mặt với mọi sự khiêu chiến, trước hãy nghỉ tạm một lát đã – với người chỉ lợi mà vô hại.” Môn La hơi chột dạ, nghĩ một đằng nói một nẻo.

“Lão đại, dạo này người rất kỳ quái!” Sau một lúc trầm ngâm, Dịch Vân nghi hoặc nói: “Từ lúc ở Kỳ Vô đô thành đến đây, ban đầu ta định tối đa chỉ hai mươi ngày là tới, nhưng vì người dọc đường thỉnh thoảng lại yêu cầu ta dừng lại nghỉ ngơi, mà mỗi lần dừng lại điều ít nhất một canh giờ, đến mỗi khi mặt trời lặn thì người lại không cho phép ta khởi hành, nhất định phải dừng trại nghỉ ngơi thì người mới tạm bằng lòng.”

“Nguyên bản lộ trình chỉ có hai mươi ngày, lại bị kéo dài tới ba mươi lăm ngày, ta vẫn cảm thấy vô cùng kỳ quái nhưng lại không muốn nói nhiều, giờ đã đến đây rồi, lão đại còn toan tính mở ám gì nữa đây?”

Lấy thực lực của Dịch Vân bây giờ, cho dù mấy ngày mấy đêm không ngủ cũng không hề gì, chỉ vì dọc đường đi bị Môn La cố tình tìm đủ loại lý do trì hoãn. Kiểu như “Chỉ nên đi vào mặt trời lặn. Mặt trời lặn thì nhất thiết phải nghỉ ngơi.” Điều đó khiến tốc độ di chuyển của hắn chậm lại rất nhiều. Hắn vốn cũng nhận ra Môn La có toan tính riêng, hiện giờ không nhận được liền mở miệng hỏi rõ ràng.

Hai mắt Môn La đảo qua đảo lại, nhìn chung quanh rồi im lặng một lúc lâu, rồi dường như không tìm thấy lý do, liền giả bộ bày ra tư thế của lão đại, trầm giọng nói: “Tiểu tử, người nói gì thế. Chẳng lẽ lão đại ta lại hại người sao?”

“Đương nhiên là không rồi.”

“Vậy thì tốt.” Môn La nghiêm mặt, dùng ngữ khí đáng tin cậy nói: “Người nên biết rằng, lão đại ta đây nghĩ ra kế hoạch cho người không hề dễ dàng, mỗi ngày mỗi đêm mỗi tháng mỗi giây mỗi phút...(chóng mặt quá @@) đều bận rộn suy nghĩ. Suy xét cẩn thận, cẩn trọng sắp sáo cho mọi việc ổn thỏa. Lao khổ tính kế chỉ vì tên tiểu tử hỗn đản nhà người, nếu người tự giác hơn thì ta đã không phải vất vả như thế này rồi. Tất cả đều vì người! Người lại không nhìn thấy tấm lòng tốt của ta, chỉ nghĩ ta là vú em thôi sao? Trời ạ, thiên đạo ở đâu, lương tâm người ở chỗ nào vậy hả?”

Phen kể lể tào lao này Môn La ước chừng nói hơn nửa canh giờ, càng nói càng hăng. Dịch Vân chỉ biết sững sờ đứng nghe, nửa câu cũng không nói được.

Ngay lúc Môn La oán giận, một hồi nước mắt nước mũi tuôn trào (cái này để cho hay chứ có vẻ không giống nguyên mẫu lắm), thì Cầu Cầu trên vai đột nhiên quay đầu lại, kêu lên tê tê hai tiếng, không ngừng nhún nhảy trên vai Dịch Vân.

Dịch Vân cảm thấy kỳ quái, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy phía đường chân trời xa xa hiện lên rõ ràng một bóng đen, cấp tốc chạy về hướng hắc.

Dịch Vân giật mình, sững sờ không chỉ vì trên người hắc y nhân tỏa ra cảm giác quen thuộc, đúng là cảm giác của người mấy ngày nay theo sát hắc. Nhưng tới lúc tìm kiếm lại biến mất không thấy tung tích, hơn nữa được Môn La sống chết bảo đảm, hắc mới cho đó là ảo giác, không ngờ tới, thật sự có người theo sau mình.

Dịch Vân trầm giọng nói: “Lão Đại, chuyện gì đây?”

Khí tức phát ra trên bóng đen chỉ đạt vền vền lực tinh đỉnh phong, còn thấp hơn cả mình. Tuy hơi kỳ quái tại sao mình lại không phát hiện được hắc, nhưng trình độ loại này thì chắc chắn không thể thoát được sự dò xét của Môn La. Môn La không hề nhắc tới việc này thì chỉ có khả năng là cố ý giấu mình thôi, không còn khả năng nào khác.

Thong thả đi tới gần cây cổ thụ cao to, Môn La giả vờ như đang vuốt ve thân cây, thở dài nói: “Mùa xuân hoa nở thật đẹp, trên trời cổ thụ thật hùng tráng, dưới đất hoa cỏ khoe sắc thật trắng lệt tẹt nên cảnh tượng đầy sức sống. Đầu xuân, lúc đầu năm cũng là lúc thích hợp nhất cho sinh vật phát triển a!”

“Quả nhiên, lão sớm đã biết hắc là ai rồi, rốt cuộc là lão có chủ ý gì đây?”

“Mùa xuân thật mỹ lệ, lão đại ta bỗng nhiên cảm nhận được vẻ đẹp của sự sống a, ngay cả hung địa như nơi này mà còn có sinh cơ đạt dào như vậy, huống chi là địa phương khác, vậy mà tên tiểu tử hỗn trưởng nhà người lại... Ân, quả thế, còn sống thật tốt a.”

Dịch Vân nhất thời bó tay, không thêm để tâm đến những lời diên khùng của Môn La nữa.

Nhìn chăm chú bóng đen càng lúc càng lại gần, hắc không lén lút chút nào, trực tiếp chạy thẳng về phía mình. Mục tiêu của hắc nhất định là mình, lại có biện pháp vô thanh vô tức đi theo sau mình suốt ba mươi lăm ngày vậy mà không làm cho mình phát hiện. Dịch Vân cảm thấy bội phục hắc đồng thời cũng vô cùng hoang mang, hắc rốt cuộc là ai?

Sau một lát, đợi đến lúc bóng đen dừng trước mặt mình, một hắc bào to lớn che lấy thân thể, mũ to trùm kín đầu. Khí tức tỏa ra vô cùng quen thuộc, hơn nữa không có sát khí, người này chắc mình đã gặp qua, hắc là bạn chứ không phải địch, nhưng lại không thể nhớ nổi là ai.

Người áo đen không hề phòng bị chạy tới. Lúc Dịch Vân vẫn còn đang nghi hoặc thì đột nhiên nghe được bóng đen mở miệng, ngữ khí hơi kích động nhưng âm điệu lại rất dịu dàng dễ nghe, hắc là của một nữ tử còn trẻ: “Người như thế nào lại tới Lạc Nhật sơn mạch? Đừng nói là người muốn tiến vào đó một mình nhé?”

Dịch Vân nghe xong vô cùng ngạc nhiên, vì hắc đã nghĩ ra chủ nhân của hắc bào này là ai.

Duỗi tay cởi ra áo bào đen thui, mái tóc vàng óng ánh tuy bay trong gió, mùi thơm ngát từ cô gái loan tỏa ra xung quanh. Hiện lên trong mắt hắc là một khuôn mặt xinh đẹp, đó từng là một đối thủ nhưng lại cơ bản không hề có cơ hội tiếp xúc, Mễ Mễ Lộ!

Quả nhiên là nàng!

Mấy ngày nay điều làm cho lòng hắc không yên, hóa ra đều là vì nàng.

371. Chương 370: Trốn

Vẫn bám theo sát, người vụng trộm đi tới dĩ nhiên là nàng, Dịch Vân có vẻ ngoài ý muốn.

Nàng không phải đã trốn đi rất xa, ngay cả nói cũng không dám nói vài câu, thế nào hiện tại dám đơn độc một thân theo đuôi đến, nàng bỗng nhiên đổi tính?

“Trời ạ! Người thật muốn đi vào Lạc Nhật Sơn Mạch? Mễ Mễ Lộ nhìn Dịch Vân đứng ở lối vào khu rừng, đi thêm từng bước, chính là khu vực rộng lớn nhất Kỳ Vô đế quốc, cũng là sào huyệt ma thú đáng sợ nhất. Nàng hoang mang rối loạn, yêu kiều hét lên: “Người cái tên này thật không hiểu tử tử là viết như thế nào hử, nơi này ngay cả Bồ Lạp Tác cùng với Mễ Nặc viện trưởng, cường giả cửu tinh Vũ tôn như vậy mà lúc bình thường cũng không dám tùy ý đi vào, huống chi là một mình người, người thật sự là giả vờ ngớ ngẩn?”

Mấy ngày này tới nay, Mễ Mễ Lộ luôn luôn đuổi theo sau đuôi Dịch Vân, lấy tốc độ của nàng, vốn không có khả năng theo sát ba mươi lăm ngày, theo sát phía sau đít hửn, nhưng rất kỳ quái, Dịch Vân tựa như cố ý hoặc vô tình phối hợp tốc độ của nàng, chung quy cứ một đoạn thời gian liền dừng lại “Chờ đợi” nàng, cho đến khi nàng rốt cục vượt qua, mới lại bắt đầu chạy đi như bay.

Mễ Mễ Lộ vẫn nghi hoặc, Dịch Vân vì tự nhiên chạy khu hoang dã, làm như cố ý né tránh thương đoàn lui tới, một đường vượt qua mấy thành thị lớn nhỏ cũng không vào, mục đích của hửn ở chỗ nào?

Nàng khó hiểu, lại cảm thấy tò mò, trong lòng luôn mang theo sự nghi hoặc truy đuổi đến nay, cho đến hôm nay tìm được đáp án, nguyên lai hửn từ Kỳ Vô đô thành, lại ngày đi ngàn dặm chính là muốn đi tìm chết.

Đúng vậy, chính là muốn chết!

Lạc Nhật sơn mạch, sào huyệt ma thú, cấm địa của nhân loại, lấy thực lực một người xông vào, trừ tử tử ở ngoài thì làm gì có kết quả khác chứ?

Người tới ngoài dự liệu, đối với vấn đề của Mễ Mễ Lộ. Dịch Vân cũng không trả lời, hửn đang ngăn người, chợt hai hàng chân mày nhăn lại, nơi này cũng không phải là địa điểm tốt gặp mặt, nàng cũng không nên xuất hiện nơi này:

“Người không quay về Lai Nhân Học Viện. Đi theo ta làm cái gì, Bồ Lạp Tác viện trưởng dung dưỡng người xằng bậy như vậy sao? Trở về đi!”

Một câu nói, Dịch Vân ngay cả lý do hỏi cũng không nói. Trực tiếp mở miệng đuổi người, Mễ Mễ Lộ cũng ngăn người, quả nhiên là quái nhân. Lại quái dẫn đến cái loại này, lễ phép cơ bản nhất đối đãi với nữ tử cũng không biết?

Nàng mắt phượng tròn tròn luân chuyển nhanh chóng, nói: “Là như vậy, Bồ Lạp Tác viện trưởng lo lắng người lại đi làm việc ngốc gì đó, cho nên cho ta vụng trộm đi theo người, nhìn xem, quả nhiên đã đoán đúng, thấy người mặc danh kỳ diệu muốn vào đi Lạc Nhật Sơn Mạch chịu chết. Đây chính là không tốt, cho nên ta đi qua ngăn trở, ờ, chính xác là như vậy!”

Dịch Vân nghe xong càng thêm bất lực, đây là lấy cớ?

Coi như cực kỳ trùng hợp, Bồ Lạp Tác lão già kia có sớm đoán được hửn sẽ không từ mà biệt, cũng không đi thông báo lão sư Mễ Nặc của hửn ở Thiên Phong Học Viện, ngược lại ra lệnh cho đệ tử Lai Nhân Học Viện đi theo mình, hơn nữa còn là một nữ tử, Mễ Mễ Lộ thực lực tuy mạnh nhưng ở trước mặt của hửn có thể nói là không hề có năng lực chống cự. Giống như một con sơn dương thơm tho, lão tin tưởng nhân phẩm bản thân mình như vậy sao? Hửn được Môn La đào tạo, trong tự điển Dịch Vân lại không hai chữ nhân phẩm nha.

Cái cớ vớ vẩn, đây nếu không phải là vấn đề nàng nói xạo, thì chính là đầu nàng có vấn đề, hai mắt lơ đãng rơi xuống khe hở trước ngực Mễ Mễ Lộ, ờ ờ, mượt mà đầy đặn, so với La Lôi cùng với Nị Khả cũng lớn hơn rất nhiều, cách nói ngược to ngốc ghê tởm đúng là thật sự.

Dùng sức dya day huyết Thái Dương, hửn hỏi: “Như vậy, hiện tại người tính làm cái gì?”

Mễ Mễ Lộ thần nhiên nói: “Chính là không cho người đi chịu chết, chỉ cần không đi vào Lạc Nhật sơn mạch. Người muốn làm sao đều được, sau đó, ta sẽ tiếp tục đi theo người.”

Quả nhiên là con ngốc, một câu hỏi, đã khiến nàng nói ra mục đích cuối cùng của mình.

Dịch Vân lại càng nhức đầu, thanh âm Môn La lúc này vang lên ở trong óc: “Thật sự quá cảm động! Tiểu tử, một nữ tử đã nói rõ ràng như vậy, thân là một người nam nhân, người cũng không thể giả bộ điếc nha. Dọc đường đi này người cho nàng đồng hành thôi!”

Dịch Vân cười khổ: “Ta phát giác nào của nàng là cùng với thiên phú ma pháp hoàn toàn ngược lại, lại có cái gì rõ ràng hay không rõ ràng nữa?”

Môn La nghiêm mặt nói: “Nàng đã cho thấy tâm tình muốn đồng sinh cộng tử với người, chân trời góc biển đều theo, tình ý kiên trinh như thế ngay cả lão đại ta cũng bị cảm động, người như thế nào còn nghe không hiểu?”

Đồng sinh cộng tử, theo tới chân trời góc biển?

Mễ Mễ Lộ vừa rồi nói có câu nào nói ra nửa điểm ý tứ này nhỉ? Môn La lão đại cảm giác cũng không khỏi quá mức phóng khoáng sao?

Tóm lại, chỉ cần có liên hệ với nữ nhân, lời Môn La nói nửa điểm đều nghe không nổi!

Mễ Mễ Lộ ý tứ thực rõ ràng, chính là nhất định đi theo chính mình, tuy rằng không biết nàng làm như vậy mục đích đích thực ra sao, nhưng Dịch Vân lúc này không có hứng thú. Cũng không muốn biết.

“Theo như lời người nói. Đều là thật chẳng?” Dịch Vân thản nhiên nói.

“Ừ, đúng vậy, là thật!” Mễ Mễ Lộ gật đầu lia lịa.

“Như vậy!” Dịch Vân ngẩng đầu nhìn hoang dã bình nguyên phía sau nàng, cười nói: “Như thế nào ngay cả Bồ Lạp Tác viện trưởng cũng đã tới, xem ra lại có vẻ mặt nổi giận dùm dùm thế kia?”

“Viện trưởng? Làm sao có thể?” Mễ Mễ Lộ nghe vậy bị dọa sợ, việc của mình tự mình biết, nàng lần này vụng trộm đi ra, lại muốn trông chừng Dịch Vân. Nàng cũng không từ mà biệt, chỉ cần để Bồ Lạp Tác viện trưởng đuổi đến, nhất định là nàng sẽ nếm mùi đau khổ, vô cùng kinh hoàng quay đầu lại, đã thấy phía sau một mảnh mênh mông, gió nhẹ nhẹ thổi qua đại địa, dọc đường chân trời nào có người theo tới?

Ngẩn ngơ, trong lòng náo động một cái, trong lúc nhất thời, một bàn tay to đánh nhẹ ở phía sau nàng. Chỉ nghe thanh âm cảm thán truyền đến, âm điệu rất quen thuộc: “Người, không nên tới!”

Mễ Mễ Lộ bất tri bất giác ngã xuống hoàn toàn hôn mê.

Môn La cũng kinh hãi, sau một lúc lâu, giận dữ nói: Tiểu tử, người ...người sao có thể làm ra loại sự tình này? Đối đãi một nữ tử trải qua thiên sơn vạn thủy đuổi theo người như thế, còn là thanh xuân nữ tử, cơ hồ có thể nói là một người vợ đủ chuẩn mực của lão Đại ta, người thật sự là quá mức rồi, tình ái không thể bỏ qua như vậy! Quả thực nhân thần đồng phần mà!”

“Nếu Mễ Mễ Lộ biết ý đồ của nàng bị lão Đại người xuyên tạc như thế, cũng sẽ giận đến bất tỉnh mà thôi. Ta sợ dĩ xuống tay, chỉ là không muốn nàng vẫn đi theo ta, trói buộc nàng một lát, đơn giản như vậy mà thôi.”

Dịch Vân ôm lấy Mễ Mễ Lộ, ở một dặm bên ngoài Lạc Nhật Sơn Mạch đặt lên trên thạch bích, lấy ma binh mở một đại động đủ chỗ dung thân, đặt nàng vào đó, sau đó lấy tảng đá lớn che thạch động lại, như vậy ký có thể bảo chứng nàng trong lúc hôn mê sẽ được an toàn, cũng sẽ không bị ma thú linh tinh trong vùng núi non này xâm nhập.

Khi nàng tỉnh lại cũng có thể dễ dàng phá đá mà ra, đi ra khỏi nơi này, mà khi đó, chính mình sớm đã đi xa, như vậy, mặc dù có muốn theo dõi cũng phải bất lực. Chỉ có thể ngoan ngoãn quay trở về.

Môn La lâm vào chán nản, đã biết từ đó tới nay cẩn thận tính toán, lại bị tên tiểu tử không hiểu phong tình này phá hư không còn, xem ra, mộng đẹp của hắn muốn con cháu Tư Đạt Đặc gia tộc hắn hưng thịnh, vẫn là xa xa không hẹn gặp rồi, quay đầu đi, hắn hờn dỗi. Không nhiều lời thêm một câu.

Tính tình lão Đại này, Dịch Vân sớm thăm dò tốt lắm, giận thì cũng tốt, nên giận lâu lâu chút, nếu không lại lấy chuyện tình nữ nhân qua làm phiền hắn.

Hắn xuống tay rất có chừng mực, Mễ Mễ Lộ này hôn mê, không có nửa ngày là thanh tỉnh không được, mà khi đó hắn sớm đi xa rồi, ngày sau không bao giờ gặp mặt nữa.

Ngàn dặm theo chân, mục đích chân thật của nàng hắn không biết, Dịch Vân hơi hơi áy náy, lắc đầu, nhắm sơn mạch lao đầu đi.

Hắn cũng không chú ý tới, tại trong nháy mắt, Môn La vụng trộm chuyển một tia đầu khí cách không tiến vào bên trong người Mễ Mễ Lộ xinh đẹp, ngay tại thời khắc Dịch Vân xông vào Lạc Nhật Sơn Mạch, thân thể mềm mại Mễ Mễ Lộ run lên. Dĩ nhiên chậm chậm hồi tỉnh.

Rừng cây rậm rạp mênh mông vô bờ, cảnh vật bốn phía rất nhanh bay ngược.

Dịch Vân mặt đất không đi, mà chuyển cành từ các cây đại thụ che trời để tiến vào, năm đó vào Lạc Nhật Sơn Mạch hung hiểm dị thường, lộ tuyến từng đi qua toàn bộ khắc sâu ở trong đầu hắn, nên hắn không cần tìm đường, chỉ cần dọc theo đường cũ năm đó mà đi, hắn có mười phần nắm chắc, chỉ cần nửa tháng, có thể trở lại xứ sở ẩn mật mà Kim Đăng Bạch Liên sinh trưởng khắp nơi.

Một đường đi tới, dưới chân vô số ma thú rình mò, đa số chỉ vờn vờn tam giai. Gặp mấy ma thú cao giai nhất. Cũng chỉ là cấp bậc ngũ giai, đối với hắn hiện tại không hề có tính uy hiếp, chúng nó ngay cả một nhân loại ở đỉnh đầu bay vút qua cũng không hề có cảm giác, cảm ứng không được sự hiện hữu của hắn.

Tiến vào Thất Tinh, thực lực hơn xa năm đó, tốc độ đại thụ nhảy trên các cây đại thụ, không chậm hơn chạy trên mặt đất chút nào, lúc này, hắn chợt nhớ tới Mễ Mễ Lộ.

Vờn vờn lục tinh đỉnh phong lại có thể âm thầm theo phía sau mình chừng ba mươi ngày, cũng không bị mình phát giác, theo lẽ thường mà nói tuyệt không thể có khả năng này. Nàng có thể làm được, hẳn là nhờ ưu thế ma pháp tu giả hắc ám hệ.

Có tiền lệ từ Bối Lợi Mỗ cùng với A Khắc Tây. Dịch Vân đối với ma pháp hắc ám hệ, có thể nói là ngoại trừ thủy hỏa lưỡng hệ ma pháp, là loại ma pháp hắn hiểu biết sâu nhất.

Hơn nữa trải qua quyết đấu liều chết với Ba Bồ Á dong binh đoàn, bị Khiết Tây Tập đánh bất ngờ, thiếu chút nữa làm cho hắn lâm vào bên trong tuyệt địa không thể hồi đầu, lúc sau, mặc dù nhờ Lang Lang trợ giúp, làm cho tình hình chiến đấu tốt lên. Hắn may mắn không chết, an toàn chạy ra ngoài. Rồi đạt được toàn thắng, nhưng lại để Khiết Tây Tập thừa dịp đào thoát, đuổi cũng không kịp, nàng khi đó là nhờ vào ma pháp ẩn tàng độc hữu của hắc ám hệ.

Mà mấy năm sau, Khiết Tây Tập lại giữ trong tay hắc ám ma khí tiến hành truy sát hắn, hoàn toàn thiêu đốt tự thân linh hồn, thi triển hắc ám hệ vô thượng mật pháp “Tử hồn diệt linh” uy lực đáng sợ, ngay cả giờ phút này hắn đã đạt Thất Tinh sơ giai lĩnh vực, cũng nắm giữ lĩnh vực pháp tắc, hắn cũng không tin tưởng có thể cứng rắn ngăn cản mà không bị thương.

Ngày đó, Khiết Tây Tập lợi dụng thực lực lục tinh đỉnh phong. Có thể giấu diếm được hai người Mặc Tây cùng với Bối Cách, nghe trộm về tất cả tình báo Dịch Vân, ngay cả Bá Nạp Đồn bát tinh cao giai cấp bậc Võ Tướng, vẫn không thể phát hiện Khiết Tây Tập thường xuyên ẩn bên ngoài nghe lén hắn nói chuyện, từ những việc này cũng biết, hắc ám hệ ma pháp giỏi về che giấu khí tức tự thân, thật là có một không hai. Mễ Mễ Lộ thực lực hiện nay tương đương Khiết Tây Tập ngày đó, cũng khó trách Dịch Vân không thể nhận ra đang bị Mễ Mễ Lộ theo dõi truy đuổi, để cho nàng một đường lặng yên không một tiếng động theo đuôi.

Đứng ngang hàng với quang minh hệ, thuộc tính hiếm thấy đặc thù, ma pháp hắc ám thuộc tính có các kỹ năng kỳ lạ, quả thật phiền toái!

Lại qua tiếp năm ngày.

“Tiểu tử, có một con ma thú bát giai ở phía sau ngươi vài trăm thước, hình như ngửi được mùi ngươi mới lưu lại, đang theo dấu mà đến!” Môn La nhắc nhở.

Dịch Vân nghe vậy rung mình, ma thú bát giai cùng cấp với cường giả nhân loại cửu tinh vị giai, cũng không phải hiện tại hắn có khả năng ứng phó, ngưng trọng nói: “Còn có bao xa?”

“Ước chừng ngàn mét, càng ngày càng tiếp cận. Ngươi tốt nhất mau tìm một địa phương ẩn thân!”

Mới tiến vào Lạc Nhật Sơn Mạch năm ngày, lúc này vẫn còn ở bên ngoài núi non, có thể gặp được cường đại ma thú cấp bậc bát giai, loại này tỷ lệ này thật sự hiếm thấy, y như đi ở trên đường cái, bỗng nhiên bị sét đánh đen người, phải nói là vận đen cực phẩm, Dịch Vân cảm thán một tiếng đồng thời sức lực nhảy xuống một cây đại thụ, lấy ma binh phá ra một cái động lớn. Lập tức ẩn vào bên trong, bên ngoài bí mật dùng vỏ cây che lại.

Dịch Vân động cũng không dám động, nháy mắt tiến vào thở bên trong trạng thái thánh thai, cùng với quanh cảnh tự nhiên hoàn cảnh dung thành một thể, hần có tuyệt đối tự tin, cho dù là tinh vực ma thú có đến, cũng khó có thể phát hiện sự hiện hữu của hần.

Hần thần kinh cấp bách, vạn phần cẩn thận chờ đợi, có thể con ma thú bát giai trong miệng Môn La kia không có đi qua, cứ như thế, trải qua một ngày một đêm, đang lúc Dịch Vân kiên nhẫn hoàn toàn biến mất, một bóng người nhỏ nhắn thon dài tự thiên hiện ra. Người này nhìn chung quanh bốn phía liếc mắt một cái, lập tức thẳng tắp nhắm chỗ hần ẩn thân đi tới.

“Người hần là tránh ở trong thân cây. Đào rỗng thân cây rồi trú trong đó, lại vẫn có loại phương pháp ẩn thân thể này nhỉ? Ta lại mở rộng tầm mắt, cũng không khỏi bội phục người nha, chớ né tránh, xuất hiện đi!”

Thanh âm nữ tử trẻ tuổi, thanh âm ba phần lãnh ý, bảy phần tức giận, Dịch Vân một lớp vỏ cây liếc mắt một cái liền thấy rõ người tới đến tột cùng là.....

Mễ Mễ Lộ, nàng như thế nào lại xuất hiện ?! Dịch Vân bóc vỏ cây ra, hé ra khuôn mặt tươi cười xuất hiện trước mắt, Mễ Mễ Lộ vừa thấy người này, tràn ngập tức giận lập tức bạo rống kêu lên: “Ta đầu tiên ở trong rừng Kỳ Võ ngoại ô khổ sở tìm người mười tám ngày. Tất cả vất vả đi theo dấu chân của người. Ước chừng hơn ba mươi ngày, thật vất vả mới tìm tới nơi này. Thế mà người lại không đợi ta nói cho hết lời. Liền âm thầm ra tay đánh ta bất tỉnh.

“Người... người coi như là một con người, một nam nhân sao? Nếu không phải ta ở thời khắc mấu chốt tỉnh lại. Hiện tại chẳng phải thật sự bị người trốn mất rồi!”

“Ta rõ ràng đã đánh người mê man, không có nửa ngày người tuyệt đối không thể thanh tỉnh, rốt cuộc như thế nào tìm được ta chứ?”

“Nam nhân xấu xa! Rõ ràng chính mình phạm phải ác sự đáng giận, loại sự tình này nếu phát sinh ở trong Lai Nhân Học Viện sớm đã bị Bồ Lạp Tác viện trưởng giáo huấn rồi. Tội danh chính là cực kỳ không tôn trọng nữ tính, có loại nam nhân đối đãi nữ tử như người sao? Không giải thích một câu, còn dám đặt câu hỏi? Người thật sự là rất đáng giận, rất đáng ghét!”

Nghiêm khắc mà nói, Dịch Vân lúc này vẫn không tới mười tám. Vẫn là vị thành niên, chỉ có thể phân loại ra thành phần thiếu niên chưa thuần thực, nhưng Mễ Mễ Lộ lúc này tức giận đại thịnh, đầu thềm so đó Dịch Vân so với nàng còn kém vài tuổi. Trước mắt to, sau tức giận la lối.

Cũng khó trách Mễ Mễ Lộ tức giận như thế, dựa vào dung mạo của nàng. Cùng tiềm chất của nàng, mặc kệ đến chỗ nào đều có vô số người theo đuổi, mời chào không dứt, ngay cả Kỳ Võ vương thất, đối với nàng cũng ra điều kiện hậu đãi, chỉ mong được nàng tuyên thệ trung thành, các đại thế gia đế quốc đều đích thân đưa trưởng tử ra cầu hôn nàng.

Ở trong mắt mọi người, nàng chính là phượng hoàng, làm sao mà tại trước mặt thiếu niên này, chính mình liền hạ giá thể thảm như thế chứ? Ngay cả se sẽ cũng không bằng, lại bị hần không chút thương hương tiếc ngọc đánh đập, giống như đồ bỏ đi vứt vào thạch động hoang dã, tùy ý nàng tự sinh tự diệt?

Mễ Mễ Lộ đời này chưa bao giờ gặp qua loại khuất nhục thể này, nàng nhất định phải nhắm hần lấy lại công đạo mới được!

Nữ tử là loại sinh vật, nếu người coi nàng như minh châu nâng niu trong lòng bàn tay tinh tế che chở, nàng ngược lại chỉ biết tập mãi thành thói quen, sẽ không để ý đến người, nhưng nếu người hung hăng lấn nàng mấy vòng, lấn qua lấn lại đập cho mấy đập, biểu hiện không cần, nàng lại nhớ người đến tận đáy lòng. Là hận, là phần, cũng là rất khó chịu cùng tò mò, nàng sẽ có ý muốn từ trên người của người tìm về chút giá trị của bản thân, chẳng khác nào tâm ý nàng sẽ dính chặt trên người của người.

Dịch Vân ngây người sau một lúc lâu. Giật mình một trận, ở trong lòng giận dữ hỏi: “Lão Đại, một ngày trước, Bát giai ma thú theo như lời của người, làm cho ta giống như đứa ngốc. Trốn trong gốc cây đợi một ngày một đêm, chính là nàng hả?”

Môn La vui sướng khi người gặp họa cười nói: “Nữ nhân cái loại sinh vật này. Hoàn toàn không nói đạo lý, chỉ bằng tâm ý cảm thụ mà làm, hung như thú, giận như hỏa, căn bản cùng với ma thú không khác nhau,

lão Đại ta không có nói sai nha, Mễ Mễ Lộ so với bát giai ma thú là ngang hàng đó!”

Dịch Vân nhất thời ngớ người, so sánh vớ vẩn như thế. Cũng chỉ có Môn La mới có thể nói ra.

Mễ Mễ Lộ trông thấy Dịch Vân ngốc lăng không nói, mà ngay cả ý đồ giải thích một chút cũng không có, tức giận càng tăng lên. Đang muốn quát mắng, nhưng vào lúc này, trong lòng Dịch Vân báo động, ngừng đầu nhìn bên trái rừng rậm. Môn La lớn tiếng hét vang: “Chết tiệt, thất giai ma thú! Một con thất giai ma thú dĩ nhiên phát hiện hành tung Mễ Mễ Lộ, còn cách 800m đang lao tới đây, mau tránh, các người mau tránh nhanh!”

Dịch Vân trong lòng run lên, không do dự nữa, hấn tụy rằng vẫn không thể đoán con ma thú kia thuộc loại gì, nhưng Môn La hét to thanh âm run run báo cho hắn biết đáp án, duỗi tay ra ôm Mễ Mễ Lộ, cũng không nom nàng ra sức giãy dụa thể nào, trong nháy mắt chui vào trong thân cây, lấy vỏ cây che lại.

Dịch Vân gắt gao ôm Mễ Mễ Lộ, thân thể hai người dán sát vào nhau, Mễ Mễ Lộ hoàn toàn sợ choáng váng.

Ngay sau đó, một con ma thú thật lớn từ sau khu rừng rậm chạy ra, từ từ bước tới mảnh đất họ vừa đứng.

Hai mắt đỏ rực, uy áp mãnh liệt, nó rảo bước tuần tra. Một trận nghi hoặc, gầm nhẹ một tiếng, chậm rãi đi đến chỗ bọn họ ẩn thân.

372. Chương 371: Ý Của Cô?

Mặt đất hơi rung lên, một con thú khổng lồ thoảng cái đã xuất hiện ở cao nguyên gần đó.

Nó sừng sững đứng chen với những cây cổ thụ rậm rạp cao ngất trời. Vừa nhìn thấy con quái vật to lớn này, Dịch Vân chấn động vô cùng, hai tay lập tức siết lại, ôm chặt Mễ Mễ Lộ đang đổ bưng mặt vào lòng, thì thầm: “Thu hồi Ma lực lại, ngàn vạn lần đừng nhúc nhích, có Ma thú đang đến.”

Mễ Mễ Lộ lúc này cũng cảm giác được sự khác lạ ở xung quanh, nhưng do những thân cây cao ngất che khuất nên nàng không nhìn thấy hình dáng Ma thú như thế nào. Chỉ nghe Dịch Vân trầm giọng thì thào: “Là thất giai ma thú, Ngân Dực Long!”

Mễ Mễ Lộ lộ vẻ hoảng sợ, thân thể mềm mại khẽ run lên, tựa sát vào người Dịch Vân, không dám náo động nữa.

Con quái cao gần bằng với năm sáu người trưởng thành chồng lên, từ đầu đến đuôi dài hai mươi thước có dư.

Chính là Thất giai Ma thú, Ngân Dực Long!

Toàn thân Ngân Dực Long được bao phủ bởi vô số mảnh vảy xanh biếc to cỡ bàn tay, mỗi mảnh vảy đều sáng bóng như kim loại lóe lên sắc nhọn. Rõ ràng là một thứ vũ khí chuyên để giết người, chỉ cần nhìn từ xa cũng đủ khiến lạnh gáy.

Bốn chân lớn của nó cũng được bao phủ toàn vảy xanh, phồng chừng ba người ôm mới hết. Các móng vuốt chìa ra trên chân đỏ tươi như máu, không biết sinh ra đã thế hay là do tắm qua vô số máu tươi mà tạo nên một màu sắc khủng bố như vậy.

Cái đuôi to tướng gần bằng phân nửa thân thể, giống như một ngọn trường tiên thật dài. Chỉ cần vung lên đã dễ dàng đốn ngã hơn mười cây cổ thụ chung quanh, mà mặt đất cũng lưu lại từng vết cào sâu hoắm.

Ngân Dực Long gầm nhẹ một tiếng, từ hai lỗ mũi nó phun ra hai luồng khói xanh thẫm, đôi mắt đỏ như máu nhìn tứ phía. Uy áp của cao giai Ma thú mạnh mẽ lan tràn khắp nơi. Trong phạm vi trăm dặm xung quanh, chim chóc đồng loạt hoảng sợ bay lên cao, dưới long uy cường đại như thế, tất cả Ma thú trong phạm vi đó đều chạy trốn mất tích, cả một con kiến cũng không thấy. Mà Ngân Dực Long vẫn đang tìm kiếm xung quanh, đánh hơi con mồi yếu ớt mà nó vừa cảm ứng được lúc này.

Thất giai Ma thú có cấp bậc ngang với cường giả Bát tinh của loài người. Mà nó lại là Ma thú thuộc họ Rồng, một chủng tộc Ma thú tối cao.

Con Ngân Dực Long này chẳng qua vẫn là một con ấu thú đang trong thời kì trưởng thành thôi. Nếu là một con Ngân Dực Long trưởng thành hơn trăm tuổi thì đều đã là Bát giai, vượt cấp lên Cửu giai cũng không hiếm. Thực lực khi đó đã có thể chống đỡ ngang với cường giả loài người cỡ Cửu tinh Tôn cấp.

Ở ngoại vi Lạc Nhật sơn mạch mà có thể gặp được Ma thú cao cấp như thế, hầu như là vô cùng hiếm. Trong lòng Dịch Vân khóc ra tiếng Mán. Hắn cố gắng ổn định hơi thở, một cử động nhỏ cũng không dám gây nên.

“Xoẹt xoẹt... âm âm...!” Ngân Dực long đi một vòng quanh khu vực đó, liên tiếp đồn ngã hơn ba mươi cây đại thụ. May mà nó chưa đến gần cái cây mà hai người Dịch Vân đang ẩn núp. Nhưng Ngân Dực Long lại tỏ ra vô cùng nghi ngờ, bởi vì nơi này ngoại trừ nó ra thì không còn một con vật nào cả. Ngay cả một con chuột hay kiến cũng không, bởi bọn chúng đã sớm chạy mất tăm mất tích rồi.

Nhưng rõ ràng lúc này nó đã cảm ứng được khí tức của loài người quanh quần đầu đây. Thịt người là thức ăn ưa thích nhất của Ma thú, cho nên nó vẫn kiên trì tìm kiếm cho bằng được.

Qua một hồi, Ngân Dực Long ngửa mặt lên trời rống dài một tiếng, như cảm thấy tức giận vì mình đã cảm nhận nhầm rồi lúc lắc cái đuôi thật dài, quay đầu theo đường cũ trở về.

Dù nhận thấy rung động của mặt đất dần giảm xuống, như là sát tinh Ngân Dực Long đã đi xa lắm rồi, nhưng Dịch Vân vẫn không hề cử động. Nói chơi sao chứ, linh giác của Ma thú còn mạnh hơn một bậc so với nhân loại. Nếu chỉ mình hắn, thì cũng không cần lo lắng nhiều. Nhưng bây giờ lại có thêm Mễ Mễ Lộ, hắn thà đợi lâu thêm chút nữa để đổi lấy an toàn tuyệt đối.

Không gian trong hốc cây nhỏ hẹp chỉ đủ chứa một người, mà hiện tại lại có hai người chen chúc, xê dịch một chút cũng cực kỳ khó khăn.

Dịch Vân đành phải khoanh chân xếp bằng, còn Mễ Mễ Lộ chỉ có thể ngồi trên đùi hắn. Toàn thân hai người cơ hồ như dán chặt vào nhau, tư thế một nam một nữ cọ sát lại xen lẫn với sự ngưng ngưng tạo nên một không khí ám muội khó nói nên lời.

Hơi thở của đàn ông tràn ngập quanh người Mễ Mễ Lộ, nàng cảm thấy sức nóng lan truyền khắp châu thân, như đang có một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt trong lòng. Tư vị kỳ lạ này Mễ Mễ Lộ chưa bao giờ gặp phải, mặt nàng đã đỏ bừng, e thẹn ngập ngừng: “Ma thú... đã đi xa rồi, hiện giờ hắn là có thể ra ngoài được rồi chứ?”

Dịch Vân nhún vai, bình thản nói: “Ngân Dực Long hiện giờ vẫn chưa đi xa đâu, nó vẫn ở cách đây tám tám trăm thước. Nguyên tắc làm việc của ta vốn an toàn là trên hết. Nó còn chưa ra khỏi phạm vi hai ngàn thước thì tuyệt đối không được cử động chút nào. Nếu muốn ra ngoài thì cô cứ tự nhiên, nhưng nếu bị nó phát hiện thì chuẩn bị tinh thần chạy trốn đi, đừng liên lụy đến ta là được.”

Mễ Mễ Lộ nghe vậy ngẩn người ra, nàng vốn không phải là người ngốc. Chỉ là lúc trước Dịch Vân ra tay đánh nàng bất tỉnh cùng với những hành động đột ngột sau này khiến nàng hơi hoảng loạn. Giờ cẩn thận nghĩ lại, cũng biết với tình hình trước mắt thì cẩn thận một chút vẫn tốt hơn, cách làm của Dịch Vân mới là đúng đắn nhất.

Dù sao, đối mặt với Thất giai Ma thú, chỉ cần bị nó phát hiện tung tích thì rất khó mà chạy thoát, bởi xung quanh cũng đầy rẫy sào huyệt của Ma thú. Còn nếu vọng tưởng hai người liên thủ mà có thể chống lại, chỉ sợ rằng trong chớp mắt đã bị xé xác rồi.

Đã nghĩ thông suốt nên nàng không dám nhiều lời nữa, mặc dù cảm thấy tư thế thân mật của mình với hắn lúc này xấu hổ không thôi, nhưng cũng không phải do nàng tự chuốc lấy sao, đành cam chịu tiếp tục thôi.

Đối với phản ứng của Mễ Mễ Lộ, Dịch Vân cũng cảm thấy kinh ngạc. Trong nháy mắt nàng ta cũng kịp phân tích tình huống trước mắt, rồi lựa chọn tiếp thu. Xem ra còn chưa phải ngốc lắm, tâm tính này so với phản ứng của Phụ Á ở đại hội Ma Đầu lúc trước này thì thông minh hơn rất nhiều.

Một canh giờ sau, khi con Ngân Dực long hoàn toàn biến mất trong phạm vi dò xét của Môn La thì Dịch Vân cũng biết tai kiếp đã trôi qua. Hắn mới cùng với Mễ Mễ Lộ chui ra khỏi bọng cây. Nhìn cảnh cây cối hoang tàn gãy đổ xung quanh, so với um tùm rậm rạp lúc trước thật như hai thái cực trái ngược hoàn toàn. Đây là Ngân Dực Long chỉ tiện đuôi phá hoại thôi, nhưng cũng khiến hai người có thể tượng tưởng ra nó cường đại như thế nào. Thật là may mắn vạn phần, hai người đồng thời thở dài nhẹ nhõm.

Mẽ Mẽ Lộ đưa mắt nhìn xung quanh rồi vỗ vỗ bụi bặm trên người, quay đầu nói với Dịch Vân: “Thật vất vả mới thoát khỏi tai kiếp lần này, chúng ta cùng nhau trải qua nguy nan coi như cũng đã có chút tình chiến hữu.Ừ, này chiến hữu, người vừa nãy đã đánh ta lại còn hôn ta nữa, giờ định phải tay bỏ đi như thế hay sao?”

Dịch Vân líu lười: “Nói gì vậy? Vừa rồi rõ ràng là con Ngân Dực Long kia đuổi theo cô đến mà. Ta vì cứu cô mới phải chui vào trong bông cây chứ. Nói đúng ra, ta mới là người bị liên lụy, cái gì mà cùng chung hoạn nạn, chung tình nghĩa chiến hữu là sao hả?”

Nhún vai, Mẽ Mẽ Lộ lạnh nhạt: “Mặc kệ thế nào, chúng ta vừa rồi đã cùng trải qua sinh tử, cùng thoát khỏi cái miệng khủng khiếp như chậu máu của con Ma thú cường đại kia. Cứ theo đạo lý thì đó là chiến hữu, huống hồ một canh giờ qua, toàn thân ta đều bị người sờ mó hết rồi. Phụ nữ như ta bị đàn ông người chiếm hết tiện nghi, người đừng giả lơ chối bỏ trách nhiệm chứ?”

Đôi mắt Mẽ Mẽ Lộ mở to như chuông bạc, rưng rưng nhìn thẳng vào Dịch Vân, nảo nề cười tỏ vẻ cam chịu: “Đương nhiên, nếu người vốn là người lợi dụng, định vắt chanh bỏ vỏ, hưởng xong thì quất ngựa truy phong, để ta một mình tự sinh tự diệt, thì ta cũng đành nhận mệnh thôi. Coi như mệnh ta khốn khổ, gặp phải người không nên gặp a.”

Ạch! Đây là lí lẽ gì thế...

Đơn giản chỉ vì muốn danh chính ngôn thuận theo hần, không thêm để ý tới việc hần đã cứu nàng như thế nào. Trái lại còn ỉ ỏi kể lể sự việc như thế hần là tên đại sở khanh vậy. Da mặt dày như thế, công phu biến đen thành trắng cao minh như thế, cả đời hần trừ Môn La ra thì đây là người thứ hai hần biết có thể so sánh được. Cô gái này thật sự là cô bé trước giờ luôn e sợ hần đây sao? Cái cô nhóc mà ngày xưa vừa thấy hần thì liền xấu hổ bỏ trốn Mẽ Mẽ Lộ đây sao?

“Thật sự tức chết ta a!” Thanh âm gào hét tức giận của Môn La vang lên inh ỏi trong óc hần: “Đồ con gái không biết xấu hổ a! Trước lợi dụng người, lấy ngôn ngữ nhu tình để làm người rối loạn, chính là muốn người không có lý do nào để bỏ rơi ả. Sau lại còn bắt người phải chịu trách nhiệm trước ả bảo vệ ả nữa. Ầ ta định lợi dụng người đó, đáng giận a! Vì thể diện của tộc Tư Đạt Đặc, vì tôn nghiêm của một nam nhi đại trượng phu, người nhất định phải giáo huấn cho con bé này một trận thật nặng mới được a!”

Lời Môn La đầy chính khí, Dịch Vân nghe mà âm thầm gật đầu! Có điều hần lại nghe Môn La tiếp tục hét lên: “Đã thế còn dám có một bộ ngực rất lớn, một cặp mông rất vững không thể tha thứ, vừa trẻ như hoa vừa đẹp như ngọc. Là nam nhi đại trượng phu tuyệt đối không được để đàn bà con gái như thế khinh thường. Nhân danh lão Đại, ta lệnh cho người lập tức đè ả ta xuống, làm ba lượt rồi hần nói tiếp!”

“Người yên tâm, lão Đại ta sẽ canh chừng bên ngoài cho, đảm bảo trong quá trình này sẽ không có bất cứ người hay thú nào tới quấy rầy chuyện tốt của người cả. Lúc gạo đã nấu thành cơm rồi thì con bé đáng giận này sẽ hiểu được một chuyện – dám không coi người ra gì là tuyệt đối sai lầm!”

Dịch Vân xém ngất: “Lão Đại, sao ta tự dưng cảm thấy, toàn bộ những chuyện vừa qua là do ngài một tay đạo diễn vậy? Từ lúc cố tình kéo dài lộ trình của ta, đến lúc để cho Mẽ Mẽ Lộ thuận lợi đuổi kịp. Ngay từ đầu ngài đã tính kế hết rồi phải không, đưa ta vào tròng! Ta mặc kệ, tóm lại nãy giờ ngài nói cái gì ta tuyệt đối không thêm nghe đâu.”

Tuy hần hiểu được thật ra là Môn La quan tâm cho mình. Mục đích cũng chỉ vì truyền lại huyết mạch của gia tộc Tư Đạt Đặc. Nhưng cũng không tới mức chỉ cần là nữ nhân thì tất cả đều thu vào, mà không để ý tới tâm tư nguyện vọng của hần chứ?

Ở nơi nguy hiểm bậc nhất như Lạc Nhật sơn mạch này, vậy mà lão Đại vẫn còn bày ra tính tình như trẻ con vậy, thật khiến hần khó xử vô cùng!

Nhìn vẻ mặt đầy bất đắc dĩ của Dịch Vân, Mẽ Mẽ Lộ mừng thầm. Quả nhiên muối muối nói không sai, nói chuyện đạo lý với tên quái nhân này chẳng khác gì đàn gảy tai trâu, nước đổ đầu vịt. Tất cả đều vô ích, chỉ có cố tình gây sự, quần chặt lấy hần thì may ra mới có thể nắm quyền chủ động nha! Chứng kiến bộ dạng khốn khổ hiện giờ của hần, Mẽ Mẽ Lộ biết rằng nàng đã thành công một nửa.

Sau một lúc lâu trầm ngâm nhún nhó, Dịch Vân khó nhọc mở miệng: “Ta chỉ hỏi cô một vấn đề, nếu đáp

án của cô không khiến ta thỏa mãn thì ta sẽ lại đánh cô bất tỉnh rồi đem cô bỏ bên ngoài Lạc Nhật sơn mạch. Chỉ khác là lần này cô sẽ ngủ hơn ba ngày ba đêm mới tỉnh lại. Nhiều nhất thì ta chỉ tốn thêm một chút thời gian thôi.”

Đánh nhau với Dịch Vân? Mễ Mễ Lộ tự biết là mình không hề có khả năng chống đỡ, chỉ cần hấn không lập tức ra tay không chế thì tốt rồi, nàng thở phào một tiếng, vui vẻ: “Người cứ hỏi đi.”

“Suốt quãng đường vừa qua cô luôn bám sát theo ta. Vậy lúc ta ở trong Ma trận nơi Thạch động ở bên ngoài Kỳ Vô thành, thì cô cũng đứng chờ bên ngoài sao? Tuy rằng ta không hiểu vì sao cô có thể tìm ra ta, nhưng điều ta muốn biết nhất là mục đích thật sự của cô khi bám theo ta?”

“Nơi khu rừng kia lại có Ma trận và thạch động sao?”

Mễ Mễ Lộ nghe mà sững sốt, thầm nghĩ, chẳng trách lúc đó mình đã lục tung cả cánh rừng lên, chỉ thiếu cào xới luôn cả bầu trời, lại không tìm thấy được. Không ngờ hấn lại ở trong Ma trận thạch động. Ma trận kia tuyệt đối không đơn giản, nếu không thì tại sao ngay cả một chút cảm ứng về nó cũng không có.

Ngặng đầu, Mễ Mễ Lộ nói một cách yếu ớt: “Kỳ thật, trước đêm Đại điển Phong tước, ta đã chờ trong phòng nghỉ ở hoàng cung Kỳ Vô. Ta đã đoán là người hấn lại sẽ không từ mà biệt, nên lợi dụng cơ hội ngẩn ngui nói chuyện với người, lén chú lên người người Ma pháp Ẩn Ma Chi Khế.” Đây là mật pháp mà chỉ người tu Hắc Ẩm mới có. Trong vòng một tháng và trong bán kính trăm dặm, vô luận người trốn ở chỗ nào, ta đều có thể dựa vào cảm ứng Ma lực mà tìm ra người đã chịu khế ước.”

“Tuy nhiên khi đuổi theo người tới cánh rừng ở ngoại ô thì mất tích. Nhờ Ẩn Ma Chi Khế ta mới có thể kết luận người vẫn đang ẩn thân ở nơi nào gần đó. Nên ta quyết tâm chờ, mà thiếu chút nữa ta cũng đã từ bỏ rồi, may là sau mười tám ngày mòn mỏi đợi ở đó, người rốt cục lại hiện thân. Đương nhiên ta không thể bỏ qua, liền cầm cúi đuổi theo người tới đây.”

Dịch Vân nghe vậy vô cùng ngạc nhiên, chuyện hấn định lẳng lặng bỏ đi chỉ được quyết định sau khi Mặc Tây phá hoại mộ bia của mẫu thân, khiến hấn chấm dứt quan hệ hoàn toàn với đám người Bá Nạp Đốn. Chính hấn cũng chưa xác định rõ ràng, vậy mà cô nàng này lại đoán được, thực hiện kế hoạch ngay trước đêm diễn ra Đại điển Phong tước, lí do này có gượng ép quá mức không đây?”

Thấy vẻ mặt nghi ngờ của Dịch Vân, hiển nhiên là không tin lời mình, nàng liền vội vàng khẳng định: “Người từ từ nghe ta nói. Lúc đại hội Ma Đẩu chấm dứt, thì một đêm trước lễ Phong tước, muội muội mà ta mấy năm không gặp đột nhiên tới tìm ta. Ta sớm biết nàng là đệ tử của học viện Thiên Phong. Nhưng lại không ngờ rằng nó có quen biết với người, đối với tính tình của người cũng có am hiểu đôi chút. Từ nó, mà ta mới biết được tác phong làm việc cũng như tính cách cực kỳ cá tính của người.”

“Vô số lần biến mất kì lạ, một thân một mình mà khiến cho toàn bộ giáo sư, học viên học viện ở Thiên Phong nhúc nhúc đầu mịt mịt. Chuyện đó vốn chưa ai dám làm, nhưng đối với người lại là cơm bữa. Nên dù người mất tích một lần nữa cũng không có gì kỳ quái, bởi ngay cả Viện trưởng Mễ Nặc cũng bị người chọc tức thành quen. Trong mắt ta, điều đó là đương nhiên, nên ta đã chuẩn bị sẵn, trước đó liền chú Ẩn Ma Chi Khế lên người người. Không ngờ điều ta dự đoán lại là sự thật.”

“Tóm lại là, chuyện của người làm, chỉ cần suy nghĩ trái với cách nghĩ của người thường thì trúng ngay. Mà kỳ thật cách quyết định của người cũng không khó đoán.”

Dịch Vân toát mồ hôi lạnh!

Về mặt của Mễ Mễ Lộ như đang nói về một chuyện hết sức bình thường. Đường đường chính chính phê bình toàn bộ những chuyện Dịch Vân đã làm, khiến hấn không còn lời nào để nói nữa. Chửi xéo người đầu cần dùng ngôn từ thô tục và cay độc. Cái đó với dung mạo xinh đẹp của nàng không hề phù hợp. Mà điều nàng ta vừa nói lại càng làm hấn cảm thấy vô cùng có lỗi với lão sư Mễ Nặc, với Anna và các bạn học ở Học viện Thiên Phong, cũng như với chính A Lôi Lạp vẫn đang đau khổ chờ hấn trở về.

Rất thái quá, rất kỳ quái!

Chỉ một câu, khiến cho lương tâm cơ hồ không còn tồn tại của hấn lại bắt đầu có chút áy náy, nàng đã cố ý sao?

Sau một lúc lâu không nói gì, Dịch Vân mới lấy lại bình tĩnh, khó hiểu hỏi: “Muội muội của cô? Đệ tử Thiên Phong có người biết rõ ta vậy sao? Vậy mà ta lại không biết đấy? Cô ta là ai?”

Mẽ Mẽ Lộ gật đầu chắn chắn: “Người khẳng định là biết nó, bởi chính người đã giúp nó sửa chữa khiếm khuyết của công pháp Đấu khí Tổ truyền mấy trăm năm của nhà ta. Đã dọa sốc cha ta một trận, nó là Tô Ly!”

Dịch Vân hoàn toàn ngây ngốc!

373. Chương 372: Đồng Bạn

“Tô Ly là muội muội của người?” Dịch Vân có vẻ hơi ngạc nhiên.

“Đúng thế, chúng ta vốn là con cháu trong Ba Nhĩ Đốn gia tộc, từ nhỏ đã cùng lớn lên nhau, là chị em ruột chỉ hơn kém nhau một tuổi.” Mẽ Mẽ Lộ gật đầu nói.

Dịch Vân ngơ ngác nhìn nữ tử xinh đẹp trước mặt, trong đầu lại hiện lên hình dáng diễm lệ quen thuộc của một người, quả là thân sắc hai người có mấy phần tương tự nhau, nhất là một đôi mắt to tròn kia, giống như là từ một khuôn tạo thành. Dấu hiệu rõ ràng như thế mà sao mình vẫn không nhận ra nhỉ, trước giờ chưa hề nghĩ tới các nàng lại có quan hệ với nhau.

Ngẫm lại cũng đúng, Thiên Phong học viện với Lai Nhân học viện, thiên nam địa bắc xa xôi cách trở, một người là bằng hữu, một người lại là đối thủ của mình, bị mình “khinh bạc” trước mặt mọi người. Cho dù là thánh sống đi nữa, cũng tuyệt không ngờ tới hai nàng ta lại có quan hệ tỷ muội ruột thịt, đối xử với hai nàng như nhau.

Khó trách, lúc sau ma đấu đại hội, ánh mắt của Tô Ly nhìn mình luôn hơi khang khác, cho dù lúc sau mình dùng nghịch vũ luyện pháp cải tiến pháp môn tu luyện của nàng thành một công pháp tu luyện đấu khí hoàn toàn mới đi chăng nữa. Thì nàng vẫn đối với mình cực kỳ lãnh đạm, vô cùng bất bình thường, hẳn do tức giận về việc mình khinh bạc Mẽ Mẽ Lộ a?

Nhưng nói ra thì hẳn cũng thật là vô tâm. Chắc trên toàn bộ đại lục này chỉ có hẳn mới vô tư thế mà thôi.

Dịch Vân cảm thấy giật mình, rồi lại cảm thấy đau đầu. Nhưng trong lòng Môn La lại mừng như hoa nở, cười to nói: “Nguyên lai là một đôi hoa tỷ muội, thật là một đôi tỷ muội xinh đẹp a, chuyện trùng hợp như thế, chỉ có thể lí giải là nhân duyên thiên định thôi. Định cho người hôm nay ăn tỷ tỷ trước, ngày sau mới tới muội muội, được - tư chất các nàng không tồi chút nào, đủ tiêu chuẩn để làm phu nhân của Tư Đạt Đặc gia tộc ta, lão Đại ta duyệt!”

Duyệt con khi á!

Chỉ cần đôi phương là nữ, có người nào mà lão Đại không duyệt?

Dịch Vân không để ý tới Môn La nữa, thản nhiên nói: “Nguyên lai người là thân nhân của Tô Ly, nhưng điều đó chẳng liên quan gì tới ta, cũng không dính dáng gì tới vấn đề ta vừa hỏi. Rốt cuộc ý đồ đích thực để người theo ta suốt ngàn dặm là gì?”

Biểu tình Dịch Vân lãnh đạm, dường như chẳng hề để ý chút nào về quan hệ của của nàng với Tô Ly, chỉ cần đáp án của mình không làm vừa lòng hẳn, thì sẽ ngay lập tức ra tay đánh mình bất tỉnh, trong lòng Mẽ Mẽ Lộ phát khổ.

Trong rừng cây rậm rạp, hung hiểm thế này. Nói cho cùng, mình cũng bởi vì hẳn mà đến đây, nhưng hẳn lại dường như chẳng có nửa phần vui mừng, chỉ nghĩ cách nào để bỏ mình lại.

Cách cư xử coi thường nàng thế này, căn bản trước giờ Mẽ Mẽ Lộ chưa từng gặp qua, nàng vốn là thiên chi kiêu nữ ma pháp kỳ tài, người theo đuổi nhiều không đếm hết mà lại bị...Trong lòng nàng vô cùng ủy khuất, thầm nghĩ Tô Ly nghĩ sao mà lại nói tên này bình thường mới lạ, tên này phải gọi là quái thai mới đúng.

Lấy lại bình tĩnh, Mẽ Mẽ Lộ nghiêm mặt nói: “Trong lúc ma đấu đại hội, sau khi người không hề lưu thủ mà đánh bại ta, viện trưởng Bồ Lạp Tác liền nổi lên hứng thú với người, luôn luôn quan sát người tỉ mỉ. Sau đó từ lời sư phụ người là Mẽ Nặc viện trưởng, biết được tất cả quá trình tu luyện của người.

“Ngài từng suy đoán, người sở dĩ có thể đánh bại và làm bị thương nặng người mạnh nhất đại hội là Ma Đa, lấy được thành tích huy hoàng như hiện giờ, nếu chỉ dựa vào thiên phú thì rất khó giải thích thỏa đoán, hẳn là phải nắm giữ diệu pháp tu luyện ma vũ huyền ảo nào đó mới hợp lí.”

Liếc mắt nhìn Dịch Vân một cái, Mễ Mễ Lộ nói tiếp: “Trên con đường tu luyện ma vũ, tuyệt không có đường tắt, chỉ có thể chậm rãi đi từng bước một tiến lên, đây là định lí được tất cả ma vũ tu luyện giả trên đại lục Khung Võ thừa nhận, bởi vậy Bồ Lạp Tác viện trưởng mới phỏng đoán của mình như thế, nhưng ở lúc sau, tận mắt chứng kiến người từ lục tinh trung giai tấn cấp lên cao giai, cho đến lúc phong tước đại điển thì đã đạt lục tinh đỉnh phong.

“Chỉ có một tháng thôi nhưng lại tấn cấp thần tốc như thế, phá vỡ hoàn toàn các quy tắc thông thường, đúng là kỳ tích! Hơn nữa, Tô Lỵ nhờ người mới có được công pháp tu luyện đấu khí hoàn toàn mới, trải qua sự nghiên cứu bí mật của các vị trưởng lão nhà ta, công pháp đó còn mạnh gấp mấy lần pháp môn tu luyện truyền thừa từ tổ tiên suốt mấy trăm năm nay, tuyệt đối thuộc vào loại nhất đẳng đấu khí tuyệt học, ngay cả Đẳng long kinh thiên quyết của hoàng tộc cũng khó mà bằng được...”

“Đã đủ có thể so sánh với ‘Siêu đẳng đấu khí công pháp tuyệt học’, đó là bằng chứng rõ ràng nhất về việc người vốn không thể đánh giá theo lẽ thường được. Con đường tu luyện ma vũ của người đã không còn nằm trong lẽ thường của đại lục nữa, cho nên ta nghĩ rằng nếu đi theo người, có lẽ trong thời gian ngắn sẽ làm tu vi ma pháp của ta tấn thêm một bậc.”

Việc tu luyện của mình thì chỉ có mình mới rõ nhất, Mễ Mễ Lộ hiện nay đã đạt tới cảnh giới lục tinh đỉnh phong, chỉ còn một bước nữa là tiến lên cảnh giới thất tinh nhưng mãi vẫn không được. Dựa theo phán đoán của Bồ Lạp Tác, thiên phú của nàng cực tốt, rất có cơ hội chỉ trong năm năm tiến vào thất tinh. Đối với người tu luyện ma vũ, năm năm đã là nhanh rồi, nếu không phải là thiên tài thì đã không làm được, nhưng Mễ Mễ Lộ vẫn chưa cam lòng.

Thời gian khiến con người già đi, tuổi thọ của một người luôn có hạn. Nếu tấn giai lên thất tinh mà tiêu phí hết năm năm, thì sau này muốn tấn giai lên bát tinh, cửu tinh thì sao?

Mễ Mễ Lộ quả thực không dám tưởng tượng.

Dịch Vân quát khởi, khiến cho ước mơ của nàng có một cơ hội thực hiện, điều nàng cần đều có trên người thiếu niên đó!

Chỉ hơn mười ngày không gặp, nhưng qua sự tiếp xúc vừa rồi, nàng kinh ngạc phát hiện, không ngờ Dịch Vân từ cảnh giới lục tinh đỉnh phong ở phong tước đại điển lúc trước đã thuận lợi tiến vào thất tinh lĩnh vực. Không thể tin nổi. Mong vốn hư ảo nhưng những điều thiếu niên thể hiện ra lại là thật. Đó chính là kỳ tích, điều này càng làm Mễ Mễ Lộ tin tưởng hơn.

Trong mắt tất cả ma vũ tu luyện giả, thất tinh lĩnh vực mới là cảnh giới chính thức của cường giả, giống như quá trình gang luyện thành thép, quá trình thiếu niên lột xác trưởng thành đều có một bước tường lớn ngăn cản, mà bức tường đó cao tận chân trời, hơn tám phần cường giả lục tinh đỉnh phong cả đời chỉ có thể nhìn lên bức tường cao này mà than thở, không thể tiến thêm dù chỉ nửa bước.

Muốn vượt qua phải có thiên phú, sự cố gắng và cả cơ duyên!

Đối với siêu cường giả cấp bậc tinh vực như Tạp Lỗ Tư mà nói, chưa đạt thất tinh lĩnh vực thì vẫn còn là “non”. Cho nên với ma đấu đại hội được để quốc tổ chức mười năm một lần, các thiếu niên được cho là triển vọng thì trong mắt họ đây chỉ là tranh đấu của tầng lớp thấp nhất mà thôi, thạch hải lí thiêu toàn chỉ tổ tốn thời gian mà thôi.

Suốt ba trăm năm tổ chức ba mươi kì ma đấu đại hội. Nhưng số cường giả có thể tiến vào thất tinh trong số mười người đứng đầu thì chưa đến một trăm. Có thể tiến nhập vào tinh vực cảnh giới chưa đến mười người, đó chính là sự khác biệt.

Sự kiện tuyển bạt nhân tài mười năm mới có một lần ở Kỳ Võ thì chỉ có cư dân Kỳ Võ mới coi trọng, đối với hai đại đế quốc còn lại mà nói, chỉ là trò vô bổ. Thế giới này vốn dụng võ vi tôn, dưới Thất tinh thì nhiều nhất chỉ có thể tung hoành trong đế quốc. Nếu phóng tầm mắt ra toàn Khung Võ đại lục, với thể cực

giăng co của ba đại đế quốc thì đó chỉ là con kiến mà thôi. Tùy tiện viện trưởng của bất kì học viện nào đều có thể nhấc tay đã tiêu diệt, chẳng có gì lạ, cũng không có gì gây uy hiếp cả.

Mễ Mễ Lộ rất thông minh, nàng vốn nhìn rất xa, không hề vì danh hiệu đệ nhất cường giả trong Lai Nhân học viện mà đắc ý, cũng không hề để vào mắt tước vị do Kỳ Võ đế quốc ban tặng. Thứ nàng coi trọng cũng là thứ mà toàn bộ đại lục Kỳ Võ xem trọng, đó chính là thực lực.

Thực lực! Thực lực! Thực lực!

Sự tồn tại của thiếu niên nhỏ tuổi hơn nàng nhiều này đã khiến nàng có được hi vọng, trên người Dịch Vân nàng thấy được thứ mà nàng luôn tìm kiếm từ trước đến giờ.

Đi theo hắn, là lựa chọn tốt nhất, chỉ có theo hắn mới có thể tái hiện kỳ tích đó trên người mình. Đúng vậy, chỉ cần theo sát hắn!

Nàng vì hắn mà đến, hi vọng kỳ tích lại một lần nữa xuất hiện, cho dù đó là Lạc Nhật sơn mạch hiểm trở, dù đó là hiểm cảnh thập tử nhất sinh, tuy hơi kinh ngạc một chút nhưng cơ hội này nàng quyết không bỏ lỡ. Nàng vẫn kiên quyết bước vào, nguyện đặt cược tất cả vào hắn!

Lúc này, nàng không hề biết rằng. Vài năm trước, tộc trưởng Cát Ấu của Kiệt Nặc Tư gia tộc, hiện là lãnh chủ của lãnh địa Tư Đạt Đặc hơn trăm dặm cũng đã từng đặt cược một lần. Cùng trên một người, tiền cược cũng giống nhau. Mục đích tuy rằng bất đồng, một cái vì quyền, một cái vì thực lực nhưng tiền cược lại giống nhau. Nàng bắt quá chỉ đi theo con đường cũ lúc trước của Cát Ấu mà thôi.

Quyết định như nhau, chuyển đi như nhau. Liệu có thể tạo nên kết quả bất ngờ giống nhau không?

Mễ Mễ Lộ không hề hay biết, chính là do quyết định không có đường lui của nàng lại liên quan đến một quyết định trọng đại của Ba Nhĩ Đốn gia tộc.

Dịch Vân nghe thế không biết nói gì thêm, nguyên lai đây là ý đồ chân chính của Mễ Mễ Lộ.

Nếu Mễ Mễ Lộ tu luyện chính là đấu khí, hắn có thể giúp nàng một tay, nhưng về con đường tu luyện ma pháp thì chỉ có cách tiến tuần tự, do hắn có hai hệ thủy hỏa phối hợp lẫn nhau nên mới có thể bù lại sự chênh lệch về lượng. Toàn bộ Khung Võ đại lục này trừ hắn ra, thì không có người nào có thể học theo được, cho dù hắn có muốn dạy thì cũng không ai học được. Mễ Mễ Lộ nhất định sẽ thất vọng mà quay về thôi.

Mễ Mễ Lộ dường như phát hiện thần sắc bất đắc dĩ của Dịch Vân, thoải mái nói: “Tu luyện ma pháp vốn khó hơn rất nhiều so với tu luyện đấu khí, không lạ gì khi người khó mà dựa vào thuộc tính ma pháp của ta để tạo ra đỉnh cấp công pháp tu luyện như Tô Ly, ta vốn không mơ mộng gì về cái đó nhưng thực lực của một người vẫn có liên quan chặt chẽ với kinh nghiệm mà hắn đã trải qua, cho nên từ nay ta sẽ bắt đầu đi theo người. Quan sát cẩn thận cảm thụ của người với cuộc sống, hiểu thêm về tâm cảnh của người. Đó chắc chắn là có ích hơn cứ ngồi mãi trong học viện tiềm tu, cứ quyết định thế đi!”

Cái yêu cầu gì vậy trời, mà sao lại có cứ quyết định thế đi?

Tự biên tự diễn lời của mình, mà trực tiếp không thèm nghe tới hắn, nữ nhân thời nay đều ngang ngược vậy sao?

Nàng không hề hỏi ý kiến của mình một chút nào, mà đã tự tiện quyết định, bản lĩnh da mặt dày như thế thật khiến Dịch Vân hết cỡ.

Nhìn ra vẻ tức giận trên khuôn mặt Dịch Vân, Mễ Mễ Lộ chặn họng hắn ngay lập tức: “Kỳ thật, ta cũng biết yêu cầu của mình hơi quá mức, cho nên ta đã sớm chuẩn bị vài phần lễ vật, khẳng định người sẽ vô cùng hài lòng.”

Dịch Vân nghe vậy ngẩn ra, Môn La cười to nói: “Ngay cả lễ vật cũng đã chuẩn bị xong, xem ra nàng đã dự mưu từ lâu, đã sớm quan sát người, sớm chuẩn bị kế hoạch chu đáo. Không hề làm việc theo cảm xúc nhất thời, được, cô nàng này thật không đơn giản. Làm việc có trật tự, rất hợp với tính tình của ta.”

Trên tay trái của Mễ Mễ Lộ mang một không gian giới chỉ. Vì nàng vốn là đệ nhất cường giả trong các học viên ở Lai Nhân học viện nên có thể có được không gian giới chỉ có tiền cũng không mua được này thì chẳng có gì kỳ quái.

Chỉ thấy bàn tay mềm mại của nàng vung lên, trên mặt đất đột nhiên xuất hiện ba loại vật phẩm xếp chỉnh tề, cùng lúc đó thiên địa nguyên tố xung quanh cũng bắt đầu chuyển động, chậm rãi tập trung quanh nó. Đúng là dị bảo nguyên tố phách quặng, lần lượt là: “Một phách thạch thủy hệ, một phong hệ cùng với một quang minh hệ.”

“Không ngờ tới sao?” Chứng kiến vẻ mặt sùng sỡ của Dịch Vân, Mễ Mễ Lộ cười nói: “Cả ba đều là nguyên tố phách thạch quý hiếm có tiền cũng không mua được đó, đây là gia bảo tổ truyền của gia tộc ba nhĩ đồn ta, dùng nó làm ‘lộ phí’ hẳn cũng đủ thành ý rồi a?”

“Phách thạch này là do tổ tiên gia tộc ta truyền lại. Nhân lúc ta trong ma đấu đại hội lọt vào trong mười người mạnh nhất, thụ phong chức vị tử tước của đế quốc, phụ thân mới đem nó tặng cho ta, bốn ý đó là sinh lễ cho lễ cưới trong tương lai của ta, nhưng hiện giờ không còn cách nào khác, người lấy đi.” Mễ Mễ Lộ không hề để ý tới lời nói của mình hơi mẩu thuẫn, chân thành cười nói: “Hậu lễ như thế đã đủ thành ý chưa, giờ người đã nguyện ý cho ta đi theo không?”

Phách thạch đó tuy là trân quý, nhưng đối với ma pháp tu giả thuộc tính hắc ám như nàng thì đó chỉ là thứ vô dụng, nhiều lắm cũng chỉ có thể đổi ra ít tiền thôi. Tuy rằng chúng đem đổi sẽ được cái giá trên trời, nhưng cái đó cũng không là gì với những nhà quý tộc xa hoa. Điều Mễ Mễ Lộ quan tâm nhất là thực lực của mình, cho nên mới lấy chúng ra làm điều kiện để Dịch Vân cho phép mình theo sau.

Dị bảo là tam hệ nguyên tố phách thạch, nếu trong mắt những người khác thì đó chính là bảo bối quý giá. Có tiền cũng không mua được, nhưng đối với bậc đại gia như Dịch Vân thì...

Ba loại phách thạch, trùng hợp là hẳn đều có. Thậm chí còn có hơn ngàn cân nữa là, nếu đem nguyên tố phách thạch đổi thành kim tệ thì hẳn đã sớm phú khả địch quốc rồi.

Dịch Vân chỉ biết cười khổ, nói: “Này này, ta không cần tới mấy thứ đó đâu. Cái gì là đồ gia truyền, cái gì là sinh lễ cho lễ cưới người lấy toàn bộ về đi, nó quá quý trọng, ta không dám nhận bậy a.”

Mễ Mễ Lộ vô cùng ngạc nhiên: “Sao lại thế, ta đã từng hỏi qua Bồ Lạp Tác viện trưởng về chuyện gia tộc Tư Đạt Đặc, là gia tộc tạo nên thần khí Hồ Phách, là một trong các luyện khí thể gia truyền thừa lâu đời nhất, theo sách cổ ghi lại, gia tộc Tư Đạt Đặc là một trong số rất ít gia tộc có thể vận dụng nguyên tố phách thạch vào việc luyện ma binh, nghe nói có thể đề cao chất lượng của ma binh khá nhiều, đối với người hẳn là vô cùng hữu ích mới đúng chứ.”

Ngay cả bí mật trong gia tộc cũng bị nàng tìm ra, Môn La quả nhiên nói đúng, nàng đích thực có chuẩn bị mà đến, hẳn là do câu chuyện vừa rồi mà vẻ mặt nàng tràn đầy tin tưởng, một chút thần sắc sợ mình cự tuyệt cũng không có.

Chỉ tiếc là nội tình của Dịch Vân thâm hậu hơn nàng tưởng tượng nhiều, chỉ ba khóa phách thạch, mỗi khóa chỉ vẹn vẹn một nắm tay đặt trong mắt Dịch Vân tương đương như chẳng có gì cả. Không biết nếu Mễ Mễ Lộ biết được hẳn đã có hỏa, phong và quang minh ba hệ phách quặng này, mà số lượng của các hệ vượt quá năm nghìn cân thì sẽ có cảm tưởng gì?

Kinh ngạc nhìn Dịch Vân đem ba khóa khoáng thạch bỏ vào trong tay mình, ý bảo mình thu hồi đi, cho thấy quả thực dị bảo tam hệ phách thạch không khơi gợi chút hứng thú nào với hắn, Mễ Mễ Lộ trở nên khẩn cấp.

Lợi thế lớn nhất đã mất, nếu động thủ thì đánh không lại hắn, nói cho cùng, chỉ cần hắn muốn thì lúc nào cũng có thể đánh mình bất tỉnh, sau đó đem ra ngoại vi Lạc Nhật sơn mạch. Người này mềm cứng đều không được, thật là khó chơi, hơn nữa hẳn lại mạnh hơn mình. Giờ phút này, nàng thật sự là vô kế khả thi.

Lần đầu tiên, Mễ Mễ Lộ toát ra thần sắc hốt hoảng, vừa cấp bách vừa oán trách, toàn bộ đều được Dịch Vân nhìn thấy, nhưng điều đó chẳng quan hệ gì tới hắn. Hắn không muốn mang theo cô nàng phiền toái này, đang suy nghĩ nên xử trí nàng thế nào. Thì nghe được thanh âm Môn La truyền đến: “Tiểu tử, mang nàng theo đi!”

Dịch Vân tức giận nói: “Lão đại, ngài vẫn còn ôm giấc mộng vợ vẫn sinh đứa nhỏ sao. Mau tỉnh lại đi.”

Lắc lắc đầu, Môn La nghiêm trang nói: “Tuy truyền thừa huyết mạch là đại sự hạng nhất, nhưng đáng lẽ ta không nên cố chấp mà phải để ý tới nguyện vọng của người. Điểm ấy là lão Đại ta sai, biết sai có thể

sửa, đó chính là mỹ đức từ trước đến nay của lão Đại ta. Về sau, ta sẽ không nhúng tay vào chuyện tán gái vụn vặt của người nữa đâu.”

Cái gì?

Từng lời hợp tình hợp lý như thế lại được phát ra từ trong miệng Môn La, cái này không thể nào a. Giống như là mặt trời mọc đằng Tây, chuyện heo có thể leo cây, lão Đại chẳng lẽ đổi tính rồi sao?

Môn La trầm giọng nói: “Hiện tại, sở dĩ ta đề nghị người cho Mễ Mễ Lộ đi theo chỉ có một lý do duy nhất, đó là người cần một đồng bạn.”

“Đồng bạn?” “Đúng vậy, chính là đồng bạn.” Môn La nói: “Theo thực lực của người tăng lên, người cũng sẽ đụng độ với địch nhân càng mạnh, thời mà một người độc chiến một người đã qua lâu rồi. Sức người luôn có hạn, người nghĩ lại quan hệ giữa Tạp Lỗ Tư và A Khắc Tư lúc trước xem, giống như là ma pháp thủy hỏa của người cái này bổ sung khuyết điểm cho cái kia vậy. Cái người thiếu chính là đồng bạn.”

“Càng hướng chi, Mễ Mễ Lộ có thực lực lục tinh đỉnh phong. Với khả năng đặc biệt của hắc ám ma pháp, năng không phải là gánh nặng đối với người!”

374. Chương 373: Tính Toán

Vô số đại thụ chọc trời, cành lá tươi tốt che khuất cả ánh trăng lấp lánh trên bầu trời đêm, bên trong Lạc Nhật Sơn Mạch là một mảnh tối đen đưa tay không thấy năm ngón.

Nhưng tất cả điều này đối với Dịch Vân không chút ảnh hưởng, cảm thụ gió đêm xung quanh mình bắt đầu khởi động, hắc cốt ý tránh xa những chỗ có ma thú cường đại sinh sống, nhanh chóng chạy trong rừng rậm tối đen.

Vốn là, trong đêm tối mà chạy tại sào huyệt của ma thú là không khôn ngoan, cũng là không thực tế nhất, như mới vừa rồi Ngân Dực Long chỉ là ma thú cấp bảy, uy hiếp của nó tương đương với cường giả tám sao của loài người, chỉ cần đi nhầm một bước, lại bị nó phát hiện, chính là tai kiếp lâm đầu, hung hiểm rất lớn.

Trong mấy năm qua, thời gian sống chung cùng ma thú hơn xa người khác, Dịch Vân biết, phạm vi lãnh địa của Ngân Dực Long ước chừng là hai mươi dặm, trong đêm độ nhạy bén càng tăng lên gấp bội, Dịch Vân làm việc từ trước đến giờ chỉ cần chữ ổn, nếu không có rời đi ba mươi dặm hoặc là bốn mươi dặm trở lên, thì hẳn tuyệt sẽ không dám dễ dàng dừng lại hạ trại nghỉ ngơi.

Một bóng người đuổi theo phía sau, tốc độ vùn vụt sáu thành của hắc, không quá một canh giờ đi đường mà Dịch Vân đã dừng lại đợi người đó ba lần, người này, dĩ nhiên là Mễ Mễ Lộ rồi.

Đứng trên ngọn cây, Mễ Mễ Lộ hiện ra ở phía sau năm dặm, Dịch Vân phải dừng lại chờ đợi, khoe miệng hiện lên vẻ cười khổ, đồng thời cũng hồi tưởng lại chuyện Môn La nói vừa rồi.

-Thử nghĩ xem, lúc trước người từng gặp qua Bạo Tẩu dong binh đoàn tử chiến cùng Ba Bố Á dong binh đoàn, hai chi đoàn đội này, cũng có một điểm giống nhau, đó chính là nhất định phải có sự tồn tại của hắc ám hệ tu giả ma pháp.

-Ba Bố Á dong binh đoàn có nữ nhân ác độc Khiết Tây Tạp làm phó đoàn trưởng, chủ đạo toàn cục. Rồi đến Bạo Tẩu dong binh đoàn, ngày đó chỉ dám đi quanh bên ngoài Lạc Nhật Sơn Mạch, nhưng sau khi tìm được năm gã ba sao lĩnh vực hắc ám hệ ma pháp sư vào đoàn, mới dám chính thức tiến vào sào huyệt nơi tập trung của vô số ma thú này.

-Vì sao hai đội dong binh đoàn, phải làm một quyết định giống nhau? Chỉ vì sự tồn tại của hắc ám hệ ma pháp tu giả đối với mỗi dong binh đoàn cũng có thể tạo thành ảnh hưởng quan trọng, nhất là tại trong lãnh địa ma thú thường hay lui tới, lực ảnh hưởng của bọn họ càng thêm trọng yếu, trực tiếp quyết định sự sinh tồn của cả đoàn đội.

Môn La nghiêm túc nói: “Hắc ám hệ, cùng Quang Minh Hệ cũng liệt vào hai đại thuộc tính trân quý nhất, không vì cái khác, chỉ vì bọn họ đều như nhau, chính là dưới tình huống đặc thù, vốn có thể trọng dụng, nếu là thân ở trong hiểm địa nơi mà ma thú thường xuyên lui tới, hắc ám hệ lại càng quang trọng, thử nghĩ

A Khắc Tây xem, rõ ràng lấy thực lực mà nói, Tập Lỗ Tư mạnh hơn hẳn một bậc, nhưng hẳn có thể làm được chuyện, mà Tập Lỗ Tư có thể sao?”

Cuối cùng Môn La nói: “Ma thú đại hội lần này. Có thể cho ta xem vào mắt, trừ người ra, cũng chỉ có bốn người, đầu tiên là Ma Đa cùng Cổ Lan. Thêm nữa là An Na, người còn lại là Mễ Mễ Lộ, nếu là lấy thiên phú về ma pháp mà nói, Mễ Mễ Lộ thậm chí là trên An Na, nếu nàng không rủi ro đụng phải người, vị trí thứ ba của ma thú đại hội lần này, nhất định là nàng sẽ đạt được, bất kể Anna hoặc là Cổ Lan, so với nàng đều kém hơn. ”

Dịch Vân lúc này cũng chợt nhớ tới, A Khắc Tây tựa hồ đã từng từ Mễ Mễ Lộ làm mẫu, mượn lần này tới báo cho hẳn tất cả phương pháp nghịch vận, ai cũng không đề cập tới, chỉ nói tới nàng, vì ở bên trong hàng ngàn hàng vạn người dự thi, nàng là một trong những người cực ít lọt vào pháp nhãn của A Khắc Bàn, chỉ đứng sau cường giả mạnh nhất đại hội Tập Đa Nhi mà thôi.

Lời của Môn La cùng A Khắc Tây bất mưu nhị hợp(không bàn trước mà cùng giống nhau), hẳn không thể không tin. Đi tới một chỗ địa vực trống trải, Dịch Vân ngồi dưới vách đá phía tây, Mễ Mễ Lộ tới chậm, mồ hôi đầm đìa, thở hổn hển nói: “Rõ ràng là đêm tối, nhưng tốc độ của người làm sao lại... nhanh như vậy, tựa như là người bản địa. Trước kia người đã từng tới nơi này rồi sao? Ta cố hết sức, thật vất vả mới có thể đuổi theo đây.”

“Ngồi xuống đi.” Dịch Vân thần nhiên nói: “Ta hỏi người, người len lén đi theo ta tới đây là có chuyện gì, còn những người khác biết không?”

Mễ Mễ Lộ tiếp nhận bình nước Dịch Vân đưa tới, nuốt ực mạnh một ngụm lớn, thở dốc: “Sao có thể nói ra chứ? Nếu Bồ Lạp Tác viện trưởng mà biết, nhất định là sẽ mạnh mẽ lôi ta trở về. Ta là lấy hình thức để thư lại, không từ mà biệt trốn đi, lại lấy cớ là đi du lịch các nơi trên đại lục, không nhắc tới chuyện của người một chút nào cả, cứ yên tâm đi.”

“Vậy Tô Ly và gia tộc của người thì sao?”

“Cũng thế!” Mễ Mễ Lộ giải thích thêm: “Bởi vì lúc trước ta không tin nhất định có thể tìm được người, cho nên để cho muội muội Tô Ly giao gia thư cho phụ thân, trên danh nghĩa chỉ là đi du lịch, nói hết một đời sẽ trở về, lý do ngoài mặt chính là lịch lãm, không ai có hoài nghi, huống chi, lấy thực lực hiện tại của ta, chẳng qua là đi lanh quanh một chút, cơ hồ không nhiều nguy hiểm lắm, cho nên bọn họ cũng sẽ không lo lắng. ”

Dịch Vân nghe vậy nhẹ cả người, nếu như những người khác biết Mễ Mễ Lộ là theo chân mình tới đây, không nói hành tung mình đến Lạc Nhật Sơn Mạch khẳng định là đưa ra ánh sáng, cho dù ngày sau thật có thể đem nàng an ổn đưa trở về, vậy thì chuyện phiền toái theo nhau mà đến không thể ít, chỉ cần là đem nàng dẫn tới nơi hiểm cảnh như thế, viện trưởng Bồ Lạp Tác liền sẽ tuyệt đối không hiền lành đối với hẳn, thậm chí là Mễ Mễ Lộ tự nguyện đi theo, nhưng trưởng bối của nàng khẳng định sẽ chỉ đem tức giận toàn bộ trút lên người hẳn, đây chính là vấn đề khác biệt giữa nam nữ rồi.

Hoàn cảnh đêm tối đưa tay không thấy được năm ngón, tuy ngoài dự tính nhưng Mễ Mễ Lộ chỉ cần thấp lên một quả cầu lửa tại trong sào huyết của ma thú, thì sẽ đưa tới sự chú ý của ma thú, sau đó lại muốn trốn tránh thì quả thật là chệch cười, không khác gì hành vi tự tìm cái chết.

Ban đầu Dịch Vân muốn lập tức ra tay bỏ nhào tới tắt ngọn lửa, nhưng sau lại kinh ngạc , nơi ánh lửa phát sáng chỉ là xung quanh phạm vi Mễ Mễ Lộ ba thước, bùng sáng bên trong ba thước, ngoài ba thước một mảnh tối đen, làm như có một cổ khí tràng vô hình, đem tia sáng hạn chế chặt chẽ trong đó, không khí ép quanh người Mễ Mễ Lộ không thể giải thích được.

Giữa lúc Dịch Vân giật mình, lại nghe Môn La cười nói: “Hiểu chưa? Ta đã nói rồi, công dụng của hắc ám hệ ma pháp ở trong đoàn đội vốn có thể không ngờ tới, lấy hắc ám chi lực, hạn chế ánh sáng tản ra, cho dù người tới tình vực cũng không cách nào làm được, bởi vì, ở trong tám đại nguyên tố thuộc tính, cũng chỉ có năng lượng hoàn toàn ngược lại với Quang Minh hệ, thì mới có thể có hành vi đi vận vẹo làm sai lệch tia sáng, đây là sự đặc sắc dành riêng cho Hắc Ám thuộc tính.”

Có thể giới hạn ánh sáng, nắm giữ ánh sáng, đối với Mễ Mễ Lộ mà nói, chẳng qua là chuyện dễ dàng có thể làm được, hầu như là không cần bất kỳ ma lực, hết thấy chẳng qua là một phản ứng tự nhiên mà thôi.

Trông thấy vẻ mặt Dịch Vân bình tĩnh lần nữa xuất hiện vẻ kinh ngạc, trong lòng Mễ Mễ Lộ nổi lên một trận đắc ý, rốt cục cũng có thể làm cho tên đầu gối này nhìn mình, cuối cùng cũng phát hiện ra giá trị độc nhất vô nhị của mình, điều này đối với nàng mà nói, là tương đương với một sự thắng lợi, sự tức giận phải chịu đựng trong mấy ngày nay đều cuốn trôi sạch sẽ, chẳng qua, chuyện kể tiếp mà Dịch Vân nói lại làm cho nàng hoàn toàn vô lực.

“Loại đặc điểm này của hắc ám hệ ở trong chiến đấu có chỗ lợi ích nào? Loại kỹ năng gói thù hoa, hình như có cũng được mà không có cũng không sao a.”

Nghe vậy Mễ Mễ Lộ tựa như quả bong bóng xì hơi, tức giận nói: “Ít nhất mỗi đêm đều có ánh lửa để chiếu sáng, có lửa để nấu ăn, không cần ăn lương khô, thịt sống, đối với cuộc sống của chúng ta ở Lạc Nhật Sơn Mạch có sự trợ giúp rất lớn! Huống chi, tác dụng của ta rất lớn, chẳng qua là người còn chưa có phát hiện ra thôi, hừ hừ... , thế nhưng vẫn đối đãi với ta như gánh nặng, thật sự là ghê tởm, ta nhất định phải làm cho người ...”.

Dịch Vân sờ mũi, chẳng qua là một câu nói trung thực mà thôi, có cần thiết phải lớn tiếng ồn ào như vậy ư, đối với sự phản ứng kịch liệt của Mễ Mễ Lộ quả thực cảm thấy không giải thích được. Lúc này Môn La cũng nhỏ giọng nói: “Nàng thật ra nói không sai, chẳng qua còn thiếu, còn có thể dùng để làm ấm giường cho tiểu tử nhà người a, qua thôn này sẽ không còn phòng trọ, không cần lãng phí, không cần a... lấy trí tuệ tích lũy mấy ngàn năm của lão đại ta, đối với tâm lý của phái nữ hiểu biết rất rõ, Mễ Mễ Lộ là một mực chờ người xông qua, lấy đất làm giường, lấy trời làm chăn, ngày tốt cảnh đẹp, hảo hảo nắm chắc.”

Dịch Vân hoàn toàn vô lực rồi, Môn La mới vừa đứng đắn, nói một đồng lý do, thì ra là trong lòng vẫn đang đánh đồng một chủ ý, vậy mà bản thân lại tin tưởng vào cái chuyện ma quỷ là đồng bạn gì đó, còn bị ma xui quỷ khiến đáp ứng mang nàng đi cùng, thật sự là quá ngu xuẩn mà.

Lời nói ra như nước hắt đi, hân hôm nay muốn đổi ý cũng đã quá muộn rồi.

Một đêm dài, Dịch Vân đã từng chạy trốn gần một năm tại Lạc Nhật Sơn Mạch, lúc này cũng xem như là đi trên đường cũ, có thể dám nổi lửa ban đêm, ăn thức ăn chín, còn có người sống ở bên cạnh nói chuyện với nhau, hơi có chút ý vị đang đi cắm trại nghỉ ngơi, ít đi vài phần khẩn trương và nhiều thêm vài phần thoải mái, cùng so với cảnh đào vong lúc trước của hắn đã trải qua hoàn toàn khác biệt, làm nổi lên một cảm xúc khó tả đặc biệt.

Bên đồng lửa, hai người cùng nhau hưởng thụ bữa ăn tối sau một ngày mệt nhọc, bọn họ vốn không quen, đề tài có thể hàn huyên có hạn, dường như vì muốn phá vỡ không khí trầm lắng, Mễ Mễ Lộ đã kể chuyện về bản thân

.

Sau lưng mỗi người luôn có một đoạn cổ sự, khác biệt chỉ là dài ngắn, thú vị hay không thú vị.

Mới hai mươi tuổi đầu, câu chuyện của Mễ Mễ Lộ chỉ đơn giản là những ấn tượng, từ sơ đẳng học viện, đến đệ nhất cường giả của Lai Nhân cao đẳng học viện, cuộc sống ngoại trừ tu luyện cũng chỉ là tu luyện, trong suốt bình thản như nước trong bình, nhưng lại có thể làm cho Dịch Vân hiểu biết nàng hơn.

Phụ lương trọng yếu, hai người đồng hành, quan hệ giữa hai người tuy không dám nói là đồng bạn, nhưng là, nếu như bọn họ không có hiểu về nhau một cách nhất định, thì nói gì tín nhiệm?

Ba Nhĩ Đồn gia tộc của Mễ Mễ Lộ có nguồn gốc hơn năm trăm năm trước, một tiểu thế gia nằm ở phương nam Kỳ Vô đế quốc, bản chất cùng Kiệt Nặc Tư gia tộc không khác nhau, đồng dạng đầu tiên cũng là bắt đầu từ thương nghiệp, nhưng nếu là bàn về mạng lưới kinh doanh và lực ảnh hưởng thì bọn họ so ra kém Cát Âu của Kiệt Nặc Tư gia tộc.

Trong chính quyền, không có địa vị, trong quân, không có thực quyền, tình hình thực tế cùng Kiệt Nặc Tư gia tộc khác nhau, sự khác biệt ở chỗ, bọn người Cát Âu thông qua Dịch Vân, hôm nay đã được Đắc Tư Đạt Đặc phong trăm dặm lãnh địa, đạt được cơ hội phát triển ngàn năm một thuở, còn Ba Nhĩ Đồn gia tộc chẳng qua vẫn ở trung tầng, an phận qua ngày.

Mặc dù tiền tài kiếm được từ buôn bán mấy đời sài không hết, nhưng một tiểu gia tộc không có tước vị không có đất phong, nhất định chỉ có thể duy trì trạng thái hiện tại, không thể nào đạt được bất kỳ cơ hội

phát triển lớn mạnh.

Tiền có thể dè chết người, nhưng chỉ giới hạn ở thường dân, đối với hào môn thế gia tầng thượng lưu của đế quốc mà nói, Ba Nhĩ Đồn gia tộc chỉ là một đoàn thể thương nhân, không có mặt trên khán đài cường giả, cũng không có địa vị thực quyền, lực ảnh hưởng hầu như bằng không, ngay cả cái rắc cũng không phải.

Trên thực tế, Ba Nhĩ Đồn gia tộc cũng muốn gia nhập vào vào hàng ngũ lãnh địa của Tư Đạt Đặc, nhưng lại bị Cát Âm đánh bật trở về, không có bọn họ, Cát Âm toan tính mong muốn tiếp nhận tất cả, các đại thế gia có quyền thế này không chỉ có thể có thêm trăm dặm đất phong, cũng có thể mượn lần này kết giao đồng minh thực lực cường đại, hiển nhiên, Ba Nhĩ Đồn gia tộc cũng không xếp vào tiêu chuẩn thấp nhất của họ.

Vì thế, phụ thân của nàng cùng trưởng lão của gia tộc buồn bực không thôi, nhưng Mễ Mễ Lộ không quan tâm, cái nàng quan tâm là thực lực chân chính của bản thân.

Thử hỏi, nếu thực lực của nàng thật sự đủ, phong thưởng lớn nhất ở Ma Đẩu đại hội là trăm dặm đất phong Ái Đạt Trấn, nàng cũng có thể chống lại quần hùng, bằng sức một mình lấy được, khi đó người khác nhìn mặt mình, lớp lớp người muốn gia nhập vào hàng ngũ ấy chứ?

Thế giới lấy võ vi tôn, thực lực quyết định hết thảy!

Quan niệm của một người, quyết định hành động của người đó. Cho nên, Mễ Mễ Lộ cũng không còn tính toán mượn tầng quan hệ này của Dịch Vân, để Kiệt Nặc Tư gia tộc lên lên, dùng cái tư cách này đạt được đất phong của Tư Đạt Đặc mà các gia tộc dòm ngó, nàng chỉ muốn cùng hắn, bởi vì giá trị cao nhất của thiếu niên này, tuyệt không phải vẹn vẹn chỉ là một khối lãnh địa. Trên người hắn có vật quý giá mà cho tới lúc này nàng vẫn xin mãi không được, nàng muốn lấy được nó. β(những tên đâm tặc đầu óc đen tối như Tút mama thường nghĩ lung tung chỗ này)

Mễ Mễ Lộ thông minh, làm cho nàng trực tiếp nhìn thấu bản chất của Dịch Vân, hiểu rõ giá trị cao nhất của hắn, cho nên, nàng liều lĩnh muốn đi theo hắn, chẳng sợ nơi cấm địa hung hiểm bậc nhất của Kỳ Vô đế quốc này, tử hoặc sinh cách nhau một nửa, thành hoặc bại cách nhau năm thành. Nàng nhìn thấy, chính là cuối cùng có thể đạt được.

Mặc dù, điều này trong mắt người khác chính là mất dầy, nhưng nàng không thêm để ý chút nào, không oán cũng không hối hận, chỉ vì nàng hiểu bản thân muốn cái gì, cũng nguyện ý đem hết toàn lực để đạt được.

Dịch Vân thủy chung là coi thường Mễ Mễ Lộ, hoặc là nói, hắn không hiểu nữ nhân.

Ý đồ chân chính của Mễ Mễ Lộ, tất cả điều là đang tiến hành xung quanh hắn, dè sợ hãi trong lòng, ngàn dặm nơi này hung hiểm trùng trùng.

Giá trị chân chính của Dịch Vân, đều nằm trong tính toán của Mễ Mễ Lộ.

Lại hàn huyên thêm mấy câu, từ trong miệng Mễ Mễ Lộ, Dịch Vân biết được Duy Đa Cách được Bố Lạp Tác viện trưởng mang đến Lai Nhân học viện, rồi La Lôi dưới sự mượn hơi của Mễ Nặc lão sư, nhanh chóng chuyển trường đến Thiên Phong học viện, liên tiếp biến hóa nghề cũng không ra, toàn bộ đều ngoài dự liệu của hắn, hắn cũng không dẫn, lập tức liên tưởng đến hết thảy, hắn là cùng với việc hắn lấy Nghịch Vô luyện pháp chi kỹ, cải tạo công pháp đấu khí của Ni Tư thành chủ có liên quan.

Bằng hữu của hắn cũng không nhiều, hai huynh muội La Lôi là một trong số đó, đối với những tao ngộ của bọn họ, hắn cũng vì bọn họ mà cao hứng, lần này từ biệt, không biết đến khi nào gặp lại, điều hắn có thể làm, chỉ là chúc phúc, chỉ có thể hy vọng trên con đường cường giả, bước càng sâu hơn. Vậy cũng là hoàn lại ơn tri ngộ mà ngày đó Ni Tư thành chủ đối với hắn, có ân thì đền, có oán thì báo, đây là nguyên tắc xử thế nhất quán của hắn!

Chẳng biết vì sao, nhìn Mễ Mễ Lộ đều khiến hắn nhớ tới A Lôi Lạp ở bên trong Thiên Phong thành xa xôi kia đang đợi hắn trở về, có lẽ điều này trực tiếp liên quan tới việc Mễ Mễ Lộ sống tiềm tu trong học viện, kinh nghiệm sống chưa nhiều, nàng không mất đi tâm lòng trong sáng, cùng A Lôi Lạp luôn luôn có mấy chỗ tương tự.

Lần này mình hứa mà không trở về, nói vậy A Lôi Lạp nhất định sẽ vô cùng thất vọng, nàng tu luyện tiến cảnh có thuận lợi không? Nàng có đang tức giận hay không?

Vô luận như thế nào, Dịch Vân chỉ hy vọng nàng sống khỏe mạnh, Kiệt Nặc Tư gia tộc làm cho hấn rất yên tâm, bất luận ngày sau có thể gặp mặt lại hay không, chỉ cần nàng sống thật vui vẻ là tốt rồi.

[FONT=]”Trăng treo giữa trời, đêm đã khuya, sau một ngày đi đường Dịch Vân thì hoàn hảo, nhưng Mễ Mễ Lộ đã mệt mỏi không chịu nổi, chuyện Môn La mong đợi cũng không có phát sinh, hai người nằm ngủ cách nhau đồng lửa, chẳng biết tại sao, Cầu Cầu vậy mà bỏ Dịch Vân, chuyển hang ổ đến trên người Mễ Mễ Lộ, an ổn nằm trước ngực nàng chìm vào giấc ngủ. Thức dậy lần nữa, đám lửa đã tắt, ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống, giờ là sáng sớm của ngày hôm sau rồi.

375. Chương 374: Bảo Địa

Chạy đi mất hai ngày, Dịch Vân sử dụng chỉ bảy thành tốc độ, khéo léo để cho Mễ Mễ Lộ có thể theo kịp mình mà không bị rơi lại đằng sau.

Đến tận bây giờ Mễ Mễ Lộ vẫn không biết mục đích chuyến đi này của hấn, chỉ thấy Dịch Vân một đường chạy thẳng, không hề do dự, tựa như đã xác định được mục tiêu vậy!

Núi non Lạc Nhật hiểm trở vô ngần, có thể nói là vùng đất nguy hiểm nhất trong Đế quốc Kỳ Vô. Đứng nhìn thấy hấn xem như chốn cũ quen thuộc mà chạy loạn, là cực kỳ sai lầm. Mễ Mễ Lộ tuy nghi ngờ nhưng vẫn không mở miệng quấy rầy, chỉ lặng lẽ đi theo. Hai người một trước một sau, mãi miết tiến sâu vào vùng núi Lạc Nhật.

Người này thật quá bí ẩn, nếu cái gì cũng đem ra hỏi thì đến ba ngày ba đêm cũng chẳng thể nào kết thúc được. Nàng thì xưa nay là người thích yên lặng, không có tính tò mò, nếu hấn đã chọn đường này, thì nàng có chết cũng đi theo mà thôi.

Tình huống trước mắt rất rõ ràng, đường đi càng lúc càng gập ghềnh hiểm trở, xung quanh rừng rậm trải dài, vô biên vô tận. Từ lâu đã khiến nàng chẳng thể nào phân biệt được phương hướng. Bây giờ mà có muốn quay đầu trở lại, bảo đảm nàng cũng không làm sao tìm cho được lối vào.

Vùng núi Lạc Nhật này, gọi là mê cung thì cũng không khác mấy. Lúc này nàng chỉ có thể dựa vào hấn. Hấn sống thì nàng sống, mà hấn chết thì nàng cũng chết theo, đơn giản mà cực kỳ bất đắc dĩ. Đường tắt ư, khác nào đâm đầu vào chỗ chết. Hoàn cảnh nơi đây thay đổi cực nhanh, quay đầu là không thể, nàng chỉ phó mặc cho hấn mà không chút nghi ngờ, dù chẳng biết đích đến đoạn đường này là đâu.

Lấy sinh tử ra đặt cược, cược một giấc mộng đẹp trở thành hiện thực, là một ván bài lớn nhất trong đời nàng. Chỉ duy nhất một điều, kết quả có như nàng mong muốn hay không?

Đến giữa trưa ngày thứ tư, Dịch Vân và Mễ Mễ Lộ lúc này đang ẩn thân đằng sau một tảng nham thạch thật lớn, mà trước đó không xa, là một con Ma thú có cái đầu vô cùng to lớn, toàn thân mọc đầy lông xanh, dài chừng mười mét, răng nanh nhọn hoắt chìa cả ra ngoài đầy vẻ dữ tợn. Đó là một con Băng Lân báo Lục giai, một Ma thú khiến người người kinh sợ.

“Băng Lân báo?” khi đã nhìn rõ hình dạng Ma thú to lớn kia, Dịch Vân cười khổ: “Đúng là Băng Lân báo rồi, mới đi vào vùng đất này chưa được bao xa đã gặp phải nó rồi, xem ra giữa ta và nó đúng là nghiệp duyên mà!”

“Môn La quan sát một lúc rồi trầm giọng: ”Không chỉ là nghiệp duyên mà là cực kỳ hữu duyên mới đúng. Đây cũng là con báo mà lần trước người đã từng gặp bên ngoài núi. Trong vòng mấy năm lại đụng độ nó liên tục, chẳng phải hữu duyên là gì!”

“Cùng một con á?”

“Bất kể là người hay thú, chỉ cần lão Đại ta gặp một lần, linh khí và uy áp đều được ghi nhớ trong lòng. Cái này không thuộc về ký ức, mà là một loại linh giác cảm nhận. Không có khả năng sai lầm.” Môn La tự tin: “Lúc trước khi rời khỏi Lạc Nhật sơn mạch, chính con báo này đã xém chút nữa lấy mạng người đó! Tuyệt đối không sai đâu!”

Dịch Vân trầm ngâm một lát lại nói: “Ma thú Lục giai, tương đương với nhân loại Thất tinh trung giai. Xem ra mấy năm nay nó cũng không tiến bộ gì mấy nhỉ?”

“Đúng là cùng cấp bậc với Thất tinh trung giai của con người. Tuy so với lúc trước nó không mạnh hơn bao nhiêu, nhưng cực kỳ xứng đáng với cái tên Cuồng cấp. Nghĩ lại mà xem, người khi xưa có thể chạy thoát dưới nanh vuốt của nó, tuy là nhờ vào Ma pháp Thủy, Hỏa dung hợp, nhưng phần lớn là do vận khí. May mắn, may mắn vô cùng đó!”

“Trước kia là trước kia, sao lại so với bây giờ?” Dịch Vân nhếch mép cười nhạt: “Ta đã từng thề, nếu còn một lần gặp được nó, nhất định phải trả cả vốn lẫn lãi. Bảo đảm không phải là hoa quả nhà chùa chỉ biết cho không đâu!”

Môn La kinh ngạc: “Người định...!”

“Không phải là trả thù, điều này vốn không có ý nghĩa. Chỉ là ta nhớ tới những việc ngày xưa khi gặp Lang Lang mà thôi. Có nó, đối với ta cực kỳ có ích!” Hắc đã hạ quyết tâm, liền quay đầu qua Mễ Mễ Lộ: “Cô đợi ở đây đi, không nên tham gia vào trận đánh này!”

Mễ Mễ Lộ hoảng sợ: “Người định đánh nhau với nó à? Nó là Lục giai Ma thú đó, thực lực cũng tương đương nhân loại Thất tinh trung giai, chúng ta không nên trêu chọc tới nó chứ!”

Sử dụng màn chắn khí tức, chỉ cần hai người ở yên một chỗ, thì sẽ không bị phát hiện, cho nên đối với quyết định của Dịch Vân, nàng không làm sao hiểu được.

Dịch Vân cười nhẹ: “Ừ! Không nhớ tới lần Phong tước lúc trước à. An Tắc Tập thực lực cũng tương đương thôi. Huống hồ bây giờ, chẳng lẽ cô cho rằng ta không đối phó nổi nó sao!?”

Mễ Mễ Lộ ngăn người!

Đúng lúc đó, Băng Lân báo uyển chuyển quay lưng lại phía bọn họ, chậm rãi bước đi. Nó không hề có một chút cảnh giác nghi ngờ gì cả. Dịch Vân chớp lấy thời cơ, Đấu khí Phần Kiếp Tử Diễm nhất tề vọt lên, lao vút tới chỗ con báo!

Vút!

Băng Lân báo ngay lập tức phát hiện có động, lập tức xoay người, ập vào mắt nó là một vầng sáng màu tím chói lọi đang lao tới. Quảng sáng còn chưa đến, áp lực đã ầm ầm bao phủ đất trời, như một cái lồng thật lớn chụp xuống đầu nó.

Hống!

Là nhân loại, thực lực chỉ là Thất tinh sơ giai, Băng Lân báo ngay lập tức đoán được kẻ dám can đảm tập kích nó thực lực còn yếu hơn, cho nên không lùi mà tiến. Lấy tốc độ cực nhanh nhào tới. Trong Lạc Nhật sơn mạch này, loài người là công địch của Ma thú, chỉ cần gặp phải chỉ có một kết quả, là chết!

Suy nghĩ của Băng Lân báo cũng không khác. Trong lòng nó bây giờ vừa giận vừa mừng. Sáng giờ chưa ăn gì, thì giữa trưa lại có một bữa đại tiệc từ trên trời rơi xuống. Con người không biết lượng sức này, là một bữa trưa phong phú tuyệt vời lắm đây.

Ngay lúc này, một làn khói đen từ bốn phía bỗng nhiên tràn ra, rồi nhanh chóng như nước bùn co rút lại thành một lớp màng bao quanh lấy người nó.

Biến hóa bất ngờ, không chỉ làm Băng Lân báo giật mình, mà ngay cả Dịch Vân cũng kinh ngạc. Ngay lập tức hắn hiểu ra, Mễ Mễ Lộ ở đằng sau đã xuất thủ.

Loài người đối với Ma thú bậc cao sở hữu lực lượng hơn xa mình thì luôn có một nỗi sợ hãi trời sinh. Nàng ta lúc này còn đang run cầm cập, mười phần không muốn hắn động thủ, nhưng khi thấy hắn lao ra thì cũng quên đi tất cả mà xuất thủ tương trợ, quả cũng có vài phần can đảm, đã xóa tan đi ấn tượng nhu nhược của nàng trong con mắt hắn.

Hống! Roạt...!

Thực lực của Mễ Mễ Lộ làm sao đủ mà vây nhốt được Lục giai Ma thú như Băng Lân báo! Chỉ đơn giản một trảo vồ ra, nó đã xét toạc tấm màng đen bao phủ xung quanh. Lục tinh đỉnh phong của loài người, toàn lực xuất ra một cái ma pháp lao lung, chỉ là trò chơi trong mắt nó.

Chỉ là trong khoảnh khắc nó dừng lại, hắc vụ trong không trung tán đi, thì một bóng người đã cực nhanh vọt lên trên người nó, một màng lửa như thiên thạch lao xuống đất, ầm ầm phủ khắp toàn thân con báo!

Đồng thời, một tấm khiên hai màu xanh đỏ cực lớn đột ngột xuất hiện, như một cái bát khổng lồ ụp xuống. Hàng loạt biến cố xảy ra một lúc khiến Băng Lân báo trở chân không kịp, lập tức bị đè bẹp xuống đất, tạo thành một cái hố thật lớn.

Còn đang choáng váng chưa kịp nhảy lên, thì Dịch Vân đã từ trên không lao xuống, ngồi luôn lên lưng nó.

Băng Lân báo giật mình hoảng hốt, còn đang vùng vẫy giẫy giụa thì một đám cực mạnh đã nện xuống đầu nó. Quyền như núi lở, thế tựa lửa cháy, ngay tức khắc đã đánh gục nó, rồi từ đó, một cơn mưa nắm đầm tung bay trên thân thể Băng Lân báo tội nghiệp!

Bịch bịch bịch.... Bịch...bịch....

Ngao ô, ô ô ô, á uôm, Grao..oooo!...

Tiếng gào rú rít gầm vang động đất trời, ngay cả Mễ Mễ Lộ đứng bên ngoài cũng tim đập chân run. Kỳ lạ làm sao, tiếng gầm rú giận dữ đó càng lúc càng yếu ớt, rồi chợt vang lên bên tai nàng lại giống như tiếng khóc lóc van xin. Ma thú cao cấp cũng biết xin xỏ sao???

Cuối cùng nàng không nhịn được nữa, rời khỏi chỗ ẩn nấp mà tiến ra ngoài, khi vừa ghé đầu nhìn qua tảng nham thạch, lập tức đã đứng sững cả người!

Một cái hố thật lớn hiện ra trước mắt nàng, mà trong cái hố đó, có một cảnh tượng khiến nàng chẳng thể nào quên.

Buổi xế chiều hôm đó, một con Băng Lân báo cái đầu nổi đầy những cục u như cỏ mọc, lưỡi thè dài lỏng thông, mắt trợn tròn mở to, đọng lại nơi đó là vài giọt nước mắt trong suốt như bảo thạch! Bộ dáng toàn thân tươi tắn thương, còn có điểm nào là một Ma thú cấp cao uy phong lẫm lẫm, ngược lại như một con mèo nhỏ ăn vụng bị chủ nhà đè xuống đánh cho, ủy khuất vô cùng! Mà trên tấm lưng to lớn dị thường đó, có hai người đang ngồi vắt vẻo. Một nam, và một nữ!

Chân trái khê thúc vào bụng con báo, Dịch Vân nhe răng ngoạm một quả cây vừa hái, rồi nhồm nhoàm nói: “Rẻ trái bốn lần độ, chạy thẳng năm dặm, rồi rẽ phải, sau đó tiếp tục chạy thẳng. Nhớ kỹ, chạy nhanh cho ta, càng sớm đến nơi càng tốt, người có thể mau chóng được tự do!”

Con báo gầm lên đầy uất ức, nhưng cũng lập tức chuyển hướng chạy theo lời Dịch Vân vừa chỉ. Và dù cho nó chạy nhanh cỡ nào, nhảy qua hố đá hay vọt lên trên cành, cũng cố gắng giữ cho cái lưng thật thẳng, không dám làm cho ác nhân trên lưng cảm thấy chỗ nào không thoải mái. Đơn giản một điều, gã ác nhân này nắm đầm quá lớn đi.

Quá là xui xẻo cho nó, bị một tên thực lực yếu kém hơn sai xử như thế, là một nỗi nhục suốt đời không thể quên, tuy vậy nó chẳng thể lỗ mãng đại độ. Vì lúc này trên đầu nó, chẳng biết xuất hiện ra một con rắn nhỏ xíu quái dị từ khi nào! Con rắn khoanh tròn đung đưa tỏ vẻ hưng phấn vô cùng.

Nó chưa hẳn đã sợ hai con người đang ngồi trên lưng kia, thất bại lúc này, chỉ là sơ xuất, nếu cho nó làm lại một lần, nó tin chắc mười phần sẽ làm thật họ. Nhưng từ sâu trong linh hồn Ma thú của nó, con rắn nhỏ tưởng chừng vô hại kia, mới thật sự làm nó rung động!

Sợ con rắn nhỏ?

Không! Mà là sợ cái uy áp, sợ cái khí thế toát ra bừng bừng từ trên người nó. Khí tức đó ẩn mật vô cùng, nhưng đối với con báo, thì nó lại dễ dàng cảm nhận được. Nhất định đó phải là một Ma thú cực kỳ cường đại.

Đẳng cấp hơn nó bao nhiêu? Thất hay Bát giai nó không thể biết được. Chỉ biết con quái xà nhỏ xíu chưa bằng một phần mười thân thể nó tuyệt đối không phải là loại nó có thể trêu chọc đến. Cho nên, nó kiêng

kỵ Cầu Cầu vô cùng, còn thì chấp cả Dịch Vân và Mễ Mễ Lộ liên thủ nó cũng không ngại.

Thực lực mạnh hơn nó, dĩ nhiên sẽ ác độc hơn nó rất nhiều. Chỉ thấy con rắn nhỏ không ngừng dùng đầu cái đầu tí xú, chọc mấy cái chỗ sưng phồng trên đầu con báo mà mổ, lâu lâu lại mổ một cái đầy về yêu thương, đuôi rắn ngoáy tí, rồi thì thỉnh thoảng nhân nhá cái lỗ tai con Bằng Lân báo khốn khổ!

Cứ như thế cả một canh giờ, con báo tội nghiệp lúc này chỉ là đầu heo, đến giờ thì mặt cũng thành heo nốt! Vậy mà nó vẫn cắn răng chịu đựng, khóc không thành tiếng. Cuộc đời này, oan khuất như thế nó chưa bao giờ phải chịu qua.

Bằng Lân báo nào có biết, đây là Cầu cầu công nhận nó là “bằng hữu” mới ra oai phủ đầu như thế! Để cho nó minh bạch, ai mới là lão đại, ai là kẻ nắm đạo lý. Lang Lang lúc trước, cũng thường xuyên bị nó giáo huấn như thế!

Dịch Vân yên lặng nhìn một xà một báo húc hặc với nhau mà cười thầm. Hẳn nghĩ đến bộ dạng Lang Lang trước kia mỗi khi bị Cầu Cầu dạy dỗ. Có điều như vậy cũng tốt, vậy mới khiến con báo này một đường an phận, ngoan ngoãn nghe lời. Tiện nhờ nó mà trút giận phần nào chuyện lần trước hẳn xem ô hô ai tai dưới vuốt con báo này!

Đời là bể dâu mà, lời cổ nhân quả không sai!

Dịch Vân nhâm nhi quả tươi, nhàn nhã nhìn Cầu Cầu làm trò, Mễ Mễ Lộ thì tròn mắt ngạc nhiên: “Sao Cầu Cầu lại dám làm thế với Bằng Lân báo. Đường như nó không sợ con báo Lục giai này chút nào nha. Thật là kỳ quái!”

Mễ Mễ Lộ từ lâu đã biết Dịch Vân có nuôi một con rắn làm Ma thú sủng vật. Nhưng Cầu Cầu là một Ma thú cực kỳ đặc thù, ngay cả Tạp Lỗ Tư và A Khắc Tây cũng không cách nào nhìn thấu nó, thì nàng làm sao đủ khả năng nhận xét cho được!

Nàng chỉ xem nó là một con rắn nhỏ vô hại và tham ăn, chỉ nhìn thoáng qua chứ chưa bao giờ quan tâm đến.

Nhưng chính vì thế, qua nhiều ngày cùng đi với nó, nàng càng lúc càng yêu thích con rắn nhỏ thông minh khả ái này. Mấy đêm gần đây, từ chỗ tránh né nó cho đến lúc này thì nàng không ôm nó vào lòng thì không làm sao mà ngủ cho được.

Ừ, đúng mà, xem ra con rắn nhỏ này còn đáng yêu gấp trăm lần tên chủ nhân đầu gỗ của nó. Nó quả biết cách không ngừng làm cho nàng yêu thương thích thú mà.

Bây giờ lại thấy Cầu Cầu gan dạ như thế, đùa giỡn dày vò con báo kia đến tội, mà nó lại không dám gầm gừ một tiếng, chỉ khóc nghẹn trong lòng đã khiến nàng cảm thấy kỳ lạ. Đúng là bất kỳ cái gì xuất hiện từ trên người Dịch Vân đều không thể nghĩ bàn. Ngay cả con rắn mà hẳn nuôi cũng thế!

Trong mắt nàng, Cầu Cầu chỉ là một con vật cưng, một con rắn thông minh vui vẻ!

Bất giác đưa tay nhận một trái cây màu vàng rực từ tay Dịch Vân, nàng vẫn miên man nghĩ, con Ma thú Lục giai này, như vậy mà lại dễ dàng bị hắn thu phục vậy sao! Đã thế còn bắt nó làm vật cưỡi, cho dù nàng có trí tưởng tượng phong phú tới đâu, cũng không đoán được cái kết quả này.

Bằng Lân báo phóng nhanh như bay, nhưng ở trên lưng nó lại thăng bằng vô cùng. Nhìn cảnh vật cứ loang loáng lui về phía sau, tốc độ so với nàng còn nhanh hơn ba bốn lần, Mễ Mễ Lộ như đang lạc vào sương mù ảo mộng vậy. Không hay không biết, trong lòng nàng, sự tin tưởng đối với Dịch Vân ngấm ngấm lớn lên, rồi tuôn trào như trường giang ra biển lớn.

Chỉ mới vài ngày cùng đi, hẳn đã cho nàng một ngạc nhiên lớn như vậy. Thế thì thời gian tiếp theo sẽ ra sao đây?

Nàng hy vọng, và vô cùng chờ đợi!

Bằng Lân báo càng chạy càng nhanh, đoạn đường ước lượng đi mất nửa tháng, chỉ trong tám ngày đã đến.

Một ngày, Dịch Vân đứng chót vót trên một cây đại thụ, nhìn về đường vào cái sơn cốc nhỏ hẹp phía xa xa, lặng yên nhớ về khoảng thời gian kinh hoàng mấy năm trước. Vậy là một lần nữa, hắn đã trở lại chốn này, một vùng đất đầy bảo vật mà ngay cả Môn La cũng lưu luyến không muốn rời đi!

376. Chương 375: Diệt Kẻ

Tiến sát người Dịch Vân, Mễ Mễ Lộ nhìn theo ánh mắt của hắn về vùng núi đồi trùng điệp xa xa, một cái khe núi toàn là cát vàng không ngờ lại mọc đầy những đóa hoa trắng muốt, tinh khôi còn hơn băng tuyết, dưới ánh mặt trời gay gắt, bùng sáng long lanh đẹp tuyệt trần.

Nàng không ngờ một nơi nguy hiểm bậc nhất trong dãy núi Lạc Nhật như sào huyệt của Ma thú này, lại có một loài hoa kỳ lạ rực rỡ như vậy. Càng ngắm càng yêu thích, nàng định tiến gần hơn nữa để xem cho thỏa thích thì đã bị Dịch Vân kéo lùi lại.

Còn đang ngơ ngác không hiểu thì đã thấy hắn lắc đầu, cười nhạt: “Nơi càng đẹp thì càng nguy hiểm, nếu cô chủ quan thì sẽ gặp phải hậu quả khó lường đó!”

Mễ Mễ Lộ giật mình, nàng cũng không phải là một kẻ ngốc. Nàng liền trấn tĩnh tinh thần, phát ra linh thức dò xét, trong phút chốc liên rúng động toàn thân: “Không nghĩ đó đều là Ma thú có thuộc tính Hắc Ám, toàn bộ đều là Tứ giai. Bọn chúng là Ma thú gì đây chứ!”

Chỉ là Tứ giai Ma thú thì cũng không thể dọa khiếp người có thực lực Lục tinh đỉnh phong như Mễ Mễ Lộ. Nàng thừa sức ung dung tiêu diệt chúng. Vấn đề ở đây, chỉ trong một cái sơn cốc, lại tụ họp cả vạn con như thế.

Hơn vạn con Ma thú Tứ giai, là ước đoán của Mễ Mễ Lộ mà thôi. Nhưng chỉ cần vài ngàn con Ma thú như thế cũng đủ đề chết nàng, nói gì đến đánh đắm?

Dịch Vân thần nhiên: “Chúng là Hắc Xác Độc Thủ (nhện Quả Phụ Áo Đen). Dù cho cô tu luyện Hắc Ám ma pháp, có khả năng miễn dịch với đại đa số chất độc, nhưng với số lượng đông đảo như thế, cô nghĩ mình có thể chống đỡ nổi không?”

Mễ Mễ Lộ lắc đầu quầy quậy, thần thờ: “Đây là cái nơi quỷ quái gì vậy? Sao lại tụ họp nhiều Ma thú Hắc Ám như thế! Thật không thể tưởng tượng!” Ma thú cũng có nhiều loại. Có con thì chỉ thích độc lai độc vãng, có loài thì lại thích sống theo bầy đàn. Nhưng cho dù là loài quần cư, thì tụ tập một lần cả ngàn vạn con như thế thì hiểm thấy vô cùng.

“Đây là Bảo địa!” Dịch Vân đơn giản nói: “Là vùng đất sinh ra bảo vật Kim Bồ Bạch Liên. Chính vì những thứ này, mà ta mới lặn lội ngàn dặm đến đây. Cô cứ đứng yên chỗ này chờ ta, không cần nhúng tay vào!”

Mễ Mễ Lộ hoảng hốt: “Cả bầy Ma thú vạn con đó. Người còn muốn đi vào, định tự sát à. Dù người có thực lực Thất tinh linh vực cũng không có cách nào chống lại toàn bộ đâu!?”

“Ta cũng đâu có định ngu ngốc mà đánh nhau với đám nhện độc này! Chỉ đi lấy Kim Bồ Bạch Liên thôi.” Dịch Vân trầm giọng: “Nhớ đó, yên lặng mà đứng đây, ngàn vạn lần không được xuất thủ. Đám độc vật này xuất hiện ở đây là chuyện bình thường, ta cũng không có ý đồ chọc tức bọn nó!”

Hắn lại nhìn về chỗ con Băng Lâm Bảo và Cầu Cầu đang nằm nghỉ dưới tàng cây nói khẽ: “Cầu Cầu, người cùng với Mễ Mễ Lộ đợi ở đây, chờ ta đi ra thì lập tức chạy trốn nhé!”

Cầu Cầu ở lâu với hắn, nên ăn ý vô cùng. Nó thừa biết ý định của Dịch Vân, gục gặt cái đầu, rồi như một sợi dây thun búng mình lên vai Mễ Mễ Lộ, chăm chú nhìn Dịch Vân rời đi.

Chỉ thấy hắn hụp nhảy vài lần, đã vọt qua mấy trăm thước, trong nháy mắt đã tiến vào sơn cốc. Trên mặt đất, rải rác từng con nhện đen nằm yên lặng không hề cựa cựa. Dịch Vân như một cái bóng vô cùng khéo léo vượt qua, chạy đến nơi có Kim Bồ Bạch Liên.

Dát Dát Dát...

Ngay tại địa bàn của mình, lại xuất hiện một tên nhân loại, to gan lớn mật định hái Bạch Liên, đã khiến cho đám Hắc Quả Phụ đang nhàn nhã tắm nắng, rít gào phẫn nộ rồi đồng loạt hò nhau kéo về phía hắn.

Hắc Xác Độc Thù này so với Bằng Lân Báo thì nhỏ hơn rất nhiều, nhưng dù là con nhỏ nhất cũng đã dài hai thước, dựng đứng thân hình lên thì còn to cao hơn cả Dịch Vân. Toàn thân đen kịt, sáu chân sắc bén như dao, chi chít gai nhọn. Chỉ cần bị những cái cẳng chân kinh khủng này móc phải, nhất định toàn thân sẽ rách bươm!

Những con nhện độc này nhìn thì to lớn thô thiển nhưng tốc độ lại cực nhanh, từ bốn phương tám hướng ùn ùn kéo đến. Nhất quyết giết cho được tên nhân loại khốn kiếp dám vào hái hoa kia. Dịch Vân thân hình như điện, liên tục né khỏi tầng tầng lớp lớp bao vây. Trình độ của hắn bây giờ đã hơn xa lúc trước, đám nhện độc có muốn bắt cũng khó khăn vô cùng. Tuy vậy hắn vẫn không tỏ ra dễ dãi chủ quan, bởi hắn thừa biết, đây chỉ là đám nhện vòng ngoài.

Ri ri, ri ri!

Cả sơn cốc đồng loạt vang lên những tiếng rú sắc nhọn. Từ những khe hở trên vách đá xung quanh sơn cốc, vô cùng vô tận nhện đen ào ào bò ra. Lúc này không còn là mấy chục hay mấy trăm con nữa, mà đã là hàng ngàn vạn con ùn ùn như nước lũ, từ bốn phía rừng rừng kéo đến, mờ mịt cả đất trời. Thế tiến công như ngàn ngựa cùng phi đó cũng khiến cho Dịch Vân toát mồ hôi lạnh.

Từ xa, Mễ Mễ Lộ đã trông thấy Dịch Vân bị bao vây kín mít bởi hàng vạn con nhện, không có đường lui liền cả kinh hét lên: “Kiếm Kỳ đâu? Mau sử dụng Đầu khí Kiếm kỳ đi chứ!”

Khi trước, trong trận đánh giết quân đoàn Âm Ảnh, hắn dùng một chiêu kiếm diệt sạch cả trăm tên thích khách Ngũ tinh cao giai. Trong đám đó còn có cả Lục tinh Võ cuồng nữa, nhưng đều chết chẳng toàn thây. Lúc đó Viện trưởng Bồ Lạp Tác đã đánh giá hắn là Mạnh Thú trong loài người!

Cái chiến trường tanh máu như địa ngục trần gian đó đã khắc sâu trong trí não của Mễ Mễ Lộ. Đó cũng là Kiếm Kỳ tanh máu tàn bạo nhất, mà cũng là cường đại nhất mà nàng ta từng được gặp.

Tuy rằng lúc này Dịch Vân bị cả vạn con nhện độc bao vây, không có khả năng một kiếm chém sạch, nhưng vài ngàn con thì thừa sức. Biết đâu lại đánh ra một chỗ mà đột phá vòng vây, nên nàng ta mới hét lên như vậy.

Giọng Mễ Mễ Lộ từ xa vọng lại đầy kinh hãi. Nhưng Dịch Vân tựa như chẳng hề nghe thấy, Ma binh cũng không lấy ra. Hắn chỉ khẽ lắc mình né tránh, thỉnh thoảng tiện tay đẩy vài con nhện văng ra, mượn sức phi thân lên cao. Cứ như thế hắn lướt qua vô số nhện độc, nhắm thẳng chỗ đang phát ra những ánh sáng vàng, trắng lấp lánh đằng xa. Trên miệng hắn khẽ nở một nụ cười rúm ró!

Kiếm Kỳ ư!?

Đúng là chỉ cần tung ra Luyện Ngục Quỷ Kiếm, Dịch Vân sẽ lập tức làm sạch sẽ không gian xung quanh. Thoát thân chỉ là việc đơn giản. Nhưng hắn có thể sao? Những điều A Khắc Tây lúc trước đã cảnh báo, hắn vẫn nhớ như in.

”Người phải nhớ, Kim Bồ Bạch Liên sống cả trăm năm. Hầu như có thể giải được gần hết những kỳ độc trong thiên hạ. Là tuyệt thế kỳ hoa, cũng như là loại thuốc dẫn vô cùng quý hiếm trong Ma dược học. Có điều nó sinh trưởng trong điều kiện cực kỳ khắc nghiệt, nơi ánh mặt trời quanh năm không soi đến và là chỗ nguyên tố thiên địa tụ tập nồng đậm. Mà cần nhất là hàng ngày đều phải được hấp thu, tưới tắm bởi những chất kịch độc mới có thể sống sót.

Chất độc nuôi sống nó càng mạnh, thì công hiệu nó càng cao. Hắc Xác Độc Thù dù là Tứ giai Ma thú, độc tính có hạn, được cái là số lượng khổng lồ, có khi cả mấy vạn con cùng sống một chỗ. Có bọn chúng nhất tề chăm sóc, cây hoa này mới phát triển và tồn tại, quả thật là một chuyện kỳ lạ trong thiên hạ. Lão phu dám chắc một điều, cả đại lục Khung Võ mệnh mỏng này, cũng chỉ có cái cốc núi đó mới xuất hiện những điều bí ẩn như vậy.

A Khắc Tây ngâm ngùi: “Giống Kim Bồ Bạch Liên này tuyệt tích đã mấy trăm năm. Lão phu từng đưa ra một cái giá rất lớn, đem một trăm cân Phách Thạch Quang Minh hệ nhờ toàn bộ những đại ca thủ đứng đầu Lục địa đổi lấy Kim Bồ Bạch Liên này. Vậy mà một đóa cũng không có, khiến lão phu kinh ngạc vô cùng. Do đó, lão phu tin chắc rằng, ngoài Lạc Nhật sơn mạch ra, sẽ không còn nơi nào khác có giống hoa này!”

“Một lời nữa thôi, cái sơn cốc trong dãy núi đó, tuyệt đối là Bảo địa độc nhất vô nhị. Mà loài vật có thể nuôi dưỡng Kỳ hoa cũng rất là quý giá. Tiểu tử ngươi dù có thể giết sạch đám nhện độc đó, nhưng không có lợi bằng đem chỗ ấy thành chỗ trồng Kỳ hoa bí mật. Kim Bồ Bạch Liên trăm năm tuổi không chỉ có tác dụng luyện dược mà thôi, đối với người tu luyện chúng ta, cũng là Thánh vật bảo mệnh, chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu. Được mất trong chuyện này, tự thăng nhĩ ngươi suy nghĩ đi!”

Ngụ ý của A Khắc Tây rất rõ ràng, Hắc Xác Độc Thù không thể giết. Bởi bọn chúng gắn liền với Kim Bồ Bạch Liên, đối với sự sống của loài hoa này có vai trò vô cùng trọng yếu. Nếu Dịch Vân giết sạch, hoặc đuổi đàn nhện này đi, chẳng mấy chốc Bảo địa sẽ hóa thành đất hoang. Kim Bồ Bạch Liên cứ thế mà tuyệt chủng, lúc đó không chỉ A Khắc Tây đau lòng, mà bản thân hắn cũng trở thành tội nhân thiên cớ!

Kim Bồ Bạch Liên có năng lực giải độc như thế nào, chính bản thân hắn hiểu hơn ai hết. Mấy lần nhờ nó mà hắn thu lại một mạng ngay Quỷ Môn quan. Mà đám người Hán Khắc dù nhiệm phải Cẩm Kỳ chi Độc cũng trông chờ cả vào nó. Có thể nghĩ ra biện pháp thu hoạch dài lâu, đối với hắn lợi ích thế nào thì không cần bàn cãi.

Đưa mắt nhìn sơn cốc lúc này đen kịt những nhện, toàn bộ bọn chúng đều đã rời khỏi tổ. Bọn chúng vô cùng ăn ý chia ra làm hai nhóm. Khoảng vài ngàn con chặn ngay cửa cốc, còn lại tất cả đuổi theo Dịch Vân, bày ra sát ý không giết không thôi.

Không thể trách bọn chúng! Tự dừng đâu đâu xuất hiện một gã người ngang nhiên tiến vào lãnh địa, đã thế còn định cướp lấy Kỳ hoa mà “gia đình nhà Nhện” này thiên tân vạn khổ nuôi dưỡng, chẳng khác nào trắng trợn làm nhục bọn chúng. Không con nhện nào có thể nhịn được sự xúc phạm đó!

Về phần tại sao đám nhện độc Hắc Ám này lại đi nuôi dưỡng một loài hoa giải được bách độc, có thể nói là thiên dịch của bọn chúng thì ngay cả A Khắc Tây cũng chịu không biết được. Có lẽ chính vì thuộc tính hoàn toàn tương phản nhau, nên mới hấp dẫn lẫn nhau. Cũng như nam và nữ, là hai giống khác nhau nhưng lại có thể sống khoái mà sống chung một nhà vậy! Cái này chỉ có thể trách ông trời a!

Dịch Vân lúc này đã leo lên vách đá, thuận lợi hái được một đóa Bạch Liên. Đến bây giờ hắn vẫn an toàn, dù cả sơn cốc tràn ngập nhện và nhện. Nhưng kỳ lạ là khu vực gần những cây hoa này mọc thì bọn chúng lại không áp sát vào! Tuy truy đuổi vô cùng mãnh liệt, nhưng đối với những cây hoa lại hết sức cẩn thận tránh xa mà nhìn chúng đơng đưa trước gió.

Dịch Vân thấy vậy thở phào nhẹ nhõm. Hắn đã hái được bốn mươi sáu đóa Kim Bồ Bạch Liên, gần đủ số sáu mươi mà A Khắc Tây yêu cầu. Ngoài việc hái đủ số, hắn còn định kiếm thêm một ít để dành phòng thân. Mấy đóa hoa này cực kỳ trân quý a. Thấy cả rừng hoa vẫn còn nguyên vẹn như lần đầu hắn đến, Dịch Vân chợt cảm thấy cảm kích đám quái vật nhà Nhện này.

Loại Ma thú này có công nuôi trồng và bảo vệ Kỳ hoa, nếu đây là thiên tính của bọn chúng, thì quả thật là một thiên tính hết sức đáng yêu nha!

Vô số nhện độc đen ngòm bầu chắt lấy vách đá xung quanh Dịch Vân, ùn ùn như phô thiên cải địa mà vây lấy hắn. Chợt Dịch Vân nảy ra một ý, hắn bèn nhảy xuống một khoảnh đất trống chừng hai thước, tay khẽ lật đã lấy ra bốn mảnh đá đen bóng vút ra bốn phía.

Đàn nhện đang hung hãn kéo đến chỗ Dịch Vân thì đột ngột dừng lại. Sững thân một lát, bọn chúng bắt ngờ còn lấy tốc độ nhanh gấp đôi khi đuổi theo hắn mà lao tới những viên đá kia, điên cuồng tranh đoạt. Cuối cùng mới có bốn con nhện cực lớn đoạt được mấy mảnh đá này.

Chỉ thấy mấy con nhện to xác đó dùng hai cái cẳng trước gấp mảnh đá áp vào lồng ngực, con mắt đen kịt to cộ liên lảo nhìn xung quanh, chỉ sợ đồng loại liều mạng đánh cướp, mồm rít lên liên tục. Chợt nhaoáng một cái, bốn con nhện đó đã phóng vút lên vách đá, rồi chui tọt vào hang, nhất quyết không ra nữa!

Mà đám nhện còn lại không đoạt được mấy mảnh đá kia, điên loạn rít lên như gào khóc, trông mắt đỏ hồng, âm ỉ nhe cẳng trợn mắt mà bao vây Dịch Vân vào giữa!

Tiếng rít gào lúc này lại nghe ra đầy bất bình không cam, nào có chút hận thù không chết không thôi lúc nãy!?

Dịch Vân ngăn người, rồi bật cười! Hắn đã nghĩ ra một diệu kế. Một kế thuận anh thuận ả, thuận cả đôi đường!

377. Chương 376: Sơn Cốc Ma Trận

Chẳng biết tại sao, Dịch Vân lại nhớ đến khao khát của Lang Lang đối với Phách thạch Hỏa hệ, hắn vốn chỉ định lấy Phách thạch Hắc Âm hệ làm mồi nhử, không ngờ lại mang tới hiệu quả lớn đến như vậy. Toàn bộ những con nhện độc trước mặt đều lao vào điên cuồng tranh đoạt. Chúng nó cũng có nhân tính giống như việc con người tranh đoạt kỳ trân dị bảo vậy, kết quả quả còn tốt hơn là hắn dự kiến.

Cánh tay khê khua, Dịch Vân lại lấy ra một mảnh Phách thạch Hắc Âm hệ. Dưới ánh sáng rực rỡ của Đẩu khí Phần Kiếp Tử Diễm, lực lượng nguyên tố nồng hậu tràn ngập khắp nơi, làm cho động tác của đám nhện độc chậm hẳn lại. Ánh mắt đen kịt của lũ nhện bùng cháy tham lam, thèm khát nhìn chăm chăm vào kẻ mà lúc này chúng còn định ăn tươi nuốt sống. Phách thạch Hắc Âm hệ trên tay hắn như phảng phất một sức hút ma quái, làm khơi gợi lên ngọn lửa ham muốn cực độ trong lòng chúng.

Dịch Vân chậm chạp tiến về phía trước từng bước một, hàng ngàn con nhện độc tự động dạt ra hai bên thành một con đường, giống như chào đón hoàng đế đi tuần hay là vương giả của chúng xuất hiện vậy. Sơn cốc tự nhiên im lặng một cách lạ lùng, không hề có bất kỳ một con nhện nào đến công kích hắn.

Biển ma thú đông nghịt nhất thời tránh ra tạo thành một con đường lớn, cuối cùng dẫn thẳng tới nơi sinh trưởng của đóa Kim Bồ Bạch Liên trắng toát như tuyết kia. Khóe miệng Dịch Vân khê nhếch lên, rút cục cũng nắm được thóp của các ngươi rồi, nếu ta không biết nắm lấy cơ hội này chẳng phải là rất ngu sao. Vừa cười thầm hắn lại vừa tiếp bước đi tới phía trước.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Ở đằng xa, Mễ Mễ Lộ há to cái miệng anh đào nhỏ nhắn, đầy kinh hãi nhìn vào tình cảnh quái dị trong sơn cốc mà không thể tin nào được.

Có điều Cầu Cầu đang nằm ở trên vai nàng lại không ngừng nhảy uốn éo thân mình, trong mắt mắt nó tràn ngập mừng vui và kiêu ngạo. Đây mới xứng là chủ nhân của nó, người có thể nghịch chuyển thế cục một cách kỳ diệu, lấy yếu đánh mạnh, hóa hiểm thành an, khiến cho nó vô cùng tự hào.

Đúng lúc này, một con nhện đen thui có vẻ ốm yếu đang đứng gần một đóa Kim Bồ Bạch Liên, như phát hiện ra mục đích của Dịch Vân, lập tức làm ra quyết định mà đồng loại của nó không thể giải thích được. Nó lấy cái chân sắc bén cắt đứt một đóa Kỳ hoa trắng như tuyết, giơ ngang ngực, đưa đến trước mặt Dịch Vân.

Cảnh tượng đó thiếu chút nữa làm cho Mễ Mễ Lộ té nhào từ trên cây xuống. Ma thú mà còn biết ngắt hoa tặng cho người sao, đây không phải là biểu đạt ý nghĩa và cử chỉ yêu thương chứ? Cho dù nó là con cái, cũng sẽ không làm ra loại chuyện hoang đường này chứ, thật sự quá thần kỳ rồi!

Dịch Vân nhận lấy đóa Kim Bồ Bạch Liên, thuận tay ném cho nó mảnh Phách thạch Hắc âm hệ... đồng thời chỉ vào cặp cẳng bên nhện trên người con nhện, cười hì hì: “Người thật thông minh đó, hiểu được ta muốn cái gì, thế thì cái này cho người.”

Con nhện độc vô cùng hưng phấn nhận lấy mảnh Phách thạch so với bốn mảnh vừa rồi còn lớn hơn gấp đôi, mặc kệ ánh mắt soi mói tham lam của đồng loại, nhanh như chớp bỏ chạy về hang của mình, không chui ra nữa.

Cứ như vậy, khiến những con nhện độc khác đỏ mắt, tim đập liên hồi, dường như chúng đã biết phải làm như thế nào.

Lúc Mễ Mễ Lộ còn kinh hãi không giải thích được, thì đột nhiên lại thấy vô số ma thú lại náo động.

Chúng không phải là hướng tới Dịch Vân công kích, mà là chạy đi như ong vỡ tổ tới những đóa hoa trắng như tuyết còn lại xung quanh sơn cốc, đánh nhau kịch liệt giống như tìm kiếm bạn đời vậy. Cuối cùng chỉ những con Hắc Xác Độc Chu nào to lớn hơn, màu sắc thân thể đen tối hơn mới đoạt được thắng lợi cuối cùng.

Những con nhện độc đen như mực có thể đánh bại đồng loại, thuận lợi cướp được Kim Bò Bạch Liên chí ít cũng đã đạt đến Tứ cấp Ma thú đỉnh phong. Chỉ cần tiến thêm một bước nữa là có cơ hội tiến nhập lĩnh vực Ngũ giai. Ở trong cốc, những con Hắc Xác Độc Chu mạnh nhất đã gọng gàng hái lấy Kim Bò Bạch Liên, chúng xếp thành một hàng rồi mang hoa đi tới tặng cho Dịch Vân. Khi lấy được từ tay hắn một mảnh Phách thạch Hắc ám hệ đều vô cùng hưng phấn chạy đi.

Dĩ nhiên là tất cả chúng nó đều mau chóng trở về hang ổ riêng của mình. Thực lực của chúng tuy mạnh hơn những đồng loại khác, nhưng cũng không chịu nổi một đám đang điên cuồng đổ mắt không cam lòng liên thủ cướp đoạt. Cái gọi là tiền tài thì không để lộ ra ngoài, đạo lý đơn sơ này ngay cả Ma thú cũng hiểu, nên sáu càng tám cẳng bỏ chạy nhanh như gió.

Những mảnh Phách thạch nguyên tố có thuộc tính phù hợp với bản thân, là đại hấp dẫn đối với Ma thú. Cứ như trường hợp của Lang Lang đó, nó sẵn sàng bỏ qua tự tôn của Ma thú, cúi đầu trước nhân loại độc ác, liều mạng cũng phải đoạt được, tất cả đều là chí bảo a!

Gió chiều nào thì theo chiều ấy, trước lợi ích to lớn, Ma thú và loài người dù không đội trời chung, cũng có thể ngồi xuống nói chuyện vui vẻ với nhau! Tiếng nói khác biệt à? Không sao cả, múa tay múa chân cũng quá tốt rồi, chỉ cần đạt lấy lợi ích là được. Dịch Vân từ hành động thực tế, đã chứng thực chân lý muôn đời không hề thay đổi này.

Trong sơn cốc, Kim Bò Bạch Liên đều bị hái sạch, số lượng Dịch Vân thu thập được đã lên đến một trăm mười hai đóa, hơn gấp đôi so với yêu cầu của A Khắc Tây.

Càng khó tin hơn là hắn không hề tróc một mảnh da, Hắc Xác Độc Chu cũng không chết một con nào, mọi chuyện đều kết thúc tốt đẹp. Cuối cùng như hắn dự đoán, tất cả đều thuận buồm xuôi gió, đạt được thành quả to lớn mà chỉ hao tổn mười mấy mảnh Phách thạch Hắc ám hệ, đối với hắn chỉ như chín trâu mất một sợi lông, căn bản không tạo thành tổn thất.

Trong Bảo địa tại sơn cốc, toàn bộ Kim Bò Bạch Liên đều bị hắn thu thập. Để cho chúng ra hoa lần nữa, ít nhất cũng mất hơn trăm năm! Mục đích đã hoàn thành vô cùng thuận lợi, Dịch Vân vốn nên lập tức rời đi. Nhưng sau khi nhìn thấy vô số nhện độc hằm hè xung quanh, hắn có muốn đi cũng không được, không khỏi cảm thấy nhức đầu.

Ma thú đơn thuần hơn con người nhiều, trải qua một phen “giao dịch” vừa nãy, song phương đều thu được lợi ích, là bạn chứ không phải địch.

Dịch Vân biết những con nhện độc này sẽ không công kích hắn nữa, bọn chúng vây quanh chẳng qua là thêm muốn Phách thạch, không cam lòng cho hắn rời đi thôi. Dịch Vân cau mày, bất ngờ đầu óc lóe sáng, liền vẫy vẫy tay, ý bảo những ma thú ở chung quanh tránh ra cho hắn một mảnh đất trống. Bầy Hắc Xác Độc Chu xung quanh mặc dù không giải thích được dụng ý của hắn, nhưng cảm thấy tên người “tốt bụng” này không hề có ác ý, bèn ríu rít làm theo lời Dịch Vân.

Ở giữa sơn cốc, tất cả Ma thú đều lùi về xa xa bốn phía vách núi, Dịch Vân chạy một vòng quanh khu đất trống, làm như đang thăm dò địa hình. Sau đó, nện một quyền thật mạnh lên mặt đất, một tiếng ‘ầm ầm’ thật lớn vang lên, hắn đã đào ra một cái hố rộng chừng ba thước, sâu năm thước.

Dịch Vân nhảy xuống, lấy Ma binh từ trong Hồng Liên ra, múa may mấy cái, sau đó bắt đầu khắc lên một đồ án ma văn. Mấy ngàn con Hắc Xác Độc Chu tiến tới bên cạnh miệng hố, quan sát những cử động không thể giải thích của gã người này.

Ma thú cảm ứng thiên địa nguyên tố đúng là so với loài người nhạy cảm hơn rất nhiều. Bọn chúng mặc dù không giải thích được mục đích của Dịch Vân, nhưng cũng có thể cảm nhận được một chút rung động Ma lực từ đồ án mà hắn vẽ ra. Rất hiển nhiên, đó là một cái Ma pháp trận.

Vì sao phải khắc họa một Ma pháp trận truyền tống ra ngoài ở giữa sơn cốc, bọn chúng đều không hiểu được, Nhưng mà bây giờ, gã người này rất tốt bụng, chắc chắn sẽ không hại chúng nó.

Bởi một kích phá đất kia của Dịch Vân rõ ràng đã biểu lộ ra thực lực Thất tinh của loài người, lĩnh vực mà không một ai trong bọn chúng có thể ngăn cản. Nếu hắn thật sự có tính toán khác, thì đã có mấy ngàn con

phải chết rồi, tuyệt đối sẽ không bình yên vô sự như bây giờ, không hề có con nào bị thương. Thế nên hết thảy đều yên lặng, không có một con ma thú nào dám lên tiếng quấy rầy, chỉ đưa mắt nhìn ngắm tò mò.

Khắc họa ma trận dưới đáy hồ chưa được một phần ba, cả người Dịch Vân toát đầy mồ hôi, Ma lực hao tổn hơn xa so với tưởng tượng của hắn. Dịch Vân đành phải tạm thời nghỉ ngơi, hắn lập tức nhảy ra khỏi miệng hồ, hướng về Mễ Mễ Lộ đang chờ ở phía xa không dám tới gần, hô lên: “Tới đây đi, ta có việc này cần cô giúp đỡ!”

Hắn vừa nói xong, thì vô số nhện độc ở xung quanh cũng tự động tránh ra một con đường hướng đến cửa sơn cốc. Mễ Mễ Lộ đi cùng Cầu Cầu vẫn cứ nơm nớp lo sợ. Phái nữ đối với những Ma thú nhện nhện có ngoại hình dữ tợn này, trời sinh đã có cảm giác bài xích. Nhận thấy Mễ Mễ Lộ đang sợ hãi run cầm cập, Dịch Vân cười lớn: “Không có việc gì đâu, ta chỉ định nhờ cô giúp một việc không khó chút nào, cô có khắc họa được Ma pháp trận Lục tinh được không?”

Mễ Mễ Lộ ngăn người gật đầu. “Nơi này là một sơn cốc bị phong bế, cửa ra duy nhất là địa phương chúng ta đang đứng, rộng tầm hai mươi thước, hai bên là vách núi. Nhờ cô vẽ một cái Ma Pháp che giấu Truyền tống trận cấp thấp thôi, nhớ kỹ, không nên tốn hao quá nhiều thời gian, chủ yếu vẽ sơ lược một nửa hình dáng Ma pháp trận là tốt rồi, còn chuyện còn lại cứ để ta lo.”

Dịch Vân vừa dứt lời, liền đưa ra một thanh Ma kiếm có màu xanh thẫm để cho nàng vẽ Ma pháp trận.

Mễ Mễ Lộ đưa tay nhận lấy, định thần nhìn lại. Không ngờ là một thanh Ma binh Tam phẩm trung giai thuộc tính Thủy, là một cực phẩm Ma binh dựa theo tiêu chuẩn của đại lục hiện nay, là một thanh Thứ Thần khí không thể nghi ngờ. Trước thì có thuộc tính Hỏa, giờ lại lấy ra thuộc tính Thủy, toàn bộ đều là cực phẩm Ma binh mà tất cả những kẻ luyện võ trên đại lục này nằm mộng cũng thêm chảy dãi a!

Mễ Mễ Lộ còn đang kinh ngạc muốn hỏi, thì Dịch Vân đã xoay người trở về nhảy xuống cái hồ giữa sơn cốc, mới đó mà không thấy bóng dáng đâu hết. Trong đầu nàng còn vô số nghi hoặc không lời giải đáp, hoàn toàn không thể hiểu rõ ý đồ của Dịch Vân. Bất đắc dĩ, đành làm theo điều Dịch Vân phân phó, yên lặng khắc họa Ma pháp trận ở lối ra sơn cốc.

Lấy thực lực Mễ Mễ Lộ bây giờ, nếu muốn một mình hoàn thành Ma pháp trận to đến hai mươi thước như vậy, khẳng định ba ngày ba đêm khổ công kiệt lực cũng không thể làm xong. Nhưng vốn Dịch Vân yêu cầu cũng không cao, chỉ cần tạo được hình dáng của Ma pháp trận, những ma văn ma ấn gian nan nhất đều lược bỏ, khiến nàng thực hiện không mất bao nhiêu sức cả, mà Ma lực tiêu hao cũng cực ít. Cứ một kiếm vẽ một ấn, không tiêu hao nhiều tinh lực của nàng.

Cầu Cầu thì ngoan ngoãn đợi trên vai Mễ Mễ Lộ theo như lời Dịch Vân yêu cầu trước đó, tò mò quan sát trận hình nàng vẽ. Có Cầu Cầu ở đây, đám nhện độc vền vền cấp bốn chắc chắn là không dám tới gần Mễ Mễ Lộ, điều này làm cho nàng hết sức yên tâm mà chuyên chú hoàn thành công việc của mình.

Khi Mễ Mễ Lộ khắc họa xong hình dáng ma pháp trận, thì đã qua nửa ngày, mặt trời đang lặn dần về phương tây, ánh sáng hoàng hôn chiếu rọi khắp sơn cốc. Ba mặt vách đá cao ngất trời cùng đất đai sơn cốc đều nhuốm một màu vàng. Trời chiều đỏ như máu, thê lương lạnh lẽo mà rung động tuyệt vời, phẳng phất như không gian và thời gian đang ngừng hẳn lại dưới ánh chiều tà. Dĩ nhiên, đối với nàng mà nói, nếu không có vô số nhện nhện lông lá đen thui đáng sợ trước mắt thì đây quả là một buổi hoàng hôn xinh đẹp vô ngần.

378. Chương 377: Tuyên Cổ Tinh Không

Dưới sự uy hiếp của Cầu Cầu, tất cả Độc Chu cũng đều lần tránh xa xa, Mễ Mễ Lộ tự nhiên không biết nguyên nhân do Cầu Cầu, nhện không được sự tò mò, kiên trì đi qua đại đạo (con đường lớn) đầy ma thú ở hai bên, đi tới bên cạnh cái động khổng lồ kia, đi đến gần vừa ghé mắt nhìn, nàng nhất thời kinh ngạc.

“Câu Linh pháp trận cấp bậc Bát tinh?” Mễ Mễ Lộ không thể tin được kinh hô: “Người hôm nay vền vền mới chỉ là Thất tinh sơ giai, làm sao có thể hoàn thành ma pháp trận bậc cao như vậy?”

Dịch Vân hoàn thành nốt một tổ ma văn cuối cùng, trong ngoài hai vòng trùng hợp mà thành, cả ma trận nhất thời kỳ diệu sáng lên, Mễ Mễ Lộ trong mắt đầy kinh ngạc và hoảng sợ. Chỉ thấy hắn đột nhiên lấy ra

một khoáng thạch hệ hắc ám hình nón, đặt ở chính giữa ma trận, sức nặng gần trăm cân, bây giờ trời đang về chiều, ánh nắng chiếu rọi vào nó phát ra những ánh sáng xám xịt đầy quỷ dị.

Dịch Vân nặng nề thở ra một hơi, nhảy ra ngoài động, hỏi: “Ồ, người mới vừa nói cái gì?” Mễ Mễ Lộ nhất thời im lặng.

Có thể ở cảnh giới Thất tinh, một mình hoàn thành ma pháp trận cấp bậc Bát tinh đã là một kỳ tích, nhưng kinh dị hơn, thứ được toàn bộ Ma Vũ tu giả trên đại lục coi như dị bảo – nguyên tố khoáng thạch, hẳn cũng có thể một lần xuất ra hơn trăm cân, thật sự là không thể tin nổi.

Nàng lúc này đầu óc đã nở to ra, vô số nghi vấn, lại không biết nên mở miệng như thế nào, chỉ cảm thấy lúc này và ma đầu đại hội trước kia giống nhau, những chuyện gì xảy ra trên người này, tất cả đều không thể dùng lẽ thường mà suy xét, tất cả đều rất bí ẩn.

Mễ Mễ Lộ không biết, khi được tận mắt nhìn thấy A Khắc Tây thiết lập trận pháp, Dịch Vân đã hiểu rõ ma pháp bốn nguyên, được trực tiếp khám phá biểu tượng, thẳng đến chỗ sâu nhất, mà nắm giữ dạng này chỉ có loại cường giả cảnh giới cỡ A Khắc Tây mới có thể ngộ được, nếu như chỉ nói về nhận thức đối với bản chất của ma pháp trận, sợ rằng ngay cả Pháp Thánh của đế quốc Kiệt Mễ Đạt cùng hẳn cũng chỉ ngang nhau.

Hơn nữa, Câu Linh pháp trận là pháp trận hẳn quen thuộc nhất, Dịch Vân được tiếp xúc với nó nhiều nhất, đối với hẳn cũng là ma pháp trận có trợ giúp lớn nhất, từ ban đầu ở chỗ đầm đầy ma thú, chính là Câu Linh pháp trận đầu tiên đạt tới cấp bậc tinh vực, hẳn lúc này chỉ đang không ngừng tính toán nguyên lý của ma pháp trận, trong đầu không ngừng tái diễn mấy ngàn lần mẫu khắc họa.

Tái hiện tinh vực ma trận, lấy thực lực trước mắt của hẳn bây giờ dĩ nhiên là không thể nào, nhưng nếu là ma trận có nguyên lý tương đương cấp bậc chỉ đạt đến Thất tinh hoặc Bát tinh, Dịch Vân hoàn toàn có biện pháp hoàn thành được, chẳng qua hoàn thành ma pháp vượt cấp đối với ma lực hao tổn rất lớn. Giống như mới vừa rồi, hoàn thành cái Câu Linh pháp trận mô phỏng cấp bậc bát tinh kia, đã sớm rút cạn toàn bộ ma lực hai hệ thủy hỏa trong cơ thể hẳn.

Hàng nghìn Độc Chu đứng ở giữa, kinh ngạc nhìn miếng phách thạch hắc ám hệ to dùng kia, tám cái cẳng đã hơi hơi động, nhưng đều bị Dịch Vân ngăn trở.

Mười mấy con ma thú có hình thể to lớn trong đám kêu lên như muốn nói, mẫu khoáng thạch hắc ám kia là của riêng mình, đồng thời cũng muốn tập trung toàn bộ đồng bạn, tề tựu sức lực của tất cả ma thú, đem toàn bộ cát đá ném thẳng vào bên trong động, không quá nửa khắc, cái động khổng lồ đã được lấp đầy.

Nhưng lúc này, tất cả ma thú, bao gồm Mễ Mễ Lộ ở trong, tất cả đều cảm thấy hơi thở có chút gấp gáp, bên trong sơn động, hắc ám nguyên tố nồng đậm từ dưới đất tràn ra, nặng nề tràn ngập khắp cả sơn cốc bị phong bế này, hầu như nồng độ nguyên tố phải hơn trước mấy chục lần.

Đây là Dịch Vân sức lực có hạn, lấy trình độ trước mắt của hẳn, cao nhất cũng chỉ có thể hoàn thành ma pháp trận cấp bậc bát tinh. Nếu như có thể tái hiện lại cổ đầm – Câu Linh pháp trận cấp bậc tinh vực, đối với hiệu quả giam cầm thiên địa nguyên tố, sẽ phải là gấp trăm lần trở lên.

Trong sơn cốc tất cả Độc Chu đều bị loại biến hóa đột nhiên xuất hiện này làm cho giật mình sửng sốt, yên lặng chốc lát, chợt tất cả vui mừng kêu lên ngao ngao, ma thú muốn tấn cấp vốn cực kỳ khó khăn, nhưng hiện nay trong hoàn cảnh thiên địa nguyên tố nồng đậm như vậy, tốc độ tu luyện của bọn nó cũng phải tăng lên mấy thành, không cần nghĩ cũng biết, nhất định là do con người mới không hiểu nổi kia tạo nên.

Dịch Vân giống như không hề bị ảnh hưởng bởi tiếng động bên tai, những tiếng gào thét vang lên âm ỉ, đi ra khỏi sơn động, nghỉ ngơi trong chốc lát, ngưng tụ một bộ phận ma lực hai hệ thủy hỏa, lấy “Diệu Tâm Ma Niệm” thuật nhanh chóng che giấu hoàn hảo ma pháp trận mà vừa rồi Mễ Mễ Lộ đã bố trí sơ bộ.

Cái ma trận này tuy lớn, nhưng vẹn vẹn chỉ là cấp bậc lục tinh. Hơn nữa Mễ Mễ Lộ vừa rồi đã hoàn thành phần lớn bố trí, hẳn chỉ cần tiếp tục khắc ấn ma văn cho tốt là được, đối với hẳn việc này không khó khăn, cả quá trình hẳn là chưa tới mười phút đồng hồ, lại khiến cho Mễ Mễ Lộ ngạc nhiên lần nữa.

Dịch Vân mục đích thật ra rất đơn giản, chính là đem thật nhiều hắc ám nguyên tố tụ tập lại bên trong sơn cốc này, Kim Bồ Bạch Liên trăm năm, tất cả đều dựa vào xác của nhện độc nuôi trồng, nếu có thể gia tăng

thực lực của bọn nó, để mà tưới nọc độc nuôi trồng, lấy trăm cân khoáng thạch Hắc Ám làm vật dẫn, hiện nay cả sơn cốc đã trở thành nơi cho ma thú hệ hắc ám tu luyện tốt nhất, có lẽ đợt Kim Bồ Bạch Liên mới được sinh ra cũng không cần đau khổ đợi chờ cả trăm năm nữa.

Kim Bồ Bạch Liên từ miệng của A Khắc Tây nói ra chính là tuyệt thế kỳ hoa, không chỉ có thể sử dụng để bảo vệ tính mạng, hơn nữa còn có thể sử dụng để luyện chế không ít cao giai dược phẩm có giá trị trân quý. Hắc chỉ muốn phương pháp hiệu quả nhất, tương lai lại tương đối ổn định, nên việc lấy một miếng khoáng thạch hệ hắc ám lớn, để đổi lấy rất nhiều Kim Bồ Bạch Liên. Việc đầu tư này tương đối có lời, hắc chỉ không có lý do gì không làm.

Lấy tình cảnh trước mắt, chỗ tốt vô cùng lớn, tất cả Độc Chu trong sơn cốc đều khẳng định cảm nhận được, là ngày qua ngày, năm qua năm, bọn nó tuyệt sẽ không ngu ngốc giống như mổ gà lấy trứng, đào xới mặt đất, đem khoáng thạch dưới nền đất ra phân chia.

Rất lâu, ma thú thậm chí có thể so với người còn thông minh hơn, bởi vì chúng đơn thuần, biết cái gì là bốn, cái gì là nguyên, tuyệt đối sẽ không làm việc ngu xuẩn có hại đối với quần thể, xem bộ dáng hiện tại của ma thú, tất cả đều đang đắm chìm trong thiên địa nguyên tố nồng đậm mà hưởng thụ, không một con ma thú nào nảy sinh mơ ước đào khoáng thạch kia lên, Dịch Vân biết kế hoạch nuôi dưỡng kỳ hoa của mình đã thành công một nửa.

Nhìn vách núi phía tây, sương mù tầng tầng dày đặc, nhìn không tới đỉnh, đó là nơi mấy năm trước, hắc chỉ rơi từ bên trên xuống, nếu muốn theo đường cũ quay về bọn họ hiện tại phải tiếp tục leo lên.

Mễ Mễ Lộ đánh cuộc, kỳ quái nói: “Ý! Đưa Bằng Lân báo đây!” “Đã đào tẩu.” Dịch Vân thần nhiên nói: “Mới vừa rồi toàn tâm toàn ý hoàn thành ma pháp trận, nó vẫn ở lại phía rừng rậm không ai trông coi, đã chạy rồi.”

Dịch Vân trong lòng thở dài, không có Bằng Lân kia, quả thật đối với kế hoạch của hắc chỉ về hành trình tiếp theo, có ảnh hưởng không nhỏ.

Hai chân của loài người, cuối cùng không sánh bằng bốn chân của ma thú, vốn đang định sau khi đạt được mục đích, thưởng cho nó mấy mai khoáng thạch hệ Thủy, lúc đầu giống như sói đói vậy, nhưng bây giờ thì lại không cần, chỉ không biết, chân chính tổn thất chính là hắc chỉ, hay là kẻ đang trực chỉ chạy trốn, thuận lợi đào thoát được – Bằng Lân báo?

Mễ Mễ Lộ cứ bám chặt đi theo Dịch Vân đến mức, tất cả Độc Chu cũng tự chủ nhường đường cho hai người, cho đến dưới vách đá, khi thấy Dịch Vân từng bước trèo lên vách núi, cũng biết người mà bọn nó thân mật gọi là “Ma thú chi hữu” sắp rời đi, đột nhiên tiếng động âm âm vang lên, hai người Dịch Vân hoảng sợ nhìn lại, chỉ mong rằng sẽ không xảy ra biến cố gì.

Lại thấy trong sơn cốc mấy vạn ma thú giống như thủy triều đen, đồng thời giờ hai thú trảo bén nhọn, giương lên giữa không trung, giống như hành vi của loài người, Dịch Vân đầu tiên ngăn ra, sau mỉm cười phát tay thăm hỏi, Mễ Mễ Lộ đã sớm kinh ngạc đến ngây người, ma thú cùng nhân loại cho đến bây giờ vẫn không chết không thôi, có thể thuần phục một hai ma thú đã là việc khó, khi nào lại thấy cả vạn ma thú đối với một gã nhân loại biểu đạt ý tứ thân mật như vậy?

Quá kỳ, quá quái, thật sự không thể tin nổi!

Nhìn bóng lưng Dịch Vân chậm rãi leo lên hướng về trước, đôi mắt đẹp của Mễ Mễ Lộ lấp lóe sáng, không nói câu nào vẫn tiếp tục theo sau. Vách núi dựng đứng, nhưng đối với hai người họ hoàn toàn không phải trở ngại, dễ dàng leo tới nơi cách mặt đất gần ngàn thước, sương mù dày đặc, Độc Chu sơn cốc đã sớm không còn nhìn thấy nữa, đi tiếp được thêm vài trăm thước. Cầu Cầu vốn đang ở trên đầu vai Mễ Mễ Lộ đột nhiên nhảy về phía trước đến trên vách núi đá, hướng ở phía bên sườn hai người bò tới, ước chừng ba bốn trăm thước thì dừng lại.

Dịch Vân kỳ quái đi theo qua, thấy nơi Cầu Cầu dừng lại, là một vách đá thạch động đen nhánh. Trong sơn cốc này, mấy dặm vuông chỗ nào cũng có thạch động này, một đường leo tới đây, chứng kiến có hơn ngàn cái động như vậy, tất cả đều là nơi cư trú của Độc Chu màu đen.

“Cầu Cầu sao lại đến đây?” Mễ Mễ Lộ từ sau đuổi đến đây.

Chỉ thấy Cầu Cầu đang ở trước cửa động nhảy về phía trước mấy cái, nghe vút một tiếng, chợt xoay người nhảy vào bên trong thạch động, nháy mắt đã không thấy thân ảnh.

Mễ Mễ Lộ không hiểu gì, Dịch Vân hai mắt sáng lên, tập tính của Cầu Cầu hẳn tương đối rõ ràng, nó như vậy hẳn là có chuyện cổ quái gì đây: “Cái cửa động này vền vền chỉ cao có một mét rưỡi, một mét sáu, hẳn chỉ là nơi của mấy con Hắc Xác Độc Chu loại nhỏ, chúng ta đi vào hẳn là không có vấn đề gì đâu, cùng nhau đi theo Cầu Cầu vào thôi!”

Dịch Vân cũng không giải thích, khom người tiến vào trong động, Mễ Mễ Lộ tuy bụng đầy nghi ngờ, nhưng nàng cũng không có lựa chọn khác, cũng chỉ có thể biết điều cùng đi theo vào.

Bên trong động đen nhánh, Dịch Vân vận nhẹ đấu khí, trong nháy mắt hoàn cảnh quanh mình liền phát sáng một cách huyền diệu, tựa như một thạch động thiên nhiên vậy.

Càng đi địa thế càng hẹp, hai người lúc đầu vốn đã khom lưng, dần dần biến thành bò sát mặt đất mới có thể đi tới, từ bên ngoài nhìn không ra, con đường bằng đá này sâu thăm thẳm, Dịch Vân trong lòng nhắm tính, ít ra cũng đã bò được ba bốn canh giờ, khoảng cách ít cũng đã mấy ngàn thước, nhưng vẫn chưa thấy tận cùng.

Con đường mấy ngàn thước này, càng đi càng nhỏ hẹp, có chỗ chỉ có thể bò sát mặt đất để trườn qua, lấy hình thể của Hắc Xác Độc Chu căn bản là vào không được, đây nhất định là một thạch động do thiên nhiên tạo thành.

Cũng không biết trải qua bao lâu, vừa đi về phía trước mấy ngàn thước nữa, Dịch Vân vẫn hoàn hảo, nhưng Mễ Mễ Lộ đã mệt đến độ mồ hôi chảy dài, tay chân mềm nhũn.

“Địa đạo này, rốt cục còn dài bao nhiêu nữa đây? Tính toán thời gian chúng ta hẳn đã bò vào được một ngày đêm? Mễ Mễ Lộ thở dốc nói.

Dịch Vân cười khổ, hẳn sao biết địa đạo này dài bao nhiêu, đang lúc này, đấu khí màu đỏ ối của mặt trời lúc chiều tà chiếu rọi, cách đây mấy chục thước, thân ảnh Cầu Cầu đang nhảy về trước đã thu vào trong mắt, hẳn mừng rỡ nói: “Nhìn thấy Cầu Cầu rồi, nó hẳn là đã ra được khỏi thông đạo rồi!”

Hai người tinh thần đồng thời rung lên, nhanh chóng bò về phía trước.

Theo thân ảnh của Cầu Cầu từ từ rõ ràng, Dịch Vân loáng thoáng thấy phía sau nó, là một nơi với địa đạo này hoàn toàn bất đồng, không biết có phải hoa mắt không, nhưng trong đó như có ánh sáng chiếu rọi kỳ diệu, Dịch Vân trong lòng càng khẩn trương hơn, không biết Cầu Cầu đưa hẳn tới nơi nào.

Hai người lục tục bò ra khỏi địa đạo, sau khi ổn định thân hình, mới nhìn thấy cuối địa đạo, là một thạch thất rộng tới trăm mét.

Vách đá đồng dạng cũng đen nhánh, nhưng Dịch Vân cùng Mễ Mễ Lộ đồng thời phát hiện, bao gồm mặt đất dưới chân, xung quanh trên nóc thạch động, tựa như đều khê lấp lánh ánh sáng, cực kỳ quỷ dị.

Hoành chân đứng trầm ngâm, Dịch Vân lập tức dừng vận chuyển đấu khí, ánh sáng xung quanh biến mất, bốn phía lại trở về với bóng tối mịt mù, nhưng sau một khắc, vô số tia sáng u lam đồng thời sáng lên, như ánh sáng huỳnh quang, phẳng phất như lân tinh.

Bên trong phòng bóng tối vây kín, duy nhất mấy điểm tinh quanh vẫn lưu chuyển, khoảng cách giới hạn đều mơ hồ, giống như sao sáng ở trên trời cao vậy, nếu như đặt ở nơi hồng hoang, thật giống như cảnh tượng thiên địa sơ khai vậy, lúc này đây, trước mặt bọn họ, nhìn như xa khôn cùng, chính là tinh không mãi mãi trường tồn.

379. Chương 378: Phách Mạch

Tử diễm thoáng biến mất, tinh quang u lam lưu chuyển, ánh sáng đẹp chói mắt, một lúc sau, trông mắt hai người đã quen với biến hóa bốn phía, lúc này mới nhận thấy, nơi này là một thạch động khổng lồ do thiên nhiên tạo nên, rồi những thứ lấp lánh, long lanh phát sáng kia, đều từ nam bích phát ra.

Chân đạp đất mặc dù gió gào thét, nhưng vẫn đứng kiên cường, một cổ hàn khí mơ hồ từ dưới bàn chân không ngừng phát tán lên, so với băng còn lạnh hơn, hiển nhiên đây là năng lượng sắc bén của nham thạch. Trông như một loại đá bình thường, nhưng tính chất tuyệt không tầm thường.

Dịch Vân đưa tay chạm vào, chỉ thấy một trận băng hàn. Tinh quang u lam nhanh chóng lưu chuyển nhấp nháy, ước chừng mỗi một mét vuông liền có một điểm sáng, đây rõ ràng là đá làm bằng vật liệu gì?

Mễ Mễ Lộ cầm lấy một mảnh đá vụn, tinh tế xem xét, như có điều suy nghĩ, một lúc sau nói: “Đây là U Minh Thạch.”

“U Minh Thạch?”

Gật đầu, Mễ Mễ Lộ nói: “Ta từng ở thư viện của học viện xem qua mấy cổ thư, U Minh Thạch là một loại khoáng thạch tương đối hiếm thấy có tính âm hàn. Có thể tự mình thu nạp mỗi ngày cực ít thiên địa nguyên tố, chuyển hóa thành các tinh điểm sáng lấp lánh. Chúng ta đang thấy mấy tinh điểm u lam nhấp nháy này chắc chắn là do vậy mà tạo thành, đá này nhất định là U Minh Thạch không thể nghi ngờ.”

“Khoáng thạch hiếm thấy? Cái này có thể sử dụng để chế tạo binh khí được không?”

“Không thể!” Mễ Mễ Lộ nói: “U Minh Thạch mặc dù hiếm thấy, thuộc về một loại khoáng thạch kỳ quái. Có thể thu nạp nguyên tố một cách kỳ diệu, tuy nó cứng rắn có thừa nhưng tính dai lại không đủ, so với khoáng thạch tầm thường thì kém hơn. Mặc dù là kỳ thạch nhưng có mấy chỗ vô dụng, vì vậy giá trị cũng không lớn.”

Chỉ có thể ở ban đêm mới phát sáng, nhưng tác dụng cũng không có bao nhiêu, có cũng được, không có cũng không sao. Dịch Vân tự nhiên là không có hứng thú.

Ngẩng đầu nhìn lại, trước mặt tinh điểm u lam nhấp nháy, liên tục kéo dài hút tầm mắt, có thể thẳng thắn mà nói, nhìn không thấy cuối, không biết là thông đi nơi nào. Điều duy nhất có thể khẳng định là, bọn họ đang đứng ở thế giới trong lòng đất. Muốn thoát khỏi, chỉ có hai lựa chọn, đi tới hoặc quay lại đường cũ.

Dịch Vân cùng Mễ Mễ Lộ nhất trí quan điểm, bọn họ có thể tới được chỗ này đã bỏ sát trong động cả một ngày một đêm rồi. Khổ không tả nổi, thay vì quay đầu lại, bọn họ tình nguyện tiếp tục đi tới vào trong động.

Lối đi thật dài dưới đất, một đường mà tiến, không có ma thú tồn tại, ngay cả một thân cây, nhánh cỏ cũng không thấy. Tuy con đường phía trước mịt mờ, nhưng hai người cũng an lòng, nhìn thông đạo tràn ngập tinh điểm u lam sáng nhấp nháy này đi thông đến nơi nào, dù là tử lộ, bọn họ vẫn có thể quay đầu, cho nên vấn đề an toàn là không đáng ngại.

Cầu Cầu ở phía trước mở đường. Hai người mang theo ba phần cẩn thận, sóng vai mà đi, cùng đi ở trên thông đạo tinh điểm nhấp nháy như dải ngân hà, không nói một lời.

Rất kỳ quái, Mễ Mễ Lộ tận mắt nhìn thấy hần lấy ra một khối khoáng thạch hắc ám lớn, để thu nhiếp lữ Hắc Xác Độc Chu kia, trên đại lục một khối khoáng thạch nguyên tố là rất hiếm có, nàng như thế nào lại không biết chứ, nhưng vẫn chưa bao giờ đề cập đến chuyện này, tính tình quả thực rất tốt, cũng làm cho hần thở phào nhẹ nhõm. Tránh khỏi một phen hao tâm tổn sức giải thích. Chỉ vì trên người hần bí mật không thể lộ ra có nhiều lắm.

Thân ở hiểm địa, hai người đồng hành, sợ nhất là phải phòng bị lẫn nhau. Hai bên có điều cố kỵ, Dịch Vân đành mở miệng trước phá không khí trầm mặc này: “Việc có liên quan đến khối khoáng thạch hắc ám từ đâu mà có, không hiểu kỳ sao?”

Mễ Mễ Lộ ngẩn ra, không nghĩ tới Dịch Vân chủ động nói lên, hơi mỉm cười nói: “Tất nhiên là tò mò, nhưng mỗi người đều có bí mật riêng của mình, người đặc biệt là một người như vậy có rất nhiều bí mật. Ta tự nhiên không ngu ngốc truy hỏi tới cùng làm gì. Mặc dù giá trị của khoáng thạch nguyên tố ta rất rõ, trong chợ đen có giá trên trời, người người tranh đoạt, động tới là bị họa sát thân nên người yên tâm, chuyện này ta sẽ làm như không biết, sẽ không nói ra với ai.”

“Chờ khi rời khỏi Lạc Nhật sơn mạch, ta đưa người trăm cân khoáng thạch nguyên tố được không?”

“Vì sao?” Mễ Mễ Lộ kinh ngạc.

Trăm cân khoáng thạch nguyên tố. Hắn có thể bỏ ra được sao?

“Y như lời người nói, đây là trân bảo trên đại lục, chúng ta bây giờ quan hệ là đồng bạn, nếu thấy được, ta tự nhiên sẽ không chiếm riêng một mình, huống chi, khoáng thạch hắc ám đối với tộc nhân của người rất hữu dụng, coi như là tâm ý của bằng hữu được không?” Dịch Vân thân nhiên nói.

“Cảm ơn.” Mễ Mễ Lộ cảm kích nói.

Khoáng thạch hệ hắc ám mặc dù với người đã đạt tới cảnh giới lực tinh như Mễ Mễ Lộ không có nhiều tác dụng lắm, nhiều lắm chỉ để khôi phục ma lực thôi. Căn bản không cách nào dùng trong chiến đấu cả, nhưng đối với gia tộc của nàng lại có tác dụng rất lớn.

Bởi vì đệ tử trực hệ của gia tộc Ba Nhĩ Đốn hầu như đều tu luyện hệ hắc ám, Mễ Mễ Lộ là ma pháp sư hắc ám, Tô Lỵ tu luyện đấu khí Hắc ám, tất cả đều thuộc một hệ cả.

Dưới cảnh giới lực tinh dùng khoáng thạch nguyên tố để phụ trợ tu luyện. Có thể tăng nhanh tiến cảnh tu luyện, đột phá cảnh giới. Khi đột phá cảnh giới cũng có hiệu quả lớn, chính là ngoại lực hỗ trợ tu luyện tuyệt hảo, lại hoàn toàn không gây hại, không có bất kỳ tác dụng phụ nào. Có tiền cũng không mua được, một số ít cũng chỉ có thể thấy trên chợ đen, nhưng mỗi một cân cũng đều bị lái buôn hét giá trên trời, cho nên mới được gọi là dị bảo.

Mễ Mễ Lộ thông tuệ hiểu cử chỉ của Dịch Vân lần này là có thâm ý. Hai người đồng hành bên trong hiểm cảnh, tối kỵ nhất là phải có tâm phòng nhau, người phòng ta, ta phòng người. Nói trắng ra mới là cách thức tốt nhất. Mục đích của bọn họ khi đồng hành, đó chính là an ổn đi ra khỏi nơi này, rời khỏi Lạc Nhật sơn mạch.

Thế giới dưới lòng đất không ngày nào có ánh sáng mặt trời.

Cũng không biết đi bao lâu rồi, Cầu Cầu ở phía trước bỗng nhiên dừng lại, ở một bên của sơn đạo, nhảy lên nhảy xuống rất phấn khích.

Cầu Cầu vừa là gì vậy? Mễ Mễ Lộ ngạc nhiên nói.

Dịch Vân ánh mắt sáng lên, đi tới, hỏi: “Cầu Cầu là nơi này sao?”

Tập tính của Cầu Cầu Dịch Vân rõ ràng nhất, không phải là bảo địa nó sẽ không đi. Không phải trân bảo nó sẽ không tìm, lần này bắt hắn đến nơi này, trong thế giới lòng đất, khẳng định là có đồ vật gì hấp dẫn nó.

Cầu Cầu gật gật đầu, kêu ré lên, đây là thanh âm lúc hưng phấn mới có thể phát ra.

“Hiểu rồi.” Dịch Vân không do dự nữa, lấy ma binh ra hướng về phía mặt đất Cầu Cầu đang chỉ chém xuống.

Rầm rầm, ào...

Cả tòa địa đạo lay động mãnh liệt, khối nham thạch từ trên đỉnh sụp đổ xuống, rơi xuống rào rào như mưa to, tất cả đều lấp lánh giống như sao băng rơi vậy.

“A! Người đang làm gì đó? Nơi này là trong lòng đất à!”

Mễ Mễ Lộ tránh khỏi mấy khối nham thạch lớn đang rơi xuống, trốn bên cạnh Dịch Vân hoảng hốt nói.

Lay động từ từ dừng lại, nhưng vẫn có một chút đất đá vụn rơi xuống, may mà cả địa đạo này không có sụp xuống, nếu không toàn bộ bọn họ đều bị chôn sống ở chỗ này.

Dịch Vân cũng bị động tĩnh quá lớn khiến sợ hết hồn, cười khổ nói: “Ta hiểu tình cảnh hiện nay, biết nơi này là trong lòng đất, cho nên mới dùng có hai thành lực đạo, không nghĩ đến địa đạo này yếu như vậy, địa đạo lung lay khiến cho nham thạch rơi xuống gây ra động tĩnh lớn như vậy.”

“Đã nói, U Minh Thạch tuy cứng rắn nhưng không có dẻo dai, lấy nó tạo thành địa đạo dưới lòng đất đặc biệt không ổn định, phải dùng lực đạo nhẹ hơn từ từ làm mới được!” Mễ Mễ Lộ dặn dò.

Ý định của Dịch Vân, là muốn dùng đấu khí mạnh mẽ mở ra tầng nham thạch bên dưới, nhưng hiện tại xem ra hắn không dám làm như thế nữa. Cuối cùng chỉ có thể dùng ma binh, từng kiểm một cắt trên mặt

đất, cắt tầng nham thạch ra từng cục như hình lập phương, hơn nữa lấy ra từng cái, công phu như thế so với thợ mỏ đào địa đạo thật không có khác biệt. Làm cạn lực cả canh giờ, chỉ đào được một cái cửa vào dài rộng chừng ba thước, độ sâu chỉ độ năm thước, trông như một cái hầm ngầm.

Bởi vì hướng thẳng xuống dưới mà đào móc càng lúc càng sâu, càng lúc càng khó khăn, hần khổ không thể vận dụng đầu khí, chỉ có thể dựa vào ma binh sắc bén, chậm chạp đào xuống, càng xuống sâu tốc độ càng chậm.

Dịch Vân thở dài nói: “Chỉ hy vọng không quá sâu, nếu là hai trăm mét trở xuống, sẽ không biết đào đến ngày nào.” “Đây là ý kiến của Cầu Cầu? Dưới đó có cái gì?” Mễ Mễ Lộ chắc lưỡi, trong ấn tượng của nàng, Cầu Cầu chẳng khác gì một con rắn nhỏ khả ái.

“Lên đây đi, nếu chỉ là phá vỡ tầng nham thạch, ta có biện pháp làm được.”

“Ồ? Phương pháp gì?” Dịch Vân nhảy lên, lúc này độ sâu đã gần chục thước.

“Ma pháp hệ Hắc ám có đặc tính ăn mòn. Muốn ăn mòn U Minh Thạch cũng không khó, chẳng qua nơi này hàm lượng thiên địa nguyên tố tương đối mỏng, bởi vì U Minh Thạch có một điểm khác biệt, chính là hấp thu thiên địa nguyên tố.” Mễ Mễ Lộ lại tiếp: “Hủ Thực Độc Thủy, cần có nguyên tố Hắc Ám ổn định cung ứng mới có thể thi triển ra, vừa may người có khoáng thạch hắc ám.”

Dịch Vân vừa nghe lập tức hiểu ngay, lập tức lấy ra trăm cân khoáng thạch hắc ám.

Hắc ám nguyên tố không ngừng tràn vào trong cơ thể Mễ Mễ Lộ, ma lực giống như biển lớn tụ vào, một Hắc thủy cầu khổng lồ từ trong không trung tạo thành.

Mễ Mễ Lộ không dám dùng sức, từ từ để cho Độc Thủy dọc theo cái hố Dịch Vân đào từ trước đi xuống.

“Xì, xì....”

Nồng nặc khói trắng cay mũi xông lên, một khối đồng hồ, Dịch Vân đi đến bên cạnh cái hố nhìn xuống, thấy cái hố đã bị ăn mòn rộng hơn mười thước, so với hần dùng ma binh đào nhanh gấp mấy lần. Từ lúc đó, trọng trách đào hố, dĩ nhiên hần giao cho Mễ Mễ Lộ ra tay.

Có khoáng thạch hắc ám ổn định cung ứng, Mễ Mễ Lộ lần lượt thi triển ra Hủ Thực Thủy Cầu, không ngừng ăn mòn đào sâu thành hố. Hủ Thực ma pháp này không cần chú ngữ chỉ đơn thuần là lấy ma lực Hắc ám ngưng kết mà thành, hoàn toàn chỉ có đặc điểm ăn mòn của Hắc Ám hệ, ma lực càng mạnh, tính ăn mòn càng cao.

Ba canh giờ đi qua.

Mễ Mễ Lộ một lần nữa tái diễn luyện hóa ma lực, thi triển Hủ Thực Thủy Cầu, đã sớm mệt mỏi, đầu đầy mồ hôi, độ sâu dưới hố cũng đã hơn hai trăm thước, nhưng vẫn chưa thấy đáy, chẳng biết đâu là điểm cuối nữa.

Dịch Vân một bên nhìn, may là có Mễ Mễ Lộ đi cùng, nếu không để hần đào thì..., nói thẳng ra, độ sâu này, muốn đào không đến một tháng hần không làm nổi.

Hơn nữa càng hy vọng Cầu Cầu lần này thông linh, nếu không tất cả sự hành hạ này đều là làm không công hết.

Vì tăng nhanh độ luyện hóa ma lực cho Mễ Mễ Lộ, hần lại đưa ra trăm cân khoáng thạch hắc ám nữa, hai bên tả hữu đặt cạnh nàng, Mễ Mễ Lộ hơi ngẩn ra, ánh mắt sáng quắc ngó sang Dịch Vân, cũng không nói gì, độ luyện hóa vừa nâng thêm một hai thành.

Hai khối khoáng thạch hắc ám cùng tồn tại, không chỉ Mễ Mễ Lộ đang hấp thu năng lượng của nó, quanh chỗ Dịch Vân đứng, tràn đầy nguyên tố hắc ám, vô cùng chậm chạp, nhưng ổn định không ngừng tràn ra khắp địa đạo, dung nhập vào trong nham thạch.

Loại hấp thu này tương đối chậm chạp, số lượng cũng rất ít, cho dù hai khối khoáng thạch này có để ở đây cả năm, tổng lượng hấp thu cũng không quá một cân, căn bản không thể coi là tổn thất được.

“Có thể hấp thu nguyên tố năng lượng, thật là kỳ dị, cho nên có thể từ trong lòng đất sâu kín hàng dặm, phát ra ánh sáng lấp lánh. Năng lượng chuyển hóa thành dạng này.” Dịch Vân thầm nghĩ

Năm canh giờ sau, đáy của cái hố đang bị ăn mòn đột nhiên toàn bộ thủng ra, lộ ra một hầm ngầm đầy ánh sáng đi ra ngoài.

“Sâu hơn bốn trăm mét, thật ngoài dự tính, lần này hoàn toàn là nhờ nàng đấy.” Dịch Vân hoảng sợ, nếu chỉ có một mình, nhất định đào không nổi độ sâu như vậy, thật sớm đã buông tha rồi đi rồi.

Mễ Mễ Lộ thở dốc một hồi, khi thấy ánh sáng dưới đáy hố cũng ngạc nhiên: “Trong lòng đất tối tăm, thế giới dưới lòng đất sao lại có ánh sáng, bên trong đó có cái gì?”

“Xem một chút thì biết.”

Nhìn xuống địa đạo thẳng đứng sâu hơn bốn trăm mét, Mễ Mễ Lộ nói, nàng hiện giờ không còn năng lực xuống đó, nàng lưu lại ở trên, Dịch Vân cùng Cầu Cầu nhảy vào bên trong động tìm tòi.

Đang va chạm với hai bên nham bích, Dịch Vân vô kinh vô hiểm nhảy xuống đến đáy, xuyên qua ánh sáng chỗ cửa động, bên trong, là một thạch động bị phong bế rộng mấy chục thước.

Tháp vàng sáng choang đập vào mắt, nguyên tố tinh thuần tràn ngập không gian, một quặng mỏ khổng lồ ở bên trong động, phát ra quang mang chói mắt.

“Khoáng thạch địa hệ? Đây là quặng mạch chưa bao giờ bị khai thác? Mấy ngàn cân khoáng thạch?” Môn La hưng phấn hét lớn: “Phách mạch được chôn dấu sâu dưới lòng đất như vậy, lần tầm bảo này thật không thể tin nổi.”

380. Chương 379: Dòng Nước

Thì ra đây chính là một mạch mỏ quặng phách thạch thô!

Tất cả mỏ quặng các loại nguyên tố xuất hiện ở trên đại lục, đều được chôn sâu ở dưới lòng đất, bị mọi người đào bởi mà lộ ra.

Nhưng mà với loại có trữ lượng khổng lồ như thế, mấy ngàn cân quặng thô thì phi thường khó thấy, trữ lượng lớn như thế, sợ rằng không hề thua kém hai mỏ quặng phách thủy hỏa hệ được lưu truyền của bộ tộc Tư Đạt Đặc.

Mỏ quặng phách thạch địa hệ, theo như lẽ thường mà nói, cũng chỉ có với những ma, vũ tu giả có thuộc tính địa hệ mới có thể sản sinh tác dụng, đối với những người có thuộc tính khác, quả thật là vô dụng, Nhưng loại thường thức này, dùng trên người Dịch Vân là không phù hợp.

Làm ra một tòa Cầu Linh pháp trận, cho các quặng phách bất đồng nguyên tố vào chung một chỗ để năng lượng dung hợp lẫn nhau, có thể hình thành ra một loại năng lượng mới chưa từng có trước đây, loại năng lượng này cũng không có thuộc tính, nhưng có thể cùng với tám hệ nguyên tố chính hoàn toàn phù hợp, chất lượng vô cùng thuần khiết, tính chất rất thuần túy, càng có ưu việt rõ ràng hơn tám hệ nguyên tố lớn, dùng nó để tu luyện, hiệu quả có thể tăng lên mấy lần.

Điều bí mật này, Dịch Vân ở dưới cổ đầm địa huyết vô tình phát hiện, có lẽ trên thế gian này, chỉ có mình hắn là người biết được...

Bởi vì trừ hắn ra, từ xưa đến nay, thực sự là có rất ít người có thể thu thập số lượng lớn các loại quặng phách nguyên tố như thế, hơn nữa, cũng không ai có thể đột nhiên nghĩ tới, dùng Cầu Linh pháp trận để tác động các hệ nguyên tố dung hợp.

Dịch Vân cũng hiểu rõ, thu thập càng nhiều quặng phách cùng tính chất, khi dung hợp ra năng lượng mới, tính chất càng thêm tinh thuần.

Hiện tại hắn đã sở hữu được các loại quặng phách nguyên tố, theo thứ tự là:

Thủy, hỏa, phong, quang minh cùng hắc ám. Hiện tại lại có thể tìm được địa hệ, tám hệ nguyên tố chính, đã có thể tìm được sáu loại nguyên tố, đối với việc tu luyện tiến cảnh ngày sau của hắn, cũng sinh ra ảnh hưởng tương đối lớn.

Lần này thực sự là kiếm được một khoản lớn.

Dem vô số quặng phách thu vào, ánh mắt quét về phía chỗ phong tỏa hầm ngầm.

“Đặc điểm của U Minh Thạch là hấp thu nguyên tố. Hoàn cảnh ánh sáng ở nơi này, ban đầu vốn sẽ tràn đầy quặng phách địa hệ. Nhưng trải qua thời gian mấy trăm hoặc mấy ngàn năm, đã bị U Minh Thạch hấp thu liên tục không ngừng, mới bị tiêu dần dần, đến hôm nay chỉ còn sót lại có mấy ngàn cân, may mắn là hiện tại Cầu Cầu đã tìm được rồi, nếu không, trải qua mấy ngàn năm nữa, quặng phách địa hệ ở chỗ này sẽ hoàn toàn biến mất.”

Lấy tổng thể quy mô của thạch động trữ quặng phách địa hệ này, có thể có hơn mười vạn cân, chẳng qua là bị U Minh Thạch hấp thu sạch, Dịch Vân cũng không đáng tiếc lắm, nếu không phải thần xui quỷ khiến được Cầu Cầu dẫn vào chỗ này, mở khoáng mạch này vĩnh viễn cũng sẽ không bị phát hiện. Có thể được phát hiện còn sót lại nhiều đây đã là vô cùng may mắn.

Trở lại phía trên thạch động, báo tin tức cho Mễ Mễ Lộ, nàng cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Chỗ chôn dấu dưới nền đất, mặc dù là Cầu Cầu phát hiện, nhưng nếu không có Mễ Mễ Lộ dùng ma pháp ăn mòn, hắn cũng không thể đến được chỗ quặng phách địa hệ, Dịch Vân vốn muốn chia một nửa cho nàng, nhưng không nghĩ tới, Mễ Mễ Lộ không chút suy nghĩ liền cự tuyệt.

“Quặng phách thuộc tính địa đối với ta cùng gia tộc không có chỗ tác dụng nào cả, lưu ở trên người, một khi tin tức ra ngoài, chỉ biết sẽ mang đến tai họa. Nếu như muốn xuất ra để giao dịch, mặc dù có thể khiến cho Ba Nhĩ Đốn gia tộc kiếm được một khoản tiền tài rất lớn, nhưng cũng là vô cùng nguy hại, ta thà rằng không có thì hơn.” Mễ Mễ Lộ nói.

Hiện tại trên đại lục, có năng lực giao dịch quặng phách nguyên tố, nếu không phải bản thân là cường giả có khả năng tự bảo vệ, thì cũng là đại gia tộc có thực lực hùng hậu, Ba Nhĩ Đốn chỉ là một tiểu gia tộc buôn bán nhỏ, sẽ chịu không nổi những nguy hiểm rình rập, nhất là những người có dụng tâm không tốt.

Lúc này, Dịch Vân nhớ lại cuộc nói chuyện với Khoa Lạc Lý trước khi chết, Quang Minh giáo đình vì quặng phách nguyên tố này, đã không chừa bất kỳ thủ đoạn nào, tìm mọi cách để lấy được nhiều hơn, trở thành tiêu chuẩn để thăng cấp thần chức. Cũng vì vậy mà Ái Đạt Trấn mới bị tiêu diệt, tâm tính Mễ Mễ Lộ cẩn thận, có lẽ đủ cho gia tộc Ba Nhĩ Đốn tránh né được tai họa trong tương lai.

Dịch Vân cũng không nhiều lời, đem hai tòa quặng phách hắc ám hệ thu được vào trong không gian giới chỉ, giao cho Mễ Mễ Lộ, đây là phần nàng nên có được.

Đôi mắt long lanh của Mễ Mễ Lộ biến đổi thần sắc, làm cho nàng kinh ngạc không phải là hai tòa quặng phách, mà là khóa không gian giới chỉ này.

Đưa linh thức vào, không gian bên trong có một trăm thước vuông, do cường giả tinh vực tự tay luyện chế. Một cái không gian giới chỉ phẩm chất cao nhất.

Hơn nữa, vị giai của cường giả tinh vực này tuyệt nhiên sẽ không chỉ là sơ giai tinh vực, bởi vì ngay cả pháp thánh Kiệt Mễ Đạt cũng chỉ có thể luyện chế ra vật không gian chừng năm mươi mét vuông, so sánh phẩm chất với cái này thì không thể nào bằng được.

Tuyệt thể cường giả này là ai?

Vị cường giả tinh vực đạt tới một tầng linh vực sẽ như thế nào?

Mễ Mễ Lộ quả thực muốn biết...

Nàng đương nhiên không biết được, khóa không gian giới chỉ kia, là của A Khắc Tây đưa cho Dịch Vân, một lần đưa tặng là năm cái, giống như tặng lễ vật ngày tết tùy theo tâm tính như vậy.

Đối với A Khắc Tây mà nói, cái được gọi là cực phẩm không gian giới chỉ này, chỉ cần có đủ tài liệu, muốn luyện chế món đồ chơi này mà nói, rất dễ dàng. Hắn cũng không cảm giác trân quý như thế, đưa cho Dịch

Vân xem như là phần thưởng hái hoa. Lần này, Mễ Mễ Lộ thoải mái tiếp nhận. Cái gì nên tranh thủ, cái gì nên buông tha, nàng có cân nhắc rõ ràng, nói:” Quặng phách địa hệ nếu bị người thu thập hết, U Minh Thạch không có nguồn năng lượng nguyên tố cung ứng, chiếu rọi khắp địa đạo, hào quang màu u lam trải qua mấy ngày nay đã từ từ ảm đạm hẳn đi, cho đến khi hoàn toàn biến mất, chúng ta phải di chuyển nhanh hơn, nhanh một chút tìm được lối ra mới được.”

Không biết trải qua bao lâu. Hai ngày hoặc là ba ngày, bọn họ rốt cuộc đi đến cuối địa đạo, một hồ nước rộng lớn trăm mét đang chảy xuôi lằng lằng. Mặt nước khẽ rung động, mấy con nhỏ ở dưới tung tăng.

“Hết đường? cuối địa đạo lại có hồ nước rộng lớn như vậy ở dưới nền đất. Mễ Mễ Lộ nhìn về bốn phía:” Cuối động, trừ hồ lớn này ra, tất cả đều là nham bích, không có lối khác rồi.”

Dịch Vân khẽ nhíu mày, đã đi không biết nhiều ngày rồi, không ngờ cuối cùng là đường cụt, nếu lại muốn theo đường cũ trở về, một lần nữa phải đi qua địa đạo rất dài kia, vậy quá tốn thời gian.

Cúi đầu nhìn về phía hồ nước, nước tương đối trong suốt, nhìn một cái có thể xuyên thấu được hơn mười mét, suy nghĩ một chút nói:” Tìm chút sinh cơ nơi cửa tử vậy, ta đi xuống xem qua một chút, biết đâu có thể thấy lối ra.”

Ba!

Nhảy vào trong hồ, nước rét buốt, Dịch Vân bơi tới đối diện phía cuối nham bích, sau đó liền lặn xuống sâu.

Ngay từ đầu xuống, đã thấy hơn mười loại cái hình thù kỳ quái, chưa từng nhìn qua đang bơi xung quanh. May mà tất cả đều không công kích, nhưng khi tiến xuống sâu hơn một trăm thước rồi hai trăm, ba trăm thước vẫn chưa thấy được bất kỳ áp lực nào cả.

Cho đến khi đã lặn sâu hơn bốn trăm mét, dưới đáy tối của hồ dưới nền đất, Dịch Vân phát hiện một cái khe trên mặt vách, rộng chừng hai thước, hẳn một người có thể lọt qua, nếu không chú ý dò xét, rất dễ dàng bị bỏ qua. Lúc này không có sự lựa chọn khác, hẳn bơi vào.

Bên trong là một thủy đạo lằng lể, Dịch Vân thuận thế nương theo hướng về phía trước, thủy đạo này không hề dài, vền vẹn chừng hai trăm thước, Dịch Vân liền bơi qua nổi trên mặt nước. Lại một cảnh giống như thông đạo dưới mặt đất, xuất hiện trước mắt.

“Vậy chẳng phải là hết đường ra hay sao?”

Dịch Vân vừa chợt nổi nghi vấn trong lòng. Chợt nghe từ chỗ sâu trong địa đạo truyền đến từng tiếng vỗ lên mặt nước bằng bạc, giống như một thác nước trút xuống, dưới nền đất này tại sao lại có thác nước.

Tò mò, bỏ qua ý niệm quay lại tìm Mễ Mễ Lộ cùng Cầu Cầu, nhắm nơi phát ra thanh âm đi tới.

Ước chừng sau khi được hơn ngàn thước, thanh âm vỗ lên mặt nước lớn dần, Quẹo qua một khúc cua, lại thấy một hồ dưới nền đất hiện ngay trước mắt, chẳng qua là ở trên đỉnh đầu vách tường, có một cửa động khổng lồ, phần lớn nước chảy từ bên trên xuống dưới hồ. Nước rót bằng bạc vào, toàn bộ đổ vào trong hồ này, so sánh với thác nước không có khác biệt gì.

”Thác nước trút xuống trong hồ này, tại sao lại không tràn ra mặt đất, bên trong chắc chắn có đường để thoát đi phần lớn lượng nước.

Dịch Vân lại lần nữa kích động, nhảy vào trong hồ, ban đầu phương viên cái hồ không quá mười thước, nhưng mà càng đi xuống đã rộng ra tới hàng trăm mét, sâu ba trăm mét. Trừ hẳn ra, dọc theo vách đá, lặn xuống phía mặt nham bích còn có thể trông thấy, bốn bề là thế giới bóng tối, không nhìn thấy đâu là giới hạn nữa.

Cùng lúc đó, Dịch Vân cảm thấy một lực lượng lôi kéo mình, càng xuống dưới dòng nước chảy càng mạnh, hẳn nương theo bơi đi. Hiện ra phía dưới nham bích là một cái động thật lớn. Toàn bộ dòng nước đổ mạnh vào bên trong động.

Nắm ngón tay bám vào bên cạnh cửa động, chống cự lại lực lôi kéo bên trong động, nhìn chăm chú vào chỗ sâu thẳm, ở nơi mắt thường không thể đạt đến, dường như có một luồng ánh sáng mơ hồ, nổi lên mặt nước, trong lòng Dịch Vân thầm than,” Lấy khả năng của mắt ta, cho dù ngăn cách bởi mặt nước, nhìn tới luồng

sáng, hẳn có thể dễ dàng nhìn thấy được tới xa xa vài dặm, thủy đạo này thực sự là quá dài, có lẽ muốn tới được lối ra cũng không đợi được, nín thở cũng muốn ngộp... không có cách nào rồi, đành phải theo đường cũ quay về rồi.

“Thông đạo dài tới vài dặm hử, có thể tới lối ra?” Mễ Mễ Lộ hỏi.

“Khẳng định là năm dặm trở lên, ngoại trừ Cầu Cầu, ta và người không có biện pháp gì đi qua, nếu muốn thì cũng quá khiên cưỡng rồi.” Dịch Vân bắt đầu nói: “Mặc dù không muốn như vậy, chúng đành phải về lối cũ vậy.”

Mễ Mễ Lộ suy nghĩ một chút, nói: “Nếu như muốn hô hấp được trong nước, ta có biện pháp, nhưng cực kì hao tổn ma lực, thời gian nhiều nhất ước chừng chỉ khoảng nửa canh giờ, quay đầu hay tiến về phía trước, tùy người quyết định.”

“Phương pháp gì?” Tinh thần Dịch Vân rung lên.

“Mật pháp Hắc Ám. Làm cho ma lực Hắc Ám bao bọc thân thể, đem sinh khí trong cơ thể giấu đi, tử khí tràn ra, trong khoảng thời gian này, không cần hô hấp cũng có thể sinh tồn, lấy thực lực trước mắt của ta, nếu vẹn vẹn chỉ có mình ta, đủ khả năng duy trì một canh giờ, nếu là hai người thì sẽ nửa canh giờ, hơn nữa còn có Cầu Cầu, thời gian sẽ ngắn hơn.”

Cầu Cầu nghe vậy xoay người lắc đầu, tỏ vẻ nó không cần, linh trí như vậy, thật sự làm cho Mễ Mễ Lộ vô cùng yêu thích.

“Lúc ấy, sau khi chấm dứt, ngụm khí ban đầu trong cơ thể còn tồn lại trong cơ thể hay không? Dịch Vân hỏi đến điểm mấu chốt. “Một khi sinh khí đình chỉ, cơ năng trong cơ thể hoàn toàn dừng lại, dĩ nhiên là vẫn tồn tại.”

“Nếu như vậy, vậy chúng ta có một canh giờ dưới thông đạo, cũng đủ để vượt qua vài dặm thủy đạo. Khi cơ năng hồi phục, đến lúc đó, theo bố trí của ta.” Dịch Vân gật đầu nói.

Xuyên qua cái hồ lớn thứ nhất, đi tới tiểu hồ bố trí bên trong, hai người lặn xuống, một hồi sau đã tới được vị trí lúc trước Dịch Vân đi vòng vèo trong động quật, dòng nước cường đại dẫn dắt, hai người xuôi theo bơi vào.

“Dòng nước chảy thật mãnh liệt, lấy tốc độ cỡ này, có thể không tới một canh giờ, có thể vượt qua thông đạo này.” Mễ Mễ Lộ sung sướng nói.

Phong tỏa sinh khí, lúc này, bọn họ đều không cần dùng mũi miệng hô hấp, chỉ cần đem ma lực nhét đầy vào miệng, là có thể nương theo dòng nước, làm cho đối phương nghe được mình nói chuyện.

Mật pháp Hắc ám ừn ừn, xuyên qua thạch động phía trước, tạm dừng cơ năng thân thể hiện tại, tất cả nhờ biện pháp của Mễ Mễ Lộ mới làm được chuyện này.

Môn La có nói qua, với một đội dong binh đoàn, nhất định phải có một Ma Pháp Sư hắc ám hệ cường đại để chỉ đạo toàn cục, bằng một số phương thức ít tốn sức, trợ giúp cho đoàn đội, hóa nguy thành an, lúc ấy Dịch Vân chỉ cho là Dịch Vân muốn an ủi mình, vì muốn cho Mễ Mễ Lộ đồng hành nên mới hồ ngôn loạn ngữ, nhưng đến bây giờ điều đó được chứng thực rồi.

Vào càng sâu trong động thủy đạo càng mở rộng. Vẹn vẹn mới lặn được một khắc thời gian, bốn phía nham bích đã không thấy giới hạn. Chỉ có ở xa xa phía trước, điểm sáng dần dần rõ ràng.

Lại trải qua một thời gian ngắn, ma lực Mễ Mễ Lộ tiêu hao mau, hai người cũng chuẩn bị nín thở, Cầu Cầu vẫn bơi ở phía trước bỗng nhiên lặn xuống. Lặn nhanh xuống dưới, tốc độ cực nhanh, đảo mắt đã không còn thấy bóng dáng.

“Cầu Cầu đã đi đâu rồi?” Mễ Mễ Lộ lo lắng hỏi.

“Không cần lo lắng cho nó, kỹ năng bơi lội của Cầu Cầu rất tốt, hơn ta và người không biết bao nhiêu lần, ta thực cũng hoài nghi nó có thể hô hấp trong nước, bản thân nó sẽ tự trở về. Trước mắt vẫn nên nhanh chóng xuyên qua thủy đạo, thời gian của chúng ta không còn nhiều.” Đối với Cầu Cầu, Dịch Vân vô cùng tin tưởng.

Qua một khoảng thời gian nữa, điểm sáng từ từ lớn dần lên cỡ nắm tay, ma lực Mễ Mễ Lộ cũng gần tiêu hao hết, đúng lúc này, phía trên bỗng nhiên truyền đến một luồng nước đạo động mãnh liệt, hai người cùng kinh ngạc nhìn lên. Nhưng ngoại trừ sóng nước không ngừng vọt tới, càng ngày càng dày, càng ngày càng mạnh, lại không thể nhìn thấy gì cả.

”Nước động kịch liệt như thế, toàn bộ đều nhắm về phía chúng ta, có thể là cái gì nhỉ?”

Hai mắt Dịch Vân tập trung nhìn chăm chăm vào. Thấy một quái thú hình thể to lớn như kinh, cao tới vài trăm thước, hai cái râu dài, hai mắt xuất hiện ở trên đỉnh, hai con mắt nữa ở dưới bụng, giống như ẩn tàng đồng màu với hồ nước xung quanh, lấy tốc độ cực nhanh phóng tới chỗ bọn họ.

381. Chương 380: Biển Hải Cốt

“Đây là con quái gì?”

Banlonghoi.com! Hội tụ đam mê! Mễ Mễ Lộ cuối cùng cũng nhìn thấy nó, thì ra nó chỉ cách nàng hơn mười thước, đang bơi nhanh theo dòng nước. Tốc độ cực nhanh, tựa như lực cản của nước không có tác dụng gì với nó, chỉ thoáng chốc là có thể vọt tới trước mặt nàng.

Dịch Vân không nói thêm lời nào, nhanh như chớp rút ma binh ra. Đó chính là thanh ma binh tam phẩm trung giai mang thuộc tính thủy, vì đang trong môi trường tràn ngập thủy nguyên tố, uy lực của hỏa chúc ma binh giảm mạnh nên hắn cố ý rút ra thanh còn lại, hi vọng nó sẽ phát huy tác dụng.

Xoát! Liều! Xoát...choạt choạt...

Mười đạo kiếm mang chứa Phần Kiếp Tử Diễm đấu khí hợp lại, tuy rằng thi triển bằng thủy chúc ma binh thì uy lực chỉ còn chưa tới bảy thành, nhưng cũng là lực đạo vạn quân, hơn xa một kích mạnh nhất đánh bại Ma Đa của hắn lúc trước. Chỉ cần là ma thú dưới lực cấp thì khó mà ngăn chặn được thể công đó.

Nhưng ngoài dự tính của hắn, dị biến phát sinh!

Mười đạo kiếm mang chém thẳng vào dị thú khổng lồ, xuyên thấu vào trong nhưng cứ như chém vào ảo ảnh, như trắng nơi đáy nước. Kiếm mang chém vào cơ thể, xuyên thấu từ đầu này qua đầu kia. Cự thú như không hề có ảnh hưởng gì, mà còn chột tăng tốc vọt tới trước.

Lúc đó, ma lực của Mễ Mễ Lộ rốt cục đã hết, thân thể trở nên hư nhược vô kể, suýt nữa thì bất tỉnh.

“Đi mau!”

Dịch Vân đẩy mạnh Mễ Mễ Lộ bay về hướng có điểm sáng. Ma binh trong tay nhanh chóng được thay bằng thanh hỏa chúc ma binh, đều là tam cấp trung giai giống như thanh trước. Đấu khí phần kiếp tử diễm vận chuyển mãnh liệt dưới đáy nước. Hồng quang chói mắt nhanh chóng lớn dần, hơn hai mươi đạo kiếm mang mãnh liệt bay ra.

Đòn tấn công mạnh nhất thể mà vẫn vô dụng. Giống như trước kia, tất cả kiếm mang xuyên qua nó nhưng chẳng hề làm nó tổn thương mấy may, nó giống như là một ảo ảnh, tất cả công kích vật lý đều không có tác dụng.

Dị thú khổng lồ chỉ còn cách ba thước, bỗng nhiên nó mở chiếc miệng khổng lồ ra, hút Dịch Vân về phía nó.

“Băng ngục hàn lam!”

Công kích vật lý không có hiệu quả thì sử dụng tới ma pháp. Dịch Vân điên cuồng vận chuyển ma lực Thủy hệ, nhiệt độ nước xung quanh chợt giảm xuống tới âm mười mấy độ, dưới đáy nước bên trong phạm vi 200 thước xung quanh toàn bộ đều bị đóng băng. Ngay lập tức đã đóng băng con dị thú khổng lồ như một quả núi nhỏ kia, giống như một tòa băng sơn di động trong nước.

Rốt cục vậy khốn nó được rồi!

Đấu khí Phần Kiếp Tử Diễm lại một lần nữa vận chuyển, dung hòa băng cứng xung quanh. Dịch Vân lập tức phá băng chui ra, để lại con dị thú bị đóng chặt trong tầng tầng lớp lớp băng, không thể động đậy.

Nhờ bị đóng băng mà hình dáng của nó được hiện lên hoàn toàn. Đó là một con dị thú khổng lồ dài đến hơn một trăm thước, toàn thân màu lam nhạt. Theo sự cảm ứng của Dịch Vân thì không hề cảm nhận được khí tức nguyên tố nào quanh nó, nhưng Dịch Vân có thể khẳng định nó là một loại ma thú thủy hệ.

Băng ngục hàn lam, là ma pháp thủy hệ cấp bậc thất tinh, được thi triển trong tay Dịch Vân thì uy lực còn cao hơn một bậc so với cường giả pháp tước cùng cấp.

Cho dù là Băng Lan báo lục giai thủy hệ ma thú bị vây khốn trong đó, thì chỉ có nước chờ chết chứ vô phương thoát ra được. Nhưng con cự thú này vẫn không ngừng giãy dụa, đập phá mãnh liệt, làm khối băng tan rã nhanh chóng.

Tuy thế mục đích chính của lần tấn công này của Dịch Vân là chỉ cầu vây khốn kẻ địch chứ không phải hạ gục nó. Vì hắn tự biết thực lực của mình khó mà đánh bại được nó, hơn nữa trong môi trường tràn ngập nguyên tố thủy hệ như vậy, đối thủ lại là một con ma thú thủy hệ khổng lồ, thiên thời địa lợi đều nghiêng về phía ma thú kia. Nhưng vào lúc hắn đang đột phá ra khỏi tầng tầng lớp lớp băng vây khốn để chạy trốn về phía điểm sáng thì dị biến xuất hiện.

Trong phạm vi hai trăm mét, tất cả băng ngưng tụ thành Băng Ngục Hàn Lam đều bị tan chảy. Không phải tan chảy do nhiệt độ cao mà do băng hóa thành từng dòng thủy nguyên tố khổng lồ xoay tròn xung quanh con cự thú bí ẩn kia.

Năng lượng thủy nguyên tố khổng lồ đều bị con cự thú kia thôn phệ hết sạch!

Có được pháp tắc nghịch chuyển năng lượng, rốt cục nó là ma thú gì thế?

Dịch Vân phát hiện dị biến thì hiểu rằng ưu thế đã mất, nhanh chóng phá lớp băng hướng về điểm sáng bỏ trốn.

Một tầng băng đổ sập lại một lần nữa nhanh chóng ngưng tụ quanh con cự thú.

Hao hết tất cả ma lực thủy hệ Dịch Vân lại một lần nữa thi triển ra Băng Ngục Hàn Lam, vây khốn con ma thú đáng sợ này để tranh thủ thời gian chạy thoát.

Nhưng hết thảy cố gắng đều là công cốc, chỉ có thể ngăn trở con cự thú trong chốc lát mà thôi. Trong khi khoảng cách tới điểm sáng còn tới một hai dặm mà trong nháy mắt, con cự thú đuổi kịp ở phía sau, hấp lực mãnh liệt không thể chống đỡ nhanh chóng thôn phệ thân thể Dịch Vân.

Đang ở trong khoảnh khắc sinh tử tồn vong, Cầu Cầu đang bơi ở dưới bỗng nhiên xông tới con cự thú.

Cái miệng to như chậu máu mở rộng ra, trong chớp mắt đã nuốt gọn thân thể khổng lồ rộng hơn một trăm mét của con cự thú đó.

Cự thú kinh hoàng giãy dụa muốn bỏ chạy, nhưng miếng thịt đã đưa đến tận miệng, Cầu Cầu sao lại bỏ qua được, quyền chủ động đều nằm trên tay nó, cái miệng khổng lồ nhanh chóng khép lại, dòng nước lại trở lại bình thường, cứ như con cự thú chưa bao giờ tồn tại vậy.

Dịch Vân tìm được đường sống trong cõi chết, thở phào nhẹ nhõm, lúc này cả tâm thần lẫn thân thể đều rã rời, không còn sức đâu mà di chuyển đành xuôi theo dòng nước hướng về phía ánh sáng càng lúc càng mạnh.

Vừa đi ra từ thủy đạo dưới lòng đất, chưa kịp tận hưởng ánh sáng mặt trời đã lâu không thấy, thì đã bị một luồng nước từ trên cao ép mạnh xuống, như vạn mã bốn bề, bất ngờ như cuồng phong tạt điện. Dịch Vân không còn sức chống cự, bị đẩy xuống tận đáy nước.

Ba! Ba!

Dưới thác nước, là một cái đầm sâu không thấy đáy. Hắn và Cầu Cầu đều rơi vào đó, bị ép xuống tới độ sâu mấy trăm mê, lực đạo vô cùng kinh khủng khiến Dịch Vân gần như bất tỉnh. Nhưng nhờ vào tinh thần mạnh mẽ, hắn gắng gượng tóm lấy Mễ Mễ Lộ đã hôn mê ngất xỉu bên cạnh kéo vào bờ.

Hắn tìm được một chỗ núp kín đáy hồ nước, vừa đặt Mễ Mễ Lộ lên bờ thì cũng vô lực gục xuống bên cạnh, miệng thở dốc. Một đường sinh tử tới đây, hắn đã vô cùng mệt mỏi rồi, hiện giờ không còn chịu đựng được nữa, lập tức chìm vào hôn mê

Tới lúc Dịch Vân tỉnh dậy, thì cảnh vật xung quanh đã hiện lên vô cùng quen thuộc như hần từng nhớ. Nào là vách đá trái phải cao vút tới tận chân trời, nào là cái đầm này, cái cây này, con đường này, kể cả các loài côn trùng chung quanh,...

Bây giờ nghĩ lại, ký ức mấy năm trước bỗng hiện lên thật rõ ràng, nơi này hẳn là nơi bắt đầu của thông đạo đi vào viên cổ điện phủ, chỉ cần men theo con sông này thì có thể tìm thấy viên cổ điện phủ, nơi ở của một con tinh vực ma thú. Nhưng sự thay đổi của cảnh vật xung quanh đây khiến cho Dịch Vân hơi bị ngạc nhiên.

Một đường xuyên qua thế giới dưới lòng đất, nhờ thế lộ trình hẳn đi lúc trước tới nửa năm nay đã được rút ngắn lại chỉ còn nửa tháng.

Cứ tưởng rằng ban đầu rất khó khăn, vì bỏ qua con đường cũ mà đi theo con đường mới do Cầu Cầu tìm được. Tuy rằng hung hiểm nhưng đó cũng là đường tắt nhanh nhất, đi thẳng một đường tới ngay chỗ này, rút ngắn thời gian rất nhiều.

“Dịch Vân, lúc ta đang bơi vào thủy đạo, hình như thấy được Cầu Cầu đang nuốt chừng con cự thú khổng lồ kia, chắc không phải do ta hoa mắt đó chứ?” Mễ Mễ Lộ ôm Cầu Cầu dè dặt hỏi.

“Cầu Cầu vốn thần dị, đó là vốn là thói quen của nó thôi.” Dịch Vân chỉ đáp qua loa

“Nó là ma thú sao?” Thật ra không tới lúc đặt câu hỏi này Mễ Mễ Lộ mới thắc mắc, từ khi Cầu Cầu phát hiện được địa hệ phách mỗ được chôn sâu dưới đất thì nàng đã hơi nghi ngờ. Nhưng vẫn chưa dám tin.

Đáng yêu như thế, lại cực kỳ thông minh hiểu ý người, là cực phẩm sủng vật thì chẳng có gì lạ, sao lại biến thành một con tiểu ma thú rồi?

“Hẳn là ma thú, ta cũng không rõ lắm. Chỉ biết rằng nó chính là Cầu Cầu, là đồng bạn của ta, một điều đó là đủ, các thứ khác không quan trọng.”

Hai người đều đang kiệt sức, nằm tĩnh dưỡng bên đầm nước tới ba ngày mới hồi phục. Mỗi khi nói tới nguy hiểm dưới thủy đạo thì đều hiện vẻ hoảng sợ.

Con cự thú miễn nhiễm tất cả tấn công về vật lý cũng như ma pháp đó là thứ gì thế?

Không hề được ghi lại trong các điển tịch nào, thì hẳn là thượng cổ ma thú thôi. Chỉ còn cách giải thích đó là hợp lý nhất, bởi thế chạy thoát được trong tay nó phần lớn dựa vào sự giúp đỡ của Cầu Cầu cùng với vận may.

Ngày ngày đầu thì từ miệng Cầu Cầu đã phun ra hơn một trăm khối Băng Phách Vân Miếu, là dị bảo có thể hồi phục ma lực thủy hệ trong nháy mắt, mà vật phẩm cùng cấp bậc với Xích Luyện Hỏa Tinh. Cả hai đều là thiên địa kỳ trân, rất hữu ích trong chiến đấu, từ đó Dịch Vân mới hiểu được, lí do vì sao Cầu Cầu lại lặn xuống đáy nước, hẳn là vì tìm dị bảo này.

Ngày thứ ba, Cầu Cầu lại phun ra một viên châu màu lam to bằng một nắm tay, bò lên trên ngực Dịch Vân kêu tê tê mấy tiếng rồi chìm vào giấc ngủ.

Dịch Vân đã nhiều lần gặp qua động tác như vậy của Cầu Cầu. Trong lòng vừa vừa mừng vừa lo: “ Cầu Cầu lại muốn tấn cấp rồi, đây đúng là chuyện tốt, nhưng thời điểm không thích hợp lắm, đang ở trong hiểm địa Lạc Nhật sơn mạch mà thiếu đi chiến lực cường đại này thì phiền toái rồi đây, không biết lần ngủ say này mất bao nhiêu thời gian nữa?”

Cầu Cầu vốn vô cùng cường đại, thậm chí so với bản thân hẳn còn mạnh hơn. Cũng do nguyên nhân này, sau khi tìm được địa hệ phách quang hẳn mới ngăn không cho Cầu Cầu háu ăn nuốt phách thạch vào để luyện hóa.

Nhưng người tính không bằng trời tính, sau một hồi đả loạn với con thủy hệ cự thú kinh khủng kia, nhờ vào sự trợ giúp của Cầu Cầu mới may mắn thoát được nhưng lại khiến Cầu Cầu lâm vào ngủ say. Nhất thời khiến hẳn thiếu đi một chiến lực hỗ trợ cường đại, sau này chắc phải cẩn thận hơn mới được.

Về phần viên châu u lam kia, trải qua sự suy đoán của Dịch Vân thì đó hẳn là thứ Cầu Cầu có được sau khi luyện hóa con cự thú kia. Nhưng viên châu này lại không hề có bất kì khí tức ma lực nào, trừ đi đặc điểm

thỉnh thoảng phát sáng, thì hoàn toàn vô dụng. Trong nhất thời, Dịch Vân cũng chưa tìm ra được cách sử dụng nó.

Tuy thế, đây là vật phẩm từ con cự thú miễn nhiễm với tất cả công kích vật lý cùng ma pháp, hẳn không là phàm vật, chắc chắn phải có công dụng của riêng nó, khi có thời gian hẳn sẽ từ từ tìm hiểu.

“Đây là chỗ nào thế?” Nhận ra Dịch Vân như đã tính trước, với chỗ này dường như không hề xa lạ, Mễ Mễ Lộ mới hỏi.

“Là nơi tận cùng trong Lạc Nhật sơn mạch, chỉ cần men theo con sông này thì có thể đến được mục tiêu cuối cùng rồi. Sẽ gặp được nơi có Luân Chuyển Kỳ Linh Quỳ, chỉ cần hái được mấy đoá kỳ hoa thì chuyển đi này thành công, lập tức rời đi không được nán ná thêm.” Dịch Vân cẩn thận nói

Điều mà hắn đang nghĩ tới trong lòng là tòa viễn cổ điện phủ cùng với con tinh vực ma thú kia.

“Nghe giọng người hình như không được lạc quan lắm, có nguy hiểm sao?”

“Cũng không an toàn lắm, men theo 300 dặm ven con sông này đều là nơi cư trú của cao cấp ma thú, tệ lắm cũng là ma thú thất cấp, tới cuối cùng lại càng hung hiểm nữa. Nhưng lần đầu ta đến đây chỉ mới đạt tới thực lực tam tinh lĩnh vực, mà chỉ hữu kinh vô hiểm đi tới cuối đoạn đường. Lần này nếu chúng ta cẩn thận một chút thì chắc không có vấn đề gì đâu.”

Mễ Mễ Lộ nghe vậy một trận rét run, nơi này hẳn là nơi tụ tập của cao cấp ma thú, ngày đó con Ngân Dực Long làm cho nàng sợ gần chết tới đây bất quá cũng chỉ là một con mồi nhỏ bé yếu ớt mà thôi.

Tuy hung hiểm nhưng Dịch Vân vẫn muốn đi vào tới cùng...

Hung hiểm mãnh liệt, cảm giác nguy hiểm càng lúc càng mạnh. Tuy biết thế, nhưng Dịch Vân lặn lội ngàn dặm xa xôi đến đây chỉ để làm việc này, sau có thể dễ dàng lui bước. Nàng chỉ còn cách cắn răng kiên trì theo sau hắn.

Muốn có được cuộc sống an bình, phú quý thì phải đối mặt với hiểm nguy đã, nếu đã đến đây rồi, nàng không có lý nào lại lui bước. Đây có lẽ là một lần nữa nàng đánh cược vào Dịch Vân. Sinh hay tử, cường hay nhược, chỉ trong chớp mắt thôi. Nếu chết thì chỉ còn lại đám tro tàn, nhưng nếu có thể sống sót thì tất có được thu hoạch lớn lao. Trên con đường trở thành cường giả, không tiến nghĩa là đã lùi, cường giả là giấc mơ lớn nhất của đời nàng. Nên đây cũng là lần đánh cược lớn nhất của nàng.

Cắn chặt răng, nàng kiên định theo sau Dịch Vân.

Trong mắt những người quan sát như Môn La, Mễ Mễ Lộ thật ra vô cùng giống với Dịch Vân.

Giống ở cả hai đều có mục tiêu cụ thể, giống ở quyết tâm thực hiện nó, cũng như tín niệm. Điều khác biệt chỉ là, Mễ Mễ Lộ muốn trở thành cường giả, còn Dịch Vân bắt buộc phải trở thành cường giả.

Chỉ cần một chút khác biệt thì tâm cảnh đã khác xa nhau rồi!

Bất quá, nàng tựa hồ đã bị ảnh hưởng dần dần từ Dịch Vân, từ từ lột xác.

Dọc đường vô cùng cẩn thận, lén lén lút lút, chỉ có chạm mặt hơn chục con thất giai ma thú trở lên. Đó vốn là công của Môn La, nhờ sự cảm ứng của hắn mà có thể biết trước đường đi của ma thú, nhiều lần hóa hiểm thành an, nhưng điều này trong mắt của Mễ Mễ Lộ lại là một cảnh tượng khác xa... Có thể cảm ứng được cao cấp ma thú, đối với Dịch Vân nàng càng lúc càng không nhìn thấu hắn.

Sau hai mươi lăm ngày, hai người rốt cuộc đã tới được điểm cuối cùng của thông đạo, là cánh cửa duy nhất để ra vào cốc.

Dịch Vân đưa cho Mễ Mễ Lộ một gốc cây màu bích lục. Trầm giọng nói: “Đây là Mạn Đà Hoa, có tác dụng che dấu khí tức đến ngay cả tinh vực cường giả cũng khó mà nhận ra, nhớ kỹ tuyệt đối không được sử dụng bất kỳ ma lực nào, nghe theo mệnh lệnh của ta. Bằng tốc độ nhanh nhất hái đoá kỳ hoa trong cốc, chuyển vừa xong lập tức thối lui, tuyệt không lưu lại lâu.”

Nghe lời nói nghiêm trọng hiểm thấy của Dịch Vân, Mễ Mễ Lộ khản trương hỏi: “Bên trong có thứ gì sao?”

“Một con ma thú, một con ma thú cường đại không thể chống lại. Cơ hội duy nhất cho chúng ta là nhân lúc nó vắng mặt, hái tất cả Luân Chuyển Kỳ Linh Quỷ rồi lập tức rời đi. Điều may mắn là nó thường ở trong một viên cổ điện đường tại sâu trong cốc, địa phương chúng ta muốn tới chỉ ở rìa ngoài của cốc thôi. Chỉ cần cẩn thận một chút là được, tỷ lệ thành công tới trên chín thành, đáng để thử một phen!”

Hai người bính trụ khí tức của bản thân, sau đó cẩn thận đi dọc theo thông đạo vào cốc, bước đi vô cùng chậm chạp, như sợ phát ra tiếng động cho dù là nhỏ nhất. Lát sau, đi tới một biển hoa tuyết trắng, hoa hồng sinh trưởng khắp nơi, là một biển hải cốt hơn ngàn năm!

“Bóp nát đóa hoa, sau đó đi tới trước thu thập, hái tất cả Luân Chuyển Kỳ Linh Quỷ, phải nhanh!” Dịch Vân thấp giọng nói.

Mề Mễ Lộ nghe vậy lập tức bóp nát bông hoa bí lục trong tay, một màn sương mù như ẩn như hiện lập tức bao phủ toàn thân nàng. Trong nháy mắt, đã che dấu triệt để khí tức của nàng, hiệu quả so với mặt pháp ẩn tàng của hắc ám hệ còn tốt hơn.

Lòng của Mề Mễ Lộ tràn ngập tin tưởng, không dám chậm trễ, phân ra hai hướng so với Dịch Vân, nhanh chóng thu hoạch kỳ hoa hỏa hồng.

Bên trong biển hải cốt Luân Chuyển Kỳ Linh Quỷ mới có thể sinh trưởng, từ thi hải của ma thú cấp cao mọc lên. Nếu sinh ra trên hải cốt của người, thì phải trải qua hơn ngàn năm mới trở thành tuyệt thế kỳ hoa như lời A Khắc Tây nói. Nay tất cả những đóa hoa như thế đều bị thu hoạch hết.

Luân Chuyển Kỳ Linh Quỷ có thể sử dụng để tẩy tủy luyện mạch, cũng như làm dược liệu để điều chế ma thuốc cấp cao. Nhưng những điều đó đối với Dịch Vân không hề quan trọng, hắn chỉ muốn cứu những đồng bạn ở Ái Đạt trấn năm xưa, loại bỏ đi độc tính của cấm kỵ ma dược, giúp cho bọn họ khôi phục thần trí, biến họ từ một đấng khuyển trở thành một con người chân chính! Banlonghoi.com! Hội tụ đam mê!

Không tới nửa khắc thời gian, hơn một trăm đóa kỳ hoa Luân Chuyển Kỳ Linh quỷ đều được hai người thu hoạch hết. Giống như dự liệu, vô cùng thuận lợi.

Nhưng vào lúc bọn họ muốn li khai, bỗng một tiếng rống to như sấm động, vang dội khắp đất trời truyền vào tai bọn họ. Toàn thân hai người nhất thời mềm nhũn, giống như có một lực lượng vô hình nào đó giữ chặt bọn họ tại chỗ, không thể động đậy.

Một khắc sau, một luồng uy áp mãnh liệt tràn tới, một bóng đen to lớn vừa hiện ra trong mi mắt thì thân thể hai người đã chấn động kịch liệt, sau đó hoàn toàn mất đi ý thức, chìm vào hôn mê.

382. Chương 381: Minh Độc.

Chống tay ngồi dậy, Dịch Vân mới nhận ra mình đang ở một nơi vô cùng xa lạ.

Hắn đang ngồi trên một cái sàn nhà xám xịt, trong một cái điện rất rộng, được chống đỡ bởi mười hai cái cột đá to lớn hàng ba, bốn người ôm. Dãy cột chạy dài cực kỳ ngay ngắn, toát lên dáng vẻ của một điện thờ cổ xưa. Vách tường rêu phong loang lổ, chằng chịt rễ cây thô to bò loằng ngoằng như những con rắn lớn. Ánh mặt trời chói chang chiếu rọi vào qua cánh cổng hùng vĩ cao hơn mười thước. Toàn bộ bầu không khí trong điện tràn ngập một sự cũ kĩ, một sự lắng đọng của không gian và thời gian.

Mề Mễ Lộ lúc này đang nằm phục trên chân hắn, mặt hoa quay lên phía trên, cũng đã giật mình tỉnh lại. Nàng ta hiếu kỳ nhìn quanh, cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

Lúc này đã xảy ra chuyện gì? Nàng không hề biết được, chỉ thấy mắt tối sầm lại, ý thức lập tức biến mất, khi tỉnh lại thì đã ở nơi này.

Đúng lúc đó, một âm thanh trầm thấp đột ngột vang lên: “Các người chịu tỉnh rồi hả?”

Hai người giật mình kinh hãi, nơi này còn có kẻ thứ ba sao, vậy mà Dịch Vân lại không hề cảm nhận được một chút gì cả?

Cả hai hoảng hốt quay lại nhìn đằng sau, nào thấy bóng dáng một ai? Chỉ có một con Ma thú kỳ dị đang nằm sấp trên nền điện cách bọn họ vài thước, lom lom nhìn hai người, vẻ mặt tràn ngập ý cười.

Con Ma thú này cũng không to lớn, ngoại hình không khác gì hổ báo. Toàn thân lông tím, hàm răng nhọn hoắt trắng nhớn, móng vuốt lập lòe sắc bén như dao. Một con Ma thú bốn chân hoàn toàn thông thường, không có gì đáng ngạc nhiên.

Nhưng hơi khác một điểm, xen kẽ với lớp lông màu tím đó là những vệt màu đen vân vện lấp lánh đầy quỷ dị. Khi nó hô hấp, vô số hoa văn màu đen này co giãn, mơ hồ tỏa ra những rung động ma lực, thu phát hết sức tự nhiên, không hề có một sự gượng ép hay cố gắng nào cả

Điều làm Dịch Vân chấn động không thôi, là hắn không hề cảm nhận được hơi thở từ Ma thú đó. Cứ như nó là một bức tượng điêu khắc bằng đá vậy.

Mẽ Mẽ Lộ dụi mắt, cực kỳ kinh ngạc kêu lên: “Ma thú? Ma thú biết nói tiếng người a?”

Dịch Vân cũng kinh hãi vô cùng. Mà kinh ngạc thì ít, sợ hãi mới thật nhiều.

Bởi con Ma thú lông tím này, hắn đã từng thấy và suốt đời có lẽ sẽ không quên. Tuy thân hình lúc này so với trước một góc cũng không bằng, nhưng dáng vẻ thì không hề khác lạ.

“Ngài là Tinh Vực Ma thú lúc trước sao?” Dịch Vân khẩn đặc cổ họng, mãi mới thốt được một câu.

“Hừ!” Con thú lông tím nhe răng gầm nhẹ: “Ta quả nhiên không có đoán sai, đúng là khí tức của mi. Tên tiểu tử loài người đáng ghét thừa dịp ta ngủ say mà bỏ trốn trước kia. Can đảm, thật sự can đảm. Biết đây là địa bàn của Bản thú, có sự tồn tại của Bản thú còn dám vào náo loạn. May mắn một lần thoát đi, giờ lại to gan đến nữa à?”

Xong rồi, hết rồi! Đây đúng là con Ma thú cấp Tinh Vực lần trước rồi!

Dịch Vân than thầm, nhưng ngoài mặt vẫn cố gắng trấn tĩnh, cung kính hỏi: “Lúc trước ngài rõ ràng là không thấy tại hạ, sao ngài biết có người xâm nhập, lại còn khẳng định là tại hạ nữa!”

“Lúc đó Bản thú chỉ cảm nhận có một khí tức kỳ lạ đang ẩn nấp đâu đó xung quanh di tích. Nhưng dùng thần thức tìm kiếm thì chẳng thấy gì. Ta cứ tưởng đó là ảo giác, yên tâm mà ngủ! Ngày hôm sau tỉnh dậy mới thấy thức ăn của Bản thú để lại đã biến đâu mất. Không phải là có kẻ vô lễ to gan xâm nhập trộm đi hay sao?”

Ma thú lông tím cười u ám: “Dám tới địa bàn của Bản thú náo loạn một vòng, còn âm thầm trộm đi thức ăn của ta. Hắc hắc, vạn năm lại đây, tiểu tử mi là kẻ đầu tiên liều lĩnh như vậy. Bản thú làm sao không nhớ!”

“Khí tức lúc xưa so với bây giờ cũng không giống mấy, nhưng bản chất thì không thể thay đổi. Hắc hắc hắc, chính xác là cùng một tên, rốt cuộc cũng đưa tới miệng ta a!”

Dịch Vân da đầu tê dại, hối hận không thôi. Nguyên lúc trước hắn trộm đi thi thể của con Nhân Diện Sư Thứu kia, da lông đều đem đổi thành một đồng kim tệ sáng lóa cả rồi. Thật là chim chết vì mồi, người chết vì tài phú a!

Về phần Mẽ Mẽ Lộ, sớm đã chết điếng người!

Ma thú nói được tiếng người, chỉ trong truyền thuyết mới nghe nhắc đến, Tinh Vực Ma thú. Giờ lại sờ sờ trước mắt, đã dọa cho nàng ta lạc hồn thất phách!

Mà khiến nàng mém xỉu, khi nghe được, thì ra Dịch Vân và Ma thú khủng bố này có “quen biết”. Mà còn là thù xưa hận cũ, ăn trộm đồ của nó. Nàng cũng không còn hơi sức đâu mà mắng chửi Dịch Vân có mắt như mù nữa, chân liền nhũn ra, té ngồi xuống đất, mờ mờ mịt mịt!

“Thôi bỏ đi... Chỉ là sai lầm nhất thời..!”

Ma thú lông tím giơ móng vuốt phẩy phẩy y hết con người phát phát tay áo vậy, cười lớn: “Đồ ăn thừa thôi, chuyện qua rồi, không cần nhắc lại nữa!”

“Không nhắc tới sao. Chính ngài nói ra trước mà!” Dịch Vân than thầm.

“Loài người! Mi thật thú vị!”

Ma thú lông tím nhìn chăm chăm vào hấn, đảo mắt từ đầu đến chân Dịch Vân, rồi nhếch mép: “Mấy năm qua, ta vẫn thường tự hỏi, vẫn có kẻ tránh khỏi linh giác của ta, sống sờ sờ mà qua mặt ta dễ dàng như vậy hay sao? Quả không hề có chút đạo lý nào cả. Cho nên Bản thú mới ghi nhớ trong lòng. Tới hôm nay thì rõ rồi. Hắc hắc, thì ra là Thần khí, mà còn là Thần khí lấy máu nhận chủ, Huyết Kế Thần khí cực kỳ hiếm có. Chẳng trách có thể ẩn nấp khí tức cao thâm như vậy!”

“Thần khí này là đồ tốt đó, đáng tiếc, đáng tiếc lại là Huyết Kế Thần khí, trừ tiểu tử mi thì không ai có khả năng sử dụng nữa rồi. Bản thú cũng không xài được, nếu không, mỡ dâng miệng mèo, ta trước giết sau đoạt, làm sao mà buông tha chứ!”

Dịch Vân mồ hôi lạnh chảy ròng ròng toàn thân. Con Ma thú này, cũng không phải là kẻ ăn chay niệm Phật à nha.

“Người thú vị, nhưng con rắn nhỏ kia lại càng thú vị hơn!” Ma thú lông tím nhắc chân trước lên, một con rắn nhỏ màu trắng đột ngột xuất hiện trong móng vuốt của nó.

Dịch Vân sờn gai ốc, nổi da gà. Cầu Cầu vốn đang ngủ say, nằm im lìm trong thân thể hấn. Vậy mà chỉ chớp mắt một cái, không thấy Ma thú kia hung hăng nào động gì, thì đã nằm trong vuốt nó mà hấn không hề có cảm giác gì cả. Đây không phải là vấn đề về tốc độ nữa rồi. Mà là thực lực và trình độ của song phương là một trời một vực, căn bản không thể nhìn ra!

Hấn sớm biết con Ma thú năm xưa vốn đạt cấp Tinh Vực. Bây giờ vì thân hình thu nhỏ mà không bộc lộ ra sự chấn nhiếp vốn có. Đến Lang Lang còn lớn hơn nó gấp năm lần. Cho nên, phải đến khi lão tổ tông này ra tay biểu thị lực lượng cường đại, không thể chống đỡ. Dịch Vân mới cảm thấy một nỗi sợ hãi đang dần gia tăng.

Trước mặt quái vật này, sinh mạng hấn nhỏ bé chẳng khác gì con kiến cả. Hoàn toàn không có phân lượng.

Có điều con Ma thú cũng không để ý tới sắc mặt của Dịch Vân, ngơ ngẩn nói: “Ma thú họ rắn, phẩm chất và thiên phú cực cao. So với Long, Phượng nhị tộc cũng không thua kém mấy. Thuộc tính... ồ, kỳ quái nhỉ, đến Bản thú cũng nhìn không ra! Rõ ràng là đã gần tiến tới Bát giai, sao thân thể lại không bằng con chó con mèo thế nhỉ? Quái quái, chưa từng thấy a!”

Nó lăm bắm một tràng rồi vung trảo ném Cầu Cầu lại cho Dịch Vân. Hấn thở phào nhẹ nhõm: “Cầu Cầu... sắp tiến giai Bát cấp Ma thú rồi sao tiền bối?”

“Còn hỏi nữa?” Con thú thần nhiên: “Con rắn nhỏ này đang là Thất giai đỉnh phong, hiện nó ngủ say để luyện hóa năng lượng mà thôi! Sau khi tỉnh lại, chân chính trở thành Bát giai!”

Dịch Vân và Mễ Mễ Lộ chấn động.

Mễ Mễ Lộ kinh ngạc bởi vì trước giờ nàng ta chỉ xem nó là một con sủng vật yêu thích thôi. Tuy mấy ngày ở chung, phát hiện Cầu Cầu thực lực cũng rất mạnh, mới cho rằng nó còn hơn cả nàng mà tương đương với Dịch Vân. Thật không nghĩ, nó lại là Ma thú cường đại đến như vậy.

Bát giai Ma thú. Cùng đẳng cấp với loài người Cửu Tinh. Như vậy, một khi Cầu Cầu luyện hóa toàn bộ năng lượng trong thân thể kia mà thức tỉnh, liền có thể so sánh với các cường giả Cửu tinh hùng mạnh trên đại lục sao? Thật khó tin, một con rắn suốt ngày ăn ngủ vậy mà...!

Còn Dịch Vân kinh ngạc là vì Ma thú lông tím kia có thể dễ dàng nhìn ra thực lực đẳng cấp của Cầu Cầu.

Phải biết một điều, ngay cả Môn La, Tạp Lỗ Tư hay là A Khắc Tây, những cường giả Tinh Vực Đỉnh phong của nhân loại, cũng không làm sao nhìn thấu được cấp bậc của Cầu Cầu. Vậy mà con thú kia chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra.

Chính vì thế hấn kinh hãi không thôi!

Không hề nghi ngờ gì nữa, trình độ của con Ma thú này hơn xa đám người Tạp Lỗ Tư. Cao hơn rất nhiều chứ không chỉ một phân hay nửa điểm!

“Ừm...” Con thú lông tím lại nhếch mép, rồi đột ngột nói: “Nếu như Bản thú không đoán sai, thì con rắn nhỏ đó cũng chẳng thuộc về đại lục này, mà hấn là đến từ một thế giới khác!”

“Thế giới khác sao?” Dịch Vân nén sự sợ hãi xuống, ngạc nhiên: “Ngoài đại lục Khung Vô ra, tại hạ nghe nói vạn năm trước tất cả những đại lục khác đều xảy ra biến cố trọng đại mà chìm sâu vào lòng biển! Trừ đại lục này ra, đã không còn đại lục nào khác nữa mà?”

“Ta có nói là Đại lục sao?” Ma thú lông tím lầm bầm: “Là một thế giới khác, một không gian thời gian khác hoàn toàn! Vạn năm trước, thế giới này đều biết là có một thông đạo đi sang những không gian khác. Chỉ là sau đại họa các chủng tộc, cũng như đại chiến diệt thế khủng khiếp kia đã làm cho thế giới cũ tan vỡ. Cánh cổng thông qua không gian khác cũng bị phong ấn rồi biến mất. Các đại lục bị nhấn chìm. Con rắn nhỏ này, rất có khả năng đến từ không gian thế giới khác đó!”

Đến đây, con thú trầm ngâm một hồi, rồi lại phủ nhận: “Cũng không đúng, con rắn này nhìn sao cũng chỉ là ấu thú. Thời gian cánh cổng không gian phong ấn cũng đã vạn năm, như vậy nó không thể chui ra từ đó. Vậy nó ở đâu tới đây?”

Dịch Vân càng ngạc nhiên: “Đại Chiến Diệt Thế? Cánh cổng không gian? Thông đạo? Tại sao nó lại bị phong ấn vậy tiền bối?”

Đáng ra Dịch Vân không nên hỏi vấn đề này, bởi...

Con Ma thú bỗng dừng nổi khùng, nó nhảy vọt lên, gầm rú tức giận: “Đồ con người khốn kiếp đáng chết, còn hỏi cái vấn đề khốn nạn này sao? Tranh chấp dẫn đến đại chiến diệt thế, không phải do lũ người đê tiện bọn mi khơi mào hay sao? Làm liên lụy Ma thú vô tội chúng ta và cả những giống loài khác!?”

Mề Mễ Lộ hoảng hồn sợ nó sẽ ra tay giết Dịch Vân, vội vàng hét lên: “Lông Tím tiền bối! Đây là chuyện của vạn năm trước rồi! Bọn tiểu tử chưa hề được nghe tới, không biết không có tội a! Ngài không nên giận cá chém thớt, đá thúng đụng nia bọn tiểu tử mới đúng!”

Con thú lông tím sững người lại một lát ngẫm nghĩ, rồi nó lại nằm ườn ra đất, lầm bầm: “Lông Tím? Xưng hô thông minh sáng tạo đấy, nhưng Bản thú không thích. Ta gọi là Minh Độc!”

Dịch Vân bị dọa suýt tè ra quần. Vừa rồi khi con thú kia nhìn chăm chăm vào hắn, đã khiến toàn thân hắn như bị đông cứng lại. Ngay cả một hơi thở, điều kiện sống tối thiểu nhất cũng không có. Con thú hơi tức giận cũng làm cho không gian biến động dữ dội, ép nén lại bén nhọn như đao kiếm, Dịch Vân không hề nghi ngờ, nó thật sự có ý muốn giết mình. Nếu không nhờ Mề Mễ Lộ nhanh miệng cầu xin, có lẽ bây giờ hắn đã hồn du địa phủ!

Đang nói chuyện bình thường, trở mặt là ra tay ngay. Ma thú quả thật hỉ nộ vô chừng, cực khó mà đối phó hầu hạ!

Mề Mễ Lộ tuy cũng bị dọa chết khiếp, nhưng khi nghe con thú khủng bố này xưng tên, nàng ta liền nhanh trí bỏ mộng cọp: “Minh Độc tiền bối, chúng tiểu bối hướng ngài vãn an. Tiểu nữ là Mề Mễ Lộ, còn hắn gọi...!”

“Thôi thôi!” Quơ quơ móng vuốt, Minh Độc sốt ruột gầm gừ: “Bản thú không cần biết tên của bọn người chúng mi, cũng không muốn biết. Mi ngồi xuống đây nói chuyện với Bản thú đi!”

“Nói chuyện?” Mề Mễ Lộ ngơ ngác.

“Bắt bọn mi tới đây, để Bản thú chém gió đỡ buồn thôi!” Minh Độc dừng dừng: “Trăm dặm quanh đây, không có một con thú nào khác dám đến gần. Cũng chỉ loài người ngu ngốc bọn mi mới liều mạng vậy thôi. Mà con người đều là giống rác rưởi, đồ bỏ đi, chỉ mỗi chém gió là có tài, là tốt! Cho nên tận lực phát huy sở trường, cùng chém gió với ta!”

Náo động cả buổi, thì ra là do con Ma thú này ở không sinh nhàm chán, muốn tìm người cùng nó tán dóc, mới bắt bọn họ về đây!

Dịch Vân và Mề Mễ Lộ dở khóc dở cười nhìn nhau. Nhưng trước mái hiên thấp buộc phải cúi đầu. Hai người không còn cách nào khác phải ngồi xuống.

Cứ như thế, một đại hội chém gió kỳ quái nhất thiên hạ ầm ĩ diễn ra!

Kể đến chuyện Đại hội Ma Đấu đầy sôi động thì...

“Cao nhất cũng chỉ đẳng cấp Lục tinh thi đấu thôi sao? Vậy mà là chuyện trọng đại của Đế quốc! Đúng là no cơm rủng mỡ, hết chuyện lại đi xem kiến hôi cắn nhau! Ta thà đi đá dế còn hơn...!”

“Gì kia? Con nhóc mi mà cũng vào bảng Thập Cường sao!... Thằng nhóc này mà lại vô địch á... phì phì! Chẳng trách, toàn là kiến không! Kém cỏi quá!”

Kể sang chuyện ba đại thể lực nắm quyền trên đại lục thì...

“Nước mạnh nhất là Kỳ Vô á? Vậy Gia Mã đế quốc đâu? Gì kia? Ngàn năm trước sụp đổ rồi à? Chà, vô dụng thế! Vậy thế giới này lấy tên là Khung Vô hử? Lại có kẻ dám xưng tên nước là Kỳ Vô nữa chứ! Kiêu ngạo nhỉ! Rảnh rồi Bản thú chạy tới giết hửn cho xem!”

“Ba thể lực lớn của Đại lục hử? Giờ mới nghe đó, so với ngàn năm trước thì sao? Để lúc nào buồn chán Bản thú tới chơi thử coi mạnh yếu như nào!”

Nói đến cường giả trên Đại lục thì...

“Giè giè! Ba cái tên Cửu tinh củ chuối đó cũng làm Viện trưởng sao? Tinh Vực sơ giai cũng xưng là cường giả á! Chọc chết ta sao? Hay là báo ứng đây? Loài người bọn mi, càng sống càng đồi bại á!”

Một phen huyền thiên chém trời chém đất. Dịch Vân cuối cùng cũng từ Minh Độc mà hiểu khá rõ lịch sử Đại lục một ngàn năm trước. Một ngàn năm trôi qua, vùi lấp biết bao sự kiện. Mà Minh Độc lại biết thêm những quốc gia mới sau thời kỳ đại chiến, như Kỳ Vô, Bàn Thạch và Bối Mông Đặc.

Dịch Vân lại suy luận, ngàn năm trước, với tính tình Minh Độc, chắc hẳn đã bắt lấy một cường giả loài người về đây chém gió cùng nó. Sau đó thì không có ai đến nữa. Nên hẳn và Mễ Mễ Lộ đã “may mắn” trở thành đám khách mời đầu tiên sau một ngàn năm, có điều...

Người cùng tám với Minh Độc ngàn năm trước, bây giờ ở đâu?

Đây cũng là điểm rất quan trọng mà Dịch Vân rất muốn biết.

“Đại Hội Chém Gió” kéo dài ba ngày ba đêm liên tục. Không kể tới Minh Độc, cứ lấy thực lực của Dịch Vân và Mễ Mễ Lộ bây giờ, tu luyện một lần cũng mất hơn mười ngày không ngủ là thường. Giờ mới ba ngày, cũng không phải là điều gì to tát lắm.

Chỉ là con Ma thú lông tím này lại nói rất nhiều, hỏi cũng lắm, làm như trong đầu nó toàn là thắc mắc nghi ngờ vậy. Khiến cho Dịch Vân và Mễ Mễ Lộ phải vắt óc trả lời, không thì không xong với nó.

Khuya thứ ba, Minh Độc chợt ngửa đầu lên trời ngáp dài, lè nhè nói: “Lâu rồi không có thức đêm nha. Không có tốt cho làn da chút nào! Những gì cần nói cũng đã nói xong, chém gió đến đây kết thúc được rồi!”

Hai người nghe mà vô cùng vui vẻ, cuối cùng cũng có thể rời đi rồi sao!?

Bọn họ tưởng như vậy, nhưng Minh Độc thì không, chỉ một câu đã làm cho cả hai choáng váng xém ngắt xủ: “Các ngươi cũng đến lúc lên đường rồi. Nói đi, muốn chết thể nào, cho các ngươi tự chọn đó!”

“Minh Độc tiền bối... Ngài...!” Mễ Mễ Lộ hoảng hồn, khẩn trương.

“Quy củ của Bản thú, loài người xâm phạm di tích, đều phải chết. Không có ngoại lệ!”

Ngay lập tức, Dịch Vân liền nhớ đến phía ngoài di tích, nơi hài cốt nát vụn của Vua Đạo tặc Kỳ Lôi Tư đang dãi dầu sương gió. Lão có lẽ chính là người một ngàn năm trước đã nói chuyện cùng Minh Độc!

383. Chương 382: Bí Ẩn

Minh Độc lộ ra bộ dáng lười nhác giả vờ giả vờ gục trên mặt đất. Dịch Vân và Mễ Mễ Lộ hai người ở chung một chỗ. Mặc dù vô cùng cẩn thận đề phòng, nhưng bọn hắn biết đối mặt tinh vực ma thú, bất kỳ phản kháng nào cũng là vô ích, Minh Độc chỉ cần một ý niệm trong đầu trong nháy mắt đủ đánh chết bọn hắn.

“Nói đi, muốn chết như thế nào?” Minh Độc hỏi thêm một lần.

“Tiền bối” Dịch Vân trầm giọng nói: “Giết chúng ta đối với người không có chỗ tốt gì, bỏ qua cho chúng ta, ta sẽ định kỳ mang đến tin tức bên ngoài cuộn cuộn không dứt cho người, về phần chu kỳ người cứ nói, việc này đối với người không có hại gì.”

“Quy củ xưa thôi, chính là lời thề!” Minh Độc nói: “Kể từ khi ta bị tên nhân loại đáng chết kia làm hại. Thời gian dằng dặc trôi qua, đều chỉ có thể thủ trong tòa di tích này, ta hận vô cùng lúc ấy ta liền thề chỉ cần có nhân loại lại tới đây ta thấy một liên giết một. Tuyệt không ngoại lệ!”

“Cho các người lựa chọn kiểu chết, cùng được nói chuyện vài câu với ta đã là ân tứ lớn nhất ta có thể cho rồi.”

Mễ Mễ Lộ nghe xong mặt xám như chết, nàng biết đã xong đời rồi.

“Thế nhưng ...” Minh Độc liếc Dịch Vân một cái. Đường như nghĩ chút rồi nói tiếp: “Ta coi chừng dùm tòa viên cổ di tích đã qua hơn chín nghìn năm. Năm tháng dài dòng, từng có mấy vạn người tới chỗ này, bọn họ không một ai không phải cường giả, chỉ có hai người các người là đặc biệt, thực lực yếu nhất. Nhưng, nam nhân, người tiềm chất cao, trong bọn hắn cũng có thể nói là đệ nhất nhân, cho nên, ta mới nói người thú vị!”

“Người thú vị, rắn bé con thú vị, dĩ nhiên có đãi ngộ đặc biệt, ta phá lệ cho người một cơ hội...” một đạo hồ quang mỏng manh từ móng vuốt Minh Độc xông lên, bay lên trên nóc, hắn cười nói:

“Đạo hồ quang này, là một phần vạn lực lượng của ta, chỉ cần người có thể đón đỡ, ta sẽ cho các người sống thêm ba ngày, ba ngày sau lại thử một lần, chỉ là lực lượng đề cao đến hai phần vạn..., cứ như vậy từ từ cộng thêm lên, chỉ cần có thể ngăn chặn một vạn lần không chết, chính thức đỡ được một kích toàn bộ thực lực của ta, ta liền bỏ qua cho bọn người, ừ, như vậy đi, cũng không tính bỏ qua lời thề. Cảm tạ nhân từ của ta đi thôi.”

Đây là phá lệ cái quái gì?

Đây cũng là nhân từ?

Đầu ma thú lông tím này thật đúng là không muốn cho người sống rồi!

Mà nói đi nói lại, tóm lại một câu, quy củ nhất định là hắn đặt ra rồi, nhận hay không cũng chết.

“Mệt, đừng lãng phí thời gian ta ngủ, bắt đầu đi.” Minh Độc vốn không cho Dịch Vân phản đối. Hồ quang bay lên giữa không trung, giống như một cây roi dài, rất nhanh đập xuống người Dịch Vân.

Chẳng qua là tia hồ quang dài một thước, nhưng khi phát động uy áp mãnh liệt, hồ quang oanh kích xuống cực nhanh, nháy mắt tiếp xúc tới thân thể, chính bản thân Dịch Vân mới có thể cảm nhận được uy lực của nó, nhưng tránh không khỏi, chỉ có thể cứng rắn đối chọi.

Chịu được thì sống thêm ba ngày, ài..., hiện tại sống chết trước mặt. Trước sau đều là tử lộ, Dịch Vân lựa chọn con đường chết chậm một chút, tranh thủ thêm chút hi vọng.

Hắn khát cầu phần hi vọng mỏng manh kia!

Ma binh nắm chắc, trong mắt tử diễm lưu chuyển, đầu khí Phần Kiếp Tử Diễm thoáng cái chuyển đến cực hạn, toàn bộ tinh thần tập trung vào đạo hồ quang kia, một chém dữ dội lao ra.

Lúc này hắn đã vứt bỏ hết thấy trách chuyện bình sinh!

Dịch Vân hiện tại đứng trên mặt đất, vị trí sâu trong di tích, trước một bức đá núi đen thui, Mễ Mễ Lộ thì đứng ở bên cạnh hắn.

Khi hắn vận khởi đầu khí, tử hỏa diễm nhảy lên cao lưu chuyển hết sức linh động, chẳng biết tại sao năng lượng đầu khí toàn thân từ dưới bàn chân hắn bị hút ra, vền vền một lần chớp mắt, chỉ một chốc lát, giống như giọt nước rơi vào hoang mạc, bị hấp thu hầu như không còn, tất cả đầu khí toàn thân hắn bị hút không còn sót chút gì.

Đó cũng không phải đầu khí hết bình thường, mà là triệt triệt để để kiệt quệ!

Coi như là đang chiến đấu thảm thiết nhất. Thi triển đấu khí ma lực lên đến cực hạn, dùng đến tận cùng, nhưng trong kinh mạch, máu huyết, da thịt, khí hải cũng phải còn một ít lượng còn sót lại. Không giống như hiện tại, là hoàn toàn bị hấp thu sạch sẽ. Ngay cả hàm lượng đám nguyên tố cơ bản cũng không lưu lại.

Dịch Vân cho tới bây giờ chưa từng mệt mỏi như vậy.

Không chỉ thế, ngay cả hồn phách bị kích động kịch liệt, hồ quang đã oanh tới trước mắt, ngay lập tức sinh tử trong khoảnh khắc, không đỡ chính là chết, nhưng hắn vẫn buông tay ra, ma binh rơi xuống đất. Thân thể ngã thẳng tắp về phía sau. Hôn mê bất tỉnh.

Trong nháy mắt dị biến phát sinh, Dịch Vân chỉ cảm thấy không thoát khỏi. Nhưng vẫn miễn cưỡng gục trên mặt đất, Minh Độc hai mắt mở thật to, khuôn mặt kinh hãi.

Hồ quang sắp oanh trên người Dịch Vân, thoáng tiếp xúc qua, cùng lúc đó trên mặt đất đột nhiên nổi lên một luồng sáng chói lọi, một vòng rồi một vòng ra đẩy ra bên ngoài, trong nháy mắt tỏa sáng khắp tòa viên cổ di tích u ám. Mỗi một đạo là một ma văn đồ án cực kỳ phức tạp.

Tia sáng tỏa ra nhanh chóng, đẹp đẽ và chói lọi, thì ra là từ một đạo ma văn cực lớn trong lòng đất mà ra.

Rồi mặt nham bích đen thui này, tựa như đang hô ứng lẫn nhau. Theo đó dâng lên vạn trượng hồng mang, sáng như ban ngày, mãnh liệt như lửa, giống như núi lửa yên lặng đã lâu nay bộc phát. Ngàn vạn năm đợi chờ chỉ vì giờ khắc chói lọi này thôi, tựa như lưu tinh lóe lên rực sáng trong khoảnh khắc.

Một hồi lâu sau, cả tòa di tích khổng lồ yên tĩnh lại, ma trận từ từ tiêu tán, trống trải tĩnh mịch đến lạnh lùng.

Thân hình chợt lóe, Minh Độc đứng nghiêm ở trước mặt tường nham bích. Bộ dạng ngẩn ngơ, hiện lên vẻ mặt mừng rỡ như điên không hề che giấu: “Thời gian dài đặc, biển cũng khô cạn, đá cũng mòn. Chờ đợi suốt chín ngàn chín trăm năm. Chín ngàn chín trăm năm a, ta đợi được rồi, rốt cục chờ đến lúc này!”

Ha ha ha ha ha, ha ha ha ha ha ha ha...

Nụ cười mang theo nước mắt gào đến khản cả giọng, chấn động cả tòa viên cổ di tích, lan xa ra ngoài.

Khi Dịch Vân tỉnh lại đã là sáng sớm ngày hôm sau.

“Ta còn sống?” Dịch Vân ngồi dậy. Đứng ở bên cạnh Mễ Mễ Lộ, nàng đang lo lắng nhìn hắn.

Đang định hỏi, tiếng nói Minh Độc trầm thấp từ phía sau truyền đến: “Tiểu tử, ngươi tên là gì?”

Dịch Vân bị dọa nhảy, trải qua đêm qua hành hạ. Cái thanh âm này khiến cho hắn cảm giác giống như tử thần, nhanh chóng quay ngược đầu trở lại, thân thể của Minh Độc đang nằm ở phía sau hắn, con quỷ lông tím này có thói quen rất ác nghiệt, nó rất thích núp ở sau lưng người ta nói chuyện, mỗi lần tỉnh lại đều bị nó hù dọa muốn đứng tim.

“Ta tên là Dịch Vân, nàng gọi Mễ Mễ Lộ.” Thẳng đến lúc này, Dịch Vân vẫn không rõ tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, còn có thể sống tốt đã là chuyện lạ, đây là..., nó thể nào bỗng nhiên đổi tính. Hỏi tên ta nha?

Minh Độc hai mắt phát sáng, nói: “Ta thay đổi chủ ý, bỏ qua cho bọn ngươi, nhưng ngươi phải làm cho ta một chuyện.”

Chỉ ngủ một giấc, toàn bộ thế giới đã thay đổi?

“Chuyện gì?” Dịch Vân chỉ cảm thấy không hiểu được, nhưng nếu có thể chạy thoát ra tìm đường sống từ cõi chết thì là chuyện tốt, hắn vội vàng gật đầu nói: “Chỉ cần ta có thể làm được thì nhất định toàn lực hoàn thành.”

Kết quả chết chắc rồi, hiện tại có cơ hội cuối cùng để thoát khỏi, hắn dĩ nhiên quý trọng.

“Rất đơn giản, chính là tu luyện!”

Dịch Vân và Mễ Mễ Lộ đồng thời ngạc nhiên!

Minh Độc bỗng nhiên đổi chủ đề: "Người biết vì sao ta canh giữ ở chỗ tòa viên cổ di tích này hơn chín ngàn chín trăm năm không rời đi sao không?"

Hơn chín ngàn chín trăm năm?

Ông trời ah?!?

Coi như là cường giả đạt tới tinh vực đỉnh phong tận cùng đi nữa, tuổi thọ cũng sẽ không quá ba ngàn năm, Minh Độc ở chỗ này gần tới vạn năm, nó hiện tại có bao nhiêu tuổi, tinh vực ma thú có thể sống lâu như vậy sao?

Quay đầu nhìn về phía bức tường nham bích bằng đá đen ở phía sau kia, Minh Độc nói: "Bởi vì thê tử của ta bị phong ấn ở bên trong bức tường nham bích này."

Dịch Vân hai người nghe vậy đồng thời chấn động!

"Tòa viên cổ di tích này có bố trí một cái thần trận. Là thần trận cấp bậc cao nhất." Minh Độc giải thích: "Lấy thực lực của ta, nếu muốn mạnh mẽ phá trận cũng có thể làm được, chẳng qua người kia khi bố trí đạo thần trận này tương đối ác độc, lấy phương pháp trận tương mệnh hệ, áp vào trên người thê tử ta. Nếu không phải tuân theo trình tự bình thường mở ra mà lấy lực mạnh phá trận, thời điểm trận phá thì vợ ta cũng bỏ mạng."

Thần trận hơn xa ma trận!

Năm đó, một đạo "Bán thần trận" đã có thể nhốt Bối Lợi Mộc gần ngàn năm. Cho dù ngày sau hần thuận lợi tấn nhập tinh vực đỉnh phong vẫn không cách nào bài trừ, bán thần trận đã như thế. Huống chi là hàng thật giá thật "Thần trận" ?

Rồi Minh Độc lại nói, hần có năng lực oanh phá thần trận này, chẳng qua phải bận tâm thê tử bị phong ấn, sợ ném chuột vỡ đồ. Cuối cùng chỉ có thể bỏ qua ý định, ở đây canh giữ bấy nhiêu năm qua. Thực lực hần đã tới trình độ khó thể lường.

Mẽ Mẽ Lộ hiếu kỳ nói: "Người nào ác độc như vậy, theo như lời người nói thì dùng thần trận phong ấn vợ người nơi đây?"

Thần trận này Mẽ Mẽ Lộ chưa từng nghe qua. Tự nhiên không biết uy năng của nó. Dĩ nhiên cũng không có kinh hãi và cảm khái như Dịch Vân.

Minh Độc nghiêng răng nghiêng lợi, oán hận nói: "Là một nhân loại đáng chết thời đó, ta và thê tử đối diện một quân đội nhân loại hơn hai trăm người, tất cả bọn họ đều là cường giả tinh vực, bởi vì xung đột ích lợi cho nên ta đánh nhau với bọn họ, chúng ta một hơi giết chết hơn một trăm tám mươi người, chỉ còn hơn bốn mươi người bỏ chạy, trận đó bên ta thắng nhưng cũng thắng thảm. . .

"Ta và thê tử đều bị thương nặng hai đang muốn tìm một nơi yên lặng an dưỡng, một nhân loại hèn hạ vô sỉ thừa dịp chúng ta suy yếu nhất nhất cử đả thương nặng chúng ta, còn bắt đi vợ ta. Phong ấn trong tòa viên cổ di tích này, còn nói đến thời điểm sẽ tự nhiên giải phong, hần nói câu này cho nên lòng ta không nguôi hy vọng, ngày ngày tháng tháng hàng năm thủ tại chỗ này, chớp mắt thoáng qua đã là hơn chín ngàn chín trăm năm. . . Nhưng thê tử ta vẫn không thể đi ra."

Chuyện xưa thật kinh điển, tình yêu trung kiên tốt đẹp, hơn chín ngàn năm, biển cũng cạn, đã cũng mòn, nhưng Minh Độc vẫn thủ nơi này, Mẽ Mẽ Lộ nghe mà vô cùng cảm động, thì ra tình yêu có thể khôn cùng vô tận như vậy, chí tình chí nghĩa không chỉ có loài người, mà còn có ma thú. Nước mắt nóng ẩm yên lặng chảy xuống, hành động này được Minh Độc tôn trọng.

Ừ, nữ nhân này gọi là Mẽ Mẽ Lộ đúng không? Thực lực thấp kém nhưng tâm địa không tệ, rất tốt!

Dịch Vân lại nghĩ đến một kiện chuyện khác, trọng điểm mấu chốt của câu chuyện: "Người kia có thể nhất cử đánh bại Minh Độc và vợ hần nhưng lại không giết, chỉ phong ấn một người trong thần trận, cái chuyện phi công như thế căn bản không có đạo lý, mục đích của hần rốt cuộc là gì?"

Suy nghĩ mãi không có kết quả, hần hỏi: "Một lần phong ấn đã hơn chín ngàn năm, bên trong không có thức ăn cung ứng, người xác định vợ người còn sống?"

“Ngu ngốc, nhân loại ngu xuẩn !” Minh Độc hừ một tiếng, nói: “Tinh vực ma thú đột phá hạn tuổi thọ trời cho, đạt tới cảnh giới vĩnh sinh, coi như không ăn không uống chỉ cần có đầy đủ thiên địa nguyên tố cung ứng là có thể vĩnh cửu sinh tồn. Hơn nữa, ta và thê tử có cảm ứng trời sanh, tuy cách một tòa thần trận nhưng vẫn có thể cảm ứng được năng vẫn còn sống, vì tín niệm này ta mới có thể vượt qua năm tháng dằng dặc, kiên trì xuống đến nay!”

Một câu nói đã biết Minh Độc và thê tử đều là tinh vực ma thú, một Minh Độc đã đủ kinh khủng lại có người thứ hai chỉ, thật là một đôi vợ chồng đáng sợ mà.

“Nhân loại kiến tạo phong ấn kia là người phương nào? Mục đích là gì ?”

“Không biết, năm đó, hần rõ ràng có thực lực đánh chết hai ta, nhưng chỉ phong ấn thê tử ta để mà hành hạ chúng ta, ta hận không được giết hần!” Banlonghoi.com! Hội tụ đam mê!

“Năm đó, nếu các người không có bị thương, thực lực còn đủ thì hai người có biện pháp đánh lui hần không?”

Không thể! Thực lực của hần quá mạnh mẽ, vượt qua hết thấy tồn tại rồi, thật đáng sợ! Vèn vèn một chiêu đã đánh bại ta và thê tử liên thủ, thực lực hiện nay của ta đã không phải như năm đó, nhưng nếu đối mặt hần lúc đó ta cũng không có lòng tin chống cự được hần! Èo...”

Dịch Vân nhất thời lâm vào trầm mặc.

384. Chương 383: Thế Giới Hiện Tại

Ngẫm nghĩ một hồi thật lâu sau, hần cuối cùng mới hỏi: “Tiền bối, theo lời người nói, giải phong ấn có quan hệ đến văn bối, tình huống cụ thể ra sao vậy?”

“Đừng có tiền bối này, tiền bối nọ! Bản thú không muốn có quá nhiều sự dính dáng tới con người. Chẳng qua muốn đổi tính mạng hai người bọn mi, để lấy sự tự do cho thê tử của ta. Bản thú không muốn mắc nợ ai, trực tiếp gọi ta là Minh Độc là tốt rồi. Đừng một chút, Minh Độc trầm giọng: ”Lúc ấy, loài người khôn kiếp phong ấn vợ ta, trước khi đi, đã từng nói một câu rất kỳ quái: “Tam giới, cửu địa, nhị thập thất cảnh, bát thập nhất Phổ La đại giới, không gian mịt mù, thời gian dằng dặc. Có thể tháo gỡ chuyện này, chỉ có một người, hãy chờ đợi! Một ngày kia, các người sẽ lại được tự do bên nhau.” Ta càng suy nghĩ tìm kiếm thì lại càng không hiểu, nhưng ít ra nó đã cho ta một tia hy vọng để chờ đợi cho tới nay. Bây giờ nhớ lại việc xưa, chờ người kia, phải chăng là mi?”

“Là văn bối?”

Gật đầu, Minh Độc thiết tha: “Đêm qua sau khi thử một lần, mới phát hiện ra năng lượng Đấu khí của mi có thể bị Thần trận phong ấn chết tiệt kia hấp thụ. Thần trận khó phá, chỉ phù hợp với điều kiện đặc biệt mới có thể giải trừ. Bây giờ xem ra, điều kiện tất yếu kia chính là năng lượng Đấu khí của mi. Cho nên bản thú cần mi mau chóng ngưng luyện Đấu khí, đem toàn bộ cung cấp cho Thần trận. Chỉ cần đạt tới giới hạn chịu được cao nhất của Thần trận, hần là có thể hóa giải được nó, thê tử của ta sẽ được tự do.”

Dịch Vân cực kì ngạc nhiên: “Ngài chắc chắn chứ?”

Đấu khí của hần, chính là Phần Kiếp Tử Diễm, là điều kiện duy nhất để giải trừ được Thần trận này ư?

“Không chắc lắm, nhưng dù sao đây cũng là một cơ hội.” Minh Độc thở dài: ” Suốt hơn chín ngàn năm, đây là cơ hội duy nhất đến với ta. Nhưng bản thú hứa, chỉ cần mi đồng ý tận tâm mà làm, bất luận kết quả cuối cùng như thế nào, bản thú cũng sẽ không tiếp tục xuống tay với bọn mi nữa.”

Ở cùng với Cầu Cầu đã lâu, Dịch Vân biết rằng, Ma thú đã hứa hẹn thì một lời nặng tựa Thái Sơn. Một khi đã quyết định, sẽ không một chút mảy may gian trá, so sánh với loài người có thể tin cậy hơn vạn phần. Như vậy, hần và Mễ Mễ Lộ cuối cùng cũng đã an toàn rồi.

Ngày kế tiếp, Dịch Vân liền dốc lòng tu luyện từ sáng tinh mơ đến tối mịt.

Mang tiếng tu luyện nhưng thực ra đây là ngưng kết năng lượng Đấu khí, nhằm cung cấp năng lượng cho Thần trận tại Di tích cổ này hấp thụ.

Thần trận này là cái gì, Minh Độc cũng hoàn toàn không hiểu! Nó chỉ biết Thần trận có uy năng vô cùng mạnh mẽ, thông thiên triệt địa. Là một trong những Thần trận cao cấp nhất.

Thần trận kia giống như một cái động không đáy, cho dù hần ngưng tụ đấu khí đến cực độ, thì trong nháy mắt cũng bị nó hấp thu hoàn toàn. Giống như một hồ nước lớn, trong tích tắc bị tháo hết nước mà cạn khô, không thừa một giọt! Một loại cảm giác không thể nói rõ. Cho dù là trong những trận quyết chiến kịch liệt nhất, cũng không thể nào so sánh với cái cảm giác cực đoan, hoàn toàn vô lực này. Ảnh hưởng của Thần trận thậm chí có thể tác động đến toàn bộ tâm linh.

Mỗi một lần bị hút cạn, là mỗi một lần Dịch Vân bị hôn mê, thực lực của hần vẫn còn hạn chế nên không thể nào điều tiết cho được. Tốc độ giải trừ phong ấn của Thần trận cũng vì thế mà chậm đi nhiều.

Khốn khổ chờ đợi bấy lâu mới xuất hiện một tia hi vọng. Nên trong lòng Minh Độc sôi ruột như đốt lửa, đương nhiên sẽ không để Dịch Vân từ từ tiến hành theo kiểu nước chảy đá mòn như vậy. Nó bèn lấy căn nguyên tinh khí của bản thân đem luyện hóa, dung nhập vào trong cơ thể Dịch Vân, giúp cho hần tiết kiệm không ít thời gian ngưng luyện năng lượng Đấu khí.

Nếu Đấu khí tiêu hao không còn, Dịch Vân có muốn đem toàn bộ khôi phục trở lại, ít nhất cũng phải mất một ngày một đêm. Nhưng với sự trợ giúp không ngừng nghỉ của Minh Độc, thì chỉ cần mấy canh giờ, hần đã có thể khiến cho năng lượng Đấu khí khôi phục hoàn toàn.

Tốc độ tăng lên tốt thì tốt thật. Nhưng hiện tại mới biết được, cố hết sức cũng không hay ho gì.

Nguyên bản muốn ngưng luyện lại năng lượng Đấu khí cần mất cả ngày. Mà lúc này, chỉ cần có ba bốn canh giờ thì Đấu khí tổn hao hết đã khôi phục lại toàn bộ, trở thành năng lượng giải trừ Thần trận. Cứ như thế tiếp tục tu luyện, rồi lại bị hấp thu, trở thành một vòng tuần hoàn khép kín.

Nói cách khác, trước kia một ngày, khi hần kiệt quệ năng lượng sẽ hôn mê một lần, mà bây giờ thì một ngày hần hôn mê ít nhất bốn lần, sự đầy dọa này khó mà tả xiết.

Hôn mê do kiệt sức, cũng không chỉ mệt mỏi thôi, mà còn tác động mạnh mẽ đến toàn bộ tâm linh.

Giống như là trong lúc hít thở, hít vào một hơi thật dài, thở ra từ từ, trong cơ thể nhất định vẫn còn chút ít không khí lưu lại, có tác dụng duy trì vận chuyển máu cũng như chức năng các cơ quan trong cơ thể. Một khi đem toàn bộ không khí trong cơ thể còn sót lại hút ra ngoài hết, nhất thời, trong cơ thể trở thành trạng thái chân không.

Loại trạng thái này không thể nói rõ, giống như có kim châm toàn thân. Nhập vào trong thể nội, một lần rồi lại một lần, vô cùng khó chịu và thống khổ. Lấy khí lực mạnh mẽ như Dịch Vân hiện nay, cũng không có khả năng thừa nhận, mỗi một lần gặp, liền hôn mê một lần. Cái này cùng với ý chí nghị lực hoàn toàn không có chút liên quan gì, nửa điểm hần cũng không khống chế được.

Đương nhiên, Minh Độc sôi ruột cho vợ mình, sao có thể để Dịch Vân tùy ý thoải mái tiến vào cảm giác ngủ?

Mỗi lần Đấu khí bị Thần trận hấp thu hết, Dịch Vân muốn nhắm mắt nghỉ ngơi, thì ngay lập tức bị Minh Độc dùng bộ vuốt nặng ngàn cân vỗ vào làm cho tỉnh táo.

“Tu luyện, tu luyện, ngủ chẳng qua là sự thèm muốn của cảm giác thôi. Vì muốn tốt cho mi, cũng là tốt cho bản thú, đây mới là cách rèn luyện hữu hiệu nhất.” Minh Độc tự nhủ.

Chỉ biết con thú lông tím này cực thích xuyên tạc ý nghĩa của ngôn từ, toàn nói những chuyện trên trời dưới đất. Nếu nói cách rèn luyện này có tác dụng tốt nhất, thì chẳng khác nào chưa chết đã nghe tiếng chuông tang, bất cứ ai cũng không thể tiếp thu nổi.

Nhưng đối phương so với bản thân mạnh mẽ hơn quá nhiều, Dịch Vân chỉ có thể cắn răng mà thừa nhận.

Tỉnh dậy, ngưng luyện, hút ra, hôn mê, đánh tỉnh.

Mỗi ngày đều như thế, đều đều, đều đều...

Đây có còn là đơn thuần tu luyện nữa đâu, mà cùng với tra tấn không có gì khác biệt.

Thần trận như một vực sâu không đáy, bao nhiêu năng lượng Đấu khí đều có thể thu được. Mỗi ngày đều vô cùng khổ sở, không biết cuộc sống đầy đọa này khi nào mới chấm dứt. Dịch Vân cơ bản không sao đoán trước, đành phải gồng mình chống đỡ. Dưới sự “dạy dỗ cực tốt” của Minh Độc, ngày lại ngày âm thầm chịu đựng.

Dần dần, hắn cũng từ từ quen với việc Đấu khí bị hút ra không còn gì, đầy đau khổ mãnh liệt! Mười ngày sau, dù hắn vẫn thấy khó mà quên được sự mệt mỏi uể oải vạn phần này, nhưng cuối cùng vẫn có thể cảm giác được chính mình, cảm giác được ý thức của bản thân, đã không còn bị ảnh hưởng dưới sự hấp thu của Thần trận mà hoàn toàn biến mất như trước.

Khó có thể tin, chỉ vắn vắn trải qua mười ngày tu luyện, tốc độ Đấu khí sinh ra lại tăng nhanh như vậy, mà càng ngày càng tinh thuần hơn. Lực đủ bạt núi thì chất lượng của lực nhất định phải cực cao. Đúng ra tu luyện khắc khổ một tháng, thậm chí là hai tháng trở lên, mới có được. Xem ra lần này là nhân họa đắc phúc.

Lấy căn nguyên tinh khí bản thân Minh Độc, tốc độ ngưng luyện Đấu khí tăng nhanh gấp mấy lần, rồi trong nháy mắt Thần trận loáng một cái đã hút hết, đây đúng là phương pháp tu luyện tuyệt hảo sao?

Đấu khí Phần Kiếp Tử Diễm trong cơ thể càng lúc trở nên tinh thuần, đã cho hắn đáp án rõ ràng!

Sau khi phát hiện ra điểm này, tâm tư Dịch Vân bắt đầu thay đổi, từ bất đắc dĩ chịu đựng đã hóa thành tinh thần chủ động tích cực. Dần dần toàn tâm toàn ý vui đầu vào tu luyện, không quản ngày đêm.

Trừ việc đó ra, Dịch Vân còn phát hiện, tại khí hải cũng như kinh mạch, đấu khí trong cơ thể một giọt cũng dư, đều bị Thần trận hấp thu hết. Mà phương thức hút ra lại vô cùng cuồng bạo, làm cho năng lượng Đấu khí giống nước vỡ đê, từ kinh mạch toàn thân chạy toán loạn, không ngừng đánh sâu, mở rộng. Đấu khí Phần Kiếp Tử Diễm nhờ đó mà trải đều khắp kỳ kinh bát mạch.

Hiệu quả như vậy, so với năm xưa Môn La dùng đủ mọi cách thay đổi cơ thể Dịch Vân, tẩy tủy luyện mạch cho hắn, mà hiệu quả không thua kém chút nào.

Thật sự là đồng dạng.

Mặc dù hiệu quả so ra vẫn kém sự thần diệu của tẩy tủy, luyện mạch. Nhưng lại được cái liên tục trong hai tháng, một ngày bốn lần, đều đều tích lũy. Nói cách khác, kinh mạch Dịch Vân, ngày ngày đều ở trong trạng thái cường hóa, mở rộng. Phương thức tu luyện như thế này, thật sự có tác dụng và đúng là từ trước đến nay cũng chưa có người nào từng trải nghiệm qua việc này.

Lại thêm, dù Thần trận chỉ hấp thu Đấu khí, nhưng đồng thời cũng làm cho hai hệ Ma lực trong cơ thể hắn sinh ra ảnh hưởng kỳ diệu. Mỗi một lần Đấu khí kiệt quệ được làm đầy, thì Thủy, Hỏa Ma lực như có vẻ được dẫn dắt, tự động ngưng luyện áp súc. Phẩm chất ma lực cũng từ từ nảy sinh biến đổi rồi lộ xác, dường như không muốn cho Đấu khí Phần Kiếp Tử Diễm giành hết những ưu đãi này.

Cứ như vậy, chẳng khác nào Dịch Vân đồng thời tu luyện cả ba hệ Ma, Khí? Mà tốc độ lại cực nhanh, hiệu quả của “chuyện tốt” này mang lại hơn xa bình thường.

“Lại có loại phương thức tu luyện “cực phẩm” như thế ư? Tiểu tử này nhắm mắt làm liều, vốn dĩ là hoàn toàn bị động, ngộ đã lâm vào hiểm cảnh, mặt ngoài thì nguy nan, nhưng bên trong lại được kỳ duyên có một không hai a!” Môn La đỏ mắt lắm lắm.

Vì cung cấp năng lượng giải phóng Thần trận, mà cũng chỉ có mỗi Dịch Vân mới có thể làm được chuyện này. Nền nhiệm vụ của Minh Độc là một ngày bốn lần, khi năng lượng đấu khí trong cơ thể Dịch Vân kiệt quệ, lấy năng lượng căn nguyên, thúc đẩy vào trong cơ thể Dịch Vân. Tốc độ ngưng luyện từ đó có thể tăng lên gấp mấy lần.

Ở nơi này trông giữ đã hơn chín ngàn năm, nghĩ đến sự vui mừng khi sắp được lại thê tử, Minh Độc xúc động vô cùng, tràn ngập cảm giác hân hoan sung sướng không còn lo lắng. Nó chỉ hận không thể làm cho tốc độ ngưng luyện Đấu khí của Dịch Vân tăng thêm mấy lần nữa. Nhưng mà cuối cùng lại ngẫm nghĩ, trình độ trước mắt của Dịch Vân, thì tốc độ hiện tại đã là nhanh nhất rồi. Nếu tiếp tục đẩy nhanh hơn, có thể sẽ gặp nguy hiểm, đến lúc đó cái được không thể bù đắp nổi cái mất. Điều nó có thể làm, chính là lặng lẽ ngồi chờ đợi.

Buồn bực đến cực điểm, vô cùng nhàm chán, nó một lần nữa lại tổ chức “Đại hội chém gió”. Đối tượng? Dĩ nhiên là Mẽ Mẽ Lộ rồi.

Có lẽ vì sắp được gặp lại thê tử, tâm tình Minh Độc vô cùng tốt, cùng với lần đầu tiên nói chuyện hoàn toàn khác hẳn. Minh Độc không còn che giấu nữa mà chủ động kể cho Mẽ Mẽ Lộ nghe một ít bí văn của thời đại thượng cổ.

Nếu gọi là thời đại thượng cổ, đúng là cách đây vạn năm. Những chuyện phát sinh khi đó đối với thời đại hiện nay chỉ còn lại là truyền thuyết mờ ảo.

Truyền thuyết thường có chín phần là giả, thêm mắm thêm muối, bóp méo sự thật của lịch sử. Có cơ hội để nghe được chuyện xưa chân thật thì không phải ai cũng đều may mắn như vậy.

Mà Minh Độc vốn sống ở thời đại đó, tất cả những câu chuyện từ miệng nó nói ra, không hẳn là truyền thuyết, mà là những gì nó biết được. Tất cả đều là những trải nghiệm của bản thân, tương đối chân thật.

Mặc dù Dịch Vân đang tập trung ngưng luyện Đấu khí, nhưng cũng không phải là thăng cấp, tấn giai, nên đối với biến hóa bên ngoài, hẳn vẫn có thể cảm ứng được. Thanh âm Minh Độc nói chuyện với Mẽ Mẽ Lộ, hẳn cũng nghe được rõ ràng.

“Ma thú một khi trở thành Ma thú Tinh vực, hoàn toàn có thể tùy ý tự do không chế kích thước thân thể?” Đây là thanh âm của Mẽ Mẽ Lộ, lộ ra vẻ vô cùng ngạc nhiên.

“Ma thú Tinh vực cùng với Nhân loại Tinh vực, hoàn toàn khác nhau. Ngoại trừ cực hạn thân thể, đã tương đương với Thần. Tùy tâm biến hóa thân thể, lớn hay nhỏ, vì sao lại không thể làm được?” Minh Độc nói: “Nhưng mà chuyện này cũng có cực hạn. Ví như, lấy thân thể hiện tại của ta, cùng với hổ báo bình thường không sai biệt lắm, chính là khả năng cực hạn nhất của bản thú. Về phần thân thể thật của ta, cũng chừng ba bốn mươi thước, nhìn thôi đủ dọa chết con nhóc mi. Tên tiểu tử kia lúc trước đã thấy rồi đó, không phải hẳn đã chạy trốn chết sao.”

“Trong truyền thuyết, thế giới này, ngoại trừ đại lục Khung Võ, còn có những đại lục khác tồn tại, chẳng qua tất cả đều đã chìm vào đáy biển, điều đó có thật hay không?” Mẽ Mẽ Lộ hỏi.

“Chìm xuống đáy biển? Loài người bọn mi lại có loại truyền thuyết như vậy sao?” Minh Độc chế giễu: “Nói một cách chân thật, tại thời đại thượng cổ, bao gồm cả đại lục Khung Võ ở bên trong, thế giới này có tất cả bảy đại lục. Trong đó, có năm cái lớn nhỏ so với đại lục Khung Võ không sai biệt lắm. Một đại lục khác thì không thấy nơi nào là bờ là bến, sáu đại lục kia cộng dồn lại cũng không bằng một nửa độ lớn của nó. Cái gọi là văn minh thượng cổ, cái gọi là thế giới cũ, đều là ở khối đại lục này mà phát triển từ đơn giản đến phức tạp, rồi truyền ra ngoài.”

Nhếch nhếch miệng cười, Minh Độc tiếp: “Thời đại đó. Ma, Khí hưng thịnh, không phải là loại miệng còn hôi sữa như con nhóc mi có thể tưởng tượng ra được. Lấy tiêu chuẩn loài người lúc ấy, chỉ có tiến vào Tinh vực, mới có tư cách xưng là cường giả. Địa vị thấp hơn, dưới Tinh vực, thì đều là học đồ, căn bản là không có tư cách nói chuyện.”

“Một quốc gia, nếu như không có hơn một trăm cường giả Tinh vực trấn thủ, khẳng định nước đó sẽ bị diệt vong. Quốc gia cường đại nhất, số lượng cường giả Tinh vực cũng có một đến hai nghìn. Trình độ so với loài người hiện nay, căn bản là phát triển trái ngược, cực đoan vô cùng. Cho nên bản thú mới nói, loài người các ngươi càng sống càng hủ bại.”

Lại có thể giới như vậy?

Đôi mắt đẹp của Mẽ Mẽ Lộ mở thật to, ngây dại.

“Nhưng mà...” Minh Độc thở dài, giọng nói đã hơi run run, giống như nó đang nhớ lại quá khứ vậy: “Quốc gia cường thịnh như vậy, phát triển như vậy, văn minh hưng thịnh như vậy, mà sau một trận Đại chiến diệt thế, ngắn ngủi trong vòng một năm, đã lập tức diệt vong. Cường giả vẫn lạc toàn bộ, trừ đại lục Khung Võ hiện tại, sáu lục địa còn lại, tất cả đều đã biến mất.”

385. Chương 384: Căn Nguyên Thân Thế!

“Biến mất?” Mễ Mễ Lộ càng nghe càng giật mình, bởi vì nàng biết đó không phải truyền thuyết, mà là sự thật lịch sử tồn tại một cách chân thực, ngay tại vạn năm trước, ở thế giới này, chân chân thật thật được sinh ra.

“Đúng, là biến mất, hoàn toàn biến mất. Mà không phải là giống như nhân loại truyền lại, cái gì mà chìm dưới đáy biển...toàn là truyền thuyết giả dối.” Hừ một tiếng, Minh Độc bỗng nhiên nở nụ cười chua chát: “Có điều ta cũng hiểu được, loài người bọn mi tại sao phải theo dệt nên loại truyền thuyết giả dối này. Bởi vì muốn che dấu chân tướng lịch sử mà thôi, bởi vì trận tranh đấu kia đã mang toàn bộ đại lục, tất cả các sinh vật cuốn vào cuộc chiến diệt thế, và bởi vì tranh chấp lúc đầu, chính là do một tay nhân loại các người khơi mào.”

“Quốc gia loài người một thời cường thịnh, mấy trăm triệu dân cư, đều bị tiêu diệt hết, ngay cả tộc Ma thú ta đây kết minh với loài người bọn mi, cũng bị tuyệt diệt giống như các tộc khác.” Minh Độc cảm phẫn: “Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết! Quyết định ban đầu cùng loài người ngu xuẩn kết làm đồng minh, căn bản là một lựa chọn cực kì sai lầm.” Minh Độc biết chẳng thể làm gì, chỉ hận thời gian không có cách nào quay ngược lại, để có thể sửa chữa lỗi lầm đó.

Lời nói này không chỉ làm cho riêng Mễ Mễ Lộ thấy hoảng sợ đồng thời khó hiểu, mà ngay cả Dịch Vân trong trạng thái tu luyện và Môn La, lặng yên lắng nghe, cũng có sự đồng cảm pha chút kinh ngạc.

Minh Độc là kể lại những bí văn thời thượng cổ, cũng với những điều bọn họ biết hoàn toàn khác biệt. Chẳng qua lời của nó rõ ràng chân thực hơn, bản thân bị vây trong động kia, từng sống trong thời đại truyền thuyết, cảm xúc mãnh liệt bốc lên như vậy, hận ý đối với nhân loại như vậy, làm cho người ta không thể không tin.

Và bởi vì bọn họ nghe thêm được một chuyện trong truyền thuyết, chuyện mà thế giới hiện nay chưa bao giờ nói tới. Ở cái thời đại Ma, Khí vô cùng hưng thịnh kia, loài người lại cùng tử địch Ma thú kết làm đồng minh?

Không thể nào chỉ là hù dọa, tin tức này quả thật làm cho mọi người vô cùng sợ hãi.

“Đại chiến diệt thế rốt cuộc là cái gì? Làm sao lại phát sinh?” Mễ Mễ Lộ gặng hỏi.

Nghiến răng, Minh Độc như có như nhìn Dịch Vân một cái, âm thanh vô cùng trầm thấp, nói với Mễ Mễ Lộ: “Chuyện này, tốt hơn là nhóc con không nên hỏi, bởi vì loài người ngu xuẩn, khiến tai họa ập xuống thú tộc của ta, mấy trăm đồng loại của bản thú vì lẽ đó bị diệt sạch hoàn toàn. Mỗi khi nhớ tới, ta lại tức giận vô cùng, mà chính miệng nói ra thì mỗi hận này lại càng không thể kìm nén, hẳn phải chém giết một hồi mới có thể bình tĩnh lại được. Vậy, con nhóc mi còn muốn nghe không?”

Mễ Mễ Lộ biết điều ngậm miệng, nơi này chỉ có nàng và Dịch Vân là loài người mà thôi.

“Thế giới thượng cổ sớm bị diệt sạch, nếu không tồn tại, cũng còn chút ít trong hồi ức, chân tướng sự tình, không biết ngược lại là tốt hơn. Ngu ngốc vô tri biết đâu cũng là một loại hạnh phúc.” Thanh âm Minh Độc buồn bã vang lên, kết thúc cuộc nói chuyện này.

Trong những ngày kế tiếp, Minh Độc vẫn cùng với Mễ Mễ Lộ nói chuyện, tất cả đều là tán gẫu. Nhưng nó không hề đề cập thêm bất cứ điều gì liên quan tới Đại chiến diệt thế cũng như thế giới cũ, đại lục cũ. Mễ Mễ Lộ cũng thông minh, chỉ tám toàn những chuyện về đại lục Khung Vũ, cho dù đã như thế, cũng có thể nghe được rất nhiều bí văn kỳ sự.

Đại lục Khung Vũ, có lịch sử tồn tại vạn năm, những chuyện lạ kì cũng có rất nhiều.

Truyền thuyết truyền thừa vạn năm có rất nhiều điều huyền diệu khó giải thích, từ miệng Minh Độc kể ra lại hoàn toàn đơn giản. Chỉ vì nó sống tại niên đại đó, nên cái gì thật cái gì giả nó vô cùng rõ ràng.

Minh Độc nói nhiều, Mễ Mễ Lộ lại thích nghe, càng muốn tin tưởng những lời của nó là sự thật của lịch sử. Cái gọi là truyền thuyết, thật sự tất cả đều là truyện cổ tích, chín phần là giả, nửa phần là trống rỗng, còn lại vụn vụn nửa phần là chân thật, rồi lại được uốn nắn vắn vẹo, tất cả đều là gạ người.

Ánh mắt sáng quắt tò mò háo hức, khiến con Ma thú lông tím này cảm thấy tràn ngập hư vinh.

Ừ. Thì ra trong loài người khôn nạn vẫn còn một số ít không tệ tí nào, rất được lòng Bản thú a!

Một bên hiếu kỳ gặng hỏi, một bên thuận miệng đáp. Mấy ngày tiếp theo, Minh Độc và Mễ Mễ Lộ cứ mãi mê nói chuyện với nhau như vậy, cảm tình ngày càng tốt.

Ngày thứ sáu, Minh Độc bỗng nhiên nói: “Tư chất của nhóc con, so với tiêu chuẩn của nhân loại, xem như không tồi. Nhưng nếu so sánh với tiểu tử kia, thì có thể nói là cực kì bình thường. Mấy ngày nay, mi cùng ta trò chuyện rất vui, giải buồn cho bản thú, bản thú cũng muốn giúp mi một chút.”

“Mi vốn có thuộc tính Hắc Ám, lại đi theo đường Ma pháp, ừ, như vậy đi.” Móng vuốt Minh Độc duỗi ra, một quang cầu màu vàng đột ngột xuất hiện như thiểm điện, trôi nổi trước mặt Mễ Mễ Lộ: “Viên tiểu cầu này do ta dùng năng lượng căn nguyên ngưng kết thành, có thể bức ra tất cả tạp chất trong cơ thể của nhóc con, cường hóa nội tạng, khí hải của mi, đồng thời cũng đề cao năng lực cảm ứng đối với nguyên tố thiên địa! Nhận lấy đi.”

Mễ Mễ Lộ còn chưa kịp phản ứng, viên cầu màu vàng còn to hơn người nàng kia, liền sinh ra một cỗ hấp lực mãnh liệt, trong nháy mắt tiếp xúc đã kéo nàng đi vào. Một cỗ năng lượng tinh thuần, vô cùng cường đại được rót vào trong cơ thể. Thân hình mềm mại của Mễ Mễ Lộ đột nhiên chấn động, nhất thời hôn mê.

Giữa không trung, quả cầu vàng trôi nổi, bao bọc Mễ Mễ Lộ đang nằm ở vị trí trung tâm, lẳng lặng lơ lửng trước mặt Minh Độc.

Kim cầu tự quay một cách chậm rãi, năng lượng tinh thuần dừng mãnh, cuộn cuộn đổ vào trong người nàng. Dường như có linh trí mà tính toán được mức độ thừa nhận của thân thể Mễ Mễ Lộ, tốc độ rót vào cực kỳ thông thả, tiết tấu quy luật đủ cho cơ thể nàng từ từ hấp thu.

“Con nhỏ, có thể được năng lượng căn nguyên của bản thú hoá cốt tẩy tủy, đây chính là phúc khí! Chỉ cần chuyên cần tu luyện, nội trong mười năm tiến vào cảnh giới Tinh vực là chuyện hoàn toàn có khả năng.” Minh Độc đẩy về tự giễu: “Bản thú thế mà lại đi trợ giúp cho loài người. Loài người đáng hận, nhưng mà, coi như vạn năm tính hết một lần, quên đi vậy. Mà nhân tiện vì bản thú sắp cùng Bối Nhĩ Lệ Nhã trùng phùng, tặng bạn mi chút lễ vật cũng được.”

Minh Độc vừa nói vừa liếc mắt nhìn quả cầu vàng, ngay sau đó nó cũng nhắm hai mắt lại.

Những lời mới rồi, đương nhiên là Mễ Mễ Lộ không nghe được! Nhưng mà Dịch Vân thì có thể, Minh Độc mục đích cũng là nói cho Dịch Vân nghe.

“Quả cầu vàng này thực sự có hiệu quả như vậy sao? Làm sao mình vẫn chưa cảm nhận được gì nhỉ.” Sau khi Mễ Mễ Lộ tỉnh lại, liên tục đánh ra mấy đạo Ma pháp về phía bên ngoài điện, cảm thán.

Nghe thanh âm nàng, Minh Độc nói: “Hừ. Tư chất cơ này là tạm được rồi, muốn mò mẫm gì sao? Ta cấp cho nhóc con mi chính là tư chất để tu luyện Ma pháp. Như một loại bình chứa nước, dung tích bao nhiêu, thực sự chứa được bao nhiêu nước? Nếu như lúc trước khả năng của mi chỉ là một ao nhỏ, trải qua năng lượng căn nguyên do bản thú bồi đắp thân thể, liền lột xác thành một hồ lớn. Tư chất tiềm lực tăng lên nhanh chóng. Tất cả những chỗ tốt này, ngày sau nhóc con sẽ từ từ phát hiện ra được.”

“Còn không tin? Tốt lắm, loài người bọn mi chỉ giỏi nghi thần giả quỷ. Ngồi xuống, lập tức tu luyện cảm ứng nguyên tố đi.”

Mễ Mễ Lộ chiếu theo lời nói làm. Ý niệm trong đầu vừa động, thì bỗng nhiên vô số nguyên tố Hắc Ám liền tràn ngập trong điện. Năng lượng thật lớn, vượt quá xa tưởng tượng của nàng, lấy chỗ nàng ngồi làm trung tâm, trong phạm vi mười dặm, tất cả nguyên tố Hắc Ám đều bị nàng thu hút hết tới đây. Vền vền chỉ là một ý niệm trong đầu mà thôi mà tốc độ và hiệu quả cực nhanh, vượt xa năng lực của bản thân nàng trước kia.

Minh Độc nhếch miệng, cười một tiếng: “Tinh thần lực thiên phẩm, ta đặc biệt làm tăng nó lên đấy. Bất quá năng lượng căn nguyên chỉ mới tác động một chút lên cơ thể, chỗ tốt trong đó còn có rất nhiều.”

“Ngay cả điều tối quan trọng nhất của Ma pháp sư là Tinh thần lực cũng có thể tăng phẩm chất sao? Ma thú Tinh vực quả nhiên đáng sợ. Tác động lớn như thế ta cũng chưa từng nghĩ tới.” Môn La hết sức giật

mình.

Không chỉ có hần, Dịch Vân cũng vô cùng bất ngờ, Tinh thần lực Thiên phẩm, đã đồng cấp cùng với hần rồi.

Mẽ Mẽ Lộ ngẩn ngơ, rồi vui mừng như điên. Tinh thần lực của nàng, vốn phẩm chất cũng không tệ, nhưng thua kém rất nhiều so với Thiên phẩm. Cấp bậc tinh thần lại tùy thuộc thiên địa sinh ra. Mà hiện tại, đột nhiên được nâng lên đẳng cấp cao nhất, Thiên phẩm, đối với ngày sau tu luyện Ma pháp sẽ giúp ích cực lớn, có thể nói ảnh hưởng vô cùng rõ rệt.

“Thật sự là nhân họa đắc phúc.” Quay đầu nhìn về phía thân ảnh Dịch Vân đang ngồi trên Thần trận, nhắm mắt tĩnh tâm ngưng luyện. Mẽ Mẽ Lộ thầm nghĩ: “Quả nhiên, đi theo hần luôn gặp được kỳ ngộ! Quyết định mạo hiểm đi theo con đường của hần lúc đầu, quả thật không sai!”

386. Chương 385: Thần Trận Giải Phong

Nghĩ lại, Mẽ Mẽ Lộ thành khẩn nói: “Tiền bối, hần là người cũng có thể dùng phương pháp này để đề thăng thân thể của Dịch Vân chứ?!” Banlonghoi.com! Hội tụ đam mê!

“Không thể được.” Minh Độc không chút nghĩ ngợi trả lời: “Bởi vì trạng thái thân thể của hần đã đạt đến cảnh giới hoàn mỹ, không thể đề thăng thêm nữa.”

Nhìn vẻ ngạc nhiên của Mẽ Mẽ Lộ, Minh Độc liền giải thích: “Vô luận là thể chất, khí hải hay kinh mạch của hần hiện giờ đều đạt đến trạng thái đỉnh phong. Thậm chí còn vượt xa những cường giả chuyên về luyện thể mà ta đã gặp từ trước đến nay. Luyện thể cũng có cực hạn, mà hần đã đạt đến trạng thái này rồi. Đừng nghĩ rằng, bây giờ hần và cô chỉ kém nhau một bậc. Theo thời gian trường kỳ tu luyện, chênh lệch giữa các người sẽ càng lúc càng lớn.”

“Tu luyện thể chất vốn cùng thiên phú không hề giống nhau, mà chính là phải trải qua nhiều giai đoạn tu luyện, gọi chung là đẳng cấp. Theo tiêu chuẩn của nhân loại các người, hần đã đạt đến đẳng cấp cao nhất, mà đây cũng chính là điều ta nghĩ mãi vẫn không hiểu nguyên nhân. Thật kỳ quái, rõ ràng thực lực của hần rất yếu kém, chỉ vẻn vẹn có Thất tinh, sao lại có thể tu luyện ra thân thể sánh ngang với Tinh vực đỉnh phong cường giả. Ta cũng không biết bằng cách nào hần lại thực hiện được điều này cho nên mới nói hần có điểm thú vị.”

Tinh vực đỉnh phong cường giả có thể tự hấp thu nguyên tố năng lượng tinh thuần để tu bổ hoàn thiện thân thể, làm cho tổ chất tu luyện của bản thân đạt đến mức tốt nhất. Tạp Lỗ Tư và A Khắc Tây cũng dùng phương pháp tương tự, không có ngoại lệ, còn Dịch Vân lại chính là trường hợp ngoại lệ của ngoại lệ, vượt lên trên mọi sự hiểu biết. Dù Tạp Lỗ Tư hay A Khắc Tây cũng khó lòng giải thích được vấn đề này.

Cùng lúc đó, Môn La cũng cất cái giọng đầy cuồng ngạo mà chỉ Dịch Vân mới có thể nghe được, cười hăng hắc nói: “Tên Ma thú lông tím này sao biết được đây là kiệt tác của bốn lão Đại một tay dạy dỗ tạo thành. Phẩm chất tuyệt không thể nghi ngờ, chính là cảnh giới hoàn mỹ. Lời nói của hần tuy có chút xuẩn ngốc, nhưng cũng chính là sự thật...hề...hề...hề...”

Từ đó về sau, khi mỗi ngày mới bắt đầu, Mẽ Mẽ Lộ nếu không cùng Minh Độc nói chuyện phiếm giải khuây, thì cũng giống như Dịch Vân, đi vào Lạc Nhật Sơn Cốc, khắc khổ vui đầu tu luyện.

Minh Độc cũng không để ý. Ngược lại, hần thỉnh thoảng còn lên tiếng chỉ điểm những chỗ sai lầm trong tu luyện của Mẽ Mẽ Lộ. Mỗi câu nói dù hơi hợm của hần, đối với Mẽ Mẽ Lộ lại giống như sấm giữa trời quang, ảnh hưởng cực lớn đến phương pháp tu luyện ma pháp của nàng. Xem ra, dù hai bên chỉ nói chuyện với nhau mỗi ngày một chút, nhưng đã tạo nên cảm tình cực kỳ sâu đậm.

“Tiền bối, người không phải là ma thú ư? Làm thế nào lại có thể kiến giải sâu sắc đối với phương pháp tu luyện ma pháp của nhân loại đến như vậy?”

Mỗi lần được Minh Độc tự mình chỉ ra mấu chốt tu luyện là một lần Mẽ Mẽ Lộ tự thân thử nghiệm. Mỗi câu mỗi chữ của hần tất cả đều chí lý huyền ảo. So với giáo sư trong Học viện cao cấp đều rõ ràng, thấu

triệt hơn rất nhiều, nhằm thăng vào bản chất đạo lý thâm sâu nhất của ma pháp. Mễ Mễ Lộ không khỏi tò mò hỏi.

“Bất kể là đấu khí hay ma pháp thì cũng là một hình thái năng lượng ma lực. Loài người phiên toái các người lại cố gắng tách ra làm hai phần. Ma thú chúng ta lại đơn giản hơn nhiều, mỗi ngày hấp thu nguyên tố năng lượng vào, sau đó luyện hóa thành năng lượng bản nguyên, uy năng ngược lại còn lớn hơn nữa. Đơn giản chỉ như vậy thôi. Năng lượng trong trời đất, vạn vật quy tông, tự có quy tắc, bao hàm cả ma pháp và đấu khí. Chỉ cần hiểu được nguyên lý này là có thể hiểu được bản chất toàn bộ. Ma pháp, đơn giản chỉ là một loại trong đó.”

Nghe được những lời này, Mễ Mễ Lộ có cái hiểu, có cái không. Bằng vào trình độ của nàng bây giờ vẫn không cách nào hiểu hết được ý nghĩa trong lời nói của Minh Độc, chỉ có thể tự mình khắc sâu vào tâm não nhưng cũng vô pháp hiểu được tường tận.

Nhưng mà những lời này đối với Dịch Vân mà nói, lại như vén mù xua mây (TG: lại sấm giữa ban ngày nữa).

Trước hết, hẳn dựa theo những lời Minh Độc nói, lấy đấu khí và ma lực nguyên bản vốn là một thể, đều là năng lượng, không cần phân khác biệt dung hợp với nhau, tuy đơn giản nhưng tạo ra uy lực to lớn hơn nhiều. Sau đó, hẳn lại dung hợp Thủy Hỏa ma lực tạo thành “Băng Sơn Viêm Ngục Thuần” có uy năng vượt qua cấp bậc hiện tại. Điều này, đã chứng minh rõ ràng lý thuyết trên. “Ta có thể nào lấy đấu khí dung nhập vào ma lực thuộc tính Phong để tạo ra một tầng cao khác hay không?” Dịch Vân trầm nghĩ.

Làm cho năng lượng khác nhau dung hợp, nói dễ vậy ư?

Ban đầu, Dịch Vân có thể dung hợp Thủy Hỏa ma lực là khi đốn ngộ trên ranh giới sinh tử. Loại thể ngộ chỉ trong một sát na như thế, chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu. Từ giờ về sau cũng không chắc sẽ xuất hiện thêm lần nữa.

Lúc này, Dịch Vân đã có chút thể ngộ, giống như tìm được con đường riêng của chính mình, nhưng vẫn chưa hoàn toàn rõ ràng, chỉ có khái niệm lơ mơ. Nhiều lần suy tư, nhưng hẳn vẫn chưa có thu hoạch gì mới, nên đành tạm thời gác lại, tránh làm cho tâm tư của mình bị chi phối bởi những điều vụn vặt khác.

Lạc Nhật Sơn Mạch. Trong viễn cổ di tích, có hai người hai thú. Cầu Cầu vẫn đang ngủ say để tấn cấp, Minh Độc cũng không có việc gì. Dịch Vân và Mễ Mễ Lộ vẫn như cũ, tu luyện đến mất ăn mất ngủ.

Ngày lại qua ngày, sau ba mươi ngày kế tiếp, Mễ Mễ Lộ chợt nhận thấy mình có dấu hiệu bắt đầu có thể trùng kích vào bức tường Thất tinh linh vực.

Cắt đứt hết thấy những quấy nhiễu của ngoại giới, tự thân đắm chìm trong thế giới riêng của mình, không cảm xúc, không nghe, không nhìn, sau mười lăm ngày, nàng rốt cục thuận lợi tấn nhập Thất tinh linh vực, cùng Dịch Vân hiện giờ đồng cấp với nhau, chính thức đạt danh hiệu Tước cấp.

Dịch Vân lúc ấy đang ở ma trận trong thạch động, chỉ trong vòng mười tám ngày, tam hệ ma – khí của hắn cũng cùng lúc tấn nhập Thất tinh. So với việc Mễ Mễ Lộ dùng mười sáu ngày (tác giả nhầm à?!) để tấn cấp Hắc ám Ma pháp, chính là sự chênh lệch về đẳng cấp, không cần bàn cãi. Nội tình của Dịch Vân đã sớm vượt khỏi những điều con người có thể tưởng tượng.

Mễ Mễ Lộ xúc động đến lệ nóng quanh tròng, rốt cuộc nàng cũng tấn nhập Thất tinh linh vực. Đúng như Viện trưởng Bồ Lạp Tác đã đoán lúc trước, nàng muốn tấn nhập cảnh giới này thì phải mất năm năm tu luyện. Nếu không muốn mất thời gian dài như thế, thì nàng phải đi theo Dịch Vân. Chỉ vèn vèn hơn một tháng, nàng đã liền tấn cấp. Tốc độ như vậy ngay cả nàng cũng không dám tin là thật.

Không sai, thật không sai! Quyết định lúc trước của nàng quả thật không sai!

Trong lòng đầy ngọt ngào, Mễ Mễ Lộ dưới tình cảnh này vô cùng hưng phấn. Thêm một lần nữa, lại vui đầu gian khổ tu luyện.

Chuyện ngạc nhiên không phải chỉ có một, mà chính là hai lần, liên tục xảy ra. Vừa qua hơn nửa tháng, lần này là Dịch Vân lại tấn cấp.

Đầu tiên là đấu khí, sau đó là Hỏa chúc ma lực, cuối cùng là Thủy hệ. Liên tiếp trong vòng hai mươi lăm ngày, cả ba hệ ma khí của hắn đều tiến nhập vào Thất tinh linh vực.

Liên tiếp tấn giai cả tam hệ ma khí. Tình cảnh kỳ dị bậc này không chỉ làm riêng Mễ Mễ Lộ há mồm tròn mắt, mà ngay cả Minh Độc cũng lộ ra sự ngạc nhiên hiếm thấy: “Thật quá ly kỳ! Tiểu tử, người thật sự là nhân loại mà không phải Ma thú ư?! Vén vén trong hai mươi lăm ngày, ma khí tam hệ đồng loạt thăng cấp! Ngay cả những cường giả trong thế giới loài người trước giờ cũng không làm được sự việc thế này! Kỳ quái, thật là kỳ quái a!”

Chính thức tiến vào Thất tinh linh vực, độ ngưng luyện đấu khí của Dịch Vân cũng tăng lên một tầng. Hiện tại, trong vòng một ngày hắn có thể tùy ý ngưng luyện bốn vòng lốc xoáy đấu khí, gia tăng gấp bảy lần lúc trước, cung cấp năng lượng to lớn cho thần trận. Khoảng cách giải khai thần trận phong ấn sinh mệnh lại tiến thêm một bước. Minh Độc dĩ nhiên rất lạc quan, không ngớt mừng rỡ như điên.

Cuộc sống lại trôi qua từng ngày, Dịch Vân và Mễ Mễ Lộ cũng càng đắm mình tu luyện với cường độ cao. Trong những ngày tu luyện này, phải nói rằng tu vi của hai người đều trong tu luyện tăng lên thật nhanh tựa như phim.

Trong khoảng thời gian này, Minh Độc cách mỗi mười ngày một, đều ra ngoài săn về một con ma thú. Tất cả đều là Ma thú cao giai, làm cho người nghe được phải biến sắc.

Thất Tinh Ngân Dực Long, Ma thú có đẳng cấp thấp nhất là Thất tinh, cũng chính là Ma thú ngày đó đã dọa Mễ Mễ Lộ sợ đến vỡ mật, cũng nằm trong thực đơn. Chịu trách nhiệm nấu nướng thành thức ăn, chính là Mễ Mễ Lộ, thực hiện bên ngoài di tích thần điện.

Đối với Minh Độc, chuyện này chẳng có gì đáng kể. Hắn dù vạn năm không ăn không uống, chỉ cần hấp thu đầy đủ năng lượng nguyên tố trong thiên địa là có thể sinh tồn êm đẹp. Nếu có ăn, với hắn, cũng chỉ là thỏa mãn dục vọng ẩm thực. Nhưng Dịch Vân và Mễ Mễ Lộ thì không được như vậy. Lương khô đã dùng sạch, hai người đành phải tiếp nhận sự an bài tốt đẹp của Minh Độc, lấy thịt ma thú làm thức ăn.

Chuyện này đối với Dịch Vân là bình thường, nhưng Mễ Mễ Lộ lại có cảm giác bài xích với thịt Ma thú, chẳng bao giờ dám ăn. Lần đầu ăn vào, nghĩ đến cảm giác kinh khủng ấy, nằng ăn vào lại nôn ra. Cho đến hơn mười ngày sau, nằng mới có thể tập làm quen dần dần.

Lại trải qua hai tháng nữa, việc tu luyện của Mễ Mễ Lộ diễn ra thuận lợi chưa từng có, chỉ còn một bước nhỏ nữa là có cơ hội tiến vào cấp bậc Thất tinh trung giai. Nhưng mà Dịch Vân lại nhanh hơn nằng một bước đã gần đạt đến Thất tinh cao giai Linh vực, chuẩn bị trùng kích vào bình chương Thất tinh cao giai!

Từ từ hao tổn thời gian ba mươi lăm ngày, tam hệ ma khí của hắn cũng tiến vào cảnh giới Thất tinh cao giai. Chuyện thuận lợi như thế, ngay cả Dịch Vân cũng cảm thấy kinh ngạc.

Được hấp thu tinh hoa của thần trận, lại thêm Minh Độc tự mình ngưng luyện, có thể nói phương thức tu luyện thế này cổ kim chưa có, tạo hiệu quả thật lớn, không ai có thể ngờ được.

Hiện tại, trong vòng một ngày, Dịch Vân có thể thực hiện mười hai chu thiên ngưng luyện năng lượng đấu khí. Bởi thế, có thể thấy được, Thất tinh linh vực, mỗi lần tiến giai là thực lực cũng tăng trưởng theo trên cấp số nhân.

“Thất tinh đã như thế, còn sau đó sẽ như thế nào nữa đây?” trong lòng Dịch Vân rất chờ mong.

“Thiên phú về tư chất của người, trong lớp lớp cường giả xuất hiện từ thời thượng cổ đến giờ, cũng thật là hiếm thấy, đã vượt xa những gì ta tiên liệu. Như vậy rất tốt, hãy tiếp tục phát huy!” Minh Độc hưng phấn nói.

Đối với hắn mà nói, bất luận thực lực của Dịch Vân tăng lên cấp độ nào, vẫn chỉ là một con kiến hôi mà thôi. Nhưng lại có thể nhanh chóng giải trừ phong ấn của thần trận, cứu thê tử của hắn ra, đương nhiên làm hắn phấn khích vô cùng.

Phát hiện tu vi của bản thân tiến triển khổng lồ, Dịch Vân hiểu được toàn bộ chuyện này đều liên quan đến thần trận. Chỉ cần có thể tu luyện nửa năm trong điều kiện này, hắn tuyệt đối tự tin bản thân có thể nhất cử một bước đi vào Bát tinh, linh vực cấp Tướng.

Chỉ cần nửa năm thôi!

Từ tình trạng bất đắc dĩ bị động ban đầu, đến khi tu vi tăng vọt như hiện tại, Dịch Vân quả thật hận thần trận này sao lại không giống như một cái động không đáy! Muốn hút đầu khí của hắn ư? Bao nhiêu năng lượng đầu khí hắn cũng cam tâm tình nguyện dâng ra.

Dịch Vân nghĩ như thế cho nên càng vui đầu vào tu luyện điên cuồng hơn nữa.

“Đáng tiếc!” tình huống tốt đẹp này chỉ có thể duy trì thêm hơn hai tháng nữa.

Một ngày nọ, khi đầu khí của Dịch Vân bị hấp thu gần như cạn sạch, khi hắn lại muốn bắt đầu ngưng luyện thêm lần nữa, thần trận bên dưới bỗng nứt ra, bắn lên không trung một luồng sáng cao vạn trượng, tự động quay tròn liên miên không ngừng.

Lấy Dịch Vân làm trung tâm, cả trong ngoài ba tầng của di tích, bao gồm cả điện phủ chứa thần trận khổng lồ cũng đồng thời chuyển động. Trong một thời gian ngắn, kim quang chói mắt chợt bành trướng nhanh chóng, phát ra một luồng năng lượng tràn ngập trong không gian. Banlonghoi.com! Hội tụ đàm mê!

Dị tượng xuất hiện làm hai người một thú hoàn toàn đứng phắt dậy. Dịch Vân và Mễ Mễ Lộ thì kinh ngạc, không hiểu có chuyện gì xảy ra, còn Minh Độc lại ngẩn ra, sau đó không ngớt gào thét, nhìn lên hắc thạch nham bích, lộ vẻ hưng phấn, mừng rỡ như điên.

Không ai để ý tới tất cả năng lượng tinh thuần khổng lồ do thần trận tuôn ra, đều bị Cầu Cầu đang ngủ say trong ngực áo của Dịch Vân hấp thu toàn bộ, không một tiếng động.

Theo sự chuyển động của thần trận, trong nơi sâu nhất của thần điện, trên hắc thạch nham bích, một con đường nhỏ chợt nhanh chóng mở ra, dần dần mở rộng tựa như một đại môn.

Trấn áp chín ngàn chín trăm năm, uy năng của thần trận đã cạn, phong ấn hoàn toàn khai mở!

Đại môn khai mở vượt ngoài dự tính của mọi người. Bên trong thần trận tăm tối, một cô gái toàn thân xích lỏa, mái tóc tím tung bay, thân thể thật kỳ diệu, bóng loáng như ngọc tạc.

Dịch Vân và Mễ Mễ Lộ đã sớm tròn mắt, mở to đến hết cỡ, bị kinh ngạc đến ngẩn người ra.

Cùng lúc đó, một cổ sức mạnh chợt mạnh mẽ đánh tới, trong thoáng chốc đã đem Dịch Vân chấn bay ra ngoài, hất hắn vọt cao lên không trung, đoạn nặng nề rơi bịch xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Trước khi hắn chìm vào hôn mê, một âm thanh quen thuộc truyền vào trong tai hắn: “Hừ...!!! Ngay cả thân thể lão bà của ta mà tên tiểu tử ngươi cũng dám mở to mắt nhìn một cách hào phóng như vậy hử? Đáng giận a!”

387. Chương 386: Thủy Tinh Liên Châu (thượng)

“Ta tên là Bối Nhĩ Lệ Nhã. Nếu không có ngươi, ta có thể vĩnh viễn không khôi phục được tự do. Thật là đa tạ ngươi!”

Bối Nhĩ Lệ Nhã trông như một nữ tử thành thực với mái tóc dài tím nhạt và đôi mắt màu vàng tự Miêu bảo thạch. Tuy không xinh đẹp tuyệt trần, nhưng nàng lại có một khí chất hồn nhiên trời sinh. Thêm vào đó, bản thân nàng còn toát ra một sự ung dung, quý phái, vừa nhìn đã khó quên.

Lúc này, nàng đã mặc quần áo chỉnh tề, ngồi bên cạnh một trung niên nhân cũng có mái tóc màu tím, chân mày như lưỡi kiếm, thân thể thon dài rắn chắc, trên người đang tỏa ra một cỗ uy áp vô thượng. Người này, chính là Minh Độc!

“Ngạc nhiên à? Ma thú chúng ta chỉ cần đạt đến Tinh vực là có khả năng thay đổi hình thể, huyền hóa thành người. Không phải ta đã nói rồi hay sao?” Phát hiện ra hai người Dịch Vân đang ngây người như phỗng vì ngạc nhiên bởi sự thay đổi hình dáng của mình làm cho choáng váng, Minh Độc hỏi một cách kỳ quái.

“Ông trời ạ, người chỉ nói rằng Ma thú Tinh vực chỉ có thể tự do biến đổi thân thể thành lớn hay nhỏ mà lại chưa nói về chuyện biến thành người a!”. Hiện giờ, nhìn Minh Độc và Bối Nhĩ Lệ Nhã căn bản cũng không

khác gì con người bình thường, thật là khó tin được bản thể của bọn họ là một đầu ma thú bốn chân khổng lồ, toàn thân phủ đầy hoa văn và lông tím.

Bối Nhĩ Lệ Nhã cười nói: “Ta bị thần trận vây khốn đã hơn chín ngàn năm, quần áo trên người vốn đã mục nát, cho nên lúc ra ngoài mới lộ xuân quang, mà cũng là lúc ngươi bị Minh Độc đánh một cái. Chuyện này, là Minh Độc không đúng.”

Minh Độc ngưỡng ngừng hướng về Dịch Vân gật nhẹ đầu, xem như là xin lỗi. Lấy thực lực mạnh mẽ vô song của hắn, có thể hành lễ đối với một nhân loại yếu đuối như Dịch Vân, cũng là lần đầu hắn làm như vậy. Bất quá, chỉ vì một câu nói của Bối Nhĩ Lệ Nhã mà xin lỗi, chứng tỏ Minh Độc là một đại anh hùng râu quạp a!

Hiện tại, trang phục trên người Bối Nhĩ Lệ Nhã là một bộ áo bông màu đen do Mễ Mễ Lộ mang ra, phối hợp với mái tóc tím nhạt và đôi mắt màu vàng làm trên cơ thể nàng toát ra một loại khí chất yêu dị lãnh mỹ.

Trải qua giải thích của nàng, Dịch Vân mới hiểu được. Bản thể của Tinh vực Ma thú thì vô cùng khổng lồ, từ mấy chục đến mấy trăm, mấy ngàn thước đều có. Muốn duy trì hình thể khổng lồ này cần phải được cung cấp đầy đủ năng lượng cuộn cuộn, liên miên không dứt. Dĩ nhiên, năng lượng này chính là nguyên tố trong thiên địa.

Mà Bối Nhĩ Lệ Nhã lại bị giam cầm bên trong “Bộ Thần Phong Ẩn Trận” của di tích, nguyên tố thừa thớt. Dĩ nhiên không có khả năng hấp thụ nhiều thiên địa nguyên tố như thế, cho nên nàng phải hóa thành hình người. Vì vậy mới có thể vượt qua thời gian dài đến chín ngàn chín năm năm bị phong ấn.

“Thân thể của loài người thật kỳ diệu! ” Bối Nhĩ Lệ Nhã nói tiếp: “Mặc dù độ mạnh mẽ của thân thể còn kém rất nhiều so với Ma thú trời sinh đã cường hãn, nhưng chỉ cần dựa vào lượng thiên địa nguyên tố vô cùng ít ỏi được là có thể được cung ứng đầy đủ nhu cầu căn bản của cơ năng sinh mệnh. Điểm này, tất cả các sinh vật khác đều kém hơn nhiều. Cho nên, cơ hồ tất cả Ma thú khi tấn nhập Tinh vực đều sẽ chọn hình thái biến ảo thành nhân loại.”

Thầm tự hỏi, nếu thần trận phong ấn có thể ngăn cách tất cả nguyên tố từ ngoại giới, thì Bối Nhĩ Lệ Nhã làm sao có thể chống đỡ được trong một thời gian dài đến thế.

“Cái gì? Trong không gian phong ấn lại có một tòa Lôi hệ Phách Thạch khổng lồ?” Dịch Vân cơ hồ không tin được vào lỗ tai của chính mình.

Gật đầu, Bối Nhĩ Lệ Nhã nghiêng răng nghiêng lợi đáp: “Năm đó, ta và Minh Độc bởi vì tranh giành địa bàn nên đã cùng hơn một trăm cường giả nhân loại chiến đấu. Mặc dù, cuối cùng đã giết hơn phân nửa số người bọn họ, giành được thắng lợi tối hậu, nhưng chúng ta cũng bị trọng thương. Đột nhiên, một gã nhân loại xuất hiện, thừa lúc chiến lực của chúng ta đã giảm nhiều, trước tiên đánh bại rồi sau đó bắt lấy ta và Minh Độc, bay qua mấy ngàn dặm, mới đến di tích này.”

“Lúc ấy, Minh Độc đã trọng thương hôn mê, bị hắn ném ở ngoài điện, lại mang ta vào trong di tích. Ta vốn nghĩ hắn có ý đồ gì xấu, nhưng hắn lại mang ta vào bên trong rồi dùng thần trận cấm chế phong ấn ta lại.”

“Người này có tâm thật tốt nha! Đường như hắn sợ ta đói chết trong thần trận, nên từ đầu mới để lại một tòa Lôi hệ Phách thạch khổng lồ. Vì thế, ta mới có thể thoải mái mà sống qua thời gian chín ngàn chín trăm năm này. Hừ..hừ...Nếu một ngày ta có thể gặp lại hắn, ta nhất định sẽ lấy phương thức tương tự báo đáp hắn cho thật tốt a!” Bối Nhĩ Lệ Nhã oán hận nói tiếp.

“Không thể có đạo lý như vậy!” Mễ Mễ Lộ lấy làm kỳ quái hỏi: “Nếu hắn cùng hai vị có thù oán, lý nào khi đã chiếm ưu thế lại không hạ sát thủ mà lại giam giữ? Đã vậy, còn bỏ lại một tòa Lôi hệ Phách thạch trân quý như thế?!”

Minh Độc âm hiểm cười một tiếng. Trong tiếng cười ngập tràn sự giận dữ, nói: “Không cần biết chủ ý của hắn ta là quái gì! Lão tử phải cảm tạ hắn à? Không có cửa đâu! Để cho lão tử và Bối Nhĩ Lệ Nhã bị giam giữ chỗ này gần vạn năm! Thù này, ta tất phải báo! Dù có đến chân trời góc biển lão tử cũng phải tìm cho ra hắn!”

Tuy giọng nói của hai vợ chồng này chứa đầy cảm hờn, hận ý trùng thiên, nhưng Dịch Vân lại cảm vào thần trận, đã giam cầm lại vừa hào phóng tặng cho mỗ quảng khổng lồ. Đây không phải rất giống tình huống xui xẻo cực độ của Bối Lợi Mỗ hay sao?

Hơn nữa, người này cũng rất tỉ mỉ, còn có thể căn cứ vào thuộc tính của người hấn giam mà phân chia phách thạch cùng thuộc tính nguyên tố.

“Bối Lợi Mỗ là Hắc ám hệ thì được cấp Hắc Ám Phách Thạch, Bối Nhĩ Lệ Nhã thuộc tính là Lôi hệ thì có được Lôi hệ Phách Thạch, tình huống tương tự như nhau. Làm ra việc kinh thiên như thế chắc chắn sẽ không phải là loại người rảnh rỗi nhàn chán. Có khi nào đây chỉ là do một người làm ra chăng?”

Khi trong đầu Dịch Vân hiện ra ý niệm này, hấn chợt cảm thấy khiếp sợ, vội lập tức xóa đi ý nghĩ này. Chuyện này căn bản là hấn không thể tưởng tượng được. Không có hợp lý, không thể hiểu được bí ẩn này, cũng không có chút đầu mối để suy nghĩ, hấn quyết định tạm thời buông bỏ việc này.

“Thần trận này ngăn cách âm thanh của ta không thể truyền ra ngoài, nhưng Minh Độc vẫn có thể nghe được. Nếu không phải Minh Độc nghe lời của ta, thỉnh thoảng bắt về một ít nhân loại, khai thác được một số tin tức thú vị, ta bị giam giữ trong này, nếu không chết chắc cũng đã sớm phát điên rồi. Tương lai, ta phải giết tên nhân loại kia!”

Dịch Vân cùng Mễ Mễ Lộ nghe vậy đều đồng thời ngẩn ra. Thì ra, Minh Độc có thói quen mỗi ngày đều thích nói chuyện rất nhiều chính là muốn giải sầu cho người đang bị phong ấn bên trong thần trận. Coi như hấn cũng dụng tâm lương khổ.

Bối Nhĩ Lệ Nhã nhìn hai người bọn hấn, cười nhẹ một tiếng rồi nói: “Mấy tháng nay, nghe được nội dung những chuyện các người nói với nhau, ta cũng hiểu được nếu không có các người, ta tuyệt đối không thể nào thoát khốn mà đi ra ngoài. Uhm...Ồn của các người thật to lớn, công như tái tạo. Xem ra, ta đã thiếu các người một phần nhân tình thật lớn rồi!”

Mễ Mễ Lộ vội vàng lắc đầu: “Ta thật ra không có làm gì. Người cực khổ nhất chân chính là Dịch Vân.”

Bối Nhĩ Lệ Nhã mỉm cười, hướng về phía Minh Độc nói: “Chúng ta rốt cục có thể rời khỏi nơi này, có thể một lần nữa thấy được thế giới sau vạn năm xa cách. Nói gì đi nữa, người cũng nên có chút lễ vật tặng cho họ chứ?!”

“Dĩ nhiên rồi! Ta đã sớm chuẩn bị xong!” Hai tay Minh Độc vừa lật, xuất ra hai viên châu hình tròn, to như nắm tay, hồng mang và hắc mang như thiểm điện cùng phát ra. Hấn nói: “Đây là ma khí Âm Linh Thiên Châu và Hỏa Linh Thiên Châu, vừa khéo cùng thuộc tính với các người.”

“Hai khóa Linh Châu này chính là ma khí cao cấp trong nhất phẩm, cũng là chí bảo tu luyện ma khí của nhân loại các người. Nó có tác dụng rất lớn đối với thời gian tạo ra ma pháp trận, cũng như tăng phúc uy năng cho ma pháp trận trên diện rộng. Lấy trình độ hiện tại của các người, chỉ cần quán chú Thất tinh ma lực vào Linh Châu, sẽ có thể làm cho ma trận đạt đến Bát tinh linh vực.”

388. Chương 386: Thủy Tinh Liên Châu (hạ)

Ma khí, vốn được phân chia thành hai loại khác nhau. Một loại do con người luyện chế ra, được gọi là “Ngụy Ma khí”, loại còn lại là do năng lượng bốn nguyên trong thiên địa đọng dục trong thời gian rất dài mà thành. Đây mới là ma khí chân chính.

Ma khí do thiên địa tạo thành số lượng rất ít. Uy năng cũng lớn hơn nhiều. Hai khóa Linh Châu kia chính là ma khí loại này.

Ma khí có thể tăng phúc uy năng cho ma pháp trận càng cực kỳ hiếm thấy. Nếu dùng Âm Linh Thiên Châu dung nhập vào trong Tinh thông ma pháp trận do A Khắc Tây truyền cho hấn, nhất định uy năng của trận pháp có thể tăng lên rất nhiều. Điều này làm cho hấn vui mừng như điên.

Dĩ nhiên, hiệu dụng tăng phúc của Linh Châu cũ không phải là vô cùng vô tận. Tinh Vực đỉnh phong chính là hiệu dụng cực hạn của nó, không thể làm cho ma trận lột xác thành thần trận. Nhưng, chỉ cần như vậy, hiệu dụng của Linh Châu cũng đã rất nghịch thiên.

Hai khóa Linh Châu do Minh Độc xuất ra, Dịch Vân và Mễ Mễ Lộ đều tự lấy cho mình một khóa. Chân ma khí hiếm thấy như vậy, bọn họ đều hiểu rõ công dụng, nên rất hài lòng thu vào. Thật không nghĩ được, ở đây vẫn còn có người chưa hài lòng.

Bối Nhĩ Lệ Nhã khẽ cau mày, bất mãn nói: “Dùng hai khóa Linh Châu Ma khí để tạ ơn người có công khôi phục tự do cho ta, thật là nhiều a! Trượng phu Minh Độc tốt của ta ơi, giá trị của ta trong lòng người chỉ có thể so sánh với hai vật nhỏ này sao?”

Minh Độc kinh hãi, vội vàng nói: “Nàng chính là bảo khố vô giá trong lòng ta. Nhưng trên người ta, trừ những thần khí ta đã linh luyện, ngoài ra cũng không có thứ gì phù hợp với bọn họ. Những thần khí này, là bảo bối của ta và nàng đã dùng mấy ngàn vạn năm, không thể làm lễ vật a! Nguyên tố Linh Châu này cũng là ma khí cực phẩm, dùng để đổi, à, không...không... !! Dùng để đáp tạ bọn họ cũng là đủ rồi mà!”

Thần khí? Một số ít?!

Ma khí so với thần khí giống như đom đóm so với mặt trời (DG: CMN, tự nhiên thăng TG so sánh giống như cá tra là cái đêk gì?!). Bảo vật của Ma thú lông tím này thật là phong hậu a!

Bối Nhĩ Lệ Nhã suy nghĩ một chút rồi nói: “Chúng ta còn muốn tìm nhân loại kia báo thù. Nếu không có sự trợ giúp của thần khí thì không thể là đối thủ của hắn. Tự nhiên là phải giữ lại. À, như vậy đi, những thứ Linh Châu kia không phải là người có mấy loại khác ư? Mặc dù thuộc tính bất đồng với bọn họ, nhưng gia tộc nhân loại luôn luôn có chi nhánh. Bọn họ không dùng được thì có thể cho người nhà dùng. Người thấy thế nào?”

Minh Độc trầm ngâm nghĩ ngợi một lát. Dù sao, những loại Linh Châu thế này cũng chỉ làm ma pháp trận tăng phúc tối đa đến cấp Tinh Vực, mà hắn và Bối Nhĩ Lệ Nhã liên thủ vẫn có thể thi triển ra sơ cấp thần trận, nhất định không cần phải dùng Linh Châu. Sở dĩ, hắn có Linh Châu trên người chính là cướp đoạt của những cường giả từ ngàn vạn năm trước. Cho dù đưa hết cho bọn họ, hắn cũng không tiếc.

Hắn lại lấy ra ba khóa Linh Châu màu sắc khác nhau.

Màu vàng, màu xám tro, cuối cùng là một khóa châu mông sắc, theo thứ tự là Quang Minh hệ, Mộc hệ và địa hệ, tam đại nguyên tố.

“Ta không lấy nữa!” Mễ Mễ Lộ đã vô công lại hưởng lộc, có được một khóa ma khí Âm Linh Thiên Châu đã rất hài lòng. Ba viên Thiên Châu kia đều để cho Dịch Vân thu vào người.

Minh Độc lấy ra một lúc năm khóa nguyên tố Linh Châu, thì Dịch Vân lại được bốn khóa.

Hỏa, Mộc, Quang Minh, Địa Linh Châu màu sắc khác nhau, quang mang chói mắt. Những thứ này, tất cả đều là vô giới chi bảo. Tùy tiện lấy ra một viên, cũng có thể làm cho tất cả cường giả trên đại lục tranh đoạt đến vỡ đầu, chém giết lẫn nhau đến máu chảy thành sông.

Nhìn những hạt châu trên tay, hắn càng thấy quen thuộc, chợt nhớ lại Cầu Cầu cũng từng phun ra một hạt châu màu lam, hắn lấy ra. Dựa theo đánh giá của Minh Độc, quả nhiên đó chính là một khóa Thủy thuộc tính, Thủy Linh Thiên Châu.

Minh Độc nói: “Nguyên tố linh châu là do năng lượng tinh thuần nhất trong thiên địa ngưng kết tạo thành. Theo miêu tả của người, đầu cự thú bị con rắn nhỏ kia nuốt vào hắn là Thủy chúc Linh Thú, Khuông Thủy Oa.”

“Nước màu hồng?”

“Đúng vậy! Thủy nga kia cũng không phải là sinh vật, bởi vì nó chính là Thủy nguyên tố biến ảo ra, là nguyên tố tinh khiết thuần chất nhất. Nếu ta đoán không sai, bên dưới hồ lớn nơi người gặp được con ếch kia, chính là Động Thiên Bảo Địa. Địa phương như thế mới có thể dựng dựng ra Nguyên tố Linh thú. Thật là nơi không tầm thường!”

Trong thủy đạo âm u rộng lớn mà bên dưới tự hình thành nên thế giới kia, Cầu Cầu chỉ cần xác định toàn xa một chút là có thể mang về hơn ba trăm viên Băng Phách Vân Miếu trân quý. Theo lời Minh Độc, bảo địa này có thể dựng dựng thành Thủy chúc Linh Thú, hắn bên trong vẫn còn tồn tại những bảo vật khác.

“Chờ đến khi giải quyết thỏa đáng tất cả đại sự, ta sẽ tìm một cơ hội trở về đây xem, đến cuối cùng là có cái gì nữa” Dịch Vân chủ ý đã quyết.

Trong hồ lớn có cái gì, Minh Độc cũng không hứng thú, lại cùng Dịch Vân nói chuyện mấy câu, cũng đáp ứng khi hần cùng Bối Nhĩ Lệ Nhã rời đi sẽ thuận đường mang hai người Dịch Vân ra khỏi Lạc Nhật Sơn Mạch, tránh cho bọn phải phải chịu khổ khi bọn ba trở về theo đường cũ. Nhưng chẳng qua, muốn như thế thì phải đợi hần giải quyết xong chính sự mới được.

Minh Độc hiện tại còn muốn làm chánh sự gì nữa?

Mang Dịch Vân và Mễ Mễ Lộ trực tiếp tổng thẳng vào mật thất trong di tích vạn năm, Minh Độc trợn mắt nhìn Dịch Vân một cái, để lại một lời đe dọa: “Chia ra. Còn dám nhìn lão bà của ta lần nữa, không phải chỉ có té xỉu như lần trước là có thể êm đẹp kết thúc đâu!”

Dịch Vân cũng không thể giải thích được sự tình này. Không lâu sau, bên ngoài mật thất truyền đến từng âm thanh kiều mị, pha lẫn hơi thở hỗn hển gấp rút của nữ tử, làm hần nhất thời sáng tỏ.

Nghĩ lại cũng đúng, tư niệm của hai vợ chồng này bị thần trận ngăn cách đến chín ngàn chín trăm năm. Hiện tại, dĩ nhiên muốn từ từ cẩn thận phát tiết toàn bộ nhưng nhớ ra ngoài.

Lúc này, Minh Độc cũng đã gầm lên như sét đánh, mà tiếng thở dốc của Bối Nhĩ Lệ Nhã cũng to hơn nhiều. Mễ Mễ Lộ xấu hổ khẽ gắt một tiếng, mặt đỏ như táo chín, nở nụ cười ngượng ngùng chạy vào sâu trong mật thất.

Dịch Vân cũng hạ một ma pháp trận cách âm đơn giản, trả lại sự yên tĩnh cho gian phòng rồi cũng xoay người theo vào trong. (DG: Ổ ku này muốn giề mà theo con bé vào đây nhờ?).

Mật thất có diện tích rất lớn, khoảng một nửa nằm bên ngoài di tích, bốn bên được chạm khắc vô số hoa văn lẫn đồ hình. Mỗi tắc của một bên cũng đều có chạm ma văn ẩn chú, tinh xảo đoạt thiên, rối rắm khó hiểu. Đây mới là chủ thể của thần trận.

Trong động phủ kín đáo ở cấm địa sau núi của Thiên Phong Học viện, nơi giam cầm Bối Lợi Mỗ, trận pháp cũng chỉ là bán thần trận, cấp bậc căn bản là không thể so sánh với nơi đây. Khó trách được, dù có là Tinh vực Ma thú như Bối Nhĩ Lệ Nhã cũng không có cách nào thoát khỏi được.

Cấp bậc của thần trận hoàn toàn vượt xa ma trận. Dù một trăm trận pháp cấp Tinh vực đỉnh phong cũng không thể so sánh với uy năng của một tòa thần trận chân chính.

Tại nơi sâu nhất của mật thất là một ngọn núi Lôi hệ nguyên tố Phách thạch, phát ra tia sáng rực rỡ như ánh hoàng hôn, chiếu sáng cả mật thất.

Vừa rồi, từ lời kể của Bối Nhĩ Lệ Nhã, Dịch Vân đã biết về sự tồn tại của tòa Phách thạch này, nhưng đến khi tận mắt thấy được, hần vẫn bị kích thích của nó dọa đến nổi nhảy dựng lên. Theo đánh giá, quặng mỏ này nặng ít nhất phải đến năm sáu ngàn cân, cơ hồ bằng tổng trọng lượng của hai tòa Thủy Hỏa hệ Phách thạch cộng lại.

Mà đây là tàn tích lưu lại sau chín ngàn chín trăm năm bị Bối Nhĩ Lệ Nhã hấp thu tiêu hao. Dịch Vân không cách nào tưởng tượng được, ở vạn năm trước, tòa quặng mỏ đầy đủ kia lại có kích thước lớn như thế nào nữa.

Một vạn cân? Hai vạn cân? Không, có thể là từ mười vạn cân trở lên!

Thật sự quá kinh người!

Bao gồm cả tòa Địa hệ phách thạch hần tìm được tại thế giới dưới lòng đất, trong bát đại nguyên tố, hần đã có: Thủy, Hỏa, Phong, Hắc Âm, Quang Minh, sáu đại thuộc tính, thêm lần này có được Lôi hệ thuộc tính, tổng cộng hần đã có được bảy loại thuộc tính rồi. Đối với tương lai tu luyện của hần, điều này có ảnh hưởng rất lớn.

Bảo sơn đã trước mặt mà lại về tay không, chẳng bao giờ có đạo lý như thế! Vô luận thế nào, hần cũng phải nghĩ biện pháp thu lấy chỗ Lôi hệ Phách thạch này mới được.

Tuy chỗ này tất cả đều thuộc về Bối Nhĩ Lệ Nhã, nhưng nếu hần mở miệng yêu cầu, cho dù là trăm cân, ngàn cân nàng chắc sẽ không hề cự tuyệt. Ngay cả Ma khí Linh châu nàng cũng sẵn lòng cho hần toàn bộ, nếu cự tuyệt chuyện này thì mới là lạ. Nghĩ đến đoạn này, Dịch Vân cũng khó nén được hưng phấn đang trào dâng trong lòng.

Mễ Mễ Lộ nhìn ngọn núi Lôi hệ Phách thạch cự đại trước mắt, tâm tình cũng không kích động giống như Dịch Vân, nàng bình tĩnh nói: “Ban đầu, ta quyết định theo người để tìm ra phương pháp đột phá, có thể nhanh chóng tấn giai. Tất cả đều không ngờ, một đường đi tới Lạc Nhật Sơn Mạch, không ngừng mạo hiểm, không ngừng gặp kỳ ngộ, thấy được hai tòa nguyên tố Phách thạch quý giá, Thủy Giao Linh Thú, Linh Châu ma khí, cuối cùng lại gặp gỡ Minh Độc và Bối Nhĩ Lệ Nhã, ma thú cấp Tinh vực, lại không bị mất mạng mà còn có thể kết giao.”

“Mỗi một lần gặp kỳ ngộ, đều chính là mơ ước của tất cả những người trên đại lục, là điều khoáng thế, là cơ duyên có một không hai. Nhưng kỳ ngộ nhưng vậy là liên tiếp phát sinh trên người của người, thật đáng kinh ngạc! Thật đáng sợ và cũng làm ta ao ước! Đi theo người mấy tháng này, ta có thể được chứng kiến những kỳ trân trên đại lục, nghe và thấy được thượng cổ bí văn, gặp nhiều phen sinh tử. Cơ duyên to lớn bậc này lại tất cả đều tổng hợp trên mình người. Chuyện lạ vốn không ngừng theo nhau mà đến. Sau này, nếu có phát sinh chuyện gì đi nữa, ta cũng không lấy làm kinh ngạc!” (DG: mịe, con này nói dài dòng vài đêk!).

389. Chương 387: Huyền Thiết Ô Quang

“Sau này?” Dịch Vân ngăn người, nói: “Sở dĩ thuận lợi tiến vào lĩnh vực thất tinh, chờ rời khỏi Lạc Nhật Sơn Mạch, ta còn có chuyện quan trọng cần phải làm, người còn phải trở về Lai Nhân học viện, nên không cần phải theo ta.”

Mễ Mễ Lộ nhìn Dịch Vân, khẽ mỉm cười. Cũng không tiếp tục đề tài cũ mà lảng tránh đi: “Quặng mỏ lõi hệ thật là lớn, đáng tiếc ta cũng không có cách nào dùng. Nhưng hình như người rất hứng thú thu thập quặng mỏ của tất cả các hệ nguyên tố, nghĩ tới cũng đúng. Bản lĩnh của Tư Đạt Đặc nhất mạch là có thể sử dụng để luyện tạo ma binh, chỉ cần người mở miệng, tin tưởng Bối Nhĩ Lệ sẽ không từ chối.”

Mễ Mễ Lộ không biết mục đích thu thập các hệ nguyên tố của Dịch Vân, không phải vì luyện tạo binh khí ma binh, mà dùng cho việc tu luyện. Nhưng Mễ Mễ Lộ hiểu lắm, cho rằng thu thập quặng mỏ với lý do đó, Dịch Vân cũng sẽ không tốn hơi mà đi giải thích.

“Chỉ hy vọng sẽ như thế!”

Tích lũy gần vạn năm tu dưỡng, ‘chính sự’ của mình không biết còn bao lâu mới kết thúc, hai người cũng không nóng nảy, lẳng lặng ở trong mật thất nghỉ ngơi.

Trong lúc rảnh rỗi, Dịch Vân liền lấy tinh thạch dùng để ghi chép hình ảnh, ghi lại toàn bộ khổng lồ của tòa thần trận trong phòng.

Hần ghi chép cực kỳ cẩn thận, tới tới lui lui ở trong căn phòng, sợ có sơ sót làm mất bất kỳ một mảnh ma văn nhỏ nào.

A Khắc Tây từng nói qua, phương pháp thần trận Tiên Hoa Chi Pháp đã sớm thất truyền. Đường thời trên Khung Vô đại lục, ma trận cấp bậc cao nhất chính là ở sau núi Thiên Phong học viện, dùng để nhốt Bối Lợi Mỗ ‘Thiên La Địa Mạc’ trận cùng ‘Khốn Ma Đại Tuyệt’ trận, cũng chỉ là 2 ma pháp trận ở cấp bậc ‘bán thần’. Cũng đã khiến cho A Khắc Tây mừng như thể nhặt được chí bảo.

Bán thần trận chỉ thuộc về ma trận tinh vực đỉnh phong, so với thần trận chân chính thì căn bản không thể so sánh được. Không chỉ có thể để cho mình nghiên cứu, cũng có thể sao chép một phần đưa cho A Khắc Tây nghiên cứu. Có lợi cho cả 2 bên, Dịch Vân không có lý do gì không làm.

Thần trận thất truyền là bảo vật vô giá, Dịch Vân ghi chép đầy đủ, ước chừng phục chế mười tinh thạch hình ảnh mới dừng tay.

Lấy trình độ trước mắt của hắn, muốn nhìn hiểu thần trận là không có khả năng, chỉ có thể trước thu, tạm gác lại sau này từ từ nghiên cứu.

Sáng sớm hôm sau, Bối Nhĩ Lệ Nhã mang theo nụ cười đi tới, hai gò má đỏ bừng. Lộ về đêm qua làm ‘chính sự’ khiến cho nàng hài lòng, kết thúc hoàn mỹ ra ngoài dự tính. Không đợi Dịch Vân mở miệng, Bối Nhĩ Lệ Nhã đã nói trước: “Tòa quảng mỗ loi hệ này đối với ta không có chỗ dùng, nếu người có hứng thú thì cứ nhận lấy đi.”

Đây cũng là gần 5, 6 ngàn cân nguyên tố quảng mỗ. Bối Nhĩ Lệ Nhã nói đùa là đùa, sự hào phóng của nàng khiến cho Dịch Vân kinh ngạc.

Nàng cười nói: “Ta có thể được tự do toàn bộ đều là công lao của người, chỉ là một quảng mỗ nguyên tố, vẫn không đủ để ta biểu đạt được 1 phần vạn cảm kích, yên tâm mà lấy đi, là người nên có mà thôi.”

Chỉ là một cái cách âm pháp trận đơn giản, làm sao có thể bài trừ linh thức của tinh vực ma thú. Đêm qua trong mật thất, nội dung nói chuyện của Dịch Vân cùng Mễ Mễ Lộ, đều vào tai của Bối Nhĩ Lệ Nhã, biết Dịch Vân muốn xin quảng mỗ loi hệ này, dù sao đối với nàng cũng không quan trọng, dứt khoát thuận dòng đẩy thuyền bán đi một cái nhân tình, hào phóng cho đi.

Ma thú mặc dù hung mãnh tàn bạo, nhưng cũng rất thuần túy, yêu hận rất rõ ràng. Dịch Vân phá được thần trận phong ấn cứu nàng đi ra ngoài, có ân không oán, Bối Nhĩ Lệ Nhã tự nhiên sẽ báo đáp.

“Chuẩn bị một chút, chúng ta sẽ rời khỏi nơi này, cái tòa viễn cổ di tích chết tiệt này, giam cầm ta gần vạn năm, đời này ta cũng không muốn trở về.”

Dịch Vân nhanh chóng thu quảng mỗ loi hệ vào trong Hồng Liên. Cùng Mễ Mễ Lộ đi theo Bối Nhĩ Lệ Nhã ra ngoài.

Trên bầu trời Lạc Nhật Sơn Mạch, hai đoàn kim quang xẹt qua phía chân trời, cấp tốc phi hành.

Được chùm sáng bao bọc, Dịch Vân cùng Mễ Mễ Lộ một trái một phải, sánh vai ‘bay’ bên cạnh Minh Độc.

Đối với Mễ Mễ Lộ mà nói, đây là lần đầu tiên được bay trên không, nhìn nguy nga đại địa nhanh chóng lướt qua, lộ vẻ vô cùng kích động.

Dịch Vân thì không có tâm tình như vậy, nghĩ tới một chuyện khác: “Đạo ánh sáng này từ trên thân Minh Độc phát ra, vừa mạnh vừa nhu hòa, được nó bao phủ bên trong, có thể bài trừ cả lực áp của phong nguyên tố ra bên ngoài. Có thể bài trừ cả thiên địa pháp tắc, để cho ta cùng Mễ Mễ Lộ bay đi, chỉ riêng một chiêu này, ngay cả Tạp Lỗ Tư cùng A Khắc Tây đều không thể so sánh, tinh vực ma thú quả thật đáng sợ, còn hơn cả các nhân loại cường giả.”

Ưu thế của ma thú thật là được trời ưu ái, chỉ cần tiến vào tinh vực là có thể đột phá được giới hạn tuổi thọ, đạt được vĩnh hằng. Vô tận năm tháng, thực lực tăng trưởng không ngừng, riêng điểm này thì đã hơn loài người, có lẽ sau này chính là thời đại ma thú quật khởi rồi.

Phương xa một đám ma thú đang bay ở ngoài 20 dặm, hình như cảm ứng được hơi thở của tinh vực ma thú, toàn bộ đều bị kinh sợ, lập tức quay đầu chạy trốn.

Thân rắn, bốn chân, 6 mắt, hai cánh, toàn thân đỏ như lửa, mỗi con có thân thể dài đến mấy chục thước, chính là cấp 8 ma thú Lục Mục Chu Phúc.

“Hắc hắc, muốn trốn? Bị nhốt 9999 năm, rốt cuộc được tự do, hay là dùng máu của các người để tẩy xui sao!” Bối Nhĩ Lệ Nhã lặng lẽ cười một tiếng, đôi mắt đẹp linh động lưu chuyển, tăng nhanh tốc độ, nhanh như tia chớp, nháy mắt đã đuổi theo đến phía sau đám Lục Mục Chu Phúc đang kinh hoàng chạy trốn phía sau.

Bính! Bính! Bính! Bính! Bính. . . , !

Không một chút trì hoãn, cuộc chiến chỉ đơn thuần là giết hại, cả 13 đầu Lục Mục Chu Phúc, đều bị một cái đầu ngón tay trắng như ngọc phá vỡ lân giáp kiên dày, móc ra trái tim trong cơ thể, máu trong cơ thể không một chút lưu lại phun trào ra ngoài.

Trong nháy mắt, 13 con Lục Mục Chu Phúc xui xẻo gặp cùng một kiếp nạn, máu tươi tràn đầy không trung. Thi thể rớt xuống mặt đất, Bối Nhĩ Lệ Nhã đứng ở trên không, như là một vị ở thần giới, uy áp vô cùng vô tận hiện ra, khiến cho cách trăm dặm xung quanh vùng đất, trong phạm vi này toàn bộ ma thú đều run rẩy quỳ cúi đầu sát xuống mặt đất tỏ vẻ thần phục.

Bối Nhĩ Lệ Nhã lạnh lùng nhìn lướt qua, buông tiếng cười dài, ăn mừng nàng được trọng sinh.

Minh Độc hân thưởng dùng thần nhãn nhìn ái thê. Liên tiếp gật đầu, hai người Dịch Vân cùng Mễ Mễ Lộ thân thể khẽ run, hoảng sợ nhìn Bối Nhĩ Lệ Nhã đột nhiên thay đổi.

Vốn là dùng nụ cười nhẹ nhàng thân thiết cùng bọn họ nói chuyện, đảo mắt một cái liền thay đổi hình dạng, trở nên cuồng ngạo, thủ đoạn huyết tanh, giống như là 2 người, đây mới chính là vợ của Minh Độc, tinh vực ma thú, tướng mạo chân chính của Bối Nhĩ Lệ Nhã.

Khiến cho Dịch Vân kinh ngạc, không phải là do Bối Nhĩ Lệ Nhã bày ra vô thượng thực lực, mà là bản tính của nàng hung tàn hơn trong tưởng tượng của hắn. Nói lời nhẹ nhàng với hắn, là bởi vì có ân với nàng. Nhìn thủ đoạn của nàng, Dịch Vân lau mồ hôi, thầm kêu may mắn.

Về phần hành vi giết hại cùng loại ma thú không chút cố kỵ, hắn cũng không có chút kỳ quái.

Ma thú cùng nhân loại đều giống nhau, đều là kẻ mạnh là vua, chỉ có từ cấp 9 trở lên, mới có thể tôn trọng lẫn nhau, không dễ dàng động thủ.

Minh Độc từng nói qua, hàng tỉ ma thú trên đại lục có thể đạt tới cấp 9, không vượt quá ngàn, trong đó có khả năng tiến hóa tới tinh vực, còn chưa vượt quá 15. Nhưng cũng là một cơ hội khó khăn, cho nên khi hắn bị nhốt trong di tích thần trận cả vạn năm, mặc dù lấy ma thú làm thức ăn, nhưng không hề hạ thủ với ma thú cấp 9, về phần cấp 8. Nhiều một chút cũng không sao cả.

Tình hình này cũng không khác nhân loại là mấy, cấp thấp ma vũ tu giả giết gà con, nhưng đối với người có khả năng đạt tới 10 tinh trở lên, thì cả cường đại gia tộc trong đế cũng phải hết sức hỗ trợ, bảo vệ, từ tinh vực trở lên càng khỏi phải nói.

Bối Nhĩ Lệ Nhã hài lòng bay trở về, Dịch Vân trong lòng vừa động, ý bảo Minh Độc thả mình xuống đất.

“Thói quen của người sao lại ác tâm như thế, rất vui vẻ khi thu thập thi thể ma thú a?” Nhìn Dịch Vân đem tất cả 13 con sớm đã chết Lục Mục Chu Phúc thu vào Hồng Liên, hắn cau mày nói.

“Ma thú cấp 8, toàn thân đều là bảo! hắc hắc, không lấy thì tiếc.” Dịch Vân cười nói.

“Đúng rồi.” Dịch Vân bỗng nhiên nghĩ đến: “Các người ra khỏi Lạc Nhật Sơn Mạch, hắn cũng phải đi tới thành thị của nhân loại, hắn là nhận biết được cái này.”

Lời vừa nói, Dịch Vân một hơi lấy ra trong người chừng 10 vạn kim tệ, xếp chồng thành một ngọn núi nhỏ.

“Tiền? Hừ, đầu tiểu tử người chẳng lẽ bị choáng sao? Lấy thực lực của chúng ta, còn cần mấy thứ tục vật này sao?” Minh Độc hậm hực nói.

“Thế giới nhân loại, chỉ có 2 loại đồ mới là chí lý, một là kim tệ.” Dịch Vân nói: “Thực lực các người dĩ nhiên là rất mạnh, người nào chống lại người đó chết, nhưng là, nếu như ngay cả phí vào thành, mua đồ, ăn cơm uống rượu, đều phải giết mấy người. Khiến cho huyết tinh khắp nơi, không thấy phiền lòng sao? Chỗ kim tệ này giữ lại không có chỗ nào xấu, sau này, dùng tiền để đập người, so sánh với dụng quyền đánh người sướng khoái hơn nhiều.”

Dịch Vân biết, rời khỏi Lạc Nhật Sơn Mạch. Chính là lúc Minh Độc cùng vợ du lịch cả Khung Vũ đại lục, nhìn xem sau 1 vạn năm thế giới này thay đổi thế nào. Hơn nữa, bắt đầu tìm kiếm cái người thần bí lúc đầu đánh lén họ.

Tập tính của ma thú, không thích cùng nhân loại tiếp xúc nhiều. Dĩ nhiên là ngoại trừ Tạp Lỗ Tư, trở thành khách quý của hoàng tộc đế quốc. Cùng nhân loại kết bè kết phái, Minh Độc rất là ghét.

Mặc dù cho tới nay, Minh Độc cừu thị loài người. Nhưng là Bối Nhĩ Lệ Nhã nhờ Dịch Vân mới đạt được tự do, ác cảm đối với nhân loại giảm đi không ít, cho dù muốn giết, cũng sẽ tìm tinh vực cường giả mà giết,

việc này mới phù hợp thân phận của hắn, lưỡi cùng với loại lâu la chém giết. Nói như vậy, mang theo kim tệ bên người, cũng rất là tiện lợi.

Bối Nhĩ Lệ Nhã gật gật đầu: “Hắn nói cũng không sai, loài người mặc dù đáng ghét nhưng thức ăn lại rất ngon, ta đang muốn đi khắp nơi trên đại lục để thưởng thức thức ăn ngon. Nếu trước khi thưởng thức lại giết mấy tên lâu la cũng rất phiền lòng, kim tệ hữu dụng, chúng ta cứ nhận lấy đi.”

Ăn hết tất cả thức ăn ngon trên đại lục, những lời này khiến cho Dịch Vân nhớ tới Tập Lỵ Tập, cái thói tham ăn thích uống. Cô bé ngốc khẩu vị cũng chắc không thua Cầu Cầu.

Cầm lấy một mai kim tệ, màu vàng tỏa ra sáng chói, Bối Nhĩ Lệ Nhã dùng cảm giác kiểm tra: “Là hoàng kim chế tạo, mặc dù là loại quặng tài vô dụng nhưng đẹp mắt. Qua hơn 1 vạn năm, hóa tệ quả nhiên thay hình đổi dạng, so với trước kia thật tốt hơn nhiều.”

Dịch Vân ngạc nhiên nói: “Trước kia không phải hình dáng này sao?”

Từ khi Khung Vũ đại lục có lịch sử tới nay thì hóa tệ đều vẫn dùng là kim tệ, trải qua vạn năm đều không thay đổi, bây giờ lại nghe nói có hóa tệ cổ xưa, trực giác nói cho Dịch Vân biết đây là vật phẩm của thế giới thượng cổ, cho nên nhất thời nổi lên tò mò.

Minh Độc lấy từ trong người ra một mai hình tròn màu xám đen, kích cỡ không khác kim tệ là mấy. Dịch Vân cầm lấy, để vào lòng bàn tay, ước lượng nặng hơn kim tệ mấy lần, trên mặt còn khắc hình dị thú, dọc theo vòng tròn còn có mấy cái ký hiệu kỳ lạ. Chắc là văn tự cổ, phong cách cổ xưa, có chút ý vị lâu đời.

“Cái này gọi là Bá Long tệ, là một quốc độ cường đại nhất ở thời cổ đại ‘Già Nam Nguyệt’ làm ra, là hóa tệ chuyên dụng của vương tộc bọn họ.” Minh Độc nói: “Thật ra thì ở cổ đại có rất nhiều quốc độ, có hơn 100 loại hóa tệ, trong đó Bá Long tệ có giá trị nhất, chỉ cần 1 mai, là có thể đổi được mấy trăm mai hóa tệ khác, thậm chí mấy ngàn mai.”

‘Già Nam’ không phải cùng tên với lĩnh vực pháp tắc của mình sao?

Lĩnh vực pháp tắc của Dịch Vân, danh xưng ở vạn năm trước là Già Nam chi cảnh.

Môn La cũng hiếu kỳ, chạy tới quan sát. Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn liền thất kinh.

“Lão đại, người sao vậy?”

“Ô Quang huyền thiết, hẳn là Ô Quang huyền thiết... là tài liệu chủ yếu của lục phẩm ma binh!” Môn La đầu tiên là ngẩn ngơ, sao đó hưng phấn quát.

Lục phẩm ma binh, binh khí ma pháp có phẩm cấp cao nhất!

“Chắc sao?” Bá Long tệ ở thời cổ đại, dĩ nhiên là tài liệu chủ yếu của lục phẩm ma binh, Dịch Vân cũng ngây dại.

“Tuyệt đối là không sai! Năm đó, đích thân ta luyện chế ra 1 thanh trung giai lục phẩm ma binh, làm sao có thể nhận lầm. Nó nhất định là Ô Quang huyền thiết, quả thật là phí của trời a, Ô Quang huyền thiết là quặng mỏ hiếm thấy nhất trong trời đất, chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, nhưng lại dùng nó để đúc thành hóa tệ, quả thực là hết nói nổi!”

Phẩm cấp ma binh tổng cộng là 6. Nhất phẩm đến tứ phẩm chỉ cần 1 loại quặng tài là được. Ngũ phẩm sẽ phải cần đến 3 loại quặng tài đến dung hợp luyện hóa. Còn lục phẩm thì phải dùng đồng thời đến 6 loại quặng tài mới được.

Tài liệu chủ yếu của ngũ phẩm ma binh chính là Văn Thần thiết, còn lục phẩm là Ô Quang huyền thiết, cũng chính là cái này Bá Long tệ.

Quả thật là lễ vật từ trên trời rớt xuống a!

Lấy lại bình tĩnh, Dịch Vân làm bộ như không thèm để ý nói: “Loại Bá Long tệ này có phong cách cổ xưa, ta vừa thấy liền yêu thích. Minh Độc, người còn có sao?”

“Sao? Ngoài trừ thi thể ma thú, người còn có thói quen thu thập tiền cổ sao?”

Rắc...rắc.....

Một đồng lớn Bá Long tệ rớt xuống mặt đất, mặc dù so với một đồng núi nhỏ kim tệ kế bên là không đáng kể, nhưng cũng ước chừng cũng hơn 200 mai.

Một quả Bá Long tệ, nặng gấp mấy lần kim tệ, ước chừng khoảng 3 cân, nói cách khác, một đồng này khoảng 6-700 cân, chỉ cần đem mấy cái này quăng vào lò hòa tan, sẽ trở thành thiên địa kỳ quang Ô Quang huyền thiết, là tài liệu chủ yếu của lục phẩm ma binh.

Hai mắt Dịch Vân sáng rõ, mặc dù còn muốn thêm 5 loại tài liệu khác, mới có thể luyện chế ra lục phẩm ma binh.

Nhưng mà, tài liệu chủ yếu mới là khó tìm nhất, dung lượng cũng là nhiều nhất. Trước tiên cần tìm đầy đủ Ô Quang huyền thiết, bước khó khăn nhất đã hoàn thành, thì lục phẩm ma binh coi như đã hiển lộ rồi.

Hóa tệ thời cổ đại, cho vợ chồng Minh Độc cũng không có chỗ dùng, dĩ nhiên vui lòng trao đổi với Dịch Vân để đổi lấy đồng núi nhỏ kim tệ. Nói như vậy, bọn họ vẫn có lời.

Chỉ có Dịch Vân biết giá trị của Bá Long tệ, trăm hay ngàn vạn kim tệ cũng không đổi được một mai, song phương đều mừng rỡ thu hồi hóa tệ của mình, lần nữa bay lên không phóng đi.

Tinh vực ma thú phi hành quả nhiên là nhanh, chỉ mất một hồi, đã bay qua ngàn dặm, mang Dịch Vân cùng Mễ Mễ Lộ tới biên giới xuất nhập Lạc Nhật Sơn Mạch.

“ Hôm nay từ biệt, từ nay về sau sẽ không còn gặp gỡ. Bảo trọng!”

Minh Độc sau khi lưu lại những lời này, cùng với Bối Nhĩ Lệ Nhã gật đầu cười với bọn họ, sau đó bay lên trời, thoáng một cái liền không thấy bóng dáng.

Nhìn về phía chân trời, Mễ Mễ Lộ có chút buồn bã, trải qua mấy tháng ở chung, ngày ngày nói chuyện này sinh tình cảm sâu sắc, nàng đối với Minh Độc lúc đầu thì sợ hãi, sau lại trở thành cảm kích, nghĩ đến ngày sau sẽ không có cơ hội gặp gỡ, đoạn kỳ duyên có 1 không 2 tình cảm ở 2 loại nhân thú đến đây chấm dứt, cảm thấy có chút đột nhiên mờ mịt, có được rồi mất, giống như mất đi một người bạn hiền.

Một lúc sau, khê thở dài, ngẩng đầu, lúc này Dịch Vân đã đi xa, ổn định tâm tình liền đuổi theo.

390. Chương 388: Bảo Điển

Cách Lạc Nhật Sơn Mạch ngoài 100 dặm, dưới vách đá của một ngọn hoang dã sơn linh. “ Ô Quang huyền thiết, tài liệu chủ yếu của lục phẩm ma binh đã có, chỉ cần tìm thêm 5 loại thiên địa kỳ quang nữa, ngày sau có thể luyện chế ra đẳng cấp cao nhất binh khí ma pháp.” Ngồi ở trong sơn động mới mở, Dịch Vân tinh tế xem xét Bá Long tệ trong tay.

Môn La cười nói: “ Bất luận là ngũ phẩm hay lục phẩm ma binh, chỉ có chủ yếu tài liệu là trọng yếu nhất, cũng là trân quý nhất, hôm nay người ngay cả Ô Quang huyền thiết cũng chiếm được, còn là mấy trăm cân, còn lại 5 loại tài liệu phụ trợ khác, không khó.”

“ Sao lại không khó?” Dịch Vân lắc đầu nói: “ Kiệt Nặc Tư gia tộc mất mấy năm sưu tầm, nhiều nhất chỉ kiếm được tài liệu phụ trợ của ngũ phẩm ma binh. Lục phẩm, một cái cũng không có, đây là việc đều dựa vào may mắn.”

“ Đó là do phương pháp dùng không đúng cách, thiên địa kỳ quang, thế tục gia tộc cho dù có giỏi tới đâu thì cuối cùng năng lực cũng có hạn. Thử nghĩ xem, tài liệu chủ yếu của ngũ phẩm ma binh Văn Thần thiết, ban đầu ai kiếm cho người?”

“ Tạp Lỗ Tư!”

“ Cái phương pháp này rất tốt a!” Dịch Vân liền hiểu: “ Hẳn tìm Văn Thần thiết chính là muốn ta giúp hắn luyện chế ngũ phẩm Âm Hắc ma binh, nếu ta nói cho hắn biết, nếu tìm cho ta 5 loại thiên địa kỳ quang, ta có thể chế tạo được rất nhiều lục phẩm cao nhất ma binh, phẩm cấp tăng lên 1, hẳn nhất định sẽ dùng hết tất cả thủ đoạn, ngay cả liều cả mạng cũng sẽ cho ta tìm được.”

“Đương thời trong đại lục, một trong những người mạnh nhất, rất ít chuyện mà Tạp Lỗ Tư không làm được, chính là người thích hợp nhất để chọn rồi!”

Tạp Lỗ Tư tìm quang, Dịch Vân luyện khí, phát huy sở trường của 2 người, đối với song phương đều có lợi, lục phẩm ma binh, Tạp Lỗ Tư chắc chắn sẽ không cự tuyệt.

Bởi vì từ cổ kim đến nay, tứ phẩm ma binh có thể được gọi là thần khí, bởi vì lục phẩm ma binh, đã thất truyền, sớm trở thành truyền thuyết.

Môn La gật đầu cười nói: “Vốn hần yêu cầu chỉ là ngũ phẩm, người lại cho hần lục phẩm, để cho hần xuất một chút lực cũng là đều đương nhiên, coi như là báo đáp ân tình của hần từ trước đến nay đi sao, chỉ cần người đưa ra danh sách, chuyện thu thiên địa kỳ quang, sẽ không cần người phiền lòng.”

Cách nơi đây mấy dặm, có một cái ao vắng vẻ, hai người trong mấy tháng đều ăn thịt ma thú do Minh Độc bắt tới, sớm đã phát ngán, Mễ Mễ Lộ một mình đi mua thức ăn, Dịch Vân thì ngồi ở sơn động mới mở chờ đợi.

Lần này đi tới Lạc Nhật Sơn Mạch, xảy ra rất nhiều chuyện, mỗi một chuyện đều là kinh thiên động địa, hần muốn lắng đọng điều chỉnh lại suy nghĩ của mình, đặt ra phương án cho tương lai.

Cầu Cầu còn đang ngủ say, Minh Độc phán đoán, đợi thêm mấy ngày nữa mới hoàn thành tấn cấp, chỉ cần Cầu Cầu vừa tỉnh, lập tức chính là một con đạt tới cấp 8 cường đại ma thú, có thể sánh vai với cường giả nhân loại 9 tinh Tôn cấp, trở thành trợ lực lớn nhất của hần.

Cấp 8, tuyệt đối không phải là đỉnh phong của Cầu Cầu, phương thức tu luyện của nó có thể nói là nghịch thiên, chỉ cần có đầy đủ tinh thuần năng lượng cung cấp, là có thể tiếp tục tấn cấp, hần còn có địa hệ quang tài cùng với lôi hệ quang tài, sau khi cho Cầu Cầu ăn xong, có thể hay không tấn nhập tới cấp 9 đây? Dịch Vân rất là mong đợi.

Dĩ nhiên, phải chờ cho hần đến nơi an toàn tuyệt đối mới có thể làm, mỗi lần Cầu Cầu tấn cấp, liền ngủ đến mấy tháng, trong lúc đó nếu có biến cố, căn bản là cứu không kịp, phải đợi thời cơ tốt nhất mới được.

Lấy ra hai khóa hạt châu tròn vo, một đỏ một lam. Là Hỏa Linh Thiên Châu cùng Thủy Linh Thiên Châu, thuộc cực phẩm trong ma khí.

Mặc dù hần còn có Địa hệ, Mộc hệ cùng Quang Minh hệ 3 viên linh châu ma khí. Nhưng không phù hợp với thuộc tính của hần, chỉ có thủy hỏa hai quả linh châu này mới có sử dụng.

Quán chú ma lực, tâm niệm vừa động, mười ngón tay của Dịch Vân liền động đậy, lấy hần làm trung tâm, một vòng ma lực liền hướng phía ngoài tản ra, 2 đạo, 4 đạo, 6 đạo!

Trong khoảnh khắc, 6 đạo ma pháp trận từ từ hình thành, 1 vòng xung quanh hần, theo một quy luật nhất định, một bộ lại một bộ, giống như lôi kéo lẫn nhau, trôi nổi trên không trung, lẳng lặng quay bên cạnh Dịch Vân.

“Có thể trong nháy mắt tạo ra 6 đạo ma pháp trận, mặc dù hao phí ma lực quá nhiều, nhưng biến phức tạp thành đơn giản, lấy phương thức hữu hiệu nhất vận dụng ma lực, ý niệm vừa khởi, ma trận liền thành, Minh Độc cũng không hề khuyếch đại, đúng là ma khí cao cấp nhất!”

Bố trí ma pháp trận cần 2 điều kiện, một là cần đầy đủ ma lực cung ứng, hai là có thể hiểu rõ nguyên lý ma pháp.

Trong nháy mắt vừa rồi, trong đầu Dịch Vân cùng lúc hiện lên mấy trăm đạo khắc ấn ma văn, hần đem từng đạo tổ hợp lại thành 6 đạo hoàn chỉnh ma pháp trận đồ, lúc này hần với dùng viên châu ma khí thuận phát ra, linh châu có thể làm chính là điều phối sử dụng ma lực trong quá trình thi triển ra.

Từ đầu đến cuối, phải tùy người sử dụng tổ hợp ma văn khắc ấn, khiến cho nó trở thành hoàn chỉnh ma pháp trận, giai đoạn này khó nhất, cần đối với mỗi một phần cấu trúc ma pháp trận tổ hợp, cùng với hiểu rõ nguyên lý mới có thể làm được.

Được A Khắc Tây dạy qua, tất cả đều là ma pháp trận cao cấp nhất trên đại lục, còn có thần trận nhốt Bối Nhĩ Lệ Nhã, lại là thuộc về đỉnh cao nhất. Có các kinh nghiệm này, Dịch Vân đối với tạo thành ma pháp

trận, cùng hiểu rõ bản chất của ma pháp, đã sớm bỏ xa thực lực bản thân của hắn, tiến vào cảnh giới cao hơn.

Nếu như hiện tại hắn có đầy đủ ma lực cung ứng, nói không chừng ngay cả tinh vực sơ cấp ma trận, hắn cũng có thể thi triển ra.

Dưới tình huống điều kiện ưu thế như vậy, linh châu ma khí ở trên tay của hắn, có thể phát huy ra hiệu quả lớn nhất, vượt qua xa so với Mễ Mễ Lộ có được ám linh thiên châu. Lúc này Mễ Mễ Lộ trở lại.

Dịch Vân đưa qua một quyển trục, nói: “ Đây là thư hàm đề cử ta viết, gia tộc Ba Nhĩ Đốn của người nếu có ý gia nhập Tư Đạt Đặc lãnh địa, hãy cầm lấy nó đi tìm Kiệt Nặc Tư tộc trưởng Cát Âu. Bất kể điều kiện gì, cũng sẽ cho các người có được tốt nhất. Mễ Mễ Lộ ngăn người: “ Tại sao cho ta cái này?”

Dịch Vân cười nói: “ chúng ta cùng nhau đi vào Lạc Nhật Sơn Mạch, cùng nhau sống sót từ Lạc Nhật Sơn Mạch ra ngoài, trong đó hung hiểm vô số, cùng nhau gặp gỡ, cùng nhau vượt qua đã là chiến hữu, cũng là đồng bọn, chút tâm ý này không đáng kể chút nào.” Mễ Mễ Lộ nghe vậy rất cảm động, cầm lấy.

Cử động lần này của Dịch Vân cũng có chút tư tâm, di tích bên trong thời viễn cổ, Minh Độc vì Mễ Mễ Lộ củng cố bốn nguyên, làm cho tư chất tu luyện của nàng tăng lên rất nhiều, chỉ cần không phải lừa dối, cơ hồ có thể xác định ngày sau Mễ Mễ Lộ có thể tấn nhập tinh vực linh vực. Gia tộc Ba Nhĩ Đốn là một gia tộc thương nhân, chỉ là một tiểu gia tộc không quyền không địa vị. Chỉ vì trong gia tộc bọn họ không có được cường giả ra mặt, tình hình sẽ được cải thiện trong tương lai, bởi vì có Mễ Mễ Lộ quật khởi.

Có một vị cường giả tinh vực, địa vị của gia tộc lập tức nhảy lên ba cấp, lập tức tiến vào hàng ngũ thế gia của đế quốc, đến lúc đó Kỳ Vũ vương thất nhất định sẽ mượn hơi, các đại thế gia tranh nhau mà kết minh. Dịch Vân chỉ là làm sớm một bước, mang gia tộc Ba Nhĩ Đốn đưa đến lãnh địa Tư Đạt Đặc.

Có một câu nói dẹt hoa trên gấm, còn một câu là đưa than trong ngày tuyết rơi. Cái trước gọi là cầu cạnh, cái sau lại là nâng đỡ. Hai việc khác nhau, giống như trời cùng đất. Có một ngày, gia tộc Ba Nhĩ Đốn sẽ trở thành đồng minh trung thành nhất, giống như Kiệt Nặc Tư gia tộc hiện nay.

Môn La đứng một bên bĩu môi, đối với ánh mắt của Dịch Vân rất là xem thường, thầm nói: “ Muốn cô nàng này dựa vào người? Cần gì phiền toái như vậy, trực tiếp đẩy ngã, tạo ra em bé không phải là xong rồi, việc gì khó khăn như vậy a!” Đối với cái chủ ý này, Môn La vẫn chưa hề bỏ qua.

Liếc Môn La một cái, lại đưa cho Mễ Mễ Lộ một cái quyển trục, Dịch Vân nói: “ Mới vừa rồi là đưa cho gia tộc Ba Nhĩ Đốn, còn cái này là lễ vật cho người.” Mễ Mễ Lộ tò mò mở ra, vừa nhìn liền ngây dại. “ Đây... đây là...là pháp môn tu luyện của cường giả ám hắc hệ tinh vực a!” Mễ Mễ Lộ kinh hô.

Cái quyển trục này, là do chính tay Bối Lợi Mỗ viết ra, ghi lại từ tinh vực cấp trở xuống, đối với yếu quyết tu luyện ám hắc hệ ma pháp, tất cả nội dung bên trong, Dịch Vân đều đã nhìn qua.

Ma pháp, ma trận, mấu chốt tu luyện, mật pháp hắc ám, huyền ảo tinh vực... Ngay cả bí quyết Dịch Vân có thể trong nháy mắt phóng ra ma pháp cũng viết ở trong đó.

Về vụn một cái quyển trục này, một khi lộ ra bên ngoài, ở một trong các đại thành, nhất định sẽ khiến cho cường giả từ tinh vực cấp trở xuống, các đại gia tộc, các thế lực lớn cùng các ma pháp tu giả tranh đoạt. Xứng đáng cái tên là bảo điển, một lời liền đưa cho Mễ Mễ Lộ.

Ban đầu, Bối Lợi Mỗ cho là lúc sinh thời không thể từ trong ngục thần trận thoát ra, tự cho rằng mình sẽ chết, đem tất cả tu luyện tâm đắc của hắn giao cho Dịch Vân, muốn hắn giúp mình tìm ra được truyền nhân hắc ám hệ, làm cho ám hắc hệ ma pháp có thể truyền thừa xuống. Người Dịch Vân chọn chính là Mễ Mễ Lộ.

Một lời nhờ vả của một lão nhân trước khi chết, làm hắn đau khổ tìm kiếm, từng bước gian khổ rồi cuộc đúng hạn hoàn thành nó. Vốn là một câu truyện khiến người nghe rơi lệ lẫn ca tụng, hoàn toàn thuyết minh chân nghĩa của sứ mệnh. Nhưng vấn đề ở đây là Bối Lợi Mỗ còn sống a.

Cứ như vậy, chẳng khác nào. Dịch Vân chưa có được sự đồng ý của hắn, liền tự tiện tìm đồ đệ thay hắn, còn là nữ... cũng không biết sau khi Bối Lợi Mỗ sau khi biết được, là cảm tạ hay tức giận hắn. Mễ Mễ Lộ

hai tay run run, đôi mắt đẹp mở thật to, liền đem nội dung nhìn một lần. Hai tay run rẩy truyền đến toàn thân, khiến nàng hưng phấn vô cùng!

Mễ Mễ Lộ cũng không hỏi Dịch Vân từ đâu tìm được, cũng không có tỏ vẻ gì, chẳng qua là trân trọng thu hồi bảo điển, sau đó đem thức ăn mua về bưng ra 1 phần cho Dịch Vân, sau đó cúi đầu yên lặng ăn.

Nhân tình to lớn này, Mễ Mễ Lộ không nói lời tạ ơn, chỉ biết để sâu trong lòng.

Trong 15 ngày kế tiếp, 2 người cũng không có lập tức rời đi, mà là yên lặng ở trong sơn động này.

Dịch Vân khổ tâm nghiên cứu thủy hỏa linh châu, tìm tòi phương pháp thi triển ma trận

Còn Mễ Mễ Lộ lại một lần lại một lần nhìn quyển chép tay tu luyện của Bối Lợi Mỗ.

Yếu quyết pháp môn tu luyện bên trong, cũng là tiến hành theo chất lượng, từng bước từng bước một. Tất cả đều là tâm huyết kết tinh của Bối Lợi Mỗ. Mễ Mễ Lộ xem không hiểu nội dung quá thâm thúy, chỉ có thể từ thực lực thất tinh lĩnh vực của bản thân mà bắt đầu đọc.

Lúc này mới kinh ngạc phát hiện, rất nhiều điều do các giáo sư cao cấp của học viện, vốn cho rằng các pháp tắc quan niệm cho đều là chí lý. Không ngờ có đến trăm ngàn chỗ hở.

Những thứ khác không nói, đơn thuần chỉ nói về phương pháp luyện hóa ma lực, trong học viện có rất nhiều, bởi vì thể chất mọi người bất đồng, thiên phú, tập quán khác nhau... Cho nên phương pháp thích hợp nhất cho mình cũng khác nhau. Nhưng mà, trong bản viết này lại viết, có rất nhiều phân loại, đều chỉ nói lên một phương thức đơn giản, mà phương pháp kia, bình thường chính là nhanh nhất, cũng là biện pháp tốt nhất.

Trừ cái đó ra, bên trong còn nói về ám hắc hệ ma pháp mà nàng chưa từng nghe qua, cũng chính là mật pháp đã thất truyền mấy ngàn năm trước.

Ngừng luyện ma lực, nhanh chóng thi phóng ma pháp... tại đây, nàng rốt cuộc tìm được lý do tại sao Dịch Vân có thể phá vỡ định lý thường quy, trong nháy mắt thi triển ra nhiều ma pháp như vậy.... Đó chính là ma pháp huyền ảo của cấp bậc tinh vực! Mễ Mễ Lộ càng xem càng kích động, hoàn toàn chìm đắm trong thế giới ma pháp của Bối Lợi Mỗ.

Dịch Vân dĩ nhiên cũng không nhàn rỗi, ngày đêm không ngừng suy nghĩ, hẳn đã nắm giữ càng nhiều phương pháp vận dụng linh châu ma khí, đã có thể trong nháy mắt liên tục bố trí 10 đạo ma pháp trận chồng chất.

Ma khí linh châu tăng phúc, để cho Dịch Vân có thể vượt cấp thả ra bát tinh cấp ma pháp trận, hẳn vận dụng phương pháp khắc ấn thần trận, mặc dù không giải thích được, chẳng qua chỉ dựa theo hình vẽ, cũng có thể khiến cho 10 đạo ma pháp trận trọng điệp vào nhau, thử một lần liền được.

10 đạo bát tinh cấp ma pháp trận tương trợ lẫn nhau, có thể cường hoành tăng lên đến uy lực của cửu tinh ma pháp trận, có thể nói là thu hoạch rất lớn.

Lúc trước Minh Độc có nói một câu, năng lượng vốn là đồng nguyên, để cho hắn lớn gan sinh ra ý nghĩa, sau khi nghiên cứu cùng cân nhắc, thất bại 100 lần, hôm nay mới có thể thành tựu một chút, liền có thể tạo ra uy lực mạnh như vậy, Dịch Vân cũng cảm thấy ngạc nhiên, cảm thán thật may mắn.

Lúc này hắn còn không ý thức được, lấy phương pháp khắc ấn thần trận, để trọng điệp 10 đạo ma pháp trận, thủ đoạn kinh người như thế, siêu việt nguyên lý ma pháp hiện nay, dung hợp hai hệ ma lực, linh châu ma khí cao nhất, tinh thần lực cường đại, thiếu 1 cái liền không thể thành công.

Ngoài thiết luật, trên pháp tắc liền thành thiên tắc. Dịch Vân mở ra một cánh cửa chưa có một ai tiến vào, cửa vừa mới mở, hắn còn ở ngoài. Sau 15 ngày, Cầu Cầu rốt cuộc tỉnh lại.

“Kế tiếp đi đâu?” Mễ Mễ Lộ hỏi.

“Ta có một ước hẹn, một cái ước hẹn không rõ, ở Kỳ Vũ thành.”

391. Chương 389: Bị Bắt

Nửa tháng sau.

Trở lại ma trận thạch động ở ngoài thành Kỳ Vũ, đem ‘Kim Đăng Bạch Liên’ cùng ‘Luân Chuyển Kỳ Linh Quỷ’ toàn bộ bỏ vào trong không gian giới chỉ, sau đó để trên một tấm vải trắng, đặt ở trung ương động, nơi dễ thấy nhất. Nếu A Khắc Tây đến sẽ dễ dàng nhìn thấy được.

Hai loại kỳ hoa này cũng có thể tự động hấp thu thiên địa nguyên tố, Kim Đăng Bạch Liên thân cận chính là âm hắc nguyên tố, mà Luân Chuyển Kỳ Linh Quỷ lại là thủy hệ nguyên tố. Cho nên Dịch Vân lấy 2 khối lớn chừng 10 cân phách thạch nguyên tố đặt ở trong không gian giới chỉ, điều này có thể làm cho chúng nó sống được lâu hơn, đây là phương thức bảo tồn do A Khắc Tây dạy cho.

Mề Mễ Lộ đối với mấy cái ma pháp trận trong động rất là khiếp sợ, ma văn khắc phù, trình độ phức tạp. Hiển nhiên điều là tinh vực cấp, che giấu hơi thở rất tốt, khó trách lúc nàng ở bên ngoài rừng rậm đi lòng vòng, biết rõ Dịch Vân ở tại nơi nào, nhưng bất luận như thế nào cũng không tìm được hắn.

Đi tới trước trận pháp, đôi mắt nàng mở to, chăm chú nhìn vào.

Tuy Mề Mễ Lộ cũng đã thấy thần trận trong điện viễn cổ di tích. Nhưng mà cách sắp xếp ma văn thần trận, khắc hoa phương thức, cùng ma trận căn bản không giống nhau, lấy tài nghệ của nàng bây giờ hoàn toàn xem không hiểu.

Ngược lại, mấy cái tinh vực cấp trận pháp này, mặc dù thâm thúy, nhưng cũng có thể nhìn ra được một ít quy tắc sắp xếp, so với thần trận thì càng làm cho nàng cảm thấy thân thiết hơn.

Đối với đề nghị của Dịch Vân là muốn trở lại Kỳ Vũ thành 1 chuyến, Mề Mễ Lộ có chút bối rối cự tuyệt.

Lần này, nàng chính là lén lút chạy đi, Bồ Lạp Tác viện trưởng khẳng định rất giận, chỉ sợ sẽ ở trong thành bày nhân tuyến, hành tung của nàng có thể bị phát hiện, nàng còn muốn cùng Dịch Vân tu hành, không muốn bị bắt về nhanh như vậy.

Dịch Vân cũng không nhiều lời, để cho Cầu Cầu ở cùng Mề Mễ Lộ, bản thân hướng về Kỳ Vũ thành bước đi, muốn đi thực hiện ước hẹn cùng Cổ Lan trước kia.

Để Cầu Cầu ở lại, chủ yếu là mở ra pháp trận cánh cửa thạch động, là do A Khắc Tây đặc biệt thiết kế, trừ bản thân hắn có được thủy hỏa hai hệ ma lực có thể thao túng ra, cũng chỉ có từ tinh vực cấp mới có thể mở ra, Mề Mễ Lộ còn mở không được.

Nhưng chẳng biết tại sao, Cầu Cầu lại dễ dàng thao túng ma pháp trận này, nguyên do trong đó, Dịch Vân nghĩ mãi cũng không ra.

Dù sao Cầu Cầu rất đặc biệt, theo thực lực của nó ngày càng tăng, thì nó càng kỳ dị. Dịch Vân thấy nhiều điều kỳ lạ lắm rồi, không biết tương lai nó có thể thuận lợi trở thành tinh vực ma thú, không biết lúc đó hình dáng của nó ra sao nữa. Dịch Vân cũng rất là chờ mong.

Đi đến trong thành, mặc dù không đến trình độ treo đèn đầy sân, nước chảy không lọt như lần cử hành ma đấu đại hội, nhưng lượng người cũng không ít, người đến người đi rất náo nhiệt. Mỗi lần từ trong hiểm cảnh sào huyệt ma thú ra ngoài, đi vào đại thành, hoàn cảnh cực kỳ tương phản khiến cho Dịch Vân cảm thấy hơi khó thích ứng.

Kéo thấp mũ, một loại trang phục của người lũ hành, không ai nhận ra hắn, một đường thẳng tắp đi tới hoàng cung.

Đi trên con đường quen thuộc, cách Kỳ Vũ hoàng cung càng lúc càng gần, người đi đường cũng càng lúc càng ít đi. Thanh âm của Môn La bỗng nhiên vang lên bên tai: “Tiểu tử, không tốt lắm. Hiện tại trong thành số lượng cường giả rất nhiều.”

“Kỳ Vũ thành vốn chính là địa phương cường giả tụ tập, có gì kỳ quái.”

“Rất quý dị, những người này phần lớn đều là bát tinh tinh vực trở lên. Như vậy thì thôi, nhưng toàn bộ từ các nơi trong thành đều hướng tới vị trí của người mà đi tới, hắn không phải là đúng dịp chứ.”

Môn La vừa nói xong, rẽ qua một góc đường, đường lớn vài trăm thước lại cả 1 người đi đường cũng không có. Nhà cửa hai bên đường đều đóng chặt, im lặng đến kinh người. Dịch Vân trong lòng ngăn ra, cũng cảm thấy tình huống khác thường, nhất định có người cố ý nhắm hắn mà đến.

“Thật là bị ta đoán trúng, bốn phương cường giả đều đuổi tới, người đã bị bao vây!” Môn La cảnh giác nói.

Hưu hưu hưu. . .

Tiếng xé gió vang lên, hơn 10 tên cường giả nhanh như chớp từ Đông Tây Nam Bắc bốn bề xông tới, nhưng người này mặc cùng một loại màu bạc khải giáp, phía trên khắc một mô hình nhỏ thập tự đồ văn, là thành viên của Quang Minh kỵ sĩ đoàn.

5 gã bát tinh lĩnh vực, cùng với 11 gã đoàn viên, tu vi yếu nhất cũng là thất tinh cấp, ban đầu đi theo Khoa Lạc Lý đến cầu cạnh hắn, Bỉ Lợi đoàn đội trưởng cũng ở trong đó.

Một gã hồng bào lão giả từ trong đám người đi ra, nhìn chăm chú Dịch Vân, trong mắt hiện lên một tia rung động, trầm giọng nói: “Bạch Y giáo chủ Dịch Vân, không gặp người mấy tháng, tu vi của người lại tiến rất xa, bọn ta đợi người đã rất lâu rồi.”

Người nói chuyện, là Hồng Y giáo chủ Bồ Lão Thác.

Lúc này, hai thân ảnh từ trong hoàng cung vọt vả bay tới, cũng là người quen chính là hoàng tử Cổ Lan cùng với pháp thánh Kiệt Mễ Đạt. Đứng ở phía sau Bồ Lão Thác, Kiệt Mễ Đạt chỉ nhìn Dịch Vân một cái, toàn thân chợt kịch chấn, khuôn mặt lộ vẻ kinh hãi, còn Cổ Lan chỉ im lặng nhìn Dịch Vân, trong mắt toát ra vẻ vô cùng lo lắng.

“Bồ Lão Thác đại nhân, xảy ra chuyện gì?” Dịch Vân nhàn nhạt hỏi, trong tâm cũng thầm đoán ra được tình hình.

Nặng nề thở dài, Bồ Lão Thác nói: “Người theo ta hồi giáo đường sao, về phần lý do, người hẳn đã rõ rồi. Nhóm kỵ sĩ, mở đường!”

Dịch Vân bị áp lên một chiếc xe ngựa, một trái một phải 2 gã bát tinh cường giả ngồi bên cạnh, còn lại đều là thành viên Quang Minh kỵ sĩ đoàn đi theo phía sau xe ngựa, chậm rãi hướng giáo đường đi tới.

Bồ Lão Thác mỉm cười nói: “Lần này có thể vô thanh vô tức chặn hắn lại, thật là phải cảm tạ vương thất Kỳ Vũ đã tương trợ. Trước đó phong phổ, giải tán nhiều người như vậy lại không để lộ ra tin tức, nhiều chuyện như vậy Giáo Đình sẽ có báo đáp.”

Cổ Lan nhìn càng chạy càng xa càng nhanh, lo lắng hỏi: “Bồ Lão Thác đại nhân, quý giáo sẽ giải quyết như thế nào?”

Khẽ thở dài, Bồ Lão Thác nói: “Thiên tài tuyệt thế, lấy lập trường của Giáo Đình cũng không nỡ phá bỏ, nhưng hắn phạm tội thực sự quá nặng, khiến cho nhiều vị thần sử đại nhân vì thế mà xuất động, bốn hội cũng tận lực nói tốt, về phần kết quả như thế nào, không phải ta là một Hồng Y giáo chủ có thể quyết định.”

“Nhưng mà...”

“Cổ Lan hoàng tử, đây là chuyện nội bộ của Giáo Đình, chuyện này người cũng đừng quản.” Bồ Lão Thác nói: “Y theo hiệp nghị lúc trước, hoàn toàn phong tỏa tin tức kia. Tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài, còn lại chỉ chờ Hi Đồ Ân đại nhân tới xử lý.”

Bên trong xe ngựa.

Dịch Vân nhắm mắt yên lặng ngồi, hắn biết giây dựa là vô dụng, bên trong với ngoài xe đều được 5 tên bát tinh lĩnh vực cường giả, tất cả đều là Quang Minh kỵ sĩ đoàn đội trưởng tầng thứ cao cấp nhất, nghĩ muốn chạy trốn thật là nói chuyện cười.

Lần này Quang Minh giáo đình xuất động nhiều người như vậy chỉ để bắt 1 mình hắn, thật là quá dễ mất tới hắn.

Hồi tưởng toàn bộ sự việc vừa mới xảy ra, khu vực lớn như vậy bị phong tỏa, mưu đồ của Bồ Lão Thác quá rõ ràng, chính là không muốn chuyện này lộ ra ngoài. Dù sao thân phận của hắn còn là Bạch Y giáo chủ, là không muốn đem cái xấu trong nhà lộ ra ngoài hay có chủ ý khác?

Hắn không biết, chỉ có thể lẳng lặng đợi kết quả.

“Tiểu tử, lần này chúng ta gặp phiền toái lớn rồi!”

“ Vì ta mà đến, nhất định là chuyện của Thanh Lô chế tài đoàn. Lúc đầu kín đáo dọn dẹp ta đã chuẩn bị sẵn tâm lý.

Môn La cười khở: “ Mới từ trong Lạc Nhật Sơn Mạch trở về, lập tức sa vào hiểm cảnh khác. Thật sự không có cách nào giải thích nổi... vận khí của người thật không phải bình thường. Bất kể tốt hay xấu đều là cực phẩm a. Ai.”

Dịch Vân cũng lạnh nhạt: “ Không cần suy nghĩ nhiều như vậy, tình thế hôm nay đã rõ ràng, không có một chút cơ hội nào để có thể đột phá trốn chạy, chỉ có thể bị động đợi kết quả, vấn này chúng ta thua.”

Kỳ Vũ thành, Quang Minh giáo đình tổng bộ, trong mật thất dưới đất.

Đây là một ma pháp trận khổng lồ.

Dịch Vân ngồi ở trong pháp trận, cảm giác được đầu khí ma lực trong thân thể hoàn toàn bị pháp trận này hạn chế, nửa điểm cũng thi triển không được.

Kim sắc pháp trận tự chậm rãi vận chuyển. Bên ngoài tạo thành một vòng màu vàng mờ ảo, đem tù nhân bỏ vào trong trận, đẳng cấp phòng vệ còn cao hơn so với thiên lao nhốt trọng phạm trong cung rất nhiều. Với thực lực của hắn, tuyệt đối không thể phá vỡ.

“ Lui xuống trước đi.” Cho một gã kỵ sĩ trông coi lui xuống. Bồ Lô Thác đứng ở ngoài ma pháp trận, nói: “ Dịch Vân, lấy tư chất của ngươi, sau này có cơ hội rất lớn trở thành trụ cột mới của Giáo Đình. Đáng tiếc, người làm phải một việc rất ngu xuẩn, phạm phải tội lớn không thể tha thứ, thật sự đáng tiếc!”

Tiếp theo lại nói: “ Ma pháp trận này là tinh vực cấp, chuyên môn dùng để bắt giữ tội phạm trong giáo đồ. Đừng nói là ngươi, ngay cả ta cũng không cách nào phá giải. Thật sự không nghĩ tới, nơi này hoang phế gần 100 năm, người thứ nhất tiến vào, lại là ngươi.”

“ Các người làm sao tra được đến trên người ta?” Dịch Vân hỏi, ban đầu giết chết toàn bộ Thanh Lô chế tài đoàn thành viên, hắn đã rất cẩn thận đem tất cả dấu vết liên quan tới hắn xóa bỏ. Bên cạnh còn có Tạt Lô Tư giúp đỡ. Hơn nữa Thánh Quang tác cùng với Kỳ Vũ thành cách xa ngàn dặm, nghĩ như thế nào cũng không thể hoài nghi đến trên người của hắn.

“ Ở Thanh Lô trú địa, không có một chút sơ hở, nhưng người quên một điều, thẩm án ở Mạt Nhược Nhân thành, các vết thương trên thi thể, rõ ràng thủ đoạn của hung thủ giống nhau như đúc, là cùng 1 người gây ra. Sau lại so sánh với một số ít đầy đủ thi thể của Âm Ảnh Diệt Sát quân đoàn của Lam Duy Nhĩ gia tộc, đáp án chỉ còn lại 1 cái, trừ người ra thì không còn ai khác.”

Nghe vậy, Dịch Vân chợt hiểu, Mạt Nhược Nhân thẩm án, là chuyện cũ mấy năm trước, đã sớm quên lãng. Như thế nào lại nghĩ đến, Giáo Đình lại đem 2 sự kiện hoàn toàn không liên hệ với nhau đặt cùng 1 chỗ, hơn nữa Âm Ảnh Diệt Sát quân đoàn...

Một bước sai, toàn bộ sai, không có gì bất ngờ!

“ Giáo Đình sẽ xử trí ta như thế nào?”

“ Đều do Hi Đồ Ân đại nhân giải quyết.” Bồ Lô Thác lại chuyển đổi, trầm giọng hỏi: “ Khoa Lạc Lý cùng Tháp Cát Nhĩ, hai người cũng là Thanh Lô chế tài đoàn thành viên. Tại trước đêm phong tước đại điển mất tích, hắn cũng là người hạ thủ sao?”

Một câu này, tuy là câu hỏi, nhưng giọng nói là tương đối là khẳng định. Bất luận Dịch Vân có thừa nhận hay không, Bồ Lô Thác đã sớm biết đáp án. Trong mắt Dịch Vân hiện lên một tia hung quang, thần nhiên nói: “ Ái Đạt trấn đồ trấn, toàn trấn hơn 2000 mạng người chết oan uổng, tất cả đều là Thanh Lô chế tài đoàn gây ra. Khoa Lạc Lý cùng Tháp Cát Nhĩ cũng đồng tội, ta giết bọn họ là chuyện đương nhiên, không cần hỏi nhiều!”

Bồ Lô Thác than thở: “ Ai, quả nhiên là vì Ái Đạt trấn. Ngày đó đại điển phong tước, mặc dù biết thân phận người là bàng hệ của Tư Đạt Đặc. Nhưng lại đoán người có thể không biết được chân tướng diệt trấn thẩm án, nhưng vẫn là để lộ ra ngoài a....

“ Báo thù, người không sai. Vốn dĩ sở trường của Giáo Đình là không thể nào để loại người có tiềm chất trở thành địch nhân như ngoài tồn tại, đáng tiếc, thật đáng tiếc!”

Vừa lại thở dài. Bồ Lão Thác xoay người đi ra ngoài.

Bồ Lão Thác cũng là một người mến tài, chuyện ác do Thanh Lôi chế tài đoàn gây ra, hắn cũng không ưa, cũng biết Dịch Vân không có sai. Nhưng hắn phải chết. Vì một cái quân đội cấp 2 trong giáo lại mất đi một người có thể trở thành thần sử trong tương lai, cho nên thật đáng tiếc.

Hai ngày sau, tại Bồ Lão Thác đứng đầu cùng toàn bộ giáo đồ xếp hàng chào đón, Hi Đồ Ân rốt cuộc tới.

392. Chương 390: Đại Phong Thần Giới

Ha ha, Bồ Lão Thác người quả nhiên không để cho bốn tọa thất vọng, có thể thuận lợi bắt được hắn. Tất cả thất trách của người trước kia sẽ được xóa bỏ.”

Vừa mới đến, Hi Đồ Ân cho mọi người lui ra, dưới sự hướng dẫn của Bồ Lão Thác, đi tới mật thất giáo đường.

“ Đây là phận sự của thuộc hạ, làm tốt là chuyện đương nhiên.” Bồ Lão Thác sợ hãi nói.

“ Tình huống của hắn như thế nào?”

“ Không có bất cứ chống cự nào, đối với mình gây ra đại tội, đồ diệt Thanh Lôi chế tài đoàn, vụ án Mạt Nhược Nhân cùng với sát hại Khoa Lạc Lý 2 người, hắn đều thừa nhận tất cả.”

“ Hắn có thừa nhận hay không không trọng yếu, bởi vì bốn tọa đã nhận định là hắn làm. Do Bồ Lão Ti tự thân điều tra cho ra kết luận, làm sao có thể sai!”

Trầm mặc trong chốc lát, Bồ Lão Thác cẩn thận mở miệng nói: “ Đại nhân, ngài tính xử trí thiếu niên kia như thế nào?”

Hi Đồ Ân hỏi ngược lại: “ Tru diệt toàn bộ Thanh Lôi đoàn, cùng với 2 gã Bạch Y giáo chủ, người cho là nên xử trí như thế nào?”

Ngập ngừng một hồi, Bồ Lão Thác nhẹ giọng nói: “ Thuộc hạ to gan xin đại nhân hạ thủ lưu tình, nhìn có thể lấy thủ đoạn khác thay thế cho tử tội. Thiên phú của hắn rất cao, ngàn năm hiếm thấy, giết thì thật quá đáng tiếc.”

“ Người xin cho hắn?” Dừng bước, Hi Đồ Ân nói.

Chức vị trong Quang Minh Giáo Đình phân chia rất là tuyệt đối, cấp trên ra quyết định chính là tất cả, cấp dưới chỉ được phục tùng, một câu nói kia đã vượt qua chức quyền của Bồ Lão Thác.

“ Thuộc hạ vượt quyền cầu xin, có 2 lý do: “ 1 là, hắn có được kỹ năng trân quý chế tạo tam phẩm cấp ma binh, lấy Tư Đạt Đặc nhất mạch đặc tính, ma binh được luyện ra phẩm cấp lại càng cao. Nếu có thể lưu hắn lại, tương lai Giáo Đình có cơ hội ổn định đạt được ma binh phẩm cấp cao, tứ phẩm đến thần khí phẩm cấp đều có khả năng. 2 là, thiên phú của hắn rất cao, tiến cảnh cực nhanh, trình độ đạt tới mức không thể tin được. Từ phong tước đại điển đến nay, chỉ qua mấy tháng. Thế nhưng, hắn vốn từ lục tinh đỉnh lại tiến đến hiện nay là thất tinh cao cấp. Là kỳ tài trước nay chưa từng gặp, có một không hai! Người như vậy, chỉ cần có thể cho chúng ta sử dụng, tương lai có thể đạt tới thần sự độ cao, trở thành lợi kiếm đồ đao đối phó hai đại thế lực khác của Giáo Đình ta.”

Hi Đồ Ân toát ra vẻ kinh sợ hiếm thấy: “ Mới mấy tháng, hắn đã đạt được thất tinh cao giai? Thú vị, cũng không uổng ta tới nơi này một chuyến, dẫn đường!”

Trong địa lao.

Dịch Vân ngồi xếp bằng ở trong ma trận, chợt thấy phía sau Bồ Lão Thác, một trung niên đại hán hình thể to lớn, đầu tóc vàng khè bước vào.

Mới tiến thêm vài bước, uy áp bên trong căn phòng tăng vọt, màn ma trận màu vàng nhạt chợt khẽ chấn động, giống như sóng biển trào dâng.

“ Tinh vực đỉnh cường giả!” Môn La cũng hít một hơi, cả người phát lạnh.

Dịch Vân chưa từng thấy qua người này, nhưng không cần hỏi, cũng có thể biết được thân phận của hắn.

“ Hi Đồ Ân?”

Tay nhẹ nhàng giương lên, kim quang ma trận đột nhiên tách làm 2, hé ra thành một con đường, Hi Đồ Ân bước vào, đi tới trước mặt Dịch Vân, giống như có lợi khí từ trong mắt hắn bắt ra, ở trên người Dịch Vân quét một cái: “ Quả nhiên là thất tinh cao giai, còn là tam hệ đồng hành đạt tới 1 cảnh giới, chuyện lạ thể này đã vượt qua lẽ thường, bốn tọa từ lúc sanh ra đến giờ chưa từng thấy qua, quả nhiên không hổ là thiên tài có một không hai.

Quay đầu nói: “ Bồ Lỗ Thác, người ra ngoài trước đi.”

Bồ Lỗ Thác ngăn ra, cũng không dám hỏi nhiều, lập tức đi ra ngoài.

“ Liên quan tới Ái Đạt trấn chuyện, người biết được bao nhiêu? Khuôn mặt Hi Đồ Ân không thay đổi, chậm rãi hỏi.

Hi Đồ Ân tản ra uy thế, như núi lớn đè lên người hắn, hôm nay dấu khí ma lực trong ma trận kiềm chế, căn bản không cách nào thi triển. Mồ hôi trên trán Dịch Vân toát ra như mưa, chỉ có thể đau khổ chống đỡ.

“ Ái Đạt trấn thẩm án, Khoa Lạc Lý hạ lệnh, Thanh Lôi chế tài đoàn thi hành. Nhưng người ra quyết định cuối cùng này, chính là ngươi.” Tại tinh vực đẳng cấp cường giả đối mặt, nói dối cũng vô dụng, Dịch Vân chỉ có thể nói thật.

“ Ha ha, một chút cũng không sai.” Hi Đồ Ân cười nói: “ Có thể tìm được đến đây, hắn là trước khi giết Khoa Lạc Lý, người từ trong miệng của hắn hỏi ra sao?”

“ Lấy thực lực của ngươi, lúc đó chỉ có lực tinh đỉnh, đối phó với Tháp Cát Nhĩ , người có thể làm được. Nhưng không có khả năng bằng vào sức mình, chém giết được Khoa Lạc Lý, hắn đã đạt tới thất tinh đỉnh a. Hơn nữa, đừng nói là diệt toàn bộ thành viên Thanh Lôi chế tài đoàn. Đằng sau ngươi, nhất định có tinh vực cường giả giúp ngươi. Mà người kia, có phải là Tạp Lỗ Tư.”

Hi Đồ Ân tự hỏi tự nói: “ Thánh Quang chi địa, có đại hình ma trận thủ hộ, là một trong hai đại trận của Giáo Đình ta, nhưng người có thể không xúc động phòng vệ ma trận, vô thanh vô tức chém giết Thanh Lôi đoàn hơn 3000 người. Qua mấy ngày sau mới bị những người khác phát hiện. Loại này thủ đoạn thao túng ma trận rất cao minh, chỉ sợ Tạp Lỗ Tư có mạnh hơn nữa, cũng không cách nào làm được...

“ Bởi vì, có thể gây ảnh hưởng, thậm chí khống chế ma pháp trận. Không phải là do dấu khí mà là ma lực, cho nên trừ Tạp Lỗ Tư ra, còn có người thực lực cường đại tinh vực ma tu giúp ngươi. Một người có thể phá vỡ ma pháp trận của giáo đình, ở trên đời này, chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Dựa theo Tạp Lỗ Tư người này, cũng không khó đoán. Nhất định là Tà Linh pháp ma A Khắc Tây không thể nghi ngờ!” Dịch Vân nghe vậy, toàn thân kịch chấn, chẳng qua là bằng vào suy đoán, là có thể giống như tận mắt chứng kiến. Đem sự thật đoán được 8 – 9 phần. Điều sai duy nhất, cái chết của Khoa Lạc Lý, không phải do Tạp Lỗ Tư xuất thủ, mà là do Cầu Cầu đánh bại thôi.

“ Người này thật là đáng sợ!” Quan sát phản ứng của Dịch Vân, Hi Đồ Ân hừ lạnh nói: “ Hừ, Tạp Lỗ Tư cùng A Khắc Tây, hai người này có đảm lược làm trái lời thề hơn 1000 năm trước ký kết với giáo hoàng bệ hạ. Ở trong thánh địa xuất thủ, chuyện này, đợi cho đến khi bệ hạ bề quan đi ra, sẽ kiểm bọn họ thanh toán. Làm trái với huyết thệ, tuyệt đối vượt quá tưởng tượng của người rất nhiều, bọn họ không có khả năng trả nổi.”

Môn La cảm ứng, Hi Đồ Ân thực lực, cùng Tạp Lỗ Tư không sai biệt lắm, là không có biện pháp đối phó Tạp Lỗ Tư cùng A Khắc Tây hai người. Nhưng hắn nhắc tới giáo hoàng, lại làm cho Tạp Lỗ Tư rất kiêng kỵ. Hắn từng nói qua, cho dù hắn cùng với A Khắc Tây liên thủ, tối đa cũng chỉ không bại, muốn chiến thắng giáo hoàng, tuyệt đối không có khả năng.

Điều đáng sợ ở giáo hoàng, không chỉ là thực lực mạnh mẽ, mà là thiên phú đặc thù của hắn, có thể phá vỡ thiên địa pháp tắc, nghịch chuyển thiết luật. Đây mới là điều khiến cho Tạp Lỗ Tư cùng A Khắc Tây kiêng kỵ nhất.

Nếu không phải 2 người bọn họ liên thủ, chỉ có 1 đối 1 mà nói... thảm bại là chuyện tất nhiên. Ngay cả có thể thuận lợi bỏ chạy hay không cũng chỉ dựa vào vận khí.

Hôm nay, bản thân hẳn là chết chắc. Thân là người kéo bọn họ xuống nước, Dịch Vân cảm thấy áy náy vô cùng.

“ Thanh Lô đoàn là một mình ta giết chết, không có một người chết trên tay bọn họ. Có bản lãnh liên hướng ta mà tới. Muốn ta chết, chỉ cần người động đầu ngón tay mà thôi, đừng nói nhảm!”

Hi Đồ Ân cười cười, bỗng nhiên lại nói một chủ đề khác: “ Người có biết tại sao Quang Minh Giáo Đình lại cần rất nhiều nguyên tố quặng mỏ hay không?”

Dịch Vân kinh ngạc, không biết Hi Đồ Ân có dụng ý gì.

Chỉ nghe hắn từ từ nói: “ Dưới nền đất của Quang Minh Thánh Đảo, có một cái cửa bị phong ấn, dài 200m, rộng 300m cực lớn cánh cửa. Phía trên cánh cửa lại có 10 cái ma pháp trận trọng điệp quần vào nhau. Tất cả đều là thần trận cấp. Phải biết rằng, coi như là 10 vị tinh vực đỉnh cường giả liên thủ cùng đánh, cũng không có cách nào tạo ra một vết xước trên thần trận, huống chi là do 10 cái thần trận đồng thời tồn tại.

Vận Đạo môn, là 2 đời giáo hoàng trước, hơn 5000 năm, tra cứu tất cả thượng cổ điển tịch mật lục, mới biết được Đạo Môn kia là kết quả của thế giới cổ đại, đi thông qua một nơi tên là ‘ Đại Phong Thần Giới’ hư ảo thời không.”

Đại Phong Thần Giới?

“ Cổ tịch có ghi lại, Đại Phong Thần Giới là ở vạn năm trước. Thời cổ đại, do các cường giả cùng chung sức mở ra một cái bảo địa, không gian trong đó không có trời đất, rộng lớn khôn cùng. So với Khung Vũ đại lục chúng ta rộng hơn gấp mấy trăm lần. Các tổ tiên cường giả, từng ở nơi đây khai sáng ra một cái văn minh ma khí cực kỳ hưng thịnh.

“ Mấy tỷ con dân, đạt tới tinh vực cấp cường giả có tới vài chục vạn. Nhưng chẳng biết tại sao, cũng trong một đêm, cả quốc độ tan biến. May mắn còn sống sót, đi theo Đạo Môn quay về Khung Vũ đại lục. Bày ra 10 cái thần trận phong ấn cánh cửa này. Từ đó không mở ra nữa, cũng từ đó trở đi, trình độ ma khí văn minh càng ngày càng xuống dốc, sau này không hề có một cường giả vượt qua tinh vực xuất hiện.”

Nói tới đây, Hi Đồ Ân hỏi lần nữa: “ Người biết nhân loại bắt kể tu luyện như thế nào, bắt kể là ma lực hay đấu khí tích lũy có nhiều như thế nào đi nữa, cao nhất lại chỉ có thể dừng lại tại tinh vực đỉnh, không thể tiếp tục hướng về trước tiến ra một bước sao?”

Dịch Vân cũng không có đáp lại, chẳng qua là lẳng lặng lắng nghe.

“ Bởi vì, nhân loại hấp thu 8 đại nguyên tố trong thiên địa để ngưng luyện, dùng cái này để thành tựu ma vũ chi đạo. Theo cổ tịch ghi lại, 8 đại nguyên tố là thuộc về tầng thấp năng lượng, dùng cái này để tu luyện, đạt tới tinh vực đỉnh đã là cao nhất. Dù người có năm tháng vô tận, tinh vực cũng không thể vượt qua, đây chính là giới hạn!”

Dịch Vân nghe vậy ngẩn ra, này không phải giống như chế tạo ma binh sao?

Càng là cao phẩm ma binh, liền cần cao phẩm luyện tài, một loại quặng thiết cao nhất cũng chỉ có thể luyện ra nhị phẩm cấp ma pháp binh khí.

“ Nếu như đây chính là trong thiên địa pháp tắc, như vậy liền có một vấn đề xuất hiện...” Dừng lại một chút, Hi Đồ Ân nói tiếp: “ Ma thú đẳng cấp, mạnh hơn loài người 1 cấp, 1 con cấp 9 ma thú, cùng nhân loại đạt tới tinh vực chí cường cảnh giới. Mà tinh vực ma thú tồn tại, chính là vượt qua loài người cảnh giới, so với tinh vực cao hơn 1 tầng, một ít loại linh vực, tên là ‘ thần vực’ !”

“ Tinh vực ma thú, nhân vực thần vực, vì sao ma thú có thể, loài người lại không thể?”

Hi Đồ Ân tự hỏi tự đáp nói: “ Bởi vì thân thể ma thú cấu tạo cùng nhân loại hoàn toàn không giống nhau, làm ma thú có thể thuận lợi đạt tới cấp 9 đỉnh, cơ thể của bọn chúng sẽ tạo ra một loại năng lượng kỳ lạ, không giống với 8 đại nguyên tố. Rồi lại có thể hoàn toàn dung hợp, đó là một loại chúng ta chưa từng thấy qua, một loại hình thức vô thuộc tính năng lượng.”

“ Một số ít ma thú, vượt qua mấy ngàn năm tu luyện, chính là bằng luyện hóa loại năng lượng này, đạt tới tinh vực ma thú, cũng chính là nhân loại thần vực!”

Hi Đồ Ân chậm rãi nói: “ Quang Minh thánh điển ghi lại, quốc độ thượng cổ tổ tiên, Đại Phong Thần Giới cũng không có cái gì gọi là 8 đại nguyên tố tồn tại. Thay vào đó là 1 loại vô thuộc tính năng lượng, mờ mờ ảo ảo, giống như hơi thở khi thiên địa sơ khai, rồi cùng loại năng lượng trong cơ thể ma thú giống nhau. Người thượng cổ đặt tên là ‘ thái sơ nguyên tố’.”

“ Nói tới đây, ngươi hẳn là hiểu. Nhân loại chúng ta nếu muốn xông phá tinh vực cảnh giới, tiến vào thần vực. Tại cái Khung Vũ đại lục này là không thể nào, chỉ có thể nghĩ biện pháp phá giải phong ấn, đi tới nơi thượng cổ tổ tiên sinh sống, tại Đại Phong Thần Giới mới được.”

393. Chương 391: Huyết Yêu Mãnh

Đại Phong Thần Giới?

Thái Sơ Nguyên Tố?

Thời thượng cổ, Quang Minh bí văn, Hi Đồ Ân nói rất cặn kẽ, nhưng là đầu óc của Dịch Vân lại nghĩ tới một chuyện khác.

Có thể cùng với bát đại nguyên tố dung hợp năng lượng vô thuộc tính, không phải là năng lượng trong cơ thể Cầu Cầu sinh ra khi luyện hóa nguyên tố sao?

Nhưng là, Cầu Cầu hiện tại mới chỉ là cấp 8, cách tinh vực ma thú còn xa, nếu như Hi Đồ Ân nói là thật, như vậy chuyện xảy ra trên người Cầu Cầu sẽ giải thích như thế nào?

Hơn nữa, dùng Cầu Linh pháp trận làm phụ trợ, đem các hệ nguyên tố quá mạnh mẽ để cùng nhau, lại dung hợp ra loại năng lượng mới, mặc dù không tinh thuần bằng trong cơ thể Cầu Cầu, nhưng là gần giống như lời nói của Hi Đồ Ân là ‘ thái sơ nguyên tố’.

Dịch Vân nghĩ không sai, trong cơ thể Cầu Cầu tự động sinh ra, chỉ có trong Đại Phong Thần Giới mới tồn tại, loại hình thức nguyên tố cao nhất, cũng là thái sơ nguyên tố.

Đó là một loại năng lượng do dung hợp 8 đại nguyên tố đặc, lấy ưu, trừ khuyết, có thể nói là nguyên tố có đẳng cấp cao nhất.

Cầu Cầu có thể tùy thời tùy lúc luyện hóa dung hợp mà sinh ra loại năng lượng ‘ thái sơ nguyên tố’ này, cho nên thực lực của nó khiến cho tất cả các cường giả nhân loại không cách nào nhìn ra, tốc độ tăng cấp còn nhanh hơn Dịch Vân rất nhiều. Ăn no rồi ngủ, ngủ đủ lại ăn, thực lực lại không ngừng tăng nhanh, đây mới chính là công hiệu cường đại của thái sơ nguyên tố.

Với lại, Dịch Vân dùng Cầu Linh pháp trận, dung hợp 8 đại nguyên tố lại sinh ra loại năng lượng dị chủng này, cũng chính là hình thức ban đầu của thái sơ nguyên tố, mặc dù tạp chất nhiều, công hiệu không đạt tới trình độ như Cầu Cầu, nhưng cũng mạnh hơn nhiều so với 8 đại nguyên tố.

Đến một ngày nào đó, khi hắn có thể tập hợp đủ 8 đại nguyên tố quá mạnh mẽ, cũng dùng tinh vực cấp Cầu Linh pháp trận để dung hợp, lúc đó loại năng lượng sinh ra có thể đánh đồng với loại năng lượng trong cơ thể Cầu Cầu, hoàn toàn không có một chút giả dối, chính là thái sơ nguyên tố, loại hình thức năng lượng cao cấp nhất.

Hiện tại, hắn chỉ tụ tập được thủy, hỏa, phong, địa, lôi, quang minh cùng hắc ám, bảy đại nguyên tố. Nếu có thể tìm được một hệ quá mạnh mẽ thì....

Như vậy, chỉ cần hôm nay hắn có thể may mắn sống sót, không lâu trong tương lai, hắn có thể trở thành người sau các tổ tiên thời thượng cổ, người thứ nhất trong vạn năm qua của Khung Vũ đại lục, đột phá tinh vực cảnh giới, tiến nhập vào thần cảnh đệ nhất cường giả.

Hi Đồ Ân tuyệt đối không nghĩ đến, việc làm mấy ngàn năm qua của Quang Minh giáo đình, nóng vội hành động muốn đi vào Đại Phong Thần Giới, tính toán lấy được thái sơ nguyên tố, thì ra ở trên đại lục cũng có thể tìm thấy, chỉ là bọn họ không biết phương pháp mà thôi.

Hi Đồ Ân hưng phấn mà nói: “ Nói nhiều như vậy, ngươi hẳn là hiểu tầm quan trọng của việc mở cánh cửa kia ra chứ, muốn phá bỏ 10 đạo phong ấn thần cấp trận pháp, việc đó tuy nói là không có khả năng, nhưng có thể làm từng bước. Qua mấy đời giáo hoàng vô số lần tìm tòi, hiện nay chỉ có cách duy nhất đó là từ từ giảm bớt uy năng của pháp trận, chính là lấy đủ 8 đại nguyên tố quang mỗ, ngoài ra còn phải có 2 cái nghịch phản trận pháp dụng cụ, chậm rãi tiêu hao uy năng của thần trận. Đến khi uy năng của thần trận hoàn toàn biến mất, loài người chúng ta có thể lần nữa trở quốc gia của tổ tiên thời thượng cổ rồi.”

“ Cho dù cường giả đạt tới tinh vực đỉnh phong, tuổi thọ cũng sẽ không vượt qua 3000 năm. Nhưng, nếu tiến nhập vào thần vực cảnh giới, tánh mạng sẽ hoàn toàn không bị hạn chế, người thành thần, cùng thiên địa đồng thọ, cũng chính là đạt đến cảnh giới bất tử, cho nên cánh cửa bị phong ấn cũng được gọi là ‘ Vĩnh Sinh Chi Môn!’”

Vĩnh sinh chi môn, tiến vào Đại Phong Thần Giới, phá bỏ giới hạn của thiên mệnh, đạt được vĩnh sinh, đây là mơ ước của tất cả các cường giả.

Ngược lại với sự hưng phấn của Hi Đồ Ân, Dịch Vân chỉ lạnh lùng nói: “ Chỉ vì cái nguyên nhân này, lại để cho Thanh Lôi chế tài đoàn giết oan Ái Đạt Trấn của ta hơn 2000 người?”

“ Đây là hi sinh cần thiết.”

Hi Đồ Ân thần nhiên nói: “ Tại trước khi đạt được cuộc sống vĩnh hằng, ở Quang Minh thánh đảo, trừ thần sử ra thì không có một người nào biết được, bí mật này, chúng ta đã che giấu mấy ngàn năm, vì để cho các thế lực khác không biết được, chúng ta thu thập 8 đại nguyên tố quang mỗ là điều bí ẩn, tin tức sai lầm, khiến cho bốn tọa lăm tưởng ở Ái Đạt Trấn có một cái thiên nhiên quang mạch.”

“ Phải biết, khai thác quang mạch, sức nặng ít nhất phải mấy trăm, thậm chí mấy ngàn cân. Vạn nhất để hai thế lực lớn còn lại biết được, phiền toái sẽ rất nhiều, vì để dự phòng tin tức bị tiết lộ, giết người đoạt bảo là phương pháp tốt nhất...”

“ Nhưng hết thấy, đều là làm không công, không nói tới Ái Đạt Trấn căn bản không tồn tại quang mạch, Ở mấy năm trước, một gã thần sử phản bội, đầu nhập vào Chiến Thần điện, Vĩnh Sinh chi môn rốt cuộc đã bị bại lộ, hiện tại Hắc Âm thần điện cùng Chiến Thần điện, ngày đêm dòm ngó mọi hành động tại Thánh Đảo, ngày mà Vĩnh Sinh chi môn mở ra, cũng chính là ngày mà 3 thế lực lớn quyết chiến.” Vừa nghe, Dịch Vân đã hiểu rõ.

Nếu quang mỗ tồn tại ở Ái Đạt Trấn, thì khả năng để lộ tin tức, dĩ nhiên chỉ là cư dân sinh sống nơi đây, bởi vì muốn đem quang thô từ dưới đất lấy ra, thì phải gây ra động tĩnh rất lớn, không thể nào giấu diếm cư dân địa phương được, để đảm bảo sự việc an toàn, Hi Đồ Ân mới quyết định tàn sát trấn như vậy.

Hơn nữa, Giáo Đình thu thập nguyên tố quang mỗ số lượng lớn lại bị lộ ra ngoài, cũng bị hai thế lực khác giám sát.

Quang Minh giáo đình bỏ ra mấy ngàn năm công lao, dĩ nhiên không muốn cùng người khác chia sẻ thành quả, nhưng là, các cường giả của Hắc Âm thần điện cùng Chiến Thần điện, như thế nào có thể bọn họ như ý?

Chờ đến ngày cửa mở ra, nếu chỉ có Quang Minh thần sử tiến vào Đại Phong Thần Giới tu luyện, trong đó chỉ cần 2- 3 phần có thể tiến nhập vào thần vực cảnh giới, là có tung hoành cả Khung Võ đại lục, chờ đợi bọn hắn chính là tại họa ngập đầu. Đây cũng không phải là chuyện cam hay không cam lòng, mà là vấn đề cơ bản nhất tranh giành sự tồn vong!

Không biết Quang Minh giáo đình, lại có thể dựa vào cái gì để cho rằng mình có thể chống cự sự liên thủ của 2 thế lực lớn tranh đoạt? Dịch Vân hỏi: “ Ta không hiểu, vì sao lại nói cho ta biết chuyện này?”

Hi Đồ Ân nói: “ Bởi vì ngươi là kỳ tài! Lấy tình hình giải trừ phong ấn, có thể trong vòng 2 năm bên trong, có cơ hội mở ra Vĩnh Sinh chi môn. Tới lúc đó, 3 đại thế lực sẽ chính thức quyết chiến, lấy tiến độ tu luyện của ngươi mà tính, có 9 phần trở lên là ngươi có thể thuận lợi tiến nhập tinh vực cảnh giới, hơn nữa không chỉ là sơ giai, có thể là trung giai hoặc cao giai cũng không chừng. Sẽ là một thành viên trong thần sử của Quang Minh giáo đình, là chiến lực trọng yếu, Bồ Lô Thác nói không sai, loại người như ngươi, giết quá thật đáng tiếc!”

“ Người không giết ta?”

Khoát tay áo, Hi Đồ Ân cười nói: “Nếu muốn ngươi chết, ta chỉ cần hạ lệnh là đủ, không cần phải ngàn dặm xa xôi tới đây. Huống chi, tương lai ngươi có thể hay không tiến nhập tinh vực tạm thời không nói đến. Chỉ nói đến ngươi có thể trọng hiện vạn cổ truyền thừa thế gia, Tư Đạt Đặc nhất tộc, có năng lực luyện chế cực phẩm ma binh, đối với Quang Minh giáo đình chính là chuyện vô cùng tốt.”

“ Thù tàn sát trăn, diệt tộc mỗi hận, ngươi là chủ mưu, tin được ta sao?” Hi Đồ Ân tâm tư cực kỳ kín đáo, bất cứ chuyện gì cũng đều ở trong lòng bàn tay của hắn, loại người này tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ mạo hiểm, lại để một cừu nhân bên người, chính là mạo hiểm lớn nhất. Dịch Vân biết, không thể nào có chuyện tốt như vậy.

“ Dĩ nhiên là không thể nào tin ngươi, Tại trước khi ngươi nuốt vào viên thuốc này .” Hi Đồ Ân thò tay vào ngực, lấy ra một cái hộp ngọc nhỏ màu đen vô cùng tinh mỹ. Mở ra, bên trong có một viên thuốc lớn cỡ đầu ngón cái, màu hồng gần đến màu tím. “ Được hoàn thời thượng cổ, thành phẩm tối cao nhất Huyết Yêu Mãnh!”

394. Chương 392: Sát Lệnh

“ Đây là do bản tọa tại 1500 năm trước, trong một cái thượng cổ di tích tìm được, đọc hết sách cổ, mới tìm được phương pháp sử dụng nó.”

Hi Đồ Ân đắc ý cười, nói: “Huyết Yêu Mãnh có 2 tác dụng, một là huyết khế chi đan, nhỏ máu tươi của chủ nhân, để cho người bị không chế uống nó, khi đan được tiếp xúc với máu sẽ hóa thành vô số ‘yêu mãnh’ mà mắt thường không nhìn thấy được, nó sẽ bám vào não và trái tim của người mà mọc rễ sinh trưởng, từ đó về sau, chỉ cần ngươi đối với ta có ác ý, liền biết được cái khổ của phê não, liệt tim. Ta chỉ cần 1 ý niệm, cũng có thể giết ngươi ở ngoài ngàn dặm. Cả đời này, ngươi đều bị ta điều khiển, không thể nào thoát khỏi.”

Dịch Vân nghe vậy hết hồn, cùng lúc một uy áp thật lớn đập tới, khiến hắn không thể động đậy, thân thể như bị một cổ lực lượng vô hình giữ lấy, cùng với tư thế nằm ngang trôi nổi đến trước mặt Hi Đồ Ân.

“ Người không cần lo lắng, ngươi cùng với một con chó thì rất khác nhau, ngươi vẫn có được ý thức của bản thân, tuổi thọ, tu vi không hề bị tổn hại. Chẳng qua là không cách nào kháng cự ta mà thôi. Từ đây ta là chủ, ngươi là nô, trở thành cánh tay trung thành đắc lực của ta, đây cũng là vinh quang đối với ngươi.!” Hi Đồ Ân nhỏ một giọt máu lên Huyết Yêu Mãnh, lập tức một cái hồng quang phát ra chói mắt, huyết khế đã mở.

“ Tất cả cấm dược đối với tất cả cửu tinh ma vũ tu giả đều có tác dụng, cách dùng lợi nhất, hẳn là cho một gã đạt tới bát tinh đỉnh phong dùng, đan dược chỉ có một viên, dùng xong là hết, vô cùng trân quý. Từ khi bản tọa có viên thuốc này, vẫn cất trong người, không dám dùng. Cho đến khi ngươi xuất hiện, nghe qua sự tích của ngươi, điều tra kinh nghiệm ngươi trải qua, nhưng cho dù là như vậy, ta vẫn luôn chần chờ.”

“ Nhưng mà, khi thấy ngươi trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, tu vi có thể từ lục tinh đỉnh phong, liên tiếp vượt qua 3 cấp, cho đến bây giờ là thất tinh cao cấp lĩnh vực. Còn trẻ như thế, tiến cảnh như vậy, còn có thiên phú đều là vạn năm có một không hai kỳ tài. Tương lai cảnh giới tinh vực sẽ là đương nhiên, điều này khiến bản tọa không có lý do không ban thưởng cho ngươi viên Huyết Yêu Mãnh này. Ngươi thật sự có tư cách trở thành kiếm trên tay bản tọa, giết tất cả những người dám đối đầu với bản tọa.”

Đan dược đỏ hồng như máu, di động đến trước mặt Dịch Vân, hắn vừa không thể động đậy, ngay cả hô hấp còn cảm thấy khó khăn, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó càng lúc càng đến gần.

“ Vừa rồi, bản tọa kiên nhẫn nói nhiều như vậy, chẳng qua là để ngươi hiểu rõ vụ án Ái Đạt Trấn năm đó, là ta có khổ tâm bắt đắc dĩ, làm ngươi xuất hiện tâm ma. Hiện nay Khoa Lạc Lý cùng Thanh Lôi đoàn toàn bộ chết hết, ta cũng không truy cứu tội lỗi của ngươi. Ngày sau ngươi nên tận tâm tận lực, làm cho tốt chuyện mà bản tọa giao cho, cả đời này đi theo bản tọa thôi!”

Hơn mười ma pháp trận hư không xuất hiện, dung hợp lẫn nhau, bao quanh Dịch Vân, cùng lúc đôi môi mím chặt của hắn bị một cái bàn tay bóp mà mở ra. Huyết Yêu Mãnh giống như máu tươi, lập tức bay vào trong miệng, ở trong cơ thể hắn tan ra.

Sau một phút, vô số tơ nhện rất nhỏ chui vào mạch máu, lưu thông theo mạch máu, giống như là cuồng phong, bắt đầu khởi động mãnh mẽ trong cơ thể hần, dưới sự điều khiển của Hi Đồ Ân ma trận trong nháy mắt chia ra làm 2, một cái chạy vào tim, một cái chạy vào não.

Huyết Yêu Mãnh như tơ nhện li ti mới vừa tan vào mạch máu, liền chia thành những sợi nhỏ, mạch máu toàn thân Dịch Vân, như là con sông lớn, chúng mau chóng di chuyển ở trong đó, chỉ cần để chúng tiến vào não và tim bám trụ thì huyết khế được thành lập, kết quả thật khó mà nghịch chuyển.

Môn La gấp đến đầu muốn bốc lửa, Dịch Vân chỉ có thể trơ mắt mà nhìn kết quả cực xấu kia phát sinh, không có cách nào ngăn cản.

Đồ sát Ái Đạt Trấn, diệt tộc của hần, kẻ chủ mưu phía sau, thế nhưng hần phải dùng cả đời này hầu hạ cho hần, trở thành kiếm nô của hần, con chó của hần. Dịch Vân như thế nào lại cam tâm? Không cam lòng, thật không cam lòng mà! Trước giờ từng bước đi tới, hoàn toàn là vì cái gì? Thay vì như vậy, còn không bằng chết đi!

Đúng lúc này, tổ khí Hồng Liên ẩn trong thể nội của hần, đột nhiên tràn ra ngoài, như có như không, cỗ năng lượng vô cùng dư thừa này trong vất như không khí, mắt thường khó thấy. Chỉ có Dịch Vân mới có thể cảm thụ được sự hiện hữu của nó, trong chớp mắt, nó ngăn chặn vô số huyết trùng nhỏ bơi trong dòng máu. Trong lúc này, tình cảnh khiến cho Hi Đồ Ân trợn mắt há mồm phát sinh.

Chỉ trong chớp mắt, chỉ trong một cái chớp mắt, tất cả mãnh trùng đều bị hóa thành từng cục máu, bức ra khỏi mạch máu, theo các lỗ chân lông thoát ra ngoài, một con cũng không để lại.

Lỗ chân lông toàn thân Dịch Vân không ngừng phát ra mùi máu tanh nồng nặc, trong hồng có đen, cảm giác dinh dính, tê dại, ngứa lan ra cả toàn thân. Hần hoàn toàn không biết chuyện gì đang phát sinh, nhưng cũng biết được cảm giác đã được hóa giải, kết quả xấu nhất cũng không có phát sinh. Cho dù chết, hần cũng không nguyện trở thành làm một con chó văng lờ dưới chân cừu nhân.

“ Đây rốt cuộc là chuyện gì?” Hi Đồ Ân hoàn toàn thất thần.

Môn La mừng rỡ, nhìn vào Hồng Liên, rõ ràng phát hiện Kim Ngạc Bạch Liên vốn để bên trong, thế nhưng lại mất đi hơn phân nửa.

Ban đầu, Dịch Vân hái được Kim Ngạc Bạch Liên, tổng cộng là 112 đóa, trừ đi số đặt ở trong ma trận thạch động, giao cho A Khắc Tây 60 đóa, hần là còn lại 52 đóa. Nhưng bây giờ chỉ còn lại 20 đóa đặt trong Hồng Liên. Ngẫm lại, Môn La lập tức hiểu, thượng cổ Huyết Yêu Mãnh là một loại kỳ độc, nhưng công hiệu của Kim Ngạc Bạch Liên chính là giải độc.

Tổ khí Hồng Liên của Tư Đạt Đạt, bản thân chính là huyết khế thần khí, mà thần khí thì đều có linh tính. Có lẽ cảm ứng được chủ nhân có nguy hiểm, nên mới tự thúc dục Kim Ngạc Bạch Liên phát ra được hiệu. Diệt sạch Huyết Yêu Mãnh kỳ độc trong máu của Dịch Vân.

Nghĩ đến đây, Môn La cũng hoảng sợ, lấy công hiệu giải độc cường đại của Kim Ngạc Bạch Liên, lại dùng hết 30 đóa mới có thể hoàn toàn hóa giải độc tính Huyết Yêu Mãnh. Cái loại độc này là từ hần lúc mới sanh ra tới giờ mới thấy lần đầu, thật sự quá đáng sợ.

Trên đại diện, Bồ Lô Thác lo lắng, đứng ở một bên Hi Đồ Ân đang ngồi trầm tư, như đang suy nghĩ điều gì.

Hi Đồ Ân đại nhân ở trong mật thất nửa canh giờ, cũng không biết cùng Dịch Vân nói những gì. Vừa mới trở ra, vẫn là cái bộ dáng này, không khí nặng nề, ngay cả Bồ Lô Thác cũng không dám hít thở mạnh.

Sau một hồi lâu, Hi Đồ Ân đột nhiên mở miệng: “ Bồ Lô Thác, bữa ăn tối, đưa cho hần một ít thức ăn ngon đi, chờ hần ăn xong, thì cho hần một cái thống khoái đi!”

“ Đại nhân, ngài...”

“ Nếu nói nhân tài, chỉ là dưới tình huống chúng ta có thể sử dụng, cả cấm kỵ ma dược cũng không dùng được, thiếu niên này thật sự khiến ta khó mà tin được, hần quá nguy hiểm!” Hi Đồ Ân hờ hững nói: “ Bốn tọa mặc dù có biện pháp khác có thể bắt hần đi vào khuôn khổ, nhưng cũng không an toàn. Tình huống lúc này, sự nguy hiểm của hần lớn hơn cái lợi ở nơi hần. Theo nguyên tắc xử sự của bốn tọa, ta không thể mạo hiểm, mặc dù đáng tiếc, nhưng vẫn nên giết đi, giết chết hần mới an toàn nhất!”

Phát phát tay, Hi Đồ Ân trầm giọng nói: “Cuối cùng hắc vẫn là kỳ tài có một không hai, cho hắc một cái chết một cách hãnh diện đi thôi. Sau 3 canh giờ nữa, đem đầu hắc tới gặp ta!”

Đi hết ngàn dặm, tự mình ra tay lại thất bại, huyết khế tan biến, Hi Đồ Ân rút cuộc hạ sát lệnh.

395. Chương 393: Thoát Khốn

“ Cái gì? Dịch Vân bị Bồ Lô Thác Hồn Y giáo chủ bắt đi?”

Mễ Mễ Lộ đợi ở trong ma trận thạch động 2 ngày, nhưng không thấy Dịch Vân trở lại. Càng nghĩ càng lo lắng.

Biết mục đích lần này của hắc, liền giả trang một chút. Sau đó đi thẳng đến Kỳ Vô hoàng cung, lấy danh nghĩa đồng học, cần gặp Cổ Lan.

Mễ Mễ Lộ kinh hãi hỏi: “ Tại sao? Dịch Vân được thụ phong là Bạch y giáo chủ thần chức sao lại bị bắt. Cũng đều là thành viên của Quang Minh giáo đình mà, bọn họ như thế nào lại đi bắt người của mình?”

“ Tội của hắc là độc thần!” Cổ Lan thở dài: “ Người chắc biết vụ thảm án Mạt Nhược sao? ác ma trong 1 đêm giết chết hơn 1000 người chính là hắc, trừ lần đó ra, hắc còn giết cả bao gồm Khoa Lạc Lý giáo chủ, tổng cộng là hai gã Bạch y giáo chủ. Còn có, tại trước khi đến Quang Minh thánh địa, hắc một người chém giết tất cả thành viên trong Thanh Lô chế tài đoàn hơn 3000 người. Hiện nay, ngay cả thần sử đại nhân đã đi tới Kỳ Vô thành, đang thẩm phán tội của hắc gây ra.”

Thảm án Mạt Nhược Nhân thành, sát hại hai gã Bạch y giáo chủ cùng với quân đội dưới tay, hơn 3000 người...?

Mỗi một cái tội, chỉ cần 1 cái đều là đại tội không thể tha thứ, nghe một chút đã hù chết người. Vậy mà, cả 3 Dịch Vân đều có.

Coi như là muốn chết, cũng không cần phải như vậy sao!

Mễ Mễ Lộ sợ ngây người, một câu nói cũng không thốt ra được.

Cổ Lan đối với Mễ Mễ Lộ tương đối xa lạ. Điều này thật kỳ ảo, đây là bọn họ lần đầu tiên gặp mặt nói chuyện, nàng lấy danh nghĩa là đồng học, đột nhiên tới cửa muốn gặp mình, thật là khiến cho hắc khó hiểu.

Chuyện của Dịch Vân, đã được Kỳ Vô vương thất liệt vào cơ mật cấp 1, nghiêm cấm truyền ra ngoài, lấy lập trường của hắc, phải là không thể tiết lộ cho Mễ Mễ Lộ biết chuyện này.

Nhưng Mễ Mễ Lộ vừa mới đến, câu đầu tiên là hỏi hắc về Dịch Vân, dáng vẻ hung hăng, thật giống như hắc không nói là không được. Cổ Lan nhất thời từ khó hiểu chuyển thành kinh ngạc.

Dịch Vân trở lại Kỳ Vô thành, chuyện này bị phong tỏa, cũng là cơ mật, nàng thế nào lại biết được?

Hỏi xuống, Cổ Lan mới hiểu ra, thì ra sau khi đại điển lần trước kết thúc. Mễ Mễ Lộ vẫn cùng Dịch Vân ở chung một chỗ, lấy danh nghĩa là tu nghiệp hành trình, về phần đi nơi nào, Mễ Mễ Lộ chỉ là nói hời hợt, không nói rõ.

Tuy có điều ẩn giấu, nhưng Cổ Lan cũng không nghi ngờ những lời của Mễ Mễ Lộ.

Bởi vì, trong ngực của nàng có một con ở cái đầu có sừng nhọn, ngoại hình quái dị, vừa có linh tính con rắn nhỏ. Tất cả cùng Dịch Vân hơi có chút quen thuộc, đều biết Dịch Vân cơ hồ là không rời nó, nó là dấu hiệu rõ ràng nhất của Dịch Vân.

Mễ Mễ Lộ và Dịch Vân cùng nhau trở lại Kỳ Vô thành, điểm này không thể nghi ngờ.

Cơ mật cao nhất do Kỳ Vô vương thất ban ra, từ trong miệng của Áo Nhĩ Ba đại đế, ngay cả hoàng tử cũng phải tuân thủ, vốn Cổ Lan còn có chút do dự, nhưng nghe tới Dịch Vân sẽ đi trở lại Kỳ Vô thành, hắc là tìm đến mình, chỉ vì thực hiện ước hẹn lần trước với hắc.

Sau khi biết chuyện này, Cổ Lan cảm thấy áy náy, mới nói ra vụ Dịch Vân bị bắt.

“ Hẳn bị bắt tới đâu?” Mễ Mễ Lộ gấp gấp hỏi.

“ Quang Minh giáo đường, hẳn là bị nhốt tại nơi đặc biệt nhốt giáo đồ phạm tội tại ma trận mật thất dưới lòng đất.

“ Cổ Lan, ngươi là hoàng tử, có biện pháp cứu Dịch Vân ra không?”

“ Ai!!! Ngươi thật sự quá coi trọng ta rồi!”

Thở một hơi thật dài, Cổ Lan nhắc nhở: “Mễ Mễ Lộ, Dịch Vân bị bắt, khó có thể xoay chuyển, ta tuy có lòng muốn giúp nhưng cũng không có lực. Chuyện này chẳng qua là chuyện nội bộ của Quang Minh giáo đình, ngay cả vương thất của ta cũng không thể tham dự được. Lại nói, Dịch Vân hẳn phạm tội thật sự quá nặng, ai cũng không cứu được.”

“ Mà ngươi cùng với hần kết bạn tu luyện, ta xem như chưa hề nghe qua. Ngươi cũng không cần đi hỏi người khác, ta khuyên ngươi một câu, lập tức im lặng rời khỏi nơi này. Tuyệt đối không được đem tin tức kia nói ra, cũng đừng cố xen vào chuyện này!”

“ Tội độc thần, coi như là hoàng tử như ta dính phải, cũng không thể không chết, ài!”

Mễ Mễ Lộ im lặng không nói, Cổ Lan nói không sai. Đối với Quang Minh giáo đình, lực lượng của nàng thực sự quá nhỏ, cái gì cũng không giúp được.

Ở bên trong cửa sổ, 2 người không ngừng thở dài, ngoài cửa sổ, trời bắt đầu tối dần.

Hai người bọn họ cũng không có chú ý tới, vào lúc này, trong ngực của Mễ Mễ Lộ. Hai mắt của Cầu Cầu nổi lên màu xanh đen, giống như là bảo thạch đang phát sáng.

Trước mặt Dịch Vân có 10 món thức ăn ngon. Nhìn những thức ăn này, xem ra toàn bộ đều là những sản phẩm hạng nhất nổi tiếng trong Kỳ Võ thành, cạnh đó còn có một cái hồ lô rượu ngon.

Tại mới vừa rồi, Bồ Lô Thác tự mình bưng cái mâm đưa lên, cũng không có nói thêm lời nào, chỉ để một câu nói: “ 3 canh giờ, hưởng thụ cho tốt.”

Một câu nói, Dịch Vân lập tức hiểu rõ ý nghĩa của lời nói, nhìn thức ăn và rượu ngon là do Bồ Lô Thác chuẩn bị cho hần một bữa cuối cùng. Bữa tiệc lớn, cũng là tâm ý duy nhất mà hần có thể biểu đạt.

Rượu cùng thức ăn ngon, lẳng lặng để đó. Dịch Vân cũng không có động đến.

“ Lão đại, ta thua, thua rất thảm.” Dịch Vân lẩm bẩm nói.

“ Không cần tự trách, cho đến lúc này. Bất cứ chuyện gì ngươi cũng đã làm rất tốt, so với ta tưởng tượng còn tốt hơn nhiều. Một nước cờ này, không phải ngươi tính sai, chỉ có thể nói là do ý trời, ài!” Môn La tiếc hận vô cùng.

“ Ta sắp chết rồi, không biết Hán Khắc cùng với Lan Ny bọn họ sống có tốt hay không nữa?”

“ Không cần lo lắng cho bọn họ, có A Khắc Tây cùng Tạp Lô Tư ở. Khẳng định cả đời không lo, yên tĩnh mà sống.”

“ Hoàn hảo, còn có Hán Khắc, gia tộc Tư Đạt Đặc của ta cũng có thể truyền thừa xuống.”

Dịch Vân thản nhiên nói, sống chết trước mắt, khó giải bết tắc, hẳn cũng thấy rõ hết thảy.

Môn La lắc đầu than thở: “ Không có tổ khí, không có Phần Kiếp Tử Diễm, không có luyện tạo ma binh. Tư Đạt Đặc gia tộc cũng chỉ còn là bề ngoài. Mất đi tủy thì còn lại cái gì. Ta sớm nói, ngươi sinh con sớm chút là tốt rồi, dù là gái cũng được. Lão đại cũng sẽ giúp ngươi nuôi lớn. Bây giờ nhìn đi, sau khi chết cũng chỉ là một đồng tử. Ngươi còn là một người luyện khí a, vậy mà thanh kiếm dưới háng còn chưa được khai phong nữa, thật đáng buồn!”

Thời điểm sắp chết, Môn La lại vẫn không quen nhắc nhở chuyện này, Dịch Vân cũng bị hần chọc cười.

Trong địa lao hoàn toàn yên tĩnh, có Hi Đồ Ân tự mình trấn giữ, Dịch Vân chấp cánh cũng khó thoát, cho nên ngay cả một cái cường giả lưu lại để giám sát cũng không có, bởi vì không cần thiết phải như vậy.

Đúng lúc này, Môn La đột nhiên nhìn thấy, hai mắt nhìn trừng trừng ra bên ngoài ma trận, khuôn mặt lộ vẻ không thể tin tưởng.

Dịch Vân theo ánh mắt của Môn La nhìn lại, chỉ thấy bên ngoài, một cái cục gạch bị động đậy., đột nhiên có một cái lay động nhỏ, sau đó từ dưới đất phóng ra. Một cái đầu mà hắn vô cùng quen thuộc nhô lên, như một tên trộm nhìn nhìn bốn phía một chút. Sau đó, thoải mái tự nhiên hướng hắn bò đi tới.

Là Cầu Cầu!

Dịch Vân cả kinh đứng lên, chỉ thấy Cầu Cầu đem cái tình vực ma pháp trận này xem không ra gì. Hư một tiếng, giống như là cơn gió nhẹ thổi qua làn nước, cái ánh sáng màu vàng vấy khốn hắn, chỉ lay động nhẹ nhàng rồi đột nhiên biến mất. Cầu Cầu dễ dàng xuyên qua màng ánh sáng ma trận, nhanh chóng nhằm phía hắn chạy tới.

Đặc tính của Cầu Cầu, miễn dịch ma pháp!

Đây là Dịch Vân sớm đã biết, nhưng hắn lại không ngờ được, đặc tính miễn dịch ma pháp của Cầu Cầu, ngay cả tình vực ma pháp trận cũng có thể tự do qua lại?!

Trước đó, Cầu Cầu chỉ vừa mới tấn nhập cấp 8 ma thú, thực lực tăng lên bao nhiêu, có cái gì đặc biệt biến đổi. Lúc đó Dịch Vân còn không biết, bây giờ phát hiện, không nhìn ma trận, đào xuyên lòng đất, chính là hai kỹ năng mới của nó.

Vừa tiến vào ma trận, Cầu Cầu cũng không giống như là ngày thường, bám vào tổ khí mà làm nũng. Chỉ là một câu cũng không nói, mà há cái miệng rộng, một ngụm nuốt Dịch Vân vào, sau đó lập tức xoay người, xuyên qua tấm màng ánh sáng, chui vào cái hố mới đào, theo đường cũ bò trở về.

Biến đổi liên tục, tình huống tuyệt vọng đột nhiên nghịch chuyển, tất cả chỉ trong chớp mắt. Hai con người của Môn La thiếu chút nữa rớt ra ngoài, ngẩn ngơ, rồi lại vui mừng...

396. Chương 394: Xúc Phạm

Trong rừng, Dịch Vân toàn lực chạy trốn.

Khi Cầu Cầu bò lên đến mặt đất, phun hắn đang muốn ngất xỉu vì thiếu hơi ra ngoài, đã là ở ngoài Kỳ Vô thành, trong rừng phía Tây.

Cầu Cầu đào cái đường hầm này, hắn là hơn 10 dặm, nổi thẳng đến ngoài thành, điều này quả là thần kỳ, Dịch Vân cũng cảm thấy kinh dị.

Hắn từ trong ma trận địa lao thoát khỏi, tuyệt đối sẽ không che giấu được các cường giả ở Quang Minh giáo đình bao lâu, lúc này hắn không cần phân biệt phương hướng, dùng hết toàn lực, nhắm về phía sâu trong rừng mà chạy như điên. Kỳ Vô thành lúc này, đối với hắn là một địa phương chắc chắn phải chết, nơi hắn bị phán quyết tử hình. Môn La cảm ứng được, Hi Đồ Ân đã lưu trên người hắn một cái ma văn ẩn ký, chỉ cần ngưng thần điều tra, trong phạm vi 1000 dặm, rất nhanh có thể tìm thấy vị trí của hắn.

Đường sống duy nhất hiện nay của hắn, chỉ có thể mong Hi Đồ Ân không nên phát hiện hắn bỏ chạy quá nhanh, để hắn có nhiều thời gian một chút, chạy ra khỏi ẩn ký phạm vi. Nếu không đối mặt với một gã tình vực đỉnh phong cường giả đuổi giết, hắn muốn trốn cũng trốn không được.

Đáng chết!

Thân ở trong tình vực ma pháp trận, nếu không phải Cầu Cầu có được một loại nghịch thiên đặc tính có một không hai này thì... hắn căn bản là không thể thoát ra khỏi ma pháp trận nửa bước, dưới tình huống thiên la địa võng như vậy. Dưới tình huống không có chỗ có thể trốn như vậy, Hi Đồ Ân vẫn không yên lòng, vẫn phòng bị như vậy, làm ra cái ma văn ẩn ký này như một cái phòng tuyến, tâm tư cẩn thận. Thật sự là quá đáng sợ.

Cũng chính là hành động này của Hi Đồ Ân, khiến cho Dịch Vân mặc dù thoát khỏi Kỳ Vô thành, nhưng lúc nào cũng nằm trong nguy hiểm. Hắn cần phải nắm chặt thời gian, tận lực trước khi Hi Đồ Ân phát hiện phải thoát khỏi phạm vi ẩn ký cảm giác của hắn.

Bóp nát một cái Mạn Đà hoa, một đoàn sương mù vô hình đem toàn thân hấn bao lại, che dấu khí tức đến nhỏ nhất, Dịch Vân vận chuyển Phần Kiếp Tử Diễm đến cao nhất, thân hình như lưu tinh, thẳng tắp bay về phía trước.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, hai canh giờ, hay là ba canh giờ, một hơi vọt ra khỏi 4-500 dặm lộ trình. Trong khi chạy, hấn liên tiếp bóp nát 3 miếng Xích Luyện Hỏa Tinh còn sót lại, nhanh chóng bồi bổ đấu khí tiêu hao. Chỉ vì lên đường, trong một đêm, liên tục 3 lần đem đấu khí tổn hao đến không còn, đây là lần đầu tiên.

Tình cảnh hiểm ác hiện giờ, không cho hấn có thể lựa chọn, chỉ có thể liều mạng chạy trốn chết.

Liều mạng! Liều mạng! Liều mạng!

Cố gắng tạo ra sinh lộ cho bản thân.

Thoát khỏi vô biên rừng rậm, chạy vội trên một cái đồng bằng hoang vu, mặt đông vách đá kéo dài vô hạn, dưới đất đất vàng đá vụn, cỏ dại không mọc địa phương.

Nếu cẩn thận nhìn rõ địa hình, hoảng hốt mà chạy bừa, nhưng thần xui quỷ khiến lại chạy trốn ở con đường chính xác nhất. Cái phương hướng này, chính là Bắc Bộ Hoang nguyên đế quốc, ma thú ao đầm phương hướng.

Dịch Vân cũng không có gì do dự, lướt qua hai tòa hoang cốc, vọt tới một cái mảng rừng núi trùng điệp, bỏ qua đường lớn không đi, chỉ chạy ở những nơi con người khó đi, chỉ cần kín đáo, nhanh chóng đi tới.

Đêm càng lúc càng tối, Dịch Vân vẫn không dám ngừng lại nghỉ ngơi. Một đêm này, so sánh khi hấn ở trong Lạc Nhật Sơn Mạch, tránh né cấp 8, cấp 9 bày đàn ma thú còn khổ hơn. Bởi vì hấn muốn trốn tránh, lại là một gã tinh vực cường giả đang nhắm vào hấn, một địch nhân tinh vực đỉnh phong.

Trên bầu trời đêm, một đạo ánh sáng lấp lánh, giống như lưu tinh từ phía chân trời, một cái thân ảnh cao lớn từ trên trời giáng xuống. Vượt qua và ngăn cản trước mặt Dịch Vân. Uy áp cường đại dữ dội mãnh liệt ập tới, bỗng nhiên đem Dịch Vân đứng im tại chỗ.

Trong tâm hấn cực kỳ kinh hoảng, Hi Đồ Ân vẫn tìm được hấn.

“Lại một lần nữa, ngươi làm cho ta ngạc nhiên.” Hi Đồ Ân chậm rãi nói: “Thất tinh cao cấp thực lực, tinh vực ma pháp trận, cho dù thật sự có kỳ tích, ngươi tuyệt đối cũng không thể nào đột phá, coi như là đạt tới cấp 9 đỉnh phong Bồ Lô Thác, chỉ cần ngồi bên trong ma pháp trận, hấn cũng không có cách nào thoát khỏi. Hơn nữa, ngươi còn có thể không tiếng động từ trong đó bỏ chạy. Ta rất hiếu kỳ, ngươi tốt cùng dùng phương pháp gì, thủ đoạn gì mà có thể thoát khỏi ma trận địa lao?”

Dịch Vân cẩn thận đề phòng, cũng không trả lời.

Nhìn Dịch Vân một lần, Hi Đồ Ân dường như phát hiện cái gì, hai mắt khép lại thành một đường, có chút kinh ngạc: “Mạn Đà Hoa chính là ma dược độc hữu của A Khắc Tây. Khó trách ta cũng không có nắm giữ hành tung của ngươi. Thiếu niên, ngươi có thể làm cho bổn tọa lao lực một đêm, hấn là nên tự hào. Hơn 1000 năm, ngươi là người thứ nhất không đạt tới tinh vực, lại có thể khiến cho ta bội phục tự đáy lòng.”

Không nhìn đến sự đề phòng của Dịch Vân, Hi Đồ Ân nói tiếp: “Tại ma đấu đại hội lúc đó, Bồ Lô Thác đem tới tình báo của ngươi, cấp bậc liệt vào đặc biệt ưu tú, bổn tọa lúc đầu chẳng qua cho là phóng đại. Chưa từng thật sự để ý tới, hiện nay xem ra phỏng đoán của Bồ Lô Thác là rất đúng, thật sự là ta quá xem thường ngươi! Hạng người nhân long quý kiệt như ngươi quả thật là có một không hai, bổn tọa từ lúc mới sinh đến nay chưa thấy qua. Đáng tiếc, rất đáng tiếc! Nếu như có thể sử dụng ngươi thì thật là tốt.”

“Nếu như không phải quyết định sai lầm vụ án của Tư Đạt Đặc, bổn tọa sớm đã phá lệ thu ngươi làm môn đồ, dốc lòng truyền thụ cho ngươi. Chẳng qua là, bây giờ nói lời này cũng vô dụng, cừu nhân, dù sao cũng là cừu nhân. Giữ lại không được, vậy thì chết đi.”

Khuôn mặt tiếc hận, Hi Đồ Ân tay nhẹ nhàng phất, một cái khí tức không tiếng động nhanh như tia chớp, một thành thực lực, uy lực gấp 100 lần Dịch Vân, lập tức hướng bộ ngực Dịch Vân đánh tới.

Trong lúc nguy cấp, Dịch Vân cũng không có rút ma binh ra chống cự. Bởi vì là vô dụng, hai khóa Hồng Lam Linh Châu lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay, thủy hỏa ma lực không có chút nào giữ lại mãnh liệt rót vào, lập tức mười đầu ngón tay lấy tốc độ mắt thường không thể thấy đường động đậy, cùng một thời gian, một cái ma lực khổng lồ lấy hắn làm trung tâm, hướng ra phía ngoài mà đi.

Sau một khắc, 10 cái ma pháp trận đột nhiên hiện ra, bao quay chung quanh, tầng tầng chồng lên nhau, rồi tự tan ra hòa nhập thành một thể, mười cái ma trận lúc đầu biến mất, chỉ để lại một cái, di động xung quanh Dịch Vân, là một cái hình trụ lập phương.

Mấy trăm đạo ma văn ẩn khắc tại trên hình trụ bắt đầu khởi động, lấp lánh hai màu ánh hồng lam.

10 cái cấp 8 ma pháp trận dung hợp, tạo thành cấp 9 ma hộ đại trận!

“Biến mất phẳng thành lập thể, trở thành ma pháp trận hình lập phương? Tại sao lại có chuyện như vậy?”
Hi Đồ Ân lần đầu tiên lộ ra nét mặt kinh sợ.

Rầm rầm rầm...

Lần đầu va chạm, cửu tinh cấp, ma trận hình lập phương lập tức bị phá vỡ, mặc dù đạo thiểm lôi đánh trúng bộ ngực của Dịch Vân, nhưng uy năng của nó đã bị yếu hơn 7 phần.

Bình!

Giống như tiếng trống kêu, tiếng vang khổng lồ, đánh tan sự im lặng của màn đêm.

Phốc!

Dịch Vân phun ra một ngụm máu tươi, xương cốt trong lồng ngực kêu vang không ngừng, nặng nề bay về phía sau. Mặc dù bị trọng thương, nhưng thân thể vẫn còn nguyên vẹn, tâm trí vẫn còn. Nặng nề đụng vào vách núi, làm vách núi thủng một lỗ lớn.

Cầu Cầu chặt chẽ bảo hộ thân thể của Dịch Vân, mặc dù bị cửu tinh ma trận suy yếu bớt, nhưng vẫn còn sót lại 3 phần công kích, không phải Dịch Vân hiện tại có thể thừa nhận được. Cơ hồ tất cả lực công kích nó đều thay thế Dịch Vân thừa nhận hết. Cho dù là như thế, Dịch Vân vẫn bị thương nặng. Nhận công kích của tinh vực cường giả, Cầu Cầu trước nay chưa hề bị thương tổn, thế mà hôm nay vậy cứng toàn thân bốc ra. Trong lỗ thủng của vách núi, nó chợt phun ra ngụm máu màu đen, cổ áp chế thương thế, lại há mồm ngậm Dịch Vân vào, nhanh chóng hướng dưới đất chui xuống.

Hơi thở biến mất, đúng là biến mất chứ không phải là chết. về kinh hải trên mặt Hi Đồ Ân lại xuất hiện. Không thể khinh thường, lại phát tay đánh ra 5 thành lực lượng.

Rầm rầm rầm rầm rầm rầm

Cả một vách núi trùng điệp hơn 10 dặm thể nhưng sụp đổ, trong một giây, toàn bộ đều hóa thành đá vụn, nhưng không có thấy thân ảnh của Dịch Vân.

Cùng lúc đó, 5 thân ảnh từ sau bay tới. Xếp thành một hàng ở phía sau Hi Đồ Ân, một người trong đó nói: “Thần uy như ngực, sơn băng địa liệt... Đại nhân, hắc hắc đã bị tan xương nát thịt rồi.”

Lắc đầu, Hi Đồ Ân trầm giọng nói: “Khí tức biến mất mà không tán, ma văn ẩn ký của bốn tọa vẫn còn, lại bị hắc dùng cái diệu pháp gì đó có thể che dấu được cảm ứng của bốn tọa. Giống như là biến mất trên nhân gian, liên tiếp 2 lần như thế. Thủ đoạn của người này quỷ dị vô cùng, mọi thứ đều trái ngược với thiên tắc pháp lý của ma vũ chi đạo, đáng sợ!”

“Thất tinh cao giai thực lực, có thể trong nháy mắt hình thành cấp 9 phòng hộ đại trận, lại là chưa từng thấy qua thật thể hình lập phương ma trận. Dùng cái này để tước nhược 7 thành công lực của bốn tọa. Bị thương nhưng không chết, hắc rốt cuộc là làm như thế nào. Tuyệt đối không thể cho hắc có bất kỳ cơ hội trưởng thành nào nữa, hôm nay không chết, tất thành đại địch của Giáo Đình chúng ta. Điều động Quang Minh kỵ sĩ đoàn, phát động toàn bộ các binh lực, trong phạm vi 1000 dặm, bày thiên la địa võng, lấy danh nghĩa độc thân, tội ác tày trời, giết chết không tha!”

Đồng loạt trả lời, 5 tên Hồng y giáo chủ, tản ra 4 phía. Lúc này, tất cả Quang Minh thể lực trong Kỳ Võ thành tất cả đều động.

Độc thân! Độc thân! Độc thân!

Tội ác tày trời, giết ngay lập tức!

Phải chết không cần sống, giết! giết! giết!

Khi Cầu Cầu chui ra khỏi mặt đất, lại đem Dịch Vân phun ra, lại phun thêm một ngụm máu đen, vô cùng suy yếu chui vào trong ngực Dịch Vân, động dậy thân thể một chút, rồi ngủ thật say!

Dịch Vân cũng không chịu nổi, bị một kích nặng như núi của Hi Đồ Ân, mặc dù bị ma trận của hắn làm yếu bớt, lại được Cầu Cầu thể hắn đón nhận, nhưng xung kích vẫn tạo thành dư âm, cũng không phải hiện tại hắn có thể chống đỡ. Xương ngực đã gãy hơn phân nửa, đứng lên rất khó khăn.

Nơi này là một mảnh hoang vu, quái thạch khắp nơi. Giống như ở dưới đáy vách núi, tương đối kín đáo. Nhưng là Dịch Vân biết, ma văn ẩn ký còn tồn tại, Hi Đồ Ân nhất định có biện pháp tìm được hắn.

Lại bóp nát một cái Mạn Đà Hoa, sương mù vô hình lại tiếp tục bao phủ hắn, sử dụng Phần Kiếp Tử Diễm, mạnh mẽ thiêu đốt đứt gân gãy xương trong thân thể.

Đây là một loại thủ pháp mà hắn không thể không làm, có thể nhanh chóng khiến thương thể khép lại hơn phân nửa. Nhưng đồng thời cũng hao tổn nghiêm trọng đến kinh mạch trong cơ thể, ảnh hưởng đến tu luyện trong tương lai của hắn.

Đối với Dịch Vân lúc này mà nói, bây giờ nói đến tương lai thì quá xa xôi, Hi Đồ Ân giống như giòi bọ trong xương hắn, chỉ cần bị hắn đuổi theo lần nữa, sẽ không có may mắn xuất hiện, chỉ còn là một đường chết để đi, khôi phục thương thể, tiếp tục chạy trốn, sống sót qua hôm nay, mới quan trọng nhất.

Huống chi, chỉ cần thuận lợi né qua kiếp nạn này, thì toàn bộ thương thể trong thân thể hắn hoàn toàn không coi vào đâu. Hắn còn có một viên Thập Thánh Kim Đan, đối với kinh mạch và xương cốt bị tổn hại, có hiệu quả trị liệu rất mạnh.

Tư tư tư...

Máu toàn thân nhanh chóng sôi trào, Dịch Vân cắn chặt răng chịu đựng đau đớn, khi xương gãy toàn bộ khép lại, cả người hắn toàn là mồ hôi, đã là nửa đêm, gần đến trời sáng.

Thương thể của Cầu Cầu rất nặng, vảy toàn bộ bóc ra, máu chảy đầm đìa, thịt lộ ra cả bên ngoài, khiến Dịch Vân nhìn mà đau xót.

Đúng lúc này, hắn cảm giác được thân thể của Cầu Cầu không ngừng toát ra một cỗ kỳ dị năng lượng. Loại năng lượng này hắn rất là quen thuộc, vì hôm nay bị Cầu Cầu nuốt vào trong bụng nó 2 lần, chính là khí tức tồn tại trong cơ thể nó.

Loại năng lượng này, cùng các hệ nguyên tố dung hợp với nhau mà sinh ra năng lượng rất giống, chẳng qua của Cầu Cầu rất tinh thuần, không một chút tạp chất. Bình thường, vốn bị giữ ở trong thân thể, mà hiện tại nó bị trọng thương hôn mê, không bị cơ thể khống chế mới để khí tức này tràn ra bên ngoài.

Dịch Vân cẩn thận nghĩ đến, mỗi khi hắn ở trong bụng Cầu Cầu, ma văn ẩn ký của Hi Đồ Ân liền mất đi công hiệu, tìm không được hắn, nói cách khác...

Linh quang chợt lóe, hắn lập tức lấy đầu khí bao vây thân thể Cầu Cầu, khống chế năng lượng từ thân thể Cầu Cầu toát ra, khiến cho nó tụ hợp thành một cái màn mỏng, chấp chờn vây quanh toàn thân hắn.

Dưới thí nghiệm của Môn La, quả nhiên theo khoảng cách càng xa, cảm ứng đối với hắn lại càng mơ hồ. Lấy khả năng của Môn La, chỉ cần Dịch Vân rời xa khoảng 30 dặm. Cũng chỉ có thể cảm ứng được khí tức của hắn, mà không cách nào biết được vị trí xác thực của hắn. Kết quả như thế, ngay cả Môn La cũng khiếp sợ không thôi.

Sự thật hiện ra trước mắt, khí tức trong cơ thể Cầu Cầu. Chính là trong truyền thuyết ‘thái sơ nguyên tố’, ở bên kia Vĩnh Sinh Chi Môn, hình thức năng lượng cao nhất của Đại Phong Thần Giới!

Hiệu quả Mạn Đà Hoa đã hết từ lâu, nhưng là một cái lồng năng lượng có công hiệu che giấu lại vẫn còn. Dịch Vân biết, đêm dài, từng bước nguy hiểm, thời khắc đen tối nhất đã qua.

Sau đêm tối, chính là trời sáng.

Từng bước đi lên vách đá, ngẩng nhìn vô tận cát vàng trên mặt đất, Bắc Bộ Hoang Nguyên đế quốc.

Cầu Cầu thật thông minh, thì ra nó ở trong lòng đất đào động, cũng không phải đào bừa, mà là có một phương hướng rõ ràng, toàn đi về phía ma thú ao đầm.

Nhìn lại phía sau, hiện ra trong mắt là một con đường hoang vu. Dịch Vân lau vết máu ở khóe miệng, màu tím trong mắt lưu chuyển, lẩm bẩm nói: “Hi Đồ Ân, chờ đó. Ta sẽ trở lại!”

Xoay người, bám theo vách tường, dứt khoát đi tới.

Ngoài ra, sắc trời đã dần dần trở nên trắng, tia nắng ban mai thứ nhất đã bắt đầu chiếu rọi cả vùng đất hoang vu.

Ánh sáng xuất hiện, quét dọn một đêm đen tối.

397. Chương 395: Ký Kết Hiệp Ước

Đây là lần đầu tiên vương thất đế quốc điều động quân đội lên tới mấy trăm vạn, phong tỏa toàn bộ biên giới của đế quốc, tuyển phong tỏa kéo dài đến tận mỗi tòa thành, từng món quà biếu, tất cả dân chúng ra vào, bất kể là người trong nước hay ngoại quốc, nhất nhất đều phải được tra rõ thân phận, mới có thể cho đi, ngoại trừ những tướng lĩnh cấp cao nhất trong quân đội, không ai biết họ muốn tìm gì cả.

Lúc sau, xuất hiện tên người mà tài phán trưởng tông giáo đang âm mưu, Quang Minh giáo đình ra lệnh truy sát trên toàn đại lục, cái tên này vừa xuất ra, từ hậu duệ vương công quý tộc cho tới những người buôn bán nhỏ đều thuộc cái tên này, Dịch Vân Tư Đạt Đặc!

“Dịch Vân Tư Đạt Đặc, một kẻ cực kỳ hung ác, là ác ma gây ra thảm án đẫm máu, lên kế hoạch phục kích giết chết Giáo Đình pháp tước thất tinh Tháp Cát Nhĩ cùng với bạch y giáo chủ Khoa Lạc Lý, bọn chúng tàn sát sạch sẽ trại dừng chân Thánh Quang, thanh trừng chế tài đoàn hơn ba nghìn người, vị trí của kẻ này đối lập với quang minh, với những tội ác của kẻ này đáng phải chịu thiên đao vạn mảnh, loài thú vật cùng hung cực ác, là công địch của toàn nhân loại!”

“Chỉ cần báo ra tin tức hành tung xác thực, tiền thưởng sẽ là trăm vạn, nếu đắc thủ được thi thể, tiền thưởng gấp ngàn lần, thụ phong tước vị bá tước đế quốc, thế tập ngàn năm. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác, mệnh lệnh lần này không có kỳ hạn, không chết không ngừng!”

Đám đối lập với Quang Minh, chính là hắc ám tà ác.

Xúc phạm! Cực kỳ xúc phạm!

Lấy tội danh xúc phạm trên bản hồng danh truy sát, gây ra sự sỉ nhục nghìn năm nay chưa từng có, đây là sát lệnh đầu tiên của Quang Minh Giáo Đình.

Dịch Vân Tư Đạt Đặc, người này là ai?

Mấy tháng trước, tại đấu ma đại hội lần thứ ba mươi, lấy thực của bản thân, lấy yếu chiến mạnh, chàng thiếu niên mặt đen một mình đã bại quần hùng đoạt giải quán quân! Vậy hắn đã phạm tội gì?

Vén màn bí ẩn, nguyên nhân là gây ra thảm án làm ngàn người chết hết, sát hại cường giả cao cấp của giáo đình cùng với bạch y giáo chủ, tàn sát hết Quang Minh quân đội tương ứng với cấp thứ hai, toàn bộ thành viên của thanh lô chế tài đoàn, ba đại tội này, so sánh mỗi cái đều thấy vô cùng kinh người, dấu vết lưu lại bằng máu, thực sự kinh tâm.

Vén vén một năm trong mười bảy năm, phạm phải tội lỗi mà nghìn năm qua cả đại lục không hề có qua, tất cả đều nhắm vào Quang Minh Giáo Đình, nhắm trực tiếp vào cấp bậc cao nhất Quang Minh Thần, với tội danh xúc phạm này, thật sự làm cho mọi người không khỏi sợ hãi.

Vén vén trong vòng một ngày, đạo sát lệnh trên bảng vàng này đã truyền ra khắp đại lục, một ngày này, toàn đại lục chấn động mạnh.

Ngay sau đó, sau bằng vàng truy sát lệnh của Quang Minh giáo đình, hoàng thất Kỳ Vô lại đưa ra một chấn động tiếp theo, lập tức tước đoạt tước vị tam đẳng Bá Tước đế quốc của thiếu niên này, vì đã phạm phải trọng tội đệ nhất của đế quốc, tội danh đồng đảng với phản quốc, toàn dân nghe rõ, gặp giết không tha.

Sự thanh minh của hoàng thất Kỳ Vô là, người mang tên Dịch Vân Tư Đạt Đặc này, không hề đề cập tới dòng họ Lam Duy Nhĩ, người này làm nghịch với Quang Minh Giáo Đình, gắn tội phản quốc, là đại tội không thể nào tha thứ, giết cửu tộc, diệt huyết mạch, đây là chuyện đương nhiên.

Uy thế của Quang Minh Giáo Đình, Áo Nhĩ Ba đại đế đã nghĩ hết biện pháp để giúp Lam Duy Nhĩ gia tộc có thể thoát tội, cũng may là thuận lợi vì Dịch Vân đang mang họ Tư Đạt Đặc.

Đối với việc lần này, Quang Minh Giáo Đình không có bất cứ ý kiến gì, sự kiện ngày đại điển phong tước, thiếu niên có mối thù với trực hệ gia tộc Lam Duy Nhĩ, có oán không nhận ân, kiên quyết nhận định mình là dòng họ Tư Đạt Đặc, chuyện này mọi người đều biết, Lam Duy Nhĩ gia tộc là lực lượng đồng minh trung kiên của Giáo Đình, chỉ với vền vẹn mỗi Dịch Vân, giáo đình sẽ không ngu đến nỗi đi đối phó với Lam Duy Nhĩ gia tộc.

Tướng quân Tây Bá Nạp Đồn thì lại làm ra bộ dạng tránh mặt, không hề phát ngôn gì về chuyện này, chẳng qua yên lặng tiếp nhận kết quả xuất hiện bất ngờ này. Là vui? Hay là lo? Trên mặt lão tướng quân tràn đầy vẻ cô đơn.

Những đệ tử thuộc trực hệ Lam Duy Nhĩ gia tộc, đều bị triệu hồi về gia tộc, bế quan tự thủ suốt một năm, không người nào được phép bước ra cửa lớn gia tộc nửa bước.

Dịch Vân với tội danh xúc phạm phản quốc, tước vị bị thu hồi, theo lẽ thường mà nói, hết thảy mọi thứ trên tay hắn đều bị đế quốc thu hồi.

Nhưng mà mảnh đất phong Tư Đạt Đặc hơn trăm dặm kia, lại mang danh nghĩa gia tộc Kiệt Nặc Tư, trừ bỏ sự cưỡng chế việc đem mảnh đất trên đổi tên từ “Đất phong Tư Đạt Đặc” thành “đất phong Kiệt Nặc Tư”, trên cơ sở pháp lý, vương thất Kỳ Vô không thể làm bất kì điều gì.

Nhưng mà những người ở bên trong đều minh bạch, mảnh đất phong kia có người giết dây, không phải là tộc trưởng Cát Ấu, mà là tên thiếu niên phạm phải lỗi lầm nghịch thiên kia. chỉ sợ rằng Kiệt Nặc Tư gia tộc chính thức đứng ra thanh minh, hủy bỏ vinh dự trưởng lão gia tộc của Dịch Vân, phản bội lại với người mà ai cũng có thể giết, từ đó về sau, hắn cùng với lãnh địa của Kiệt Nặc Tư gia tộc không có chút quan hệ. Nói một cách chuẩn xác, tận lực biểu hiện ra bên ngoài, nhưng mà Hi Đồ Ân lại không dễ dàng buông tha cho bọn họ như vậy.

Ban đầu, lãnh địa Ái Đạt trấn, dưới danh nghĩa Kiệt Nặc Tư, đế quốc không có cách nào thu về một cách hợp tình hợp lý. Nhưng hắn không muốn thấy lãnh địa này có thể phát triển thuận lợi.

Hi Đồ Ân phái ra Quang Minh quân đoàn năm nghìn người, dưới sự lãnh đạo của một gã Hồng Y Giáo Chủ, tiến vào chiếm giữ bốn phái Ái Đạt Trấn, tất cả vật tư, tài liệu xây dựng do các thương đội vận chuyển từ khắp nơi tới, đều bị bọn họ nửa đường chặn lại, lấy thái độ cường đại, đuổi tất cả trở về. Đúng là đã nghèo còn mắc cái eo, không có vật tư, không có vật liệu xây dựng, công cuộc xây dựng lãnh địa phải dừng lại hoàn toàn.

Dưới tình huống như vậy, mọi người đều dần dần hiểu được, lập trường trước sau của Quang Minh Giáo Đình rất rõ ràng, không cho mảnh lãnh địa này phát triển.

Trong vòng một tháng, tất cả các thế gia tham dự cuộc họp bàn về việc hợp tác, bao gồm Mã Đình gia tộc và Tát Ma gia tộc ở bên trong, tất cả đều giải ước cùng gia tộc Kiệt Nặc Tư, đáng bộ giống như chạy trốn chết, rút khỏi hàng ngũ tham gia xây dựng.

Ban đầu mọi người đều tranh giành thức ăn ngon, đến hiện tại lại thành điều cấm kị của mọi người chỉ sợ không kịp chạy ra xa, chỉ còn lại vền vẹn gia tộc Kiệt Nặc Tư bắt tay vào xây dựng, vẫn còn là mảnh đất hoang trống trải. Thật là bất đắc dĩ, cùng lúc đó tất cả cơ sở buôn bán của gia tộc Kiệt Nặc Tư ở cảnh nội của đế quốc, đều gặp chuyện.

Như người uống nước, nóng lạnh tự biết, vền vẹn trong vòng ba tháng, không thu vào được bao nhiêu, còn lỗ hơn một ngàn vạn kim tệ, cho dù Dịch Vân có lưu lại có bọn hắn mấy ức kim tệ, không đầy hai năm cũng

sẽ vui, miệng ăn núi lở mà.

Cát Âu từng nói, hấn đánh cuộc một lần trên người Dịch Vân, lấy kết quả trước mắt, địa vị, tài chính của gia tộc Kiệt Nặc Tư hoàn toàn biến mất, gia nghiệp mấy trăm năm tích lũy tan thành mây khói, hấn đã thua đến muốn tuột quần rồi.

Ngay khi gia tộc Kiệt Nặc Tư gặp khủng hoảng, Cát Âu đang hết sức đau đầu, một tộc trưởng gia tộc không có danh tiếng gì cầu kiến, tộc trưởng Tiêu Bang Ba Nhĩ Đồn gia tộc. Tiêu Bang đưa ra lá thư đề cử do chính tay Dịch Vân viết, làm có Cát Âu hết sức kinh ngạc.

“Gia tộc Ba Nhĩ Đồn các người muốn tham dự xây dựng lãnh địa?” Cát Âu hết sức ngạc nhiên, hiện tại hấn đang bị Quang Minh Giáo Đình cùng các đại thế gia khác bài xích, gia tộc Kiệt Nặc Tư của hấn thân nơi vùng bùn, muốn thoát cũng thoát không ra, dưới tình huống khổ sở thế này, còn có ai nguyện ý nhảy vào chết chung.

“Không sai.” Tiêu Bang là một người lưng hùng vai gấu, đầu trọc bóng lưỡng, ánh vàng rực rỡ, tuổi gần bốn mươi, là một đại hán có tu vi đạt tới trung giai sáu tinh, hấn nói:” Tình huống bây giờ, Quang Minh Giáo Đình cùng các đại thế gia phong tỏa, lãnh địa Kiệt Nặc Tư các người muốn xây dựng, thực sự là vô cùng khó khăn. Nhưng các người có từng nghĩ, nếu Kỳ Võ đế quốc không được, tại sao chúng ta không thử vào hai đại đế quốc còn lại?” Nghe vậy, Cát Âu ngẩn cả người ra.

“Gia tộc Kiệt Nặc Tư người, trước mắt ở cảnh nội đế quốc, tất cả các cơ sở buôn bán đều đã mất, nhưng trải qua kinh doanh mấy trăm năm, ở nước ngoài vẫn có một chút nội tình, đặc biệt lớn nhất là ở công quốc Bàn Thạch. gia tộc Ba Nhĩ Đồn của ta mặc dù ở cảnh nội Kỳ Võ không có lực ảnh hưởng, nhưng con đường buôn bán của gia tộc bọn ta, rộng khắp trên Bối Mông Đặc đế quốc, đó cũng là vốn liếng của Ba Nhĩ Đồn ta.”

“Chẳng qua ở ba trăm năm trước, tổ tiên gia tộc đắc tội với một gã đệ tử Vương Tộc Bối Mông Đặc, gặp phải cảnh chèn ép khắp nơi, cho nên không thể không di chuyển cả gia tộc đến Kỳ Võ, nhưng mà gia tộc vẫn còn để lại một số đệ tử chi thứ ở lại, giao thiệp cùng cứ điểm buôn bán cũng được mấy phần, không hề thua kém thế lực lúc trước của gia tộc Kiệt Nặc Tư các người ở cảnh nội Kỳ Võ, nếu hai gia tộc chúng ta liên thủ, tất cả vật tư, vật liệu xây dựng sẽ được chuyển từ nước ngoài vào, tuy có chút tổn sức và mất thời gian, nhưng có thể giữ vững việc xây dựng lãnh địa được liên tục. ”Người không sợ phải lún sâu vào vùng bùn này hả?” Cát Âu trầm giọng nói.

“Gia tộc Ba Nhĩ Đồn bọn ta ở Kỳ Võ có căn cơ quá yếu, vừa không có đất phong cũng không có tước vị, giả sử như thất bại, nhiều lắm là cuốn gói chạy về Bối Mông Đặc đế quốc tìm chi thứ mà đầu nhập vào, không có mất mát gì cả, nhưng mà, việc này nếu có thể làm được thì sao? Ta nguyện ý đánh cuộc với vận mệnh một phen, giống như người lúc ban đầu cũng đánh cuộc như vậy!”

Tiêu Bang cười nói:” Thực không dám giấu diếm, đại nữ nhi của ta cùng Dịch Vân có giao tình, lại là cường giả đệ nhất Lai Nhân Học Viện, vài ngày trước nàng về tới gia tộc, ngay câu nói đầu tiên, nàng đã thông báo cho ta Dịch Vân không có chết, thiếu niên này, đáng cho gia tộc ta dốc toàn lực đầu tư, bỏ qua tất cả khó khăn, cho nên ta lặn lội suốt đêm đi tới đây, cùng đánh cuộc giống như Cát Âu tộc trưởng năm đó, ta theo hấn, thắng làm vua thua làm giặc, dốc hết tất cả tài lực để tương trợ, tuyệt không hối hận!” “Dịch Vân không có chết?” Cát Âu nghe thấy vậy mừng như điên.

“Hoàng tử Cổ Lan Tam truyền lời , thiên chân vạn xác!” Tiêu Bang gật đầu nói. “Đại nữ nhi của ta trở về, tu vi tiến bộ vượt bậc, từ lục tinh đỉnh phong tăng vọt lên cấp bậc thất tinh, mới ngần ngừ có mấy tháng, quả thực là chuyện cực kì khó tin! Theo lời nàng, tất cả đều là sự giúp đỡ của Dịch Vân, người này ngày sau chắc chắn có thể tiến nhập vào cường giả cấp tinh vực, một cường giả tinh vực, đối với sự phát triển hai gia tộc chúng ta có lợi vô cùng, nói vậy Cát Âu tộc trưởng khẳng định có thể thấu hiểu... Những điều cần nói, không nên nói, ta đã nói hết rồi, thành ý của bản thân chân thật, hiện tại chỉ cần một câu nói của Cát Âu tộc trưởng, cho chúng ta biết điều kiện của người?”

“Lần này quyết ý giúp đỡ gia tộc Kiệt Nặc Tư các người, tất cả sản nghiệp của Ba Nhĩ Đồn ta ở Kỳ Võ ắt sẽ bị chèn ép, hiện tại giống như xử sự của các người, buông tha tất cả ở Kỳ Võ, đem cả tộc di chuyển đến lãnh địa Tư Đạt Đặc, ta chỉ xin phân chia ra khỏi đất phong cỡ mười dặm, trở thành mảnh đất để gia tộc chúng ta mãi mãi sống yên ổn!”

Thấy Cát Âu chần chờ, Tiêu Bang bổ sung một câu:” Chỉ cần đất phong tầm mười dặm, dù là đất hoang cũng được, chỉ cần có thể sống yên ổn là được rồi, không hề có yêu cầu gì khác, khẳng định với Kiệt Nặc Tư người cùng thiếu niên kia, tất cả tiền lời đem phân phối, Ba Nhĩ Đồn ta chỉ cần ba thành, hơn nữa, con gái của ta cùng Dịch Vân có giao tình, hắn vừa có thể giúp nàng tăng tu vi lên, hắn sẽ không để ý một mảnh đất phong hoang đại.”

Cát Âu sớm phát hiện ra, đại nữ nhi trong miệng Tiêu Bang, không thể nghi ngờ gì ắt hẳn là Mễ Mễ Lộ, bởi vì họ của nàng là Ba Nhĩ Đồn.

Gia tộc Kiệt Nặc Tư hôm nay đã đến bước đường cùng, không còn biện pháp gì nữa, xây dựng lãnh địa theo giao ước với Dịch Vân, việc này không thể bị trì hoãn được. Hiện tại cần nhất là có đồng minh, Tiêu Bang chủ động đến, thực là buồn ngủ gặp chiếu manh, còn nữa, nghĩ đến thư do Dịch Vân tự tay viết, hết sức đả ngộ, trầm ngâm một lúc lâu, cắn răng một cái:” Tốt, ta đáp ứng điều kiện của người, cùng người kết thành đồng minh!”

Hai người đưa tay nắm chặt, minh ước được ký kết, không biết chừng ngày sau còn ở trên Kỳ Võ đế quốc, như ông vua của toàn bộ Khung Võ đại lục, trước cả ngũ đại thế gia có lịch sử lâu đời.

398. Chương 396: Truyền Thuyết Đã Chết

Từ đó bắt đầu, các vật liệu cuộn cuộn không ngừng từ Bàn Thạch đế quốc cùng Bối Mông đế quốc đưa vào, việc xây dựng lãnh địa Tư Đạt Đặc dừng đã lâu, nay lại bắt đầu khởi động.

3 đại đế quốc, đại biểu cho 3 đại thế lực của cả Khung Võ đại lục, trôi qua mấy trăm năm, không kể là ngoài sáng hay ám chiến, tất cả đều bị tổn thương nặng nề. Thế nhưng lần này, đều có cùng chung 1 nhận thức, chính là bài trừ chiến tranh.

Dưới cái tiền đề lớn này, vật liệu từ 2 đại đế quốc vận chuyển tới, Kỳ Võ vương thất dĩ nhiên cũng không có bất cứ lý do gì cự tuyệt.

Không lẽ vật liệu từ ngoài nước vận chuyển đến, dùng để xây dựng thành thị cho nước mình, có lợi cho kinh tế trong nước phát triển, về tình về lý, chỉ sợ khối lãnh địa có cấm kỵ nhiều đi chẳng nữa, bọn họ cũng không thể đối xử giống như thương lữ trong nước, không nói đạo lý đi cần đường đuổi toàn bộ chạy trở về.

Dù sao, Bàn Thạch đế quốc và Bối Mông đế quốc cũng không phải ăn không, một lần đặc tội thương lữ của cả 2 nước, nhất định sẽ xảy ra vấn đề về ngoại giao. Trở thành cái đích cho 2 nước chỉ trích, Áo Nhĩ Ba đại đế cũng không có được cái khả năng này.

Nhận thì lợi, kháng thì tệ, sự thật bày trước mắt, cho dù kẻ ngu cũng có thể hiểu được. Thế nhưng Quang Minh giáo đình cũng chưa từ bỏ ý định, vẫn ở phía ngoài lãnh địa bày ra rất nhiều chướng ngại, lấy danh nghĩa lòng bất trọng phạm, vật phẩm nguy hiểm, cố gây khó khăn, mỗi một cửa ải ít nhất cũng phải tốn hao thời gian mấy ngày, rất ảnh hưởng đến tiến độ xây dựng lãnh địa.

Đám người Cát Âu giận dữ mà không dám nói gì, đều nhẫn nhịn. Chỉ có thể từ từ mà xây dựng, cuộc sống cứ như thế mà trôi qua.

Tại sự kiện độc thần diễn ra đến tháng thứ 5, một gã cường giả đột ngột xuất hiện, chỉ trong vòng một phút, giết sạch 5000 người của Quang Minh quân đoàn, chém đứt một cánh tay một chân của một gã Hồng y giáo chủ, quăng đi ra ngoài.

Sau đó, tại bên trong lãnh địa Tư Đạt Đặc, ở chỗ cao nhất trong lãnh địa mở một cái bàn lớn hình vuông cỡ 10 thước, nỏ lửa, thịt nướng, đốt pháo hoa, lấy danh nghĩa là giết sạch 5000 tên chó săn của Quang Minh mà ăn mừng hội, hơn 100 tên danh nữ khiêu vũ thoát y, rượu ngon, thức ăn mỹ, cả ngày đến đêm tối, luôn luôn không ngừng.

Kỳ quái chính là, Quang Minh giáo đình thế nhưng lại chẳng quan tâm, tùy ý để 5000 tên giáo đồ phơi thây tại hoang dã, không có phái một tên cường giả nào đi lấy lại công đạo.

Cuối cùng vẫn là Cát Âu không nhận được, nơm nớp lo sợ, được sự đồng ý của Táp Lỗ Tư, sai người tại bên ngoài xây dựng một cái xa hoa mộ địa, tổ chức một cái lễ nghi an táng cao nhất, đem bọn họ chôn xuống. Hắn làm như thế chỉ vì sợ phản ứng của giáo đình.

Cứ như vậy ăn mừng suốt 10 ngày, Táp Lỗ Tư rời đi. Cách một tháng, lại vừa đến, một cái danh nghĩa ăn mừng lại tái diễn, biến trời lạnh thành mùa thu, giống nhau vẫn là nổi lửa, thịt nướng, bắn pháo hoa, vừa ăn mừng 10 ngày lại rời đi.

Đến tháng sau lại tới, vừa lại tiếp tục ăn mừng một cái danh nghĩa, chính là mặt trời thật ấm áp.

Cho nên, ăn mừng! Ăn mừng! ăn mừng! đến lúc này, nếu Cát Âu cùng Tiêu Bang làm sao còn nhìn không ra Táp Lỗ Tư có ý tới giúp đỡ, bọn họ 2 tộc trưởng lấy ra 2 khối đậu hủ đập đầu vào chết đi cho rồi.

Đến khi Táp Lỗ Tư đến lần thứ 4, một cái xa hoa cung điện chiếm diện tích gần 100 mẫu nguy nga đứng vững ở trong lãnh địa Tư Đạt Đặc, trên đó có treo một cái khối kim bài ghi ‘ Cung điện Táp Lỗ Tư ’. Dưới ánh nắng mặt trời chiếu sáng, lập lòe không ngừng, vô cùng tráng lệ.

Táp Lỗ Tư vừa thấy liền giật mình, sau đó cười cười, hào phóng đi vào.

Từ đó về sau, Quang Minh giáo đình cùng Kỳ Võ quân đội cũng không có xuất hiện tại chung quanh lãnh địa Tư Đạt Đặc nữa.

Lãnh địa Tư Đạt Đặc, mặc dù vẫn không được trong nước cung cấp, nhưng vẫn được phía ngoài trợ giúp, đã tiến vào quỹ đạo, từ từ tăng tốc xây dựng.

Cứ như vậy trôi qua 2 năm.

Một ngày, đông tuyết vừa mới tan, cả vùng đất tiến vào xuân. Một lão giả toàn thân được bao bọc dưới áo bào đen, bỗng nhiên phi thân xông vào phòng nghị sự trong hoàng cung của Kỳ Võ thành. Khiến cho tất cả o tằng của đế quốc sợ hãi một phen.

Ý đồ của hắn rất đơn giản, chính là muốn khiêu chiến người mạnh nhất của Kỳ Võ đế quốc.

Người mạnh nhất của Kỳ Võ đế quốc, lấy pháp thành An Kiệt La làm đầu, sau đó là bốn gã đạt tới tinh vực sơ giai võ giả, tổng cộng là 5 vị tinh vực cường giả. Chính là chỗ dựa lớn nhất của Kỳ Võ vương thất.

Đội hình cường đại, chỉ là lão giả chỉ coi thường cười một tiếng, lắc lắc đầu, quả thật là kiêu ngạo đến ngông cuồng, một hơi liền khiêu chiến cả 5 người, còn muốn bọn họ đừng phí thời gian, cả đám cùng lên.

Trong phòng nghị sự, trên đại điện. Tất cả cường giả ai cũng có ngạo tính, cường giả đều có huyết tính, đều bị hắn thẳng tên mà kêu gào. Năm người liên thủ đánh tới, đều xuất toàn lực, này đã không còn là tỷ thí, mà là chu diệt. Đây là trả giá cho việc mạo phạm tôn nghiêm của cường giả bọn họ.

Nhưng chuyện phát sinh kế tiếp, để cho tất cả đại thần văn võ bên trong đại điện, kể cả Áo Nhĩ Ba cùng Bá Nạp Đồn toàn bộ đều kinh hãi tại chỗ.

Một chiêu, vền vẹn chỉ một chiêu, thậm chí còn nhìn không thấy hắn xuất thủ như thế nào, chỉ thấy ánh đèn lóe lên, trong nháy mắt, cả 5 tên tinh vực cường giả nằm trên đất hôn mê bất tỉnh. Chỉ một chiêu, chấn định sơn hà, kinh sợ bốn phương.

Thắng bại vừa phân, lão giả rời đi. Chỉ lưu lại một câu nói rung chuyển toàn bộ đại lục, tên hắn gọi là Bối Lợi Mỗ.

Một cái tên, chưa hề nghe qua cường giả, tinh vực đỉnh phong, từ đó lọt vào hàng ngũ cường giả trên toàn đại lục.

Vô danh cường giả, quý dị tính cách, một lời cự tuyệt tất cả danh lợi do Áo Nhĩ Ba đại đế giữ lại hắn yêu cầu, đệ nhất hộ quốc tôn giả, đế vương đạo sư cùng hưởng giang sơn... v.v.

Chỉ biết vị cường tuyệt, hoàng tuyệt, phách tuyệt ma pháp cường giả này, lại tiếp nhận lấy danh nghĩa vinh dự đại trưởng lão, hào phóng ở trong cung điện của Táp Lỗ Tư. Từ đó, định cư ở trong lãnh địa Tư Đạt Đặc, trở thành thân giữ nhà của khối đất phong 100 dặm này.

Trong trần thế, tinh vực là cao nhất, là còn sót lại chân thần! Tin tức kia, giống như một viên đạn hạt nhân, rung động cả Khung Võ đại lục, trong một ngày truyền khắp cả đại lục, khiếp sợ tam đại thế lực. Tất cả cường giả đỉnh phong trên đại lục, vì một vị cường giả này đột nhiên xuất hiện mà kinh hãi không thôi, đặc biệt là Quang Minh giáo đình.

Tinh vực đỉnh phong cảnh giới, hiện nay tại Khung Võ đại lục chưa đủ 10 người, nhưng thực lực lão giả áo bào đen kia được dự đoán rằng tuyệt đối đứng ở đỉnh chóp trong đó.

Hắn là ai? Mục đích là gì?

Một chiêu đánh bại 5 cường giả, lại chỉ muốn ở trong lãnh địa Tư Đạt Đặc hoang dã địa phương? Vì sao lại chú ý cái gia tộc Kiệt Nặc Tư yếu kém này...? Đây là một câu đố! Nói tóm lại, Bồ Lợi Mỗ xuất hiện, thái độ của hắn, không chỉ là Kỳ Võ vương thất mà ngay cả Quang Minh giáo đình cũng không thể nào bỏ qua.

Cùng từ ngày đó, lệnh phong tỏa từ 2 năm trước của đế quốc đối với lãnh địa Tư Đạt Đặc về cấm lệnh xây dựng, toàn bộ bị giải trừ.

Giáo đình im lặng, cấm lệnh tiêu trừ, thông lộ lại mở rộng. Các đại gia tộc lại lần nữa tiến tới, chỉ là bọn họ lấy được điều kiện đãi ngộ, không thể so sánh với lúc trước. Dệt hoa trên gấm, vốn đã không bằng đưa than trong ngày tuyết rơi. Trong lãnh địa, chỉ có 2 người có quyền khai phá chủ đạo, quyền phát ngôn đầu sỏ đó là Kiệt Nặc Tư cùng Ba Nhĩ Đốn 2 thế gia mà thôi.

Mã Đình cùng Tát Ma gia tộc, vì thế mà hối hận không thôi, quyền lực và ích lợi mà gia tộc Ba Nhĩ Đốn nắm trong tay đang lẻ là ở trong tay bọn họ.

Từ khi đó bắt đầu, cứ mỗi tháng Tạp Lỗ Tư mỗi tháng đến một lần, lại biến thành 1 năm đến chỉ 1 lần. Mỗi lần tới cũng cùng Bồ Lợi Mỗ ở trong cung điện uống rượu suốt đêm, cho đến sáng hôm sau mới rời đi.

Lúc này, mọi người mới hiểu được, thì ra là 2 người này là bạn thâm giao.

Bạn thâm giao, trị giá bao nhiêu?

Người nghèo khó, nhiều nhất chính là lấy người nghèo khó làm bạn, nhưng thực lực 2 người cũng đạt tới hàng ngũ. Bạn tốt như vậy, cũng không phải 1 + 1 đơn giản như vậy. Bất luận là về uy hiếp hay ích lợi mà tính, cũng đề cao hơn rất nhiều.

Quang Minh giáo đình vẫn trầm mặc, nhưng đối với Kỳ Võ vương thất mà nói, giá trị của Tư Đạt Đặc đã không thể nào so sánh nổi.

Tại Kỳ Võ vương thất tuyên bố tất cả vật liệu đưa vào Tư Đạt Đặc lãnh địa đều được miễn thuế, trong vòng 10 năm. Dưới tình huống này mà nói, đây là điều kiện hậu đãi chưa từng có từ trước đến nay. Khiến cho rất nhiều tiền tài cùng nhân lực tràn vào, các gia tộc chen lấn mà không lọt vào được, 2 mắt đều muốn bốc hỏa nhòm ngó vào trong khối lãnh địa này. Lúc này, lãnh địa Tư Đạt Đặc hấp dẫn ánh mắt chú ý của cả đại lục.

Dưới tình huống tốt như vậy, cuộc sống cứ từng ngày trôi qua. Một năm rồi lại một năm, trong nháy mắt đã năm năm đi qua.

Đối với người bị thương mà nói, thời gian là một liều thuốc tốt nhất.

Truyền thuyết, chẳng qua là hư ảo, Quang Minh giáo đình mặc dù vẫn không rút lại lệnh truy sát trên bảng vàng, nhưng cũng đã triệu hồi tất cả thánh đồ chiến sĩ, chấm dứt quá trình tìm người. Tại trong lòng mọi người, hắn như một viên sao băng, rực rỡ, huyền lệ, như chớp lóe rồi biến mất.

Cái tên bỏ qua bốn tộc đại thế gia, bước bình không bỏ một cái bàn hệ tên Tư Đạt Đặc, bằng sức của bản thân, đã chứng minh mình tồn tại. Thiếu niên phong hoa tuyệt đại, kinh tài tuyệt diễm, hắn đã chết!

Ruồng bỏ quang minh, tên gốc độc thần, phạm tội tày trời, không thể nào tha thứ, loài người công địch. Nhưng mỗi khi nhớ lại, trong lòng vẫn còn rung động. Cái loại phá bỏ được gông cùm xiềng xích, cải mệnh trời mà đi, giống như lửa nóng mà cảm động bọn họ, tất cả mọi người không hẹn mà cùng, đồng loạt thốt ra từng tiếng thở dài nặng nề...

Đúng vậy, truyền thuyết đã chết.

399. Chương 397: Năm Năm!

Trên đỉnh núi Huyết Hồng Sơn.

- Người xác định hắc còn sống sao?

- Vào ngày đó, ta đã hạ một cái cấm chế trên người của hắc, cho dù ở đâu cũng có thể cảm nhận được bốn mạng của hắc. Cái viên châu song sắc hồng lam này chính là bốn mạng châu của hắc, chỉ cần hắc còn một hơi thở cuối cùng và còn ở Khung Vũ đại lục này thì hắc còn sống. Chẳng qua là không biết hắc đang ở địa phương nào mà thôi.

Trong tay của A Khắc Tây là một quả hạt châu cỡ như ngón tay cái, trong hạt châu đó có quang màu lấp lánh, lúc nhanh chóng lúc chậm, lúc hiện lúc ẩn.

- Ha ha ha, ta đã biết tiểu tử kia mạng lớn, cũng không có dễ dàng chết như vậy. Có thể tìm được đường sống trong cõi chết từ Hi Đồ Ân, ta phải viết một chữ phục với hắc rồi.

Tạp Lỗ Tư cười nói.

- Đồ đệ kia của ngươi quả đúng như ngươi nói, thiên phú tuyệt đỉnh vô cùng, có một không hai trong vạn năm. Chỉ cần trong năm năm mà đã có thể đạt đến cửu tinh đỉnh phong, ma lực trong cơ thể của nàng cũng đã ngưng kết rồi. Nếu như thuận lợi thì chỉ trong vòng một năm nữa thôi, nàng hắc có thể không chút hiểm nguy nào mà tiến vào Tinh Vực chi cảnh rồi. Hiện tại nàng cũng mới chỉ có hai mươi một tuổi thôi mà đã có thể đánh vỡ mọi sự ghi chép của Khung Vũ đại lục trong vạn năm nay. Đứng trước mặt nàng, chúng ta đúng là không bằng a, cái chữ phục này, ngươi cũng phải có một phần !

- Hừ!

A Khắc Tây hừ một tiếng, âm hiểm nói.

- Ngươi cũng đừng ở trước mặt ta mà nói mấy lời này, không phải là đang cố tô thêm cho tên tiểu tử mặt trắng kia sao, tư chất của hắc lại không thể so sánh với Tạp Ly Tạp sao? Sai, nàng có thể ở trong năm năm mà đạt tới cửu tinh đỉnh phong, tiểu tử kia thì lại kém gì? Hắc đúng là có thể vượt hơn Tạp Ly Tạp một bậc, nhưng có một cái vấn đề lớn, đó là hắc phải xông qua ma chướng trong chính tâm của hắc mới được. 'Tâm ma chưa trừ, thể tục trói buộc, lụy vì tình cảm, tự trói bản thân, Tinh Vực chi cảnh, cả đời vô vọng', điểm này Tạp Ly Tạp còn mạnh hơn hắc nhiều lắm, chắc ngươi cũng hiểu chứ?

Tạp Lỗ Tư nghe vậy thì nụ cười liền ngừng lại, nét mặt cũng âm trầm hẳn đi, thật lâu sau mới thở dài ra một hơi, đúng là trong năm năm có rất nhiều chuyện có thể xảy ra.

Tại linh địa của Tư Đạt Đặc, sau khi phong ấn của Kỳ Vũ vương được giải trừ thì việc xây dựng lại mau chóng được tiến hành.

Sau khi hai pho tượng thần Bối Lợi Mỗ cùng với Tạp Lỗ Tư uy nghi bao phủ xuống thì mọi trở ngại đến từ Quang Minh giáo đình liền tan thành mây khói. Tất cả vật chất ngày đêm không ngừng được vận chuyển vào lãnh địa này, mà số người tham dự cũng đã lên đến hơn ba trăm vạn người. Đến nay đã hơn bốn thành, lấy cái nguồn lực hùng hậu trước giờ chưa bao giờ có này, chỉ cần qua một thời gian nữa thì một cái thành khổng lồ có thể dung nạp hơn năm trăm vạn người có thể hoàn thành. Mà kiến trúc ngôi thành mới này chắc chắn sẽ vượt quá Kỳ Vũ đô thành, cũng sẽ là kỳ tích trong lịch sử.

Sau khi ma đấu đại hội kết thúc thì làm cho tất cả học viên đều điên cuồng lâm vào tu luyện, trong năm năm nay, ở trong các đại học viện, các cường giả ngũ tinh cũng sinh ra gấp hai hơn trăm năm trước, vì sao?

Một đứa con bị gia tộc bỏ qua, phải trải qua cuộc sống lang bạt kỳ hồ*, ngay cả cái phí dụng dự thi khảo nghiệm học viện sơ cấp phải đi ăn trộm mới có thể lấy được. Thê thảm như thế, một người như vậy nhưng hắc lại có thể bằng vào sức mình mà leo lên võ đài chói mắt nhất của đế quốc, Long Hồ Diễn Vũ đỉnh phong, hắc được, vì sao chúng ta lại không được?

Ý nghĩ này giống như một liều thuốc kích thích, chỉ cần mấy người đã từng xem qua mấy trận lấy yếu bại mạnh kia, tất cả bọn họ đều đã bắt tri bắt giác ăn cái thuốc này vào, bọn họ muốn thực lực, muốn vinh

quang thì phải giống như tên thiếu niên kia. Khinh thường tội nhân, tội lớn nghịch thiên, cái tên Dịch Vân đã trở thành cấm kỵ.

Nhưng mà trong lòng các học viên tuổi trẻ này, hắn đã trở thành truyền kỳ. Đó không phải là chuyện cổ tích, cũng không phải là những câu chuyện truyền miệng nhau, mà là truyền kỳ còn sống sờ sờ. Bởi vì bọn họ đã từng tận mắt nhìn thấy hắn, đã bị hắn làm cho cảm động, không nói trong miệng nhưng in dấu trong lòng, hắn là mục tiêu làm cho bọn họ phải cố gắng hơn.

Đáy lòng của những người trẻ tuổi lúc này như có một ngọn lửa nhiệt tình thiêu cháy, không có cấm kỵ như các thế hệ trước. Mà ngược lại, càng là cấm kỵ, thì bọn họ càng muốn phá vỡ nó.

Người thiếu niên da đen kia như là cái nhiệt hạch của cả đại lục, đốt cháy cả một vùng đất, bên cạnh ngọn lửa đó là một sự can đảm vô biên vô hạn, vô lý vô tự, đánh vỡ mọi quy phạm đã tồn tại, cũng đốt luôn cái lửa giận trong lòng bọn họ.

Sau khi ma đấu đại hội lần thứ ba mươi kết thúc, cái kiểu tu luyện điên cuồng như một ngọn lửa thiêu cháy hừng hực tràn ngập trong khắp các học viện của đế quốc Kỳ Vũ.

Và hiệu quả của chuyện tốt này đó là các viện trưởng của các học viện đã cùng quyết định lại, vốn ma đấu đại hội mười năm tổ chức một lần đã được đổi sang thành năm năm một lần. Và năm nay chính là năm đầu tiên sau khi thay đổi cũng là năm mà cả đế quốc phải khiếp sợ. Banlonghoi.com. Hội tụ đam mê!

Ma đấu đại hội lần thứ ba mươi mốt, tất cả xếp hạng tiền tam đều là cảnh giới lục tinh, và đều đến từ Thiên Phong Học viện, đó là ba vị nữ tử, toàn bộ đều có cảnh giới lục tinh đỉnh phong, lấy thực lực cường thế đánh bại quần hùng, rồi tiện thể lấy ba vị trí đầu của đại hội, theo thứ tự là: Xếp hạng thứ ba La Lôi, xếp hạng thứ hai Ny Khả, xếp hạng thứ nhất Tô Ly.

Việc cùng một học viện và tiện lấy cả ba vị trí đầu tiên, không phải trước ma đấu đại hội lần thứ ba mươi mốt chưa từng sinh ra. Ở lần thứ hai, lần thứ mười sáu, cùng lần thứ hai mươi bốn, học viện Kỳ Vũ Vương cũng đã từng có được vinh hạnh như thế này.

Nhưng ba vị trí đầu đều do các nữ tử đoạt lấy thì đây lại lần đầu tiên. Năm nay đúng là năm của phần hồng, các nữ tử đã trấn áp cả quần hùng.

Còn học viện Kỳ Vũ vương, cùng học viện Lai Nhân đã bị bỏ ra xa, không được ai để tâm nữa, còn học viện Thiên Phong đến đây đã chính thức đứng ở bảo tọa học viện đệ nhất của đế quốc. Còn về phần An Na, Khắc Lý Mạn của học viện Thiên Phong, cùng Cổ Lan và Duy Đa chuyển từ học viện Lai Nhân sang học viện Kỳ Vũ, ngay từ trước khi đại hội bắt đầu đã thuận lợi tiến vào Thất tinh lĩnh vực, sớm thành một trong những nhân vật trọng yếu của học viện, không tiếp tục dự thi nữa! Đặc biệt, trong đó Duy Đa đã nhất cử tăng vọt tới trình độ đáng sợ – Thất tinh cao cấp.

Dịch Vân nghịch võ luyện pháp, trọng tu lại công pháp tu luyện đấu khí hoàn toàn mới rồi giao cho hai huynh muội bọn họ đúng là tuyệt học đấu khí nhất đẳng, ngay cả Ni Tư cũng đã thuận lợi bước vào thất tinh lĩnh vực, đã tới thất tinh cao cấp. Trong những năm gần đây, tiến bộ của họ tăng vọt hơn, mà tất cả những điều này không khỏi liên quan với tên tiểu tặc đã chạy thoát lúc nửa đêm ở thành Đa Ni Tạp. Điều này, một nhà ba người của Ni Tư mặc dù không ai nói, nhưng trong lòng lại hiểu rõ vô cùng.

Đạt đến cảnh giới thất tinh, một nhà ba người bọn họ toàn bộ đều được phong tước cả. Nghĩ lại năm đó, chỉ là một chút sai lầm mà đã giúp tên nam tử trộm vật mới từ sơn dã đi ra, nhưng nay hắn đã thành quý nhân phù trợ bọn họ, thế sự có những điều không thể ngờ tới, trong lòng Ni Tạp cảm khái không dứt.

Chuyện này vừa dứt thì chuyện mới lại lên, ngay sau khi đại hội Ma đấu lần thứ ba mươi mốt kết thúc được chính ngày, đêm trước đại điển phong tước, cả nước đang ở trong không khí cuồng hoan thì có một thiếu nữ đang tuổi thanh xuân, vóc người mê mẩn, một mình một kiếm, dùng một cước phá tan đại môn gia tộc Lam Duy Nhĩ. Mà mục đích của nàng chính là dưới con mắt của mọi người đưa ra một lời tuyên chiến, khiêu chiến với đệ tử trẻ tuổi nhất của nhà Lam Duy Nhĩ.

Truyền thừa ngàn năm, đệ nhất thế gia của Kỳ Vũ đế quốc, uy danh áp đỉnh lại bị một người phá cửa khiêu chiến, đây đúng là chuyện chưa bao giờ xảy ra.

Tộc trưởng Bối Cách lúc đầu giận dữ, nhưng ngay khi thấy người thiếu nữ khoảng mười bảy mười tám tuổi, khuôn mặt ngây thơ này, hai mắt của hắn không khỏi đảo quanh qua, sau đó Bối Cách liền trước giật mình sau cười, cũng đã hết giận hơn phân nửa. Thì ra trong lúc các đệ tử trọng yếu đang ở đây, thiếu tướng An Tắc Táp của đế quốc vừa thấy người thiếu nữ này thì đã chú ý đến, xung phong nhận việc tiếp nhận khiêu chiến, nói là đánh nhưng thực chất lại là làm quen, hắn vừa thấy cô gái này thì đã yêu thích rồi. Bối Cách thấy thế buồn cười, An Tắc Táp là đứa mà mình nhìn lớn lên, tâm ý của hắn còn không rõ sao?

Nhan sắc của nữ tử này đúng là thuộc loại hại nước hại dân, ngay cả công chúa hoàng thất cũng không thể xinh đẹp bằng nàng. Nếu như một cực phẩm đã tự đưa tới cửa như thế mà có thể làm con dâu Lam Duy Nhĩ của hắn, thì hắn cũng có thể lạc quan bỏ qua cái tội phá cửa mà vào khiêu chiến của nàng.

Mang theo cái tâm tình xem cuộc vui, Bối Cách cùng với mọi người trong gia tộc Lam Duy Nhĩ vui mừng nhìn. Nhưng toàn bộ chuyện phát sinh ra làm cho mọi người phải ngu người rồi.

Một cước, cũng chỉ là một cước, nhưng trong nháy mắt, An Tắc Táp đã bị đạp bay ra, luân phiên dụng phải mười mấy cánh cửa lớn ở trong phủ rồi mới dừng lại, phun ra một ngụm máu tươi rồi liền hôn mê.

Tiếng nổ vang trời rung lên rồi cuộc thoáng cái đã làm kinh động mọi người trong Kỳ Vô đô thành, đến các thành viên hoàng thất, đến các tộc trưởng trong các đại thế gia, ngay cả Bá Nạp Đồn đang nghỉ ngơi ở trong nội viện cũng thức tỉnh đi ra. Banlonghoi.com. Hội tụ đam mê!

- Rốt cuộc là người phương nào?

Bá Nạp Đồn trầm giọng hỏi.

Âm thanh của thiếu nữ khê vang lên, như hoàng tước cất tiếng.

- Lần này tới khiêu chiến người trẻ tuổi xuất sắc nhất của thế gia Lam Duy Nhĩ, An Tắc Táp còn chưa đủ, gọi Ân Thái Khắc ra đi!

Ân Thái Khắc chính là đệ tử trực hệ kiệt xuất nhất của gia tộc Lam Duy Nhĩ, làm quan trong đế quốc, đứng hàng thứ hai trong quân đoàn tinh nhuệ Lôi Hồ, tu vi đã đạt đến cảnh giới thất tinh cao cấp.

Một người nam tử trung niên từ trong đám người đi ra, so với An Tắc Táp còn to hơn mấy phần, đầu tròn, hắn trừng to con mắt, trầm thấp nói.

- Ta chính là Ân Thái Khắc, vừa rồi đệ đệ của ta yêu cái đẹp, đã lưu tay mấy phần rồi cho nên mới thua thê thảm đến như thế. Tất cả cũng nhờ vận khí mà thôi, thực lực của người cũng không có mạnh hơn hắn...Ta đã đạt đến thất tinh cao cấp, người đối phó với ta được rồi sao?

Thiếu nữ yên đột nhiên cười một tiếng:

- Dĩ nhiên có thể, ta và ngươi là cùng một cảnh giới, hơn nữa, ca ca của ta năm đó ở ma đấu đại hội, cũng thường bị nói là vận khí, cuối cùng còn không phải là lực bại quân hùng, đi đến trận tranh tài cao nhất của ma đấu đại hội. Chớ khinh thường, tiếp chiêu!

Ân Thái Khắc ngẩn ra, đồng cấp với hắn? Thất tinh cao cấp?

Nếu thật sự là như thế, hắn làm sao không có nửa điểm cảm ứng đây?

Ầm! Ầm! Ầm!

Một cuộc tỷ thí, nháy mắt thắng bại, vền vền chỉ hai mươi chiêu, Ân Thái Khắc há miệng phun ra máu tươi, khuôn mặt không thể tin nổi, phối kiếm gãy đổ, toàn thân bị thương nặng, ngã ở dưới chân thiếu nữ, trọng thương hôn mê.

Bá Nạp Đồn lúc này cũng không nhẫn nại nữa, đang muốn bắt giữ thiếu nữ thì bỗng nhiên có một cổ uy áp vô cùng vô tận bao phủ xuống, hắn bữa bước cũng không thể động đậy. Tình thế rất giống như là vào năm kia, vào ngày kia, vào giờ khắc kia, đó là lúc trên đại điện phong tước, khí tức của Táp Lỗ Tư cũng bao phủ cả thiên địa như vậy.

Hắn khó khăn ngẩng đầu lên, chỉ thấy ở phía sau thiếu nữ có một lão giả toàn thân mặc hắc bào.

- Ngươi...rốt cuộc là ai?

Thiếu nữ đi tới bên cạnh Bá Nạp Đồn, lặng lẽ nói.

- Lần này tới đây chỉ là thay ca ca ta trút giận thôi. Năm năm trước, những hình ảnh ở đại điển phong tước ta đã nhìn thấy rồi. Gia tộc Lam Duy Nhĩ các người thật sự quá ghê tởm, ý có địa vị mà luôn áp chế đè ép ca ca của ta. Những oán khí mà ta chịu năm năm nay, ta trả lại cho các người.

- Ca ca người???

Bá Nạp Đồn phản ứng còn chưa kịp.

- Thượng soái nhất định phải biết hẳn chứ, hẳn tên là Dịch Vân, tất cả những gì ta có hiện nay đều là do ca ca cho cả. Ta tên A Lôi Lạp, nếu như muốn trả thù thì có thể đến lãnh địa Tư Đạt Đạt tìm ta!

Những lời này của thiếu nữ vô cùng nhẹ nhàng, chỉ có một mình hẳn nghe được. Sau khi người thiếu nữ tên A Lôi Lạp này cùng với lão giả hắc bào kia rời đi. Trong lúc dân chúng tới xem náo nhiệt ngày càng đông, thì rốt cuộc Bá Nạp Đồn đang có khuôn mặt tái nhợt đi đã biết lão giả hắc bào kia đến cùng là người phương nào rồi.

400. Chương 398: Ba Ngàn Thế Mộng!

Một thế hệ tuổi trẻ nhà Lam Duy Nhĩ, hai đại tướng thân kinh bách chiến liên tục bại trận dưới tay một thiếu nữ vừa mới trưởng thành. Đại lễ phong tước chấn động lúc trước còn chưa yên, giờ tạo thành nhạc nền hùng tráng, như lửa đỏ tưới thêm dầu, khiến cho vô số những giả thuyết trong thành Kỳ Vô bùng lên, thổi vào một bầu không khí nóng rực, náo nhiệt vô cùng. Thiếu nữ kia rốt cuộc là ai? Và vì sao lại chỉ đích danh gia tộc Lam Duy Nhĩ mà khiêu chiến?

Lại càng kỳ lạ, Bá Nạp Đồn sau khi đóng chặt đại môn, liền hạ nghiêm lệnh cho toàn tộc. Uy quyền vốn đã lâu vô sự nên không lộ, nay không một chút nhân nhượng mà bày ra tư thái của một vị Đại tướng quân sắt máu và cá tính, khiến toàn gia ngạc nhiên sững sốt. Lão đang sợ sao? Đáp án ai nấy đều muốn biết!

Đột nhiên xuất hiện một thiếu nữ, như gió thổi hồ êm tạo thành gợn sóng, lửa cháy đồng cỏ khô lan tỏa bùng bùng, khiến cho cả tòa thành Kỳ Vô, được một đêm không ngủ!

A Lôi Lạp và Bối Lợi Mỗ ở lại Kỳ Vô một đêm, cũng không ngụ tại lầu các xa hoa, mà đến chỗ cái trang viên ngày xưa nay đứng tên gia tộc Kiệt Nặc Tư.

Trang viên cực kỳ hoang tàn, cũ kỹ. Thế nhưng đối với một số người, thì lại có ý nghĩa vô cùng đặc biệt. Nhất là nơi đây là chỗ mà Dịch Vân và mẫu thân hẳn sống những ngày cuối đời!

A Lôi Lạp tới nơi đây, lại nhớ tới ca ca lúc trước, nhớ cái cảm giác thân thiết không gì sánh được, khiến cho một góc giường, một cái bàn cũ nát, cũng xem như bảo vật trong mắt, hơn xa những gì gọi là giường ngọc gồi thêu, chăn êm nệm ấm.

Đi vào gian nhà nhỏ bé cũ mốc, chưa đầy mười thước vuông này, A Lôi Lạp lại nhìn ngắm thật kỹ mấy món đồ đặc rải rác khắp nơi. Trong lòng lại ứa về nỗi nhớ ca ca! Con tim run rẩy và kích động, thờ dài không ngớt, vô số những ý nghĩ quay cuồng như nước vỡ đê, mà không hề biết rằng, lần hành động trước cửa nhà Lam Duy Nhĩ, đã khiến cho toàn thành Kỳ Vô náo động!

Một người một kiếm, hai mươi một chiêu, đã bại hai tướng lĩnh Thất tinh cao giai của Đế quốc. Cái tên A Lôi Lạp, lập tức như gió lốc đột ngột trong một đêm mà quét ngang thành Kỳ Vô!

Thực lực của nàng nghe nói đã cực cao, mà dung nhan lại vô cùng xinh đẹp, có thể làm cho Thiếu tướng An Tắc Táp vừa gặp đã say. Bại bởi một chiêu Chim Sa Cá Lặn, Nghiêng Nước Nghiêng Thành, thì chỉ cần nửa canh giờ đã truyền khắp vương thất Kỳ Vô.

Với thân phận Vương tử, Thái tử của Kỳ Vô vương thất, suốt đêm lặn lội đến trang viên, cầu gặp cho được nàng! Khi thấy A Lôi Lạp bước ra khỏi cửa, khuôn mặt sáng ngời dưới ánh trăng, thì người con trai đầu của Đại đế Áo Nhĩ Ba cũng giật mình ngây dại.

Cái gì gọi là Hồng nhan họa thủy!?

Cái gì gọi là Khuynh quốc khuynh thành!? Còn không phải là đây sao?

Gã cũng đã có mười ba Vương Phi, sáu con trai sáu con gái, vậy mà vừa gặp mặt nàng, liền như uống được thuốc tiên. Hưng phấn không sao kìm chế được, quên sạch mọi nghi lễ hoàng triều, phịch một tiếng đã quì xuống cầu hôn. Lễ cực trọng mong nàng đồng ý, đáp ứng làm vợ gã, con cái nàng sinh ra sau khi gã nắm quyền Đế quốc sẽ...

Oanh! Phịch!

Ngôn ngữ cầu hôn thô bỉ buồn nôn còn chưa nói hết, đã bị A Lôi Lạp tung cước đá văng, tựa như một cái bánh bao thịt lăn lóc trên đất, miệng sùi bọt mép, ngất xỉu tức thời! Làm cho mấy trăm tên hộ vệ một bên giật mình hốt hoảng, nhất tề rút kiếm chém tới người nàng!

“Tất cả dừng tay!”

Náo loạn vừa xảy lên, bọn hộ vệ đang ào lên định lấy đông hiếp ít, thì Kiệt Mễ Đạt liền thấy một bóng người toàn thân áo đen, đang ngồi nhàn nhã uống trà trước sân. Lão giật nảy mình, lông tóc dựng đứng, quả tim suýt chút nữa thì ngừng đập vội vàng hét to.

Quái vật này, thực lực mạnh mẽ thế nào, khủng bố thế nào cả đời lão không thể nào quên được. Một tồn tại mà chỉ với một chiêu đã đánh cho lão và bốn gã Vũ Thánh khác liên thủ te tua xơ mướp. Là Tinh Vực đỉnh phong bá đạo vô cùng, không phải là loại người mà lão có thể động đến.

Đánh bất tỉnh Thái tử, lỡ mà trọng thương, thì chắc chắn là tội chết. Nhưng muốn hạ tội cũng phải xem đối phương là ai! Nên lão mười phần rõ mười, chỉ cần mấy trăm tên thị vệ này bước một chân vào cửa, không cần nghi ngờ gì, bọn chúng mới là kẻ được phán tội chết. Mà đảm bảo là sau đó, Áo Nhĩ Ba cũng không dám nói một lời!

Chỉ có thể trách Thái tử có mắt như mù! Đàn bà trong Đế quốc nhiều như vậy không đi chọc, lại thả dê trên người thiếu nữ này. Sau lưng nàng ta là cả một quả núi khổng lồ đó!

Kiệt Mễ Đạt hoảng hồn, sau khi vội vàng quát to ngăn đám thị vệ lại, cung kính bái tạ xin tha lỗi, rồi cầm đầu cầm cổ dẫn toàn bộ binh lính chạy thật xa. Trả lại cho trang viện cũ nát về yên tĩnh lạnh buồn. Như xưa kia, Dịch Vân và mẫu thân hắn vậy, đã mặc kệ hết thảy, chỉ có màn đêm cô tịch, cùng với tiếng côn trùng rỉ rả không thôi.

A Lôi Lạp ngồi đối diện Bối Lợi Mỗ. Nàng mân mê cái bàn, vuốt ve bộ đồ uống trà... những cái này không đáng một đồng chĩnh, nhưng A Lôi Lạp thích. Bởi khi nắm trong tay những đồ vật này, mới khiến cho nàng cảm thấy như đang được ở cạnh người mà không điều gì có thể so sánh được trong lòng kia, được thân thiết hơn, gần hơn một ít!

Đây là nơi huynh ấy lớn lên a!

Một lúc lâu sau, A Lôi Lạp về mặt đau thương rầu rĩ thốt: “Bối Lợi Mỗ gia gia. Người nói xem, đã năm năm rồi huynh ấy không có trở về! Huynh ấy... có còn sống không?”

Những lời này, nàng đã giấu kín tận sâu trong đáy lòng năm năm qua mà chưa một lần dám hỏi. Không phải là nàng không muốn, mà là sợ không thể tiếp nhận được những câu trả lời!

“Sống!” Bối Lợi Mỗ thản nhiên: “A Khắc Tây đã chế cho hắn một viên Bản mạng châu. Châu còn thì người sống! Hôm nay hạt châu đó vẫn bình an!”

Đáp án cực kỳ chắc chắn, khiến cho tấm lòng tràn ngập lo lắng kia chợt trở nên vui vẻ hưng phấn vô cùng. Cô bé đang ngẩn ngơ âu sầu, phút chốc đã nhảy nhót bay múa, cười nói vui vẻ lú lo, nào có chút đau thương bi lụy như lúc này.

Bối Lợi Mỗ gia gia hẳn không lừa nàng, người nói Bản mạng châu là cái gì thì nàng không rõ cho lắm, nhưng A Khắc Tây gia gia bản lĩnh cao cường, thì nàng rất biết. Thủ đoạn của ông lại vô cùng kinh thiên, vật phẩm trên người có cái nào không khiến người khác chấn động không ngớt đâu.

Như nghĩa phụ Cát Âu nói, A Khắc Tây so với Tạp Lỗ Tư càng khó tính và đáng sợ hơn nhiều. Lại tu luyện Ma pháp Hắc Ám, dù cho không dọa chết người, thì người gặp cũng sợ mà chết ngắt. Đứng trước mặt A

Khắc Tây mặt lạnh như tiền, không cười không nói, cả gia tộc Kiệt Nặc Tư có muốn hô hấp bình thường cũng vô cùng gian khổ!

A Khắc Tây tuy vậy, nhưng đối với A Lô Lạp lại đặc biệt cưng chiều quan tâm. Thân thể thuần tính Thủy, cùng với Tập Luyện đều vận năm khó gặp, kỳ tài có một không hai. Dịch Vân rất cuộc làm sao tìm thấy nàng, A Khắc Tây bội phục mãi không thôi.

Thấy cái mình thích liền giữ rịt lấy, dù sao thì Dịch Vân cũng không có ở đây, tuy Cát Âu danh là cha nuôi, nhưng thực tế chẳng có tiếng nói. Lão bèn nhận luôn nàng làm đồ đệ. Nhưng mà một lão Ma pháp sư Hắc Ám, dù là Tinh vực, thì có thể dạy cho người có thân thể thuần tính Thủy Đấu khí cái gì đây?

Ngoại trừ cho nàng mấy cái Ma khí đỉnh cấp, cùng vô số ma dược kỳ quái, A Khắc Tây cũng biết chẳng thể làm gì hơn. Nhưng lão cũng có biện pháp, tuy không thể biến đổi một võ giả thành người tu luyện Ma pháp, nhưng lão đã có tiền lệ Tập Luyện Tập luyện đẩy thôi, thuộc tính của cô bé đó cũng trái ngược hoàn toàn với lão, nhưng A Khắc Tây cũng rất nhanh tay thu nhận.

Khi danh phận thầy trò chính thức xác minh, lão mừng như bắt được chí bảo vậy, dù đối với phương pháp tu luyện Đấu khí thì lão lại chẳng thông.

Lão cũng biết, nhưng vẫn lôi kéo cho bằng được. Cứ như thế, mỹ ngọc tới tay, thân lão hai tên đồ đệ, một ma một võ, đều sở hữu những thuộc tính cực kỳ hiếm thấy, vận năm khó gặp, đã khiến lão vô cùng thỏa mãn.

Tập Luyện Tư phụ trách chăm nom dạy dỗ, thỉnh thoảng lại cho một ít bảo vật, kể một ít chuyện xưa. Còn thì giao cả cho Bồ Lợi Mỗ bảo hộ, khiến lão chết luôn cái danh lão sư. Cứ như thế, một thiếu nữ mơn mớn xuân thì, lại có tới ba lão quái vật Tinh Vực đỉnh phong làm thầy dạy. Coi như chuyện lạ lùng xưa nay chưa từng thấy!

Ngũ tinh sơ giai, được Tập Luyện Tư tự thân tẩy kinh luyện mạch, lại dùng Ma trận cấp Tinh Vực đỉnh phong phụ giúp tu luyện, phách thạch bảo vật vãi ra như trấu. Ngắn ngủi năm năm, từ một thiếu nữ bình thường, bước một bước vào cảnh giới Thất tinh cao giai, cũng là thành quả mà ba đại cường giả Tinh Vực dày công bồi dưỡng. Tốc độ tu luyện tựa như ánh sáng, chẳng mấy chốc đã ngang bằng với Dịch Vân và A Lô Lạp trước kia.

Lần đi tới Kỳ Võ thành này, là dưới chỉ thị của Tập Luyện Tư, A Lô Lạp sắp phải bế quan tiềm tu một thời gian dài, để đột phá cảnh giới Thất tinh đỉnh phong, mà chuẩn bị bước vào lĩnh vực Bát tinh Tướng cấp. Đem lịch sử tu luyện nhanh nhất trong vận năm của đại lục viết nên một trang mới.

A Lô Lạp tu luyện quá muộn, muốn tiến bộ như Tập Luyện Tư là không có khả năng. Nhưng dưới sự hợp lực của ba đại cường giả Tinh Vực, thì ngược lại, đã có cơ hội vô cùng lớn, trước hai mươi lăm tuổi tiến nhập Tinh Vực chí cảnh. Tốc độ kinh hoàng đáng sợ đó, đang được bọn người Tập Luyện Tư vì muốn tạo nên lịch sử mà toàn lực tài bồi!

A Lô Lạp tung tăng đi tới dưới cửa sổ, tựa tay vào bệ chống cằm nhìn mảnh trăng huyền ảo trên trời cao, lẩm bẩm: “Trăng khuyết rồi lại trăng tròn, chỉ có người là xa cách trùng khơi, đành phải đợi đến ngày gặp mặt. Ván ca ca, dù bao lâu mọi người cũng đợi ca trở về, ngóng trông ca trở về!”

Địa huyết cổ, đã đến lúc đi ra!

Dịch Vân ở giữa Ma trận Tinh vực, xung quanh là bảy ngọn núi phách thạch bảy màu xoay tròn. Trước mặt hần cảm từng từng bảy thanh trường kiếm, ngạo nghễ vươn cao. Ma binh theo màu mà phân chia, ba thanh màu đỏ, ba thanh màu xanh, lại thêm một thanh âm u mờ昧, đại biểu cho ba loại thuộc tính bất đồng: Hỏa, Thủy và Hắc Ám!

“Đã đến lúc rồi! Lấy tiền cảnh của người hiện tại, chờ đợi ở đây mãi cũng không ích lợi gì nữa. Cũng nên xông xáo ra ngoài, mới là tốt nhất!”

“Năm năm ở đây, thì năm thứ ba tiểu đệ đã đạt tới cảnh giới Cửu tinh đỉnh phong. Nhưng từ đó tốc độ tu luyện cũng hoàn toàn dừng lại. Dù cho ngày đêm khổ tu không ngừng nghỉ, cũng chẳng thể tiến tiếp bước

nào! Tròn hai năm, bảy trăm ba mươi ngày ở lý trong này, đã minh bạch điều mà lão Đại nói trước đó. Lĩnh vực Tinh Vực, thật quá khó đột phá, tiểu đệ đến tận bây giờ, vẫn không tìm thấy bất cứ một phương pháp nào tốt cả!”

“Tinh Vực đó! Cái giai đoạn này, nói khó thì quả thật là khó, mà nói đơn giản thì cũng cực kỳ đơn giản. Đấu khí, Ma lực, tu vi chỉ là điều kiện cần cơ bản. Trọng yếu nhất là cái tâm cho đủ, một khi người thông suốt được vấn đề này, cũng là lúc người đột phá. Điều người thiếu là đốn ngộ mà thôi!”

Môn La đương nhiên biết rõ vấn đề của Dịch Vân nằm ở chỗ nào, nhưng lão cũng không nói ra. Để cho Dịch Vân tự mình giác ngộ, tự mình đột phá. Lĩnh vực Tinh Vực, không ai có thể giúp, chỉ dựa vào bản thân, mới chân chính bước lên con đường cường giả! Mới xứng với danh cường giả!

”Tuy lão đệ người dừng tại Cửu tinh đỉnh phong đã hai năm, cánh cửa bước vào Tinh Vực vẫn chưa thể mở ra được. Nhưng Đấu khí, Ma lực cũng đã tới hạn của lĩnh vực Cửu tinh đỉnh phong. Căn cơ sâu dày như vậy, dù là Mễ Nặc hay Bồ Lạp cũng không thể so sánh, không có khả năng mạnh hơn người. Chỉ cần lão đệ người đốn ngộ, Tinh Vực sẽ đón chào! Bây giờ thì người đã có thể xưng là kẻ mạnh nhất dưới Tinh Vực rồi đó!”

Môn La cười cười: “Lấy nội tình súc tích trong thân thể người bây giờ, cũng như dung nham bị nén chặt trong lòng núi, một khi phá đất phun trào, bùng nổ, sẽ vô cùng dễ dàng mà đạt được đẳng cấp Tinh Vực sơ giai, chậm thì một năm có thể lên tới trung giai, và nhiều nhất trong vòng năm năm sẽ đột phá cao giai, trở thành cường giả muôn đời đệ nhất a!”

Trong mắt Môn La, Dịch Vân trong lòng đã xuất hiện trở ngại, trì trệ tại chỗ. Nhưng chỉ cần qua được ải này, phá đi xiềng xích tâm ma. Đề thăng tâm cảnh, thì đừng nói là Tinh Vực, mà sẽ đạt được cảnh giới mà kẻ làm lão Đại như hần chẳng bao giờ đạt được, cảnh giới của truyền thuyết: Thần Vực!

”Với thực lực của tiểu đệ, giờ mà gặp phải Hi Đồ Ân chỉ có chết! Nhưng đệ cũng không tin lão lúc nào cũng có thể bám theo sát sao như vậy. Nếu lão chỉ là Thần sư Tinh Vực sơ giai, bản thân đệ có bảy thành nắm chắc, trăm chiêu giết đẹp. Nếu là trung giai thì dù không đánh lại thì bỏ chạy vẫn thừa, lần này đi ra ngoài, cũng xem như an toàn!”

Hần thu hồi bảy thanh Ma binh đang cắm trên mặt đất. Những thanh binh khí này không phải ma binh thông thường, mà đều là Ngũ phẩm đỉnh phong. Trong năm năm ở đây, hần đã luyện sạch đồng thần thiết quáng tài, thất bại cả mấy trăm lần, mới thành được có bảy thanh Ma binh này!

Ma binh một khi tiến vào Ngũ phẩm, so với Tứ phẩm thì là một trời một vực. Bởi bên trong ẩn dấu đạo lý về Ma pháp, ngoại trừ một thanh Ma binh Hắc Âm thì Ba thanh Hỏa thuộc tính và Thủy thuộc tính kia, đều tự động quán nhập đạo lý Ma pháp Cửu tinh đỉnh phong tương tự như thực lực của hần.

Nếu đem sáu thanh Ma binh này đồng thời bố trí Ma trận, tạo thành sáu đạo Cửu tinh Ma pháp, sáu đạo Cửu tinh Ma trận, đồng thời kết hợp. Vừa tương hỗ vừa tăng phúc, uy năng có thể đạt đến cấp bậc Cầm chú. Đánh chết Hi Đồ Ân e là không được, nhưng nếu lão dưới cấp bậc Quang Minh Thần sư, thì hần có sáu thành nắm chắc, bởi hần còn có một trợ thủ, Cửu giai Ma thú đỉnh phong, Cầu Cầu!

Và với Cửu tinh kiếm kỹ truyền thừa của gia tộc Tư Đạt Đặc “Tuyệt Kiếm Hung Hào” thì hần đã có tới bảy thành nắm chắc đánh trọng thương, thậm chí giết chết Tinh Vực trung giai!

Kiểm kỹ, Ma binh, Lĩnh vực rồi Cầu Cầu, có những thứ đó, hần là nhân vật mạnh nhất dưới Tinh Vực rồi! Nếu lấy tổng hợp lực chiến đấu, thì hần bây giờ cũng có thể tiến nhập vào cảnh giới Tinh Vực chí cường rồi!

Vậy hần sợ cái gì?

Cường giả đều từ trong núi thây biển máu mà ngoi lên. Năm năm cực khổ tiềm tu, hai năm trì trệ không tiến triển. Dừng lại ở Cửu tinh Đỉnh phong. Cũng là lúc hần ra ngoài thí luyện, lấy máu tươi, lấy chiến ý, lấy hào khí mà đốt lên tâm tình, đột phá tầng cuối cùng, chính thức trở thành Cường giả Tinh Vực!

Tuy bây giờ, một bước đó hần nhìn không thấu, sờ không được, nhưng hần lại cảm nhận được, hần chỉ còn một nấc thang nữa thôi, nhưng mà, nấc thang cuối cùng này là cái gì đây!

Dịch Vân không biết, cũng không nói được. Đường là để con người bước đi, nhưng mà hần đi một bước là máu và nước mắt. Nhưng hần không thể không bước, hần hiện tại đã muốn đi ra rồi, đã muốn bước một bước nữa rồi!

Con đường của Tinh Vực, là con đường của Cường giả, cũng không đơn giản từ hai bàn tay trắng mà phục hưng gia tộc như trước, hơn ai hết Dịch Vân hiểu rõ mấu chốt này.

“Lang Lang, dưới sự trợ giúp của bảy hệ nguyên tố, ngươi cũng thuận lợi mà tiến đến Bát giai rồi, không tầm thường nha! Nhưng vẫn còn yếu lắm, ngươi muốn theo ta hành tẩu giang hồ thì thực lực phải đề cao hơn nữa. Giờ ta dùng tay không, sử dụng Đấu khí thôi, trong mười chiêu là đánh bại ngươi rồi, ngươi lại không thể chống trả, quá yếu, quá yếu nha!”

Dịch Vân vuốt đầu Lang Lang rồi cười to: “Muốn đạt được sự đồng ý của ta, chí ít phải tiến vào lĩnh vực Ma thú Cửu giai. Đám phách thạch này ta sẽ lưu lại một nửa cho ngươi. Khi nào ngươi tăng cấp Cửu giai hãy đi tìm ta!”

Lang Lang lắc đầu quầy quậy tỏ vẻ không muốn rời xa hần, Dịch Vân chỉ cười cười: “Chia tay là cách tốt nhất, để sau này gặp lại có thể thấy ngươi đã tiến giai rồi! Đại để là bảy hay tám năm gì đó chắc ngươi cũng sẽ là Cửu giai thôi, nhưng như thế thì quá chậm. Ta chỉ có thể cho ngươi năm năm thời gian. Ta rất hi vọng, bởi ngươi có tiềm chất, chưa nói đến “Thiết Cốt Viêm Lang” của ngươi, chỉ phần nhần nại và chịu đựng so với loài người đều hơn xa. Nếu Cầu Cầu có được phân nửa tính cách của ngươi, nó đã là Ma thú Tinh Vực rồi. Đừng để cho ta phải thất vọng. Nhớ đó, trong năm năm, ta chờ ngươi tới tìm ta!”

Ở đây năm năm liền, tiến cảnh của Cầu Cầu cũng chỉ như Dịch Vân, dừng lại trước đại môn của Tinh Vực. Mặc kệ nó nuốt bao nhiêu nguyên tố phách thạch, cũng không cách nào đột phát được tầng cuối cùng này!

Căn cứ kinh nghiệm từ Cầu Cầu mà nói, thì muốn cho nó tiến vào cửa ải Tinh Vực này, thì phải tìm cho được hệ nguyên tố cuối cùng “Mộc hệ”!

Tụ tập đủ tám hệ nguyên tố chủ chốt, thì khả năng tiến vào Tinh Vực sẽ rất cao. Cầu Cầu tuy dùng phương pháp thôn phệ năng lượng để tu luyện vô cùng nghịch thiên, nhưng cũng có cực hạn của nó! Phách thạch hệ Mộc một ngày chưa có, thì suốt đời hi vọng trở thành Ma thú Tinh Vực chỉ là giấc mộng. Nhưng chuyện này đâu thể cưỡng cầu, đành phải trông đợi vào cơ duyên vậy! Dịch Vân có nôn nóng gấp đôi cũng chẳng có ích gì!

Chỉ thấy Cầu Cầu nhảy lên đầu Lang Lang mổ mổ vài cái, rồi lại vọt lên vai Dịch Vân, ngoe nguẩy cái đuôi, tê tê vài tiếng, tựa hồ muốn nói: “Lang Lang chú em, lão đại đã nói như vậy rồi, trong vòng năm năm mà chú không đến tìm bọn ta, đừng trách đại ca đây nhổ sạch lông trên đầu ngươi đó!” Dịch Vân là lão đại, nó là đại ca, còn Lang Lang chỉ là chú em thôi. Đây là tiêu chuẩn của Cầu Cầu!

Lang Lang cũng không chịu kém. Tình sâu nghĩa nặng nhìn Dịch Vân một cái rồi bất ngờ quay người đi vào Ma trận Tinh Vực nằm sấp xuống, lập tức tu luyện. Không hiểu là nó nghe Dịch Vân chê cười hay là sợ Cầu Cầu nhổ trụ lông nữa!

Dịch Vân tủm tỉm cười, nếu lấy người làm tiêu chuẩn để xét thú, thì Lang Lang là điển hình của một thiên tài khắc khổ. Chỉ là một con Ma thú Tứ giai Thiết Cốt Viêm lang, nếu có thể tiến lên Cửu giai, thậm chí là Tinh Vực, thì có phải đã tạo ra một kỳ quan hay không chứ! Chuyện này xưa nay chưa từng có a! Cho nên Dịch Vân rất chờ mong. Hần đưa mắt nhìn chân trời xa xa một màu trắng bạch, gió đã nổi lên, tuyết bắt đầu rơi lả tả!

Bây giờ cũng đang là tháng Chạp, trời đã vào đông, cuồng phong vi vút, hoa tuyết tung hoành, mây xám nặng nề ứ nước, không chịu bay đi. Con đường trải dài, quá nhiều hiểm trở, mà con đường hần đi xưa nay, nghịch cảnh cũng nào ít. Hần hú dài một tiếng, rồi nhảy xuống đầm nước, trong phút chốc đã không thấy hình dáng đâu nữa!

Trong buổi sớm mai rét căm ấy, sương tuyết lã đăng, u cốc mịt mờ phảng phất như cảnh tiên. Mọi âm thanh đều biến mất, chỉ có một con sói đầu đỏ nhắm mắt nằm bệt trên đất, mặc ý cho hoa tuyết tung bay, phủ cả lên người. Dù nước tuyết tan ra lạnh buốt, nó cũng không hề nhúc nhích, một mực nằm yên. Nó đang mơ về một ngày, khi nó có thể một bước lên trời, gặp lại Dịch Vân.

Tại lãnh địa Tư Đạt Đặc, vào nửa đêm, trời đổ tuyết lớn!

Trước bình minh, nửa đêm về sáng bao giờ cũng Hắc ám nhất. Mà tuyết cũng cuồng bạo vô cùng. Từ bông tuyết lớn như nắm tay vùn vụt rơi xuống, mờ mịt đầy trời, phủ lên cây cối xung quanh một lớp áo tinh khôi mà giá lạnh. Đại địa một màu trắng toát.

Vùng đất cao nhất trong toàn lãnh địa, trang viên cũ của gia tộc Tư Đạt Đặc trông huênh hoang, tường cổ rêu phong. Có một người áo đen như mực, mày kiếm mắt sao, tuổi trẻ thanh tú, nhưng đầy nét tang thương, đứng sừng sững như một pho tượng đá trước ba ngôi mộ phủ đầy băng tuyết!

Bên cạnh hắn có một hũ rượu lớn bằng cả thân người, hắn đưa tay múc một chén rượu rưới lên mộ. Rượu ấm, tuyết lạnh, khiến một làn khói mỏng manh trắng bạch nhẹ nhàng bốc lên, lãng đãng rồi tan vào sương tuyết giá buốt bốn bề!

“Các người, có hận ta không?” Nam tử thì thầm: “Lúc trước, ta còn cho rằng số nhà Ái Đạt đã tận, một tộc Tư Đạt Đặc này đều đến lúc diệt vong, nên không có ra tay giúp đỡ con cháu các người! Các người có hận ta không? Có coi thường ta không?”

Âm thanh vô cùng nhỏ bé, chẳng thể nghe ra ý vị thương tâm: “Khi đó ta chỉ cần một ý niệm thôi, toàn bộ đám hắc y kia đều chết sạch. Ái Đạt Trấn đều có thể tồn tại, các người có thể sống, có thể vui mừng. Nhưng thế thì Cẩm Huyết làm sao mà thức tỉnh. Cường giả đều phải từ trong máu thịt lăn lộn mà ra. Có thể che chở được gia tộc các người, khiến gia tộc vĩnh viễn hưng thịnh, tồn tại với đất trời, đều không phải là cường giả bình thường có thể làm được, mà phải là Tu La!”

“Ta thực sự cảm tạ các người không hết! Tuy một đời tầm thường, nhưng lại có thể tìm được hắn, nuôi nấng hắn, bảo vệ hắn. Cuối cùng lấy chính máu của mình mà kích phát tiềm năng trong con người hắn. Thành tựu của hắn bây giờ, rèn đúc nên hắn bây giờ, công của các người không phải là không có. Các người cuối cùng cũng đã tạo nên một Hỏa Tu La không sợ trời không sợ đất rồi đó!”

Toàn thân quần trong áo choàng đen, đứng chờ vợ dưới trời đất phủ đầy tuyết trắng. Nam tử ngẩn đầu nhìn bầu trời mịt mù mưa tuyết, thiên địa cảnh vật nhật nhòa. Rồi ánh mắt hắn xuyên qua màn đêm, hướng thẳng về Tổ thất truyền thừa vạn năm của gia tộc Tư Đạt Đặc, tràn ngập cuồng nhiệt!

Ngón tay hắn búng thật mạnh, khiến cho rượu trong cái hũ cực lớn kia tung tóe đầy trời, bao phủ cả khuôn viên mười dặm vuông đầy tuyết trắng xung quanh. Ngay sau đó, vô số những mầm non mơn mẩn phá tuyết chui lên, trong phút chốc, cả trang viên Tư Đạt Đặc sinh cơ bừng bừng, tựa như có một lực lượng vô hình nào đó ngăn chặn không cho tuyết rơi xuống nữa. Cây cối phát triển cực nhanh, xanh um tùm tùm, vô cùng đối lập với đầy trời mưa tuyết xung quanh.

Tuyết trắng toát, đất trời vốn đang mùa đông giá lạnh, mà cây cối hoa lá lại ngùn ngụt sức sống như đang giữa ngày xuân. Gió lạnh thấu xương, lại mang theo hương hoa ngào ngạt. Khung cảnh cực kỳ quý dị mà tuyệt mỹ. Trang viên đổ nát phút chốc trở thành tiên cảnh chốn nhân gian!

“Hôm nay hưng thịnh, ngày mai lụn bại. Gia tộc thịnh suy cũng là lẽ tuần hoàn của trời đất. Mà sở nguyện của bản tôn, là mặc kệ tất thảy. Mặc kệ gia tộc vĩnh viễn hưng thịnh, mặc kệ gia tộc suy đồi, chỉ một lòng cầu Tu La. Lý do các người sống, cũng như lý do các người sinh sôi, lý do bản tôn khổ sở đắng đắng trăm triệu năm qua, cuối cùng cũng đã được quyết định...!”

“Tổ thất của Tư Đạt Đặc, mở ra phong ấn từ thượng cổ, mở ra truyền thừa viễn cổ, Huyết mạch cấm kỵ, lấy lực lượng Thần Vực, mở ra trận pháp Thần Vực. Lại thêm Thần thú có uy năng thôn phệ tới trợ giúp, mới có thể phá vỡ được cánh cổng tới Già Nam, mới có thể trở về chốn cũ Già Nam. Tư Đạt Đặc tộc của ta, đời đời kiếp kiếp đã thừa mệnh, trải hơn ba vạn năm khổ đau, ba nghìn kiếp mộng ảo...”

...

“Ta, cuối cùng cũng thấy ánh bình minh!”

Sớm tinh mơ! Cuồng phong đã dừng, tuyết cũng ngừng rơi. Cả một vùng đất mênh mông trắng xóa một màu, duy chỉ có trang viện đồ sộ nét Tư Đạt Đặc, cỏ xanh mơn mớn, cây lá um tùm, hương hoa ngào ngạt, tràn ngập trong không khí một hơi thở mùa xuân!

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-huyet-hong-lien>